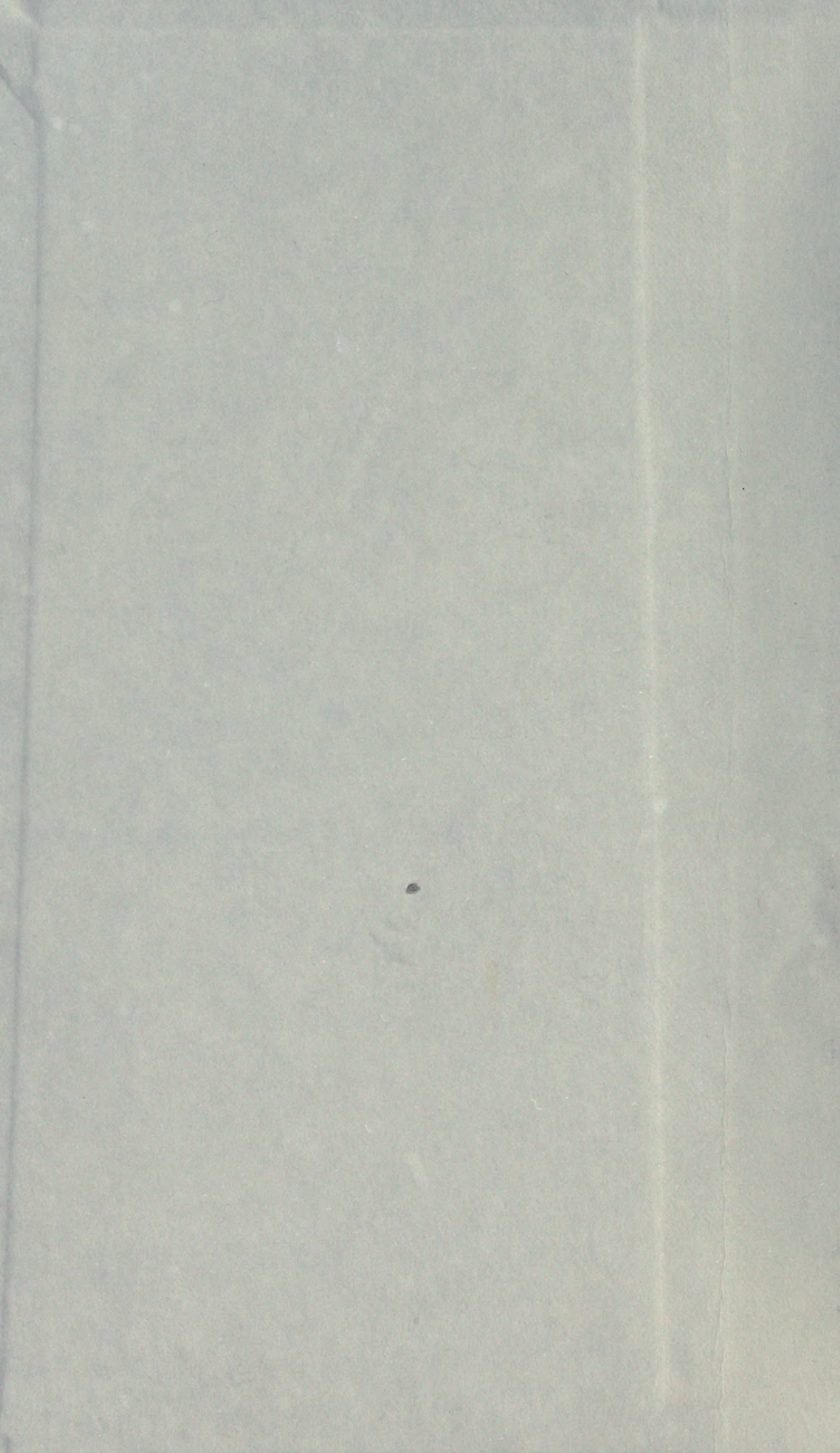

UNIVERSITY OF TORONTO

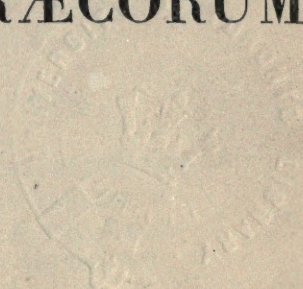
3 1761 01592428 5

2

FRAGMENTA
HISTORICORUM GRÆCORUM.

—
VOLUMEN QUARTUM.

LIBRARY

MUSEUM HISTORICUM GRÆCUM

FORNIA LIBRARY

1798

FRAGMENTA HISTORICORUM GRÆCORUM

COLLEGIT, DISPOSUIT, NOTIS ET PROLEGOMENIS ILLUSTRAVIT

CAROLUS MULLERUS.

VOLUMEN QUARTUM.

INSUNT FRAGMENTA

PRAXAGORÆ ATHENIENSIS.
BEMARCHII CÆSARIENSIS.
EUSTATHII CAPPADOCIS.
EUTYCHIANI CAPPADOCIS.
MAGNI CARRHENI.
EUNAPII SARDIANI.
OLYMPIODORI THEBÆI.
PRISCI PANITÆ
MALCHI PHILADELPHENSIS.
CAPITONIS LYCH.

CANDIDI ISAURI.
EUSTATHII EPIPHANIENSIS.
HESYCHII MILESII.
NONNOSI.
PETRI PATRICII.
ANONYMI.
MENANDRI PROTECTORIS.
THEOPHANS BYZANTII.
JOANNIS EPIPHANIENSIS
JOANNIS ANTHIOCHENI.

ALIORUM AUCTORUM SUPRA QUINGENTOS NUMERO QUORUM
ÆTAS EST INCERTA.

ACCEDUNT ADDENDA

ET INDICES LOCUPLETISSIMI AUCTORUM,
TITULORUM, RERUM NOMINUMQUE.

32997

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI FRANCIÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC LI.

PA
3490
M84
V. 4

PRÆFATIO.

Rem lubricam sane et errori obnoxiam aggreditur, si quis itineris longitudinem definire susceperit, quod nemo unquam sit emensus. Sic mihi quoque accidit, ut sero intelligerem magnum istum fragmentorum acervum, qui in opus artificiose tessellatum expandendus erat, multo latius quam opinatus eram vindicare sibi spatium. Tanta enim in dies succrescebat historiarum copia, ut volumen tertium, quo absolvere operam meam decreveram, vix iis sufficeret scriptoribus, quos ordine chronologico ad Constantini Magni usque tempora recensere deberem. Itaque trecentorum et amplius agmen historicorum, quorum ætas est incertior, una cum Addendis et Indicibus locupletissimis in novum hocce volumen deduxi. Verum ne sic quidem requiem mihi fecit FIRMINUS DIDOT. Ego enim quum stans promissis longe majus mihi fecisse viderer, quam pro ævi nostri levitate expectare prudentior quisque potuisset, Firminus Didot aliam prorsus sibi legem scripsit. Quem si audias, promissa præstitis non modo exæquanda sed etiam superanda sunt, atque favor publicus quo cœpta nostra excipiuntur, non præmium esse debet, quo fruentes quiescamus, verum stimulus et ἰσπὸς quasi οἴστρος quo quis ad majora incalescat. Quemadmodum igitur nova illa Polybii et Dionysii et Diodori fragmenta ex pulvere Escorialensi in lucem protracta volumini secundo inseruit, in tertia autem parte reliquias Nicolai Damasceni et Dexippi et Eusebii e codice Hispanico et ex Atho montis thesauris literatis auxit maximopere: similiter quartum quoque volumen dote aliqua haud stipulata locupletari voluit. Videlicet colligendis et resarciendis fragmentis non

subsistendum in ætate Constantini Magni, sed ad ea usque tempora pergendum esse decrevit, quibus Constantinus ὁ τῆς πορφύρας ἀπόγονος scriptores veteres, nescio laudandone an exsecrando consilio, discernere instituit. Itaque novum historicis illis librum dedicavimus, qui quanquam sermone labentem græcitatem coarctant, fide tamen et auctoritate in suæ quisque ætatis historia principem facile locum merentur. Denique appendicis instar adjecta sunt Chronica Joannis Antiocheni, qui quum in historia imperatorum Romanorum auctores optimos ad verbum fere transcripserit, permulta præbet bonæ frugis plenissima. Reliquias horum Chronicorum sat amplas, quarum partem Valesius olim, partem majorem nuper in Anecdotis Parisinis Cramerus edidit, tum numero auximus e codice Parisiense, tum opera critica locis quam plurimis correximus.

Hæc fere præfanda mihi præfationum osori visa sunt. Ne tamen quod superest in hac pagina spatium illiteratum livore pereat, locum apponere liceat memorabilem, qui vol. III, pag. 343, ubi de vita Nicolai Damasceni agitur, inserendus est. Acceptum refero illustrissimo Cardinali ANGELO MAI, qui benigne eum communicare mecum voluit, quum Romæ versabar, ut quæ ad geographiam pertinerent, ibi colligerem. Jam diu scilicet in parando desudamus corpore geographorum, quo scripta geographica quæ vel integra perdurarunt, vel ex parte saltem in codicibus supersunt, vel quorum fragmenta per varios auctores sparsa occurrunt, sive græce sive latine sive arabice scripta sint, ad unum omnia comprehendantur ex ordine disposita, commentariis explanata, tabulis denique æri incisis illustrata. Quanquam si sortem perpendas quæ similia aliorum cœpta hucusque manserit, verendum sane ne nostra quoque consilia ὁ φθόνος τῶν θεῶν discutiat, vel efflorescentem vix segetem flatus quidam Typhonii exurant. Quod Deus avertat. Sed illuc redeo. Etenim Sophronius in Miraculis SS. Cyri et Cyrilli (Spicileg. Rom., tom. III, p. 548), quo loco exponit quomodo Isidorus, Dionysii *Damasceni* filius, morbo epileptico laborans sanatus sit, primum nonnulla præmittit de Damasci urbis claritate, ex quibus pauca hæc exscribere juvat: Αὕτη γὰρ, ait, τῆς Κοίτης Συρίας μητρόπολις, τῆς ὅλης Ἐφῶς ἀρχηγὸς ἐβασίλευε, Νίνον ἑαυτῇ βασιλεύοντα καὶ Σεμίραμιν τὴν περίφημον ἔχουσα. ἄμφω γὰρ ἐκεῖ βασιλεύσαντες καὶ τείχεσι τὴν πόλιν κυκλώσαντες, ἀπ' αὐτῆς τὰς

ἀποικίας ἐξήγαγον, εἷς τε τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀραβίαν τὴν λεγομένην εὐδαί-
 μονα. Deinde vero de Dionysii genere affert hæcce : Δαμασκηνὸς ἦν
 καὶ τῶν ἐν τέλει λαμπρῶν Διονύσιος, ἐκ γένους βλαστήσας αἰὲ διαλάμψαντος·
 οὐπὲρ ἀρχὴ καὶ ρίζα Νικόλαος ἦν ὁ φιλόσοφος, ὁ Ἡρώδου παιδευτὴς καὶ
 παίδων τῶν Ἄντωνίου καὶ Κλεοπάτρας διδάσκαλος· ἀφ' οὗ καὶ Νικόλαι
 δώδεκα κατὰ διαδοχὴν ἐξανθήσαντες, φιλοσοφία γαυρούμενοι, τὸ γένος ἐφαί-
 δρυναν καὶ εἰς μέγα δόξης καὶ λαμπρότητος ἤγαγον· ἐκ τούτων ὁ λαμπρὸς
 γεννηθεὶς Διονύσιος, κτλ.

Parisiis, mense Januarii MDCCCLI.

CAROLUS MÜLLERUS.

LIBER NONUS.

A CONSTANTINO MAGNO USQUE AD PHOCAM IMPERATOREM.

306-602.

PRAXAGORAS ATHENIENSIS.
BEMARCHIUS CÆSARIENSIS.
EUSTATHIUS CAPPADOX.
EUTYCHIANUS CAPPADOX.
MAGNUS CARRHENUS.
EUNAPIUS SARDIANUS.
OLYMPIODORUS THEBÆUS.
PRISCUS PANITES.
MALCHUS PHILADELPHENSIS.

CAPITO LYCIUS.
CANDIDUS ISSAURUS.
EUSTATHIUS EPIPHANIENSIS.
HESYCHIUS MILESIUS.
NONNOSUS.
PETRUS PATRICIUS.
MENANDER PROTECTOR.
THEOPHANES BYZANTIUS.
JOANNES EPIPHANIENSIS.

PRAXAGORAS ATHENIENSIS.

Praxagoras Atheniensis postremis Constantini M. temporibus vel sub Constantio imperatore, ut videtur, Vitam Constantini M. libris duobus, Res Alexandri Magni libris sex, denique De regibus Athenarum libros duos dialecto ionica conscripsit, testante Photio.

Photius cod. 62, p. 20 ed. Bekk. : Ἀνεγνώσθη Πραξαγόρου [τοῦ Πραξαγόρου addit cod. A.] τοῦ Ἀθηναίου τῆς κατὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ἱστορίας βιβλία δύο. Ἐν οἷς λόγους διέξεισιν, ὅτι ὁ πατὴρ Κωνσταντίνου Κωνσταντῖνος Βρετανίας ἐβασίλευσε, Μαξιμίμνος δὲ τῆς Ῥώμης καὶ τῆς ἄλλης Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ὁ δὲ ἕτερος Μαξιμίμνος τῆς τε Ἑλλάδος καὶ τῆς κάτω Ἀσίας καὶ Θράκης. Διοκλητιανὸς δὲ, ὁ καὶ τῶν ἄλλων πρεσβύτατος, τῆς τε Βιθυνίας ἤρχε καὶ τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Λιβύης καὶ τῆς Αἰγύπτου, ὅσην ὁ Νεῖλος ἐπερχόμενος ἄρδει. Τὸν οὖν Κωνσταντῖνον ὁ πατὴρ πέμψει παρὰ Διοκλητιανὸν εἰς Νικομήδειαν παιδευθῆσόμενον. Παρὼν δὲ, φησί, Μαξιμίμνος, ὁ τῆς κάτω Ἀσίας βασιλεύων, εἰς ἐπιβουλὰς ὤρμησε τοῦ νέου· καὶ πρὸς μάχην λέοντι ἀγρίῳ καθίστησι τὸν νεοῖον. Ὁ δὲ τὸ μὲν θηρίον κρατήσας ἀνείλε, τῆς δὲ ἐπιβουλῆς αἰσθόμενος φεύγει πρὸς τὸν πατέρα· οὗ τὸν βίον λιπόντος, ὁ παῖς ἐκδέχεται τὴν βασιλείαν. Ταύτης δὲ ἐπιβὰς, Κελτοὺς καὶ Γερμανοὺς, ἔβη προσόικα καὶ βάρβαρα, κατεστρέψατο. Ἀσελγῶς δὲ καὶ βαρέως τῶν ὑπηκόων ἄρχειν Μαξιμίμνος μαθὼν (οὗτος δ' ἄρ' ἦν μετὰ Μαξιμίμνον τῶν ἐν Ῥώμῃ καταστάς κύριος), ἐστρά-

τευσεν ἐπ' αὐτὸν, δίκας τῆς εἰς τοὺς ἀρχομένους παρανομίας πραττόμενος. Καὶ μάχη νικήσας ἐς φυγὴν ἔτρεψε. Φευγὼν δὲ, ἦν τοῖς πολεμίοις αὐτὸς ἐδόλορ-ράφει μηχανὴν, ταύτην εὖρατο τοῦ βίου καταστροφὴν, τῇ παρ' αὐτοῦ κατασκευασθεῖσῃ διώρυγι περιπεσῶν. Τῇν μέντοι τούτου κεφαλὴν τινες τῶν Ῥωμαίων ἀποτεμόντες καὶ ξύλῳ ἀρτήσαντες τὴν πόλιν περιεπόλευον. Κωνσταντῖνῳ δὲ καὶ ἦδε ἡ βασιλεία προθύμως καὶ χαίρουσα προσεχώρησεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Λικίνιον ὁμῶς καὶ ἀπανθρώπως τοῖς ὑπηκόοις ἀποκεχρημένον ἐπυθάνετο (οὗτος δὲ τῆς μοίρας ἐκείνης ἐβασίλευσεν, ἧς Μαξιμίμνος ὁ τὴν ἐπιβουλὴν Κωνσταντῖνῳ διὰ τοῦ λέοντος προσενεγκῶν ἐπεστάτει, αὐτοῦ τὸν βίον λιπόντος), οὐκ ἐνεργῶν ἡμοφύλων ὕβριν ἀφόρητον, ἐστράτευεν ἐπ' αὐτὸν, τῆς τυραννίδος αὐτὸν εἰς τὸ βασιλικῶς ἄρχειν μεταστησόμενος. Λικίνιος δὲ τὴν τοῦ βασιλέως ἐπιστρατεῖαν ἀκούσας καὶ δέισας, ἔκρυπτε τὴν ὁμότητα φιλανθρωπίας προσχέματι, καὶ ὄρκους ὑπέτεινε, ἀγαθὸν τε ἑαυτὸν τοῖς ὑπὸ χεῖρα παρασχέσθαι, καὶ ἄς ἔθετο σπονδὰς συντηρεῖν ἀπαράβατους. Διὸ τότε μὲν ὁ βασιλεὺς ἀπέστη τοῦ πολεμῆν ὕστερον δὲ, ἐπεὶ κακία ἤρμεῖν οὐχ οἷα τέ ἐστι, καὶ τῶν ὄρκων ἠφειδῆκότα καὶ ἐς πᾶν κακότητος ἑλληγκότα καταπολεμησας μάχαις κρατερὰς, καὶ ἐν τῇ Νικομηδείᾳ συγχέεισας ἐπολιόρχει. Κραεῖθεν ἐν ἱκέτου πρὸς βασιλεῖα καταφυγόντα σχήματι κατέλιπεν ἡ βασιλεία. Καὶ συνέβη τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, τῆς μεγάλης ἀρχῆς τὸν ἄξιον ἐπιζητούσης, εἰς ἑαυτὸν τὸ.

Lecti sunt Praxagoræ Atheniensis *De gestis Constantini Magni historiarum libri duo* : quibus narrat Constantini patrem Britanniae imperasse, Maximinum (*M. Aurelium Valerium Maximianum Herculium*) Romæ et ceteræ Italiae atque Siciliae regnum tenuisse; alterum vero Maximinum (*C. Galerium Valer. Maximianum*) Græciam, minoremque Asiam ac Thraciam occupasse; Diocletianum autem, qui ceteros ætate anteibat, Bithyniam tenuisse; Arabiam item et Africanam atque Egypti omnem oram, quam Nilus alluit (*an.* 292). Igitur Constantinum pater ad Diocletianum Nicomediam erudiendum misit. Aderat tum forte Maximinus ille (*C. Galerius Valerius Maximianus*), qui inferiori Asiæ imperitabat. Is insidias adolescenti tendere animum inducens, ad pugnam cum ferro leone incedum eum composuit (*Idem narrat Zonaras II, p. 623 Bonn.*). Ille vero feram superans occidit, deprehensisque insidiis, ad patrem confugit; quo vita defuncto (306 *Julii.* 25), regnum filius excepit. Eo potitus Gallos et Germanos, gentes finitimas ac barbaras, in potestatem redegit. Cognito deinde impotenter ac tyrannice subditis imperare Maxentium (hic post Maximinum Romæ imperio potitus erat), expeditionem adversus eum suscepturum, pœnas tyrannidis quam in subditos exercebat, exacturus. Mox prælio superior in fugam tyrannum convertit.

Ille vero fugiens, quem hostibus per dolum interitum machinatus est, ipse reperit, in foveam, quam aliis paraverat, delatus (312 *Oct. V. Zos. II, 16*). Hujus caput Romani a corpore resectum hastæque impositum per urbem gestarunt, et victori Constantino libentes se ac volentes etiam hujus regni incolæ tradiderunt. Auditò rursus Licinium quoque crudeliter et inhumane suis abuti (cui pars illa imperii obvenerat, quam Maximinus ille, qui Constantino per leonem insidias struxerat, usque ad mortem tenuerat), non ferens intolerandam civibus vim atque injuriam inferri, copias item contra hunc eduxit, quo tyrannidem legitimo commutaret imperio. Licinius vero intellecta in se expeditione, metu percussus immanitatem texit, humanitatisque speciem præferens jurejurando etiam se obstrinxit clementem deinceps subditis futurum, quæque fœdere icto promississet, integre servaturum. Quamobrem bello tunc imperator abstinuit. Postea tamen (ut conquiescere improbitas nequit) violati jurisjurandi reum atque in omne flagitiorum genus delapsum, magno præliis victum in Nicomedia urbe inclusum obsedit. Hinc supplicis habitu ad Constantium fugienti adeptum imperium est, et Constantino Magno traditum. Sic, magno imperio dignum desiderante imperatorem, Constantinus tandem quæ diximus regna sibi vindicavit. Patrium enim regnum jure hereditatis adiit, Ro-

εἰρημέναις βασιλείαις ἐπισπάσασθαι. Τῆς τε γὰρ πατρῴας κληρονόμος ἐγένετο καὶ τῆς Ῥωμαίων, καταλύσας Μαξιμίον (I. Μαξέντιον), Ἑλλάδος τε καὶ Μακεδονίας καὶ τῆς κατὰ Ἀσίας, παραλύσας τῆς ἀρχῆς τὸν ῥηθέντα Λικίνιον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης μοίρας, ἧς ἤρχε Διοκλητιανός, αὐτὸς ἀνεδήσατο τὸ κράτος. Ὁ γὰρ Λικίνιος καὶ ταύτην εἶχεν ὑφ' ἑαυτὸν, Μαξιμίον πολέμου νόμῳ ἀφελὼν, δε Διοκλητιανοῦ διάδοχος ἐγεγόνει. Κρατυνάμενος οὖν καὶ μίαν δείξας τὴν σύμπασαν βασιλείαν, κτίζει τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ. Φησὶν οὖν ὁ Πραξαγόρας, καίτοι τὴν ὀρθοκλαίαν Ἑλλήνων, οἷον ἐπὶ πάσῃ ἀρετῇ καὶ καλοκαγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχίῳ πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκότας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπεκρῦψατο. Ἐν οἷς αὐτοῦ καὶ οἱ δύο συμπερινοῦνται λόγοι.

Ἔτος δὲ τῆς ἡλικίας ἦγε δεύτερον καὶ εἰκοστὸν Πραξαγόρας, ὡς αὐτὸς φησιν, ὅτε ταῦτα συνέγραψε. Συνεγράψατο δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἕτερα βιβλία δύο Περὶ τῶν Ἀθήνησι βασιλευσάντων, ἔτος ἀνῶν ἔνεακαὶδέκατον. Συνέταξε δὲ καὶ ἕτερα βιβλία ἐξ Εἰς τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα Ἀλεξάνδρον, τριακοστὸν πρῶτον ἐλαύων ἑαυτοῦ. Ἔστι δὲ τὴν φράσιν σαφῆς καὶ ἡδύς, ὀλίγον δὲ τοῦ δέοντος ἀτονώτερος. Κέχρηται δὲ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ.

BEMARCHIUS CÆSARIENSIS.

Suidas : Βημάρχιος, Καίσαρεὺς ἐκ Καππαδοκίας. Οὗτος ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως πράξεις ἐν βιβλίοις δέκα, Μελέτας τε καὶ λόγους διαφόρους. Eadem Zonaras p. 386. Ex opere historico nihil servatum. Scripserit sub Constantio, cuius laudes (orationibus) celebrasse dicitur a Libanio De vita sua, tom I, p. 24 et 30 sqq. ed. R.

Subjicere liceat mentionem PALLADII METHONÆI, qui iisdem fere temporibus florens, librum *De festis Romanorum* scripsisse perhibetur. Sui-

das : Παλλάδιος, Μεθωναῖος, σοφιστής. Γέγονε δὲ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν. Διαλέξεις. Λόγους διαφόρους, Ὀλυμπιακῶν, Πανηγυρικῶν, Δικανικῶν. Cf. Eudocia p. 352. Ad hunc, ut videtur, Palladium Libanius scripsit Ep. 573 etc. Adde Phot. cod. 132 : Ἀνεγνώσθησαν Παλλαδίου σοφιστοῦ μελέται διάφοροι, καὶ Ἀφθονίου καὶ Εὐσεβίου σοφιστοῦ καὶ Μαξίμου σοφιστοῦ Ἀλεξανδρέως. Ἀλλὰ τῶν ἄλλων ὁ Παλλάδιος κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν τὴν ἐν λόγοις ἐπὶ πλεῖστον διενήνοχεν. Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 93, 14.

EUSTOCHIUS CAPPADOX.

Suidas : Εὐστόχιος, Καππαδόκης, σοφιστής. Ἐγραψε τὰ κατὰ Κώνσταντα τὸν βασιλέα, καὶ Ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν (num ἄλλων?) ἐθνῶν.

Archæologiam hujus scriptoris ante oculos habuit Stephanus Byz. : Παντικαπαίον, πόλις μεγίστη, τῶν κατὰ Βόσπορον μητρόπολις. ᾠκίσθη δὲ παρὰ Αἰήτου παιδός, λαβόντος τὸν τόπον παρὰ Ἀγαήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, καὶ καλέσαντος τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Παντικαποῦ (Παντικαπᾶ cod. Palat.). Ὁ πολίτης Παντικαπαίεύς. Λέγεται καὶ Παντικαπαίτης. Ἔστι δὲ Παντικαπαίεύς ὡς ἀπὸ τοῦ Παντικαπῆ, ὡς τοῦ Σινώπη τὸ Σινωπέεύς. Τὸ δὲ Παντικαπαίτης (Παντικαπῆ codd. Rhedig. et Salmas.) κεῖται παρὰ Εὐστοχίῳ.

Alius Eustochius est medicus et Plotini discipulus, qui scripta magistri ordinavit, de quo v. Porphy. in Vit. Plotini c. 7. Eustochium Syrum e Palæstina rhetorem habes ap. Libanium Ep. 699 : Εὐστόχιον οἰσθᾶ που τὸν ἐκ Παλαιστίνης τὸν νόμων τε πλήρη καὶ τῇ τῶν λόγων ῥώμῃ βοηθοῦντα τοῖς νόμοις.

manum everso Maximino (Maxentio), Græciæ denique et Macedoniae Asiæque minoris exuto, ut diximus, regno Licinio; verum etiam ejus partis, cui Diocletianus præfuerat, imperium sibi adjunxit. Nam hanc quoque belli jure Maximino ademptam, qui Diocletiano successerat, tenebat Licinius. Victor itaque, et unum ex omnibus imperium conflans, mox Byzantium cognominem sibi civitatem fecit. Refert autem Praxagoras, quamquam gentilis homo est, omni virtutum atque honestatis genere omnique felicitate cunctos qui antecesserint imperatores obscurasse Constantinum. In his duo ipsius Historiarum libri terminantur.

Ceterum annos natus erat hæc et viginti Praxagoras, ut de se ipse testatur, quum hæc commentatus est. Scripserat etiam *De regibus Athenarum* libros duos, annum agens undevicesimum. Porro libros sex *De rebus gestis*

Alexandri Magni Macedonum regis composuit, ætatis anno primo et tricesimo. Stylus illi apertus est et jucundus, nonnihil tamen æquo languidior. Dialecto denique usus est Ionica.

Panticapæum, urbs maxima, earumque quæ in Bosporo sunt metropolis, condita est ab Ætæ filio, qui locum illum ab Agæte Scytharum rege acceperat, nomenque urbi indidit a Panticape fluvio præterfluente (cf. *Herodot.* 4, 18; *Dion.* 314; *Mela*, 2, 1, 5). Civis Panticapæensis (cf. *Strabo* 2, p. 74; 11, p. 494). Dicitur etiam Panticapæates. Formatur vero Panticapæensis, quasi ab urbis nomine Panticape; quemadmodum a Sinope fit Sinopenis. Forma Panticapæates vero reperitur apud Eustochium.

MAGNUS CARRHENUS. EUTYCHIANUS CAPPADOX.

Magnus, ex Carrhis Mesopotamiæ urbe oriundus, et Eutychianus Cappadox Juliani imperatoris expeditionem Persicam, cui uterque interfuerat, literis tradiderunt. Et Eutychianus quidem in bello isto dux Armeniorum fuit, testante Joanne Malala. Magnus autem, ni fallor, idem est cum Magno tribuno, cujus Zosimus (III, 22, 8) et Ammianus Marcellinus (XXIV, 4, 24) de Ctesiphontis urbis oppugnatione agentes mentionem faciunt. De alio quodam Magno, Nisibeno ex Mesopotamia, iatrosophista, qui historici nostri fere æqualis fuit, vide Eunapium in Vit. Sophist. p. 103 ed. Boisson. et Theophilum De urin. procem. Eutychianus, nascitur num idem cum nostro an diversus ab eo, laudatur apud Codinum De orig. Constanti-nop. p. 18 ed. Bonn., ubi quæ de Byzantii muris Constantinianis et de encæniis urbis leguntur, ea ita se narrasse auctor dicit, καθὼς ἱστοροῦσι Εὐτυχιανὸς πρωτοσηκρήτης ὁ γραμματικὸς (*) καὶ Εὐτρόπιος ὁ σοφιστής, ὁ τῷ παραβάτῃ Ἰουλιανῷ συμπαρὼν ἐν Περσίδι, καὶ ἐπιστολογράφος Κωνσταντίνου (sic cod. Vat.; ὁ ἐπ. Κωνσταντίνος vgo) Ἐλεῦσιός τε διάκονος ὁ φιλόσοφος, Τρωίλος ὁ βήτωρ, ὁ πολλὰς ἀρχὰς μετὰ δόξης ἀνύσας, καὶ Ἡσύχιος ὁ ταχυγράφος. Οὗτοι πάντες αὐτόπται γενομένοι τῶν τῆνικαῦτα πραχθέντων ἀκριβῶς ταυτὶ συνεγράψαντο. — Qui hoc loco præter Eutychianum et Eutropium citantur Eleusius, Troilus et Hesy-chius notarius, num historias scripserint, parum liquet. Troilus, quem aliunde novimus, de Constantinopoli urbe a Constantino exornata in *Orationibus* disseruisse videtur. Suidas : Τρωίλος, σοφιστής, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνου πόλει. Λόγους πολιτικούς, Ἐπιστολῶν

(*) Ab hoc Eutychio genus duxerit Εὐτυχιανὸς ὁ νέος, qui Agathias auctor suasorque fuit scribendæ historiæ, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τελῶν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγγινούστατος, παιδείας τε ἀποχρώντως ἔχων, καὶ τοῦ τῶν Φλωριδῶν γένους ἀριστον ἐγκαλλιόσιμα γεγεννημένος (Agathias proem. p. 7, 18 ed. Bonn.).

Imperator Julianus contra Sabbursarsacen (*Saporem Arsacen*), Persarum regem, exercitum ducens, Hierapolim venit, missis in Samosata Euphratesiæ urbem, qui navigia fabricarent, partim lignea partim coriacea, uti tradit sapientissimus Magnus Carrhenus chronographus, qui hoc bello sub Juliano militavit. Hierapoli discedens imperator Carrhas venit; hinc via sese in duas partes findit, quarum

βιβλία ζ'. Troili Prolegomena in Hermogenem editit Walz. in Rhett. Gr. tom. VI. Ceterum Troilus Sidetes (Socrat. H. Eccl. VII, 27) non Constantini Magni æqualis fuit, uti Georgius Codinus dicit, sed initio sæculi quinti, sub Theodosio II floruit. Nam amicus fuit Anthemii, qui pro Theodosio II puero Orientis regnum administravit (an. 408 sqq. Vide Socrates VII, 1 et 27; Synesius Epist. 73; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 4. 9). Eandem rhetoris ætatem inde colligis quod Socrates VI, 6 (ex eoque Nicephorus Callist. XIII, 6) Eusebium, quo tempore carmen de rebus Gainæ Gothorum ducis (qui mortuus est post an. 400) scripserit, Troilum sophistam audiisse refert. Jam quæ de Troili ætate errasse Codinum pateat, fortasse etiam de Hesychio similiter lapsus est. Certe constat pleraque, quæ de Constantinopolitanis originibus Codinus tradit, ex Hesy-chii Milesii Illustris Chronicorum libro sexto esse descripta, adeo ut proclivis sit conjectura hunc ipsum Hesy-chium Milesium, qui Anastasii et Justiniani temporibus vixit, a Codino laudari. Ceterum si duos Hesy-chios, alterum notarium, alterum illustrem, distingui malueris, per me licebit.

(DE JULIANI BELLO PERSICO.)

Malalas Chron. p. 328, 20 ed. Bonn. : Καὶ κατῶν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς κατὰ Σαββουραρσάκου, βασιλέως Περσῶν, κατέφθασεν ἐν Ἱεραπόλει καὶ πέμψας κατεσκευάσε πλοία ἐν Σαμοσάτοις, πόλει τῆς Εὐφρατησίας, τὰ μὲν διὰ ξύλων, τὰ δὲ διὰ βυσσῶν, ὡς ὁ σοφώτατος Μάγνος ὁ χρονογράφος ὁ Καρρηνὸς, ὁ συνὼν αὐτῷ Ἰουλιανῷ βασιλεῖ, συνεγράψατο. Ἀπὸ δὲ Ἱεραπόλεως ἐξεληθὼν ἦλθεν ἐν Κάρραις τῇ πόλει· κακῆϊθεν εὔρε δύο ὁδοὺς, μίαν ἀπάγουσαν εἰς τὴν Νίσιβιν πόλιν, οὗσαν ποτε Ῥωμαίων, καὶ ἄλλην ἐπὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν κάστρον τὸ λεγόμενον Κιρκήσιον, κείμενον εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἀβορρά· ὕπερ ἔκτισε Διοκλητιανὸς, βασιλεὺς Ῥω-

una in Nisibin duxit, urbem Romanis olim subjectam; altera in Circesium tendit, castrum Romanum, quod Euphratem inter et Aborram fluvios medium, a Diocletiano exstructum est. Julianus itaque diviso exercitu, armorum sedecim millia Nisibin versus expedit, sub Sebastiani et Procopii ductu; ipse autem ad Circesium castrum ducit iter. Ubi militum stationariorum sex millibus, quos ibi

μαίων. Καὶ μερίσας τὸν στρατὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πέμ-
πει ἐπὶ τὴν Νισίβιν ὀπλίτας ἄνδρας μυρίους ἑξακισχι-
λίους μετὰ δύο ἑξάρχων Σεβαστιανοῦ καὶ Προκοπίου.
Καὶ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς τὸ Κιρκήσιον κά-
στρον· καὶ ἕσας καὶ ἐν τῷ Κιρκησίῳ κάστρον, ὅσους
εὔρεν ἐγκαθέτους στρατιώτας ἑξακισχιλίους, προσθεὶς
αὐτοῖς καὶ ἄλλους ὀπλίτας ἄνδρας τετρακισχιλίους μετὰ
ἑξάρχων δύο Ἀκκαμέου καὶ Μαύρου. Καὶ ἐξῆλθεν ἐκεί-
θεν, καὶ παρήλαθε τὸν Ἀβορρὰν ποταμὸν διὰ τῆς γεφύ-
ρας, τῶν πλοίων φθασάντων εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν.
ὄντωνιν πλοίων ὑπῆρχεν ὁ ἀριθμὸς διακοσίων πενή-
κοντα. Καὶ συναθροίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ στρατὸν, ἔχων
μεθ' ἑαυτοῦ Ἀνατόλιον μάγιστρον καὶ Σαλούστιον ἑπαρ-
χον πραιτωρίων καὶ τοὺς στρατηλάτας αὐτοῦ, ἀνελθὼν
ἐν ὑψηλῷ βήματι δι' ἑαυτοῦ προσεφώνησε τῷ στρατῷ,
ἐπαινῶν αὐτοὺς καὶ προτροπόμενος προθύμως καὶ σω-
φρόνως ἀγωνίσασθαι κατὰ Περσῶν. Καὶ εὐθέως ἐμβαί-
νειν εἰς τὰ πλοῖα ἐπέτρεψεν, εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς ὁ βα-
σιλεὺς εἰς τὸ εὐτρεπισθὲν αὐτῷ πλοῖον, καὶ προηγεῖσθαι
αὐτῶν προσκυολλάτορας προσέταξεν ἄνδρας γενναίους
ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λακκιαρίων καὶ ματταριῶν χιλίους
πεντακοσίους, κελεύσας βασιτάξασθαι καὶ τὰ σίγνα αὐ-
τοῦ καὶ τὸν κόμητα Λουκιανὸν (sic etiam Zosim. III,
14, 3. Λουκιλλιανὸν sec. Ammian.), ἄνδρα πολεμι-
κώτατον, εἶναι σὺν αὐτῷ, ὅστις καὶ πολλὰ κάστρα
Περσικὰ παρὰ τὸν Εὐφράτην κείμενα καὶ ἐν μέσῳ τῶν
ὁδάτων ἐν νήσοις ὄντα ἐπόρθησε καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄν-
τας Πέρσας ἀνείλε. Βίχτορα δὲ καὶ Δαγαλαίφον κατέ-
ταξεν ὀπισθεν τῶν λοιπῶν πλοίων εἶναι καὶ φυλάττειν
τὰ πλῆθη. Καὶ κατήλαθεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ στρατοῦ
παντὸς διὰ τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς
μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν

αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποτα-
μοὶ καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην. Καὶ παρέβαλεν εἰς
τὰ Περσικὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λεγομένων Μαυζαλιτῶν
πλησίον Κτησιφώντος πόλεως, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ Περσι-
κὸν βασιλεῖον· καὶ ἐπικρατῆς γενομένου Ἰουλιανὸς
ὁ βασιλεὺς ἐσχίνωσεν ἐν τῇ πεδιάδι τῆς αὐτῆς πόλεως
Κτησιφώντος, βουλόμενος μετὰ τῆς ἰδίας συγκλήτου
καὶ ἕως Βαβυλῶνος εἰσελθεῖν καὶ παραλαβεῖν τὰ ἑκείσε.
Ὅ δὲ βασιλεὺς Σαβθουραρσάκιος ὑπονοήσας ὅτι διὰ τῆς
Νισίβειος ἤρχετο ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς, ὤρ-
μησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ πλῆθους αὐτοῦ παντός.
Ἀπαγγελεύθων δὲ αὐτῷ ὅτι ὀπισθεν αὐτοῦ ἔστιν ὁ βα-
σιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς παραλαβὼν τὰ Περσικὰ
μέρη, καὶ ὅτι ἔμπροσθεν αὐτῷ ἀπαντῶσιν οἱ στρατηγοὶ
τῶν Ῥωμαίων καὶ πλῆθη πολλὰ, καὶ γνοὺς ὅτι ἐμε-
σάσθη, φεύγει εἰς τὴν Περσαρμενίαν, ὁδῶν πέμψας δύο
συγκλητικούς αὐτοῦ καὶ αὐτοὺς κατὰ ἰδίαν βούλησιν
ῥινοτομήσας πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν βασιλέα Ῥωμαίων, ἵνα
πλανήσωσιν αὐτὸν, πρὸς τὸ μὴ καταδιωχθέντα αὐτὸν
φθασθῆναι. Οἱ δὲ ῥινοτομηθέντες Πέρσες (sic) ἦλθον
πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων προδοῦναι, φασίν, θέλον-
τες τὸν βασιλέα Περσῶν, ὡς τιμωρησάμενον αὐτούς.
Ἀπατηθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν ἐπομνημένον ὁ αὐτὸς βασι-
λεὺς Ἰουλιανὸς ἠκολούθησεν αὐτοῖς μετὰ τοῦ ἰδίου στρα-
τεύματος καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἀνυ-
δρον ἐπὶ μιλία ρν', πλανήσαντες αὐτούς, τῇ εἰκάδι
πέμπτῃ τοῦ Δαισίου τοῦ καὶ Ἰουίου μηνός. Καὶ εὐρών
(εὐρον?) ἐκεῖ τεῖχη παλαιὰ πετωχότα πόλεως λεγο-
μένης Βουβίων, καὶ ἄλλο δὲ χωρίον, ἐστῶτων μὲν τῶν
οἰκημάτων, ἔρημον δὲ ἦν, ὅπερ ἐλέγετο Ἀσία· ἔνθα
ἐλθὼν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς καὶ ὁ πᾶς στρατὸς τῶν
Ῥωμαίων ἐκεῖ ἐσχίνωσεν. Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τόποις

invenit, ipse quattuor millia militum alia adjecit, Accameo
(*Machamaw sec. Ammian.* xxv, 1, 2) et Mauro ducibus
constitutis. Inde autem discedens, Aborræ fluminis ponte
trajecto, classem suam, 1250 naves numero habentem,
per Euphratem adventantem reperit. Tum vero in unum
coactis copiis cum Anatolio magistro et Salustio præfeto
prætorio, conscenso alto suggestu, exercitum allocutus est,
et fortia ejus facta deprædicans, uti paratissimo optimoque
animo contra Persas in aciem descenderent hortatus est. Post
hæc statim navigia conscendere jussit omnibus, ipse quoque
in paratam sibi navem ingressus est; præmissis qui explora-
tores essent, quingentis ex numero lanceariorum et mattia-
riorum fortissimis viris; vexilla quoque sua sibi præferri
jussit, et Lucilianum comitem, virum bellicosissimum,
secum habere voluit. Hic plurima Persarum castra Euphrati
confinia, et quæ medias inter aquas in insulis sita
erant, vastavit, Persis custodibus eorum trucidatis. Ex-
tremæ vero classis curam Victori et Dagalapho demandavit.
Et descendit rex cum exercitu universo per magnum
canalem, quo Euphrates Tigridi miscetur, atque in Tigri-
dem, ubi mixti duo illi fluvii ingentem alveum efficiunt.
Et in Persidis regionem perrexit, quæ Mauzanitarum vo-
catur, a Ctesiphonte non procul, ubi reges Persarum sedes
suas habuerunt. Egebant autem victor imperator Julia-

nus tentoria sua in ipsa Ctesiphontis planitie, in animo
habens ad Babylonem usque cum primoribus suis pene-
trare eamque subjugare. Persarum vero rex Sabburarsa-
cis existimans imperatorem Romanum per Nisibim iter
instituisse, copiis suis omnibus instructis, adversus eum
proficiscitur. Certior autem factus Julianum sibi a tergo
esse regiones Persicas occupantem, a fronte autem Ro-
manos duces cum exercitu magno se adorturos instare:
mediis se hostibus inclusum sentiens in Persarmeniam fig-
git, cavensque sibi ne ab hostibus prehenderetur, ex primo-
ribus suos duos, naribus proprio illorum ex consensu abs-
cissis, dolose mittit, qui Julianum in avia abducerent.
Duo itaque hi imperatorem Romanorum adeuntes, Persarum
ei regem, ob illatas sibi injurias, se proditores esse
dicebant. Quumque juramento sese in hoc obstrinxissent,
imperator dolis eorum delusus, ipse cum exercitu hos iti-
neris duces secutus est. Et per errores duxerunt eum in
deserta et aquæ carentia ad milliaria centum quinquaginta,
die vicesima quinta Dæsii sive Junii mensis. In-
venerunt ibi mœnia quædam antiqua et collapsa urbis,
quæ Bubia olim vocabatur, et aliud quoddam castellum,
Asiam nomine, quod domicilia quædam adhuc stantia
habebat, sed desertum erat. Ibi imperator cum exercitu
condens, castra posuit, sed nec militi cibum, nec ju-

γενόμενοι ἐλίποντο τροφῶν, καὶ οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις ὑπῆρχε βοτάνη· ἦν γὰρ ἐρήμια· καὶ γνοὺς δὲ πᾶς στρατὸς Ῥωμαίων ὅτι ἀπατηθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐπλάνησεν αὐτοὺς καὶ εἰς ἐρήμους ἤγαγε τόπους, εἰς πολλὴν ἀταξίαν ἐτρέπυσαν. Τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ μηνὶ Ἰουνίου κς', ἀγαγὼν τοὺς πλανήσαντας αὐτὸν Πέρσας ἐξήτασεν αὐτούς· καὶ ὠμολόγησαν λέγοντες ὅτι « ὑπὲρ πατρίδος καὶ τοῦ βασιλέως ἡμῶν, ἵνα σωθῆ, ἐδώκαμεν ἡμᾶς ἑαυτοὺς εἰς θάνατον, καὶ ἐπλανήσαμεν ὑμᾶς· ἰδοὺ οἱ δοῦλοι σου ἀπεθάνομεν. » Καὶ ἀπεδέξατο αὐτοὺς μὴ φονεύσας αὐτοὺς, ἀλλὰ δοὺς λόγον αὐτοῖς, ἵνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου χώρας. Καὶ περὶ ὥραν δευτέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς παριὼν τὸ στράτευμα καὶ ὀσσωπῶν αὐτοὺς μὴ ἀτάκτως φέρεσθαι ἐτρέωθη ἀδήλως· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἴδιον παυλεῶνα διὰ τῆς νυκτὸς τελευτᾷ, ὡς ὁ προγεγραμμένος Μάγνος ἐξέθετο.

Εὐτυχιανὸς δὲ ὁ χρονογράφος ὁ Καππάδοξ, στρατιώτης ὢν καὶ βικάριος τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ τῶν Πριμοαρμενιακῶν, παρὼν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ, συνεγράφατο ὅτι κατελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς μονὰς ιε' ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη διὰ τοῦ Εὐφράτου εἰσῆλθε

καὶ ἐπικρατῆς γενόμενος καὶ νικήσας πάντας παρέλαβεν ἕως πόλεως λεγομένης Κτησιφῶντος, ἔνθα ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐκάθητο, ἐκείνου φυγόντος ἐπὶ τὰ μέρη τῶν Περσαρμενίων, καὶ βουλομένου μετὰ τῆς ἰδίας συγκλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἄχρι τῆς Βαβυλώνας τῇ ἐξῆς ὀρμηῆσαι καὶ ταύτην παραλαβεῖν διὰ τῆς νυκτός. Καὶ ὡς καθέυδει, εἶδεν ἐν ὁράματι τινα τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ζάβαν καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν παυλεῶνα αὐτοῦ πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφῶντος ἐν πόλει λεγομένη Ἀσία, καὶ κρούσαντα αὐτὸν λόγχῃ· καὶ πτοηθεὶς ἐξυπνίσθη κράζας· καὶ ἐξανέστησαν οἱ κουδικουλάριοι εὐνοῦχοι καὶ σπαθάριοι καὶ ὁ στρατὸς ὁ φυλάττων τὸν παυλεῶνα, καὶ εἰσελθόντες πρὸς αὐτὸν μετὰ λαμπάδων βασιλικῶν· καὶ προσεσχῆκώς Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς ἑαυτὸν σφαιγέτα κατὰ τῆς μασχάλης ἐπηρώτησεν αὐτοῦς· « Πῶς λέγεται ἡ κώμη ὅπου ἐστὶν ὁ παυλεῶν μου; » καὶ εἶπον αὐτῶν ὅτι Ἀσία λέγεται. Καὶ εὐθέως ἔκραξεν· « Ὡ ἦλιε, ἀπώλεσας Ἰουλιανόν. » Καὶ ἐκχυθεὶς τὸ αἷμα παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὥραν νυκτερινὴν πέμπτην (ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην χρηματίζοντος υἱά').

mentis pabulum in tam deserto loco invenire potuit. Exercitus itaque totus quum intelligeret ab imperatore transfugarum dolis deluso se in loca inculta abductum esse, tumultus statim ciebat maximos. Die autem sequente, nempe Junii vicesima sexta, imperator Persas illos, errorum auctores, coram adduci jussit. Interrogati « Nos, aiebant, pro rege ac patria morti nos addicentes fraudem vobis fecimus. Ecce servi tui ad necem parati sumus. » Imperator vero ita eos excepit, ut salvos fore fide data promitteret, modo exercitum suum ex deserto deducerent. Et circa horam secundam ejusdem diei Julianus imperator, dum exercitum lustrans militem ut ordinem servaret hortatur, ab incerta manu vulneratus est. Et in tentorium suum regressus eadem nocte vitam finivit, uti *Magnus*, quem supra commemoravi, tradidit.

Eutychanus autem chronographus, Cappadox, et ipse expeditionis illius socius et vicarius cohortis suae Primoarmeniorum, scriptum reliquit Julianum imp., emenso quindécim dierum itinere, in regiones Persicas per Euphratem

penetrasse; ubi bello superior factus et ubique victor omnia subegit usque ad Ctesiphontem urbem, regni Persarum sedem regiam, rege ipso in Persarmeniam fuga elapso. Sequente autem die, primoribus et exercitu stipatus, Babylonem usque penetrare destinaverat, urbem eam de nocte aggressurus. Inter dormiendum vero per somnum vidit virum quendam adultum, lorica indutum, qui tentorium regium in Asia, urbe Clesiphonti vicina, erectum ingressus, hasta eum percussit. Ipse autem horrore experefactus exclamare: confestim igitur consurgentes cubicularii eunuchi et spatharii quique ad tentorium regis excubias agebant milites, cum lampadibus regiis ad eum ingressi sunt. Julianus autem imp., quum animadvertisset se sub axilla letale vulnus accepisse, de vici nomine, ubi positum erat tentorium, sciscitatus est. Asiam vero vocari respondentibus illis, elata statim voce exclamavit: « O Sol, Julianum perdidisti! » Et effuso sanguine animam efflavit, hora noctis quinta anno aetæ Antiochenæ 411.

EUNAPIUS SARDIANUS.

Eunapius Sardonius, rhetor et historicus, natus est circa annum 347 p. C. Cognatus fuisse videtur Eunapii ejus, qui ipse quoque haud infimi nominis rhetor, a Lydis missus ad Julianum imperatorem legatione non absque laude perfunctus est (360 p. C.). Vide Eunap. fr. 15 et 45. Nostrum in Asia puerum erudit Chrysanthius, sophista et theologus gentilis, qui Melitam, consobrinam Eunapii, in matrimonium duxerat, quemque Julianus, antequam ad expeditionem Persicam proficisceretur (362), summum Lydiæ pontificem constituit (*). Jam prima hac institutione Eunapio inculcata fuerit superstitiosa ista doctrina, miraculorum consecratrix, quam inter gentiles philosophos tum maxime vigentem, contra Christianos tueri, moderate tamen, Chrysanthius studebat. Ætatis anno decimo sexto (an. 362) ex Lydia juvenis in Græciam iter suscepit (**), ut Athenis se in disciplinam daret Proæresii, qui senex tunc octogenarius inter Athenienses sophistas principem locum obtinebat. In ipsa autem navigatione Eunapius feбри correptus vehementi, adeoque vi morbi prostratus est, ut, appulsa nave, manibus popularium suorum, quos itineris socios habuerat, e Piræo in urbem ædesque Proæresii deportatus sit. Ibi morbo ingravescente quum de salute Eunapii

jam desperarent, Æschines Chius medicus os moribundo per vim aperuit eique medicamentum infudit, quo alvus descendit copiosius, levatusque Noster τὸν ἀέρα εἶδε καὶ ἐπέγνω τοὺς οἰκίους. Sanitati restitutus, balneoque, quo initiari novitii discipuli solebant, a Proæresii alumnis purgatus, collegio scholasticorum adscribitur. Paterno deinceps amore Sardonium juvenem magister amplexus est, meritaque ejus Eunapius grati animi pietate rependit (Vit. Soph. p. 74-76). Quadriennio post, sive ætatis anno vicesimo, arcana doctrinæ theurgicæ, quæ a Iamblichō est profecta, Eunapio reclusa sunt (*). Eodem fere tempore, opinor, mysteriis Eleusiniis initiatus est (**). Deinde, postquam per quinque jam annos Athenis commoratus erat, in Ægyptum (Alexandriam) se conferre statuit, verum a parentibus in Lydiam revocatus est, ubi, hortantibus amicis, rhetoricam profiteri cœpit (***). Magisterio huic horas impendebat matutinas; deinde ad meridiem usque et ultra ex ore pendebat Chrysanthii, qui quem literarum elementis olim imbuerat, nunc in adyta sublimioris philosophiæ suæ docendo introduxit (****). Præterea discendæ arti medicæ Eunapius operam navavit. Nam ægrotanti quondam Chrysanthio seni quum venam incidere medici vellent, obstitisse se, idque saluti Chrysanthio fuisse dicit, addens: Οὐδὲ γὰρ ἄπειρος ἰατρικῆς δὲ ταῦτα γράφων (Vit. Chrys. p. 119). Idem etiam ex Historiis colligas, in qua sæpius metaphoris utitur ab arte medica repetitis. Denique Nostrum

(*) Eunapius Vit. Chrysanth. init. p. 117 ed. Boiss.: Ταύτης τῆς γραφῆς αἴτιος ἐγένετο Χρυσάνθιος, τὸν τε γράφοντα ταῦτα πεπαιδευκὸς ἐκ παιδὸς, καὶ διασεσωκὸς εἰς τέλος, ὡσπερ νόμον τινὰ, τὴν περὶ αὐτὸν εὐνοίαν.

Idem Vit. Maximi p. 56: ... Χρυσανθίῳ γυναῖκα εἶναι... Μελιτῆν ὄνομα ἔχουσαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαυμαζομένην διαφέροντος, τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψίου.

Idem ib. p. 57: Ἀρχιερέα δὲ ἀποδείξας (Ἰουλιανὸς) τὸν τε ἄνδρα (Χρυσάνθιον) καὶ τὴν γυναῖκα τῆς Λυδίας, καὶ ὑπ' ἐκείνους ἐπιτρέψας εἶναι τῶν ἄλλων τὴν αἵρεσιν, αὐτὰς ἐπὶ τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον.

Idem Vit. Chrysanth. p. 111: Ὁ δὲ Χρυσάνθιος τὴν ἀρχιερωσύνην τοῦ παντὸς ἔθνους λαβὼν κτλ.

(**) Eunap. Vit. Proæres. p. 74: Διέβαλε μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀθήνας, τελῶν εἰς ἔκτον καὶ δέκατον ἔτος. — Idem ib. p. 92: Ἰουλιανὸς δὲ βασιλεύσαντος, τόπου τοῦ παιδεύειν ἐξεργόμενος (Προαιρέσιος, an. 362) — ἐδόκει γὰρ εἶναι Χριστιανός — σοφία τινὶ περιήλθε τὴν πρόγνωσιν... Ὁ δὲ συγγραφεὺς κατὰ τούτων τὸν χρόνον εἰς ἔκτον πού καὶ δέκατον ἔτος τελῶν παρήλθε τε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς ὁμιλήταις ἐγκατεμίγη. — Idem Vit. Maximi p. 58: Καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἐπαιδεύετο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους (quibus Julianus expeditionem Persicam suscepit), παῖς ὢν καὶ εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν. — Eunap. Histor. fr. 8: Κομιθεὶ γὰρ ἦν ὁ γράφων τότε παῖς, ἡνίκα ἐθασίλευσεν (Ἰουλιανός).

(*) Eunap. Vit. Soph. p. 20: Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων, ἐκ παιδὸς ἀροατῆς Χρυσανθίου γενόμενος, μέλις εἰς εἰκοστὸν ἔτος ἤξειτο τῶν ἀληθεστέρων, οὕτω μὲγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσοφίας διετάθη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ.

(**) Idem p. 52: Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον (sc. Juliani temp.) ὅστις ἦν τούνομα οὐ μοι θέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα.

(***) Idem p. 92: Ὁ δὲ συγγραφεὺς... ἀγαπηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ Προαιρέσιου) καθάπερ παῖς γνήσιος, ἠπειγέτο μὲν μετὰ πέμπτον ἔτος εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ δὲ πατέρες καλοῦντες ἐπὶ Λυδίας ἐξειδίασαντο· κἀκεῖνον μὲν σοφιστικῆ προὔκειτο.

(****) Idem p. 114: Τὸν δὲ ταῦτα γράφοντα ἐκπαιδεύσας νέον ἐτι ὄντα, ἡνίκα ἐπανήλθεν Ἀθήνηθεν, οὐκ ἔλαττον ἡγάπα, ἀλλὰ καὶ προσετίθει καθ' ἡμέραν τῷ διαφέροντι τῆς εὐνοίας, ἐς τοῦτο ἐκινῆσας, ὥστε τὰ ἐωθινὰ μὲν ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ ῥητορικῆς λόγους ἐτέροις συνῆν, καὶ τοὺς δεομένους ἐπαιδεύεν, μικρὸν δὲ ὑπὲρ μεσημβρίας ἐπαιδεύετο, παρὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς τῶν διδάσκαλων, τοὺς θειοτέρους καὶ φιλοσόφους τῶν λόγων· ἡνίκα οὐτε ὁ παιδεύων ἔκαμην ἐρᾶντι συνῶν, τῷ τε ἐκδεχομένῳ τὰ μαθήματα τὸ ἔργον ἦν πανήγυρις.

videbimus familiarem fuisse celeberrimi suæ ætatis medici, Oribasii, qui Chrysanthium morbo postremo laborantem tractavit (Eunap. Soph. p. 120). Nullusque dubito quin Noster sit Eunapius ille, cui τῶν Εὐπορίστων tetrabibulum Oribasius inscripsit. Præter allata de vita Eunapii nihil compertum habemus, nisi quod ad provecum satis ætatem pervenerit. Nam in historiis scribendis occupatum adhuc fuisse post annum 414, senem septuagenarium, ex fragm. 87 consequitur.

Opera Eunapii novimus duo, Βίους φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν et *Romanæ historiæ libros quattuordecim*. In illo sermonem instituit de viginti tribus philosophis et sophistis, quorum major pars vel æquales Eunapii fuerunt, vel proxime ætatem scriptoris attigerunt. De plurimis pauca verba jecisse satis habet; nobiliores prolixiore quidem stylo prosequitur, ita tamen ut βιογράφου munus prorsus eludat. Neque ordinem rerum neque delectum curans, incompositam farraginem nebuloa involvit narratione, quam dicendi genere deturpat scabroso isto et inepte picturato, quod tanquam nervosum simul et elegans ista ætas admirabatur.

Alterum opus, ἡ μετὰ Δέξιν πονιστορία χρονοική, historiam Romanam continebat inde a Claudii II decessu (270 p. C.), in quem Dexippi Chronica desiderant, usque ad Arcadii annum decimum (404 p. C.), quo Arsacius, pulso Johanne Chrysostomo, episcopalem Constantinopoli sedem occupavit, uxorque Arcadii Eudocia ex abortu mortua est (Vid. testim. Photii). Hæc annorum 134 historia per quattuordecim libros ita erat distributa, ut libro primo compendiaria ratione percurreret (διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐπιτρέχει, Eunapius ait) res annorum 85, qui a Claudio labuntur ad Julianum Cæsarem (271-355), dehinc ad argumentum, quod primo consilio sibi delegerat, accederet, et diducta narratione per reliquos libros tredecim historiam Juliani, Valentis, Theodosii et Arcadii usque ad annum 404 explicaret. Rursus in his quasi cardo exstitit beatum regnum Juliani. Hic lux est, reliqui umbra; hic candidus Græcorum Apollo; reliqui, τοῦ ἀνεσκολοπιζομένου σοφιστοῦ sectatores, atrum et averruncandum vulgus monachorum. Καὶ σχεδόν τι, Photius ait, τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἰς τὸ ἐκείνου (Ἰουλιανοῦ) ἐγκώμιον συντεθὲν ἐξεπονήθη. Idque ipse etiam Dexippus fatetur (fr. 1): Καὶ πάντα γε εἰς τὸν Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἐδόκει, δὲ ἐβασίλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὡς περ τινα θεὸν προσεκύνουν ἅπαντες. Et in proœmio libri secundi (fr. 8): Φέρεται δὲ ἐντεῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὅνπερ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀναγκάζει γε ἐν τοῖς ἔργοις ἐνδιατρίθειν ὡς περ τι πρὸς αὐτὸν ἔρωτικὸν πεπονηθῶτας. Ceterum ad Juliani res posteritati man-

dandas non suo tantum ipsius impetu ferebatur, sed quotquot tunc doctrinæ laude eminebant, omnes absque remissione Eunapium instanter precabantur, ut hanc provinciam vellet suscipere: præ ceteris autem Oribasius ille Pergamensis medicus, qui Juliani comes perpetuus consiliorumque omnium socius fuerat. Is enim, Eunapius ait, ἀσεβεῖν ἐβόα περιφανῶς, εἰ μὴ συγγράφοιμι; καὶ τῶν γε πράξεων (πάσας γὰρ ἠπίστατο παρὼν ἀπάσαις) μάλα ἀκριβῶς ὑπόμνημα συνετέλει πρὸς τὴν γραφήν (fr. 8).

Desinit opus in annum 404, uti monui. Quem quidem terminum operi non auctoris consilium sed fati necessitas posuisse videtur. Certe non percipio ego cur Eunapius, quem post annum 414 in scribendo adhuc versatum esse scimus (fr. 47), in anno 404 subsistere, quam ad mortem usque Arcadii (408) narrationem, si licuisset, deducere maluerit. — Porro libros operis quattuordecim non uno tenore Eunapius perscripsit, neque simul in publicum edidit. Etenim quum Eunapius in Vitis sophistarum Historias suas de rebus quæ ad Juliani, Valentis et Theodosii tempora pertinent, ita laudet ut eas tunc jam editas esse appareat (v. fr. 14. 19. 22. 25. 45. 55): in Vita Prisci (fr. 65), ubi de Hilario loquitur, qui a Gothis sub Alaricho Græciam vastantibus (an. 396 p. C. Arcadii anno 1) occisus sit, ita habet: Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξῃ, γραφήσεται. Igitur primum composuit Historias usque ad mortem Theodosii (270-395), ut videtur; deinde scripsit Vitas sophistarum (circa ann. 405); denique post annum 414 Historias suas continuavit, Arcadiique regnum additurus erat; quod consilium quominus ad exitum perduceret morte prohibitus esse videtur. — Quæ quum ita sint, putari possit τὴν νέαν Ἱστορίας ἔκδοσιν, cujus tituli Except. De sentent. atque Photius mentionem faciunt, de opere ab ipso Eunapio retractato continuatoque debere intelligi. At quæ Photius refert in eam potius ducunt sententiam, ut nova ista recensio a Christiano aliquo bibliopola profecta sit, qui resectis convitiis, quibus religioni nostræ Eunapius insultaverat, emendatum sic et castigatum opus iterum ediderit. Est hæc Niebuhrii sententia probabilissima. Ita habet vir clarissimus (Script. hist. Byz. tom. 1, p. xix): « Quum duplicem editionem Historiæ Photius vidisset, Constantinianæ eclogæ, ut inscriptio docet, e secunda sumptæ sunt, ubi loci plurimi, in quibus scriptor rabido adversus Christianos odio effrenate indulserat, ita recisi essent, ut, Photio iudice, hiantes lacunæ apparerent, et sequentia plurima laborarent obscuritate. Cujus vitii culpam Photius in Eunapium ipsum confert: con-

jecturane ductus. an testimonio, non constat. Scriptorem mutilatum opus ita reliquisse, ut in his quæ manebant sensus laboraret, sane non probabile est. Ac fieri certe potest ut non ipse scriptor, sed bibliopola, indocti amanuensis opera, libros ab iis locis qui vendentibus periculum crearent liberare animum induxerit: qualia sunt expurgata, quæ vocant, exemplaria, quæ in regionibus ubi decreta concilii Tridentini recepta fuerunt, non raro occurrunt. »

De auctoritate Eunapii non est cur multus sim. Quemadmodum ab usu rerum civilium alienus fuisse videtur, sic in historiam intulit, quæ sedulo arcenda erant, rhetoris professionem atque studia et iram mentis præoccupatæ. Hinc oratio ab limpida historię tranquillitate prorsus abhorrens; hinc tractationis genus epidicticum, quo spernitur ἢ ἀπρίβεια historica tanquam humilius quid (*); hinc denique, quod maximum est, judicia de rebus personisque perversa nullaque ad veri justique normam directa et ponderata. Ceterum quodsi Eunapius calamitates, quæ in Romanum imperium irruerunt, omnes ex spretis sacris majorum adscitaque Christianorum religione perperam sane repetendas esse consuit, ideoque Julianum in cælum evexit, Christianos imperatores insanis conviciis oneravit: meminisse juvat quantopere in contrariam partem peccaverint scriptores Ecclesiastici, qui Constantini, Juliani et Theodosii res literis consignarunt. Haud minimum igitur ad singula quæque recte trutinanda momentum afferret opus Eunapianum, si integrum ad nos perdurasset. Nunc acquiescendum nobis est in Excerptorum Constantinianorum parte superstite et in Zosimo, quem in rebus ab Eunapio tractatis hunc ipsum sibi ducem selegisse et quodammodo in compendium redegisse tum disertè Photius testatur, tum ex reliquiis Sardiani nostri colligitur.

TESTIMONIA.

Photius Bibl. cod. 77 : Ἀνεγνώσθη Εὐναπίου Χρονικῆς ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον, νέας ἐκδόσεις, ἐν βιβλίοις τεσσαρσεκαίδεκα. Ἀρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Κλαυδίου βασιλείας, ἕς δὲ τὴν Δεξίππῳ ἢ ἱστορία καταλήγει, ἀποτελευτᾷ δὲ εἰς τὴν Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν Θεοδοσίου παίδων βασιλείαν, ἐκείνων τὸν χρόνον τέλος τῆς ἱστορίας ποιησάμενος, δὲ Ἀρσάκιος μὲν τοῦ χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας στόματος Ἰωάννου ἀπελαθέντος εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἀνηγμένος ἱεράτευεν, ἢ δὲ τοῦ βασιλευόντος Ἀρκαδίου γυνὴ κατὰ γαστρὸς ἔχουσα καὶ ἀμβλώσασα τὸν βίον ἀπέλιπεν.

(* Sic chronologiæ contemptorem se fatetur Eunapius (fr. 1)

Οὗτος δὲ Εὐνάπιος Σαρδιανὸς μὲν γένος ἐστὶ (τὰς γὰρ ἐν Λυδία Σάρδεϊς ἔσχε πατρίδα)· δυσσεβῆς δὲ τὴν ὀρθοκρίαν ὦν (τὰ Ἑλλήνων γὰρ ἔτιμα) τοὺς μὲν εὐσεβεῖα τὴν βασιλείαν κομῆσαντας παντὶ τρόπῳ καὶ ἀνέδην κακῶν διασύρει, καὶ μάλιστα γὰρ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἐξάγει δὲ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ τῶν ἄλλων πλεον Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτην, καὶ σχεδὸν τι τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου ἐγκώμιον συντεθὲν ἐξεπονήθη. Ἔστι δὲ καλλιπέης τὴν φράσιν, εἰ περίελοι τις αὐτῷ τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρουνῶδες καὶ ἐλαφωδέστερον, καὶ συωδέστερον, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἱερακῶδεις, καὶ χορακῶδεις, καὶ πιθηκῶδεις, καὶ τὸ ποταμῶδες δάκρυον, καὶ τὰ ὅμοια· τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένεταν. Καὶ τροπαῖς μὲν κέχρηται παραβολῶς, ὅπερ δὲ τῆς ἱστορίας οὐκ ἐθέλει νόμος, ἀφαιρεῖται δὲ τὸ λυποῦν ἢ τῆς λέξεως ἔμφρασις τὰ πολλὰ καὶ ἀστείότης. Τῇ συνθήκῃ δὲ καὶ τῷ σαφεῖ πρὸς ἱστορίαν καὶ ταῖς περιόδοις συμμετρως καὶ οἰκείως ἔχει· πλὴν ἑνιαχοῦ δικανικώτερον μᾶλλον ἢ ἱστορικώτερον μεστοῖ καὶ περιβάλλει τὸν λόγον. Νεωτερίζει δ' οὐκ ὀλίγα καὶ περὶ τὰς συντάξεις, πλὴν οὐκ εἰς τὸ ἄχαρι, οὐδ' εἰς τὸ ταῖς μεθόδοις λαθὴν ἐπιδοῦναι.

Δύο δὲ πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχούσας ἱστορίαν συνεγράφατο, πρώτην καὶ δευτέραν. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν πίστεως κατασπεῖρει βλασφημίαν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καθαπτόμενος· ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ, ἣν καὶ νέαν ἔκδοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ἕβριν καὶ ἀσέλγειαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσεβεῖας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς συγγραφῆς σῶμα συνείρας, νέαν ἔκδοσιν, ὡς ἔφημεν, ἐπιγράφει, ἔτι πολλὰ τῆς ἐκείσε λύσεως ὑποφαίνουσαν. Ἄμφοιν δὲ ταῖς ἐκδόσεις ἐν παλαιαῖς ἐνετύχονεν βιβλίοις, ἰδίως ἐκότεραν ἐν ἐτέρῳ τεύχει καὶ ἐτέρῳ συνταχθένῃ· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἔγνωμεν. Συμβαίνει οὖν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει πολλὰ τῶν χωρίων διὰ τὰς γεγενημένας τῶν ῥητῶν περικοπὰς ἀσαφῶς ἐκκεῖσθαι, καίτοι φροντιστής ἐστὶ τοῦ σαφοῦς· ἀλλ' ὅτω τρόπῳ λέγειν οὐκ ἔχω, μὴ καλῶς κατὰ τὰς περικοπὰς ἀρμόσας τοὺς λόγους ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τὸν νοῦν λυμαίνεται τῶν ἀναγνωσκόμενων. Ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

Idem cod. 98, de Zosimo: Εἶποι δ' ἄν τις, οὐ γράψαι αὐτὸν ἱστορίαν, ἀλλὰ μεταγράψαι τὴν Εὐναπίου, τῷ συντόμῳ μόνον διαφέρουσαν, καὶ ὅτι οὐχ, ὡς περὶ ἐκείνος, οὕτω καὶ οὗτος Στελίχωνα διασύρει. Τὰ δ' ἄλλα κατὰ τὴν ἱστορίαν σχεδὸν τι δὲ αὐτὸς καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τῶν εὐσεβῶν βασιλέων διαβολαῖς. Δοκεῖ δὲ μοι καὶ οὗτος δύο ἐκδόσεις, ὡς περὶ κακείνος, πεποιθήναι· ἀλλὰ τοῦτο μὲν τὴν προτέραν οὐκ εἶδον· ἦν δὲ ἀνεγνώμεν, ἐπέγραφε νέας ἐκδόσεις, ἐξ ὧν συμβαλεῖν ἦν καὶ ἐτέραν αὐτῷ, ὡς περὶ καὶ τῷ Εὐνα-

πίω, ἐκδεδοῦσθαι. Σαφῆς δὲ μᾶλλον οὔτος καὶ συντομώτερος, ὥσπερ ἔφημεν, Εὐναπίου· καὶ τοῖς τρόποις, εἰ μὴ σπάνιον, οὐ κεχρημένους.

ARGUMENTUM.

FR. I. LIBRI PRIMI, qui usque ad Juliani Caesaris tempora pertinet, prooemium. — 2. *Aurelianus*. Seleucis avis. — 3. *Probus* (Cremna in Lycia obsessa). — 4. *Carini* indoles. — 5. *Diocletianus* fines imperii R. muris copiisque firmat. — 6. *Jovii* et *Herculii*, legionum nomina. — 7. *Ablabius*, praefectus praetorio, a *Constantio* supplicio afficitur (337). — 8. LIBRI SECUNDI prooemium. — CONSTANTIUS ET JULIANUS CAESAR : 8 a. *Constantius* in Galliam ablegans *Julianum* Caesarem, legatos rerumque omnium administratores ei addit *Marcellum* et *Salustium* (355). — 9. *Julianus* Germanos ad *Argentoratum* proelio fundit (357). — 10. *Julianus* contra *Chamavos* proficiscens *Sallii* parcere jubet (358). — 11. *Charietionem*, latronem Gallum, socium sibi adjungit contra *Quados*. — 12. *Pacem* *Chamavis* petentibus concedit, obside retento filio regis captivo (358). — 13. *Badomarius*, Germanorum princeps, captivos Romanos *Juliano* restituere recusat (359). — 14. *Constantii* in *Julianum* invidia et insidiae. *Cyllenius* quidam, qui *Juliani* res contra *Alemannos* gestas scripserat, ut veritatis parum studiosus ab ipso Caesare redarguitur. — JULIANUS IMPERATOR : 15. *Eunapius* rhetor, legatus *Lydorum*, benigne ab imperatore excipitur (361). — 16. *Juliani* in judiciis exercendis aequitas. — 17. *Salustius* aulae praefectus. *Julianus* *Marcellum* in honore habuit, etsi filium ejus conjurationis reum supplicio affecerit (362). — 18. *Heraclium* cynicum scripta oratione *Julianus* refutavit. — 19-22. *Juliani* expeditio Persica. *Julianus* *Scytharum* incursiones animo praesagit. *Ctesiphontis* obsidio. — 23. Post mortem *Juliani* super creando principe consultatio. (Subjungitur στήλιτευτικὸς κατὰ Εὐναπίου.) — 24. Loci e laudatione *Juliani* petiti : *Juliani* ad *Oribasium* medicum vox; *Solis* adoratio. — 25. *Libanium* in deliciis habebat *Julianus*; in *Proaeresium* infestior erat. — 26. 27. *Oracula* *Juliano* data. — 28. *E novi libri prooemio*. Ad suae ipsius res aetatis describendas accedens auctor se veritatis studiosissimum fore pollicetur. — JOVIANUS, VALENS ET VALENTINIANUS (363-378) : 29. *Valentinianus* *Nicaeae* in *Bithynia* imperator proclamatur (364). — 30. *Salustius*, praefectus praetorio, homo integerrimus, a munere suo removetur. *Valentinianus* *Rhodanum* vel *Chrysaphium* archieunuchum iudicio con-

demnatum cremari jubet. — 31. 32. *Procopii* rebellio (365). — 33. *Arbitio* *Valentem* *Procopii* ceptis territum ac fluctuantem erigit ac confirmat (365). — 34. *Parum* abfuit quin proelio ad *Thyrtira* commisso imperatoris copiae ab *Hormisda*, *Procopii* duce, cladem acciperent (366). — 35. *Supplicia* de consciis *Procopii* sumpta. — 36. *Aelianus*, *Valentis* dux; ejus indoles. — 37. *Belli Gothici* sub *Valente* initia (366). — 38. *Theodori* in *Valentem* conjuratio (374). — 39. *Festus*, in *Asia* proconsul, summa crudelitate saevit in eos qui *Theodoreae* conjurationis participasse fuisse, artesque magicas exercere videbantur. Perit *Maximus* philosophus et *Ceranius* (374). — 40. Perierunt item *Simonides*, *Patricius* et *Hilarius*. — 41. De origine *Hunorum*, quorum impetu pulsi *Gothi* in *Romanorum* ditionem, trajecto *Istro*, confugerunt (376). — 42. 43. *Gothi* in fines *Romanos* admissi jussu *Valentis*, ruptis foederibus *Thraciam* late vastant. — 44. *Marciani* virtus. — 45. *Musonii*, *Asiae* proconsulis, qui in bello *Isaurico* cecidit (368), laudatio. — 46. *Valens* bellum contra *Gothos* parat (378). — 47. *Sebastianum* ex *Italia* advocat, virum probum strenuumque, cui bellum istud gerendum committat. — THEODOSIUS. 48 : *Theodosii* luxuria. — 49. *Infelix* rerum publicarum sub *Theodosio* status. — 50. *Nicopolitani* in *Thracia*, qui *Gothis* se dederant, irrident reliquas *Thraciae* civitates spe *auxilii* resistentes. — 51. *Modares*, militum dux, strategemate usus *Gothos* in *Thracia* clade afficit (379). — 52. *Julius*, in *Asia* dux, senatum *Constantinopolitanum* de consiliis *Gothorum*, per *Orientis* urbes dispersorum, clanculum certiores facit (380). — 53. *Arbogastis* *Franci*, quem una cum *Baudone* *Gratianus* *Theodosio* contra *Gothos* auxilio misit (381), mores et ingenium. — 54. *Morbus* intestinorum per plures urbes homines corripuit. Quae calamitas comparatur cum alia quae, *Neronis* temporibus, urbis, nescio cujus, incolis accidit. — 55. *Gothi* in *Romanorum* imperium trajicientes *Christianam* fidem simulabant, ut fallerent imperatores *Christianos*. — 56. *Magnum* *asinorum* sub *Theodosio* pretium. — 57. De *Gratiani* indole (383). — 58. *Maximi* bellum cum *Barbaris*, qui in paludes *Macedoniae* se receperant (388). De dissoluto imperii statu. — 59. *Tatianus* ejusque filius *Proculus* (praefectus ille praetorianus, hic urbanus) *Rufini* fraude circumventi (392). — 60. *Conjuratio* principum *Gothorum* a *Fravitha* suppressa (392). — 61. *Theodosius* paulo post mortem *Gallae* uxoris in bellum contra *Eugenium* proficiscitur. — ARCADII ET HONORII : 62. *Arcadius* et *Honorius* *Theodosio*

patri succedunt (395); at rerum omnium potestas erat penes tutores eorum Rufinum et Stelichonem, mutuis illos se inimicitias lacessentes. — 63. 64. Rufini indoles. — 65. Alarichus per Thermopylas in Græciam irrupit. Mors Prisci, Proterii, Hilarii (395. 396). — 66-69. De Eutropii eunuchi indole. — 70. De Timasii, militum præfecti, moribus. — 71. Bargus, homo nequam, in bene de ipso meritis ingratus, machinis Eutropii circumventus pœnas dat (396). — 72. Eutropius Timasium et Abundantium, virum consularem, in exilium eiecit (396). — 73. De auctoris in scribenda historia studio veritatis. De malis quibusdam scriptoribus querelæ (E novi libri proœmio). — 74. Nuntios de rebus occidentalibus Eutropii temporibus valde incertos fuisse. — 75. Asiæ minoris provinciâs immanem in modum diripiit Tribigildus, in Phrygia militum dux; hunc clanculum adjuvat Gainas. Uterque hoc agebat, ut Eutropium, tamquam omnium istorum malorum auctorem, in invidiam inducerent, potestatemque ejus everterent (399). — 76. Leo, militum dux contra Tribigildum, in Asiam mittitur; homo brutus, at familiaris Eutropii. — 77. Subermachus dux Eutropio deditissimus; ejus origo moresque. — 78. Persæ cujusdam de victoriis Romanorum derisio. — 79. De rebellionem Gainæ (400). — 80. Fravitha dux contra Gainam emittitur. Ejus indoles. — 81. Fravithæ naves Liburnicæ. — 82. Fravitha ad Chersonesum Gainam vincit; quod victum non sit persecutus a multis ei crimini vertitur. Constantinopolim reduci Arcadius dignitatem consularem defert (401). — 83. Hieracis Alexandrini mores. — 84. Arbasacii dicitis, qui contra Isauros bellum gessit (404), mores dissoluti. — 85. Mors Fravithæ. Johannes dux creatur. — 86. Bellum Isauricum. Hieracis rapacitas. Hierax ab Herenniano correptus pecunia se redimit (404). — 87. His temporibus, sicuti etiam deinceps sub Pulcheriæ administratione,

præfecturæ gentesque venales erant. Quas qui emerat pro lubitu diripiebat. Sic Hierax, quem accipitrem quasi aquila oppressit Herennianus. — 88. Stelichonis rapacitas.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΜΕΤΑ ΔΕΞΙΠΠΙΟΝ.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ.

Ε ΛΙΒΡΟ ΠΡΙΜΟ.

1.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Exc. De sentent. p. 247-253 Mai. : Δεξιππίω τῷ Ἀθηναίῳ (κατὰ τοὺς Ἀθηναίῳ ἀρχοντας, ἀφ' οὗ παρὰ Ἀθηναίους ἀρχοντες, ἱστορία συγγέγραπται, προσαρθρομένου τῶν Ῥωμαϊκῶν ὑπάτων, καὶ πρό γε αὐτῶν τῶν ὑπάτων καὶ ἀρχόντων ἀρξάμενης τῆς γραφῆς. Τὸ δὲ ἐν κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τὰ μὲν ἀνωτέρω καὶ ὅσα τὸ ποιητικὸν νέμεται γένος, ἐφεῖναι καὶ ἐπιτρέψαι τῷ πιθανῷ καὶ μᾶλλον ἀναπειθοντι τὸν ἐντυγχάνοντα, τὰ δὲ προϊόντα καὶ ἐπὶ πλέον μαρτυρούμενα συνενεγκεῖν καὶ κατακλείσαι πρὸς ἱστορικὴν ἀκρίβειαν καὶ κρίσιν ἀληθεστέραν. Βιάζεται γοῦν καὶ συναριθμεῖται τὸν χρόνον εἰς τε τὰς Ὀλυμπιάδας περιγράφων καὶ τοὺς ἐντὸς ἐκάστης Ὀλυμπιάδος ἀρχοντας. Πρόθουρα δὲ κάλλους ἀνάμιστα προβαίει τῆς συγγραφῆς καὶ προῖον, τὰ τε ἔνδον ἐπιδείξας σεμνότερα, τὸ μὲν μυθῶδες καὶ λίαν ἀρχαίον ἀφαιρεῖ, καὶ ἀφίησιν ὡς περ φάρμακον παλαιὸν καὶ ἀδόκιμον εἰς τοὺς συνθεθεικότας· Αἰγυπτίους δὲ χρόνους ἀναλεγόμενος καὶ συνωθύμενος ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ τελεώτερα (παλαιότερα? Bekk.) τῶν παρ' ἐκάστοις ἀρχῶν, τοὺς ἡγεμόνας καὶ πατέρας τῆς ἱστορίας ἐκτίθησιν, ἐνδηλος ὢν καὶ σχεδὸν τι μαρτυρούμενος, ὅτι τῶν ἀπιστουμένων ἕκαστον ἕτερος προλαβὼν εἰρηκεν. Καὶ περιφέρει γε τὴν ἱστορίαν ἐκ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν τῶν ταῦτα

HISTORIA

QUA DEXIPPUS AUCTOR CONTINUAVIT.

EDITIO ALTERA.

1.

PROEIMIUM.

Dexippus Atheniensis juxta annuorum principum, qui Athenis fuerunt, fastos, inde a tempore, quo archontes apud Athenienses esse cœperunt, historiam composuit, Romanis quoque consulibus ex ordine adscriptis. Sed enim quum ante consules ipsos atque archontes scriptum exordiat, id sibi proposuit historicus, ut antiqua nimis et quæ a poetarum gente traduntur, ea singula probabilitati suæ

permittat, et prout cuique lectori videbitur, esse sinat: posteriora autem et quæ testimonii magis abundant, ea conferat ad historicam severitatem, et sub verioris criticæ regulas redigat. Cogit igitur digeritque tempus, juxta Olympiadum seriem id scribens, juxtaque occurrentes in unaquaque Olympiade archontas. Jam pulcherrimo historiæ suæ proœmio præposito, pergit porro; et ipsum scripturæ corpus venustus adhuc ostendens, fabulosa quidem et prisca nimis resecat, atque apud horum auctores, tanquam pharmacum vietum et reprobatum, otiosa esse sinit: Ægyptiaca vero tempora supputans atque ad antiquiores purioresque, qui sunt apud quamque gentem, fontes revocans, principes patresque historiæ in medium profert; plane demonstrans ac propemodum testimoniis comprobans, unumquodque ex his incertioribus alium ex alio historico fuisse mutuatum.

εἰρηκώτων ὡς περ βωπῶν τι καὶ ποικίλων καὶ χρήσιμον εἰς ἐν μυροπόλιον τὴν ἰδίαν ἐξήγησιν κατακεκλεισμένην καὶ συνηγμένην. Πάντα δὲ, ὅσα πρὸς τε τὸ κοινὸν ἀπάντων ἀνθρώπων ἀξιόλογα καὶ κατ' ἀνδρα δι' ἀρετὴν περιττοῦ τινος δνόματος τετυχηκότα, λάβρως ἐπιδραμῶν καὶ διαθέμενος τῷ λόγῳ, τελευταῖον εἰς Κλαύδιον καταλείπει τὴν συγγραφὴν, καὶ Κλαυδίου τῆς βασιλείας ἔτος τὸ πρῶτον, ἐς δὲ καὶ τῆς βασιλείας ἤρχετο καὶ ἐτελεύτα, ἐνιαυτὸν ἄρξας Ῥωμαίοις ἐναοὶ δὲ καὶ ἕτερον αὐτῷ χαρίζονται. Ἔϊτα Ὀλυμπιάδας καταλογίζεται τόσας καὶ τόσας καὶ ὑπάτους καὶ ἄρχοντας ἐπὶ ταύταις, τὴν χιλιάδα τῶν ἐτῶν ὑποβαλὼν, ὡς περ ἀγωνίων, εἰ μὴ πολλῶν λίαν ἐτῶν ἀποδοίη λόγον τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Ἐγὼ δὲ ὁ τοῦτο τὸ ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος, ὑπ' αὐτοῦ Δεξιπποῦ ταῦτα ἔχων ἐκδιδάσκεισθαι καὶ συλλαμβάνειν, ὅσος καὶ ἡλικίος ὁ κίνδυνος κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον ἱστορίαν γράφειν, καὶ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁμολογεῖν, ὅτι ταῦτα οὐκ ἔστιν ἀληθῆ κατὰ τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τῷ μὲν οὕτως, τῷ δὲ ἐτέρως ἔδοξε, καὶ περιφανῶς ἑαυτοῦ κατηγορεῖν, ὡς περ ἐκεῖνος, ὅτι χρονικὴν ἱστορίαν γράφων πλανωμένην τινὰ καὶ μεστὴν τῶν ἀντιλεγόντων, ὡς περ ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν, ἐκτίθησι τὴν γραφὴν, ὀξέως δὲ καὶ τῆς Βοιωτίας ἀκούων παροιμίας, ὅτι οὕτως αὐλεῖν οὐ πρέπει, κάκεῖνα προσελογίζομην, ὅτι τέλος ἱστορίας καὶ σκοπὸς ἀριστος τὰ πραχθέντα ὅτι μάλιστα δίχα τινὸς πάθους εἰς τὸ ἀληθὲς ἀναφέροντα γράφειν, οἱ δὲ ἀκριβεῖς λογισμοὶ τῶν χρόνων, ὡς περ ἄλλοιτοι μάρτυρες, αὐτομάτως ἐπεισιόντες, ἐς ταῦτα ὠφελοῦσιν οὐδέν.

Ipse autem e multis atque omnigenis, qui de his rebus scriperunt, historiam conficit; cinnum veluti varium et perbonum ad unicum pigmentarii officinam, ad suam videlicet narrationem, cogens atque cumulans. Omnia vero, quae sive generatim inter homines illustria, sive singillatim ob alicujus virtutem praestante fama inclaruerunt, celeriter percurrens atque in suam lucubrationem adsumens, finem historiae facit in Claudii anno primo, quo is regnum et auspiciatus est et finivit, anno uno Romanis imperitans; quantum nonnulli duos huic imperii annos largiuntur. Deinde Olympiadas supputat planeque adnumerat cum consulibus et cum archontibus: atque ex Olympiadibus annorum miliarium conficit; quasi laboriose aestuas, nisi permulorum annorum lectoribus suis rationem reddiderit. Ego vero, qui de hoc opere lucubrando consilium cepi, ab ipso quidem Dexippo discere potui atque cognoscere, quale quantumque periculum sit per annos singulos historiam deducere, ac porro lectoribus confiteri, hoc et illud secundum temporum rationem non vere esse dictum, sed aliis aliter visum: atque ita se ipsum perspicue coarguere, ut reapse Dexippo accidit, quod historiae chronicae quivis auctor fallacem quandam et plenam repugnantiarum, ceu chorum ex legem, edit scriptonem: Boeoticum quoque proverbium mox auditurus, quod sic tibi sonare non decet. Denique et illud mecum reputavi, finem historiae scopumque optimum esse, ut res gestae, duce omnino veritate, absque ullo affectu scribantur: accuratos vero temporum calculos, si veluti testes

Τί γὰρ Σωκράτει πρὸς σοφίαν καὶ Θεμιστοκλεῖ πρὸς δεινότητα συντελεῖται παρὰ τῶν χρόνων; ποῦ δὲ ἐκεῖνοι καλοὶ κάγαθοι διὰ θέρος ἦσαν; ποῦ δὲ τὰς ἀρετὰς ἐφ' ἑαυτῶν, καθάπερ τὰ φύλλα, πρὸς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους αὐξανομένας καὶ ἀπορροεούσας παρείχοντο; Ἄλλ' ἴσως ἕκαστος αὐτῶν τὸ γοῦν ἐς φύσιν καὶ δύναμιν ἀγαθῶν διαρκῶς καὶ συνεχῶς ἐν ταῖς ἐνεργείαις ἀπέδιδου καὶ διέσωζεν. Τίς οὖν λόγος πρὸς ἱστορίας τέλος εἰδέναι καὶ γινώσκειν, ὅτι τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐνίκων οἱ Ἕλληες κυνὸς ἐπιτέλλοντος; τί δ' ὄφελος ἦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἰς ὠφέλιαν ἱστορικῆς χρείας, εἰ κατὰ ταύτην ἐτέθη τὴν ἡμέραν ὁ δείνα, καὶ μελοποῖδς ἀνέσχευ ἢ τραγῳδὸς ἀριστος; Εἰ γὰρ ἔσχατος ὄρος τῶν περὶ τὴν ἱστορίαν καλῶν τὸ πολλῶν καὶ ἀπειρῶν πραγμάτων ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ διὰ βραχείας ἀναγνώσεως πεῖραν λαβεῖν, καὶ γενέσθαι γέροντας ἔτι νέους ὄντας δι' ἐπιστήμην τῶν προγεγονότων, ὡς τε, τίνα μὲν φευκτέον, τίνα δὲ αἰρετέον, εἰδέναι, τούναντίον ἐμοὶ γε δοκοῦσι ποιεῖν οἱ περιττοῖς καὶ ἀπηρητημένοις ἐπεισοδίοις ὡς περ ζενικοῖς ἡδύσμασι τὸ τῆς ἱστορίας ἐδώδιμον καὶ χρήσιμον ἀνατρέποντες καὶ διαφθειρόντες ἄλυμρῷ λόγῳ πότιμον ἀκοήν. Κωλύει μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲν καὶ περιττὸν τι μαθεῖν, ἄλλως τε, ὡς φησιν αὐτὸς Δέξιππος, τῶν μὲν χρονικῶν ἢ πάντων ἢ τῶν πλείστων διαπεφωνημένων, τῶν δὲ ὑπερόρων καὶ φανερῶν πράξεων συμπεφωνημένων. Τίς γὰρ οὕτω περιβόητος ἄπασιν ὅσοι λόγων ἤψαντο καὶ κατέλιπον λόγους, ὡς Λυκοῦργος Λακεδαιμόνιος; ἐς δὲ καὶ ἡ τοῦ θεοῦ μαρτυρία διὰ στόματος ἄπασι θεὸν ἀντικρυς ἀνα-

non invocati adsint, praedictae rei nihil prodesse. Nam quid Socrati ad sapientiam vel Themistocli ad ingenii sollertiae conferunt tempora? num hi per astatis tempestatem bonos se probosque viros praebant? num suas virtutes, tanquam nam folia pro anni tempore, crescentes defluentesque exhibebant? Atqui horum, opinor, uterque quidquid vel naturae conditione vel ingenii cultu exquisitum erat, id perseveranter atque perpetuo prae se ferebat actibus suis atque servabat. Quid igitur prodest historiae proposito scire ac cognoscere, Graecos navali proelio ad Salaminem vicisse ex oriente canicula? Quid rursus confert lectoribus ad utilitatem ex historia capiendam, quod ille tali die natus sit, qui deinde melicus vel tragicus poeta evasit optimus? Etenim si summum historiae bonum in eo veritur, ut multarum ac pae innumerabilium rerum praeclear gestarum brevi tempore modicaque lectione peritiam nanciscamur, flamusque senes dum juventute floremus, ob praeteritarum rerum scientiam, ita ut, quid fugiendum sit quidve appetendum, sciamus: contrarium mihi facere videntur qui supervacaneis et assutis episodii, tanquam peregrinis condimentis, bonum historiae pabulum adulterant, delicatamque auditum amaro sermone violant. Nisi forte inania etiam discere animus fert. Praesertim quum chronici scriptores, ut ait ipse Dexippus, vel omnes vel certe plurimi invicem dissideant in rebus illustribus ac manifestis, quas per se ipsas in controversiam nemo revocat aut diffidetur. Nam quis apud historiae peritos vel conditores Lacedaemonio Lyeurgo ce-

καλοῦντος ἐπὶ τῷ θεῖναι τοὺς νόμους. Τίς δὲ τῶν ταῦτα εἰρηκότων ἐτέρῳ συμφέρεται περὶ τῶν ἡνίκα ἐτίθει τοὺς νόμους χρόνους; ἀλλὰ πάντες, ὡσπερ οἰκίαν ἢ στυλον δοκιμάζοντες ἢ τι τῶν ὁμοίων, ὅτι μὲν ἔστι καὶ γέγονε, συντίθενται καὶ κατανεύουσι, περὶ δὲ τοῦ πότε [ἀπορία suppl. Nieb.] παντοδαπῇ ἐμπεπλήκασιν τὰ βιβλία. Ὅποτε καὶ Θεουκιδίδης ὁ πάντων ἀκριβέστατος τὸν μέγαν καὶ πολυῦμητον ἐκείνον πόλεμον ἀρχὴν τινα καὶ προφάσεις φησὶ λαθεῖν πρὸς δευτέραν κίνησιν ἐκ διαφορᾶς ἡμερῶν, ἢ περὶ πόλεων ἀλώσεως αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ οὐδὲ αὐτοὺς ἔχει διαιτᾶν σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, τίνες ἐπεκάλουν δικαιοτέρον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἐλθὼν ὑποδηλοῖ καὶ παραδείκνυσιν, ὅτι κενὴ τίς που καὶ ἀχρεῖος ἢ περὶ τοὺς χρόνους διατριβὴ καὶ σχολή.

Τοιαῦτά τινα καὶ πλείω ἕτερα πρὸς ἑμαυτὸν ἐκκλησιάζας καὶ βουλευσάμενος, καὶ τοῖς ἐς τὰ χρονικὰ σπεύδουσιν καὶ ἀνεστηκόσιν ὁμοιά τινα παρεγγυῶν, ὡς ἢ περὶ τὰς ὥρας καὶ ἡμέρας ἀκριβεία πλουσίων οἰκονομίαι τισὶ καὶ λογισταῖς πρέπει, καὶ νῆ Δία γε τοῖς ἐς τὰ οὐράνια κεχρησίοι, καὶ ὅσοι πρὸς ἀριθμῶ φανερωῦς κάθηται, αὐτὸς δὲ προαγορευῶν πόρρωθεν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὅτι πιστεύσας ἑμαυτῷ δύνασθαι γράφειν γεγονότα τε καὶ γινόμενα, πρὸς τὸδε τὸ ἔργον ὄρησας, τὸ μὲν κατ' ἐνιαυτὸν καὶ καθ' ἡμέραν ὡσπερ ἀπροσδιόυσον τινα ῥῆσιν παρὰ τῆς ἀπαιτήσεως, τὸ δὲ κατὰ χρόνους, οἱ τοῖς βασιλεῦσι περιγράφονται, κρίνας ἀληθέστερον. Ἄναγνώσεται ῥῶν τις, ὅτι ταῦτα ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλείως ἢ τοῦδ' ἐπ' ἄρ' ἔτετο καθ' ὃν δὲ ἐνιαυτὸν καὶ ἡμέραν, ἕτερος ἐς τὴν ἀπάτην χορεύεται † τις. Ἐγὼ δὲ καὶ [κατὰ? Nieb.] τὸ πιστεύειν ἑμαυτῷ γράφω, ἀνδράσιν ἐπόμενος, οἱ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου μακρῶ προεῖχον κατὰ παιδείαν, καὶ διατεταμένως ἐνήγον μὴ σιωπᾶν τὰ κοινὰ

τῶν ἔργων, καὶ ὅσα ὁ καθ' ἡμᾶς ἔφερε χρόνος, καὶ τὰ πρὸ ἡμῶν μετὰ τὴν Δεξιπίπου γραφὴν οὕτω λόγου τε καὶ ἱστορίας ἐμφανοῦς τετυχηκότα. Ἐγένετο δὲ ἐκείνοις τε καὶ μοι κοινὸν τὸ ἔργον τὸδε, καὶ πάντα γε ἐς τὸν Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἐδόκει, ὅς ἐβασίλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὡσπερ τινὰ θεὸν προσεκύουν ἅπαντες. Λόγου δὲ ἦν ἀξίον καὶ καλῶς ἔχειν ἐδόκει, καθάπερ τοῖς ἐνεκεν ἐρωιμένης. νοῦσι ποιηταῖς οἱ γενομένοις ἀρίστοι· οὕτω καὶ ἡμῖν ἀρχὴν τινα καὶ γένεσιν προθεμενοῖς τὴν . . . παρόντα καὶ . . . τῶν προ . . . ἐδόκει . . . φην . . . κόντων χρόνων . . . μένον καὶ . . . ψυχῆς ἀναφέρουσι . . . τὸ εἰδῶλον . . . δεῖν . . . ἐν ἀλλοτρίοις.

Ἐξουσία ἐστὶ . . . πονηρὰς . . . ὑπὸ λόγου . . . παρακινεῖ καὶ . . . χρόνον . . . χρηματίζει . . . ἀρχὰς . . . γὰρ μήποτε . . . οὕτω δὲ τι . . .

[2. ΑΥΦΗΑΙΑΝΟΣ.]

[Suidas : Σελευκίς· ὄρνέον ἐστὶ εὐπεπτον καὶ ἀκόρεστον καὶ πανοῦργον καὶ τὰς ἀκρίδας χανδὸν λαφύσων. « Hæc verba credo Suidam hausisse ex Eunapio, quod Zosimus I, 57, 6, in ea parte Historiæ quam e Nostro sumpsit, Σελευκιάδας memoret, αἱ ταῖς ἀκρίσι συμπεριπίπτανται καὶ τοῖς στόμασι ταύτας δέχονται. » BOISSONADJUS. Zosimus ista intexit narrationi de Aureliani in Palmyrenos expeditione.]

3. (ΠΡΟΒΟΣ.)

Suidas : Κατακαίνειν· ἀναιρεῖν, φονεύειν. « Ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος, εὐστοχος ὦν τοσοῦτους κατακαίνειν, ὅσα ἠφίει βέλη. » Εὐνάπιός φησιν.

« Hoc fragmentum pertinet ad illam Historiæ

lebrior est? de quo dei testimonium in ore omnium versatur, diserte denum vocitantis ob ferendarum legum sapientiam. Quotusquisque vero ex his, qui de ea re scripserunt, consentit cum alio homine de temporibus quibus ille leges scripserit? Nimirum id omnes, tanquam de domo vel columna vel re simili agatur, quod quidem ille sit et exstiterit, concedunt et annuunt; de tempore autem quo exstiterit, variis dubitationibus implent volumina. Et quidem ipse Thucydides (IV, 122), quo nemo fuit diligentior, magnum illud et famigeratum bellum renovati ardoris initium occasionesque cepisse ait ex dierum controversia, quæ de captis oppidis inter illos oriebatur. Neque tamen ipse satis aperte accurateque definit, utri justus questi sint: mox quum ad dierum supputationem ventum est, significat atque demonstrat, vanam esse propemodum atque inutilem istam circa temporum notationem sedulitatem.

Hæc et alia plura mecum ipse animo collegi ac reputavi; et ceteris etiam, qui ad annales scribendos studium impendunt, admonendi causa suggesti; quod videlicet circa anni tempestates diesque sedulitas villicos divitum ac rationarios deceat, atque eos hercle, qui cælestia scrutantur, et calculatoris artem diserte profitentur. Ego vero hoc lectoribus meis affirmo, me non sine fiducia vires ad res præferitas

ac præsentis scribendas mihi suffecturas, hoc opus aggressum esse, ita quidem, ut minutam sive anni sive diei rationem, ceu quid importunum, negligam; verum tempora intra quæ reges singuli versati sint, expendam accuratius. Lector igitur apud me inveniet hæc vel illa sub hoc vel illo rege evenisse; verumtamen rei gestæ annum et diem alius quivis præstigiator dicat. Ego vero pro hac mei fiducia scribere incipio exemplum secutus hominum, qui hanc nostram ætatem eruditione sua valde superaverunt: enixeque mihi proposui, quominus nihil publicarum rerum tacerem, sive quas nostra ætas vidit, sive superiores, quotquot post historiam Dexippi nondum litteris vel publicis commentariis commendatæ fuerunt. Quare commune cum illis historicis negotium suscepimus. — Et nobis quidem omnia ad Julianum referenda videbantur, qui memoria nostra regnavit et numinis instar ab universis hominibus cultus est. . .

2.

Seleucis avis, quæ cibis facile concoquit et insatiabilis et astuta, et locustas avidè devorans.

3.

Eunapius: « Sagittarius autem sagittam emisit, quum esset jaculandi peritus, adeo ut tot homines interficeret, quot sagittas emitteret. »

partem qua Eunapius narrabat Palmyram ab Aureliano, vel Cremnam a Probi militibus obsessam. Rem illustrat Zosimus I, 54, 7 et 70, 1. Crediderim Eunapiana hæc esse referenda ad Cremnæ obsidionem; nam Zosimus, loco posterius citato, Nostri verba ante oculos habuisse videtur: Συνῆν τις ἀνὴρ αὐτῷ (Lydio in Cremna obsesso) μηχανάς τε κατασκευάζειν εἰδὼς, καὶ ἐκ μηχανῶν εὐστόχως ἀφιέναι βέλη δυνάμενος· ὅστις δὲ οὐκ ἐνεκελεύσατο ὁ Λύδιος αὐτῷ κατὰ τινος τῶν πολεμίων ἀφιέναι βέλος, μὴ διαμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ. » BOISSONADIUS.

4. KAPINOS.

Suidas: Καρίνος, Κάρου τοῦ βασιλέως υἱός, γινόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα, [ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδουμένην τυραννίδα·] οὕτω καὶ τούνομα τοῖς ἔργοις μακρῇ παρήλθε. Παίδων μὲν γὰρ εὖ γεγονότων ὕβρεις, διὰ τὸ σύνθηες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομίσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτάνειν· ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὐσίας καὶ ἀδιηγήτου τῆς φθορᾶς, παρανηλίσκοντο τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δειπνοῖς ἀλεκτορίδες, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν. Μεμνησθαι δὲ τῶν κατακοπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν ὡς οὐκ ἐπῆνεσαν αὐτοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μειράκιον, οὐκ ἐθαύμασαν, ὡς ἐβούλετο· ἀπώλλυντο δὲ τινες καὶ γελᾶσαντες ἐναντίον αὐτοῦ ποτε. Καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημίας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Hæc esse Eunapii patet e Suida vv. Διοσημία, Ἐγκύκλιον, Μακρῷ, Ὑβρις, ubi particulae hujus loci afferuntur, nominato auctore. Fortasse huc pertinet etiam Suidas v. Ἀτάσθαλα (vid. fr. 89). Ceterum quum ap. Suidam proxime antecedat hæc: Καρικὸν θῦμα· ἐπὶ τῶν ἄσφαρκα ἢ ἄβρωτα μέλη θυόντων· οἱ γὰρ Κᾶρες κύνα θύουσιν. Εὐνάπιος: probabiliter Küsterus statuit Eunapii mentionem non suo esse loco factam, sed ad ea quæ de Carino sequuntur pertinere. Inclusa e Suida v. Μα-

4.

Carinus, Cari regis filius, adeptus potestatem arbitratu suo quidvis agendi, tantus tyrannus evasit, ut tyrannorum sævitiam a tragicis poetis celebratam aurum esse ostenderet: adeo vel nomen ipsum factis longe superavit. Nam pueris quidem nobilibus injuriæ per contumeliam illatæ, propter consuetudinem, ne injuriæ quidem existimabantur, sed hujusmodi peccata erant ipsi familiaria et quotidiana. Idem etiam crimina commiscebatur, et jus dicebat illis, qui læsi essent, neque ullus eorum, qui in judicio litigabant, incolumis evadere: quum præsertim inter multas et ineffabiles cædes quidam ex opulentioribus velut in communibus epulis gallinæ, animi et voluptatis gratia a Carino consumerentur. Horum alios ideo cæcos

quos suppleta sunt. De re cf. Vopiscus in Carino c. 16.

[5. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.]

[Suidas v. Ἐσχατιά: « Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων ᾤθη δεινὴν καὶ δυνάμεσιν ἀρκούσαις ἐκάστην ἐσχατιὰν δυχρῶσαι, καὶ φρουρία ποιῆσαι. » Eunapio hæc vindicanda probabiliter censet Reitemeyer. ad Zosimum II, 34, 2, ubi: Τῆς γὰρ Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπανταχοῦ τῶν ἐσχατιῶν τῇ Διοκλητιανοῦ προνοίᾳ, κατὰ τὸν εἰρημένον ἦδη μοι (sc. in libri I parte nunc deperdita) τρόπον, πόλεις καὶ φρουρίας καὶ πύργους διελημμένης, κτλ. Ex ipso Zosimo Suidiana fluxisse putavit Valesius ad Ammian. Marcell. XXIII, 5, 2, p. 256.]

[6.]

[Idem: Ἰόθειοι καὶ Ἐρκούλειοι, δνόματα τάξεων. Τάγματα γὰρ τινὰ δαίμοσιν (δαίμονος ed. Bernh.) ἐπώνυμα. Ἰόβις γὰρ παρὰ Ἰταλοῖς ὁ Ζεὺς, Ἐρκούλιος δὲ ὁ Ἡρακλῆς. Eunapio de his narasse ex eoque hausisse lexicographum suspicatur Boissonadius, collato Zosimo III, 30, 4: Ἐτετάχαστο δὲ ἐν τούτῳ Ἰοβιανοὶ καὶ Ἐρκουλιανοί. Ταγμάτων δὲ ταῦτα δνόματα, παρὰ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ καταστάνατα, φερόντων τὰς τούτων ἐπωνυμίας· ὁ μὲν γὰρ Διὸς, ὁ δὲ Ἡρακλέους ἐπώνυμον εἶχε. Et lib. II, 42, 3: Ἰοβιανῶν καὶ Ἐρκουλιανῶν· τάγματα δὲ ταῦτα (δαίμοσιν supplendum censet Boiss.) ἐπώνυμα. Ceterum cf. Valesius in Ammian. XXV, 6, 2, et Schwarzium in Mamertini Paneg. p. 93.]

7. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Eunapius Vit. Ædesi p. 25 ed. Boiss.: Κωνσταντίνος μὲν οὖν καὶ Ἀθλαβίον τιμῶν ἐκολάζετο, καὶ ὅπως γε ἐτελεύτα ἐν τοῖς περὶ ἐκεῖνου γέγραπται. Ἀθλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κατέλιπε Κωνσταντίνον, συμβασιλεύσαντα μὲν αὐτῷ, διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς σὺν Κωνσταντίνῳ καὶ Κῶνσταντι τοῖς

dicebat, quod suam formam non laudassent, alios, quod se declamantem, dum adhuc esset adolescens, non admirati fuissent, ut voluisset; peribant etiam nonnulli, quod coram ipso risissent. Omnino cuncta ejus facta prodigiis et ostentis erant graviora, et in mediis populis, ejus imperio subjectis, rabie grassabatur.

[5.]

Diocletianus republicæ rationem diligenter iniens idoneo copiarum numero limites imperii tutandos et castella extruenda curavit.

[6.]

[Jovii et Herculi, nomina legionum. Sunt enim quædam legiones a diis sic denominatæ. Jovis enim apud Italos est qui græce Zeus, et Hercules qui Heracles vocatur.]

ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὸν θειότατον Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον ταῦτα εἴρηται.

Ablabius, præfectus prætorio, invidia ductus in Sopatrum favore apud Constantinum maxime pollentem, machinis suis effecit, ut æmulus capitali crimine circumventus jussu Constantini trucidaretur. Fuse rem exponit Eunapius l. 1. p. 24. Ipse Ablabius deinde a Constantio (337 p. C.) supplicio affectus est. Zosimus II, 40 : Ἀνηρέθη δὲ τότε Ἀβλάβιος ὁ τῆς αὐτῆς ὑπαρχος, τῆς Δίκης ἀξίαν αὐτῷ ποινὴν ἐπιθείσης, ἀνθ' ὧν ἐβούλευσε θάνατον Σωπάτρω τῷ φιλοσόφῳ, φθόνῳ τῆς Κωνσταντινίου πρὸς αὐτὸν οἰκειότητος. De mortis genere vide Eunapium l. 1. p. 25 sq.

7 a. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ.

Exc. De sent. p. 253 : ἀλλ' ἡ μὲν παροιμία φησὶ τὸ θέρος ἐπὶ τῇ καλᾷ μνησφάνεσθαι· τότε δὲ ὁ Κωνσταντίος ἐδείκνυτο τοῦ πατρὸς ὧν.

Ὅτι κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Καίσαρα δοκοῦν τῷ αὐτῷ Κωνσταντίῳ βεβουλεύσθαι καλῶς, ὁ χρόνος τὴν πείραν ἐς τὸ ἐναντίον ἔστρεφεν, ταῖς τοῦ Καίσαρος ἀρεταῖς συνενθουσιώσης ἤδη τῆς τύχης, καὶ σχεδὸν ἐκάστης ἡμέρας ξένα καὶ ποικίλα φερούσης τῷ βασιλεῖ διηγῆματα· ἐφ' οἷς ὁ Κωνσταντίος δακνόμενος ἤδη καὶ δυσφορῶν ὑπὸ φθόνου, τοὺς ἡγουμένους τῶν φύσει πολεμίων ἐπετείχιζε τῷ Καίσαρι, καὶ τὴν αὐτοῦ προσετίθει τοῖς ἐχθροῖς δύναμιν, μόνα δρῶν τὰ ἡδέα, καὶ τὸ οἰκεῖον ξένον ὑπολαμβάνων, εἰ σὺν τῷ Καίσαρι σώζοιτο, καὶ τὸ ξένον οἰκεῖον, εἰ καταλούοι μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Καίσαρα· ὥστε ὁ πόλεμος εἰς τὸ ὑποῦλον μεταβαλὼν καὶ τὸ φύσει πολέμιον ἐποίει σύμμαχον.

7 a.

Ait vero proverbium : messem calamus ostendit. Tunc ergo Constantius, quoniam parente satus esset, palam fecit.

Quæ consilia Constantius contra Julianum Cæsarem adnavigasse ex utilitate sua putabat, ea feliciter tempus in contrarium vertit : Cæsaris virtutibus favente jam studiosissime fortuna, et prope quotidie novis variisque nuntiis ad Augustum delatis : quibus morsus Constantius et jam æger invidia, in Cæsarem acerrimorum hostium duces incitavit, atque horum odiis vim ipsemet suam adjunxit. Et jam unice commodum suum respiciens, suos pro alienis habebat, si cum Cæsare salvi essent ; alienos pro suis, dummodo Cæsari secum insidiarentur. Quare hoc belli subdolum genus eos etiam, qui naturaliter hostes erant, socios esse effecit.

LIBRI SECUNDI PROOEMIUM.

8.

Res itaque post Dexippi historiam usque ad Juliani tempora gestæ satis in superioribus, quantum summa quæque attingenti licuit, declaratæ fuerunt. Deinceps oratio fertur ad eum, quem jam ab initio spectabat, Cæsarem ; cogitque

8.

Exc. De sent. p. 254 et 255 :

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ Β' ΛΟΓΟΥ.

Τὰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς Δεξίππου συγγραφῆς ἐς τοὺς Ἰουλιανῷ καθήγοντα [καιροὺς], ὡς ἐνῆν μάλιστα διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐπιτρέχουσιν, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν δεδήλωται· φέρεται δὲ ἐντεῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὅνπερ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀναγκάζει γὰρ τοῖς ἔργοις ἐνδιαιτρίβειν ὥσπερ τι πρὸς αὐτὸν ἐρωτικὸν πεπονθότας. Οὐ τι μὰ Δία θεταμένους ἢ πεπειραμένους· κοιμῶν γὰρ ἦν ὁ γράφων τάδε παῖς, ἡνίκα ἐβασιλευσεν· ἀλλὰ δεινόν τι χρῆμα καὶ ἀπαραίτητον εἰς ἔρωτα τὸ κοινὸν ἀνθρώπων ἀπάντων πάθος καὶ τὸ τῆς ἐφ' αὐτῷ (ἐπ' αὐτῷ? B.) δόξης ἀστασίαιστον. Πῶς γὰρ ἦν σιωπᾶν ὑπὲρ ὧν οὐδεὶς ἔφερε σιωπᾶν (σιωπῆν? N.) ; πῶς δὲ μὴ λέγειν ὅσα καὶ οἱ μὴ δυνάμενοι λέγειν ἀπὸ στόματος ἔφραζον, ἐς γλυκεῖαν τινα καὶ χρυσῆν διατριβὴν τὴν ἐκείνου ἀναφρόντες (μνήμην suppl. N.) ; Καὶ ὁ μὲν πολλὸς ἀνθρώπος ταῦτα πάσχοντες ὅμως ἔλαττον εἰς τὸ γράφειν ἐξεβιάζοντο· τὸ δὲ ἐξαιρετόν, καὶ ὅτι περ ἦν ἐν παιδείᾳ γνωριμώτατον, οὐδὲ ἀφιέντα ἤφρισαν, ἀλλ' ἐνέκειντο παραθαρασύνοντες ὡς ἐπιληψόμενοι (συνεπιλ. ? B.) τοῦ πόνου. Ὅ δὲ ἐς τὰ μάλιστα γεγονὼς αὐτῷ γνῶσιμος, ὁ Περγαμῶνος ἀνὴρ Ὀριβάσιος, ἐκ φυσικῆς φιλοσοφίας ἱατρικὴν ἐπιτάττειν ἀριστος καὶ δρᾶν ἔτι θεϊότερος, καὶ ἀσεβῆσειν ἐδόα περιφανῶς, εἰ μὴ συγγράφοιμι· καὶ τῶν γὰρ πράξεων (πάσας δὲ ἠπίστατο παρῶν ἀπάσαις) μάλα ἀκριβῶς ὑπόμνημα συνετέλει πρὸς τὴν γραφὴν· ὥστε οὐκ ἦν ἀναβολὴ καὶ βουλομένῳ ῥαθυμεῖν.

Τοῦτο ἐγένετο τὸ εὐτύχημα, καὶ πάντα, ὥσπερ

nos in ejus gestis versari, amatorio veluti stimulo erga illum plectos : non quod per Jovem nos eum viderimus, vel consuetudinem cum eo habuerimus : prorsus enim adolescentulus erat qui hæc scribit, dum ille regnabat : sed profecto magnum creat atque insuperabilem amorem concors hominum communisque sensus, et firmissima de illo principe existimatio. Nam quomodo nobis silere liceret, de quo nemo conticescere poterat ? Cur ea non diceremus, quæ fandi etiam imperiti nihilominus loquebantur, laudem illius dulcè quoddam et aureum officium ducentes ? Et vulgus quidem quamquam ita esset affectum, minus me tamen ad scribendum compellebat ; sed enim spectati homines et quotquot erant doctrina illustrissimi, remissum me non remittebant, verum hortando instabant ac præ se ferendo laboris quandam communionem. Qui vero Julianum maxime noverat Pergamenus Oribasius, homo a naturali philosophia ad medicam artem docendam paratissimus, et ad exercendam adhuc diviniorem, me etiam impium inelamabat aperte, nisi ad scribendum incumberem. Idem rerum quoque gestarum, quas omnes utpote præsens noverat, perquam accuratos commentarios mihi ad historiam scribendam suppeditavit. Quare non fuit morandi potestas, etiamsi otiani voluissem.

ὄστράκου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε τοῖς Ῥωμαίοις.

Postrema ex Eunapio affert Suidas v. Ὀστράκου περιστροφῆ. Eadem locutione proverbiali Eunapius utitur in Vit. Proæressi p. 80, ubi v. Boiss. Sententia spectat Julianum Cæsarem, qui Galliae præfectus profligatas ibi res Romanorum erexit.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

8 a.

[Suidas : Ἐξιστάμενος, ἀντὶ τοῦ παραχωρῶν. « Ὁ οὖν Μάρκελλος κύριος ἦν τῶν πραγμάτων, ὀνόματος μόνου καὶ σχήματος τῷ Ἰουλιανῷ ἐξιστάμενος, τὴν δὲ ἀληθεστέραν αὐτὸς ἀρχὴν μεταχειριζόμενος. » Eunapii hæc esse monet Valesius ad Ammian. Marcell. XVI, 4, 3. Constantius quum Julianum Cæsarem declarasset, τοῖς ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ἔθνεσιν ἐπεμπεν (355 p. C.). Ἄπιστος δὲ ὢν φύσει, καὶ ὡς εὐνοῦς αὐτῷ καὶ πιστὸς ἔσται μήπω θεταρρηκῶς, συνεκπέμπει Μάρκελλον αὐτῷ καὶ Σαλλούστιον, αὐτοῖς, καὶ οὐ τῷ Καίσαρι, τὴν αὐτόθι καταπιστεύσας διοίκησιν. Verba sunt Zosimi III, 2, 4. Cf. Julianus in Ep. ad Athen., ubi in Galliam missum dicit οὐκ ἄρχοντα μᾶλλον τῶν ἐκεῖσε στρατοπέδων, ἢ τοῖς ἐκεῖσε στρατηγοῖς ὑπακούσαντα.

9.

Exc. De sent. p. 255 : Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος περὶ τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ· Τῆς δὲ στρατείας ταύτης σφοδροτάτης τε ἅμα καὶ κλεινοτάτης τῶν πρὸ αὐτῆς γενομένων τὴν διήγησιν ἐς τήνδε τὴν γραφὴν ἐντείνοντες, οὐ πεισόμεθα ταῦτόν τοις ἐν ἡμέρᾳ δῆδᾶς ἀνασχῶσιν, ἵνα τι κρυπτόμενον ἀνεύρωσιν· οὐδὲ ὑπὲρ ὧν ἱκανῶς ἅμα καὶ συνενθουσιῶν τοῖς ἑαυτοῦ καλοῖς βιβλίδιον ὄλον τῆδε ἀναθείς τῇ μάχῃ διήλθεν ὁ βασιλικώτατος καὶ ἐν λόγοις Ἰουλιανός, αὐτοὶ παραβαλούμεθα καὶ συνεκθῆσομεν ἑτέραν γραφὴν τὰ αὐτὰ σημαίνουσαν· ἀλλὰ τοῖς μὲν βουλομένοις τὸ μέγεθος τῶν ἐκείνου λόγων τε

Hæc felicitas contigit, atque omnia, tanquam testa conversa, meliora Romanis fluere cœperunt.

8 a.

Penes Marcellum omnium rerum potestas erat, qui solum nomen et habitum Juliano concedebat, interiorem autem ipse imperii vim administrabat.

9.

De Juliano Apostata sic ait Eunapius : Hujus maximæ et quotquot antea fuerunt clarissimæ expeditionis narrationem scribere aggrediens, haud imitabor eos qui meridie faces attollunt, ut latens aliquid vestigent. Nam quia ipse Julianus, in scriptorum quoque numero princeps, suorum facinorum admiratione captus, libellum integrum super hoc prælio conscripsit, equidem haud illi me contendam, neque aliam historiam eadem de re instruam : sed eos qui orationis pariter et operum magnitudinem contemplari volunt, ad prædictum libellum ablegabo, atque ad illius scripturæ

καὶ ἔργων ἀνασκοπεῖν τὸ περὶ τούτων βιβλίον ἐπιτάξομεν, καὶ πρὸς ἐκείνην φέρεσθαι τὴν ἀκτίνα τῆς συγγραφῆς, ἐκ τῆς ἐνεργείας τῶν τότε ὑπ' αὐτοῦπραχθέντων ἐπὶ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν ἀπορρυσίαν καὶ διαλάμψασαν· αὐτοὶ δὲ ὅσον οὐ πρὸς ἄλληλαν μερακιώδη καὶ σοφιστικὴν, ἀλλ' εἰς ἱστορικὴν ἀκρίθειαν ἀναστῆσαι καὶ διαπλάσαι τὸν λόγον, ἐπιδραμούμεθα τὰ γεγενῆμένα, συνάπτοντες τοῖς εἰρημένοις τὰ ἐχόμενα.

« Juliani libellum, quo bella a se in Gallia gesta complexus fuerat, commemorat atque æque commendat etiam Libanius Or. XIII, tom. I, p. 412 Reisk. » Max. Prælium quod l. 1. indicatur, est celeberrimum illud, quo Germanos fudit ad Argentoratum (357 p. C.). Zosimus III, 3, 6 : Συμμίξας δὲ τοῖς πολεμίοις, πάσης ὑπερβολῆς ἐπέκεινα τὸ τρόπαιον ἔστησεν, ἔξ μὲν ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ μυριάδων (χιλιάδων) sex millia sec. Ammian. XV, 22 : ὀκτακισχίλιοι νεκροὶ fuere sec. Liban. Or. ad Jul.) ἀπολομένωιν, ἑτέρων δὲ τοσούτων ἀλομένωιν κατὰ τοῦ Ῥήνου καὶ διαφθαρεσιῶν ἐν τῷ βρέματι. Ὡστε εἰ τις ἐθέλοι τῇ πρὸς Δαρεῖον Ἀλεξάνδρου μάχῃ ταύτην παραβαλεῖν τὴν νίκην, οὐκ ἂν εὖροι ταύτην ἐκείνης ἐλάττωνα.

10.

Ibid. p. 256 : Ὅτι Ἰουλιανὸς τοὺς ἀρχομένους καὶ τοὺς πολεμίους ἐδίδασκεν ἅμα τίσι δοκεῖ (δεῖ? B.) τὸ ὄντως βασιλεῖα κρατεῖν, καὶ ὡς ἀνδρεία μὲν καὶ ῥώμη καὶ χειρῶν κράτος πρὸς τοὺς ἀνθεστηκότας μόνον τῶν πολεμίων χρήσιμα, δικαιοσύνη δὲ μετ' ἐξουσίας ὡς περ πηγῆ τις οὖσα τῶν ἀρετῶν καὶ τοὺς μὴ παρόντας χειρορῆθεις ἐμποιεῖ (τε ποιεῖν? B.) καὶ δουλοῦσθαι πέφυκε. Τοιαύτας ὑποτείνων ἀρετὰς καὶ σπέρματα φιλοσοφίας εἰς τοὺς ὑπηκόους ἅπαντας ἀπὸ βήματος ἐπέταττε Ῥωμαίοις μηδένα Σαλίον ἀδικεῖν, μηδὲ δηρὸν ἢ σίνεσθαι τὴν ἰδίαν χώραν. Ἰδίαν δ' ἀπέφαινε πᾶσαν αὐτοῦς δεῖν ὑπολαμβάνειν, ἣν ἄνευ μάχης καὶ πόνων ἔχουσιν· ὡς ἀναγκαῖον εἶναι πολεμίαν τὴν τῶν πολε-

splendorem, qui nimirum ex operum ejus virtute in ipsius orationis facundiam radios projicit. Ego vero, haud puerilis vel sophisticæ æmulationis studiosus, sed ad historicam veritatem orationem meam conformans et dirigens, res gestas percurram, et ante dictis consequentia nectam.

10.

Julianus subjectos æque suos atque hostes edocuit, quam ratione verus rex vincere debeat : et quod fortitudo ac robur manumque vis contra hostes tantummodo in acie valeant ; verum justitia cum imperio juncta fons quidam virtutum sit, eaque absentes quoque subditos sibi servosque faciat. Atque has Julianus virtutes philosophiæque semina de tribunali suo palam subditis cunctis ostentans , Romanos inhiibuit, quominus quemquam Saliorum læderent, vel popularentur regionem propriam atque vastarent : propriam vero dicebat debere eos existimare regionem, quam sine pugna et labore tenerent. Quare opus esse, ut illam utique

μούντων ἡγεῖσθαι καὶ νομίζειν, οἰκειὰν δὲ τῆν τῶν παρὰ κεραιωρηκότων.

Ἄτι εἰώθει Ἰουλιανὸς ἀρχὴν νίκης, οὐ πολέμου τίθεσθαι.

De expeditione Juliani contra Chamavos et Sallies (358 p. C.) vide Zosimum III, 6, ubi inter alia : Ἀντεπῆει μὲν τοῖς Κυάδοις (deb. Χαμάθοις) παρεγγυῆ δὲ τῶ στρατῶ, τοῦτοις μὲν κατὰ τὸ κρατερόν διαμάχεσθαι, Σαλίω δὲ μηδένα κτείνειν ἢ κολύειν ἐπὶ τὰ Ῥωμαίων θρία διαβαίνειν κτλ. Paucis hæc absolvit Ammian. XVII, 8. Cf. Julian. Orat. I.

11.

Ibid. p. 257 : Τοῦτον δεξάμενος ἐταῖρον ἐφ' ἑαυτῶ συνιστάμενον εἶχεν· εἶτ' ἄλλος προσῆει, καὶ πλῆθος ἦν· καὶ καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι φασί, μονάδος ἐπὶ δυάδα κινήσεως οὐκέτι τὴν τῶν ἀριθμῶν ἡρεμεῖν φύσιν, ἀλλὰ διαχεῖσθαι καὶ βεῖν ἐς πολλὸν, οὕτω, Χαριέττονος Κερκίωνα προσλαβόντος, αἶ τε πράξεις ἐπὶ πολλὴ προήεσαν, καὶ ὁ τῶν συνισταμένων ὄγκος ἀνάλογον ἤκολούθει ταῖς πράξεσιν.

« Abruptam ponit Constantinianus eelogarius narrationem de Charietone, quam Zosimus III, 7, integram scribit, Eunapium sine dubio sectans, sed tamen aliis verbis utens. Summa rei est hæc : Charietto Gallus, magna vir præditus audacia et viribus, quum ante Juliani in Galliam adventum afflictas Quadorum incursionibus urbes videret, adsumpto sibi latronum comitatu, nocturnis insidiis trucidare Quados cœpit; quam rem postea superveniens Julianus ratam habuit, et Chariettonem auctoritate sua atque auxiliis confirmavit. » MAI. — Κερκίωνα] « Tropo quodam utens, loco latronum gallicanorum ponit Cercionem [Cercyonem], famosum illum Atticæ grassatorem, quem Theseus interfecit. Atque hæc est Eunapii, quam

Photius cod. 77 admirabatur, ἀσειότης. » MAI. Dubito an tam insulse vel Eunapius luserit.

Suidas : Ἄνεϊχεν, ἐκώλυε. « Χαριέττων μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὦν καὶ ἀνυπόστατος τῶν τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνεῖχεν ἀπὸ ληστείας ἀπαντας. » Eunapio hæc vindicavit Valesius ad Ammian. XXII, 11. Cf. Zosimus III, 7, 4.

Idem v. Γιγαντώδης : « Ἐδόκει γὰρ τὸ σῶμα γιγαντώδης εἶναι καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγγίνοιαν τῶν συλληπτεούτων ἀπάντων πολυπλοκώτερος. » Hæc ex eodem fonte ducta esse censet Majus, collato Zosimo III, 7, 1, qui de Charietone : Ἄνηρ τις ἦν, μέγεθος σώματος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀπαντας ἔχων, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἀνάλογον τῆ σώματι.

12.

Exc. De legat. p. 15 P. (11 V.) : Ἄτι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐς τὴν πολεμίαν χωροῦντος, καὶ τῶν Χαμάθων ἱκετεούτων φείδεσθαι καὶ ταύτης ὡς οἰκειάς, ὁ Ἰουλιανὸς συνεχώρει, καὶ τὸν βασιλεῖα σφῶν προσελθεῖν κελύσας, ἐπειδὴ προῆλθε καὶ ἐπὶ τῆς ὄγθης εἶδεν ἐστηκότα, ἐπιβάς πλοίου (τὸ πλοῖον οὖν ἔχων (ἦν ἐκτός?) τοξέυματος), ἐρμηγνέα ἔχων διελέγετο τοῖς βαρβάροις. Ἐκεῖνων δὲ πάντα ποιεῖν ὄντων ἐτοίμων, ὁρῶν εὐπρόσωπὸν τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν αὐτῶ τὴν εἰρήνην (Χαμάθων γὰρ μὴ βουλομένων ἀδύνατόν ἐστι τὴν τῆς Βρεττανικῆς νήσου σιτοπομπίαν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ φρούρια διαπέμπεσθαι), καμπτόμενος ὑπὸ τῆς χρείας χαρίζεται τὴν εἰρήνην, καὶ θυρᾶ ἤτει λαβεῖν πίστειως ἔνεκεν. Τῶν δὲ ἱκανοὺς εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων, ἐκεῖνους ἔφη τὸν πόλεμον αὐτῶ δεδωκέναι, καθ' ὁμολογίαν γὰρ μὴ λαβεῖν· νυνὶ δὲ ζητεῖν παρ' αὐτῶν τοὺς ἀρίστους, εἰ μὴ τεχνάζουσι περὶ τὴν εἰρήνην. Τῶν δὲ ἱκετεούτων καὶ ἀξιούτων εἰπεῖν οὐς βούλεται, μεταλαβῶν αὐθις τὸν τοῦ βασιλέως αὐτῶν αἰτεῖται παῖδα, πλαττόμενος, ὃν εἶχεν αἰχμάλωτον, ὅσπερ οὐκ ἔχων.

hosticam crederent, cujus incolæ armis resisterent; verum tamen illam propriæ instar haberent, quæ jam sui deditio-nem fecisset.

Julianus non pugnam, sed victoriam exordiri solebat.

11.

Hunc (Chariettonem) in sodalitatem receptum lateri suo adhærentem habebat : tum alius accedebat, fiebatque numerus. Et quemadmodum Pythagorei aiunt monadem, si ad dyadem adjiciatur, haud jam retinere solitaria notæ rationem, sed diffundi atque in pluralem numerum crescere; ita postquam Charietto Cercionem sibi adjunxit, plura jam facinora edebantur, et jam sociorum turba propter felicem factorum successum sequebatur.

Charietto igitur, quum et ante vir clarus esset et invictus et insigni rerum gerendarum audacia alios terreret, omnes a latrocinando prohibebat.

Videbatur enim (Charietto) et corpore gigantis esse et

animo ferino et ingenii acumine et dolo omnes latrociniorum suorum socios longe superare.

12.

Quum Julianus in terram hostilem irrupisset, et Chamavi supplicarent, ut genti, tanquam quæ sua esset, parceret, assensus est, et eorum regem ad se venire jussit. Ut venit, et eum ad ripam stantem vidit, navem ascendens (erat autem navis extra teli jactum), per interpretem cum barbaris disseruit. Quum vero illi parati essent imperata facere, et videre pacem peropportuna esse et necessariam (etenim Chamavis invitis, e Britannia insula Romanis coloniis commeatus immitti nequeunt), utilitate adductus, pacem induisit, et fidei firmandæ gratia obsides petiit. Quum dicerent idoneos esse eos qui in bello capti essent, hos bellum dixit sibi tradidisse, ex fœdere minime sumpsisse; nunc autem nobiliores postulare, nisi quid doli in pace convenienda excogitarent. Quum supplices orarent atque ob-

Ἐνταῦθα δ' τε βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ βάρβαροι πρηνεῖς ἔκταθέντες, οἰμωγῇ τε ἀφθόνῳ καὶ ὀλοφύρσει προσεχέροντο, δεόμενοι μηδὲν ἀδύνατον ἐπιτάττεσθαι· ἀδύνατον δὲ αὐτοῖς εἶναι καὶ τοὺς πεσόντας ἀναστήσαι καὶ ἠμῆρους δοῦναι τοὺς τετελευτηκότας. Γενομένης δὲ σιωπῆς, ὁ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς ἀναβήσας μεγίστον ὄσον, « Εἶθε ἔζη μοι, ἔφη, ὁ παῖς, ἵνα σοι δοθεῖς Ὀμηρος, ὃ Καῖσαρ, δουλείαν ἠτύχηε τῆς ἡμῶν βασιλείας εὐδαίμονεστέραν. Ἄλλ' ὑπὸ σοῦ τέθνηκεν, ἀτυχῆσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι. Πολέμῳ γὰρ ἐπίστευσε τὸ σῶμα νέος ὢν, ἐν δὲ σὺ μόνον ἀντάξιον εἰρήνης ὑπολαμβάνεις. Καὶ νῦν, ὃ βασιλεῦ, σὺ μὲν ἐξαίτεῖς ὡς ὄντα, ἐγὼ δ' ἄρχομαι θρηγνείν, συνορῶν τίνα οὐκ ἔχω. Παιῖδα γὰρ ὀδυρόμενος ἕνα, καὶ κοινήν εἰρήνην τῷ παιδί συναπολώλεκα. Κἂν μὲν πιστεύσης τοῖς ἐμοῖς ἀτυχήμασι, παραμυθίαν ἔχει μοι τὸ πάθος ὡς ὑπὲρ πάντων ἠτυχηκότι· ἂν δὲ ἀπιστήσης, καὶ πατήρ ἀτυχῆς καὶ βασιλεὺς ὀρθήσομαι. Τοῖς γὰρ ἐμοῖς κακοῖς οὐκ ἀκολουθήσει μὲν ὁ παρὰ τῶν ἄλλων ἔλεος, ὅσπερ ἅσπασιν ὀφείλεται τοῖς ἐν τοιοῦτοις καθεστηκόσι, προσκείμεναι δὲ αἱ κοινὰ συμφορὰί. Καὶ οὐ παρητήσομαι τοὺς ἄλλους ἀτυχῶν, ἀλλὰ κοινωνεῖν ἐμοὶ τῶν δεινῶν ἀναγκάσω, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον ἀτυχεῖν μόνος μὴ δύνασθαι. » Τοῦτων ἀκούων ὁ βασιλεὺς τήν τε ψυχὴν ἔπαθε, καὶ τοῖς λεγομένοις εὐπαθῶς ἐξεδάκρυσε. Καὶ καθάπερ ἐν τοῖς δράμασιν, ὅταν εἴς ἄστρον καὶ δύσλυτον αἰ τῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισὸδιος

εἰς μέσον ἔλκεται, πάντα συμπεραίνων καὶ καταστρέφων ἐπὶ τὸ σαφέστερον καὶ εὐκρίτον, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ πράγμασιν ἀμηχάνοις καὶ δυσεξόδοις, μετ' οἰμωγῆς ἀπάντων τὴν μὲν εἰρήνην αἰτούντων, τὸν δὲ ἐπιζητούμενον ἄστρον ἀπαγορευόντων μὴ ἔχειν, τὸν τε νεανίσκον παραγαγὼν ἅσπασιν ἔδειξε βασιλικῶς παρ' αὐτοῦ διαιτώμενον, καὶ διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ κελεύσας ὅσα ἐβούλετο, περιεσκόπει τὸ πραχθησόμενον. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἦν ἄξια τούτων. Οὐκ ἔτεκεν ὁ ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν, ὅταν τότε ἐξῆν τοῖς παροῦσιν δρᾶν καὶ ἱστορεῖν. Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ θορύβου καὶ θρήνων ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες ἐς τὸ ἀκίνητον ἐπάγησαν, ὡσπερ Ἰουλιανὸς δεῖξιντος αὐτοῖς οὐ τὸν νεανίσκον, ἀλλ' εἰδωλον. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπεὶ ἡσυχία μυστηρίων ἀπάντων ἐγένετο σταθερωτέρα, βαρὺ φηγεζάμενος εἰς μέσον, « Τοῦτον, εἶπεν, ὁ μὲν ὑμέτερος, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, πόλεμος ἀπολώλεκε, ἔθες δὲ ἴσως καὶ τὸ Ῥωμαίων ἔσασκε φιλάνθρωπων. Ἐβῶ δὲ αὐτὸν ἄστρον, οὐ παρ' ὑμῶν καθ' ὁμολογίαν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πολέμου λαβῶν καὶ τῷ κρατεῖν ἀρκούμενος. Καὶ οὗτος μὲν οὐδενὸς ἀτυχῆσει τῶν καλλίστων ἐμοὶ ξυνῶν ὑμεῖς δὲ πειρώμενοι παραβαίνειν τὰς συνθήκας ἀποτεύεσθε πάντων. Φημί δὲ οὐχ ὅτι κολάσομαι τὸν ἄστρον, ἀλλ' οὐτε ἐνέχρουν παρ' ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἀνδρείας ἀπόδειξιν καθ' ὑμῶν ἔγω· ὁ καὶ ἄλλως ἄριστον καὶ θεομισῆς, τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας ὑπὲρ τῶν ἀδικούντων δάκνει καὶ σπαράττει, ὡσπερ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας, ὅταν ὑφ' ἐτέρων διώκηται· ἀλλ' ὅτι πρῶ-

festarentur ut palam faceret quos vellet, iterum cum his sermone congregiens, ipsorum regis filium petit, quem captivum in sua potestate habebat, fingens tanquam non haberet. Ad quæ barbarorum rex et barbari, ad pedes jacentes, fletu largo et ejulatu usi, precibus contenderunt, ne quid imperaret quod præstare nequirent. Nec enim se posse eos qui periissent in vitam revocare, et eos qui mortui essent obsides dare. Silentio facto, barbarorum rex voce quam maxima potuit exclamavit : « Utinam viveret filius meus, ut tibi traditus obses, o Cæsar, feliciorum regno meo apud te servitutem serviret ! Sed tuis armis cecidit, fortasse etiam a vobis non cognitus. Belli enim periculis suum corpus juvenis objecit, quem idoneum pacis vadem censes, et tu nunc eum, o Imperator, tanquam vivat, exposcis. Ego vero miser nunc primum lamentari incipio, quandoquidem qualem non habeam, nunc demum intelligo. Filium enim unicum lugens, et pacem communem una cum filio perdidit. Si meas miseras tantas esse, quantæ sunt, crederis, id consolationis habebit dolor, quod pro omnium salute hunc casum subierim : sin fidem abrogaris, et pater infelix et rex conspiciat. Nam non solum aliis mea mala commiserationem non movebunt, quæ omnibus debetur ejusmodi doloribus afflictis; sed accedent etiam publicæ calamitates; neque ceteros a miseriis defendam, sed communicabo meas cum multis, in hoc tantum regia potestate fruens, quod mihi soli non licet infelicem esse. » Hæc ubi imperator audivit, apud animum suum summo mœrore est affectus, et eorum, quæ dicta erant, commiseratione punctus, tenere illacrimavit. Et quemadmodum in comedis;

quando res involutæ et perplexæ ad ambigua et explicata difficilia vergunt, deus qui vocatur ex machina in medium trahitur, qui omnia componit et tristia lætis mutat : ita Julianus, ubi res in magna difficultate versabantur, quum omnes cum fletu pacem peterent, neque obsidem, quem peteret, se habere testarentur, in medium adolescentem adductum omnium conspectui atque oculis subiecit, regie apud se habitum. Quumque eum disserere cum patre quæ volebat jussisset, ad ea, quæ deinceps agenda erant, advertit. Quæ sunt consecuta, his consentanea fuerunt. Non protulit soli diem qualis illa fuit, quam tunc videre et intueri his, qui aderant, licuit. Barbari enim, a mœrore et lamentis stupore et admiratione correpti, immobiles et fixi steterunt tanquam Julianus illis exhibuisset non adolescentem, sed falsam imaginem adolescentis. At imperator, ubi silentium altius, quam in mysteriis solitum, factum erat, graviter in medio loquens, « Hunc quidem, inquit, ut vos existimatis, vestrum bellum perdiderat : sed deus fortasse et Romanorum benignitas restituit. Habeo ego ipsum obsidem, neque eum a vobis ex conventionem, sed a bello ipso, contentus vicisse; et illum quidem amplissima quæque non deficient, dum mea consuetudine fruatur. Quodsi conabimini a frædere discedere, omnium jacturam facietis. Hoc dico non quod sæviam in obsidem, quem apud me habeo, non tanquam pignus pacis, sed meæ erga vos virtutis documentum. Est enim impium et minime deo gratum, eos, qui nihil commenerunt, pro his qui deliquerunt, morsu appetere et laniare, ut feræ bestię quicquid occurrit et obvium est, si quis eos persequitur. Sed primum quia a vobis initium injuriæ fa-

τον μὲν ἄρξετε χειρῶν ἀδίκων, οὗ μείζων θλεθρος οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις, καὶν δοκῶσι πρὸς τὸ βραχὺ καὶ παρὸν ἐπιτυχᾶναι· δεύτερον δὲ ὅτι πρὸς Ῥωμαίους ὑμῖν ὁ λόγος ἔσται καμὲ τὸν ἄρχοντα τούτων, ὃν οὐτε πολεμοῦντες οὐτε εἰρήνην αἰτοῦντες ἐνικήσατε. » Προσεκύνησαν ἐπὶ τούτοις ἅπαντες καὶ ἀνευφήμουν, θεὸν τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἠγούμενοι. Σπείσάμενος γοῦν καὶ τὴν τοῦ Νεβισγάστου μητέρα μόνον αἰτήσας, ἐκείνων ὁμολογούντων τε ἅμα καὶ δόντων, ἀνέξευξεν ἐπὶ τοιαύταις πράξεσι, μετοπίρου τε ἐσθηκός (ἐξεσθηκός Wyttenb.) καὶ χειμῶνος ἤδη συνισταμένου καὶ διαψύχοντος.

Res pertinet ad ann. 358 p. C. Eandem historiam vide ap. Petrum Patricium (Exc. De legg. p. 131 ed. Nieb.). Paucis hæc exponit Zosimus III, 7, nisi quod pro *Chamavis* perperam ponuntur *Quadi*. Præter Ammianum Marcellin. XVII, 8, 5, cf. Julianus in Ep. ad Athen. p. 280 A.

13.

Ibid. p. 17 : Ὅτι Βαδομάριός τις δυνάμει καὶ τόλμῃ προεῖχε Γερμανῶν, καὶ ἐς τοῦτο ὑπετύφετο μεγαλαυχίας, ὥστε ἐτύγχανε μὲν ὄμηρον τὸν ἑαυτοῦ δεδωκώς υἱὸν, ἕως ἂν ἀποδῶ τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς ἐκ τῆς καταδρομῆς εἶχε συνηρασμένους, τούτους δὲ οὐκ ἀποδιδούς ἀπήτει τὸν ὄμηρον, πολλὰ ἀπειλῶν, εἰ μὴ λάθοι. Ἀποπέμπει δὴ τοῦτον Ἰουλιανὸς αὐτῷ, τοσοῦτον ἐπιθείς, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιοπίστον ἐν μειράκιον ὑπὲρ πολλῶν εὐγενεστέρων δημηρεῶν παρ' αὐτῷ· ἀλλ' ἢ τοὺς αἰχμαλώτους ἀποδιδόναί προσήκον, ὄντας ὑπὲρ τρισχιλίου, τοῖς αὐτίκα ἤξουσιν πρέσβεις, ἃ ἀδικοῦντα εἰδέναι. Ταῦτα ἔγραφέ τε καὶ τὴν πρεσβείαν ἔστειλλε. Καὶ

ciendæ oriatur, qua re nulla est capitalior pestis perniciosque hominibus, etiam si videantur ad breve tempus, et quantum ad præsens attinet ad optata pervenire. Deinde, quia vobis res est cum Romanis et mecum, qui sum eorum imperator, quem neque bellum gerentes neque pacem facientes unquam superavistis. » Procubuerunt his dictis omnes et post illos sermones deum aliquem esse existimantes, illi fausta feliciaque omnia sunt precati. Pacem igitur fecit, et solam Nebisgasti matrem petiit, quam barbari fœdus approbantes statim dederunt. His confectis, autumno ad finem vergente, et hieme ineunte (jam enim frigebat), profectus est.

13.

Badomarius inter Germanos potentia et auctoritate excellit, quæ res eum ad tantam superbiam extulit, ut, proprio filio, dum captivos redderet, quos per excursions ceperat, obside dato, quom minime captivos restitueret, nihilominus obsidem sibi restitui postulavit, multa minatus, si non reciperet. Hunc vero Julianus ad ipsum remisit, hoc adiciens, unum adolescentem non esse idoneum quod se pro multis nobilioribus obsidem. Sed aut captivos, apud ad tria millia in ejus potestate erant, eum restituere oportere, aut injuriæ pœnas se soluturum esse sciret. Hæc scripsit, et le-

αὐτὸς εἶπετο τῇ πρεσβείᾳ ἀπὸ Νεμέτιων ἄρας ἐπὶ τὸν Ῥῆνον. Ἦδη τε ἦν πρὸς τοῖς Ῥαυράκοις, ὃ ἔστι φρούριον.

Quæ h. l. de Badomario leguntur, aliunde non nota sunt. Apud Zosimum III, 4 *Badomarius* prave appellatur, qui *Chnodomarius* dicendus erat. Vide Reitemeyer. ad Zosim. l. l. Res pertinere videtur ad ann. 359.

14.

Exc. De sentent. p. 257 : Ὅτι φησὶν ὁ Εὐνάπιος περὶ Ἰουλιανοῦ· Ἐνταῦθα δὲ γενομένους μεμνήσθαι προσήκον, ὡς νῦν ἡ γραφὴ περιέχει τὰ τοῦ Καίσαρος ἔργα, ταῦτα δὲ ἐγένετο Κωνσταντίου βασιλείως βασιλεύοντος· ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς κατὰ Κωνσταντίου ἀμφοτέρων μεμνημένῃ τὰ τοῦ προκειμένου Κωνσταντίου μᾶλλον εἶλεκεν καὶ παρήγεν εἰς τὸν λόγον, οὕτως ἐπειδὴ τὸν λόγον ἐκ τῆς γενέσεως εἰς Ἰουλιανὸν ἐλθόντα τὸν Καίσαρα νῦν ἀναγράφει, ἐπιμνήσεται πάλιν, ἐς ὅσον ἂν ἐγγυρῆ αὐτῶν, τῶν κατὰ τοὺς παραπίπτοντας καιροὺς εἰς τὸν Καίσαρα Κωνσταντίῳ συνθεθειμένων τε καὶ μεμηχανημένων.

2. Ὁ μὲν γὰρ Ῥωμαῖος Μάριος τὸν ἀντίπαλον Σύλλαν διπλοῦν θηρίον ἀποκαλῶν, ἀλώπεκα καὶ λέοντα, μᾶλλον ἔφασκε φοβεῖσθαι τὴν ἀλώπεκα· Κωνσταντίῳ δὲ λέων μὲν οὐδεὶς παρῆν, πολλὰ δὲ ἀλώπεκες κύκλω περιτρέχουσαι διεθορούβουν τὸν Καίσαρα.

3. Πᾶσα δ' ἡ βία τὴν γραφὴν κατὰ μικρὰ καὶ ἐπὶ Κωνσταντίον φέρεσθαι, καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνου πραττομένων ἕκαστον ἀναγαγεῖν ἐπὶ καιροὺς καθ' οὓς ἐγένετο καὶ συνέπιπτεν.

4. Τότε δὲ ὁ Κωνσταντίος ἐφ' οἷς (χαίρειν supp. N.)

gationem misit, quam non multo post ipse subsequutus est, a Nemetibus ad Rhenum movens; jamque apud Rauracos erat, quæ est Romanorum colonia.

14.

Hæc ait de Juliano Eunapius : Atque hoc jam loco meminisse decet, nunc quidem historiam facta Cæsaris complecti, quæ quidem Constantio Augusto regnante patrata fuerunt. Sicuti ergo, dum Constantii res narrabantur, utriusque mentio in historia fiebat, ita tamen ut, quia Constantius præcipua persona erat, ad hunc maxime tenderet spectaretque oratio; ita nunc, quia de Juliano ab ejus nativitate usque ad Cæsaris dignitatem scribimus, rursus quantum res tulerint, insidias machinasque memorabimus, quas oportuno tempore adversus Cæsarem Constantius instruxit.

2. Adversarium Syllam Marius Romanus feram duplicem appellare solebat, vulpem atque leonem; sed tamen magis vulpem timere se aiebat. Constantio hercle nullus leo aderat, sed multæ vulpes circumsilientes negotium Cæsari facescebant.

3. Sed plane necesse est ut paulatim historia ad Constantium quoque deflectat, atque ut ejus res gestas temporibus quamque suis collocef.

4. Tunc vero Constantius, quæ *gaudere* par erat, molestæ

ἔδει δυσφορῶν, καὶ ὁ ἔπραττεν Ἰουλιανὸς ἐλεγγον τῆς ἰδίας βασιλείας ὑπολαμβάνων, τὰς τε δηλουμένας ἐπινικίους ἑορτὰς εἰς πένθος καὶ συμφορὰν μετέβαλλε, καὶ διοιστρούμενος ὑπὸ φθόνου καὶ λύπης πρὸς τὸν ἐμφύλιον ἐζώγκωτο πόλεμον.

6. Ἔοικε μὲν οὖν καὶ ἄλλως ὁ χρόνος ἐν ταῖς μακροαἰς περιόδοις καὶ κινήσεισι πολλάκις ἐπὶ τοιαῦτα καταφέρεσθαι συμπτώματα, καθάπερ οἱ τῶν Δαρείῳ συστάντες ἐπὶ τοὺς μάγους ἦσαν ἑπτὰ, καὶ οἱ πολλοὶς ὕστερον χρόνοις Ἀρσάκῃ κατὰ Μακεδόνων συνεγεγνήντες ἴσοι τὸν ἀριθμὸν ἔτυχον.

8. Συνοροῖσι δὲ, ὅτι θερμότητος μὲν δεῖται καὶ ὀρμῆς τὸ ἀσφαλές· τὸ γὰρ τῆς ἀνάγκης παρὰ πόδας ἐστὸς, σκῆψιν ἤκιστα ἐκδεχόμενον, προσχρότερον (προχειρότερον *conji. Bekk.*) ἀπαιτεῖ τὸν κίνδυνον.

7. Ὅτι περὶ τῆς στρατείας τῆς κατὰ Ναρδινῶν (Ἀλεμανῶν? *B.*) πολυτρόπου γενομένης ἐκτίθησι μὲν αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ἄλλα δὲ ἀλλαχοῦ καὶ πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπιστολαῖς. Πρὸς τινὰ γοῦν Κυλλήνιον καὶ ταῦτα ἐξηγούμενον τὰ μὲν ἐπιτιμῶν ὡς διαμαρτάνοντα τῆς ἀληθείας φαίνεται, καὶ παρεκτίθησί γε τὰ πραχθέντα ὅπως γέγονε· φάσκων δὲ μὴ δεῖσθαι πού τὰ τε ἔργα λέγοντος (οὐδὲ γὰρ Παλαμῆδην Ὀμηροῦ προσδεθῆναι φησιν εἰς δόξαν), καὶ τὰς ἀλλοτρίας συγγραφὰς τῶν ἰδίων ἔργων ὑπὸ μεγαλοφυχίας παραιτούμενος, αὐτὸς ὁμῶς διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων πρὸς τὸ λέγειν αὐτὰ κατασειόμενος, οὐδὲ συγγραφὴν ἀπλῆν, ἀλλ' ἔπαινον κέκρικιν (ἱστορικόν? *N.* ἀκριβῆ?) τινὰ καὶ λαμπρὸν ἑαυτοῦ διέξεισιν αὐτοκτελευστος, καὶ πρὸς πολλοὺς αὐτὰ διὰ τῶν ἐπιστολῶν ὑμνῶν.

§ 1. « *Legenda est Juliani epistola Augustalis ad Athenienses, in qua Constantii artificialate quidem, sed nescimus quam vere, scribuntur.* » *MAI.* — § 2. « *Hos ulicos belluarum nomine appellat ipse Julianus Ep. XXIII.* » *IDEM.* — § 4. *δυσφορῶν]* « *sc. Gallicas Germanicasque Juliani victorias.* » *IDEM.* V. *Zosimus III, 8, 6, 9, 8 ibique not. Reitemeyeri.* — § 5. « *Loquitur auctor de Juliani a Constantio defectione, cujus machinationis duos ipse certe conscios habuit Oribasium et Eumerum, teste Eunapio in Maximi Vita. Fieri tamen potest ut his alii postea se adjunxerint, quum res peragenda*

ferens, et Juliani facinora regni sui vituperationem existimans, triumphales, qui indicti erant, festos dies ad luctum tristemque casum transtulit; invidiaeque et dolore furens ad civile bellum prorupit.

5. Tempora saepenumero visa sunt longis periodis ac conversionibus ad eosdem redire casus. Veluti qui cum Dario adversus magos conspiraverunt, septem numero erant: et post tempora multa hi, qui cum Arsace contra Macedonas rebellaverunt, pari numero fuerunt.

6. Intelligent autem, opus esse ardore et impetu ad efficiendam securitatem. Namque instans necessitas, considerationem minime patiens, proximius vindicat sibi periculum.

7. De bellica adversus Nardinos (*Alemanos?*) expedi-

fuit. Et quidem in illo motu militari apud Parisios (*Zosim. III, 11*), quo Julianus declaratus fuit Augustus, credibile est septem praecipuos rei tantae existisse auctores. Nam certe Zonaras *XIII, 10*, ait Julianum ob eam rem patrandam sibi aliquos tribunos conciliavisse. Ex somnio autem imperium sibi ominabatur Julianus *Ep. XVII ad Oribasium, qui secum mox conspiravit.* » *MAI.* Cf. *Eunap. Vit. Max. p. 53*: Περμφθεις δὲ Καῖσαρ ἐπὶ Γαλατίας οὐχ ἵνα βασιλεύῃ τῶν ἐκεῖνη μόνον, ἀλλ' ἵνα ἐν τῇ βασιλείᾳ διαφθαρῇ, παρὰ δόξαν ἄπασαν ἐκ τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνήγεγκεν, πάντας μὲν λανθάνων ὅτι θεραπεύει θεοὺς, καὶ τὸν τε Ῥῆνον ἐπεραϊώθη, καὶ πάντα ὅσα ὑπὲρ ἐκεῖνον ἔθνη βάρβαρα συνελών καὶ δουλωσάμενος, πολλῶν ἐπιβουλῶν καὶ μηχανημάτων πλεκομένων αὐτῷ (ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐκεῖνον ἀναγέγραπται), τὸν ἱεροφάντην μετακαλέσας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ σὺν ἐκεῖνῳ τινὰ μόνους ἐκεῖνοις γνώριμα διαπραξάμενος, ἐπὶ τὴν καθάρσειν ἡγέρθη τῆς Κωνσταντίου τυραννίδος. Ταῦτα δὲ συνήδεσαν Ὀριβάσιος ἐκ τοῦ Περγάμου καὶ τις τῶν ἐκ Λιβύης, ἣν Ἀφρικὴν καλοῦσι Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ πάτριον τῆς γλώττης, Εὐήμερος. Ταῦτα δὲ πάλιν ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν βιβλίοις ἀκριβέστερον εἴρηται. — *Idem in Vit. Oribasii p. 104*: Ἰουλιανὸς μὲν αὐτὸν (τὸν Ὀριβάσιον) εἰς τὸν Καίσαρα προῖων συνήρπασεν (*in Galliam secum abduxit*) ἐπὶ τῇ τέχνῃ· ὁ δὲ τοσοῦτον ἐπλεονέκτει ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥστε καὶ βασιλεὺς τὸν Ἰουλιανὸν ἀπέδειξε· καὶ ταῦτά γε ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖνον ἀκριβέστερον εἴρηται. — § 6. « *Loquitur auctor de militari tumultu, quo Julianus volens nolens (si credere dignum est) imperium admittere debuit. Zosimus et Zonar. l. 1. et Ammian. XX, 4.* » *MAI.* — § 7. *De Nardinis non constat. Scribi possit: κατὰ τῶν Ναρδικῶν; quanquam ad sensum aptius est, quod Bekkerus conjecit, x. τ. Ἀλεμανῶν.* » *Desideratur Juliani epistola ad Cyllenium. Apparet autem hunc hominem fuisse historicum.* » *MAI.*

tionem, quae varios casus experta est, scribit ipse Julianus alibi alia in epistolis ad diversos enarrans. Ad quemdam itaque scribens Cyllenium, qui argumentum illud tractaverat, primum quidem eum objurgat, propterea quod a veritate aberraverat; tum ipse rem prout se habebat exponit. Ait autem, facta illa scriptore non indignere: nam neque Palamedi, inquit, ad gloriam opus Homero fuit. Ergo alienas factorum suorum historias excelso animo abnuens, ipse tamen magnitudine rerum gestarum ad dicendum impellitur. Neque simplicem historiam, sed luculentam sui laudationem sponte persequitur, atque in epistolis ad multos scriptis se ipsum praedicat.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

15.

Exc. De legat. p. 17 : Ὅτι μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ τῆς βασιλείας ἀναγρόρευσι προσβείαι πανταχόθεν συνέβαινον, καὶ στέφανοι πολλοὶ χρυσοὶ (οἱ) αὐτῷ παρὰ τῶν ἐθνῶν ἀνεκομίζοντο. Ἐνταῦθα καὶ οἱ τὴν Ἰωνίαν οἰκοῦντες ἔτυχον ὄσων ἐδεήθησαν, καὶ πλειόνων καὶ ἔλασσόνων. Λυδοὶ δὲ καὶ εὐχῆς κρείττον ἐπραττον, Εὐναπίου μὲν τοῦ βῆτορος ὑπὲρ αὐτῶν προσβέουτος, εὐημερήσαντος δὲ οὕτω κατὰ τὴν προσβείαν ὥστε καὶ δίκη τινὴ περιμαχῆται συνειπεῖν, ἥ δὲ βασιλεὺς αὐτὸν ἐκέλευεν. Ὁ δὲ ἐνίκαι καὶ τὴν δίκην· καὶ ἐκ Κλαζομενῶν δὲ Πείσων εὐδοκίμει λέγων.

Eunapius h. l. memoratus non confundendus cum nostro historico, qui anno 361 p. C. puer adhuc erat. De Pisone Clazomenio aliunde non constat.

[16.]

[Suidas v. Ἰουλιανός. Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλὰ δίκαι ἐχώρου, χανδὸν ἐμφορουμένων τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος· ἀναβολαὶ τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐταῖς, ὅσαι νόμιμον ἐκ τῶν συνήθων γραμμῶν τὸ ἀδικον ἴσχυουσιν εἰς βοήθειαν τῶν ἀδικούντων καὶ προειληφότων. Ἄλλ' ἢ παραχρῆμα ἔδει τὸ ἴσον ἐλέγχσθαι κατὰ φύσιν, ἢ τὸ μέλλον καὶ διωθόμενον εἰς τὸν χρόνον ὑποπτον ἦν. Βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε, καὶ ἐπὶ τοῖσδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔθνος καὶ ἀδικούντων διηγείρετο· οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξῆν, οὐδὲ λανθάνειν ἀδικοῦσι. Βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς μοχθηροῖς καὶ τὸ εὐπρόσδοον. Οἷα γὰρ προϊόντος μὲν πολλὰκίς διὰ τὰς ἱερομηνίας καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν ἐντευξίν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον [ἦν] τοὺς δεομένους λόγου τυχεῖν. Ὁ μὲν οὖν ἐλάχιστον τῆς

15.

Post Juliani ad imperium evectioem undique ad eum legationes convenerunt, et coronas aureas a gentibus attulerunt. Tunc etiam Ioniam habitantes ab eo et magna et parva, quæ petebant, sunt consecuti. Lydi vero, Eunapio rhetore, eorum legato, pro his verba faciente, multo ampliora, quam precibus suis complexi fuerant, obtinuerunt. Quæ legato tam prospere legato successit, ut legatum quoque imperator juberet causam quandam valde intricatam agere. Qua in lite et ipse superior evasit, et Piso quidam Clazomenius magna cum laude verba fecit.

16.

Ad Julianum multæ causæ deferebantur, quod homines affatim illius judicis æquitate fruerentur. Neque enim dilationibus ejusmodi locus erat, quæ lege sancitam e scriptis tralaticis habent iniquitatem, et hominibus injustis alienaque detinentibus auxiliantur; sed aut statim æquitas naturæ consentanea demonstranda erat, aut mora et

ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ἡσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.]

Eunapii locum esse censet Küsterus. Cf. Ammian. Marcellin. XXII, 10, 1 : *Ibi (sc. Antiochiæ), hiemans (ann. 362 p. C.) ex sententia, nullis interim voluptatis rapiebatur illecebris, quibus abundanter Syriæ omnes, verum per speciem quietis judicialibus causis intentus, non minus arduis quam bellicis, distrahebatur multiformibus curis, exquisita docilitate librans, quibus modis suum cuique tribueret; justisque sententiis et improbi modicis coercerentur supplicis, et innocentes fortunis defenderentur intactis. Et quanquam in disceptando aliquoties erat intempestivus, quid quisque jurgantium coleret, tempore alieno interrogans: tamen nulla ejus definitio litis a vero dissonans reperitur; nec argui unquam potuit ob religionem vel quodcumque aliud, ab æquitatis recto tramite deviasse.*

17.

Suidas v. Σαλούστιος. Ὅτι Σαλούστιος, ὁ τῆς αὐλῆς ἑπαρχος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, ἀνὴρ ἦν διαφερόντως περιττὸς εἰς φιλανθρωπίαν· ὃ γὰρ τοσοῦτον ἡμερότητος καὶ πραότητος ὑπῆρχεν εἰς ἅπαντας, ὥστε τὸν Μάρκελλον ἐκεῖνον, τὸν, ἠνίκαι ἦν Καῖσαρ, ὕβριστικῶς αὐτῷ χρησάμενον, πάνου περιδεῖ ὄντα διὰ τὰ προγεγενημένα, καίτοι τοῦ παιδὸς ἐλεγχθέντος ἐπανίστασθαι διὰ τὴν πρὸς Κωνσταντίου φιλίαν, τῷ νεανίσκῳ τὴν δίκην ἐπέθηκε, τὸν δὲ Μάρκελλον καὶ διαφερόντως ἐτίμησε.

« Totum hunc locum ex Eunapio excerptum esse suspicatur Valesius ad Ammian. Marcellin. XXII, 11, 2; qui recte etiam monuit Suidam hic omnia confundere, et ad Salustium male referre ea quæ Juliano conveniant. » KÜSTER. De Marcello patre, quem Constantius Juliano Cæsari in Gallia imperatori socium una cum Salustio adjunxerat, vidimus supra. De filio ejus Ammianus Marc. XXII,

procrasfatio suspecta habebatur. Gravis igitur et molestus erat, et ob hæc improborum et injustorum natio exasperabatur. Nec enim injuriam facere licebat, nec, qui injuriam fecissent, latere poterant. Molestiorem etiam improbis illum reddebant adeundi facilitas. Quom enim sæpe propter festa et sacrificia in publicum prodiret, omnibusque comem et affabilem se præberet, quilibet eum alloqui poterat. Ille vero improborum maledicta et indignationem minime sentiebat aut curabat.

17.

Salustius, aulæ præfectus sub Juliano, vir fuit insigni et eximia humanitate præditus, qui (imo: Julianus Augustus) adeo mansuetus et benignus erga omnes fuit, ut Marcellum eum, a quo ipse Julianus, quo tempore Cæsar erat, multis injuriis erat affectus, ob hæc terrore correptum, quom etiam ejus filius ob benevolentiam in Constantium res novas agitasse convictus esset, juvenem quidem supplicio affecerit, ipsum vero Marcellum magnopere honoravit.

11, 1 : *Tunc (362) et Artemius... supplicio capitali multatus est. Post quem Marcellus ex magistro equitum et peditum filius, ut injectans imperio manus, publica deletus est morte.*

18.

Exc. De sent. p. 259 : Ὅτι κρατεῖν ὡς ἐπίπαν εἴθωεν ἐν μὲν τοῖς ἀπείροις τὸ πλεόν, ἐν δὲ τοῖς ἐπιστήμοσι τὸ γεγυμνασμένον· οὐ γὰρ ἐν τοῖς μετὰ τέχνης ἀπαντᾶ τὸ παράλογον τῆς τύχης, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀτέχνους χύθραν ἔχει τὸ αὐτόματον, ὡσπερ κἂν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις ὀρῶμεν τὸ προτεθὲν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀπείρων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μελετησάντων ἐκτελούμενον.

2. Ὅτι πᾶν ἔργον κρεῖττον ἀπορρήτως στρατηγούμενον· ὅστις δὲ ἐν πολέμῳ κρύπτει τὰ πλείονα, κρεῖττων ἐστὶν ἢ ὁ μετ' ἔργων θρασυτήτος φανερώς ἐπίων.

3. Ὅτι ὁ κυνικὸς Ἡράκλειος ἀκροασόμενον ἐκάλει τὸν Ἰουλιανὸν ὡς ἐς τὴν βασιλείαν ὠφελήσων αὐτόν. Ὁ δὲ θαυμάσας τὸ τῆς ὑποσχέσεως ὕψος ἐτοίμως ὑπήκουσεν. Ἐπεὶ δὲ παρὰ ὄξαν ἀπήντησεν, ὁ Ἰουλιανὸς ἀντιγράφας λόγον τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐξέφηνε καὶ τὸ τῆς φύσεως ἀνυπέβλητον. Οἱ δὲ ἀκούσαντες καταπλαγέντες τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, καθάπερ θεοῦ προσεκύνησαν τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν βασιλικὸν θυμὸν διέλυσε λογικῇ φιλοτιμίᾳ. Ὁ δὲ καὶ ἐτέρῳ λόγῳ τὸν αὐτὸν κυνικὸν ἐτίμησεν.

§. 3. Ἡράκλειος] « Codex h. l. Ἡράκλειτος; at infra in rebus Procopii tyranni idem codex habet Ἡράκλειος. Priori lectioni favet Suidas; posteriori textus Juliani in oratione contra hunc Cynicum ed. Petav. » MAI.

19.

Suidas v. Ὑπαίθριον, ὑπὸ τὸν ἀέρα· καὶ ὕπαιθρον ὁμοίως. Εὐνάπιος· « Μάξιμός τε καὶ Πρίσκος λόγου μὲν μετεχέτην, τῆς δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πραγμάτων πείρας ἐλάχιστον. » Καὶ αὐθις· « Ὡς ἂν ὑπαίθρον τινα καὶ ἔννομον ἀγωνισάμενος μάχην, » τούτεστι, προ-

18.

In imperitis plerumque numerus praevalet, in sapientibus eruditio. Neque enim fortunae temeritas arte praeditis usuvenit, sed rudibus casus fortuitus dominatur. Sic et in aliis disciplinis ad propositum finem non imperitos, sed solertes devenire videmus.

2. Quodvis opus militare secreto ducum consilio dirigi praestat. Sane qui belli plura celat, potior est illo qui factorum audacia manifeste utitur.

3. Heraclius cynicus Julianum invitavit ut se praecceptorem audiret, ceu regno administrando utilem futurum. Is autem, magnitudinem promissorum admirans, alacriter morem gesit. Mox, quum res citra spem evenisset, Julianus, contra illud oratione scripta, ingenium suum naturamque eximiam demonstravit. Quicumque vero scriptum illud legerunt, tum eloquentiae vim suspexerunt, tum praecipue Juliani clementiam, tanquam dei, osculati sunt, qui regalem

φανῆ. Posterioriorem locum plenius habet s. v. Νεωτερίζειν, ubi : « Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ πράγματα τύχην ἔσχεν ἀνευχεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἂν ἔννομόν τινα καὶ ὑπαίθρον ἀγωνισάμενος μάχην. » Prior locus spectare mihi videtur ad Maximum et Priscum Persicæ expeditionis socios. Cf. Eunap. in Vit. Maximi p. 57 : Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων κτλ. Ammian. Marcellin. XXV, 3, 23, de Juliano moribundo : *Ipse cum Maximo et Prisco philosophis super animorum subtilitate perplexius disputans, hiante latius suffossi lateris vulnere... medio noctis horrore vita est absolutus.* De Maximo cf. etiam Eunap. Vit. Max. p. 47 : Ἦν δὲ ἀνὴρ οὗτος τῶν διαπλησθέντων τῆς Αἰδείου σοφίας. Ἰουλιανὸς δὲ τοῦ βασιλευσαντος ἤξιώθη γενέσθαι διδάσκαλος. Οὗτος πάντων ἀνηρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου (ταῦτα δὲ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον γέγραπται), καὶ ψιλωθέντος τοῦ γένους, Ἰουλιανὸς περιλειφθὴ μόνος, δι' ἡλικίαν περιφρονηθεὶς καὶ πραότητα.

20.

Suidas v. Ἰλη· Εὐνάπιος· « Τότε δὲ ἴλη τῶν καταφράκτων ἱππέων ὑπὲρ τοὺς ὕ' ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας καταεργάγη. »

« Crediderim hunc locum pertinuisse ad narrationem Persicæ Juliani expeditionis, et inde profecisse Zosimum qui hæc non absimilia habet, III, 28, 6 : Οἱ Πέρσαι συνταχθέντες εἰς πλῆθος τοῖς οὐραγοῖς τοῦ Ῥωμαίων στρατεύματος ἀδοκήτοις ἐπέπεσον. » Boiss.

21.

Suidas v. Οἰσινίας· Εὐνάπιος· « Οἱ δὲ τῶν Πάρθων οἰσινίας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσινία πλοκὴν τινα πάτριον πεπλεγμένα. » « Valesius hæc verba admovet Ammiano XXIV, 2, 9, ubi describuntur Persæ Pirisaboræ civitatis : *defensores obtecti scutis vimine firmissimo tectis.* » Boiss.

iram litteraria disceptatione dissolvit. Deinde Julianus alia quoque oratione cynicum ultus est.

19.

Maximus et Priscus eruditionis quidem erant participes, sed republicæ gerendæ et rerum subdialium minimam habebant notitiam.

Barbarus vero nec in ipsam fortunam, quæ res innovare solet, culpam conferre poterat, quasi justum aliquid prælium aperto Marte commisisset.

20.

Tunc autem equitum cataphractorum, i. e. armis undique munitorum, turma, quæ quadringentorum numerum superabat, in agminis novissimi custodes impressionem fecit.

21.

Parthi vero clypeos vimineos habebant, et galeas vimineas plicatione quadam patria plicatas.

22.

Exc. De sent. p. 260 : « Ὅτι τῷ Ἰουλιανῷ ἤχμαζεν δὲ πρὸς Πέρσας πόλεμος, τὰς τε Σκυθικὰς κινήσεις ὡσπερ ἐγκρηπτομένας ἐτι κυματιστὴν (κυματιστὴ ἐν βύθῳ?) ἐτίθει πόρρωθεν ἢ θεοκλυτῶν ἢ λογιζόμενος. Λέγει οὖν ἐπιστέλλων · « Σχύθαι δὲ νῦν μὲν ἀτρεμοῦσιν, ἴσως δὲ οὐκ ἀτρεμήσουσιν. » Ἐς τοσόνδε ἐξικνεῖτο χρόνον τῶν μελλόντων αὐτῷ ἢ πρόνοια, ὡσθ', ὅτι τὸν ἐπ' αὐτοῦ μόνον καιρὸν ἡσυχάσουσι, προγινώσκων.

2. Ὅτι τὸ πρὸ Κτησιφῶντος πεδίον ὀρχήστραν πολέμου πρότερον ἀποδείξας, ὡς ἔλεγεν Ἐπαμινώνας, Διονύσου σκηνὴν ἐπεδείκνυ Ἰουλιανός, ἀνεΐσει τινὰς τοῖς στρατιώταις καὶ ἡδονὰς ποριζόμενος.

3. Ὅτι τοσαύτη ἐν τοῖς προασειοῖς Κτησιφῶντος ἀφθονία τῶν ἐπιτηδείων ἦν, ὥστε τὴν περιουσίαν κίνδυνον τοῖς στρατιώταις φέρειν, μὴ ποτε ὑπὸ τρυφῆς διαφθαρήσιν.

4. Ὅτι ἔοικε τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἄλλως ἐπιφορον εἶναι καὶ κάταντες πρὸς τὸ βάσκανον. Καὶ οἱ στρατιῶται οὐκ ἔχοντες ὅπως ἐπαινώσιν ἀξίως τὰ πραττόμενα, « τοὺς Ἀχαιοὺς, φασίν, ἔκρινον ἀπὸ πύργου, » σφρατηγικός τις καὶ περιττός εἰς φρόνησιν ἕκαστος εἶναι βουλόμενοι. Καὶ τοῖς μὲν ὕλη τις ὑπὴν φλυαρίας· ὁ δὲ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἐχόμενος λογισμῶν ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἀνέστρεφεν.

§ 2. Cf. Ammian. XXIV, 6, 3. Zosimus III, 26, 2 : Καὶ πρὸς τι χωρίον ἐλθὼν (Ἀβουζαθὰ τοῦτο Πέρσαι καλοῦσιν), ἡμέρας ἐν τούτῳ διέμεινε πέντε. — § 4. « Sermo est de consultatione militari Romanorum, quum, Ctesiphonte frustra tentata, recedendum fuit e Perside, ne undique hostibus obvallarentur. Ammian. XXIV, 7, 8. » ΜΑΙ.

22.

Quo tempore Persicum bellum calebatur, Julianus Scythicos quoque motus latentes adhuc, procellæ instar, procul sentiebat, vel dei familiaris monitu, vel proprio rationis. Dicit ergo in epistola : « Scythæ nunc quiescunt; fortasse tamen hanc quietem non retinebunt. » Scilicet ejus futurorum provisio in tantum tempus extendebatur, ut illos sua ætate tantummodo pacem servaturos ante cognoverit.

2. Julianus campum apud Ctesiphontem quum belli choream præs exhibuisset, ut aiebat Epaminondas, Bacchi scenam exhibuit, otia quædam et voluptates militibus indulgens.

3. Tanta erat in Ctesiphontis suburbanis rerum copia, ut abundantia militibus periculum creaverit, ne luxurie corrumperentur.

4. Ceteroquin videtur humana natura ad invidiam propensa atque proclivis. — Milites quum pro meritis res gestas laudare non possint, « Achæos, dicunt, de turri judicabant; » quum se quisque imperatoria scientia præditum prudentiaque præstantem haberi velit. — Atque his quidem materia nugandi suberat; ille autem susceptorum initio consiliorum tenax in regionem propriam revertebatur.

23.

Bellum gerens tantisque periculis circumsessus, de eli-

De morte Juliani ex Eunapio nihil traditur. Ipse vero Eunapius in Vit. Max. p. 58 ad hunc Historiarum locum amandat : Τὰ πράγματα συντόμως ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐκείνων καὶ λαμπρῶν ἐλπίδων ἐς τὸ ἀφανὲς καὶ ἄμορφον κατερράγη καὶ διωλίσθησεν, ὡς ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν εἴρηται.

23.

Exc. De sent. p. 261 : Ὅσπερ δὲ ἐν πολέμῳ καὶ τοσοῦτων ἐπιχειμένων ἀρχοντος δεόμενον τὸ στρατόπεδον τὴν αἴρεσιν περιεσκόπει. Καὶ καθάπερ ἰατρικοί φασὶ καταδύτων (καταδήλων? Ν.) γενομένων δυεῖν ἀλλημάτων τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ σφοδροτέρου λύεσθαι, οὕτω καὶ τότε θεωρεῖν ἐξῆν, ὡς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ κατὰ τὸν βασιλέα πάθους ὁ τοῦ πολέμου φόβος παρὰ πόδας ἐστὼς καταμαραίνων ἀπήμβλυνεν. Τὸ μὲν γὰρ γεγεννημένον ἦν φανερόν, τὸ δὲ ὅπως εἰκάζεν ἄλλος ἄλλως, ἠπίστατο δὲ οὐδὲ εἶς. Πλὴν ἐν τούτῳ γε ἤδεσαν, ὡς αἰρεῖσθαι προσήκει σφισιν ἀρχοντας. Εἰ δὲ καὶ πλῆθος ἦσαν, τοῦτο γοῦν ἠπίσταντο σαφῶς, ὅτι ἀρχοντος μὲν εὐπορήσουσι, τοιοῦτον δὲ οὐδὲ εἰ πλαστός (πλάστης?) θεός, εὐρήσουσιν. Ὅς γε διὰ φύσεως ἐξουσίαν καὶ τὸ ἰσομέγεθες τῷ θείῳ ἀγωνίης τε ἀνάγκην ἐπαύσατο (ἔπαυσε s. ἐδιάσατο Β.) πρὸς τὸ χεῖρον ἔλκουσαν, καὶ ἐκ τοσοῦτων ἀνενεγκῶν κυμάτων οὐρανὸν τε εἶδε καὶ ἐπέγνυ τὰ ἐν αὐτῷ καλὰ, τοῖς ἀσωμάτοις ὁμιλήσας σῶμα ἔχων ἔτι. Καὶ βασιλείας τε ἔτυχεν οὐχ ὅτι ἦρα βασιλείας, ἀλλ' ὅτι τὸ ἀνθρώπειον ἐώρα δεομένους βασιλεύεσθαι· φιλοστρατιώτης τε ἦν διαφερόντως οὐχ ὅτι ἐβούλετο δημαγωγεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῦτο ἠπίστατο τοῖς κοινοῖς συμφέρειν.

[Ταῦτα ληρεῖν ἀνέχῃ, ἐμβρόντητε τῷ ὄντι καὶ ἀνεπιγνώμων τῶν πεφλαρημένων; Τίς γὰρ τῶν ἐγγενῶν

gendo, quo carebat, duce exercitus cogitabat. Ac, quemadmodum medici aiunt, si quando gemini dolores ingruant, ab acriore minore solvi, sic eo tempore cernere erat summum amissi regis mœrorem ab impendente belli terrore infractum atque debilitatum. Nam quod quidem acciderat, nemini non erat planum; quam vero ratione id esset patratum, alii aliter conjectabant, sed nemo certo sciebat; neque aliud cuiquam exploratum erat, nisi quod ducem eligere prorsus oportebat. Jam etsi vulgaris turba erant, id tamen nemo non videbat, ducis quidem copiam non defuturam, sed Juliano parem, ne si deus quidem aliquis procrearetur, inventum non iri: qui naturæ suæ præstantia ac divina magnitudine vitæ hujus necessitatem, quæ in deterius ruere solet, pervicit; seque ex tot fluctibus attollens, cœlum introspexit, bonaque ibi latentia novit, cum incorporeis naturis corpore nondum exutus familiariter versans. Neque vero imperium susceperat, quia regnandi cupidus esset, sed quia homines regnatore indigentes videret. Tum et militibus blandus erat, non ut in populo dominaretur, sed quia ex usu rei publicæ id fore sciebat.

[Inepta hæc effutire ausus es, stulte revera homo et nihil intelligens? Nam quis in patriis Græcorum dogmatibus sic

Ἑλλησι δογμαίων οὐρανίων μεμύηται μυστηρίων θεατὴν ὑπάρχει τὸν ἀπαλλαττόμενον τῆς ἐντεῦθεν βιοτῆς ἢ συνόμιλον ἀσωμάτων γενέσθαι; Καὶ τίνες οἱ ἀσώματοι οὗτοι, εἰ μὴ που Γανυμήδης καὶ Ζεὺς ὁ Γανυμήδους ἐκ Τρώων ἔραστής, δι' οὗ καὶ Ἡρα παραγκυνίζεται ἡ ἀδελφὴ καὶ γαμετὴ τῷ Φρυγί μειρακίῳ; Ἄλλὰ τὰ μὲν κλέψας ἔχεις τῶν Χριστιανικῶν ὀργίων, τὰς ἀσωμάτους φημί φρατριάς· ἐπεὶ τῶν γε σῶν δογμαίων μὴ οὐχὶ καὶ ἐμπαθέστερον τῶν κατὰ τὸν φθαρτὸν τοῦτον βίον ἀκρατεστάτων οἱ κατ' οὐρανόν σοι ἀλῶεν μάκαρες βιοῦντες· οἷς Ἡθὴ μὲν οἰνοχοεῖ, οἱ δὲ πολλῶ τῷ νέκταρι μεθυσκόμενοι τὰ ἀπαίσια διεΐχασι Τρώων πόλιν εἰσορόνιντες. Πρὸς τίνας καὶ τῶν καθ' Ἑλλήνας ἑαυτὸν ἀναφέρων φιλοσόφων ἦρα βασιλείας; πρὸς Ἀντισθένη; πρὸς Διογένη; ἀλλὰ τοῦτους μὲν ἴσμεν οὕτως ἀπραγμοσύνης μέλον, ὡς τὴν κυνῶν ἐξηλωκότας ζωὴν καὶ τῇ τοῦτον ἐγκαλλωπίζεσθαι κλήσει. Οὐκ οὖν ἐπανορθῶν τὸν ἀνθρώπινον βίον εἴλετο βασιλεύειν, ὅτι μὴδ' ἐπανώρθωσέ τι, εἰ μὴ πρῶτον μὲν φιλοδοξίας κακῶ λυσήματι ἀχάριστος περὶ τὸν εὐεργέτην διαγινόμενος, ἔπειτα καὶ ὅπως τοῖς ἀγούσιν αὐτὸν δαίμοσι τὸ δλέθριον ἀφροσιούμενος σέβας, λάθοι πρὸς τῶν ὑπ' αὐτοῦ σπουδαζομένων δαιμόνων τοιοῦτου καὶ τέλους κυρήσαι, ἀξίου καὶ τῆς ἐκείνων ἀπάτης καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐμπληξίας.]

In prima fragmenti parte agitur de ducibus post mortem Juliani super creando principe consultantibus. V. Ammian. XXV, 5, 1. Zosimus III, 30, 1. Ad ea quæ deinde Christianus zelotes subjecit, in margine adscriptum : Στηλιτευτικὸς κατὰ Εὐναπίου.

initiari dicitur, ut mysteriorum caelestium spectator fiat, atque ut ex hoc terreno incolatu translatus cum incorporeis naturis versetur? Quinam vero sunt hi incorporei, nisi forte Ganymedes et Juppiter, Ganymedis Trojani amator? cujus rei causa Juno quoque soror et conjux exploditur, ut Phrygio pusioni locus sit. Sed enim video, te Christianis sacris has, inquam, incorporeas suffurari curias. Atqui ex tuorum dogmatum norma nonne turpius, quam intemperantissimi in hac vita mortales solent, beatos tuos deprehendes in caelo vivere? quibus Hebe quidem ministrat; ipsi autem multo nectare ebrii obscæna fabulantur, Trojanam urbem despectantes. Quemnam porro Græcum philosophum æmulatus est Julianus, quum regnum appetivit? num Antisthenem? num Diogenem? Atqui hos scimus tanti otium fecisse, ut canum quoque vitam amplexi sint, atque horum appellatione gloriarentur. Nequaquam igitur ut res humanas corrigeret, imperium affectavit; nam nihil omnino emendavit; sed primo quidem prava gloriæ cupiditate ingratus adversus benefactorem fuit: deinde dum ducibus suis dæmonibus scelerata religione se devovet, nescivit fore ut per cultos ab se dæmonas talem exitum consequeretur, qui et fraudem simul illorum et suam vesaniam deceret.]

24.

Monenti Oribasio, non oportere iram, etiamsi adsit, voce

24.

Exc. De sent. p. 263: «Οτι πρὸς τὸν Ὀριβασίον εἰπόντα, ὡς οὐ χρὴ τὸν θυμὸν, κἂν ἐπεισῆ, διὰ τῶν ὀμμάτων καὶ τῆς φωνῆς ἐκφορεῖσθαι, «Ὅρα τοίνυν, εἶπεν, ἐπειδὴ καλῶς λέγεις, εἰ τοῦτο ἐγκαλέσεις ἔτι δεύτερον.»!

«Οτι φασιν Ἀλεξάνδρου θειάζοντος ἑαυτὸν ἐκ Διὸς Ὀλυμπιάδα θρυπτομένην φάσκειν· «Ὁὐ παύσεται τὸ μειράκιον διαβάλλον με πρὸς τὴν Ἡραν;»

«Οτι προσαγορεύουν ὁ θεὸς τὸν Ἰουλιανὸν φησιν·

Ἦ τέκος ἀρμελάτα θεοῦ, μεδέοντος ἀπάντων.

«Οτι ὁ Ἰουλιανὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἴδιον [πατέρα add. Mai] ἀνακαλεῖ τὸν ἥλιον, οὐχ ὡς περὶ Ἀλεξάνδρου διαβάλλεται φάσκων πρὸς τὴν Ἡραν, ὅτι Ὀλυμπιάς αὐτὸν ἐκ Διὸς ἀνελομένη τοῦτο οὐκ ἀπεκρύπτετο· ἀλλ' οὗτός γε ἐπὶ ταῖς τοῦ θεοῦ μαρτυρίαις αἰωρούμενος εἰς τὸν Πλάτωνα ὑποφέρεται, ὡς περὶ ἐκείνου Σωκράτης φησὶ· «Μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς, ἄλλοι δὲ μετ' ἄλλου τῶν θεῶν,» ταύτην (ταύτη Ν.) καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἡλιακὴν βασιλείαν τινὰ καὶ χρυσῆν σειρὰν ἀναφέρων καὶ συναπτόμενος.

25.

[Suidas v. Λιβάνιος: «Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς καίπερ τοσοῦτοις ἐμβεβηκόσι, τῆς τε περὶ λόγους ἤπτετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιστὴν, ᾧ Λιβάνιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ μὲν ἴσως ἔπεινῶν, τὰ δὲ ὅπως λυποῖτὴν τὸν μέγαν σοφιστὴν Προαιρέσιον, προτιμῶν ἕτερον. Ἀχάκιος γοῦν τις αὐτῶ τῶν περὶ τὴν

et oculis declarare, «Tu vero videsis, inquit Julianus, quandoquidem recte ais, an me iterum hac in re castigare possis.»

Quum Alexander divino se Jovis genere satum jactaret, aiunt Olympiadem affectato fastidio dixisse: «Nondum hic pusio apud Junonem criminandi mei finem facit?»

Deus Julianum alloquens ait:

O stirps aurigantis dei, qui omnia regit!

Solem Julianus in epistolis *patrem* suum appellat: haud equidem qua ratione Alexander calumniatur apud Junonem, nempe quod Olympias de Jove se concepisse non dissimularet; verum ipse dei testimoniis subnixus ad Platonem provocat. Nam sicuti Platonius ait Socrates: «Cum Jove nos sumus, alii cum alio deorum;» ita etiam Julianus ad solare quoddam regnum aurea veluti catena referebat semet atque adjuugebat.

25.

Julianus Parabates, quamvis tantam negotiorum molem sustineret, tamen et eloquentiæ gloriā expetebat, et Antiochenum illum sophistam, cui Libanio nomen, supra modum admirabat, partim fortasse, quod eum probaret, partim vero, ut magnum illum sophistam Proæresium dolore afficeret, alterum anteponebat. Acacius tamen, vir dicendi valde peritus, et Phryx Tuscianus ob hæc semper eum accusabant, et judicia ejus reprehendebant.

βητορικὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τούσκιανός, αἰεὶ πρὸς ταῦτα ἐπεκάλουν καὶ διεμύμοντο τὰς κρίσεις.]

Hæc Eunapio vindicat Boissonadius. De *Proæresio* cf. Suidas v. Προαιρέσιος : ... Οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανῷ ἤμαζε, σύγχρονος Λιβανίῳ τῷ σοφιστῇ· καὶ ὅπως λυποῖται τοῦτον Ἰουλιανόν, τὸν Λιβανίῳ μεγάλως ἐθαύμαζεν. Hieronymus Chron. ad ann. 363 : *Proæresius sophista Atheniensis, lege data ne Christiani liberalium artium doctores essent, et sibi specialiter Julianus concederet ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit.* Eunap. Vit. Proæres. p. 92 : Ἰουλιανῷ δὲ βασιλεύοντος, τόπον τοῦ παιδεύειν ἐξαιρεγόμενος (ἐδόκει γὰρ εἶναι Χριστιανός), συνορῶν τὸν ἱεροφάντην ὡσπερ Δελφικόν τινα τρίποδα πρὸς τὴν τοῦ μέλλοντος πρόνοιαν πᾶσι τοῖς δεομένοις ἀνακείμενον, σοφία τινὶ περιῆλθε ζήτην τὴν πρόγνωσιν, κτλ.

Idem ib. p. 73 : Περὶ Προαιρέσιου καὶ προλαβοῦσιν ἰκανῶς εἴρηται καὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κατὰ τὴν ἐξήγησιν ὑπομνήμασι. — De *Libanio* idem in Vit. Liban. p. 97 : Μνήμην μὲν οὖν αὐτῷ τὴν πρέπουσαν καὶ τοῖς βιβλίοις τοῖς κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν ἢ γραφῇ πεποιήται. — De *Acacio* cf. Suidas v. Ἀκάκιος· ῥήτωρ δεινότατος ἐπὶ Ἰουλιανῷ καὶ Λιβανίῳ τοῦ σοφιστοῦ· ὁς ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανόν, καὶ διεμύμετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν Τούσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ. De *Tusciano* Eunap. in Vit. Juliani sophist. p. 68 : Τούσκιανῷ δὲ μνησθῆναι καλόν· καὶ γὰρ οὗτος ἐκείνου μετέσχε τῆς ὀμιλίας· ἀλλὰ τούτου μὲν καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν διεξοδικούς.

26.

Exc. Desent. p. 265 : [Περὶ τῆς τελευταίας Ἰουλιανῷ τοῦ Παραβάτου τοῦ ἀθέου, χρησιμὸς ἦν τοιοῦτος.]

Ἄλλ' ὅποτε (ὅποταν S.) σκήπτροισι τοῖς Περσῶν αἵμα ἄχρι Σελευκεῖας κλονέων ἐφέεσι δαμάσσης, δὴ τότε σὲ πρὸς Ὀλυμπον ἄγει πυριλαμπῆς ὄχημα ἀμφὶ θυελλεῖσι κυκώμενον ἐν στροφάλιξι, λυσόμενον (ρίψαντα S.) βροτέων βεβέων πολὺτλητον ἀνίην.

26.

De fine Juliani Parabatæ impii oraculum erat hujusmodi :

Sed postquam sceptro tuo Persicum genus
Seleciam usque persequens gladio subjeceris ;
tunc te ad Olympum igne cornibus currus subvehet,
procellosis rotatus in turbinibus,
variis mortalium membrorum ærumnis liberatum.
Venies autem ad ætherii luminis paternam aulam,
unde olim excussus ad humanum corpus abieras.

His elatum versibus atque oraculis lubenter admodum mortales temporalesque exuvias dimisisse ait. Jam præter hæc oracula aliæ quoque exstant nescio quæ preces et peragenda diis sacrificia ; quas quidem res ab eo fieri fortasse necesse erat, sed easdem in gravem historiam recipi non est decorum. Nam singillatim omnia persequi haud veritatem sectantis est, sed hominis qui, curiositate prolectus, ad ineptias pronus delabatur.

Ἦεις δ' αἰθερίου φάεος πατρίων αὐλῆν,
ἐνθεν ἀποπλαγῆσαι μεροπτήιον ἐς δέμας ἤλθες.

Τούτοις ἀρθέντα τοῖς ἔπαισι αὐτὸν καὶ λογίοις μάλα ἠδέως φησὶν ἀπολιπεῖν τὸ θνητὸν καὶ ἐπίκαιρον. Πρόκεινται δὲ τῶν λογίων ἄλλαι τινες εὐχαί τε καὶ θυσίαι περὶ τοὺς θεοὺς, ἃς ἐκείνῳ μὲν δρᾶν ἀναγκαῖον ἦν ἴσως, ἐς δὲ ἱστορικὸν τύπον καὶ βάρος φέρειν οὐκ ἦν εὐλογον· τὸ γὰρ καθ' ἕκαστα [γράφειν suppl. N.] οὐκ ἦν ἀληθιαν τιμῶντος, ἀλλὰ διὰ πολυπραγμοσύνην ἐς λήρον ἀποφερομένου καὶ παρολισθαίνοντος.

Idem oraculum Suidas v. Ἰουλιανός affert, præmissis verbis quæ uncis inclusimus. Sedes fragmenti indicat hæc ex eo narrationis loco deprompta esse, quo laudationem Juliani Eunapius rebus ejus gestis subtextuit.

27.

[Suidas. v. Ἰουλιανός : Ἔστι δὲ καὶ ὁ χρησιμὸς ὁ δοθεὶς αὐτῷ, ὅτε περὶ Κτησιφώντα διῆγε·

Γηγενέων ποτὲ φύλον ἐνήρατο μητιέτα Ζεὺς
ἐχθιστον μακάρεσσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Ῥωμαίων βασιλεὺς, Ἰουλιανός θεοσιδής,
μαρνόμενος Περσῶν πόλις καὶ τείχεα μακρὰ
ἀγχεμάχων διέπερσε πυρὶ κρατερῷ τε σιδήρῳ,
νωλεμέως δ' ἐδάμασσε πόλεις τε καὶ ἔθνεα πολλὰ.
Ἄλλὰ καὶ ἐσπερίων ἀνδρῶν Ἀλαμανικὸν οὐδας
ὑσμίναις πυκναῖσιν ἑλὼν ἀπάταξεν ἀρούρας.]

Pro ἐδάμασσε πόλεις κτλ. codd. ABEN : ἐδάμασσε καὶ ἔθνεα πολλὰ καὶ ἄλλα, Ὅρρα (i. e. ὁ ρα) καὶ κτλ. Cf. Antholog. Pal. XIV, 148.

IOBIANOS. OYAAHΣ. OYAAENTINIANOΣ.

28.

Exc. De sent. p. 266 : Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος· Περὶ μὲν οὖν τῶν παλαιότερων καὶ ὅσα πρὸς ἡμῶν, ἀνάγκη συγχερεῖν τοῖς γράψασιν ἢ τοῖς πρὸς (περὶ N.) ἐκείνων λόγους εἰς ἡμᾶς κατὰ μνήμην ἄγραφον εἰς διαδοχὴν πε-

27.

Exstat et oraculum ipsi datum, quum juxta Ctesiphontem commoraretur :

Gigantum quondam stirpem delevit consiliis pollens Juppiter,
inimicissimam diis beatis Olympicas domos habitantibus.
Romanorum vero imperator Julianus deo similis
Persarum cominus pugnantium urbes et mœnia longa
pugnans vastavit igne validoque ferro ;
assidueque domuit urbes et gentes multas.
Quin etiam occidentaliū Alamannorum regionem
præliis crebris occupavit et arva illorum vastavit.

28.

Ait Eunapius : Quod quidem ad antiquiores res attinet, et quæ ante nos evenerunt, venia scriptoribus danda est, aut vetustioribus etiam traditionibus, quæ memoriter et

ριφερομένοις καὶ καθήκουσιν· ὅσα δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν γέγονεν, ἀλήθειαν τιμῶντι, καθά φησι Πλάτων, παραδοτέον τοῖς ἐντυγχάνουσι.

« Hunc locum consideranti vix dubium esse potest, quin Eunapius novum Historiæ librum hinc exordiat. » MAL.

29.

Exc. De legg. p. 18 : Ὅτι Βαλεντινιανῶ ἀνάρρησις ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας γίνεται, πρεσβεῖται τε, ὅσαι συνεπεφοιτήθησαν ἐπὶ τούτων τοὺς χρυσοῦς ἔχουσαι στεφάνους, πρὸς ἐκείνον ἀνεφέρονται. Καὶ πρὸς πάσας ἀπεφαινότο μὲν οὐδὲν, ἐπιτρέχον βράδιος οὐτως καὶ συντόμως, ἐπηγγέλλετο δὲ ἅπασιν ὡς [τι?] ποιήσω αὐτίκα μάλα. Cf. Zosimus III, 36, 6; Zonar. XIII, 14; Ammian. Marcellin. XXVI, 1; 3.

30.

[Suidas : Σαλούστιος, ἑπαρχος πραιτωρίων· ὃς προεβάλετο βασιλέα Βαλεντινιανόν. Ὁ δὲ βασιλεύσας διεδέξατο αὐτόν, καὶ ἔθηκε προθέματα, ἵνα, εἰ τίς τι ἠδίκηται παρ' αὐτοῦ, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. Οὐδεὶς δὲ προσῆλθεν· ἦν γὰρ ἀγνότατος ὁ Σαλούστιος. Οὗτος δὲ ὁ Βαλεντινιανὸς τὸν πραιπόσιτον Ῥοδανόν (καὶ τὸν πραιπόσιτον ἔκαυσε Χρυσάφιον, Suid. v. Προθέματα), ἀδικήσαντα Βερονίκην τινὰ χήραν, ἧς προσελθούσης τῷ βασιλεῖ ἔδωκε δικαστὴν Σαλούστιον· ὁ δὲ κατεδίκασε τὸν πραιπόσιτον· καὶ τούτου καταφρονήσαντος, τὸν πραιπόσιτον ἐν τῷ ἱππικῷ πυρὶ παραδίδωσι, καὶ τὴν κτῆσιν πᾶσαν τοῦ ἀρχιλευνοῦχοῦ τῆ χήρα δίδωσι· καὶ φοβηθέντες πάσης ἀδικίας ἀπέσχοντο.]

Partem hujus loci, ex uberiori narratione male contracti, habes ap. Suidam v. Προθέματα, ubi præpositus ille non Rhodanus, sed Chrysaphius dicitur. Ceterum de Salustio, de quo jam in Ju-

sine scripto ad nos usque ex ordine devenerunt. Verumtamen res quæ nostra ætate acciderunt, eæ, servato veritatis honore, ut ait Plato, tradendæ lectoribus sunt.

29.

Valentinianus Nicææ in Bithynia ad purpuram est eventus, atque legationes, quæ convenerant ad hunc (*Jovianum*?) aureas ferentes coronas, jam (*Joviano subita morte extincto*) ad illum referabantur. Cunctis his legationibus nihil ipse diserte respondit, sed breviter et perfunctorie cum iis collocutus, universis declaravit velociter admodum aliquid se facturum.

30.

Salustius, præfectus prætorio, Valentinianum designavit imperatorem. Hic quum imperium suscepisset, successorem ei dedit, et edicto proposuit, ut qui ab illo affectus esset injuria, imperatorem adiret. Verum nemo questus est : fuit enim integerrimus Salustius. Hic Valentinianus præpositum Rhodanum [morte multavit]. Quum enim is viduam quandam Beronicen injuriis affecisset, imperator mulieri ad se acce-

liani rebus vidimus, cf. Zosim. IV, 1 : Κατηγορεῖται δὲ (de Valentiniano ex amicorum veneficio Nicææ ægrotante) κατὰ τινων ἦσαν ἐπιφανῶν, ἃς ἀγχινοῖα τε καὶ φρονήσει διέλυεν ὁ τῆς αὐλῆς ἑπαρχος· ἦν δὲ ἔτι Σαλούστιος. Ibid. c. 2 : Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὅσοι παρὰ Ἰουλιανῶ διοικήσεως ἐθνῶν ἢ ἀλλὰς ἀρχὰς ἔτυχον ἐπιτετραμμένοι, παρελύοντο τούτων· ἐν οἷς καὶ Σαλούστιος ὁ τῆς αὐλῆς ἑπαρχος ἦν. In locum ejus suffectus est Nebridius (365). Ammian. Marcellin. XXVI, 7, 3. Zonar. II, p. 26, B. Tillemont. IV, p. 696. V, p. 7. 50.

31.

Exc. De sent. p. 267 : Ὅτι Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τὸ μέτρον ἰδὼν τοῦ σφετέρου σώματος (ἐν παλαίστρᾳ γὰρ ἐπεπτώκει), διαναστάς ἀπὸ τοῦ πτώματος σώφρονα ἀφῆκε λόγον, ὡς ὀλίγην κατασχέσων γῆν εἴτα ἐπιθυμοίᾳ τῆς ἀπάσης.

Ὅτι τὸν Θεσέα φασὶν οἱ παλαιοὶ ζηλωτὴν Ἡρακλέους γενόμενον μικρὰ τῆς μιμήσεως ἐκείνης ἀποκερδᾶναι.

Ὅτι τοῦ Προκοπίου τοῦ συγγενοῦς Ἰουλιανοῦ στασιάζσαντος καὶ τυραννίδι ἐπιθεμένου, Ἡράκλειος ὁ κυνικός προσελθὼν αὐτῷ καὶ κατακροτήσας εὔ μάλα τῇ βακτηρίᾳ τοῦδαφος, « ἄλκιμος ἔσσο, φησὶν, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὔ εἴπη. »

Prima hujus fragm. parte Procopium significari imitatore Juliani censet Niebuhrius. De conjuratione cœptisque Procopii (365) v. Ammian. XXVI, 6—10; Zosimus IV, 4 sqq.; Themist. Orat. VII, p. 91; Tillemont. V, p. 30 sq. 79 sq

32.

Suidas : Χαριστέρους· ἐνδοξότερους. Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριστέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ τὸν βασιλέα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνηπείγετο. »

denti judicem dedit Salustium : a quo condemnatus præpositus, quum judicium illius nihil faceret, ab imperatore in Hippico crematus est, omnibus archieunuchi bonis viduæ assignatis. Hoc exemplo territi reliqui omni injuria abstinuerunt.

31.

Philippus Macedo, conspecto sui corporis modulo (in palæstræ enim arena deciderat), exurgens a casu, modestam sententiam dixit, quod is videlicet modicum terram occupaturus universam appeteret.

Aiunt veteres, Theseum, dum Herculem æmulari vellet, exiguum imitationis suæ fructum tulisse.

Quo tempore Procopius, Juliani propinquus, affectata tyrannide, rebellavit, Heraclius cynicus ad eum accedens humumque cum sonitu virga quatiens, « Forti, inquit, animo esto, ut aliquis te quoque posterus laudet. »

32.

Procopius, assumptis illis qui gratiosiores erant, ad imperatorem Valentem per Phrygiam contendit.

33.

Exc. De sent. p. 267 : Ὡσπερ οὖν οἱ φυσικοὶ φασι πάσης κινήσεως εἶναι τέλος ἀκινήσιαν, ἢ ταῖς ἄλλαις κινήσεσιν τὸ κινεῖσθαι δίδωσιν αὐτὴ μένουσα, οὕτως ἂν τις ὑπέλαβε καὶ τότε τὸν πρεσβύτερον Ἀρβιτιώνα παρατυχόντα τὴν τοῦ βασιλείως ἀτακτον καὶ κυματιώδη φορὰν εἰς ὁμαλὸν καὶ λεῖον καταστορέσαι τοῦ λογιζομένου πάθος· μικροῦ γὰρ ἐξέστη διὰ δειλίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων.

Cf. Zosimus IV, 7, 5 : Ἀλλὰ Προκόπιος μὲν ἐν τούτοις ἦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Οὐάλης, τὴν ἐπανάστασιν ἐν τῇ κατὰ Φρυγίαν Γαλατίᾳ πυθόμενος, κατεπλάγη μὲν ἅμα τῇ ἀκοῇ, καὶ ἐπίπματο ταραχῆς. Ἀρβιτιώνας δὲ θαρρεῖν κελεύσαντος, ἔταττε μὲν ὡς εἰς πόλεμον τὰς οὐσὰς δυνάμεις. Ammianus XXVI, 7, 13.

34.

Suidas : Μικροῦ, σχεδὸν, φανερώς. Εὐνάπιος· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὀρμισθοῦ τοῦ Πέρσου. »

Idem : Μικροῦ δεῖν, παρὰ μικρόν. Καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος, » ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν.

De re v. Zosimus IV, 8, 1 : Ἐπεὶ δὲ ἤλαυον ἐπ' ἀλλήλους ὅτε βασιλεὺς καὶ Προκόπιος, συναντῶσί πως σφίσι εἰς Οὐάτειρα τὰ στρατεύματα· μικροῦ τοῦ δεῖν ἢ Προκοπίου μερίς, υπερτέρα γενομένη, τὴν τῶν πραγμάτων εἰς αὐτὸν μεταθεῖναι βοήθη, τοῦ Ὀρμισθοῦ, τοῦ Πέρσου παιδὸς (δύμνουμος δὲ ἦν τῷ πατρὶ), δόξαντος ἐν τῇ μάχῃ πλεονεκτεῖν. Attamen Gomarii, qui alter dux Procopii erat, proditioe factum est ut imperatoris copiae vincerent.

35.

Exc. De sent. p. 267. 268 : Μεγαλόψυχον γὰρ καὶ λίαν θεοειδὲς τὸ καὶ τῶν αἰτίων φείσασθαι, οὐκ ἔξω δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ μὴ καὶ τῶν ἀναιτίων. Τὸ

33.

Sicut igitur physici aiunt, cujusvis motus finem esse quietem, quæ motibus vim mobilem dat, ipsa interim manens immota; ita licet existimare, senem Arbitionem, quem incidisset in imperatoris (Valentis) incompositam fluctuantemque agendi rationem, ad æquabilitatem ejus animum tranquillitatemque revocasse; qui sane ob formidinem prope omisurus erat rem publicam.

34.

Parum abfuit quin res labefactaret Hormisda Persa.

35.

Magnanimum est et valde divinum reis ignoscere : non est autem extra humanam naturam, etiam insontibus non parcere. Nam pœnæ insignes imperii tuendi gratia infligi solent, ut timore contineantur subjecti : at enim omissio pœnæ ab eximia virtute venit : ceu si regia dignitas magni-

μὲν γὰρ ξένον τῆς τιμωρίας λόγῳ γίνεται τῆς ἀρχῆς, ἵνα φόβῳ συνέχῃται τὸ ἀρχόμενον· τὸ δὲ ὑπεροπτικὸν τῆς κολάσεως δι' ἀρετῆς ὑπεροχὴν γίνεται, ὡς τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς διὰ μέγεθος καὶ ὄγκον ἀρκούσης ἑαυτῇ καὶ ἄνευ τιμωρίας. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὅτῃ γνώμης ἔχει τις καὶ κρίνει, οὕτως ἔχεται.

Ὅτι ὁ Ποσειδώνιος ἔλεγον, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου τὸ στρατόπεδον εἰοκίναί τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένῳ Κύκλωπι.

« Sine dubio agit Eunapius in hoc fragmento de supplicis eorum qui cum Procopio conspiraverant. Namque Valentem crudeliter post victoriam in reos desævisse ait Ammianus XXVI, 9, nec non Zosimus IV, 8, 6, quibuscum consensisse Eunapium vix dubito. At enim oratores, qui non posteritati, ut historici, sed præsentī temporī serviunt, Symmachus a me editus Laud. Val. I, 21, Themistius Or. VII, Libanius Or. I ed. Reisk. tom. I, p. 113, cum inscriptione, quam ego ad Symmachum protuli, Valentis clementiam prædicant. » Mai ad priorem huj. fr. locum. Cf. Lenain de Tillemont *Hist. des emp.* tom. V, p. 84. — In seqq. exercitum duce suo Procopio privatum confert cum Macedonibus post mortem Alexandri.

36.

Suidas : Αἰλιανός. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν· ἦν δὲ ἐκ Συδέρων· ἐλεύθερος δὲ ὢν ἄγαν καὶ ἀνεστηκώς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενομένος, ἀφθόνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπετήγει καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὅσθ' ἅμα καὶ πράξαι ἐδέδοκτο καὶ ἐπέπρακτο· καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, καὶ τὸ θηριώδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἀγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατείργαστο ἐπὶ τοῦ λόγου.

« Totum hunc locum ex Historia deperdita Eunapii depromptum esse discimus e Suida v. Ἀνεστηκώς : ubi fragmenti hujus pars addito scriptoris istius nomine adducitur. » KUSTER. ad Suid.

tudine fastigioque suo sibi sufficiat, ut supplicis opus non sit. Verumtamen de his pro sua quisque sententia judicet.

Quum e vivis excessisset Alexander, Posidonius aiebat Macedonicum exercitum similem fuisse Cyclopi lumine cassi.

36.

Ælianus sub Valente fuit copiarum dux. Fuit autem oriundus Syedris (*quæ urbs est Isauriæ*), valde liberalis, doctique a puero generosos animos concepisset, corporisque dotibus a natura abunde instructus. Membra enim habebat firma, quæque motus animi facile sequerentur : adeo, ut simul atque aliquid peragendum constitueret, festim perageret. Doctrinæ neque valde peritus neque plane expertus erat; sed agrestior tamen quo iracundior, insita quadam ferocia et feritate, quæ rationis cultura non esset mitigata vel subacta.

Prima verba usque ad ἐκ παιδός iterum Suidas v. Σουέδρων apponit, Ceterum Ælianus ille nescio an aliunde notus sit.

37.

Exc. De legg. p. 18, 19 : Ὅτι τῷ βασιλεῖ Οὐά-
λεντι, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν οἰκείων καὶ τῶν θνησίων ἀγοντι,
τὸ ἐπίλεκτον ἀγγέλλεται τῶν Σκυθῶν στράτευμα πλη-
σίον ἤδη που τυγχάνειν, οὗς ὁ Προκόπιος εἰς συμμα-
χίαν ἐξεκεκλήκει παρὰ τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. Γαύρους
εἶναι τὰ φρονήματα ἔλεγον τούς προσιόντας καὶ περι-
φρονητικούς τῶν δρωμένων (Ῥωμαίων ἢ Β.), ὀλιγώρους
τὲ πρὸς τὸ ἀκόλαστον μετ' ὕβρεως, καὶ πολλὰ τὸ ἀγέ-
ρωχον καὶ θερμὸν ἐπὶ πᾶσιν ἔχοντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς
συντόμως αὐτοὺς ἀποταμών τῆς ἐπὶ Σκύθας ὑποστρο-
φῆς κατέϊχεν ἐντός ἀρκύων, καὶ τὰ ὄπλα παραδοῦναι
κελεύσας. Οἱ δὲ ἔδοσαν, τὴν τῆς γνώμης ὑπεροψίαν
μέχρι τοῦ κινήσαι τὰς κόμας (κόμας Wyt.) ἐπιδει-
ξάμενοι. Διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις ἐν
ἀδέσμῳ κατέϊχε φρουρᾷ, καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο
τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα πρὸς τε μῆκος ἀχρεῖον
ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς ποσὶ, κατὰ τε τὸ μέσον
διεσφιγμένα, ἥπερ φησιν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα. Δε-
χόμενοι δ' οὖν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλεις οἰ-
κοῦντες καὶ πειρώμενοι τῆς ἀσθενείας, τὴν ἑαυτῶν ἐξα-
πάτην γελᾶν ἠναγκάζοντο. Τοῦτους ἀπῆτει τοὺς γεν-
ναίους ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς. Καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα δριμύ
καὶ πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον οὐκ εὐδίαίτητον. Ὁ μὲν
γὰρ ἔφασκε βασιλεῖ δεδωκέναι κατὰ συμμαχίαν καὶ
ἄρκους· ὁ δὲ ἀπέφασκε βασιλεῖα μὴ τυγχάνειν καὶ αὐ-
τὸν οὐκ ὀμωμοκέναι. Ἐκείνου δὲ προστιθέντος τὸν
Ἰουλιανόν, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου δεδωκὴν συγγένειαν,
καὶ τὰ τῶν πρέσβειων ἀξιώματα προστιθέντος, ὁ βα-

σιλεύς ἀντεφώνει, τούς τε πρέσβεις ἔχειν τὴν δίκην καὶ
τούς παρόντας ὡς πολεμίους κατέχεσθαι, πολεμίῳ πρὸς
συμμαχίαν ἦκοντας. Ἐκ τούτων δὲ τῶν προφάσεων
ὁ Σκυθικὸς ἀνεγείρεται πόλεμος, τῷ μὲν ἀξιώματι τῶν
συνιόντων ἐθνῶν καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν
ἐπὶ μέγα προβήσασθαι καὶ χωρήσειν πολυτρόπων συμ-
φορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθεῖς, τῇ δὲ τοῦ
βασιλέως οὐζύτητι καὶ προνοίᾳ κατενεχθεῖς ἐπὶ τὰ στα-
θερὸν καὶ ἀσφαλῆστερον.

De his belli Gothici sub Valente initiis (366)
vid. Zosimus IV, 10, 1—5, ubi Eunapianæ nar-
rationis habes epitomen; Ammianus Marcellin.
XXVII, 5. Ex postrema hujus fragmenti parte
quædam delibavit Suidas v. Ἀτέκμαρτον· Εὐνάτιος
δὲ λέγει· « Τῷ τε (1. μὲν) ἀξιώματι τῶν συνιόντων
ἐθνῶν καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα
προβήσασθαι (adde καὶ χωρήσειν) πολυτρόπων συμ-
φορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθείσης (1. προσ-
δοκηθείς). Quæ sequuntur apud Eunapium item
habes ap. Suidam v. Σταθερόν.

38.

Exc. De sent. p. 268, 269 : Ὁ δὲ Θεόδωρος ὁ κα-
τελιγεμένος τοῖς νοταρίοις ἐν δίκῃ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῦ
βασιλέως· τό τε γὰρ εὖ γεγονέναι προσῆν αὐτῷ, καὶ τὸ
εὖ πεφυκέναι πρὸς ἀρετὴν ἅπασαν, τό τε σῶμα συνήν-
θει ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τὸ ἐπαφρόδιτον ἐν ταῖς συνου-
σίαις κόσμος ἐδόκει τῶν ἀρετῶν ἐμμελής τις καὶ παν-
αρμόνιος. Ἄλλ' ἔλαθεν, ἥ φησιν Ὅμηρος, ὑπὸ τῶν
ἰδίων διαφθαρεῖς καλῶν. Τὸ γὰρ ἀνθρώπινον, καὶ ὅσαι
περὶ στρατείας ἐπὶ τὰ κέρδη καὶ τὰς κοινὰς τύχας
ἐπτοημένοι καὶ κεχρηστές, τὴν ἡμερότητα καταμαθόν-

37.

Valenti, quum otium ageret ab externis et domesticis
bellis, nuntiatum est, collectum Scytharum exercitum prope
jam adesse. Hi vero erant, quos Procopius in suum auxi-
lium a Scytharum rege impetraverat. Hos aiebant magno
cum fastu et arrogancia incedere et omnia, quæ se eorum
conspicui obtulissent, despiciere, propterea quod quicquid
injuriæ inferebant, id impune faciebant, et arroganter et
superbe se cum omnibus gerebant. Hos imperator intra
breve tempus interclusos in Scythiam reditu, quasi retibus
captos continuit et arma tradere jussit: et vero tradiderunt,
motu tantum capillorum mentis ferociam indicantes (*mentis
superbiam demonstrantes, eo quod pagos seditione im-
plerent*, sec. Wyttenb.). Hos igitur per urbes dispersos in
libera custodia habuit, et contemptum eorum excitavit his
qui viderunt eorum corpora, in nimiam proceritatem surgen-
tia, graviora quam ut pedes ferrent, et circa mediam
partem exilia, qualia Aristoteles insecta dicit. At urbium
incolæ quum Scythas in suas domos admisissent, ubi eorum
virium imbecillitatis periculum fecerunt, suum errorem ir-
ridere coacti sunt. Hos igitur tam præclaros Scytharum rex
repetiit. Erat hoc negotium arduum, et hujusmodi quod
non facile posset ad justum rationem expendi. Dicebat enim,

se hos fide juramento habita ad suppetias imperatori (*Pro-
copio*) misisse. Valentinus vero negabat, eum, ad quem
miserat, imperatorem fuisse, neque se jurasse: ille Julianum
in medium adducebat, seque propter illius eum hoc con-
sanguinitatem dedisse. Legatorum etiam dignitatem obtin-
debat: imperator contra disserebat, legatos illos pœnas
dare, et quot eorum adessent, eos pro hostibus detineri,
quandoquidem hostibus auxilium latum venissent. Ex his
causis Scythicum excitatum est bellum, quod et dignitate
gentium, quæ coierunt, et magnitudine apparatusum mag-
nam variorum casuum et incertæ fortunæ expectationem
movebat, sed acumine judicii imperatoris et providentia ad
firmum et tutum exitum perductum est.

38.

Theodorus, qui erat inter notarios adscriptus, jure in
pretio apud Cæsarem habebatur: nam et nobili loco natus,
et naturâ ad quamlibet virtutem aptus erat, et corporis
decus, et in consuetudine familiari venustus concinnum
quoddam et usquequaque decens virtutum ornamentum
erant. Sed enim nesciebat, ut ait Homerus, se bonis suis
perditum iri. Vulgus enim et quotquot in exercitu quæ-
stui publicisque bonis proni inhiabant, cognita hujus mol-

τας αὐτοῦ καὶ τὸ πρὸς τὰς ὀμιλίαις εὐκρατὲς (εὐκρατον? B.; εὐμαρὲς?) καὶ πρόχειρον, ταχὺ μάλᾳ τὴν ἀμαχον καὶ φοβεράν καὶ τοῖς νοῦν ἔχουσι κολακείαν ποιούντες καὶ προβαλλόμενοι καθάπερ ἐλέπολιν τινα καὶ μηχανὴν ἀφυκτον, ἐξέωσαν τῶν ἀσφαλῶν καὶ σωτηρίων λογισμῶν τὸν νεανίσκον, καὶ κατέσεισαν εἰς τὸν μαυιδῶδῃ καὶ σφαλερὸν τῆς βασιλείας ἔρωτα.

Ὅτι φιλοχρηματίαν φασὶ πηγὴν τινα πάσης κακίας τυγχάνειν, οὐδὲ τῇ κακίᾳ πότιμόν τε καὶ χρήσιμον· ἐξ ἐκείνης γάρ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπὸ τῆς τῶν χρημάτων περιττῆς ἐπιθυμίας τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον ἀρδόμενον ἔριν τ' ἀνέφυσεν ἀνθρώποις καὶ μάχην· ἔρις δὲ αὐξηθεῖσα πολέμους ἀνεβλάστησε καὶ φόνους· φόνων δὲ οὐ φυόμενος καρπὸς φθορὰ τοῦ γένους καὶ ὄλεθρος· ἃ δὴ καὶ ἐπὶ Οὐάλεντος συνεπράττετο.

De hoc Theodoro assentatorum adulationibus malisque artibus adducto, ut in regnum conspiraret (374), v. Zosimus IV, 13, 4: Ἦν τις Θεόδωρος τοῖς βασιλικαῖς ὑπογραφεῦσιν ἐναριθμούμενος· τοῦτον εὖ μὲν γεγονότα τε καὶ τραφέντα, νέον δὲ ἔτι καὶ τῷ τῆς ἡλικίας θερμῷ βραδίως κολάκων θωπείαις ἐπὶ τὰ χεῖρονα σαλευόμενον, περιστάντες τοιοῦτοί τινες ἀναπέθουσιν, ὡς περιττοὶ τινες εἰσιν ἐν παιδείᾳ, καὶ τεκμήρασθαι τὸ μέλλον ἐκ τινος καθωρθωμένης αὐτοῖς μαντείας δεῖνοί. Πυνθανόμενοι δὲ τίς μετὰ Οὐάλεντα βασιλεύσειεν, ἔστησαν τρίποδα, τὸ μέλλον αὐτοῖς διὰ τινος σημαινόμενα τελετή. Φανῆναι δὲ ἐν τῷ τρίποδι γέγραμμένα, θῆτα καὶ ε καὶ ο καὶ ἐπὶ τούτοις τὸ δέλτα. Ταῦτα δὲ μονοουχὶ φωνῇ ἀφιέντα δηλοῦν ὡς Θεόδωρος τὴν βασιλείαν μετὰ Οὐάλεντα διαδέξεται. Τούτοις ἐπαρθεὶς τοῖς ὕθλοις, ὑπὸ τε τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας ἀγύρταις συνεχῶς καὶ γόησιν ἐντυγχάνων, καὶ περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος, βασιλεῖ κατάφωρος γίνεται· καὶ αὐτὸς μὲν ἀξίαν ἐδίδου τῆς ἐπιχειρήσεως δίκην. Ammian. Marcellin. XXIX, 1, 8 sqq. Tillemont. V, p. 107 sq.

39.

[Suidas: Φῆστος. Οὗτος περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος· τὴν δὲ βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίστευτο. Πέμπεται δὲ ὁμῶς

τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδῃ Ἔχετον, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἐκ Σικελίας ἢ Θετταλίας τοιοῦτος, χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν. Ἦν δὲ ἡ μακρία οὐ θύραθεν, ἀλλ' ἐνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνεται, ἀνὴρ φύσει πονηρὸς καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καὶ τὴν ἐν ταῖς κολάσεσιν ἀγριότητα καταλιπὼν εὐδοκιμοῦσαν ἐν τοῖς βασιλείοις, οὐκ ἔστιν ὅ τι παρανομίας ἀπέλιπε καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ἐπὶ τοσόνδε παραφορᾶς ἔρρῦν καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μάξιμον ἕξει διέφθειρε, Κοίρανον Αἰγύπτιον ἐπισφάζας αὐτῷ· καὶ ἔτι θερμὸς ὢν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ πάντας συνανήρει καὶ κατέφλεγε.]

Eunapio locum primi vindicarunt Valesius ad Ammian. XXIX, 2, 22, Küsterus ad Suid., Hemsterhusius ad Lucian. Nocyom. c. 4. Nonnulla hujus fragm. Suidas repetit v. Ἔχετος, Θύραθεν. — De Festo cf. Ammian. Marc. XXIX, 2, 22: *Festus quidam Tridentinus ultimi sanguinis et ignoti, in nexum germanitatis a Maximino dilectus ut sodalis et cotogatus, decernentibus fati ad Orientem transgressus est: ibique administrata Syria, magisterioque memorie peracto, bona lenitudinis et reverentiae reliquit exempla: unde regere Asiam proconsulari potestate exorsus, velificatione tranquilla (ut aiunt) ferebatur ad gloriam. Audiens autem Maximinum optimo cuique exitialem, obtractabat subinde actibus ejus ut perniciosus et foedis. Sed quum impie peremptorum ease quibus suffragantibus ad praefecturam venisse hominem comperisset immeritum, exarsit ad agenda sperandaque similia; et histrionis ritu mutata repente persona, studio nocendi concepto, incedebat oculis intentis ac rigidis, praefecturam autumans adfore propediem, si ipse quoque se contaminasset insontium paenis. Et quanquam sint multa et varia, quae, ut levius interpretemur, egit asperime: pauca tamen dici sufficere, quae sunt nota ac pervulgata, philosophum quandam Cœranium (Κοίρανον Eunap.), haud exilis meriti virum, ea causa tormentorum immanitate inultum occidit, quod ad conjugem suam familiariter scribens, id sermone addiderat Græco: Σὺ δὲ νόει, καὶ στέφε τὴν*

39.

lilia et in convictu facilitate ac docilitate, protinus adhibere ceperunt invictam illam et sapientibus etiam formidabilem assentationem, quam illi ceu tormentum quoddam et machinam insuperabilem admoventes, juvenem e sanis salubribusque consiliis dejectum ad furiosam perniciosamque regnandi sitim perpulerunt.

Aiunt avaritiam malitiæ omnis esse fontem; immo nec ipsi malitiæ jucundam esse vel utilem. Etenim ex hac scaturigine atque ex nimia pecuniæ cupiditate, ubi semel pars animi deterior hac labe imbuta fuerit, discordia inter homines gignitur et contentio. Discordia augescens bellum cædesque parit: cædium autem fructus est humani generis vastitas et exitium. Quæ omnia sub Valente evenerunt.

Festus temporibus Valentis in Asiam proconsul mittitur (374), fisci regii curator, idemque crudelitate sua effecturus, ut Homericus ille et fabulosus Echetus, et si qui alii fuerint in Sicilia vel Thessalia tyranni, cum eo comparati, aurum et ludus viderentur. Insania autem ejus non apparebat extrinsecus, sed penitus rabie actus furebat, quippe homo natura malus, tum vero potestatem nactus: qui suppliciorum immanitate, quæ in aula regia florebat, relicta, nullum iniquitatis et petulantiae genus prætermisit. Ad tantam vero insaniam et sanguinolentiam processit, ut Maximum gladio interficeret, Cœranum Ægyptium cædi ejus addens. Quum autem adhuc cruore caleret et ferveret, omnes una occidebat et cremabat.

τύλην : *quod dici proverbialiter solet, ut audiens altius aliquid agendum agnoscat*. De caede Maximi aliorumque multorum, qui post Theodori conspirationem in γοητείας et veneficiorum suspicionem venerunt, vide Zosimus IV, 14 sq. : Πρὸς δὲ ὄργην ἄμετρον ὁ βασιλεὺς ἀναστάς, ὑπόπτως εἶχε πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐπὶ φιλοσοφία διαβοήτους ἢ ἄλλως λόγους ἐντεθραμμένους... Πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφία γνωρίμων ἀνήρητο Μάξιμος· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἰλάριος, ὡς δὴ ἄχρησμον τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἐρημφεύσας, καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦτω καὶ Πατρίκιος ὁ Λυδὸς καὶ ὁ ἐκ Καρίας Ἀνδρόνικος. Ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄχρον παιδείας ἑληλυθότες, καὶ φόνῳ μᾶλλον ἢ ψήφῳ δικαίᾳ κατακριθέντες... Τῶν δὲ ἀτοπήματων ἦν κολοφῶν Φῆστος, ὃν εἰς πᾶσαν εἰδῶς ὠμότητα πρόχειρον ὄντα, τῆς Ἀσίας ἀνθύπατον ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν, ὡς ἂν μηδεὶς τῶν περὶ λόγους ἐσπουδακῶτων ἀπολειφθεῖ. Πάντας γὰρ ὁ Φῆστος ἀναζητήσας, οὓς μὲν εὖρεν, ἀκριτῶς ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑπερόριον ἑαυτοῖς φυγῆν ἠνάγκασεν ἐπιθεῖναι. De Maximi caede v. Eunapii Vit. Maximi p. 63 ed. Boiss., ubi ad Historias suas lectorem relegat : Καὶ ταῦτα ἔσχεν οὕτως, καὶ ἐν τοῖς διεξοδικοῖς ἀκριβέστερον γέγραπται. Ibi Festum dicit φοινικὴν τινα καὶ μαγειρώδη ψυχῆν. Ammian. Marcellin. XXIX, 1, 42 : *Neque ita multo post Maximus ille philosophus, vir ingente nomine doctrinarum, ... oraculi supra dicti versus audisse simulatus, seque comperisse adsensus, sed reticenda professionis consideratione non effudisse, verum ultro praedixisse, consultores ipsos suppliciiis poenalibus perituros : Ephesum ad genuinam patriam ductus, ibique capite truncatus, sensit, docente periculo postremo, quaestoris iniquitatem omnibus esse criminibus graviorem*. Quae subijcimus ex Suida, item Eunapio viri docti vindicari volunt.

40.

[Suidas : Σιμωνίδης· οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ τοῦ βασιλέως διὰ φιλοσοφίαν ἐπισημότατος.

Πατρίκιος· οὗτος ἤμασεν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασι-

40.

Simonides. Hic imperatoris Joviani temporibus ob philosophiam erat celeberrimus.

Patricius. Hic floruit sub Joviano imperatore. Fuit autem ex Lydia. Qui ex occurrentium aut apparentium signorum conjectura vates fuit accuratus.

Hilarius Phryx, sub Joviano Romanorum imperatore. Fuit autem vir doctrina quidem non celeberrimus : sed deus ipsi futurorum praesentiam impertiri videbatur. Quare fuit praestantissimus vates.

41.

In priorē Historiae parte, quoniam nemo adhuc certa narratione prodidit, qua origine quibusve ex locis Hunni

λέως· ἦν δὲ ἐκ Λυδίας· ὃς τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ παρατρεχόντων σημείων τεμαρσεως ἀκριβῆς ἦν ἐξεταστής.

Ἰλάριος ὁ ἐκ Φρυγίας· ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος, κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τοῦ μελλοντος προγνώσεως, ὥστε ἦν μάντις ἀριστος.]

Cf. Zosimus l. 1.; Ammian. XXIX, 1, 7 : *Corruptus Fidustius... rei totius calamitosum aperit textum : absolute confessus, se cum Hilario et Patricio vaticinandi peritis, quorum Hilarius militaverat in Palatio, de imperio consuluisset futuro*. etc. Idem, § 37 : *His accessit philosophus Simonides, aulescens ille quidem, verum nostra memoria severissimus. Qui quum audisset negotium per Fidustium deferretur, et causam non ex veritate, sed ex unius nutu pensari vidisset, didicisse se dixit praedicta, et commissa pro firmitate animi tacuisse*. De alio quodam Hilario, qui anno 395 periiit, vide infra.

41.

Exc. De sent. p. 269, 270 : Κατὰ μὲν οὖν τὰ πρῶτα τῆς συγγραφῆς, οὐδενὸς οὐδὲν σαφὲς ἔχειν λέγοντος ὅθεν τε ὄντες οἱ Οὐῖνοι, ὅπη τε κείμενοι τὴν Εὐρώπην πᾶσαν ἐπέδραμον καὶ τὸ Σκυθικὸν ἔρριψαν γένος, ἐκ τῶν παλαιῶν συντιθέντι κατὰ τοὺς εἰκότας λογισμοὺς εἴρηται· τὰ δὲ ἐκ τῶν ἀπαγγελομένων δοξάζονται πρὸς τὸ ἀκριβές, ὡς ἂν μὴ τοῦ πιθανοῦ τὴν γραφὴν ἀπαρτήσαιμεν, μηδὲ παραφέρει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ λόγος. Ἡμεῖς δὲ οὐ ταῦτον πάσχοντες τοῖς ἐκ παιδῶν οἰκίαν μικρὰν καὶ φαύλην οἰκήσασιν, εἴτα διὰ τύχης εὐροίαν μεγάλων καὶ λαμπρῶν ἐπιλαβομένους οἰκοδομημάτων, ἴσως [δὲ] διὰ συνθήειαν τὰ ἀρχαῖα θαυμάζουσι καὶ περιστέλλουσιν, οὕτως αὐτοὶ τὰ προειρημένα γεγράφθαι συγχωρήσαντες ἑτέρων ἀποστε[ρούμεθα] πάλιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὥσπερ οἱ κατὰ τινα θεωρατεῖαν σώματος τὰ πρῶτα χρησάμενοι φαρμάκῳ δι' ὠφελείας ἐλπίδα, κατὰ τὸ κρείττον πείρα δοκιμάσαντες ἐπ' ἐκεῖνο μεθίστανται καὶ βέπουσιν, οὐ τῷ δευτέρῳ τὸ πρότερον ἀναίρουσιν, ἀλλὰ τῷ δεδοξα-

universam Europam pervaserint, Scythicumque genus propulsarint, nos quidem memorias veteres colligentes, rem probabili ratiocinatione tractavimus : tum quicquid relatum erat, diligenti judicio exploravimus, ne quid minus probabile proferremus, et ne sermo noster veritate procul aberraret. Neque nunc tamen, more eorum, qui in exigua vilique casa a pueris enutriti, dein favorabili fortunae cursu magnas atque splendidas domos nacti, nihilominus consuetudine vicii antiquos adhuc amant lares atque amplectuntur ; haud nos, inquam, praedictis utcumque narrata fuerunt indulgentes, alia negligemus : quin potius instituto illorum, qui curando corpori intenti, etiamsi aliquam medicinam, quam utilem sperabant, jam adhibuerint, mox

σμένω κακῶς τὸ ἀληθές ἐπεισάγοντες, καὶ καθάπερ φῶς ἀπὸ λαμπάδος διὰ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος ἀφανίζοντες καὶ ἀμβλύνοντες, ὁμοίως ἐπιθήσομεν τοῖς εἰρημένοις τὰ ληθέστερα, κακείνα διὰ τὴν ἱστορικὴν δόξαν συγχωρήσαντες μένειν, καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀλήθειαν ἐφελευσάμενοι καὶ παραζεύσαντες.

« Gothos ab Hunnis supervenientibus casos victosque petivisse a Valente ut in Romanam ditionem trajecto Istro reciperentur (376), tota vetus historia testatur. Dicturus hanc rem Eunapius coeperat hic scribere de Hunnorum origine. Verum ejus narrationem infeliciter amissam non incuriose supplet Zosimus IV, 20. » Μαι. Ad locum Zosimi cf. Reitemeyerus Zosimi vel Eunapii errores castigans. Ceterum v. Ammian. XXXI, 2. Hunnorum mentionem ex Eunapio Suidas quoque injicit v. Καγχάζει· ἀθρόως γελᾷ. Εὐνάπιος· « Οἱ δὲ Οὐννοὶ πλατὺ καγχάζαντες ὄχοντο. »

42.

Exc. De legg. p. 19-21 : Ὅτι τῶν Σκυθῶν ἡττηθέντων καὶ ὑπὸ τῶν Οὐννων ἀναيرهθέντων καὶ ἄρδην ἀπολλυμένων (τὸ πλῆθος), οἱ μὲν ἐγκαταλαβανόμενοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις διεσφείροντο, καὶ οὐδεμία φειδῶ τῆς περὶ τοὺς φόνους ἦν ὠμότητος. Τὸ δὲ συναλίσθην καὶ πρὸς φυγὴν δρμήσαν πλῆθος μὲν (ἦν?) οὐ πολὺ τῶν εἴκοσι μυριάδων ἀποδέουσαι (ἀποδέον, ὅσοι?) συνῆλθον [τῶν] ἐς τὸ μάχιμον ἀμαζούσας (ἀμαζόντων?). * κινήθεντες [νικήθεντες Hoesch.] καὶ ταῖς ὄχθαις ἐπιστάντες χεῖράς τε ὄργων πόρρωθεν μετ' ὀλοφυρμῶν καὶ βοῆς, καὶ προέτεινον ἰκετηρίας, ἐπιτραπῆναι τὴν διάβασιν παρακαλοῦντες, καὶ τὴν σφῶν συμφορὰν δου-

ρόμενοι, καὶ προσθήκῃ τῇ συμμαχίᾳ παρέξιν ἐπαγγελλόμενοι. Οἱ δὲ ταῖς ὄχθαις ἐπιτεταγμένοι Ῥωμαίων οὐδὲν ἔρασαν πράξιν ἀνευ βασιλέως γνώμης. Ἐντεῦθεν ἀναφέρεται μὲν ἐπὶ τὸν βασιλεῖα ἡ γνώμης· πολλῆς δὲ ἀντιλογίας γενομένης, καὶ πολλῶν ἐφ' ἑκάτερα γνωμῶν ἐν τῇ βασιλικῇ συλλογῇ ῥηθεισῶν, ἔδοξε τῷ βασιλεῖ. Καὶ γὰρ ὑπῆν τι ζηλοτυπίας αὐτῷ πρὸς τοὺς συμβασιλεύοντας, οἱ παῖδες μὲν ἦσαν ἀδελφοῦ (καὶ γέγραπται οὕτω πρότερον), τὴν βασιλείαν δὲ διηρῆσθαι κατὰ σφᾶς ἐδόκουν, τὴν διανομὴν οὐκ ἀνενεγκόντες ἐπὶ τὸν θεῖον. Τοῦτων δὲ ἕνεκα, καὶ ὡς μεγάλη προσθήκη τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐξήσων, δευθῆναι κελεύει τοὺς ἄνδρας, τὰ ὄπλα καταθεμένους. Πρὶν δὲ τὴν διάβασιν ἐκ βασιλέως ἐπιτραπῆναι, Σκυθῶν οἱ τολμηρότατοι καὶ ἀθάδαις βιάσασθαι τὸν πόρον ἔγνωσαν, καὶ βιαζόμενοι κατεκόπησαν. Οἱ δὲ διαφθείραντες τὸν ἀποδασμὸν τοῦτον τῆς τε ἀρχῆς παρελύθησαν καὶ περὶ τοῖς σώμασιν ἐκινδύνευσαν, ὅτι πολεμίους διέσφειραν. Οἱ τε παραδυναστεύοντες βασιλεῖ καὶ δυνάμενοι μέγιστον κατεγέλων αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγικὸν, πολιτικούς δὲ οὐκ ἔρασαν εἶναι. Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐξ Ἄντιοχείας ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν ἀρχεῖον ἡλικίαν πρῶτον ὑποδεξάμενοις καὶ παραπέμψασιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν, καὶ ταύτην εἰς ὀμηρεῖαν ἀσφαλῶς κατέχουσι, ἐπιστήναι ταῖς ὄχθαις, καὶ μὴ πρότερον τοὺς μαχιμους δεξασθαι διαβαίνοντας, μηδὲ τὰ πλοῖα παρασχεῖν ἐς τὴν περαιώσιν, εἰ μὴ τὰ ὄπλα καταθέμενοι γυμνοὶ διαβαίνουσιν. Οἱ δὲ ταῦτα ἐπιτραπέντες, ὁ μὲν ἐκ τῶν διαβεβηκότων ἤρα παιδαρίου τινὸς λευκοῦ καὶ χαριέντος τὴν ὄψιν, ὁ δὲ ἡλέει (ἦλω? W.) γυναικὸς εὐπροσώπου τῶν αἰχμαλώτων, ὃς δὲ ἦν αἰχμάλωτος ὑπὸ παρθένου, τοὺς δὲ τὸ μέγεθος κατεῖχε

tamen, si potioem aliam experientia edocti fuerint, hanc deligunt atque praecipiant; sic nos haud sane priora dicta confodientes, sed erroneis opinionibus veras res supponentes, ac veluti faculae lucem solaribus radiis opprimentes hebetantesque, hactenus dictis veriora subtexemus. Nempe et superiora illa in historicae opinionis loco esse sinemus, et praesentia addemus juxtaque apponemus, ut veritati consultum esse videatur.

Hunni vero cachinnantes abierunt.

42.

Scythis victis et ab Hunnis caesis et ad internecionem usque deletis, omnes, qui capti erant, cum mulieribus et eorum filiis interempti sunt, quum nullus crudelitatis et caedum esset modus; qui autem collecti effugerant non minus quam hominum ducenta millia, ad bellum apti et aetate florentes, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam (Istri) stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces cum fletu et vociferatione emittebant, trajectionemque sibi concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis praebituros auxilii accessionem spondebant. At Romani, qui ripis praerant, nihil se nisi imperatoris jussu facturos responderunt. Quamobrem hujus rei cognitio est ad imperatorem delata. Quum res in magna varietate versaretur multaue in utramque partem in consilio principis dicta es-

sent, tandem assensus est, maxime propter aemulationem, quam habebat cum his qui imperium cum eo tenebant. Erant autem filii fratris, quemadmodum et supra dictum est, qui imperatoriam potestatem inter se dividendam staterant, non patrii arbitrio permissa divisione. His causis impulsus, tum etiam quia maxima accessio potentiae foret Romanis, jussit Scythas admitti, modo arma deponerent. Antequam vero trajectus esset ab imperatore concessus, Scytharum audaciosi et elatiores transitum sibi vi aperire constituerunt, sed vi repulsi deleti sunt. At illi qui eam Scytharum exercitus partem oppressam confecerant, magistratu privati sunt et capitis periculum adierunt, quia videret hostes trucidaverant. Qui autem apud imperatorem primas partes gratiae occupabant, et plurimum apud ipsos valebant, eos irridebant, tanquam homines militares et bello quidem aptos, sed rerum civilium prorsus rudes. Praecepit imperator ab Antiochia, ut primum imbellem et nulli usui aptam susciperent aetatem et per Romanorum ditionis terras dimitterent, et tanquam obsides tuto loco haberent; neque eo secius ad ripas consisterent, ut turbas pugnae aptas minime transgredi sinerent, neque navigia illis ad trajectionem praerent, priusquam arma deposuissent, quo nudos transmitterent. Eorum autem, qui ista mandata exceperunt, exarsit hic amore pueri alicujus candidi

τῶν δώρων, τά τε λιῶ ὑφάσματα καὶ τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσανοειδές· ἕκαστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ὑπελάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν καταπλήθει οικετῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν καὶ τὴν ἔρωτικὴν λύσαν τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. Νικηθέντες δὲ ὑπὸ τούτων νίκην αἰσχίστην καὶ παρανοματώτην, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτήρας παλαιούς μετὰ τῶν ὅπλων ἐδέξαντο. Οἱ δὲ τοσοῦτον ἀνονίτι πρᾶγμα διαπεπραγμένοι καὶ τὴν οἶκον συμφορὰν εὐτυχίσαντες, οἷγε ἀντὶ τῆς Σκυθῶν ἔρημίας καὶ τοῦ βαράθρου τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἀπελάμβανον, εὐθὺς πολὺ τι βάρβαρον ἐν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. Ἡ μὲν γὰρ ἄχρηστος ἡλικία προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων εἰς τὰ ἔθνη κατεχίετο καὶ διεσπείρετο. Οἰκέται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικὰ παράσημα ἔχοντες, τὰς δὲ ἦν ἀβροτέρας ὄραν ἢ κατὰ αἰχμάλωτον. Παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οικειτικὸν (τοῦ οικειτικοῦ? W.) πρὸς τὴν εὐκрасίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤβησαν, καὶ πολὺ τὸ ἐπιφυόμενον ἦν πολέμιον γένος. Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα, δρακοντείων ὀδόντων κατασπαρέντων, ἐν ὄπλοις ἅμα τῷ σπῶρῳ τοὺς ἄνδρας ἀναπάλλεσθαι (ἀνατέλλεσθαι? W.)· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγε καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. Οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μεστὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ

φόνων, ἀνελθόντων αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον πὰρὰ τὸν χρόνον. Τὸ δὲ ἀκμάζον τῆς Σκυθικῆς ἀλλαγῆς καὶ γενναιότητος, τοῖς ὑποδεξαμένοις ἀντὶ τῶν ἐκβεβληκῶτων ἐς ἐπανάστασιν εὐθὺς ἐγερθὲν καὶ μαχόμενον, πολὺ δεινότερα καὶ τραγικώτερα συνετόλημψεν ὄν ἔπαθεν. Ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχῆς αὐτῇ χώρα Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τις ἔστι καὶ οὕτω πολυύμητος, ὥστε οὐδὲ εἷς κατὰ (καὶ? W.) ταῦτα ἀναγράφειν ὁ λόγος ἦν. Τοσαύτην δὲ οὔσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμονά τε ἅμα καὶ εὐάνδρον, ἡ τῶν Σκυθῶν ἄπιστος καὶ παράλογος ἐπανάστασις ἐξαπιναιῶς καὶ παραχρῆμα τῆς διαβάσεως συντολμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε καὶ καθημαξέεσε ταῖς συμφοραῖς, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκῃ πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν. Δόξαν δ' αὐτοῖς στασιάζειν, ἀξιωμαχοῦ μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς ἄμυναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνόπλους ἐφάνθησαν φοβερώτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχθρῶσαν. Περειστήκει δὲ ἐς ἴσον λόγον καὶ Σκύθας Οὐνόων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥωμαίους Σκυθῶν. Πόλεις γοῦν εὐαρίθμητοι καὶ ὀλίγοι τινὲς διεσώθησαν καὶ ἔτι σώζονται τειγῶν ἕνεκεν καὶ οἰκοδομημάτων· ἡ δὲ χώρα καὶ (κατὰ? W.) τὸ πλεῖστον ἀπανάλωται, καὶ ἔστιν ἀοίκητον καὶ ἄβατον διὰ τὸν πόλεμον. Βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ τούτων ἐπίθετο τῶν ἀδιηγῆτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρσας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμήσας ἐπὶ μεταγνώσει τῆς ὑποδοχῆς, τῷ θυμῷ τε ὑπερέξεσε, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον

et vultu grati ex his, qui trajecti fuerant, alter misertus est uxoris formosæ unius ex captivis. Hic captus est virgine formosa, alios magnitudo munerum cepit, linea vestimenta et stragula ab utraque parte fimbriata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi habuit, ut suas domos servis, villas pastoribus et insanum amoris furorem quavis licentia implerent. Itaque victi ejusmodi victoria fœdissima et scelestissima eos tanquam benefactores et servatores prisocos cum armis exceperunt. At illi tantam rem sine ullo labore adepti, patriam calamitatem jam lucro apponentes (nam pro desertis Scythiæ locis et barathro in Romanum invaserunt imperium), nullam statim barbariem frangendo perlide fœdere prodiderunt. Imbellis quidem atas quæ prior transierat, diligenti studio curaque eorum, qui hoc consilii dederant, per provincias distributa fuerat sparsimque collocata. Porro cernere erat domesticos eorum et uxores et liberos, hos quidem bullas regias ferentes, illas autem delicatissimas, quam captivas decebat, victitantes. Liberorum autem et servitorum corpora salubritate aeris exercebant, præmaturaque ætate pubescebant, atque omnino gens hostilis ubique pullulabat. Aiunt veteres fabulæ, satis in Bœotia et Colchide draconum dentibus, armatos homines ex ea satione semet extulisse: nostra vero ætas fabulam istam publica in luce veroque opere effectam dedit, et spectare coacta est. Nam statim ac Scythici generis soboles, ceu dentes illi, in Romano imperio sata fuit, ubique odia rixaque et cædes exaudiebantur adole-

scientium horum, qui intempestive ad ætatem armiferam perveniebant. Atque ita juvenus potentia Scythicæ generosissima cepit profinus, loco eorum a libus nuper expulsis fuerat, hospites suos oppugnare, hisque mala multo luctuosiora pejoraque inferre, quam ipsamet perpessa fuerat. Profecto universa Thracia et huic finitimæ provinciæ Macedonia atque Thessalia, tam uberes tamque admirandæ erant, ut nulla satis oratione describi possint. Hanc talem tantamque regionem tam beatam tamque multis ac strennis viris cultam, infida atque insperata Scytharum seditio quæ statim post transitum conspirato ausu erupit, adeo stravit et calamitatibus vastam fecit, ut, comparata cum his prædatio aurum esse videretur Mysica illa quæ proverbio fertur prædatio. Quom ergo Scythis rebellare libisset, quo tempore nullæ copiæ resistendo idoneæ aderant, multitudine sua incautos inermesque cives perterruerunt, multisque cædibus in devictos sævientes regionem incolis nudaverunt. Inde factum est ut Romani Scytharum nomen non minus reformidarent, quam Scythæ nomen Hunnorum. Ex civitatibus paucæ mœnibus et propugnaculis tutæ, quas facile est enumerare, integræ et illasæ permanserunt et adhuc permanent. Sed regio ipsa plurimum est vastata, et inculca et deserta jacet ex hoc bello. Imperator autem ut de tot tantisque malis, quæ narrari non possunt, factus est certior, se ipsum, quod illos receperit, accusans, pacem cum Persis necessario facere est coactus. Itaque ira flagrans et totus in illud bellum incumbens præmittit Saar-

έντεινών (έντύνων? Β.) έαυτὸν προκαταπέμπει τὸ Σαρακηνῶν ἱππικὸν ὡς ἀντισχῆσον τοῖς βαρβάροις. Ἡδὴ γὰρ καὶ τὴν Κωνσταντινίου πόλιν κατέτρεχον, καὶ τοῖς τεύχεσιν ἠνόχλουν περικαθήμενοι, πολέμιόν τε οὐδὲν δρώντες ἐς ἀντίπαλον μάχην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ὕβριν ὠλισθηρότες. Ὁ δὴ καὶ περιφανῶς ἔδοξε κάλλιστα στρατηγήσαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ τύχη. De re cf. Zosimus IV, 20.

43.

Suidas v. Πρόβολος· Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένειμε, καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γενναίους καὶ ἀδαμαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκεῖνη τῶν Οὐννων ἐμβολάς. »

« Agi credo de Valente, qui Scythas Hunnorum impressionibus continuis vexatos in Thraciam recepit. V. Zosim. IV, 20, 8. » BOISSON.

44.

Exc. De sent. p. 270 : Ὅτι Μαρκιανὸς ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἅπασαν ὡσπερ τις κανὼν ἠκριβώμενος.

« Marcianus hic est sub Valentiano jun. vicarius, de quo loquitur in codicis Theod. Prosopographia Gothoffredus. Jam quod ejus virtutes Eunapius commendat, bene est; nam et Symmachus, Epist. VIII, 23, ad hunc quasi severi moris magistrum scribit de vitæ suæ castimonia eximia; cujusce argumenti literas ad Clodium certe non scripsisset. » MAI.

45.

[Suidas: Μουσώνιος, ἐπὶ Ἰοδιανοῦ ἦν βασιλείως.

cenorum equitatum, qui barbarorum impetum reprimere. Jam enim usque ad Constantinopolim excurrerant, et tanquam urbem obsidentes mœnia incursabant, quum nullas copias, quæ illis resistere possent, cernebant, superbia sua ad omnem ferociam delati. Unde fortuna tunc temporis manifeste visa est belle pro Romanis militasse.

43.

Rex autem quum hos excepisset, ipsis et pecudes et agros distribuit, existimans eos validissimi et adamantini muniti loco sibi fore adversus Hunnorum irruptiones.

44.

Marcianus ad omne virtutis genus tanquam regula quadam exactus erat.

45.

Quæcumque optima erant, si quis ea cum Musonii gravitate et actuosa ingenii profunditate contulisset, parva videbantur. Propter quæ jure meritoque laudatus, maritimam Asiæ regionem peragravit, eique proconsul etsi majorem dignitatem haberet, iter facienti cedebat. Musonius igitur quum paucis diebus omnem illam oram perlustrasset,

Πάντα, ὅσα ἦν ἄριστα, μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου καὶ τὴν σὺν τῇ δραστηρίῳ τῆς γνώμης βαθύτητα· δι' ἃ κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν τὴν τε ἀλιτενῆ χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον καὶ μείζονα ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίστατο, χᾶκεῖνος ἅπαντα ἐπιῶν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφορῶν. Ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἀδικον οὐδὲν τοῖς γινομένοις· ἀλλὰ παιδιὰ τις ἦν ἅπασι τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα· Εὐνάπιος γὰρ ὁ ἐκ Φρυγίας βῆτωρ ἐπεστάτει τοῖς πρᾶττομένοις.]

Exc. De sent. p. 270, 271 : Φιλόκαλος γὰρ ὢν καὶ φιλάγαθος ὁ Μουσώνιος τοὺς πανταχόθεν καθεῖλκεν παρ' ἑαυτὸν, ὡσπερ ἡ μαγνητικὴ λίθος τὸν σίδηρον. Οὐκ ἦν δὲ βασανίζειν ὁποῖός τις ὁ δεῖνα, ἀλλὰ Μουσώνιον φίλον ἀκούσαντα, ὅτι καλὸς ἦν εἰδέναι.

Ὅτι συνηρτῆσθαι τοῦ πολέμου δοκοῦντος Μουσώνιος ἵππον ἐπιβάς ἐξῆι τῶν Σάρδεων. Καὶ ὁ Θεόδωρος τὸν συγγραφεὰ μεταπεμφάμενος ἐδάκρυσε τὴν ἐξοδον, καὶ ἀνδρὶ τάλλα γε ἀτεράμονι καὶ ἀτέγκτωι δάκρυα κατεχεῖτο τῶν παρειῶν ἀκρατέστερον.

Ὅτι τὸ ἐπὶ Μουσώνιον ἐπίγραμμα τὸ παρὰ Θεόδωρου τοιοῦτόν ἐστιν·

Ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἔνθα δ' ἐπὶ τρισσοῖσι πανεῖκελος ἥρώεσσι
ψυχὴν καὶ βιότοιον τέλος Μουσώνιος ἦρας.

Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατεκόπησαν παρὰ Ἰσαύρων, καὶ τοῦτω ὡσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραγῷ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκεν. Ἐνταῦθ' ἃ που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ

mare tributis Asianis implevit. Nullus vero de rebus illis, quæ fiebant, ut injustis, querebatur: sed illa, quæ tributorum causa conferebantur, omnibus, qui ea pendebant, ludus quidam erant. Eunapius (*a Nostro ille diversus*) enim, Phrygius orator, negotio illi præerat.

Pulehri enim bonique amans Musonius mortales omnes ad se pelliciebat, ceu ferrum magnes lapis. Neque opus erat qualis quisquam esset expendere; sed ubi amicum Musonii scires, egregium esse virum satis noveras.

Bello jam indicto, Musonius, equo consenzo, Sardibus progressus est. Tum Theodorus, quum eum, qui hæc scribit, ad se vocasset, eluxit viri discessum. Revera homini alioquin duro et immitti lacrimæ ubertim per genas manabant.

In Musonium epigramma Theodori hoc est:

Ubi jacet Ajax Mavortius, ubi Achilles,
ubi Patroclus diis consilio par:
ibi tribus heroibus animo vitæque fine
persimilis Musonius heros jacet.

Romani: ab Isauris occisione cæsi fuerunt. Atque huic tanquam dramati magno et atroci Musonii episodum non minoris momenti fata adjunxerunt. In hoc autem historiae

πραχθέν, ὅτι τοῖς χρόνοις παρέτεινε καὶ συγκατέστρεψεν ἐπὶ τὰ προειρημένα, ὅστε τοῖς καιροῖς μὴ πολλὴ παραλλάττειν ἐς τὸ τέλος τὴν γραφήν.

Suidæ locum ad Eunapium referendum esse primus monuit Valesius ad Ammian. Marcell. XXVII, 9, 6; ubi hæc: *At in Isauria globatim per vicina digressi prædones, oppida villasque uberes libera populatione vexantes, magnitudine jacturarum Pamphyliam adflictabant et Cilicas. Quos quum nullis arcibus internecive cuncta disperdere Asiæ vicarius ea tempestate Musonius advertisset, Athenis Atticis antehac magister rhetoricus: deploratis novissime rebus, luxuque adjumento militari marcente, adhibitis semiermibus paucis, quos Diogmitas appellant, unum grassatorum cuneum, si patuisset facultas, adoriri conatus, per angustum quendam transiens devexitatis anfractum, ad inevitabiles venit insidias: et ibi cum his confossus est quos ducebat. Mors Musonii pertinet ad annum 368. Unde patet hæc memorari præter ordinem chronologicum. Idque ipse Eunapius indicat verbis: Ἐνταῦθά που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ πραχθέν, ὅτι τοῖς χρόνοις παρέτεινεν... ἐπὶ τὰ προειρημένα. Scilicet Isauri post motus illos, quibus Musonius periiit, quieverunt usque ad annum 376. De hoc autem tempore Eunapius loquens superiora, quatenus ad Isaurós pertinent, repetiit. Quemadmodum Eunapius, sic Zosimus (IV, 20 ad ann. 376) quoque turbas Isauricas eo loco commemorat quo de Hunnis Gothorumque migrationibus sermo est. Ceterum de Musonio cf. Eunapius in Vit. Proæresii p. 92 ed. Boiss.: Ἐπανέστη δὲ αὐτῶ (τῷ Προαιρεσίῳ) ὁ Μουσώνιος, εἰς σοφιστικὴν δμλητῆς ὢν αὐτοῦ (περὶ οὗ πολλά διὰ τὰς ἄλλας ἐν τοῖς διεξοδικοῖς γέγραπται), καὶ ὅτε γε ἀντῆρε, καταμαθὼν πρὸς τίνα ἔχει τὸν ἀγῶνα, ταχὺ μάλα ἐπὶ τὴν πολιτικὴν κατεπῆδησεν. V. Wernsdorf. ad Himer. p. 473. De filiis ejus cf. Zosimus V, 5. — Ὁ Θεόδωρος] « Arbitror hunc esse Theodorum Iamblichi discipulum, qui appellatur in Comm. ad Nicomach. Arith. p. 61,*

vel Theodorum aliquem magistratum. Tum et Theodori proconsulis exstant epigrammata duo ap. Brunckium tom. III, p. 6. » MAL. Idem Major ex epigrammate colligit ad Ilium Musonium esse sepultum. — E postremis quædam adducit Suidas v. Δράμα et Ἐπεισόδιον.

46.

Exc. De sent. p. 271. 272: Ὅτι ὁ βασιλεὺς Οὐάλης κατὰ τὸν καιρὸν ἤνικα οἱ Σκύθαι τὴν Μακεδονίαν ἐπέτρεχον, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν τὰς πανταχόθεν δυνάμεις συνήγειρεν ὡς μέγα τι καὶ παράδοξον ἐργασίμενος. Ὅσον δὲ παιδεία ἀναγνώσεως ἰσχύει πρὸς τοὺς πολέμους καὶ ἡ διὰ τῆς ἱστορίας ἀκριβοῦς θεωρία πρὸς ἀμαχόν τινα καὶ γραμμικὴν ἔκθασιν τελευτῶσι καὶ συναγχασμένῃν, καὶ τότε ὁ χρόνος ἀπέδειξεν. Πολλῶν γὰρ ἐπὶ πολλοῖς μαρτυρούντων, καὶ τῆς πείρας πόρρωθεν βοώσης, ὅτι οὔτε πολλοῖς οὔτε ὀλίγοις μάχεσθαι προσῆκεν ἀπεγνωκόσιν ἑαυτῶν καὶ πρὸς κίνδυνον ἐτοιμῶς ἔχουσιν, ἀλλ' ὅτι τοιαῦτα στρατόπεδα καταλύειν συμφέρει χρόνῳ τρίβοντα τὸν πόλεμον καὶ περικόπτοντα τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπιτηδείων, ὅπως ὑψ' ἑαυτῶν πολεμοῖντο δι' ἔνδειαν πολλοὶ τυγχάνοντες, καὶ μὴ πρὸς τύχην ἀποκινδυνεύουσιν, ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ καὶ τὸ κινδυνεύειν ἔχουσιν, ἐπὶ τοῖς ἐναντιοῖς οὔσης τῆς ἐπιχειρήσεως.*

Ἦς δὲ ἦν τοιούτων ἀρετῶν ἡ κτήσις* — σπανιώτερον δὲ οὐδὲν ἀρετῆς ἐν βίοις διεφθαρμένοι καὶ ἀγωγαῖς ἐπὶ χεῖρον προκατελημμένοις.

De Valentis contra Gothos bello (378) vide Zosim. IV, 21, 1. In postremis σπανιώτερον δὲ οὐδὲν ἀρετῆς κτλ. sermo est de improbitate eorum qui Constantinopoli rebus præfecti erant. Quibus quom bellum committere tutum non putaret Valens, ex Italia advocavit Sebastianum, virum integrum prudentemque, de quo v. fr. 47. Cf. Zosim. IV, 22, 6 sq. Ammian. XXXI, 11, 1.

47.

Suidas: Σεβαστιανός. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν ἐγένετο δὲ ἐπὶ τούτου ἀνδρῶν πολέμικῶν ζήτησις· εὐ-

loco id positum est, quia tempus ejus usque ad prædictas res protenditur fitque iis coactaneum, adeo ut temporibus haud multum declinet a tramite historia nostra.

46.

Valens Cæsar, quo tempore Scythæ Macedoniam incurabant, profectus (Antiochia) Constantinopolim militares undique copias contrahebat, magnum quid moliens et inopinum. Jam quantum valet ad belli usum literarum cognitio, quantumque historiæ accurata notitia prosit iis qui certum aliquem et definitum necessariumque exitum sortiri volunt, illo quoque tempore patefactum est. Nam et multi multifariam testantur, atque ipsa experientia vocem veluti procul mittens docet, neque magno, neque vario

militum numero adversus desperantes atque ad periculum quodvis paratos esse pugnandum; verum ejusmodi exercitus trahendo bello esse dissolvendos, subtractis interim comeatibus, ut intestina necessitate vincantur, dum alimoniam penuriam numerus prægravat: neque iis concedendum, ut fortunam experiantur, verum efficiendum, ut ne pugnæ tentandæ facultatem liberam habeant, cujus arbitrium penes adversarios sit.

Quum ejusmodi virtutem adeptio* — Nihil rarius virtute est in vitioso vitæ genere atque in moribus ad deteriorem semitam pronis.

47.

Sebastianus. Hic tempore Valentis fuit. Sub quo quum virorum bellicosorum delectus haberetur, hic vir omni

ρέθη δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ πάσης ἐλπίδος κρείττων, οὐδεμιᾶς ἀρετῆς ἀποδῶν· οὐδενὸς γὰρ μὴ ὅτι τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων [ἐλείπετο], ἀλλὰ καὶ τοῖς παλαιοῖς δίκαιος ἦν παραβάλλεσθαι, καὶ τούτων τοῖς ἄγαν εὐδοκίμοῦσιν εἰς ἄπαντας· ὅς γε φιλοπόλεμος μὲν ὦν, ἥκιστα φιλοκίνδυνος ἦν· οὐ δι' ἑαυτὸν, τῶν ἀρχομένων δὲ ἔνεκεν· χρημάτων δὲ αὐτῷ πλήθους ἔμελεν, ὅσα τὸ σῶμα διὰ τῶν ὄπλων κοσμήσειν ἔμελλε· τροφὴν δὲ προήρητο σκληρὰν καὶ τραχεῖαν, καὶ ὅση καμόντι ἤρκει, καὶ ὀρμωμένῳ πρὸς κάματον οὐκ ἦν κώλυμα. Φιλοστρατιώτης δὲ ὦν διαφερόντως, στρατιώταις οὐκ ἐχαρίζετο, ἀλλὰ πᾶσάν τε ἀφῆρει πλεονεξίαν τὴν ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ τὸ ἀρτακτικὸν ἐπὶ τοῖς πολεμίοις ἔτρεπεν· ἐκόλαζε δὲ ἰσχυρῶς τοὺς παραβαίνοντας ταῦτα, καὶ τοῖς πειθομένοις εἰς τὸ εἶναι (?) συνηγωνίζετο· ἀπλῶς δὲ εἶπεῖν, ὑπόδειγμα καὶ χαρακτῆρα παρεῖχεν ἑαυτὸν ἀρετῆς· γεγονός δὲ ἐπὶ μεγάλας καὶ λαμπραῖς στρατηγίαις, ὥσπερ ὁ Ῥοδίων Κολοσσός, διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὦν, οὐκ ἔστιν ἐράσιμος, κάκεινος διὰ τὸ ἀφιλοχρήματον θαυμαστός ὦν, οὐκ ἔσχε χάριν· προσκεκρουκῶς δὲ διὰ γνώμης ὀρθότητα τοῖς κατακομισταῖς εὐνούχοις τῶν βασιλέων, εὐκόλος ὦν διὰ πενίαν καὶ κοῦφος εἰς μετανάστασιν, διεδέχθη τῆς στρατηγίας.

Exc. De sent. p. 272, 273 : Ὅτι Σεβαστιανὸς τὴν ἡγεμονίαν παρὰ τοῦ βασιλέως Οὐάλεντος εἰληφὼς παρὰ πάντων ὑπόνοιαν διςχιλίους ἤτησεν ὀπίστας. Τὴν δὲ ἐξουσίαν τῆς αἰρέσεως αὐτὸς ἐπιτραπέις, τοῦ βασιλέως καὶ χάριν προσομολογήσαντος, ὅτι κινδυνεύσει περὶ διςχιλίου, εἶτα ἐρομένου τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ὀλίγους αἰτίους, τὰ λοιπὰ δὲ Σεβαστιανὸς ἔφη τὸν πόλεμον εὐρήσειν· τοῖς γὰρ εὖ πράττουσι πολλοὺς προσθήσεσθαι· πλῆθος δὲ μετακαλεῖν ἐξ ἀναγωγίας δύσκολον· ὀλίγων

δὲ ἀρχομένων ἐς τὸ καλὸν μεταπλασθέντων, καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐπιτυχανούσης, τό γε (τότε Β.) κατὰ μικρὸν προσιόντας ῥῆον ἐπὶ τὸ κρείττον ἐνταθῆσεσθαι.

Suidae locum Eunapio vindicavit Valesius ad Ammian. XXXI, 11. Nonnulla ex eo iterum affert Suidas v. Κολοσσός et Προσκεκρουκός. Cf. Zosim. III, 23.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

48.

Exc. De sent. p. 273 : Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος, παραλαβὼν τσαυτὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν, συνεμαρτύρησε τοῖς παλαιοῖς ἡλικίον ἐστὶ κακὸν ἐξουσία, καὶ ὅτι πρὸς τὰ πάντα στεγανὸν τι καὶ μόνιμον πλὴν εὐτυχίας ἀνθρώπος. Οὐ γὰρ ἔφθασε παρελθὼν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ καθάπερ μεῖράκιον μελλόπλουτον πατὴρ ἐπὶ χρόνῳ πολλὰ χρήματα σεσωρευκότος διὰ σωφροσύνην καὶ φειδῶ, ἀθρόως κυριεῦσαν τῶν πραγμάτων σφοδρὸν τινα καὶ παντοῖον ὄλεθρον κατὰ τῶν εὐρεθέντων μαίνεται, ὅτω καὶ τότε ἦν ὄρῳντα ἐπισκοπεῖν ὥσπερ ἐκ περιωπῆς, τὸν γε ἔμφρονα, μηδὲνα τρόπον ἀμελούμενον κακίας καὶ ἀκολασίας ἐς τὴν κοινήν τῶν πραγμάτων διαφθοράν.

Ἀπορία γὰρ πρὸς εἰσφοράς ἀκίνδυνον.

« Eunapium Christianis omnibus fuisse infensum imperatoribus satis novimus. Hic autem reprehendit Theodosii luxum; cujus vituperationis imitatorum habet Eunapio Zosimum, qui, IV, 27, ait Theodosium exorsum esse imperium a luxuria, socordia et prodigalitate. Pergit porro idem Zosimus Theodosii luxum describere IV, 28. 33. 50. Sed

spe melior est inventus, nullius virtutis expertus. Nullus enim erat non solum illius ætatis hominum, sed ne prisco-rum quidem et eorum qui apud omnes valde celebrantur, cum quo non posset jure comparari. Qui, quum bella amaret, minime tamen periculorum amans erat, non propter se, sed propter eos quibus imperabat. Pecunie copiam curabat, tantum ut corpus armis ornaret. Victu vero utebatur duro et aspero, qui ipsi defatigato sufficeret, et ad laborem eunti non esset impedimento. Quum autem insigniter militum amans esset, vitis tamen eorum non gratificabatur, sed omnem illorum avaritiam et rapacitatem a suis avertens in hostes convertebat. Illos vero, qui hæc violassent, graviter puniebat: obtemperantibus vero pro viribus erat adjumento. Denique, ut paucis rem expediam, se ipsum virtutis exemplum et effigiem præstabat. In magnis autem et splendidis præturis versatus, ut Rhodiorum Colossus ob magnitudinem formidabilis est, non autem amabilis, sic et ille propter virtutem ab avaritia prorsus alienam, admirabilis quidem erat, sed nullam habebat gratiam. Et quum propter mentis rectitudinem offendisset eunuchos, Regum (Gratiani et Valentiniani II) cubicularios, ipsi, qui propter paupertatem expeditus et ad locum mutandum facilis erat, imperii successor datus est.

Sebastianus, imperium copiarum ab imperatore Valente

consecutus, præter omnium expectationem duo millia tantummodo militum postulavit. Quumque ei delectus arbitrium permissum fuisset, eidemque gratum animum imperator testaretur, quod duobus tantum stipatus millibus prælium experiri auderet, insuperque causam rogaret tam paucos poscendi, « Quæ desunt, inquit Sebastianus, bellum inveniet; nam felicibus multi adjunguntur: nunc vero multitudinem corruptam a perditis moribus revocare per arduum est. Contra si pauci ad virtutem incipiant retrahi, tunc disciplina adhibita illi etiam, qui paulatim accedent, facilius vitam emendabunt. »

48.

Theodosius Augustus, tam laeta ditone imperioque potitus, veteris effati veritatem demonstravit, malum scilicet ingens esse potestatem, atque hominem quamvis ad cetera firmum atque obduratum felicitati tamen non posse resistere. Nam veluti adolescentulus luculentam patris hereditatem deliturna frugalitate parsimoniaque partam repente adeptus, vehementi quodam furiosoque impetu ad prodigendam rem inventam rapitur: sic tunc licebat cordato homini tanquam et specula observare Theodosium ad commune rei publicæ exitium omni improbitate intemperantiaque ruentem.

Egestas adversus imperatum tributum tuta est.

contradicit calumniæ Victor in Epitome de Theodosio dicens, *prohibuisse lege ministeria lasciva psaltriasque commissionibus adhiberi, etc. Elegans lautumque convivium dare solitum, non tamen sumptuosum, etc. Vescendi continentia valetudinem revixisse*. Contradicit etiam Themistius in oratione quam ego Mediolani edidi, de præfectura suscepta, cap. 7, 9, qui Theodosium Marco et Antonino patrem philosophia dicit. » **ΜΑΙ.** Zosimi auctoritatem tuetur Reitemeyer. ad Zosim. p. 593. — [Ἀπορία γὰρ κτλ.] » Vix dubito quin h. l. Eunapius Theodosium reprehenderit veluti tributorum graviorum exactorem, quod facit Zosimus IV, 29. 32 : cui pariter insimulationi diserte obviam it prædictus Victor, tum multo luculentius Themistius in Oratione I. cap. 17 sqq., qui sublata propemodum a Theodosio tributa narrat, redditum a fisco aurum, expeditum æs alienum, victum suppeditatum, orbis pueris puellisque consultum, proscriptionis restituta bona, barbaros ipsos in ditione Romana commeatu sublevatos ab imperatore de prædicat. » **ΜΑΙ.**

49.

[Suidas v. Ἐκμελής. « Καὶ Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς ἐκμελής ἦν καὶ πάση βῆθυμιά ἐκχείμενος. »] Verba Eunapii agnoscit Boissonadius. Idem ad rerum statum, qui Theodosii temporibus erat, spectare censet sequentia :

Idem : Σιρομάστης, σκευῶς τι σιδηροῦν, λαβὴν ξυλίνην ἔχον παρὰ τοῖς τελώναις εἰς ἔρυναν. » Εὐνάπιος · « Ὥστε ὁ σιρομάστης μᾶλλον εὐδοκίμει τοῦ δόρατος. » « Describebat forte immanem hanc pecuniæ cupiditatem, qua Theodosius laborabat, quum fisci procuratores vectigalia atrocibus modis extorquerent, et imperator, in pensionibus exigendis totus, remque militarem prorsus negligens, τὸν σιρομάστην præferret τῷ δόρατι. Cf. Zosim. IV, 28, 32. » **BOISSON.**

Idem : Ῥύμη, ὄρη βιαία. Εὐνάπιος · « Τοσαύτη τις ἦν πρὸς τὸ ἀσελγέστερον ρύμη τε καὶ φορὰ, ὥστε οἱ ἄρχοντες τῶν πολεμίων ἦσαν πολεμιώτεροι. » Cf. Zo-

49.

Theodosius imperator negligens erat et omni socordiae deditus.

Quare siromastes celebrior erat, quam hasta.

Tanta erat impetus et vehementia, qua ad lasciviam et luxuriam ferebantur, ut magistratus essent magis infesti, quam ipsi hostes.

Tanta et talia mala ad ipsos affluerant, ut barbaros vixisset ipsis esset aurum et quidam albus dies.

50.

Nicopolitani Thracæ ceteros irridebant, qui ob regie potestatis metum male se mulctari perpetiebantur, dum

sim. IV, 29, 3 : Οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες πένιαι τε καὶ ἀρχόντων κακίαι τρυχόμενοι, δυστυχή καὶ οἰκτιστον ἔτριβον βίον κτλ.

Idem : Ἐπέκλυσε ν, ἐκαθάρισεν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπέρ-
ρευσε. « Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακά, ὥστε χυρὸς ἦν καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους. » Eunapii esse conjiiciunt Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. 4 et Boissonadius.

50.

Exc. De sent. p. 274 : « Οἱ οἱ Νικοπολίται τῶν ἄλλων Θρακῶν κατεγάλασαν, εἰ τῷ φόβῳ τῆς βασιλείας τὰ δεινὰ ἐπασχον, τὸ μὲν βοθηήσον αἰεὶ δι' ἐλπίδος λεπτῆς εἰκάζοντες, τὸ δὲ τῶν κινδύνων ἐνεστηκὸς πείρα καὶ ὄψει διὰ μαλακίαν ὑπομένοντες. Οὔτε γοῦν αὐτοὶ φρουρὰν τινὰ στρατιωτικὴν πεμφθήσεσθαι προσεδόκησαν, οὐδὲ ἐν ἑτέροις ἔθεντο τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ τῶν μὴ δυναμένων ἑαυτοῖς ἀμύνειν περιφρονήσαντες ἐς ἐλευθερίαν ἐπικίνδυνον ἀπέστησαν.

Ἐπι Θεοδοσίου οἱ βάρβαροι τὴν Θράκην ἐδήωσαν κατὰ μικρόν.

« Nicopolim eo anno quo Valens periit, qui annus proximus est Theodosii imperio, occupatam a Gothis dicit Ammianus XXXI, 11, 2 : *Barbari, motu imperatoris cum abundante milite cognito, popularibus jungere festinant, circa Beroëam et Nicopolim præsiidiis fixis*. Jam vero ex hoc Eunapii excerpto cognoscimus Nicopolitanos barbaris præpotentibus ultro sui deditionem fecisse ; ceterisque Thracibus, qui metu experiendæ regie potestatis ad barbarorum partes minime accederent, timiditatem atque stultitiam exprobravisse, propterea quod præsentia extrema pati mallent, quam incertam experiri fortunam ; nec Romanorum præsidium, metu amittendæ libertatis, implorarent, neque cum barbaris conspirarent. » **ΜΑΙ.**

51.

Suidas v. Παραστάτης. Καὶ Εὐνάπιος · « Πολλὸν διεστῶτα ἀλλήλων χωρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ δουποῖν τὰ ὄπλα, μήτε τῷ παραστάτῃ θλιβόμενα, μήτε τῷ φέροντι διὰ τὸν συνωθισμὸν περικτυπούμενα. » « Hoc fra-

suppetiarum exiguum spem fovent, ingruentia vero infortunia propter suam ignaviam spectant reque ipsa experiantur. Igitur nec ipsi præsidium aliquod militare mittendum sibi expectabant, neque in aliis fiduciam salutis collocabant, atque ita his neglectis, quæ sibi tutelæ esse non possent, in periculosam libertatem incidebant.

Sub Theodosio barbari paulatim Thraciam vastabant.

51.

Jussit eos (*Modares*) magno inter singulos spatio relicto procedere, ne arma, vel ab vicinis impulsiva vel ab ipso qui ea gestaret, cum aliorum armis inter agminis turbam celsa strepitum ederent.

gmentum mihi videor referre posse ad Modaris strategema, quo barbaros (Gothos in Thracia) vino et somno sepultos oppressit. Res narratur a Zosimo IV, 25, ubi hæc inter alia: 'Ἦσυχῆ παραγγέλλει τοὺς στρατιώτας ξίφη μόνα καὶ ἀσπίδας ἐπικομιζομένους, μείζονος δὲ ἢ βαρυτέρας ὑπεριδόντας δπλίσεως, καὶ τοὺς συνασπισμοὺς τοὺς συνήθεις ἐάσαντας, ἐπελθεῖν τοῖς βαρβάροις (379). » ΜΑΙ. De re cf. Tillemont. V, p. 196.

52.

Suidas: Στέατα, ἄλευρα. Καὶ Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ φέρων γράμματα ἐν χαλκῷ, στέατι περιπεπλασμένα, καθείς ἐν πήρᾳ, ἐπιθείς τε καὶ ἄλλους ἄρτους ὁμοίως (καὶ ἄρτους ὁμοίους leg. Casaub.), ὥς μή τινα γινῶναι τὸ ἀπόρρητον. » Ratio verborum grammatica laborat. — « Potuit Eunapius hic describere Julii solertiam, qua senatum Constantinopolitanum munit de bello, quod dispersi per Orientis urbes barbari moliebantur. Rem verbo tangit Zosimus IV, 26, 6: Τῆ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν γερουσία γράψας ἐν παραθύτῳ. » Boisson. Ceterum ad eundem locum spectare videntur, quæ Suidas habet v. Καθεῖς, ἐμβαλὼν, χαλάσας. « Καθεῖς τε τὴν χεῖρα ἐς τὴν πήραν ἀναριεῖται τὴν ἐπιστολήν. »

53.

[Suidas: Ἀβρογάστης, Φράγγος, δὲ κατὰ ἄλλην σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογισθῆς ἦν, δευτερογενέστερος τυχάνων Βαυδωνος. Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σφαιροσύνην πεπηγὼς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ πρὸς

χρήματα πόλεμον πολεμῶν ἀσπονδον. Διέφερε γοῦν τῶν εὐτελεῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν· καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὅς γε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανῷ τρόπον, ἀρρενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπιτίθει, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῆ τινὰ κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μὴ δὲν τῶν περὶ τὴν αὐτὴν παραβλάπτεσθαι ἢ ἀμαρτάνεσθαι.]

« Eustathius in II. ε p. 513 locum hunc [i. e. Ἄβρ. Φρ... φλογισθῆς ἦν] de Arbogasto, quem Ἀβρογάστην vocat, ex Suida, ut opinor, αὐτολεξεῖ descripsit. » KUSTER. Partem affert Zonaras, momente Bernhardyo. Eunapio locum vindicavit Boissonadius. Ceterum de Baudone et Arbogaste, quos Gratianus Theodosio contra Gothos auxilio misit, vide Zosimus IV, 33, 2 sqq. (381 p. C.). V. Tillemont. V, p. 214.

54.

Exc. De sent. p. 274: Τοιοῦτον δὲ τι ἰστορήται γενέσθαι κατὰ τὴν Νέρωνος βασιλείαν, ἀλλὰ περὶ μίαν πόλιν. Φασὶ γὰρ τραγῳδὸν τινὰ διὰ τὴν Νέρωνος εἰς ταῦτα φιλοτιμίαν ἐκπεσόντα τῆς Ῥώμης, εἶτα πλανᾶσθαι δόξαν αὐτῷ καὶ τὸ τῆς φωνῆς πλεονέκτημα πρὸς ἀνθρώπους ἡμιβαρβάρους ἐπιδεικνύουσι, καὶ παρελθεῖν εἰς ταύτην (ταιαύτην? Β. Ταρσὸν? Ν.) μεγάλην πόλιν καὶ πολυάνθρωπον, συναγεῖραι τε αὐτοὺς εἰς θέατρον. Καὶ συνελθόντων τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν σφαλῆναι τῆς ἐπιδείξεως· αὐτὴ γὰρ τὴν ὄψιν ὑπομείναντας τοὺς θεατὰς, ἅτε ἄρτι καὶ πρῶτον ἑωρακότας, φεύγειν ὀλιγομέρους περὶ ἀλλήλους καὶ πατουμένους. Ὡς δὲ δ τραγῳδός

52.

Ille autem literas, quas in ænea tabella sculpserat, placenta circumlitas, in peram conjecit, aliosque panes deinceps imposuit, ne quis arcanum cognosceret.

53.

Abrogastes (*potius Arbogastes*), Francus, robore corporis ferox et animæ iracundia flammæ similis, secundas a Baudone partes agebat: ceteroqui temperantiæ deditissimus suisque numeris absolutus, qui bellum implacabile cum pecunia gereret. Certe quod ad divitias attinet, nihil a gregariis militibus differebat; eamque ob causam Theodosio Augusto videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles et justos suum quoque adjungeret pondus, tanquam rectam et accuratam regiæ normam, ne quid in aula peccaretur, vel res ejus detrimenti quicquam caperent.

54.

Simile quiddam contigisse fertur Nerone imperante, sed tamen in urbe una. Aiunt enim tragædum quandam Neronis æmuli invidia Roma pulsum, quum ei peregrinari libuisset suæque artis præstantiam semibarbaris hominibus ostentare, venisse in magnam atque incolis affluentis-

simam civitatem, quos in theatrum mox invitavit. Qui quum convenissent, prima quidem die nihil agere potuit: neque enim aspectum sustinebant spectatores, qui vix eo primum viso, confertim illico atque invicem se proculcantes fugiebant. Sed quum deinde tragædus principibus eorum seorsim appellatis declaravisset et personæ naturam et pulpita, quibus actoris proceritas exaggeratur, atque illis persuasisset ut spectaculo adessent illudque perferrent; tum in scenam publice egressus, principio quidem leniter ac moderate gustum suæ vocis cantusque præbuit, (Euripidis vero Andromedam egit): mox augescens vehementius insonuit vocemque statim submitit; deinde intulit vehementem harmoniam, quam rursus in suavem flexit. Erat autem hora diei ferventissima, et theatrum hominibus constipatum: quare actor spectatores rogabat ut interquiescerent, atque ad audiendum refrigerata jam et desinente die redirent. Illi vero pedibus ejus advoluti, infimis precibus eum rogabant, ne se tali beatitudine ac voluptate destitueret. Tunc se in scenam et ad vehementem actionem tragædus propiciens, etsi pleraque tragædiæ decora peribant apud homines inductos, etsi incassum erat sublimitas pondusque verborum, et modus his idoneus, et metri gratia, et affectuum vis, quæ vehementissime ac promptissime percellere auditum solet; quanquam denique nec ar-

ιδία τοὺς πρώτους αὐτῶν ἀπολαθῶν τὴν τε τοῦ προσω-
 πείου φύσιν ἐδείκνυ καὶ τοὺς ὀκρίβαντας, ὅφ' ὧν τὸ
 μέγεθος εἰς ὕψος παρατείνεται, καὶ συνέπειθεν οὕτως
 ἀνασχέσθαι καὶ τλῆναι τὴν ὄψιν, τότε παρελθὼν εἰς
 ἀνθρώπους καὶ ὡς μόλις ὑφισταμένους τὴν θέαν, τὸ μὲν
 πρώτων ἐπιεικῶς καὶ μετριῶς τῆς φωνῆς αὐτοὺς διέ-
 γουσε καὶ τοῦ μέλους (Εὐριπίδου δὲ τὴν Ἀνδρομέδαν
 ὑπεκρίνετο), προῖον δὲ σφοδρότερον ἤχησε, καὶ ὕψηκεν
 αὐδῆς, εἶτα ἐπήγαγεν ἁρμονίαν σύντονον, ἐπὶ ταύτῃ δὲ
 πάλιν εἰς τὴν γλυκεῖαν περιήνεγκεν. Ὅρα δὲ ἦν θέρου
 ὃ τι περ ἀκμαιότατον, καὶ τὸ θέατρον κατέγχετο. Καὶ
 ὁ τραγῳδὸς ἀναπαυσαμένους ἤξιου σφᾶς φοιτᾶν ἐπὶ τὴν
 ἀκρόασιν περὶ λήγουσαν καὶ ἀποφύγουσαν ἡμέραν· οἱ
 δὲ πρὸ τῶν ποδῶν πεσόντες καὶ κυλινδούμενοι πάσας
 ἀφίεσαν φωνὰς μήποτε αὐτοὺς ἀποστερήσαι ταιαύτης
 μακαριότητος καὶ ἡδονῆς. Ἐνταῦθα ὁ τραγῳδὸς ἀφεί-
 ἐαυτὸν ἐπὶ τὴν σκηνὴν καὶ τὸ πάθος, — καίτοι γε τὰ
 πλεῖστα περιήρητο τῆς τραγῳδίας πρὸς ἀνθρώπους ἀξυ-
 νέτους, ὄγκος τε καὶ βαρύτης λέξεων, καὶ τὸ περὶ ταῦτα
 εἶδος, καὶ ἡ τοῦ μέτρου χάρις, τὸ τε τῶν ἡθῶν ἐναρ-
 γές, ὀξύτατόν τε καὶ ἐπιφορώτατον εἰς ἀκοῆς κινήσιν,
 καὶ πρὸς τούτοις τὸ γινώσκεισθαι τὴν ὑπόθεσιν, —
 ἀλλ' ὅμως τούτων ἅπάντων γεγυμνωμένος ἐς τοσόνδε τῆ
 τε εὐφωνία καὶ τῆ μέλει μόνῃ κατεκράτησεν, ὥστε οἱ
 μὲν ἀνεχώρουν προσκυνῶντες ὡς θεόν, καὶ τὰ ἐξαιρετα
 τῶν παρά σφίσι αὐτοὺς δῶρα ἐκόμιζον, καὶ τὸν πλοῦτον
 ὁ τραγῳδὸς ἐβαρύνετο. Μετὰ δὲ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐπι-
 δεΐξεως ἡμέραν νόσημα κατέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ
 πάντες οὐ τὰς λέξεις σαφῶς, ἀλλὰ τὸ μέλος, ὡς ἕκαστος
 εἶχε δυνάμειος καὶ φύσεως, ἐκβοῶντες, καὶ διαρροίας
 ἀκρατοῦς ἅμα ἐπιπεσοῦσης, ἐν τοῖς στενωποῖς παρε-
 θέντες ἔκειντο, κακῶς ὑπὸ τῆς Ἀνδρομέδας ἐπιτριβό-
 μενοι καὶ ἐχρήρωθη τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡ πόλις,
 ὥστε ἐκ τῶν προσοικίων ἐποικισθῆναι. Ἄλλ' ἐπ' ἐκείνων
 μὲν εὐφρονίαν τε ἦν αἰτιάσασθαι καὶ ἀέρος ὑπερβάλ-
 λουσαν θερμότητα, ἢ τὸ μέλος διὰ τῆς ἀκοῆς ἐπὶ τὰ

κῦρια τῶν ψυχικῶν ὀργάνων συνέτηξε καὶ διέκαυσεν·
 ἐπὶ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων αἱ μὲν αἰτίαι τοῦ
 πάθους εὐθεώρητοι (περὶ τὰ ἔντερα γὰρ ἦσαν ἅπασαι
 καὶ ὑπὸ γαστέρα), τὸ δὲ καὶ τινὰς τῶν οὐκ ἀνοήτων
 πρὸς τοῦτο ὀλισθηκέναι οὐκ εἰς φυσικὴν ἄν τις εἰκό-
 τως, ἀλλ' εἰς θειοτέραν ἀνεγχοί κινήσιν, ποινηλατεῖ-
 σθαι σαφῶς τὸ ἀνθρώπινον.

« Tragoedi historia quin sit eadem atque illa,
 quam narrat Lucianus (Quom. hist. scrib. c. 1)
 apud Aberditer accidisse, dubitari non potest.
 Nam et ibi acta est Euripidis Andromeda, et
 idem morbus accidit, et cetera satis conspirant.
 Sed illud maxime dissidium est, quod Lucianus
 rem ponit in Lysimachi regnantis temporibus,
 Eunapius sub Nerone. » MAT. Ubinam acciderit Theo-
 dosii temporibus calamitas, quae sub finem hujus
 fragmenti commemoratur, non liquet mihi.

55.

Exc. De sent. p. 277, 278 : Φυλαὶ μὲν γὰρ τῶν
 πολεμίων τὴν ἀρχὴν διεβεθήκεσαν ἀπειροί, καὶ πλείους
 ἐπιδιέβαινον, οὐδενὸς κωλύοντος· ἀλλ' ἐν τοσοῦτοις κα-
 κοῖς κέρδος αὐτοῖς ἐδόκει γνήσιον τὸ δωροδοκεῖσθαι παρὰ
 τῶν πολεμίων. Εἴη δὲ ἐκάστη φυλὴ ἱερά τε οἰκοθεν τὰ
 πάτρια συνεφελομένη, καὶ ἱερέας τούτων καὶ ἱερέας·
 ἀλλὰ στεγανῆτις ἦν λίαν καὶ ἀδαμάντινος ἡ περὶ ταῦτα
 σιωπὴ καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐχεμυθία, ἡ δὲ εἰς τὸ φα-
 νερόν προσποίησις καὶ πλάσις εἰς τὴν τῶν πολεμίων
 ἀπάτην διηρτυμένη. Καὶ τινὰς ὡς ἐπισκόπους αὐτῶν
 ἐς τὸ θαυμαζόμενον σχῆμα καταστολίσαντες καὶ περι-
 κρύψαντες, καὶ πολλῆς αὐτοῖς τῆς αἰώπεκος ἐπιγέαν-
 τες, εἰς τὸ μέσον προεφίεσαν, πανταχοῦ τὸ ἀφύλακτον
 διὰ τῶν καταφρονουμένων ὄρκων παρ' ἐκεῖνοις, παρὰ
 δὲ τοῖς βασιλεῦσι σφόδρα φυλαττομένω, ὑποτρέχοντες
 καὶ κατασχευάζοντες. Ἦν δὲ καὶ τῶν καλουμένων μο-
 ναχῶν παρ' αὐτοῖς γένος, κατὰ μίμησιν τῶν παρὰ τοῖς

gumenti cognitio erat : nihilominus actor, his omnibus
 destitutus, tantum valuit suavitate vocis solaque harmonia,
 ut spectatores ad eum accurerent instarque numinis adora-
 rent, et sua quaeque pretiosa conferrent, ita ut re bona
 tragædus obrueretur. Post septimum autem ab actione diem
 morbus urbem corripuit ; quo stimulante, omnes in clama-
 bant non ipsa quidem distincte tragædiæ verba, sed nume-
 ros carminum pro sua quisque facultate ac natura : et
 simul diarrhœa vehementi labefactati, jacebant in viis
 exanimæ, male admodum ab Andromeda afflicti. Atque
 adeo, viris feminisque viduata urbs fuit, ut eam finitimi
 frequentare debuerint. Age vero illis barbaris causam morbi
 fuisse harmoniam reputare licet, nec non aeris calorem im-
 modicum, qui cantum per aures in animæ facultates
 dissolvit atque perussit. In nostræ vero ætatis homini-
 bus causas passionis facile agnoscas : etenim cunctæ in
 ventre fuerunt atque in iis, quæ sub ventre sunt. Quod
 autem nonnulli quoque e numero non insipientium in eum
 casum prolapsi fuerint, id non tam naturali, quam divinæ

nescio cui commotioni merito tribuendum est : quia sci-
 licet furiis pœnalibus agitur aliquando humana condi-
 ditio.

55.

Innumera hostium turmæ principio flumen tranarunt ;
 pluresque secutæ sunt, prohibente nemine ; verum in tan-
 tis malis præclarum nostris videbatur lucrum, dum se do-
 nis ab hoste corrumpi paterent. Singulæ vero barbaro-
 rum tribus sacra patria secum vehabant cum horum ex
 utroque sexu ministris. Sed enim altum atque adamantinum
 de his erat silentium, et mysteriorum taciturnitas ; quic-
 quid vero extrinsecus per simulamentum speciemque fiebat,
 id omne ad decipiendos hostes compositum elaboratumque
 erat ; seque Christianos cuncti dicebant, et quosdam suos
 veluti episcopos miro isto habitu indutos multamque iis
 imposturam circumponentes, in medium producebant. Sic
 enim dabant operam, ut improvisos nos opprimerent propter
 sacramenta apud illos quidem contempta, apud imperatores
 autem nostros religiose servata. Erat præterea apud ipsos

πολεμίοις ἐπιτετηθευμένον, οὐδὲν ἐχούσης τῆς μιμήσεως πραγματώδες καὶ δύσκολον, ἀλλὰ ἐξήρκει φαῖα ἱμάτια σύρουσι καὶ χιτῶνια, πονηροῖς τε εἶναι καὶ πιστεύεσθαι. Καὶ τοῦτο ὀξέως συνείδον οἱ βάρβαροι τὸ θαυμαζόμενον παρὰ Ῥωμαίοις ἐς παραγωγὴν ἐπιτηδεύσαντες· ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα μετὰ βαθύτητος καὶ σκέπης ὅτι μάλιστα στεγανωτάτης τῶν ἀπορρήτων τὰ πάτρια ἱερὰ γεννικῶς τε καὶ ἀδόλως φυλάττοντες [διετέλουν sup. N.]. Οὕτω δὲ ἐχόντων τούτων, ὅμως ἐς τοσαύτην ἀνοίαν ἐξεπτώκεσαν, ὥστε συμπεπεῖσθαι σαφῶς καὶ ἀμάχως τοὺς δοκοῦντας νοῦν ἔχειν, ὅτι Χριστιανοὶ τέ εἴσι καὶ πάσαις ταῖς τελεταῖς ἀνέχοντες.

Hæc non de Gothis, qui sub Valente (376) Istrum transierunt, sed de novis sub Theodosio advenis intelligenda esse videntur. Maius annotat : « Hoc loco agitur de barbaris illis quorum ingentem numerum ad se accedere passus est Theodosius (Zosim. IV, 30. 33), vel de Porthingis item Istrum sub eodem imperatore non sine munerum corruptela transeuntibus, ut late scribit idem Zosimus IV, 38, 39. » At quæ Zosimus IV, 30. 33 narrat, non sunt ejusmodi ut ad nostrum locum possint referri. Quæ de Porthingis Zosimus IV, 38 habet, pertinent ad annum 386; quousque nostro loco nondum perducta esse potuit narratio. Quare de alio tempore (inter ann. 381 et 383 medio) sermonem h. l. esse arbitror. — ἱερά... συνεφελομένη] Cf. Hieronymus Ep. 107, 2 : *Getarum rutilus et flavus exercitus ecclesiarum circumfert tentoria; et ideo fortasse contra nos æqua pugnant acie, quia pari religione confidunt.* — ἱερείας] « Intellige diaconissas in veteri christiana Ecclesia nusquam non ordinari solitas. Immo vero intelligere etiam licet sacras virgines moniales; quod institutum apud Gothos Christianos exstitisse satis docet Gothicæ calendarii fragmentum in specimine Mediolanensi editum, ubi xiv Kal. Augusti legitur venerabilium XL monialium commemoratio, quæ Berææ martyrium fecerunt. » MAI. — ἀπορρήτων

genus illud hominum, quos monachos dicimus, ad illorum imitationem subornatum, qui in adversa parte versabantur; quippe imitatio nihil habet operosum aut difficile, sed nigris pænuilis et tunicis humum verrere sufficit improbosque esse et existimari. Atque hoc barbari probe scientes in admiratione apud Romanos esse, decipiendi causa facitabant. Ceteroquin sacra patria præclare incorrupteque firmissimoque silentio tecta apud se custodiebant. Quæ quum ita se haberent, nihilominus nostri in tantum demencie venerunt, ut cordati quoque homines manifeste et indubitate in eandem sententiam conspiraverint; quod illi scilicet Christiani essent atque omnibus mysteriis imbuti.

56.

Theodosio imperante adeo res omnes insuperabili vi et divina necessitate circumferebantur, ut asinorum quoque genus elephantis, nedum equis pretiosius esset. Macedo

ἐχεμυθία] « Hæc pertinere videntur ad arcanam apud Christianos doctrinam, de qua re ecclesiastici historici disseruerunt. Sane de eucharistiæ præcipue et de baptismi sacramento apud incredulos aut inductos reticebant Christiani, ne res sanctissimas ludibrio exponerent. » MAI. — φαῖα ἱμάτια σύρουσι] Cf. Eunap. in Vit. Ædesii p. 45 : Εἶτα ἐπεισῆγον τοῖς ἱεροῖς τόποις τοὺς καλούμενους μοναχοὺς, ἀνθρώπους μὲν κατὰ τὸ εἶδος, ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης, καὶ ἐς τὸ ἐμφανὲς ἐπασχόν τε καὶ ἐποιοῦν μυρία κακὰ καὶ ἀφραστα. Ἄλλ' ὅμως τοῦτο μὲν εὐσεβὲς ἔδοκει, τὸ καταφρονεῖν τοῦ θεοῦ· τυραννικὴν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν τότε πᾶς ἀνθρώπος μέλαιναν φορῶν ἐσθῆτα, καὶ δημοσίᾳ βουλόμενος ἀσχημονεῖν· ἐς τοσόνδε ἀρετῆς ἤλασε τὸ ἀνθρώπινον. Ἀλλὰ περὶ τούτων μὲν καὶ ἐν τοῖς καθολικοῖς τῆς ἱστορίας συγράμμασιν εἴρηται.

65.

Exc. De sent. p. 279 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἐς τοῦτο ἤδη συνέπεσεν ἅπαντα καὶ περιηρέθη κατὰ τινα βίαν ἀπαραίτητον καὶ ἀνάγκην ἀνυπόστατον καὶ θεήλατον, ὡς καὶ τὸ τῶν ὄνων γένος, μὴ ὅτι τῶν ἵππων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλεφάντων γενέσθαι τιμώτερον. Ὁ μὲν οὖν Μακεδὼν Φίλιππος καταζευγύναι μέλλων περὶ ἐσπέραν ἤδη, εἶτα πυθόμενος ὡς οὐ δυνατόν, εἰπόντων τῶν κωλυόντων, χιλὸν οὐχ ὑπάρχειν ἱκανὸν τοῖς ὑποζυγίοις, ἀνέζηυξε τοῦτ' εἰπόν, ὡς οὐδὲν βασιλέως ἀτυχέστερον, ὅς καὶ πρὸς τὸν τῶν ὄνων καιρὸν ζῆν ἀναγκάζεται. Ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος ἐκινδύνευεν ὄλων ἐπὶ τοῖς ὄνοις σαλεύειν.

57.

Ibid. p. 279, 280 : Τοῦ βασιλέως Γρατιανοῦ τὰ μὲν καθ' ἕκαστον καὶ οἶός τις ἦν, οὔτε δυνατόν ἦν περιεργάζεσθαι· τὰ γὰρ ἐν τοῖς βασιλείοις ἐπικρύπτεται καὶ μάλα στεγανῶς, οὔτε πολυπραγμονοῦσι συμμαθεῖν· τὰ γὰρ ἀπαγγελλόμενα παρ' ἑκάστου, πολλὰς καὶ πολυμόρφους τὰς διαφορὰς ἔχοντα, μόνην τὴν ἀλήθειαν

quidem Philippus sub vesperam e castris moturus, quum id fieri non posse audisset, quia pabulum, ut monebant, jumentis idoneum non aderat, rex sese recepit atque nihil esse rege infelicium, qui jumentorum quoque commodatibus vitam suam conformare deberet. Nostra vero atate rerum summa in asinis posita esse videbatur.

57.

Cæsar Gratianus cujusmodi in singulis rebus esset, scrutari altius nemo poterat. Etenim quæ intra regia septa fiunt, ea celantur studiosissime neque in notitiam curiosorum veniunt. Rumores autem, quos singillatim homines serunt, ii quum varie multumque inter se differant, simplicem veritatem ceu thesaurum quandam arcanum neque nudant neque revelant. Sicuti vero accidit, quum aliquis iconas pingit propositumque archetypon exprimere studet, ut faciei similitudinem parvæ quædam res objectæ conficiant;

ὥσπερ τινὰ θησαυρὸν ἀπόρητον οὐ διεγύμνου καὶ ἀπεκάλυπτεν. Ὡσπερ οὖν τοῖς γράφουσι τὰς εἰκόνας καὶ τὸ δοθὲν παράδειγμα χαρακτηρίζουσι ἐπιτείνει τὴν περὶ πρόσωπον ὁμοιότητα μικρά τινα τῶν ὑποκειμένων συμβόλων, καὶ ἡ ῥυτίς ἐπὶ τοῦ μετώπου διακεχαραγμένη, ἢ τις ἰσθμὸς παρανατέλλον παρὰ τὸ γένειον, ἢ τοιοῦτό τι μικρὸν καὶ παρημελημένον τῶν κατὰ τὴν ὄψιν, δ παροφθὲν μὲν οὐχ ὑπογράφει τὸ εἶδος, ἀκριβοῦθὲν δὲ μόνον αἴτιον τῆς ὁμοιότητος γίνεται, οὕτως ἔξῃστι καὶ ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλέως συλλαμβάνειν οἷός τις ἦν, νέος τε ὢν καὶ ἐν ἐξουσίᾳ βασιλικῇ τραφεὶς ἐκ παιδός, καὶ μὴ μεμαθηκὸς ὅσων τὸ ἄρχειν καὶ ὅσων τὸ ἀρχόμενον· τοῦτο γὰρ μάλιστα διαφαίνει τὸ τῆς φύσεως μέγεθος, ὅταν τὴν προτεθείσαν ἀγωγὴν καὶ συνήθειαν ἢ φύσιν ἐπὶ τὸ κρείττον ἐξώσῃ καὶ βιάσῃται. Ἐξῃστι δὲ μαθεῖν ἐκ τῶν ὑποκειμένων παραδειγμάτων, εἰς ἃ συνωμολόγουν ἅπαντες καὶ ἀντέλεγεν οὐδὲ εἰς τῶν λέγειν συνειθισμένων καὶ τὸν κοινὸν φλήγαφον ἡσυχρότων.

Probabiliter hæc de Gratiani ingenio Eunapius subjunxit narrationi de morte imperatoris (25 Aug. 383).

58.

Exc. De sentent. Ibid. p. 280, 281 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μαξίμου στασιάσαντος καὶ βαρβάρων κατὰ Ῥωμαίων ἐκστρατευσάντων, φήμη κατέσχε τοὺς βαρβάρους, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι στρατὸν ὅτι πλείστον συλλέγουσι. Καὶ συλλογισάμενοι τὸ δεινὸν οἱ βάρβαροι ἐπὶ τὸ σύνηδες ἀνέδραμον σόφισμα, καὶ κατέδυσαν ἐπὶ τὰς Μακεδονικὰς λίμνας. Καὶ συμφανὲς γε ἅπασιν κατέστη, ὡς ἢ Ῥωμαίων βασιλεία, τρυφὴν μὲν ἀρνούμενη πόλεμον δὲ αἰρουμένη, οὐδὲν ἀφίησι τῆς γῆς ἀνήκοον καὶ ἀδούλων. Ἀλλὰ δεινὸν γέ τι χροῖμα ταῖς τῶν ἀνθρώπων

nempe vel insignis in fronte ruga, vel prominens in barba pilus, vel aliud ejusmodi, quod ceteroquin in facie negligi solet; id, inquam, si prætermittatur, imago non fit iconica; sin accurate observetur, vel id solum faciei similitudinem effectam dabit: sic etiam quodnam principis hujus ingenium fuerit, assequi licet, qui sane et juvenis, et in regia dignitate a pueritia educatus fuit, neque regnandi artem neque obediendi noverat. Id enim vel maxime naturæ præstantiam declarare solet, si quis nimirum e consueto communique more in melius quiddam vi sua progreditur. Rem porro e subjectis exemplis cognoscere licebit, quæ cuncti fatebantur, nemine contradicente; nemine, inquam, vel ex iis qui communem nugandi morem præ se ferebant.

58.

Theodosio imperante, quum Maximus rebellaret, et prætere barbari Romanos bello appeterent, fama inter barbaros manabat, quod Romani ingentes copias contraherent. Quare periculum reputantes barbari ad consuetum sibi strategema confugerunt; in paludibus nempe Macedonicis semet abdidērunt. Prorsus autem cunctis innouit, Romanum imperium, si, deliciis repudiatis, bellum meditetur, nullam terrarum partem indomitam ac liberam relicturum.

φύσεσιν δ θεὸς ἐγκατέμιξεν, ὥσπερ τοῖς ὄστακοῖς τὴν ἐπικίνδυνον χολὴν καὶ τοῖς βόδοις ἀκάνθας, οὕτω ταῖς ἐξουσίαις ἀγκυρατασπεῖρας τὴν ἡδονὴν καὶ βραθυμίαν, δι' ἣν, πάντα ἐξὸν εἰς μίαν μεταστῆσαι πολιτείαν καὶ συναρμόσαι τὸ ἀνθρώπινον, αἱ βασιλείαι τὸ θνητὸν σκοποῦσαι πρὸς τὸ ἡδὺ καταφέρονται, τὸ τῆς δόξης ἀθάνατον οὐκ ἐξετάζουσαι καὶ παρεκλέγουσαι.

Cf. Eunapii epitomen in Zosim. IV, 45, 4 sqq. (388 p. C.).

59.

Ibid. p. 281 : Ὅτι ὀλισθηρὸν, ὡς εἶοικε, καὶ σφαλερώτερον ἀνθρώπος πρὸς τιμὴν ἢ συμφορὰν. Θεραπεύσαντες γὰρ τὸν Τατιανὸν οἱ περὶ τὸν βασιλέα Θεοδοσίον, τιμάς τε ὑπερφυεῖς ἐκ τοῦ βασιλέως καὶ μεταγνώσεις ἐπὶ τοῖς γεγεννημένοις ἐνσπόνδους ποιησάμενοι, καὶ περὶ τῶν μελλόντων οὐρανομήκεις ἐλπίδας ὑποτείναντες, τοῦτον παρέπεισαν ἀγαγεῖν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πρόκλον τοῦνομα· ὃν εἰς τὸ δεσπομῆτιρον συνέκλεισαν, καὶ τὸν Τατιανὸν ἐπὶ Λυκίας ἀπέπεμψαν τοῦ παιδὸς χηρώσαντες.

« Tatiani Proculique filii fata perspicue diligenterque narrantur a Zosimo IV, 52, qui sine dubio Eunapium exscripsit multo latius quam nunc legimus in Excerpto Vaticano. Fuit autem universæ tragœdiæ celebris ille Rufinus moderator. » ΜΑΙ. Res pertinet ad an. 392.

60.

Exc. De legg. p. 21 sq. : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βασιλείας τὸ τῶν Σκυθῶν ἔθνος ἐξελαυνόμενοι τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Οὐννων, διεβεβήκεσαν τῶν φυλῶν ἡγεμόνες, ἀξιώματι καὶ γένει προήκον-

Sed enim grave quoddam humanæ naturæ deus commisit infortunium; nam veluti cancris periculosam bilem, rosis spinas, ita in potestatibus voluptatem desidiamque ingeneravit. Quare quum fieri posset ut universum hominum genus ad unum corpus rei publicæ revocaretur; imperia interim caducæ rei studiosa voluptatem consecantur, neque id exquirunt, quod immortale est, neque præoptant.

59.

Videtur homo facilius honore subverti ac decipi quam calamitate. Ecce enim Theodosii imperatoris administri (Rufinus ejusque socii) dum Tatiano aulicos sine modo honores et præteriti temporis oblivionem spondent, atque infinitas in futurum spes ostendunt, persuaserunt illi, ut filium Proculum adduceret; quo profinus in carcerem conjecto, Tatianum in Lyciam filio orbatum relegaverunt.

60.

Sub Theodosio primis ejus imperii annis Scytharum gens sedibus suis excita et ab Hunnis expulsa, una cum suarum tribuum ducibus, qui genere et nobilitate præstabant, trajecerant. Hi honoribus ab imperatore delatis arrogantiores facti et omnia in se posita conspicientes, inter se non parvam seditionem excitarunt, quum alii hortaren-

τες. Οὗτοι ταῖς τιμαῖς τοῦ βασιλέως ἐξωγκωμένοι καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοῖς ὀρῶντες κείμενα, στάσιν ἐν ἀλλήλοις οὐ μικρὰν ἤγειραν, οἱ μὲν ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν κελεύοντες, οἱ δὲ τὸν οἶκος γεγονότα φυλάττειν ὄρκον αὐτοῖς καὶ μὴ παραβαίνειν ἐκείνας τὰς συνθήκας. Αὗται δὲ ἦσαν ἀσεβέσταται καὶ βαρβαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα παρατρέχουσαι, παντὶ τρόπῳ Ῥωμαίους ἐπιβουλεύειν καὶ πάσῃ μηχανῇ καὶ δόλῳ τοὺς ὑποδεξαμένους ἀδικεῖν, κἂν τὰ μέγιστα ὑπ' αὐτῶν εὔ πάσχωσιν, ὡς ἂν τῆς ἐκείνων ἀπάσης χώρας ἐγκρατεῖς γένωνται. Περὶ τούτου μὲν οὖν ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις, καὶ διανεμηθέντες ἀπερράγησαν, οἱ μὲν τὰ χεῖρῳ προθέμενοι τῆς βουλῆς, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ἐπικυρπτοντες δὲ ἐκατέρω στάσις τὴν πρόφασιν τῆς ὀργῆς ὄμως. Καὶ ὁ βασιλεὺς τιμῶν οὐκ ἔληγεν, ἀλλ' ἄποτροπέζους εἶχε καὶ δημοκλήνους, καὶ πολλοὶ τὸ φιλόδωρον ἐς αὐτοὺς ἦν· οὐδαμοῦ γὰρ ἐξεφέρετο καὶ παρεγυμνοῦντο τὰ τῆς φιλονεικίας. Ἦν δὲ ἡγεμὼν τῆς μὲν θεοφιλοῦς καὶ θείας μερίδος Φράβιθος, ἀνὴρ νέος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεγονώς δὲ εἰς ἀρετὴν καὶ ἀλήθειαν ἀπάντων ἀνθρώπων κάλλιστος. Θεοῦς τε γὰρ ὠμολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καὶ οὐδεμίαν ὑπέστη πλάσιν ἐς ἀπάτην καὶ διακράτησιν (διακρότησιν? Class.), ἀλλὰ γυμνῆν καὶ καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ἐχθρὸν ὑπολαμβάνων

ὁμῶς Ἄλδαο πύλησιν

ὅς χ' ἕτερον μὲν κεῖθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.

Γυναῖκα οὖν ἤτησε Ῥωμαίαν εὐθὺς, ἵνα μὴδὲν ὑβρίζῃ διὰ σώματος ἀνάγκην. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε τὸν γάμον, καὶ ὁ πατὴρ τῆς κόρης (ἐτρέφετο γὰρ ὑπὸ

πατρὶ) καὶ τὸ πρᾶγμα ἐθαύμασε, μακάριον ἑαυτὸν ὑπολαμβάνων, εἰ τοιοῦτον ἔξει γαμβρόν. Τῶν μὲν οὖν δημοφύλων ὀλίγοι τινὲς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν ἀγασθέντες τοῦ νεανίσκου, πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην ἐχώρησαν καὶ συνεστήκεσαν, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δυνατώτεροι τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρίξ εἶχοντο, καὶ πρὸς τὴν ὠδῖνα τῆς ἐπιβουλῆς σφραδάζοντες ἐμεμήνεσαν· ὧν ἤρχεν Ἐριόλυφος, ἀνὴρ ἡμιμῆνης καὶ τῶν ἄλλων λυσσώδστερος. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἀδρότερου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ τὴν λέγουσαν « οἶνος καὶ ἀλήθεια, » τοῦ Διονύσου καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικυρπτομένην στάσιν, διαλύεται μὲν τὸ συμποσίον ἀτάκτως, καὶ διὰ θυρῶν ἐχώρουν τεθορυβημένοι καὶ παρακεκινηκότες (παρηννηκότες? Class.)· ὁ δὲ Φράβιθος δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν τὸ καλὸν καὶ δίκαιον κάλλιον ἅμα καὶ θεοφιλέστερον ὀφθήσεσθαι νομίζων, εἰ προσθεῖη τάχος, οὐ περιμείνας ἕτερον καιρὸν, ἀλλὰ σπασάμενος τὸ ξίφος τῆς πλευρᾶς Ἐριόλυφου διήλασε. Καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὄνειροπολήσας τὴν ἀδικὸν ἐπιβουλὴν· οἱ δὲ ***

Exc. De sent. p. 281 : Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἀδρότερου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀπέδειξαν ἀληθινὴν [τὴν] λέγουσαν « οἶνος καὶ ἀλήθεια τοῦ Διονύσου. » Διὸ καὶ τὸν θεὸν εἰκότως Λυαῖον καλοῦσιν, ὡς οὐ μόνον διαλύοντα τὰς λύπας, ἀλλὰ καὶ τὸ στεγανὸν τῶν ἀπορρήτων διαχέοντα καὶ διακαλύπτοντα. Καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν βουλὴν, διαλύεται τὸ συμποσίον ἀτάκτως.

De re narrata cf. Zosimus IV, 56 (392 p. C.).

tur, ut contenti praesenti prosperitate fruerentur, alii ut iusjurandum, quod domi praestiterant, servarent, neque pacta migrarent. Illa autem pacta erant immanissima, et crudelitate ipsam barbarorum morem excedebant : ut omni ratione Romanis insidias tenderent et omni arte et fraude illos, quorum summa in eos constabant merita, aggredirentur et circumvenirent, neque quiescerent, donec omni illorum regione potiti essent. De hoc igitur erat inter Scythas seditio, et inter se dissidentes, in duas contrarias partes lati sunt. Alii in deteriorem, alii in benigniorem sententiam vergebant, utraque tamen pars seditionis causam occultabat. Nihilominus imperator illos honoribus ornare non desistebat, et modo suae mensae participes, modo sub eodem tentorio degentes admittebat et omni benevolentia eos prosequabatur. Nusquam enim prava eorum consilia apparebant et detegebantur. Erat autem sanctioris et deis carae partis dux Fravitta, aetate quidem juvenis, sed qui, quum virtutem coleret et veritati studeret, omnium hominum praestantissimus erat. Deos ille sibi ad antiquum morem colendos statuebat, neque illi ullus inerat dolus. Non ille quicquam per fraudem et malitiam fingebat, quo sibi potentiam compararet, sed puro, simplici et candido animo inter homines agebat. Pejorem portis infernorum inimicum eum esse ducebat, qui aliud in pectore versaret, aliud ore proferret. Uxorem Romanam expetivit, ne propter corporis necessitatem injurius esse cogereetur. Et im-

perator dedit jus nuptiarum, et pater puellae (etenim sub patre nutriebatur) rem admiratus, beatum se ducebat, quod talem generum nactus esset. Ex eo factum est ut nonnulli, sed admodum pauci, adolescentis virtutem et pietatem reveriti, ad ejus causam se adjunxerint. Multo vero plures et hi potentiores, quae semel ab initio decreverant, tuenda sibi ducere, et conceptas insidias parturientes, insanire et furere. Horum princeps erat Eriulfus, vir impotens et furibundus. Quum autem illos imperator convivio lautiore excoepisset, verum esse illud antiquum proverbium apparuit, in vino veritatem esse. Nam ejus ope in apertum erupit seditio. Solvitur igitur convivium incondite, et magna cum commotione et confusione convivae tumultuantes foras prosilunt. At Fravitta, quae erat ejus virtutis magnitudo, si statim prosliret, pulchrius et justius se facturum existimavit. Itaque non exspectato alio tempore, ense educto latus Eriulfum confodit : et ille quidem collapsus jacebat, somnians, quum ante in somniis injustam aggressionem. * * *

Quumque illis aliquando ab imperatore largius ac sumptuosius convivium fuisset exhibitum, verax patuit proverbium illud, Bacchi vinum et veritas. Quare et hoc numen congruenter Liberum appellat, quia non solum mæroribus liberat, verum etiam mentis arcana dissolvit et aperit. Quare et illorum quum inter pocula consilia revelasset, convivium turbulenter dissolutum est.

61.

[Suidas : Ἐπ' ἡματι, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. « Ὁ δὲ Θεοδοσίος τὴν βασιλίσαν θανοῦσαν ἐπ' ἡματι σχεδόν τι ἐδάκρυσεν. Ἀνάγκη γὰρ καὶ ὁ προκείμενος πόλεμος (contra Eugenium) συνεσκίαζεν αὐτῷ τὸ περὶ τὴν γυναικα πάθος. »]

Cf. Zosimus IV, 57 : Ἦδη δὲ αὐτῷ πρὸς τὴν ἔξοδον ἐπειγομένη συμβέβηκε Γάλλαν τὴν γαμετὴν ἐν ταῖς ὠδίσι αὐταῖς τελευτῆσαι, σὺν τῷ βρέφει καὶ τὸν βίον ἀποθεμένην. Ταύτην μὲν οὖν κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν νόμον ὁ βασιλεὺς ἐπ' ἡματι δακρύσας, ἀπεχώρει σὺν τῷ στρατῷ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον διαθήσων (394). Tillemont. V, p. 374.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ ΚΑΙ ΟΝΩΡΙΟΣ.

62.

Exc. De sent. p. 281, 282 : Ὅτι οἱ παῖδες Θεοδοσίου ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔστησαν. Εἰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, ἕπερ ἐστὶ σκοπὸς ἱστορίας, προστιθέσθαι δεῖ τοῖς γεγενημένοις, τὸ μὲν ὄνομα ἦν τῶν βασιλέων, τὸ δὲ ἔργον τῶν μὲν κατὰ τὴν ἐφ' ἡμῶν Ῥοφρίνου, τὰ δὲ ἐσπέρια Στελίχωνος εἰς ἅσασαν ἐξουσίαν· οὕτω γοῦν οἱ μὲν βασιλεῖς ἐπειτάντο παρὰ τῶν ἐπιτροπευόντων τὰς ἀρχάς, οἱ δὲ ἐπιτροπεύοντες αἰεὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμουν ὥσπερ βασιλεύοντες, φανερώς μὲν οὐκ ἐναντίας χεῖρας καὶ ὅπλα ἀράμενοι, κρύφα δὲ ἀπάτης καὶ δόλου μηδὲν ὑπολείποντες· διὰ γὰρ μαλακίαν καὶ ἀσθένειαν ψυχῆς τὸ διέρπον καὶ ὑπουλον τῶν μηχανημάτων αὐτοῖς ὡς ἀνδρεῖον...

De re cf. Zosim. V, 1 (395 p. C.). Post hæc in codice Vaticano desiderantur paginae duæ. « Demersæ sunt partim saltem res, quas scribit Zosimus V, 2—10; nempe Rufini et Stelichonis simul-

tates et insolentia facinora; Luciani comitis supplicium; Arcadii nuptiæ cum filia Promoti, lusa Rufini exspectatione; Honorii item nuptiæ cum Stelichonis filia; Alarici per Græciam vastationes, salvis tamen Athenis; Stelichonis in Græciam adventus ex eaque regressus; Rufini denique cædes a Stelichonis militibus patrata; quo extincto, potestas Eutropii eunuchi in aula Byzantina se efferre cæpit. » Μαι.

63.

Suidas : Ῥουφίνος. Οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν, βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους. Ἦσαν δὲ οὗτος τε καὶ Στελίχων ἐπίτροποι τῶν Θεοδοσίου παίδων. Ἄμφω [δὲ] τὰ πάντα συνήραζον, ἐν τῷ πλοῦτι τὸ κράτος τιθέμενοι, καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν, εἰ μὴ τοῦτοις ἔδοξε· δίκαι τε ἄσασαι πρὸς τούτων ἐδικάζοντο, καὶ πολλὸς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων, εἰ ποῦ τινι χωρίῳ ὑπάρχοι παντομιγῆς τε καὶ εὐκαρπον· καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνήραστο, κατηγορίας πεπλασμένης εὐλόγου, διὰ τινων ὑφειμένων ἐνηδρευμένος. Καὶ ὁ ἀδικούμενος ἠδικεῖτο, τοῦ ἀδικούντος κρίνοντος. Ἔς τοῦτο (τοσοῦτον Suid. v. Ἄμετροκάκου) δὲ ὁ Ῥουφίνος ἐχώρησεν ἀμετροκάκου πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δημόσια ἀπημπολεῖ, καὶ ὅσα δημόσια δικαστήρια Ῥουφίνῳ πάντες ἐδικάζον. Καὶ ὁ τῶν κολάκων περὶ αὐτὸν ὄχλος ἦν πολὺς. Οἱ δὲ κολάκες χθὲς μὲν καὶ πρῶην δεδρακότες τοῦ κατηλείου καὶ τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν καὶ τοῦδαφος κορεῖν, ἄρτι δὲ χλαμύδας τὰς τε εὐπαράφους ἐνδεδυκότες, καὶ περόνας χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγίστι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι ***. Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ Ῥουφίνου εὔροις ἐν τῇ τοῦ Σαρδιανῶ Ἐὐναπίου Χρονογραφίᾳ.

Ejusdem loci particulas Suidas exhibet vv. Παντομιγῆς. Ἀμετροκάκου. Βάθρα. Καλλύνων. Περόνη. In

61.

Theodosius imperatricem defunctam per unum vix diem deflevit. Nam ipsa necessitas et præsens bellum obumbrabant ipsius dolorem, quem ex uxore sentiebat.

62.

Liberi Theodosii (Honorius et Arcadius) imperium patrium obtinebant (395 p. C.). Verumtamen si veritas, quod est præcipuum historiæ propositum, dicenda est, illi quidem nomine tenus reges erant, reapse autem in Oriente Rufinus, in Occidente Stelicho, summam rerum potestatem habebant. Sic ergo imperatores quidem a curatoribus suis regebantur; ipsi vero curatores perpetuum inter se, regum instar, bellum gerebant; non ita equidem, ut publice manus et arma invicem inferrent, clam tamen nulli fraudi doloque parcebant. Propter suum enim corruptum ignavumque animum quicquid erat subdoli fallacisque artificii, pro virilii facinore habebant.

63.

Rufinus sub Theodosio fuit. Homo profundo consilio præ-

ditus, et occultator animi. Hic autem et Stelicho erant tutores filiorum Theodosii. Ambo omnia rapiebant, in divitiis potentiam suam collocantes. Nec quisquam quidquam habebat proprium, nisi his placuisset. Omnesque causæ apud hos judicabantur, magnaue multitudo circumcursantium erat, si forte alicui prædium aliquod esset locuples et fertile. Nam dominum confestim corripiebatur, accusatione speciosa adversus eum conficta per quorundam emissariorum subnatorum insidias. Itaque, cui fiebat injuria, condemnabatur ab auctore injuriæ. Rufinus autem eo immensæ et improbæ avaritiæ processit, ut vel ipsa publica mancipia venderet, et publica prætoria omnia in Rufini gratiam judicaret. Et adulatorum turba circa eum magna fuit. Adulatores vero heri quidem et nudius tertius cauponis servi erant, ut subsellia purgarent et pavimenta verrerent: jam vero chlamydes egregie prætextas gestabant, et aureis fibulis vestes strictas ferebant, et sigillis auro inclusis digitos ornabant. Plurimas vero Rufini criminationes reperias in Eunapii Sardiani Chronographia.

brevius Eunapii locus contractus est in Exc. Joannis Antiocheni p. 849 Vales. Cf. Claudian. In Rufinum I, 186 :

Fluctibus auri

*expleri sitis ista nequit. Cuiuscumque monile
contextum gemmis, aut prædia culla fuissent,
Rufino populandus erat; dominoque parabat
exitium fecundus ager. Metuenda colonis
fertilitas. Laribus pellit, detrudit avilis
finibus, etc.*

64.

Suidas : Ἀμείλικτον, ἀπηγῆ, ἀκαμπῆ. Καὶ ἀμείλικτος, ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος. « Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον. » « Agitur forte de Rufino et Stelichone. » Boisson.

65.

Primo Arcadii anno Alarichus per Thermopylas in Græciam irrumpens Bœotiam et Atticam vastavit, ipsasque oppugnare aggressus est Athenas, quas tutabatur cum Achille Minerva. De his ad Historiarum suarum volumina Eunapius lectorem ablegat in Vita Maximi p. 52 : ... καὶ οὐκ εἰς μακρὰν πολλῶν καὶ ἀδιήγητων ἐπικλυσθέντων κακῶν (ὧν τὰ μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τῆς ἱστορίας εἰρηται, τὰ δὲ, ἐὰν ἐπιτρέψῃ τὸ θεῖον, λελέξεται), ὅτε Ἀλλάριχος ἔχων τοὺς βαρβάρους διὰ τῶν Πυλῶν παρήλθεν, ὡσπερ διὰ σταδίου καὶ ἱπποκρότου πεδίου τρέχων. Τοιαύτας αὐτῶν τὰς πύλας ἀπέδειξε τῆς Ἑλλάδος ἦτε τῶν τὰ φαιὰ ἱμάτια ἔχόντων ἀκωλύτως προσπαρεισελθόντων ἀσέβεια, καὶ ὁ τῶν ἱεροφαντικῶν θεσμῶν παραρραγείς νόμος καὶ σύνθεσμος. Postremis Eunapius, Wytttenbachio interprete, significat Christianos monachos simul cum Gothis per Thermopylas in Græciam invasisse et patria avitaeque templa evertisse. (Aliter Tillemont l. I. V, p. 434.) In isto tumultu perierunt Priscus ille, Juliani olim favore pollens, et Proterius et Hilarius quidam, teste Eunapio in Vita Prisci p. 67 : Καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ βαθὺ διαφυλάττων ἦθος (sc. Priscus), καὶ γελῶν τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἱεροῖς... συναπώλετο· πολλῶν καὶ ἄλλων ἐν τῷδε τῷ χρόνῳ τῶν μὲν διὰ λύπην προειμένων τὸν βίον, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατεκόπτοντο· ἐν οἷς Προτέρσιος τε ἦν τις ἐκ Κεφαλληνίας τῆς νήσου, καὶ ἐμαρτυρεῖτο καλῶς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. Ἰάριον δὲ καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἠπίστατο, ἄνδρα Βιθυνὸν μὲν τὸ γένος, Ἀθήνησι δὲ καταγεράσαντα, πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ τῆς ἄλλης παιδείας, κατὰ γραφικὴν οὕτω φιλοσοφῆσαντα, ὥστε οὐκ ἐτεθνῆκει ἐν ταῖς ἐκείνου χερσίν ὁ Εὐφράνων. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων διὰ τοῦτο αὐτὸν τὸ ἐν εἶδει καλὸν

ἐθαύμαζε καὶ ὑπερηγάπα. Ἄλλ' ὅμως καὶ Ἰάριος τῶν ἀπολαυσάντων ἦν τῆς κοινῆς συμφορᾶς, ἔξω μὲν εὐρεθεὶς τῶν Ἀθηνῶν (πλησίον γὰρ πρὸ Κορίνθου διέτριβε), κατακοπεὶς δὲ παρὰ τῶν βαρβάρων ἅμα τοῖς οἰκέταις. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξῃ, γραφήσεται, οὐ τὰ καθ' ἕκαστον ἔχοντα, ἀλλὰ τὸ κοινόν, ὃ ἐκεῖ σαφέστερον λελέξεται. « Hac Gothorum in Græciam incursione, Wytttenbachius ait, Athenas non captas esse, et hic significat Eunapius, et in opere Historiæ Romanæ fusius declarasse videtur, siquidem ejus sectator Zosimus V, 6 copiosus est in hoc loco, urbem divino munere ex isto periculo servatam tradens, circumeunte muros Minerva, et ante eos stante Achille : quorum conspectu percultos hostes oppugnandi propositum abjecisse. At alii veteres urbem pariter, ut alias Græcas urbes, captam perhibent : quorum testimoniis nituntur Tillemontius (V, p. 188) et Corsinus (F. Att. IV, p. 197) : nituntur etiam eo, quod Eunapius supra in Maximo p. 52 dixit per Alarichi incursionem mysteria Cæceris Athenis cessasse; quæ sane ratiuncula levis est ad fidem de servata urbe elevandam : et diserte refellitur præsentē loco Eunapii, quo per verba ἔξω τῶν Ἀθηναίων ostenditur, eos, qui intra urbem manserint, servatos esse : ad quem locum illi viri non attendunt. Equidem haud dubito in judicio de hæc Zosimi narratione sequi duos novissimos ejus annotatores : quorum Reitemeyerus eum cum aliis in concordiam redigi posse putat, ut Attica tantum regio, salvis Athenis ipsis, hostium injuriam experta esse credatur : Philostorgius vero (XII, 2), Alarichum intrasse Athenas dicens, ad Zosimi verba ita explicetur, ut dux hostium non cum copiis, et fœdere antea composito, intraverit. Heynius autem prudenter monet p. 641 : « Quum Christiani illo ævo nihil fere, quod memorabile esset, sine miraculo factum jactarent, tolerandum sane erat in Gentilibus, si et illi sua miracula venditarent. » Quanquam in hoc Athenarum negotio, et objecta hostibus specie Minervæ et Achillis, humana solertia valuisse potest : qualis valuisse dicitur in specie Minervæ, Ætolis urbem Pellenam oppugnantibus objecta, apud Polyænum (VIII, 59) et Plutarchum in Arato p. 1042, qui, pro Minerva Dianam exhibens, cetera consentit. » — Quod Prisci mortem attinet, eam non ei de qua loquimur Alarichi incursioni assignandam esse Wytttenbachius putat, sed ad priora tempora, chronologia vitæ Prisci motus, referri mavult, quoniam jam antea sub Theodosio, maxime inde

64.

Adeo ambo erant revera inexorabiles, et facinus illud evasit illustrius.

ab an. 384 templa Græcorum patria diruta sint. Denique ad hoc velim attendas, Eunapium, quum sæpius in Vitis ad Historias suas lectorem ableget, adeo ut eas jam in publicum editas esse consentaneum sit : hoc loco, ubi de Alarichi temporibus sermo est, ita loqui, ut eorum memoriam tum nondum ab auctore nostro consignatam esse appareat.

66.

Suidas : Εὐτρόπιος ὁ εὐνοῦχος, ἐπίτροπος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. Καί φησιν Εὐνάπιος· « Ὁ μὲν γὰρ Ῥουφίνος, ἀνὴρ τε ὦν ἢ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγωνῶς, καὶ ποικίλαις ὀμιλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἔκτος ἔδοκει κατεξανίστασθαι τῆς νεωπεριζούσης ἅπαντα τύχης· ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐνοῦχος, παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέσεισεν ἅπαντα καὶ κατεδρόντησεν, ὥστε οὐ μόνον Ῥουφίνος ἦν αὐτός, ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεύς μικρὸν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν. Ὅς γε ὦν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο. Καὶ οἱ μὲν μῦθοι φασὶ τὴν Γοργόνα φανεῖσαν ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς ἰδόντας μεταβάλλειν εἰς λίθον· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος λῆρόν τινα περιττόν καὶ φλῆναφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε. » Καὶ πολλὸν καταχέει δικασυμὸν ὁ ἱστορικὸς τουτουτοῦ τοῦ εὐνοῦχου, τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπάξειον.

67.

[Idem v. Χανδόν· « Ὁ δὲ Εὐτρόπιος καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανδὸν ἀρούμενος, καὶ κατεμφορούμενος καὶ πολυπραγμονῶν, ὥστε οὐκ ἔλαθε πατὴρ παῖδα μισῶν, ἢ ἀνὴρ γυναῖκα, ἢ μήτηρ τέκνον· ἀλλ' ἐξηκοντίζετο ἅπαντας πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην. »]

Eunapio locum vindicavit Maius. In postremis vir doctus in Steph. Thes. s. v. Ἐξακοντίζω leg. proponit : ἐξηκοντίζοντο ἅπαντες. Nescio an fuerit ἐξηκουτίζοντο.

66.

Eutropius eunuchus Theodosii imp. tutor; de quo Eunapius loquens, « Rufinus quidem, ait, quum vir esset aut esse videretur, honoribus etiam perfunctus et varia fortuna jactatus non præter rationem nec præter decorum a Fortuna omnia innovante destitui videbatur. Eunuchus vero cubicularius potestatem illius adeptus, omnia adeo concussit et instar tonitrus perturbavit, ut non solum esset ipse Rufinus, sed etiam ille fabulis celebris Salmoneus cum ipso collatus parvum quiddam esse videretur. Qui quum esset eunuchus, vir esse per vim conabatur. Et fabulæ quidem tradunt, Gorgonem simul et conspectam esse, et spectatores in saxa mutasse. Sed nostra ætas meras aniles nugas illam fabulam esse demonstravit. » Aliisque Eunapius eunuchum istum plurimis conviviis perfundit, improba ejus vita dignissimis.

67.

Eutropius vero occasionem et fortunam immodice et af-

68.

Idem : Μυριέλικτος, ὁ πολλάκις ἐλίξσει στρεφόμενος. Εὐνάπιος· « Ὁ βαρὺς καὶ μυριέλικτος ἐκείνος ὄφις, καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθουρίζομενος καὶ τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος παρέδωκεν αὐτόν. »

Idem : Κεκαρωθεὶς. καὶ κεκαρωμένος. « Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν δόδον. »

« Credo hic agi de Eutropio qui fr. 69 serpenti comparatur. Sed et poterit hic aliquis agnoscere Rufinum, qui imperium affectans ac spe tumidus obvium processit Stelichonis militibus, a quibus circumventus fuit et occisus Claudianus In Rufin. II, 343 :

*Ipse salutatum reduces post prælia turmas
Jam regale tumens et principe celsior ibat,
Collaque femineo jactabat molitia gestu,
Imperii certus, tegetet ceu purpura dudum
Corpus, et ambirent ardentem tempora gemmæ.*

Cf. Zosimus V, 7. » Boisson.

69.

Idem : Περισπειραθείς, περιπλακείς, περιελιχθείς. « Ὁ δὲ εὐνοῦχος κατεκράτει τῶν βασιλείων, καὶ περισπειρασάμενος τὰς αὐλὰς συνέσφιγγεν ἅπαντα, καθάπερ τις γενναῖος ὄφις, καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χρεῖαν. » Περὶ Εὐτροπίου λέγει.

70.

Idem : Τιμάσιος. Οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἦν· ὃν ὁ Εὐτρόπιος ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι βουλόμενος, ἐκ τῆς Ἀσίας μετεκαλεῖτο πρὸς τὰ βασίλεια. Ὁ δὲ γαῦρός τε ἀνὴρ ὢν καὶ ἀγέρωχος καὶ στρατείας ὀμιληκῶς, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγούμενος τῶν ἐν ἀνθρώποις, τιμὴν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον ἐπικλύζοντα,

fatim hauriens et se ingurgitans et multis aliorum negotiis se immiscens, ita vivebat, ut pater filium odio prosequens aut maritus uxorem aut mater filiam minime lateret, sed omnes ejacularetur ad ipsius sententiam.

68.

Infestus ille serpens et sinuosus, quasi qui susurris a Medea sopitus esset, oppressus veterno sese dedit.

Ille vero cor honoribus tanquam veterno gravatum habens in iter se dedit.

69.

« Eunuchus vero regiam obtinebat, quumque aulam spiris quasi circumdedisset, omnia constricta tanquam robustus serpens suum in latibulum pertrahebat. » De Eutropio hæc dicuntur.

70.

Timasius sub Theodosio imperatore fuit. Quem Eutropius rebus præficere volens ex Asia ad regiam evocavit. Ille vero, vir insolens et superbus et in rebus bellicis versatus,

καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὃ τι βούλοιο κερῆσθαι καὶ ἀδεῶς, διὰ τε μέθην νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δύόμενον καθορᾶν ἥλιον, ἴσα καὶ οὐρανοῦ εἶναι νομίσας τὴν μετάκλησιν, ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ διακεχυμένων πρὸς ὀλιγωρίαν διατριβῶν ἀπορρήξας ἑαυτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βάρυς ἀναστάς ἐκ Παμφυλίας ἐπὶ Λυδίαν ἀνέστρεφεν, ὡς ἂν δὴ τις βασιλεύων ἢ τὸν γε βασιλεῦσα καὶ τὸν εὐνούχον κατὰ πάρεργόν τι παιδιὰν (παρ. π. τινα, Suid. v. Παιδιά) θησόμενος, εἰ βούλοιο.

Quædam hinc Suidas repetit s. v. Γαῦρος ἐτ Παιδιά. De hoc Timasio, qui inde a Valentis temporibus inter militum duces eminebat, v. Zosim. IV, 45. 49. 54. Eutropii machinis circumventus exilio multatur (396). V. Zos. V, 8 sq., coll. Eunap. fr. 71. 72.

71.

Exc. De sent. p. 282. 283 : ... ρασε καθάπερ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν διενεχθέν, καὶ κατὰ τοῦτον ἐς ἀνθρώπινα. Ὁ μὲν οὖν Βάργος τὴν ἀρχὴν πιστευθεὶς παρὰ τοῦ εὐνούχου ἐξῆγε μάλα φαειρὸς καὶ γεγηθὼς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὡς ἂν ἀρχὰς ὑποθησόμενος ἑαυτῷ τινας πάλιν, καὶ μετὰ πολλῶν καὶ διεφθαρμένων στρατιωτῶν, πρὸς τὸ πολεμεῖν τοῖς εὐεργέταις· τῷ γὰρ περιόντι τῆς τόλης καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐγχειρουμένων πολλοὺς ἤδη περιπεφευγῶς κινδύνους, ἐς τὸ ἀκίνδυνον ἤδη πρὸς ἅπαντα καὶ λίαν εὐτυχῆς τὴν τόλμαν ἐξεβιάζετο. Συνετώτερος δὲ ὢν (sc. ὁ εὐνούχος) κατὰ πόδας ἦει πρὸς τὴν ἐπιβουλὴν. Καὶ δῆτα γυνὴ συνώκει τῷ Βάργω· ταύτην διὰ καθεμιένων ἀνθρώπων πάλαι πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν λεγόμενον ἀλλοτριῶς ἔχουσαν, διὰ τινος ἡρτυμένης καὶ συνεσκιασμένης ἐπιβουλῆς, ἐπὶ τὸν ἄνδρα ὡσπερ ἔχιδνα νυθρᾶν καὶ ὑπὸ κρύους κατεψυγμένα ταῖς ὑποκειμέναις ἐπαγγελίαις ἀνέστησαν καὶ ὄρθωσαν. Καὶ τέλος φυγῶν καὶ συλληφθεὶς τὴν τῶν ἀχαρίστων ὑπέσχε δίκην. Καὶ ὁ μὲν ἑαυτὸν μακνώτατον καὶ τὸν εὐνούχον φρονιμώτατον [ἀποδείξας Nieb.] ἔκειτο μαρ-

τυρῶν, ἡλικὸν ἐστὶ τὸ τῆς ἀχαριστίας παρὰ θεῶν ἔγκλημα.

Bargus ille Syrus e Laodice, olim ἀλλαντοπώλης, homo nequam, a Timasio, ejus in gratiam se insinuaverat, cohorti militum præfectus, et ex Asia Constantinopolim abductus fuerat. In regia autem Bargus Eutropii promissis seductus contra Timasium accusator exstitit, viroque de se optime merito auctor fuit exilii. Post hæc ipsum etiam Eutropium, qui militare munus ei tribuerat, insidiis aggressus est, sed ausis excidens pœnas dedit. Vide Zosimus V, 10 (396).

72.

Ibid. p. 283 : Ὅτι ὁ εὐνούχος τοῦτον τοσοῦτον ὄντα καὶ τηλικούτον ἐκβαλὼν τοῦ βίου, εὐνούχος ἄνδρα καὶ δοῦλος ὑπάτον καὶ θαλαμηπόλος τὸν ἐπὶ τοῖς στρατοπέδοις γεγεννημένον, μέγα δὴ τι καὶ ὑπὲρ ἄνδρας ἐφρόνει· καὶ μὴ τις γε τὸ Ἄβουνδαντίου πάθος, κἀκείνου τελέσαντος εἰς ὑπάτους...

Τοσοῦτον ὄντα] « Dicit Timasium, quem tamen Zosimus non occisum, sed relegatum ad Oasim dicit, incerta dein fama, num ibi perierit an potius evaserit. Item Hieronymus Ep. LX, 15 : *Timasius præcipitatus repente de altissimo dignitatis gradu, evasisse se putat, quod Assæ vivit inglorius* ». Mai. Cf. Tillemont. V, p. 436.—Ἄβουνδαντίου πάθος] « Scilicet Abundantius, qui jam inde a Gratiani temporibus militaverat, et sub Theodosio seniore summos honores adeptus fuerat, prætor etiam et consul designatus : nunc denique Eutropii invidia et insidiis patrimonio eversus, aula pulsus fuerat, Sidonemque habitare jussus, ut ait Zosimus V, 10. Quanquam Hieronymus (Ep. LX, 16) Pityunte Abundantium ætate sua exulare egentem affirmat, quæ est urbs Pontica. Sed enim, ut observat Vallarsius, conciliat discrepantiam Asterius Amasenus, ex quo intelligimus

quam prima mortalium bona duceret honorem et gloriam et affluentes opes et arbitratu suo et secure vivendi licentiam et per ebrietatem noctem et diem nescire, neque orientem neque occidentem solem aspicere, quumque evocationem illam pro cælesti haberet imperio, ab ignavis et in omnes delicias remissis vite studiis se avellens, animum ad gloriæ cupiditatem intendit, et ex Pamphylia gravis in Lydiam iter direxit tanquam rex quidam, aut qui vel ipsum imperatorem et eunuchum animi causa ludos facturus esset, si vellet.

71.

... tanquam cælo in terram adeoque inter homines demissum. Bargus itaque ab eunuchō (*Eutropio*) promotus, magno gestiens gaudio dignitatem occupavit; quippe qui et alia sibi rursus munera animo suo despondebat; cæpitque non sine multo corruptorum militum numero benefactores suos (*Eutropium*) oppugnare. Nam qui audaciæ suæ exsuperantia ac magnitudine suorum facinorum compluribus

periculis jam evaserat, tutum se ac per omnia felicem prorsus existimabat. At Eutropius, utpote callidus, vestigia quædam persequens ad instruendas insidias properabat. Etenim Bargo concubina quædam erat; quam huic jampridem iratam, artificiosa ac latente fraude, adversus Bargum tanquam colubrum torpidum geluque rigentem præmiis propositis concitaverunt. Quare Bargus postremo fugam moliens et comprehensus, ingrati animi sui penas luit. Et hic quidem insanissimum se, eunuchum vero prudentissimum ostendit; et documento fuit, quam deo invisum sit ingrati animi crimen.

72.

Eunuchus (*Eutropius*) postquam talem tantumque hominem vita spoliaverat, spado scilicet virum, servus consulem, cubicularius minister versatum in castris militem, magnos spiritus et virili sexu majores sumperat. Et ne quis Abundantii calamitatem, qui et ipse consul fuerat...

commutatam fuisse Abundantio exilii sedem. »
ΜΑΙ.

73.

Ibid. p. 283-285 : Ἀπίθανον μὲν γὰρ τὸ γραφόμενον· πλὴν εἴ τις ἕτερος αὐτὰ γράφειν ἰκανός ἐστι, θαυμάζω αὐτὸν ἔγωγε, καὶ ἀνδρείως ἀποφαινέσθω μοι τῆς ἀνεξικακίας χάριν. Ἄλλ' εἰκὸς μὲν τοὺς τὰ ἀκριβέστερα γράψαντας κατὰ χρόνους καὶ κατὰ ἀνδρας προσποιημένοι ἀσφαλῶς τὴν λέγειν, ἕς τε χάριν καὶ ἀπέχθειαν ἅμα φέρειν τὴν συγγραφὴν τῶν δὲ ταῦτα γράφοντι οὐ πρὸς ταῦτα ἔφερον ἢ ὁδός, ἀλλ' ὡς ὅτι μάλιστα ἀνατρέχοι καὶ στηρίζοιτο πρὸς ἀλήθειαν. Ἐπεὶ καὶ κατὰ τοῦσδε τοὺς χρόνους ἦκουον καὶ συνεπυθανόμην, ὡς ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα γράφουσιν ἱστορίαν· οὐς ἐγὼ οὐ τι νεμεσητὸν λέγω, ἀλλὰ ἐπίσταμαι γε σαφῶς ἀνδρας ἀγερώχους τε καὶ σκιρτῶνας καὶ ἀληθείας τοσοῦτον ἀφαστηκότας, ὅσον ἐντός ἐῖναι ἀναγωγίας. Καὶ οὐκ ἐκείνους μέμφομαι, τῆς δὲ ἀνθρωπίνης κρίσεως τὸ λίαν ἀκρατὲς καὶ ὀλισθηρὸν καταμέμφομαι, ὅτι θελγόμενοι καὶ καταγοητεύμενοι τὸ καθ' ἕκαστον, ἀν ὀνόματος μνηστῆ τις περιττοῦ καὶ τοῖς πολλοῖς γνωρίμου, καὶ τι τῶν περὶ τὴν αὐτὴν τὴν βασιλικὴν ἀκριβέστερον ὑπορύζαντες ἐξενέγκωσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, τὸν τε κροτοθύρουον ἔχουσιν ὡς ἀληθῆ λέγοντες καὶ πάντα εἰδότες, καὶ πολλὸς περὶ αὐτοὺς ὁ συνθέων ἔμιλος, μαρτυροῦντες βραδίως, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς συγγραφῆς εἰς τὸδε συμβιασάμενοι καὶ καταδείναντες, ὡς ἄρα τοῦτο ἕς (ἔστιν ἢ Ν.) αἰθέριον καὶ οὐρανόμηκες, ὅπερ αὐτοὶ διὰ βίου τινα χλιδὴν * ἴδωσι καὶ ἀπλόττητα χαυνότερον ἐπαينوῦντες, ἕς τὸ πιστεῦόμενον καὶ δημῶδες συναγοῦσι καὶ καταβιάζονται. Ἄλλ' ὅμως εἰ καὶ

73.

Incredibilis enim narratio est; sed tamen, si quispiam alius in eodem argumento versari potest, is mihi mirus erit, atque ob suam patientiam fortis videbitur. Sed nimirum par est, eos qui accuratius de temporibus et de hominibus egerunt, ut impune dicere possent, ad gratiam et odium historiam suam pariter flexisse. Verumtamen is qui hæc scribit, diversam plane viam institit, nihilque ei antiquius fuit, quam ut veritatem sequeretur et confirmaret. Sane et hac tempestate audio a nonnullis historiam scribi: quos ego (nihil stomachosius dicam) et protervos homines esse novi et lascivientes, tantumque a veritate remotos, quantum inscitia proximos. Neque ego illos accuso; sed illam non fero humani iudicii libidinem ac proclivitatem, qua permulsi atque decepti simul ac nomen aliquod paulo illustrius insouit multisque famigeratum, tum si quid ex aula regia accuratius eruerint, id continuo in vulgus differunt, et magno strepitu se jactant, quasi vera narrent et omnia norint. Plurima vero circa hos turba hominum versatur, qui facile dictis testimonium dant; quique historiae virtutem in hoc verti eoque redigi putant, ut illud mirificum ac celeste esse dicatur, quod ipsi pro vitæ suæ mollitia ac futili simplicitate laudant atque in publicam fidem vi pertrahunt. Age vero etiamsi incredibilia forte narrentur, nihilominus

ἀπίθανόν πως εἴρηται, πολλά τε αὐτοῦ τερατωδέστερα καὶ μυθωδέστερα προτέθειται, καὶ ἅπαντα ἦν τῆς ἡλιακῆς κινήσεως ἀληθέστερα· μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς (τε αὐτὸς Β.) ὁ ἥλιος τοῖς εἰρημένοις. Καὶ ρηθήσεται γε (μὲν Β.) ἴσως ἕτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βαθυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν· ἀλλ' ἐξαγγέλλει γε αὐτὰ ἡ συγγραφὴ μετριώτερον· καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῶν λεγομένων καὶ ὅτι γε φίλος θεὸς καὶ φίλη ἀλήθεια. Ἄλλ' οὐκ οἶδα ὅστις γίνομαι ταῦτα γράφον· πολὺ γὰρ τὸ φροντίζειν ἀληθείας· ἀλλ' ὁ γε τοῖς γεγραμμένοις ἀκολουθῶν καὶ πειθόμενος ἀκριβεῖαν τε προσκυνήσει καὶ ἀλήθειαν. Hæc e libri alicujus proœmio petita videntur.

74.

Ibid. p. 285, 286 : Ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους Εὐτροπίου τοῦ εὐνοῦχου τῶν μὲν περὶ τὴν ἐσπέραν οὐδὲν ἀκριβῶς γράφειν [ἔξην] εἰς ἐξήγησιν. Τό τε γὰρ διάστημα τοῦ πλοῦ καὶ μῆκος μακρὰς ἐποίησε τὰς ἀγγελίας καὶ διεφθαρμένας ὑπὸ χρόνου, καθάπερ ἐς χρόνιον καὶ παρέλκουσάν τινα νόσον μεταβεβλημένας· οἱ τε πλανώμενοι καὶ στρατευόμενοι εἰ μὲν τινες ἦσαν τῶν περὶ τὰ κοινὰ καὶ δυναμένων εἰδέναί, πρὸς χάριν καὶ ἀπέχθειαν καὶ τὰ καθ' ἡδονὴν ἕκαστος κατὰ (καὶ Β.) βούλησιν ἀπέστειλεν (ἐπέστειλεν Β.). Εἰ γοῦν τις αὐτῶν συνήγαγε τρεῖς ἢ τέσσαρας τάναντία λέγοντας ὡσπερ μάρτυρας, πολλὸ τὸ παγκράτιον ἦν τῶν λόγων καὶ ὁ πόλεμος ἐν χερσίν, ἀρχὰς λαβὼν ἀπὸ ρηματίων καὶ * συγκεκαυμένων. Ταῦτα δὲ ἦν « Σὺ πόθεν ταῦτα οἶδας; ποῦ δέ σε Στελίχων εἶδε; σὺ δὲ τὸν εὐνοῦχον εἶδες ἄν; » ὡστε ἔργον ἦν διαλύειν τὰς συμπλοκάς. Τῶν δὲ

alia præsto sunt portentosiora adhuc et fabulosiora, quæ tamen solari motu veriora dicuntur. Testis autem dictorum sol. Et quidem alia fortasse dicuntur his adhuc falsiora atque ab obtinenda fide remotiora, verumtamen nostra historia, ut decet, ea exponet, idque propter illud effatum: Amicus deus, et amica veritas. Verum ignoro, quidnam mihi talia eventurum sit scribenti. Grave enim negotium est cura veritatis. Sed tamen qui scriptis meis mentem fidemque adhibuerit, is diligentiam veritatemque sectabitur.

74.

Eutropii spædonis temporibus de rebus Occidentis nihil acenratius in historiam referri poterat. Nam et maritimi cursus spatiosa longinquitas seros nuntios et mora corruptos effiebat, ceu si in diuturnum quandam protractumque morbum incidissent: et qui peregrinabantur aut cum exercitu proficisciebantur, si forte negotia publica rescire poterant, pro sua gratia vel odio et pro libito ac voluntate in suis quisque epistolis renuntiabant. Quamobrem si forte horum tres vel quattuor contraria affirmantes testium instar congregavisses, præclara fiebat sermonum lucta, conflictusque protinus exsistebat, sumpto plerumque initio ab argutis ignisque voculis, quæ fere hujusmodi erant: « Tu vero undenam hæc audisti? ubinam te Stelicho vidit? num tu eunuchum

ἐμπόρων οὐδὲ εἷς λόγον πλείονα ψευδομένων, ἢ ὅσα κερδαίνειν βούλονται, ἀλλ' ὅσα τῷ σοφωτάτῳ μαρτυρεῖ κατὰ Πίνδαρον χρόνῳ || τὴν ἀκριβεστέραν κατάληψιν.

« Verba τὴν ἀκριβεστέραν κατάληψιν, a quibus aliud folium incipit, cum iis quæ præcedunt, omnino non cohæreere videntur. » ΝΙΕΒΗΝ. De latinis suis A. Maius : « Jam vero, inquit, candidum benignumque lectorem meum admonendum judico me et in superioribus et præcipue in consequentibus valde interdum æstuavisse, dum Eunapium latinum facerem. Nam et palimpsestus ægerime legebatur, et excerpta hiabant, et præterea jam diu notum est difficilem esse Eunapii interpretationem tum propter styli novitatem tum propter codicum corruptelam. »

75.

Ibid. p. 286-287 : « Οἱ ἐπὶ τὰς Ἀσιανὰς συμφορὰς στρέψω τὴν συγγραφὴν· τοιοῦτο γὰρ ὁ μακρὸς αἰὼν οὐδὲ ἐν ἤνεγκεν, οὐδὲ τις περὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινον ἐνεοχώθη τοιαύτη φορὰ καὶ κίνησις. Ἄλλ' ὅμως οὕτως εἶχε, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀσιώπητον, ὡς ἀδικοῖη γὰρ ἂν τις εἰ διὰ τὸ ἀπίθανον τάληθῆ μὴ γράφοιτο. Καὶ τοῦτά γε οὐδὲν διαφέρων ἐδόκει μοι τοῦ πεινῆν τι τῶν δριμύων καὶ πικρῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ· ἀλλ' ὥσπερ ἐκεῖνα κατακρασθέντα τοῖς σώμασιν ἀηδῶς τέλος ἔχει τὴν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν, οὕτω καὶ τὰ τερατευθέντα πρὸς τὸ παράλογον, οὗ τῆς γραφῆς ἐστὶ τὸ ἀηδὲς ἀμάρτημα, ἀλλὰ γλυκύ τι καὶ πότιμον διὰ τὴν ἀληθειαν τοῖς ἀκριβῶς ἐξετάζουσιν βουλομένοις γίνεται.

2. Καὶ οὗτος μὲν ἐσώζετο καλῶς πονηρὸς ὢν· ὁμοῦ

δὲ (τὸν σπλῆνα γὰρ ἐνόσει) διετέθη καλῶς ὑπὸ τῆς συνεχοῦς ἰππασίας, κατεπραῖνέ τε καὶ τὸ λιθῶδες ὑπεμάλαξε. Καὶ ὁ μὲν ἀπῆει τῷ τε σφετέρῳ σώματι πολεμῶν ἢ πολεμήσων, καὶ τοῖς περὶ τὴν αὐτὴν ἐπαγγέλλων ἀληθέστερον πόλεμον.

3. Ἡ δὲ Λυδία πλησιόχωρος οὕσα τὰ δευτέρα ἐμελε τοῦ ἀλεύρου φέρεσθαι.

4. Πλὴν ὅσα γε τούτοις ἐν ἑλπίσιν ἦν τὸ σώζεσθαι· ἑλπίς γὰρ ἐν ἀπορρήτοις ἐτι ζῶσι παραμύθιον.

Ἐπὶ τὰ γε ἐν τοῖς ἔργοις ξίφη καὶ βάρβαροι — οὐ κατὰ τὴν ἔννομον ἀπαίτησιν, (καὶ γὰρ ἐκεῖνη τὸ διπλάσιον ὑπερέβαλεν,) ἀλλὰ κατὰ τὴν βαρβαρικὴν καὶ ἀμετρον πλεονεξίαν. — Ἀκινδύνως εἶχε πρὸς ἕτερον.

5. « Οἱ [οὐχ οὕτω παρακεκινηχότες καὶ διεφθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ] δι' ὑπεροχὴν κακῶν, εἰς Ἰουλιανοῦ καιροῦς καὶ χρόνου τὸν εὐνοῦχον ἀνέθεσάν τινες Εὐτρόπιον. Ὡσπερ οὖν τῶν ἰατρῶν ἐστὶν ἀκούειν, ἐτι τοῖς φιλοζῶοις βέλτιόν ἐστι σπλῆνα νοσεῖν ἢ κάμνειν ἤπαρ, καὶ ὅσον ὑπὲρ ἤπατος διὰ πνεύμονος ἐπὶ καρδίαν συμπερατοῦται καὶ διεφίχεται, οὕτω καὶ τότε συνέβαινε, ὡς ἐν αἰρέσει τῶν αἰσχίστων, εὐδοχιμῆν εὐνοῦχον μανέντα πρὸς παράθεσιν τῶν ἐπιλαβουσῶν συμφορῶν.

6. Ὅμοιος δὲ Γαῖνας διαφθειράς τὸν πολέμιον (ἐπολέμει γὰρ εὐνοῦχῳ μάλα ἐντεταμένῳ· οὕτω σφόδρα γενναῖός τις ἦν), εἰς τῶν ἐδόκει κατωρθωκέαι, διὰ τούτων ἤττητο. Ὑγρότερος γὰρ ὑπὸ τοῦ κατορθώματος καὶ μαλακώτερος γενόμενος, ὡς ἂν ἦδη τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν συνηρηκῶς καὶ τοῖς ποσὶν ἐπεμβαίνων αὐτῇ, μαλακώτερος ἦν ἀμφοφάσθαι· καὶ πρὸς τὸν Ἀργίβολον (1. Τριβίγιδον) ἐπρεσβεύετο, ὡς τὸ σπουδαζόμενον αὐτοῖς ἔχει τέλος.

nostri? » neque facile erat, rixas componere. Jam et mercatorum nemo quicquam præter mendacia præterque lucrum suum loquebatur, et quicquid sapientissimo rerum omnium tempori, prout Pindari (Ol. 10, 64) sententia est, accuratiorem exhibet explorationem.

75.

Nunc ad Asiaticas calamitates stilum transferam. Par enim nihil ævum immensum tulit, neque unquam in hominum vita tantus motus tantusque rerum transitus fuit. Atqui hæc ita evenerunt neque silentio veritatem premere licet : nam ille injuste se gereret, qui ob fidei impetrandæ difficultatem res veras historiæ non commendaret. Porro hoc mihi haud differre videtur ab eo, qui acre aliquid atque amarum salutis gratia ebibit. Nam sicuti hæc insuaviter corporibus commixta salutem pariunt ; sic etiam quæ mirabiliter et præter omnium opinionem accidunt, haud quidem historiæ molestum peccatum reputanda sunt, sed dulce quid potius atque exoptabile propter veritatem apud eos qui res altius scrutari volunt.

2. Atque ita proclamare evasit incolomis, qui malus vir erat : simulque valetudini suæ bene fecit continenti equitatione, (nam splene laborabat,) calculosque mollivit ac mitigavit. Et is quidem abibat corpori suo vel nunc bellum faciens vel postea facturus ; multo tamen verius bellum hominibus aulicis indicens.

3. Finitima Lydia secundas exitii partes latura erat (si Tribigildus Phrygia vastata, eam statim aggressus esset, neque in Pisidiam potius se convertisset).

4. Hi tamen salutis spem fovebant. Etenim spes, dum vita superest, in re incerta solatur . . . ad præliorum gladios et barbari . . . non pro legitima exactionis modo, quæ tamen ipsa dimidio amplius erat, sed pro barbarica infinitaque cupiditate. — Ab altero periculum non imminabat.

5. Non tam vesania moti, quam propter malorum cumulum erant qui Eutropium eunuchum ad felicitatem imperii Juliani referrent. Ergo, ut medici aiunt, vitæ retinendæ cupidus melius esse, ut a splene doleant, quam ut jecore laborent, vel ea parte, quæ supra jecur per pulmonem ad cor pertingit ; sic etiam illo tempore accidit, ut in rerum turpissimarum conflictu vesanus eunuchus laudem referret, modo is cum presentibus malis compararetur.

6. Simul Gainas, adversario Eutropio subverso (etenim eunuchum vehementer oppugnabat : tam forti animo erat ;) quæ sibi videbatur prospere egisse, iis exitium sibi peperit. Languidior enim a prosperitate effectus, ceu si jam Romanum imperium pedibus proculcasset, mollior nunc ad contrectandum erat. Atque ad Argibolum (Tribigildum) nuntium misit, significans, commune consilium jam scopo esse positum.

7. Gainas et Argibolus . . . ille quidem dux, hic autem

7. Ὅτι Γαίνας καὶ Ἀργίβηλος (l. Τριβίγληθος)...
δὲ μὲν ἡγούμενος, δὲ δὲ ἐφεπόμενος...

Οὐδὲ αὐτὸς ἕτερον ἐπέμθει· σφαγεῖς δὲ ἔκειτο, μὴ δὲ
τὸν θάψοντα ἔχων καὶ κατορύζοντα.

§ 1. Sermo est de Asiae provinciae a Tribigildo
direptis, quem Gainas, Eutropii odio motus, ad
seditionem excitaverat. V. Zosim. V, 13, 7. — § 2.
Οὗτος κτλ.]. « Num sermo est de Gaina, qui Con-
stantinopoli discedens ad civile bellum concitan-
dum, causam discessus obtendebat affectam vale-
tudinem? » MAT. Fortasse Tribigildus intelligendus
est. — § 3. Cf. Zosimus V, 15, 6: Ἐὶ μὲν οὖν ἐπελθὼν
ἐπὶ τὴν Φρυγίαν ὁ Τριβίγληθος, μὴ τὴν ἐπὶ Πισιδίαν,
ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ Λυδίαν ἐχώρησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε,
ταύτης ἀκονίτι κατὰ κράτος αἰρεθείσης, συναπολέσθαι
καὶ τὴν Ἰονίαν αὐτῇ. — § 5. Prima verba uncis
distincta Niebuhrus addidit e Suida, qui v. Πα-
ρακινούοντα ex h. loco nonnulla excerptis. — § 6.
Ἀργίβηλον.] Apud Zosimum aliosque homo audit
Τριβίγληθος. Neque aliter Eunapius, quem sequitur
Zosimus, dixerit. — § 7. Σφαγεῖς] Quis? Num
Eutropius, de cuius caede v. Zosim. V, 18, 4;
Tillemont. V, p. 457; an Tribigildus, qui in
Thracia periit, teste Philostorgio H. Eccl. II, 8
p. 531, B ed. Vales.; an Leo?

76.

Suidas: Λέων. Οὗτος στρατηγὸς ἐπέμθη παρὰ
Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου κατὰ τῶν βαρβάρων, εὐκολος
ὢν καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος· ἦν γὰρ αὐτῷ
τὸ ἀνδρείον ἐπὶ τούτῳ συνηναγκασμένον, πλείους ἔχειν
παλλακίδας τῶν στρατιωτῶν, καὶ πλείονα πίνειν ἢ ὅσα
πάντες οἱ ἄνθρωποι πίνουσι. Cf. Suid. v. Εὐπαρά-
γωγος.

Idem: Ἀπεστάτει, ἀπέιχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνά-
πιος: « Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεστάτει τῆς τοῦ Λέοντος ἐπι-
νομίας· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴθωθεν. »

Idem: Διηρυενίζετο, τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν.
Εὐνάπιος: « Ὅ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων
διεξανιστάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηρυενίζετο πρὸς τὸν
λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν. »

De Leonte, quem contra Tribigildum Eutropius

assecla . . . Neque ipse alterum eluxit; caesus enim jacuit,
nemine vel sepulturæ mandante vel obruente.

76.

Leo ab Eutropio eunucho belli dux missus est contra
barbaros. Fuit autem homo levis et ob studium ebrietatis
facilis deceptu. Suam enim fortitudinem in hoc contulerat,
ut plures haberet pellices, quam milites, et plus biberet,
quam bibant omnes homines.

Etenim a Leonis cognomento non abstinebat; sic enim et
hoc animal facere solet.

Ille autem ad reliqua negotia se præparans corpore erecto
et cervicē elata stabat, ut Leonem ita dictum aggrederetur,
eumque interficeret.

in Asiam misit, v. Zosim. V, 14, 3: Λέων μὲν οὖν,
δὲ τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν συμβεβηκόσι βοηθῆσαι ταχθεὶς,
ἀρετῆς μὲν οὐδ' ἥστινοσοῦν μετελήφει στρατηγικῆς,
οὐδ' ἄλλου τινὸς ἀξίου πρὸς τοῦτο τύχης αὐτὸν ἀγαγεῖν,
πλὴν ὅτι πρὸς Εὐτρόπιον εἶχεν οἰκείως. — De altero
Suidæ loco Boissonadius: « Credo, inquit, agi
de Leontis immani edacitate, quem hoc nomine
dignum fuisse ait Eunapius, quod leonis mores
referret. Adscribendus omnino Claudianus in Eut-
rop. II, 376 :

*Emicat extemplo, cunctis trepidantibus, audax
crassa mole Leo, quem vix Cyclopiā solum
æquatūra fames, quem non jejuna Cæleño
vinceret: hinc nomen fertur meruisse Leonis...
Tunc Ajax erat Eutropii, lateque fremebat,
non septem vasto quatiens umbone iuvencois,
sed, quam perpetuis dapibus, piroque sedili,
inter anus interque colos oneraverat, alvum.*

Quæ si cum fragm. 77 comparentur, forte vi-
debitur Subarmachium et Leonem unum et eun-
dem esse hominem. Subarmachio propter leoninam
famem cognomen Leonis fuerit datum. Sed hoc
est hariolari. » — De fine Leontis, quem Tribigil-
dus simulata fuga fefellit, deinde adortus in pa-
ludes et necem adegit, v. Claudian. l. l., coll.
Reitemeyer. ad Zosim. V, 17, 1.

77.

Suidas: Σουβαρμάχιος. Οὗτος τῶν δορυφόρων
ἦν ἡγεμῶν, πιστότατος τῷ εὐνούχῳ Εὐτροπίῳ, εἶπερ
τις ἄλλος· ἔπινε δὲ οἶνον πλείονα ἢ ὅσον ἡδύνατο
χωρεῖν· ἀλλ' ὁμοῦς τὰ περὶ γαστέρα διὰ συνήθειαν
οὕτω καὶ γυμνασίαν ἰσχυρὰν καὶ νεανικὴν πάντα φέρειν
ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν ὑγρῶν ἔκκρισιν. Ἄει γοῦν ἦν,
πεπωκώς τε καὶ οὐ πεπωκώς, μεθῶν τὴν δὲ μέθην
παρεκάλυπτε [οὐ] σφαλερὸν διαβαίνων τοῖς ποσὶ, καὶ
πρὸς τὴν πτώσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας (καὶ διὰ νεότητα)
συνιστάμενος. Ἦν δὲ βασιλικῷ μὲν γένους, Κόλχος
ἀκριβῆς τῶν ὑπὲρ Φᾶσιν καὶ Θερμώδοντα, τοξότης
[δὲ] ἄριστος, εἶ γε μὴ κατετόξευεν αὐτὸν τὸ περιττὸν
τῆς τρυφῆς.

De Subermachio aliunde non constat. Negatio-

77.

Subarmachius fuit satellitum dux, fidelissimus eunucho
Eutropio, si quis alius: qui quamvis plus vini biberet,
quam capere posset, venter tamen ejus per consuetudinem
et exercitacionem perquam vehementem et strenuam omnia
ad naturalem humorum excretionem percoquebat. Is
semper erat ebrius, sive potasset sive non potasset. Ebrie-
tatem vero tegebat [non] instabilis ejus incessus, quum
propter ætatem juvenilem casui resisteret grumisque firm-
aret. Erat autem genere regio oriundus, Colchus verus ex
iis, qui ultra Phasidem et Thermodontem habitant; idem
sagittarius optimus, nisi luxus immodicus ipsum sagittis
suis quasi conficeret.

nem οὐ ante σφαλερὸν inseruerunt Portus, Toupius, Boissonadius. Vulgatam tuentur Hemsterhusius et Bernhardyus. « Nempе hominis incessus, Bernh. ait, semper lubricus et temulento similis occultabat ejus vinolentiam. »

78.

Exc. De sent. p. 288 : « Οτι Πέρσης ἦν ἐν Ῥώμῃ ἔπαρχος πρὸς χλευασίαν καὶ γέλωτα τὴν Ῥωμαϊκὴν παραφέρων εὐτυγίαν· σάνιδας δὲ πολλὰς μικρὰς πρὸς τὸ ἡμῖσι σταδίου συγκομισάμενος, καὶ εἰκόνα τινὰ τῶν ἔργων ὑπογράψαι βουλόμενος, πάντα ἐνετίθει γελοῖα ταῖς γραφαῖς, καὶ ἀπορρήτως τὰ γραφόμενα κατεχλεύαζε διὰ τῆς εἰκόνης. Ἀνδρείαν μὲν γὰρ βασιλείως καὶ Ῥώμῃν στρατιωτῶν ἢ πόλεμον ἐμφανῆ καὶ νόμιμον οὐδαμοῦ τὰ γραφόμενα παρεδήλου καὶ συνηνίττετο· χειρὸς δὲ τινος ὡς ἂν ἐκ νεφῶν προτεινομένης, ἐπίγραμμα ἦν τῇ χειρὶ· « Θεοῦ χεῖρ ἐλαύνουσα τοὺς βαρβάρους. » Αἰσχρὸν τοῦτο καταγράψαι, ἀλλ' ἀναγκαῖον. Καὶ πάλιν ἐτέρωθι· « Βάρβαροι τὸν Θεὸν φεύγοντες. » Καὶ τούτων ἕτερα παχύτερα κ. . . δ' ἕτερα κωδωνίζομένων γραφῶν φλήναφον, οὗ καὶ πρότερον ἢ συγγραφή μὲνηται, τῆς ἀκμαζούσης ἀρετῆς. . . τὸ σῶμα. . . τῆς ψυχῆς. . . πλέον κατὰ σῶμα διαλυόμενον ἤδη. . . ἀπο. . .

79.

Suidas : Ἑλληνοδίκαι, οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος οὕτω· « Καὶ τότε δὲ μέγιστος Ἑλληνοδίκης Γαῖνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἤθλοθέτει. » Eadem v. Ἡθλοθέτει.

Idem v. Πολυάνδριον. « Ὁ δὲ Γαῖνᾶς ἐξεχώρει τῆς πόλεως, καταλιπὼν αὐτὴν πολυάνδριον καὶ πολυτελεῖ τάφον, οὕτω θεαυμένων τῶν ἐνοικηκῶτων. » Eunapii esse Maius monuit.

Petita hæc ex narratione de rebellione Gainæ, qui parum abfuit quin ipsa Constantinopoli urbe potiretur (400). V. Zosim. V, 19.

78.

Persa quidam Romæ præfectus urbi erat, qui Romanam prosperitatem in ludibrium risumque trahebat. Hic enim parvis in medio Circo positis tabellis, ut præsentium rerum imaginem quandam effingeret, ridiculorum omne genus in pictura expressit, atque clam totum argumentum irrisit. Nam neque imperatoris fortitudinem, neque militum robur, neque bellum aliquod legitimum pictura demonstrabat : sed manus quædam quasi e nubibus protensa erat, cum inscriptione : *Manus Dei Barbaros fugans*. Turpe est hæc scribere, sed necessarium. Rursus in parte alia : *Barbari Deum fugientes* : atque his alia ineptiora . . . scriptoribus largiter potantibus nugæ, quarum et antea in historia memini.

79.

Tunc vero maxinus Hellenodica Gainas perniciem Romanorum dispensavit.

Gainas ex urbe excessit, quam commune et pretiosum sepulcrum reliquit, incolis ejus nondum sepultis.

80.

Suidas : Φράβιθος. Οὗτος στρατηγὸς ἦν τῆς ἀνατολῆς, δς ἀκμάζων τὴν ἀρετὴν ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαίνουσας πλέον· καὶ τό γε σῶμα διαλυόμενον ἤδη καὶ ἀποκολλώμενον εἰς τὴν λύσιν συνεγόμενον καὶ συνέπλεκεν εἰς πῆξιν τινα καὶ ἀρμονίαν, ὅπως ἂν ἀρκέσειεν τῷ καλῷ· δς τοὺς ληστὰς βραδίως συνείλεν, ὥστε μικροῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ληστείας ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσεῖν· ἦν δὲ Ἕλληνας τὴν θρησκείαν.

Eunapio locum vindicavit Boissonadius. De Fravitho (Φραῖθουτος vel Φραουστῖον Zosimus dicit), cui contra Gainam bellum commissum est, v. Zosimus V, 20, 1 : « Ἡ γερούσια στρατηγὸν ἐπὶ τῷ κατὰ Γαῖνῃν αἰρούνται πολέμῳ Φραῖθουτον, ἀνδρα βάρβαρον μὲν τὸ γένος, Ἕλληνας δὲ ἄλλως οὐ τρόπῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ προαιρέσει καὶ τῇ περὶ τὰ θεῖα θρησκεία κτλ. Cf. fr. 104.

81.

Idem : Λίβερνα, εἶδος πλοίου· καράβια. « Πηξάμενος δρομάδας τριακοντῆρεις Λιβερνίδων τύπη. » « Hæc verba anonyma credidi posse pertinere ad eum Eunapii Historiæ locum, ubi de classe agebat, quam sibi Fravithus comparavit. Nunc legimus apud Zosimum V, 20, πλοῖα fuisse αὐτῷ πρὸς ναυμαχίαν ἀρκούντα, Λίβερνα ταῦτα καλούμενα κτλ. Boisson.

82.

Exc. De sent. p. 288-290 : « Οτι Φράβιθος δὲ στρατηγὸς Ῥωμαίων νικήσας Γαῖνῃν περὶ τὴν Χερρόνησον διαμένοντα, καὶ τοῦτον μὴ διώξας, (ἀσφαλῆς γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ νίκῃ κερδαίνειν τὸ ἔργον καὶ Λακωνικὸς τις,) † ἦν ὅτι τύχην εἰδέναι καὶ μὴ πέραν τοῦ μετρίου ποιείσθαι τὴν διώξιν. Καὶ οὗτος μὲν ἀσφαλέστερον βου-

80.

Fravitta fuit Orientis imperator, qui virtute florens corpore laborabat, quum animus majore sanitate frueretur. Et corpus, quod jam dissolvebatur et in dissolutionem ruebat, ipse coagmentabat et in quavis compagem et et commissuram cogebat et quasi clavis quibusdam compingebat, ut honestati conservanda sufficeret. Hic latrones adeo facile simul sustulit, ut vel ipsum latrocinii nomen ex hominum memoria propemodum exciderit. Fuit autem religione Græcus.

81.

Celestibus cum triginta remis Liburnicarum modo constructis.

82.

Fravitta, Romanorum dux, Gainam in Chersoneso demorantem vicit, sed victum non insecutus est; nam tardior erat ad persequendam victoriam et quasi Laconico more fortunam nosse sibi videbatur, neque immodicæ persecutioni esse indulgendum. Atque hic tutiore consilio utens præ-

λευόμενος, ἤλικον ἐστὶ τοῖς ἄλλοις τὸ καλῶς στρατηγεῖν ἔδειξεν· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ὅσον ἤλιθιον καὶ πηλοῦ παχύτερον, στρατηγικοὶ τινες εἶναι βουλόμενοι καὶ τὸ γεγονὸς ὑποσημαίνοντες διελήθρουν καὶ παρεφλυάρουν, τὰς ὄφρῦς ἀνασπώντες, καὶ διαφλεγόμενοι φθόνῳ πρὸς ἀπίθανόν τινα καὶ μυθώδη καταστραφῆναι (καταστροφὴν?) ἀπὸ μιᾶς γλώσσης καὶ πάθους, ὁμόφωνοι κατὰ (παρὰ Β.) δόξαν ὑπὸ δειλίας γεγονότες, καὶ τῷ παραλόγῳ πληγέντες, τὸν Φράβιθον ἐπεψήφισον [νικᾶν Ν.] μὲν εἰδέναι, νίκη δὲ οὐκ εἰδέναι χρῆσθαι. Ὁ γοῦν. . τὴν Χερρόνησον ἐγκατέλειπεν . . . αἰχμάλωτον ὀπίσω σωτηρίας. . προσηκόντως τύχῳσι· θέαμα τῆς νίκης ἄξιον. . καὶ οὗτοι μὲν πρ. . ἔβρα [σύνονον] καὶ ὑπέσπειρον εἰς τὰ βασιλεία τῷ λόγῳ ποικίλον τι καὶ περι. . ες, ὡς βάρβαρος βαρβάρῳ καὶ μύστης μύστη παρέχων διαφυγὴν καὶ σωτηρίαν· ὁ δὲ Φράβιθος μάλα φαιδρῶς καὶ . . πρὸς . . ἐπὶ Κωνσταντίνου πόλιν οὕτω τῆς φήμης . . καὶ σκοτεινὸν ὑφέρπον τῆς προφερομένης . . παρελθὼν εἰς τὰ βασιλεία φαιδρῶς καὶ γεγηθῶς [πάντων ἐκπεπληγ] μένων πρὸς τὸ παράλογον τῆς τύχης καὶ θεὸν ὄραν ὑπολαμβανόντων μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον (οὕτως, ὅ τι ἐστὶ νικᾶν καὶ χεῖρας ἔχειν, οὐκ ἤδεσαν,) πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ ἔλευθερίας. . εἰ μὴν διατεινόμενος ἐξεβόησεν τῶν καταφραττομένων φθόνων καὶ νηστείας καθάρματα . . πόσον ὁ θεὸς δύναται θεῶ μὲν ὅτε βου[λεται] τὸ δυν[ατὸν] ἐκείνου κακῶς. . τηλικούτων ἐν . . κατα πε . . ἔργον οἶσθα βασιλεῦ. Τοῦτο δὲ τὸ ἔργον . . ἀλλότριον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς. Τοῦ δὲ . . ἐπινεύοντος πρόσωπον, διὰ γὰρ ἀπλότῃτα πολλὴν συμπαθήσας πρὸς τὰ λεγόμενα . . τα τῶν εὐνοῦχων εἶπεν, ὅτι προσῆχόν ἐστιν ἐπινεύειν . . . τοῦ δὲ βασιλέως τοῦτο εἰπόντος, ὡς αἰτεῖν ἀνάγκη δωρεάν, ὁ Φράβιθος ἔφρησεν ἐπιτραπῆναι κακὰ τὸν πάτριον νόμον ἱερατεύειν θεόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς δι' ὑπεροχὴν βασιλικῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ὑπατεῖαν ἐπέτρεψεν· ὁ δ' ἐδέξατο.

Ἐπιφάνης ὁ Μίλων (1. Ἰμίλων) ἐπικαλού-

μενος, μυρία παρέχων κατὰ Ῥωμαίους, εἶτα Σκιπίωνος στρατηγούντος οὐ (οὐδὲν Ν.) δυνάμενος, τὴν δὲ αἰτίαν ἐρωτώμενος ἐξείπεν, τὰ μὲν πρόβατα εἶναι ταῦτα, τὸν δὲ ποιμένα σφοδρότερον καὶ τοῦ Ἄργου πολυωπέστερον.

De re v. Zosimus V, 21. 9. In postremis Gainas cum Himilcone Phamae, Fravitta cum Scipione comparatur.

83.

Ibid. p. 291 : Ἰεράξ ἦν, ὄνομα δὲ τοῦτο ἀνθρώπου κύριον, ὃν εἶδεν ὁ συγγραφεὺς καὶ διελέχθη πρὸς αὐτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν τε ἀνεμάξατο διὰ τὸν λόγον (τῶν λόγων Β.). Καὶ συνελόντι γε εἶπεῖν Ἀλεξανδρεὺς, καὶ κορακιδῆς μὲν κατὰ τὸ ἀπληστον ἐς τροφὴν, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τρυφῇ, πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀλεκτρυώδης, καὶ οἷός τις ἂν Ἀλεξανδρεὺς ἀσελγέστατος γένοιτο, καὶ εἴ γέ τι Ἀλεξανδρεὺς ἀσελγέστερον. Ἄλλ' ὁμοῦς ὁ συγγραφεὺς αἰδεσθῆναι τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν καὶ ἰταμοῦτητα συμπείσας ἐφ' οἷς ἦν λόγοις ὄχρετο ἀπιῶν, τεθηπότων τῶν παρόντων, ὅτι ἄνθρωπος ἐξ Ἀλεξανδρείας γλώσσᾳν τε ἐπέσχε καὶ φλυαρίαν ἐπέστησε καὶ τὸ πρόσωπον κατέκοψεν (κατέκρουσεν Ν. κατέβαψεν Dübnerus) ἐρῶθῆματι.

« Quisnam fuerit hic homo proprio nomine *Accipiter*, cui tam vehementer maledicunt Eunapius, non divino. Vixque intelligendum puto Arabazacium ducem [v. fr. 84], quem in bello adversus Isauros luxuriose se gessisse ait Zosimus V, 15. Etenim nomen illud non tam hominem Alexandrinum quam barbarum denotat. » ΜΑΙ. Idem in Addendis p. 715 hæc affert : « *Accipiter*, cui Eunapius ethnicus tam acerbe maledicunt, sine dubio est ille Hierax, homo Christianus S. Cyrillo Episcopo Alexandrino summopere addictus, quem idcirco malevolus præfectus Alexandriae Orestes tormentis subiecit, indignante, ut par erat, Cyrillo

clarum exemplum imperatoriae artis suppeditavit. Multi tamen homines stolidi et pingui Minerva, qui imperandi periti videri vellent, prædictam rem ludibrio habentes sermonibusque carpentes ac superciliis adductis irridentes, invidia inflammati et repente mirum in modum concordēs facti, factoque inopino attoniti aiebant : Imperare scit Fravitta, sed victoria uti nescit . . Chersonesum deseruit . . severunt in regia rumores varios . . ceu si barbarus barbaro ethnicusque ethnico effugium salutemque concederet. Fravitta autem dum hujusmodi fama Constantinopoli pedentim manaret, in regiam gestiens lætabundusque delatus, improvise fortunæ eventu deus potius, quam homo, visus est : adeo nesciebat quid esset vincere . . qui quum facie annuisset ; namque ob multam moris sui simplicitatem dictis commotus fuerat : ait æquum esse annuere . . quumque imperator diceret, oportere ut Fravitta remunerationem peteret, hic ait, postulare se, ut patrio ritu deum colere sibi liceret. Imperator autem propter eximiam, quæ in illo erat, virtutem consulatum quoque contulit, quem ipse recepit.

Phameas cognomento Imilco, qui innumeris damnis Romanos affecerat, deinde, Scipione exercitibus præposito, quum nihil jam posset, causamque rei rogaretur, ait : « Oves quidem eadem sunt, sed pastor multo vigilantior atque Argo oculatior. »

83.

Huic homini nomen proprium erat Hierax (*accipiter*) ; quem quidem historicus de facie novit atque allocutus est, animumque ejus serendis sermonibus exploravit. Ut breviter dicam, Alexandrinus erat et corvi quidem naturam ingluvie imitabatur : sed neque libidinibus carebat, ad quas galli ritu alacer erat, prorsusque incontinens instar hominis Alexandrini, immo et si quid Alexandrino incontinentis est. Sed tamen historicus tam impudentem tamque efronem hominem pudorem edocuit eoque facto abiit, mirantibus iis qui aderant, quod homo Alexandrinus linguam cohiberet, nugæ omitteret, et facie ruborem traheret.

Socrat. Hist. Eccl. VII, 13). En igitur quam ob causam impius Eunapius tam acriter Hieracem proscindit. » Zosimi narratio in hac Historiæ parte lacunam habet.

84.

Suidas : Ἀρβαζάκιος Ἰσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὃν Ἀρπαζάκιον ἐκάλουσαν διὰ τὸ πλεονεκτητικόν. Ἦν μὲν ἐξ Ἀρμενίας, τοῖς τρισὶν ἅμα συγκατελιγμένον πάθει, ὡς περ Ἡφαιστειοῖς δεσμοῖς ἀρρήκτοις, καὶ ἐμένε γὰρ ἐν αὐτοῖς ἐμπεδόν· ταῦτα δὲ ἦν ἐρωτομανία καὶ μέθη καὶ πλεονεξία. Οὕτω δὲ εἰς ἑξαχτον ὄρον τὰς ἑαυτῶν δοκούσας ἀρετὰς ἐπετήδευεν, ὥστε οὐκ ἂν τις ἐπίστευεν [μὴ] πειραθεῖς, ὅτι τὰς τρεῖς ἐκείνας οὕτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε· μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέζησε τοσαύταις, ὅσας οὔτε ἐκεῖνος ἀριθμεῖν εἶχεν, οὔτε ἕτερός τις τῶν διακονουμένων· καὶ οἱ γὰρ προσήκοντες αὐτῷ λογιῶν τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ἤδεσαν, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἑταιρῶν καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν. Ὡς περ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν, ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἓνα ἀριθμὸν, οὕτω καὶ ἐκεῖνος τὰς ἑταίρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ἠρίθμουν.

Partem horum repetit Suidas v. Μουσουργοί. De Orontis dicto cf. Aristid. vol. II, p. 257. Eunapii hunc locum primus vindicavit Valesius ad Marcellin. XV, p. 93. De Arbazacio, qui contra Isauros Pamphyliam et Ciliciam devastantes emissus est (404), vid. Zosimus V 25.

85.

Exc. De sent. p. 291, 292 : Ὁ δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐπιστρέψας τὸν λόγον, « Ἀλλὰ σύ γε, εἶπε, πάντων εἶ τῶν κακῶν αἴτιος, τοὺς τε βασιλεῖας διατέμνων ἐκ

84.

Arbazacius Isaurus, sub Arcadio imperatore, quem propter rapacitatem Harpazacium, i. e. Rapacem, appellabant. Fuit enim ex Armenia oriundus, simul his tribus affectionibus, ut firmissimis Vulcaniis vinculis constrictus, et in ipsis constanter perseveravit. Hæc autem affectiones fuerunt insanus amor et ebrietas et avaritia. Tanto autem studio illis quas existimabat virtutibus operam dabat, ut qui id experientia compertum non haberet, credere non posset eum tantos in tribus illis vitiiis progressus fecisse. Tot enim psaltrias in convictu suo habuit, ut neque ipse neque alius ullus e ministris eas numerare posset. Ac numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant; meretricum vero multitudo omnem eorum calculum superabat. Quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt minimum digitum et decem millia et unum significare : sic etiam illi meretrices et singulatim et per dena millia numerabant.

85.

Is autem, conversa ad Joannem oratione, « Tu vero, inquit, malorum omnium causa es, qui concordiam regum

τῆς σφῶν αὐτῶν κολλήσεως, καὶ τὸ θεοπροπέστατον ἔργον καὶ οὐρανόμηκες ὑπορύττων καὶ κατασειῶν ταῖς σαῖς μηχαναῖς ἐς διάλυσιν καὶ φθοράν. Ἔστι δὲ πανόλβιον τι χρῆμα καὶ τεῖχος ἀρρήκτον καὶ ἀδαμάντινον τοὺς βασιλεῖας ἐν δύο σώμασι μίαν βασιλείαν ἔχοντάς φαινέσθαι. » Καὶ οἱ παρόντες, τούτων λεγομένων, τὰς μὲν κεφαλὰς ἀπέσειον ἡσυχῆ καὶ δεδοικότες· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς ἄριστα λέγεσθαι· τὸν δὲ Ἰωάννην τρέμοντες καὶ πρὸς τὰ σφέτερα κέρδη κεχνηότες (ἡ γὰρ ἀκολασία καὶ τοῖς πονηροῖς, ἧπερ εἴρηται, τιμὴν ἐχαρίζετο), τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀμελήσαντες, καὶ προσστησάμενοι σφῶν αὐτῶν τὸν Ἰωάννην, τεχνικὸν δὴ τινα ἱερακοτρόφον, τὸν Φράβιθον ἀφείλοντο τῆς ψυχῆς.

Quo hæc spectent, nescio. « Fortasse, Maius ait, sermo est de Arcadii cum Honorio fratre bello Gildonico (397. 398). » Joannes aut Chrysostomus est episcopus Constantin., aut Joannes comes, cui Arcadii arcana sua omnia committebat, quemque plerique patrem esse pueri, quem Arcadius genuisse opinabatur, crediderunt, teste Zosimo V, 18.

86.

Ibid. p. 292 : Παμφυλία γοῦν ὑπὸ τῶν Ἰσαυρικῶν πολέμων πορθουμένη χρυσὸν ἐνόμισε τὰς Ἰσαυρικὰς συμφορὰς· καὶ καθάπερ ἐν ταῖς διοσημείαις ἀστραπῆς κεραυνὸς φοβερώτερος (ἡ μὲν γὰρ ἐφόβησέ μόνον, ὁ δὲ διέφθειρεν), οὕτω καὶ τοὺς Ἰσαυροὺς φρικωδεστάτους ὄντας ἀκοῦσαι τε καὶ ἰδεῖν ἄνωγς ἀπέδειξε καὶ τρυφερώτατόν τι καὶ γλοερὸν ἔαρ ὁ βέλτιστος ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰέραξ, οὕτω πάντα διερευνησάμενος καὶ συναρπάσας ἀθρόως ἐπὶ Φραβίθου φόνῳ. — Καὶ παραλαβὼν ὑπὸ μάλης ἐπειράτο διαφεύγειν κατὰ ῥύμην καὶ φορὰν. Ἄλλ' οὐκ εἶχεν ἀλασκοπίην ὁ Λύκιος Ἐρηνιανὸς

dissocias, remque omnium præstantissimam atque cœlestem artificii tuis perturbatam pessumdas. Quippe summa felicitas atque adamantina insuperabilisque firmitas est, quum duo reges unum regnum possidere videntur. » Tum qui huic orationi aderant, capitibus taciti pavidique nutabant; visus enim erat rectissime dicere. Veruntamen dum a Joanne sibi timent, et suum quisque lucrum meditatur, (namque impurus ille improbis quoque hominibus honores, uti dictum est, largiebatur,) communi ommissa salute, Joannem sibi præferunt, callidum scilicet Hieracis alumnum, Fravitamque vita spoliarent.

86.

Pamphylia Isauricis bellis vastata, nihilominus beatam se judicabat, si his tantum afficeretur. Jam sicuti in procellis fulgure fulmen formidabilius est; illud enim territat, hoc interim : sic etiam Isauros ceteroquin auditu visuque tremendos, veris tamen instar herbidi floridique ac voluptarii præclarus hic demonstravit Hierax, dum cuncta rimatur temereque diripit post Fravitæ cadem. — Ille clam fugam rapidam et tumultariam molitus est : verum Herenianus vicarius, quem non fefellerat, naturam aquilæ in-

βικάριος ὢν· ἀετὸς δὲ γενόμενος αὐτὸν συνήρασε τὸν Ἰέρακα, καὶ μόλις ἀφῆκεν, εἰ μὴ τετραχιλιούσις ἐκεῖνος αὐτῷ χρυσοῦς ἀπέτισεν.

De bello Isaurico (404) v. Zosimus V, 25; Sozom. VIII, 25; Philostorg. XI, 8; Tillemont tom. V, p. 473 sqq.

87.

Ibid. p. 292 — 295 : Ὅτι ἐπὶ Πουλχερίας τῆς βασιλείσης ἐξέεικο δημοσίᾳ πιπρασκόμενα τὰ ἔθνη τοῖς βουλομένοις ὠνεῖσθαι τὰς ἀρχάς· πᾶσι δὲ ἐπιπράσκοντο μεγάλα τε καὶ μικρὰ φανερώς ἐπὶ δημοσίων τραπεζῶν, ὡσπερ ἄλλο τι τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ὠνίων. Ὁ βουλόμενος Ἑλλησποντον ἀδικεῖν εἶχεν Ἑλλησποντον πριάμενος, καὶ ἄλλος Μακεδονίαν, Κυρήνην, καὶ ὅπως ἕκαστος ἐνόσει πρὸς τὸ ἀδικὸν ἢ ἐχθρὸς ἔχων. Ἐξῆν δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ἔθνος τὴν μοθηρίαν ὠνεῖσθαι ἑαυτοῦ πρὸς τὸ βλάπτειν τοὺς ὑπηκόους, καὶ πολλὰ συλλαμβάνειν ἔθνη· τοῦτο γὰρ ὁ βικάριος ἐδύνατο καὶ ἡ ἀνθύπατος ἀρχή. Καὶ δεός ἦν οὐδὲν τῶν ἀθλίων γραμμῶν τῶν νόμοις ἐντεθνηκότων, ὡς δεῖ τὸν ἐπὶ χρήμασι δικάζοντα κολάζεσθαι· ἀλλ' οἱ μὲν νόμοι κατὰ τὸν Σκυθὴν Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραχνίων ἦσαν ἀσθενέστεροι καὶ λεπτότεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινοτοῦ παντός πρὸς τὸ ρεῖν εὐκόλως καὶ διανεμοῦσθαι παραφερόμενοι. Ὁ δὲ τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη παραλαβὼν, δύο τινὰς ἢ τρεῖς στρατιώτας συνεφελομένους κατὰ τὴν πλαγίαν εἰσιόντας ἄρῃαν, μὴ βουλόμενος μανθάνειν (λανθάνειν B.), ὅτι [..., διὰ B.] σιωπῶντων κηρύκων, εἰ δὴ κήρυγμα σιωπώμενον γίγνεται, πρὸς πάντας περιήγγελλεν, ὡς δὴ φησιν Ὀμηρος·

« κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, μὴδὲ βοᾶν, αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο. » καὶ ὁ ἀρχῶν διὰ τῶν ἀφθόγγων τούτων κηρύκων πρὸς τὸ οὐς ἕκαστον περιήγγελλεν, ὡς πριάμενος εἶη τοὺς ὑπηκόους τόσου καὶ τόσου ἀργυρίου, καὶ πᾶσα γε ἀνάγκη τοῦτο καταβάλλειν, ἢ πράγματα ἔχοντας ἐπιτρέβασθαι θανάτοις καὶ δημεύσεσιν. Οἱ μὲν οὖν ἔχοντες καὶ συντελεῖς ἐκ προὔπαρχούσης οὐσίας κατετίθεσαν οἰμώζοντες τὸ ἀργύριον· οἱ δὲ ἀποροῦντες δημοσίᾳ κατεδαπανῶντο ταῖς μάστιξι τὰ σώματα· πρόφασις δὲ ἦν ἑτέρα τις. Εὐρέθη γὰρ γένος ἀνθρώπων δι' ἀπορίαν καὶ ἀπόνοιαν δῆξυθάνων καὶ φιλοκίνδυνον, οἱ τὰς ὕβρεις οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ κατηγορίᾳ τῆς ληστείας ὄρμησαν ἐπὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἔπαρχον. Κἀκεῖνος ἂν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα δισχηματισμένος πάλαι καὶ αὐτὸς ἕτερα τοιαῦτα πάσχων τόν τε κατηγορηθέντα συνήρασε, καὶ τοὺς κατηγορήσαντας ὡς παρρησίαν ἔχοντας ἐπήνησεν. . . τοιαῦτα γένοιτο· καὶ πρὸς τὸν ἄγωνα τῆς κρίσεως ἐλθούσης, ἔφραζεν ἂν διὰ τοῦ πιστοτάτου τῶν εὐνοούχων· « Ἄπιτε, ὦ βέλτιστοι, πᾶν θαυμάζοντες ὅτι μετὰ τῶν κεφαλῶν ἄπιτε· κατηγορεῖν γὰρ ἀρχομένουσιν οὐκ ἔξεστις. » Οἱ μὲν ἀπήσαν φηλαφῶντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις καὶ ἀγαπῶντες, ὅτι ἔχουσι συνηρμοσμένας· ὁ δὲ νικήσας τὴν Καδμείαν μακρῶ πλεόν ἦν ἀθλιώτατος, καὶ τὴν ἀρχὴν πριάμενος ὅλης τῆς ὑπαρχούσης οὐσίας, καὶ τὸ κέρδος τῆς ἀρχῆς προσκαταβαλὼν ταῖς τοσαύταις ἐνέδραις καὶ λόγοις. Πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἔκενοῦντο ἂν τὸν δόλον· καὶ βῆσθα ἦν ὄρᾶν τοὺς ἀρξάντας δεδθημένους ἀνδρὸς δημοσία τὰ χρήματα. » Ὁ δὲ ἀγνοῶν τίς κωμικός, οὐδὲ ἀναγινώσκειν ἄξιος τὴν γραφήν. Οὕτω γοῦν καὶ ὁ Ἐρηννιανὸς τότε τὸν Ἰέρακα

duens, corripuit Hieracem; vixque demum dimisit, quatuor acceptis ab illo aureorum millibus.

87.

Pulcheria regnante, prostabant publice venum gentes iis qui praefecturas coemere volebant: et sive haec maguae sive modicae essent, palam in publicis mensis, ceu venales in foro merces, distrahebantur. Igitur qui Hellespontum diripere auebat, Hellespontum emptam ferebat, alius vero Macedoniae, alius Cyrenae, prout quisque peculandi morbo laborabat, aut inimicos ulciscendi. Licebat autem his improbis vel singularum gentium praefecturas nocendi causa coemere, vel etiam cumulate plurium: illatenus enim patebat vicarii vel proconsulis iurisdictione. Nullus autem metus erat decretorum tristium iam pridem cum legibus mortuorum, quod poenae videlicet is qui jus venale habet, obnoxius sit. Etenim leges non modo, prout Scythia Anacharsis ait, araneosa tela infirmiores erant ac subtiliores, verum prorsus pulveris instar huc illuc facili jactu circumagebantur ac diffuebant. Qui vero unam gentem pluresve emerat, binis vel ternis stipitibus satellitibus, qui ad se per posticum ventitarent, ne forte lateret, * per tacitos praefectos (si tamen praefectum factum fieri potest) omnes certiores fecit, et more Homeroico (Il. 9, 11) nominatim ad forum viros singulos advocabat

sine strepitu, ipse vero in primis fungebatur munere. Itaque magistratus his taciturnis praefectibus utens in eujusque aurem insusurrabat, se singulos subditos hoc et illo argenti pondere venales habere. Prorsus autem necesse erat, vel imperatam pecuniam pendere, vel calumniis implicitos supplicia perpeti et proscriptiones. Qui ergo nummati erant, ii pro facultatibus quisque suis cum gemitu pecuniam solvebant: tenuiores autem plagis publice impositis abibant; rei praetextus autem aliunde petebatur. Exstitit enim genus hominum, qui ob egestatem ac vecordiam impendentem necem ac pericula temerent. Hi, nimirum injuriarum impatientes, crimen pecculatus apud aulae praefectum detulerunt. Hic autem, rem serio agere simulans (quippe et ipse olim in simili fortuna versatus erat,) eum qui accusabatur, reum agebat, et accusatoris fiduciam commendabat. Verumtamen ubi iudicii descriptio aderat, per fidelissimum sibi eunuchum nuntiandum illis curabat: « Abite, viri optimi, lucroque apponite, quod salvo capite abitis; namque magistratibus diem dicere nequaquam licet. » Tum illi discedebant, his auditis, capita sua contractantes, et plane contenti, quod ea cervicibus adhuc haerent. Qui autem Cadmean hanc victoriam retulerat, multo jam infelicior erat, tum quia praefecturam olim omni suo patrimonio redemerat, tum quia nuper praefecturae lucra his insidiis et

τὰ πλείονα (τῶν πολλὰ B.) μὲν ὑφελῆσθαι, πλείονα δὲ καταβαλεῖν συλλαβῶν ἀπέδειξε δικαίως ἀποτίνοντα τιμωρίας τοῦ κατὰ Φράβιθον φόνου. Ὁ δὲ Ἰέραξ καλούμενος ὑπὸ τοῦ πλείονα καταθέντος ὡσπερ ἀετοῦ συνειλημμένος ἀηδῶν ἦν Ἡσιόδειος οὐ δυναμένη πρὸς κρείττονα ἀντιπεριφέρειν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀετὸς οὐδὲν διέφερεν ἀηδόνας, πλὴν ὅσα καὶ εἰς τὸν τοῦ μύθου κολοῖον ἐτέλει, τῶν ἰδίων πτερῶν ὡσπερ ἀλλοτρίων ἐστερημένος.

Ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλίδος οὐκ ἦν τινα παρὰ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν μὴ τοῦτο ἀκοῦσαι « Τί δὲ σὺ, πάντων ἀνδρῶν θαυμασιώτερε, [πόλει] οὐκ ἄρχεις καὶ ἔθνω; » καὶ ὁ λόγος ἦν τοῦ κατὰ μῦθον ἰοῦ τῶν διψάδων δυνατώτερος.

Hæc in iisdem rebus versantur, de quibus in fragmento antecedente sermo est. Ad Pulcheriæ Augustæ tempora (inde ab an. 414) auctor (momente Niebuhrio) h. l. digressus est, ut referendo quomodo Hierax, æmulo, qui vel ipsum nequitia superaret, per Augustæ avaritiam traditus, pro nece Fravitte seras pœnas, verumtamen pœnas dederit, se solaretur. Ne cum Maio credas usque ad annum 414 vel ultra etiam Eunapium narrationem deduxisse, falsaque de Historiarum termino Photium tradidisse, vel inde prohibebris, quod sequitur fragmentum de Stelichone, qui multum ante Pulcheriæ regnum periit (an. 408).

88.

Ibid. p. 295 : Ὁ δὲ Στελίχων οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχροῦς ἠνάγκαζε, πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύντατον, ὡς φησι Μέανδρος, τὴν πενίαν θηρίον καὶ . . . λέγων κατὰ συστέλλων.

Ὅτι ὑπ. . . ὡς διὰ φιλαρχίαν ἤρουντο . . . ἅπαντες

criminationibus propulsandis insumpserat. Atque huiusmodi fraudibus domus omnes facultatibus vacuabantur : passimque videre erat magistratum bona publicata : veluti ait comicus : « Viri publicum munus gerentis publica est pecunia. » Qui autem nescit, quisnam comicus, is indignus est qui hæc legat. Sic igitur Herennianus Hieracem, qui plurima item impenderat, comprehensum coegit pœnas luere necis quam Fravitte intulerat. Hic autem Hierax (accipiter) ab eo, qui plura impenderat, tanquam ab aquila correptus, luscinia evasit Hesiodea, quæ potiori par esse non potuit. Tum et ipsa demum aquila nihil distulit a luscinia, nisi quod ad extremum, ut est in fabula, in corvum desiit, cui plumæ tanquam aliena res ereptæ fuerunt.

Eadem regina imperante, nemo Constantinopoli non hos sermones audiebat : « Tu vero, vir præclarissime, cur non urbibus populisque imperas? » Atque hic sermo veneno illo, quod est in fabulis, serpentum dipsadam efficacior erat.

88.

Stelicho homines non interemit, sed turpiter vivere coc-

οὶ δὲ ἔχοντες ζῆν μᾶλλον ἢ τοὺς . . . δεῖν πυρὶ καὶ φόνῳ καὶ σιδήρῳ πάντα δαπανήσασθαι . . . τῆς . . . χῆς ἐν τῷ διαφραίνεσθαι ὅτι μόνος Στελίχων ὑπὲρ ἀνωριπίνην ἐν . . .

SEDIS INCERTÆ.

89.

Suidas : Ἀτάσθαλα . . . καὶ ἀτάσθαλον, ἀδικον, παράνομον. Εὐνάπιος : « Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παιδας εὔγεγονότας συνεκρωθή καὶ νόμος εἶναι (ἦν? Boisson.) » Videntur hæc petita esse ex eodem loco, unde de Carino fragmentum 4. Certe eandem ibi sententiam habes, eademque pœne verba.

90.

Idem : Βαλάντιον, μάρσιπος. Εὐνάπιος : « Εἰτε φιλοχρήματος εἶη καὶ δοῦλος τῶν βαλαντιῶν καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυθνόμενοι, πρὸς ταῦτα διεστρατήγουν τὸν πόλεμον. »

91.

Idem : Οἱ δ' οὐσαν. Εὐνάπιος : « Τοσοῦτος δὲ οἰδοῦντος καὶ ὑπερφουμένου κακοῦ. »

92.

Idem v. Θέσεις. Εὐνάπιος : « Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων ἀπορον αὐτοῖς ἀποδείξει καὶ πλῆθος καὶ θέσιν καὶ βέλη καὶ μηχανὰς καὶ μέγέθη ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ πάντων ἠττάσθαι σφῶν καὶ ὁμολογεῖν εἶναι χεῖροσιν. » Locus mutilus, ut videtur.

Idem : Μοσχεύων, μεταφυτεύων. Εὐνάπιος : « Οὔτοι μὲν ὄδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον » ἀντὶ τοῦ ὑπέστρεφον, ὑπεφύτευον.

git, erectis bonis omnibus, eosque ad egestatem, molestissimam belluam, ut ait Menander, damnavit.

89.

Feminarum vero supra et adolescentium nobilium corruptiones ut pro licitis haberentur decretum est.

90.

(Quæsierunt) an pecuniæ esset avidus et crumena servus. De qua re quum ipsis certo constaret, præcipuam ejus rationem in bello gerendo habebant.

91.

Tanto autem malo intumescente et succrescente.

92.

Quum autem Romani eo tenderent, ut demonstrarent illis, quantas objicerent difficultates et ipsorum multitudo et loci situs et tela et machinæ bellicæ et magnitudo fluviorum; itaque non prorsus ab illis se vinci, neque se illis inferiores esse confiteri.

Isti quidem hic manentes, bellum clam serebant.

93.

Idem : Ῥῦμα, φυλακή . . . « Ἐς τόξου ῤῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, πόλλ' ἄμα βέλη ἀφιέντες. » Εὐνάπιος· « Πέτρα δέ τις ἀπεσπασμένη ἐς τόξου ῤῦμα, » τουτέστιν ἔλκυσμα. Καὶ αὖθις· « Κραταῖως ἐκ τούτων ἀνῆπτον τὰ ῤύματα, λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ' ἄλληλα πλοίων, καὶ κατεῖχτο τὸ ζεῦγμα τοῖς ῤύμασι. » Primus et tertius locus num item Eunapii sit, in medio relinquo. Certe qui deinde subjungitur verbis Καὶ αὖθις locus quartus, non est Eunapii sed Polybii (III, 46).

Idem : Ζεῦγμα. Εὐνάπιος. « Ἡ τοῦ ποταμοῦ διάθασις. »

94.

Idem v. Μελεδωνός : Καὶ Εὐνάπιος· « Τῶν αὐτῶν ἐθνῶν (ἐτῶν v. 1.) γυναῖκά τινα στείλας ἐσθῆτι λευκῇ καὶ στέμμασιν, ὡς δὴ μελεδωνὸν οὔσαν τῆς Συρίας οὕτω δὴ καλουμένης θεοῦ. »

95.

Idem : Ἀποτραχηλίζοντες, ἀπάγχοντες. Εὐνάπιος· « Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίους ἀποτραχηλίζοντες. »

96.

Idem v. Ἐκμελές : « Καὶ τᾶλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῆ λύραν ἐθεραπεύετο », φησὶν Εὐνάπιος.

97.

Idem : Ἀπαγορεύει, ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. « Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. » Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· « Πρὸς τὸ ἀφανές καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. » Καί· « Ἀπαγορεύεις Σίμων Πέτρε. » Priorem locum Dexippi esse suspicatur Bernhardyus. Idem vocem αὖθις ante ἀπαγορεύεις poni vult.

93.

« Barbari Romanos circumnavigarunt, sagittæ jactum ab iis distantes, multaque tela in eos emiserunt. » — Eunapius : « Petra vero quædam teli jactum distans. » — Et iterum : « Firmiter his funes ductarios alligarunt, quos sumebant ex navibus, quarum altera juxta alteram collocata erat ; itaque pons funibus ductariis retinebatur. »

94.

Mulierem, quæ mores ejusdem populi sequeretur, alba veste et coronis ornatam misit, quasi sacerdotem Deæ Syriae quam appellant.

95.

Et illi quidem eos funibus strangulantes necarunt.

96.

Et ceteri ejus morbi ad ingratum lyre cantum sanabantur.

97.

Quim in obscuram et occultam regionis partem per-

98.

Idem v. Μεγαλοπρεπής : Εὐνάπιος· « Οὔτε ἄλλως τὸ μεγαλοπρεπές κατὰ τὴν δίαιταν ἐν ταῖς μάχαις ἐστὶ φιλοκίνδυνον. »

99.

Idem : Συντεκμηράμενος, συμβαλὼν, καταστοχασάμενος. Εὐνάπιος· « Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων. »

100.

Idem : Διάμετρος, γεωμετρικὸν τι εἶδος. Εὐνάπιος· « Ὡς κατὰ τινὰς διαμέτρους κεραίας χειριῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. »

101.

Idem : Διενεγχεῖν, ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· « Κατὰ τοὺτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρῶδους γυναικὸς ἔργον κατετολήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρῶδες, ὥστε ἀπιστον εἶναι διενεγχεῖν εἰς τὴν διήγησιν. »

102.

Idem v. Παιδιά : Εὐνάπιος· « Καὶ οἱ μὲν παιδιὰν τινα ἐκ τῶν πολεμίων ἠγούμενοι, τοσοῦτον ἔδυσχέραινον, ὅσον ἠναγκάζοντο βοᾶν καθ' οὐς ἐμβάλοιεν. »

« Si reliqua belle se habent, saltem βοᾶν labem duxit : nam Eunapius, opinor, voluit, milites illos opinione falsos fuisse, qui quum bellum sic per ludum jocumque gesturos animo præsumpsissent, ærumnas debuerint tolerare vel rebus alienis abstinere. Contra sentit Hermannus, priora vertens, jocum opinabantur ab hostibus paratum. » BERNHARDY.

venissent, et cædibus prædisque agendis defatigati essent.

98.

Et alioquin illi, qui splendide vivunt, periculis in bello se offerre recusant.

99.

Omnem ejus vitam per conjecturam assecutus ex evidentibus indicis signisque.

100.

Ita ut lingua secundum quasdam diametros adversis et coeuntibus spiculorum ictibus decussata esset.

101.

His temporibus facinus quoddam audacter susceptum a virili muliere et confectum est, adeo generosum illud et virile, ut incredibile sit, si in narrationem deducatur.

102.

Et illi quidem ludum quandam ab hostibus ludi putantes, tantum indignabantur, quantum vociferari cogebantur contra illos, quos adoriebantur.

103.

Idem : Διαυχενίζεσθαι. « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. »

Idem : Ἀνηρέθιζε, ἐπὶ τι παρῶτρυνε καὶ παρήθηγεν. Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν. »

« Agitur forte de Valentiniano, qui ut Celticarum gentium securitati provideret, νεολαίαν ὅτι πλείστην, ait Zosimus IV, 12, 2, ἀθροίσας, ἕκ τε τῶν παροικούντων τῷ Ῥήνῳ βαρβάρων καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνεσι γεωργῶν, τοῖς στρατηγικοῖς ἐγκαταλέξας τάγμασιν, οὕτως αὐτοὺς ἐξήσκησε τὰ πολέμια, ὥστε φόβῳ τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν στρατιωτῶν μελέτης καὶ πείρας, ἐννεῖα τοὺς πάντας ἐνιαυτοὺς μηδένα τῶν ὑπὲρ τὸν Ῥήνον ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίους πόλεσιν ἐνοχλῆσαι. Vel respicitur Fravithus, qui adversus Gainam dux electus, ἀργούντων οὐκ ἠνείχετο, Zosimo teste V, 20, 4, τῶν στρατιωτῶν, ἀλλὰ μελέταις συνεχέσιν ἐξήσκει, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον τοῖς γυμνασίοις ἐπέρρωσεν, ὥστε κτλ. Potest etiam fragmentum referri ad Sebastianum, qui electis duobus militum millibus, τῇ συνεχεῖ γυμνασίᾳ, ut ait Zosimus IV, 23, 5, τὸ ἐνδόν ἐπλήρου κτλ. »
Boisson.

104.

Idem v. Χρημα : Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ τὰς δυνάμεις ἤθροισε, καὶ τὸ χρῆμα τῆς διαβάσεως ἐπισπέρχων ἤδη καὶ συμβιαζόμενος, καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐκ ἔχων. »

« Agitur forte de Fravitho, qui teste Eunapio (fr. 80) ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαίνουσης πλέον. » Boiss.

105.

Idem v. Ψιλόσ· Εὐνάπιος δὲ λέγει ψιλὸν καὶ ὄϊον κοῦφον.

103.

Ille vero spiritus et animos militum irritabat, eosque ad ferociam erectis cervicibus ostendendam et pericula prompte adeunda exercitationibus provocabat.

104.

Ille vero copias coegit et trajectus negotium jam vehementer urgens, et præter bonum animum corpus non habens.

105.

Nudum. — Suspendit diis.

106.

Eutocius, e Thracia oriundus, nec probo animo fuit nec genere nobili, sed miles-gregarius : qui quum magnam pecuniæ summam cohorti suæ suffuratus esset, in Palaestinam abiit, operamque dedit, ut apud Eleutheropolitanos

Idem : Ἀνηψεν, ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιος.

Sequuntur fragmenta auctoris sui nomine non insignita, quæ Eunapii esse viri docti censuerunt.

106.

Idem : Εὐτόκιος ἀπὸ Θρακῆς ἑλθὼν οὔτε γνώμην ἐπιεικῆς τις ἦν, οὔτε γένους εὖ ἤκων, ἀλλὰ καὶ στρατιώτης μὲν ὁ τυχῶν, πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας ὄχλητο φεύγων εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλέξαι, τῆς βουλῆς μετασχὼν ἐπὶ χρήμασι μεγάλοις. Καὶ γὰρ ἐγλίχθητο τὴν τύχην μεταβαλεῖν εἰς τὸ εὐγενέστερον· καίτοι ἔδει πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προαίρεσιν εἰς τὸ κρεῖττον. Ἄλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολίται, τὸ πλῆθος ὑπιδόμενοι τῶν χρημάτων, οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον. Ὁ δὲ μετεχώρησεν εἰς τὴν Ἀσκάλωνα· καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερός εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν χρημάτων, πολιτικῆς τε μετέδωκεν ἐλευθερίας. Οἱ δὲ Θρακῆς ὑστέρῳ χρόνῳ κατὰ πίστιν ἤκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόκιον, ἀπήτουν τὸν Κρατερὸν αὐτὸν τε τὸν Εὐτόκιον καὶ τὰ χρήματα· ὁ δὲ οὐ μεθίει τὸν ἄνδρα· τῶν δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίκην τὸ πρᾶγμα φερόντων, ὁ Κρατερός ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου, καὶ περιγίνεται τῶν Θρακῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμός ἐξέπεσεν, ἔχων ὄδω.

« Integrum hunc articulum descripsit Suidas ex historico aliquo deperdito : quem ex stylo Eunapium esse suspicor. » KUSTER. Contra Bernhardyus : « Equidem nihil agnosco, quod Eunapium magis quam Malchum redeoleat. » — Dubitans locum in Eunapiana receperunt Boissonadius et Niebuhrius. Res tanto incertior, quum de Eutocio illo ejusque ætate non constet. Niebuhrius suspicatur ab hoc Eutocio mathematicum, qui sub Justiniano scripsit, duxisse genus.

107.

Idem : Διηυχενίζετο, ὑψηχένοι. « Ἔτερα δὲ

in civium numerum reciperetur, postquam magnis largitionibus in senatum irreperat. Ex humili igitur conditione ad fortunæ splendorem pervenire cupiebat, quum prius sentiendi rationem in melius debuisse convertere. Sed tamen Eleutheropolitani, copiam divitiarum suspectantes, Eutocium non receperunt. Tum Ascalonem migravit; ubi Craterus, vir inter Ascalonitas primarius, ipsum cum pecunia benigne suscepit, et jure civitatis donavit. Thraces igitur, ad quos fama ejus rei perlata fuerat, Eutocium venerunt accessitum, a Cratero Eutocium et pecuniam repente. Ille autem virum non tradidit. Et quum milites rem ad judices detulissent, Craterus Eudocium defendit et Thraces vicit : qua de re tale oraculum editum est.

107.

Ob alia vero quædam non multo minora caput erigebat

οὐ πολὺ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυγενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερῆ. »

« Eunapiana esse suspicor ob usum verbi διαυγενίζεσθαι, quo usus est Eunap. fr. 103, et hæc ipsa verba ἀνωρθοῦτο καὶ διηυγενίζετο leguntur in fr. 76. » Boisson.

108.

Idem : Δραστήριον. « Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους· ἐπεικῆς γὰρ ὦν καὶ πρὸς γ' ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκῶς ἐξ ἀνάγκης οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων. »

« Fragmentum Eunapio dandum duxi ex solo scribendi genere. Sentio quam levidense sit hoc argumentum. » Boisson.

et cervice elata incedebat; sed his graviora et fulmini similia.

108.

Modestia et tranquillitas in illo conjuncta erat cum alacritate et fortitudine. Nam qui modestus esset et vitæ quietæ amans, idem tamen, quum necessitate cogente ad negotia

109.

Idem : Περιχαῶς, ἐρωτικῶς. « Περιχαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων. » « Hæc Eunapio tribuo, quod adverbio non vulgari περιχαῶς fuerit usus in Sophistis p. 111. Rursus fateor hoc argumentum non esse validissimum. » Boisson.

110.

Idem : Ἐμφέρεια, ὁμοιότης.

Idem : Μεσαιπόλιος, ὁμογέρων, μιζοπόλιος.

« Hæc referri posse ad Eunapium putavi ex hac Zosimi, qui Eunapium sæpissime exprimit, sententia (II, 51) : ἀνδρα μεσαιπόλιον, ἐμφερείαν τινα πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἰδέαν δοκοῦντά πως ἔχειν, εὐρών. Sed potuit Suidas ipsa Zosimi verba respicere. » Boisson.

accederet, nullo erat inferior eorum qui in illis assidue versati erant.

109.

Illius mulieris ardente amore flagrans.

110.

Similitudo. — Semicanus

OLYMPIODORUS THEBÆUS.

Olympiodorus ex Ægypto Thebæus, gentilis poeta et historicus, Byzantii, ut videtur, vixit temporibus Arcadii et Theodosii secundi. Circa annum 412 legationem obiens ad Donatum Hunnorum regulum (v. Exc. Phot. § 18) itinere maritimo eoque periculosissimo profectus est. Aliud iter maritimum, quo item multa auctor perpessus sit, in Photianis excerptis (§ 28) memoratur inter res quæ pertinent ad annum 415. Videtur Byzantium in Græciam trajecisse, quandoquidem ibidem narratur Olympiodorus Athenas appulisse, ubi Leontium in thronum sophisticum opera sua et studio evexerit. Denique tertium iter, in quo rursus κατά θάλασσαν πολλά παθὼν ὁ συγγραφεὺς μόλις διασώζετο (§ 35), circa annum 421 in Ægyptum suscepit, Thebasque patriam visit, indeque meridiem versus Syenen contendit, nec non Blemmyum regionem lustravit. Inter familiares ejus Philtatis quidam erat, εὐφωῶς περὶ τὴν γραμματικὴν ἔχων (§ 32), et fortasse etiam Valerius, qui sub Constantio imp. præfectus Thraciæ fuerat (§ 27).

Scriptis Olympiodorus atque Theodosio juniore dedicavit historiarum libros sive λόγους ἱστορικοὺς viginti duos, quibus res annorum ferme octodecim continebantur, inde ab Honorii anno decimo tertio (407) usque ad annum 425, quo Valentinianus tertius imperio potitus est. Ceterum non id auctor egit, ut opus ad justæ historiæ severitatem elaboraret, sed materiam vel silvam historico uberrimam præbere satis habuit. Quare tum de rerum ordine chronologico minus sollicitus fuit, et in fundenda oratione genio suo indulisit.

Præter Photium unus Zosimus semel (V, 27) disertam hujus scriptoris mentionem injecit. Dubitari nequit, quin recte Tillemontius (*Hist. des emp.*, tom. V, p. 656) et Reitemeierus (ad Zos. p. 611) Zosimum in postrema operis sui parte (inde a lib. V, 26) Olympiodoro maxime se addixisse stauerint. Reitemeierus l. I. de his ita habet: « In postrema hac historiæ suæ parte Zosimus, postquam in superioribus maxime Eunapium ducem habuit, Olympiodori nunc, scriptoris æqualis, disertæ ac fide dignissimi, vestigiis institit, ejusque sylvam ita sequitur, quantum scilicet comparatione epitomæ a Photio confectæ et historiæ Zosimæ intelligitur, ut rationem et ordinem eundem servet, et ubi res naturali vinculo haud conjunctæ explicandæ sunt, a rerum serie

cum eo deflectat, veluti in historia Constantini tyranni, quæ paullo quidem seriore, commodo tamen loco integra et aliis haud interrupta enarratur. Judicio Zosimum suo esse usum, nec temere auctoritatem ducis sui secutum, argumento erunt loca, in quibus ab Olympiodoro discedit, et alia, quæ vel in breviario Photii paullo prolixius sunt explicata, docebunt, quantum sit in Zosimo brevitatis studium, quod vel obscuritatem nonnullis videtur affudisse locis (e. g. V, 34, 2. 37, 6. VI, 8, 1). Quæ de rerum causis vitiisque imperatorum, rebusque præfectorum civilibus aut militaribus judicata in hac parte legimus, Olympiodori potius esse quam ab Zosimo animi acie inventa, suspicamur, eamque ob causam ea, quæ de Stilichonis virtutibus ac vitiis ab omni iniquitate alienus judicavit, non Eunapio, qui ut impium in majorum sacra hominem eum exagitaverat, sed Olympiodoro duce scripsit. Qui cum Zosimo hic comparari scriptores adhiberique ad ejus emendationem possint, ii et paucissimi sunt et minimi momenti. Orosius quidem, nisi justo parcior ac brevior in rebus enarrandis fuisset, indulissetque minus ingenio superstitioso, ut æqualis ætate adeoque maxime auctoritate pollens, utilissimus ad hunc usum foret. Suppeditant nonnulla, quæ hic faciunt, præter Sozomenum et Philostorgium et chronographos Marcellinum et Prosperum, Jornandes et Procopius, hic in ultimis, ille in prioribus, denique Augustinus, æqualis, ac Frigeridus Turonensis. Ultimo loco monebimus, hiatum esse quodammodo historiæ rerum quæ inter annum 404 et 407 gestæ erant. Quum enim Eunapius historiæ suæ finem anno 404 fecerit, Olympiodorus autem suam anno 407 exorsus sit, relictum ab iis est spatium, quod nisi aliunde sartum Zosimus præstitit ac rebus in illo temporis intervallo gestis explevit, ipsius historiam imperfectam reddere debuit. Quantum comparando potest conjici, ex Olympiodoro, qui exordium historiæ suæ paullo altius duxisse videtur, ea, quæ iis annis sunt inclusa, sumpta sunt et translata. » — Præter Zosimum præ ceteris Sozomenus Olympiodori commentarios consuluisse videtur.

Photius Bibl. cod. 80.

Ἀνεγνώσθησαν Ὀλυμπιόδωρου ἱστορικοὶ λόγοι κβ'. Ἄρχεται ἀπὸ τῆς Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως Ῥώμης τῆς ὑπατείας τὸ ἔβδομον, καὶ Θεοδοσίου τὸ δεύτερον, κατέρχεται δὲ μέχρις οὗτο Βαλεντινιανὸς ὁ Πλακιδίας καὶ Κωνσταντίου παῖς εἰς τὴν βασιλείον τῆς Ῥώμης ἀνερρήθη ἀρχήν. Οὗτος ὁ συγγραφεὺς Θεβαῖος μὲν ἔστιν, ἐκ τῶν πρὸς Αἴγυπτον Θεβῶν τὸ γένος ἔχων ποιητής, ὡς αὐτὸς φησι, τὸ ἐπιτίθειμα· Ἕλλην τὴν θρησκείαν σαφῆς μὲν τὴν φράσιν, ἄτονος δὲ καὶ ἐκλελυμένος, καὶ πρὸς τὴν πεπατημένην κατενηνεγμένους χυδαίολογίαν. Ὡστε μὴδ' ἄξιος εἰς συγγραφὴν ἀναγράφεσθαι ὁ λόγος· ὁ καὶ αὐτὸς ἴσως συνιδῶν, οὐ συγγραφὴν αὐτῷ ταῦτα κατασκευασθῆναι, ἀλλ' ὕλην συγγραφῆς ἐκπορισθῆναι διαθεβαίουται· οὕτως ἄμορφος καὶ ἀνίδεος καὶ αὐτῷ τοῦ λόγου ὁ χαρακτήρ κατεφαίνετο. Καὶ γὰρ οὐδεμιᾶ τῶν ιδεῶν καλλωπίζεται, πλὴν εἴ τις ἐν τισὶ τῇ ἀφελείᾳ πλησιάζειν ἐκδιᾶσσιτο. Τῷ γὰρ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξευτελισμένῳ καὶ ταύτης ἐκπίπτων, εἰς ἰδιωτισμὸν ὄλωσ ὑπενήνχεται. Ὅλην δὲ αὐτὸς ἱστορίας ταῦτα καλῶν θμοῖς καὶ λόγοις διαιρεῖ, καὶ προομιλοῖς περὶ αὐτὰ κοσμεῖν. Καὶ πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασιλέα, ὃς ἀνεψιὸς ἔχρημάτιζεν Ὀνωρίου καὶ Πλακιδίας, Ἀρκαδίῳ δὲ παῖς, πρὸς τοῦτον τὴν ἱστορίαν ἀναφωνεῖ.

2. Διαλαμβάνει τοῖνον περὶ Στελίχωνος, ὅσῃν τε περίεβέβλητο δύνανμιν, καταστάς ἐπίτροπος τῶν παίδων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· καὶ ὡς Σερεῖναν νόμου γάμου

ἡγάγετο, Θεοδοσίου καὶ ταύτην αὐτῷ κατεγγυήσαντος. Ὅτι τε μετὰ ταῦτα Στελίχων εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Θερακίαν τὸν βασιλέα Ὀνωρίον γαμβρὸν ἐποίησατο. Καὶ ὡς ἐπὶ πλείστον ἔτι μάλλον ἤρθη δυνάμειος, καὶ πολλοὺς πολέμους ὑπὲρ Ῥωμαίων πρὸς πολλὰ τῶν ἔθνῶν κατώρθωσε. Καὶ ὅτι μαιφόνῳ καὶ ἀπανθρώπῳ σπουδῇ Ὀλυμπίου, ὃν αὐτὸς τῷ βασιλεῖ προσωκείωσε, τὸν διὰ ζήφους ὑπέμεινε θάνατον.

3. Ὅτι Ἀλάριχος ὁ τῶν Γόθων φύλαρχος, ὃν Στελίχων μετεκαλέσατο ἐπὶ τῷ φυλάξαι Ὀνωρίῳ τὸ Ἰλλυρικόν (τῇ γὰρ αὐτοῦ ἦν παρὰ Θεοδοσίου τοῦ πατρὸς ἐκνεμεμημένον βασιλεία)· οὗτος ὁ Ἀλάριχος, διὰ τε φόνον Στελίχωνος, καὶ ὅτι αὐτὸς συνέκευτο αὐτῷ, οὐκ ἐλάμβανε, πολιορκεῖ καὶ ἐκπορθεῖ τὴν Ῥώμην. Ἐξ ἧς χρήματά τε ἄπειρα ἐξεκόμισε, καὶ τὴν ἀδελφὴν Ὀνωρίου, Πλακιδίαν, ἐν Ῥώμῃ διάγουσαν, ἠχμαλώτισε. Καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως δὲ ἕνα τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην ἐπιδόξων (Ἄτταλος ἦν ὄνομα αὐτῷ), τὴν ἐπαρχότητα τότε διέποντα, εἰς βασιλεία ἀνηγόρευσε. Ἐπράχθη δ' αὐτῷ ταῦτα διὰ τε τὰς προειρημένας αἰτίας, καὶ ὅτι Σάρον, καὶ αὐτὸν Γόθον ὄντα, καὶ πλῆθους μὲν ὀλίγου ἐπάρχοντα (ἄκρι γὰρ διακοσίων ἢ καὶ τριακοσίων ὁ λαὸς ἐξετείνετο), ἄλλως δὲ ἡρωϊκόν τινα καὶ ἐν μάχαις ἀκαταγώνιστον, τοῦτον ὅτι Ῥωμαῖοι ἠτατίσαντο δι' ἔχθρας Ἀλαρίχῳ ὄντα, ἄσπονδον ἐχθρὸν Ἀλάριχον ἐποίησαντο.

4. Ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ῥώμης ἀλληλοφαγία τῶν ἐνοικοῦντων ἐγένετο.

5. Ὅτι Ἀλάριχος, ἔτι ζῶντος Στελίχωνος, τεσσαράκοντα κεντηνάρια μισθὸν ἔλαβε τῆς ἐστρατείας.

LECTI SUNT Olympiodori historiarum libri duo et viginti, ducto initio ab Honorii, Romani imperatoris, consulatu septimo, et Theodosii secundo (an. 407) : deducitque historiam ad id usque tempus, quo Valentinianus, Placidiae et Constantii filius, Romanus imperator declaratus est (an. 425). Scriptor hic ortum ducit Aegyptiacis Thebis, poeta, ut de se ipse proficitur, religione vero gentium imbutus. Dictio illi clara, remissa tamen ac dissoluta, et in prostratam devoluta verborum affluentiam. Oratio itaque indigna ut historiae adnumeretur : cujus ipse fortasse conscius, non historiam hanc a se adornari, sed materiam dumtaxat, seu commentarium historiae suppeditari contendit : adeo informis ac specie carens etiam ipsimet dictionis suae character visus est. Etenim nulla orationi forma hic enitet, nisi quis eum alicubi simplicitati accedere contadat. Etsi neque hanc attingat, dum nimis humili ac vili dictionis genere usus, in idiotismum plebeumque sermonem prorsus delabitur. Et licet silvam suum ipse opus appellet, libris tamen distinguit, praefationibusque ornare nititur. Historiam inscribit Theodosio [Minor] imperatori, qui Arcadii filius, Honorii ac Placidiae patruelis fuit.

2. Narrat itaque, Stelichonem ad magnam pervenisse potentiam, quum eum Theodosius Magnus parens ipse suis liberis, Arcadio atque Honorio, tutorem impostuisset (395), ac praeterea uxorem Serenam duxisset, a Theodosio aequae ipsi desponsam. Post etiam, filia sua Thermantia nuptui

Honorio imperatori data, illum sibi generum adscivisse : indeque ad summam prorsus evectum potentiam. Multa pro Romanis cum variis gentibus bella gessisse feliciter, donec sanguinaria immanique Olympii opera, qui per Stelichonem imperatori familiaris factus fuerat, ferro mortem excepit (408. Cf. Zos. V, 32, Sozom. IX, 4, Philostorg. XI, 3. XII, 3. Oros. 7, 38).

3. Addit Alaricum, Gothorum praefectum, quem olim evocarat Stelicho, ut Honorio Illyricum armis teneret (haec enim illi provincia a parente Theodosio in partitione regni obvenerat [cf. Zos. 5, 26, 2]), tum ob Stelichonis caedem, tum quod promissum illi datum non esset, cinxisse et cepisse Romam, in eaque urbe incredibilem argenti vim praeda avertisse, quin et sororem Honorii Placidiam, Romae tum agentem, captivam habuisse (410). Ante captam vero urbem illustrem tum virum, cui Attalo nomen, summam praefecturam gerentem, imperatorem renuntiassent. Actaque esse haec ob eas, quas diximus, causas, et ob Sarum, Gothum item genere, sed paucorum hominum praefectum (vix enim ducentos, aut summum trecentos ductabat), cetera generosum virum armisque invictum, quem quod socium sibi Romani adjunxissent, Alaricho exosum, hunc sibi implacabilem fecerunt inimicum.

4. In hac urbis obsidione mutua carne pastos esse obsessos (408).

5. Alaricum, vivente etiam Stelichone, militiae mer-

6. Ὅτι μετὰ θάνατον Στελίχωνος ἀναιρεῖται ἐναποπνιγῆσα καὶ Σερῆνα ἡ τούτου γυνὴ, αἰτία νομισθεῖσα τῆς ἐπὶ Ῥώμῃν ἐφόδου Ἀλαρίχου. Ἀναιρεῖται δὲ πρότερον μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Στελίχωνος ὁ ταύτης κἀκείνου παῖς ὁ Εὐγέριος.

7. Ὅτι τὸ Βουκελλάριος ὄνομα ἐν ταῖς ἡμέραις Ὀνωρίου ἐφέρετο κατὰ στρατιωτῶν οὐ μόνον Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ Γότθων τινῶν ὡς δ' αὖτως καὶ τὸ φοιδερᾶτων κατὰ διαφόρου καὶ συμμιγῶς ἐφέρετο πλήθους.

8. Ὅτι Ὀλύμπιος ὁ ἐπιβουλεύσας Στελίχωνα μάγιστρος τῶν ὄφρικίων γέγονεν· εἶτα ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς. Εἶτα πάλιν ἐπέβη ταύτης. Ἐπειτα ἐξέπεσεν. Εἶτα ἐκπεσὼν, βοπάλοις ὑστερον ὑπὸ Κωνσταντίου, ὃς ἡγάγετο Πλακιδίαν, παιόμενος ἀναιρεῖται, τὰς ἀκοὰς πρότερον ἐκκοπεῖς. Καὶ ἡ δίκη τὸν ἀνοσιουργὸν εἰς τέλος οὐκ ἀφῆκεν ἀτιμώρητον.

9. Ὅτι τῶν μετὰ Ῥοδογαίσιον Γότθων οἱ κεφαλαῖοι ὅπτιματοι ἐκαλοῦντο, εἰς δώδεκα συντείνοντες χιλιάδας, οὓς καταπολεμήσας Στελίχων Ῥοδογαίσιον προσηταιρίσατο.

10. Ὅτι Ἀλαρίχου νόσφ τελευτήσαντος, διάδοχος αὐτοῦ Ἀδάουλος καθίσταται ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός.

11. Ὅτι τὸν ξηρὸν ἄρτον βουκέλλατον ὁ συγγραφεὺς καλεῖσθαι φησι· καὶ χλευάζει τὴν τῶν στρατιωτῶν ἐπωνυμίαν, ὡς ἐκ τούτου Βουκελλαρίων ἐπικληθέντων.

12. Ὅτι Κωνσταντῖνος εἰς τυραννίδα ἀρθεὶς πρε-

σβεύεται πρὸς Ὀνώριον, ἄκων μὲν καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν βιασθεὶς ἀπολογούμενος ἄρξαι, συγγνώμην δὲ αἰτῶν, καὶ τὴν τῆς βασιλείας ἀξίωσιν κοινωσίαν. Καὶ βασιλεὺς διὰ τὰ ἐνεστηκότα δυσχερῆ τῶς καταδέχεται τὴν τῆς βασιλείας κοινωσίαν, κατὰ τὰς Βρεττανίας δὲ ὁ Κωνσταντῖνος ἐτύγχανεν ἀνηγορευμένος, στάσει τῶν ἐκεῖσε στρατιωτῶν εἰς ταύτην ἀνηγμένος τὴν ἀρχήν· καὶ γὰρ ἐν ταύταις ταῖς Βρεττανίαις, πρὶν ἢ Ὀνώριον τὸ ἔθδομον ὑπατεῦσαι, εἰς στάσιν ὀρμήσαν τὸ ἐν αὐταῖς στρατιωτικόν, Μάρκον τινὰ ἀνείπον αὐτοκράτορα. Τοῦ δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθέντος, Γρατιανὸς αὐτοῖς ἀντικαθίσταται. Ἐπεὶ δὲ καὶ οὗτος εἰς τετράμηνον, αὐτοῖς προσκορῆς γεγωνὸς, ἀπεσφάγη, Κωνσταντῖνος τότε εἰς τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀναβιβάζεται ὄνομα. Οὗτος Ἰουστῖνον καὶ Νεοβιγᾶστην στρατηγούς προβαλόμενος καὶ τὰς Βρεττανίας ἐάσας, περαιούται ἅμα τῶν αὐτοῦ ἐπὶ Βωνωνίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραθαλασσίαν καὶ πρώτην ἐν τοῖς τῶν Γαλλῶν ὄρεισις κειμένην. Ἐνθα διατρίψας, καὶ θλον τὸν Γάλλον καὶ Ἀκύτανον στρατιωτὴν ἰδιοποιησάμενος, κρατεῖ πάντων τῶν μερῶν τῆς Γαλατίας μέχρι τῶν Ἀλπεων τῶν μεταξὺ Ἰταλίας τε καὶ Γαλατίας. Οὗτος δύο παῖδας ἔσχε, Κώνσταντα καὶ Ἰουλιανόν· τῶν μὲν Κώνσταντα καίσαρα χειροτονεῖ, εἶτα ὑστερον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ τὸν Ἰουλιανὸν νοβελίσσιμον.

13. Ὅτι Ἄτταλος βασιλεύσας κατὰ Ὀνωρίου ἐπὶ Ῥάβενναν ἐκστρατεύεται, καὶ πέμπεται πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐκ βασιλείας Ὀνωρίου πρὸς βασιλείαν, Ἰοβιανὸς

cedem centenarios quadraginta accepisse (cf. Zos. 5, 26, 3; 29, 14).

6. Post Stelichonis interitum suffocatam periisse et Serenam, ejus conjugem, quod Alarichi ad urbem adventus causa exstittisse putaretur, et interfectum esse antea, interempto jam Stelichone, filium ejus ex Serena, Eucherium (cf. Zos. 5, 38).

7. Buccellarii vocabulum Honorii imperatoris temporibus tributum militibus, non Romanis solum, sed et Gothis quibusdam. Eodem modo et federatorum nomen attributum inconditae et e diversis conflatae multitudini.

8. Olympium illum, qui Stelichoni insidiatus erat, officiorum magistrum factum, ea post dignitate excidisse. Dehinc iterum potitum, rursus privatum esse: tandem fustibus a Constantio, qui Placidiam uxorem duxerat, mactatum occubuisse, quum ei ante caedem auriculæ resectae fuissent. Ita impium illum non impunitum obiisse.

9. Gothorum, qui cum Rodogaiso erant, primarios viros Optimatos appellatos ait, duodecim fere millium numero, quibuscum Stelichonem, Rodogaiso debellato, societatem iniisse (406. Cf. Zosim. 6, 26, 4. Oros. 7, 27. Jornandes De success. regn. c. 95. Deinde quæ Zosimus, 6, 27, nominato Olympiodoro habet, vide ad calcem Exc. Photii.

10. Alaricho morbi vi extincto, successorem datum Adaulphum, uxoris fratrem (410).

11. Panem siccum scriptor hic buccellatum vocari tradit, illuditque militum cognomini, ut qui hinc Buccellarii sint appellati.

12. Constantinus ad imperium tyrannice sublatum, ad Honorium legatos mittit excusantes, invitum se et a militibus coactum imperium suscepisse. Veniam igitur postulare societatemque imperii. Imperator propter impendentes molestias tantisper suscepit in societatem. Constantinus hic in Britannia renuntiatus fuerat, militari tumultu ad imperium adactus. Et enim ante Honorii consulatum septimum (407) in seditionem illic versus exercitus, Marcum quendam imperatorem creatur: quo ab ipsis sublato, Gratianus suffectus est. Hic ubi menses quattuor, illis jam fastidio ductis, praefuisset, interficitur. Tum Constantinus Augusti nomine salutatur. Is Justinum (Justinianum, Zos. 6, 2) et Neovigastem (Neovigastem, Zos.) militarium copiarum duces creans, relicta Britannia, cum suis trajecit, venitque Bononiam, maritimam urbem sic dictam, primam in Galliae finibus positam. Ibi moratus, Gallum omnem et Aquitanum militem sibi adjungens, omni est Gallia potitus ad Alpes usque, quæ Italiam a Gallia separant. Huic filii duo erant, Constans et Julianus. Illum Cæsarem constituit, Julianum deinde eo ipso tempore Nobilissimum nominavit.

13. Attalus contra Honorium imperans, ad Ravennam castrametatus est, missusque ad illum tanquam ab Honorio imperatore ad imperatorem Jovianum, praefectus atque patricius, et Valens, utriusque militiae dux, et Potamius quæstor, et Julianus, notariorum primicerius. Hi Attalo significant, ab Honorio sese missos, ut cum illo de imperii societate tractent; abnuunt vero ille: concedere tamen se,

ἔπαρχος καὶ πατρικίος, καὶ Οὐάλης στρατηγὸς ἐκαστέρας δυνάμεως, καὶ Ποτάμιος ὁ κοιαίστωρ, καὶ Ἰουλιανὸς πριμικήριος τῶν νοταρίων οἱ ἐδήλουν Ἀττάλῳ ἐπὶ κοινῶν τῆς βασιλείας ἀπεστάλθαι παρὰ Ὀνωρίου. Ὁ δὲ ἀπένευσε, ἀλλὰ νῆσον οἰκεῖν ἢ ἕτερόν τινα τόπον, ὃν ἂν βούλοιο, σύγχωρεῖν Ὀνώριον, κακῶν ἀπαθῆ. Ἀποκρίνεται δὲ Ἰουλιανὸς ἡσθεὶς, ἐπαγγελόμενος καὶ σινῶσαι καθ' ἑνὸς μέλους τὸν βασιλέα Ὀνώριον. Ἐφ' ᾧ ἐπέτιμησηεν Ἀττάλος Ἰουλιανῷ, ὡς οὐθενὸς ἔθους ὄντος σινοῦσθαι βασιλέα, ἐκονεὶ τὴν βασιλείαν ἀποτιθέμενον. Ἀλλὰ Ἰουλιανὸς μὲν πολλὰκίς πρὸςβέυσας, καὶ μηδὲν ἀνύσας, καταμένει πρὸς Ἀττάλον, πατρικίος Ἀττάλου ὀνομασθεὶς. Μετέρχεται δὲ κατὰ τὴν Ῥάβενναν ἐπὶ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἡ δυναστεία. Ὅς μετὰ ἱκανὸν χρόνον Ἀλλοβίχου ἐπηρεία καὶ ὑποθήκη δημοσίᾳ καὶ ἐπ' ὄψεσι τοῦ βασιλέως ῥάβδοις ἀναιρεῖται. Χρόνος ἔρρευσε ἱκανὸς, καὶ μὴ πειθόμενος Ἀττάλος Ἀλαρίχῳ, σπουδῆ δὲ μάλιστα Ἰουλιανῷ, ὃς ἦν τὴν Ὀνωρίου πρὸςβείαν προδεδωκὼς, καθαιρεῖται τῆς βασιλείας· καὶ μένει, τὸν ἰδιώτην παρὰ Ἀλαρίχῳ βίον ἀνηρημένος. Ἐπειτα μετὰ χρόνον τινὰ βασιλεύει. Ἔϊτα καθαιρεῖται. Καὶ μετὰ ταῦτα ὑστερον ἐπὶ Ῥάβενναν παραγεγονῶς, καὶ τοὺς τῆς δεξιᾶς χειρὸς δακτύλους ἀκρωτηριασθεὶς ἑξορία παραπέμπεται.

14. Ὅτι Ἀλλοβίχος μετὰ βραχὺ, τὴν ἐφ' ᾧ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἀνείλε δίκην τινὸς, γνώμη τοῦ βασιλέως κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἀναιρεῖται. Καὶ Κωνσταντῖνος ὁ τύραννος τὸν Ἀλλοβίχου θάνατον μαθὼν, ἐπειγόμενος πρὸς Ῥάβενναν, ὥστε πείσασθαι Ὀνωρίῳ, φοβηθεὶς ὑποστρέφει.

15. Ὅτι τὸ Ῥήγιον μητρόπολις ἐστὶ τῆς Βρεττίας,

ἔξ οὗ φησὶν ὁ ἱστορικὸς Ἀλαρίχον ἐπὶ Σικελίαν βουλόμενον πραιωθῆναι ἐπισχεθῆναι. Ἄγαλμα γάρ φησι τετελεσμένον ἱστάμενον ἐκώλυσε τὴν περαιώσιν. Τετέλεστο δὲ, ὡς μυθολογεῖ, παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀποτρόπαιόν τε τοῦ ἀπὸ τῆς Αἴτνης πυρὸς καὶ πρὸς κώλυσι παρόδου διὰ θαλάσσης βαρβάρων. Ἐν γὰρ τῷ ἐνὶ ποδὶ πῦρ ἀκοίμητον ἐτύγχανε, καὶ ἐν τῷ ἑτέρῳ ὕδωρ ἀδιάφθορον. Οὐ καταλυθέντος ὕστερον ἔκ τε τοῦ Αἴτναρος πυρὸς καὶ ἐκ τῶν βαρβάρων βλάβας ἡ Σικελία ἐδέξατο. Κατέστρεψε δὲ τὸ ἄγαλμα Ἀσκληπίος ὁ τῶν ἐν Σικελίᾳ κτημάτων Κωνσταντίου καὶ Πλακιδίας διοικητῆς καταστάς.

16. Ὅτι Κωνσταντίνου τοῦ τυράννου καὶ Κωνσταντος τοῦ παιδὸς, ὃς πρότερον μὲν καῖσαρ, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς ἐκεχειροτόνητο, τούτων ἠττηθέντων καὶ πεφευγῶτων, Γερόντιος ὁ στρατηγός, τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀσμενίνας εἰρήνην, Μάξιμον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, εἰς τὴν τῶν δομεστικῶν τάξιν τελοῦντα, βασιλέα ἀναγορεύει· εἶτα ἐπιδιώξας Κῶνσταντα, κατεπράξατο ἀναيرهθῆναι, καὶ κατὰ πόδας εἴπετο, διώκων καὶ τὸν πατέρα Κωνσταντίνου. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐγένετο, Κωνσταντῖνος καὶ Οὐλφιλῆς ἀποστέλλονται παρὰ Ὀνωρίου κατὰ Κωνσταντίνου. Καὶ καταλαβόντες τὴν Ἀρήλατον, ἔνθα τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο Κωνσταντῖνος σὺν Ἰουλιανῷ τῷ παιδί, ταύτην πολιορκοῦσι. Καὶ Κωνσταντῖνος καταφυγὼν εἰς εὐκτῆριον πρὸςβύτερος τότε χειροτονεῖται, ὄρκων αὐτῷ ὑπὲρ σωτηρίας δοθέντων. Καὶ τοῖς πολιορκοῦσιν αἱ πύλαι τῆς πόλεως ἀναπετάννυνται· καὶ πέμπεται σὺν τῷ υἱῷ, Κωνσταντῖνος πρὸς Ὀνώριον. Ὁ δὲ μνησικακῶν αὐτοῖς ὑπὲρ τῶν ἀνεψιῶν αὐτοῦ, οὐς ἐτύγχανε Κωνσταντῖνος ἀνελὼν

ut insulam inhabitet malorum expers Honorius, vel alium quemcumque velit locum. Respondet ad hæc lætabundus Jovianus, adjecitque etiam parte aliqua corporis mutilandum esse Honorium imperatorem. Quare Jovianum Attalus increpans nullum ferre moram dixit, ut mutiletur imperator, qui sponte sua imperio abdicaret. Verum Jovianus sæpenumero legatione obita, neque quidquam proficiens, mansit tandem apud Attalum, illiusque patricius est appellatus. Ravennæ interim delabitur ad Eusebium præpositum potestas: qui post non diu Allovichi violentia ac decreto publico in oculis imperatoris fustibus est occisus. Post etiam dum Alaricho non acquiescit Attalus, et vero maxime Joviani opera, qui Honorii legatos prodiderat, imperio dejecit: manetque privatam apud Alarichum vitam degens. Deinde non multo post iterum imperavit, ac rursus abdicare coactus est. Post hæc tandem ad Ravennam profectus et summis dexteræ manus digitis truncatus proscribitur (416. Cf. Zos. 6, 8 sqq.; Sozom. 9, 8, 12.)

14. Allovichi item post paulo, quod Eusebium præpositum sustulisset, imperatoris sententia penas dedit, atque in ejus conspectu occidit. Constantinus tyrannus, cognita Allovichi morte, Ravennam accedens, ut cum Honorio fœdus iniret, metu percussus revertit (410).

15. Rhegium metropolim esse Brutiorum, e qua refert

historicus Alarichum, dum in Siciliam trajicere parat, retentum fuisse. Statua enim, inquit, inaugurata, ibi stans, trajectum vetabat. Fuerat vero hæc, ut fabulatur, ab antiquis inaugurata, tum ut Ætnæ montis ignes averteret, tum ut maris transitu barbaros prohiberet. Altero enim pede perpetuum ignem, altero vero perennem aquam gestabat. Ea igitur statua confRACTA tandem ex Ætnæo igne et a barbaris, detrimentum Siciliam cepisse. Eversam vero statuum ab Asclepio, qui in Sicilia possessionum Constantii et Placidie curator erat.

16. [An. 411.] Constantino tyranno et Constante filio, qui primum quidem Cæsar, post etiam imperator creatus fuerat, victis fugaque dilapsis, Gerontius, belli dux, cum barbaris pace libens inita, filium suum Maximum, qui inter domesticos numerabatur, Cæsarem renuntiat. Constantem deinde insecutus, e medio sustulit, et vestigia consecans, Constantinum quoque patrem persequatur. Dum hæc geruntur, Constantius et Ulphilas ab Honorio adversus Constantinum missi: quumque Arelaten pervenissent, ubi Constantinus cum Juliano filio agebat, hanc obsident. Constantinus, ad templum confugiens, sacerdos ordinatur, jurjurando de salute illi dato. Sic urbis portæ obsidentibus militibus apertæ sunt, missusque est cum Juliano filio Constantinus ad Honorium. Ille vero minime ipsi igno-

πρὸς τριάκοντα τῆς Ραβέννης μιλίων παρά τοὺς ὄρκους προστάττει τούτους ἀναιρεθῆναι. Γερόντιος δὲ, παραγενόμενος Οὐλφιλᾶ καὶ Κωνσταντίου, φεύγει· καὶ καταληφθεὶς, ὅτι ἐγκρατῶς ἤρχε τοῦ οἰκείου στρατοῦ, ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων ἐπιβουλεύεται. Πῦρ γὰρ κατὰ τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἀνήψαν. Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας κρατερῶς ἐμάχετο, ἕνα συναγωνιστὴν ἔχων Ἀλανὸν τὸ γένος, εἰς δούλους αὐτοῦ ἀριθμούμενον. Τέλος τὸν τε Ἀλανὸν καὶ τὴν γυναῖκα, τοῦτο προθυμούμενος, ἀναιρεῖ, ἐπικατασφάζει δὲ καὶ ἑαυτόν. Μάξιμος δὲ ὁ παῖς ταῦτα μαθὼν, πρὸς τοὺς ὑποσπόνδους φεύγει βαρβάρους.

17. Ὅτι Ἰοβίνος ἐν Μουνδιακῶ (deb. Μογουντιακῶ) τῆς ἐτέρας Γερμανίας κατὰ σπουδὴν Γωάρ τοῦ Ἀλανοῦ, καὶ Γυντιαρίου, ὃς φύλαρχος ἐχρημάτιζε τῶν Βουργουντιῶνων, τύραννος ἀνηγορεύθη. Πρὸς δὲ παραγενέσθαι Ἀτταλὸς Ἀδαούλφον παραινεῖ. Καὶ παραγίνεται ἅμα τοῦ πλήθους. Καὶ Ἰοβίνος ἀνιάται ἐπὶ τῇ Ἀδαούλφου παρουσίᾳ καὶ μέμφεται δι' αἰνιγμάτων τῶν παραινέσαντι Ἀττάλω τὴν ἀφίξιν. Καὶ Σάρως δὲ ἐμελλε πρὸς Ἰοβίνον παραγενέσθαι. Ἄλλ' Ἀδαούλφος τοῦτο μαθὼν, προὔπαντιάζει χιλιάδας δέκα συνεπαγόμενος στρατιώτην, ἔχοντι ἄνδρας περὶ αὐτὸν Σάρω ὀκτωκαίδεκα ἢ καὶ εἴκοσιν. Ὅν ἔργα ἡρωϊκὰ καὶ θαυμάσια ἄξια ἐπιδειξάμενος, μόλις σάκκοις ἐξώγησαν, καὶ ὕστερον ἀναιροῦσι. Σάρως δ' ἦν ἀποστάς Ὀνωρίου, ὅτι Βελλερίδου, ὃς ἦν αὐτῶν δομέστικος, ἀναιρεθέντος, οὐδεὶς λόγος τῶ βασιλεῖ τῆς ἀνατρέσεως, οὐδὲ τοῦ φόνου γίνεσθαι εἰσπραξίς.

18. Ὅτι διαλαμβάνει περὶ Δονάτου, καὶ περὶ τῶν

Οὔνων, καὶ περὶ τῶν ῥηγῶν αὐτῶν τῆς εὐφυστάτης τοξείας, καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς καὶ Δονάτον ὁ ἱστορικὸς ἐπρέσβευσε. Καὶ τὴν διὰ θαλάσσης αὐτοῦ πλάνην ἐκτραγώδει καὶ τὸν κίνδυνον καὶ ὅπως ὄρκω Δονάτος ἀπατηθεὶς, ἐκθέσμιος ἀποσφάζεται. Καὶ ὅπως Χαράτων ὁ τῶν ῥηγῶν πρῶτος ἐπὶ τῷ φόνῳ εἰς θυμὸν ἀνάπτεται, ὅπως τε πάλιν βασιλικαῖς δώροις διαπραύνηται καὶ ἡσυχάζει. Ἐν οἷς καὶ ἡ πρώτη τῆς ἱστορίας δεκάλογος.

19. Ἀρχεται δὲ ἡ δευτέρα ὡδε· ὅτι Ἰοβίνος παρὰ γνώμην Ἀδαούλφου τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Σεβαστιανὸν βασιλέα χειροτονήσας, εἰς ἔχθραν Ἀδαούλφῳ κατέστη. Καὶ πέμπει Ἀδαούλφος πρὸς Ὀνωρίον πρέσβεις, ὑποσχόμενος τὰς τε τῶν τυράννων κεφαλὰς καὶ εἰρήνην ἄγειν. Ὡν ὑποστρεφάντων, καὶ ὄρκων μεσιτευσάντων, Σεβαστιανοῦ μὲν πέμπεται τῷ βασιλεῖ ἡ κεφαλὴ· Ἰοβίνος δὲ ὑπὸ Ἀδαούλφου πολιορκούμενος, ἑαυτὸν ἐκδίδωσι, καὶ πέμπεται κάκεινος τῷ βασιλεῖ, δὲν αὐθεντήσας Δάρδανος ὁ ἐπαρχὸς ἀναιρεῖ. Καὶ ἀποτίθενται ἄμφω αἱ κεφαλὰι Καρθαγένης ἐξῴθεν, ἔνθα καὶ ἡ Κωνσταντινοῦ καὶ ἡ Ἰουλιανοῦ ἀπετμήθησαν πρότερον, ἢ τε Μαξίμου καὶ ἡ Εὐγενίου, οἱ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου τυραννίδι ἐπιθέμενοι, εἰς τοῦτο τέλους κατέστρεψαν.

20. Ἀδαούλφος δὲ Πλακιδίαν ἀπητέτο κατὰ σπουδὴν μάλιστα Κωνσταντίου, ὃς ὕστερον αὐτῇ καὶ εἰς γάμους ἐξέυξεν. Ἀλλὰ τῶν πρὸς Ἀδαούλφον ὑποσχέσεων μὴ περαινόμενος, καὶ μάλιστα τῆς σιτοπομπίας, οὔτε ταύτην ἀπέδίδου, καὶ εἰς μάχην ἐμελέτα τὰ τῆς εἰρήνης διαλύεσθαι.

sens ob interfectos a Constantio cognatos suos, ad triginta a Ravenna milliaria contra jurisjurandi fidem interfici eos jubet. Gerontius dein, accedentibus Ulphila et Constantio, fugam capessit: deprehensusque, quod severius exercitui praesesset, suorum insidiis petitus est. Ignem itaque ipsius aedibus injecerunt; at ille fortiter in adversarios pugnat, uno adjuvante famulo, qui Alanus erat. Re tandem desperata, Alanum illum suamque uxorem, ut ipsi postularant, interimit, ac denique etiam sibi mortem consciscit. Maximus, ejus filius (*potius: ejus domesticus*), re intellecta, ad federatos confugit barbaros. (Cf. Sozom. 9,14.)

17. [An. 412.] Jovinus apud Moguntiacum, Germaniae alterius urbem, studio Goaris Alani et Guntiarrii, Burgundionum praefecti, tyrannus creatus est. Cui ut sese adjungeret, Adaulpho auctor fuit Attalus. Et vero hic cum copiis ad illum se confert. Jovinus tamen, Adaulphi adventu offensus, obscure et veluti per aenigmata Attalum accusat, quod adventum suasisset. Sarus item ad Jovinum venturus erat, sed Adaulphus, cognita re, collectis decem millibus militum, occurrit Saro, viros octodecim aut viginti apud se habenti, quem gesta heroica et stupere digna edentem, vix tandem saccis adhibitis, vivum ceperunt ac postea occidunt. Desciverat autem ab Honorio Sarus audito, Belleridem, domesticum suum, interfectum, nullam tamen caedis rationem duxisse imperatorem, nec in percussorem inquirendo vindicasse.

18. Refert item de Donato et Hunnis deque regum eorum sagittandi peritia. Se ipsum ad illos et Donatum missum scriptor ait, multisque maris erroribus periculisque jactatum tragice narrat. Donatum illum jurejurando circumventum, contra fas jugulatum esse: et Charatonem inter reges primum, ob eandem ira incensum, imperatoris donis rursus mitigatum placatum fuisse. Et haec quidem prima operis decade continentur.

19. [An. 413.] Alteram vero hinc auspicatur. Jovinus fratrem suum Sebastianum, invito Adaulpho, imperatorem creans, in ejus odium incurrit. Adaulphus itaque per interuentios, capita se tyrannorum missurum pacemque initurum, Honorio pollicetur. Hi domum ubi redierunt, et jusjurandum praestitum est, Sebastiani mox caput imperatori mittitur. Jovinus etiam ipse ab Adaulpho obsessus se dedit, missusque ad imperatorem est: quem Dardanus praefectus sua manu percussens interimit. Utriusque caput extra Carthaginem palis infixum: ubi et Constantini ac Juliani antea resectum, Maximi item et Eugenii, qui, sub Theodosio Magno tyrannidem affectantes, eundem sunt exitum sortiti.

20. Postulatum est ab Adaulpho, studio maxime Constantii ejus, qui illum postea uxorem duxit, Placidiam Honorio fratri ut redderet. Sed quod Adaulpho promissa praesertim de curanda annona, perfecta non fuissent, neque ipsam reddidit, et pacem bello commutaturus videbatur.

21. Ὅτι Ἀδάουλφος ἀπαιτούμενος Πλακιδίαν, ἀνταπήτει τὸν ὀρισθέντα σῖτον. Ἀπόρων δ' ὄντων τῶν ὑποσχομένων εἰς τὸ δοῦναι, οὐδὲν δὲ ἤττον ἠμολογούντων, εἰ λάβοιεν Πλακιδίαν, παρασχεῖν, καὶ ὁ βάρβαρος τὰ ἴμοια ὑπεκρίνετο, καὶ πρὸς Μασσαλίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραγενόμενος, δόλω ταύτην λαθεῖν ἠλπίζεν. Ἐνθα πληγεῖς, Βοηφατίου τοῦ γενναιοτάτου βαλόντος, καὶ μόλις τὸν θάνατον διαφυγὼν, εἰς τὰς οἰκείας ὑπεχώρησε σκηνὰς, τὴν πόλιν ἐν εὐθυμῇ λιπὼν, καὶ δι' ἐπαίνων καὶ εὐφημίας ποιουμένην Βοηφατίου.

22. Ὅτι Ἀδάουλφος τὸν γάμον μελετῶν Πλακιδίας, Κωνσταντίου ταύτην ἀπαιτοῦντος, βαρυτέρας προὔτεινε αἰτήσεις, ἵνα διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν αἰτήσεων εὐλόγον δόξῃ τὴν κατάσχεσιν αὐτῆς πεποιθκέαι.

23. Ὅτι Κωνσταντίος δισίγνατος πάλαι γεγονὸς ὑπατος κατὰ τὴν Ῥάβενναν προέρχεται, μεθ' οὗ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπατεύει Κώνστας. Καὶ χρυσίον μὲν σύμμετρον καὶ ἱκανὸν πρὸς τὸ τῆς ὑπατείας ἀνάλωμα εὐρήται ἐκ τῶν τοῦ Ἡρακλειανοῦ, ὃς τυραννίδα μελετῶν ἀνήρηται· οὐ μὴν γε τοσοῦτον εὐρέθη, ὅσον καὶ ἠλπίζετο· χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲ μέχρι κεντηναρίων εἰκοσιν εὐρήται· ἡ δὲ ἀκίνητος αὐτοῦ οὐσία, καὶ αὐτὴ εἰς διαχλίδια λίτρας συντέινη. Καὶ ταύτην ἅπασαν τὴν ὑπόστασιν Κωνσταντίος ἐκ μιᾶς αἰτήσεως παρὰ Ὀνωρίου εἰλήφει. Ἦν δὲ Κωνσταντίος ἐν μὲν ταῖς προόδου κατηφῆς καὶ σκυθρωπὸς, μεγάλωφθαλμὸς τε καὶ μεγαλαύχην, καὶ πλατυκέφαλος, νεύων δι' ὄλου ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ φέροντος αὐτὸν ἵππου, καὶ οὕτω τῆδε κάκεισε λοζὸν ἐκπέμπων τὸ ὄμμα· ὡς τὸ τοῦ

λόγου πᾶσι φαίνεσθαι, αἰ εἶδος ἄξιον τυραννίδος. » Ἐν δὲ δειπνοῖς καὶ συμποσίοις τερπνὸς καὶ πολιτικὸς, ὡς καὶ ἐρίξειν τοῖς μίμοις πολλάκις, παίξουσι πρὸ τῆς τραπέζης.

24. Ὅτι Ἀδαούλφω σπουδῇ καὶ ὑποθήκῃ Κανδιανοῦ ὁ πρὸς Πλακιδίαν συντελεῖται γάμος, μὴν ὁ Ἰανουάριος ἐνειστήκει, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως Νάρβωνος, ἐν οἰκίᾳ Ἰγγενίου τινὸς πρώτου τῶν ἐν τῇ πόλει. Ἐνθα προκαθεσθείσης Πλακιδίας ἐν παστάδι τε Ῥωμαϊκῶς ἐσκευασμένη καὶ σχήματι βασιλικῶ, συγκαθέζεται αὐτῇ καὶ Ἀδάουλφος, ἐνδεδυμένος χλανίδα καὶ τὴν ἄλλην Ῥωμαίων ἐσθῆτα. Ἐν οἷς μετὰ τῶν ἄλλων γαμικῶν δώρων δωρεῖται Ἀδάουλφος καὶ πεντήκοντα εὐεδαῖς νεανίας σπρικὴν ἐνδεδυμένους ἐσθῆτα, φέροντος ἐκάστου ταῖς χεραῖν ἀνὰ δύο μεγίστων δίσκων, ὧν ὁ μὲν χρυσοῦς πλήρης, ὁ δὲ τιμιῶν λίθων, μᾶλλον δὲ ἀτιμῆτων, ἐτύγγανεν· ἃ τῆς Ῥώμης ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῖς Γότθοις ἀποσυληθέντα. Ἔϊτα λέγονται καὶ ἐπιθαλάμιοι, Ἀττάλου πρώτου εἰπόντος, εἶτα Ῥουστικίου καὶ Φοιβαδίου· καὶ συντελεῖται ὁ γάμος, παιζόντων καὶ χαιρόντων ἑαυτῶν τῶν τε βαρβάρων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς Ῥωμαίων.

25. Ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ Γότθων ἄλωσιν τῆς Ῥώμης Ἀλβίνος ὁ τῆς Ῥώμης ἑπαρχος, ἤδη ταύτης πάλιν ἀποκαχισταμένης, ἔγραψε, μὴ ἐξαρκεῖν τὸ χορηγούμενον μέρος τῷ δήμῳ, εἰς πλῆθος ἤδη τῆς πόλεως ἐπιδιδούσης. Ἐγραψε γὰρ καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τετέχθαι ἀριμὸν χιλιάδων δεκατεσσάρων.

26. Ὅτι Ἀδαούλφος, τεχθέντος αὐτῷ ἐκ τῆς Πλακιδίας παιδός, ᾧ ἐπέθετο κλησὶν Θεοδοσίον, πλέον

21. Adaulphus ergo, quum Placidia repeteretur, frumentum vicissim ipse promissum petiit. Cujus conferendi etsi qui promiserant copiam nullam haberent, nihilo tamen secius consentiant, si Placidiam reciperent, accepturum. Ad quæ simili fere et ipse barbarus simulatione utebatur. Masiliam interea sic dictam urbem profectus, dolo eam capere tentavit : sed a Bonifacio, nobilissimo viro, vulneratus, vix mortem effugiens in sua se tentoria recepit, urbe omissa, quæ, lætitiæ plena, laudibus ac faustis acclamationibus Bonifacium est prosecuta.

22. Adaulphus idem, de Placidia nuptiis satagens, Constantio eam postulanti graviores prætexit postulationes, ut, si compos illarum non fieret, illa juste retenta videretur.

23. [An. 414.] Constantius olim designatus, consul Ravennæ creatur, cum quo Constantinopolitanum consulatum Constans gerit. Auri vis justa et sufficiens ad consulatus sumptus tolerandos reperta in Heracliani bonis, qui tyrannidis affectate nomine est interemptus, quamquam tantum pecuniæ repertum non est, quantum speratum erat : auri enim ne viginti quidem centenaria inventa, immobilium vero bonorum ad bis mille libras. Quas quidem facultates omnes una postulatione ab Honorio Constantius accepit. Erat ipse Constantius, quum prodiret, subtristis vultu ac fetrico, magnis oculis, sublataque cervice, et plano capite, inclinans se omnino in equi, quo vehebatur, collum,

et sic huc illuc oblique torquens oculos, ut, quod veteri verbo dicitur, tyrannide digna forma omnibus appareret. In cœnis tamen atque conviviis jucundus adeo civilisque fuit, ut etiam cum mimis interdum ad mensam ludentibus contenderit.

24. Adaulpho studio ac consilio Candiani nuptiæ cum Placidia celebrantur, Januario mense in Narbone, Galliaæ urbe, in domo Ingenii ejusdam, primarii ejus urbis viri. Hic digniore loco residente Placidia in thalamo Romano more adornato, habituque regio, assedit ipsi et Adaulphus læna indutus ceteroque amictu Romano. Inter alia nuptiarum dona Adaulphus offert etiam quinquaginta formosos pueros, serica veste indutos, ferentes singuli utraque manu ingenites discos binos : quorum alter auri plenus, alter lapillis pretiosis vel pretii potius inæstimabilis, quæ ex Romanæ urbis direptione Gothi deprædati fuerant. Hinc versus canuntur epithalamii, Attalo præcinate, dein Rusticio atque Phœbadio ; nuptiæque peraguntur lusu gaudioque ingenti barbarorum simul et Romanorum, qui cum iis erant.

25. Post Romam a Gothis captam Albinus, urbis præfectus, quod jam eadem ad pristinum rediret statum, scripsit, non sufficere præbitam populo (frumenti publici) partem, multitudine jam aucta civitate : additque, uno die numerum natum esse civium millium quattuordecim.

26. [An. 415.] Adaulphus, nato sibi e Placidia filio, cui Theodosio nomen dedit, in Romanorum amicitiam propen-

ἡσπάζετο τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν· Κωνσταντίου δὲ καὶ τῶν περὶ Κωνσταντίον ἀντιπραττόντων, ἔμενον ἀπρακτος ἡ τούτου καὶ Πλακιδίας ὄρη. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ παιδός, πένθος μέγα ποιῶσιν ἐπ' αὐτῷ, καὶ θάπτουσιν ἐν λάρνακι καταθέντες ἀργυρᾶ πρὸ τῆς Βαρχέλλωνος ἐν τινι εὐκτηρίῳ. Εἶτα ἀναίρεται καὶ Ἀδαούλφος, εἰς ἐπιτήρησιν τῶν οἰκείων ἵππων, ὡς εἶθιστο αὐτῷ, διατρίβων ἐν τῷ ἵππῳ. Ἀναίρει δὲ αὐτὸν εἰς τῶν οἰκείων Γόθων, Δούβιος τοῦνομα, ἔχθραν παλαιὰν καιροφυλαχίας· πάλοι γὰρ ἦν ὁ τούτου δεσπότης μοίρας Γοθικῆς βίβης, ὑπὸ Ἀδαούλφου ἀνηρημένος· ἐξ οὗ καὶ τὸν Δούβιον λαβὼν Ἀδαούλφος ὤκειώσατο. Ὁ δὲ τῷ πρώτῳ δεσπότη ἀμύνων τὸν δεύτερον διεχρήσατο. Τελευτῶν δὲ Ἀδαούλφος προσέταττε τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ ἀποδοῦναι τὴν Πλακιδίαν, καὶ, εἰ τὴ δύναμιτο, τὴν Ῥωμαίων φιλίαν ἑαυτοῖς περιποιήσασθαι. Διάδοχος δὲ ὁ τοῦ Σάρου ἀδελφός, Σιγγέριχος, σπουδῆ μᾶλλον καὶ δυναστεία ἢ ἀκολουθία καὶ νόμῳ γίνεται. Ὅς τὰ τε παῖδια, ἃ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς ἐτύγχανεν Ἀδαούλφῳ γεγεννημένα, ἀνεῖλε, βίβη τῶν τοῦ ἐπισκόπου Σιγισάρου κόλπων ἀποσπάσας, καὶ τὴν βασιλίδα Πλακιδίαν εἰς ὕβριν Ἀδαούλφου ἐκ ποδὸς προηγῆσασθαι τοῦ ἵππου ἅμα λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐπέταξε. Καὶ τὸ διάστημα ἦν τῆς προπομπῆς ἐκ τῆς πόλεως μέχρι δωδεκάτου σημείου. Ἐπτά δὲ ἡμέρας ἄρξας, ἀναίρεται. Ἡγεμῶν δὲ τῶν Γόθων Οὐαλίας καθίσταται.

27. Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι παρὰ Οὐαλερίου τινὸς τῶν ἐπιστήμων ἀκοῦσαι περὶ ἀνδριάντων ἀργυρῶν τε τελεσμένων εἰς βαρβάρων ἀποκόλυσιν. Ἐν γὰρ ταῖς

ἡμέραις, φησί, Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως, ἐν τῇ Θράκῃ Οὐαλερίου ἄρχοντος, μῆνυσις γέγονεν, ὡς θησαυρὸς εὐρεθείη. Οὐαλέριος δὲ παρὰ τὸν τόπον παραγενόμενος μαθάνει παρὰ τῶν ἐπιχωρίων ἱερὸν εἶναι τὸν τόπον, καὶ ἐξ ἀρχαίας τελετῆς ἀνδριάντας ἐν αὐτῷ ἀφιερῶσθαι. Εἶτα ἀναφέρει ταῦτα τῷ βασιλεῖ, καὶ δέχεται γράμμα ἐπιτρέπον αὐτῷ ἀναλαβεῖν τὰ μνησθέντα. Ἀνορυθέντος τοίνυν τοῦ τόπου εὐρίσκονται τρεῖς ἀνδριάντες δι' ὄλου ἐξ ἀργύρου πεποιημένοι, ἐν σχήματι βαρβαρικῷ κατακείμενοι, καὶ ἐξηγωνισμένοι κατ' ἀμοιβῆν τῶν χερῶν, ἐνδεδυμένοι δὲ βάρβαρον πεποικιλμένην ἐσθήτα, καὶ κομῶντες τὰς κεφαλὰς, νεύοντες ἐπὶ τὸ ἀρκῆτον μέρος, τουτέστι κατὰ τοῦ βαρβαρικοῦ χώρου. Ὡν ἀνδριάντων ἀναληφθέντων, πάραυτα καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρώτων μὲν τὸ τῶν Γόθων ἔθνος πᾶσαν ἐπιτρέχει τὴν Θράκην· ἔμελλε δὲ μικρὸν ὕστερον καὶ τὸ τῶν Οὐννων καὶ τὸ τῶν Σαρματῶν καταδραμεῖσθαι τὸ τε Ἰλλυρικὸν καὶ αὐτὴν τὴν Θράκην. Ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῆς τε Θράκῃς καὶ τῷ Ἰλλυρικῷ κατέκειτο τὰ τῆς τελετῆς. Καὶ ἐφίκει τῶν τριῶν ἀνδριάντων ὁ ἀριθμὸς κατὰ παντὸς ἔθνους τελεῖσθαι βαρβάρου.

28. Ὅτι ὁ ἱστορικός περὶ τοῦ οἰκείου διαλαμβάνων διάπλου, πολλὰ παθεῖν καὶ δυστυχεῖσθαι φησι. Λέγει δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας κατᾶραι, καὶ τῇ αὐτοῦ σπουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ εἰς τὸν σοφιστικὸν θρόνον ἀναχθῆναι Λεόντιον οὕτω ἐθέλοντα. Λέγει δὲ καὶ περὶ τοῦ τρίβωνος, ὡς οὐκ ἐξῆν κατὰ τὰς Ἀθήνας περιβαλεῖσθαι αὐτὸν τινα, καὶ μάλιστα ξένον, ᾧ μὴ τῶν σοφιστῶν ἡ γνώμη ἐπέτρεπε, καὶ αἱ κατὰ τοὺς σοφιστικούς νό-

sior esse cœpit; verum, Constantio ejusque asseclis repugnantibus, Adaulphi et uxoris Placidie prompta voluntas effectu caruerunt. Exstinctum autem postea infantem vehementer uterque parens luit, argenteaque capsula conditum juxta Barcionem in templo quodam sepelierunt. Interficitur deinde et Adaulphus ipse, dum equos suos in stabulo de more inspicit, a Gotho quodam, ejus domestico, Dubii nomine, quum hanc veteris odii vindicandi occasionem ille captasset. Hujus enim prior dominus, Gothicæ partis rex, fuerat ab Adaulpho e medio sublatus, inde Dubium receptum Adaulphus in suam familiam adseverat: qui in ultionem prioris domini alterum hunc interfecit. Moriens Adaulphus fratri suo injunxit, Placidia ut [Honorio] redderetur, utque, si quo modo possent, Romanæ sibi gentis concordiam [Gothi] societatemque conciliarent. At qui successit, Sari frater, Singerichus, studio potius ac vi, quam successione aut lege creatus, Adaulphi e priore conjuge liberos vi e sinu Sigesari episcopi abreptos occidit; atque ipsam Placidiam reginam in Adaulphi contumeliam pedibus ante equum una cum ceteris captivis ambulare coegit, idque toto illo spatio, quod est ab urbe ad duodecimum usque lapidem. Septem ille dies quum imperasset, interemptus est, et Gothorum dux Valia constituitur.

27. Refert hic scriptor, audisse se e Valerio, clarissimo viro, de argenteis statutis ad barbaros arcendos inauguratis.

« Nam Constantii, inquit, imperatoris temporibus, præfecto in Thracia Valerio, indicium factum thesauri reperti. Valerius vero ad locum accedens, sacrum illum esse religione ex incolis cognovit et antiquo ritu statuas ibidem consecratas. Retulit hæc ad imperatorem, rescriptumque accepit, quo jubebatur indicata illa bona tollere. Igitor effosso loco, tres solidæ ex argento fabricatæ repetæ sunt statuae, habitu barbarico, et utroque brachio ansato, veste præterea variegata barbarico ritu indutæ, et comam demissum capite gestantes atque in septentrionem, quæ barbarorum regio est, obversæ. Quæ simulatque statuae sublatae sunt, paucos post dies Gothorum primum gentes universam incurrit Thraciam, futuraeque post paulo erant Hunnorum ac Sarmatarum incursiones in Illyricum et ipsam Thraciam: nam Thraciam inter et Illyricum sita sunt hæc consecrationis loca. Ceterum trium statuarum numerus adversus omnes gentes barbaras inauguratus videbatur. »

28. De sua scriptor hic navigatione refert, multa se adversa pertulisse. Athenas quoque appulisse tradit, suoque studio et cura ad sophisticam etiam sedem evectum Leontium, tametsi id ille nondum vellet. Sed et de pallio sophistico memorie prodidit, nemini, præsertim vero extero homini, Athenis id gestare licuisse, nisi sophistarum suffragio ejus gestatio illi concessa, dignitasque ista sophistarum legum ritibus esset confirmata. Ritus autem, qui peragebantur, tales erant. Primum ad publicum balneum

μους τελεται ἐβεβαίουν τὸ ἀζίωμα. Ἦν δὲ τὰ τελούμενα τοιαῦτα. Πρῶτον μὲν κατήγοντο ἐπὶ τὸ δημόσιον βαλανεῖον ὅσοι νεήλυδες, ἄν τε μικροί, ἄν τε μεγάλοι. Ἐξ ὧν καὶ οἱ πρὸς τὸν τρίβωνα ἐπιτήδειοι ἡλικίας ἤδη καιροῦ γεγονότες· οὐς εἰς μέσον ἔβαλλον οἱ κατάγοντες σχολαστικοί. Ἐῖτα τῶν μὲν ἔμπροσθεν τρεχόντων καὶ κωλούντων, τῶν δὲ ὠθούντων καὶ ἐπεχόντων, πάντων δὲ τῶν κωλούντων ταῦτα βοῶντων· « Στᾶ, στᾶ, οὐ λούει, » κατακρατεῖν δῆθεν τοῦ ἀγῶνος ἐδόκουν οἱ ἀντωθύντες εἰς τιμὴν τοῦ καταγομένου σχολαστικοῦ. Ὅστις μετὰ πολλὴν ὥραν στάσεως πολλῆς ἐπὶ τοῖς προαχθεῖσιν ἐθίμοις ῥήμασι προγενομένης, εἰσάγεται εἰς τὸν θερμὸν οἶκον καὶ ἀπολούεται. Ἐῖτα ἐνδυσάμενος ἐδέχετο τὴν τοῦ τρίβωνος ἐξουσίαν, καὶ αὐτόθεν μετὰ τοῦ τρίβωνος ἐκ τοῦ βαλανείου ἐντίμηι καὶ περιδῶφι δορυφορούμενος πομπῇ ἀπῆει, δαπάνας ἐπιγνοὺς φανεράς εἰς τοὺς τῶν διατριβῶν προστάτας, τοὺς λεγομένους Ἀκρωμίτας.

29. Ὅτι οἱ Οὐάνδαλοι τοὺς Γόθους Τρούλους καλοῦσι, διὰ τὸ λιμῶ πιεζομένους αὐτοὺς τροῦλαν σίτου παρὰ τῶν Οὐανδάλων ἀγοράζειν ἐνὸς χρυσίνου. Ἡ δὲ τροῦλα οὐδὲ τρίτον ξέστου χωρεῖ.

30. Ὅτι κατὰ τὰς Ἰσπανίας τῶν Οὐανδάλων καταδραμόντων αἱ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰς τετελιχισμένας πόλεις καταφυγόντων, τοσοῦτος αὐτῶν λιμὸς κατεκράτησεν, ὡς εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐκβιασθῆναι. Καὶ γυνὴ τέσσαρα τέκνα ἔχουσα πάντα κατέφαγε, πρόφασιν ἐφ' ἐκάστου ποιουμένη τὴν τῶν ὑπολοιπῶν τροφήν καὶ σωτηρίαν, ἕως ἂν πάντα καταφαγοῦσα λίθοις ὑπὸ τοῦ δήμου ἀνηρέθη.

31. Ὅτι Εὐπλούτιος δὲ μαγιστριανὸς πρὸς Οὐαλίαν, δὲ τῶν Γόθων ἐχρημάτιζε φύλαρχος, ἀποστέλλεται, ἐφ' ᾧ σπονδάς τε θέσθαι εἰρηνικάς, καὶ ἀποσταλέντος αὐτῷ σίτου ἐν μυριάσιν ἐξήκοντα, ἀπολύεται Πλακιδία παραδοθεῖσα Εὐπλουτίῳ πρὸς Ὀνώριον τὸν οἰκεῖον αὐτῆς ἀδελφόν.

32. Ὅτι ζητήματος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀνακύψαντος περὶ τῶν κεκολλημένων βιβλίων μαθεῖν τοῖς ἐπιζητοῦσι τὸ μέτρον τοῦ κόλλου, Φιλτάτιος δὲ τοῦ ἱστορικοῦ ἐταῖρος, εὐφυῶς περὶ γραμματικὴν ἔχων, τοῦτο ἐπέδειξε. Καὶ εὐδακίμησας τυγχάνει παρὰ τῶν πολιτῶν εἰκόνας.

33. Ὅτι περὶ τῆς Ὀάσεως δὲ συγγραφεὺς πολλὰ παραδοξολογεῖ, περὶ τε τῆς εὐκρασίας αὐτῆς καὶ ὅτι οἱ τὴν ἱερὰν νόσον ἔχοντες οὐ μόνον ἐκείσε οὐ γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχθῆν παραγινόμενοι ἀπαλλάττονται τοῦ νοσήματος διὰ τὴν τοῦ ἀέρος εὐκρασίαν· καὶ περὶ τῆς ψάμμου τῆς πολλῆς ἐκείνης, καὶ τῶν ὀρυσομένων φρεάτων, ὡς εἰς διακοσίους καὶ τριακοσίους, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς πεντακοσίους πήχεις ὀρυσσόμενα, ἀναβλύζουσι τὸ βρεῖθρον, αὐτοῦ τοῦ στομίου προχεόμενον· ἐξ οὗ κατὰ διαδοχὴν ἀρουόμενοι, ὅσοις κοινὸν γέγονε τὸ ἔργον, τὰς οἰκείας ἀρούρας ποτίζουσιν οἱ γεωργοί. Καὶ ὅτι αἱ ὀπῶραι αἰεὶ τοῖς δένδροισι φέρονται· καὶ ὅτι δὲ σῖτος πάντος κρείσσων σίτου καὶ χιόνος λευκότερος, καὶ ὅτι ἔσθ' ὅτε δις τοῦ ἔτους σπείρεται ἡ κριθή, τρίς δὲ αἰεὶ ἡ κέγχρος. Ἀρδεύουσι δὲ τὰ γῆδια αὐτῶν ἐν θερέει μὲν διὰ τρίτης ἡμέρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἑκτῆς, ἐξ οὗ καὶ ἡ εὐφορία γίνεται. Καὶ ὅτι οὐδέποτε συννεφία γίνεται. Καὶ περὶ τῶν ποιουμένων αὐτοῦ ὥρολογίων. Λέγει

deducebantur qui novitii advenissent, sive parvi, sive grandiores. Ex his qui per ætatem ad pallium sumendum apti erant, eos in medium protrudebant scholastici a quibus deducebantur. Deinde aliis præcurrentibus atque prohibentibus, aliis protrudentibus et contra tendentibus, quotquot autem prohibebant vociferantibus : « Sta, sta, non lavare : » tandem in hoc certamine ii videbantur obtinere, qui, in honorem scholastici quem deducebant, obsistentes retrudebant. Tandem, post longam moram multamque ob illata ex more ultro citroque verba contentionem, is qui deducitur, in calidam cellam inducitur, ibique abluitur. At postquam se induit, pallii dignitatem accipit, atque exinde cum pallio e balneo, celebri et honorifica stipatus pompa, digreditur, decretis luculentis sumptibus in scholarum antistites, qui dicuntur Acromitæ.

29. Vandali Gothos appellant Trulos, propterea quod hi, enecti aliquando fame, tritici trulam a Vandalis aureo uno redimerent. Trula vero nondum tertiam sextarii partem capit.

30. Dum Vandali Hispanias vastassent, qui in munitas se urbes Romani receperant, eo inedia adacti sunt, ut invicem se laniando edere cogerent. Ibi mulier una, quattuor liberorum mater, omnes devoravit, ad singulos prætexens, reliquos se alere ac salvare velle, donec omnibus illis absumptis, lapidibus a plebe obruta est (414).

31. [An. 416.] Euplutijs Magistriani ad Valiam, Gotho-

rum præfectum, mittitur, qui pacis fœdera iniret, Placidiamque reciperet. Ille vero commode recepit missaque frumentatione sexcentorum millium, Placidia Euplutijs tradita, ad Honorium fratrem remittitur.

32. Quum Athenis inquiri ceptum esset quonam modo conglutinari possent libri, discere quaerentibus modum glutinis, Philtatijs, scriptoris hujus familiaris, in re litteraria bene industrius, ostendit : quare et honoris gratia statuum illi cives collocant.

33. De Oasi auctor multa narrat incredibilia, deque ejus temperie, et quod sacro ibi morbo non modo nulli laborent, sed etiam si qui aliunde adveniant, eo liberentur ob benignam aeris temperiem. De copiosa deinde qua ibidem est arena, deque puteis (Atrebatensibus), qui fossione ad ducentos et trecentos, nonnunquam vero etiam ad quingentos cubitos facta, scaturiginis rivos per orificium effundunt : unde per vices ii, qui communi labore opus fecerunt, hauriunt, et arva sua rigant, agricolæ. Arboreos perpetuo ibi poma ferre et frumentum illic natum omni frumento esse præstantius niveque candidius. Interdum bis quotannis hordeum ibi seri, milium autem perpetuo ter. Rigare incolas ruscula sua æstate tertio quoque die, hieme sexto, atque hinc tantam terræ fertilitatem conciliari. Nunquam ibi cœlum nubes contrahere. Ad hæc de horologiis, quæ ibidem conficiuntur. Oasim memorat insulam olim fuisse, atque a continente divisam, eandemque ab Hero-

δ' ὅτι νῆσος τὸ παλαιὸν ἦν, καὶ ἀπεχερσώθη, καὶ ὅτι ταύτην καλεῖ Ἡρόδοτος μακάρων νήσους· Ἡρόδοτος δὲ, ὁ τὴν Ὀρφέως καὶ Μουσαίου συγγράφας ἱστορίαν, Φαιακίδα ταύτην καλεῖ. Τεχμηριοὶ δὲ νῆσον αὐτὴν γεγονέναι ἐκ τε τοῦ ὄστρακα θαλάσσια καὶ ὄστρεα λίθους τοῦ ὄρους προσπεπλασμένα εὐρίσκεισθαι τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀασιν ἀπὸ τῆς Θηβαίδος φέροντος, δεύτερον ὅτι ψάμαθος πολλὴ ἐπεχειταί αἰεὶ, καὶ τὰς τρεῖς ἀναπληροὶ Ὀάσεις. Τρεῖς γάρ φησιν Ὀάσεις καὶ αὐτὸς εἶναι, δύο μεγάλας, τὴν μὲν ἐξωτέρω, τὴν δὲ ἐσωτέρω, κατανατικρὺ κειμένας ἀλλήλαις, συντείνοντας εἰς ἑκατὸν σταμια τοῦ μεταξὺ διαστήματος. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη τρίτη μικρά, πολλῶν διαστήματι τῶν δύο κεχωρισμένη. Λέγει δὲ εἰς πίστιν τοῦ νῆσον γενέσθαι, ὅτι καὶ ὑπὸ ὀρνέων δρᾶσθαι συμβαίνει πολλάκις ἰχθῦς φερομένους καὶ ἰχθύων ἄλλοτε λείψανα, ὡς ἐντεῦθεν εἰκάζεσθαι, μὴ πολὺ πόρρω εἶναι τὴν θάλασσαν. Φησὶ δὲ καὶ Ὀμηρον ἐκ τῆς πρὸς ταύτῃ Θηβαίδος ἔλκειν τὸ γένος.

34. Ὅτι ὕπατος ὁ βασιλεὺς Ὀνώριος προελθὼν τὸ ἐνδέκατον, καὶ σὺν αὐτῷ Κωνσταντίῳ τὸ δεύτερον, τὸν Πλακιδίαν γάμον ἐπιτελοῦσιν, ἐφ' ᾧ πολλὰ μὲν αὐτὴ ἀνανεύουσα, Κωνσταντίῳ παρεσκεύασε κατὰ τῶν αὐτῆς ὀργίζεσθαι θεραπόντων. Τέλος ἐν τῇ τῆς ὑπατείας ἡμέρᾳ ἀπὸ χειρὸς ταύτην ὁ βασιλεὺς καὶ ἀδελφὸς Ὀνώριος ἄκουσαν λαθῶν, ἐγγειρίζει παραδιδοῦς Κωνσταντίῳ. Καὶ ἐπιτελεῖται εἰς τὸ λαμπρότατον ὁ γάμος. Ἔπειτα καὶ παῖς αὐτοῖς τίχτεται, ἣν ὀνομάζουσιν Ὀνωρίαν, καὶ ἕτερος πάλιν, ᾧ κλήσιν ἔθεντο Οὐαλεντινιανός· ὃς ζῶντος μὲν Ὀνωρίου νοθελίσιμος γίνεται, βιασαμένης τῆς Πλακιδίας τὸν ἀδελφόν· μετὰ δὲ θάνατον τοῦ βασι-

λέως, καὶ ἔτι μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ τυραννήσαντος Ἰωάννου, καὶ Ῥώμης βασιλεὺς ἀποδεικνύται. Ὁ δὲ Κωνσταντίος συμβασιλεύει τῷ Ὀνωρίῳ, αὐτοῦ μὲν χειροτονουόντος, ἀλλὰ σχεδὸν τι ἄκοντος. Χειροτονεῖται δὲ καὶ ἡ Πλακιδία Αὐγούστα, τοῦ τε ἰδίου ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς χειροτονησάντων. Ἐἶτα πέμπεται πρὸς Θεοδοσίον, ὃς ἀδελφιδοῦς ὢν Ὀνωρίου, τῶν πρὸς ἑῷ μερῶν ἐβασίλευσεν, ἡ ἀνάρρησις μηνυομένη τῆς Κωνσταντίου βασιλείας καὶ μένει ἀπαράδεκτος. Ἐπίσταται νόσος Κωνσταντίῳ, καὶ μετέμελεν αὐτῷ ἡ βασιλεία, ὅτι οὐκέτι ἦν αὐτῷ ἐπ' ἀδείας, ὥσπερ πρότερον, ἐξίεναι τε καὶ ἀπιέναι ὅση καὶ ὅπως βούλοιο, καὶ ὅτι οὐκ ἐξῆν αὐτῷ χρῆσθαι βασιλεύοντι οἷς ἔθος εἶχε χρῆσθαι παιγνίοις. Τέλος ἐπτὰ βασιλεύσας μῆνας, ὥσπερ αὐτῷ καὶ ὁ δνειρος εἶπεν· « ἐξ ἤδη πεπλήρωνται, καὶ ἄρχονται ἐπτὰ, » πλευριτικῇ νόσῳ τελευτᾷ, συντελετησάσης αὐτῷ καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ὀργῆς καὶ ὀρμῆς, ἣν ὠδινεν ὅτι τὴν ἀναγόρευσιν τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐ προσήκατο.

35. Ὅτι Οὐαλίῳ τοῦ φυλάρχου τελευτήσαντος, Θεουδέρχως τὴν ἀρχὴν διαδέχεται.

36. Ὅτι κατὰ θάλασσαν πολλὰ παθὼν ὁ συγγραφεὺς μόλις διασώζεται. Ἐν ᾧ καὶ περὶ ἀστέρος τινὸς τερατολογεῖ ἐπιβρίσαντος τῷ ἱστίῳ τοῦ πλοίου, μέλλειν (μέλλον conj. Nieb.) αὐτοὺς βοθίζεσθαι· Οὐρανίαν δὲ τὸ φανέν παρὰ τῶν ναυτῶν καλεῖσθαι. Λέγει δὲ περὶ ψιττακοῦ, ᾧ εἰκόσιν ἔτεσι συνδιῆγεν, ὡς σχεδὸν τι οὐδὲν τῶν ἀνθρώπων πραττομένων ἀμίμητον κατελίμπανεν. Ὁρχεῖτό τε γάρ, καὶ ἦδε, καὶ ἐκάλετο ἐξ ὀνόματος, καὶ τᾶλλα ἔπραττεν.

doto vocari Beatorum insulam, ab Herodoro autem eo, qui Orphei ac Musaei conscripsit historiam, nominari Phaeacidem. Insulam ante fuisse ex eo conjecturas ducit, quod testæ marinae et ostrea lapidibus adhaerentia in eo monte inveniuntur, qui ex Thebaide in Oasim ducit. Deinde etiam, quod perpetuo copiosa ibi arena scateat, tresque Oases replet. Nam etiam ipse tres Oases esse tradit, duas magnas, exteriorem unam, alteram interiorem, et regione sibi invicem oppositas, centum miliarium spatio interjecto, cum tertia parva, longo interstitio ab alteris duabus separata. Insuper hoc etiam argumento insulam fuisse tradit, quod sapenumero accidit, ut pisces ab avibus eo delati visantur, aut certe arrosorum piscinum reliquiae: ut inde conjectare liceat, non admodum longe abesse mare. Ait porro Homerum ex vicina huic Thebaide genus ducere.

34. [An. 417.] Honorius Augustus undecimum et Constantius iterum consules creati, Placidiae nuptias conciliant. Sed has ipsa nuptias quam vehementer detrectaret, effectit ut ipsius famulis indignaretur Constantius. Tandem nihilominus ipso quo consulatum inivit die, manu ipsam arreptam Honorius imperator, frater ejus, invitam Constantio in manum tradit, nuptiaque splendide celebrantur (417 Jan. 1). Hinc nata filia, quam Honoriam nominarunt: filius item (419 Jul. 3), cui Valentiniano nomen datum, qui superstite etiamnum Honorio Nobilissimus dictus, impellente fratrem Placidia. Quin et mortuo Honorio, disjecta-

que Joannis tyrannide, Romanorum idem Augustus creatus est. Constantius vero Honorii in augustali imperio collega fit, ab illo quidem ipso, sed paene repugnante, constitutus. Placidia quoque Augusta a fratre et marito dicta est (421 Feb. 8). Dein ad Theodosium, qui fratre Honorii genitus Orientis partibus Augustus imperabat, de Constantii imperatoris electione nuntius mittitur, minimeque receptus est. Hinc morbum Constantius contraxit, suscepti poenitens imperii, quod non jam, ut antea, eundi redeundique, quo et quando vellet, libertas esset: neque ludicris, ut moris ejus erat, operam dare jam imperatori permitteretur. Igitur septimo imperii mense, quemadmodum et insomnium sic indicaverat: « Sextus abiit: septimus inchoatur, » pleuritide exstinctus est (421 Sept.), exstincta in Occidentem ira atque expeditione, quam, quod ad imperii societatem admissus non esset, animo agitabat.

35. Valia, principe Gothorum, morte absumpto (418), imperium Theuderichus suscepit.

36. Scriptor varia maritimo itinere passus, vix salvus evasit. Ubi et prodigiosa quaedam de sidere commemorat, ut ipsum navigii malum magno cum pondere ingruente, ut jam mergendi viderentur. Uraniam vero meteorum illud a nautis appellari. Refert de psittaco, quocum annos ipse viginti vixerit, ut nullam fere humanarum actionum, quam non imitaretur, omiserit. Saltabat enim, et canebat, et suo quemque nomine compellabat, ceteraque faciebat.

37. Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι, διάγοντος αὐτοῦ κατὰ Θήβας καὶ τὴν Συήνην ἱστορίας ἔνεκα, ἐν ἐπιθυμίᾳ γενέσθαι τοὺς φυλάρχους καὶ προφήτας τῶν κατὰ τὴν Τάλμιον βαρβάρων, ἧτοι τῶν Βλεμμύων, τῆς ἐντυχίας αὐτοῦ· ἐκίνοι γὰρ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο ἡ φήμη. Καὶ ἐλαβόν με, φησί, μέχρι αὐτῆς τῆς Τάλμειως, ὥστε κακείνους τοὺς χώρους ἱστορῆσαι, διέχοντας ἀπὸ τῶν Φιλῶν διάστημα ἡμερῶν πέντε, μέχρι πόλεως τῆς λεγομένης Πρίμας, ἧτις τὸ παλαιὸν πρώτη πόλις τῆς Θεβαΐδος ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ ἐτύγχανε· διὸ παρὰ τῶν Ῥωμαίων Ῥωμαία φωνῆ Πρίμα, ἧτοι πρώτη, ὠνομάσθη· καὶ νῦν οὕτω καλεῖται, καίτοι ἐκ πολλοῦ οἰκωμένησα τοῖς βαρβάροις μεθ' ἑτέρων τεσσάρων πόλεων, Φοινικῶνος, Χίριδος, Θάπιδος, Τάλμιδος. Παρὰ τούτους τοὺς χώρους φησὶ καὶ σμαράγδου μέταλλα εἶναι μαθεῖν, ἐξ ὧν τοῖς Αἰγυπτίων βασιλευσὶν ἡ σμαράγδος ἐπλεόναζε. Καὶ ταῦτα, φησὶν, οἱ προφῆται τῶν βαρβάρων προὔτρεπόν με θεάσασθαι· ἀλλ' οὐκ ἦν τοῦτο δυνατόν γενέσθαι χωρὶς βασιλικῆς προσταξέως.

38. Ὅτι Λιθάνιον τινα τερατολογεῖ, Ἀσιανὸν τὸ γένος, κατὰ τὴν βασιλείαν Ὀνωρίου καὶ Κωνσταντινοῦ ἐπὶ Ῥάβενναν παραγενέσθαι. Ἄκρον δὲ τοῦτον εἶναι τελεστικόν. Καὶ δύνασθαι δὲ φησὶ καὶ ὑπισχεῖσθαι αὐτὸν χωρὶς ὀπλιτῶν (καὶ) [καὶ χωρὶς ὀπλ. κατὰ σοφj. Nieb.] κατὰ βαρβάρων ἐνεργεῖν. Ἐἶτα πείραν δοῦς, φησὶν, οὗτος τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τῆς φήμης δραμούσης, ὥστε καὶ Πλακιδίαν τὴν βασιλίδαν μαθεῖν, ἀναιρεῖται ὁ τελεστής· ἠπέλει γὰρ, φησὶν, ἡ Πλακιδία Κωνσταντίῳ χωρισμὸν τοῦ γάμου, εἰ τοῖς ζῶσι περιλίποιο Λιθάνιος, ἀνὴρ γόνος καὶ ἄπιστος.

39. Ὅτι Κωνσταντίος Ἰλλυριὸς ἦν τὸ γένος, ἀπὸ

Ναΐσου πόλεως τῆς Δακίας, καὶ πολλὰς στρατείας ἀπὸ τῶν Θεοδοσίου χρόνων τοῦ μεγάλου διελθὼν, ὕστερον καὶ τὴν βασιλείον ἀρχὴν, ὡς ἐρρήθη, ὑπέδου. Ἦν δὲ τὰλλα μὲν ἐπαινετός καὶ χρημάτων δὲ κρείττω, πρὶν ἢ συναφθῆναι Πλακιδία. Ἐπεὶ δὲ αὐτῇ συνέζευκτο, εἰς φιλοχρηματίαν ἐξώκειλε. Μετὰ μένοι τὸν αὐτοῦ θάνατον δεήσεις κατ' αὐτοῦ τῶν εἰς χρήματα ἀδικηθέντων ἐπὶ Ῥάβενναν πανταχόθεν συνέρρεον. Ἄλλ' ἡ τοῦ Ὀνωρίου, φησὶ, κοφότης καὶ ἡ τῆς Πλακιδίας πρὸς αὐτὸν οἰκειότης ἀπράκτους αὐτῶν τὰς αἰτήσεις καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ δικαίου ἀπέφηνεν.

40. Ὅτι τοσαύτη διάθεσις Ὀνωρίῳ πρὸς τὴν οἰκείαν ἀδελφῆν, ἐξ οὗπερ ὁ ταύτης ἀνὴρ Κωνσταντίος ἀπέβη, παρεμπεφύκει, ὡς τὴν ἄμετρον ἀγάπην αὐτῶν καὶ τὰ συνεχῆ κατὰ στόμα φιλήματα εἰς ὑπόληψιν αἰσχροῦν αὐτοὺς τοῖς πολλοῖς ἐμβαλεῖν. Ἄλλὰ τοσαύτη πάλιν αὐτοῖς ἐναπετέχθη ἔχθρα σπουδῆ Σπαδούσης καὶ Ἐλπίδας (τροφὸς δ' ἦν αὐτῇ Πλακιδίας), αἷς καὶ τὰ πολλὰ προσεῖχε, συμπράττοντος αὐταῖς καὶ Λεοντέως τοῦ ταύτης κουράτορος, ὥστε στάσεις μὲν πολλάκις ἐν τῇ Ῥαβέννῃ συστήναι (περιτὴ γὰρ κακείνῃ πληθὸς βαρβάρων ἐκ τῆς πρὸς Ἀδαούλων συναφείας καὶ ἐκ τῆς πρὸς Κωνσταντίον συζυγίας), καὶ πληγὰς δὲ προελθεῖν ἐξ ἑκατέρου μέρους. Τέλος ἐκ τῆς ἀναφθείσης ἐκείνης ἔχθρας καὶ τοῦ ἀντιρόπου τῆς πρὶν φιλίας μίσους εἰς Βυζάντιον Πλακιδία, τοῦ ἀδελφοῦ ὑπερισχύσαντος, σὺν τοῖς οἰκείοις παισὶν ἐξορίζεται. Καὶ μόνος αὐτῇ Βονηράτιος τὰ πιστὰ φυλάττων, ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς, ἧς ἦρχε, καὶ χρήματα ὡς ἐδύνατο ἐπέμπε, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην αὐτὸς ἐσπέουε θεραπεῖαν· ὕστερον δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν ἅπαντα συνεβάλετο.

36. Refert item historicus, quum apud Thebas et Syenen Iustandrorum locorum cognoscendique studio versaretur, fama excitatos praefectos ac vates eorum barbarorum, qui Talmin incolunt, quos Blemmyas vocant, ipsius optasse congressum atque colloquium. « Abriperunt itaque me, ait, in ipsam usque Talmin, ut illas quoque regiones perlustrarem, a Philis quinque dierum intervallo distantes usque ad urbem scilicet, quae dicitur Prima. Haec olim prima Thebaidis urbs erat a barbarico solo proficiscenti, eamque ob causam a Romanis latino vocabulo Prima nominata: quo etiam nunc nomine vocitatur, quamvis longo jam tempore barbari eam sibi vindicarent cum aliis quattuor oppidis, Phoenicone, Chiride, Thapide et Talmide. » In hac regione smaragdi esse fodinasse comperisse scribit: unde Aegyptiorum regibus olim smaragdi illa tanta copia suppeditasset. Et haec quidem barbarorum vates inspicere invitabant: verum id sine bona regis venia non licebat.

38. De Libanio quodam admiranda refert, Asianum genere hunc, Honorio et Constantio imperatoribus (421), Ravennam venisse, summumque veneticum ac magum fuisse. Dicit enim professum esse, admiranda posse se absque armatis hominibus adversus barbaros patrare. At quum deinde experimentum promissi dedisset, et fama longius manans ad ipsas usque Placidiae aures rumore detulisset, necatum illum esse: comminante Placidia conjugi

Constantio divortium, nisi e vivis tolleretur Libanius praestigiator atque infidelis.

39. Constantius genere Illyrius fuit, e Naisso urbe Daciae, qui multis obitus jam inde a Theodosii Magni temporibus militiae muneribus, ad summum tandem, ut diximus, imperii apicem evectus est. Is quum cetera fuit laude dignus, tum quod auri nulla cupiditate flagrantem, antequam quidem Placidia conjungeretur; nam ea uxore ducta, pecuniarum avidus evasit. Ipso ergo mortuo, cum postulatis homines Ravennam undique confluxerunt, quos bonis ille per injuriam exuisset. « Verum Honorii, inquit, lenitas, et Placidiae cum eo arcta nimis familiaritas, frustra ut essent hae querimoniae omnisque adeo juris vis ac potentia, effecti. »

40. Honorii erga sororem affectio tanta fuit, ex quo Constantius, ejus maritus, vita decessit, ut perdit nimis amando et assidue eo ejus osculante turpis apud multos consuetudinis suspicacionem non effugerit. Sed hic amor in tantum brevi vertit odium, allaborantibus Spadusa atque Elpidia Placidiae nutrice, quibus illa tribuebat plurimum, adjutante item ipsas Leonte, illius curatore, ut et seditiones Ravennae frequenter existerent (adharebat enim ipsi adhuc barbarorum turba, quum ex Adaulphi, tum ex Constantii imperatoris conjugii), et vulnera etiam utrimque inferrentur; donec tandem ob eas ipsas inimicitias et priori amori per nunc odium Constantinopolim Placidia, fratre praeva-

41. Ὅτι Ὀνώριος ὑδερικῶ νοσήματι ἄλοος, πρὸ ἐξ καλανδῶν Σεπτεμβρίων τελευτᾷ· καὶ πέμπονται γράμματα πρὸς τὴν ἀνατολήν, τὸν βασιλέως θάνατον μηνύοντα. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπέμποντο, Ἰωάννης τις αὐθεντήσας τυραννεῖ· ἐφ' οὗ καὶ τῆς ἀναρρήσεως γινομένης, ἐρρήθη ὡσπερ ἀπὸ τινος προρρήσεως προαχθέν· « πίπτει, οὐ στήχει· » καὶ τὸ πλῆθος ὡσπερ ἀναλύοντες ἐπὶ τὸ ῥηθὲν ἀναφωνοῦσι· « στήχει, οὐ πίπτει. »

42. Ὅτι Βονηφάτιος ἀνὴρ ἦν ἥρωϊκὸς καὶ κατὰ πολλῶν πολλὰκις βαρβάρων ἠρίστευσεν, ἄλλοτε μὲν σὺν ὀλίγοις ἐπερχόμενος, ἄλλοτε δὲ καὶ σὺν πλείοσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ μονομαχῶν· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, παντὶ τρόπῳ πολλῶν βαρβάρων καὶ διαφόρων ἐθνῶν ἀπήλλαξε τὴν Ἀφρικὴν. Ἦν δὲ καὶ δικαιοσύνης ἐραστὴς, καὶ χρημάτων κρείττων. Ἐπράχθη δὲ αὐτῷ καὶ τι τοιοῦτον. Ἄνθρωπος τις ἄγροικος, ἔχων ἀνθοῦσαν γυναῖκα τὴν ὄραν, ὑπὸ τινος τῶν συμμάχων βαρβάρων ἐμοιχεύετο· δεῖται τοιγαροῦν Βονηφατίου, τὴν ὄραν δλοφυρόμενος. Ὁ δὲ Βονηφάτιος μαθὼν τὸ διάστημα τοῦ τόπου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγροῦ ἐν ᾧ τὰ τῆς μοιχείας ἐπράττετο, τὸν μὲν ἐκέτην τῶς ἀπέπεμπε, προστάξας πάλιν τῇ ἐξῆς αὐτῷ προσελθεῖν· ὀψίας δὲ λαθὼν ἀπαντας, καὶ ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἐλάσας, ἐβδομηκοντα δυστάμενον σταδίοις, καὶ εὐρών τὸν βάρβαρον τῇ μοιχευομένῃ συγκαθεύδοντα, τέμνει τε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ δι' αὐτῆς ὑποστρέφει νυκτός. Προσελθόντι δὲ κατὰ τὸ πρόσταγμα εἰς τὴν αὔριον τῷ ἀνδρὶ ἐπιδίδωσι τοῦ βαρβάρου τὴν κεφαλὴν, διαπυθνόμενος εἰ ἐπιγινώσκει αὐτήν. Ὁ δὲ τοῖς παροῦσιν ἅμα καταπλαγεὶς καὶ ἀμηχανήσας, ἔπειτα ἐπι-

γνοὺς καὶ πολλὰ τῆς δικαιοσύνης εὐχαριστήσας, σὺν χαρᾷ ἀπέη.

43. Ὅτι ἕκαστος τῶν μεγάλων οἰκῶν τῆς Ῥώμης, ὡς φησιν, ἅπαντα εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ὅποσα πόλις σύμμετρος ἠδύνατο ἔχειν, ἱππόδρομον καὶ φόρους καὶ ναοὺς καὶ πηγὰς καὶ λουτρὰ διάφορα. Διὸ καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀπεφθέγγετο·

Εἰς δόμος ἄστου πέλει· πόλις ἄστεα μυρία κεῖθει.

Ἦσαν δὲ καὶ λουτρὰ δημόσια παμμεγέθη. Αἱ δὲ Ἄντωνιαναι οὕτω καλούμεναι εἰς χρεῖαν τῶν λουομένων καθέδρας εἶχον παρακειμένας χιλίας ἑξακοσίας, ἐκ μαρμάρου κατεσκευασμένας ξεστοῦ· αἱ δὲ Διοκλητιαναὶ ἐγγὺς διπλασίους. Τὸ δὲ τεῖχος τῆς Ῥώμης μετρηθὲν παρὰ Ἀμμωνος τοῦ γεωμέτρου καθ' ὃν καιρὸν Ἰόσθιοι τὴν προτέραν κατ' αὐτῆς ἐπιδρομὴν ἐποίησαντο, εἴκοσι καὶ ἐνὸς μιλίου διάστημα ἔχον ἀπεδείχθη.

44. Ὅτι πολλοὶ οἴκοι Ῥωμαίων προσόδους κατ' ἐνικυτὸν ἐδέχοντο ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀνὰ τεσσαράκοντα χρυσῶν κεντηνάρια, χωρὶς τοῦ σίτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων εἰδῶν, ἃ εἰς τρίτον συνέτεινεν, εἰ ἐπιπράσκετο, τοῦ εἰσφερομένου χρυσίου. Τῶν δὲ μετὰ τοὺς πρώτους δευτέρων οἰκῶν τῆς Ῥώμης πεντεκαίδεκα καὶ δέκα κεντηναρίων ἢ πρόσδος ἦν. Καὶ ὅτι Πρόδος ὁ παῖς Ὀλυμπίου (Ὀλυθρίου conj. Reines. et Nieb.), τελέσας τὴν οἰκειάν πραιτοῦραν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἰωάννου τυραννίδος, δώδεκα κεντηνάρια χρυσῶν ἀνήλωσε. Σύμμαχος δὲ ὁ λογογράφος, συγκλητικὸς ὢν τῶν μετρίων, πρὶν ἢ τὴν Ῥώμην ἄλω-

lente, cum liberis ablegatur (423). Solus Bonifacius fidem illi servans, quum ex Africa, cui præerat, pecuniam, ut poterat, submittebat, tum ad alia ei obsequia præsto erat. Qui post etiam, ut ad imperium hæc rediret, nihil non fecit tulitque.

41. Honorius aquæ intercutis morbo correptus, ante diem sextum kalendas Septembris (an. 423) vitam finiit, misæque in Orientem litteræ Augusti mortem nuntiantes. Quæ dum ultra citroque mittuntur, Joannes quidam tyrannidem occupavit. De quo in ipsa ejus inauguratione, tanquam aliquo futuræ rei oraculo, jactum est: « Cadit, non stat: » quod vulgus dictum invertens exclamabat: « Stat, non cadit. »

42. Bonifacius vir erat heroicus, qui cum multis sæpe gentibus barbaris strenue pugnavit, paucis interdum copiis adhibitis, interdum pluribus, nonnunquam vero et singulari certamine: et, ut verbo dicam, barbaras multas variasque gentes Africa expulit. Idem justitiæ vel inprimis studiosus et abstiniens ac pecuniarum contemptor fuit. A quo etiam hujusmodi aliquando patratum facinus. Rusticus quidam præstanti forma uxorem suam cum barbaro quodam e confederatis milite consuescere cognovit: rogavit itaque Bonifacium, dedecus illud familiæ deplorans, ut opem ferret. Ille, cognito loci intervallo et agri nomine ubi adulterium patraretur, hominem tum quidem dimisit, in posterum diem ad se redire jussum. Noctu autem, inscis omnibus, in agrum illum septuaginta stadiis dissitum pro-

fectus, deprehensi cum mœcha barbari caput amputavit, eademque domum nocte revertit. Redeunti dein, ut mandatum fuerat, postridie marito, barbari caput obtulit, percunctatus an novisset. Ille, spectaculo percussus, et quasi sensu motus, mox, ubi agnovit, multis justitiæ causa actis gratiis, domum lætus rediit.

43. E magnis Romanæ urbis domibus, ut hic refert, omnia intra se unaquæque habuit, quæcumque medicris etiam urbs habere potuit, hippodromum, fora, delubra, fontes, varia balnea. Hinc et scriptor sic exclamat:

Est urbs una domus: mille oppida continet una urbs.

Sed et lavacra publica ingenti prorsus fuere magnitudine, e quibus, quæ Antoninianæ nominantur Thermæ, ad commodiorem lavantium usum mille sexcenta habuerunt sedilia, e marmore polito fabricata, Diocletianæ duplo fere plura. Romanæ vero urbis mœnia ex Ammonis geometræ dimensione, quo tempore Gothi illam priore incursione infestarent, viginti et unius miliaris spatium in circuitu habere comperta sunt.

44. Multas Romæ familias annuos redditus e bonis accepisse quadraginta circiter auri centenarios, absque frumento et vino aliisque speciebus, quæ tertiam æquabant auri partem, si venderentur. Alteras vero post has decem aut quindecim centenarios in censu habuisse. Probum, Olympii (I. Olybrii) filium, in prætura, quam Joannis tyranni temporibus gessit, auri centenarios duodecim expendisse:

ναι, τοῦ παιδὸς Συμμάχου πραιτοῦραν τελοῦντος, εἴκοσι κεντηνάρια ἐδαπάνησε. Μάξιμος δὲ, εἷς τῶν εὐπόρων, εἰς τὴν τοῦ υἱοῦ πραιτοῦραν τεσσαράκοντα κατεβάλετο κεντηνάρια. Ἑπτὰ δὲ ἡμέραις οἱ πραιτωρεῖς τὰς πανηγύρεις ἐτέλουν.

45. Ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῷ Ὀδυσσεῖ τὴν πλάνην οὐ κατὰ Σικελίαν φησὶ γεγενῆσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰ πέρατα τῆς Ἰταλίας· καὶ τὴν εἰς ἄδου κάθοδον παρὰ τὸν ὠκεανὸν γεγενῆσθαι, ἐν ᾧ καὶ ἡ πολλὴ πλάνη. Ἀγωνίζεται δὲ διὰ πολλῶν τούτου παραστῆσαι. Ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλους διαφόρους ἀνέγνωμεν ἐν τούτοις αὐτῷ συμφωνοῦντας.

46. Ὅτι ἀποστέλλεται ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως παρὰ Θεοδοσίου Πλακιδία, ἅμα παισὶ κατὰ τοῦ τυράννου· καὶ ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς Αὐγούστης, ὁ δὲ Οὐαλεντινιανὸς τὸ τοῦ νοβελιστίμου ἄξιωμα. Συνεκτέμπεται δὲ αὐτοῖς καὶ στρατὸς, καὶ στρατοπεδάρχης ἑκατέρας δυνάμεως, Ἀρδαβούριος ἅμα τῷ παιδί Ἀσπαρι, καὶ τρίτος Κανδιδιανός. Κατὰ δὲ τὴν Θεσσαλονικὴν Ἡλίων ὁ τῶν ὀφφικίων μάγιστρος παρὰ Θεοδοσίου ἀποσταλεῖς ἐνδύει Βαλεντινιανὸν ἐπ' αὐτῆς Θεσσαλονίκης τὴν τοῦ καίσαρος ἐσθῆτα, πέμπτον ἔτος ἄγοντα τῆς ἡλικίας. Κατιόντων δὲ αὐτῶν, Ἀρδαβούριος μὲν ἄλισκεται παρὰ τῶν τοῦ τυράννου, καὶ ἀναπέμπεται πρὸς αὐτὸν, καὶ φιλιάζει αὐτῷ· ὁ δὲ τούτου παῖς ἅμα

Πλακιδία ἐν ἀθυμίᾳ καὶ λύπῃ ἦσαν. Κανδιδιανὸς δὲ πολλὰς πόλεις αἰρῶν καὶ εὐδοκίμων λαμπρῶς, τὸ λυποῦν διεσκέδαζε καὶ ἐψυχῶν γέγει. Εἶτα σφάζεται ὁ τύραννος Ἰωάννης, καὶ Πλακιδία ἅμα καίσαρι τῷ παιδί εἰσέρχεται εἰς τὴν Ῥάβενναν. Ἡλίων δὲ ὁ μάγιστρος καὶ πατριάρχης, καταλαθὼν τὴν Ῥώμην καὶ πάντων ἐκέισε συνδραμόντων, τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἑπταέτηρον ὄντα ἐνδύει Βαλεντινιανόν. Ἐν οἷς καὶ τὰ τῆς ἱστορίας [τελευτῆ].

2.

Zosimus V, 27 : Ἐν δὲ τῇ Ῥαβέννῃ (μητρόπολις δὲ Φλαμινίας, πόλις ἀρχαία, Θεσσαλῶν ἀποικία, Ῥήνη κληθεῖσα διὰ τὸ πανταχόθεν ὕδασι περιρρεῖσθαι, καὶ οὐχ, ὡς ὁ Ὀλυμπιδάωρος ὁ Θηβαῖός φησι, διὰ τὸ Ῥῶμον, ὃς ἀδελφὸς γέγονε Ῥωμύλῳ, τῆς πόλεως ταύτης οἰκιστὴν γεγονέναι...) ἐν τῇ Ῥαβέννῃ τοίνυν ταύτῃ παρεσκευασμένῳ Στελίχῳ τὰς Ἰλλυρίων πόλεις μετὰ στρατεύματος ἐπιστῆναι, καὶ σὺν Ἀλλαρίχῳ παρασπᾶσθαι μὲν αὐτὰς Ἀρκαδίῳ, περιποιησᾶσθαι δὲ τῇ Ὀνωρίῳ βασιλεῖ, δύο κωλύματα συνέβη παρεμπεσεῖν, κτλ. (an. 506). *Petita hæc sunt ex prima operis parte. Antecedit apud Zosimum c. 26 narratio de victoria quam de Rhadagaiso Stelicho reportavit, cuiusque mentio fit in Phot. Exc. § 9*

Symmachum vero oratorem, medioeris censu senatorem, ante captam urbem filio Symmacho præturam gerente, centenarios impendisse viginti; Maximum dein, ex opulentis ac beatis unum, in filii præturam quadraginta centenarios impendisse. Septem autem diebus solennes ludos prætores celebrabant.

45. Scriptor hic Ulyssem ait non circa Siciliam, sed ad extremas Italiæ oras obrasse; et trajecto Oceano ad inferos descendisse, atque in eo mari variis illum erroribus jactatum fuisse. Quod multis confirmare nititur. Nos et alios plures legimus in his cum illo consentientes.

46. Remissa est Constantinopoli a Theodosio Placidia cum liberis adversus Joannem tyrannum: et illa quidem Augustæ nomen, Valentinianus vero Nobilissimus titulum iterato suscepit (424). Submissus quoque exercitus, bellique imperator utriusque militiæ, Ardaburius nimirum cum Aspare filio, addito et tertio Candidiano. Ad Thessalonicam quum ventum esset, Helion officiorum magister, a Theodosio missus, Valentinianum in ipsa illa urbe Cæsaris veste induit, annos natum non amplius quinque (424). Quum autem ad

Italiam pervenissent, Ardaburius a tyranni militibus capitur, missusque ad illum amicitiam cum eodem init. Ejus interim filius, *Aspar*, una cum Placidia in magna rerum desperatione luctuque versabantur. Sed Candidianus, multis occupatis urbibus, partaque rebus bene gestis nominis claritate, luctum dissipavit animosque reddidit. Cæso dein Joanne tyranno (425), Placidia una cum Cæsare filio Ravennam iniit. Helion vero, magister et patricius, Romam invasit, omnibusque eo confluentibus, Valentinianum jam septennem veste induit imperatoria. In his Historiæ finis est.

2.

Ad Ravennam (quæ metropolis est Flaminiae; prisca sane civitas, colonia Thessalorum, Rhene dicta, quod eam aquæ ab omni parte circumflunt; non autem propterea, sicut Olympiodorus Thebæus ait, quod Remus, Romuli frater, eam condiderit), ad Ravennam igitur Stelichone jam parato ad Illyricas urbes cum exercitu adeundas, et Alarichi auxilio ab Arcadio avertendis et Honorii regno adjiendas, impedimenta duo contigit intervenire.

PRISCUS PANITES.

Priscus, rhetor et sophista, in Chronico Paschali p. 588 (v. fr. 3 a) et ap. Theophanem p. 179 appellatur Θραξ, apud Suidam Πανίτης dicitur. Unde colligitur oriundum fuisse Priscum ex eo Panio, quod est Thraciæ oppidum, in ora Propontidis, haud ita longe ab Heraclea urbe dissitum (*). De vita ejus nihil compertum habemus præter ea quæ ipse de se in Historiarum fragmentis nostris prodidit. Hinc docemur Priscum amicitia usum esse Maximini, summæ dignitatis viri, cui ad Attilam legationem obeunti comitem se adjunxit (fr. 8 init. : ἐπὶ ταύτην τὴν πρεσβείαν ἐκλιπαρήσας πείθει με Μαξιμίνου αὐτῷ συναπᾶραι, an. 448 p. C.), operamque in eo negotio præstitit eximiam. Priscus enim studio suo et industria effecit ut Attila, qui haud levi de causa Theodosio iratus aditum legato imperatoris denegabat, tandem flecteretur animo, conveniendique Maximino daret potestatem. Hæc sicuti reliqua, quæ ad legationem istam pertinent, narratione uberima bonæque frugis plenissima Priscus persequitur in fr. 8. — Paucis annis post (452), eundem Maximinum in Arabiam et in Thebaidem Ægypti secutus est (v. fr. 20 et 21). Maximino ibi defuncto, rediens Priscus quum Alexandriam venisset, quo tempore urbs seditione laborabat, haud minimum consiliis suis contulisse videtur, ut Rufus præfectus rebellionem brevi posset restinguere (v. fr. 22). Deinde Euphemius, magister officiorum, Priscum assessorem sibi selegit (fr. 26). Denique Romam profectum esse, nescio quando, sive legatum sive comitem legati, ex fragm. 16 colligimus. Religione paganus fuisse videtur. Certe « Maximinus (Niebuhrius p. xxix ait) quum absque dubio paganus esset (Christianus enim nunquam animum induxisset, ut Blemmyis de sacris in Philarum insula celebrandis concederet, fœderis-

(*) V. Suidas : Πάνιον, ὄνομα κύριον. α Ἔνθα καὶ κάστρον παρὰ αἰγιαλῷ, ὃ λέγεται Πάνιον, πρὸς τοῖς τῆς Ἡρακλείας μέρεσι.» Inter urbes Europæ, quæ est una ex Thraciæ provinciis, Panum recensent Constantinus Porphyrog. De them. II, p. 47, 4 Bonn. et Hierocles in Synecd. p. 390 ed. Bonn.; ad quem locum Wesselingius notat hæc : « Maritimæ Thraciæ, αἱ παράλιτοι τῆς Θράκης πόλεις, τὸ τε Πάνιον καὶ ἡ Ἡράκλεια, sunt in Cedreni Compend. p. 417; unde colligas haud multum Heraclea remolam fuisse oppidum. Clarus id videas ex Suida v. Πάνιον, et ex concilio Ephesino p. 790, ubi Heraclea et Panium eundem episcopum habent. Postea tamen singulis episcopis paruerunt; unde concilio Constantinopolitano 3 p. 500 Ἐργήνους ἐπίσκοπος Πανίου τῆς Θρακικῶν χωρᾶς scribendo adfuisse dicitur. »

que tabulam in illo templo figeret, fr. 21), conjectura jam per se valde probabilis Priscum quoque antiquis sacris addictum fuisse, magis adhuc confirmatur. »

Scripta Prisci Suidas recenset Μελέτας ῥητορικᾶς et Ἐπιστολάς, tum vero Ἱστορίαν Βυζαντιακὴν καὶ τὰ κατὰ Ἀττήλαν ἐν βιβλίοις δεκτῷ. Postremis non duò opera historica, sed unum idemque indicari recte statuit Niebuhrius. Similiter Excerpta De legationibus gentium inscribuntur : Πρίσκου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ ἱστορίας Βυζαντικῆς ἐκλογαί, dum Excerptis De leg. Romanorum præfiguntur hæc : Πρίσκου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ ἱστορίας Γοθτικῆς ἐκλογαί. Nimirum prima historiarum pars quum præ ceteris pertineret ad res cum Gothis sive Scythis Hunnisque gestas, vel ab ipso auctore vel ab exceptore Ἱστορία Γοθικὴ inscribi poterat.

De ambitu Historiarum ita Niebuhrius : « A quo tempore historiam inceperit Priscus, expediri non potest : sed nullius rei, quæ ante annum 433 gesta sit, mentio ex eo affertur. Asparis filiorumque cædem, quæ an. 471, Leonis imp. an. 15 patrata est, a Prisco narrata esse, Euagrius (II, 16) docet : unde colligimus, quum Malchus annum 474, Leonis an. 17, historiæ suæ initium fecerit, Priscum ad eum substituisse. » — Liber tertius pertinuit usque ad Maximinum a legatione Hunnica Constantinopolim reducem (448 p. C.). Itaque in sequentibus libris quinque Priscus exposuit res annorum viginti sex. Jam quum probabiliter statuere liceat similem fuisse rationem librorum antecedentium, adeo ut quindecim ferme annorum res complecterentur : verisimillimum est auctorem exordium historiarum sumpsisse ab anno 433, quo Attila regnum suscepit, ideoque primum fragmentum ex ipso fere operis initio esse desumptum. »

De indole et pretio historici nostri haud absurde summus Niebuhrius ita judicat : « Longe optimus omnium sequioris ævi historicorum; ingenio, fide, sapientia, nulli vel optimorum temporum posthabendus; elegans quoque et sermone satis puro usus, laudem atque gloriam quum apud cœvos tum inter posteros merito adeptus est; cui etiam a Valesio et Gibbono, summis viris, laudari contigit. »

Reliquias scriptoris, præter pauca illa, quæ Euagrius, Theophanes, Jornandes et Suidas sup-

peditant, solis hucusque debemus Excerptis De legationibus, quæ ediderunt Ursinus, Schottus, Hoeschelius, Cantoclarus, Valesius, Niebuhrius. At spes est fore ut parata hæc novis accessionibus augeantur. Certe Minoidas Minas in eodem codice, ex quo Polybii, Dionysii, Polyæni, Dexippi et Eusebii nonnulla, quæ ex Constantiniano Περὶ στρατηγημάτων titulo fluxerunt, descripsit, etiam Prisci nostri excerpta duo se reperisse testatur. Addo denique quæ apud Vossium (Hist. Gr. p. 310 ed. Westerm.) leguntur : « Videtur autem (Priscus) hodie exstare; sane citat eum Baptista Fulgus in Memorabilium libris, inque bibliotheca Vaticana esse auctor est Raphael Volaterranus Anthropolog. lib. XIII. Superesse etiamnum ait in nomenclatore suo Rob. Constantinus. » Quæ catenus vera esse puto, quatenus titulum aliquem Excerptorum Constantinianorum cum integro Prisci opere viri illi confuderunt.

TESTIMONIA.

Suidas : Πρίσκος, Πανίτης, σοφιστής, γεγονός ἐπὶ τῶν χρόνων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἔγραψεν Ἱστορίαν Βυζαντιακὴν (Βυζαντικὴν var. lect.) καὶ τὰ κατὰ Ἀττίλαν (Ἀτταλον codd.) ἐν βιβλίοις ὀκτώ, Μελέτας τε ῥητορικὰς καὶ Ἐπιστολάς.

Euagrius Hist. Eccles. I, 17 : Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ὁ πολλὸς τῷ λόγῳ πόλεμος ἐκεκίνητο Ἀττίλα τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ὃν περιέρχων καὶ ἐς τὰ μάλιστα λογίως Πρίσκος ὁ ῥήτωρ γράφει, μετὰ πολλῆς τῆς κομψείας διηγούμενος ὅπως τε κατὰ τῶν ἑσπερίων καὶ ἑσπερίων ἐπεστράτευσεν μερῶν, ὅσας τε καὶ ὅσας πόλεις ἑλὼν κατήγαγε, καὶ ὅσα πεπραχῶς τῶν ἐντεῦθεν μετέστη.

Idem II, 16 : Ἐκ πρεσβείας δὲ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων Ἀνθέμιος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἐκπέμπεται, ᾧ Μαρκιανὸς ὁ πρῶν βεβασίλευκὸς τὴν οἰκίαν κατηγγύησε παῖδα. Ἐκπέμπεται (an. 468) δὲ στρατηγὸς κατὰ Γιζερύχου Βασιλίσκος, ὁ τῆς Λέοντος γυναικὸς Βηρίνης ἀδελφός, μετὰ στρατεύματος ἀριστίνδην συνειλεγμένον. Ἄπερ ἀκριβέστατα Πρίσκῳ τῷ ῥήτορι πεπόνθηται· ὅπως τε δόλῳ περιελθὼν ὁ Λέων, μισθὸν ὡσπερ ἀποδοῦς τῆς ἐς αὐτὸν προαγωγῆς, ἀναίρει (an. 471) Ἄσπαρα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ περιθέντα, παῖδάς τε αὐτοῦ Ἀρδαβούριον καὶ Πατρικιον, ὃν καίσαρα πεποιήτο πρότερον, ἵνα τὴν Ἄσπαρος εὐνοίαν κτήσῃται.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Rua, Hunnorum rex, Eslam legatum ad Romanos mittit, bellum minitans, nisi transfugas reddant. Rua defuncto, Attilaque cum Bleda fratre succedente, Romani de pace servanda Plinthum et Dionysium legatos mittunt. Pacis condiciones

Romanis ignominiosæ (433). — 2. Scythæ, violata a Romanis pacta prætexentes, trajecto Istro, Viminacium capiunt; Margus urbs ab episcopo iis proditur (442). — 3. Attila Scythas transfugas dedi sibi a Theodosio poscit. Illo recusante, fines vastat, castella nonnulla expugnat, Ratiariam urbem aggreditur (442). — 3 a. Cyrus, præfectus prætorio, a munere removetur (442). — 4. Senator, vir consularis, a Theodosio legatus ad Attilam mittitur. — 5. Post cladem in Chersoneso acceptam Anatolius ad Attilam mittitur. Pacis ab Hunnis propositæ condiciones durissimæ. Theodosius ut pactam pecuniam solveret, tributa exigit severe, noctamque imponit. Asinuntii, qui soli Hunnis fortiter resistebant, paci isti accommodare se coguntur (447). — 6. Attila ex amicis suis, quos Romanorum donis ditare vellet, alios super aliis Constantinopolim mittit, vanas excogitans legationum occasiones. Parthi; Vandali, Isauri, Saraceni Romanos vexant (447). — 7. Edecon Scythæ Attilæ mandata de dedendis transfugis aliisque de rebus Theodosio nuntiat. Hunc Chrysaphius eunuchus inducit, ut redux Attilam de medio tollat. Theodosius Maximinum ad Attilam mittit (448). — 8. Maximinus cum Bigila interprete et Prisco nostro ad Attilam proficiscitur. Iter describitur. Insidiæ Attilæ paratæ per ipsum Edeconem produntur. Legatis denegatur aditus, quam vix tandem Prisci et Scottæ opera obtinent. Bigilas Constantinopolim remittitur. Maximinus operiri cogitur reditum Onegesii, qui tum ad Acatiros Scythas profectus erat. De Acatiris excursus. Legati cum Attila septentriones versus ad regiam tendunt. In vico quodam ab una ex Bledæ uxori-bus excipiuntur. Obviam fiunt legati Romanorum occidentalium. Ejus legationis causa. Regiæ Attilæ descriptio. Puellarum chori et Onegesii uxor advenientem regem salutantes. Prisci cum Græco quodam apud Hunnos degente colloquium. Priscus Onegesio dona fert. Quid Onegesius Maximino responderit. Priscus Cercæ, Attilæ uxori, dona offert. Ejus domus. Prisci cum legatis Rom. occidentalium colloquium de Hunnorum imperio, eorumque expeditione Persica. Convivium in regia Attilæ describitur. Attilæ mores. Legatorum reditus (448). — 9. De Attilæ regia. — 10. Martis gladium quomodo Attila adeptus sit. — 11. Zeron, scurra Bledæ regis. — 12. Attila Orestem et Eslam ad Theodosium mittit, qui Chrysaphium, conjurationis auctorem, exposcant. Idem Chrysaphius a Zenone ad pœnam poscitur (448). — 13. Nomus et Anatolius ad Attilam proficiscuntur, ut iram ejus in Chrysaphium placent (449). — 14. Felix ejus legationis successus (449). — 15. At-

tila legatos mittit ad Valentinianum, Honoriam, quæ matrimonium cum ipso pepigisset, poscentes; alii ad Marcianum ablegantur, tributorum causa. Utraque legatione nihil proficitur. Quare bellum Attila parat (450). — 16. Belli inter Attilam et Aetium causa. Denuo Attila de iisdem rebus legatos mittit, incassum. Copias cogit (450). — 17. Apollonius tributis causa ad Attilam missus re infecta revertitur. — 18. Attila cur a Roma urbe abstinerit (452). — 19. Ex Occidente redux, Orienti bellum minatur, nisi solvatur tributum (452). — 20. Ardaburius bellum gerit cum Saracenis. Cum legatis eorum de pace colloquentem conveniunt Maximinus et Priscus (453). — 21. Maximinus (cum Prisco) in Thebaidem profectus, cum Blemmyis et Nubadibus pacem componit, quæ morte ejus solvitur (453). — 22. Priscus e Thebaide venit Alexandriam, ubi Florus seditionem componit (453). — 23. Marcianus imp. somnio de morte Attilæ edocetur (453). — 24. Marcianus bis legatos mittit ad Genserichum, ut Eudocia, Valentiniani uxor, ejusque filiæ in libertatem restituerentur. Genserichus, neque Marciani neque Aviti legatis aurem præbens, Siciliam et Italiam vastare pergit (456). — 25. Romani denuo bellum parant contra Gobazem, Lazorum in Colchide regem (456). — 26. Gobazes legatos ad Rom. mittit. Pax ei datur iis conditionibus, quas Marciano suasit Euphemius (456). — 27. Majorianus imp. Gothos in Gallia socios sibi adjungit; contra Genserichum in Africam bellum transferre statuit (460). — 28. Leo imp. Balamerum Gothorum principem a vastatione finium Rom. avertere studet tributum annuum pollicens (461). — 29. Ricimer Genserichum, qui Siciliam a Marcellini copiis destitutam vastabat, per legatos hortatur ut federa observaret, regisque mulieres redderet. Genserichus Eudociam ejusque filias dimittit, Siciliam vero diripere continuat (462). — 30. Romani occidentales, quum a Marcellino et a Vandalis sibi timerent, ad Leontis intercessionem confugiunt. Leontis legatus Marcellinum monet, ut cum Romanis pacem colat. A Gensericho nihil obtinet. Legatio Saragurorum, Urogorum et Onogurorum ad Leontem (c. 463). — 31. Romani occidenta-

les a Leonte petunt, ut Vandalos ipsis reconciliet. Perozes, rex Persarum, queritur Persas transfugas a Leonte excipi, Magosque a religionis suæ cultu prohiberi; denique pecunias ad bellum contra Hunnos Cidaritas gerendum poscit. Leon ad Persas Constantium, ad Vandalos Tatianum mittit legatos (c. 464). — 32. Tatianus a Vandalis redit re infecta. Constantius in Edessa urbe diu substitit, quum admittere eum rex differret. — 33. Constantius tandem convenit Perozem, qui contra Cuncham tum belligerabat. Fjus belli origo et progressus. Re infecta dimittitur. — 34. Gobazes cum Dionysio Constantinopolim veniens benigne a Leonte excipitur (366). — 35. Sciri auxilia petentes a Romanis contra Gothos obtinent (c. 366). — 36. Attilæ filii societatem cum Leonte inire student frustra. Eorum dissidium. — 37. Saraguris et Acatiris in Persiam irrupentibus, Persæ a Leonte auxilia petunt incassum. — 38. Dengizich, Attilæ fil., bellum contra Romanos molitur. — 39. Gothi a ducibus Romanis in deditionem accepti trucidantur (c. 467). — 40. Genserichus pacis conditiones per Phylarchum legatum a Leonte oblatas rejicit bellumque parat. (367). — 41. Suanni a Sazio et Persis bello appetiti auxilium petunt. Persarum legati victoriam de Hunnis Cidaritis deportatam nuntiant. Leon de rebus Siculis sollicitus (468).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΗ.

Ἱστορία Γοτθική.

1. (433 p. C.; Theodosii II an. 26.)

Exc. De leg. Rom. p. 47, 48 Par. : Ὅτι Ῥούα βασιλεύοντος Οὐννων, Ἀμιλζούροις καὶ Ἰτιμαίοις καὶ Τονώσουροι καὶ Βοίσκοις καὶ ἑτέροις ἔθνεσι προσοικουῦσι τὸν Ἴστρον, καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων δαιμαχίαν καταφυγάνουσιν, ἐς μάχην ἔλθειν προηρημένος ἐκπέμπει Ἴσλαν, εἰωθότα τοῖς διαφόροις αὐτῶν τε καὶ Ῥωμαίους διακονεῖσθαι, λύειν τὴν προὔπαρχουσαν εἰρήνην ἀπειλῶν, εἰ μὴ γε πάντας τοὺς παρὰ σφῶς καταφυγόντας ἐκδοῖεν. Βουλευομένων δὲ Ῥωμαίων στείλει πρεσβείαν παρὰ τοὺς Οὐννους, πρεσβεύειν μὲν ἦελον Πλίνθας καὶ Διονύσιος, Πλίνθας μὲν τοῦ Σκυθικοῦ, Διονύσιος δὲ τοῦ Θρακίου γένους, ἀμφοτέροι δὲ στρατοπέδων ἡγού-

HISTORIA BYZANTINA.

(Historia Gothica.)

1.

Quum Rua, Hunnorum rex, statuisset cum Amilsuris (Alipsuris, Jornand.), Itimaris, Tonosuribus (Juncarsis, Jorn.), Boiscis ceterisque gentibus quæ Istrum accolunt, quod ad armorum societatem cum Romanis jungendam confugissent, bello decertare, Esclam componendis Romano-

rum et Hunnorum controversiis adhiberi solitum misit, qui Romanis denuntiaret, se a federe, quod sibi cum illis esset, recessurum, nisi omnes Scythas, qui ad eos se contulissent, redderent. Romanis vero consilium de mittendis ad Hunnos legatis capientibus, Plinthas et Dionysius, hic ex Thracia, ille ex Scythia oriundus, ambo exercituum duces, et qui consulatus dignitatem (Plinthas an. 419; Dion. an. 429) apud Romanos gesserant, hanc legationem obire voverunt. Ut vero visum est non ante legatos proficisci,

μενοι καὶ ἀρξάντες τὴν ὑπατον παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχῆν. Ἐπειδὴ δὲ ἐδόκει Ἡσλαν παρὰ τὸν Ῥούαν ἀφικνεῖσθαι πρότερον τῆς ἐπιμεφθησομένης πρεσβείας, συνεκπέμπει Πλίνθας Σηγγιλαχόν, ἀνδρα τῶν ἐπιτηδείων, πείσαι τὸν Ῥούαν αὐτῷ καὶ μὴ ἑτέροις Ῥωμαίων ἐς λόγους ἔλθειν. Τελευτήσαντος δὲ Ῥούα καὶ περιστάσης τῆς Οὐννων βασιλείας ἐς Ἀττήλαν [καὶ Βλήδαν add. N.], ἐδόκει τῇ Ῥωμαίων βουλῇ Πλίνθαν πρεσβεύεσθαι παρ' αὐτούς. Καὶ κυρωθείσης ἐπ' αὐτῷ παρὰ βασιλέως ψήφου, ἐβούλετο καὶ Ἐπιγένην ὁ Πλίνθας συμπρεσβεύειν αὐτῷ ὡς μεγίστην ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν ἐπιφερομένην καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τοῦ κοιαιότορος. Χειροτονίας δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ γενομένης, ἄμφω ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐξώρμησαν, καὶ παραγίνονται ἐς Μάργον. Ἡ δὲ πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Μυσῶν πρὸς τῷ Ἰστρω κειμένη ποταμῷ ἀντικρῶ Κωνσταντίας φρουρίου κατὰ τὴν ἑτέραν ὄχθην διακειμένου, εἰς ἣν καὶ οἱ βασιλεῖοι συνήσαν Σχύθαι. Καὶ τὴν σύνοδον ἕξω τῆς πόλεως ἐποιούντο, ἐπιβεβηκότας ἵππων· οὐ γὰρ ἐδόκει τοῖς βαρβάρους ἀποδοῖσι λογοποιεῖσθαι, ὥστε καὶ τοὺς Ῥωμαίων πρέσβεις τῆς σφῶν αὐτῶν ἀξίας προνοούμενους ἀπὸ τῆς αὐτῆς προαιρέσεως ἐς ταῦτὸν τοῖς Σχύθαις ἔλθειν, πρὸς τὸ μὴ τοὺς μὲν ἀφ' ἵππων, τοὺς δὲ πεζοὺς διαλέγεσθαι (*** Ῥωμαίους οὐ μόνον εἰς τὸ μέλλον μὴ δέχεσθαι suppl. N.) τοὺς ἀπὸ τῆς Σχυθικῆς καταφεύγοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἤδη πεφευγότας, σὺν καὶ τοῖς ἀιχμαλώτοις Ῥωμαίοις τοῖς ἀνευ λύτρων ἐς τὰ σφέτερα ἀφιγμένοις ἐκδίδοσθαι, εἰ μὴ γε ὑπὲρ ἐκάστου πεφευγότος τοῖς κατὰ πόλεμον κτησαμένοις δικτῶ δοθεῖεν χρυσοί· ἔθνη δὲ βαρβάρῳ μὴ συμμαχεῖν Ῥωμαίους πρὸς Οὐννους αἰρομένους (αἰρομένῳ N.) πόλε-

μον· εἶναι δὲ καὶ τὰς πανηγύρεις ἰσονόμους καὶ ἀκινδύνοους Ῥωμαίοις τε καὶ Οὐννοις· φυλάττεσθαι δὲ καὶ διαμένειν τὰς συνθήκας ἐπτακοσίων λιτρῶν χρυσοῦ ἐτους ἐκάστου τελουμένων παρὰ Ῥωμαίων τοῖς βασιλείοις Σχύθαις (πρότερον δὲ πεντήκοντα καὶ τριακόσιαι αἱ τοῦ τέλους ἐτύγγαχον οὔσαι). Ἐπὶ τούτοις ἐσπέndonτο Ῥωμαῖοί τε καὶ Οὐννοι, καὶ πάτριον ὄρκον ἠμόσαντες ἐς τὰ ἀμφοτέρα (ἐς τὰ σφέτερα ἀμφοτέροι? B.) ἐπανήσαν. Οἱ δὲ παρὰ Ῥωμαίους καταφυγόντες ἐξεδόθησαν βαρβάρους, ἐν οἷς καὶ παῖδες Μάμα καὶ Ἀτακάμ. τοῦ βασιλείου γένους, οὗς ἐν Καρσῷ φρουρίῳ Θρακίῳ οἱ παρειληφότες ἐσταύρωσαν, δίκας αὐτοὺς πραττόμενοι τῆς φυγῆς. Οἱ δὲ περὶ Ἀττήλαν καὶ Βλήδαν τὴν εἰρήνην πρὸς Ῥωμαίους θέμενοι διεξήσαν τὰ ἐν τῇ Σχυθικῇ ἔθνη χειρούμενοι, καὶ πόλεμον πρὸς Σορόσγους συνεστήσαντο.

Cf. Jornandes De reb. Get. c. 35; Tillemont, *Hist. des empereurs*, tom. VI, p. 95 sq.; Gibbon, *Hist. of the decline and fall of the Rom. emp. chap. XXXIV*, tom. VI, p. 32 sqq. (ed. Basil. et Paris. 1789).

2. (442. Theodos. an. 35.)

Exc. De leg. gent. p. 33. 34 : Ὅτι τῶν Σχυθῶν κατὰ τὸν τῆς πανηγύρεως καιρὸν καταστρατηγησάντων Ῥωμαίους καὶ πολλοὺς ἀνελόντων, οἱ Ῥωμαῖοι ἐπέστελλον πρὸς τοὺς Σχύθας, ἐν αἰτία ποιούμενοι τῆς τοῦ φρουρίου αἰρέσεως ἕνεκεν καὶ τῆς τῶν σπονδῶν ὀλιγωρίας. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, ὡς οὐκ ἀρξάμενοι, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ταῦτα δράσειαν· τὸν γὰρ τῆς Μάργου ἐπίσκοπον εἰς ἐαυτῶν ἀναβεβηκότα γῆν καὶ διερευνησάμε-

quam Eslas ad Ruam rediisset, Plinthas una cum Esla misit Singilachum, unum ex suis necessariis, qui Ruæ persuaderet cum nullo alio Romanorum, quam cum ipso, colloquium inire. Quum autem, Ruam mortuo, Hunnorum regnum ad Attilam pervenisset, senatus decrevit Plintham legationem ad Attilam exsequi. Quo S. C. Imperatoris suffragio comprobato, Plintham cupidus incesit, Epigenem, qui sapientiæ laude celebris erat et quæsturæ dignitatem obtinebat, socium legationis sibi adsciscere. Qua de re lato quoque suffragio ambo in eam legationem profecti sunt, et Margum pervenerunt. Est autem Margus urbs in Illyrico Mysorum ad Istrum sita, ex adverso Constantiæ arcis, ad alteram fluminis ripam collocatæ, quo et regiæ Scythæ convenerant. Extra civitatem equis insidentes utrique congressi sunt. Nec enim barbaris de plano verba facere placuit, et legati Romani suæ dignitatis memores eodem quoque apparatu in Scytharum conspectum venire statuerunt, ne sibi peditibus cum equitibus disserendum foret. *Itaque placuit*, a Romanis non modo in futurum non excipi e Scythica profugos, sed etiam eos qui multo ante profugerant, una cum captivis Romanis, qui non soluto redemptionis pretio ad sua redierant, dedi, aut pro unoquoque captivo Romano his, qui eum bello ceperant, octo aureos dari; Romanos belli societatem cum barbara gente, quæ bellum cum Hunnis gerat, non facere; conventus ad mercatus pa-

ribus legibus celebrari, et in tuto Romanos et Hunnos esse; federa rata manere et observari, si quoque anno septingentæ auri libræ tributum nomine Scythiæ regis a Romanis penderentur, quum antea tributum annuum non fuisset nisi trecentarum quinquaginta librarum. His conditionibus pacem Romani et Hunni pepigerunt, qua jurejurando patrio ritu utrimque præstito firmata, utrique ad sua redierunt. Itaque qui ex barbaris ad Romanos transierant redditi sunt; de quorum numero erant filii Mama et Attacæ ex regio genere, quos Scythiæ receptos in Carso, Thraciæ castello, crucis supplicio affecerunt, et hanc ab his fugæ pœnam exegerunt. Pace cum Romanis facta, Attilas et Bleda ad subigendas gentes Scythicas profecti sunt, et contra Sorosgos bellum moverunt.

2.

Scythæ, quo tempore mercatus Scytharum et Romanorum frequenti multitudine celebrabatur, Romanos cum exercitu sunt adorti, et multos occiderunt. Romani ad Scythas miserunt, qui de præsidii expugnatione et fœderum contemptu cum eis exposularent. Hi vero se non ultro bellum inferentes, sed factas injurias ulciscentes, hæc fecisse responderunt. Margi enim episcopum in suos fines transgressum, fiscum regium et reconditos thesauros indagatum expilasse. Hunc nisi dederent una cum transfugis, ut fœderibus convenerit (esse enim apud eos plures), bellum il-

νον τὰς παρά σφίσι βασιλείους θήκας, σεσυληκέναι τούτους ἀποκειμένους θησαυρούς· καὶ εἰ μὴ τοῦτον ἐκδοῖεν, ἐκδοῖεν δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατὰ τὰ ὑποκείμενα (εἶναι γὰρ παρά Ῥωμαίοις πλείστους), τὸν πόλεμον ἐπάξειν. Ῥωμαίων δὲ τὴν αἰτίαν οὐκ ἀληθῆ φαμένον εἶναι, ἐν τοῖς σφετέροις λόγοις τὸ πιστὸν οἱ βάρβαροι θέμενοι κρίσεως μὲν τῶν ἀμφιθάλων κατωλιγώρουσιν, πρὸς πόλεμον δὲ ἐτράπησαν, καὶ περαιωθέντες τὸν Ἴστρον πόλεις καὶ φρούρια πλείστα ἐπὶ τῇ ποταμῷ ἐκάκωσαν. Ἐν οἷς καὶ τὸ Βιμινάκιον εἶλον· πόλις δὲ αὕτη τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς Μυσῶν. Ὡν γινομένων, καὶ τινων λογοποιοῦντων, ὡς ὁ ἐπίσκοπος ἐκδοθεῖη, ὥστε μὴ ἐνὸς ἀνδρὸς περὶ τῷ παντὶ Ῥωμαίων τὸν ἐκ τοῦ πολέμου ἐπαχθῆναι κίνδυνον, ὑποτοπῆσας ὁ ἄνθρωπος ἐκδοθήσεται, λαθὼν τοὺς ἐν τῷ ἄστει πρὸς τοὺς πολεμίους παραγίνεται, καὶ αὐτοῖς παραδώσειν ὑπισχνεῖται τὴν πόλιν, εἶγε ἐπιεικὲς τι οἱ τῶν Σκυθῶν βουλευσάιντο βασιλεῖς. Οἱ δὲ ἔφασαν πάντα ποιήσειν τὰ ἀγαθὰ, εἰ τὴν αὐτοῦ ἄγοι ἐς ἔργον ὑπόσχεσιν. Δεξιῶν τε καὶ ὀρκῶν ἐπὶ τοῖς εἰρημένους δοθέντων, μετὰ βαρβαρικῆς πολυπληθίας ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπάνεισι γῆν, καὶ ταύτην προλοχίσας ἀντικρὺ τῆς ὄχθης νυκτὸς διανίστησιν ἐκ συνθήματος, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀντιπάλοις τὴν πόλιν ποιεῖ. Δηρωθείσης δὲ τῆς Μάργου τὸν τρόπον τοῦτον, ἐπὶ μείζον ἠδύθη τὰ τῶν βαρβάρων πράγματα. Cf. Tillemont. VI, p. 96; Gibbon, VI, p. 41.

3. (442. Theodos. an. 35.)

Ibidem p. 34: "Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ βασιλέως Ἀττίλας ὁ τῶν Οὐννων βασιλεὺς τὸν οἰκεῖον στρατὸν ἀγείρας γράμματα πέμπει παρά τὸν βασιλέα τῶν τε φυγάδων καὶ τῶν φόρων περὶ, ὅσοι προφάσει τοῦδε τοῦ πολέμου οὐκ ἐδέδοντο, τὴν ταχίστην οἱ ἐκπέμπεσθαι παρακελευόμενος συντάξεως δὴ ἕνεκα* μέλλοντος φόρου παρ' αὐτὸν πρέσβεις τοὺς διαλεξομένους ἀφικνεῖσθαι, ὡς, εἰ μελλήσειαν ἢ πρὸς πόλεμον ὀρμήσειαν, οὐδὲ αὐτὸν εἶτι ἐθέλοντα τὸ Σκυθικὸν ἐφέξειν

πλήθος. Ταῦτα ἀναγνόντες οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεία οὐδαμῶς τοὺς παρὰ σφῶν καταφυγόντας ἐκδώσειν ἔφασαν, ἀλλὰ σὺν ἐκείνοις τὸν πόλεμον ὑποστήσεσθαι, πέμψειν δὲ πρέσβεις τοὺς τὰ διάφορα λύσοντας. Ὡς δὲ τῷ Ἀττίλᾳ τὰ δεδογμένα Ῥωμαίοις ἠγγέλλετο, ἐν ὀργῇ τὸ πρᾶγμα ποιούμενος τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐδέηου γῆν, καὶ φρούριά τινα καθελὼν τῇ Ῥατιαρίᾳ προσέβαλλε μεγίστη καὶ πολυανθρωπῶν.

[3. a.] (242.)

Chronicum Paschale p. 588 ed. Bonn. (ad an. 459) postquam dixerat: Περὶ οὗ πολέμου (sc. Attilæ) συνεγράφατο ὁ σοφώτατος Πρίσκοσ ὁ Θραξ, pergit: Λέγει (Priscus?) ὅτι Κῦρος προσελήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑπαρχος τῶν πραιτωρίων καὶ ἑπαρχος [τῆς] πόλεως καὶ προῆει μὲν ὡς ἑπαρχος πραιτωρίων εἰς τὴν καρῶχαν τῶν ἐπάρχων· ἀνεχώρει δὲ καθήμενος εἰς τὴν καρῶχαν τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως· ἐκράτησεν γὰρ τὰς δύο ἀρχὰς ἐπὶ χρόνους τέσσαρας, διότι καθαρὸς ἦν πάνυ· καὶ αὐτὸς ἐπενόησεν τὰ ἐσπερινὰ φῶτα ἄπτεσθαι εἰς τὰ ἐργαστήρια ὁμοίως καὶ τὰ νυκτερινὰ. Καὶ ἔκραξαν αὐτῷ τὰ μέρη εἰς τὸ Ἰπτικὸν ὄλην τὴν ἡμέραν· «Κωνσταντινὸς ἔκτισεν, Κῦρος ἀνενέωσε.» Καὶ ἐχόλεσεν αὐτῷ βασιλεὺς ὅτι ταῦτα ἔκραξαν καὶ διεδέξατο αὐτὸν δημεύσας καὶ ἐποίησεν αὐτὸν κληρικόν, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν ἐπίσκοπον εἰς Σμύρναν (Κουτάειον sec. Malal. et Suid.) τῆς Ἀσίας κτλ. Num revera hæc e Prisco Chronici auctor vel potius auctores desumpserint, in medio relinquo. Certe illud λέγει ita positum, ut rem non possit dirimere. Ceterum eadem fere habet Malala p. 361 ed. Bonn. et Theophanes p. 149 ed. Bonn. Cf. etiam Suidas v. Κῦρος et Θεοδοσίος ὁ μικρός. Honore destitutus Cyrus est an. 242 vel 243 (vide de his disputat. Tillemontii tom. VI, p. 609 sq.). Successorem habuit Chrysaphium; ante eum eandem dignitatem gesserat Antiochus. De hoc Antiocho vide Suidam v. Ἀντιόχος et

latus. Quæ quum Romani vera esse negarent, barbari vero in eorum quæ dicebant fide perstarent, iudicium quidem de his quæ in contentione posita erant subire minime voluerunt, sed ad bellum conversi sunt. Itaque, transmissa Istro, oppidis et castellis ad ripam sitis plurima damna intulerunt, et inter cetera Viminacium, quæ Mæso-rum urbs est in Illyrico, ceperunt. His gestis, quum multi in sermonibus dicitarent episcopum dedi oportere, ne unius hominis causa universa Romanorum publica belli periculum sustineret, ille se deditum iri suspicatus, clam omnibus civitatem incolentibus ad hostes effugit, et urbem traditurum, si sibi Scytharum reges liberalitate sua consulerent, pollicitus est. Ad ea quum beneficium omni ratione se repensuros promitterent, si rem ad exitum perduceret, datis dextris et dictis iurejurando utrinque præstito firmatis, ille cum magna barbarorum multitudine in fines Romanorum est reversus. Eam multitudinem quum ex adverso ripæ in insidiis collocasset, nocte dato signo exsilii, et urbem

in manus hostium traduxit. Et ab eo tempore barbararum res in diem auctiores melioresque fuerunt.

3.

Sub Theodosio Juniore Attilas Hunnorum rex delectum ex suis habuit, et litteras ad imperatorem scripsit de transfugis et de tributis, ut, quæcumque occasione hujus belli reddita non essent, quam citissime ad se mitterentur, de tributis autem in posterum pendendis legati secum acturi ad se venirent: nam si cunctarentur aut bellum pararent, ne se ipsum quidem Scytharum multitudinem diutius contenturum. His litteris lectis, imperator nequaquam Scythas, qui ad se confugissent, traditurum dixit, sed una cum illis in animo sibi esse, belli eventum expectare. Ceterum se legatos missurum, qui controversias dirimerent. Ea sicuti Romani decreverant, ubi Attilas rescivit, ira commotus Romanorum fines vastavit, et castellis quibusdam dirutis, in Ratiariam urbem magnam et populi multitudine abundantem irruptionem fecit.

Πραιπόσιτος; quem locum e Prisco fortasse desumptum esse suspicatur Niebuhrus.

4.

Exc. De leg. Rom. p. 48 : Ὅτι Θεοδόσιος ἔπεμπε Σηνάτορα, ἄνδρα ὑπατικόν, παρὰ τὸν Ἀττήλιαν πρεσβευσόμενον. Ὅς οὐδὲ τὸ τοῦ πρεσβευτοῦ ἔχων ὄνομα ἐθάρρησε περὶ παρὰ τοὺς Οὐννοὺς ἀφικέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὸν Πόντον καὶ τὴν Ὀδησσηῶν ἐπλευσε πόλιν ἐν ἧ καὶ Θεόδουλος στρατηγὸς ἐκπεμφθεὶς διέτριβεν.

Senator consul fuerat an. 436. Legatio hæc ad quemnam annum pertineat, accuratius dici nequit. Ante Chersonesium prælium, quod in fr. 5 memoratur, collocandam esse, probabiliter censet Valesius.

5. (447. Theodos. an. 40.)

Exc. De leg. gent. p. 34. 35 :

Ὅτι μετὰ τὴν ἐν Χερρονήσῳ μάχην Ῥωμαίων πρὸς Οὐννοὺς ἐγίνοντο καὶ αἱ συμβάσεις, Ἀνατολίῳ πρεσβευσάμενον. Καὶ ἐπὶ τοῖσδε ἐσπένδοντο, ὅπως ἐκδοθεῖεν μὲν ἂν τοῖς Οὐννοῖς οἱ φυγάδες, καὶ ἕξ χιλιάδες χρυσοῦ λιτρῶν ὑπὲρ τῶν πάλαι συντάξεων δοθεῖεν αὐτοῖς· φόρον δὲ ἕτους ἐκάστου διαχιλίας καὶ ἑκατὸν λίτρας χρυσοῦ σφισιν τεταγμένον εἶναι ὑπὲρ δὲ αἰχμαλώτου Ῥωμαίου φεύγοντος καὶ ἐς τὴν σφετέραν γῆν ἄνευ λύτρων διαβαίνοντος δώδεκα χρυσοῦς εἶναι ἀποτίμησιν, μὴ καταβάλλοντας δὲ τοὺς ὑποδεχομένους ἐκιδόναι τὸν φεύγοντα· μηδένα δὲ βάρβαρον Ῥωμαίους κατὰ (παρὰ conj. B.) σφᾶς φεύγοντα δέχε-

σθαι. Ταύτας προσεποιῶντο μὲν ἐβελονταὶ Ῥωμαῖοι τὰς συνθήκας τίθεσθαι· ἀνάγκη δὲ [καὶ N.] ὑπερβάλλοντι δέει, ὅπερ κατεῖχε τοὺς σφῶν ἄρχοντας, πᾶν ἐπίταγμα καίπερ ὃν χαλεπὸν, τυχεῖν τῆς εἰρήνης ἐσπουδακότες, ἡσμένιζον, καὶ τὴν τῶν φόρων σύνταξιν βαρυστάτην οὖσαν προσίεντο, τῶν χρημάτων αὐτοῖς καὶ τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν οὐκ εἰς δέον ἐκδεδαπανημένων, ἀλλὰ περὶ θεᾶς ἀτόπους καὶ φιλοτιμίας οὐκ εὐλόγους καὶ ἡδονὰς καὶ δαπάνας ἀνειμένας, ἃς οὐδεὶς τῶν εὐφρονούντων οὐδὲ ἐν εὐπραγίαις ὑποσταίη, μὴ τί γε δὴ οἱ τῶν ὄπλων ὀλιγορήσαντες, ὥστε μὴ μόνον Σκυθίας, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοὺς λοιποὺς βαρβάρους τοῖς παροικοῦσιν τὴν Ῥωμαίων ὑπακοῦειν εἰς φόρον ἀπαγογῆν. Τοῦτον τῶν συντάξεων καὶ τῶν χρημάτων περί, ἅπερ ἔδει τοῖς Οὐννοῖς ἐκπέμπεσθαι, συνεισφέρειν πάντας ἡνάγκασε, δασμὸν εἰσπραττομένους καὶ τοὺς κατὰ χρόνον τινὰ τὴν βαρυστάτην κουφισθέντας τῆς γῆς ἀποτίμησιν εἴτε δικαστῶν κρίσει, εἴτε βασιλείων φιλοτιμίας. Συνεισέφερον δὲ ῥητὸν χρυσίον καὶ οἱ ἐν τῇ γερούσιᾳ ἀναγεγραμμένοι ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀξίας. Καὶ ἦν πολλοῖς ἡ λαμπρὰ τύχη βίου μεταβολῇ· ἐπεπράττοντο γὰρ μετὰ αἰκισμῶν ἅπερ ἕκαστον ἀπεγράψαντο οἱ παρὰ βασιλείως τοῦτο ποιεῖν ἐπιτεταγμένοι, ὥστε τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ἐπιπλα τοὺς πάλαι εὐδαίμονας προσθέναί ἐν ἀγορᾷ. Τοῦτο μὲν μετὰ τὸν πόλεμον τὸ κακὸν Ῥωμαίους ἐδέξατο, ὥστε πολλοὺς ἢ ἀποκαρτερήσαντας ἢ βράχον ἀφαμένους τὸν βίον ἀπολιπεῖν. Τότε δὲ ἐκ τοῦ παραχρῆμα τῶν θησαυρῶν ἐξαντληθέντων, τό τε χρυσίον καὶ οἱ φυγάδες ἐπέμποντο, Σκόττα ἐπὶ ταύτην τὴν πράξιν ἀφιγμένου· ὧν πλείστους Ῥωμαῖοι ἀπέκτειναν ἀπει-

4.

Theodosius misit Senatorem, virum consularem, ad Attilam legationem obtiturum. Et ille quidem quamvis legati nomen adeptus esset, minime tamen est ausus terrestri itinere Hunnos adire; sed iter per pontum Euxinum instituit, et in Odessenorum civitatem navigavit, in qua Theodulus dux commorabatur.

5.

Post pugnam in Chersoneso commissam Romani cum Hunnis pacem per Anatolium legatum fecerunt, et in has condiciones convenerunt: profugos Hunnis reddi, sex millia auri librarum pro præteritis stipendiis solvi; duo millia et centum in posterum singulis annis tributis nomine pendi; pro unoquoque captivo Romano, qui in Romanorum fines, non soluto redemptionis pretio, evasisset, duodecim aureorum mulectam inferri. Quæ si non solveretur, qui captivum recepisset, restituere teneri; Romanos neminem ex barbaris ad se confugientem admittere. In has quidem fœderum leges Romani sponte consensisse videri volebant: sed necessitate coacti, superante metu, qui Romanorum ducum mentes occupaverat, quantumvis duras et iniquas condiciones sibi impositas summo pacis consequendæ studio ducti lubentibus animis susceperunt, et gravissimum tributum pendere non recusabant, quanquam opes imperii et regii thesauri non ad necessarios usus, sed in absurda spe-

clacula, in vanos honorum ambitus, in immodicas voluptates et largitiones consumptæ fuerant, quales nemo sanæ mentis vel in maxime affluentibus divitiarum copiis sustineret, nedum Romani isti, qui rei militaris studium adeo neglexerant, ut non solum Scythiis, sed et reliquis barbaris, qui proximas imperii Romani regiones incolabant, vectigales facti essent. Itaque tributa et pecunias, quas ad Hunnos deferri oportebat, imperator omnes conferre coegit: nulla etiam eorum immunitatis habita ratione, qui terræ onere, tanquam nimis gravi ad tempus, sive imperatorum benignitate, seu iudicium sententia, levati erant. Conferre etiam aurum indictum qui in senatum scripti erant, in præmium suæ dignitatis, et multis splendida et illustri fortuna vitæ commutationem attulit. Conficiebantur enim pecuniæ, quæ univocæ imperatæ erant, cum acerbitate et contumelia ab iis quibus hujus rei cura ab imperatore erat demandata: adeo ut, qui a majoribus acceptas divitias possidebant, ornamenta uxorum et pretiosam suam suppellectilem in foro venum exponerent. Ab hoc bello tam atrox et acerba calamitas Romanos exceperit, ut multi aut abstinentia cibi, aut aptato collo laqueo vitam sifirent. Tunc igitur, parvo temporis momento exhaustis thesauris, aurum et exules (nam Scotta, qui susciperet, advenerat) ad Scythas missi sunt. Romani vero multos ex profugis, qui dedi reluctabantur, trucidarunt, inter quos aliqui fuerunt e regis Scythiis, qui militare sub Attila renuerant et Romanis

θοῦντας πρὸς τὴν ἔκδοσιν. Ἐν οἷς καὶ τῶν βασιλικῶν ὑπῆρχον Σκυθῶν, οἱ ὑπὸ Ἀττίλα τάττεσθαι ἀνηνάμενοι παρὰ Ῥωμαίους ἀφίκοιτο. Τοῖς δὲ αὐτοῦ ὁ Ἀττίλας προστιθεὶς ἐπιτάγμασι, καὶ Ἀσημοντίους ἐκέλευσεν ἐκδιδοῦναι ὄσους αἰχμαλώτους ὑπῆρχον ἔχοντας εἴτε Ῥωμαίους εἴτε βαρβάρους. Ἀσημοῦς δὲ ἐστὶ φρουρίον καρτερόν, οὐ πολὺ μὲν ἀπέχον τῆς Ἰλλυριδος, τῷ δὲ Θρακίῳ προσκειμένον μέρει ὅπερ οἱ ἐνοικοῦντες ἄνδρες πολλὰ δεινὰ τοὺς ἐχθροὺς εἰργάσαντο, οὐκ ἀπὸ τειχῶν ἀμυνομένοι, ἀλλ' ἐξω τῆς τάφρου μάχας ἐφιστάμενοι πρὸς τε ἄπειρον πλῆθος καὶ στρατηγὸς μέγιστον παρὰ Σκυθαί ἔχοντας κλέος, ὥστε τοὺς μὲν Οὐννοὺς ἀπορήσαντας τοῦ φρουρίου ὑπαναχωρήσαι, τοὺς δὲ ἐπεκτρέχοντας καὶ περαιτέρω τῶν οικειῶν γινομένους, ἤνικα ἀπήγγελλον αὐτοῖς οἱ σκοποὶ διεῖναι τοὺς πολεμίους λείαν Ῥωμαϊκὴν ἀπάγοντας, ἀδοκῆτος τε ἐμπίπτει καὶ σφέτερα τὰ ἐκείνων ποιεῖσθαι λάφυρα, πλῆθει μὲν λειπομένους τῶν ἀντιπολεμούντων, ἀρετῇ δὲ καὶ δριμύτη διαφέροντας. Πλείστους τοίνυν οἱ Ἀσημοντίοι ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ Σκυθὰς μὲν ἀπέκτειναν, Ῥωμαίους δὲ ἠλευθέρωσαν, τοὺς δὲ καὶ ἀποδράσαντας τῶν ἐναντιῶν ἐδέξαντο. Οὐκ ἀτάγην οὖν ἔφη ὁ Ἀττίλας τὸν στρατὸν, οὐδὲ ἐπικυροῦν τὰς τῆς εἰρήνης συνθήκας, εἰ μὴ ἐκδοθεῖεν οἱ παρ' ἐκείνους καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἢ ὑπὲρ αὐτῶν δοθεῖεν ἀποτιμήσεις, ἀφειθήσαν δὲ καὶ οἱ παρὰ Ἀσημοντίων ἀπαχθέντες αἰχμαλωτοὶ βάρβαροι. Ἀντιλέγειν δὲ αὐτῷ ὡς οὐχ οἷός τε ἦν οὔτε Ἀνατόλιος πρесеυόμενος, οὔτε Θεόδουλος ὁ τῶν στρατιωτικῶν κατὰ τὸ Θράκιον ταγματῶν ἡγούμενος (οὔτε γὰρ ἔπειθον, οὔτε τὰ εὐλογα προτεινόντες, τοῦ μὲν [γὰρ] βαρβάρου τεθαρρηκότες καὶ προχειροῦς ἐξ τὰ ὄπλα ὀρμῶντος,

αὐτῶν δὲ κατεπτηχότων διὰ τὰ προὔπάρχοντα), γράμματα παρὰ τοὺς Ἀσημοντίους ἔστειλλον ἢ ἐκδιδοῦναι τοὺς παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας αἰχμαλώτους Ῥωμαίους, ἢ ὑπὲρ ἐκάστου δώδεκα τιθέναι χρυσοῦς, διαφεθῆναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους Οὐννοῦς. Οἱ δὲ τὰ αὐτοῖς ἐπεσταλμένα ἀναγνόντες ἔφασαν τοὺς μὲν παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας Ῥωμαίους ἀφείναι ἐπ' ἐλευθερίαν, Σκυθὰς δὲ ὄσους αἰχμαλώτους ἔλαβον ἀνηρηκέναι, δύο δὲ συλλαβόντας ἔχειν διὰ τὸ καὶ τοὺς πολεμίους μετὰ τὴν γενομένην ἐπὶ χρόνον πολιορκίαν ἐξ ἐνέδρας ἐπιθεμένους τῶν πρὸ τοῦ φρουρίου νεμόντων παίδων ἀρπάσαι τινας, οὐς εἰ μὴ ἀπολάβοιεν, οὐδὲ τοὺς νόμου πολέμου κτηθέντας ἀποδώσειν. Ταῦτα ἀπαγγειλάντων τῶν παρὰ τοὺς Ἀσημοντίους ἀφιγμένων, τῷ τε Σκυθῶν βασιλεῖ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἄρχουσιν ἐδόκει μὲν ἀναζητεῖσθαι οὐς οἱ Ἀσημοντίοι ἔφασαν ἠρπάσθαι παῖδας, οὐδενὸς δὲ φανέντος, οἱ παρὰ τοῖς Ἀσημοντίοις βάρβαροι ἀπεδόθησαν, πίστει τῶν Σκυθῶν δόντων ὡς παρ' αὐτοῖς οἱ παῖδες οὐκ εἶσαν. Ἐπώμυνοντο δὲ καὶ οἱ Ἀσημοντίοι, ὡς οἱ παρὰ σφᾶς καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἐπ' ἐλευθερίαν ἀφειθήσαν. Ὄμνουν δὲ, καίπερ παρὰ σφίσι ὄντων Ῥωμαίων, οὐ γὰρ ἐπιόρκον ὦντο ὄρκον ὀμνύναι ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν ἐκ τοῦ σφετέρου γένους ἀνδρῶν. Cf. Gibbon. VI, p. 49 sqq.

6. (447. Theodos. an. 40.)

Ibidem p. 36. 37 : Ὅτι γενομένων τῶν σπονδῶν, Ἀττίλας αὐθις παρὰ τοὺς ἐφίους ἐπέμψε πρέσβεις, φυγάδας αὐτῶν. Οἱ δὲ τοὺς πρесеυομένους δεξάμενοι καὶ πλείστους δόροις θεραπεύσαντες ἀπέπεμψαν, φυγάδας μὴ ἔχειν φήσαντες. Πάλιν ἐτέρους ἐπέμψε. Χρη-

se adjunxerant. Præter has pacis conditiones Attilas Asimuntii quoque imperavit, ut captivos, quos penes se haberent, sive Romanos, sive barbaros, redderent. Est autem Asimuntis oppidum validum, non multum ab Illyrico distans, quod parti Thraciæ adjacet, cujus incolæ gravibus damnis hostes affecerunt. Non illi quidem se murorum ambitu tuebantur, sed extra propugnacula certamina sustinebant contra infinitam Scytharum multitudinem et duces magni apud eos nominis et existimationis. Itaque Hunni omnia spe ab oppugnando oppido destiterunt. Illi autem vagantes et a suis longius aberrantes, si quando hostes exisset et prædas ex Romanis egisset exploratores denuntiabant, inopinantes aggressi parta ab eis spolia sibi vindicabant, numero quidem inferiores adversariis, sed robore et virtute præstantes. Itaque Asimuntii plurimos ex Scythiis in hoc bello necaverunt, et multos Romanorum in libertatem assuerunt, et hostium transfugas receperunt. Quamobrem Attilas, se exercitum non ante moturum, aut federis condiciones ratas habiturum professus est, quam Romani, qui ad Asimuntios pervenissent, redderentur, aut pro his multa conventa solveretur, et liberarentur abducti in servitutem barbari. Quum, quæ contra ea disseveret, non haberet Anatolius legatus, neque Theodulus, præsidiariorum Thraciæ militum dux (nihil enim rationibus suis barbarum movebant, qui recenti victoria elatus, prompte ad arma ferebatur, ipsi

contra propter recens acceptam cladem animis ceciderant), Asimuntii per litteras significarunt, ut Romanos captivos, qui ad se perfuissent, restituerent, aut pro unoquoque captivo duodecim aureos penderent, et Hunnos captivos liberarent. Quibus litteris lectis, Romanos, qui ad se confuissent, liberos se abire sivesse, Scythas vero, quotquot in suas manus venissent, trucidasse responderunt. Duos autem captivos retinere, propterea quod hostes, obsidione ommissa, in insidiis collocati, nonnullos pueros, qui autem munitiones greges pascebant, rapuissent, quos nisi reciperent, captivos jure belli sibi acquisitos minime restituros. Hæc renuntiarunt qui ad Asimuntios missi fuerant. Quibus auditis, Scytharum regi et Romanis principibus placuit exquiri pueros, quos Asimuntii raptos esse querebantur. Sed nemine reperto, barbari ab Asimuntii capti sunt, dimissi, prius tamen fide a Scythiis accepta, non esse apud ipsos pueros. Juraverunt etiam Asimuntii, se Romanos, qui ad se confuissent, libertate donasse, quamvis adhuc multos in sua potestate haberent. Nec enim sibi pejerasse videbantur, modo suos a barbarorum servitute salvos et incolumes præstarent.

6.

Pace facta, Attilas rursus legatos ad Romanos Orientales mittit, qui transfugas repeterent. At illi legatos plurimis donis ornatos, quum nullos perfugas apud se esse asseverassent,

ματισταμένων δὲ καὶ αὐτῶν, τρίτῃ παρεγένετο πρὸςθεία, καὶ τετάρτῃ μετ' αὐτήν. Ὁ γὰρ ἐξ τὴν Ῥωμαίων ἀφορῶν φιλοτιμίαν, ἦν ἐποιούντο εὐλαβεία τοῦ μὴ παραβῆθῃαι τὰς σπονδάς, ἄσους τῶν ἐπιτηδείων εὖ ποιεῖν ἐβούλετο, ἔπεμπε παρ' αὐτοὺς, αἰτίας τε ἀναπλάττων καὶ προφάσεις ἐφευρίσκων κενάς. Οἱ δὲ παντὶ ὑπήκουον ἐπιτάγματι, καὶ δεσπότην ἠγοῦντο τὸ πρόσταγμα, ὅπερ ἂν ἐκεῖνος παρακελεύσασθαι. Οὐ γὰρ μόνον τὸν πρὸς αὐτὸν ἀνελεῖσθαι πόλεμον εὐλαβοῦντο, ἀλλὰ καὶ Παρθυαίους ἐν παρασκευῇ τυγχάνοντας ἐδεδίεσαν, καὶ Βανδῆλους τὰ κατὰ θάλατταν ταραττόντας, καὶ Ἰσαύρους πρὸς τὴν ληστειάν διανισταμένους, καὶ Σαρακηνοὺς τῆς αὐτῶν ἐπικρατείας τὴν ἔω κατατρέχοντας, καὶ τὰ Αἰθιοπικὰ ἔθνη συνιτάμενα. Διὸ δὴ τεταπεινωμένοι τὸν μὲν Ἀττήλαιον θεράπευον, πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη ἐπειρῶντο παρατάττεσθαι, δυνάμεις τε ἀθροίζοντες καὶ στρατηγούς χειροτονοῦντες.

7. (448. Theodos. an. 41.)

Ibidem p. 37. 38 : Ὅτι καὶ αὖθις Ἐδῆκων ἦκε πρέσβυς, ἀνὴρ Σκύθης, μέγιστα κατὰ πόλεμον ἔργα διαπραξάμενος, σὺν Ὁρέστῃ, δὲ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γένους ἂν ὦκει τὴν πρὸς τῷ Σάω ποταμῷ Παϊόνων χώραν, τῷ βαρβάρῳ κατὰ τὰς Ἀετίου στρατηγῶν τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων συνθήκας ὑπακούουσιν. Οὗτος δὲ Ἐδῆκων ἐς τὰ βασίλεια παρελθὼν ἀπεδίδου τὰ παρὰ Ἀττήλαι γράμματα, ἐν οἷς ἐποιεῖτο τοὺς Ῥωμαίους ἐν αἰτία τῶν φυγάδων πέρι· ἀνθ' ὧν ἠπειλεῖ ἐπὶ τὰ ὄπλα χωρεῖν, εἰ μὴ ἀποδοθεῖεν αὐτῷ, καὶ ἀφῆζονται Ῥωμαῖοι τὴν

δορυάλωτον ἀροῦντες. Ἐῖναι δὲ μῆκος μὲν αὐτῆς κατὰ τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰστρου ἀπὸ τῆς Παϊόνων ἄχρι Νοβῶν τῶν Θρακίων, τὸ δὲ βάθος πέντε ἡμερῶν ὁδόν. Καὶ τὴν ἀγορὰν τὴν ἐν Ἰλλυριοῖς μὴ πρὸς τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ γίνεσθαι, ὡς περὶ καὶ πάλαι, ἀλλ' ἐν Ναϊσῶν, ἦν ὄριον, ὡς ἐπ' αὐτοῦ δῆλωθεισαν, τῆς Σκυθῶν καὶ Ῥωμαίων ἐτίθετο γῆς, πέντε ἡμερῶν ὁδὸν εὐζώνῳ ἀνδρὶ τοῦ Ἰστρου ἀπέχουσαν ποταμοῦ. Πρέσβεις δὲ ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν ἀμφιβόλων διαλεξομένους, οὐ τῶν ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ τῶν ὑπατικῶν ἀνδρῶν τοὺς μεγίστους· οὓς εἰ ἐκπέμπειν εὐλαβηθεῖς, αὐτὸν δεξιόμενον σφᾶς ἐς τὴν Σαρδικὴν διαθήσεσθαι. Τοῦτων ἀναγνωσθέντων βασιλεῖ τῶν γραμμάτων, ὡς ὑπεξῆλθεν ὁ Ἐδῆκων σὺν τῷ Βιγίλῳ ἐρμηνεύσαντι ὅσα περὶ ὁ βάρβαρος ἀπὸ στόματος ἔφρασε τῶν Ἀττήλαι δεδογμένων, καὶ ἐς ἐτέρους οἴκους παρεγένετο, ὥστε αὐτὸν Χρυσάφιῳ τοῦ βασιλέως ὑπασπιστῆ, οἷα δὴ τὰ μέγιστα δυναμένῳ, ἐς ὅσον ἔλθειν, ἀπεθαύμασε τὴν τῶν βασιλείων οἶκον περιφάνειαν. Βιγίλας δὲ, ὡς τῷ Χρυσάφιῳ ἐς λόγους ἦλθεν ὁ βάρβαρος, ἔλεγεν ἐρμηνεύων, ὡς ἐπαίνοισι ὁ Ἐδῆκων τὰ βασίλεια καὶ τὸν παρὰ σφῖσι μακαρίζοι πλοῦτον. Ὁ δὲ Χρυσάφιος ἔφρασκεν ἔσεσθαι καὶ αὐτὸν οἰκῶν τε χρυσοστέγων καὶ πλοῦτου κύριον, εἶγε περιδοί μὲν τὰ παρὰ Σκύθαις, ἔλοιτο δὲ τὰ Ῥωμαίων. Τοῦ δὲ ἀποκριναμένου, ὡς τὸν ἐτέρου δεσπότητος θεράποντα ἄνευ τοῦ κυρίου οὐ θέμις τοῦτο ποιεῖν, ἐπυθάνετο ὁ εὐνούχος, εἶγε ἀκώλυτος αὐτῷ ἢ παρὰ τὸν Ἀττήλαιον εἶη εἰσόδος, καὶ δύναιμι παρὰ Σκύθαις ἔχει τινα. Τοῦ δὲ ἀποκριναμένου, ὡς

sent, dimiserunt. Misit et iterum Attilas alios, quibus non minus amplis muneribus ditatis, tertia ab eo, post illam iidem quarta legatio advenit. Ille enim Romanorum liberalitatem, qua utebantur veriti ne a foederibus barbari discederent, ludibrio habens, novas subinde causas fingebat, et vanas occasiones legatorum mittendorum excogitabat, et ad suos necessarios, quos liberalitate ornare volebat, eas legationes deferebat. Romani vero in omnibus rebus Attilae dicto audientes erant, et quae praecipiebant, domini iussa ducebant. Non solum enim a bello contra eum suscipiendo eorum rationes abhorrebant, sed et Parthos, qui bellum apparabant, et Vandalos, qui maritimas oras vexabant, et Isauros, qui praedis et rapinis grassabantur, et Saracenos, qui regiones ad Orientem excursionibus vastabant, metuebant. Praeterea gentes Aethiopia in armis erant. Itaque Romani animis fracti Attilam colebant, sed ceteris gentibus resistere conabantur, dum exercitus comparabant, et duces sortiebantur.

7.

Edeon, vir Scythia, qui maximas res in bello gesserat, venit iterum legatus cum Oreste. Hic genere Romanus Paeniam regionem, ad Saum flumen sitam, incolerat, quae ex foedere inito cum Aetio, Romanorum Occidentalium duce, barbaro parebat. Itaque Edeon, in palatium admissus, imperatori litteras Attilae tradidit, in quibus de transfugis non redditis querebatur, qui nisi redderentur, et Romani a colenda terra absterent, quam bello captam suae ditioni

adjecerat, ad arma se iturum minabatur. Ea vero secundum Istrum a Paenibus ad Novas usque in Thracia sitas in longitudinem extendebatur; latitudo autem erat quinque dierum itinere. Neque vero forum celebrari, ut olim, ad ripam Istri volebat, sed in Naissio, quam urbem a se captam et dirutam, quinque dierum itinere expedito homini ab Istro distantem, Scytharum et Romanorum ditionis limitem constituebat. Legatos quoque ad se venire jussit controversa disceptaturos, non ex quolibet hominum genere et ordine, sed ex consularibus illustriores, quos si mittere intermiserint, se ipsum ad eos arcessendos in Sardiniam descensurum. His litteris lectis, digressus ab imperatore Edeone, cum Bigila, qui ea, quae Attilas verbis imperatori denuntiari voluit, interpretatus erat, quum reliquos quoque domos obiret, et in conspectum Chrysaphii spatharii imperatorii veniret, qui plurimum auctoritate et gratia apud imperatorem valebat, admirabatur barbarus regiarum domuum magnificentiam. Bigilas autem, simulatque barbarus in colloquium venit cum Chrysaphio, interpretans retulit, quantopere laudasset imperatoris aedes, et Romanos beatos duceret propter affluentes divitiarum copias. Tum Edeoni Chrysaphius dixit, fore eum huiusmodi domuum, quae aureis tectis praefulgerent, comptem et opibus abundantum, si, relicta Scythia, ad Romanos se conferret. « Sed alterius domini servum, Edeon ait, nefas est eo invito tantum facinus in se admittere. » Quaesivit ex eo eunuclius, an facilis illi ad Attilam pateret aditus, et num qua

καὶ ἐπιτήδειος εἶη τῷ Ἀττίλῃ καὶ τὴν αὐτοῦ ἅμα τοῖς εἰς τοῦτο ἀποκεκριμένοις λογάσιν ἐμπιστεύεται φυλακὴν (ἐκ διαδοχῆς γὰρ κατὰ ῥητὰς ἡμέρας ἕκαστος αὐτῶν ἔλεγε μεθ' ἑλπίου φυλάττειν τὸν Ἀττίλαν), ἔφασκεν δ' εὐνοῦχος, εἴπερ πίστεις δέξοιτο, μέγιστα αὐτῷ ἔρειν ἀγαθὰ· δεῖσθαι δὲ σχολῆς· ταύτην δὲ αὐτῷ ὑπάρχειν, εἶγε παρ' αὐτὸν ἐπὶ δεῖπνον ἔλθοι χωρὶς Ὀρέστου καὶ τῶν ἄλλων συμπρεσβευτῶν. Ὑποσχόμενος δὲ τοῦτο ποιεῖν, ἐπὶ τὴν ἐστίασιν πρὸς τὸν εὐνοῦχου παραγενόμενος, καὶ ὑπὸ τῷ Βιγίλῃ ἐρμηνεῖ δεξιὰς καὶ ὄρκους ἔδοσαν, ὁ μὲν εὐνοῦχος, ὡς οὐκ ἐπὶ κακῷ τῷ Ἐδέκωνι, ἀλλ' ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς τοὺς λόγους ποιήσεται, ὁ δὲ, ὡς οὐκ ἐξέπειτο τὰ αὐτῷ ῥηθησόμενα, εἰ καὶ μὴ πέρατος κυρήσοι. Τότε δὲ ὁ εὐνοῦχος ἔλεγε τῷ Ἐδέκωνι, εἰ διαβάς ἐς τὴν Σκυθικὴν ἀνάλοι τὸν Ἀττίλαν καὶ παρὰ Ῥωμαίους ἤξει, ἔσεσθαι αὐτῷ βίον εὐδαίμονα καὶ πλοῦτον μέγιστον. Τοῦ δὲ ὑποσχομένου καὶ φήσαντος ἐπὶ τῇ πράξει δεῖσθαι χρημάτων, οὐ πολλῶν δὲ, ἀλλὰ πεντήκοντα λιτρῶν χρυσοῦ, δοθησομένων τῷ ὑπ' αὐτὸν πλήθει, ὥστε αὐτῷ τελείως συνεργῆσαι πρὸς τὴν ἐπίθεσιν, καὶ τοῦ εὐνοῦχου τὸ χρυσίον παραχρῆμα δώσειν ὑποσχομένου, ἔλεγεν ὁ βάρβαρος ἀποπέμπεσθαι μὲν αὐτὸν ἀπαγγελοῦντα τῷ Ἀττίλῃ περὶ τῆς πρεσβείας, συμπέμπεσθαι δ' αὐτῷ Βιγίλαν τὴν παρὰ τοῦ Ἀττίλα ἐπὶ τοῖς φυγάσιν ἀποκρισιν δεξάμενον. Δι' αὐτοῦ γὰρ περὶ τοῦ αὐτοῦ χρυσοῦ μηνύσει, καὶ ὃν τρόπον τοῦτο ἐκπεμφθήσεται. Ἀπεληλυθότα γὰρ, ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους, πολυπραγμονήσῃ τὸν Ἀττίλαν, τίς τε αὐτῷ δωρεὰ καὶ ὁπόσα παρὰ Ῥωμαίων δέδοται χρήματα· μὴ οἶόντε δὲ ταῦτα ἀποκρύπτειν διὰ τοὺς

συμπορευομένους. Ἐδοξε δὲ τῷ εὐνοῦχῳ εὖ λέγειν, καὶ τῆς γνώμης τὸν βάρβαρον ἀποδεξάμενος ἀποπέμπει μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἐπὶ βασιλεῖα φέρει τὴν βουλήν. Ὁς Μαρτιάλιον τὴν τοῦ μαγίστρου διέποντα ἀρχὴν προσμεταπεμφάμενος ἔλεγε τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας. Ἀνάγκη δὲ ἐθάρρει τὸ τῆς ἀρχῆς· πασῶν γὰρ τῶν βασιλέως βουλῶν ὁ μαγίστρος κοινωνός, οἷα δὲ τῶν τε ἀγγελιαφόρων καὶ ἐρμηνέων καὶ στρατιωτῶν τῶν ἀμφὶ τὴν βασιλείαν φυλακὴν ὑπ' αὐτὸν τατομένων. Ἐδόκει δὲ αὐτοῖς βουλευσαμένοις τῶν προκειμένων περὶ μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ Μαξιμίον ἐκπέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττίλαν.

8. (448. Theodos. an. 41.)

Exc. De leg. Rom. 47—71 : Ὅτι τοῦ Χρυσάφιου τοῦ εὐνοῦχου παραινέσαντος Ἐδέκωνι ἀναλεῖν τὸν Ἀττίλαν, ἔδοκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ καὶ τῷ μαγίστρῳ Μαρτιάλιῳ βουλευομένοις τῶν προκειμένων περὶ μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ καὶ Μαξιμίον ἐκπέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττίλαν, καὶ Βιγίλαν μὲν τῷ φαινομένῳ τὴν τοῦ ἐρμηνέως ἐπέχοντα τάξιν πράττειν ἅπερ Ἐδέκωνι δοκεῖ, τὸν δὲ Μαξιμίον μηδὲν τῶν αὐτοῖς βουλευθέντων ἐπιστάμενον τὰ βασιλέως ἀποδιδόναι γράμματα. Ἐνεγέγραπτο δὲ τῶν πρεσβευομένων ἀνδρῶν ἕνεκα, ὡς ὁ μὲν Βιγίλας ἐρμηνεύς, ὁ δὲ Μαξιμίος μείζωνος ἤπερ ὁ Βιγίλας ἀξίας, γένους τε περιφανοῦς, καὶ ἐπιτήδειος ἐς τὰ μάλιστα βασιλεῖ. Ἐπειτα ὡς οὐ δεῖ παρασάλευντα τὰς σπονδὰς τῇ Ῥωμαίων ἐμβατεσίῃ γῆ. Φυγάδας δὲ μετὰ τοὺς ἦδη ἐκδοθέντας ἑπτακαίδεκα ἀπέ-

postestate apud Scythas esset. Ille sibi necessitudinem intercedere cum Attila, primoribus, et decretam sibi cum nonnullis aliis Scythiæ primoribus ejus custodiam. Nam per vices unumquemque eorum præscriptis diebus cum armis circa Attilam excubias agere. Tum eunuchus, si fide interposita se obstringeret, inquit se maximorum bonorum illi auctorem futurum. Cui rei tractandæ otio opus esse. Hoc vero sibi fore, si ad cœnam rediret sine Oreste et reliquis legationis comitibus. Facturum se pollicitus barbarus cœnæ tempore ad eunuchum pergit; et per Bigilam interpretem datis dextris jururandum utrimque præstitum est, ab eunuchō, se de rebus, quæ Edeconi minime damno, sed fructui et commodo essent, verba facturum, ab Edecone, se, quæ sibi crederentur, non enuntiatum, etiamsi exsequi nolle. Tunc eunuchus Edeconi dixit, si in Scythiam rediens Attilam sustulerit, et Romanorum partibus accesserit, vitam in magnis opibus beate tracturum. Eunuchō Edecon assensus ad hanc rem peragendam dixit opus esse pecuniis, non quidem multis, sed quinquaginta auri libris, quas militibus, quibus præset, ut sibi ad rem impigre exsequendam adiumento essent, divideret. Quum eunuchus, nulla mora interposita, dare vellet, dixit barbarus se prius ad renuntiandam legationem dimitti oportere, et una secum Bigilam, qui Attilæ de transfugis responsum acciperet; per eum enim se illi, qua ratione aurum sibi mitteret, indicaturum. Etenim Attilam se, simulatque redierit, percunctaturum, ut reliquos omnes, quæ munera sibi et

quantæ pecuniæ a Romanis dono datæ sint. Neque id celare per collegas et comites licitum fore. Visus est eunuchō barbarus recta sentire, et ejus est amplexus sententiam. Itaque eo a cœna dimisso, ad imperatorem consilium inquit detulit, qui Martialium, magistri officiorum munere fungentem, ad se venire jussum docuit conventionem cum barbaro factam: id enim illi credi et committi jure magistratus, quem gerebat, necesse erat. Nam omnium imperatoris consiliorum magister est particeps; sub cujus cura sunt tabellarii, interpretes et milites, qui palatii custodiæ deputati sunt. Imperatore autem et Martialio de tota re consultantibus placuit, non solum Bigilam, sed etiam Maximum legatum mittere ad Attilam.

8.

Chrysaphius eunuchus suavit Edeconi Attilam de medio tollere. Super ea re, habito ab imperatore Theodosio cum Martialio magistro consilio, decreverunt non solum Bigilam, sed Maximum quoque legatum ad Attilam ire, et Bigilam quidem specie interpretis, quo munere fungebatur, quæ Edeconi viderentur, exsecuturum, Maximum vero, qui minime eorum quæ in consilio imperatoris agitata erant conscius esset, litteras ab eo Attilæ redditurum. Scripserat autem imperator de legatis suis, Bigilam interpretis munus obiturum, et Maximum legatum mitti, qui quidem Bigilam dignitate superaret, et genere illustris et sibi valde familiaris esset. Præterea scripserat minime decere Attilam

σταλκά σοι, ὡς ἐτέρων οὐκ ὄντων. Καὶ ταῦτα μὲν ἦν ἐν τοῖς γράμμασι· φράζειν δὲ τὸν Μαξιμίνον ἀπὸ στόματος τῷ Ἀττίλῃ, μὴ χρῆναι αἰτεῖν πρέσβεις μεγίστης ἀξίας παρ' αὐτὸν διαβῆναι· τοῦτο γὰρ οὐδὲ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ προγόνων, οὐδὲ ἐπὶ ἐτέρων τῶν ἀρξάντων τῆς Σκυθικῆς γενέσθαι, ἀλλὰ πρεσβεύεσθαι τὸν τε ἐπιτυχόντα στρατιώτην καὶ ἀγγελιαφόρον. Εἰς δὲ τὸ διευκρινῆσαι τὰ ἀμφιβαλλόμενα ἐδόκει πέμπειν Ὀνηγήσιον παρὰ Ῥωμαίους· μὴ οἶοντε γὰρ αὐτὸν, Σερδικῆς δημοθείσης, σὺν ὑπατικῷ ἀνδρὶ ἐς αὐτὴν προΐεναι. Ἐπὶ ταύτην τὴν πρεσβείαν ἐκλιπαρήσας πείθει με Μαξιμίνος αὐτῷ συναπᾶραι. Καὶ δῆτα ἅμα τοῖς βαρβάρους ἐχόμενοι τῆς ὁδοῦ ἐς Σερδικὴν ἀφικνούμεθα, τρισκαίδεκα ὁδὸν ἀνδρῶν εὐζώνων τῆς Κωνσταντίνου ἀπέχουσαν. Ἐν ἧ καταλύσαντες καλῶς ἔχειν ἡγησάμεθα ἐπὶ ἐστίαν Ἐδέκωνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ βαρβάρους καλεῖν. Πρόβατα οὖν καὶ βόας ἀποδομένων τῶν ἐπιχωρίων ἡμῖν, κατασφάζαντες ἀριστοποιούμεθα. Καὶ παρὰ τὸν τοῦ συμποσίου καιρὸν τῶν μὲν βαρβάρων τὸν Ἀττίλαν, ἡμῶν δὲ τὸν βασιλέα θαυμαζόντων, ὁ Βιγίλας ἔφη, ὡς οὐκ εἶη θεὸν καὶ ἄνθρωπον δίκαια συγκρίνειν, ἄνθρωπον μὲν τὸν Ἀττίλαν, θεὸν δὲ τὸν Θεοδοσίον λέγων. Ἡσχαλλὸν οὖν ὁ Οὐννοί, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἐχραλέπαινον. Ἡμῶν δὲ ἐς ἕτερα τρεψάντων τὸν λόγον καὶ φιλοφροσύνη τὸν σφῶν αὐτῶν καταπραυνόντων θυμὸν, μετὰ τὸ δεῖπνον ὡς διανέστημεν, δώροισι ὁ Μαξιμίνος Ἐδέκωνα καὶ Ὀρέστην ἐθεράπευσε, σηρικαῖς ἐσθῆμασι καὶ λίθοις Ἰνδικαῖς. Ἀναμείνας δὲ τὴν Ἐδέκωνος Ὀρέστης ἀναχώρησιν, πρὸς τὸν Μαξιμίνον φρά-

ζει, ὡς σφόδρα τε εἶη καὶ ἀριστος, μὴ ὁμοία σὺν τοῖς ἀμφὶ τὰ βασίλεια πλημμυλέσας· χωρὶς γὰρ αὐτοῦ ἐπὶ δεῖπνον τὸν Ἐδέκωνα καλοῦντες δώροισι ἐτίμων. Ἀπορου δὲ τοῦ λόγου ὡς μηδὲν ἐπισταμένους φανέντος, καὶ ἀνρωτήσασιν ὅπως καὶ κατὰ ποῖον καιρὸν περιώπται μὲν αὐτὸς, τετίμηται δὲ ὁ Ἐδέκων, οὐδὲν ἀποκρινόμενος ἐξῆλθε. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὡς ἐβαδίζομεν, φέρομεν ἐπὶ Βιγίλαν ἄπερ ἡμῖν Ὀρέστης εἰρήκει. Ὁς δὲ ἐκεῖνον μὴ δεῖν χαλεπαίνειν ὡς τῶν αὐτῶν Ἐδέκωνι μὴ τυγχάνοντα· αὐτὸν μὲν γὰρ ὁπάνά τε καὶ ὑπογραφέα εἶναι Ἀττίλα, Ἐδέκωνα δὲ τὰ κατὰ πολέμον ἀριστον, ὡς τοῦ Οὐννοῦ γένους, ἀναβεθηκέναι τὸν Ὀρέστην πολῦ. Ταῦτα εἰπὼν καὶ τῷ Ἐδέκωνι ἰδιολογησάμενος ἔφασκεν ὑστερον πρὸς ἡμᾶς, εἴτε ἀληθιζόμενος, εἴτε ἐποκρινόμενος, ὡς εἶποι μὲν αὐτῷ τὰ εἰρημένα, μόγις δὲ αὐτὸν καταπραῦναι τραπέντα ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν εἰς ὀργήν. Ἀφικόμενοι δὲ ἐς Ναῖσσον ἔρημον μὲν εὑρομεν ἀνθρώπων τὴν πόλιν, ὡς ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀνατραπέισαν· ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς καταλύμασι τῶν ὑπὸ νόσων κατεχομένων νινὲς ἐτύχωνον ὄντες. Μικρὸν δὲ ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἐν καθαρῷ καταλύσαντες (σύμπαντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ὄχθην ὁστέων ἦν πλεῖα τῶν ἐν πολέμῳ ἀναρθεόντων), τῇ ἐπαύρῳ πρὸς Ἀγίνων τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς ταγματῶν ἡγούμενον ἀφικόμεθα, οὐ πόρρω ὄντα τῆς Ναῖσσοῦ, ἐφ' ᾗ τὰ παρὰ βασιλέως ἀγγεῖλαι καὶ τοὺς φυγάδας παραλαβεῖν· τοὺς γὰρ εἴ τῶν ἰζ', περὶ ὧν Ἀττίλα ἐγγέγραπτο, αὐτὸν εἶδει παραδιδόναι. Ἠλοθμεν οὖν ἐς λόγους, καὶ τοὺς εἴ φυγάδας παραδοῦναι αὐτὸν τοῖς Οὐννοῖς παρεσκευάσαμεν· οὐς φιλοφρονησάμενος σὺν

fœdera transgradientem Romanorum regionem invadere. « Transfugas autem, in literis illis inquit, post eos quos antea dedidi nunc tibi misi septemdecim. Nec enim plures apud me nunc sunt. » Et hæc quidem litteris confinebantur. Coram autem Maximinum suis verbis jusserat Attilæ dicere, ne postulare majoris dignitatis viros ad se legatos mitti. Hoc enim neque ipsius majoribus datum esse, neque ceteris Scythiæ regibus, sed quemlibet militem aut alium nuntium legationis munus obhisse. Ceterum ad ea quæ inter ipsos in controversia erant dijudicanda sibi videri Onegesium mitti debere. Qui enim fieri posset, ut in Serdicam, quæ diruta esset, Attilas cum viro consulari conveniret? In hac legatione Maximinus precibus mihi persuasit, ut illi comes essem. Atque ita cum barbaris iter facere cœpimus, et in Serdicam pervenimus, trium et decem dierum itinere expedito homini a Constantinopoli distantem. Ibi commorantes ad cibum nobiscum sumendum Edecona et ceteros barbaros invitandos duximus. Bobus igitur et ovibus, quas incolæ nobis suppediterant, jugulatis, instructo convivio epulati sumus. Inter epulas barbâri Attilam, nos imperatorem admirari et extollere. Ad quæ Bigilas dixit, minime justum esse, deum cum homine comparare, hominem Attilam, deum Theodosium vocans. Id ægre tulerunt Hunni, et sensim ira accensi exasperabantur. Nos vero alio sermone detorquere, et eorum iram blandis verbis lenire. A cœna ut surreximus, Maximinus Edeconem et Orestem donis conciliaturus, Seri-

cis vestibus et gemmis Indicis donavit. Orestes deinde præstolatus Edeconis discessum verba faciens cum Maximino, sibi quidem ait illum probum et prudentem videri, qui non ut alii ministri regii peccasset. Etenim spreto Oreste, Edeconem ad crenam invitaverant et donis coluerant. Nos autem harum omnium rerum ignari, quo pertinerent Orestis verba, non satis percipientes, quum ex eo sciscitaremur, quomodo et qua in re despectui esset habitus et Edecon honore affectus, nihil respondit et discessit. Postridie quum iter faceremus, Bigilæ, quæ Orestes dixerat, retulimus. Ille vero ait Orestem non debere iniquo animo ferre, si eadem quæ Edecon minime esset consecutus. Orestem enim comitem et scribam Attilæ, Edeconem vero bello clarissimum, ut e gente Hunnorum, longe illum dignitate antecellere. Quæ quum loqueretur, patrio sermone Edeconem afflatus, non multo post nobis confirmavit, seu vera proferret, seu fingeret, se Edeconi ea quæ prius illi dixeramus exposuisse, et ægre iram ejus ob dicta Orestis lenivisse. Venimus Naissum, quæ ab hostibus fuerat eversa et solo æquata: itaque eam desertam hominibus offendimus, præterquam quod in ruderibus sacrarum ædium erant quidam ægroti. Paulo longius a flumine ad vacua loca divertentes (omnia enim circa ripam erant plena ossibus eorum qui bello ceciderant), postridie ad Agintheum, copiarum in Illyrico duces, qui non longe a Naïso habitabat, accessimus, ut, traditis imperatoris mandatis, reciperemus ab eo quinque transfugas, qui septemdecim numerum, de

ἡμῖν ἀπέτεμψε. Διανυκτερεύσαντες δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῆς Ναισσοῦ τὴν πορείαν ποιησάμενοι ἐπὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν, ἕς τι χωρίον ἐσβάλλομεν συνηρηφές, καμπὰς δὲ καὶ ἐλιγμούς καὶ περιαγωγὰς πολλὰς ἔχον. Ἐν ᾧπερ τῆς ἡμέρας διαφαινούσης, οἰομένοις ἐπὶ δυσμάς πορεύεσθαι ἢ τοῦ ἡλίου ἀνατολῆ κατεναντίον ᾤφθη, ὥστε τοὺς ἀπέριως ἔχοντας τῆς τοῦ χωρίου θέσεως ἀναβοῆσαι, οἷα δὴ τοῦ ἡλίου τὴν ἐναντίαν ποιουμένου πορείαν καὶ ἕτερα παρὰ τὰ καθεστῶτα σημαίνοντες. Ὑπὸ δὲ τῆς τοῦ τόπου ἀνωμαλίας ἐπὶ ἀνατολὰς ἐκείνου τὸ μέρος ἔβλεπε τῆς ὁδοῦ. Μετὰ δὲ τὴν δυσχωρίαν ἐν πεδίῳ καὶ αὐτῷ ὕλῳδε παραγινόμεθα. Ἐντεῦθεν βάρβαροι πορθηεῖς ἐν σκάφει μονοῦλοι, ἄπερ αὐτοὶ δένδρα ἐκτέμνοντες καὶ διαγλύφοντες κατασκευάζουσι, ἐδέχοντο ἡμᾶς καὶ διεπόρθημεν τὸν ποταμὸν, οὐχ ἡμῶν ἕνεκα παρασκευασάμενοι, ἀλλὰ διαπορθηέσαντες πληθὺς βαρβαρικῶν, ὅπερ ἡμῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἀπηντήκει, οἷα δὴ βουλομένου ὡς ἐπὶ θήραν Ἀττήλα διαβαίνειν ἐς τὴν Ῥωμαίων γῆν. Τοῦτο δὲ ἦν πολέμου παρασκευὴν ποιουμένη (παρασκευὴν ποιουμένη? Β.) τῷ βασιλεῖ Σκύθῃ, προφάσει τοῦ μὴ πάντας αὐτῷ τοὺς φυγάδας δεδῶσθαι. Περαιωθέντες δὲ τὸν Ἰστρον καὶ σὺν τοῖς βαρβάροις ὡς ὁ πορευθέντες σταδίους, ἐν πεδίῳ τι ἐπιμένειν ἠναγκάσθημεν, ὥστε τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἐδέκωνα τῷ Ἀττήλα γενέσθαι τῆς ἡμετέρας ἀφίξεως μηνυτάς. Καταμεϊνάντων δὲ σὺν ἡμῖν καὶ τῶν ξεναγησάντων ἡμᾶς βαρβάρων, ἀμφὶ δειλὴν ὄψιαν δειπνον ἡμῶν αἰρουμένων, κρότος ἵππων ὡς ἡμᾶς ἔρχομένων ἠκούετο. Καὶ δὴ ἄνδρες δύο Σκύθαι παρεγίνοντο ὡς τὸν Ἀττήλαν

ἡμᾶς ἀπιένα παρακελευόμενοι. Ἡμῶν δὲ πρότερον ἐπὶ τὸ δειπνον αὐτοὺς ἐλθεῖν αἰτησάντων, ἀποθάντες τῶν ἵππων εὐωχῆθησαν, καὶ ἡμῖν τῆς ὁδοῦ τῇ ὑστεραίᾳ ἠγήσαντο. Παραγενομένων δὲ ἐς τὰς Ἀττήλα σκηνὰς ἀμφὶ θ' τῆς ἡμέρας ὕρα (πολλὰ δὲ αὐτῷ ἐτύγγανον οὔσαι), ἐπὶ τε λόφου τινὸς σκηνοποιήσαι βουλευθέντων, οἱ ἐπιτυχόντες διεκώλυσαν βάρβαροι, ὡς τῆς Ἀττήλα ἐν χαμαλιῷ ὑπαρχούσης σκηνῆς. Καταλυσάντων δὲ ὅπου τοῖς Σκύθαις ἐδόκει, Ἐδέκων καὶ Ὀρέστης καὶ Σκόττας καὶ ἕτεροι τῶν ἐν αὐτοῖς λογάδων ἦγον ἀνερωτῶντες τίνων τυχεῖν ἐσπουδακότες τὴν πρεσβείαν ποιούμεθα. Ἡμῶν δὲ τὴν ἀλογον ἀποθαυμαζόντων ἐρώτησιν καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρώντων, διετέλουν πρὸς ὄχλου τῆς ἀποκρίσεως ἕνεκα γινόμενοι. Εἰπόντων δὲ, Ἀττήλα καὶ οὐχ ἑτέροις λέγειν βασιλεῖα παρακελεύεσθαι, χαλεπήνας Σκόττας ἀπεκρίνατο τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγουμένου ἐπίταγμα εἶναι· οὐ γὰρ ἂν πολυπραγμοσύνη σφετέρᾳ παρ' ἡμᾶς ἐληλυθέναι. Φησάντων δὲ μὴ τοῦτον ἐπὶ τοῖς πρέσβεσι κείσθαι τὸν νόμον, ὥστε μὴ ἐντυγχάνοντα, μηδὲ ἐς ὅσιν ἐρχομένους παρ' οὐς ἐστάλησαν, δι' ἑτέρων ἀνακρίνεσθαι ὧν ἕνεκα πρεσβεύοιτο, καὶ τοῦτο μηδὲ αὐτοὺς ἀγοεῖν Σκύθας θαμινὰ παρὰ βασιλεῖα πρεσβευομένους· χρῆνα δὲ τῶν ἴσων κυρεῖν, μὴ γὰρ ἄλλως τὰ τῆς πρεσβείας ἔρεῖν· ὡς τὸν Ἀττήλαν ἀνέζειξαν, καὶ αὐτὸς ἐπανῆγον Ἐδέκωνος χωρὶς, καὶ ἅπαντα, περὶ ὧν ἐπρεσβεύομεθα, ἔλεγον, προσταττοντες τὴν ταχίστην ἀπιέναι, εἰ μὴ ἕτερα φράζειν ἔχοιμεν. Ἐπὶ δὲ τοῖς λεχθεῖσι πλέον ἐτι ἀποροῦντες (οὐ γὰρ ἦν ἐφικτὸν γινώσκειν ὅπως ἔκδηλα ἐγγένοι τὰ θεῶν παρά-

quibus ad Attilam scripserat, explerent. Hominem igitur convenimus, et quinque profugos Hunnis tradere præcepimus, quos verbis consolatus nobiscum dimisit. Nocte transacta, a montibus Naissi Istrum versus pergentes, in angustam convallem per obliquos flexus et circuitus multos deferimur. Hic quum in ea opinione essemus, ut in occasum iter tendere existimarem, simulatque illuxit sol exoriens, sese ex adverso oculis nostris objecit. Itaque qui loci situm ignorabant exclamare, tanquam a consularum solito cursum conficeret, et abhorrentia a constituto rerum ordine designaret: sed propter loci inæqualitatem via ea parte ad Orientem spectat. Ex illo difficili et arduo loco ad plana et uliginosa devenimus. Hic nos barbari portitores in scaphis unico ligno constantibus, quas arboribus scētis et cavatis adornant, exceperunt, et flumen transierunt. Et lembi quidem minime ad nos traducendos, sed ad multitudinem barbarorum trajiciendam erant præparati, quæ nobis in via occurrerat, quia Attilas ad venationem in Romanorum fines transgredi vellet. Revera autem bellum contra Romanos paravit, cujus gerendi occasionem sumebat, quod transfuga non redderetur. Transmisso Istro, septuaginta fere stadiorum iter cum barbaris emensi in campo quodam subsistere coacti sumus, tantisper dum Edecon Attilam nostri adventus certiore faceret, manentibus interea nobiscum ex barbaris, qui nos erant deducturi. Circa vesperam nobis cœnantibus, auditus est strepitus equorum ad nos venientium. Et duo viri Scythæ advenerunt, qui nos ad

Attilam venire jusserunt. Nobis vero prius eos ad cœnam accedere rogantibus, de equis descendentes una convivium inierunt, et postridie viam præeuntes demonstrarunt. Qua die hora fere nona ad Attilæ tentoria pervenimus: nam erant ei plurima. Et quum in colle quodam tentoria figere vellemus, obvii barbari prohibuerunt, quoniam Attilæ tentorium esset in planitie positum. Quamobrem ad barbarorum arbitrium locum tentorii collocandi cepimus. Huc Edecon, Orestes, Scotta et alii ex Scythis primores mox advenerunt, et ex nobis quæsierunt, quarum rerum consequendarum gratia hanc legationem suscepissemus. Nos vero invicem intueri, et tam ineptam percunctationem admirari. Illi nihilominus perseverare, et nobis, ut responderemus, instabant. At quum soli Attilæ, non aliis imperatorem mandata exponere jussisse respondissemus, Scotta offensus, hoc sibi a suo duce præceptum esse dixit, neque sua sponte se ad nos venisse. Nos vero obstetari, nusquam hanc legem legis impositam, ut per alios mandata edant et palam faciant, antequam eos, ad quos missi sint, adierint, et in conspectum eorum venerint. Neque hoc Scythas nescire, qui sæpenumero legatos ad imperatorem miserint. Idem et nobis contingere par esse, neque aliter nos mandata esse dicturos. Quibus auditus ad Attilam perrexerunt, unde non multo post sine Edecone reversi, omnia, quæ cum illis agere in mandatis habebamus, dixerunt, confestimque, nisi quid aliud nobis cum illis rei esset, discedere jusserunt. Quæ ubi audivimus, animis dubii suspensique hæsimus.

ευστα (τάδε ἐν παραβύστω;) δεδομένα βασιλεῖ), συμφέρον ἡγούμεθα μηδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρίνεσθαι, εἰ μὴ τῆς παρὰ τὸν Ἀττίλαν εἰσόδου τύχοιμεν. Διὸ ἐφάσκομεν, εἴτε τὰ εἰρημένα τοῖς Σκυθιαῖς, εἴτε καὶ ἕτερα ἤκομεν πρεσβεύομενοι, τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγούμενου τὴν πῦσιν εἶναι, καὶ μηδαμῶς ἄλλοις τούτου χάριν διαλεχθῆσεσθαι. Οἱ δὲ ἡμᾶς παραχρῆμα ἀναχωρεῖν προσέταττον. Ἐν παρασκευῇ δὲ τῆς ὁδοῦ γενομένους τῆς ἀποκρίσεως ἡμᾶς ὁ Βιγίλας κατεμέμφετο, ἐπὶ ψεύδει ἄλῳναι ἄμεινον λέγων ἢ ἀπράκτους ἀναχωρεῖν. « Εἰ γὰρ ἐς λόγους τῷ Ἀττίλᾳ ἔτυχον, φησὶν, ἐλληλυθῶς ὑπεπερικεῖν βράδιος ἂν αὐτὸν τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἀποστῆναι διαφορᾶς, ὅα ἡ ἐπιτήδειος αὐτῶ ἐν τῇ κατὰ Ἀνατόλιον πρεσβείᾳ γενομένης. » Ταῦτα (Διά τ. conj. Hoesch. Ταῦτα δ' ἔλεγον ἐλπίζων Bekk.) εὖνον αὐτῶ τὸν Ἐδέκωνα ὑπάρχειν· ὥστε λόγῳ τῆς πρεσβείας καὶ τῶν ὀπωσῶν, εἴτε ἀληθῶς, εἴτε ψευδῶς, ῥηθησομένων προφάσεως τυχεῖν ἐπὶ τῷ βουλευσασθαι περὶ τῶν αὐτοῖς κατ' Ἀττίλα δεδομένων, καὶ ὅπως τὸ χρυσίον, ὃ ἔφασκε δεῖσθαι ὁ Ἐδέκων, κομίσαι τὸ διανεμηθῆσομενον [τοῖς ὑπ' αὐτὸν suppl. B.] ταττομένοις ἀνδράσι. Προδοδομένος δὲ ἐλελήθει. « Ὅ γὰρ Ἐδέκων, εἴτε δόλῳ ὑποσχόμενος, εἴτε καὶ τὸν Ὁρέστην εὐλαβηθεῖς, μὴ ἐς τὸν Ἀττίλαν ἀγάγοι ἄπερ ἡμῖν ἐν τῇ Σερδικῇ μετὰ τὴν ἐστίασιν εἰρήκει, ἐν αἰτία ποιούμενος τὸ χωρὶς αὐτοῦ βασιλεῖ καὶ τῷ εὐνοῦχῳ ἐς λόγους αὐτὸν ἐλληλυθῆναι, καταμηνῆει τὴν μελετηθεῖσαν αὐτῶ ἐπιβουλὴν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐκπεμφθησομένου χρυσοῦ, ἐκλέγει δὲ καὶ ἐφ' οἷς τὴν πρεσβείαν ἐπιούμεθα. Τῶν

δὲ φορτίων ἤδη τοῖς ὑποζυγίοις ἐπιτεθέντων, καὶ ἀνάγκη τὴν πορείαν κατὰ τὸν τῆς νυκτὸς καιρὸν ποιῆσθαι πειρώμενοι, μετεξέτεροι τῶν βαρβάρων παραγενομένοι ἐπιμεῖναι ἡμᾶς τοῦ καιροῦ χάριν παρακελεύσασθαι τὸν Ἀττίλαν ἔλεγον. Ἐν αὐτῷ οὖν τῷ χωρίῳ, ὅθεν καὶ διανέστημεν, ἦγον ἡμῖν βοῦν ἄγοντες τινες καὶ ποταμίους ἰχθύας παρὰ τοῦ Ἀττίλα διαπεμφθέντας. Δειπνήσαντες οὖν ἐς ὕπνον ἐτράπημεν. Ἡμέρας δὲ γενομένης φώμεθα μὲν ἡμερὸν τι καὶ πρῶτον παρὰ τοῦ βαρβάρου μνηυθῆσεσθαι· ὁ δὲ πάλιν τοὺς αὐτοὺς ἐπεμπε, παρακελεύομενος ἀπίεσαι, εἰ μὴ ἔχοιμεν τι παρὰ τὰ αὐτοῖς ἐγνοσμένα λέγειν. Οὐδὲν οὖν ἀποκρινάμενοι πρὸς τὴν ὁδὸν παρασκευαζόμεθα, καίπερ τοῦ Βιγίλα διαφιλονεικοῦντος λέγειν εἶναι καὶ ἕτερα ἡμῖν ῥηθησομένα. Ἐν πολλῇ δὲ κατηφεία τὸν Μαξιμίον ἰδὼν, παραλαβὼν Ῥουστίον ἐξεπιστάμενον τὴν βαρβάρων φωνὴν, ὃς σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἐλληλύθει (οὐ τῆς πρεσβείας ἕνεκα ἀλλὰ κατὰ πράξιν τινα πρὸς Κωνσταντίον, ὃν Ἰταλιώτην ὄντα υπογραφεία Ἀττίλα ἀπεστάλκει Ἄετιος ὁ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων στρατηγός), παρὰ τὸν Σκόταν ἀφικνούμενος (οὐ γὰρ Ὀνηγησίος τῆνικαῦτα παρῆν), καὶ αὐτὸν προσειπὼν ὑπὸ ἐρμηνεῖ τῷ Ῥουστικίῳ ἔλεγον ὄντα πλείστα παρὰ τοῦ Μαξιμίονου λήψεσθαι, εἴπερ αὐτὸν τῆς παρὰ τὸν Ἀττίλαν εἰσόδου παρασκευάσοι τυχεῖν. Τὴν γὰρ αὐτοῦ πρεσβείαν οὐ μόνον Ῥωμαίοις καὶ Οὐννοῖς ξυνοῖσειν, ἀλλὰ καὶ Ὀνηγησίῳ, ὃν παρ' αὐτὸν βασιλέα ἰέναι βούλεσθαι καὶ τὰ τοῖς ἔθνεσι διευκρινῆσαι ἀμφίβολα· ἀφικόμενον δὲ μεγίστων τεύξεσθαι ὀφειλῶν. Χρῆναι οὖν μὴ παρόντος Ὀνηγησίου

Nec enim satis intelligere poteramus, qua ratione occulta imperatoris consilia patefacta essent. Quamobrem potius esse duximus, nihil quicquam de mandatis nostris efferre, priusquam nobis Attilam adeundi potestas fieret: itaque respondimus: « Sive ea, quæ Scythæ modo protulerunt, sive alia nuntiaturi venerimus, neminem nisi ducem vestrum quærere decet, neque de his cum aliis ullo pacto disserere constituimus. » Illi vero nos quamprimum abire iusserunt. Dum reditum parabamus, Bigilas nos propter responsum Scythis factam increpavit. Longe enim potius fuisse in mendacio deprehendi, quam re infecta domum reverti. « Si enim, inquit, cum Attila collocutus fuisset, facile illi a contentione cum Romanis discedere persuasissem, quippe qui antea familiaritatem cum illo in legatione cum Anatolio suscepta contraxi. » Atque inde Edeconem quoque bene sibi velle dixit, ideoque specie legationis et eorum, quæ vere aut falso dicturi essent, ope viam se inventuros esse speravit, qua compositas in Attilam insidias exsequerentur, et aurum, quo Edecon sibi ad eam rem opus esse eunucho dixerat, afferretur, quod certis hominibus divideretur. Sed Bigilam latebat se proditum: Edecon enim, sive simulate cum eunucho pactus, sive ut ab Oreste sibi caveret, ne illud quod in Serdica inter cœnandum nobis indicaverat, ad Attilam deferret, nimirum se, remoto Oreste, secretos sermones cum imperatore et eunucho habuisse, Attilæ comparatam in ipsum conjurationem aperuit, et auri summam, quam in eam

rem mitti convenerat, simul et ea quæ per nos in ista legatione tractanda erant, enuntiavit. Jumentis jam adornatis et necessitate ad iter tempore noctis carpendum adacti, occurrere ex barbaris, qui dicerent, Attilam jubere nos propter tempus noctis intempetivum remanere. In eundem igitur locum, unde proficisceremur, præsto fuere qui bovem agebant et pisces fluviatiles nobis ab Attila missos afferrebant. Cœnati nos dormitum contulimus. Luce orta in spem adducebamur, Attilam se ad lenitatem daturum, et aliquid mite responsum ad nos ab ipso emanaturum. Ille vero denuo eosdem misit, jussitque abire, si nihil aliud negotii, nisi quod jam omnibus cognitum esset, nobis cum illo intercederet. Nullo dato responso ad iter nos accinximus, etsi Bigilas omni ope contenderet, ut responderemus nos alia dicenda habere. Ego vero quum Maximum mærore confici viderem, assumpto Rusticio, qui barbarorum linguæ peritus erat et nobiscum in Scythiam venerat (non legationis nostræ causa, sed ob rem privatam aditurus Constantium ex Italia oriundum, quem ad Attilam Aetius, Occidentalium Romanorum dux, ut illi ab epistolis esset, miserat), Scottam adii (nec enim aderat Onegesius), et cum illo per Rusticium interpretem collocutus, eum plurima dona a Maximino laturum dixi, si illi aditus ad Attilam copiam faceret. Legatum venire enim de rebus, quæ non solum Romanis et Hunnis maximam essent utilitatem allaturæ, sed etiam ipsi Onesio. Imperatorem enim poscere, illum ad se legatum ab Attila mitti, qui judicaret controversias inter utramque gentem,

ἤμῃν, μᾶλλον δὲ τὰδελφῶν ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ συναγωνίζεσθαι πράξει. Πείθεσθαι δὲ καὶ αὐτῷ τὸν Ἀττήλαν μεμαθη- κέναι ἔλεγον· οὐκ ἐν ἀκοῇ δὲ ἔσσεσθαι βεβαίως τὰ κατ' αὐτὸν, εἰ μὴ γέ πεῖρα τὴν αὐτοῦ γυοίμεν δύναμιν. Ὅς δὲ ὑπολαβὼν μηκέτι ἀμφιβόλους εἶναι ἔφη τοῦ καὶ αὐτὸν ἴσα τῷ ἀδελφῷ παρὰ Ἀττήλα λέγειν τε καὶ πράττειν. Καὶ παραχρῆμα τὸν ἵππον ἀναβάς ἐπὶ τὴν Ἀττήλα διήλασε σκηνήν. Πρὸς δὲ τὸν Μαξιμίον ἐπανελθὼν ἀλύοντα ἅμα τῷ Βιγίλα καὶ διαπορούμενον ἐπὶ τοῖς καθεστῶσιν ἔλεγον ἅ τε τῷ Σκόττα διειλεγμαι καὶ ἄπερ παρ' αὐτοῦ ἠκηκόειν, καὶ ὡς δεῖ τὰ τῷ βαρβάρῳ δοθη- σόμενα παρασκευάζειν δῶρα καὶ τὰ αὐτῷ παρ' ἡμῶν ῥηθησόμενα ἀναλογίζεσθαι. Ἀμφότεροι οὖν ἀναπηδή- σαντες (ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς πόας κείσθαι σφᾶς συνέβαινε) ἐπήνεσάν τε τὴν πρᾶξιν, καὶ τοὺς ἤδη μετὰ τῶν υποζυγίων ἐξορμήσαντας ἀνεκάλου, καὶ διε- σκέπαντο ὅπως τε προσεῖποιεν τὸν Ἀττήλαν, καὶ ὅπως αὐτῷ τὰ τε βασιλέως δῶρα δοῖεν καὶ ἄπερ αὐτῷ ὁ Μα- ξιμίος ἐκόμιζεν. Ἀμφὶ δὲ ταῦτα ἵκονομενοὺς διὰ τοῦ Σκόττα ὁ Ἀττήλας μετεπέμψατο, καὶ δῆτα ἐς τὴν ἐκείνου παρανομήματα, ὑπὸ βαρβαρικῷ κύκλῳ πεφρου- ρημένην πλήθους. Ὡς δὲ εἰσόδου ἐτύχομεν, εὐρομεν ἐπὶ ζυλίνου δίφρου τὸν Ἀττήλαν καθήμενον. Στάντων δὲ ἡμῶν μικρὸν ἀπωτέρω τοῦ θρόνου, προσελθὼν ὁ Μαξιμί- νος ἠσπάσατο τὸν βάρβαρον, τὰ τε παρὰ βασιλέως γράμ- ματα δοὺς ἔλεγεν, ὡς σὺν εἶναι αὐτὸν καὶ τοὺς ἄμφ' αὐτὸν εὐχεται βασιλεύς. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἔσσεσθαι Ῥωμαίοις ἄπερ αὐτῷ βούλοιντο. Καὶ ἐπὶ τὸν Βιγίλαν

εὐθὺς τρέπει τὸν λόγον, θηρίον ἀναίδες ἀποκαλῶν, ὅτου χάριν παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν ἠθέλησεν ἐπιστάμενος τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἀνατολίῳ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ δοξάντα, ὡς εἴρητο μὴ πρότερον πρέσβεις παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν, πρὶν ἢ πάντες οἱ φυγάδες ἐκδοθεῖεν βαρβάροις. Τοῦ δὲ φήσαντος, ὡς ἐκ Σκυθικοῦ γένους παρὰ Ῥωμαίοις οὐκ εἴη φυγάς (τοὺς γὰρ ὄντας ἐκὼδῶσθαι), χαλεπήνας μᾶλλον καὶ αὐτῷ πλείστα λοιδορησάμενος μετὰ βοῆς ἔλεγεν, ὡς αὐτὸν ἀνασκολοπίσας πρὸς βορὰν οἰωνοῖς ἐδεδῶκει ἂν, εἰ μὴ γε τῷ τῆς πρεσβείας θεσμῷ λυμαινεσθαι ἐδόκει τῷ ἐπὶ τῇ ἀναιδείᾳ καὶ τῇ τῶν λόγων ἰταμότητι ἐπιθεῖναι δίκην· φυγάδας γὰρ τοῦ σφετέρους ἔθνους παρὰ Ῥωμαίοις εἶναι πολλοὺς, ὧν ἐκέλευε τὰ ὀνόματα ἐγγεγραμμένα χάρτι τοὺς ὑπογραφείας ἀναγινώσκειν. Ὡς δὲ διεῖχθηλον ἅπαν- τας, προσέτατε μηδὲν μελλήσαντα ἀπιέναι· συμπέμ- ψειν δὲ αὐτῷ καὶ Ἦσλαν Ῥωμαίοις λέξοντα, πάντας τοὺς παρὰ σφίσι καταφυγόντας βαρβάρους ἀπὸ τῶν Καρπιλιόνης χρόνων, ὃς ὠμήρευσε παρ' αὐτῷ παῖς ὦν Ἀετίου τοῦ ἐν τῇ ἑσπέρᾳ Ῥωμαίων στρατηγῶ, ἐκ- πέμψαι παρ' αὐτὸν. Καὶ γὰρ [οὐ] συγχωρήσειν τοὺς σφετέρους θεράποντας ἄντιον αὐτοῦ ἐς μάχην ἵεναι, καίπερ μὴ δυναμένους ὥφελειν τοὺς τὴν φυλακὴν αὐτοῖς τῆς οἰκείας ἐπιτρέψαντας γῆς. Τίνα γὰρ πόλιν ἢ ποῖον φρούριον σεσῶσθαι, ἔλεγεν, ὑπ' ἐκείνων, οὐπερ αὐτοὺς ποιῆσαι τὴν αἴρεσιν ὄρμησεν; Ἀπαγγειλαντας δὲ τὰ αὐτῷ περὶ τῶν φυγάδων δεδογμένα, αὐθις ἐπανάγκειν μνηύοντας πότερον αὐτοὺς ἐκιδδόναι βούλονται ἢ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδέχονται πόλεμον. Παρακελευσάμενος

unde nonnisi ingentibus donis cumulatus esset rediturus. Oportere igitur illum, quum Onegesius non adsit, in tam præclara actione nos aut potius fratrem ipsum adjuvare. Et ipsi quoque Attilam plurimum fidere dixi nos accepisse; sed non satis firma esse audita, nisi re ipsa notum faceret quantum illi Attila tribueret. Atque ille: « Ne amplius, inquit, dubii sitis. Æque ac frater apud Attilam valeo auctoritate, seu verbis, seu facto opus est. » Et ascenso equo, ad Attilæ tentorium contendit. Ego vero ad Maximinum rediens, qui una cum Bigila angebatur animo, et incertus erat quid constituendum esset, narravi sermones quos habueram cum Scotta, et quæ ab ipso audieram; atque adeo illum excitavi ad præparanda munera quæ barbaro offerenda essent, et præmeditandum quibus Attilam affaretur. Surrexerunt igitur (offenderam enim illos in solo herbido jacentes), et operam a me egregie navatam laudarunt, et eos, qui se jam cum jumentis itineri accinxerant, revocarunt. Tum etiam qua oratione Attilam aggredenter, et quo modo donata imperatoris, et quæ Maximinus ipse afferebat, traderent, inter se agitarunt. Dum in harum rerum cura versabamur, Attilas nos per Scottam arcessivit: itaque ad ejus tentorium iter direximus, quod barbarorum multitudine, qui in orbem excubias agebant, erat circumdatum. Introducti Attilam sedentem in sella lignea invenimus. Stetit paulo remotius ab ejus solio: mox processit Maximinus et salutavit barbarum. Et imperatoris litteras tradens, dixit, saluum et incolumem illum suosque precari imperatorem. Et barbarus, « Sit et Romanis quemadmodum et

mihī cupiunt, » inquit. Statimque ad Bigilam convertit orationem, feramque impudentem vocans, quarebat qua re impulsus ad ipsum venisset, quum sibi eorum, quæ et ipse et Anatolius de pace sensissent, conscius esset: non enim prius ad se legatos accedere debuisset, quam omnes Bigila profugi, qui apud Romanos exstarent, redditi essent. Bigila vero respondente, nullum amplius apud Romanos reperiri transfugam Scythici generis; omnes enim redditos esse; magis exasperatus Attilas, in eum multa probra et convicia ingessit, et cum clamore dixit, se illum in cruce acturum et prædam vulturibus præbiturum fuisse, nisi leges legationis hac impudentis ejus orationis et temeritatis pœna offendere vereretur. Etenim restare adhuc apud Romanos plures transfugas, quorum nomina, ut erant in charta descripta, jussit scribas recitare. Hi ubi omnia legerant, Attilas Bigilam una cum Esia sine mora proficisci jussit Romanis denuntiatum, ut omnes transfugas Scythicæ nationis, quotquot in eorum potestate essent, redderent, a tempore Carpilionis, filii Aetii, Romanorum Occidentium ducis, qui obses apud eum fuerat. Non enim se servos suos secum manus conserere passurum esse, quanquam ne iis quidem, qui suæ ditionis custodiam illis commiserint, prodesse possint. Quæ enim urbs, quod castellum ab illis possit defendi, quod evertere aut diruere apud se constitutum habuerint? Postquam exposuerint a se de transfugis decreta, redire eos quamprimum jussit renuntiatum, utrum transfugas reddere, an bellum eo nomine malint suscipere. Prius vero Maximinum paulum expectare jubens, dum ad

δὲ πρότερον καὶ τὸν Μαξιμίον ἐπιμένειν, ὡς δι' αὐτοῦ περὶ τῶν γεγραμμένων ἀποκρινόμενος βασιλεῖ, ἐπέ-
 τρεπε τὰ δῶρα. Δόντες τοίνυν καὶ ἐπανιόντες ἐς τὴν
 σκηνήν, ἐκάστου τῶν λεχθέντων περὶ ἰδιολογούμεθα. Καὶ
 Βιγίλα θαυμάζοντος ὅπως πάλα αὐτῷ πρεσβευομένη
 ἤπιός τε καὶ πρῶτος νομισθεὶς τότε χαλεπῶς ἐλοιδορή-
 σατο, ἔλεγον, μὴ ποτέ τις τῶν βαρβάρων τῶν ἐν Σερδικῇ
 ἐστιαθέντων σὺν ἡμῖν δυσμενῆ αὐτῷ τὸν Ἀττίλαν πα-
 ρεσκεύασαν, ἀπαγγείλαντες, ὡς θεὸν μὲν τὸν Ῥωμαίων
 ἐκάλεε βασιλέα, ἀνθρώπον δὲ τὸν Ἀττίλαν. Τοῦτον τὸν
 λόγον ὁ Μαξιμίος ὡς πιθανὸν ἐδέχετο, οἷα δὲ ἀμέτοχος
 ὦν τῆς συνωμοσίας ἦν κατὰ τοῦ βαρβάρου ὁ εὐνοῦχος
 ἐποίησατο. Ὁ δὲ Βιγίλας ἀμφίβλός τε ἦν, καὶ ἐμοὶ
 ἔδοκει προφάσεως ἀπορεῖν, δι' ἣν αὐτῷ ὁ Ἀττίλας
 ἐλοιδορήσατο· οὔτε γὰρ τὰ ἐν Σερδικῇ, ὡς ὕστερον
 ἡμῖν διηγείτο, οὔτε τὰ τῆς ἐπιβουλῆς εἰρῆσθαι τῷ
 Ἀττίλᾳ ἐνόμιζεν, μηδενὸς μὲν ἐτέρου τῶν ἐκ τοῦ πλή-
 θους διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα κατὰ πάντων φόβον ἐς λό-
 γους αὐτῷ θαρροῦντος ἔλθειν, Ἐδέκιονος δὲ πάντως
 ἐγεμυθῆσοντας διὰ τε τοὺς ὄρκους καὶ τὴν ἀδελίαν τοῦ
 πράγματος, μὴ ποτε καὶ αὐτὸς, ὡς τοιοῦτων μέτοχος
 λόγων, ἐπιτήδειος νομισθεὶς, θάνατον ὑφέξει ζημίαν.
 Ἐν τοιαύτῃ οὖν ἀμφιβολίᾳ τυγχάνουσι ἐπιστάς Ἐδέ-
 κων, καὶ τὸν Βιγίλαν ἔξω τῆς ἡμετέρας ἀπαγαγῶν
 συνόδου, ὑποκρινάμενός τε ἀληθίζεσθαι τῶν αὐτοῖς βε-
 βουλευμένων ἕνεκα, καὶ τὸ χρυσίον κομισθῆναι παρα-
 κλυσαμένους τὸ δοθησόμενον τοῖς ἅμα αὐτῷ περὶ τὴν
 πρᾶξιν ἐλευσομένους, ἀνεχώρει. Πολυπραγμονοῦντα

δὲ τίνες οἱ τοῦ Ἐδέκιονος πρὸς αὐτὸν λόγοι, ἀπατᾶν
 ἔσπευδεν ἠπατημένος αὐτός, καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν
 ἀποκρυψάμενος ἔφρασκε παρ' αὐτοῦ Ἐδέκιονος εἰρῆσθαι,
 ὡς καὶ αὐτῷ ὁ Ἀττίλας περὶ τῶν φυγάδων χαλεπαίνει·
 ἔδει γὰρ ἢ πάντας ἀπολαθεῖν, ἢ πρέσβεις ἐκ τῆς μεγί-
 στης ἐξουσίας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν. Ταῦτα διαλεγόμε-
 νους παραγενόμενοι τινες τῶν Ἀττίλα ἔλεγον, μήτε
 Βιγίλαν, μήτε ἡμᾶς Ῥωμαίων αἰχμάλωτον ἢ βάρ-
 βαρον ἀνδράποδον ἢ ἵππου ἢ ἕτερον τι πλὴν τῶν
 εἰς τροφήν ἀνεῖσθαι, ἄχρις οὗτο τὰ μεταξὺ Ῥωμαίων
 καὶ Οὐννων ἀμφίβολα διακριθεῖη. Σεσοφισμένως δὲ
 ταῦτα καὶ κατὰ τέχνην ἐγένετο τῷ βαρβάρῳ, ὥστε
 τὸν μὲν Βιγίλαν βράδιως ἐπὶ τῇ κατ' αὐτοῦ ἀλώνῃ πρά-
 ξει ἀποροῦντα αἰτίας, ἐφ' ἧπερ τὸ χρυσίον κομιζοί,
 ἡμᾶς δὲ προφάσει ἀποκρίσεως ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ δοθησο-
 μένης Ὀνηγήσιον ἀπεκδέξασθαι, τὰ δῶρα κομιούμενον
 ἄπερ ἡμεῖς τε δίδονα ἐβουλόμεθα καὶ βασιλεὺς ἀπε-
 στάλκει. Συνέβαινε γὰρ αὐτὸν σὺν τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν
 Ἀττίλα παιδῶν ἐς τὸ τῶν Ἀκατιζῖρων (1. Ἀκατίρων)
 ἔθνος ἐστάθαι, ὃ ἐστὶ Σκυθικὸν ἔθνος, παρέστη δὲ τῷ
 Ἀττίλᾳ ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Πολλῶν κατὰ φύλα καὶ γένη
 ἀρχόντων τοῦ ἔθνους, Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς ἐκπέμπει
 δῶρα, ὥστε ἁμονοία σφετέρᾳ ἀπαγορευοῦσα μὲν τῇ τοῦ
 Ἀττίλα συμμαχίᾳ, τὴν δὲ πρὸς Ῥωμαίους συμμαχίαν
 (εἰρήνην Hoesch.) ἀσπάζεσθαι. Ὁ δὲ τὰ δῶρα ἀπο-
 κομιζῶν οὐ κατὰ τάξιν ἐκάστῳ τῶν βασιλέων τοῦ ἔθνους
 δίδωσι, ὥστε τὸν Κουριδάχον πρεσβύτερον ὄντα τῇ
 ἀρχῇ, τὰ δῶρα δεξάμενον δεύτερον, οἷα δὲ περιοφθέντα

ea, quæ imperator scripserat, per se responsum daret, mu-
 nera petit. Quæ postquam dedimus, in tentorium nostrum
 nos recepimus, et de singulis, quæ dicta fuerant, inter nos
 disseruimus. Quum autem Bigilas admiraretur qui fieret
 ut Attilas, qui sibi jampridem, quum legatus ad illum ven-
 nisset, comis et perhumanus visus esset, tunc se acerbis
 contumeliis affecisset, dixi, vereri me, ne qui ex barbaris,
 qui in Serdica nobiscum epulati erant, Attilam infensum
 nobis reddidissent, et Bigilam Romanorum imperatorem
 deum, Attilam vero hominem appellasse, retulissent. Quam
 orationem Maximinus ut verisimilem est amplexus, quia
 conjurationis in Attilam ab eunucho inite particeps non
 fuerat. Sed Bigilas ambiguus animi erat, neque causam sus-
 picari posse videbatur, quare Attilas eum tam acerbis con-
 vicis insectatus esset. Nec enim in animum suum inducere
 poterat, ut nobis postea retulit, enuntiata fuisse, quæ in
 convivio in Serdica dicta fuerant, nec conjurationem in At-
 tilam detectam, quum nemo ex omni multitudine quæ At-
 tilam circumstabat, excepto Edecone, præ metu, qui om-
 nium mentes pervaserat, cum Attila sermonem instituere
 auderet; Edeconem autem studiose operam daturum cen-
 seret, omnia silentio transigere, tum propter jusjurandum,
 tum propter negotii gravitatem: ne, quia clandestinis in
 Attilam consiliis interfuerat, reus judicaret, pena mortis
 afficeretur. Hæc quum ambigua mente volveremus, Ede-
 con supervenit, et abducto a nostro cœtu Bigila (fingebat
 enim velle vere et serio de præmeditatis inter eos insidiis
 agere), ubi aurum afferri præcepit, quod his daretur, qui

exsequendo facinori operam navaturi essent, discessit.
 Ego vero quum Bigilam curiosius inquirerem, quos
 sermones secum Edecon habuisset, decipere conatus est,
 deceptus et ipse, et veram causam occultans commentus
 est sibi Edeconem dixisse, Attilam illi quoque propter
 transfugas succensusse. Oportuisse enim aut omnes res-
 titui, aut legatos summa auctoritate præditos ad illum
 venire. Hæc dum loquebamur, advenere ab Attila, qui
 Bigilam et nos prohiberent, captivum Romanum aut barbarum
 mancipium aut equos aut quicquam aliud emere,
 præterquam quæ ad victum necessaria essent, donec inter
 Romanos et Hunnos de rebus controversis convenisset. Hæc
 callide et præmeditato consilio barbarus faciebat, quo
 facilius Bigilam in consilio contra se exsequendo deprehen-
 deret, quum nullam satis idoneam causam comminisci
 posset, cur aurum afferret. Nos porro prætenta causa
 responsi, quod ad legationem editurus erat, Onegesium
 opperiri coegit, ut munera, quæ ad eum imperator mis-
 serat, et tradere volebam, acciperet. Etenim tum forte
 Onegesius una cum seniore ex Attilæ liberis ad Acatiros
 missus fuerat. Illa gens est Scythica, quæ in potestatem
 Attilæ hac de causa venit. In eam gentem plures secundum
 Theodosius, firmata inter eos concordia, ab Attilæ societate
 ad colendam cum Romanis pacem et societatem muneribus
 traducere conatus est. Qui ea munera attulerat non pro cu-
 jusque gentis regis merito et gradu ea distribuatur. Curida-
 chus enim secundo loco acceperat, qui regum antiquior, pri-

καὶ τῶν σφετέρων στερηθέντα γερῶν, ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἀττίλαν κατὰ τῶν συμβασιλεύοντων, τὸν δὲ μὴ μελλήσαντα πολλὴν ἐκπέμψαι δύναμιν, καὶ τοὺς μὲν ἀνελόντα, τοὺς δὲ παραστηράμενον καλεῖν τὸν Κουρίδαχον τῶν νικητηρίων μετέξοντα. Τὸν δὲ ἐπιβουλὴν ὑποτοπήσαντα εἰπεῖν, ὡς χαλεπὸν ἀνθρώπῳ ἔλθειν ἐς ὄψιν θεοῦ· εἰ γὰρ οὐδὲ τὸν τοῦ ἡλίου δίσχον ἀτενῶς ἔστιν ἰδεῖν, πῶς τὸν μέγιστον τῶν θεῶν ἀπαθῶς τις ὄψοιτο; Οὕτως μὲν ὁ Κουρίδαχος ἔμεινεν ἐπὶ τοῖς σφετέροις καὶ διεφύλαξε τὴν ἀρχὴν, τοῦ λοιποῦ παντός τοῦ Κατζίρων (ἢ Ἀκατίρων) ἔθνους τῆς Ἀττίλας παραστάντος· ὁπερ ἔθνους βασιλεῖα τὸν πρεσβύτερον τῶν παίδων καταστήσαι βουλόμενος Ὀνηγήσιον ἐπὶ ταύτῃ ἐκπέμπει τὴν πρᾶξιν. Διὸ δὴ καὶ ἡμᾶς, ὡς εἴρηται, ἐπιμεινᾶν παρακελευσάμενος, τὸν Βιγίλαν διαφῆξεν ἅμα Ἡσλὰ προφάσει μὲν τῶν φυγάδων ἐς τὴν Ῥωμαίων διαθεσόμενον, τῆ δὲ ἀληθείᾳ τῶν Ἐδέκων τὸ χρυσίον κομιοῦντα.

Τοῦ δὲ Βιγίλα ἐξορμησάντος, μίαν μετὰ τὴν ἐκείνου ἀναχώρησιν ἡμέραν ἐπιμεινάντες, τῆ ὑστερίᾳ ἐπὶ τὰ ἀρκυτικώτερα τῆς χώρας σὺν Ἀττίλᾳ ἐπορευθήμεν. Καὶ ἄχρι τινὸς τῷ βαρβάρῳ συμπροελθόντες ἐτέραν ὁδὸν ἐτράπημεν, τῶν ξηναγοντίων ἡμᾶς Σκυθῶν τοῦτο ποιεῖν παρακελευσάμενων, ὡς τοῦ Ἀττίλα ἐς κόμην τιὰ παρσομένου, ἐν ἧ γαμῆν θυγατέρα Ἐσκάμ ἐβούλετο, πλείστα μὲν ἔχον γαμετάς, ἀγόμενος δὲ καὶ ταύτην κατὰ νόμον τὸν Σκυθικόν. Ἐνθὲνδε ἐπορευόμεθα ὁδὸν ὁμαλὴν, ἐν πεδίῳ κειμένην, ναυσιπόροις τε προσεβάλομεν ποταμοῖς, ὧν οἱ μέγιστοι μετὰ τὸν Ἰστρον ὃ τε Δρήκων λεγόμενος καὶ ὁ Τίγας καὶ ὁ Τι-

φσας ἦν. Καὶ τούτους μὲν ἐπεραιώθημεν τοῖς μονοξύλοις πλοίοις, οἷς οἱ προσκοιῦντες τοὺς ποταμοὺς κέχρηται· τοὺς δὲ λοιποὺς ταῖς σχεδίαις διεπλεύσαμεν, ἃς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν οἱ βάρβαροι διὰ τοὺς λιμνάζοντας φέρουσι τόπους. Ἐχορηγοῦντο δὲ ἡμῖν κατὰ κόμην τροφαί, ἀντὶ μὲν σίτου κέγγρος, ἀντὶ δὲ οἴνου ὁ μέδος ἐπιχωρίως καλούμενος. Ἐκομίζοντο δὲ καὶ οἱ ἐπόμενοι ἡμῖν ὑπηρεταὶ κέγγρον καὶ τὸ ἐκ κριθῶν χορηγοῦμενοι πόμα· κάμον οἱ βάρβαροι καλοῦσιν αὐτό. Μακρὰν δὲ ἀνύσαντες ὁδὸν περὶ δέιλῃν ὄψιαν κατεσκηνώσαμεν πρὸς λίμνην τινὴν, πότιμον ὕδωρ ἔχουσα, ὅπερ οἱ τῆς πλησίον ὑδρευότου κόμης. Πνεῦμα δὲ καὶ θύελλα ἐξαπίνης διαναστάσα μετὰ βροντῶν καὶ συχρῶν ἀστραπῶν καὶ ὄμβρου πολλοῦ οὐ μόνον ἡμῶν ἀνέτρεψε τὴν σκηνὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατασκευὴν σύμπασαν ἐς τὸ ὕδωρ ἐκύλισε τῆς λίμνης. Ὑπὸ δὲ τῆς κρατούσης τὸν ἀέρα παραχῆς καὶ τοῦ συμβάντος δαιματωθέντες τὸ χωρίον ἀπελείπομεν καὶ ἀλλήλων ἐχωριζόμεθα, ὡς ἐν σκότῳ καὶ ὑετῷ, τραπέντες ὁδὸν ἣν αὐτῶν βραδίαν ἕκαστος ἔσσεσθαι ἤετο. Ἐς δὲ τὰς καλύβας τῆς κόμης παραγεγόμενοι (τὴν αὐτὴν δὲ πάντες διαφόρως ἐτράπημεν), ἐς ταῦτον συνήειμεν, καὶ τῶν ἀπολειπομένων σὺν βοῇ τὴν ζήτησιν ἐποιούμεθα. Ἐκπηδήσαντες δὲ οἱ Σκύθαι διὰ τὸν ὄρυβον, τοὺς καλάμους οἷς πρὸς τῷ πυρὶ κέχρηται ἀνέκαιον, φῶς ἐραγαζόμενοι, καὶ ἀνηρώτων ὅτι βουλόμενοι κεκράγαμεν. Τῶν δὲ σὺν ἡμῖν βαρβάρων ἀποκριναμένων, ὡς διὰ τὸν χειμῶνα διαταραττόμεθα, πρὸς σφᾶς τε αὐτοὺς καλοῦντες ὑπεδέχοντο, καὶ ἀλέαν παρείχον καλάμους πλείστους ἐνάουντες. Τῆς δὲ

mus accipere debuerat. Ille, tanquam contemptus et sibi debitis præmiis frustratus, Attilam contra ceteros reges auxilio vocaverat. Is nihil cunctatus, magno exercitu emisso eorum alios sustulit, alios ad deditiorem compulit. Deinde Curidachum ad se vocat, tanquam illi quæ ex victoria consecutus fuerat, impertiturus. Sed iste, dolum et insidias suspicatus, difficile et grave esse homini respondit, in dei conspectum venire. Si enim immotis oculis solis orbem intueri nemo potest, quomodo quis sine sensu doloris cum deorum maximo congregiatur? Atque ita Curidachus regnum suaque omnia salva sibi et integra conservavit, et reliqua omnis Acatiorum regio in jus ditionemque Attilæ concessit. Ei genti quum seniore ex filiis regem Attilas constituere decrevisset, ad hanc rem conficiendam Onegesium miserat. Itaque nos expectare, ut dictum est, iubens, Bigilam cum Esla ad Romanos amandavit, specie quidem transfugarum repetendorum, sed revera, ut aurum Edeconi promissum afferret.

Post Bigilæ discessum unum tantum diem in his locis commorati, postridie una cum Attila ad loca magis ad septentrionem vergentia profecti sumus. Haud longum viæ spatium cum barbaris progressi, alio iter vertimus, Scythiis, qui viam ducebant, nos id facere iubentibus. Attilas interea in quodam vico substitit, in quo filiam Escam uxorem, etsi plures alias haberet, Scytharum legibus id permittentibus, ducere voluit. Illinc facili et æquali via per planitiem iter fecimus, et in multos fluvios navigabiles inci-

dimus. Quorum post Istrum maximi sunt Drecon dictus, et Tigas et Tiphesas. Et hos quidem naviculis unico ligno confectis, quas in quotidiano usu habent qui ad flumina habitant, reliquos ratibus, quos barbari curribus imponunt, et per loca restagnantia important, trajecimus. Congerebantur vero nobis ex vicis commeatus, pro frumento milium, pro vino medus; sic enim locorum incolæ vocant. Servi quoque, qui nos comitabantur, milium accipiebant et potionem ex hordeo, quam camum barbari appellant. Longa via confecta, die ad noctem inclinate, ad paludem quandam, ad quam aqumtum (erat enim ejus aqua potui apta) proximi vici incolæ ibant, tentoria fiximus. Ingens ventus et procella derepente exorta cum tonitru et crebris fulguribus et multo imbre tentorium nostrum disjecit, et omnia nostra utensilia in proximam paludem volvit. Turbinibus in aere excitatis, et casu, qui contigerat, perterefacti, locum illum deserimus, et dissociati, huc illuc palantes, viam unusquisque nostram, quam sibi commodam duxit, sub tenebris et imbris est persecutus. Tandem turgida vici subeuntes (illuc enim divisit itineribus omnes diverteramus) convenimus, et ea, quæ nobis deerant, cum clamore perquisivimus. Ad quem strepitum Scythæ exsilientes, calamos, quibus ad ignem utuntur, accenderunt, atque comparato sic lumine, interrogarunt, quid nobis vellemus, qui tantos clamores edereamus. Barbari, qui nos comitabantur, responderunt, nos tempestate percussos turbari. Itaque nos liberaliter invitatos hospitio exceperunt, et ca-

ἐν τῇ κώμῃ ἀρχούσης γυναικὸς (μία δὲ αὕτη τῶν Βληθὰ γυναικῶν ἐγεγόνει) τροφὰς ἡμῖν διαπεμφθήμενης καὶ ἐπὶ συνουσίᾳ γυναικῶν εὐπρεπεῖς (Σκυθικὴ δὲ αὕτη τιμὴ), τὰς μὲν γυναικῶν ἐκ τῶν προκειμένων ἐδώδιμων φιλοφρονήσαμενοι τῇ πρὸς αὐτὰς ὁμιλίᾳ ἀπηγορεύσαμεν· ἐγκαταμείναντες δὲ ταῖς καλύβαις ἅμα ἡμέρα ἐς τὴν τῶν σκευῶν ἐτράπημεν ἀναζήτησιν, καὶ σύμπαντα εὐρηκότες, τὰ μὲν ἐν τῷ χωρίῳ, οὐπὲρ ἐν τῇ προτεραίᾳ καταλύσαντες ἐτύχομεν, τὰ δὲ καὶ πρὸς τῇ ὄχθῃ τῆς λίμνης, τὰ δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι, ἀνελάθομεν. Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ κώμῃ διετρίψαμεν ἅπαντα διατερσαίνοντες· ὁ τε γὰρ χειμὼν ἐπέπαυτο καὶ λαμπρὸς ἦλιος ἦν. Ἐπιμεληθέντες δὲ καὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν λοιπῶν ὑποζυγίων παρὰ τὴν βασιλῖδα ἀφικόμεθα, καὶ αὐτὴν ἀσπασάμενοι καὶ δώροις ἀμειψάμενοι, τρισὶ τε ἀργυραῖς φιάλαις καὶ ἐρυθροῖς δέρμασι καὶ τῷ ἕξ Ἰνδίας πεπέρει καὶ τῷ καρπῷ τῶν φοινίκων καὶ ἑτέροις τραγήμασι διὰ τὸ μὴ ἐπιχωριάζειν τοῖς βαρβάροις οὕσι τιμίους, ὑπέξιμεν, εὐξάμενοι αὐτῇ ἀγαθὰ τῆς ξενίας πέρι. Ἡμερῶν δὲ ζ' ὄδον ἀνύσαντες ἐν κώμῃ τινὶ ἐπεμείναμεν, τῶν ξεναγόντων παρακλευσασμένων Σκυθῶν, οἷα δὲ τοῦ Ἀττήλα ἐς αὐτὴν ἐμβαλοῦντος τὴν ὄδον καὶ ἡμῶν κατόπιον αὐτοῦ πορεύεσθαι ὀφειλότων. Ἐνθα δὲ ἐνετυγχάνομεν ἀνδράσι τῶν ἑσπεριῶν Ῥωμαίων καὶ αὐτοῖς παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευομένους· ὧν Ῥωμύλος ἦν, ἀνήρ τῆ τοῦ κόμητος ἀξίᾳ τετιμημένος, καὶ Προμοῦτος (infra : Προμοῦτος) τῆς Νορῖκων ἀρχῶν χώρας, καὶ Ῥωμανὸς στρατιωτικῷ τάγματι ἡγεμῶν. Συνῆν δὲ αὐτοῖς Κωνσταντίος, ὃν ἀπεστάλκει Ἀέτιος παρὰ τὸν Ἀττήλαν

ὑπογραφῆως χάριν, καὶ Τατοῦλος δ' Ὀρέστου πατῆρ τοῦ μετὰ Ἐδέκιονος, οὗ τῆς πρεσβείας ἕνεκα, ἀλλὰ οἰκειότητος χάριν ἅμα σφίσιν αὐτοῖς τὴν πορείαν ποιούμενοι, Κωνσταντίος μὲν διὰ τὴν ἐν ταῖς Ἰταλίαις προὔπαρξασαν πρὸς τοὺς ἀνδρας γνώσιν, Τατοῦλος δὲ διὰ συγγένειαν. Ὁ γὰρ αὐτοῦ παῖς Ὀρέστης Ῥωμύλου θυγατέρα ἐγεγαμῆκει, ἀπὸ Παταβίνου τῆς ἐν Νορῖκῳ πόλεως.... Ἐπρεσβεύοντο ἐκμειλιττόμενοι τὸν Ἀττήλαν, ἐκδοθῆναι αὐτῷ βουλόμενον Σιλβανόν, Ἀρμίου (ἀργυρίου? Val.) τραπέζης κατὰ τὴν Ῥώμην προεστῶτα, ὡς φιάλας χρυσᾶς παρὰ Κωνσταντίου δεξάμενον, ὃς ἐκ Γαλατῶν μὲν τῶν ἐν τῇ ἑσπέρᾳ ὤρμαστο, ἀπέσταλτο δὲ καὶ αὐτὸς παρὰ Ἀττήλαν τε καὶ Βληθάν, ὥσπερ ὁ μετ' αὐτὸν Κωνσταντίος, ὑπογραφῆως χάριν. Κατὰ δὲ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ὑπὸ Σκυθῶν ἐν τῇ Παίονι ἐπολιορκεῖτο τὸ Σίρμιον, τὰς φιάλας παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπισκόπου ἐδέξατο ἐφ' ᾧ αὐτὸν λύσασθαι, εἴ γε περιόντος αὐτοῦ ἀλῶναι τὴν πόλιν συμβαίη, ἢ ἀναιρεθέντος ὠνήσασθαι τοὺς αἰγμάλωτους ἀπαγομένους τῶν ἀσπῶν. Ὁ δὲ Κωνσταντίος μετὰ τὸν τῆς πόλεως ἀνδραποδισμόν ὀλιγορήσας τῶν συνθηκῶν ἐς τὴν Ῥώμην κατὰ πρᾶξιν τινα παραγίνεται, καὶ κομίζεται παρὰ τοῦ Σιλβανοῦ χρυσίον τὰς φιάλας δοῦς, ὥστε βῆτοῦ χρόνου ἐντὸς ἢ ἀποδόντα τὸ ἐκδανεισθὲν χρυσίον ἀναλαβεῖν τὰ ἐνέχυρα, ἢ αὐτοῖς τὸν Σιλβανόν ἐς ὃ τι βούλοιο χρήσασθαι. Τοῦτον δὲ τὸν Κωνσταντίον ἐν ὑποψίᾳ προδοσίας ποιησάμενοι Ἀττήλας τε καὶ Βληθὰς ἀνεσταύρωσαν· μετὰ δὲ χρόνον τῷ Ἀττήλα ὡς τὰ περὶ τῶν φιαλῶν ἐμνήθη, ἐκδοθῆναι αὐτῷ τὸν Σιλβανόν, οἷα δὲ φῶρα τῶν αὐτοῦ γενομένων, ἐβού-

lamis siccis ignem accenderunt. Vici domina una ex Bledæ uxoris erat. Hæc nobis cibaria et mulieres formosas, cum quibus amor indulgeremus (hoc enim apud Scythas honori ducitur), suppeditavit. Mulieribus ex cibis præbitis gratificati, ab earum consuetudine abstinuimus; manentes vero in tuguriis, simul atque illuxit, ad ea quæ ex nostra suppellectile desiderabantur, perquirenda curam convertimus. Hæc partim in eo loco, ubi pridie consederamus, partim in ripa paludis, partim in ipsa palude reperta recepimus. In his desiccandis totum diem in illo vico (tempestas enim desierat, et clarus sol apparebat) contrivimus. Deinde curatis equis et reliquis iumentis, reginam salutatum ivimus. Hanc vicissim donis remunerati sumus tribus pateris argenteis, velleribus rubris, pipere Indico, palmulis et variis cupediis, quæ omnia a barbaris, ut ignota, magni æstimantur. Nec multo post omnia fausta feliciaque illis hospitalitatis ergo precati, discessimus. Septem dierum itinere emenso, Scythæ, qui nos ducebant, in quodam vico nos consistere iusserunt, quia post Attilam, qui hac via proficisceretur, iter nobis faciendum esset. Hic obvios habuimus legatos a Romanis Occidentalibus, ipsos quoque ad Attilam missos. Erant autem præcipui Romulus Comitibus dignitate decoratus, et Primutus (Promotus?), Noricæ regionis præfectus, et Romanus, militaris ordinis ductor. His aderat Constantius, quem Aetius ad Attilam, ut illi in conscribendis epistolis deserviret, miserat, et Tatulus, Orestis ejus, qui

cum Edecone erat, pater, non legationis causa, sed privati officii et familiaritatis ergo. Constantio enim in Italiis agenti magnus cum illis usus intercesserat: Tatulum affinitas movebat. Orestes enim, ejus filius, Romuli filiam e Patavione, Norici civitate, uxorem duxerat. Legati autem veniebant, ut Attilam lenirent, qui sibi Sylvanum, Armii (argentariæ?) mensæ Romæ præfectum, tradi postulabat, propterea quod pateras aureas a Constantio quodam acceperat. Hic Constantius, ex Gallis Occidentalibus ortus, ad Attilam et Bledam, ut illis in conscribendis epistolis operam daret, quemadmodum et post illum alter Constantius missus fuerat. Ille vero, quo tempore Sirmium oppidum, in Pæonia situm, Scythæ obsidebant, aurea vasa a civitatis episcopo acceperat, ut ex eorum pretio, si se superstite urbem capi contigisset, quoad satis esset, pro sua libertate solveretur: sin periisset, cives in servitutem abducti redimerentur. Sed Constantius post urbis excidium de pacto illo parum sollicitus, Romam cujusdam negotii causa profectus, vasa ad Sylvanum detulit, et aurum ab eo accepit, conventique ut, si intra tempus præfinitum aurum mutuo sumptum redderet, vasa reciperet: ni fecisset, Sylvanus vasa sibi haberet et his pro arbitrio uteretur. Hunc Constantium Attilas et Bleda, quum illis proditionis nomine suspectus esset, in crucem egerunt. Ex quo, ut de poculis aureis indicium ad Attilam est delatum, sibi tradi Sylvanum, tanquam furem eorum quæ sua essent, flagitavit. Legati igitur ab Aetio et

λετο. Πρέσβεις τὸν παρὰ Ἀετίου καὶ τοῦ βασιλεύοντος τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων ἐστάλησαν ἐροῦντες, ὡς χρῆσθης Σιλβανὸς Κωνσταντίου γενόμενος τὰς φιάλας ἐνέχυρα καὶ οὐ φώρια λαθῶν ἔχοι, καὶ ὡς ταύτας ἀργυρίου χάριν ἱερεῦσι καὶ (del. καὶ aut leg. καὶ οὐ) τοῖς ἐπιτιχοῦσιν ἀπέδοτο: οὔτε γὰρ θέμις ἀνθρώποις εἰς σφετέραν διακονίαν κεχρησθαι ἐκπίομασιν ἀναθεῖσι θεῶ. Εἰ οὖν μὴ τῆς εὐλόγου προφάσεως καὶ εὐλαβείᾳ τοῦ θεοῦ ἀποσταίῃ τοῦ τὰς φιάλας αἰτεῖν, ἐκπέμπειν τὸ ἐπὲρ αὐτῶν χρυσίον, τὸν Σιλβανὸν παραιτούμενος: οὐ γὰρ ἐκδώσειν ἀνθρώπων ἀδικούοντα οὐθέν. Καὶ αὕτη μὲν αἰτία τῆς τῶν ἀνδρῶν πρεσβείας, καὶ παρείποντο ὅτι καὶ ἀποκρινόμενος ἀποπέμψοι σφᾶς ὁ βάρβαρος. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς οὖν ὁδοῦ γενόμενοι, προπορευθῆναι αὐτὸν ἀναμείναντες, σὺν τῷ παντὶ ἐπηκολουθήσαμεν πλήθει. Καὶ ποταμούς τινας διαβάντες ἐν μεγίστῃ παρεγινόμεθα κώμῃ, ἐν ἧ τὰ τοῦ Ἀττήλαν οἰκήματα περιφανέστερα τῶν ἀπανταχοῦ εἶναι ἐλέγετο, ξύλοις τε καὶ σανίσιον εὐξέστοις ἡρμοσμένα καὶ περιβόλῃ ξυλίῳ κυκλούμενα, οὐ πρὸς ἀσφάλειαν, ἀλλὰ πρὸς εὐπρέπειαν συλλαμβάνοντι. Μετὰ δὲ τὰ τοῦ βασιλέως ἦν τὰ τοῦ Ὀνηγησίου διαπρεπῆ, καὶ περιβόλον μὲν ἐκ ξύλων καὶ αὐτὰ ἔχοντα, οὐχ ὁμοίως δὲ ὡσπερ ὁ Ἀττήλαν πύργους ἐκοσμεῖτο. Βαλανεῖον δὲ ἦν οὐ πόρρω τοῦ περιβόλου, ὅπερ Ὀνηγησίου μετὰ τὸν Ἀττήλαν παρὰ Σκύθαις ἰσχύων μέγα ὠκοδόμηι, λίθους ἐκ τῆς Παιόνων διακομίσας γῆς: οὐδὲ γὰρ λίθος, οὐ δένδρον παρὰ τοῖς ἐκεῖνο τὸ μέρος οἰκοῦσι βαρβάρους ἐστίν, ἀλλὰ ἐπεισάκτω τῇ ὕλῃ κέχρηται ταύτη. Ὁ δὲ

ἀρχιτέκτων τοῦ βαλανείου ἀπὸ τοῦ Σιρμίου αἰχμάλωτος ἀχθεῖς, μισθὸν τοῦ εὐρέματος ἐλευθερίαν λήψεσθαι προσδοκῶν, ἔλαθε μείζονι πόνῳ περιπεσὼν τῆς παρὰ Σκύθαις δουλείας· βαλανεῖα γὰρ αὐτὸν Ὀνηγησίου κατέστησε, καὶ λουόμενῳ αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν διηκονεῖτο. Ἐν ταύτῃ τῇ κώμῃ εἰσιόντα τὸν Ἀττήλαν ἀπήντων κόραι στοιχηδὸν προπορευόμεναι ὑπὸ ὀθόναις λεπταῖς τε καὶ λευκαῖς, ἐπὶ πολλὴ ἐς μῆκος παρατεινούσαις, ὥστε ὑπὸ μιᾷ ἐκάστη ὀθόνη ἀνεχομένη ταῖς χερσὶ τῶν παρ' ἐκάτερα γυναικῶν κόρας ἐπτά ἢ καὶ πλείους βαδίζούσας (ἦσαν δὲ πολλὰι τοιαῦται τῶν γυναικῶν ὑπὸ ταῖς ὀθόναις τάξεις) ᾄδει ἄσματα Σκυθικά. Πλησίον δὲ τῶν Ὀνηγησίου οἰκημάτων γενόμενον (δι' αὐτῶν γὰρ ἢ ἐπὶ τὰ βασιλεία ἦγεν ὁδός), ὑπεξεληθούσα ἢ τοῦ Ὀνηγησίου γαμετῆ μετὰ πλήθους θεραπόντων, τῶν μὲν ὄψα, τῶν δὲ καὶ οἶνον φερόντων (μεγίστη δὲ αὕτη παρὰ Σκύθαις ἐστὶ τιμῆ), ἠσπάξετό τε καὶ ἡξίου μεταλαθεῖν δι' αὐτῷ φιλοφρονουμένη ἐκόμισεν. Ὅς δὲ ἐπιτηδεῖο ἀνδρὸς χαριζόμενος γαμετῆ ἦσθην ἐπὶ τοῦ ἵππου ἤμενος, τῶν παρεπιμένων τὸν πίνακα (ἀργύρεος δὲ ἦν οὗτος) ἐς ὕψος ἀράντων βαρβάρων. Ἀπογευσάμενος δὲ καὶ τῆς προσενεχθείσης αὐτῷ κύλικος ἐς τὰ βασιλεία ἔχωρει, ὄντα τῶν ἄλλων ὑπέριτερα καὶ ἐν ὑψηλῷ διακειμένα χωρίῳ. Ἡμεῖς δὲ ἐν τοῖς Ὀνηγησίου, ἐκεῖνον παρακελευσαμένου, ἐγκατεμείναμεν· ἐπανελθούει γὰρ σὺν τῷ Ἀττήλαν παιδί. Καὶ ἡριστοποιησάμεθα, δεξιωσαμένης ἡμᾶς τῆς τε γαμετῆς καὶ τῶν κατὰ γένος αὐτῷ διαφερόντων· αὐτὸς γὰρ τῷ Ἀττήλαν μετὰ τὴν ἐπάνοδον τότε πρώτων ἐς

Romanorum Occidentalium imperatore venerant, qui dicerent, Sylanum Constantii creditorem vasa aurea pro credito oppignerata, non furto ablata, penes se habuisse, quæ sacerdotibus, qui primi se obtulissent, nummis argenteis permutasset. Nec enim fas esse hominibus pocula Deo consecrata propriis usibus applicare. Itaque nisi tam justa causa aut divini numinis reverentia a petendis poculis dimoveatur, retento Sylvano, aurum se pro pateris præbiturum. Hominem enim, qui nihil deliquerit, minime se dediturum esse. Hæc erat igitur horum virorum legationis causa, qui barbarum sequebantur, ut responsum ferrent, et dimitterentur. Quum vero nobis eadem via eundem esset, qua Attilas incedebat, parumper morati, dum præcederet, non multo post secuti, cum reliqua multitudine, trajectis quibusdam annibus, ad quendam magnum vicum pervenimus. Hic erant Attilæ ædes, quæ reliquis omnibus ubicumque locorum præstantiores esse ferebantur. Erant hæc ex lignis et tabulis eximie politis extructæ et ambitu ligneo circumdatæ, non ad munimentum, sed ad ornatum comparatæ. Proxima regiæ erat Onegesii domus, et ipsa quoque ambitu ligneo constans, non tamen æque, ac Attilæ, turribus insignis. Haud longo intervallo a circuitu domus distabat balneum, quod Onegesius, qui secundum Attilam plurimum apud Scythas opibus valebat, lapidibus ex Pæonia advectis ædificaverat. Nec enim apud eos, qui in ea parte Scythiæ habitant, ullus est aut lapis, aut arbor, sed materia aliunde advecta utuntur. Hujus autem balnei architectus, e Sirmio captivus abductus, præcedem operis sui

libertatem se consecuturum sperans, falsus sua spe, in longe duriore apud Scythas incidit servitutum. Balneatorem enim cum Onegesius instituit, ut sibi totique suæ familiæ, quum lavarentur, operas præstaret. In hunc vicum adventanti Attilæ puellæ obviam prodierunt, quæ per series incedebant, sub linteis tenuibus et candidis, quammaxime in longitudinem extensis, ita ut sub unoquoque linteo, manibus mulierum ab utraque parte in altum sublato, septem puellæ aut etiam plures progredientes (erant autem multi hujusmodi mulierum sub illis linteis ordines) Scythica carmina canerent. Jam proxime Onegesii domum accesserat (per ipsam enim via ducebat ad regiam), quum foras prosilieret Onegesii uxor, magna ancillarum comitata multitudine, quæ obsonia et vinum ferebant, qui maximus est apud Scythas honos. Hæc Attilam salutavit, rogavitque ut ex cibis desumeret, quos cum summa testificatione suæ erga illum voluntatis attulerat. Itaque uxori hominis sibi necessarii gratificaturus, comedit, equo insidens, barbaris, qui in ejus comitatu erant, suspensam tabulam (erat autem argentea) attollentibus. Deinde degustato calice, qui illi fuerat oblatus, in regiam se recepit. Erat autem illa reliquis conspectior et in altiori loco sita. Nos vero in ædibus Onegesii (sic ille præceperat; redierat enim cum Attilæ filio) remansimus. Illic cœnam sumpsimus, excipiente nos ejus uxore, comitata illustrioribus qui eum genere contingebant. Illi enim animum nobiscum convivio exhilarare per otium minime licuit; quia quæ gesserat in negotio, ad quod missus fuerat, et adversum, qui filio Attilæ contigerat, easum

ἔφην ἑλθῶν, καὶ αὐτῶ τὰ ἐπὶ τῇ πράξει, ἐφ' ἦν ἕσταλτο, ἀπαγγέλλων, καὶ τὸ πάθος τῶν Ἀττήλα παιδὶ συνειχθέν (τὴν γὰρ δεξιὰν χεῖρα ἐξολοσθήσας κατέαξεν), συνευχεῖσθαι ἡμῖν οὐκ ἦγε σχολήν. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἀπολιπόντες τὰ τοῦ Ὀνηγησίου οἰκήματα πλησίον τῶν Ἀττήλα κατεσκηνώσαμεν, [ὥστε] ἢ παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐπιένα τὸν Μαξιμίον, ἤγουν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἐς λόγους ἰέναι ὀφείλοντα, μὴ πολλῶ χωρίσθαι διαστήματι. Διαγαρόντων δὲ ἡμῶν ἐκείνην τὴν νύκτα ἐν ᾧ περ κατελύσαμεν χωρίῳ, ὑποφανούσης ἡμέρας ὁ Μαξιμῖνος στέλλει με παρὰ τὸν Ὀνηγησίον τὰ δῶρα δύοντα, ἃ τε αὐτὸς ἐδίδου, ἃ τε βασιλεὺς ἀπεστάλκει, καὶ ἕως γνοίη, εἰ βούλεται αὐτῶ, καὶ ὁπότε, ἐς λόγους ἔλθειν. Παραγενόμενος δὲ ἅμα τοῖς κομίζουσιν αὐτὰ ὑπηρετίας προσεκαρτέρουν, ἔτι τῶν θυρῶν κεκλεισμένοι, ἄγχις οὗτου τις ὑπεξελθὼν τὴν ἡμετέραν μηνύσειεν ἄφρην.

Διατρίβοντι δὲ μοι καὶ περιπάτους ποιουμένῳ πρὸ τοῦ περιβόλου τῶν οἰκημάτων, προσελθὼν τις, ὃν βάρβαρον ἐκ τῆς Σκυθικῆς ᾗθήθην εἶναι στολῆς, Ἑλληνικῆ ἀσπάζεται με φωνῇ, « χαῖρε » προσειπὼν, ὥστε με θαυμάζειν, ὅτι γε δὴ ἑλληνίζει Σκυθῆς ἀνὴρ. Σύνκλυδες γὰρ ὄντες πρὸς τῇ σφετέρᾳ βαρβάρῳ γλώσσει ζηλοῦσιν ἢ τὴν Οὐννων ἢ τὴν Γόθων, ἢ καὶ τὴν Αὐσονίων, ὅσοις αὐτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιμιξία· καὶ οὐ ραδίως τις σφῶν ἑλληνίζει τῇ φωνῇ, πλην ὃν ἀπήγαγον αἰχμαλώτων ἀπὸ τῆς Θρακίας καὶ Ἰλλυρίδος παράλου. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν γνῶριμοὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐτύγχανον ἕκ τε τῶν ὀϊερρωγῶτων ἐνδυμάτων καὶ τοῦ αὐμοῦ τῆς κεφαλῆς, εἰς τὴν χεῖρονα μεταπεσόντες

τύχην· οὗτος δὲ τρυφῶντι ἐφόκει Σκύθη εὐείμων τε ὢν καὶ ἀποκειράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα. Ἀνασπατάμενος δὲ ἀνηρώτων τίς ὢν καὶ πόθεν ἐς τὴν βάρβαρον παρῆλθε γῆν καὶ βίον ἀναίρειται Σκυθικόν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο ὅτι βουλόμενος ταῦτα γνῶναι ἐσπούδακα, ἐγὼ δὲ ἔφην αἰτίαν πολυπραγμοσύνης εἶναι μοι τὴν Ἑλλήνων φωνήν. Τότε δὴ γελάσας ἔφη Γραϊκὸς μὲν εἶναι τὸ γένος, κατ' ἐμπορίαν δὲ ἐς τὸ Βιμινάκιον ἐπληθύνει τὴν πρὸς τῷ Ἰστρω Μυσῶν πόλιν. Πλείστον δὲ ἐν αὐτῇ διατρίψαι χρόνον, καὶ γυναῖκα γήμασθαι ζάπλουτον. Τὴν δὲ ἐντεύθεν εὐπραγίαν ἐκδύσασθαι, ὑπὸ τοῖς βαρβάροις τῆς πόλεως γενομένης, καὶ διὰ τὸν ὑπάρξαντα πλοῦτον αὐτῷ Ὀνηγησίῳ ἐν τῇ τῶν λαφύρων προκριθῆναι διανομή· τοὺς γὰρ ἀλόνας ἀπὸ τῶν εὐπόρων μετὰ τὸν Ἀττήλαν ἐκκρίτους εἶχον οἱ τῶν Σκυθῶν λογάδες διὰ τὸ ἐπὶ πλείστοις διατίθεσθαι. Ἀριστεύσαντα δὲ ἐν ταῖς ὕστερον πρὸς Ῥωμαίους μάχαις καὶ τὸ τῶν Ἀκατιρῶν ἔθνος, δόντα τῇ βαρβάρῳ δεσποτῇ κατὰ τὸν παρὰ Σκύθαις νόμον τὰ κατὰ τὸν πόλεμον αὐτῷ κτηθέντα, ἐλευθερίας τυχεῖν. Γυναῖκα δὲ γήμασθαι βάρβαρον, εἶναι τε αὐτῶ παῖδας· καὶ Ὀνηγησίῳ τραπέτης κοιωνοῦντα, ἀμείνονα τοῦ προτέρου τὸν παρόντα ἡγεῖσθαι [βίον]. Τοὺς μὲν γὰρ παρὰ Σκύθαις μετὰ τὸν πόλεμον ἐν ἀπραγμοσύνῃ διατελεῖν, ἐκάστου τῶν παρόντων ἀπολαύοντας καὶ οὐδαμῶς ἢ ὀλίγα ἐνοχλουμένους, τοὺς μέντοι παρὰ Ῥωμαίοις ἐν μὲν πολέμῳ ραδίως ἀναλίσκεσθαι, εἰς ἑτέρους τὰς τῆς σωτηρίας ἐλπίδας ἔχοντας, ὡς πάντων * διὰ τοὺς τυράννους μὴ χρωμένων ὄπλοις. Καὶ τῶν χρωμένων δὲ σφαλρωτέρα ἢ τῶν στρατηγῶν κακία, μὴ

(dextram enim delapsus fregerat) renuntiaturus, tum primum a reditu in Attilæ conspectum venerat. Post cœnam, ædibus Onegesi relictis, propius Attilæ aedes tentoria posuimus, ut Maximinus, quem Attilam convenire et cum his, qui ei a consiliis erant, colloquia facere oportebat, minime longo ab Attila distaret intervallo. Illic igitur, quo primum divertimus, noctem transegimus. Luce orta misit me Maximinus ad Onegesium, ut illi tum quæ ipse dabat, tum ab imperatore missa munera traderem, et ut ipse cognosceret, an illi secum et quo tempore colloquium inire lueret. Perrexi igitur ad Onegesium cum famulis, qui dona portabant : quum januæ clausæ essent, exspectavi donec aperirentur, et aliquis exiret, qui eum mei adventus certiorum faceret.

Itaque tempus mihi ferenti et circa murorum ambitum domus Onegesi ambulanti, progressus nescio quis, quem barbarum ex Scythico vestitu esse rebar, Græca voce me salutavit dicens « Χαῖρε. » Mirari ego, qui fieret ut Græce loqueretur vir Scythia : etenim ex variis gentibus commixti, præter suam linguam colunt sive Hunnorum, sive Gothorum, aut etiam Romanam, hi scilicet, quibus cum Romanis frequentius est commercium. Neque quisquam eorum facile loquitur Græce, nisi si qui sint captivi e Thracia aut Illyrico maritimo. Sed illi ab obvio quoque dignosci possunt ex vestibus laceris et capitis squalore, tanquam qui in miseram inciderint fortunam. Hic vero opulenti Scythæ spe-

ciem præ se ferebat : erat enim bene et eleganter vestitus, capite in rotundum raso. Hunc resalutans interrogavi, quis esset, et unde in terram barbaram veniens, vitæ Scythicæ institutum sequi delegisset. Ille quam ob causam hoc ex ipso quaererem, rogavit. « Mihi vero, inquam, hæc a te ut sciscitarer, causa fuit, quod Græce locutus es. » Tum ridens ait, se Græcum esse genere, ad mercaturam faciendam Viminacium, Mysorum ad Istrum urbem, accessisse, in ea domicilium longo tempore habuisse, uxorem quoque divitem duxisse ; parta illic felicitate capta urbe exutum fuisse, et propterea quod dives erat, se suaque omnia in prædæ divisione Onegeso cessisse. Etenim esse apud eos in more positum, ut præcipui ab Attila Scythiæ principes captivos ditiores sibi seponant, quoniam plurimum auctoritate valent. Postea ubi adversus Romanos et Acatirorum gentem fortissime dimicasset, libertatem se ex more Scytharum, omnibus, quæ bello acquisierat, barbaro domino traditis, recuperasse. Uxorem quoque barbaram duxisse, et ex ea liberos sustulisse, et Onegesi mensæ participem, hoc vitæ genus longe potius priore ducere. « Qui enim apud Scythas degunt, inquit, tolerato bellorum labore, sine ulla sollicitudine vitam peragunt. Tum unusquisque bonis, quæ sibi fortuna indulsit, fruitur, neque quisquam illi ulla in re molestus est. Qui vero sub Romanis ætatem agunt, facile in bello pereunt. Hos enim in aliis sui conservandi spem collocare necesse est, quandoquidem per tyrannos minime li-

ὑφισταμένων τὸν πολέμον. Ἐν δὲ εἰρήνῃ ὀδυνηρότερα ὑπάρχειν τὰ συμβαίνοντα τῶν ἐν τοῖς πολέμοις κακῶν διὰ τε τὴν βαρυτάτην εἰσπραξίν τῶν δασμῶν καὶ τὰς ἐκ τῶν πονηρῶν βλάβας, τῶν νόμων οὐ κατὰ πάντων κειμένων, ἀλλ' εἰ μὲν ὁ παραβαίνων τὸν θεσμόν τῶν πλουτουμένων εἴη, ἔστι τῆς ἀδικίας αὐτὸν μὴ διδόναί δικας· εἰ δὲ πένης εἴη, οὐκ ἐπιστάμενος χρῆσθαι πράγμασι, ὑπομένει τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου ζημίαν, εἴπερ μὴ πρὸ τῆς κρίσεως ἀπολείπει τὸν βίον, μακροῦ ἐπὶ ταῖς δίκαις παρατεινομένου χρόνου καὶ πλείστον ἐκδαπανωμένου χρημάτων. Ὅπερ τῶν πάντων ἀνιρότατον εἴη, ἐπὶ μισθῷ τῶν ἀπὸ τοῦ νόμου τυγχάνει. Οὐδὲ γὰρ τῷ ἀδικουμένῳ τις δικαστήριον παραδώσει, εἰ μὴ τὴ ἀργύριον τῆ τε δικαστῆ καὶ τοῖς ἐκείνῳ διακουμένοις κατάθοιτο. Τοιαῦτα καὶ πλείστα ἕτερα προτιθέντος, ὑπολαβὼν ἔφασκον πράως αὐτὸν καὶ τὰ ἐξ ἑμοῦ ἀκούειν· καὶ δὴ ἔλεγον, ὡς οἱ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας εὐρεταὶ σοφοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες, ὥστε τὰ πράγματα [μὴ] τηνᾶλλως φέρεσθαι, τοὺς μὲν τῶν νόμων εἶναι φύλακας, τοὺς δὲ ποιεῖσθαι τῶν ὄπλων ἐπιμέλειαν ἔταξαν καὶ τὰς πολεμικὰς μελέτας ἀσκεῖν, πρὸς μὴδὲν ἕτερον ἐπαγομένους ἢ ὡς τε εἶναι πρὸς μάχην ἐτοιμούς καὶ ὡς ἐπὶ τὴν συνήθη γυμνασίαν θαρροῦντας ἐπὶ τὸν πόλεμον ἵεναι, προαναλωθέντος αὐτοῖς διὰ τῆς μελέτης τοῦ φόβου· τοὺς δὲ προσκειμένους τῇ γεωργίᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς γῆς ἑαυτοῦς τε καὶ τοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀγωνιζομένους τρέφειν ἔταξαν, τὸ στρατιωτικὸν εἰσπραττομένους σιτηρέσιον· ἄλλους δὲ τῶν ἀδικουμένων

προνοεῖν, καὶ τοὺς μὲν τοῦ δικαίου προϊστασθαι ὑπὲρ τῶν δι' ἀσθένειαν φύσεως μὴ οἴωντε ὄντων τὰ σφέτερα προϊσχεσθαι δίκαια, τοὺς δὲ δικάζοντας φυλάττειν ἄπερ ὁ νόμος βούλεται· μὴ ἔστερῆσθαι δὲ φροντίδος μὴ δὲ τῶν παραστέτων τοῖς δικασταῖς, ἀλλὰ κακείνων εἶναι τοὺς πρόνοιαν ποιησομένους, ὅπως τοῦ τε δικαίου τεύξοιτο ὁ τῆς τῶν δικαστῶν τυχὼν κρίσεως, καὶ ὁ ἀδικεῖν νομισθεὶς μὴ εἰσπραχθεῖη πλεόν, ἤπερ ἡ δικαστικὴ βούλεται ψῆφος. Εἰ γὰρ μὴ ὑπῆρχον οἱ ταῦτα ἐν φροντίδι ποιούμενοι, ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἑτέρας δίκης ἐγένετο ἂν πρόφασις, ἢ τοῦ νεικηκότος χαλεπώτερον ἐπέξιντος, ἢ τοῦ τὸ χεῖρον ἀπενεγκαμένου τῇ ἀδικῶ ἐπιμένουτος γνώμῃ. Εἶναι δὲ καὶ τοῦτοις τεταγμένων ἀργύριον παρὰ τῶν τὰς δίκας ἀγωνιζομένων, ὡς παρὰ τῶν γεωργῶν τοῖς ὄπλοις. Ἡ οὐχ ὄσιον τὸν ἐπικουροῦντα τρέφειν καὶ τῆς εὐνοίας ἀμείβεσθαι; ὡςπερ ἀγαθὸν ἵππεϊ μὲν ἢ τοῦ ἵππου κομιδῇ, ἀγαθὸν δὲ βουκόλῳ ἢ τῶν βοῶν καὶ θηρατῆ ἢ τῶν κυνῶν ἐπιμέλεια, καὶ τῶν ἄλλων, ὧν πρὸς σφετέραν φυλακὴν τε καὶ ὠφέλειαν ἔχουσιν ἄνθρωποι. Ὅποτε τὴν δαπάνην τὴν ἐπὶ τῇ δίκῃ γενομένην ἀλόγως ἐκτίουσιν, ἀνατιθέντων ἀδικία σφετέρᾳ καὶ οὐχ ἑτέρῳ τὴν βλάβην. Τὸν δὲ ἐπὶ ταῖς δίκαις μακρότερον, ἂν οὕτω τύχοι, χρόνον, τῆς τοῦ δικαίου προνοίας γίνεσθαι χάριν, ὥστε μὴ σχεδιάζοντας τοὺς δικαστὰς τῆς ἀκριβείας διαμαρτεῖν· λογιζομένους ἄμεινον εἶναι ὄψε πέρας ἐπιτιθέναι δίκην, ἢ ἔσπουδακότας μὴ μόνον ἄνθρωπον ἀδικεῖν, ἀλλὰ εἰς τὸν τοῦ δικαίου εὐρετὴν θεὸν πλημμελεῖν. Κεῖσθαι δὲ

cet arma, quibus unusquisque se tueatur, gestare. Atque adeo his, quibus id jure licet, valde est perniciose ducum ignavia, qui bellum minime gnaviter gerunt. At in pace longe acerbiora sunt quæ accidunt, quam calamitates quæ ex bello proveniunt, et propter duram exactionem tributorum, et propter improborum vexationes, quum leges non in omnes valeant. Si quis dives aut potens eas sit transgressus, ille quidem iniquitatis suæ pœnas non luet: sin aliquis inops, qui negotia gerere nesciat, hunc pœna a legibus statuta manet: nisi forte eum, priusquam sententia feratur, longo in litibus continuato tempore, multis præterea exhaustis opibus, vita defecerit. At mercede et pretio, quod legum et juris est, obtinere, omnium iniquissimum est. Nec enim injuria affecto quisquam fori judicialis potestatem faciet, priusquam pecuniam judicis et ejus ministrorum commodo cessorum deponat. » Hæc atque hujusmodi multa quum in medium proferret, ego precatus, ut quod sentirem, patienter et benigne audiret, respondi, republicæ Romanæ auctores, sapientes et optimos viros, ne quidquam temere ageretur, alios legum custodes fecisse, alii armorum curam commisisse, ut, ad nullam aliam rem intenti, quam ut se ad pugnam præpararent, militaria opera exercerent, et propulsata per assiduum belli meditationem omni formidine, consueta militiæ exercitatione, animis firmati, in aciem descenderent. « Alios qui agris colendis et culturæ terræ operam darent, et se ipsos et, annona militari ab his exacta, eos alere voluerunt, quo pro sua salute dimicarent. Constituerunt quoque, qui injuria affectis prospicerent, et jura

eorum, qui propter naturæ infirmitatem sibi ipsi consulere non valerent, tuerentur, quique jure dicendo, quæ leges juberent, servarent. Neque vero sua providentia destitutos reliquerunt eos, qui judicibus adsunt, sed his quoque esse qui prospiciant, ut jus assequatur qui sententia judicium obtinuit, et injurius judicatur, id solum, quod judicii calculus fert, et nihil præterea, facere cogatur. (Sinem non essent huic rei præpositi, aut victore insolentius insurgente, aut eo, qui adversam sententiam reportavit, in perversa mente perstante, ex una lite alterius litis nasceretur exordium.) Itaque his quoque constitutum argentum ab illis, qui litibus certant, ut militibus ab agricolis. Quid enim æquius, quam eum, qui opituletur et auxilium ferat, alere et officium mutuo officio rependere? quemadmodum equiti emolumentum est equi, pastori boum et venatori canum cura, et reliquorum animantium, quæ homines custodiae et utilitatis causa alunt. Porro quum sumptus in litem factos qui causa cadunt solvant, damnum nulli alii rei quam suæ iniquitati impudent. Quod vero ad longum tempus attinet, quod in litibus consumitur, si quando id eventit, id juris providentius dicendi gratia fit, ne judices properantes ab accurata judicandi ratione aberrant. Melius esse judices accurate rem perpendentes, tardius finem litibus imponere, quam festinantes non solum iniquum jus in hominem statuere, verum etiam in deum, justitiæ inventorem, peccare. Leges autem in omnes positæ sunt, ut illis etiam ipse imperator pareat. Neque, id quod tua accusatione continetur, potentiores si tenuioribus vim inferant, id illis est impune, nisi quis forte

τοὺς νόμους κατὰ πάντων, ὥστε αὐτοῖς καὶ βασιλεῖα πείθεσθαι, καὶ οὐχ, ὃ τῇ αὐτοῦ ἔνεστι κατηγορίᾳ, ὅτι γε δὴ οἱ εὐποροὶ τοὺς πένητας ἀκινδύνως βιάζονται, εἴ μὴ γε διαλαθῶν τις φύγοι τὴν δίκην. Ὅπερ οὐκ ἐπὶ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ πενήτων εὐροὶ τις ἄν· πληρμελοῦντες γὰρ οὐδὲ αὐτοὶ ἀπορίᾳ ἐλέγχων δοῖεν δίκας. Καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσι, καὶ οὐ παρὰ Ῥωμαίοις μόνον συμβαῖνόν ἐστι. Χάριν δὲ ἠμολογεῖν τῇ τύχῃ ἐπὶ τῇ αὐτῷ ὑπαρξάσῃ ἐλευθερίᾳ, καὶ μὴ τῷ ἐπὶ πόλεμον ἐξάγοντι δεσπότη, ὥστε αὐτὸν δι' ἀπειρίαν ἢ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρεθῆναι, ἢ φεύγοντα ὑπὸ τοῦ κτησαμένου κολάζεσθαι. Ἄμεινον δὲ καὶ τοῖς οἰκέταις διατελοῦσι Ῥωμαῖοι χρώμενοι. Πατέρων γὰρ ἢ διδασκάλων ἐς αὐτοὺς ἔργα ἐπιδεικνύντες, ἐφ' ᾧ τῶν φαύλων ἀπεγομῆνους μετιέναι ἄπερ αὐτοῖς καλὰ νενομίσται, σωφρονίζουσι σφᾶς ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν, ὥσπερ τοὺς οἰκείους παῖδας. Οὐ δὴ γὰρ οὐδὲ αὐτοῖς θάνατον, ὥσπερ Σκύθαις, ἐπάγειν θέμις. Ἐλευθερίας δὲ τρόποι παρ' αὐτοῖς πλεῖστοι, ἦν οὐ μόνον περιόντες, ἀλλὰ καὶ τελευτῶντες χαρίζονται, διατάττοντες κατὰ τῆς περιουσίας ὃν βούλονται τρόπον. Καὶ νόμος ἐστὶν ὑπερ ἕκαστος τελευτῶν περὶ τῶν προσηκόντων βουλεύσοιτο. » Καὶ ὃς δακρύσας ἔφη, ὡς οἱ μὲν νόμοι καλοὶ καὶ ἡ πολιτεία Ῥωμαίων ἀγαθὴ, οἱ δ' ἄρχοντες οὐχ ὁμοῖα τοῖς πάλαι φρονούντες αὐτὴν διαλυμαίνονται.

Ταῦτα διαλεγόμενον ἡμῶν, προσελθὼν τις τῶν ἔνδοθεν ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ περιβόλου. Ἐγὼ δὲ προσδραμῶν ἐπιθυμῶν ὃ τι πράττων Ὀνηγήσιος τυγχάνοι ἀπαγγεῖλαι γὰρ αὐτῷ με βούλεσθαι τι παρὰ τοῦ (τοῦ

παρὰ αὐτὸν παρὰ τοῦ παρὰ? Β.) Ῥωμαίων ἤκοντος πρεσβευτοῦ. Ὅς δὲ ἀπεκρίνατο, αὐτῷ μοι ἐντεῦξέσθαι μικρὸν ἀναμείναντι· μέλλει γὰρ αὐτὸν ὑπεξίεναι. Καὶ δὴ οὐ πολλοῦ διαγενομένου χρόνου, ὡς προϊόντα εἶδον, προσελθὼν ἔλεγον, ὡς ὃ Ῥωμαίων αὐτὸν ἀσπάζεται πρεσβευτῆς, καὶ δῶρα ἐξ αὐτοῦ ἤκω φέρων σὺν καὶ τῷ παρὰ βασιλέως πεμφθέντι χρυσίῳ· ἐσπουδαχότι δὲ ἐς λόγους ἔλθειν, οἱ καὶ τότε βούλεται διαλέγεσθαι. Καὶ ὃς τό τε χρυσίον τά τε δῶρα ἐκέλευσε τοὺς προσηκόντας δέξασθαι, ἐμὲ δὲ ἀπαγγέλλειν Μαξιμίνῳ, ὡς ἤξοι αὐτίκα παρ' αὐτόν. Ἐμήνυσον τοίνυν ἐπανελθὼν, τὸν Ὀνηγήσιον παραγίνεσθαι· καὶ εὐθὺς ἤκεν ἐς τὴν σκηνήν. Προσεϊπὼν δὲ τὸν Μαξιμῖνον ἔφασκε χάριν ἠμολογεῖν ὑπὲρ τῶν δώρων αὐτῷ τε καὶ βασιλεῖ, καὶ ἀνηρώτα ὃ τι λέγειν βουλόμενος αὐτὸν μετεπέμψατο. Ὅ δὲ ἔφασκεν ἤκειν καιρὸν, ὥστε Ὀνηγήσιον μείζον ἐν ἀνθρώποις ἔξεν κλέος, εἴπερ παρὰ βασιλεῖα ἔλθων διευκρινήσει τὰ ἀμφίβολα τῇ σφετέρᾳ συνέσει καὶ ὁμόνοιαν Ῥωμαίοις καὶ Οὐνόις καταστήσεται. Γενήσεται γὰρ ἐνθὲν οὐ μόνον τοῖς ἔθνεσιν ἀμφοτέροις συμφέρον· ἀλλὰ καὶ τῷ σφετέρῳ οἴκῳ ἀγαθὰ παρῆξει πολλά, ἐπιτήδειος ἔσαι αὐτὸς τε καὶ οἱ αὐτοῦ παῖδες βασιλεῖ τε καὶ τῷ ἐκείνου ἐσόμενοι γένει. Ὅ δὲ Ὀνηγήσιος ἔφη· καὶ τί ποιοῦντες κεχαρισμένως βασιλεῖ ἢ ὅπως παρ' αὐτοῦ τὰ ἀμφίβολα λυθῆι; Ἀποκριναμένου δὲ, ὡς διαβὰς μὲν ἐς τὴν Ῥωμαίων βασιλεῖ τὴν χάριν καταθήσει, διευκρινήσει δὲ τὰ ἀμφίβολα τὰς αἰτίας διερευνῶν καὶ ταύτας κατὰ τὸν τῆς εἰρήνης λύων θεσμὸν, ἔφασκεν ἐκεῖνα ἐρεῖν βασιλεῖ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν, ἄπερ

latens pœnam effugerit; quod non solum divitiibus, sed etiam inopibus usu venit; nam hi quoque, si argumenta deficiunt, peccatorum pœnas non solvunt. Quod non solum apud Romanos, sed etiam ubique gentium accidit. Gratiam vero plurimam ipsum pro recepta libertate fortunæ debere, neque eam domino acceptam referre. Quum enim eum in bellum eduxerit, potuisse ab hostibus propter rei militaris imperitiam occidi, aut si fugisset, ab eo, in cuius dominio erat, puniri. Longe autem Romani benignius servis consuluerunt. Patrum enim aut præceptorum affectum erga eos exhibent, et ut a malis absterneant, curant, et eorum, quæ honesta ducunt, participes efficiunt. Denique corrigunt eos in his, quæ delinquunt, sicut et suos liberos. Nec enim servos morte afficere, sicut apud Scythas, fas est. Libertatis vero adipiscendæ plures sunt modi. Non enim solum qui vita fruuntur, sed etiam qui e vivis excedunt, libertatem tribuere possunt, quum de bonis suis, ut cuique placeat, statuere liceat, et quodcumque quis moriens de rebus domesticis jusserit, lex sit. » Tum ille plorans inquit, leges apud Romanos bonas et rem publicam præclare constitutam esse, sed magistratus, qui non æque ac prisce probi et prudentes sint, eam labefactare et pervertere.

Hæc inter nos disserentibus aliquis ex domesticis Onesii septorum domus fores aperuit. Ego statim currere et quærere, quas res ageret Onesius; me enim habere a Maximino, qui legatus a Romano venisset, quod illi dice- rem. Ille vero Onesium mihi sui facturum copiam rem-

spondit, si paullum opprimeret; exiturum enim esse. Nec multo temporis spatio interjecto, ut ipsum exeuntem vidi, progressus dixi: « Te Romanorum legatus salutet, et dona tibi ab ipso una cum auro ab imperatore misso affero. » Et quum maxime ille eum convenire cuperet, ubi et quando vellet colloqui, quæsi vi. Ille suos, qui aderant, jussit aurum et munera recipere, et me Maximino renuntiare, se protinus ad eum accedere. Reverti igitur ad Maximum, et renuntiavi, Onesium ad eum venturum esse: nec mora, in tentorium nostrum advenit, et Maximinum affatus dixit, se imperatori et illi pro muneribus gratias agere, et percunctatus est, quandoquidem se accessisset, quid esset quod illum vellet: tum Maximinus, instare tempus, ait, quo posset majorem gloriam apud homines adipisci, si ad imperatorem accedens, quæ essent inter Romanos et Hunnos controversa, sua prudentia componeret, et inter utranque gentem concordiam stabiliret: quæ res non solum utilitati utriusque gentis esset cessura, sed etiam ejus domui tanta bona præbitura, ut ipse una cum suis liberis in posterum imperatori totique imperatorio generi in perpetuum devinctus foret. Tum Onesius dixit, qua re gratificari regi et quomodo controversias ipse componere posset? Respondit Maximinus eum, si in Romanorum ditionem proficisceretur, gratiam apud regem initurum, controversias autem compositurum, si in criminationes sedulo inquirens ex pacis legibus eas dilueret. Tum Onesius dixit, se imperatori et iis, qui ei a consiliis essent, ea dicturum esse, quæ Attilas

Ἀττήλας βούλεται. Ἡ οἶσθαι ἔφη Ῥωμαίους, τοσοῦτον ἐκλιπαρήσειν αὐτὸν, ὥστε καταπροδοῦναι δεσπότην καὶ ἀνατροφῆς τῆς παρὰ Σκύθαις καὶ γαμετῶν καὶ παιδῶν καταλιγώρησιν, μὴ μείζονα δὲ ἠγεῖσθαι τὴν παρ' Ἀττήλα δουλείαν τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις πλοῦτου; Συνοίσειν δὲ ἐπιμένοντα τῇ οἰκείᾳ τὸν (γάρ) τοῦ δεσπότητος καταπραῦνει θυμὸν, ἐφ' οἷς αὐτὸν ὀργίζεσθαι κατὰ Ῥωμαίων συμβαίνει, ἢ παρὰ σφᾶς ἐλθόντα αἰτία ὑπάγεσθαι, ἕτερα ἤπερ ἐκείνῳ δοκεῖ διαπραξάμενον. Ταῦτα εἰρηκῶς, καμὲ ποιεῖσθαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἠγησάμενος ἔντευξιν περὶ ὧν πυθάνεσθαι αὐτοῦ βουλόμεθα (οὐ γὰρ τῷ Μαξιμίῳ, ὡς ἐν ἀξίᾳ τελοῦντι, συνεχρῆς πρόσδοδος ἦν εὐπρέπης), ἀνεχώρει. Ἐγὼ δὲ τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὸν Ἀττήλα περιβόλον ἀφικνούμαι, δῶρα τῇ αὐτοῦ κομιζῶν γαμετῇ· Κρέα δὲ ὄνομα αὐτῆ, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγεγόνεσαν τρεῖς, ὧν ὁ πρεσβύτερος ἦρχε τῶν Ἀκατίρων καὶ τῶν λοιπῶν ἔθνῶν νεμομένων τὴν πρὸς τὸν Πόντον Σκυθικήν. Ἐνδόν δὲ τοῦ περιβόλου πλείστα ἐτύγχανεν οἰκήματα, τὰ μὲν ἐκ σανίδων ἐγγλύφων καὶ ἡρμοσμένων εἰς εὐπρέπειαν, τὰ δὲ ἐκ δοκῶν κεκαθαυμένων καὶ πρὸς εὐθύτητα ἐπέξεσμένων, ἐμβεβλημένων δὲ ἔυλοις [κύκλοις] ἀποτελοῦσιν· οἱ δὲ κύκλοι ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀργόμενοι ἐς ὕψος ἀνάβαινον μετρῶς. Ἐνταῦθα τῆς Ἀττήλα ἐνδοιατωμένης γαμετῆς, διὰ τῶν πρὸς τῇ θύρᾳ βαρβάρων ἔτυχον εἰσόδου, καὶ αὐτὴν ἐπὶ στρώματος μαλακοῦ κειμένην κατέλαβον, τοῖς ἐκ τῆς ἐρέας πικωτοῖς τοῦ ἐδάφους σκεπομένου, ὥστε ἐπ' αὐτὸν βαδίζειν. Περιεῖπε δὲ αὐτὴν θεραπόντων πλήθος κύκλω· καὶ θεράπαινοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀντικρῶ αὐτῆς καθήμενοι θόνας χρώματι διε-

ποικίλλον, ἐπιβληθησομένας πρὸς κόσμον ἐσθημάτων βαρβαρικῶν. Προσελθὼν τοίνυν καὶ τὰ δῶρα μετὰ τὸν ἀσπασμὸν δοῦς ὑπέξηνεν, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτερα ἐβάδιζον οἰκήματα, ἐν οἷς διατρίβειν τὸν Ἀττήλαν ἐτύγχανεν, ἀπεκδεχόμενος ὁπότε ἐπεξέλθοι Ὀνηγήσιος· ἦδη γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ οἰκημάτων ἐξεληλύθει καὶ ἔνδον ἦν. Μεταξὺ δὲ τοῦ παντός ἰστάμενος πλήθος (γνώριμὸς τε γὰρ ὦν τοῖς Ἀττήλα φρουροῖς καὶ τοῖς παρεπομένοις αὐτῷ βαρβάροις ὑπ' οὐδενὸς διεκωλύσθη), εἶδον πλῆθος πορευόμενον καὶ θροῦν καὶ θόρυβον περὶ τὸν τόπον γινόμενον, ὡς τοῦ Ἀττήλα ὑπεξίοντος. Προῆει δὲ τοῦ οἰκήματος βαδίζων σοβαρῶς, τῆδε κακῆ περιβλεπόμενος. Ὡς δὲ ὑπέξελθὼν σὺν τῷ Ὀνηγησίῳ ἔστη πρὸ τοῦ οἰκήματος, πολλοὶ (δὲ) τῶν ἀμφισθητήσας πρὸς ἀλλήλους ἐχόντων προσήεσαν καὶ τὴν αὐτοῦ κρίσιν ἐδέχοντο. Εἶτα ἐπανήει ὡς τὸ οἶκημα, καὶ πρέσβεις παρ' αὐτὸν ἦκοντας βαρβάρους ἐδέχετο.

Ἐμοὶ δὲ ἀπεκδεχόμενῳ τὸν Ὀνηγήσιον Ῥωμύλος καὶ Προμούτος καὶ Ῥωμανὸς οἱ ἐξ Ἰταλίας ἐλθόντες παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρέσβεις τῶν φιαλῶν ἕνεκα τῶν χρυσῶν, συμπαρόντος αὐτοῖς καὶ Ῥουστικίου τοῦ κατὰ Κωνσταντίου, καὶ Κωνσταντίου, ἀνδρὸς ἐκ τῆς Παιώνων χώρας τῆς ὑπὸ Ἀττήλα ταττομένης, ἐς λόγους ἦλλον, καὶ ἀνηρώτων πότερον διηφιθήμεν, ἢ ἐπιμένειν ἀναγκαζόμεθα. Καὶ ἐμοῦ φήσαντος, ὡς τούτου χάριν πεισόμενος τοῦ Ὀνηγησίου τοῖς περιβόλοις προσκαρτερῶ, καὶ ἀντερωτήσαντος εἰ αὐτοῖς ὁ Ἀττήλας ἡμερὸν τι καὶ πρῶον περὶ πρεσβείας ἀπεκρίνατο, ἔλεγον μηδαμῶς μετατρέπεσθαι τῆς γνώμης, ἀλλὰ πόλεμον καταγγέλλειν, εἰ μὴ γε αὐτῷ Σιλβανὸς ἢ τὰ ἐκπόματα

sibi præciperet. « An Romani existimant, inquit, se ullis precibus exorari posse, ut prodant dominum suum, et nihili faciat educationem apud Scythas, uxores et liberos suos, neque potiorum ducat apud Attilam servitutem, quam apud Romanos ingentes opes? » Ceterum se domi remanentem majori eorum rebus adjumento futurum, quippe qui domini iram placaret, si quibus in rebus Romanis irasceretur, quam si ad eos accedens criminationi se objiceret, si forte quid contra quam Attilæ rationibus commodum videretur faceret. Quæ quum dixisset et mihi veniam dedisset eum de his, quæ ex ipso intelligere cuperemus, adeundi (Maximino enim in dignitate constituto parum decorus erat continuus congressus), abii. Postridie ad domos Attilæ interiora septa me contuli dona ferens ejus uxori, quæ Cerca vocabatur. Ex ea tres illi liberi, quorum maximus natu jam tum Acatorum et reliquarum gentium, qua Scythia ad Pontum patet, regnum tenebat. Intra illa septa erant multa ædificia, partim ex tabulis sculptis et eleganter compactis, partim ex trabibus opere puro et in rectitudinem affabre dolatis, quæ impositæ erant lignis in circulos curvatis: circuli autem a solo in mediocrem altitudinem assurgebant. Hic habitabat Attilæ uxor, ad quam a barbaris, qui circa januas erant, nactus audim, ipsam deprehendi in molli stragula jacentem. Erat autem pavimentum laneis tapetibus stratum, in quibus constitimus. Eam famulorum multitudo in orbem circumstabat, et ancillæ ex ad-

verso humi sedentes telas coloribus variegabant, quæ vestibus barbarorum ad ornatum superinjiciuntur. Cerca salutata, et numeribus traditis, egressus, expectans dum Onagesius regia exiret (jam enim e domo sua illuc venerat), ad reliqua ædificia, ubi Attilas commorabatur, processit. Hic dum ego starem cum reliqua multitudo (nec enim accessu ullius loci prohibebatur, quippe qui Attilæ custodibus et barbaris, qui eum assectabantur, eram notus), vidi magnam turbam accurrentem, quæ tumultum et strepitum edens exitum Attilæ præstolabatur. Tandem Attilas domo egressus, gravi vultu, huc illuc oculos torquens, cum Onagesio pro ædibus substitit. Hic eum multi, quibus erant lites, adierunt, et ejus judicium exceperunt. Deinde domum repetiit, et barbararum gentium legatos, qui ad se venerant, admisit.

Me vero, dum Onagesium expectabam, Romulus, Promutus et Romanus, legati de vasis aureis ex Italia ad Attilam missi, una cum Rusticio, qui in comitatu Constantii erat, et Constantiolo ex Pænonum regione, quæ Attilæ parebat, me sunt sermone adorti, et interrogaverunt, utrum dimissi, an manere coacti essemus. « Id ipsum, inquam, ut sciam ex Onagesio, intra ista septa opperior. » Tum ego illos vicissim peruncitari, an aliquid mite responsum ad ea, de quibus legati venerant, ab Attila tulissent. Nequaquam aiunt illum deduci a sententia, sed bellum minari et denunciare, ni Sykvanus aut pocula dedantur. Nos vero quum

πεμφθείη. Ἀποθαυμαζόντων δὲ ἡμῶν τῆς ἀπονοίας τὸν βάρβαρον, ὑπολαβὼν ὁ Ῥωμύλος, πρεσβευτῆς ἀνὴρ καὶ πολλῶν πραγμάτων ἔμπειρος, ἔλεγε τὴν αὐτοῦ μεγίστην τύχην καὶ τὴν ἐκ τῆς τύχης δύναμιν ἐξαίρειν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀνέχεσθαι δικαίων λόγων, εἰ μὴ πρὸς αὐτοῦ νομίῃσιν ὑπάρχειν αὐτούς. Οὐδενὶ γὰρ τῶν πρότετε τῆς Σκυθικῆς ἢ καὶ ἐτέρας ἀρξάντων γῆς τοσαῦτα ἐν ὀλίγῳ καταπεπραῆχθαι, ὥστε καὶ τῶν ἐν τῷ Ὀκεανῷ νήσων ἄρχειν, καὶ πρὸς πάσῃ τῇ Σκυθικῇ καὶ Ῥωμαίους ἔχειν ἐς φόρου ἀπαγωγῆν. Ἐπιέμενον δὲ πρὸς τοῖς παροῦσι πλειόνων καὶ ἐπὶ μείζον αὔξοντα τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐς Πέρσας ἀπιέναι βούλεσθαι. Τῶν δὲ ἐν ἡμῖν τινος πυθομένου ποίαν ὁδὸν τραπεῖς ἐς Πέρσας ἔλθειν δυνήσεται, ἔλεγεν ὁ Ῥωμύλος, μὴ πολλῷ διαστήματι τὴν Μήδων ἀφεστάναι τῆς Σκυθικῆς, οὐδὲ Οὐνόων ἀπείρους τῆς ὁδοῦ ταύτης εἶναι, ἀλλὰ πάλοι ἐς αὐτὴν ἐμβεβληκέναι, λιμοῦ τε τὴν χώραν κρατήσαντος, καὶ Ῥωμαίων διὰ τὸν τότε συσταμένον πόλεμον μὴ συμβαλλόντων. Παρρηλυθέναι δὲ ἐς τὴν Μήδων τὸν τε Βασίχ καὶ Κουσίχ τοὺς ὕστερον ἐς τὴν Ῥώμην ἐληλυθότας εἰς ἡμαιγμίαν, ἀνδρας τῶν βασιλείων Σκυθῶν καὶ πολλοῦ πλήθους ἄρχοντας. Καὶ τοὺς διαβεβηκότας λέγειν, ὡς ἔρημον ἐπελθόντες χώραν καὶ λίμνην τινὰ περαιωθέντες, ἣν ὁ Ῥωμύλος τὴν Μαϊῶτιν εἶναι ὄφειτο, πέντε καὶ δέκα διαγενομένων ἡμερῶν ὄρη τινὰ ὑπερβάντες ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσέβαλον. Ληζίζόμενοι δὲ καὶ τὴν γῆν κατατρέχουσι πλήθος Περσικῶν ἐπελθόν τὸν σφῶν ὑπερκείμενον ἀέρα πλήσαι βελῶν, ὥστε σφᾶς δεεῖ τοῦ κατασχόντος κινδύνου ἀναχωρησαί εἰς τοῦπίσω

καὶ τὰ ὄρη ὑπεξελθεῖν, ὀλίγην ἄγοντας λείαν· ἣ γὰρ πλείστη ὑπὸ τῶν Μήδων ἀφῆρητο. Εὐλαβουμένους δὲ τὴν τῶν πολεμίων δίωξιν ἑτέραν τραπήναι ὁδὸν, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑφάλου πέτρας ἀναφερομένην φλόγα ἐκείθεν πορευθέντας . . . ἡμερῶν ὁδὸν ἐς τὰ οἰκεία ἀφικέσθαι, καὶ γνῶναι, οὐ πολλῷ διαστήματι τὴν Μήδων ἀφεστάναι τῆς Σκυθικῆς. Τὸν οὖν Ἀττήλαν ἐπ' αὐτὴν ἰέναι βουλόμενον οὐ πονήσειν πολλά, οὔτε μακρὰν ἀνύσειν ὁδὸν, ὥστε καὶ Μήδους καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας παραστήσεσθαι καὶ ἀναγκάσειν ἔλθειν ἐς φόρου ἀπαγωγῆν· παρὲναι γὰρ αὐτῷ μάχιμον δύναμιν, ἣν οὐδὲν ἔθνος ὑποστήσεται. Ἡμῶν δὲ κατὰ Περσῶν ἔλθειν αὐτὸν ἐπειξαμένων καὶ ἐπ' ἐκείνους τρέψαι τὸν πόλεμον, ὁ Κωνσταντίολος ἔλεγε δεδιέναι μὴ ποτε καὶ Πέρσας ῥαδίως παραστήσάμενος ἀντὶ φίλου δεσποτῆς ἐπανήξει. Νῦν μὲν γὰρ τὸ χρυσίον κομίζεσθαι παρ' αὐτῶν τῆς ἀξίας ἕνεκα· εἰ δὲ καὶ Πάρθους καὶ Μήδους καὶ Πέρσας παραστήσοιτο, οὐκέτι Ῥωμαίων ἀνέξεσθαι τὴν αὐτοῦ νοσφιζόμενον ἀρχὴν, ἀλλὰ θεράποντας περιφανῶς ἡγησάμενον χαλεπώτερα ἐπιτάξειν καὶ οὐκ ἀνεκτὰ ἐκείνοις ἐπιτάγματα. Ἡ δὲ ἀξία, ἣς ὁ Κωνσταντίολος ἐπεμήνησθη, στρατηγοῦ Ῥωμαίων, ἣς χάριν ὁ Ἀττήλας παρὰ βασιλέως ἐδέδεκτο τοῖς στρατηγοῖς χορηγοῦμενον τὰς συντάξεις ἐκπέμπεσθαι. Ἐλεγεν οὖν μετὰ Μήδους καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅπερ αὐτὸν βούλονται Ῥωμαῖοι καλεῖν, καὶ τὴν ἀξίαν, ἣ αὐτὸν τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἀποσεισάμενον ἀναγκάσειν σφᾶς ἀντὶ στρατηγοῦ βασιλέα προσαγορευεῖν. Ἡδὲ γὰρ καὶ χαλεπαίνοντα εἰπεῖν, ὡς ἐκείνῳ μὲν οἱ

barbari miraremur animi impotentiam, Romulus, vir multis honorificentissimis legationibus functus et multo rerum usu præditus, ait, secunda fortuna et potentia inde collecta adeo illum efferrī, ut iustis sermonibus nullum apud se locum relinqueret, nisi eos ex re sua esse censeret. Nemo unquam eorum, qui in Scythia, vel alibi regnarunt, tantas res tam brevi tempore gessit. Totius Scythiæ dominatum sibi comparavit, et ad Oceani insulas usque imperium suum extendit, ut etiam a Romanis tributa exigat. Nec his contentus, ad longe majora animum adjecit, et latius imperii sui fines protendere et Persas bello aggredi cogitat. Uno ex nobis quærente, qua via e Scythia in Persas tendere posset, Romulus dixit, non longo locorum intervallo Medos dissitos esse a Scythiis, neque Hunnos hanc viam nescire, sed olim, fame per eorum regionem grassante, quum Romani propter bellum, quod tunc temporis gerebant, minime cum illis prælio decertarent, hac irrupisse et usque ad Medos Basichum et Cursichum, duces ipsorum, e regis Scythiis oriundos, penetrasse, qui postea cum magna hominum multitudine Romam ad contrahendam armorum societatem venissent. Hos narrasse, per quamdam desertam regionem illis iter fuisse, et paludem trajecisse, quam Romulus existimabat esse Mæotidem: deinde, quindecim diebus elapsis, per montes quosdam, quos superasset, in Mediam descendisse. Ibi prædas agentibus et excursionibus agros vastantibus Persicum agmen superveniens telis aera replevisse. Itaque imminentis periculi metu retro abcessisse, et per montes re-

gressos, pauxillum prædæ abegisse. Magnam enim partem Medos extorsisse: ipsos autem, ut persequendum hostium impetum evitarent, ad aliam viam deflexisse, et per loca, ubi ex petra maritima flamma ardet, illinc profectos, . . . dierum itinere in sedes suas revertisse. Atque ex eo satis vidisse, non magno intervallo Scythiam a Medis distare. Quamobrem si Attilam cupido cepisset Medos invadendi, non multum operæ et laboris in eam invasionem consumpturum, neque magnis itineribus defatigatum iri, ut Medos, Parthos et Persas adoriatur, et cogat tributū illationi se submittere. Adesse enim illi magnas copias, quas nulla gens sustinere possit. Nobis vero optantibus, ut Persis arma inferret, et a nobis in illos belli molem averteret: « Verendum est, inquit Constantiofius, ne, Persis facile devictis, non jam amplius amicus, sed dominus in nos revertatur. » Nunc enim auro accepto pro dignitate eum contentum esse. Quodsi Medos, Parthos et Persas domuerit, minime eum Romanorum a suo sejunctum regnum passurum, sed eos manifesto servos suos reputantem, gravia illis et intolerabilia imperatorum esse. Dignitas autem, cujus mentionem Constantiolus fecit, erat Romanorum exercituum ducis, quam Attilas ab imperatore acceperat, et stipendia ejus, qui exercitus regebat, missa sibi non recusabat. Innuebat igitur, Attilam, Medis, Parthis et Persis subactis, hoc nomen, quo Romani illum vocare lubet, et dignitatem, quam illi ornamentis loco esse existimant, repudiaturum, et pro duce coacturum eos se regem appellare. Jam tum enim indignatus di-

αὐτοῦ θεράποντες εἰσι στρατηγοί, αὐτῷ δὲ οἱ τοῖς βασιλεύουσι Ῥωμαίων ὁμοτίμοι. Ἔσσεσθαι δὲ οὐκ εἰς μακρὰν τῆς παρουσίας αὐτῷ δυνάμεις αὐξήσει· σημαίνει καὶ τοῦτο τὸν θεὸν τὸ τοῦ Ἄρεος ἀναρνήσαντα ξίφος, ὅπερ ὄν ἱερὸν καὶ παρὰ τῶν Σκυθικῶν βασιλείων τιμώμενον, οἷα δὴ τῷ ἐφόρῳ τῶν πολέμων ἀνακείμενον, ἐν τοῖς πάλαι ἀφανισθῆναι χρόνοις, εἶτα διὰ βοῶς εὐρεθῆναι (cf. fr. 10, p. 96).

Καὶ ἐκάστου λέγειν τι περὶ τῶν καθεστῶτων βουλομένου, Ὀνηγησίῳ ὑπεξεληθόντος, παρ' αὐτὸν ἤλθομεν, καὶ ἐπειρώμεθα περὶ τῶν ἐσπουδασμένων μαθάνειν. Ὁ δὲ τισι πρότερον βαρβάρους διαλεχθεὶς, πυθέσθαι με παρὰ Μαξιμίῳ ἐπέτρεπε τίνα Ῥωμαῖοι ἀνδρα τῶν ὑπατικῶν παρὰ τὸν Ἀττίλαν πρεσβεύουσι στέλλουσι. Ὡς δὲ παρελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν ἔφραζον, ἅπερ εἰρητό μοι, καὶ ὅ τι δεῖ λέγειν ὧν χάριν ὁ βάρβαρος ἡμῶν ἐπέθετο ἅμα τῷ Μαξιμίῳ βουλευσάμενος ἐπανήλθον ὡς τὸν Ὀνηγήσιον, λέγων, ὡς ἐθέλουσι μὲν Ῥωμαῖοι αὐτὸν παρὰ σφᾶς ἐλθόντα τῶν ἀμυθῶλων ἕνεκα διαλέγεσθαι, εἰ δὲ τούτου διαμάρτοιεν, ἐκπέμψειν βασιλέα ὃν βούλεται πρεσβευσόμενον. Καὶ εὐθὺς μετιέναι με τὸν Μαξιμίον παρεκελεύσατο, καὶ ἕκοντα αὐτὸν ἦγε παρὰ τὸν Ἀττίλαν. Καὶ μικρὸν ὕστερον ὑπεξεληθὼν ὁ Μαξιμίος ἔλεγεν, ἐθέλειν τὸν βάρβαρον Νόμον ἢ Ἀνατόλιον ἢ Σενάτορα πρεσβεύεσθαι· μὴ γὰρ ἂν ἄλλον παρὰ τοὺς εἰρημένους δέξεσθαι. Καὶ ὡς αὐτοῦ ἀποκριναμένου, μὴ χρῆναι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν τοὺς ἀνδρας καλοῦντα ὑπόπτους καθιστᾶν βασιλεῖ, εἰρημέναι τὸν Ἀττίλαν, εἰ μὴ ἔλοιτο ποιεῖν ἃ βούλεται, ὅπλοισι τὰ ἀμφίβολα διακριθῆσεται. Ἐπανεληθόντων δὲ ἡμῶν

ἐς τὴν σκηνὴν, ὁ τοῦ Ὀρέστου πατὴρ ἦκε λέγων, ὡς ἀμφοτέρους ὑμᾶς Ἀττίλας ἐπὶ τὸ συμπόσιον παρακαλεῖ, γενήσεσθαι δὲ αὐτὸ περὶ ὅ τῆς ἡμέρας. Ὡς δὲ τὸν καιρὸν ἐφυλάξαμεν καὶ ἐπὶ τὸ δεῖπνον κληθέντες παρεγενόμεθα ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων πρέσβεις, ἕστημεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἀντὶ Ἀττίλα. Καὶ κύλικα οἱ οἰνοχόοι κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἐπέδοσαν ἔθος, ὡς καὶ ἡμᾶς πρὸ τῆς ἐδρας ἐπεύξασθαι. Οὐ δὴ γενομένου, τῆς κύλικος ἀπογευσάμενοι ἐπὶ τοὺς θρόνους ἤλθομεν, οὐ ἕδει καθεσθέντας δειπνεῖν. Πρὸς δὲ τοῖς τοίχοις τοῦ οἰκῆματος πάντες ὑπῆρχον οἱ δίφροι ἐξ ἑκατέρας πλευρᾶς. Ἐν μεσιωτάτῳ δὲ ἦστο ἐπὶ κλίνης ὁ Ἀττίλας, ἑτέρας ἐξόπισθεν κλίνης ὑπαρχούσης αὐτῷ, μεθ' ἣν βαθμοὶ τινες ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀνήγον εὐνὴν, καλυπτομένην θόναϊς καὶ ποικίλοις παραπετάσμασι κόσμου χάριν, καθάπερ ἐπὶ τῶν γαμουόντων Ἑλληνῆς τε καὶ Ῥωμαῖοι κατασκευάζουσι. Καὶ πρώτην μὲν ἐνόμιζον τῶν δειπνούντων τάξιν τὴν ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἀττίλα, δευτέραν δὲ τὴν ἐὺνυμνον, ἐν ἣ ἐτυγχάνομεν ὄντες, προκαθεσθέντος ἡμῶν Βερίγρου, παρὰ Σκύθαις εὖ γεγονότος ἀνδρός. Ὁ γὰρ Ὀνηγησίος ἐπὶ δίφρου ἦστο ἐν δεξιᾷ τῆς τοῦ βασιλέως κλίνης. Ἀντικρὺ δὲ τοῦ Ὀνηγησίου ἐπὶ δίφρου ἐκαθέζοντο δύο τῶν Ἀττίλα παίδων· ὁ γὰρ πρεσβύτερος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἦστο κλίνης, οὐκ ἐγγύς, ἀλλ' ἐπ' ἄκρου, αἰδοῖ τοῦ πατρὸς βλέπων ἐς γῆν. Πάντων δὲ ἐν κόσμῳ καθεστῶτων, παρελθὼν οἰνοχόος τῷ Ἀττίλᾳ οἴνου κισσύθιον ἐπίδιδωσι. Δεξιόμενος δὲ τὸν τῆ τάξει πρῶτον ἠσπάζετο. Ὁ δὲ τῷ ἀσπασμῷ τιμηθεὶς διανίστατο· καὶ οὐ πρότερον ἰξῆσαι θέμις ἦν, πρὶν ἢ τῷ οἰνοχῶφ ἀπογευσάμενος ἢ καὶ ἐκπιῶν ἀπέδωκε τὸ κισ-

cebat, illi servos esse exercituum duces, sibi vero viros imperatoribus Romanis dignitate pares. Et brevi quidem sibi potentiae accessionem fore, quod et deus, Martis ense in lucem protracto, portenderit. Hic ensis tanquam sacer et deo bellorum praesidi dedicatus, a Scytharum regibus olium colebatur, et multis saeculis non visus, bovis ministerio fuerat tunc temporis entus.

Dum ita de praesenti rerum statu confabulamur, Onegiesius foras prodiit, ad quem, ut ex eo disceremus quae nostrae curae commissa fuerant, accessimus. Ille vero prius cum nescio quibus barbaris collocutus, quaerere me ex Maximino iussit, quem Romani ex consularibus legatum ad Attilam essent missari. Ut in tentorium veni, et Maximino, quae mihi Onegiesius dixerat, retuli, habita de eo, quod barbaris respondendum esset, deliberatione, redii, dixique Onegiesio, Romanos magnopere desiderare, illum suarum cum Attila controversiarum disceptatorem ad se accedere. Quae spe si exciderint, imperatorem, quem sibi libuerit, legatum missurum. Extemplo me Maximinum arcessere iussit, quem, ut venit, ad Attilam deduxit. Unde non multo post Maximinus reversus, narravit barbarum vel'e imperatorem ad se mittere legatos aut Nomum aut Anatolium aut Senatorem, neque ullos alios praeter hos admissurum. Et quum Maximinus objiceret minime convenire legatos, qui ad se mittantur, designando suspectos imperatori reddere, Attilam respondisse, si haec abnuerint,

armis se controversias disceptaturum. Reversis nobis in tentorium, ecce ad nos Orestis pater, « Vos ambos, inquit, ad convivium invitat Attilas; fiet vero illud ad nonam diei horam. » Tempore condicto observato, ut venimus, et una quoque Romanorum Occidentalium legati, stetimus in limine caenaculi coram Attila. Tum pincernae, ut mos est in illis regionibus, calicem tradiderunt, ut ante accubitum vota faceremus. Quo facto, et calice degustato, ipsa solia, in quibus nos sedentes cenare oportebat, ascendimus. Omnia sedilia circa parietes cubiculi ab utraque parte disposita erant: medius in lecto sedebat Attilas, altero lecto a tergo strato, pone quem erant quidam gradus, qui ad ejus cubile ferebant, linteis candidis et variis tapetibus ornatus gratia contactum, simile cubilibus, quae Romani et Graeci nubentibus adornare pro more habent. Et primum quidem convivarum locum ejus habebant, qui ad Attilae dextram sedebat, secundum ejus, qui ad laevam: in quo nos et Berichus, vir apud Scythas nobilis, sed Berichus superiore loco. Nam Onegiesius in sella ad dextram regii thori, et e regione Onegiesii duo ex Attilae filiis sedebant. Senior enim in eodem, quo pater, throno, non prope, sed multum infra accumbat, oculis praepudore propter patris praesentiam semper in terram conjectis. Omnibus ordine sedentibus, qui Attilae erat a poculis, ingrediens pateram vini tradit. Hanc ubi suscepit, proximum ordine salutavit, qui salutatione honoratus surrexit, neque prius eum sedere fas erat, quam

σύβιον. Καθεσθέντα δὲ αὐτὸν τῷ [αὐτῷ] τρόπῳ οἱ παρόντες ἐτίμων, δεχόμενοι τὰς κύλικας καὶ μετὰ τὸν ἀσπασμὸν ἀπογεύμενοι. Ἐκάστῳ δὲ εἷς οἰνοχόος παρῆν, ὃν ἔδει κατὰ στοίχον εἰσιναί, τοῦ Ἀττήλα οἰνοχόου ὑπεξίοντος. Τιμηθέντος δὲ καὶ τοῦ δευτέρου καὶ τῶν ἐξῆς, καὶ ἡμᾶς τοῖς ἴσσις ὁ Ἀττήλας ἐδεξιώσατο κατὰ τὴν τῶν θάκων τάξιν. Ὡς δὴ ἀσπασμῶ πάντων τιμηθέντων, ὑπεξήσαν μὲν οἱ οἰνοχοοὶ, τράπεζαι δὲ μετὰ τὴν τοῦ Ἀττήλα παρετίθεντο κατὰ τρεῖς καὶ τέταρτας ἀνδρας ἢ καὶ πλείους· ἕθεν ἕκαστος οἷός τε ἦν τῶν τῆ μαγίδι τοδι (ἰδίᾳ? Val.) ἐπιτιθεμένων μεταλαβεῖν μὴ ὑπεξίον τῆς τῶν θρόνων τάξεως. Καὶ πρῶτος εἰσῆι ἐ τοῦ Ἀττήλα ὑπρέτης, κρεῶν πλήρη πίνακα φέρων, καὶ οἱ πᾶσι διακονοῦμενοι μετ' αὐτὸν σῖτον καὶ ὄψα ταῖς τραπέζαις ἐπέθεσαν. Ἄλλα τοῖς μὲν ἄλλοις βαρβάροις καὶ ἡμῖν πολυτελεῖ δειπνα κατεσκευάσατο, κύλικας ἐπικείμενα ἀργυροῖς· τῷ δὲ Ἀττήλα ἐπὶ τοῦ ξυλίνου πίνακος ἦν οὐδὲν πλέον κρεῶν. Μέτριον δὲ ἑαυτὸν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἄσπασιν ἐδείκνυ. Τοῖς γὰρ τῆς εὐωχίας ἀνδράσι κύλικες χρυσαῖ τε καὶ ἀργυραῖ ἐπεδίδοντο, τὸ δὲ αὐτοῦ ἔκπωμα ξυλίνον ἦν. Λιτῆ δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ἐσθῆς ἐτύγγανεν οὔσα, μηδὲν τῶν ἄλλων πλην τοῦ καθαρὰ εἶναι διαφυλάττουσα· καὶ οὕτε τὸ παρηωρημένον αὐτῷ ξίφος, οὔτε οἱ τῶν βαρβαρικῶν ὑποδημάτων δεσμοὶ, οὔτε τοῦ ἵππου ὁ χαλινός, ὥσπερ τῶν ἄλλων Σκυθῶν, χρυσοῖ ἢ λίθοις ἢ τινι τῶν τιμίων ἐκοσμεῖτο. Τῶν δὲ ὄψων τῶν ἐν τοῖς πρώτοις πίναξιν ἐπιτεθέντων ἀναλωθέντων, πάντες διανέστημεν, καὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὸν δίφρον ἀναστὰς ἦλθε, πρὶν ἢ κατὰ τὴν προτέραν τάξιν ἕκαστος τὴν ἐπιδιδόμενην αὐτῷ

οἴνου πλήρη ἐξέπιε κύλικα, τὸν Ἀττήλαν σῶν εἶναι ἐπευξάμενος. Καὶ τοῦτον τιμηθέντος αὐτοῦ τὸν τρόπον ἐκαθέσθημεν, καὶ δεύτερος ἐκάστη τραπέζῃ ἐπετίθετο πίναξ ἕτερα ἔχων ἐδώδιμα. Ὡς δὲ καὶ αὐτοῦ οἱ πάντες μετέλαβον, καὶ τῷ αὐτῷ ἐξαναστάνας τρόπῳ, αὐθις ἐκπίνοντες ἐκαθέσθημεν. Ἐπιγενομένης δὲ ἐσπέρας δᾶδες ἀνήφθησαν, δύο δὲ ἀντικρῦ τοῦ Ἀττήλα παρελθόντες βαρβάροι ἄσματα πεποιημένα ἔλεγον, νίκας αὐτοῦ καὶ τὰς κατὰ πόλεμον ἄδοντας ἀρετάς· ἐς οὓς οἱ τῆς εὐωχίας ἀπέβλεπον, καὶ οἱ μὲν ἤδοντο τοῖς ποιήμασιν, οἱ δὲ τῶν πολέμων ἀναμνησκόμενοι διηγείροντο τοῖς φρονήμασιν, ἄλλοι δὲ ἐχώρου ἐς δάκρυα, ὧν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἠσθένει τὸ σῶμα καὶ ἡσυχάζειν ὁ θυμὸς ἠναγκάζετο. Μετὰ δὲ τὰ ἄσματα Σκύθης τις παρελθὼν φρενοβλαθῆς, ἀλλόκοτα καὶ παράσημα καὶ οὐδὲν ὑγιᾶς φηγεγόμενος, ἐς γέλωτα πάντας παρεσκευάσατο παρελθεῖν. Μεθ' ὃν ὑπεσιῆλθε Ζέρκων ὁ Μαυρούσιος (vid. fr. xi)· ὁ γὰρ Ἐδέκων αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐλθεῖν παρέπεισεν, ὡς τῆ ἐκείνου σπουδῇ τὴν γαμετὴν ἀποληψόμενον, ἦν κατὰ τὴν τῶν βαρβάρων εἰλήφει χώραν, τῷ Βλήδα περισπούδαστος ὢν. Ἀπολοεῖται δὲ αὐτὴν ἐν τῇ Σκυθικῇ παρὰ τοῦ Ἀττήλα δῶρον Ἀετίῳ πεμφθεῖς. Ἄλλὰ τῆς μὲν τοιαύτης διήμαρτεν ἐλπίδος, τοῦ Ἀττήλα χαλεπήναντος, ὅτι γε δὴ ἐς τὴν αὐτοῦ ἐπανῆλθε. Τότε δὲ διὰ τὸν τῆς εὐωχίας καιρὸν παρελθὼν τῷ τε εἶδει καὶ τοῖς ἐσθήμασι καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς συγκεχυμένως παρ' αὐτοῦ προφερομένοις ῥήμασι· τῇ γὰρ Αὐσονίων τὴν τῶν Οὐννων καὶ τὴν τῶν Γόθων παραμηνῶς γλωτταν πάντας διέεχεν καὶ ἐς ἄσβεστον δρμηῖσαι γέλωτα παρεσκευάσατο, πλην Ἀττήλα. Αὐτὸς

merum degustans, aut etiam ebibens, poculum pocillatori redderet. Sedenti autem Attilæ eodem modo, qui convivio intererant, pocula suscipientes et post salutationem degustantes, honorem exhibebant. Unicuique vero unum pocillator aderat, quem, quum pincerna Attilæ exiret, introire suo ordine oportuit. Secundo et reliquis deinceps ad hunc modum honore affectis, Attilas nos quoque eodem modo salutavit secundum ordinem sellarum. Tum omnibus salutationis honore delato, pincernæ recesserunt. Mensæ vero juxta Attilæ mensam erant erectæ, excipiendis tribus et quattuor, aut etiam pluribus convivis idoneæ, ita ut quisque in sedili suo residens, de impositis mensæ ferculis commode sumere posset. Deinde primus in medium accessit Attilæ minister patinam carnibus plenam ferens; post ipsum qui panem ministrabant et obsonia mensis apposerunt. Sed ceteris quidem barbaris et nobis lautissima cœna præparata erat et in discis argenteis reposita, Attilæ vero in quadra lignea, et nihil præter carnes. Moderatum pariter in reliquis omnibus sese præbebat. Convivis aurea et argentea pocula suppeditabantur; Attilæ poculum erat ligneum. Simplex admodum illius vestis nulla re, nisi munditie, ornata erat. Neque ejus ensis, neque calceorum barbarorum ligamina, neque ejus equi frena, ut reliquorum Scytharum, auro aut lapidibus aut alia quacunque re pretiosa erant ornata. Ut obsonia primorum ferculorum fuere consumpta, surreximus, neque prius quisquam nostrum ad sedem

suam est reversus, quam sibi traditam pateram vini plenam, servato priore ordine, Attilam salvum et incolumem precatus, ebibisset. Eo ad hunc modum honore culto, sedimus. Tum nova fercula cuique mensæ sunt illata, quæ alia continebant esculenta, ex quibus ubi omnes, quoad satis esset, comedisset, eodem modo surreximus, et epoto calice rursus consedimus. Adveniente vespere, facibusque accensis, duo Scythæ coram Attila proderunt, et versus a se factos, quibus ejus victoria et bellicæ virtutes canebant, recitarunt. In quo convivæ oculos defixerunt; et alii quidem versibus delectabantur, aliis bellorum recordatio animos excitabat, aliis manabant lacrimæ, quorum corpus ætate debilitatum erat et vigor animi quiescere cogebatur. Post cantus et carmina Scythia nescio quis mente captus absurda et inepta nec sani quicquam habentia effundens risum omnibus commovit. Postremo Zeron Maurusius introivit. Edecon enim illi persuaserat, ut ad Attilam veniret, omnem operam et studium pollicitus, quo uxorem recuperaret. Hanc enim, quam illi Bleda faveret, in barbarorum regione acceperat, eamque in Scythia, ab Attila ad Aetium dono missus, reliquerat. Sed hac spe frustratus est, quia Attilas illi succensus, quoad ad sua remigrasset. Itaque tunc arrepta festivitatis occasione, progressus et forma et habitu et pronuntiatione et verbis confuse ab eo prolatis, Romanæ Hunnorum et Gothorum linguam intermiscens, omnes lætitia implevit, et effecit ut in vehementem risum prorumperent. Sed Attilas

γὰρ ἔμενον ἀστεμφῆς καὶ τὸ εἶδος ἀμετάτρεπτος, καὶ οὐδὲν οὔτε λέγων οὔτε παῖων γέλωτος ἐχόμενον ἐφαίνετο, πλὴν ὅτι τὸν νεώτατον τῶν παίδων (Ἡρνᾶς δὲ ὄνομα τούτῳ) εἰσιόντα καὶ παρεστῶτα εἶλε τῆς παρειᾶς, γαληνοῖς ἀποβλέπων ὁμμασι πρὸς αὐτόν. Ἐμοῦ δὲ θαυμάζοντος ὅπως τῶν μὲν ἄλλων παίδων ὀλιγοῖσι, πρὸς δὲ ἐκεῖνον ἔχοι τὸν νοῦν, ὁ παρακαθήμενος βάρβαρος, συνιείς τῆς Αὔσονίων φωνῆς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ μοι ῥηθήσομένων μηδὲν ἐκλέγειν προειπῶν, ἔφασκε τοὺς μάντεις τῷ Ἀττίλῃ προηγορευκέναι, τὸ μὲν αὐτοῦ πεσεῖσθαι γένος, ὑπὸ δὲ τοῦ παιδὸς ἀναστήσεσθαι τούτου. Ὡς δὲ ἐν τῷ συμποσίῳ εἶλκον τὴν νύκτα, ὑπέξῃθρομεν, ἐπὶ πολὺ μὴ βουληθέντες τῷ πῶτῳ προσκαρτερεῖν.

Ἡμέρας δὲ γενομένης ἐπὶ τὸν Ὀνηγήσιον ἤλθομεν, χρῆναι ἡμᾶς διαφεθῆναι λέγοντες καὶ μὴ τηνώλλως τρίθειν τὸν χρόνον. Καὶ ὃς ἔφη ἐθέλειν καὶ τὸν Ἀττίλῃ ἀποπέμπειν ἡμᾶς. Καὶ μικρὸν διαλιπὼν ἅμα τοῖς λογάσιμ ἐβουλεύετο περὶ τῶν Ἀττίλῃ δεδογμένων, καὶ τὰ βασιλεῖ ἀποδοθησόμενα συνέταττε γράμματα, ὑπογραφένων αὐτῷ παρόντων καὶ Ρουστικίῳ, ἀνδρὸς δρομῆνου μὲν ἐκ τῆς ἄνω Μυσίας, ἀλόντος δὲ ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ διὰ λόγων ἀρετὴν τῷ βαρβάρῳ ἐπὶ τῇ τῶν γραμμάτων διαπονουμένου συντάξει. Ὡς δὲ ἐκ τῆς συνόδου διανέστη, ἐδεξήθημεν αὐτοῦ περὶ λύσεως τῆς Σύλλου γαμετῆς καὶ τῶν ἐκείνης παίδων, ἐν τῇ Ρατιαρίας ἀνδραποδισθέντων ἁλώσει. Καὶ πρὸς μὲν τὴν αὐτῶν οὐκ ἀπηγόρευσε λύσει, ἐπὶ πολλοῖς δὲ σφᾶς ἐβούλετο χρήμασιν ἀπεμπολᾶν. Ἡμῶν δὲ ἔλεειν αὐτοὺς

τῆς τύχης ἱκετευσάντων, τὴν προτέραν εὐδαιμονίαν λογιζόμενον, διέβη τε πρὸς τὸν Ἀττίλῃ, καὶ τὴν μὲν γυναῖκα ἐπὶ πεντακοσίους διαφῆκε χρυσοῖς, τοὺς δὲ παῖδας δῶρον ἔπεμπε βασιλεῖ. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἡ Ῥέκαν (leg. καὶ Κρέκα, ut supra) ἢ τοῦ Ἀττίλῃ γαμετῆ παρὰ Ἀδάμει τῶν αὐτῆς πραγμάτων τὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντι δειπνεῖν ἡμᾶς παρεκάλει. Καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντες ἅμα τισι τῶν ἐκ τοῦ ἔθνους λογάδων φιλοφροσύνης ἐτύχομεν. Ἐδεξιοῦτο δὲ ἡμᾶς μελιχίοις τε λόγοις καὶ τῇ τῶν ἐδωδῆμων παρασκευῇ. Καὶ ἕκαστος τῶν παρόντων Σκυθικῆ φιλοτιμία κύλικα ἡμῖν πλήρη διανιστάμενος ἐδίδου, καὶ τὸν ἐκπιόντα περιβαλὼν καὶ φιλήσας ταύτην ἐδέχετο. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐλθόντες ἐς ὑπνον ἐτρέπημεν. Τῆ δὲ ὑστεραῖα ἐπὶ συμπόσιον αὐθις ἡμᾶς Ἀττίλῃς ἐκάλει, καὶ τῷ προτέρῳ τρόπῳ παρὰ τε αὐτὸν εἰσήλθομεν καὶ ἐς τὴν εὐωχίαν ἐτρέπημεν. Συνέβαινε δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης ἅμα αὐτῷ μὴ τὸν πρεσβύτερον τῶν παίδων ἦσθαι, ἀλλὰ γὰρ Ὡθάρσιον, θεῖον αὐτῷ τυγχάνοντα πρὸς πατρός. Παρὰ πᾶν δὲ τὸ συμπόσιον λόγοις φιλοφρονούμενος φράζειν ἡμᾶς βασιλεῖ παρεκελεύετο τῷ Κωνσταντίῳ, ἐς αὐτῷ παρὰ Αἰετίου ἀπέσταλτο ὑπογραφῶς χάριν, διδόναι ἦν αὐτῷ γυναῖκα καὶ ὑπέσχετο. Παρὰ γὰρ τὸν βασιλέα Θεοδοσίον ἅμα τοῖς σταλεῖσι παρὰ τοῦ Ἀττίλῃ πρέσβεσιν ἀφικόμενος ὁ Κωνσταντίος τὴν εἰρήνην Ῥωμαίοις καὶ Σκύθαις ἔφησεν ἐπὶ μακρὸν φυλάττεσθαι χρόνον παρασκευάσειν, ἂν αὐτῷ γυναῖκα εὐπορον δοίη. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐπένευσε βασιλεὺς, καὶ Σχορνίλου περιουσία καὶ γέγει κοσμουμένου θυγατέρα

semper eodem vultu, omnis mutationis expertus, et immotus permansit, neque quicquam facere aut dicere, quod jecum aut hilaritatem præ se ferret, conspectus est: præterquam quod juniorem ex filiis introentem et adventantem, nomine Ernas, placidis et lætis oculis est intuitus, et eum gena traxit. Ego vero quum admirarer, Attilam reliquos suos liberos parvi facere, ad hunc solum animum adjicere, unus ex barbaris, qui prope me sedebat et Latine lingue usum habebat, fide prius accepta, me nihil eorum, quæ dicerentur, evulgaturum, dixit vates Attilæ vaticinatos esse, ejus genus, quod alioquin interitum foret, ab hoc puero restauratum iri. Ut vero convivium ad multam noctem protraxerunt, non diutius nobis computationi indulgendum esse rati, exivimus.

Die exorto, Onesium adivimus dicentes, nos dimitti oportere, neque nobis diutius tempus terendum esse. Ille, Attilam quoque in ea esse voluntate, et nos dimittere constituisse respondit. Itaque non multo post consilium procerum de his, quæ Attilas staturat, habuit, et litteras, quæ imperatori redderentur, digessit. Aderant enim quorum curæ epistolas scribere incumbabat, inter quos erat Rusticius, vir e superiore Mysia ortus, qui ab hostibus captus, quum dicendi facultate valeret, barbaro operam in conscribendis epistolis navabat. Dimisso concilio, ab Onesio precibus contendimus, ut Syllæ uxori et ejus liberis, qui in expugnatione urbis Ratiariæ una cum matre in servitutem redacti erant, libertatem restitueret. Et vero ab his libe-

randis minime abhorrebat, sed eorum libertatem magna pecuniæ summa a nobis emptam volebat. Itaque nos eum supplices orare et obtestari, ut, habita eorum pristinae fortunæ ratione, presentis calamitatis commiseratione moveretur. Ille, ut Attilam adiit, mulierem pro quingentis aureis liberam dimisit, et ejus filios dono ad imperatorem misit. Interea Creca, Attilæ uxor, in aedes Adamis, qui ejus res domesticas curabat, nos ad cœnam invitavit. Ab eo una cum pluribus Scythiæ principibus comiter excepti sumus et jucundis sermonibus et magnifico epularum apparatu. Tum unusquisque eorum qui aderant, surgens, Scythica comitate poculum plenum nobis porrexit, et eum, qui biberat, amplexus et exosculatus, illud excepit. A cœna nos in tentorium nostrum recipientes, somnum cepimus. Postridie iterum nos Attilas ad cœnam invitavit, et eodem, quo prius, ritu ad eum accessimus et ad hilaritatem nos convertimus. Tum autem non senior ex filiis Attilæ in ejus thoro una cum ipso accumbebat, sed Oebarsius, ejus patruus. Per totum convivii tempus nos blandis sermonibus appellans imperatori dicere jussit, ut Constantio, quem ad eum Aetius, ut ab epistolis esset, miserat, uxorem daret eam, quam illi promisisset. Etenim Constantius una cum Attilæ legatis ad Theodosium venerat, et se operam daturum, ut pax longo tempore inter Romanos et Hunnos servaretur, dixerat, modo sibi uxorem locupletem matrimonio copularet. Huic petitioni imperator annuerat, et Saturnini filiam, viri et opibus et genere clari et ornati, se illi nuptui daturum

εἰρήκει δώσειν. Τὸν δὲ Σατορνίλον ἀνηρήκει Ἀθηναῖς ἢ καὶ Εὐδοκία· ἀμφοτέροις γὰρ ἐκαλεῖτο τοῖς ὀνόμασιν. Ἐς ἔργον δὲ τὴν αὐτοῦ οὐ συνεχώρησεν ἀχθῆναι ὑπόσχεσιν Ζήνων, ὑπατικὸς ἀνὴρ καὶ πολλὴν ἀμφ' αὐτὸν ἔχων Ἰσαύρων δύναιμι, μεθ' ἧς καὶ τὴν Κωνσταντίνου κατὰ τὸν τοῦ πολεμοῦ καιρὸν φυλάττειν ἐπετέτραπτο. Τότε δὴ τῶν ἐν τῇ Ἐφ' στρατιωτικῶν ἄρχων ταγματῶν ὑπεξάγει τοῦ φρουρίου τὴν κόρην, καὶ Ρούφῳ τινί, ἐν τῶν ἐπιτηδείων, κατεγγυᾷ. Ταῦτης δὲ ἀφηρημένης, ὁ Κωνσταντῖος ἐδεῖτο τοῦ βαρβάρου, ἐνυβρισμένον αὐτὸν μὴ περιορᾶσθαι, ἀλλ' ἢ τὴν ἀφαιρεθεῖσαν ἢ καὶ ἄλλην αὐτῷ δίδοσθαι γαμετὴν φερνὴν εἰσοίσουσαν. Παρὰ τὸν τοῦ δαίτηνος ποίνων καιρὸν ὁ βάρβαρος λέγειν τῷ βασιλεῦσιν τὸν Μαξιμῖνον ἐκέλευε, μὴ χρῆναι τῆς ἐξ αὐτοῦ τῶν Κωνσταντῖνον ἐλπίδος διαμαρτεῖν· οὔτε γὰρ βασιλεῖ (βασιλικὸν? B.; πρέπειν suppl. N.) τὸ ψεύδεσθαι. Ταῦτα δὲ ὁ Ἀττήλας ἐνετέλλετο, ὑποσχομένου Κωνσταντῖου χρήματα δώσειν, εἰ τῶν ζαπλοῦτων αὐτῷ παρὰ Ῥωμαίοις κατεγγυηθεῖ γυνή.

Τοῦ δὲ συμποσίου ὑπεξελθόντες, μετὰ τὴν νύκτα ἡμερῶν διαγενομένων τριῶν, διηφείθημεν δώροις τοῖς προσήκουσι τιμηθέντες· ἐπέμπε δὲ ὁ Ἀττήλας καὶ Βέριγον τὸν ἡμῶν ἐν τῷ συμποσίῳ προκαθεσθέντα, ἀνδρᾶ τῶν λογάδων καὶ πολλῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ κωμῶν ἀρχοντα, παρὰ βασιλέα πρεσβευσόμενον, ἄλλως τε καὶ αὐτὸν, ὅσα δὴ πρέσβυν, [δῶρα] παρὰ Ῥωμαίων δεξασθαι [βουλόμενος]. Ποιομένων δὲ ἡμῶν τὴν πορείαν καὶ πρὸς κώμη καταλυσάντων τινί, ἦλτο Σκύθης ἀνὴρ κατασκοπῆς ἕνεκα ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἐς τὴν βάρβαρον

διαβεβηκῶς χώραν· καὶ αὐτὸν Ἀττήλας ἀνασκοπισθῆναι παρεκελεύσατο. Τῇ δὲ ἐπιούσῃ δι' ἑτέρων κωμῶν πορευομένων ἡμῶν, ἀνδρες δύο τῶν παρὰ Σκύθαις δουλευόντων ἦγοντο, ὅπισθ' αὐτῶν χεῖρε δεδεμένω, ὡς τοὺς κατὰ πόλεμον ἀνελόντες δεσπότης· καὶ ἐπὶ ζύλων δυοῖν κεραταῖς ἐχόντων ἀμφοῖν τὰς κεφαλὰς ἐμβαλόντες ἀνεσταύρωσαν. Ἐφ' ὅσον δὲ τὴν Σκυθικὴν διεξήκειμεν, ὁ Βέριγος ἐκονῶναι τε ἡμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἡσυχῆς τις καὶ ἐπιτηδείους ἐνομιζέτο. Ὡς δὲ τὸν Ἰστρον ἐπεραλώθημεν, ἐν ἐχθροῦ ἡμῖν ἐγένετο μοῖρα διὰ τινος εἰώλους προφάσεις ἐκ τῶν θεραπόντων· συνενεχθείσας. Καὶ πρότερον μὲν τὸν ἵππον ἀφείλετο, ὃ τὸν Μαξιμῖνον δωρησάμενος ἦν. Ὁ γὰρ Ἀττήλας πάντας τοὺς ἀμφ' αὐτὸν λογάδας παρεκελεύσατο δώροις τὸν Μαξιμῖνον φιλοφρονήσασθαι, καὶ ἕκαστος ἐπέπομφε ἵππον αὐτῷ, μεθ' ὧν καὶ ὁ Βέριγος. Ὀλίγους δὲ λαβὼν τοὺς ἄλλους ἀπέπεμπε, τὸ σῶφρον δηλοῦσαι ἐκ τῆς μετριότητος ἐσπουδακῶς. Τοῦτον οὖν ἀφείλετο τὸν ἵππον, καὶ οὔτε συνοδοιορεῖν οὔτε συνεστιᾶσθαι ἠνέσχετο· ὥστε ἡμῖν ἐν τῇ βαρβάρων χώρᾳ γενομένου συμβόλου, ἐς τοῦτο προελθεῖν. Καὶ ἐντεῦθεν διὰ τῆς Φιλίππου ἐπὶ τὴν Ἀδριανου πόλιν τὴν πορείαν ἐποιήσάμεθα. Ἐν ἧ διαναπαυσάμενοι ἐς λόγους ἤλθομεν τῷ Βερίγῳ, καὶ αὐτὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς σιωπῆς κατεμειψάμεθα, ὅτι γε δὴ ὀργίζεται οὐκ ἀδικοῦσιν οὐδέν. Θεραπεύσαντες οὖν αὐτὸν καὶ ἐπὶ ἐστίασι καλέσαντες ἐξωρμήσαμεν. Καὶ τῷ Βιγίλᾳ ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαντήσαντες ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἐπαναζευγνύντι, καὶ τὰ παρὰ Ἀττήλα ἡμῖν τῆς ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἀποκρίσεως εἰρημένα ἀφηγγασάμενοι, τῆς

promiserat. Saturninum autem interemerat (*an. 444 sec. Chron. Marcellini*) Athenais seu Eudocia, uxor Theodosii (utroque enim nomine vocabatur), neque imperatori ad exitum perducere, quod promiserat, per Zenonem, virum consularem, licuit. Is, magna Isaurorum multitudine stipatus, urbi Constantinopoli, quo tempore bello premebatur (*an. 442?*), presidio fuerat. Tunc vero quum orientaliū exercituum dux esset, puellam custodia eduxit, et Rufo cuidam, uni ex suis necessariis, despondit. Hac puella sibi subtracta, Constantius barbarum orabat, ne sibi factam contumeliam negligeret, sed perficeret, ut sibi uxor daretur aut ea, quæ erepta fuerat, aut etiam alia, quæ dotem afferret. Quamobrem per cænæ tempus barbarus Maximinum imperatori dicere iussit, non oportere Constantium spe ab ipso excitata falli, et ab imperatoris dignitate alienum videri, mendacem esse. Hæc Attilas Maximino mandavit, propterea quod Constantius illi pecuniæ summam pollicitus erat, si uxorem e Romanis puellis locupletem duceret.

Sub noctem a cæna discussimus. Tribus deinde diebus elapsis, muneribus donati dimissi sumus. Attilas quoque Berichum, virum e Scythiæ primoribus, multorum vicorum in Scythia dominum, et qui in convivio superiore loco sederat, nobiscum legatum ad imperatorem misit tum alias ob causas, tum vero, quod eum legatum donis Romanorum ditari vellet. Nobis autem iter conficientibus et in vico quodam commorantibus, captus est vir Scythia, qui a Romanis explorandi gratia in barbaram regionem descen-

derat, quem crucis supplicio affici Attilas præcepit. Postridie etiam dum per alios vicos progredieremur, duo, qui apud Scythas serviebant, manibus vincti post terga trahebantur, quod iis, quos belli casus dominos fecisset, vitam eripuissent. Hos affixis amborum capitibus in lignis quæ antennis habebant suspenderunt. Berichus vero, quamdiu Scythiam peragravimus, eadem via nobiscum iverat, et placidus et amicus visus erat. Ut Istrum trajecimus, propter quasdam vanas causas, a servis ortas, nos inimicorum loco habuit. Et primum quidem equum, quem Maximino dono dederat, ad se revocavit. Etenim Attilas omnes Scythiæ principes, qui in ipsius comitatu erant, donis Maximinum ornare jusserat, et unusquisque certatim illi equum miserat, inter quos et Berichus. At ille quum moderationis gloriam sibi comparare studeret, ex equis oblati paucos acceperat, reliquos rejecerat. Berichus igitur equum, quem Maximino dederat, ademit, neque deinceps eadem via ire aut cænari nobiscum voluit. Itaque hospitalitatis tessera, in barbaram regione contracta, eo usque progressa est. Hinc per Philippopolim ad Adrianopolim nobis iter fuit. In hac civitate quiescentes, Berichum rursus allocuti cum eo, quod tamdiu erga nos silentium tenuisset, expostulavimus. Nec enim ullam fuisse causam cur nobis irasceret, quandoquidem in nulla re eum offenderamus. Itaque eo placato et ad cænam invitato, ab Adrianopoli movimus. In itinere Bigilam, qui in Scythiam revertebatur, obvium habuimus: quo edocto, quæ Attilas ad legationem nostram responderat, captum iter con-

ἐπανόδου εἰχόμεθα. Ὡς δὲ ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρεγενόμεθα, μεταβληθῆσαι μὲν ᾤόμεθα τὸν Βέρικον τῆς ὀργῆς· ὃς δὲ τῆς ἀγρίας οὐκ ἐπελέληστο φύσεως, ἀλλ' ἐς διαφοράς ἐχώρει, καὶ ἐν κατηγορίᾳ ἐποιεῖτο τὸν Μαξιμίον, ὡς ἔφησεν εἰς τὴν Σκυθικὴν διαβάς τὸν Ἀρεβίνδον καὶ τὸν Ἄσπαρα, ἀνδράσιν στρατηγούς, μηδεμίαν παρὰ βασιλεῖ ἔχειν μοῖραν, καὶ ὡς ἐν ὀλιγωρίᾳ τὰ κατ' αὐτοὺς ἐποιήσατο, τὴν βαρβαρικὴν ἐλέγξας κούφότητά.

ΛΟΓΟΣ Δ'.

Ἄναξεύξαντα δὲ τὸν Βιγίλαν καὶ ἐν αἷς τὸν Ἀττίλαν τόποις διατρίβειν συνέβαιεν ἀφικόμενον περιστάντες εἶχον (συνεῖχον Ν.) οἱ πρὸς τοῦτο παρεσκευασμένοι βάρβαροι, καὶ τὰ χρήματα, ἅπερ τῷ Ἐδέκωνι ἐκόμιζεν, ἀφείλοντο. Ὡς δὲ καὶ αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττίλαν ἦγον, καὶ ἀνηρωτῶτο ὅτου χάριν τοσοῦτον φέροι χρυσίον, ἔφη οἰκείας τε καὶ τῶν παρεπομένων προνοίας ἔνεκα, ὥστε μὴ ἐνδεία τροφῶν ἢ ἵππων σπάνει, ἢ καὶ τῶν φορητῶν ὑποζυγίων ὑπὸ τῆς μακρῆς ἐκδαπανηθέντων ὁδοῦ, διαμαρτεῖν τῆς περὶ τῆς πρεσβείας σπουδῆς· παρεσκευάσθαι δὲ αὐτῷ καὶ ἐς αἰχμαλώτων ὄνην, πολλῶν κατὰ τὴν Ῥωμαίων δεηθέντων αὐτοῦ, τοὺς σφισι προσήκοντας λύσασθαι· καὶ ὁ Ἀττίλας « ἀλλ' οὗτοι, » ἔφη, « σὺ πονηρὸν θηρίον, » τὸν Βιγίλαν λέγων, « τὴν δίκην σοριζόμενος λήσεις, οὐδὲ ἔσται σοι πρόφασις ἱκανὴ εἰς τὸ τὴν κόλασιν διαφυγεῖν, μείζονος μὲν τῆς σῆς δαπάνης παρασκευῆς σοι χρημάτων ὑπαρχούσης, καὶ τῶν ὑπὸ σοῦ ἵππων καὶ ὑποζυγίων ὀνηθησομένων, καὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων λύσεως, ἣν σὺν Μαξιμίῳ παρ' ἐμὲ ἀφικόμενῳ ποιεῖν ἀπηγόρευσα. » Ταῦτα εἰπὼν τὸν υἱὸν (ἦν δὲ καὶ τῷ Βιγίλᾳ τότε πρῶτον ἐς τὴν βαρβάρων ἡκολουθηκὸς χώραν) ἔριπε

καταβληθῆναι παρεκελεύσατο, εἰ μὴ φθάσας εἶποι ὅτι τὰ χρήματα καὶ δι' ἣν αἰτίαν κομίζεαι. Ὁ δὲ ὡς ἐθεάσατο τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα, ἐς δάκρυά τε καὶ ὀλοφυρμούς ἐτρέπη, καὶ ἀνεβόα τὴν δίκην ἐπ' αὐτὸν φέρειν τὸ ξίφος, οὐκ ἐπὶ τὸν νέον τὸν ἀδικούντα οὐδέν. Καὶ μηδὲν μελλήσας τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἐδέκωνι καὶ τῷ εὐνούχῳ καὶ τῷ βασιλεῖ μελετηθέντα ἔλεγε, συνελθὼς δὲ ἐς ἱεσσίαν τρεπόμενος, ὥστε αὐτὸν μὲν ἀναίρεθῆναι, διαφεθῆναι δὲ τὸν παῖδα. Γνοὺς δὲ ὁ Ἀττίλας ἀπὸ τῶν Ἐδέκωνι εἰρημένων μηδὲν διεψεύσθαι τὸν Βιγίλαν, ἐν δεσμοῖς εἶναι προσέταττεν, οὐ πρότερον λύσειν ἀπειλήσας πρὶν ἢ τὸν παῖδα ἐκπέμψας ἐτέρας ἀπὸ πεντήκοντα χρυσίου λίτρας ὑπὲρ τῶν σφετέρων κομίσει λύτρων. Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, ὁ δὲ ἐς τὴν Ῥωμαίων ἐπανήει. Ἐπεμπε δὲ καὶ Ὁρέστην καὶ Ἡσλαν ὁ Ἀττίλας ἐς τὴν Κωνσταντίνου.

9.

Jornandes De reb. Get. c. 34 : *Ad quem in legationem remissus a Theodosio juniore Priscus, tali voce inter alia refert. Ingentia siquidem flumina, id est Tysiam Tibisiamque et Driccam transeuntes, venimus in locum illum, ubi dudum Vidicula, Gothorum fortissimus, Sarmatum dolo occubuit. Indeque non longe ad vicum in quo rex Attila morabatur, accessimus : vicum, inquam, ad instar civitatis amplissimæ, in quo lignea mœnia ex tabulis nitentibus fabricata reperimus, quarum compago ita solidum mentiebatur, ut vix ab intento posset junctura tabularum comprehendi. Videres triclinia ambitu prolixiore distenta, porticusque in omni decore dispositas. Area vero curtis ingenti ambitu cingebatur, ut amplitudo ipsa regiam aulam ostende-*

tinuavimus. Ut Constantinopolim venimus, Berichum existimabamus iram abjecisse, sed agrestis et feræ suæ naturæ minime est oblitus. Nam Maximinum insimulavit dixisse, quum in Scythiam transisset, Areobindi et Asparis, exercituum ducum, auctoritatem apud imperatorem nullius esse ponderis, et quum barbarorum levitatem et inconstantiam notasset, eorum gesta in nullo pretio habuisse.

E LIBRO QUARTO.

Reversum Bigilam, quum in iis locis advenisset, ubi tum Attilas commorebatur, circumstantes barbari ad id præparati comprehenderunt, et manus in pecunias, quas Edeconi afferebat, injecerunt. Quum ipsum ad Attilam adduxissent, is ex eo quæsit, cujus rei gratia tantum auri asportasset. Ille respondit, ut suis et comitum suorum necessitatibus provideret, ne rerum necessarium inopia, aut equorum, aut aliorum animalium vecturæ aptorum penuria, quæ per longa itinera deperissent, a studio obeundarum legationum avocaretur. Præterea ad redemptionem captivorum pecuniam paratam esse. Multos enim ex Romanis a se magnopere petiisse, ut propinquos suos redimeret. Cui Attilas : « Sed neque jam, o turpis bestia (Bigilam appellans), ullum tibi tuis cavillationibus judicii

subeundi patebit effugium : neque ulla satis idonea causa erit, qua meritum supplicium evitare possis. Longe enim major summa est, quam qua tibi sit opus ad sustentandam familiam, vel etiam quam impendas in emptionem equorum, vel jumentorum, vel liberationem captivorum, quam jamdudum Maximino, quum huc venerat, interdixi. » Hæc dicens, filium Bigilæ (is tum primum patrem secutus in barbaram regionem venerat) ense occidi jubet, nisi pater, quem in usum et quam ob causam tantum auri advexisset, aperiret. Ille ut vidit filium mortis addictum, ad lacrimas conversus, jus implorare, et ense in se mitti debere, non in filium, qui nihil commeruisset. Nec cunctatus omnia clandestina consilia, quæ a se, ab Edecone, ab eunucho et imperatore in Attilam composita fuerant, aperuit, et ad preces prolapsus, orare et obtestari, ut se occideret, et filium nihil promeritum liberaret. Quum autem Attilas ex his, quæ Edecon sibi detexerat, Bigilam nihil mentitum perspiceret, in vincula duci præcepit, e quibus non prius eum exsolutorum minatus est, quam ejus filius in eam rem dimissus alias quinquaginta auri libras pro liberatione sua exsolvisset. Et Bigilas quidem in vincula est conjectus, filius autem ad Romanos rediit. Misit etiam Attilas Orestem et Eslam Constantinopolim.

ret. Hæc sedes erant Attilæ regis barbariam totam tenentis : hæc captis civitatibus habitacula præponebat. Hæc jungenda iis quæ legimus fr. 8, pag. 85.

10.

Idem ib c. 35 : Qui [Attila] quamvis hujus esset naturæ, ut semper magna confideret, addebat ei tamen confidentiam gladius Martis inventus, sacer apud Scytharum reges semper habitus. Quem Priscus historicus tali refert occasione detectum. Quum pastor, inquiring, quidam gregis unam buculam conspiceret claudicantem, nec causam tanti vulneris inveniret, sollicitus vestigia cruoris insequitur : tandemque venit ad gladium, quem depascens herbas bucula incaute calcaverat, effossumque protinus ad Attilam defert. Quo ille munere gratulatus, ut erat magnanimus, arbitratur se totius mundi principem constitutum, et per Martis gladium potestatem sibi concessam esse bellorum. Paucis hæc indicata in fr. 8, p. 91. Adde alterum de Hunnis locum, ubi Priscus laudatur ap. Jornand. c. 24 : Tali ergo Hunni stirpe creati, Gothorum finibus advenerunt. Quorum natio sæva, ut Priscus historicus refert, in Mæotide palude ulteriorem ripam insedit, venatione tantum, nec alio labore experta, nisi quod, postquam crevisset in populos, fraudibus et rapinis vicinam gentem conturbavit.

[11.]

[Suidas : Ζέρκων, Σκύθης οὗτω καλούμενος, Μαυρούσιος τὸ γένος, διὰ δὲ κακοφυίαν σώματος καὶ τὸ γέλωτα ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς καὶ ὀφεις παρέχειν (βραχὺς γὰρ τις ἦν, κυρτὸς, διάστροφος τοῖς ποσὶ, τὴν βίνα τοῖς μυκτῆρσι παραφαίνων διὰ σιμότητος ὑπερβολῆς), Ἀσπαρὶ τῷ Ἀρδαβουρίου ἐδεδωρῆτο, καθ' ὃν ἐν Λιβύῃ διέτριβε χρόνον. Ἡλιὸς δὲ τῶν βαρβάρων ἐς τὴν Θρακῶν ἐμβαλόντων καὶ παρὰ τοὺς βασιλείους ἤχθη Σκύθας, καὶ Ἀττήλας μὲν οὐδὲ τὴν αὐτοῦ ἤνεγκεν ὄψιν· ὁ δὲ Βλήδας ἤσθη λίαν αὐτῷ φλεγ-

11.

Zercon, Scytha sic vocatus, genere Maurusius. Qui propter corporis deformitatem, et quod vocis balbutie ipsoque aspectu risum movebat (nam brevis erat, gibbosus, distortis pedibus, et mirum in modum simus, ita ut nasum e naribus tantum cognosceres), Aspari, Artaburii filio, tum in Libya commoranti, donatus est. Captus autem erat, quum barbari in Thraciam irrupissent, et ad Scythas regio est perductus: quorum Attila ne aspectum quidem hominis tulit, Bledas vero supra modum eo delectatus est loquente ridicula tantum, et si non loqueretur, insolentius incedente corpusque jactante. Aderat autem ipsi et epulanti et ad bellum proficiscenti, in expeditionibus arma assumens ad risum movendum facta. Quamobrem etiam Bledas tanti eum fecit, ut fuga elapsus cum Romanis captivis, neglectis ceteris, summa cura queri jussisset: captum autem et

γομένῳ οὐ μόνον γέλωτος ἄξια, εἰ δὲ μήγε, καὶ βαδίζοντι καὶ περιττώσιν κινουντι τὸ σῶμα· συνῆν δὲ αὐτῷ εὐνοχομένῳ καὶ ἐκστρατεύοντι, πεποιημένην πρὸς τὸ γελοιότερον ἀναλαμβάνων ἐν ταῖς ἐξόδοις πανοπλίαν. Διὸ δὴ περισπούδαστον αὐτὸν ὁ Βλήδας ποιούμενος μετὰ αἰχμαλιώτων ἀποδράντα Ῥωμαίων, τῶν μὲν ἄλλων κατωλιγώρησεν, αὐτὸν δὲ μετὰ πάσης φροντίδος ἀναζητεῖσθαι προσέταξεν. Καὶ ἀλόντα καὶ παρ' αὐτὸν ἀγθέντα ἐν δεσμοῖς ἰδὼν ἐγέλασε. Καὶ καθυφεὶς τῆς ὀργῆς ἐπυθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς, καὶ ὅτου χάριν νομίζοι τὰ Ῥωμαίων τῶν παρὰ σφίσι ἀμείνονα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἀμάρτημα μὲν τὴν φυγὴν εἶναι, ἔχειν δὲ τοῦ ἀμαρτήματος λόγον τὸ μὴ γαμετὴν αὐτῷ δεδόσθαι. Τῷ δὲ γέλωτι μᾶλλον ὁ Βλήδας ὑπαχθεὶς δίδωσιν αὐτῷ γυναῖκα τῶν εὖ γεγονότων καὶ τῇ βασιλίδι διακονησάμενων, ἀτόπου δὲ τινος πράξεως ἕνεκα οὐκέτι παρ' ἐκείνην φοιτῶσαν. Καὶ οὕτω διετέλει ἅπαντα τὸν χρόνον τῷ Βλήδᾳ συνὼν, μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευταίην Ἀττήλας Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων δῶρον τὸν Ζέρκωνα δίδωσιν, ὃς αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀσπαρὰ ἔπεμψεν.] Hæc, si recte Prisco vindicavit Vale-sius, jungenda cum fr. 8, p. 92, ubi de Zercone isto jam vidimus. Pro Ἀσπαρὶ τῷ Ἀρδαβουρίῳ recte Niebuhrius emend. : Ἀ. τ. Ἀρδαβουρίου; sed non erat cur verteret : patri Ardaburii (quæ vocis πατρὶ οmissio insolens, adeo ut vulgatam intactam reliquerit Bernhardus); nam duo sunt Ardaburii, alter pater, alter filius Asparis. V. Tillemont. VI, p. 105 et passim.

12. (449. Theodos. an. 42.)

Exc. De leg. gent. p. 38. 39 : Ὅτι φωραθέντα τὸν Βιγίλαν ἐπιβουλεύομενον τῷ Ἀττήλᾳ, καὶ τοῦ χρυσίου τὰς ἑκατὸν λίτρας τὰς παρὰ τοῦ Χρυσάφου τοῦ εὐνούχου σταλείσας ἀφελόμενον (ἀφελόμενος Class.), παρευθὺς ἔπεμπεν Ὀρέστην καὶ Ἡολαν ὁ Ἀττήλας ἐς τὴν Κωνσταντίνου, ἐντελεσμένους τὸν μὲν Ὀρέστην τὸ βαλάντιον, ἐν ᾧ περ ἐμβεβλήκει Βιγίλας τὸ χρυ-

ad se adductum in vinculis conspicatus risit, et remissa ira causam fugæ quæsit, et ejus rei gratia res Romanorum suis meliores putaret. Ille vero respondit se quidem peccasse, quod fugisset; sed peccati causam se habere, quod nulla uxor ipsi data fuisset. Tunc Bledas in majorem risum prorumpens uxorem ipsi dedit, unam de nobilibus, quæque fuerat de reginæ ministris, sed ob peccatum quoddam ad illam non amplius accedebat. Hoc igitur pacto cum Bleda vixit perpetuo. Post ejus vero mortem Attila Aetio, Romanorum occidentalium duci, Zerconem dono mittit; isque ad Asparem misit.

12.

Bigila insidiarum in Attilam manifeste convicto, Attilas, ablatis ab eo centum auri libris, quas a Chrysaphio acceperat, extemplo Orestem et Eslam Constantinopolim misit, jussisque Orestem, crumena, in quam Bigilas aurum, quod

σίον Ἐδήκωνι δοθησόμενον, τῷ σφετέρῳ περιθέοντα τραχήλῳ ἔλθειν τε παρά βασιλέα, καὶ αὐτῷ ἐπιδείξαντα καὶ τῷ εὐνοῦχῳ ἀνερωτῆν εἶγε αὐτὸ ἐπιγινώσκουεν; τὸν δὲ Ἦολαν λέγειν ἀπὸ στόματος, εὐ μὲν γεγονότος εἶναι πατρός τὸν Θεοδοσίον παῖδα, εὐ δὲ καὶ αὐτὸν φύντα καὶ τὸν πατέρα Μουνδίουχον διαδεξάμενον διαφυλάξαι τὴν εὐγένειαν· ταύτης δὲ τὸν Θεοδοσίον ἐκπεπτωκότα δουλεύειν αὐτῷ τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν ὑφιστάμενον. Οὐ δίκαιον οὖν ποιεῖ τῷ βελτίονι καὶ ὄν αὐτῷ ἢ τύχῃ δεσπότην ἀνέδειξεν, ὡς πονηρὸς οἰκέτης λαθριδῆς ἐπιτιθέμενος. Οὐ λύσειν οὖν τὴν αἰτίαν ἐφη τῶν ἐς αὐτὸν ἡμαρτημένων, εἰ μὴ γε τὸν εὐνοῦχον ἐκπέμψοι πρὸς κολασιν. Καὶ οὗτοι μὲν ἐπὶ τοῖσδε ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρεγένοντο· συνηχέθη δὲ τὸν Χρυσάφιον ἐξαιτῆσθαι καὶ παρὰ Ζήνωνος. Μαξιμίου γὰρ εἰρηκέναι τὸν Ἀττήλαν ἀπαγγειλαντος χρῆναι βασιλέα πληροῦν τὴν ὑπόσχασιν, καὶ τῷ Κωνσταντῷ τὴν γυναῖκα δίδόναι, ἣν οὐδαμῶς παρὰ τὴν ἐκείνου βουλήν ἑτέρῳ κατεγγυηθῆναι οἶόντε ἦν (εἶναι Β.)· ἢ γὰρ ὁ τολμήσας ἐκδεδώκει (ἐκδοῦναι δώσει; Bekk.) δίκας, ἢ τοιαῦτα τὰ βασιλέως ἐστίν, ὥστε μηδὲ τῶν σφετέρων κρατεῖν οἰκετῶν, καθ' ὧν συμμαχίαν, εἶγε βούλοιο, ἔτοιμον εἶναι παρασχέιν. Ἐδήχθη τε ὁ Θεοδοσίος τὸν θυμὸν, καὶ δημοσίαν τῆς κόρης οὐσίαν ποιεῖ.

13. (449. Theodos. an. 42.)

Exc. De leg. Rom. p. 71. 72 : Ὅτι ὑπ' ἀμφοτέρων, Ἀττήλα τε καὶ Ζήνωνος, αἰτούμενος ὁ Χρυσάφιος ἐν ἀγωνίᾳ καθεστήκει. Πάντων δὲ αὐτῷ εὐνοίαν

Edeconi daretur, conjecerat, collo imposita, in conspectum imperatoris venire atque eunuchum interrogare, num hanc crumenam nosset; deinde Esclam hæc verba proferre, Theodosium quidem clari patris et nobilis esse filium, Attilam quoque nobilis parentis esse stirpem, et patrem ejus Mundiuchum acceptam a patre nobilitatem integram conservasse. Sed Theodosium tradita a patre nobilitate excidisse, quod tributum sibi pendendo suus servus esset factus. Non igitur justam rem facere eum, qui præstantiori et ei, quem fortuna dominum ipsi dedit, tanquam servus improbus clandestinas insidias paret. Neque se prius criminari illum eo nomine destitutum, quam eunuchus ad supplicium sit traditus. Atque hi quidem cum his mandatis Constantinopolim pervenerunt. Eodem quoque tempore accidit ut Chrysaphius a Zenone ad pœnam deposceretur. Maximinus enim renuntiaverat, Attilam dicere, decere imperatorem promissis stare, et Constantio uxorem, quam promiserit, dare; hæc enim, invito imperatore, nemini fas fuisse desponderi: aut enim eum, qui contra ausus fuisset, pœnas daturum fuisse, aut eo imperatoris res deductas esse, ut ne servos quidem suos coercere posset, contra quos, si vellet, se auxilium ferre paratum esse. Sed Theodosius iracundiam suam palam faciens bona puellæ in publicum rededit.

13.

Hinc Attilas, illinc Zeno Chrysaphium ad pœnam deposcebant. Omnium autem in eum animis et studiis inclinatis,

τε καὶ σπουδῆν συνεισφερόντων, ἐδόκει παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρσθεύεσθαι Ἀνατόλιον καὶ Νόμον, τὸν μὲν Ἀνατόλιον τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἄρχοντα τελῶν καὶ τὰς συνθήκας τῆς ἐκείνου εἰρήνης προθέμενον, τὸν δὲ Νόμον τὴν τοῦ μαγίστρου τιμὴν (ἀρχὴν mgo Hoesch.) ἄρξαντα καὶ ἐν τοῖς πατρικίοις σὺν ἐκείνῳ καταλεγόμενον, οἱ δὴ τὰς ἀρχὰς ἀναβεδῆκασαι πάσας. Συνεπέμπετο δὲ Ἀνατολίῳ Νόμος οὐ διὰ μέγεθος τῆς τύχης μόνον, ἀλλὰ ὡς καὶ τῷ Χρυσάφιῳ εὐνοῦς ὦν καὶ φιλοτιμία τοῦ βαρβάρου περιεσόμενος· ὅτι γὰρ μάλιστα προσῆν αὐτῷ τὸ μὴ εἰδέσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι. Καὶ οὗτοι μὲν ἐστέλλοντο τὸν Ἀττήλαν ἀπάξοντες τῆς ὀργῆς καὶ τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς συντάξεις διαφυλάττειν πείσοντες, λέξοντες δὲ καὶ, ὡς τῷ Κωνσταντῷ κατεγγυηθήσεται γυνὴ οὐ μείων τῆς Σατορνίλου γένει τε καὶ περιουσίᾳ· ἐκείνην γὰρ μὴ βεβούλησθαι, ἀλλ' ἑτέρῳ κατὰ νόμον γήμασθαι· οὐ γὰρ θέμις παρὰ Ῥωμαίοις ἀκούσαν γυναῖκα κατεγγυᾶσθαι ἀνδρὶ. Ἐπεμπε δὲ καὶ ὁ εὐνοῦχος τῷ βαρβάρῳ χρυσίον, ὥστε αὐτὸν μελιχθέντα ἀπαχθῆναι τοῦ θυμοῦ.

14. (449. Theodos. an. 42.)

Ibidem p. 72 : Ὅτι οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀνατόλιον καὶ Νόμον τὸν Ἰστρον περαιωθέντες ἄχρις τοῦ Δρέγκωνος λεγομένου ποταμοῦ ἐς τὴν Σκυθικὴν διέβησαν· αἰδοῖ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ὁ Ἀττήλας, ὥστε μὴ τῷ τῆς ὁδοῦ ἐπιτρέβεσθαι διαστήματι, ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ πρὸς αὐτοὺς ἐποιήσατο ἔντευξιν. Καὶ πρῶτον μὲν ὑπερφάνως διαλεχθεὶς ὑπήχθη τῷ πλῆθει τῶν δώρων, καὶ λόγοις προσ-

visum est ad Attilam legatos mittere Anatolium et Nomum : Anatolium quidem magistrum militum presentalem, et qui pacis cum barbaro initæ condiciones proposuerat; Nomum vero magistri dignitatem gerentem, et in numerum patriciorum una cum Anatolio allectum, quæ dignitas ceteris omnibus antecellit. Missus vero est cum Anatolio Nomus non solum propter fortunæ amplitudinem, sed etiam quia erat benevolus in Chrysaphium animo, et liberalitate sua barbarum subacturus esset, et auctoritate plurimum valebat. Nam si quid perficiendum sibi proposuerat, minime pecuniis parcebat. Et illi quidem mittebantur, quo Attilam ab ira dimoverent et pacis condiciones observare persuaderent, illud quoque dicturi, Constantio nuptum datum iri puellam minime Saturnini filiæ genere et opibus inferiorem. Illam enim minime gratum hujusmodi matrimonium habuisse : itaque secundum legem alteri nupsisse. Nec enim apud Romanos fas esse, mulierem invitam viro collocare. Misit et eunuchus aurum ad barbarum, quo mollitus ab ira deduceretur.

14.

Anatolius et Nomus, Istro transmisso, ad Drenconem fluvium (sic enim appellant) usque in Scythiam penetrarunt. Illic Attilas reverentia tantorum virorum motus, ne longioribus itineribus defatigarentur, cum illis convenit. Initio quidem multa superbe et insolenter disserens, tandem magnitudine munerum æquior factus est, et blanda legatorum oratione delinitus, se pacem servaturum secundum

ἡνέσι μαλαχθεῖς φυλάττειν τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ἐπώμυτο συνθήκαις, ἀναχωρεῖν δὲ καὶ τῆς τῷ Ἰστρῷ ὀριζομένης Ῥωμαίων γῆς καὶ τοῦ πράγματα εἶτι παρῆχεν περὶ φυγάδων βασιλεῖ, εἰ μὴ γε Ῥωμαῖοι αὐδὶς ἐτέρους καταφεύγοντας παρ' αὐτοῦ δέξοντο. Ἡφείε δὲ καὶ Βιγίλαν, τὰς πεντήκοντα τοῦ χρυσοῦ λίτρας δέξάμενος (ταῦτας γὰρ αὐτῷ ἐνεκομίει ὁ παῖς σὺν τοῖς πρέσβεσιν ἐς τὴν Σκυθικὴν διαβάς), καὶ αἰχμαλώτους ἀνευ λύτρων ἀφῆκε πλείστους, Ἀνατολίῳ καὶ Νόμῳ χαριζόμενος. Δωρησάμενος δὲ καὶ ἵππους αὐτοῖς καὶ θηρίων δοράς, αἷς οἱ βασιλικοὶ κοσμοῦνται Σκύθαι, ἀπέπεμπε, συμπέμφας καὶ τὸν Κωνσταντῖον ὥστε αὐτῷ βασιλεῖα εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὴν ὑπόσχεσιν. Ὡς δὲ ἐπανήλθον οἱ πρέσβεις, καὶ ἅπαντα τὰ τε αὐτῶν, τὰ τε παρὰ τοῦ βαρβάρου διεξήλθον, κατεγγυᾶται τῷ Κωνσταντίῳ γυνὴ γαμετὴ Ἀρματίου γενομένη, παιδὸς Πλίνθου τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις στρατηγήσαντος καὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν ἄρξαντος. Συνεθεσθήκει δὲ τὸν Ἀρματίον ἐς τὴν Λιβύων διαδόντα ἐπὶ τῇ πρὸς Αὔσσοιαν οὐδὲ μάχῃ εὐημερήσῃ μὲν ἐν τῷ πρὸς ἐκείνους πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον. Οὗ δὲ τὴν γαμετὴν, καὶ γένει καὶ περιουσίᾳ διατρέπουσαν, ἐπεισεν ὁ βασιλεὺς τῷ Κωνσταντίῳ γήμασθαι. Οὕτω καὶ τῶν πρὸς Ἀττῆλαν λυθέντων διαφορῶν, ὁ Θεοδοσίος ἐδεδείε, μὴ ποτε καὶ Ζήνων τυραννίδι ἐπιθήσεται.

Quod apud Suidam v. Θεοδοσίος legitur de Theodosio II ejusque regno judicium, non e Prisco (ut Niebuhrius putavit), sed ex Johanne Antiocheno depromptum est, uti liquet ex collatis Exc. Peiresc. p. 850.—Accedimus in seqq. ad tempora Marciani imp. De his cf. Euagrius Hist. Eccl. II, 1 : Μαρκιανὸς τοῖνον καὶ ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ Πρίσκῳ ἰστούρηται τῷ ῥήτορι.

conventiones juravit; omni se regione trans Istrum, tanquam Romanorum juris ditionisque cedere, neque porro imperatori de profugis reddendis molestum futurum, modo Romani in posterum a transfugis admittendis temperarent. Liberavit et Bigilam, numeratis quinquaginta auri libris, quas Bigilæ filius cum legatis in Scythiam veniens attulerat. Tum et Anatolio et Nomo gratificans, quamplurimos captivos illis sine ullo pretio concessit. Postremo donatos equis et ferarum pellibus, quibus Scythæ regii ad ornatum utuntur, dimisit. Comitem illis addidit Constantium, ut imperator ipsi re confirmaret, quæ verbis promiserat. Ut legati redierunt, et cum Attila ultro citroque acta retulerunt, Constantio nuptui datur quondam uxor Armatii, filii Plinthæ, qui apud Romanos exercituum dux fuerat et consulatum inierat. Armatius in Libyam profectus acie cum Ausorianis decertaverat et prospere pugnavat; mox morbo correptus vitam finierat. Ejus uxori, genere et divitiis conspicuæ, post mariti obitum imperator nubere Constantio persuaserat. Sed sopitis omnibus ad hunc modum cum Attila controversiis, Theodosium novus timor occupavit, ne Zeno tyrannidem invaderet.

15.

Quum primum Attilæ nuntiatum est, Marcianum post

15. (450. Marciani an. 1.)

Exc. De leg. gent. p. 39. 40 : Ὅτι ὡς ἡγγέλθη τῷ Ἀττῆλα, τὸν Μαρκιανὸν ἐς τὰ κατὰ τὴν Ἑὼ Ῥωμαϊκὰ παρεληλυθέναι βασιλεία μετὰ τὴν Θεοδοσίου τελευτὴν, ἡγγέλθη δὲ αὐτῷ καὶ τὰ τῆς Ὀνωρίας πῆρι γεγεννημένα, πρὸς μὲν τὸν ἑσπερίον Ῥωμαίων ἔστελλε τοὺς διαλεξομένους μηδὲν Ὀνωρίαν πλημμελεῖσθαι, ἣν ἑαυτῷ πρὸς γάμον κατενεύησε· τιμωρήσειν γὰρ αὐτῇ, εἰ μὴ καὶ τὰ τῆς βασιλείας ἀπολάβῃ σκῆπτρα. Ἐπέμπε δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἑσπερίους Ῥωμαίους τῶν ταχθέντων φόρων ἕνεκα. Ἀπράκτων δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν αὐτοῦ ἐπανελθόντων πρέσβεων — οἱ μὲν γὰρ τῆς Ἑσπερίας ἀπεκρίναντο, Ὀνωρίαν αὐτῷ ἐς γάμον ἔλθειν μὴτε δόνασθαι, ἐκδεδομένην ἀνδρὶ· σκῆπτρον δὲ αὐτῇ μηδὲν ὀφείλεσθαι· οὐ γὰρ θηλειῶν, ἀλλ' ἀρρένων ἡ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας ἀρχή. Οἱ δὲ τῆς Ἑὼ ἔφασαν οὐχ ὑποστήσεσθαι τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν, ἣν ὁ Θεοδοσίος ἔταξε· καὶ ἡσυχάζοντι μὲν δῶρα δώσειν, πόλεμον δὲ ἀπειλοῦντι ὄπλα καὶ ἀνδρας ἐπάξειν τῆς αὐτοῦ μὴ λειπομένους δυνάμεως. Ἐμριζέτο οὖν τὴν γνώμην, καὶ διηπόρει τοίους πρότερον ἐπιθήσεται, καὶ ἔχειν αὐτῷ ἔδοκει καλῶς εἶς ἐπὶ τὸν μείζονα πρέσβησι πόλεμον καὶ ἐς τὴν ἑσπέραν στρατεύεσθαι, τῆς μάχης αὐτῷ μὴ μόνον πρὸς Ἰταλιώτας, ἀλλὰ καὶ πρὸς Ἰόθθους καὶ Φράγγους ἐσομένης, πρὸς μὲν Ἰταλιώτας ὥστε τὴν Ὀνωρίαν μετὰ τῶν χρημάτων λαβεῖν, πρὸς δὲ Γόθθους χάριν Γεζερύχῳ κατατιθέμενον. Cf. Tillemont, VI, p. 146 sqq. Jornandes c. 36.

16. (450. Marciani an. 1.)

Ibidem p. 40 : Ὅτι τῷ Ἀττῆλα ἦν τοῦ πρὸς Φράγγους πολέμου πρόφασις ἡ τοῦ σφῶν βασιλείως τελευτῇ

Theodosii mortem ad imperium pervenisse, et quæ Honoriam accidissent, ad eum, qui in Occidente rerum potiebat, misit qui contenderent, Honoriam nihil se indignum admisisse, quam matrimonio suo destinasset; seque illi auxilium laturum, nisi summa quoque imperii ei deferretur. Misit et ad Romanos Orientales tributorum constitutorum gratia. Sed re infecta legati utrimque sunt reversi. Etenim qui Occidentis imperio præerat, respondit, Honoriam illi nubere non posse, quod jam alii nupsisset. Neque imperium Honoriam debere: virorum enim, non mulierum, Romanum imperium esse. Qui in Oriente imperabat, se minime ratam habere tributis illationem, quam Theodosius consensisset: quiescenti munera largiturum; bellum minanti viros et arma objecturum ipsius opibus non inferiora. Itaque Attila in varias distrahebatur sententias, et illi in dubio hærebat animus, quos primum aggrediretur. Tandem melius visum est ad periculosius bellum prius sese convertere, et in Occidentem exercitum educere. Illic enim sibi rem fore non solum cum Italis, sed etiam cum Gothis et Francis: cum Italis, ut Honoriam cum ingentibus divitiis secum abduceret; cum Gothis, ut Gensericigratiam promereretur.

16.

Et Francos quidem bello lacessendi Attilæ causa fuit re-

καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐκείνου παίδων διαφορὰ, τοῦ πρεσβυτέρου μὲν Ἀττίλαν, τοῦ δὲ νεωτέρου Ἀέτιον ἐπὶ συμμαχίᾳ ἐπάγεσθαι ἐγνωκότος· ὃν κατὰ τὴν Ῥώμην εἶδομεν πρεσβευόμενον (πρεσβευόμενοι con. N.), μήπω ἰούλου ἀρχόμενον, ξανθὸν τὴν κόμην τοῖς αὐτοῦ περιεχυμένην διὰ μέγεθος ὤμοις. Θετὸν δὲ αὐτὸν ὁ Ἀέτιος ποιησάμενος παῖδα καὶ πλείστα δῶρα δοῦς ἅμα τῷ βασιλεύοντι ἐπὶ φιλίᾳ τε καὶ δαικιμίᾳ ἀπέπεμψε. Τούτων ἕνεκα ὁ Ἀττίλας τὴν ἐκστρατείαν ποιοῦμενος, αὐθις τῶν ἅμω' αὐτὸν ἀνδρας ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐπέμπευ ὥστε τὴν Ὀνωρίαν ἐκδιδόναι· εἶναι γὰρ αὐτῷ ἡρμοσμένην πρὸς γάμον, τεκμήριον ποιοῦμενος τὸν παρ' αὐτῆς πεμφθέντα δακτύλιον, ὃν καὶ ἐπίδειχθισόμενον ἐστάλαξε· παραχωρεῖν δὲ αὐτῷ τὸν Βαλεντινιανὸν καὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς βασιλείας μέρος, ὡς καὶ τῆς Ὀνωρίας διαδεξαμένης μὲν παρὰ πατρός τὴν ἀρχὴν, ταύτης δὲ τῆ τοῦ ἀδελφοῦ ἀφαιρεθείσαν πλεονεξία. Ὡς δὲ οἱ ἐσπέραιοι Ῥωμαῖοι τῆς προτέρας ἐγόμενοι γνώμης πρὸς οὐδὲν τῶν αὐτῷ δεδογμένων ὑπῆρχουον, εἶχετο μᾶλλον τῆς τοῦ πολέμου παρασκευῆς, πᾶν τὸ τῶν μαχιμῶν ἀγείρων πλήθος.

17. (452. Marciani an. 3.)

Jornandes c. 42 : *Quum ad Romam animus fuisset ejus [Attilæ] attentus accedere, sui eum, ut Priscus refert historicus, remove, non urbi, cui inimici erant, consulentes, sed Alarici quondam Vescogotharum regis objicentes exemplum, veriti regis sui fortunam, quia ille post fractam Romam diu non supervixerat, sed protinus rebus excessit humanis. Cf. Chron. Paschal. p. 587 Bonn. : Περὶ οὗ πολέμου (sc. Attilæ) συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θραξ.*

18. (452 Marciani an. 3.)

Exc. De leg. Rom. p. 72. 73 : Ὅτι τοῦ Ἀττίλα

gum ipsorum obitus et de regno inter liberos controversia, quum major natu Attilam auxilium vocasset, Aetium minor, quem Romæ vidimus legationem obeuntem, nondum lanigine efflorescente, flava coma, et capillis propter densitatem et magnitudinem super humeros effusus. Hunc etiam Aetius filii loco adoptaverat, et plurimis donis ab ipso et ab imperatore ornatum, initaque cum eo amicitia et societate dimiserat. Quamobrem Attilas antequam in eam expeditionem ingrederetur, rursus legatos in Italiam misit, qui Honoriam poscerent; eam enim secum matrimonium pepigisse: cujus rei ut fidem faceret, annulum ab ea ad se missum per legatos, quibus tradiderat, exhiberi mandavit. Etiam dimidiam imperii partem sibi Valentinianum debere, quum ad Honoriam jure paternum regnum pertineret, quo injusta fratris cupiditate privata esset. Sed quum Romani Occidentales in prinia sententia persistenter et Attilæ mandata rejicerent, ipse toto exercitu convocato majore vi bellum paravit.

18.

Quum Attilas tributum cum Theodosio conventum peteret, aut bellum minaretur, et Romani se illi per legatos satisfactorum respondissent, missus est Apollonius. Hic erat frater

[τὸν] παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένον φόρον ζητοῦντος ἢ πόλεμον ἀπειλοῦντος, τῶν Ῥωμαίων στέλλειν παρ' αὐτὸν πρέσβεις ἀποκριναμένων, Ἀπολλώνιος ἐπέμπετο, ὃςπερ ὁ ἀδελφὸς τὴν Σατορνίλου γεγαμῆκει θυγατέρα, ἣν ὁ Θεοδόσιος ἐβούλετο Κωνσταντίῳ κατεγγυᾶν, Ζήνων δὲ Ῥούφῳ ἐδεδώκει πρὸς γάμον· τότε δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἐγεγόνηε. Τοῦ Ζήνωνος οὖν τῶν ἐπιτηδεῶν ὁ Ἀπολλώνιος γεγωνὸς καὶ τὴν στρατηγίδα λαγῶν ἀρχὴν, παρὰ τὸν Ἀττίλαν ἐπέμπετο πρεσβευσόμενος. Καὶ τὸν μὲν Ἴστρον ἐπεραιούτο, οὐκ ἔτυχε δὲ τῆς πρὸς τὸν βάρβαρον προσόδου. Ἐν ὁρῇ γὰρ ἐκείνος ποιούμενος τὸ μὴ κεκομίσθαι τοὺς φόρους, ὃς ἔλεγεν αὐτῷ παρὰ τῶν βελτιόνων καὶ βασιλικωτέρων τετάχθαι, οὐδὲ τὸν πρεσβευσάμενον ἐδέχετο, τοῦ πέμψαντος κατωλιγῶν. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἀνδρὸς ἔργον κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν φαίνεται διαπραξάμενος. Τοῦ γὰρ Ἀττίλα μὴ προσιεμένου τὴν αὐτοῦ πρεσβείαν, μηδὲ ἐς λόγους αὐτῷ ἔλθειν βουλομένου, παρακλειουμένου δὲ πέμπειν ἄπερ αὐτῷ ἐκ βασιλείως δῶρα ἐκόμισε, καὶ θάνατον ἀπειλοῦντος, εἰ μὴ δοίη, ἔφησεν· « Οὐκ αἰτεῖν προσῆκε Σκύθαις ἄπερ αὐτοῖς ἐξέστιν ἢ δῶρα ἢ σκύλα λαβεῖν· παραδῆλῶν δῶρα μὲν αὐτοῖς δοθήσεσθαι, εἰ αὐτὸν προσδέξοιντο πρεσβευσόμενον, σκύλα δὲ, εἰ ἀνελόντες ἀφέλοιντο. Οὕτω μὲν οὖν ἄπρακτος ἐπάνηε. « Hic videtur esse Apollonius qui postea consul fuit cum Magno (460). Sunt ad illum aliquot Theodoretæ epistolæ (n. 73 et 303), qui etiam Rufi comitis meminit in ep. 79. » VALESIIUS. Plura de his vide ap. Tillemont. VI, p. 73. 99-103. 293.

19. (452. Marciani an. 3.)

Exc. De legg. gent. p. 40 : Ὅτι ὁ Ἀττίλας μετὰ τὴν Ἰταλίαν ἀνδραποδίσασθαι ἐπὶ τὰ σφέτερα

ejus, qui Saturnini filiam duxerat uxorem, quam Theodosius Constantio promiserat, Zeno vero Rufo collocarat, qui tunc in vivis esse desiderat. Itaque Apollonius inter familiares Zenonis; et ducis dignitate auctus, legatione functurus ad Attilam missus erat. Sed transmisso Istro, minime aditum ad Attilam nactus est. Etenim Attilas, ira æstuans, quod sibi tributum, quod ab optimis et nobilissimis viris sibi constitutum esse dixit, non solveretur, legatum minime admisit contemptu ejus, a quo missus erat. Quo tempore Apollonius magnanimi viri facinus ausus esse dicitur. Etenim, quamvis Attilas minime ratam haberet ejus legationem, neque sui conveniendi potestatem facere vellet, nihilo secius dona, quæ ad eum ab imperatore Apollonius attulerat, sibi tradi postulabat, ni daret, mortem illaturum minabatur. Apollonius autem respondit, non decere Scythas ea precibus expetere, quæ aut pro donis aut tanquam spolia sibi sumere liceret: indicans dona iis cessura, si se tanquam legatum admitterent, spolia, si interfecto sibi eriperent. Et sic infecta re rediit.

19.

Attilas, vastata Italia, ad sua se retulit, et Romanorum

ἀναζευξας, τοῖς κρατοῦσιν τῶν ἐφῶν Ῥωμαίων πόλεμον καὶ ἀνδραποδισμόν τῆς χώρας ἀτήγγελλεν, ὡς μὴ ἐκπεμφθέντος τοῦ παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένου φόρου.

20. (453. Marciani an. 4.)

Ibidem p. 40 : Ὅτι Ἀρδαβούριος ὁ τοῦ Ἀσπαρος Σαρακηνοῖς ἐπολέμει κατὰ τὴν Δαμασκόν· καὶ ἐκείσε παραγενομένου Μαξιμίνου τοῦ στρατηγοῦ καὶ Πρίσκου τοῦ συγγραφέως, εὗρον αὐτὸν τοῖς Σαρακηνῶν πρέσβεισι περὶ εἰρήνης διαλεγόμενον.

De Ardaburio locus, quem Prisco Niebuhrus vindicat, legitur apud Suidam : Ἀρδαβούριος υἱὸς Ἀσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν καὶ τοὺς τὴν Θράκην πολλακίς καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. Τοῦτω οὖν γέρας ἀριστεῖν ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν Ἐφῶν στρατοπεδαρχίαν. Καταλαβὼν δὲ ἐν εἰρήνῃ ταύτην ὁ στρατηγὸς πρὸς ἄνεσιν ἐτρέπη καὶ βραστώνην θηλυδριῶτιν. Ἐχαίρε γὰρ μίμοις καὶ θαυμαστοῖσι καὶ πᾶσι σκηναίοις ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιοῦτοις διημερεύων αἰσχρῶς ἠλόγει πάνπαν τῶν πρὸς εὐκλειαν τεινόντων. — Μαρκιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θάπτον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστῳ γνώμῃ Ἀσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσεύευσεν. *Prisco hæc tribui possunt, si ex iis quæ Priscus per plures libros de Ardaburio narrasse debet, pauca delibasse Suidæ auctorem statueris. De re cf. Tillemont, VI, p. 296 sq.*

21. (453. Marciani an. 4.)

Exc. De leg. gent. p. 40. 41 : Ὅτι Βλέμμυες καὶ

imperatoribus in Oriente bellum et populationem denuntiavit, propterea quod tributum sibi a Theodosio constitutum non solveretur.

20.

Ardaburius, Asparis filius, ad Damascus Saracenos debellavit. Eo Maximino duce et Prisco, hujus historie scriptore, advenientibus, offenderunt Ardaburium cum Saracenorū legatis de pace tractantem.

Ardaburius, Asparis fil., vir fortis et strenuus, barbaros Thraciam incursantes fortiter sæpe repulit. Hunc imperator Marcianus præfectum exercituum Orientis creavit, quam dignitatem ob res præclare gestas præmii loco ei tribuit. Quum autem pacata omnia essent, vir bellis assuetus otio et muliebri ignavia indulgere cepit. Gaudebat enim mimis et præstigiatoribus et histrionibus scenicis, totosque dies fœdis istiusmodi oblectamentis consumens, gloriæ suæ nullam omnino rationem habebat. — Quum Marcianus imperator bonus quidem fuisset, sed citius decessisset, Aspar propria voluntate effecit ut Leo ipsi succederet.

21.

Blemmyes et Nubades, a Romanis victi, legatos ex utraque gente ad Maximinum pacis exorandæ gratia miserunt,

Νουβάδες ἠττηθέντες ὑπὸ Ῥωμαίων πρέσβεισι παρὰ τὸν Μαξιμίνον ἔπεμπον ἐξ ἀμφοτέρων ἐθνῶν, εἰρήνης περὶ βουλόμενοι σπένδεσθαι. Καὶ ταύτην διατηρήσαι ἐφασαν, ἐφ' ὅσον ὁ Μαξιμίνος τὴν Θηβαίων ἐγκαταμένοι χώραν. Τοῦ δὲ μὴ προσδεξαμένου ἐπὶ χρόνῳ σπένδεσθαι τοσοῦτω, ἔλεγον ἄχρι τῆς αὐτοῦ ζωῆς μὴ κινήσειν ὄπλα. Ὡς δὲ οὐδὲ τοὺς δευτέρους τῆς πρέσβειας προσίετο λόγους, ἑκατοντούτεις ἔθεντο σπονδάς· ἐν αἷς ἐδόκει Ῥωμαίων μὲν αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων ἀφεῖσθαι, εἴτε κατ' ἐκείνην, εἴτε κατ' ἑτέραν ἔφοδον ἤλωσαν, τὰ δὲ τότε ἀπαχθέντα ἀποδοθῆναι βосκήματα, καὶ τῶν δαπανηθέντων κατατίθεσθαι τὴν ἀποτίμησιν· ἡμέρους δὲ τοὺς (τριακοσίους κοπ. Ν.) εὖ γεγονότας παρὰ σσισι δίδοσθαι πίστειν ἕνεκα τῶν σπονδῶν. Εἶναι δὲ αὐτοῖς κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀκώλυτον τὴν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἴσιδος διάβασιν, τοῦ ποταμίου σκάφους Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν, ἐν ᾧπερ τὸ ἄγαλαμ τῆς θεοῦ ἐντιθέμενον διαπορθεύεται. Ἐν βῆτῳ γὰρ οἱ βάρβαροι χρόνῳ ἐς τὴν οἰκείαν διακομίζοντες τὸ ξόανον, πάλιν αὐτῷ χρηστηριασάμενοι ἐς τὴν νῆσον ἀποσύζουσιν. Ἐμπεδωθῆναι τοίνυν ἐν τῷ [ἐν] Φύλαις ἱερῷ τὰς συνθήκας ἐδόκει τῷ Μαξιμίνῳ ἐπιτήδειον ὄν. Ἐπέμποντο μετεξέτεροι. Παρεγίνοντο δὲ καὶ τῶν Βλεμμύων καὶ Νουβάδων οἱ τὰς σπονδὰς ἐν τῇ νήσῳ τιθέμενοι. Ἐγγραφέντων δὲ τῶν συνδοξάντων καὶ τῶν ἡμέρων παραδοθέντων (ἦσαν δὲ τῶν τε τυραννησάντων καὶ ὑπὸ τυράννων γεγονόντων, ὅπερ οὐδὲ πώποτε ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἐγένετο· οὐποτε γὰρ Νουβάδων καὶ Βλεμμύων παρὰ Ῥωμαίοις ἡμέρευσαν παῖδες), συνηγέχθη δὲ τὸν Μαξιμίνον ἀνωμάλως διατεθῆναι τὸ σῶμα καὶ ἀποθανεῖν. Τὴν δὲ τοῦ Μαξιμίνου τελευτὴν μαθόντες οἱ βάρβαροι τοὺς τε ἡμέρους ἀφείλοντο βιασάμενοι, καὶ τὴν χώραν κατέδραμον.

quam se servaturos spondebant, quoad usque Maximinus in Thebanorum regione commoraretur. Illo vero ad id tempus abnuente fœdus icere, subjecerunt, se, quamdiu Maximino vita suppeteret, in officio futuros nec moturos arma. Hac quoque conditione, quam legati offerebant, rejecta, centum annorum inducias fecerunt. His fœderibus placuit captivos Romanos, qui et hoc et superiore prælio capti erant, sine ullo redemptionis pretio, liberos dimitti : pecora tunc abacta reddi, et consumptorum æstimationem restitui : ad firmandam fidem fœderis obsides ex nobilioribus dari : liberam esse ipsis secundum antiquam legem ad templum Isisidis tractionem, dum Ægyptii curam cymbæ fluminalis haberent in qua signum deæ impositum transveheretur. Certo enim tempore barbari statuum deæ, e templo in quo est collocata, domum importantes trajiciunt, et oraculis ab ea acceptis, rursus in insulam reducant. Hanc pactionem Philis in templo affigi Maximino visum est, et ad eam rem missi [ex ejus necessariis] nonnulli. Affuerunt etiam ex Blemmyis et Nubadibus qui fœdera in insula deponerent. Fœdere perscripto et obsidibus traditis (erant autem ex his, qui dominum exercuerant, aut ex filiis eorum; quod in hoc bello minime adhuc contigerat, neque unquam antea Nubadum aut Blemmyum filii obsides apud Romanos fuerant), Maximinus in morbum incidit, et mortuus est. Postquam vero

« De Nubis et Blemmyis sub Marciano devictis testatur Jordanes in libr. De success. regn. : *Cum Parthis et Vandalis omnia infestantibus pacem instituit, Attilæ minas compescuit, Nubades Blemmyasque Æthiopia prolapsos per Florum, Alexandrinæ urbis procuratorem, sedavit ac pepulit a sedibus Rom.* Erat hic Florus non solum Procurator sive Augustalis, sed etiam Comes rei militaris per Ægyptum, ut ex Prisco docet Euagrius (II, 5). Hi a Procopio Νοβάται dicuntur, a Stephano Νοῦβαι et Νουβάδες. — De Isi Philis culta loquitur etiam Marinus in Vit. Procli. Procopius Pers. I, p. 33 ait Nubas et Blemmyas Isim et Osirim colere. Adde et Servium in lib. VI Æn. (154), ex Seneca in libro De sacris et ritibus Ægyptiorum. Sed notandum est, quod ait Procopius in libro jam citato, Diocletianum scilicet, quum juxta Elephantinen insulam in Nilo reperisset, castro ibi exstructo, aras Romanis et barbaris communes statuisset, ac sacerdotes ex utraque gente ordinasse, ut sacrorum communione amicitia coalesceret, unde et locum Philas vocavit. In quo fallitur Procopius. Philæ enim longe ante Diocletiani imperium dicebantur, ut constat ex Strabone et Ptolemæo. » VALESIIUS.

22. (453 Marcian. an. 4.)

Euagrius Hist. Eccl. II, 5 : Προτέριος δὲ τὴν ἐπισκοπὴν ψήφῳ κοινῇ τῆς συνόδου τῆς Ἀλεξανδρείου κληροῦται· ὃς ἐπειδὴ τὸν οἰκεῖον κατελήφει θρόνον, μέγιστος καὶ ἀνύποιστος τάραχος τῷ δήμῳ διανέστη πρὸς διαφόρους κυμαινομένῳ γνώμας. Οἱ μὲν γὰρ Διόσκορον ἐπεζήτουν (οἷά περ εἰκὸς ἐν τοῖς τοιούτοις γίνεσθαι), οἱ δὲ Προτερίῳ μάλα γεννικῶς ἀντείχοντο, ὡς καὶ πολλὰ καὶ ἀνήκεστα προσελθεῖν. Ἱστορεῖ γοῦν Πρίσκος ὁ ῥήτωρ φθῖναι τηνικαῦτα ἐς τὴν Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς τῶν Θηβαίων ἐπαρχίας, ἰδεῖν τε τὸν δῆμον

de ejus obitu barbaris nuntiatum est, vi obsides eripuerunt, et regionem excursionibus vastarunt.

22.

Proterius communi totius synodis suffragio Alexandrinum episcopatum sortitur. Qui quum sedem suam capessivisset, ingens atque intolerabilis exortus est tumultus in civitate, populo in diversas sententias distracto. Alii enim Dioscorum requirebant, ut in hujusmodi occasionibus fieri solet; alii Proterium pertinaciter defendebant, adeo ut multa admodum gravia ac prope insanabilia inde profluerint. Certe Priscus rhetor in Historia sua scribit, his temporibus venisse se Alexandriam ex provincia Thebaide, et populi multitudinem impetum in magistratus facientem vidisse. Quumque milites seditionem inhibere vellent, populum eos lapidibus appetivisse et in fugam vertisse: et quum milites in templum quod olim fuerat Serapidis se recepissent, populum eos illic obsedisse et vivos concremasse. Ea re cognita, imperatorem duo milia militum, qui recens conscripti erant, eo misisse:

ὄμοσε κατὰ τῶν ἀρχόντων χωροῦντα, τῆς τε στρατιωτικῆς δυνάμεως τὴν στάσιν διακωλύειν βουλομένης λίθων βολαῖς αὐτοῦς γρήσασθαι. Τρέψασθαι τε τούτους ἀνὰ τὸ ἱερὸν τὸ πάλαι Σαράπιδος, καὶ ἀναδραμοντάς ἐκπολιορῆσαι, καὶ πυρὶ ζῶντας παραδοῦναι. Ταῦτά τε τὸν βασιλέα μαθόντα δισχιλίους νεολέκτους ἐκπέμψαι, καὶ τοῦ πνεύματος ἐπιτιγόντας οὐριοδρομῆσαι, ὡς ἀνὰ τὴν ἕκτην τῶν ἡμερῶν τῇ μεγάλῃ τῶν Ἀλεξανδρέων προσσχεῖν πόλει. Κάντεῦθεν τῶν στρατιωτῶν παροινούντων ἕς τε τὰς γαμετὰς καὶ θυγατέρας τῶν Ἀλεξανδρέων, τῶν προτέρων πολλῶν δεινότερα προσελθεῖν. Ὑστερόν τε δεηθῆναι τὸν δῆμον τοῦ Φλώρου τῶν στρατιωτικῶν ταγματῶν ἡγουμένου, ἑμοῦ τε καὶ τὴν πολιτικὴν διέποντος ἀρχῆν, ἀνὰ τὴν ἑμποδομίαν ἀλισθέντα· ὥστε καταπράξασθαι αὐτοῖς τὴν τοῦ σιτηρεσίου χορηγίαν, ἣν περ παρ' αὐτῶν ἀφῆρητο, τὰ τε βαλανεῖα καὶ τὴν θέαν καὶ ὅσα διὰ τὴν γενομένην αὐτῶν ἀταξίαν ἀπεκόπησαν. Καὶ οὕτως τὸν Φλώρον ἐσηγήσει τῇ αὐτοῦ φανέντα τῷ δήμῳ ὑποσχέσθαι τε αὐτῷ καὶ τὴν στάσιν πρὸς βραχὺ διαλύσαι. Eadem narrat Nicephorus VIII, 15, qui etiam addit nonnulla de Serapidis templo, quæ fortasse e Prisco item fluxisse suspicatur Valesius.

23. (453.)

Jornandes c. 49 : *Id accessit mirabile, ut Marciano, principi Orientis, de tam feroci hoste sollicito in somnis divinitas adsistens, arcum Attilæ in eadem nocte fractum ostenderet, quasi quod gens ipsa eo telo multa præsumat. Hoc Priscus historicus vera se dicit attestatione probare.*

24. (456. Marcian. an. 7.)

Exc. De leg. Rom. p. 73 : Ὅτι Γεζερῖχον τὴν Ῥώμην πορθήσαντος, καὶ βασιλεύοντος Ἀβίτου, Μαρκιανὸς ὁ τῶν τῆς ἐκ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς παρὰ τὸν Γεζερῖχον τὸν τῶν Βανδῆλων ἀρχόντα πρέσβεις ἐστελ-

qui secundo vento usi adeo prospere navigarunt, ut sexta post die ad magnam Alexandrinorum urbem appulerint. Deinde quum milites petulantius illuderent uxoribus et filiabus Alexandrinorum, multo graviora quam antehac perpetrata esse. Tandem vero populum in circo congregatum rogasse Florum, qui tunc dux rei militaris per Ægyptum, et præfectus simul erat Alexandriae, ut præbitionem annonæ, quam ipsi ademerat, restitui curaret. balnea item et spectacula et quæcunque ipsis ablata fuerant ob seditionem ab ipsis concitatum. Florum vero, suasu et consilio Prisci, in conspectum populi prodixisse, sequæ id facturum promississe, atque ita seditionem brevi dissolvissæ.

24.

Postquam Genserius Romam vastaverat, imperioque Avitus potitus erat, Marcianus, Romanorum Orientalium imperator, ad Genserium legatos misit, qui juberent eum ab Italia vastanda abstinere, et uxorem Valentiniani (*Eudociam*) et ejus filias (*Eudociam* et *Placidiam*) in captivitatem abdu-

λεν, ὥστε τῆς Ἰταλῶν ἀπέχεσθαι γῆς καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπει γυναίκας αἰχμαλώτους ἀγομένας, τὴν τε Βαλεντινιανοῦ γαμετὴν καὶ τὰς αὐτῆς θυγατέρας. Καὶ οἱ πρέσβεις ἐς τὴν ἔω ἀπρακτοὶ ἐπανήσαν· οὐδενὶ γὰρ τῶν ἐπεσταλμένων παρὰ τοῦ Μαρκιανοῦ ὁ Γεζέριχος ὑπήκουσεν, οὐδὲ μὴν λύειν τὰς γυναίκας ἐβούλετο. Ὁ δὲ Μαρκιανὸς ἕτερα πρὸς αὐτὸν διέπεμπε γράμματα καὶ τὸν πρεσβευσόμενον Βλῆδαν· ἦν δὲ τῆς τοῦ Γεζερίχου αἰρέσεως ἐπίσκοπος· τῆς γὰρ τῶν Χριστιανῶν θρησκείας καὶ τοὺς Βανδύλους εἶναι συμβαίνει. Ὅς ἐπειδὴ παρ' αὐτὸν ἀφίκετο καὶ ἔγνω τῇ αὐτοῦ μὴ ὑπακούοντα πρεσβεία, αὐθαδεστέρων λόγων ἤπτετο, καὶ ἔφη μὴ συνοίσειν αὐτῷ, εἴπερ ὑπὸ τῆς παρουσίας εὐημερίας ἀρθεὶς καὶ τῶν κατὰ τὴν ἔω Ῥωμαίων βασιλέα πρὸς πόλεμον αὐτῷ ἀναστῆναι παρασκευάσοι, τὰς βασιλείους μὴ λύων γυναίκας. Ἄλλ' οὔτε ἡ τῶν προηγησαμένων ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ῥημάτων ἐπιείκεια, οὔτε ὁ ἀπειληθεὶς φόβος μέτρια τὸν Γεζερίχον φρονεῖν ἠνάγκασεν· ἀπρακτὸν γὰρ καὶ τὸν Βλῆδαν ἀπέπεμπε, καὶ ἐς τὴν Σικελίαν αὐθις καὶ ἐς τὴν πρόσοικον αὐτῇ Ἰταλίαν δύναμιν διαπεμφάμενος πᾶσαν ἐδῆου. Ὁ δὲ Ἄβιτος ὁ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐπρεσβεύετο καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν Γεζερίχον, τῶν πάλαι αὐτὸν ὑπομιμνήσκων σπονδῶν, ἃς εἰ μὴ φυλάττειν ἔλοιτο, καὶ αὐτὸν παρασκευάσασθαι, πλῆθει τε οἰκείῳ πίσυνον καὶ τῇ τῶν συμμαχῶν ἐπικουρίᾳ. Ἐπεμπε δὲ καὶ τὸν πατρικίον Ῥεχίμερ ἐς τὴν Σικελίαν ὀν στρατῷ. Cf. Tillemont, VI, p. 300 et 276. Ex narratione de Vandalis Italiam et Siciliam diripientibus sumptus etiam fuerit locus Suidæ v. Χάρυβδις : Πρίσκος λέγει περὶ Χαρυβδέως : « Παραπλέουσι δὲ τὴν Σικελίαν πρὸς

τῇ Μεσσήνῃ κατὰ τὸν πορθμὸν τῆς Ἰταλίας, ἐν ᾧ περ ἡ Χάρυβδις, πνευμάτων ἐπιλαβόντων δυσῶν, αὐτοὶ ἀνδράσι κατέδυσαν. »

25. (456.)

Ibidem p. 73. 74 : Ὅτι τῶν Ῥωμαίων ἐς Κόλχους ἔλθόντων καὶ συμβαλόντων πόλεμον πρὸς Λαζοὺς, ὁ μὲν Ῥωμαϊκὸς στρατὸς ἐς τὰ σφέτερα ἐπανεζεύξεν, καὶ οἱ ἀμφὶ τὰ βασίλεια πρὸς τὴν ἑτέραν μάχην παρεσκευάζοντο, βουλευόμενοι πότερον τὴν αὐτὴν ἢ τὴν δι' Ἄρμενίας τῆς Περσῶν χώρας προσοίκου πορευθέντες ὁδὸν τὸν πόλεμον ἐπάξουσι, πρότερον πρεσβεία τὸν μόναρχον τῶν Παρθυαίων πείσαντες· κατὰ γὰρ θάλατταν ἀπορος αὐτοῖς πᾶν (ἀπορον αὐτοῖς εἶναι Nieb.) ἐνομίζετο τὰς δυσχωρίας παραπλεῖν, ἀλμύμου τῆς Κόλχου τυγχανούσης. Ὁ δὲ Γωβάξης ἐπρεσβεύετο μὲν καὶ αὐτὸς παρὰ τοὺς Παρθυαίους, ἐπρεσβεύετο δὲ καὶ παρὰ τὸν βασιλέα Ῥωμαίων. Καὶ ὁ μὲν τῶν Πάρθων μόναρχος, ὃς πολέμου αὐτῷ συνισταμένου πρὸς Οὐννοὺς τοὺς Κιδαρίτας καλουμένους, ἀπεσείσατο παρ' αὐτὸν τοὺς Λαζοὺς καταφεύγοντας.

26. (456.)

Exc. De leg. gent. p. 41 : Ὅτι Γωβάξης πρεσβεύεται παρὰ Ῥωμαίους. Ῥωμαῖοι δὲ ἀπεκρίναντο τοῖς παρὰ Γωβάξου σταλεῖσι πρέσβεσιν, ὡς ἀφέρωνται τοῦ πολέμου, εἶγε ἢ αὐτὸς Γωβάξης ἀπόθοιτο τὴν ἀρχὴν, ἢ τὸν παῖδα τῆς βασιλείας ἀφέλοιτο· οὐ γὰρ θεμίς τῆς χώρας ἀμφοτέρους ἡγεμονεύειν παρὰ τὸν παλαιὸν θεσμόν. Ὡστε δὲ θάτερον βασιλεύειν, Γωβάξην ἢ τὸν αὐτοῦ παῖδα, τῆς Κολχίδος, καὶ τῆδε λυθῆναι τὸν πό-

eta libertati restituere. Sed legati, re infecta, in Orientem reversi sunt. Nam nihil eorum quæ Marciano imperata fuerant, facere, neque liberare mulieres voluit. Quamobrem Marcianus iterum litteras ad Gensericum scripsit per Bledam legatum. Erat autem Bleda episcopus haereses Genserici. Vandali enim Christianorum cultum et religionem amplexi fuerant. Hic ubi ad Gensericum accessit, atque alienum a sua legatione perspexit, in verba superbiora erupit. Non bene cessurus illi, si in praesentia rebus secundis elatus bellum cum Orientalium quoque Romanorum imperatore contraheret, regis mulieribus non in libertatem restitulis. Sed neque ulla verborum lenitas prius a legato usurpata, neque incussus timor, illum ad ullam animi moderationem pertrahere potuerunt. Nam Bledam irrita legatione dimisit, et rursus in Siciliam et proxima Italia loca exercitum immittens, omnem regionem vastavit. Avitus quoque, Romanorum Occidentalium imperator, ad eum legatos misit, qui monerent ut foederum pridem cum illo initorum meminisset; sin minus, se, et domestico exercitu et auxiliariis copiis fretum, bellum paraturum. Et misit sane Recimerum patricium cum exercitu in Siciliam.

Priscus de Charybdi dicit : Quum autem Siciliam praeternavigarent juxta Messanam in freto Italiae, ubi Charybdis est, ingentibus coortis procellis naves cum ipsis viris submersae sunt.

25.

Romani in Colchidem profecti bello adversus Lazos decertant, nec multo post Romanorum exercitus ad sua rediit. Quum autem imperator denuo bellum repetere praepararet, consilium habuit, an eadem vi insistens, an per Armeniam Persarum regno confinem, fide prius a Parthorum rege accepta, bellum inferret. Etenim quum Colchidis ora esset importuosa, res nimis ardua ipsis videbatur locus infestus praeternavigare. Gobazes quoque legatos misit ad Parthos et ad imperatorem Romanorum. Et Parthorum quidem rex, quia bellum illi erat cum Hunnis, quos Cidaritas vocant, Lazos ad se confugientes reject.

26.

Gobazes legatos misit ad Romanos, quibus Romani responderunt, se a bello cessaturos, si regnum aut ipse dederet, aut filio adimeret. Nec enim fas esse secundum antiquam regionis legem, duos simul dominari. Itaque oportere aut ipsam Gobazem, aut ejus filium regnare in Colchide, atque ita bellum solum iri. Haec Euphemius illis snaserat, qui magistri officiorum dignitatem adeptus, prudentia et eloquentia clarus, sub Marciano imperatore reipublicae administrationem gerebat, et multorum optimorum consiliorum auctor illi fuit. Hic Priscum quoque hujus historiae scriptorem assessorem sibi adjunxit. Gobazes igitur, sibi delata optione, regni insignia deposuit, et regno filio ce-

λεμον, Εὐφήμιος ἐσηγήσατο, τὴν τοῦ μαγίστρου διέπων ἀρχὴν ὃς ἐπὶ συνέσει καὶ λόγων ἀρετῇ ὄξαν ἔχων Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως τὴν τῶν πραγμάτων ἔλαχεν ἐπιτροπὴν, καὶ πλείστων τῶν εὐ βουλευθέντων ἐκείνου καθηγητὴς ἐγένετο ὃς καὶ Πρίσκον τὸν συγγραφεὰ τῶν τῆς ἀρχῆς φροντίδων ἐδέξατο κοινῶν. Τῆς δὲ αἰρέσεως τῆς αὐτῆ ὁδοθείσης, ὁ Γωθῶζης εἰλετο τῆς βασιλείας παραχωρήσαι τῷ παιδί, αὐτὸς τὰ σύμβολα ἀποθέμενος τῆς ἀρχῆς. Καὶ παρὰ τὸν κρατοῦντα Ῥωμαίων τοὺς δεησομένους ἔπεμπε, ὡς, ἐνὸς Κόλγου (Κόλγων Ν.) ἡγεμονεύοντος, οὐκέτι δι' αὐτὸν χαλεπαίνοντα ἐπὶ τὰ ἄπλα χωρεῖν. Βασιλεὺς δὲ διαβαίνειν αὐτὸν ἐς τὴν Ῥωμῶν ἐκέλευε, καὶ τῶν αὐτῶ δεδομένων διδοῖαι λόγον. Ὃς δὲ τὴν μὲν ἄφιξιν οὐκ ἠρνήσατο, Διονύσιον δὲ τὸν ἐς τὴν Κολχίδα πάλαι διαπεμφθέντα τῆς τε αὐτοῦ Γωθῶζου διαφορᾶς ἐνεκα πίστιν δώσοντα ἤτησεν, ὡς οὐδὲν ὑποσταῖτῃ ἀνήκεστον. Διὸ δὴ ἐς τὴν Κολχίδα Διονύσιος ἐστέλλετο, καὶ περὶ τῶν διαφορῶν συνέβησαν. Cf. Tillemont. VI, p. 36a.

27. (460, Leon. an. 4.)

Ibidem p. 41. 42 : Ὅτι ὁ Μαϊοριανὸς ὁ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατία Γόθοι σύμμαχοι κατέστησαν, καὶ τὰ παροικούντα τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν ἔθνη τὰ μὲν ἄλλοις, τὰ δὲ λόγοις παρεστήσατο, καὶ ἐπὶ τὴν Λιβύην σὺν πολλῇ διαβαίνειν ἐπειράτο δυνάμει, νηῶν ἄμφι τὰς τριακοσίας ἤθροισμένον αὐτῷ. Πρόσθεσι μὲν πρότερον παρ' αὐτὸν ὁ τῶν Βανδῆλων ἠγούμενος ἔπεμπε, λυεῖν τὰ διάφορα λόγοις βουλούμενος ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε, τὴν Μαυρουσιῶν γῆν, ἐς ἣν τοὺς ἄμφι τὸν Μαϊοριανὸν ἀπὸ τῆς Ἰθρηρίας ἀποβαίνειν ἐχρῆν, πᾶσαν ἐδήλωσε, καὶ ἐκάκωσε καὶ τὰ ὕδατα. Cf. Tillemont, VI, p. 320.

27.

Majoriano, Romanorum Occidentalium imperatori, Gothi, qui in Gallia erant, socii confederatique facti sunt, et gentes ditiosas Romanorum aecolas partim armis, partim verbis ad deditionem compulsi. Hic etiam in Libyam, trecentis fere navibus coactis, cum magno exercitu trajicere tentavit. Sed Vandalorum dux prius legatos misit, qui illum, si quae essent inter eos controversa, amice transigere paratum esse dicerent. Quod ubi obtinere non potuit, Maurisiorum terram, in quam ex Iberia Majoriani navales copiae appulsurae erant, omnem igni ferroque vastavit, et aquas quoque infecit.

28. (461. Leon. an. 5.)

Exc. De leg. Rom. p. 74 : Ὅτι τοῦ Βαλάμερος τοῦ Σκόθου παρασπονδήσαντος καὶ πολλὰς πόλεις δηλωσάμενου καὶ χώρας Ῥωμαϊκᾶς, ἔπεμπε παρ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι πρέσβεις, οἱ αὐτῷ τοῦ νεωτέρισμου κατεμέμφοτον, καὶ, ὥστε μὴ αὐθις τὴν χώραν καταδραμεῖν, τριακοσίας λίτρας φέρειν αὐτῷ ἐκάστου ἔτους ἔταξαν σπάνει γὰρ τῶν ἀναγκαίων ἔφραζε πρὸς πόλεμον τὸ οἰκεῖον διαναστῆναι πλῆθος. V. Tillemont. VI, p. 373, qui rem narratam ad annum 461 referendam esse censet probabiliter.

29. (461. 462. Leon. an. 5. 6.)

Ibidem p. 74 : Ὅτι ὁ Γεζέριχος οὐκέτι ταῖς πρὸς Μαϊοριανὸν τεθείσας σπονδαῖς ἐμμένων Βανδῆλων καὶ Μαυρουσιῶν πλῆθος ἐπὶ δρωσίει τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας ἔπεμπε, Μαρκελλίνου ἤδη πρότερον τῆς νήσου ἀναχωρήσαντος διὰ τὸ Ῥεξιμέρα παρελῆσθαι αὐτὸν τῆς δυνάμεως ἐθελήσαντα, τοὺς παρεπομένους αὐτῷ Σκυθᾶς (ἦσαν δὲ ἐν πλείστοις ἀνδράσι) παραπέθειν χρήμασι, ὥστε ἐκείνον μὲν ἀπολιπεῖν, ἀφικέσθαι . . . [ἀφικέσθαι δὲ πρὸς αὐτόν. Τοῦτ' ἐποίησε τὸν Μαρκελλίνον εὐλαβ. suppl. N.] εὐλαβηθέντα τὴν ἐπιβουλὴν (οὐ γὰρ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι τῷ Ῥεξιμέρος ἐδύνατο πλούτῳ) τῆς Σικελίας ὑπονοστήσαι. Ἐστέλλετο οὖν καὶ παρὰ τὸν Γεζέριχον πρεσβεῖα, τοῦτο μὲν παρὰ τοῦ Ῥεξιμέρος, ὡς οὐ δεῖ καταλιγωρεῖν αὐτὸν τῶν σπονδῶν, τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῦ κρατοῦντος τῶν ἐν τῇ ἔφ' Ῥωμαίων, ἐφ' ᾗ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἀπέχεσθαι καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπειν γυναῖκας. Γεζέριχος δὲ, πολλῶν πρὸς αὐτὸν πρεσβευτῶν κατὰ διαφοροὺς σταλέντων

28.

Quum Balamerus Scythia foedera violaret et Romanorum regiones depopularetur, et multas urbes everteret, Romani ad eum legatos miserunt, qui de pace violata quererentur. Et ut inceps a vexanda incursionibus Romanorum regione abstineret, trecentas auri libras illi quotannis solvi constituerunt. Dicebat enim suae gentis multitudinem rerum necessarium inopia ad bellum se convertisse.

29.

Gensericus, quum non amplius foederibus cum Majoriano pactis stare constituisset, Vandalorum et Maurisiorum multitudinem ad vastationem Italiae et Siciliae immisit. Marcellinus enim jam ante insula cesserat, propterea quod Recimerus, qui ejus imperium in se trahere studebat, militibus ejus pecuniam largitus erat (erant autem fere omnes Scythae), quo illis persuaderet a Marcellino deficere. Itaque Marcellinus Sicilia excesserat, veritus insidias, quia opibus cum Recimero minime certare poterat. Missa est igitur ad Gensericum legatio : tum a Recimero, ne foedera violaret ; tum ab eo Leone, qui apud Romanos in Oriente rerum potiebatur, ut ab Italia et Sicilia abstineret et regias mulieres redderet. Gensericus vero, multis ad eum ex diversis partibus legatis missis, non ante mulieres liberavit, quam

χρόνους, τὰς γυναῖκας οὐ πρότερον διαφῆκε πρὶν ἢ τὴν πρεσβυτέραν τῶν Βαλεντινιανοῦ θυγατέρων (Εὐδοκία δὲ ἦν ὄνομα αὐτῆ) Ὀνωρίχῳ τῷ ἑαυτοῦ παιδὶ κατενεγύησε. Τότε γὰρ καὶ τὴν Εὐδοξίαν τὴν Θεοδοσίου θυγατέρα ἀπέπεμπε σὺν Πλακιδίᾳ τῇ ἑτέρα αὐτῆς θυγατρὶ, ἣν ἐγεγαμῆκει Ὀλύβριος. Τοῦ δὲ τὰς Ἰταλίας καὶ Σικελίαν δρῶν ὁ Γεζέριχος οὐκ ἀπέστη, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς ἐξεπόρθει, μετὰ τὸν Μαϊοριανὸν βουλευθεὶς βασιλευῖν τῶν ἐν τῇ ἐσπέρῳ Ῥωμαίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. V. Tillemont. VI, p. 331

30. (c. 463. Leon. an. 7.)

Exc. De leg. gent. p. 42. 43 : Ὅτι οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι ἐς θεός ἐλθόντες περὶ Μαρχελλίνου, μήποτε αὐξανομένης αὐτῷ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπ' αὐτοὺς ἀγάγοι τὸν πόλεμον, διαφόρως ταραττομένων αὐτοῖς τῶν πραγμάτων, τοῦτο μὲν ἐκ Βανδῆλων, τοῦτο δὲ καὶ Αἰγυπίου, ἀνδρὸς ἐκ Γαλατῶν μὲν τῶν πρὸς τῇ ἐσπέρᾳ ὀρμωμένου, τῷ δὲ Μαϊοριανῷ συστρατευσαμένου καὶ πλείστην ἀμφ' αὐτὸν ἔχοντας δύναμιν, καὶ χαλεπαίνοντος διὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἀναίρεσιν ὃν τοῦ πρὸς Ἰταλιώτας τέως ἀπήγαγε πολέμου ἢ πρὸς Γόθους τοὺς ἐν Γαλατία διαφορά. Περὶ γὰρ τῆς ὁμοῦ πρὸς ἐκείνους διαφιλονεικῶν γῆς καρτερῶς ἐμάχετο, καὶ ἀνδρὸς ἔργα μέγιστα ἐν ἐκείνῳ ἐπεδείξατο τῷ πολέμῳ. Τοῦτον δὲ ἕνεκα οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι παρὰ τοὺς ἐφους πρέσβεις ἐστειλαν, ὥστε αὐτοῖς καὶ τὸν Μαρχελλίνον καὶ τοὺς Βανδῆλους διαλλάξαι. Πρὸς μὲν τὸν Μαρχελλῖνον Φύλαρχος σταλεις ἔπεισε κατὰ Ῥωμαίων ὄπλα μὴ κινεῖν. Ὁ δὲ παρὰ τοὺς Βανδῆλους διαβὰς ἀπρακτος ἀνεχώρει, τοῦ Γεζέριχου μὴ ἄλλως τὸν πόλεμον καταθήσειν ἀπει-

λοῦντος, εἰ μὴ γε αὐτῷ ἢ τοῦ Βαλεντινιανοῦ καὶ Ἀετίου περιουσία δοθῆι. Καὶ γὰρ καὶ παρὰ τῶν ἐφῶν Ῥωμαίων ἐκεκόμιστο μοῖραν τῆς Βαλεντινιανοῦ περιουσίας ὀνόματι Εὐδοκίας τῆς τῷ Ὀνωρίχῳ γεγαμημένης. Διὸ δι' ἔτους ἐκάστου ταύτην τοῦ πολέμου πρόφασιν ποιούμενος, εὐθὺς ἤρως ἀρχομένου σὺν στόλῳ τὴν ἐκστρατείαν ἐποιεῖτο ἐπὶ τε Σικελίαν καὶ τὰς Ἰταλίας· καὶ ταῖς μὲν πόλεσιν, ἐν αἷς μάχιμον δύναμιν τῶν Ἰταλιωτῶν εἶναι συνέβαινε, οὐ βραδίως προσεφέρετο· καταλαμβάνων δὲ χωρία, ἐν οἷς μὴ ἔτυχεν οὐσα ἀντίπαλος δύναμις, ἐδῆου τε καὶ ἡνδραποδίεζο. Οὐ γὰρ πρὸς πάντα τὰ προσβάσιμα τοῖς Βανδῆλοις μέρη οἱ Ἰταλιῶται ἀρκεῖν ἐδύναντο, πλήθει τῶν πολεμίων βαζόμενοι καὶ τῷ μὴ παρεῖναι σφισὶ ναυτικὴν δύναμιν, ἣν παρὰ τῶν ἐφῶν αἰτοῦντες οὐκ ἐτύγχανον διὰ τὰς πρὸς Γεζέριχον ἐκείνους τεθείσας σπονδάς· ὕπερ ἔτι μάλιστα ἐκάκωσε τὰ ἐν τῇ ἐσπέρᾳ Ῥωμαίων πράγματα διὰ τὸ διηρησῆσθαι τὴν βασιλείαν.

Ἐπρεσεύσαντο δὲ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον κατὰ τοὺς ἐφους Ῥωμαίους Σαράγουροι καὶ Οὐρωγοὶ καὶ Ὀνόγουροι, ἔθνη ἐξαναστάντα τῶν οἰκειῶν ἡθῶν, Σαβίρων (Σαβινῶρων Suid.) ἐς μάχην σφισὶν ἐληλυθότων, οὓς ἐξήλασαν Ἀβάρεις, μετανάσται γενομένοι ὑπὸ ἔθνῶν οἰκούντων μὲν τὴν παρωκεανίτιν ἀκτὴν, [τὴν δὲ χώραν ἀπολιπόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ ὠκεανοῦ δμυγλῶδες γινόμενον, καὶ γρυπῶν δὲ πλήθος ἀναφανέν· ὕπερ ἦν λόγος μὴ πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος· διὸ δὴ ὑπὸ τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλησιοχώροις ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιόντων δυνατωτέρων ὄντων οἱ τὴν ἐφοδὸν [οὐχ] ὕφιστάμενοι μετανίσταντο·] ὥστερ καὶ

majorem natu filiarum Valentiniani, Eudociam nomine, Honoricho filio desponderet. Tunc enim Eudoxiam, Theodosii filiam, remisit cum Placidia, ejus sorore, quam duxit Olybrius. Neque eo secius Italiam et Siciliam Genserichus vastare destitit, sed multo magis sæviebat, quum post mortem Majoriani (461 p. C.) Olybrium ad imperium Occidentis provehere propter affinitatem ex nuptiis cogitaret.

30.

Romanis Occidentalibus in suspicionem venit Marcellinus, ne, si copiis augetur, in eos bellum transferret. Erant enim tunc temporis Romanorum res variis modis afflictæ et perturbatæ, hinc Vandalis, illinc Ægidio imminente. Hic vir ex Gallia occidentali oriundus, qui in Hispania eum Majoriano militaverat, et magnam exercitum habebat, ob eadem imperatoris erat illis infensus. Sed a bello appetendis Italiam advocavit eum ortum cum Gothis in Gallia dissidium. De contermina enim regione cum illis certans, fortiter bellum gerebat, in quo multa viri strenui et magnanimi opera edidit. Hæc in causa fuerunt, ut Romani Occidentales legatos ad Orientales mitterent, et Marcellinum et Vandalos secum in gratiam reducerent. Et ad Marcellinum quidem Phylarchus missus ei persuasit ne in Romanos moveret arma. Hinc ad Vandalos deflectens, nihil quicquam profecit, et rediit. Genserichus enim se non alias bellum positurum minatus est, nisi sibi Valentiniani

et Aetii bona traderentur. Etenim ab Orientalibus quoque partem bonorum Valentiniani obtinuerat Eudociæ nomine, quæ Honoricho, ejus filio, nupserat. Atque hanc belli renovandi occasionem singulis annis usurpabat. Itaque statim veris initio infesto exercitu Siciliam et Italiam invasit, et urbes quidem Italarum presidiiis firmatas non facile expugnavit, sed oppida militibus, qui resisterent, destituta facile capta evertit et diripuit. Nec enim ad omnia, quæ Vandalorum invasioni patebant, tuenda sufficere poterant Itali, propterea quod hostium multitudine opprimebantur. Denique copiis navalibus carebant, quas quum a Romanis Orientalibus petissent, non impetrarunt, quia fœdus cum Gensericho fecerant. Ea res, divisa scilicet imperii administrandi ratio, magno detrimento Romanorum Occidentalium rebus fuit.

Circa id tempus legatos ad Orientales Romanos miserunt Saraguri, Urogi et Onoguri. Hæc gentes, propriis sedibus ejectæ, commissa pugna cum Sabis, quos expulerant Abares, eîpsi quoque extorres facti a gentibus quæ Oceani litus accolebant, sed sedes suas reliquerant propter ingentes nebulas ex maris vaporibus ortas et propter magnam ingruentium gryphorum multitudinem, quos non prius recessuros esse fama erat, quam genus humanum devorassent : quibus calamitatibus excitati, in finitimorum sedes irruerunt. Et omnes quidem, qui violentum eorum impe-

οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν γῆς πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὐννοῖς ἐγένοντο, καὶ μάχας πρὸς ἐκείνους πολλὰς συστήσαντες τὸ τε φύλον κατηγωνίσαντο καὶ πρὸς Ῥωμαίους ἀφίκοντο, τυχεῖν τῆς αὐτῶν βουλόμενοι ἐπιτηδεϊότητος. Βασιλεὺς οὖν καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν φιλοφρονήσαντες καὶ δῶρα δόντες αὐτοὺς ἀπέπεμψαν.

De prima hujus loci parte v. Tillemont. l. 1. Quae deinde sequuntur de Salaguris etc., eorum plurima habet etiam Suidas v. Ἀθάρις. Hinc Classenus supplevit verba unciis distincta : τὴν δὲ χώραν usque ad μετανίσταντο. Nonnulla ejus loci repetit Suidas v. Ἀκατίροι et Σαγάρουροι.

Marcellinus his temporibus in Dalmatia suum sibi regnum habere coepit. Nescio an ex hac narrationis parte petita sit Salones urbis mentio ap. Stephanum Byz. : Σαλῶναι, πόλις Δαλματίας, ὧν Σαλωνεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Πρίσκοις ἐν 8 κ τ ρ.

31. (c. 464. Leon. an. 8.)

Ibidem p. 43 : Ὅτι στασιασάντων τῶν φυγάδων ἔθνῶν κατὰ τοὺς κατὰ τὴν ἑὼ Ῥωμαίους, παρὰ τῶν Ἰταλῶν πρεσβεία ἀφίκετο λέγουσα, ὡς οὐχ ὑποστήσονται, εἰ μὴ γέ σφισι τοὺς Βανδήλους διαλλάξοιεν. Ἀφίκετο δὲ καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν μονάρχου, τῶν τε παρ' αὐτοὺς καταφευγόντων ἐκ τοῦ σφετέρου ἔθνους αἰτίαν ἔχουσα, καὶ τῶν Μάγων τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων γῇ ἐκ παλαιῶν οἰκούντων χρόνων, ὡς ἀπάγειν αὐτοὺς τῶν πατριῶν ἔθνῶν καὶ νόμων ἐθέλοντες καὶ τῆς περὶ τὸ θεῖον ἀγιστείας, παρενοχλοῦσι τὸ ἐσσεῖ καὶ ἀνακαίεσθαι κατὰ τὸν θεσμὸν οὐ συγχωροῦσι τὸ παρ' αὐτοῖς ἄσθεστον καλούμενον πῦρ. Καὶ ὡς χρὴ τοῦ Ἰουροειπαῶν φρουρίου ἐπὶ τῶν Κασπίων κειμένων πυλῶν χρήματα χορηγοῦντας Ῥωμαίους ποιῆσαι ἐπιμέλειαν, ἥ γοῦν τοὺς φρουρήσαντας αὐτὸ στρατιώτας στέλλειν, καὶ μὴ μόνους [σφᾶς] δαπάνη καὶ φυλακῇ τοῦ χωρίου βαρύνεσθαι εἰ

γὰρ ἐνδοῖεν, οὐκ εἰς Πέρσας μόνους, ἀλλὰ καὶ εἰς Ῥωμαίους τὰ ἐκ τῶν παροικούντων ἔθνῶν κακὰ βραδίως ἀφικέσθαι. Χρῆναι δὲ αὐτοὺς ἔλεγον καὶ χρήμασιν ἐπικουρεῖν ἐπὶ τῇ πρὸς Οὐννοὺς πολέμῳ τοὺς Κιδαρίτας λεγομένους· ἔσσεσθαι γὰρ σφισιν αὐτῶν νικόντων δνησιν, μὴ συγχωρούμενου τοῦ ἔθνους καὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν διαβαίνειν ἐπικρατεῖαν. Πάντων δὲ ἕνεκα Ῥωμαίων ἀποκριναμένων στέλλειν τὸν διαλεξόμενον τῷ Παρθουαίῳ μονάρχῃ· μήτε γὰρ φυγάδας εἶναι παρὰ σφισι, μήτε παρενοχλεῖσθαι τοὺς Μάγους τῆς θρησκείας περὶ τὴν φυλακὴν δὲ τοῦ Ἰουροειπαῶν (Οὔροεισαῶν cod.) φρουρίου καὶ πόλεμον τὸν πρὸς τοὺς Οὐννοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀναδεδεγμένους μὴ δικαίως χρήματα αἰτεῖν παρ' αὐτῶν. — Ἐπρεσβεύσατο δὲ παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς ἐν τῇ τῶν πατρικίων ἀξία καταλεγόμενος, ἠ. ἠ. δὲ Πέρσας Κωνσταντίος (Κωνσταντίνος h. l. cod.), τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχον λαχὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ ὑπατικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικιότητος τυχῶν.

Τῶν Μάγων.] « Intelligit Magos, qui in Capadocia degebant per totam provinciam sparsi. Erant autem Magorum Persicorum coloni, de quibus multa scribit Basilius Magnus in Ep. 325 ad Epiphanium, a quo consultus de illis fuerat. » VALESIIUS. Ceterum v. Tillemont. VI, p. 321 et 332. — Ἰουροειπαῶν.] « Apud Lydum De mag. III, 52, 53, *Viriparach* vel *Viraparach* (Btr.) vocatur : id quod proxime ad veritatem accedere videtur : *barach* enim domum sive mansionem significat, *viram* solitudinem vel ruinas. » NIEBUHR. in Add.

32. (c. 464 s. 465. Leon. an. 8. 9.)

Exc. De leg. Rom. p. 74. 75 : Ὅτι ἐπὶ Λέοντος βασιλείῳς Ῥωμαίων ἐπρεσβεύετο παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς, ἐν τῇ τῶν πατρικίων ἀξίᾳ

tum sustinere non poterant, cesserunt, sicuti et Saraguri, qui ad novas sedes quaerendas coorti, ad Hunnos Acatiros pervenerunt et, multis praeliis initis, gentem devicerant, et demum ad Romanos nanciscendæ eorum societatis cupiditate contulerunt. Itaque imperator legatos benigne excepit, et muneribus affectos remisit.

31.

Dum gentes patria profugæ cum Romanis in Oriente disident, legatio ab Italis advenit, quæ doceret res Italas stare non posse, nisi sibi Vandalos reconciliarent. Venit et legatio a Persarum rege (*Peroze*), quæ multos e Perside ad Romanos confugere querebatur, et quod Romani Magos, qui jam inde a prisca temporibus eorum finium incolæ essent, a patriis moribus et institutis et antiquo religionis cultu abductari, quavis ratione vexarent, et ignem, qui apud eos vocaretur inextinguibilis, in perpetuum ardere secundum legem non sinerent. Addebant, æquum videri, Romanos castelli Iuroipach, ad portas Caspiae siti, curam habere, et pecunias ad illud conservandum conferre, ne-

que se solos sumptibus et arcis custodia gravari. Si enim cesserint, non solum in Persarum, sed etiam in Romanorum terras a finitimis gentibus facile vastationes inferri posse. Oportere etiam se juvari pecuniis ad bellum contra Hunnos Cidaritas gerendum, ex quo Romani quoque essent utilitatem reportaturi, si ea gens a finibus ipsorum arceatur. Romani responderunt, se quamprimum legatos misuros, hæc omnia cum Parthorum rege disceptaturos. Neque enim ullos apud se esse fugitivos, neque Magos in suæ religionis cultu impediri. Quum autem ipsi custodiam castelli Iuroipach et bellum contra Hunnos Cidaritas in se receperint, minime juste eos ab ipsis pecuniam petere. Legationem ad Vandalos suscepit Tatianus, patriciatus dignitate ornatus; ad Persas vero Constantius, qui ter præfectus urbi fuerat, et ad consulatus patriciatusque honorem evectus.

32.

Sub Leone, Romanorum imperatore, legatus pro Italis ad Vandalos profectus est Tatianus, in patriciorum nume-

καταλεγόμενος, παρά δὲ Πέρσας Κωνσταντίος, τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχον (ὑπατον cod.) λαβὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ ὑπατικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικιότητος τυχών. Καὶ Τατιανὸς μὲν ἐκ Βανδῆλων εὐθὺς ἀπρακτος ἀνεχώρησε, τῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γεζερίχου μὴ παραδεχθέντων λόγων· ὁ δὲ Κωνσταντίος τῇ Ἑδέσσει, Ῥωμαϊκῇ μὲν πόλει, προσοίκω δὲ τῆς Περσῶν χώρας, ἐγκατέμεινε, ἐσδέξασθαι αὐτὸν ἐπὶ πολλῷ διαναβαλλομένου τοῦ Παρθουαίου μονάρχου.

33. (c. 465. Leon. an. 9.)

Ibid. p. 75. 76 : Ὅτι τὸν Κωνσταντίον τὸν προσθευτὴν ἐν τῇ Ἑδέσσει χρόνον ἐπιμεινάντα, ὡς εἴρηται μοι, τῆς πρεσβείας περὶ, τότε ἐδέξατο ὁ Περσῶν μονάρχος ἐς τὴν σφετέραν, καὶ παρ' αὐτὸν ἀφικέσθαι προσέταξεν, οὐκ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλὰ γὰρ ἐν τοῖς μεθωρίοις αὐτῶν τε καὶ Οὐννων τῶν Κιδαριτῶν τὰς διατριβὰς ποιούμενος... [πρὸς οὓς πόλεμον suppl. N.] αὐτῷ συνίστατο αἰτίαν ἔχων, ὡς τοὺς φόρους τῶν Οὐννων μὴ κομιζομένων, οὓς οἱ πάλαι μὲν τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλεύοντες ἔθεντο. Ὡν ὁ πατὴρ [τὴν τοῦ φόρου] ἀπαρνησάμενος ἀπαγωγὴν τὸν πόλεμον ὑπεδέξατο, καὶ τοῦτον μετὰ τῆς βασιλείας παρέπεμψε τῷ παιδί, ὥστε ταῖς μάχαις ἐπιτριβομένους τοὺς Πέρσας ἀπάτη ἐθελῆσαι τὴν τῶν Οὐννων λῦσαι διαφορὰν, καὶ δῆτα διαπέψασθαι τὸν Πειρώζην (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ τότε Περσῶν βασιλεύοντι) πρὸς τὸν Κούγγχαν τὸν Οὐννων ἡγούμενον, ὡς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀσμενίζων εἰρήνην ἐπὶ τε συμμαχίᾳ σπένδασθαι βούλοιο, καὶ τὴν αὐτοῦ κατεγγυᾶ ἀδελφὴν. Νεώτατον γὰρ αὐτὸν εἶναι συν-

έβαινε, καὶ μηδέπω παίδων εἶναι πατέρα. Τὸν δὲ προσδέξάμενον τοὺς λόγους γήμασθαι οὐ τοῦ Πειρώζου ἀδελφῆν, ἀλλ' ἑτέραν γυναῖκα βασιλικῶς διακοσμηθεῖσαν, ἣν ὁ Περσῶν μονάρχος ἐξέπεμψε, παρεγγυήσας, ὡς οὐδὲν μὲν ἀνακαλύπτουσα τῶν ἐσχηματισμένων βασιλείας καὶ εὐδαιμονίας μεθέξει, ἐκλέγουσα δὲ τὴν ὑπόκρισιν θάνατον ἐξεζήμιαν· οὐ γὰρ ἀνέξεσθαι τὸν Κιδαριτῶν ἄρχοντα θεράπαιναν ἔχειν γαμετὴν ἀντὶ τῆς εὐγενομένης. Τοῦτου χάριν σπεισάμενος ὁ Πειρώζης πρὸς τὸν τῶν Οὐννων ἡγούμενον οὐκ ἐπὶ πολλῷ τῆς ἀπάτης ἀπώνατο· εὐλαβηθεῖσα γὰρ ἡ γυνὴ, μὴ ποτε ὁ ἄρχων τοῦ ἔθνους ὑπὸ ἐτέρων πυθόμενος τὴν αὐτῆς τύχην χαλεπῶ αὐτὴν ὑφέξει θανάτῳ, μηνύει τὸ μελετηθέν. Ὁ δὲ Κούγγχας ἐπαινέσας τὴν γυναῖκα τῆς ἀληθείας αὐτὴν μὲν ἔμεινε ἔχων γαμετὴν, τίσασθαι δὲ τοῦ δόλου Πειρώζην ἐθέλων πόλεμον πρὸς τοὺς ὁμόρους ἔχειν ὑπεκρίνετο, δεῖσθαι τε ἀνδρῶν οὐ τῶν πρὸς μάχην ἐπιτηδείων (μυρίον γὰρ αὐτῷ παρεῖναι πλῆθος), ἀλλὰ τῶν στρατηγησόντων αὐτῷ τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ τ' αὐτῷ ἀνδρας πῶν λογάδων ἐξέπεμψε. Καὶ τοὺς μὲν ὁ τῶν Κιδαριτῶν ἄρχων ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λωβησάμενος παρὰ τὸν Πειρώζην ἀπέπεμψε ἀπαγγελοῦντας, ὡς τῆς ἀπάτης ταύτην ἔδωκε δίκην. Οὕτως αὖθις αὐτοῖς ὁ πόλεμος ἀνεζωπυρήθη, καὶ ἐμάχοντο καρτερῶς. Ἐν Γόργα τοῖνον (τοῦτο γὰρ ὄνομα τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ περὶ συνέβαινε τοὺς Πέρσας στρατοπεδεύεσθαι) τὸν Κωνσταντίον ὁ Πειρώζης ἐδέχετο, καὶ τινὰς ἡμέρας φιλοφρονησάμενος διαφῆκεν, δεξιὸν οὐδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρινάμενος.

rum conscriptus; ad Persas vero Constantius, tertium præfectus, et una cum consulatu (an. 457) patriciatus dignitatem sortitus. Et Tatianus quidem a Vandalis intra breve tempus, re infecta, reversus est, repudiatis a Gensericopacis conditionibus. Constantius vero Edessæ, quæ urbs est in Romanorum ditione posita et Persis contermina, substitit, in qua longo tempore commoratus est, quum diu eum admittere Parthorum rex differret.

33.

Tandem Persarum rex Constantium legatum, qui longo tempore, ut diximus, legationis causa Edessæ substiterat, in suam regionem admisit et ad se venire iussit, non in urbibus, sed in confinitis regionis suæ et Hunnorum Cidaritarum commorans. Etenim bellum iis intulerat, propterea quod Hunni minime tributum inferebant, quod illis olim Persarum et Parthorum reges imposuerant. Et regis Hunnorum pater (Isdegerdes), tributum illationem renuens, bellum execerat, quod quidem una cum regno ad filium transmiserat: donec Persis longioribus bello defatigatis venit in mentem bellum cum Hunnis fraude finire. Itaque Peroses (sic enim Persarum rex vocabatur) ad Cuncham, Hunnorum regem, misit, tanquam vellet cum illis pacem firmare et armorum societatem jungere et illi suam sororem dare uxorem. Ille enim erat tum forte adhuc junior, neque dum liberos ullos sustulerat. Quibus sermonibus quum Cunchas esset assensus, non tamen Perosis sororem

in matrimonium duxit, sed aliam mulierem regio cultu adornatam. Hanc autem Persarum rex misit, ut, si nihil eorum, quæ fingebantur, enuntiaret, regiæ felicitatis participem futuram: sin minus, et simulata detegeret, mortis supplicium subitum; non enim passurum Cidaritarum regem, uxorem se habere servilis conditionis pro ingenua et nobili. Quum igitur his conditionibus Peroses pacem cum Hunnorum rege sanxisset, non illi diu sua fraus utilitati et fructui fuit. Mulier enim, timens ne, si forte per alios de sua conditione certior fieret, pessima se morte mulcicaret, commentum indicavit. Cunchas vero, mulierem ob veritatem detectam laudans, eam in matrimonio habere perstitit, sed dolum sibi factum ulturus, contra finitimos bellum se gerere simulavit, in quo sibi viris opus esse non quidem ad militiam aptis (infinatum enim horum sibi adesse multitudinem), sed his, qui bellum sibi administrarent. Peroses vero trecentos principum ad eum misit, quorum alios Cidaritarum rex trucidavit, alios truncatos ad Perosem remisit, qui renuntiarent, has illos commissæ ab eo fraudis poenas luisse. Itaque inter ipsos multo acrius, quam antea, bellum est excitatum, et omnibus viribus depugnarunt. In Gorga igitur (hoc enim erat loco nomen, in quo tunc forte Persæ castra habebant) Constantium Peroses excepit. Quem postquam per quosdam dies laute tractaverat, nullo idoneo ad legationem dato responso, dimisit.

34. (366. Leon. an. 3o.)

Exc. De leg. gent. p. 43. 44 : Ὅτι μετὰ τὸν ἐμπρησμόν τῆς πόλεως τὸν ἐπὶ Λέοντος ἦκεν ὁ Γωβάζης σὺν Διονυσίῳ ἐς τὴν Κωνσταντίνου, Περσικὴν ἔχων στολὴν καὶ τῷ Μηδικῷ δορυφορούμενος τρόπῳ. Ὅν οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεία δεξάμενοι πρότερον μὲν τοῦ νεωτερισμοῦ κατεμέμψαντο, ἔπειτα δὲ φιλοφρονησάμενοι ἀπέπεμψαν· εἶλε γὰρ αὐτοὺς τῆ τε θωπεΐα τῶν λόγων, καὶ τὰ τῶν Χριστιανῶν ἐπιφερόμενος σύμβολα.

Fragmento 26 legimus Gobazem ad Leonem venire jussum, antequam obsequeretur, postulasse ut Dionysius ad se veniret, qui fidem praestaret nihil iniqui Gobazem passurum esse. Haec assignavimus anno 456, suadente tum Marciani regis mentione, tum serie excerptorum. Contra nostra, quum urbis incendio (die 2 mens. Sept. an. 465) posteriora sint, ad finem anni 465 vel potius ad an. 466 pertinere debent, et cum iis quae fr. 26 narrantur, componi non possunt, ut recte statuit Tillemont. VI, p. 389 et 633.

35. (c. an. 466.)

Ibidem p. 44 : Ὅτι Σκίροι καὶ Γότθοι εἰς πόλεμον συνελθόντες καὶ διαχωρισθέντες ἀμφότεροι πρὸς συμμάχων μεταλήψιν παρεσκευάζοντο· ἐν οἷς καὶ παρὰ τοὺς ἐφύους ἦλθον. Καὶ Ἄσπαρ μὲν ἠγεῖτο μηδετέροις συμμαχεῖν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Λέων ἐβούλετο Σκίροις ἐπικουρεῖν. Καὶ δὴ γράμματι πρὸς τὸν ἐν Ἰλλυριοῖς στρατηγὸν ἐπεμπεν, ἐντέλλόμενός σφισιν κατὰ τῶν Γότθων βοήθειαν τὴν προσήκουσαν πέμπειν.

36.

Ibidem p. 44 : Ὅτι ἦκε κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον

34.

Post incendium civitatis, quod accidit sub Leone, Gobazes venit Constantinopolim cum Dionysio, stola Persica indutus, et Medorum in morem satellitibus stipatus. Hunc imperator excepit, et primum quidem ob novarum rerum studium vituperavit, deinde comiter eum amplexus dimisit. Gobazes enim, Christianorum symbola ostentans, blanda oratione eum cepit.

35.

Sciri et Gothi acie decertantes, et a pugna utrique recedentes, ad accersenda auxilia animum adjecerunt. Qua de re Romanos quoque Orientales adierunt. Aspar quidem censuit, neutris optulandum esse. Sed imperator Leo statuit Sciris opem ferre. Itaque litteras ad praefectum Illyrici misit, jussitque quoad necesse esset, auxiliares copias Sciris adversus Gothos praebere.

36.

Eodem tempore venit et ad Leonem imperatorem legatio a filiis Attilae, ut, omnibus omnino praeteritorum dissidiorum causis resecat, pacem iniret, et inter se, ut olim erat in more positum, ad Istrum convenientes, mercatum

παρὰ τῶν Ἀττήλα παίδων ὡς τὸν βασιλέα Λέοντα προσβεία, τὰς αἰτίας διαλύουσα τῆς προὔπαρξάσης διαφορᾶς, καὶ ὡς γρη αὐτοὺς ἐπὶ εἰρήνῃ σπένδεσθαι, καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος παρὰ τὸν Ἴστρον ἐς ταῦτον ἰόντας Ῥωμαῖοις προτιθέναι ἀγορὰν, καὶ ἀντιλαμβάνειν ὧν ἂν δεόμενοι τύχοιεν. Καὶ ἡ μὲν σφῶν αὐτῶν προσβεία ἐν τοῖσδε οὔσα ἀπρακτος ἐπανήει· οὐ γὰρ ἐδόκει τῷ βασιλεῦσι Οὐννοὺς τῶν Ῥωμαϊκῶν συμβολαίων μετέχειν πολλὰ τὴν αὐτοῦ κακίωσαντας γῆν· οἱ δὲ τοῦ Ἀττήλα παῖδες τὴν ἐπὶ τῇ προσβείᾳ ἀπόκρισιν δεξάμενοι πρὸς σφᾶς διεφέροντο· ὁ μὲν γὰρ Δεγγιζίχ, ἀπράκτως ἐπανελθόντων τῶν πρέσβειων, πόλεμον Ῥωμαῖοις ἐπάγειν ἐβούλετο, ὁ δὲ Ἡρναχ πρὸς ταύτην ἀπηγόρευε τὴν παρασκευὴν, ὡς τῶν κατὰ χώραν ἀπαγόντων αὐτὸν πολέμων.

37.

Ibidem p. 44 : Ὅτι Σαράγουροι Ἀκατίροις καὶ ἄλλοις ἔθνεσιν ἐπιθέμενοι ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευον. Καὶ πρότερον μὲν ἐπὶ Κασπίας παρεγένοντο πύλας· καὶ φρουρὰν Περσικὴν ἐν αὐταῖς ἐγκαθεστῶσαν εὐρόντες ἐτέραν ὁδὸν ἐτρέποντο, δι' ἧς ἐπὶ τοὺς Ἰβηρας ἐλθόντες τὴν τε αὐτῶν ἐδῆον καὶ τὰ Ἀρμενίων χωρία κατέτρεχον, ὥστε Πέρσας πρὸς τῷ πολέμῳ τῶν Κιδαριτῶν τῷ πάλαι αὐτοῖς συστάντι καὶ ταύτην εὐλαβουμένους ἐφοδον, παρὰ Ῥωμαῖους προσβείσασθαι καὶ αἰτεῖν χρηματὰ σφισιν αὐτοῖς δίδοσθαι ἢ ἄνδρας πρὸς φυλακὴν τοῦ Ἰουροειπάχ (Οὔροεισάχ cod.) φρουρίου, καὶ λέγειν ἅπερ αὐτοῖς πολλὰκις εἶρητο προσβευόμενοις, [ὅτι], αὐτῶν ὑφισταμένων τὰς μάχας καὶ [μη] συγχωρούντων τὰ ἐπιόντα ἔθνη βάρβαρα πάροδον ἔχειν, ἢ τῶν Ῥωμαίων ἀδῆλωτος διαμένει χώρα. Τῶν δὲ ἀποκριναμένων, ὡς ἕκαστον ἀνάγκῃ τῆς οἰκείας ὑπερμαχοῦντα

celebrarent, ex quo invicem ea, quae sibi opus essent, desumerent. Et ea quidem legatio, quae circa haec versabatur, re infecta rediit. Nec enim imperator commercium Romanorum cum Hunnis, qui eos tot damnis et cladibus affecerant, concedendum esse duxit. At vero Attilae filii, renuntiata legatione, inter se dissenserunt. Etenim Denigisch, legatis nulla re impetrata reversis, bellum Romanis inferre volebat : cui consilio Irnach repugnabat, quod turbae intestinae a bello avocarent.

37.

Saraguri cum Acatiris aliisque gentibus conjuncti in Persas exercitum duxerunt. Primum quidem ad portas Caspiae accesserunt, ubi quum praesidium Persicum offendissent, ad aliam viam deflexerunt, qua ad Iberos conversi regionem vastarunt, et excursiones in oppida Armeniorum fecere. Quare Persae, qui post superius cum Cidaritis bellum hanc quoque aggressionem timebant, legatos ad Romanos miserunt, qui ab illis pecunias aut milites ad custodiam arcis Iuroipach peterent, et quod jam saepe per legatos egissent, docerent, si ipsi certamina sustinerent et barbaros aggredientes ab aditu prohiberent, tutos fore Romanorum fines. His vero respondentibus rationi consentaneum esse unumquem-

γῆς τῆς σφετέρως φρουρᾶς ἐπιμελεῖσθαι, πάλιν ἄπρακτοι ἐπανεξέυξαν.

38.

Ibidem p. 44. 45 : Ὅτι Δεγγιζιχ πόλεμον ἐπὶ Ῥωμαίους ἐπενεγκόντος καὶ τῆ τοῦ Ἰστρου προσκαρτεροῦντος (f. exc. δὲ Nieb.), τοῦτο μαθὼν ὁ Ὀρνιγίσκλου (αὐτὸς γὰρ εἶχε τὴν πρὸς τῷ Θρακίῳ μέρει τοῦ ποταμοῦ φυλακὴν), ἐκ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπυνθάνετο ὅ τι βουλόμενοι πρὸς μάχην παρασκευάζονται. Ὁ δὲ Δεγγιζιχ τοῦ Ἀναγαστοῦ κατολιωρήσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεμφθέντας ἀπράκτους ἤφειε, παρὰ δὲ τὸν βασιλέα τοὺς διαλεξομένους ἔστελλεν, ὡς, εἰ μὴ γῆν καὶ χρήματα αὐτῶ [καὶ τῶ] ἐπομένῳ δόξῃ στρατῶ, πόλεμον ἐπάξει. Τῶν δὲ παρ' ἐκείνου πρέσβων ἐς τὰ βασίλεια ἀφικομένων καὶ τὰ αὐτοῖς ἐνταλθέντα ἀπαγγειλάντων, ἀπεκρίναντο βασιλεὺς ἐτοιμῶς ἔχειν πάντα ποιεῖν, εἴγε ὑπακούσομενοι αὐτῶ παραγένοινται· χαίρει γὰρ τοῖς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ συμμαχίᾳ ἀφικνουμένοις.

39. (c. 467, Leon. an. 11.)

Ibid. p. 45. 46 : Ὅτι Ἀναγαστοῦ καὶ Βασιλίσκου καὶ Ὀστρύου καὶ ἄλλων τιῶν στρατηγῶν Ῥωμαίων τοὺς Γότθους ἐς τινα κοῖλον χῶρον συγχελεῖσάντων καὶ πολιορκούντων, λιμῶν τε πιεζομένων τῶν Σκυθῶν σπάειν τῶν ἐπιτηδείων, πρεσβείαν παρὰ τοὺς Ῥωμαίους ποιήσασθαι, ὥστε αὐτοὺς ἐνδιδόσαι νεμομένους γῆν ὑπακούειν αὐτῶν ἐς ὅ τι ἂν θέλοιν. Τῶν δὲ ἐπὶ βασιλέα τὴν ἐκείνων φέρειν ἀποκριναμένων πρεσβείαν, καὶ

τῶν βαρβάρων τοῦ λιμοῦ περὶ σφᾶς θέσθαι ἐθέλειν τὰς συμβάσεις φαμένον, καὶ μὴ οἶους τε εἶναι μακρὰς ποιῆσθαι ἀνακωχὰς, βουλευόμενοι οἱ τὰς Ῥωμαϊκὰς τάξεις διέποντες, τροφὰς χορηγήσειν αὐτοῖς ὑπέσχοντο ἄχρι τῆς βασιλείας ἐπιτροπῆς, εἴγε σφᾶς αὐτοὺς διέλοιεν ὥσπερ καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν διακέκριται πλῆθος· ἔσσεθαι γὰρ αὐτῶν βραδίως οὕτως ἐπιμέλειαν, ἐς τοὺς κληρομένους καὶ οὐκ εἰς πάντας ἀποβλεπόντων τῶν στρατηγῶν, ὅπερ ἐς φιλοτιμίαν ὀρώντες πρὸς τὴν αὐτῶν πάντως ἀμιλληθήσονται (ἀμεληθήσονται conj. Cantocl.) κομιδῆν. Τῶν δὲ Σκυθῶν τοὺς ἀπαγγελθέντας διὰ τῶν πρέσβων προσδεξαμένων λόγους καὶ ἐς τοσαύτας σφᾶς αὐτοὺς ταξάντων μοίρας, ἐς ὅσασπερ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι διεκρίντο, Χελχάλ, τοῦ Οὐννων γένους ἀνὴρ καὶ ὑποστράτηγος τῶν διεπόντων τὰ Ἀσπαρος τάγματα, παρὰ τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτοῖς βαρβαρικὴν μοῖραν ἔλθων, καὶ τῶν Γότθων (πλείονες δὲ τῶν ἄλλων ὑπῆρχον) μεταπεμψάμενος τοὺς λογάδας τοῖσινδε ἐποιήσατο λόγον ἀρχὴν, ὡς δώσει μὲν αὐτοῖς γῆν ὁ βασιλεὺς, οὐκ εἰς σφετέραν δὲ αὐτῶν ὄνησιν, ἀλλὰ τοῖς ἐν σφισιν Οὐννοις. Τούτους γὰρ ὀλιγώρως γεηπονίας ἔχοντας δίχην λύκων τὰς αὐτῶν ἐπιόντας διαρπάζεσθαι τροφὰς, ὥστε θεραπεύωντων τᾶξιν ἐπέχοντας τῆς ἐκείνων ἕνεκα τάλαιπωρεῖσθαι τροφῆς, καίπερ ἐς αἰεὶ ποτε τοῖς Οὐννοις τοῦ Γότθων γένους ἀσπόνδου διαμείναντος, καὶ ἐκ προγόνων τὴν αὐτῶν ἀποφυγεῖν ὀμαιχμίαν ὀμοσαμένων, ἐφ' ᾧ καὶ ὄρκων πατριῶν πρὸς τῆ τῶν οἰκείων στερήσει καταφρονεῖν. Αὐτὸν δὲ, εἰ καὶ τὸ Οὐννων αὐχεῖ γένος, δικαιοσύνης πόθῳ τάδε πρὸς αὐτοὺς εἰπόντα δεδωκέναι περὶ τοῦ πρακτέου βουλῆν. Ἐπὶ τούτοις οἱ Γότθοι δια-

que sua tueri et defendere, et de suis arcibus sollicitum esse, rursus re non obtenta, legati ad suos reversi sunt.

38.

Dengisch bellum Romanis inferens Istri ripæ institit. Quod ubi Orngiseli filius (*Anagastes*) comperit (is in e parte Thraciæ quæ ad Istrum est, custodiae ripæ fluminis præfectus erat), per suos ex eo quæsit, quæ in finem acie decertare vellet. Sed Dengisch Anagastum contemnens, ab eo missos re infecta dimisit, et per legatos imperatori denuntiavit, se bellum illaturum, nisi sibi suisque terram et pecunias subministraret. Legatis in regiam introductis et mandata exponentibus imperator respondit, se omnia paratum esse facere, si suo imperio obsequi vellent: sibi enim pergratum et jucundum esse, si quando inimici in fœdus societatemque transirent.

39.

Anagastes, Basiliscus et Ostries et alii quidam duces Romani in locum abruptum et concavum Gothos inclusos obsederunt. Ibi Scythæ, victum inopia laborantes, Romanos missis legalis certiores fecerunt, se, facta deditione, omnibus quæ statuerint parituros, modo sibi terram ad inhabitandum concedant. Romani responderunt, se ad imperatorem eorum postulata delaturos. At Scythæ propter famem, quæ eos premebat, transigere velle dixerunt, neque longiores moras ferre posse. Tum Romanis ordinibus præpositi, habito consilio, tantisper dum imperator aliter sta-

tueret, alimenta se præbituros polliciti sunt, si Scythæ Romanorum more exercitus in partes se ipsos dividerent. Sic enim facilius eos, quum singuli ordines, non universi simul respiciendi essent, a ducibus curari posse, quippe qui cura et diligentia inter se sint certaturi. Itaque Scythæ his, quæ legati renuntiarent, paruerunt, sequæ in totidem ordines distribuerunt, in quos Romani erant distributi. Quo facto Chelchal, genere Hunnus, qui secundum ab Aspare imperii gradum in eos, qui sub eo ordines ducebant, tenebat, barbarorum, quæ suis ordinibus accesserat, cohortem obiens, in qua erant plures numero Gothi, quam reliqui, accitis primoribus hujusmodi orationem habere cepit. Terram quidem imperatorem ad inhabitandum daturum, quæ non illis fructui et commodo futura esset, sed cujus utilitas ad solos Hunnos redundaret. Nos enim terræ cultum negligere, et luporum more bona Gothorum invadentes diripere, qui ipsi servorum conditione habiti ad victum illis comparandum laborare coacti essent: quamvis nullum unquam fœdus inter utramque gentem sancitum sit, et majores jurejurando esse obstrinxerint, ut Hunnorum societatem fugerent. Quare non tantum suis eos privari, sed etiam patria sacramenta negligere. Se quidem genere Hunnum, quo maxime gloriatur, sed æquitate motum hæc illis dicere, ut, quæ facienda essent, viderent. His dictis Gothi commoti, et hæc Chelchalem pro benevolentia, qua ipsos prosequeretur, suggestisse rati, Hunnos sibi immixtos truci-

παραθέντες, καὶ εὐνοία τῇ πρὸς αὐτοὺς ταῦτα τὸν Χελχάλ εἰρηκέναι νομίσαντες, τοὺς ἐν αὐτοῖς Οὐννοὺς (ὡς) συστάντες διεχειρίζοντο· καὶ μάχη καρτερὰ ἀμφοτέρων συνίστατο τῶν ἐθνῶν ἐκ συνθήματος. Ὁ Ἄσπαρ πυθόμενος, ἀλλὰ γὰρ καὶ οἱ τῶν λοιπῶν στρατοπέδων ἡγεμόνες μετὰ τῶν οἰκείων παραταξάμενοι τὸν ἐπιτυχόντα τῶν βαρβάρων ἀνῆρουν. Τοῦ δὲ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης οἱ Σκυθαὶ λαθόντες ἐνόησαν σφᾶς τε ἀνεκαλοῦντο, καὶ ἐς χεῖρας τοῖς Ῥωμαίοις ἐχώρουν. Ἄλλ' οἱ μὲν Ἄσπαρος τὴν σφισιν ἐπιλαχοῦσαν ἐφθασαν ἀναλώσαντες μῶϊραν· τοῖς δὲ λοιποῖς στρατηγοῖς οὐκ ἀκίνδυνος ἢ μάχη ἐγένετο, τῶν βαρβάρων καρτερώς ἀγωνισαμένων, ὥστε τοὺς ἐξ αὐτῶν ὑπολειφθέντας τὰς τε Ῥωμαϊκὰς τάξεις διώσασθαι καὶ τῆδε τὴν πολιορκίαν διαφυγεῖν. Cf. Tillemont. VI, p. 392, qui de tempore rei monet: « Il ne faut pas mettre cet événement plus tard qu'en 467, puisque Basilisque était occupé en 468 à la guerre des Vandales. »

40. (467. Leon. an. 11.)

Exc. De leg. Rom. p. 76: Ὅτι Λέων ὁ βασιλεὺς στέλλει πρὸς τὸν Γεζέριχον Φύλαρχον τὴν τοῦ Ἀνθемίου βασιλείαν μνηστῶν καὶ πόλεμον ἀπειλήσων, εἰ μὴ γε τῆς Ἰταλίας καὶ βασιλείας ἀφείξοιτο. Ἐπανῆκε δὲ ἀγγέλλων, μὴ ἐθέλειν αὐτὸν τοὺς τοῦ βασιλέως προσιεσθαι λόγους, ἀλλὰ ἐν πολέμου εἶναι παρασκευῆ, ὡς ὑπὸ τῶν ἐβίων Ῥωμαίων παρασπονδούμενον. V. Tillemont. VI, p. 394 sq.

41. (c. 468. Leon. an. 12.)

Exc. De leg. gent. p. 46: Ὅτι μεγίστης πρὸς τὸ Σουάννων ἔθνος Ῥωμαίοις τε καὶ Λαοῖς ὑπαρχούσης διαφορᾶς, καὶ σφόδρα ἐς τὴν τοῦ σήματος * τῶν

Σουάννων συνισταμένων μάχην*. Καὶ Περσῶν δὲ ἐβελόντων αὐτῷ πολεμεῖν διὰ τὰ φρούρια, ἅπερ [ὑπὸ] τῶν Σουάννων ἀφῆρητο, πρεσβείαν ἔστειλεν, ἐπικούρους αὐτῷ διαπεμφθῆναι παρὰ βασιλείως αἰτῶν ἐκ τῶν παραφυλακτόνων στρατιωτῶν τὰ Ἀρμενίων ὄρια τῶν Ῥωμαίοις ὑποτελῶν, ἐφ' ᾧ προσχώρων ὄντων ἐτόιμην ἔχειν βοήθειαν, καὶ μὴ κινδυνεύειν τοὺς πόρρωθεν ἀπεκδεχόμενον, ἢ παραγενομένην ἐπιτρέβασθαι δαπάνη, τοῦ πολέμου, ἂν οὕτω τύχη, διαβαλλομένου, καθάπερ ἤδη πρότερον ἐγεγονέι. Τῆς γὰρ σὺν Ἡρακλείῳ ἀπεσταλμένης βοήθειας, καὶ Περσῶν καὶ Ἰβήρων τῶν αὐτῷ ἐπαγόντων τὸν πόλεμον πρὸς ἐτέρων ἐθνῶν τότε ἀπασχοληθέντων, μάχην* τὴν συμμαχίαν ἀπέπεμψεν ἀσχαλῶν ἐπὶ τῇ τῶν τροφῶν χορηγίᾳ, ὥστε, αὖθις τῶν Πάρθων ἐπ' αὐτὸν ἀναξυζάντων, Ῥωμαίους ἐπικαλέσασθαι. Τῶν δὲ στέλλει τὴν βοήθειαν ἐπαγγελαμένων καὶ ἀνδρᾶ τὸν αὐτῆς ἡγησόμενον, παρεγένετο καὶ Περσῶν πρεσβεία ἀγγέλλουσα, τοὺς Κιδαρίτας Οὐννοὺς ὑπ' αὐτῶν κατηγωνίσθαι, καὶ Βαλαὰμ πόλιν αὐτῶν ἐκπεπολιορκῆναι. Ἐμήνυον δὲ τὴν νίκηκην καὶ βαρβαρικῶς ἐπεκόμπασον, τὴν παροῦσαν αὐτοῖς μεγίστην δύναμιν ἀποφαίνειν ἐθέλοντες. Ἀλλὰ αὐτοὺς παρραυτικά, τούτων ἀγγελθέντων, ἀπέπεμπε βασιλεὺς, ἐν μείζονι φροντίδι τὰ ἐν Σικελίᾳ συνενεχθέντα ποιούμενος.

Classenus voce μάχην, quæ in utroque loco corrupto obvia est, indicari censet nomen proprium ducis Suannorum. Tillemontius VI, p. 401, suspicabatur fortasse leg. esse, ἐς τὴν κατὰ τοῦ Σήματος (sc. ducis Lazorum)... μάχην. Idem: « Comme les anciens, inquit, ne nous marquent point que Léon ait jamais eu d'affaires en Sicile que cette année (468), à l'occasion de la guerre contre Genséric, nous y rapportons ce que dit Priscus. »

darunt. Deinde quasi ex compacto ingens pugna inter utramque gentem est commissa. Quod quum Aspari nuntiatum esset, ipse et reliqui duces acies suorum instruxerunt, et obvium quemque barbarorum occiderunt. Scythæ, cognito dolo et fraude perspecta, sese collegerunt, et manus cum Romanis conseruerunt. Sed illi, qui sub Aspare stipendia faciebant, omnem barbarorum cohortem, quæ illis obvenerat, ad interneconem usque ceciderunt. Reliquis ducibus non incruenta pugna fuit, barbaris strenue et fortiter pugnam capessentibus. Ex qua pugna qui superstites ex Scythis fuerunt, perruptis Romanis legionibus, evaserunt.

40.

Leo imperator Gensericum per Phylarchum legatum de Anthemii imperio certiorum fecit, eique bellum indixit, nisi Italia cederet, et imperium ipse appetere desisteret. Rediit autem nuntius, et retulit, nolle ipsum denuntiationi parere, imo bellum apparare, quod Romani Orientales fœdera transgressi essent.

41.

Maxima intercedente Romanis et Lazis cum Suannorum

gente controversia, ** Persas quoque cupido belligerandi incessit propter oppida quæ Suanni ipsis eripuerant. Itaque ad Romanorum imperatorem legationem misit, sibi auxilia mitti postulans ex militibus, qui Armeniæ oram Romanis subjectam tuebantur, ut, quia proximi erant, præsto essent, ne, dum longinqua auxilia expectant, periculum incurrant, aut, si advenerint, sumptibus atterantur, producto ob eam causam bello, sicut jam antea evenerat. Missam enim cum Heraclio auxiliariorum manum, Persis et Iberis, quibuscum tunc bellum erat, alio bello tum adversus alias gentes occupatis, quum grave illi et molestum esset exercitum alere, remisera: sed rursus in eum Parthis redeuntibus, Romanos revocavit. Legati vero retulerunt, Romanos missuros ad eos auxilia et ducem. Quo tempore advenit etiam legatio a Persis nuntians, Hunnos Cidaritas ab ipsis devictos, et Balaam, Hunnorum urbem, expugnatam. Nuntiaverunt igitur legati victoriam quam Persæ obtulerant, et barbarorum in morem magnificis verbis extulerunt, maximas, quæ illis adessent, copias ostentaturi. Sed legatos statim peractis mandatis imperator dimisit: nam illi res Siculæ longe majori curæ erant.

42. (468.)

Theophanes Chron. p. 178 ed. Bonn. : Τούτω τῷ ἔτει Λέων ὁ βασιλεὺς κατὰ Γιζερύχου τοῦ Ἄφρων κρατούντος στόλου μέγαν ἐξοπλισίας ἀπέστειλεν. Ὁ δὲ Γιζερύχος μετὰ τὴν τελευτὴν Μαρκιανοῦ πολλὰ δευὰ ἐνεδείξατο, ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν χώραις ληϊζόμενος καὶ αἰχμαλωτίζων πολλοὺς καὶ τὰς πόλεις κατασκάπτων· ὅθεν ζήλω κινηθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐκ πάσης τῆς ἀνατολικῆς θαλάσσης ἑκατὸν χιλιάδας (1. ἑκατὸν καὶ χιλιάδα: 1113 naves sec. Cedren.) πλοίων ἀθροίσας, καὶ στρατιῶν καὶ ὄπλων ταῦτα πληρώσας, κατὰ Γιζερύχου ἀπέστειλεν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἀτ' κεντηνάρια δεδαπανηκέναι χρυσοῦ ἐν τούτῳ τῷ στόλῳ. Στρατηγὸν δὲ καὶ ἔξαρχον τοῦ στόλου κατέστησεν Βασιλίσκον τὸν Βερίνης τῆς αὐγούστης ἀδελφόν, τῆς ὑπάρχου τιμῆς ἤδη μετασχόντα καὶ Σκύθας πολλάκις νικῆσαντα ἐν τῇ Θρακίᾳ. Ὅς δὴ καὶ συνδραμούσης αὐτῷ ἐκ τῆς ἑσπερίου οὐκ ὀλίγης δυνάμεως, συμπλακεὶς εἰς ναυμαχίας πολλάκις τῇ Γιζερύχου μετὰ * (καὶ μέγα πληθος?) τῶν νηῶν τῷ βυθῷ παραδοὺς, εἶτα καὶ αὐτὴν ἠδυνήθη Καρχηδόνα κρατῆσαι. Ὑστερον δὲ δώροις ὑπὸ Γιζερύχου καὶ πλείστοις χρήμασι δελεασθεὶς, ἐνέδωκεν καὶ ἠττήθη ἐκὼν, ὡς Πρίσκος (ὡσπερ σικὸς, et ὡς Περ-

sicὸς codd.) ἱστόρησεν ὁ Θρακῆ. Cf. Tillemont. VI, p. 396 sqq. Gibbon. tom. VI, p. 162 sqq.

43. (circa an. 467 v. 468).

Euagrius Hist. Eccles. II, 14 : Ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις (τοὺς αὐτοὺς χρόνους? Val.), τοῦ Σκυθικοῦ πολέμου συνισταμένου πρὸς τοὺς ἑώρους Ῥωμαίους, ἢ τε Θρακία γῆ καὶ ὁ Ἑλλήσποντος ἐσεισθη, καὶ Ἰωνία καὶ αἱ καλούμεναι Κυκλάδες νῆσοι, ὡς Κνίδου καὶ τῆς Κῶ τῶν νήσων (τῆς νήσου?) τὰ πολλὰ κατενεχθῆναι. Καὶ ὄμβρους δὲ ἐξαισίους ὁ Πρίσκος ἱστορεῖ γενέσθαι ἀνὰ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν καὶ τὴν Βιθυνῶν χώραν, ἐπὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας ποταμηδὸν τῶν ὑδάτων ἐξ οὐρανοῦ φερομένων· καὶ ὄρη μὲν ἐς πεδία κατενεχθῆναι, κατακλυσθεῖσας δὲ κώμας παραπολέσθαι· γενέσθαι δὲ καὶ νήσους ἐν τῇ Βοάνῃ λίμνῃ, οὐ μακρὰν τῆς Νικομηδείας ἀφεστώση, ἐκ τῶν συνενεχθέντων ἐς αὐτὴν παμπόλων φορυτῶν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐπράχθη. Cf. Tillemont. VI, p. 404. Fugit hic locus Niebuhrum.

Capita nonnulla eorum, quæ deinceps Priscus tractavit, recenset Euagrius Hist. Eccles. II, 16. Vide Testimon. N. 3.

42.

Hoc anno Leo imperator ingentem classem et valide instructum exercitum adversus Gizerichum qui Africam obtinebat emisit. Gizerichus quippe, defuncto Marciano, multa mala intulit in provincias Romanæ ditioni subjectas, prædis abactis, multisque in captivitate missis et eversis passim civitatibus. Quibus excandescens imperator naves ex toto Orientē mille et centum contraxit, ipsasque militibus et armis bene munitas adversus Gizerichum destinavit. In eam classem 1300 auri centenaria expendisse narrant. Ducem ac præfectum instituit Basiliscum, Verinæ Augustæ fratrem, consulis munere jam perfunctum et frequentibus in Scythas per Thraciam victoriis clarum. Is confluyente in auxilium ex occiduo mari navium non poenitenda manu, cum Gizerichi classe frequentiores conflictus exercuit, plerasque naves in profundum demersit, et ipsam tandem Carthaginem superare potuisset. At mox donorum illecebris et vi pecuniarum

inescatus, priorem impetum remisit et volens cladem passus est, ut Priscus Thrax tradidit.

43.

Sub idem tempus quum bellum Scythicum contra Orientales Romanos motum esset, Thracia et Hellespontus terræ eandem calamitatem expertæ sunt, adeo ut in Cnido urbe et in Cō insula pleraque ædificia corruerint. Præterea immensos imbres Constantinopoli et in Bithynorum regione accidisse refert Priscus, quum trium aut quattuor dierum spatio aqua e cælo fluviorum instar decidisset; ac montes quidem in planitiem depressos esse, vicos vero complures aquis obrutos periisse. Insulas quoque in Boanensi lacu, qui est juxta Nicomediam, exortas esse ex quisquiliis quamplurimis, quæ alluvione illuc delatæ fuerant. Verum hæc quidem aliquanto post contigerunt.

MALCHUS PHILADELPHENSIS.

• Malchus, Philadelphiensis, ex illa Philadelphia quæ in Palæstina est, ut recte e nomine viri Syriaco, quum plura ita vocarentur oppida, infert Fabricius, sophistam Constantinopoli egit. Ejus Historiam, qua Priscum continuavit, ab a. 474, decimoseptimo Leonis Imp., usque ad mortem Nepotis, qui a. 480 occisus est, septem annorum res totidem libris, quos Βυζαντιακά inscripsit, persecutam Photius legit : atque intra hoc temporis spatium eclogæ de legationibus, quas ex aliis titulis Suidas servavit, comprehenduntur : ut certum sit litteratas Constantini Porphyrogeniti operas nihil amplius habuisse. Monet tamen Photius, his libris opus ad terminum quem auctor sibi proposuisset perductum non esse : ipsum innuere plura se additurum, si vita suppetat : quum igitur Suidas Malchi Historiam usque ad Anastasium deductam esse scribat, non contradicam, si quis sibi persuaserit ultima parte truncatam ad Photium Constantinumque pervenisse ; integram ei innotuisse qui paulo post Justinianum Imp. lexicon de scriptoribus composuit, quod Suidas compilavit. Edidit certe Malchus mortuo demum Zenone, cujus ignaviam probraque [f. 4] mansuræ infamiæ tradidit : ac tanta quidem cum libertate ut etiam sub miti Anastasii imperio mirandum sit majestatis penam evasisse qui talia contra decessorem Principis, præsertim qui Augustæ maritus fuerat, au-deret. Verum non unicum hoc est sub imperatoribus Byzantinis mirandæ in scribendo libertatis exemplum, fortasse a contemptu litterarum ortum : nam Tiberius, valde in iis versatus, quæcunque edebantur anxie scrutabatur, crudeliterque vindicabat. Magis etiã miramur Eunapium non morte pœnas dedisse pro his quæ quæveris Christianum non minus quam Principes læderent. Malchum non maledicentiæ sed veritati studuisse cernimus. Difficilior ad expediendum inde oritur quæstio quod Malchus Historiam a Constantino M. inchoasse a Suida dicitur : in quod tam disertum testimonium suspicio erroris eo minus cadit quod Photius e primi libri initio constare docet, alios ejusdem auctoris atque argumenti præcessisse. Casus autem efficere non potuit ut pars superstes operis initio ac fine truncati inciperet ubi Priscus substiterat : itaque necesse est aut partem quæ præcederet ab aliquo qui catenam historiæ conficiebat, cujusmodi plures exstitisse constat, recisam ; aut res a Constantino M. usque ad Prisci finem diverso opere

comprehensas fuisse. Ingenio et eloquentia infra Priscum, a Photio quidem, qui eum canonis historiæ instar esse ait, ultra veritatem laudibus elatus, tamen inter valde bonos historiæ auctores numerandus est. A Christiana religione non alienum fuisse, Photius perhibet : quod per se parum est ; verum in ipsum, ut a Classeno inter confabulationem mihi observatum fuit, plus quam in illum cadere videtur, qui Pamprepio [fr. 20] tam aperte faveat. » Hæc ΝΙΕΒΗΡΙΟΥ l. 1. p. xxx.

TESTIMONIA.

Suidas. : Μάλχος, Βυζάντιος σοφιστής· ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, καὶ ἕως Ἀναστασίου, ἐν ᾗ τὰ κατὰ Ζήνωνα καὶ Βασιλίσκου, καὶ τὸν ἐμπρησμὸν τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης [an. 476], καὶ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Αὐγουστείου, καὶ ἄλλα τινὰ διεξέρχεται μάλᾳ σεμνῶς, καὶ τραγωδίας δίκην ἀποθρήνων αὐτά.

Photius cod. 78 : Ἀνεγνώσθη Μάλχου σοφιστοῦ Βυζαντιακά, ἐν βιβλίοις ἑπτὰ. Ἀρχεται μὲν ἐξ οὗ Λέοντα τὸν βασιλεῖα ἡ νόσος ἐπίεζε, τοῦτω δὲ τῆς βασιλείας ἕτος ἑπτακαίδεκατον παρετίετο· διέρχεται δὲ τὴν τε Ζήνωνος ἀνάρρησιν, καὶ τὴν ὑπερόριον τῆς βασιλείου δόξης διατριβὴν, καὶ τὴν Βασιλίσκου ἀνάρρησιν, καὶ τὴν τῆς ἀλουργίδος ἀπόθεσιν, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ πάλιν κάθοδον Ζήνωνος, τὴν τε τοῦ προειρημένου Βασιλίσκου διὰ ξίφους ἀναίρεσιν, ἧς καὶ γυνὴ καὶ τέκνα παρανόμῳ κρίσει ἐκοινώνησαν. Καὶ οἱ Ἀρμάτος ὁ Ζήνωνα κατάγον τοιαύτης ἀντιμισθίας ἀπώνατο, διὰ Ὀνούφου δεξάμενος τὴν σφαγὴν. Διαλαμβάνει δὲ καὶ τὴν Θεουδέριχου τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) στάσιν, καὶ τὴν Θεουδέριχου τοῦ Μαλαμείου (Βαλ.) φιλίαν, καὶ τὸν πρὸς τὸν τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) Θεουδέριχον πόλεμον, καὶ τὴν κατὰ Ζήνωνος πάλιν στάσιν, καὶ τὴν Μαρκιανῶ ἐπανάστασιν, καὶ πρὸ γε τούτου τὴν τῆς πενθερᾶς Βηρίνης ἐπιβουλήν, καὶ τὴν διὰ τοῦτο φυγαδεΐαν τὴν αἰδίου, καὶ τὴν κατὰ Ἰλλου πρότερον ἐπιβουλήν Βηρίνη συσκευασθεΐσαν, καὶ τὴν Ἐπιδάμου ὑπὸ Θεουδέριχου τοῦ Μαλαμείου (Βαλ.) ἐν δόλῳ κατάσχεσιν. Ταῦτα διεξιὼν διεξέεισι καὶ τὰ ἐπὶ Ῥώμης, καὶ τέλος τοῦ ἐβδόμου λόγου ποιεῖται τὸν Νέπωτος θάνατον, δεσ ἐκβαλὼν τῆς ἀρχῆς Γλυκερίου τὴν τε Ῥωμαϊκὴν ἰσχὺν περιεβάλετο, καὶ εἰς σχῆμα κείρας κληρικοῦ ἀντὶ βασιλείως ἀρχιερέα κατέστησεν· ὑφ' οὗ καὶ ἐπιβουλευθεὶς ἀνήρηται. Οὗτοι οἱ ἑπτὰ τῆς ἱστορίας λόγοι καὶ προηγουμένους ὑποφαίνουσιν αὐτῇ λόγους ἄλλους διαπεπονήσθαι· καὶ ἡ ἀπαρχὴ δὲ τῶν ἑπτὰ τοῦ πρώτου

λόγου τοῦτο παραηλοῖ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπομένους, εἰ τὸ ζῆν προσῆν τῷ συγγραφεῖ, ὡς τοῦ ἐβδόμου λόγου τὸ πέρασ ἐνδείκνυσιν.

Ἔστι δ' ὁ συγγραφεὺς Φιλαδελφεὺς, εἴ τις ἄλλος κατὰ συγγραφὴν ἱστορίας ἄριστος· καθαρὸς, ἀπέριττος, εὐκρινὴς (num εἰλικρινὴς? N.), λέξων ταῖς ἀθηροπάταις καὶ εὐσήμοις καὶ εἰς ὄγκον τινὰ ἀνηγμέναις χρώμενος· καὶ οὐδὲ αἱ καινοπρεπεῖς αὐτῷ, ὅσαι τὸ ἐμφατικὸν καὶ εὐχηγὸν καὶ μεγαλεῖον ἔχουσι, παραβλέπονται, ὡσπερ --- τὸ --- καὶ τοιαῦτ' ἔνια· καὶ ὅλως καινὸν ἐστὶν ἱστορικοῦ λόγου· σοφιστῆς δ' ἦν τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ ῥητορικῆς εἰς ἄκρον ἐληλακῶς, καὶ τὴν θρησκείαν οὐκ ἔξω τοῦ χριστιανικοῦ θιάσου.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Amorceus ex Persia profugus partem Arabiæ Petrææ et Jotaben insulam sibi subjicit. Fœdus cum Romanis initurus Petrum episcopum Saracenorum ad Leonem mittit, deinde ipse ad imp. venit, votique compos honoribusque affectus revertitur. Hac in re Leo pacta violavit cum Persis inita (473 p. C.) — 2. Leo Pelagium Silentiarium ad Gothos in Thraciam legatum mittit. Theoderichus, Triarii f., Gothorum in Thracia princeps, præter alia Asparis hereditatem sibi reddi et magistri militum munus dari postulat. Nihil obtinens, vastat Thraciam et Arcadiopoli potitur. Tandem pacem inquit cum Leone, qui tributum pollicetur et summi ducis munus ei concedit (473). — 2 a. De Leone imp. iudicium. — 3. Severus, senator et patricius, a Zenone legatus mittitur ad Vandalorum regem (Genserichum), qui imp. de pace propositiones admittit. Multos captivos Severus, vir integerrimus, redimit (465). — 4. Heraclius, Zenonis dux, a Theudericho in Thracia captus redimitur; in reditu a Gotho quodam occiditur (475). — 5. Ejus indoles. — 6. Erythrius, præfectus prætorio, munere se abdicat (475). — 7. Basilisci indoles. Ejus avaritia sævæque exactiones, dum, pulso Zenone, regnum obtinebat (475-477). — 8. Harmatii et Zenonidis amores. Ad summos honores evecti fatua insolentia. A Zenone per Onulphum Illyrium interficitur (477). — 9. Zeno in Isauria clade affectus in Constantinopolim castellum confugit (Jun. 476). De Zenone iudicium. Ejus filius, juvenis vitii obrutus, moritur. — 10. Zenone jam in regnum restituto (Jul. 477), Odoacer et Nepos Augustulus, legationibus eodem tempore Byzantium missis, amicitiam imperatoris ambiunt (477 vel 478 init.). — 11. Theu-

derichus Triarii filius, Basilisci tyranni amicus, qui post reditum Zenonis in Thraciam reversus erat, legatus de reconciliatione ad imperatorem mittit; incassum (478). — 12. Pecunia summa, quam præfectus Ægypti muneris obtinendi causa solvebat. — 13. Honorichus, Genserichi f. et successor, homo ignavus, de amicitia et societate legatos mittit (478). — 14. Quum Theuderichi, Valamiri f., qui Romanorum socius erat, potentia minui videretur, Theuderichus autem, Triarii f. hostisque Rom., multas gentes sibi conciliaret, Zeno inimicitias componere studet. Conditionibus a Triarii filio repudiatis, bellum parat. — 15. Theuderichus, Valamiri f., contra Theuderichum, Triarii f., Marcianopoli proficiscitur, rogante Zenone et auxiliares copias promittente. Verum non stante promissis Zenone, Theuderichus auxiliis Rom. destitutus, pacem ac fœdus cum Triarii filio inquit. — 16. Valamiri filius legatis ad Zenonem missis exponit cur cum Triarii filio fœdus fecerit; terras, frumenta et pecunias poscit. Similiter Theuderichus Triarii filius tributa et affinium suorum redditionem exigit. Zeno copias undique contrahit; ipse militem ducturus est; mox ad insitam ignaviam relapsus, ob militum seditionem castra dissolvere cogitur (479). — 17. Theudericho Valamiri f. Thraciam vastante, Zeno pacem facit cum Theudericho Triarii filio. Pacis conditiones (479). — 18. Theuderichus Valamiri f. gravibus damnis a Romanis afficitur. Deinde vero Stobos in Macedonia vastat; Thessalonicam oppugnare parat; Zenonis precibus commotus Macedonia vastationem inhibet; Epirum invadit; a Lychnide repulsus, Scampsiam et Epidamnum capit. Ejus cum Adamantio colloquium. A Sabiniانو duce clade afficitur (479). — 19. Theuderichus Triarii f., audita Marciani seditione, Byzantium proficiscitur, verbo tenus ut opem Zenoni ferret, reapse ut urbe potiretur. Vix Zeno obtinet, ut copias a Byzantio Theud. reducat (479). — 20. De Pamprepio Ægyptio Hilli familiari.

BYZANTIAKA

ἐν βιβλίοις ἑπτὰ.

1. (473 p. C. Leonis an. 17.)

Exc. De leg. gent. p. 91. 92 Par. : Ὅτι ἐν τῷ ἑπτακαίδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Μακέλλου, πάντων πανταχόθεν τεταράχθαι δοκούντων,

BYZANTINA LIBRIS SEPTEM.

1.

Septimo decimo imperii Leonis Macelli anno, quum in-

gens undique rerum perturbatio esse videretur, advenit quidam Arabum Scenitarum, quos vocant Saracenos, sacerdos eorum, qui sunt apud eos Christiani; ejus adventus hæc fuit causa. Quum tempore Theodosii exortum esset inter

ἀρικνεῖται τις τῶν σκηνιτῶν Ἀράβων, οὓς καλοῦσι Σαρακηνοὺς, ἱερεὺς τῶν παρ' ἐκείνοις Χριστιανῶν, ἐξ αἰτίας ταιούτης. Πέρσαι καὶ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἐποίησαντο, ὅτε δὲ μέγιστος πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ Θεοδοσίου συνερράγη πόλεμος, μὴ προσδέχσθαι τοὺς ὑποσπόνδους Σαρακηνοὺς, εἴ τις ἐς ἀπόστασιν νεωτερίσαι προέλαιοτο. Ἐν δὲ τοῖς Πέρσαις ἦν ὁ Ἀμορκεσος τοῦ Νοκαλίου γένους· καὶ εἶτε τιμῆς οὐ τυγχάνων ἐν τῇ Περσίδι γῆ, ἢ ἄλλως τὴν Ῥωμαίων χώραν βελτίω νενομικῶς, ἐκλιπὼν τὴν Περσίδα εἰς τὴν γείτονα Πέρσαις Ἀραβίαν ἐλάυνει. Κάντεῦθεν ὀρμώμενος προνομὰς ἐποιεῖτο καὶ πολέμους Ῥωμαίων μὲν οὐδενί, τοῖς δὲ αἰεὶ ἐν ποσὶν εὐρισκομένοις Σαρακηνοῖς. Ἀφ' ὧν καὶ τὴν δύναμιν αὐξῶν προήει κατὰ μικρόν. Μίαν δὲ τῶν Ῥωμαίων παρεσπάσατο νῆσον Ἰωτάβην ὄνομα· καὶ τοὺς δεκατηλόγους ἐκβαλὼν τῶν Ῥωμαίων αὐτὸς ἔσχε τὴν νῆσον, καὶ τὰ τέλη ταύτης λαμβάνων χρημάτων εὐπόρησεν οὐκ ὀλίγων ἐντεῦθεν. Καὶ ἄλλας δὲ ὁ αὐτὸς Ἀμορκεσος τῶν πλησίον ἀφελόμενος κοινῶν, ἐπεθύμει Ῥωμαίους ὑπόσπονδος γενέσθαι καὶ φύλαρχος τῶν κατὰ Πετραίαν ὑπὸ Ῥωμαίοις ὄντων Σαρακηνῶν. Πέμπει οὖν πρὸς Λέοντα τὸν βασιλέα Ῥωμαίων Πέτρον ἐπίσκοπον τῆς φυλῆς τῆς ἑαυτοῦ, εἴ πως δύναιτο ταῦτα πείσας ποτὲ διαπραΰασθαι. Ὡς δ' ἀφίκετο καὶ διελέγη τῷ βασιλεῖ, δέχεται τοὺς λόγους ὁ βασιλεὺς, καὶ μετὰ πεμπτον εὐθὺς ποιεῖται τὸν Ἀμορκεσον ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν, ἀβουλότατα τοῦτο διαροσάμενος καὶ ποιήσας. Εἰ γὰρ δὴ καὶ φύλαρχον χειροτονῆσαι προήρητο, ἔδει πόρρωθεν ὄντι τῷ Ἀμορκεσῶ τοῦτο προστάξαι, ἕως καὶ τὰ Ῥωμαίων ἐνόμιζε φοβερά, καὶ τοῖς ἀρχουσιν αἰεὶ τοῖς τυ-

γῶσι Ῥωμαίων ἐμελλεν ἦκειν ὑποπεπτηχῶς, καὶ τὴν γε προσηγορίαν βασιλέως ἀκούων αὐτήν. Καὶ γὰρ διὰ πολλοῦ κρεῖττόν τι τῶν ἀνθρώπων εἶναι τῶν ἄλλων ἐνόμιζε. Νῦν δὲ πρῶτον μὲν αὐτὸν διὰ πόλεον ἤγεν, ἃς ἐμελλεν ὄψεσθαι τρυφῆς μόνον γεμουσας, ὅπλοις δὲ οὐ χρωμένας· ἔπειτα δὲ, ὡς ἀνῆλθεν ἐς Βυζάντιον, δέχεται παρὰ τοῦ βασιλέως ἀσμένως, [δς] καὶ τραπέζης κοινῶν βασιλικῆς ἐποίησατο, καὶ βουλῆς προκειμένης μετὰ τῆς γεροσίας συμπαρεῖναι ἐποίηε· καὶ τό γε δὴ αἰσχιστον ὄνειδος τῶν Ῥωμαίων, ὅτι καθέδραν αὐτῷ τὴν πρωτοπατρικίω ἀποδοθῆναι ἐκέλευσε σχηματισάμενος ὁ βασιλεὺς, ὅτι δὴ Χριστιανὸς ἀνεπίεση γενέσθαι· καὶ τέλος ἀπέπεμψεν αὐτὸν, ἰδίᾳ μὲν παρ' αὐτοῦ εἰκόνα τινὰ χρυσοῦν καὶ κατάλιθον λαθῶν (λαθόντα c. N.), σφόδρα τε οὔσαν πολυτελεῆ, καὶ τῶν ἄλλων κελεύσας ἕκαστον εἰσενεγκεῖν, ὅσοι ἐτέλουν ἐς τὴν βουλὴν. Τῆν δὲ νῆσον ἐκείνην, ἧς ἐμνήσθημεν πρόσθεν, οὐ μόνον κατέλιπεν αὐτῷ ἔχειν βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλας αὐτῷ κώμας προσέθηκε πλείονας. Ταῦτα παρασχὼν Ἀμορκεσῶ δὲ Λέων καὶ τῶν φυλῶν ἀρχοντα, ὧν ἤθελε, ποιήσας, ἀπέπεμψεν ὑψηλὸν, καὶ ὅσος οὐκ ἐμελλε τοῖς δεξαμένοις λυστελεῖν. Cf. Tillemont. VI, p. 417.

2. (473 p. C. Leon. an. 17.)

Ibidem p. 92. 93 : Ὅτι ὁ αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐν τῇ Θράκῃ βαρβάρους πρεσβευτὴν Τελόγιον (Πελάγιον vel Εὐλόγιον conj. N.) τὸν σιληντιάριον. Οἱ δὲ βάρβαροι τοῦτον ἀσμένως δεξαμένοι ἀντιπέμπουσι πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα, φίλοι Ῥωμαίων εἶναι βουλόμενοι. Ἡτήσαντο δὲ τρία, πρῶτον

Persas et Romanos maximum bellum, foedere rem transegerunt. Eo foedere cavebatur, ne alterutri admitterent Saracenos, qui in eorum fide et ditone essent, si forte quis deficiens res novas moliri tentaret. Apud Persas erat Amorescus genere Nocalius: is, sive quod nullo honore apud eos haberetur, sive Romanorum regionem incolere potius duceret, Persidem relinquens, in vicinam Persis Arabiam migravit. Hinc excurrens, rapinas et cetera hostilia exercebat in Romanorum quidem neminem, sed in Saracenos, quos passim offendebat. Sic potentiam suam augens, paulatim crevit, et unam ex insulis, quae Romanis parebant, sibi subiecit Iotaban (nunc Iaboa) nomine, qua, expulsis decimarum exactoribus, potitus est. Itaque tributa colligens, quum etiam ex proximis vicis multas praedas egisset, non parvam pecuniarum summam ibi paravit. Deinde Romanorum confederatus et Saracenorum, qui in Arabia Petraea sub Romanis degunt, princeps esse magnopere cupiebat. Quamobrem ad Leonem imperatorem mittit Petrum, ejus gentis episcopum, qui, si qua ratione posset, ab imperatore haec impetraret. Ut venit et cum imperatore verba fecit, sermones ejus imperator excipit, et Amorescum statim ad se vocat. Quae sane inconsultissime et sensit et fecit. Etenim, si ipsum ejus gentis principem creare constituisset, oportuerat eum e longinquo hoc mandare, ut Romanorum imperium illi semper formidini esset, et ad solum nomen imperatoris, qui-

buslibet Romanorum magistratibus ad se accedentibus, tremeret. Sic enim multo majus quid et praestantius reliquis hominibus eum esse credidisset. At ille hominem per urbes circumduxit, quas visurus erat armis vacuas et deliciis plenas. Hunc, ut Byzantium venit, imperator benigne excipit, et regiae mensae participem fecit. Senatui quoque, quem indixit, interesse, et illi, quod foedissimum Romanorum probrum fuit, sellam poni ante omnes patricios jussit, ficta causa, quod Christianus fieri persuasus esset. Postremo dimisit eum, postquam ipse imaginem auream, magnifice gemmis exornatam, ei donaverat, et in eum etiam omnes, qui in senatum erant adscripti, alia munera conferre jusserat. Insulam vero, cujus supra mentionem fecimus, non solum ejus potestati permisit, ut eam sine controversia possideret: sed et plures alios vicos adjecit. Quum his illum beneficiis ornasset et phylarchum, ut optaverat, constituisset, elatum et superbientem et salem, qui non esset iis, qui benigne eum exceperant, profuturus, dimisit.

2.

Leo imperator misit Pelagium silentiarium legatum ad barbaros, qui in Thracia erant. Barbari lubenti animo legatum exceperunt, et legatos ipsi quoque ad imperatorem, Romanorum amici esse cupientes, miserunt, per quos tria ab eo petiere: primum ut Theuderichus, Triarii f., eorum dux, omni hereditate, quam illi reliquerat Aspar

Θευδέρικον τὸν κατάρχοντα αὐτῶν τὴν κληρονομίαν ἀπολαβεῖν, ἣν ἀφῆκεν αὐτῷ Ἄσπαρ, δεύτερον νέμεσθαι τὴν Θράκην συγχωρηθῆναι αὐτῷ, τρίτον καὶ στρατηλάτην γενέσθαι τῶν ταγματῶν, ὧν καὶ Ἄσπαρ ἡγήσατο. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς πρὸς τὰ δύο παντελῶς ἀπέπειτατο, μόνον δὲ περὶ τῆς στρατηγίας κατένευσεν, εἰ φίλος αὐτοῦ γένηται ἀδόλως. Καὶ οὕτω τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν. Ὁ δὲ Θευδέρικος ὁ τῶν βαρβάρων ἀρχηγός, τοὺς πρέσβεις αὐτοῦ δεξάμενος ἐκ τοῦ βασιλέως ἀπράκτους, τὸ μὲν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐς Φιλίππους ἐπέμπευε, τῷ δὲ προσεκάθητο τὴν Ἀρκαδιούπολιν μηχανῆ πάσῃ πολιορκῶν. Καὶ ταύτην παραλαμβάνει οὐχ ὅπλοις, ἀλλὰ λιμῷ τοὺς ἔνδον τοῦ ἄστεος ἰσχυρῶς στενοχωρήσαντι. Καὶ γὰρ καὶ ἵππων καὶ ὑποζυγίων καὶ νεκρῶν σωματίων ἤψαντο, καρτεροῦντες εἰ ποθεν αὐτοῖς ἔλθοι βοήθεια. Τῆς δὲ μὴ παρουσίας, ἀπήλπισαν καὶ ἐνέδωκαν. Οἱ δὲ ἐκπεμφθέντες ἐπὶ Φιλίππους τὰ πρὸ τοῦ ἄστεος ἐνέπερσαν μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο δεῖν ἐῖργάσαντο. Καὶ τούτων οὕτω λυμαιομένων τὴν Θράκην, ὁμοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ βάρβαροι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συνηγόμενοι πρεσβεῖαν πέμπουσι περὶ εἰρήνης πρὸς τὸν βασιλέα. Καὶ γίνεται ἡ σύμβασις τῶν ὅρκων ἐπὶ τούτοις, τοῖς μὲν Γόθοις δίδοσθαι κατ' ἔτος χρυσοῦ λίτρας δισχιλίας, τὸν δὲ Θευδέρικον καθίστασθαι στρατηγὸν δύο στρατηγιῶν τῶν ἀμφὶ βασιλέα, αἵπερ εἰσι μέγιστα (εἰς τὴν ἑτέραν γῆν)· αὐτῶν δὲ τῶν Γόθων αὐτοκράτορα εἶναι, καὶ μηδένας ἐξ αὐτῶν ἀποστῆναι θέλοντας [εἰς τὴν σφετέραν γῆν ex antec. suppl. Vales.] τὸν βασιλέα δεῦρεσθαι· συμμαχεῖν δὲ τῷ βασιλεῖ εἰς πᾶν, ὅ τι κελεύοι, πλὴν ἐπὶ μόνων τῶν Βανδάλων. V. Tillemont. VI, p. 414.

(*matris Theud. frater*), frueretur: secundum, ut liceret illi in Thracia habitare: tertium, ut et eorum ordinum, quorum Aspar fuerat, dux esset. Prima duo omnino denegavit imperator. Solum tertium, ut dux fieret, dummodo sine fraude ejus amicus esset, concedit, et ita legatos dimisit. Sed Theuderichus, barbarorum princeps, ubi legatos suos ab imperatore re infecta reversos excepit, suarum copiarum partem Philippos misit; cum altera parte Arcadiopolim omni apparatu oppugnaturus obsedit. Neque tamen eam armis cepit, sed fame, quæ oppidanos adeo premebat, ut equis et aliis jumentis et mortuorum corporibus, exspectantes, si qua ex parte auxilium adveniret, vescerentur. Quo non adveniente, in extremam desperationem adducti, dedicationem fecerunt. Qui vero missi erant Philippos, solum ea quæ circa urbem erant, combusserunt; neque quicquam præterea atrox aut grave commiserunt. His ita in Thracia grassantibus, nihilo secius ipsi barbari fame coacti legatos ad imperatorem miserunt, qui de pace agent, quæ his conditionibus est facta: ut duo millia librarum auri Gothi singulis annis penderentur: Theuderichus magister equitum et peditum præsentis militiæ constitueretur, quæ dignitas maxima habetur, ipsorumque rex Gothorum esset, neque quisquam eorum, qui ab eo deficere vellent, ab imperatore in regionem suam admitteretur; denique ut contra quemcumque voluerit

2. a.

Suidas: Λέων βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Μακέλλης. Ὁς ἐδοξε τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἀπάντων εὐτυχέστατος εἶναι, καὶ φοβερὸς ἅπασιν τοῖς τε ὑπ' ἐκείνου τὴν βασιλείαν τελοῦσι, καὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν ὄσους εἰς φήμην ἀφίκετο. Καὶ ταύτην μὲν τοῖς πολλοῖς καταλέλοιπε τὴν δόξαν. « Ἐγὼ δὲ, φησὶ Μάλχος, εὐτυχιᾶν οὐκ οἶμαι, εἰ τις τῶν ἀρχομένων τὰ ὄντα διασυλῶν, καὶ μισθούμενος αἰετὸν συκοφάντας εἰς τοῦτο, καὶ κατηγορῶν αὐτὸς, ὅτε μὴ ἄλλον ἀνῆύρισκε, καὶ τὸν χρυσὸν ἐξ ἀπάσης τῆς γῆς συλλεξάμενος ἑαυτῷ μόνῳ καταθίκοι, ἐρήμους μὲν τὰς πόλεις ἥσπερ ἔμπροσθεν εἶχον εὐπορίας ποιήσας, ὡς μηκέτι τοὺς φόρους, οὐς ἐτέλου, δύνασθαι μετ' εὐχερείας ἀπενεγκεῖν. » Καὶ ἀπλῶς πάσης κακίας ἀπισχυρίζετο ὁ Μάλχος γενέσθαι αὐτὸν καταγύγιον· ὅς γε καὶ Ὑπερέχιον τὸν γραμματικὸν ἐφυγάδευσε. Καὶ ποτε τῷ Εὐλόγιῳ τῷ φιλοσόφῳ σιτηρέσιον εἰπὼν δοθῆναι, τίνος τῶν εὐνοῦχων λέγοντος, ὅτι ταῦτα εἰς στρατιώτας προσήκει δαπανᾶσθαι, εἶπεν· « εἴθε γένοιτο ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ χρόνου, ὥστε τὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς διδασκάλους παρέχεσθαι. » Postrema inde ab ὄς γε καὶ Ὑπερέχιον κτλ. num ejusdem Malchi sint, vel certe num eodem loco dicta fuerint, dubium.

3. (475. Zenon. an. 2.)

Exc. De leg. Rom. p. 87: Ὅτι Ζήνων ἀνὴρ ὢν ἀπόλεμος ἄγαν, καὶ πολλῆς πανταχόθεν παραχῆς ἐφειστώσης, ἔγνω πρὸς τὸν Βάνδηλον εἰς Καρχηδόνα πρεσβεύεσθαι. Καὶ Σευῆρον ἐκ τῆς βουλῆς πρεσβευτὴν αἰρεῖται, ἀνδρὰ καὶ σωφροσύνη διαφέρειν δοκοῦντα καὶ τῷ ἐθέλειν τὰ δίκαια. Καὶ πατρικίον αὐτὸν ποιήσας

imperator, exceptis Vandalis, a parte imperatoris pugnaret.

2. a.

Leo Lanio imperator Romanorum, qui omnium imperatorum, qui ante ipsum fuerunt, felicissimus esse visus est et formidabilis omnibus, tam ipsius imperio visus est populus, quam ipsis barbaris, ad quos ejus fama pervenisset. Et hanc quidem de se opinionem vulgo reliquit. « Ego vero, inquit Malchus, felicitatem non existimo, si quis populorum imperio suo parentium fortunam diripiens, et ad hoc sycophantiam semper mercede conducens, et ipse accusans, quam alios non invenerit, qui hoc faciant, et aurum ex universo terrarum orbe collectum sibi soli reponit; et urbes rerum copia, quam prius habebant, spoliat, ut non possint amplius facile pendere tributa, quæ pendebant. » Denique Malchus affirmat, illum omnis improbitatis deversorium fuisse. Idem et Hyperechium grammaticum in exilium egit. Quum autem quondam Eulogio philosopho stipendium dari jussisset, et quidam ex eunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam esse, dixit: « Utinam avo meo contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur! »

3.

Quum multi undique tumultus exorti essent, Zenoni, homini admodum imbelli, venit in mentem ad (*Genserichum*) Vandalum legationem Carthaginem mittere, et Severum ex senatu legatum deligit, virum, qui temperantia

ἀποπέμπει, ὅπως ἐκ τῆς ἀξίας τῆς πρεσβείας τὸ σχῆμα κατασκευάσοι σεμνότερον. Καὶ ὁ μὲν ἐξέπλευσεν, ὁ δὲ Βάνδηλος μαθὼν, ὅτι ἤξει πρεσβεία, φθάσας ἔκπλου ποιῆται, καὶ Νικόπολιν εἶλεν. Ὁ δὲ πρεσβευτῆς Σευήρος διαβάς ἀπὸ Σικελίας εἰς Καρχηδόνα ἀφίκετο, καὶ πολλὰ διὰ τὸν ἔκπλου ἐμέμεφετο τὸν Βάνδηλον. Ὁ δὲ τὰ μὲν ἔλεγεν ὡς πολέμιος πράξει· τὸν δὲ περὶ τῆς εἰρήνης, ἐπειδὴ πρεσβεύοιτο, νῦν ἔφη λόγον προσδέχεσθαι. Τοῦ δὲ Σευήρου τό τε σῶφρον τοῦ βίου θαυμάσας καὶ τῶν λόγων ἠγάσθη, καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀεὶ πείραν λαμβάνων πᾶν ἔτοιμος ἦν ποιεῖν, ὅπερ ἐκεῖνος προβάλλοιτο. Μάλιστα δὲ ἔδοξεν αὐτῷ δίκαιος εἶναι, ὅτι, τὰ χρήματα αὐτῷ τοῦ βαρβαροῦ διδόντος καὶ τὰ πρέποντα δῶρα πρεσβευτῆ δωρούμενος, ἀπεσεύσατο πάντα, εἰπὼν ὡς ἀντὶ τούτων δῶρόν ἐστιν εὐσχημον πρεσβεύοντι ἀνθρώπων τοὺς αἰχμαλώτους κομίσασθαι. Ὁ δὲ τῆς διανοίας ἐπαινέσας τὸν ἄνδρα, ἃ οὐδ μὲν, » ἔφησε « σὺν τοῖς ἑμοῖς υἱεῖσι τῶν αἰχμαλώτων ἀπέλαχον, τούτους σοι πάντας ἀφίημι· ἦν δὲ τὸ πλῆθος αὐτῶν κατενείματο μοῖραν, τούτους σοι μὲν ἐξέσται παρ' ἐκόντων, εἰ βούλει, πρίσθαι τῶν ἐχόντων, αὐτὸς δ' ἂν οὐ δυναίμην οὐκ ἐθέλοντας ταῦτα τοὺς εὐληφτάς βιάσασθαι. » Ἐνταῦθα ὁ Σευήρος ἀπέλυσε μὲν πρῶτα οὐς αὐτὸς εἶχεν ὁ Βάνδηλος· ἃ δὲ εἶχε χρήματα, καὶ ἐσθῆτα καὶ σκευὴ πάντα ὑπὸ κήρυκι δημοσίᾳ πωλήσας, τούτοις ὄσους ἴσχυος τῶν αἰχμαλώτων ἐπρίατο. Genserichus si mortuus est initio anni 477, paulo post pacem cum Zenone initam : sequitur legationem nostram (quam ad Genserichum, non vero ad filium ejus effeminatum missam

esse dubium non est) fugam Zenonis (an 475 Nov.) antecedere. V. Tillemont. VI, p 480. Cf. tamen id p. 640.

4. (475.)

Exc. De leg. Rom. p. 87. 88 : «Οἱ Ζήνων ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Γόθων πρεσβευσάμενος περὶ Ἡρακλείου τοῦ στρατηγοῦ τοῦ κρατηθέντος παρὰ τῶν Γόθων, ὑπέσχετο ἐπὶ λύτροις ἀφήσει, καὶ τὰ λύτρα ἑκατὸν συνωμολόγησε τάλαντα. Ταῦτα τοὺς προσήκοντας Ἡρακλείῳ Ζήνων ἐκέλευσε παρασχεῖν, ἵνα μὴ δοκοῖη λελυμένος ὑπ' ἄλλων ἐν δούλου γενέσθαι σχήματι. Πέμπεται δὲ εἰς Θράκην τοῖς Γόθοις τὰ χρήματα. Οἱ δὲ ἐδέξαντο μὲν, καὶ δῆθεν ἐκ τῆς φρουρᾶς ἀνίστην Ἡρακλείον προΐοντι δὲ αὐτῷ ἐν Ἀρκαδίου πόλει προστρέχουσι τινεὶ Γόθοι, καὶ βαδίζοντι τῷ Ἡρακλείῳ τις ἐκ τῶν Γόθων βία τὸν ὄμιον ἔπαισε. Ἐὼν δὲ περὶ τὸν Ἡρακλείον τις ἐπέπληξε τῷ Γόθῳ, καὶ « πῶς, εἶπεν, οὔτε σαυτὸν οἶδας, ἄνθρωπε, οὔτε γινώσκεις δὴ ἐπληξας; » Ὁ δὲ πάνυ γινώσκειν ἔφη τὸν ὑπ' αὐτοῦ κάκιστα ἀπολούμενον· καὶ ἅμα σπασάμενοι ὁ μὲν τις τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλείου, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ἀπέτεμε. Καὶ φασιν, ὅτι κατὰ ἀνταπόδοσιν ἔπαθεν Ἡρακλείος· ἔλεγετο γάρ τινος τῶν ὑφ' αὐτῷ τελούτων στρατιωτῶν, δόξαντάς τι πλημμελεῖν οὐκ ἄξιον θανάτου, εἰς βόθρον καταβαλὼν πᾶν τὸ στράτευμα ἀναγκάσαι αὐτοὺς καταλεῦσαι. Ἐκτοτε οὖν ἡ τοῦ θεοῦ ἀγανάκτησις εἰς αὐτὸν ἐτηρεῖτο.

5.

[Suidas : Ἡράκλειος, στρατηγὸς γεγονὸς ἐπὶ

et justitia præstare existimabatur : itaque, ut legationis dignitati majus decus adderet, patricium eum creavit. Et ille quidem navigavit. Sed Vandalus, ubi didicit legationem ad se venire, prius cum classe trajecit, et Nicopolim (Ephri) cepit. Severus autem legatus, solvens a Sicilia, Carthagine venit, et magnopere questus est cum Vandalis, quod classe transmisisset. Ille vero dixit, se hæc ut hostem fecisset : nunc quum de pace ad se legatus missus sit, conditiones ejus se excipere. Severi autem vitam frugi et modestam admiratus, ejus consuetudine et colloquio delectabatur, quippe qui ejus justitiæ quotidie periculum faceret, ex quo omnia exsequi, quæ proponebat, paratus erat. Maxime illi visus est justus esse in eo, quod, quum ei barbarus pecunias largiretur, et munera legato debita daturus esset, omnia rejecti dicens, nullum donum viro legato dignius et convenientius, quam captivos in libertatem vindicare. Et barbarus, humanitate ejus collaudata : « Omnes, inquit, captivos, qui mihi et filiis meis sorte obtigerunt, tibi permitto ; reliquos vero inter exercitum sorte divisos per me tibi licet, ut lubet, ab his qui eos possident, si modo consenserint, redimere. Nec enim possem eos, quorum dominio cesserunt, invitos cogere. » Itaque Severus eos, quos Vandalus possidebat, sine pretio in libertatem restituit, et pecunia omni quam habebat quamque ex vestibis et suppellectile publice a præcone venditis solvebat, captivos quoscumque potuit redemit.

4.

Zeno imperator per legatos summum Gothorum ducem rogavit, ut Heraclium ducem, qui in hostium erat potestate, soluto redemptionis pretio liberaret, et pro redemptione pollicitus est se daturum centum talenta. Ea Zeno Heraclio propinquitate conjunctos persolvere jussit, ne ab aliis redemptus, servi loco haberetur. Missæ sunt igitur pecuniæ Gothi in Thraciam, quas receperunt, et Heraclium e custodia liberum abire siverunt. In hunc, quem iter Arcadiopolin tenderet, incurrunt nonnulli Gothi, quorum unus Heraclium humero vulneravit. Quamobrem aliquis ex his, qui cum Heraclio erant, in Gothum invectus : « Et quid tibi vis? ait; satin tu te ipsum nosti et eum quem vulnerasti? » At Gothus, probe se nosse eum dixit, quem male perditurus esset. Et simul Gothi enses stringentes, unus caput, alter manus Heraclio abscidit. Et illi quidem aiunt, ea quæ meruisset, repensa. Fertur enim quosdam, qui sub eo stipendia faciebant, judicatos aliquid facinus, non tamen morte dignum, commisisse, in foveam conjectos lapidibus ab omni exercitu obrui jussisse; ex eo deus ira sua eum persecutus est.

5.

Heraclius fuit sub Zenone copiarum dux, homo quidem audax et paratus ad manus cum hostibus in bellis ala-

Ζήνωνος, οἷος μὲν τολμήσαι καὶ πρόθυμος ἐγχειρεῖν ἐς πολέμους ἐτοίμους, οὐ μέντοι τὸ προμηθὲς εἶχεν ἐν τοῖς κινδύνοις, οὐδὲ βουλὴν πρότερον ποιησάμενος, ὄρμα πρὸς ὃ ἔσπευδε πράττειν, ἀλλ' ἔξω τοῦ λογισμοῦ πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρει. Καὶ τὸ ἐμπλήκτως οὕτως ἐν ἀνδρὸς μοῖρᾳ ἐτίθετο. Ὅπερ δὴ καὶ μάλιστα αὐτὸν ὕστερον ἐσφην.] Malchi hæc esse Valesius monuit.

6. (475.)

[Suidas : Ἐρύθριος, ἑπαρχὸς γεγονὸς ἐπὶ Ζήνωνος. Ὅς ἐπεὶ μήτε τὰ κοινὰ διαρκοῦντα ἑώρα, μήτε βάρους προσδεῖναι πλείον τοῦ τεταγμένου τοῖς συντελέσειν ἠνεύχετο, μήτε τινὰ ποιεῖν πονηρὸν, ὡς ὦν φιλόανθρωπος, τῶν ὀφειλομένων ἠδύνατο χάριν, αἰτησάμενος παρὰ Ζήνωνος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπαύσατο. Λύπην δὲ τῆ πόλει παρέσχεν, ἥνικα ταύτην ἀπέθετο. Μόνος γὰρ τῶν τελούτων τότε εἰς τὴν πολιτείαν οὗτος ἐπὶ τῶ πάντων ἀγαθῶ ἐπεφύκει, θάττους μὲν τὰς χάριτας παρέχων τοῖς αἰτουμένοις, οὐκ ἔχων δὲ τινὰ παντάσῃ τῶν πρόσθε προσκεκρουκότων ἀμύνεσθαι. Τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς πᾶσαν ἀπορίαν κατήλθεν, ὡς μηδὲν ἔχειν ὑπόλοιπον. Ἄ τε γὰρ ἐν τῷ κοινῷ ταμεῖω Λέων κατέλιπεν ἀποθνῆσκων ὑπὸ Ζήνωνος ταχὺ ἐκεκένωτο πάντα, πολλὰ μὲν χαριζομένου τοῖς φίλοις, ὡς ἔτυχεν, οὐκ ὄντος δὲ ἀκριβοῦς, ὥστε γινώσκων αὐτὰ, εἴ πη καὶ ἄλλως κλέπτοιτο.] Erythrium præfectum prætorio fuisse annis 473 et 474 ex legibus quibusdam in cod. Justinian. liquet. Idem præfectus adhuc fuit anno 475 (v. Tillemont. VI, p. 478). Successit ei Sebastianus, quem præfectum fuisse mense Dec. an. 477, paullo post quam Zeno ex fuga redierat, leges Zenonis in cod. Just. probant (v. Tillem. p. 590). Erythrius igitur statim post reditum Zenonis (mens. Oct. 477), vel, quod probabilius est, paullo antequam imperator Verinæ et Basilisci insidiis in fugam compelleretur (Jul. an. 475), munus deposuit.

critter conserendas : nullam vero prudentiam in periculis habebat, neque consultatione prius habita, sed sine consilio et temere ad res gerendas accedebat, et inconsultam celeritatem furore percitam viro forti convenire judicabat. Quod etiam postea ipsi gravissimorum casuum causa fuit.

6.

Erythrius præfectus prætorio sub Zenone, qui, quum neque fiscum sufficere videret, nec tributis constitutis gravius onus addere, neque æris alieni dissolvendi gratia injuste cuiquam vim inferre, utpote vir humanus, sustineret, Zenonem rogavit, ut sibi magistratu illo abire liceret : quod impetravit. Dolorem autem civibus gravem attulit, quum officium suum deponeret. Ex iis enim, qui tunc reipublicæ præerant, solus ad omnium commune bonum natus erat. Nam petentibus prompte beneficia præstabat, nec quenquam ob veteres offensas ulcisci animum induxit. Fiscus autem ad summam penuriam tunc devenerat, ut in eo nihil esset reliquum. Nam quæ Leo moriens reliquerat

Cf. de eodem Tillemont. p. 402 403 et 577. Idem probabiliter est Erythrius cujus mentio fit ap. Suidam : Πανόλιος, ἐπὶ τὸν ποιητῆς. Ἐγραψε διάφορα, καὶ πρὸς Αἰθέριον μετὰ τὴν νόσον δι' ἐπὶ τῶν καὶ πρὸς Ἐρύθριον, καὶ πρὸς Δωρόθεον ἡγεμόνα καὶ κόμητα καὶ εἰς Ἀφθόνιον κόμητα καὶ ἐπιτάφιον Ἐπατίας θυγατρὸς Ἐρυθρίου. Porro ad hunc Erythrium Reinesius refert quæ e Damascio habet Suidas v. Ἡραίσκος : Ὅτε γὰρ Ἀμμώνιος καὶ Ἐρύθριος ὁ Αἰγύπτιος διεμάχοντο πρὸς ἀλλήλους ἐν Βυζαντίῳ, καὶ διετέλει προσηθῶν αἰεὶ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον εἰς τοὺς ἐσθλάτους κινδύνους. — Idem Suidas de Heraisco alteram habet glossam, quam e Malcho fluxisse suspicatur Bernhardus. Verba sunt : Ἡραίσκος, ἀνὴρ Αἰγύπτιος. Οὗτος ἦν μὲν συνεῖναι δεινότητος, ἀγωνιαστῆς δὲ οὐκ ἰσχυρὸς ἀπὸ (ὑπὲρ s. v. Συνεῖναι, ubi ead.) τῆς ἀληθείας, οὐδὲ τὰς ἔξω φερούσας ἀπὸ ταύτης δόδους ἀνιχνεύσαι καὶ διεξελεθεῖν. Οὗτος γὰρ ἐς τοῦναντίον ἐκεκλήρωτο τὴν εὐμοιρίαν.

7. (an. 475—477.)

[Idem : Βασιλίσκος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντὶ Ρουστικίου στρατοπεδάρχου ἠρέθη, εὐπίτευκτος μὲν ὦν ἐν μάχαις, βραδύνους δὲ καὶ φενακίζουσι βραδίως ὑπαγόμενος.

Βασιλίσκος, ὁ Ῥωμαίων τῶν ἐφῶν βασιλεὺς, τῶν ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκάνιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δεῖν ἀπόσωτο, εἰ μὴ τῶ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρούσθη. Πολὺς τε ἦν πρὸς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὡς μηδὲ αὐτῶν τῶν τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μετιόντων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι. Καὶ ἦν ἅπαντα μεστὰ δακρύων τῆ τῶν τοιοῦτων εἰσφορῶν πράξει. Καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀρμάτιος.] V. Tillemont. VI, p. 482 sqq.

in publico ærario, omnia a Zenone celeriter exhausta erant, quod multa amicis inconsulte largiretur, ipse vero parum esset accuratus, ut cognosceret si forte ab aliis sibi quædam surriperentur.

7.

Basiliscus, Verinæ imperatricis frater, sub Leone imperatore in locum Rusticii, castrorum præfecti, delectus est. In pugnis quidem felix, sed per ingenii tarditatem adversus fraudes impostorum parum cautus.

Basiliscus, Romanorum Orientalium imperator, pecuniam ab ecclesiarum episcopis exigebat, et Acacium, Constantinopolis episcopum, parum abfuit quin pepulisset, nisi a multitudine eorum, qui monachi dicebantur, cohibitus fuisset. Magnaque pecuniæ congerendæ cupiditate flagrabat, et insigni avaritia præditus erat, ut ne illis quidem parceret, qui viles et sordidas artes exercebant. Quamobrem propter huiusmodi tributorum exactiones omnia lacrimarum plena erant. Vide de eodem s. v. Harmatius.

8. (an. 475-477.)

[Suidas: Ἀρμάτος. Ὅτι Βασιλεύς ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ περὶ ὡς συγγενεὶ τῷ Ἀρμάτῳ ἀδελφῷ ἐπέτρεπεν ἐντυγχάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τριβομένης φισί τῆς ὀμιλίας, καὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύτου ὄντος, ἄμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἤρων. Ῥίψεις οὖν ὀμμάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγένοντο καὶ παρεκτροφαὶ συνεχεῖς προσώπων καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις, πόνος τε μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ' ὄψιν στεγομένου. Ἐπεὶ δὲ κοινοσάμενοι τὸ πάθος Δανιὴλ ἐνούχῳ καὶ Μαρία μαιὰ ἰάσαντο τοῦτο μόλις τῇ τῆς μίσεως ἰατρείᾳ, Ζηνωνὶς Βασιλεύς διὰ θωπείας ἤγε τοῦ τὸν ἔρασαν ἔχειν ἐν τῇ πόλει τὰ πρωτεῖα. Ὅρων δὲ Θεοδέρχης τιμώμενος ἐκ πάντων Ἀρμάτων, ἤσχαλλεν ὡς παρευδοκίμουμένος ἐκ νέου, τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμαστικής. Ὁ δ' Ἀρμάτος ἐκ τε φορᾶς χρημάτων καὶ τιμῆς ἀπλέτου τυφωθείς, οὐδένα αὐτοῦ φρετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρεία. Καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἤδε ἢ ἄλλῃ ἐπεκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν (ἀναλαβεῖν Suid. v. Ἄλῃ, ubi ead.) Ἀχιλλέως, οὕτω τε περιβαίνειν (εἰς) ἵππον καὶ κατὰ τὸν ἵπποδρόμον φρουάττεσθαι τοῦ οἴκου. Ἐξῆρε δὲ αὐτὸν πλείω πρὸς τοιαύτην δόξαν μαίνεσθαι τὸ ὑπὸ δῆμου σύρφακος ἐν εὐφρμίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύρρον. Ὅς εἰ μὲν οὕτως ἐβόα διὰ τὸ ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰκότα· εἰ δ' ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. Οὐ γὰρ ἤρωας ἐβαλλεν, ὡς Πύρρος [ὁ Ἀχιλλέως add. v. Σύρφαξ], ἀλλὰ γυναίμανῆς ἦν, ὡς Πάρις.

Ἀρμάτιος. Οὕτως μέγιστον ἴσχυσε παρὰ τῇ Ζηνωνίδι τῇ βασιλίσσῃ καὶ αὐτῷ Βασιλεύσῳ. Ἐσφάγη δὲ ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. Καὶ ὑπερήσθησαν οἱ πολῖται τῇ τούτου σφαγῇ. Ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς * τοὺς στασιάζοντας, ὄσους λάβοι τῶν Θρακῶν, τὰς

χεῖρας ἐκτέμνων ἀπέπεμπε. Ὀνούλφος δὲ αὐτὸν διεχρήσατο, ὅτινα ὁ Ἀρμάτιος πένητα καὶ ἄρτι ἐκ βαρβαρῶν ἤκοντα προσλαβὼν φιλοφρόνως, τὸ μὲν πρῶτον κόμητα ἐποίησεν, ἔπειτα καὶ στρατηγὸν Ἰλλυριῶν, καὶ εἰς ἐστάσιον ἔχειν πολὺν ἄργυρον παρέσχε. Ἀντίδωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μετὰ χειρὸς μαιήρου.]

Utrumque locum Malcho tribuit Niebuhrius. Quamquam et in scribendo nomine Harmati vel Harmatii diversitas et orationis color diversus parum favet huic sententiæ. Priorem locum Candido Isaurο Toupius, Damascio in Vita Isodori Valesius (ad Euagr. Hist. Eccl.) tribuit.—Pro Toupii sententia facit quod in Candidi exc. ap. Phot. nomen viri est Ἀρμάτος. In Malchi excerpt. De leg. (fr. 10) nomen est Ἀρμάτιος, ut in secundo Suidæ loco legitur. Ex primo loco nonnulla repetuntur v. Ἄλῃ et Σύρφαξ. Pro φρουάττεσθαι τοῦ οἴκου (quod optimi codd. etiam s. v. Ἄλῃ præbent, ceteri vero : φρ. τοῦ ἵππου) Toupius scribi vult καταφρουάττεσθαι τοῦ ὄγλου. Bernhardyus nomen loci recondi (velut Zeuxippi, in Chron. Pasch. p. 285 B) suspicatur. Ceterum de Harmatii historia ad diligentissimum nostrum Tillemontium VI, p. 481. 483. 488.

8 a.

Exc. De leg. Rom. p. 88 : Ὅτι * φεύγειν τε καὶ πλανᾶσθαι καὶ μηδαμῶς δύνασθαι τῶν κακῶν ἀναπνεῦσαι, παρ' οἷς μοι τοῦ πταίσματος ἠλπίζον εἶναι παραψυγῆν. Verba Zenonis exulis.

9. (an. 476 Juli.)

[Suidas v. Ζήνων : Ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς, πυθό-

8.

Harmatus. Quum Basiliscus imperator Harmato, ut cognato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permetteret, eaque consuetudo diutius duraret et utriusque forma non vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere oculosque in se vicissim concjcie, et vultus subinde convertere et risu mutuo blandiri sibi cæperunt. Quum vero dolorem tandem pareret amor, quem vultu tegebant morbum suum Danieli eunucho et Mariæ obstetrici aperuerunt, eumque medicina concubitus vix sanarunt. Quo facto Zenonis blandis identidem verbis Basiliscum aggressa effecit tandem, ut amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus (*Triarii filius*) autem animadvertens, Harmatum ab omnibus coli, ægre tulit præferri sibi juvenem, qui capillis tantum ornandis et corpori exercendo operam daret. Harmatus vero quum propter pecuniarum affluentiam, tum ob honoris amplitudinem inflatus, neminem fortitudine se præstantiorem putabat. Quæ falsa ejus persuasio adeo invaluerat, ut Achilles habitum assumeret, itaque vestitus equo veheretur, et in circo sese insolenter populo jactaret. Illud autem insanum gloriæ studium acclamationes infimæ plebis, Pyrrhum eum vocantis, augebant. Quæ quidem si eum ita appellabat,

quod rubicunda esset facie, vere dicebat; sin laudandæ fortitudinis gratia, tanquam adolescenti palpabatur. Non enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus, sed muliercularum amoris Paridis modo indulgebat.

Harmatius. Hic plurimum potuit apud Zenonidem imperatricem et ipsum Basiliscum. Occisus autem est a Zenone imperatore, ejusque cæde cives admodum sunt lætati. Nam sub Leone quoscumque de Thracibus, qui seditionem moverant, cepisset, eos manibus amputatis dimiserat. Onoulphus vero quidam ipsum interfecit, quem Harmatius pauperem et a barbaris recens venientem humaniter susceptum, primum quidem comitem fecerat, deinde vero præfectum Illyriorum, et ad convivia magnam pecuniæ vim ipsi præbuerat. Ille vero barbaricam perfidiam sanguinaria manu ipsi pro gratia retulit.

8 a.

Extorrem esse et errare neque unquam a malis respirare mihi datum est, ne apud eos quidem apud quos infortunii me consolationem reperturn sperabam.

9.

Zeno imperator (*profugus in Isauria*), audita suorum

μενος τῶν οικείων τὴν ἤτταν, ἐς φρούριον καταφεύγει ἐπὶ λόφου κείμενον, ὃ Κωνσταντινούπολιν οἱ πρόσχωροι ἐκάλουν. Ὅπερ γνοῦς τοῖς συνοῦσι στενάξας, « Θεοῦ παίγνιον ἄρα, εἶπεν, ὁ ἀνθρώπος, εἶγε καὶ ἐμὲ οὕτω παίξειν φιλεῖ τὸ δαιμόνιον. Ἐμοὶ γὰρ δὴ οἱ μάντιες τὸν Ἰούλιον μῆνα ἐξανάγκης ἐν Κωνσταντινούπολει διατεινόμενοι προὔλεγον. Κἀγὼ μὲν ἐνόμιζον ἐς Κωνσταντινούπολιν ἀναβήσασθαι, νῦν δὲ πάντων ἔρημος καὶ φυγὰς εἰς λόφον ἤλθον, εὐρηκῶς ὃ δειλίας προσηγορίαν ὀνομαζόμενον. »

Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὴν μὲν ὁμότητα, ἣ ἐκέχρητο Λέων, ἐν τῇ φύσει οὐκ εἶχεν, οὐδὲ τὸ θυμούμενον ἀπαραίτητον αὐτῷ καθειστική ἐσάπαξ, ὅσον τοῦ Λέοντος διέμενε. Καὶ τὴν γε προαίρεσιν ἐν πολλοῖς εἶχε φιλότιμον, καὶ ἂ ἔπραττε, δόξης ἔνεκεν καὶ τοῦ θαυμάζεσθαι ἔπραττεν, ἐπιδεικτικῶς μᾶλλον ἢ ἀληθῶς. Οὐ μὴν οὔτε ἔμπειρος τῶν πραγμάτων ἦν, οὔτε εἶχεν ἐπιστήμην, δι' ἧς ἔστιν ἀσφαλῶς τὰς βασιλείας ἰθύνεσθαι. Πρὸς δὲ κέρδος καὶ λῆμμα οὐχ οὕτω μὲν ἔμμανῶς ὡς ὁ Λέων διέκειτο, οὐδὲ ἔπλαττε μὴ ὄντα τοῖς κεκτημένοις ἐγκλήματα, οὐ μὴν οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρχε τοῦ πράγματος. Καὶ χρηστῆς ἂν βασιλείας ἔτυχον Ῥωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς ὁ τότε παραδυναστεύων ἤγεν αὐτὸν ὅση ἐβούλετο, κατπλεῦον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἅπαντα, καὶ μηδὲν ἄπρατον ἔων ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐλῇ διαπράττεσθαι, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπέδιδото πάσας, ἰδίᾳ μὲν ἑαυτῷ, ἰδίᾳ δὲ λαμβάνων τῷ βασιλεῖ τὰ τιμήματα· καὶ εἰ προσῆλθεν ἕτερος βραχὺ τι προστιθεὶς, ἐκείνος ἦν αἰρετώτερος. Τῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρχαίοις γινομένων ἀπάντων οὐδὲν ἦν, ὃ μὴ λαθῶν ἀπεπίπρασκεν. Εἰ δὲ τινα (τινί?) ἀρχὴν τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων ἐχαρίσατο Ζήνων, ὥσπερ πολιτοκά-

πηλος, αὐτὸς ταύτην ὀλίγου παρ' ἐκείνου λαμβάνων, ἄλλως παρεῖχε τοῦ πλείονος, Ζήνωνι δὲ τὰ κλέμματα παρέχων.

Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων. Ὁ Ζήνωνας τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν διάδοχον καταλιμπάνειν θέλων κομιδῇ νέον, προῆγέ τε δι' ἀξιώων, καὶ σωμασκεισθαι ἐκέλευεν εἰς ἐπίδοσιν τῆς ηλικίας. Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γεόμενοι τοῦ ἀδδῶν τὰ δημόσια καταναλίσκειν, συβαριτικῶς τὸν νέον κραιπαλᾶν ἐνήργουν (ἐνήγον *conh. Bernh.*), καὶ μαστροπεύοντες αὐτῷ τοὺς συνήθους πρὸς τοὺς τῶν ἀρρένων ἔρωτας λυσσᾶν ἐπαίδευσαν ἐκτόπως. Διαιτῆς οὖν ἐν ἡδοναῖς καὶ τύφῳ τιθεμένης τὸ καλὸν ἐθάς γενομένου, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζονείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ παραδοκίᾳ διὰ τῶν προσώπων ἀπεμφάνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἰρεῖν καὶ, συλλήθδην φάναι, προσέχειν πᾶσιν ὡς οἰκέταις ἀνθρώποις. Ἄλλ' ὃ πάντων ἔφορος τὴν φυσικὴν καὶ διδακτὴν κακότητα αὐτοῦ θεταχμένος, διαρρέυσαντα τῇ γαστρὶ καὶ ἀναίσθητως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐς τὴν εὐνὴν ἀποπατοῦντα, πρόωρον τῶν ἀνθρωπείων ἐδικαίωσεν ἐκβῆναι. Cf. *idem* v. Ἄδην, Μαστροπεύοντες, Διαιταῖς.]

Hæc e Malchi Exc. Constant. fluxisse dubium non est. Cum iis quæ primo loco leguntur cf. Suidas v. Ἐξήλων, ἐξέβη, ἐτελέσθη. « Ὅτι Ζήνωνι παρ' ἡν εἶχε δόξαν, ἐξήλθε τὸ μάντευμα. Ἀντὶ γὰρ τῆς βασιλείδος ὡς ἦτο πολεως, εἰς λόφον συγκλεισθέντι τὸ αὐτῷ ὄνομα ἔχοντι συνέβη τὸ πέρασ τοῦ βίου. » Postrema quæ ab historia prorsus aberrant, corrupta habeo. Corrigam ex nostro loco τὸ πέρασ τοῦ Ἰουλίου. De Zenone in Isauria obsesso v. Theophanes p. 186 ed. Bonn.; Euagrius III, 3; Tillemont. VI,

clade, in castellum confugit, quod in colle situm vicini Constantinopolin vocabant. Quo cognito suis cum gemitu dixit: « Homo utique dei ludibrium; siquidem me sic ludificari placuit numini. Vates enim constanter mihi prædixerunt affirmantes, Julium mensem [an. 476] fatalem mihi esse, quo Constantinopoli versarer. Atque ego quidem arbitrabar me Constantinopolin venturum. Nunc vero ab omnibus destitutus et exul in collem veni, quem eodem nomine appellari miser deprehendo. »

Zeno, Romanorum imperator, non eadem qua Leo fuit crudelitate, neque iracundia fuit in perpetuum inexorabili, ut ille. In multis autem animum ambitiosum ostendit, et quæ faciebat, gloriæ et admirationis causa faciebat, per ostentationem potius quam ex veritate. Adde quod erat rerum imperitus, neque illam scientiam habebat, per quam regna tuto gubernari possunt. Lucri autem et questus non tam insano flagrabat amore, quam Leo, nec falsa crimina adversus possessores comminiscebatur; nec tamen ab vitio isto prorsus immunis erat. Jam sub illius imperio Romani quiete vivere potuissent, nisi Sebastianus, tum in aula potentissimus, arbitrato suo quovis eum impulsisset, omnia velut in foro cauponans, nec quidquam in aula Cæsarea sine pretio confici sinens. Sed omnes magistratus vendebat, pretio partim sibi reservato, partim cum imperatore com-

municato. Quodsi quis accessisset, qui paullum quiddam adjiceret, is ceteris præferebatur. In aula denique nihil erat rerum omnium, quod ipsi venale non esset. Si cui vero suorum familiarium Zeno contulisset, ipse tanquam publicorum munerum nundinator ab illo redemptum exiguo pretio pluris vendebat aliis, Zenoni furta præbens.

Zeno, Romanorum imperator, Zenonem suum filium, admodum adolescentem, imperii successorem relinquere cupiens, per varias dignitates provexit, et corpus exercere jussit ad incrementum staturæ. Sed aulici, nacti potestatem pecuniæ publicæ luxu perdendæ, adolescentem in Sybariticam crapulam impulerunt, quumque lenonem more pueros æquales ipsi conciliarent, insano marium amore animum ejus imbuerunt. Itaque vitæ assuescens, quæ pulchrum in voluptate et superbia reponeret, et arrogantiam, quam ob expectationem imperii animo fovebat, vultu præ se ferens, superbe incidere, et sublimem cervicem erigere, et, ut breviter dicam, omnes servorum loco habere cœpit. Sed ille omnium vindex improbitatem ejus, tam natura quam disciplina haustam, perspicens, quum ventris profluvio laborasset et per dies multos sine sensu lectum excrementis suis inquinasset, immaturum rebus humanis excedere jussit.

p. 386. De Constantinopoli castello mihi non constat. De filio isto Zenonis impuro reliqui scriptores nihil tradidere.

10. (477 vel 478 init.)

Exc. De leg. gent. p. 93. 94 : "Οτι ὁ Αὐγουστος ὁ τοῦ Ὁρέστου υἱὸς (deb. : "Οτι Ὁδοάχος) ἀκούσας Ζήνωνα πάλιν τὴν βασιλείαν ἀνακεκτῆσθαι τῆς ἑω, τὸν Βασιλίσκον ἐλάσαντα, ἠνάγκασε τὴν βουλὴν ἀποστεῖλαι πρεσβεῖαν Ζήνωνι σημαίνουσαν, ὡς ἰδίας μὲν αὐτοῖς βασιλείας οὐ δέοι, κοινὸς δὲ ἀποχρήσει μόνος ὢν αὐτοκράτωρ ἐπ' ἀμφοτέρους τοῖς πέρασι. Τὸν μὲντοι Ὁδοάχον ὑπ' αὐτῶν προβεβλήσθαι ἰκανὸν ὄντα σώζειν τὰ παρ' αὐτοῖς πράγματα, πολιτικὴν ἔχοντα σύνεσιν ἑμοῦ καὶ μάχιμον· καὶ δεῖσθαι τοῦ Ζήωνος πατρικίου τε αὐτῷ ἀποστεῖλαι ἀξίαν, καὶ τὴν τῶν Ἰταλῶν τούτῳ ἐφείναι διοίκησιν. Ἀφικνοῦνται δὴ ἄνδρες τῆς βουλῆς τῆς ἐν Ῥώμῃ τούτους ἐξ Βυζάντιον κομίζοντες τοὺς λόγους, καὶ ταῖς αὐταῖς ἡμέραις ἐκ τοῦ Νέπωτος ἄγγελοι, τῶν τε γεγενημένων συνησησόμενοι τῷ Ζήνωνι, καὶ δεόμενοι ἅμα ταῖς ἴσαις τῷ Νέπωτι συμφοραῖς χρησαμένῳ συσπουδάσαι προθύμως βασιλείας ἀνάκτησιν, χρήματά τε καὶ στρατὸν ἐπὶ ταῦτα δίδοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς δέοι, συνεκπονοῦντα τὴν κάθοδον. Ταῦτά τε λέξωντας ὁ Νέπωτις ἀπέστειλεν. Ζήνων δὲ τοῖς ἤκουσι, τοῖς μὲν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἀπεκρίνατο ταῦτα, ὡς δύο ἐκ τῆς ἑω βασιλέας λαθόντες τὸν μὲν ἐξηλάκασιν, Ἀνθέμιον δὲ ἀπέκτειναν· καὶ νῦν τὸ ποιητέον αὐτοῖς ἐφη γινώσκειν· οὐ γὰρ ἂν βασιλέως ἔτι ὄντος ἐτέραν ἠγήσασθαι (εἰσπγ. Bekk.) γνῶμην ἢ κατιόντα προσδέχεσθαι· τοῖς δὲ ἐκ

10.

(*Odoacer*) ut audivit, Zenonem iterum Orientis imperium, expulso Basillisco, recuperasse, senatum Romæ legationem ad Zenonem mittere coegit, quæ illi significaret, proprio imperatore se non indigere. Unum imperatorem sufficere, qui utriusque imperii fines tueretur : Odoacrum se elegisse, qui hanc partem tutam præstaret. Hunc enim et scientia reipublicæ administrandæ, et rei militaris peritia præstare. Itaque orare ut illum Zeno patriciatus dignitate ornaret, et Italiam regendam ei committat. Profecti sunt igitur ex senatu Romano viri, qui hos sermones Byzantium deferrent. Iisdem diebus venerunt et a Nepote nuntii, qui Zenoni restitutum imperium gratularentur, et ipsum obtestarentur, ut omni opera et studio illum, qui eodem tempore eodem, quo ipse, casu afflictus esset, in recipiendo imperio adjuvaret, et pecunias et exercitus et alia, quæ opus forent, suppeditaret, quo illi redditum ad pristinam fortunam pararet. Hæc qui dicerent Nepos misit. At Zeno his, qui venerant, hæc responsa dedit : senatoribus, illos ex duobus quos ab Oriente accepissent, imperatoribus unum expulisse, et Anthemium occidisse. Nunc quid sibi facto opus esset, ipsos dixit perspicere : imperatore enim superstiti, non aliam debere valere sententiam, quam ut illum redeuntem exciperent. Ad ea vero, quæ barbarus nuntiarat : recte et juste facturum, si a Nepote imperatore Odoacer patriciatus dignitatem susceperet. Eam se illi mis-

τοῦ βαρβάρου ἔτι καλῶς πράξει παρὰ τοῦ βασιλέως Νέπωτος τὴν ἀξίαν τοῦ πατρικίου δεξάμενος Ὁδοάχος· ἐκπέμψειν γὰρ αὐτὸν, εἰ μὴ Νέπωτις ἐπεφθάκει. Ἐπαίνειν δὲ, ὡς ἀρχὴν ἐπιδέδεικται ταύτην τοῦ τὸν κόσμον φυλάττειν τὸν τοῖς Ῥωμαίοις προσήκοντα· καὶ πιστεύειν ἐντεῦθεν, ὡς καὶ τὸν βασιλέα τὸν ταῦτα τιμήσαντα καταδέξοιτο θάπτων, εἰ ποιεῖν θέλοι τὰ δίκαια. Καὶ βασιλείον γράμμα περὶ ὧν ἠβούλετο πέμπων τῷ Ὁδοάχῳ, πατρικίον ἐν τούτῳ τῷ γράμματι ἐπωνόμασε. Ταῦτα δὲ συνεσπούδαζε τῷ Νέπωτι ὁ Ζήνων ἐκ τῶν ἑαυτοῦ κακῶν τὰ ἐκείνου οἰκτεῖρων καὶ τό γε κοινὸν τῆς τύχης εἰς ὑπόθεσιν ἔχων τῷ δυστυχοῦντι συνάχθεσθαι. Ἄμα δὲ καὶ Βηρίνα συνεπώτρυνε τούτων, τῇ Νέπωτος γυναικὶ συγγενεῖ οὕτῃ συσπεύδουσα. V. Tillemont. VI, p. 492 et 441.

11. (478 Zenon. an. 5.)

Ibidem p. 94. 95 : "Οτι ἐν τῷ ἐξῆς ἔτει ἐπὶ Ζήνωνος πρέσβεις ἦλθον ἐκ Θράκης τῶν ὑποσπόνδων Γόθων, οὓς δὴ καὶ φοιδεράτους οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, ἀξιοῦντες Ζήωνα Θεουδερῖχῳ σπείσασθαι τῷ παιδὶ Τριαρίου, ἧσυχον θέλοντι διεξάγειν τὸν βίον καὶ μηδένα πόλεμον τοῖς κοινοῖς αἰρῆσθαι πράγματασιν. Ἠξίου δὲ καὶ σκοπεῖν, ὅσα πολέμιοι ὦν κατέβλαψε Ῥωμαίους, καὶ ὅσα Θεουδερῖχος ὁ τοῦ Βαλαμῆρου παῖς, στρατηγὸς ὢν καὶ φίλος, ταῖς πόλεσιν ἐλυμήνατο, καὶ μὴ νῦν ἀπεχθείας παλαιὰς ὄραν μάλλον, ἢ ὅπως τι τῷ κοινῷ γένοιτο παντελῶς ὠφέλιμον. Εὐθὺς οὖν ὁ βασιλεὺς τὴν βουλὴν συγκαλέσας γνώμην αὐτοῖς προῦθηκεν ὅ τι δέοι ποιῆσαι. Οἱ δὲ ἀμφοτέρους μὲν οὐκ ἔφασαν ἰκανὸν τὸ

surum, nisi Nepos prævenerit. Laudare se eum, quod sic morem Romanis convenientem servare inceperit, ideoque confidere, fore ut imperatorem, qui illum hoc honore affecerit, si quidem justa facere vellet, quamprimum reciperet. Et in litteris regis, quibus Odoacro voluntatem suam significaret, eum patricium nominavit. Quæ Zeno Nepotis causa instituit, propter sua Nepotis malorum miserritus, et communem hominum sortem reputando ad aliorum commiserationem adductus. Eo illum impulit etiam Verina, quæ Nepotis uxori, cujus erat consanguinea, favebat.

11.

Insequenti anno Zenonem legati a Gothis adierunt, qui in Thracia consederant et federe cum Romanis conjuncti erant : hos fœderatos Romani vocant. Orabant ut reconciliari vellet Theudericho, Triarii filio, cui nihil esset optatius, quam tranquillam et quietam vitam ducere neque armis rempublicam vexare. Illud etiam eum considerare jusserunt, quanta mala ipse, quam hostis extitisset, Romanorum rebus attulisset, et quot urbes Theuderichus, Balameri filius, qui dux et amicus appellatus esset, evertisset ; neque tam veterem inimicitiam respiciendam esse, quam communem omnium utilitatem. Festinam igitur imperator senatum convocavit, et hæc illis proposuit, ut sibi consilium darent, quid facto opus esset. Senatores vero dixerunt, redditus publicos minime sufficere

δημόσιον εἶναι συντάξει τε καὶ μισθὸν ἐπαρκέσαι προ-
χειρώς, ὅποτε γε μὴδὲ αὐτοῖς μόνοις τοῖς στρατιώταις
ἀμέμπτους ὑποτελεῖν τὰς χορηγίας δυνάμεθα. Ὅπο-
τερον δὲ αὐτῶν δεῖ φίλον προελεσθαι, τούτου κύριον
αὐτὸν βασιλέα καθίστασθαι. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοὺς
τε κατὰ τὴν πόλιν στρατιώτας καλέσας καὶ τὰς σχολὰς
ἀπάσας, ἀναθὰς ἐπὶ βῆμα πολλὰ τοῦ Θεουδέρικου κα-
τηγόρει, ἐν τούτοις ὅπως τε τοῖς Ῥωμαίοις ἐχθρὸς
ἄνωθεν εἶη, καὶ ὡς ἐλυμῆνათο τοῖς τὴν Θράκην οἰ-
κοῦσι, χεῖράς τε ἀποτέμνων ἅμα τῷ Ἀρματιῷ καὶ τὸ
γεωργῶν ἅπαν ποιήσας ἀνάστατον ὅπως τε τυραννίδα
παλιν ἐπὶ τοῖς κοινοῖς τὴν Βασιλείου ἐπήγειρε, καὶ
ὡς τοὺς στρατιώτας ἐκείνον ἀνέπεισεν ἐκποδῶν ποιή-
σασθαι, ὡς τῶν Γόθων ἀρκούντων. Καὶ νῦν δὴ πρε-
σβεύεσθαι οὐκ εἰρήνης γε μᾶλλον, ἢ στρατηγίας δεό-
μενον. « Ἦν οὖν ἔχετε γνώμην καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων,
ταύτην » ἔφη « παρ' ὑμῶν ἀκούσαι βουλόμενος νῦν
παρεκάλεσα, εἰδὼς τῶν βασιλέων τούτους ἀσφαλῶς
πράττειν, οἳ ἂν τὰ βουλευόμενα τοῖς στρατιώταις κοι-
νώσωσιν. » Οἱ δὲ ἤς κατέτεινε κατηγορίας ἀκούσαντες
καὶ ἐκ ταύτης διδαχθέντες ὁ χρῆν ἀποκρίνασθαι, πάν-
τες ἀνεβόησαν, ἐχθρὸν εἶναι Ῥωμαίοις Θεουδέρικον
καὶ πάντας εἶ τις ἐκείνῳ συνέστηκεν. Οὐ μέντοι τοῖς
πρέσβεσι ταύτην εὐθὺς ἔδωκε ἀποκρίσιν ὁ Ζήνων,
ἀλλ' ἐπέειρε, ἕως τὸ πλεόν ἀκούσαι τῶν ἔξωθεν. Ἐν
τούτῳ δὲ γράφοντες τὰ ἔνδον γινόμενα τῶν ἐν τῇ πόλει
τινὲς τῷ Θεουδέρικῳ ἐάλωσαν, Ἄνθιμὸς τε ἱατρός καὶ
Μαρκελλῖνος καὶ Στέφανος. Καὶ οὐ μόνον ἑαυτῶν ἐπι-
στολάς ἐπεμπον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τέλει πλαττόμενοι
γράμματα ἐκείνῳ ἐπέστελλον, θαρσύνειν βουλόμενοι,

ad stipendia prompte utrisque suppeditanda, quum ne solis
quidem militibus victus commode praestari posset. Cum
quo vero ex duobus amicitiam instituire praestaret, id in
solius imperatoris arbitrio consistere. In aulam quoque
convocatis militibus et omnibus scholis, ascenso suggesto
multa de Theudericho questus est, maxime quod jampridem
Romanorum hostis exstisset, quod Thraciae incolas
depraedatus fuisset, quod una cum Harmatio manus captivis
amputasset; quod omne agricoliarum genus sedibus
suis expulisset, quod Basilisci tyrannidem in rempublicam
invenisset, deinde ad ejusdem caedem milites instigasset,
tanquam soli Gothi sufficerent. Et nunc legatos ad se mit-
tere, non tam ut pacem, quam ut exercitus imperium pos-
tulareret. « Nunc igitur, » inquit, « quam sententiam super
his dicturi sitis, audire cupiens, vos huc convocavi : scio
enim, eos imperatores tuto suas res agere, qui sua consilia
cum exercitibus communicant. » At illi, accusationibus,
quas in Theuderichum imperator intenderat, auditis satis
ex ipsa accusatione, quid sibi respondendum esset, percipien-
tes, acclamaverunt omnes, Romanorum hostem esse
Theuderichum et omnes, qui illi faverent et ad ejus causam
se adjungerent. Et hoc quidem responsum Zeno non e-
vestigio legatis dedit, sed exspectabat, donec exploratius,
quomodo se haberent ea quae foris gererentur, sciret. In-
terea comprehensi sunt qui ea quae in urbe facta erant,
ad Theuderichum scripserant, Anthimus medicus, Marcel-

ὡς ἱκανοὺς ἔχοντα τοὺς συμπράττοντας ἔνδον. Καὶ
τρῆς τῶν ἀπὸ βουλῆς, τοῦ μαγίστρου παρόντος, ἐξε-
τάσαντες ταῦτα, καὶ πληγὰς τὰ σώματα πολλὰς ἐπι-
θέμενοι, φυγὴν εἰσάπαξ ἐπέθηκαν. Δῆθεν γὰρ ἀπέ-
χεσθαι θανάτου καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβούλετο.
Repudiata sic reconciliatione, quam Theuderichus
proposuit, bellum illud secutum esse videtur, in
quo urbes vastans Theud. usque ad muros Byzantii
pervenit, tandem vero a suis sibi timens recessit,
uti narrant Euagrius III, 25 et Theophanes p. 108, C.

12.

Exc. De leg. Rom. p. 88 : Ὅτι τὸν ἄρχοντα Αἰ-
γύπτου ἐπὶ μόλις χρυσίου λίτραις ν' ἐκπεμπόμενον,
ὅσπερ εὐδαιμονεστέρας γενομένης ἢ πρόσθεν, ἐπὶ πεν-
τακοσίας δμοῦ λίτραις ἀπέστειλεν.

13. (an. 478.)

Exc. De leg. gent. p. 95. 96 : Ὅτι τῷ αὐτῷ
εἶτι πρέσβεις ἐκ Καρχηδόνας ἐς Βυζάντιον ἦλθον, οὓς
Ἄλέξανδρος ἤγεν ὁ τῆς Ὀλυβρίου γυναικὸς ἐπίτροπος·
ὁς ἐτύγχανε πεμφθεὶς ὑπὸ Ζήνωνος πάλαι, συνθελούσης
καὶ αὐτῆς τοῦτο τῆς Πλακιδίας. Ἐλεγον δὲ οἱ πρέ-
σβεις, ὅτι Ὀνώρχος φίλος τε τῷ βασιλεῖ καθεστήκει
ἀδόλως, καὶ στέργει τὰ Ῥωμαίων, καὶ ἀφίησι πάντα,
ἃ πρόσθεν ἐνεκάλει περὶ τε τῶν προσόδων καὶ τῶν
ἄλλων χρημάτων, ἃ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς προειλήφει
ὁ Λέων, καὶ ὅσα τῶν ἐμπόρων τῶν ἐκ τῆς Καρχηδόνας
ἄρτι καθισταμένου τοῦ πολέμου ἐλήφθη, καὶ εἰ τι ἄλλο

linus et Stephanus, qui non solum suas ipsorum litteras,
sed etiam magistratum quorundam supposititias ad eum
miserant, quibus jubebant illum bono animo esse, tanquam
multos suarum partium fautores intra urbem esset habitus.
Tres ex senatu, praesente magistro, de his quaestionem
habuerunt, quos multis illatis plagis perpetuo exilio con-
demnarunt. Quippe suppliciiis Zeno et caedibus abstinere
videri volebat.

12.

Praefectum Aegypti, qui antea vix quinquaginta auri libras
pro obtinendo munereolvere solebat, Zeno, tanquam
uberiore facta provincia, quingentis libris in praefecturam
amandavit.

13.

Eodem quoque anno legati a Carthagine Byzantium ve-
nerunt, quos Alexander, uxoris Olybrii procurator, duce-
bat, qui a Zenone, Placidia consentiente, missus fuerat.
Dicebant vero legati, Honorichum velle cum imperatore
sine fraude amicitiam contrahere et Romanorum partes
amplecti. Quae antea repetiisset de rebus et pecuniis
uxoris suae, quae Leo ipsi praeripisset, quaeque mercatori-
bus Carthaginiensibus per bellum, quod nuper fuerat,
rapta et ablata essent, et in universum ea, de quibus pater
ejus cum Romanis litigasset, remittere et condonare. Fir-
mam et stabilem pacem petere, neque quicquam suspicio-

πάλαι ὁ πατήρ πρὸς Ῥωμαίους ὁπωσοῦν ἔσχεν αἰτίαν τὴν τε εἰρήνην ἔχειν ἀξιοίη βεβαίαν, καὶ μηδὲν εἶναι λοιπὸν τοῖς Ῥωμαίοις ὑποπτος τῷ μὴ οὐχὶ γνησίως τὰς σπονδὰς ἐμπεδοῖσιν, καὶ ὅσα ἤδη συνέκειτο. Εἰδέναι γὰρ χάριν, ὅτι τὴν Ὀλυβρίου τετιμῆκοι γυναῖκα· καὶ ταῦτα πυθόμενος πάντα ἔτοιμος ἦν βασιλεῖ πράττειν ἢ βούλοιο. Ἦν δὲ τοῦτο πρόσχημα εὐπρεπὲς τῷ λόγῳ, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς πᾶσαν ἐδεδοίκεσαν ὑποψίαν πολέμου, καὶ μετὰ τὸν θάνατον Γινζιρίχου πεσόντες ἐς πᾶσαν μαλακίαν οὐτε τὴν αὐτὴν βῶμην ἐς πράγματα ἔσχον, οὐτε τὰς αὐτὰς ἔτι συνέχον παρασκευὰς, ἃς ἐκεῖνος πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν εἶχεν ἐφόρους, ὡς θάττον ἀεὶ πράττειν, ἢ ὡς ἂν ἄλλος βουλευσάτο. Δεξάμενος δὲ αὐτοὺς φιλοφρόνως ὁ Ζήνων τιμῆς μὲν ἤξιώσε δεούσης τοὺς πρέσβεις, καὶ δώροις ἀπέπεμψε τοῖς πρέπουσι κοσμήσας, Ἀλέξανδρον δὲ ποιεῖ τῶν πριβιάτων κόμητα.

[Ὁ τῆς Ὀλυβρίου γυναικὸς ἐπιτρ.] sic pro ὁ τῆς Ἀλυαρίου ἐπ. Valesius, addens: « Hæc Placidia Nobilissima dicebatur. Hanc Genserichus rogatu Leonis Augusti una cum Eudoxia matre, Valentianii Placidi vidua, Constantinopolim remiserat, ut scribit Procopius in lib. I Vandalicorum et Priscus. De Alexandro autem procuratore Placidia loquitur Victor Uticensis in libro II De persecutione Vandalorum, qui hanc historiam valde illustrat. »

14.

Exc. De leg. Rom. p. 88. 89: Ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Ζήνων αἰσθόμενος, ὡς τὰ μὲν Θεουδερῖχου τοῦ παιδὸς Βαλαμῆρου ἀεὶ ἀσθενέστερα καὶ ἐλάττωνα γίνοντο, ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου ἔθνη τε συναθροίζει καὶ συστρέφει δυνάμεις, ἐνόμισε βέλτιον ἐπὶ μετρίοις

nis Romanis relinquere statuisse, quominus pax et fœdus sine fraude conponeretur: multam quoque gratiam habere imperatori, quod Olybrii uxorem honore affecerit; quod quia intellexerit, adduci ut omnia, quæ imperator voluerit, facere paratus sit. Ista vero ad speciem tantum conficta erant: revera enim quamvis belli occasionem timebant. Etenim post mortem Genserici in omnem mollitiem deveniant; neque pristina fortitudine ad bella gerenda vigeant, neque eosdem exercitus alebant, quos Gensericus ad omnes occasiones instructos habebat, ut semper celeritate exsequendi aliorum consilia præveniret et anteverteret. Legatos Zeno liberaliter excepit et honore debito est prosecutus, et muneribus pro merito ornatos dimisit, et Alexandrum comitem privatarum rerum fecit.

14.

Eodem tempore quum Zeno imperator præsentiret, Theuderichum, Valamiri filium, opibus et potentia labi et minui, contra Theuderichum triarii varias gentes sibi conciliare et copias suas colligere, inimicitias æquis conditionibus, si convenire vellet, deponere melius esse, existimavit. Itaque per legatos, quos misit, petiit ut filium, quod jam pridem poposcerat, obsidem daret, ut privatam vitam ageret, et sine ulla molestia in sua potestate maneret; ut omnia, quæ rapuerat, sibi haberet, ceterum quiesceret, a nemine

αὐτῷ, εἰ συμβῆναι βούλοιο, καταλύσαι τὴν ἔχθραν. Καὶ πρέσβεις ἀποστειλάς ἤξιον τὸν τε υἱὸν παραδούναι ὁμηρον, ὡς πάλαι προὔκαλεῖτο, καὶ ἰδιώτην ὄντα ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μένειν, μηδὲν ἐνοχλοῦμενον, ὡσπερ ἤτησε τότε, λαβεῖν τε τὴν οὐσίαν ὁπόσης ἀφήρητο, καὶ ἄλλα ἡσυχάζειν, οὐδὲν ἔχοντα κακὸν οὐδὲ ἐτέρῳ παρέχοντα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι [οὐτε] τὸν υἱὸν ἔτι ὁμηρον δώσοι, οὔτε δύνασθαι ἔτι ἐκ μόνης τῆς οὐσίας ἰδιώτης διάγειν. Ὅμως μὲν γὰρ ἦν μόνος, μήπω ἔθνη τοσαῦτα περὶ αὐτὸν ἔχων, μόνη ἂν τὴν οὐσίαν σφόδρα συσταλλομένην ἴσως ἂν ἐπαρκέσαι· νῦν δὲ, ἐπιλείπει αὐτὸν ἐς ἀνάγκην τοῦ ἔθνη συλλέξαι κατέστησαν, ἐκ τῆς ἀνάγκης εἶναι ἢ τρέφειν τοὺς ἐλθόντας ἢ σὺν αὐτοῖς πολεμεῖν, ἕως παθῶν ἢ δράσας ἐν ἀναμνησθήτητον τῷ παντὶ πέραν ἐξοίσειεν. Ταῦτα ὡς ἀπηγγέλθη, ἔδοξεν εἰς ἀκριβῆ κατασκευάζεσθαι πόλεμον. Καὶ τάγματα μὲν πάντα, ὅσα τε πρὸς τῷ Πόντῳ καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅσα τοῖς ἐφοῖς ἐνίδρυτο μέρεσι, κατὰ τάχος ἐκάλει. Καὶ παρῆν πανταχόθεν οὐκ ὀλίγον τι πλῆθος. Κατεσκευάζοντο δὲ ἅμαξαι σκευοφόροι, καὶ βόες ἐωνοῦντο, καὶ σιτὸς τε καὶ ὅσα χρήσιμα στρατοπέδῳ πάντα ἐγίνετο ἔτοιμα, ὡς αὐτοῦ γε μέλλοντος Ἰλλοῦ ἐξίεναι.

15.

Ibidem p. 89. 90: Ὅτι ὁ Ζήνων Μαρτινιανὸν προβαλλόμενος στρατηγὸν, καὶ τοῦ στρατοῦ ἐς ἀταξίαν ἐλθόντος, ὡς ταῦτα καλῶς ἔχειν ἐδόκει, πέμπει ἄνδρας αὐτίκα παρὰ τὸν Βαλαμῆρου λέγοντας, ὅτι οὐ δεῖ τρίβειν ἔτι τὴν μάχην, ἀλλ' ἔργου νῦν ἔχεσθαι καὶ πληροῦν τὰς ἐπιτάξεις, ἐφ' αἷς τῆς στρατηγίας ἤξιώθη Ῥωμαίων. Ὁ δὲ ἀκούσας ἀντιπέμπει καὶ αὐτὸς ἐς Βυζάντιον πρέσβεις, λέγων ὡς οὐ πρότερον ἐγγειρήσοι τῷ ἔργῳ,

mala passurus, nemini quoque inferret. At ille, se neque filium obsidem daturum, respondit, neque privatam vitam agentem, solis suis opibus casus suos sustentare. Quum enim solus neque tanta multitudine circumseptus fuerit, bona quidem, quæ tunc possidebat, si ea diligenti ratione administrasset, privato fortasse sufficissent. Nunc quoniam in ea se necessitate constituerint, ut milites colligeret, necesse esse ut aut omnes, qui ad se venerint, aleret, aut una cum ipsis bellum gereret, dum victus aut victor certum denique rei finem imponeret. Hæc ubi nuntiata sunt, censuit imperator bellum omni cura et diligentia apparandum. Itaque omnes legiones, quæ erant circa Pontum et quas ad Asiam et Orientis partes collocarat, quanta potuit celeritate evocavit, et undique præsto fuit non parva multitudo. Comparabantur currus, qui veherent utensilia, et boves emebantur et frumentum, et quæcumque necessaria erant alendo exercitui, ea omnia præparabantur diligenter, quoniam Illus ipse intra breve tempus copias educturus erat.

15.

Quum exercitus, Martiniano duce creato, in magnam licentiam incidisset, Zeno ad Theuderichum, Valamiri filium, mittit qui dicerent, non jam amplius oportere differre pugnam, sed tempus esse proelio decertandi et expectationem, quam excitasset, quum ducis Romanorum dignitate

εἰ μὴ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ σύγκλητος αὐτῶ ἐπομοόσαιτο πᾶσα, ὡς οὐδέποτε ἐπὶ (ἔτι c. Bekk.) τῷ Τριαρίῳ συμβήσονται. Οἱ μὲν οὖν ἀπὸ βουλῆς καὶ οἱ ἄρχοντες ὤμοσαν μὴ συμβαίνειν, εἰ μὴ βασιλεὺς θέλοι· αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς μὴδὲν ἀποστήσασθαι τῶν ἡδὴ συγκειμένων, εἰ μὴ πρῶτον ἐκείνον παραβαίνοντα ἴδοι. Τούτων δὲ ὁμοθέντων, αὐτὸν μὲν Θεοδέρῃον ἔδοξε κινήσαντα τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἐν Μαρκιανῶν πόλει τὴν πᾶσαν Ἰδρυμένην, εἰς τὸ εἶσω ἐλαύνειν· ἐπειδὴν δὲ γένηται πρὸς ταῖς πύλαις τοῦ Αἴμου, τότε τὸν τῆς Θράκης στρατηγὸν δισχιλίους ἵππεῦσι καὶ ὀπλίταις μυρίοις ἀπαντῶντα συμμίξει· ὑπερβάντι δὲ Αἴμον ἄλλην ἀπαντήσασθαι δύναμιν πρὸς τῷ Ἐβρῶ καὶ Ἀδριανοῦ πόλει, πεζοὺς μὲν δισμύριους, ἐξακισχιλίους δὲ μετὰ τούτων ἵππέας. Ἀπὸ δὲ Ἡρακλείας καὶ τῶν πρὸς Βυζαντίῳ πόλεων καὶ φρουρῶν ἄλλην ἔλεγον εἶναι δύναμιν, εἰ δεῖσσι, ὥστε μὴδὲν ἐλλείπειν τῶν ἐς ἐλπίδα χρηστὴν συντελούντων τῷ ἔργῳ. Ταῦτα ὑποσχόμενος ὁ Ζήνων τοῖς πρέσβεισι κατὰ τάχος ἐκπέμπει. Ἄρας δὲ ὁ Θεοδέρῃος τῷ αὐτοῦ στρατεύματι ἤει ἐπὶ τὰς πύλας, καθάπερ συνέκειτο. Ἐρχομένῳ δὲ αὐτῷ οὔτε ὁ στρατηγὸς τῆς Θράκης ἀπήντα, οὔτε οἱ πρὸς τῷ Ἐβρῶ ὑποκαθῆσθαι λεγόμενοι, ἀλλὰ δι' ἐρημίας (ἡρημίας conij. Val.) διελθὼν τὰ ἐν μέσῳ εἰς τοὺς περὶ Σονδὶν (Σοῦνιν Val.) παραγίνεται χώρους. Ὅρος δὲ ἐστὶ τοῦτο ὑψηλὸν τε καὶ μέγα καὶ ἄπορον ἐπελθεῖν, εἴ τις ἄνω κωλύει· ἐν ᾧ στρατοπεδεύων ὁ Τριαρίῳ ἐτύγχανε. Κάντευθεν προσβάλλοντες ἐξ ἐφόδων ἀλλήλοις

ποίμνιά τε καὶ ἵππους καὶ λείαν ἄλλην ἀφῆρπαζον. Ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου συνεχῶς προσιππεύων ἐπὶ τὸ στρατόπεδον τὸ ἐκείνου, ὕβριζε καὶ ὠνεῖδιζε πλείεστα, ἐπιόρκῳν τε καλῶν καὶ παῖδα καὶ ἄφρονα καὶ τοῦ γένους τοῦ κοινοῦ ἐχθρὸν τε καὶ προδοτὴν, ὅστις οὐ συνίησι τῆς γνώμης τῆς Ῥωμαίων, μὴδὲ ὄρα τὴν σκέψιν, ὅτι αὐτοὶ βούλονται καθήμενοι ἡσυχῇ αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς κατατρίψαι τοὺς Γόθους. « Κἀκεῖνοι μὲν τὴν νίκην ἀκονιτὶ ἔχουσιν, ὀπότεροι πέσοιμεν. Ἡμῶν δὲ ὀπότεροι τοὺς ἐτέρους φθείρουσι, τὴν τοῦ λόγου Καδμεῖαν ἀποφέρονται νίκην, ἐλάττους λειπόμενοι πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἐπιβουλὴν. Νῦν γοῦν σὲ καλέσαντες καὶ ἐπαγγεῖλάμενοι παρέσσεσθαι καὶ αὐτοὶ καὶ κοινῇ συστρατεύειν, οὔτε ἐναυθα πάρεισιν, οὔτε ἐπὶ τὰς πόλεις ἀπήντησαν, ὡς εἶπον, μόνον δὲ ἀπέλιπον ἀπολέσθαι κάκιστα καὶ τῆς γε θρασυτέρας δοῦναι δίκην ἀξίαν ᾧ προέδωκας γένει. » Ταῦτα ἐπακούσαντες πολλοὶ τοῦ αὐτοῦ πλήθους συνῆδον τοῖς λόγοις, καὶ τῷ σφετέρῳ αὐτῶν στρατηγῷ προσιόντες ἔλεγον, ὡς εἰκότα ὀνειδίζοι ἐκεῖνος, καὶ ὅτι οὐ προσήκει φθείρεσθαι περαιτέρω, οὐδὲ τῆς συγγενείας τῆς κοινῆς ἀμελοῦντα τοῖς προδοῦσι προσέχειν. Τῇ δὲ ὑστεραῖα πάλιν ἀναβάς Θεοδέρῃος ἐπὶ τινα γήλοπον ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐκείνων ἐβόα· « Τί τοὺς ἐμοὺς συγγενεῖς, ὧ κάκιστε, ἀπόλλυς; τί τοσαύτας γυναῖκας ἐποίησας χηρεῖν; ποῦ δὲ οἱ τούτων ἄνδρες; ἢ πῶς ἐξαπόλωλε πάντων ἡ εὐπορία, ἣν ἔχοντες οἰκοθεν συνεστράτευσάν σοι; καὶ σύνδυο καὶ σύντριες ἕκαστος ἵππους ἔχω, νῦν ἀνίπποι χω-

decoratus esset, explendi. His cognitīs, Valamiri filius mittit quoque Byzantium legatos, qui dicerent, illum non prius id operis aggressurum, quam imperator et senatus juramento fidem dedissent, nunquam se in gratiam redituros cum Theudericho, Triarii filio. Itaque senatores et duces sacramenta dixerunt, nunquam se in gratiam cum illo, nisi imperator voverit, redituros. Et imperator, se nunquam a fœdere recessurum, nisi prius ea ipse esset transgressus. His juramentis præstitis, Theuderichum movere cum omnibus copiis, quas ad Martianopolim in castris habebat, et ulterius progredi jussit: ubi ad portas Hæmi montis pervenisset, Thraciæ præfectum cum duobus equitum millibus et decem millibus gravis armaturæ se illi conjuncturum esse; Hæmum transgresso alias illi copias ab Hebro flumine et Adrianopoli obviam ituros, peditum viginti, equitum sex millia. Ceterum Heraclææ et in aliis civitatibus et locis munitis circa Byzantium dicebant esse alias copias, si opus foret, ita ut nulla re, quæ ad felicem eventum sperandum faceret, destitueretur. Hæc Zeno promittens legis, statim eos dimisit. Itaque Theuderichus movens cum suo exercitu, ut convenerat, ad fauces Hæmi montis venit. Quum illuc accessisset, neque dux Thraciæ obvius fuit, neque hi qui ab Hebro venturi dicebantur. Interea percurrrens deserta, quæ in medio erant, ad loca Sondin (*Sucin?*) pervenit. Est autem Sondis mons altus et præruptus, qui ascendi minime potest, si quis sit qui ex alto impediatur. In eo Theuderichus, Triarii filius, castra posuerat, ibique levibus præliis inter se, quum pabulatum

ibant, congregientes, armenta, equos et aliam prædam mutuo sibi eripiebant. Sed Triarii filius crebro obequitans circa castra alterius exercitus, eum contumeliose insectabatur, et multa convicia in eum jaciebat, perjurum eum vocans, puerum, dementem et sui generis hostem et proditorem, qui Romanorum mentem non nosset, neque quo tenderent eorum consilia, videret. « Etenim volunt, inquit, ipsi otiosi efficere ut Gothi per Gothos deleantur et conficiantur, quo sine ullo labore, utrivis nostrum ceciderint, victores existant. Quicumque nostrum adversarios oppræserint, Cadmeam, quam dicunt, victoriam reportabunt, ipsi scilicet viribus attritis Romanorum insidiis magis obnoxii. Nunc postquam te advocarunt, et se ipsos quoque venturos et, ut cum tuo exercitu conjunctos, bellum gesturos esse promiserunt, neque quisquam hic adfuit, neque ad urbes, sicuti dixerant, occurrerunt, teque solum, ut male perires et pœnas temeritatis tuæ his, quos prodidisti, dares, reliquerunt. » Hæc ubi audierunt, plures ex multitudine, quæ cum Theudericho erat, ea quæ dicta erant, probarunt, et adversus suum ducem insurgentes dixerunt, merito hunc illi convicia dicere, nec oportere diutius in mutuum perniciem armatos pergere, et nulla habita cognationis ratione, se ad eorum causam, qui ipsos proderent, adjungere. Postridie iterum ascendens Theuderichus collem hostium castris imminentem, clamabat: « Cur, pessime, meos cognatos perditum isti? cur tot mulieres viduas effecisti? ubinam locorum sunt eorum viri? quomodo consumptæ sunt facultates quas habuerunt, quum domo ad

ροῦσι καὶ πεζοί, καὶ διὰ Θράκης ὡσπερ ἐν ἀνδραπόδων ἐπόμενοι μερίδι· ἀλλὰ καὶ ἐλευθεροί τε καὶ γένους οὐ χείρονος, * ἢ μεδίμνω χρυσίου ἐλθόντες ἀπομετρήσονται (οἱ μεδίμνω χρυσίον ἐλθ. ἀπομετρήσαντο conj. Hoesch.); » Ταῦτα ὡς ἐπήκουσε τὸ στρατόπεδον ἄπαν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἑμοῦ πάντες ἤσαν ἐπὶ τὸν Θεοδέριχον τὸν αὐτῶν ἡγεμόνα, κραυγῇ τε καὶ θορόδῳ ἀξιούντες συμβαίνειν εἰ δὲ μὴ, ἀπολείψειν αὐτὸν ἔφασαν πάντες, ἐς τὸ συμφέρον χωρήσαντες. Ἐνταῦθα ἀποστέλλει πρὸς Θεοδέριχον πρέσβεις, καὶ συνέρχονται ἄμφω παρὰ ποταμὸν τινα ἐφ' ἑκατέρας ὄχθης. Μέσον δὲ ποιησάμενοι τὸν ποταμὸν διελέγοντο, καὶ ποιοῦνται συνθήκας, μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις, [καὶ] ὅσα ἤγητο συμφέροντα. Καὶ ταῦτα ὁμόσαντες πέμπουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον.

16. (an. 479.)

Exc. De leg. gent. p. 96. 97: "Οτι συνθήκας πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι Θεοδέριχος καὶ ὁ Τριαρίου οἱ Γόθοι μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις, πέμπουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, ὁ μὲν τοῦ Βαλαμήρου τῆ βασιλεῖ ἔγκαλῶν, ὅτι προδεδωμένος ὑπ' ἐκείνου τυγχάνει, καὶ ὡς τῶν συντεθέντων οὐδὲν εὐρὸν ἀληθὲς Θεοδέριχῳ συμβαίη, αἰτῶν δὲ χώραν αὐτῶ, ἐν ἧ μένοι, δοθῆναι, καὶ σῖτον, ὅστις αὐτῶ καὶ μέχρι καρποῦ τὸν στρατὸν ἐξαρκέσει διάγειν, καὶ τοὺς προαγωγέας τῶν λημμάτων τῆς ἀρχῆς, ὅς ὁμοσετίκους καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐκπέμπειν ὡς τάχιστα, λόγον διδόντας ὧν

ἐλαβον· ἢ μὴ ταῦτα ποιουμένων πρὸς αὐτὸν τῶν Ῥωμαίων, οὐ δυνήσεσθαι αὐτὸς πολλὸν ὄχλον κατέχειν τοῦ μὴ θῆναι δύναντο δι' ἀρπαγῆς ἑαυτοῖς ἐπανορθοῦσθαι τὴν ἔνδειαν. Ταῦτα μὲν ὁ ἕτερος Θεοδέριχος ἔλεγεν· ὁ μὲντοι Τριαρίου τά τε ἐπὶ Λέοντος συντεθέντα ἤξιον αὐτῶ πάντως γενέσθαι, καὶ τῶν προτέρων χρόνων τὰς συντάξεις λαμβάνειν, τοὺς τε κηδεστὰς αὐτῶ ζῶντας ἀποδοθῆναι· εἰ δὲ καὶ ἄρα τεθνήκασι, τὸν Ἰλλυῶν περὶ τούτων ἐπομοῦσαι καὶ ἄλλους, οἷς αὐτὸς ἐπὶ τούτων τῶν Ἰσαύρων πιστεύει. Ζήνων δὲ πυθόμενος, πρὸς μὲν τὸν Βαλαμήρου ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτὸς εἶη προδότης καὶ πάντα ἐναντία οἷς ὑπέσχετο δράσας, ὅστις διαπολεμεῖν ὑποσχόμενος μόνος εἶτα καὶ βοήθειαν προσκαλέσθηται ἄλλην, πάλιν δὲ τὴν δύναμιν τῶν Ῥωμαίων καλέσας κρύφα πρὸς Θεοδέριχον πράττει περὶ φιλίας· οὐ δὲ καὶ αἰσθόμενον τὸν στρατηγὸν τῆς Θράκης καὶ τοὺς ἄλλους, ὅποσοι τὰ Ῥωμαίων φρονοῦσι, μήτε ἀπνητηκῆναι, μήτε συμβάλλειν αὐτῶ τὰς δυνάμεις θαρσῆσαι, φοδομένους ἐνέδραν. Νῦν τε εἰ θελήσει πρὸς αὐτὸν πολεμῆσαι, ἐπαγγέλλεσθαι αὐτῶ ταῦτα δώσειν νικῶντι, χρυσίου λίτρας χιλίας, μυριάδας δ' ἀργυρίου, πρόσδοθ' τε πρὸς τούτους νομισμάτων μυρίων· καὶ γάμον αὐτῶ δώσειν τῆς Ὀλυβρίου παιδὸς ἢ ἄλλης τῶν ἐνδόξων γυναικῶν ἐν τῇ πόλει. Ταῦτα τε ἅμα λέγων τῶν τε ἀποσταλέντων παρ' αὐτοῦ τοὺς πλείονας ἀξίαις ἐτίμησε, καὶ πρέσβεις ἀπέστειλε πρῶτον μὲν Φιλόξενον, εἶτα Ἰουλιανὸν, εἰ πως ἄρα δύναντο μεταπεῖσαι ξυρραγῆναι ἐκείνω. Ὡς δὲ οὐδὲν ἔπειθε,

militandum sub te profecti sunt? Unusquisque eorum duos aut tres equos habebat, nunc equis destituti pedites incedunt, et te per Thraciam mancipiorum instar sequuntur, quamvis liberi sint neque deteriore genere, quam tu; * et venerint, ut aurum modio admetiantur. » Hæc ubi totus exercitus audivit, tam viri, quam mulieres, Theuderichum, ducem suum, adierunt, et cum tumultu et vociferatione oraverunt, ut paci studeret; sin minus, se quod sibi utile foret amplexuros et eum deserturos. Ob eam causam mittit ad Theuderichum legatos, et ambo convenerunt ad fluvium quandam, ab utraque ripa. Deinde medio interjecto flumine, collocuti statuunt, non amplius bellum se gesturos, et quicquid utile sibi videbatur. Hæc ubi uterque juravit, mittunt legatos Byzantium.

16.

Theuderichus, Triarii, et Theuderichus, Balameri filius, Gothi, fœdere caverunt, ne inter se bellum gererent, et legatos Byzantium mittunt. Balameri filius imperatorem accusabat, quod se prodidisset, et quia nihil fidei inesse his, quæ promiserat, reperisset, id causæ fuisse, ut cum Theudericho conveniret. Petere autem regionem sibi, in qua commoretur, dari, et frumentum suppeditari, quod alendo exercitui usque ad messem satis esset. Ut etiam redditum imperii coactores, quos domesticos Romani vocant, quam primum mittat, qui rationem redderent eorum quæ receperint. Ni ea Romani fecerint, in sua potestate non esse tam magnam turbam continere, quin rapinas et prædas agant, ex quibus suam inopiam possint sublevare. Hæc

quidem alter proposuit: alter Theuderichus, Triarii, postulabat ut omnia sibi a Leone promissa præstarentur, et præteritorum annorum stipendia solverentur, et affines sui superstites sibi redderentur; de his autem, qui mortui essent, illum et ex Isauris alios, quorum curæ et custodia commissi fuerant, jurare jussit. Hæc ubi Zeno audivit, Theudericho Valamiri responsum dedit, eum esse proditorum, qui omnia contra, quam promississet, fecisset; qui quum se solum bellum gesturum fidem dedisset, aliunde auxilia sibi accersisset: et quum Romanorum copias, quæ suppetias ferrent, accivisset, clam, et illis insciis, cum Theudericho amicitiam contraxisset. Quæ quum dux Thraciæ et alii, quicumque a Romanorum partibus starent, vidissent, veritos insidias, ad illum accedere aut suas copias ejus copias conjungere ausos non esse. Nunc etiam si velit cum Theudericho bellum facere, se polliceri hæc, si victoriam reportarit, illi daturum: auri mille, argenti quadraginta millia librarum, et redditum decem millium aureorum et nuptum illi collocaturum Olybrii filiam, aut aliam ex illustrioribus mulieribus civitatis. Quæ quum dixisset, plerosque eorum, qui missi erant, dignitatibus ornavit, et ipse legatos misit primum quidem Philoxenum, deinde etiam Julianum, si qua ratione possent eum adducere, ut fœdus cum Theudericho solveret. Quum nihil eum moveret, evocatis militibus bellum suscepit, quos hortatus est, ut bono animo essent: se enim communiter cum illis belli pericula, ubi opus fuerit, aditurum. Hæc quum milites audissent, imperatorem huic bello interesse statuisse, ita

πέμφας τοὺς στρατιώτας ἐς τὸν πόλεμον ὄρμα, καὶ παρακάλει θαρσεῖν ὡς αὐτὸς ἐκστρατεύσων καὶ κοινῇ σὺν ἐκείνοις ὅτι τὸν ἀνὲν δέοι πεισόμενος. Οἱ δὲ ὡς ἐπήκουσαν, ὅτι αὐτὸς βασιλεὺς ἐξάγειν ἐθέλοι, οὕτως ἕκαστος αὐτῶν ἠπειγέτο ἑαυτὸν ἐπιδείξει βασιλεῖ πολλοῦ ἄξιον ὄντα, ὥστε καὶ οἱ πρότερον τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῶν, ἐφ' ᾧ μὴ στρατεύοντο, ἀργύριον δίδόντες πάλιν εἰς τὸ μέτεχειν τῆς ἐξόδου παρεῖχον. Καὶ πάντες ἀνθήπτοντο τοῦ πολέμου ὀργῶντες· καὶ τοὺς τὴν κατασκόπους τοὺς παρὰ Θεουδέρχου πεμφθέντας ἐξώγρησαν, καὶ τῆς τοῦ Βαλαμῆρου φυλακῆς μοῖραν ἔλθουσιν ἐπὶ τὸ μακρὸν τεῖχος οἱ ἐκεῖ φυλάττοντες διαπρεπῶς ἀπεκρούσαντο. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ φερόμενος ὁ Ζήνων ἀνεχώρησε φύσιν, καὶ ὑπὸ τῆς συμφύτου ἀπεσβέσθη δειλιάς, ἠένταῦθα ὀργίζονται καὶ χαλεπῶς ἔφερον, κατὰ συστάσεις τε γινόμενοι ἐμέμφοντο ἀλλήλους τῆς ὀλης ἀτολμίας, εἰ χειράς τὴν ἔχοντες καὶ βαστάζοντες ὅπλα μαλακίας τοιαύτης ἀκούειν ἀνέχονται, δι' ἧς πόλεις ἄπασαι καὶ ἡ πᾶσα Ῥωμαίων ἰσχύς ἐξῆπόλωλε, πάντων ἐπ' ἐξουσίας περικοπτόντων, ἀ βούλοιντο. Τοῦτον δὲ Μαρτινιανὸς συνελόμενος τὸν θροῦν, πέμπει Ζήνωνι λέγων ὅτι δεῖ τὸ στρατόπεδον ὡς τάχιστα διαλύειν, μὴ τι καὶ νεώτερον συνεστηκότας ἐργάσωνται. Πέμφας οὖν ἐκέλευεν ἀπιέναι ἕκαστους ἐπὶ τὰ χεῖμάδια, ὡς πρὸς τὸν Θεουδέριχον ἐσομένης εἰρήνης. Οἱ [δὲ] τὸν χάρακα ἔλυσαν καὶ ἀπῆλθον οἱ πλείους τῇ διαλύσει ἀχθόμενοι, καὶ ὅτι θάπτον αὐτοῖς χωρισθῆναι συνέθη, πρὶν ἄνδρα σκεψόμενους τοῖς κοινοῖς ἐπιστῆσαι, ὅς τῆς παρουσίας λύμης ἀνακτᾶσθαι τὴν πολιτείαν ὀπωσοῦν δυνήσεται.

17. (an. 479.)

Exc. De leg. Rom. p. 90. 91 : Ὅτι Ζήνων, ἐπεὶ διέλυσε τὴν στρατιάν, πέμπει πρὸς Θεουδέριχον, τὴν εἰρήνην συνθέσθαι πρὸς αὐτόν, ὅπως καὶ δύναιντο. Ἐν δὲ τούτῳ συστρέψας τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὁ παῖς ὁ Βαλαμῆρου ἐπὶ τὰ πρὸς Ῥοδόπην παραγίνεται μέρη, καὶ κατατενιάμενος (κατασινιάμενος Val.) τὰ κάλλιστα τῆς χώρας τῶν Θρακῶν ἅπαντα, καὶ εἰ τι ἦν κτηνικὸν ἀφαντάζει. Ἐξέτριψε δὲ ἅπαν τὸ αὐτοῦ γειωροῦν, κτείνων τε καὶ ἐισπράττων (σπαράττων Bekk.) ὅσα μὴ φέροι ἡδύνατο (ἡδύνατο em. Bekk.). Θεουδέριχος δὲ ταῦτα ἀκούσας γινόμενα, ἤδρασθαι μὲν ἔλεγεν, ὅτι φίλος αὐτῶν καὶ υἱὸς λεγόμενος ταῦτα αὐτοῦς ὄρη, ἀχθεσθαι μέντοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ἀνοίας ἐν τοῖς γεωργοῖς βλέπει γινόμενὴν τὴν δίκην, ὣν οὐδὲ φθειρομένων Ζήνωνά γε ἢ Βηρίαν οὐδ' ὀπωσοῦν ἐπιστρέφασθαι. Ὡς δὲ ἦλθον οἱ πρέσβεις, τίθενται τὴν εἰρήνην ἐφ' ᾧ τε μυριοὺς μὲν καὶ τρισχιλίοις ἀνδράσιν, οἷς θέλοι Θεουδέριχος, συντάξεις τε καὶ τροφὴν χορηγεῖν βασιλέα, δυοῖν δὲ αὐτὸν σχολαῖν προβάλλεσθαι ἀρχόντων, ἀπολαβεῖν δὲ αὐτοῦ τὴν οὐσίαν, ὅσην πρότερον εἶχεν, λαβεῖν δὲ τὴν ἐτέραν τῶν δύο στρατηγιῶν τῶν περὶ βασιλέα, καὶ εἶχεν τὰς ἀξίας, εἰς ἃς ἤδη προῆκτο ὑπὸ τοῦ Βασιλίσκου. Περὶ δὲ τῶν κηδεστῶν, εἰ μὲν ἐτελεύτησαν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ζήνων, μηδὲν εἶναι οἱ πράγματα· εἰ δὲ ζῶσι, λαβόντας ἤνεργον εἶχον οὐσίαν, οἰκεῖν πόλιν, ἣν αὐτὸς δοκιμάσει Ζήνων. Ταῦτα ὡς συνέδοξε, παύσας τὸν Βαλαμῆρου τῆς ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν ἀντ' ἐκείνου Θεουδέριχον ποιεῖται, καὶ χρήματα ἐπεμψεν, ὅσα ἔδει αὐτίκα διανεῖμαι τοῖς Γόθοις.

se ad hoc compararunt, ut talem se unusquisque ostendere studeret, qualem imperator merito suo plurimi faceret. Et tam ardentibus animis ad pugnandum profecti sunt, ut qui antea militiæ vacationem a ducibus pecunia redemerant, pecunias, ut sibi in hostes exeundi potestatem facerent, numerarent. Itaque et exploratos, a Theudericho præmissos, vivos ceperunt, et cohortem, quæ Valamiri filii custodiam agebat et usque ad longos muros progressa erat, opportune depulerunt. Sed non multo tempore res steterunt, quin Zeno ad pristinam naturam rediret et ad insitam ignaviam delaberetur. Ex quo milites indignati, per turbas coeuntes, sese invicem ignaviæ accusabant, quod manus habentes et arma gestantes tantæ mollitiæ, quæ omnes civitates et omnes Romanorum vires pessumdaret, obsequi sustinerent, neque quisquam omnis generis contumeliis abstinuit. Hunc motum quum Martinianus intellexisset, ad Zenonem mittit suadens, ut quam citissime fieri posset, exercitum, ne quid novarum rerum moliretur, dissolveret. Ad quem Zeno remisit, et jussit, ut unusquisque militum, tanquam cum Theudericho pax futura esset, in hiberna concederet. Itaque castra solverunt; quam castrorum solutionem plerique iniquo animo ferentes abierunt: maxime quod discedere cogerentur, antequam virum summæ rerum præficerent, qui rem publicam ab everesione et interitu vindicare posset.

17. Zeno, exercitu misso facto, mittit ad Theuderichum (Triarii f.), ut pacem inter se, quomodo possent, facerent. Inter hæc (Theuderichus) Valamiri filius, contractis copiis suis, ad Rhodopen montem processit et fertilissima quæque Thraciæ loca vastans, omnia pecora rapuit; agricolas agris suis expulit, occidens et corrupens quæ auferre non poterat. Hæc ubi facta Theuderichus (Triarii f.) audivit, se quidem lætari dixit, eum qui amicus et filius ab iis appellaretur, talia in ipsos perpetrare, tamen molestæ ferre, quod videret agricolas ob illorum demerentiam plecti et pœnas dare, quos in summam calamitatem redigi nihil morari Zenonem aut Verinam. Ubi vero legati venerunt, pacem fecerunt: ut tredecim hominum millibus, quos Theuderichus (Triarii f.) vellet, imperator stipendia et comestatus præberet: duabus scholis ipse dux præficeretur: ut omnes facultates, quas prius habuerat, illi restituerentur; et ut alterum ex duobus exercitiis, qui circa imperatorem sunt, duceret, et eisdem dignitates, quas sub Basilisco obtinuerat, recuperaret. De affinitibus, si mortui essent, ut Zeno diceret, nihil amplius negotii esse; si superstites, omnia bona, quæ eorum fuissent, eos recuperaturos, et eam civitatem, quam Zeno arbitratus fuerit, habituros esse. Hæc ubi conventa sunt, imperator, abrogato Theudericho, filio Valamiri, magistratu, in ejus locum successit Theuderichum, Triarii filium. Et pecunias misit, quæ confestim debebant distribui Gothis.

18. (an. 479.)

Exc. De leg. Rom. p. 78—86: Ὅτι ὁ Βαλαμῆρου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀποβαλὼν, οὐ μικρὰν ἔχων ὄργην τῷ [ἐπὶ τῷ Nieb.] πάθει ἀπέδραμεν, ἀφειδῶς ὅ τι ἐν ποσὶν εὖροι καίων τε καὶ φονεύων, καὶ τὴν πρώτην τῆς Μακεδονίας πόλιν, τοὺς Στόβους, ἐπόρθησε, καὶ τῶν γε στρατιωτῶν τῶν ταύτη ἔμφρουρόντων τοὺς ἀντιστάνας ἀπέκτεινεν. Ὡς δὲ τῆ Θεσσαλονίκη ἐγγύθειν ἐφεδρεύων ἠγγέλθη ὁ βάρβαρος, αὐτίκα οἱ πολῖται νομίσαντες ἐκ δόλου τὰ ἐν τῇ προτεραίᾳ ἀνεγνώσθαι γράμματα καὶ τὴν πόλιν βούλεσθαι Ζήνωνά τε καὶ αὐτὸν ἐκείνῳ παραδοῦναι, συστραφέντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὰς τοῦ Ζήνωνος στήλας καταβάλλουσι πάσας, καὶ αὐτὸν δρμησαντες τὸν ἔπαρχον (ὑπαρχον Nieb.) ἔτοιμον διασπάσαι ἤσαν. Οἱ δὲ κομισάμενοι πῦρ ἐπὶ τὸ ἄρχεῖον ἐπιπράναι ἔμελλον, εἰ μὴ ὑποφθάσαντες τὰ τε ἱερὰ γένη καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀξίαις ἐξήρπασάν τε αὐτὸν τῆς ὄργης τῆς τοῦ δήμου, καὶ τὸ ἀτακτοῦν λόγους πράξει κατέστειλαν, λέγοντες, οὔτε αὐτὸν αἴτιον εἶναι τούτου, οὔτε τὸν βασιλέα τῆ πόλει τι δυσχερὲς ἢ κακὸν βεβουλεύσθαι, τῆς τε πόλεως γρη῏ται ποιήσασθαι φυλακὴν, ὅτω ἂν ἐθέλωσι καὶ ὄν ἡγοῦνται πιστὸν ἐπιτρέποντες ταύτην. Οἱ δὲ τὰς κλείς τῶν πυλῶν ἐκ τοῦ ὑπάρχου λαβόντες τῷ ἀρχιερεῖ ἔδωσαν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐνότων φρουρὰν ἐπενόησαν, ὡς ἡδύνατο, πλείστην, καὶ τὸν στρατηγὸν ἔστεργον. Ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ζήνων πυθόμενος τὸν κατέχοντα κίνδυνον, καὶ ἰδὼν, ὡς, οὐδενὸς βουλομένου μάχεσθαι, ἄριστον

εἶη σπονδαῖς ὡς ἐν κακοῖς μετρίαις τῆς τῶν πόλεων φθορᾶς ἐπισχεῖν τὸν βάρβαρον, Ἀρτεμίδωρον πέμπει καὶ Φωκᾶν τὸν ὄτε ἦν στρατηγὸς γραμματεῖα αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ὄντα. Οἱ ἐλθόντες ἔλεγον, ὅτι « Σὲ ὁ βασιλεὺς φίλον ἐποίησατο, καὶ ἀξίαις, ἀφ' εἰσι λαμπρόταται Ῥωμαίους, σεμνῶς ἐπεκόσμησε, καὶ ἀρχεῖν τῶν μεγίστων ταγματίων ἐποίησεν, οὐδὲν οἰάπερ ἀνδρὶ ἀπιστήσας βαρβάρῳ. Σὺ δὲ, οὐκ ἴσμεν ὅπως, ταῖς τῶν κοινῶν δυσμενῶν ἀπάταις ὑπαχθεῖς τὰ τε ὑπάρχοντά σοι ἀγαθὰ διέφθειρας, καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς σῆς ἄλλον ἐποίησας, ὡς οὐκ ἔδει σε (sic Bekk.; ἴδεις vgo), κύριον. Οὐκ ἂν δίκαιος εἴης τῷ βασιλεῖ ἐγκαλῶν, ὄν εἰς ἑαυτὸν ἅμα καὶ εἰς ἐκείνον ἐζημαρτες. Νῦν οὖν ἐπειδὴ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατέστησας, ὑπόλοιπόν σοί ἐστιν ἐκ τῆς παρουσίας τύχης τῆς τε κατὰ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν πόλεων βλάβης ἐπισχεῖν [ὡς] οἷόν τε, πέμποντα δὲ πρὸς εἰαν πειρᾶσθαι τι μέτριον παρὰ τοῦ βασιλείως ἀγαθοῦ ὄντος εὐρίσκεισθαι. » Ὁ δὲ πεισθεὶς ἄνδρας μὲν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον σὺν αὐτοῖς ἀποπέμπει, αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν καίειν ἢ φονεύειν τοὺς ἀνθρώπους ἀνεῖργε τὸ στρατεύμα, οὐ μὲντοι ἐδύνατο πάντων ὄντας ἀπόρους τὰ γούν ἐπιτήδεια ἐκπορίσαι κωλύειν. Καὶ δὴ προῖον ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τοῦ ἀρχιερέως τοῦ ἐν ταύτῃ [τῇ] πόλει πολλὰ καὶ παντοδαπὰ τῇ στρατιᾷ καὶ αὐτῷ ἀποστειλαντος δῶρα, τὴν τε χώραν ἀπαθῆ πᾶσαν διεφύλαξε, καὶ οὐδὲν τοὺς οἰκοῦντας ἐνταῦθα παραλυτῶν ἐκ τῶν ταύτη μόρων (μερῶν Hæsch., φόρων Nieb.) τὸ πλῆθος ἐπεικῶς ἐπειρᾶτο διάγειν. Εἰς δὲ τὸ Βυζάντιον ὡς ἦλθον οἱ

18.

Theuderichus, Valamirifilius, multis suorum a Romanis ducibus cæsis, non parum iracundiæ ob acceptam cladem animo concevit, et fugiens quicquid ante pedes suos offendit, assit et necavit, et primam, quæ illi obvia fuit, Macedonia urbem, Stobos, evertit, et militum, qui illic in præsiidiis erant, omnes, qui resistere audebant, interfecit. Ut vero nuntiatum est, barbarum Thessalonicen petere, statim urbis incolæ ad fraudem faciendam litteras pridie recitatas esse suspicati, et Zenonem ipsumque præfectum habere in animo, urbem barbaro tradere, seditione facta, ejus statuas dejiciunt, et præfectum aggressi, ad ipsum mulcandum parati erant, et prætorium, igne illato, incendissent, nisi ordo sacra procurantium et magistratus prævenientes, populi iræ præfectum subduxissent et furorem plebis blandis verbis compescuissent. Dicebant enim, eum non esse horum malorum causam, neque imperatorem male consultum civitati velle, aut illi adversa cupere. Oportere sane diligentem custodiam civitatis agere, eamque committere cui voluerint quemque sibi fidum esse cognoverint. Itaque claves civitatis a præfecto acceperunt, et archiepiscopo tradiderunt, tum ex iis qui tum temporis in urbe erant, quam diligentissimum potuerunt custodiam instituebant, et duci suo obtemperabant. Interea Zeno quum audiret imminens periculum, et videret, optimum esse, quandoquidem nemo pugnare volebat, conditionibus ut in dubiis rebus æquissimis barbarum ab urbium ruinis et

excidiis avertere, Artemidorum mittit et Phocam, qui Zenonis, quum dux erat, scriba fuerat. Hi progressi tali sunt oratione usi: « Te imperator amicum conciliavit, et dignitatibus, quæ sunt apud Romanos clarissimæ, magnifice ornavit, etiam imperare maximis exercitibus dedit, tibi, homini licet barbaro, minime diffidens. Tu vero, nescimus quomodo, communium inimicorum fraude et dolo inductus, in discrimen te fortunaque tuas conjecisti et eas ad alium, ad quem non debebas, detulisti. Et vero haudquaquam jure imperatori imputes ea quæ in te ipsum et in illum deliquisti. Nunc igitur, quoniam eo te redegisti, hoc tibi quantum ad præsentem fortunam reliqui est, ut ab injuria et damnis urbis et gentibus inferendis, quantum in te erit, temperes, et legationem mittas, qua apud imperatorem, qui bonus est, moderatum quid et æquum obtinere coneris. » Ille vero persuasus, viros quosdam una cum ipsis Byzantium mittit. Et ipse quidem exercitum suum urere et occidere homines vetuit, etsi suos, quum omnium rerum essent egeni, quominus res necessarias sibi compararent, prohibere non potuit. Hinc movens ad Heracleam (Sinticam) Macedonia pervenit. Hujus urbis archiepiscopus, quum quam plurima et diversi generis munera ad eum et ejus exercitum misisset, omnem regionem a direptione illæsam conservavit, neque quicquam molestiæ exhibens locorum incolis, copias suas ex reditu hujus regionis alere operam dedit. Legati autem ab eo missi simulatque Byzantium accesserunt, imperatorem monuerunt oportere, quam celer-

παρ' αὐτοῦ σταλέντες πρέσβεις, ἔλεγον ὅτι δέοι ταχέως περὶ πάντων αὐτοκράτορα αὐτῶν πρεσβευτὴν ἀποστείλαι, ὡς οὐχ οἶω τὸν πλῆθος ἀπειρον εἰργεῖν ἐπὶ πλείονα χρόνον τῆς ἀφ' ὧν ἂν δύναιτο βλάβης. Ὁ δὲ Ἀδαμάντιον τὸν Βιθιανοῦ παῖδα, πατρικίον τε ὄντα καὶ πολιαρχήσαντα, προσθεὶς αὐτῷ καὶ τιμὴν ὑπατικὴν, ἔπεμψε παραγγέλλας, χώραν μὲν αὐτῷ δοῦναι ἐν Παυταλία, ἣ τῆς μὲν Ἰλλυρικῆς μοίρας ἐστὶν ἐπαρχία, οὐ πολλὴ δὲ ἀπέχουσα τῶν εἰσβολῶν τῆς Θρακίας, ὅπως, εἴτε Θεοδέριχος ὁ Τριαρίου ἐγχειροῖ τι κινεῖν, ἔφεδρον ἔχοι αὐτὸν ἐγγύθεν κατ' ἐκείνου, εἴτε αὐτὸς ταράττειν τὰ συγκείμενα θέλοι, ἐν μέσῳ αὐτὸν ἔχων τῶν τε Ἰλλυρικῶν καὶ τῶν Θρακίων δυνάμεων εὐκολώτερον αὐτοῦ περιεῖναι δύναιτο. Εἰ δὲ τροφῶν ἀπορεῖν τῷ στρατεύματι λέγοι τὸν παρόντα ἐνιαυτὸν, ἅτε μήτε ἐν σπόροις μήτε καρπῷ ἐλπίδα ἔχων ἐν Παυταλία, ἔδωκε λίτρας χρυσοῦ ἀπὸντι διακοσίας, ἃς ἐκέλευε δόντα τῷ ὑπάρχῳ τῷ ἐκεῖ ποιῆσαι τὴν δαπάνην αὐτοῦ εἰς Παυταλίαν χορηγῆσαι τὴν ἐπαρχοῦσαν. Ἔτι δὲ τοῦ πρεσβευτοῦ ὄντος ἐν Βυζαντίῳ, στρατιωτικὰ συστάνας ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸν ὑπαρχόν Ἰωάννην προϊόντα φυλάξαντες ζιφῆρεις ὠρμησαν καὶ ὠρίσθη παρὰ τῶν (τοῦ Bekk.) Ζήνωνος Ἀδαμάντιος, καὶ ταῦτα κατέστησεν. Ὁ δὲ Βαλαμήρου, ἐν ᾧ τὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἐγένετο, περὶ Ἡράκλειαν ἔμενον, καὶ ἐπὶ τὴν Ἡπειρον πέμπει πρὸς Σιδιμουῶνδον, ἐκ μὲν τῆς αὐτῆς φυλῆς τὸ ἀνέκαθεν ὄντα, δοκοῦντα δὲ τότε εἶναι Ῥωμαίοις ὑπόσπονδον, καὶ ἐν τῇ κατ' Ἐπίδαμον Ἡπειρῷ χώραν τε νεμόμενον καὶ εὐδαίμονα κλῆρον, καὶ παρὰ βασιλέως δεχόμενον συντάξεις.

Ἀνεψιὸς δὲ ἦν οὗτος Αἰδοῦγγος, Βηρίνης τε μάλιστα ὄντος οἰκειοτάτος καὶ τὴν τῶν λεγομένων δομεστικῶν ἀρχὴν ἀρχόντος, μεγάλην τιὰ οὔσαν τῶν περὶ βασιλέα. Πρὸς τοῦτον οὖν ἔπεμψε, τῆς τε παλαιᾶς αὐτὸν συγγενείας ἀναμνηστικῶν, καὶ ἀξιώων ἐξευρεῖν καὶ συμπράξει τὸν τρόπον, δι' οὗ τῆς τε Ἐπίδαμου καὶ τῆς ἄλλης Ἡπειροῦ δυνηθεῖη κρατήσασσῆναι τῆς πολλῆς πλάνης, καὶ ἰδρύσας ἑαυτὸν ἐν πόλει καὶ τείχεσιν ἐντεθεῖεν ὡς ἂν διδῶν δεχέσθαι τὸ συμβαῖνον. Σιδιμουῶνδος δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ δεξάμενος, καὶ βάρβαρος βαρβάρῳ συνοικεῖν ἢ Ῥωμαίοις ἡγησάμενος κρεῖττον, ἐβόηεν εἰς Ἐπίδαμον καὶ ἰδία μετιῶν τῶν πολιτῶν ἕκαστον ὡς δῆθεν κατ' εὐνοίαν συνεβούλευεν αὐτοῖς, ἃ τε ἕκαστος ἔχει, θάπτον ὑπεκτίθεσθαι, καὶ αὐτοὺς ἢ εἰς νήσους ἢ πόλιν ποι σῶζεσθαι λέγων, ὡς βάρβαρος ἐπὶ ταύτην ὠρμηται, καὶ ὅτι τῷ βασιλεῖ ταῦτα δοκοῦντά ἐστι, καὶ ὡς Ἀδαμάντιος ἐπὶ ταῦτα πεμφθεῖη κρεῖττον οὖν εἶναι αὐτοῖς, ἕως ἔτι ἄπεισι, κατὰ πλείονα σχολὴν τὰ κατ' αὐτοὺς διοικῆσασθαι. Ταῦτα καὶ τοῖς στρατιώταις [λέγον Νιέβ.] τοῖς ἐκεῖ φυλάττουσι, οὔσιν ὡς διαχιλίους, οἱ καὶ ἀμύνασθαι ἐπιόντα πρὸς γε τὸ παραχορῆμα βραδίως ἠδύναντο, ἔπεισεν ἑαυτοῦ πάντας ἐκλιπεῖν Ἐπίδαμον, καὶ λέγων καὶ ταράττων, καὶ φήμην ἀεὶ καινὴν πειρώμενος ἐμβάλλειν, καὶ ὅτι βασιλεῖ ἀπεχθήσονται μᾶλλον ἀντιστήναι θέλοντες, καὶ πρὸς τὸν Βαλαμήρου εὐθέως ἐπέστειλεν, ὡς τάχος ἐπείγασθαι. Ὁ δὲ τὸ τοῦ Σιδιμουῶνδος ἐπέμενε δῆλωμα, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν νόσῳ κατεχομένην, ἐξ ἧς ἐτελεύτησε. Φανεράν μέντοι τῆς

rime fieri posset, legatum mittere idonea auctoritate instructum. Nec enim in ejus potestate esse, longo tempore tantam militum turbam a damnis pro libidine inferendis continere. Quamobrem imperator misit Adamantium, Viviani filium, patricium et olim urbi praefectum, in quem etiam dignitate consulari auxit, jussitque regionem in Pautalia illi assignare, quae Illyrica partis est provincia non longo intervallo distans ab ingressu Thraciae. Quod eo consilio faciebat, ut, si qua Theuderichus, Triarii filius, se commovere susciperet, illum adversarium huic oppositum sciret, atque etiam, si alter pacta violare et pacem turbare vellet, quum inter duos exercitus, Illyricum et Thracicum, degeret, eum facilius opprimere posset. Quodsi hoc anno exercitum suum inopia laborare Theuderichus diceret, propterea quod nullum semen terris mandatum esset, neque ullam spem percipiendorum in Pautalia fructuum haberet, dedit Adamantio proficiscenti ducentas auri libras, quas jussit regionis illius praefecto tradere, ut eas ad convehendos in Pautalia commeatu, qui illis alendis satis essent, impenderet. Quum legatus adhuc esset Byzantii, milites, qui Thessalonicae in praesidiis erant, Joannem praefectum, qua exiret, observantes gladiis aggressi sunt. Huic negotio finem imposuit Adamantium ex praescripto Zenonis et haec pacavit. Dum haec Thessalonicae gerebantur, Theuderichus, Valamiri filius, circa Heracleam commoratus, in Epirum ad Sidimundum mittit. Is, ex eodem genere et majoribus ortus, tunc temporis credebatur Romanorum amicus esse. Etenim

regionem circa Epidamnum incolebat, quae illi ex hereditate opulenta obvenerat, et sub imperatore stipendia merebat. Erat hic Aedoingi patruelis, qui valde familiariter Verina utebatur, et eos, qui domestici vocantur, regebat, quae dignitas magnam habet in regia auctoritatem. Ad hunc igitur misit, antiquam cognitionem in memoriam revocans et orans, ut viam reperiret et efficeret, qua Epidamno et reliquae Epiri dominatu potiretur, ubi post tot errores consistere posset, et suis rebus urbe et mœnibus firmatis, casus quos fortuna daret, expectaret. Ut Sidimundus haec ab illo accepit, barbarus cum barbaro conjungi, quam cum Romanis, satius esse duxit. Itaque Epidamnum venit, et privatim unumquemque civium circumiens, tanquam ipsorum salutem providens, consilium dedit, ut omnia, quae quisque haberet, exportaret, et se suaque omnia in insulas, aut in aliquam aliam urbem conferret: barbarum enim quam primum Epidamnum invasurum: sic enim imperatorem decrevisse, qui ad eam rem exsequendam Adamantium miserit. Itaque melius esse per otium, dum nondum adesset, rebus suis prospicere. Erant quoque in ea urbe in praesidiis militum duo millia, qui barbari primum impetum repellere potuissent. His quoque multum dicendo et terrorem injiciendo et quotidie novos rumores spargendo persuasit, ut urbem Epidamnum desertam relinquerent. Aiebat enim, eos, si resistere auderent, magis imperatoris voluntati adversaturos. Mox quo celerius Theuderichus accederet, ad eum misit: is circa Heracleam consererat, et quid sibi

καθέδρας πρόφασιν ἐποιεῖτο τὴν τοῦ πρεσβευτοῦ παρὰ Ζήνωνος ἀφίξιν καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅπως πρὸς αὐτὸν ἔχει τὰ ἐκ τοῦ βασιλείως. Ἐπεὶ δὲ τὴν ἀδελφὴν μὲν ἀποθανοῦσαν ἔθαψεν, τὰ δὲ παρὰ Σιδιμουῦδου ἀπήτησε καλοῦντα, πρὸς τοὺς Ἡρακλειώτας ἐκλιπόντας μὲν τὴν πόλιν, ἐς φρουρίον δὲ ἰσχυρὸν ἀνασκευασμένους, πέμψας ἀπήτη ἐῖπον πολὺν τινα καὶ ἴονον, ὅπως τῷ στρατιῷ ἔχοι ἀπὸ τῶν ἐφόδια. Οἱ δὲ οὐδὲν ἔρασαν αὐτῷ δύνασθαι . . . ἐν τισαύταις ἡμέραις λέγοντες, ὅσον εἶχον ἐπὶ φρουρίῳ γε μικρῷ δεδαπανῆσθαι. Ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν τὰ πλείεστα τῆς πόλεως ἐμπρήσας, ἀνδρῶν οὐσης ἐρήμου, εὐθὺς ἀπανίσταται. Καὶ κατὰ τὴν δύσοδον καὶ στενὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὴν νέαν λεγομένην Ἡπειρον ἀπάγουσαν ἀναστήσας ἤλαυνε, καὶ προπέμπει τοὺς ἱππεῖς τὰ ἄκρα τῆ στρατιᾶ προκαταληφόμενος, καὶ ἕως ἀνέλπιστοι εἶσι κατ' ἐκείνα χωρήσειν, ἐξ ἐφόδου ἀθρόας ἐκκρούσοντας τὴν φυλακὴν, ἣτις ἦν αὐτόθι. Οἱ δὲ ὡς ἀνέβησαν, οἱ ἐπὶ τῷ τειχίῳ φρουροῦντες στρατιῶται τό τε πλῆθος ἰδόντες καὶ πρὸς τὸ αἰφνίδιον αὐτῶν καταπλαγέντες οὐτε ἐς ἀλκὴν ἔτι τραπέσθαι ὑπέμειναν, οὐτε λογισμὸν ἔσχον ἀποζυεῖσαι τὸ τεῖχοςια, ἀλλ' ὄρμησαν φεύγειν, ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως ἀπεριόπτοι πάντων [τῶν] εἰς τὸν τότε καιρὸν ὠφελησάσι δυναμένων. Οἱ δὲ κατὰ πολλὴν ἐρημίαν προσιόντες ἐγύρουν, ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτὸς ὁ Θεοδέρχως, Σόας δὲ ὁ μέγιστος τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατηγῶν κατὰ τὸ μέσον εἶχε, Θεοδιμουῦδος δὲ ὁ ἕτερος τῶν Βαλαμήρου παίδων ἐπὶ τῆς οὐραγίας. Θεοδέρχως μὲν οὖν προκαταβάς

καὶ θαρσῶν, ὡς οὐδεὶς ἦν αὐτοῖς ἐφεπόμενος, τοῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις εἶπεν προχωρεῖν· αὐτὸς δὲ ἠπειγέτο φθάσαι προκαταλαθὼν ἢ ἀν δύναιτο πόλιν. Καὶ πρὸς μὲν τὴν Λυχνηδὸν ἐπελθὼν ἀπεκρούσθη, ἐπὶ ὄχρουῦ κειμένην καὶ πηγῶν ἔνδον πλήρη, καὶ σίτου προεπόντος. Ἀναστάς δὲ ἐκείθεν τὴν τε Σκαμπίαν αἰρεῖ, τῶν οἰκητόρων αὐτὴν πάλαι ἐκλειποτόων, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁρμήσας Ἐπίδαμον λαμβάνει. Ἀδαμάντιος δὲ ταῦτα πυθόμενος προπέμπει τῶν ἱππέων τῶν βασιλείων τινα, οὓς μαγιστριανούς καλοῦσι, μεμφομένους τε αὐτῷ παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς πρεσβείας ποιοῦντι, καὶ κελεύων ἡμερεῖν καὶ μήτε πλοῖα λαβεῖν, μήτ' ἄλλο τι τῶν παρόντων πλέον νεωτερίσαι, ἕως ἂν αὐτὸς ἔλθῃ· ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ἄνδρα, ὅστις τὰ πιστὰ δώσει τῆς μετὰ τὴν πρεσβείαν αὐτῆς ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ὄλης ἀδείας. Ταῦτά τε πρὸς ἐκείνον ἐπέστελλε, καὶ αὐτὸς ἄρας ἀπὸ Θεσσαλονικῆς ἔρχεται εἰς Ἐδεσσαν, ὅπου ἦν Σαβινιανός, σὺν δὲ αὐτῷ καὶ Φιλόξενος. Καὶ τὰς τε δέλτους αὐτῷ παρέχουσι, καὶ στρατηγὸν ἀποφαινουσι, καὶ περὶ τῶν παρόντων εὖ διεβουλεύοντο. Καὶ τὸ μὲν ἐπιχειρεῖν τοῖς βαρβάρους πορευομένοις οὐκ ἀσφαλὲς ἐδόκει, ὀλίγων μὲν συνόντων αὐτῷ Σαβινιανῷ μισθοφόρων οἰκείων, τῆς δὲ δημοσίας στρατιᾶς καὶ τῶν κοινῶν ταγματίων τῶν μὲν διεσπαρμένων κατὰ πόλεις, τῶν δὲ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀνούλφου (δ' εὐούλφου vgo) ἀκολουθούντων. Ἐδόκει δὲ πέμπειν ἀπάνταχοῦ προστάγματα συγκαλοῦντα τοὺς στρατιώτας, καὶ τὸν στρατηγὸν δηλοῦντα προ-

nuntii a Sidimundo veniret, et propter morbumsororis, quae paulo post decessit, expectabat. Suae autem morae causam palam legatum esse simulavit, quem ad eum Zeno miserat, quia ex eo, quo animo in se esset imperator, intelligere cuperet. Nec multo post, quum sororem suam mortuam efferret, a Sidimundo nuntius occurrit, qui eum accesserat. Tum ad Heracleotas, qui urbem reliquerant et se in arcem munitissimam receperant, misit qui peterent magnam frumenti vim et vini, ut discedens viaticum, quod alendo exercitui sufficeret, haberet. Illi autem responderunt, nihil sibi restare commeatum, quos largiri possent; etenim quos habuissent tot diebus in parvo castello consumpsisse. Ille ira exarsit, et urbis, quae ab hominibus vacua erat, quam plurima loca incendit, et confestim motis castris, via ardua et angusta, quae ad Novam Epirum ducebat, perrexit. Tum equites praemittit, qui juga montium prius occuparent, ut, quum nemo suspicari posset, eos per ea loca progressuros, praesidia, si qua essent, impetu repente facto depellerent. Qui pro moenibus urbis praesidia agebant, ut multitudinem hostium conspexerunt, subito casu perterriti, neque resistere ausi sunt, neque illis tantum animi et prudentiae fuit, ut propugnaculum ocluderent, sed in fugam conversi praepavore nihil, quod utile esset, attenderunt. Hostes autem per loca hominibus vacua et deserta progrediebantur. Theuderichus erat inter primos, Soas a Theudericho secundum in exercitu gradum tenebat, et medium agmen ducebat, Theudimundus, alter ex Valamiri filiiis, extremum. Theuderichus valde audax

et confidens, ut neminem, qui sibi resisteret, obviam fieri vidit, eos, qui apud currus et cetera impedimenta erant, procedere jussit. Ipse praibat, ut quancunque posset urbem praeveniendo caperet. Ad Lychnidum accedens est repulsus. Erat enim difficili loco sita et fontium et scaturigine plena, et convectio prius frumento abundabat. Hinc movens, Scampiam, quam jamdudum incolae reliquerant, diruit, et inde progressus impetu facto Epidamnum occupat. Quod ubi cognovit Adamantius, mittit unum ex equitibus imperatoris, qui cum eo exostularet, quod contra id, quod missa legatione promiserat, faceret, et juberet ab incepto desistere neque naves sumere, aut quicquam aliud novarum rerum tentare, donec adventaret: denique virum ad se mittere, qui sibi tui post peractam legationem reditus et reliquae securitatis fidem praestaret. Hac quum ad eum Adamantius mandata dedisset, ipse, Thessalonica relicta, Edesam venit et una cum eo Philoxenus. Erat Edessae Sabinianus, cui litteras imperatoris reddiderunt quemque ducem creaverunt, ceteraque omnia ordine administrarunt. Sed barbaros recedentes persequi minime tutum visum est. Sabiniano enim pauci milites mercenarii ex ejus domesticis et familiaribus aderant. Nam qui publice merebant et ordinariis legionibus adscripti stipendia faciebant, quum per urbes dispersi, tum Onulfum, ducem suum, secuti, abierant. Itaque visum est edicta, quibus milites undique evocarentur, proponere, et ducem legatum, qui ea promulgaret, praemittere. Eo ipso tempore eques ab Adamantio missus reversus, una secum adducens barbarorum sacerdotem,

πέμπειν τὸν πρεσβευτήν. Ἦδη δὲ ὀρμημένοις ὁ παρὰ τοῦ Ἀδαμαντίου προαπεσταλμένος ἵππευς ἀπαντᾷ, τὸν τῶν βαρβάρων ἔχων ἱερέα, ὃν οἱ Χριστιανοὶ καλοῦσι πρεσβύτερον, ὡς πίστιν τῆς ἀδείας αὐτῷ ἐπιθήσονται. Ἔχοντες οὖν αὐτὸν σὺν αὐτοῖς ἠπειγόντο, καὶ ἀφικνοῦνται εἰς Λυχνηδόν. Τῶν δὲ ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἐν ταῖς ἀξίαις (παλαιόπλουτος τε γὰρ αὕτη καὶ εὐδαίμων ἡ πόλις) καὶ τῶν ἄλλων ἀπαντησάντων, εἰσέρχονται ἐνταῦθα. Καὶ ἀποστέλλει πάλιν Ἀδαμάντιος εἰς Ἐπίδαμον, κελεύων ἢ αὐτὸν τὸν Θεοδέριχον εἰς τὴν περὶ Λυχνηδὸν χωρίων ἀπαντῆσαι μετ' ὀλίγων διαλεξιόμενον αὐτῷ περὶ ὧν ἀπέσταλτο, ἢ εἰ βούλοιο αὐτὸν ἔλθειν εἰς Ἐπίδαμον, πέμψαι ὀμήρους εἰς Λυχνηδὸν Σόαν τε τὸν αὐτοῦ στρατηγὸν καὶ Δαγίσθεον, φυλαχθησομένους ἕως ἂν αὐτὸς ἐπανεέλθῃ. Ὁ δὲ πέμπει μὲν τούτους, ἐκέλευσε δὲ αὐτοὺς περιμενεῖν ἐν Σκαμπία καὶ προαποστέλλει ἄνδρα, ὃς τὸν Σαβινιανὸν ὀρκώσει, ἢ μὴ ἐπαινόησεν σώου τοῦ Ἀδαμαντίου καὶ αὐτὸν τοὺς ὀμήρους ἀπαθεῖς ἀποπέμψαι. Ὁ δὲ Σαβινιανὸς οὐκ ἂν ἔφη ὁμῆσθαι· οὐδὲ γὰρ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ ὁμωμοκέναι ἐπ' οὐδενὶ πράγματι, καὶ τὸ πάλαι αὐτῷ δόξαν οὐκ ἂν νῦν καταλύσειν. Καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου λέγοντος, ὡς ἀνάγκη συγχωρήσῃαι τῷ καιρῷ ἢ ἄπρακτον εἶναι τὴν πρεσβείαν (οὐ γὰρ αὐτὸν ἀπελθεῖν μὴ τι καὶ ἐνέχυρον τοῦ σώματος λαθόντα), οὐδὲν μᾶλλον ἐπέισθη, ἀλλ' ἐκείνον μὲν ἔφη εἰδέναι τὸ ἑαυτοῦ πρακτέον, αὐτὸν δὲ οὐδὲν ποιήσειν παρὰ τὸν αὐτοῦ νόμον. Ἐνταῦθα Ἀδαμάντιος καταστάς εἰς ἄπορον, λαβὼν στρατιώτας διακοσίους, δι' ὄχθων τε ἀβάτων καὶ ὁδοῦ

ἀδήλου μὲν τοῖς πολλοῖς, στενῆς δὲ καὶ ἀτριβοῦς καὶ τότε πρώτον ἵππου, ὡς ἐλέγετο, δεξαμένης, ἀφ' ἐσπέρας ὀρμήσας καὶ κύκλῳ περιελθὼν ἔρχεται εἰς φρούριον Ἐπιδάμου πλησίον ἐπὶ λόφῳ ὑψηλοῦ κείμενον καὶ ἄλλως ἄμαχον, ᾧ φάραγξ ὑπέκειτο βαθεῖα, καὶ παρὰ τὴν φάραγγα ποταμὸς βαθὺς ἔρρει. Ἐνταῦθα μεταπέμπεται τὸν Θεοδέριχον. Καὶ ὁ μὲν ὑπακούσας ἔρχεται, καὶ τὴν ἄλλην στρατιὰν πόρρω καταστήσας σὺν ὀλίγοις ἵππευσὶ πρὸς τὸν ποταμὸν ἀφικνεῖται. Ἀδαμάντιος δὲ κύκλῳ περὶ τὸν λόφον τάξας στρατιώτας, ὅπως μὴ κύκλωσι παρ' ἐκείνου γένηται, ὑποκατάβας εἰς πέτραν, ἀφ' ἧς ἦν ἀκουστὸν, καὶ κελεύσας κἀκείνῳ τοὺς ἄλλους ἀποπέμψαι, μόνος διελέγετο μόνῳ. Καὶ καταστάς ὁ Θεοδέριχος κατηγορεῖ Ῥωμαίων, ὡς ἐδόκει, δίκαια, λέγων ὅτι « ἐγὼ μὲν ἔξω τῆς ὅλης Θρακῆς διατρίβειν ἡρούμην, πόρρω πρὸς τὴν Σκυθίαν, ὅπου μένων οὔτε ἐνοχλεῖν ἐνόμιζον οὐδένα, ἐτοίμως δὲ βασιλεῖ ὑπακούουσαθα ἐντεῦθεν ἐς ὅ τι προστάξειεν. Ἔμεῖς δὲ καλέσαντες ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Θεοδέριχον, πρώτον μὲν ὑπέσχεσθε τὸν τῆς Θρακῆς στρατηγὸν μετὰ τῆς δυνάμεως εὐθύς μοι παρέσεσθαι, ὃς οὐδαμοῦ ἐφάνη, ἔπειτα καὶ Κλαύδιον τὸν τοῦ Γοτθικοῦ ταμίαν σὺν τῷ ξενικῷ ἤξειν, ὃν οὐδὲ αὐτὸν εἶδον, τρίτον καὶ ἡγεμόνας ὁδοῦ μοι δεδώκατε, οἱ τὰς εὐπορωτέρας τῶν ὁδῶν ἕασαντες τὰς εἰς τοὺς πολεμίους φερούσας ἀπήγαγον δι' ὀρθίας ἀτραποῦ καὶ κρημνῶν ἀμφιρόπων, ἐν οἷς παρὰ μικρὸν ἦλθον, σὺν ἵππευσὶ τε ἰῶν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἀμάξαις καὶ στρατοπέδων κατασκευῇ, ἐπιθεμένων ἡμῖν ἀφ' ἄνω τῶν πολεμίων ἅμα τῷ ἐμῷ πλήθει παντὶ

quem Christiani presbyterum vocant, qui tuto Adamantium ad barbarum accedere fide sua interposita iuberet, advenerat. Quem Sabinianus et Adamantius secum ducentes profinus discedunt et Lychnidum veniunt. Erat hæc urbs jam olim opulenta et divitiis abundans : cujus magistratus et alii cives obviam illis prodierunt, et eos in eam introduxerunt. Hinc Adamantius denuo Epidamnium mittit, petitque ut Theuderichus ad se circa Lychnidum cum paucis veniret, et de rebus, de quibus ad eum missus erat, secum colloqueretur, aut si illi videretur, ipsum Epidamnium accessurum, modo Soam, ipsius ducem, et Dagistheum obsides Lychnidum mitteret, qui illic asservarentur, dum salvus et incolumis remitteretur. Hos quidem barbarus mittit, sed Scampie subsistere et hominem ad Sabinianum præmittere scappit, qui Sabinianum iurejurando adigere, si salvus et incolumis Adamantius rediret, se quoque salvos et incolumes obsides dimissurum. Sed Sabinianus negavit se juraturum. Nee enim ulla de re antea se jurasse, neque opinionem apud animum suum a tam longo tempore inverteratam depositurum. Quum Adamantius diceret, necesse esse tempori cedere aut legationem irritam fore : nec enim se profecturum, nisi prius aliquod vitæ et salutis suæ pignus accepisset : Sabinianus tamen nihil movebatur. Et illum quidem ait scire, quid sibi factò opus sit, se quidem nihil quicquam contra legem, quam colat, commissurum. Hic quum Adamantius in dubio hæreret, assumptis ducentis militibus, per ripas inaccessas et viam multis incognitam ne-

que antea initam, et quæ tunc primum equites admisse dicitur, sub vesperam profectus circumeundo pervenit ad castellum Epidamno proximum, in prærupto tumulo situm, cui suberat fossa profunda, in quam altus fluvius infuebat. Illic Theuderichum accessit : et ille quidem obtemperans venit, et instructo longe a tergo cetero exercitu, cum paucis equitibus ad fluvium accessit. Adamantius autem, ne ullæ insidiæ tentarentur, undique in orbem circa collem milites collocavit, et descendens in saxum, unde exaudiri posset, et iubens barbarum omnes alios dimittere, solus cum solo est collocutus. Hic quum Theuderichus constitisset Romanos jure, ut videbatur, accusat. « Ego quidem, » inquit, « extra Thracie fines Scylthiam versus vitam transigere constitueram. Hic mihi manenti et imperatori in omnibus obtemperare parato neminem vexare in mentem veniebat. Vos me ad bellum contra Theuderichum, Triarii filium, evocastis, et primum quidem Thracie ducem cum exercitu mihi præsto futurum promisistis : is nullibi gentium apparuit : deinde Claudium, procuratorem stipendii Gothici, cum extero milite adventurum, quem ipsum quoque nusquam vidi. Tertio mihi viarum duces dedistis, qui, tutis et expeditis omissis, per eas, quæ ad hostem ferebant, per prærupta et præcipitia loca me deduxerunt, in quibus parum abfuit, quum cum equitibus et curribus et reliquo castrorum apparatu iter facerem et hostes in me derепente irruerent, quin cum toto exercitu meo funditus interirem. Ex quo necessariam cum illis pactionem facere sum coactus,

ἀπολέσθαι καθάπαξ. Ἐνταῦθα ἀναγκάϊαν ἐξιάσθη σύμβασιν πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι· οἷς χρῆ πολλὴν χάριν ἔχειν, ὅτι ὑφ' ἡμῶν προδοθέντα δυνάμενοι καὶ διαφθεῖραι διέσσαν γὰρ ὅμως. » Ἀδαμάντιος δὲ τῶν τοῦ βασιλείως τιμῶν αὐτὸν ἀνεμίμησκε, καὶ ὅτι πατρικίον καὶ στρατηγὸν ποιήσας, ἃ τοῖς πλείεστα καμοῦσι παρὰ Ῥωμαίοις γέρα ἐστί, καὶ τῶν ἄλλων δωρεῶν καὶ πλοῦτου ἐνέπλησεν, ἀνθ' ὧν ἔδει μηδέποτε πρὸς αὐτὸν ἄλλως πῶς ἢ πρὸς πατέρα φρονεῖν τε καὶ διατίθεσθαι. Καὶ τὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐγκλήσεων (ἦν γὰρ οἰμαι ἀληθῆ) διακρούεσθαι ἐπειράτο. Καὶ ὅτι οὐκ ἀνεκτὰ ποιήσειεν ἐν προσβείαις ἐλπιδὶ καταλαβὼν τὰ Ῥωμαίων, οἱ καὶ ἀποκεκλεισμένοι ἐν Θράκῃ ἔχοντες ὄρεσι καὶ ποταμοῖς καὶ περιβολῇ στρατοπέδων, ὅμως συνεχώρησαν ἐκόντες διεξελθεῖν· οὐ γὰρ ἂν μὴ βουλομένων αὐτὸν ἐκεῖθεν κινήθηναι, οὐδὲ εἰ δεκαπλασίαν ἔχει δυνάμιν τῆς παρούσης. Νῦν τε συμβουλεύειν αὐτῷ μετριώτερον ἑαυτὸν τῷ βασιλεῖ παρέχειν· οὐ γὰρ ἂν δυνήθηναι τὴν Ῥωμαίων εἰς τέλος ὑπερβάλλειν χεῖρα πανταχόθεν ἐφ' ἐστιακῶν. Δεῖν οὖν, εἰ αὐτῷ πείθοιτο, ἐκλιπεῖν μὲν τὴν Ἡπειρον καὶ τὰς αὐτόθι πόλεις (οὐδενὶ γὰρ εἶναι φορητὸν πόλεις οὕτω μεγάλας, τῶν οἰκητόρων ἐκδηθέντων, ὑπ' αὐτοῦ κατέχεσθαι), ἔλθειν δὲ εἰς τὴν Δαρδανίαν, ἐν ἣ ἡ χώραν εἶναι πολλὴν παρὰ τὰ οἰκούμενα, καλλὴν μὲν καὶ εὐγειον, ἔνδεα δὲ οἰκητόρων, ἣν δύναται γεωργῶν ἐν πᾶσιν ἀφθόνοις αὐτοῦ τὴν στρατιάν διαγειν. Ὁ δὲ Θεουδέριχος αὐτὸς μὲν ἐπώμυσε ταῦτα βούλεσθαι, οὐ μόνον ἀνέξεσθαι αὐτοῦ τὸ πλῆθος, πολλὰ

μὲν προτεταλαιπωρηκός, μόλις δὲ ἀναπαύσεως νῦν ἐπιλαβόμενον· οὐς οὐ δύνασθαι μῆπω ἀναπνεύσαντας ἄγειν μακρὰν οὕτω πορείαν. Ἀλλὰ νῦν μὲν αὐτοὺς ἔαν αὐτοῦ ἐπιχειμάσαι, μῆτε πρόσχωροῦντας [ἄν] ἔχουσι πόλεων, μῆτε ἐπιφθειρόντας· συνθέμενον δὲ περὶ πάντων ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ ἦρι πέμψαι τὸν ἄξοντα ἐπὶ τὴν Δαρδανίαν ἐνδύς (ἐπεικῶς N., ἐτοιμῶς B.; ἀσμένως?) ἐπακολουθήσοντας. Ἐλεγε δὲ, ὡς ἐτοιμος εἶναι τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν καὶ τὸ ἄμαχον πλῆθος καταθέμενος ἐν πόλει, ἣ βούλοιο βασιλεὺς, καὶ ἡμέρους παρασχῶν τῆς ἀπάσης πίστεως τὴν τε μητέρα καὶ ἀδελφὴν, μετὰ ἐξακισχιλίων τῶν μάλιστα μαχίμων ἔλθειν ὡς τάχιστα ἐς Θράκην· καὶ ὑπισχεῖσθαι σὺν τούτοις καὶ τοῖς Ἰλλυριοῖς στρατιώταις καὶ ἄλλοις, ὁπόσους ἂν βασιλεὺς ἀπαστείη, τοὺς ἐν τῇ Θράκῃ Γόθους ἀναλώσειν ἅπαντας, ἐφ' ᾧ τε, εἰ τοῦτο ποιήσοι, αὐτὸν τε ἀντὶ Θεουδέριχου στρατηγὸν γενέσθαι, καὶ εἰσοδεθῆναι εἰς τὴν πόλιν τὸν Ῥωμαϊκὸν πολιτεύσοντα τρόπον· ἐτοιμος δὲ, εἰ προστάξει βασιλεὺς, καὶ εἰς Δαλματίαν ἀπελθεῖν, ὡς Νέποια καταξῶν. Ἀδαμάντιος δὲ οὐκ ἔφη κύριος εἶναι οὐδὲν αὐτῷ συνθέσθαι μένοντι ἐν τῇ χώρᾳ, ἀλλὰ δεῖν βασιλέα πρῶτον περὶ τούτων πείθεσθαι. Ἄνοισιν οὖν ἐκείνῳ, καὶ αὐτὸς ἐπιμενεῖν, ἕως τὴν τοῦ κρατοῦντος διαπύθηται γνώμῃ. Ἐπὶ τούτοις διελύθησαν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐν ὅσῳ δὲ Ἀδαμάντιος ἀμφὶ ταῦτα ἦν, συνεληλύθει μὲν πολλὰ τῶν ταγματῶν εἰς τὴν Λυχνηδὸν κατὰ τὴν τοῦ στρατηγοῦ ἀγγελίαν, λέγει δὲ τις τῷ Σαβινιανῷ, ὡς οἱ βάρβαροι καταφρο-

quibus magnam gratiam habere oportet, quod me, a vobis proditum, quom occidere possent, tamen servarunt. » Ad hæc Adamantius illi in memoriam revocavit, quibus illum imperator honoribus affecisset, ut patricium et duce[m] creasset, quæ essent apud Romanos præmia his, qui strenuum rei publicæ navaverint operam, constituta amplissima, ut eum multis donis et muneribus cumulasset, pro quibus decuerat imperatorem haud secus, quam patrem, colere et revereri. Ceterum ea, de quibus imperatorem in-simulabat (et erant opinor vera), diluere et refutare conatus est. Sane minime toleranda commisisset, qui per speciem legationis Romani imperii partem invaserit et occuparit, præsertim quom illi, tametsi copiæ ejus in Thracia montibus et fluviis inclusæ et militum manu septæ tenerentur, tamen libere exire concesserint. Etenim si nolissent et restitissent, etiamsi ejus copiæ decies numero superasset eas quas nunc haberet, nunquam tamen inde pedem referre potuissent. Nunc igitur se illi suadere, ut se commissis erga imperatorem gerat. Nec enim tandem in ejus potestate fore Romanorum, qui illi undique imminerent, manus effugere. Oportere igitur, si se audiat, Epiro et ejus regionis urbibus cedere. Nec enim ullo modo ferendum, tam magnas urbes, expulsis incolis, eum tenere. Abeat igitur in Dardanium, ubi regio sit præter eam, quæ habitetur, ampla, amœna et fertilis, quæ incolis indigeat; quam si colat, omnium rerum abundantia exercitum suum alere et sustentare posse. Theuderichus jurejurando affirmavit, id quidem sibi cordi esse:

sed exercitum suum reluctatum esse, qui tot mala perpressus, vix nunc quiete frueretur. Fieri enim non posse ut milites, nondum a laboribus respirantes, tantum itineris ducerent. Sed oportere ipsos sinere in his locis hiemare ea conditione, ut non ultra in tentandis urbibus aliis, quam quas haberent, aut populationibus faciendis progredierentur. Quibus ita compositis, ab imperatore petiit ut ineunte vere virum, qui eos in Dardanium deduceret, mitteret; ipsos enim libenter secuturos esse. Addidit, se omnem suum apparatus bellicum et omnem imbellem turbam paratum esse in ea urbe, quam imperator præscriperit, relinquere. Quin, matre quoque et sorore ad fidem confirmandam obsidibus datis, se ipsum Thraciam cum sex hominum fortissimorum millibus quam celerrime petiturum. Cum his et Illyricis militibus et aliis, quos imperatori mittere placuerit, se tota Thracia Gothos exterminaturum polliceri. Quæ si exsecutus fuerit, petere, ut dux loco Theuderichi creetur, et civitate donetur et Romanorum more rem publicam sibi administrare liceat. Imo si imperator juserit, paratum esse et in Dalmatiam ire, ut inde Nepotem reducat. Adamantius respondit, non sibi mandatum quicquam cum illo pacisci, quamdiu in ea regione maneret; imperatori hæc omnia esse probanda. Quare se illi hæc relatum, et expectatum esse, dum ejus sententiam comperit. Post hæc discesserunt. Interea dum hæc gerebat Adamantius, complures milites Lychnidum ad edictum ducis convenerant, et ad officium redierant. Quo tempore nescio quis Sabiniano nuntiavit, barbaros

νήσαντες σχολαίτερον κατίσιν ἀπὸ τῆς Κανδαθείας, οἷ τε σκευοφόροι αὐτῶν καὶ τῶν ἀμαξῶν αἱ πλείους καὶ οἱ ἐπὶ τῆς οὐραγίας, ἐν οἷς καὶ Θεουδέμουδος ἦν ὁ τοῦ Θεουδέριχου ἀδελφός, καὶ ἡ μήτηρ ἡ τούτων, καὶ ὅτι ἔστιν ἑλπίς τῶν πλείωνων κρατήσιν. Ὁ δὲ τό τε ἱππικὸν μεθ' ἑαυτοῦ συντάξας καὶ πεζοὺς οὐκ ὀλίγους κύκλω διὰ τῶν ὄρων περιπέμφας καὶ προειπὼν ὅποτε δεῖ καὶ πόθεν ἐκφανθῆναι, δειπνήσας καὶ ἀναλαβὼν τὸ στρατεύμα ἀφ' ἑσπέρας ἔχουρι. Καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ἐπιτίθεται ἤδη πορευομένοις. Καὶ ὁ μὲν Θεουδέμουδος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς εἶδον τὴν ἔφοδον, ταχὺ διεκπεσόντες ὑπέφυγον εἰς τὸ πεδίον, καὶ τὴν γέφυραν, καθ' ἣν ὑπερέβησαν, εὐθὺς ἀνελόντες (ἀναλύνοντες Nieb.), ἢ φάραγγι βαθεῖα ἐπέzeugτο, μέσης οὔσης τῆς ὁδοῦ, τὴν δίωξιν ἐκείνοις ἐπὶ τοὺς καταβάνας ἐποίησαν ἄπορον, καὶ μέντοι καὶ τοῖς ἑαυτῶν αἰῶνατον τὴν φυγὴν, ὅστε πρὸς ἀπόνουαν ὀλίγοι ὄντες ἠμῶσε τοῖς ἱππεῦσιν ἐχούρου. Ὡς δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ πεζοὶ ἐφάνησαν κατὰ τὸ συγκείμενον, οὕτω διετράποντο, καὶ οἱ μὲν εἰς τοὺς ἱππεῖς, οἱ δὲ εἰς τοὺς ὀπλίτας ἐπιπίπτοντες ἔθνησκον. Καὶ τὰς ἀμάξας αὐτῶν λαβὼν Σαβινιανὸς, οὐσας ὡς δισχιλίαις, αἰχμαλώτους τε πλείους ἢ πεντακισχιλίους καὶ λείαν οὐκ ὀλίγην, τινὰς δὲ τῶν ἀμαξῶν καὶ κατακάσας ἐν τῷ ὄρει, ἃς ἦν ἔργον ἐλκύσαι διὰ κρημνῶν τοσοῦτων, ἐς τὴν Λυχνῆδον ἀφικνεῖται. Καὶ εὗρισκει Ἀδαμάντιον ἐκ τῆς πρὸς Θεουδέριχον συνοουσίας ἐπανελθόντα· οὐ γάρ πω Θεουδέριχος ἐπέπυστο οὐδὲν τῶν ὑπὸ Σαβινιανῶν ἐν τῷ ὄρει πραχθέντων. Τοὺς μὲν οὖν αἰχμαλώτους τοὺς μὲν εὐ γεγονότας ἐν φυλακῇ ποιεῖται, τοὺς δὲ ἄλλους μετὰ τῆς λείας διέδωκε τοῖς στρατιώταις. Ἀ-

μάξας μέντοι πολλὰς κελύσας ταῖς πόλεσι πρὸς τὰς τοῦ στρατοπέδου κατασκευάσαι χρεῖαι, ὡς ἐλήφθησαν αὐταί, ἀπέπειε ταῖς πόλεσι μηδὲν ἐνοχλεῖσθαι, ὡς τὰς ἀκούσας ἔχων. Μετὰ δὲ ταῦτα γράφει μὲν Ἀδαμάντιος τῷ βασιλεῖ, ὡς ὑπέσχετο, τὰ πρὸς Θεουδέριχον αὐτῷ διειλεγμένα· γράφει δὲ καὶ Σαβινιανὸς καὶ Ἰωάννης ὁ ὑπαρχος τὰ γεγενημένα ἐπὶ μείζον ὀγκοῦντες καὶ λέγοντες, μὴ χρῆναί τι τῷ βαρβάρῳ συνθέσθαι, ὡς ἐλπίδος οὔσης ἢ κατὰ κράτος αὐτὸν ἐξελάσειν τῆς χώρας ἢ αὐτοῦ μένοντα κατατρίψειν. Ταῦτα δεξάμενος βασιλεὺς καὶ νομίσας, πόλεμον εἰρήνης αἰσχυρὰς εἶναι βελτίω, πέμψας ἀνεκάλεσε τὸν πρεσβευτὴν, κελύσας μηδὲν ἔτι πρὸς ἐκείνον συνθέσθαι, ἀλλ' εἰπεῖν Σαβινιανῷ καὶ Γέντονι, Γότθῳ μὲν ὄντι ἀνδρὶ, γυναῖκα δὲ Ῥωμαίων τῶν περὶ τὴν Ἠπειρον γεγαμηκῶτι καὶ δύναμιν ἔχοντι, ἔσθαι τοῦ πολέμου πάση χεῖρ, ὡς οὐδὲν βασιλέως πρὸς ἐκείνους συνθησομένου. Καὶ συγκαλέσας τοὺς στρατιώτας ὁ Ἀδαμάντιος ἐπήνεσε αὐτοὺς τῆς προθυμίας, καὶ ἐκέλευσε γενναίως, ὥσπερ πατριον αὐτοῖς, ἔσθαι τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ ἐκ βασιλείως ἐπανέγνω πρόσταγμα. Ταῖς τ' ἐλπίσιν αὐτοὺς μετεώρους ποιήσας, ὡς βασιλέως ἀεὶ πᾶσι τὴν προθυμίαν οὐκ ἄκαρπον εἶδοντες, εὐφημίας ἔτυχε καὶ μετὰ τιμῆς παρεπέμφθη. Καὶ ὁ μὲν ἀπῆλλάγη μηδὲν πλεον ποιήσας.

19. (an. 479.)

Ibid. p. 86, 87 : Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως στάσεις γενομένης παρὰ Μαρκιανοῦ καὶ ἄλλων τινῶν, Θεουδέριχος ὁ Τριαρίου μαθὼν τὰ γεγονότα, καὶ ὑπο-

securos soluto agmine a Candavia descendere, cum his impedimenta et plerosque currus, et extremum exercitus agmen, in quo Theudemundus, Theuderichi frater, et mater eorum versaretur. Spem esse horum maxima parte potuendi. Sabinianus equites, quos habebat, certo loco disposuit, et pedites non paucos per montem, quem circum-eundo superaret, immisit, tum, quando et ubi apparere oporteret, praemonuit. Ut coenaverat, cum exercitu suo sub vesperam movet, et prima luce hostium agmen invadit. Theudimundus autem et ejus mater, ut in se impetum fieri viderunt, celeriter in planitiem elapsi, et pontem, cui suberat fossa ingenti profunditate, transgressi sunt, quo dissoluto persecutionem eorum, qui in alteram ripam pervenerant, hostibus intercluserunt; reliquis autem suorum a ponte exclusis fugam impeditam reddiderunt. At illi praesperatione, quum pauci essent, in Romanos equites irruerunt, sed ubi Romanorum pedites ex composito proruperunt, ita hostes terga verterunt, ut partim in equites, partim in pedites incidenter et trucidarent. Sabinianus currum duo, captivorum plus quam quinque millia, cepit, et non parum praedae. Curribus tamen aliquot, quos difficile fuisset per tot praerupta loca agere, in monte incensis, Lychnidum revertitur : hic Adamantium reperit, qui a colloquio cum Theudericho redierat. Nondum enim Theuderichus, quae in monte a Sabiniano gesta erant, cognoverat. Captivorum autem nobiliores custodiae tradidit, reliquos militibus cum

praeda distribuit. Et quum non multo ante per civitates ad usum exercitus currus praeparandos imperasset, ut istis est potitus, vetuit civitates amplius de curribus laborare, quia quod satis erat habebat. His ita gestis, scribit Adamantium imperatori, ut Theudericho promiserat, sermones, quos cum eo habuerat. Scribit et Sabinianus et Joannes praefectus res a se gestas, et omnia in majus extollentes, suadebant, ut pacem cum barbaro non faceret. Spem enim esse vi eum regione depelli, aut si manserit, opprimi posse. Haec ubi imperator rescivit, bellum turpi pace potius ducens, misit qui legatum redire, neque quicquam rei amplius cum barbaro contrahere juberet, sed verbis suis Sabiniano diceret et Gentoni (is erat vir Gothus, et mulier Romanae in Epiro nupserat, et copias ducebat), ut cum omnibus copiis quae ipsi adessent, bellum gereret; nec enim sibi ulla in re cum barbaro convenire. Adamantium vero, convocatis militibus, eorum fortitudinem laudavit, et ut fortes esse pergeret, ut mos patrius ferret, hortatus est. Tum imperatoris mandatum illis recitavit, et in magnas spes eos erexit, imperatorem fortitudinem et navitatem eorum non sine magnis praemiis esse praetermissurum. Haec illum magno cum plausu locutum honorifice milites prosecuti sunt. Et sic quidem, legatione laudat feliciter peracta, discessit.

19.

Zenone imperante Marcianus et alii nonnulli seditionem moverunt. Ubi ea res ad Theuderichum Triarii fil. est de-

λαβῶν καιρὸν νῦν αὐτῶ παρεστάναι τῇ πόλει ἐπιθέσθαι καὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῶ, πᾶν εὐθὺς ἀναστήσας τὸ βαρβαρικὸν ἦκε, δῆθεν μὲν ὡς βουλόμενος αὐτῶ τε τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ πόλει ἀμῦναι, πρὸδῆλος δὲ ὢν πᾶσιν ἐφ' ἧτω ἠπειγέτο. Βασιλεὺς δὲ ἀκούσας ἱππέα ἐξέπεμψε καὶ βασιλεία γράμματα, τῆς μὲν προθυμίας αὐτὸν ἐπαινῶν, κελεύων δὲ ἀπελθεῖν, ὡς οὐκέτι οὔσης χρείας, μὴ μόλις καταστᾶσαν ἐκ τοιοῦτου σάλου τὴν πόλιν αὐθις εἰς ὑπόνοιαν ἐμβαλόντες ἐτέραν τὸ θορυβείσθαι φιλοῦν εἰς χεῖρω καὶ μείζονα ἐκταράξωσι στάσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἔφη τῷ βασιλεῖ πείθεσθαι, τὸ δὲ πλῆθος οὐκέτι δύνασθαι ἀναστρέφειν, τοσοῦτόν τε συλλεγὲν καὶ μέρος τι οὐ βραχὺ διαναπαύων (λίαν ἀπειθές conj. Nieb.). Ὑπὲρ τε γὰρ τειχῶν οὐδένα ἐνόμιζεν αὐτῶ ἀντιστήσασθαι, μήτε ἐπάλξωσι μηδεμιᾶς μήτε πύργου ἐστώτος, καὶ εἰσελθόντι πάντα τὸν δῆμον προσέσεσθαι τῇ τῶν Ἰσαυρῶν ἀπεχθείᾳ. Ἄ δὴ καὶ φοβούμενος Ζήνων ἐκπέμπει Πελάγιον χρήματα ἔχοντα πολλὰ, τὰ μὲν αὐτῷ Θεουδερῖχῳ, τὰ δὲ καὶ τῷ Γοθικῷ τῷ παντὶ διδώσι (διδόναι Nieb.), καὶ ἀλλὰς ὑποσχέσεις δωρῶν οὐκ ὀλίγας. Ἐλθὼν δὲ Πελάγιος καὶ τὰ μὲν ἀπειλήσας, τὰ δὲ ὑποσχόμενος, τὰ δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν οὐκ ὀλίγοις οὔσι τὸ φύσει φιλάργυρον τοῦ τρόπου μετελθὼν, διαπέμπει. Καὶ ἔδοξε δὴ τοῦτο τοῦ φόβου τοῦ πλείονος ἀναφέρειν τὴν πόλιν. Οὐδὲν γὰρ ἦν ἐλπίας εἰσιόντος ἢ πόλεμόν τε ἔνδον καὶ τοῦ παντὸς ἐμπρησιν. Οὐδὲ γὰρ οἱ Ἰσαυροὶ ἀπλῶς ἀναχωρήσαι βιαζόμενοι ἐπενόουν, ἀλλὰ κοντοὺς ὑψηλοῦς προπαρασκευάσαντες, λίνον ἐπ' ἄκροις αὐτοῖς προσδήσαντες καὶ θεῖον, πολλοὺς εἶχον ἐτοίμους, εἴ ποτε βιασθεῖεν, ἅπασαν ὑφάψαι

τὴν πόλιν. Καὶ δὲ μὲν Θεουδερῖχος οὕτως ἀπεχώρησε. Τοῦς δὲ περὶ Προκόπιον καὶ Βούσαλθον πολλὰκις ἀποστέλλων παρὰ Θεουδερῖχου ἐξήτει, ἐνδειγμα τῆς εὐνοίας καὶ εὐπειθείας αὐτὸν τοῦτο ἀξίῳ παρασχέσθαι. Ὁ δὲ πάντα μὲν ἔλεγε πείθεσθαι τῷ βασιλεῖ, μὴ μέντοι ἴσθαι Γόθοις, ὥσπερ οὐδὲ ἄλλοις ἀνθρώποις, ἱκέτας καὶ σωτηρίας δεομένους ἀνθρώπους τοῖς λαβεῖν βουλομένοις ἐκδιδόναι προχείρως. Ἐὰν οὖν αὐτοὺς ἡξίου, μηδενὶ πλὴν ἢ ὅσα ζῆν ὀχληροὺς ἐσομένους. Καὶ οἱ μὲν οὕτω βραχὺ τι γῆδιον νεμόμενοι παρὰ Θεουδερῖχῳ διήγον.

Fragmenta 18 et 19 in Exc. De legat. Rom. primo et secundo loco legebantur, quum loco postremo essent collocandæ. Hoc enim flagitatum rerum ordo chronologicus, tum series narrationis, qualem e Malcho enotavit Photius. Igitur ab initio Excerptorum ad finem hæc revocavimus. De rebus adi Tillemontium VI, p. 493 sqq.

20.

Suidas : Παμπρέπιος. Οὗτος μέγα παρὰ Ζήνωνι ἐδυνήθη· γένος μὲν ὢν Θεβαῖος τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον, φύσει δὲ πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας, καὶ παρὰ τῆς πόλεως γραμματικὸς αἰρεθείς, συχνὰ τε ἐπαίδευσεν ἔτη, καὶ ἐπαιδεύθη ὁμοῦ ὅσα ἦν σοφώτερα ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Πρόκλῳ. Διαβολῆς δὲ αὐτῷ πρὸς Θεαγέννη τινὰ τῶν ἐκεῖ γενομένων (ἐλλογιμὸν conj. Bernh.) συστάσης, ὑβρισθεὶς ὑπ' ἐκείνου καὶ μείζονος ἢ ἔχρῃν διδάσκαλον ὑπ' αὐτοῦ πειραθείς σκευωρίας, ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, τὰ μὲν ἄλλα

lata, sibi oblatam occasionem urbem et imperatorem ipsum adoriendi existimans, magnam barbarorum manum coegit, simulans se ad imperatorem et urbem a periculo liberandum accedere; sed manifestum erat omnibus, qua de causa accurreret. Itaque imperator, ubi hunc audivit, ad eum cum litteris regis equitem mittit, animum et voluntatem erga se laudat, sed jubet eum recedere, quia illo non amplius sibi opus esset, ne civitatem vix a tanto astu liberatam homines novarum rerum cupidi in aliam perturbationem et suspicionem conjicerent, et longe perniciosiorem et majorem priore excitarent seditionem. Ille vero respondit, se imperatori obsecuratum, neque tamen posse exercitum reducere tantum et maximam partem dicto suo parum audientem. Sperabat enim, neminem, qui reserret promonibus, quæ nullo propugnaculo aut turre munita erant, sibi occurrurum, et ad se in urbem ingredientem omnem popularem turbam defecturam propter odium quo Isauros prosequeretur. Idem Zenon veritus mittit Pelagium cum multis pecuniis, quas partim Theudericho, partim Gothis in universum divideret, et qui alia non parva munera se daturum sponderet. Itaque ut Pelagius venit, partim minis, partim promissis, partim ingentibus pecuniis barbaros, insitam eorum avaritiam adortus, ad recedendum commovit. Ex quo existimatus est non parvo metu civitatem levasse. Nam Theudericho in civitatem introducto, nihil aliud, quam bellum intestinum et universum incendium, expectare

oportebat. Statutum enim apud animum suum Isauri habebant, si vi cogerentur, haud placide urbe cedere. Itaque contos prægrandes præparaverant, quorum in extrema parte linum cum sulphure alligaverant, et si sibi vis inferretur, multorum auxilio, quos sibi consociaverant, urbem incendio cremare constituerant. Et ita Theuderichus discessit. Procopium (Marciani filium) vero et Busalbam sæpius a Theudericho sibi tradi petebat, ut in hoc suam erga se benevolentiam et obsequium declararet. Sed ille respondit, se quidem in omnibus dicto audientem fore imperatori, tamen nefas esse Gothis, sicut et ceteris mortalibus, supplices et eos, qui salutem precentur, his, qui eos comprehendere velint, prodere. Eos igitur ut ommitteret, orabat, præsertim quum nulla re, nisi quod viverent, essent molesti futuri. Et illi quidem apud Theuderichum, quod reliquum vitæ fuit, modicum agrum colentes, transegerunt.

20.

Pampreprius. Hic apud Zenonem multum potuit. Genere Thebæus Ægyptius ingenioque præditus ad omnia apto. Venit Athenas, et a civitate delectus grammaticus, multos ibi docuit annos: simul autem sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditæ sapientiæ partibus. Quum autem a calumniatoribus apud Theagenem illius loci magistratum delatus et gravior quam magistrum deceret exagilatus fuisset, Byzantium venit. Et cetera quidem bonum et probum se præbebat, sed, ut in urbe, in qua omnes Christiani

ἀγαθὸς καὶ χρηστὸς φαινόμενος, ὡς δὲ ἐν Χριστιανοῦς πάντας ἐχούσῃ πόλει, τὸ Ἑλληνικὸν αὐτοῦ τῆς θρησκείας οὐκ ἔχον ὑπόκρισιν, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας προδήλως δεικνύμενος, εἰς τὴν τοῦ καὶ ἕτερα τῆς ἀρρήτου σοφίας εἰδέναι ὑπόνοιαν ἤγε. Συσταθέντα δὲ αὐτὸν δ' Ἰλλους ἡδέως δέχεται. Καί τι καὶ δημοσίᾳ ποίημα ἀναγνόντα λαμπρῶς τε ἐτίμησε, καὶ σύνταξιν ἔδωκε, τὴν μὲν αὐτὸς ἰδίᾳ, τὴν δὲ ὡς διδασκάλῳ καὶ ἐκ τοῦ δημοσίου. Καὶ ἀπελθόντος δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν, οἱ βασκαίνοντες αὐτῷ συνθέντες διαβολὴν, τὴν τε ἐκ τῆς θρησκείας, καὶ ὅτι μαγγανεύσι καὶ μαντεύονται τῷ Ἰλλῳ κατὰ τοῦ βασιλέως, πείθουσι τὸν Ζήνωνα καὶ τὴν Βηρίναν τότε μέγιστα δυναμένην τῆς πόλεως ἐκπέμψαι. Καὶ ὁ μὲν ἐς Πέργαμον ἔρχεται τῆς Μυσίας· Ἰλλους δὲ πυθόμενος, κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν ἐηλάσθαι τὸν ἄνδρα, πέμψας ἀναλαμβάνει αὐτὸν ἐς Ἰσαυρίαν, καὶ σύμβουλόν τε αὐτὸν καὶ σύνοικον ποιεῖται, καὶ (ἦν γὰρ πολιτικῆς συνέσεως ἔμπλεως) τὰ τῆς ἀρχῆς αὐτῷ, πρὸς ἃ μὴ σχολὴν ἤγε, διοικεῖν ἐπέτρεπεν, ἔλθων τε ἐς Βυζάντιον συμπαρέλαβεν αὐτόν. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ Μαρκιανοῦ σύστασις, ἀποροῦντα τὸν Ἰλλου ἀυτὸς ἐπεθάρσυνε. Καὶ τοσοῦτόν γε εἰπὼν, ὅτι « τὰ τῆς προνοίας μεθ' ἡμῶν ἐστι τεταγμένα, » παρέσχεν ὑποψίαν τοῖς τότε ὑπακούουσιν, ὡς ἕκ τινος ἀδήλου ταῦτα θειάζει προγνώσεως. Καὶ ἐκβάντος, ὥσπερ δὴ καὶ ἐξέθη, τοῦ τέλους, πρὸς τὴν τύχην τὸν ἐκείνου λόγον συμβάλλοντες, αὐτὸν πάντων αἰτίων (οἷα φιλεῖ ὄμιλος) μόνον ὑπελάμβανον τῶν παραδόξως αὐτοῖς ἀποβαίνειν δοκούντων. Οὕτω μὲν οἱ σώφρονες περὶ αὐτοῦ εἰκάζον. Εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἦν, οὔτε ἰσχυρῶς ἀνελεῖν ἔχω, οὔτε πείθεσθαι· ἀλλ' ὁμοίως καὶ μέγα καὶ ἐλάχιστον αὐτῷ πρῶτον ἀνεκονοῦτο. Καὶ τότε τοίνυν λαβὼν αὐτόν, εἰς Νίκαιαν ἤγε χειμάσων, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ δήμου δυσχέρειαν ἐκκλίνων, εἴτε ἐπὶ ταῖς σφαγαῖς τὸν ἔχοντα τὴν πόλιν ἐκτρέπεσθαι δαίμονα πρὸς ὀλίγον ἐθέλων.

Locum hunc a Malcho petatum esse patet e Suida v. Συντάξεις, ubi haec : Καὶ Μάλχος· « Τῶν συντάξεων στερηθέντες πολλάκις οἱ στρατιῶται καὶ παρακοπτόμενοι τῆς τροφῆς τῆς συνήθους ἐς ἀπόνοιαν ἤλθον. » Καὶ αὐθὶς Μάλχος· « Ὁ δὲ τὸν Παμπρέπιον λαμπρῶς τε ἐτίμησε καὶ σύνταξιν ἔδωκε. » De Pamprepio cf. Candidus ap. Phot. cod. 78, Damascius ap. Phot. cod. 242 et quae sequuntur apud Suidam l. l. et v. Σαλοῦστιος, ex eodem Damascio, ut videtur, excerpta, Tillemont. l. l. p. 507 sqq. 513. 521. Patria viri fuit Panopolis in Thebaide. Suidas : Παμπρέπιος Πανοπολίτης, ἐπῶν ποιητῆς, ἀμμάσας κατὰ Ζήνωνα τὸν βασιλέα. Ἐγραψεν (inseuerim καὶ) Ἐτυμολογιῶν ἀπόδοσιν, Ἰσαυρικὰ καταλογάδην. Utrumque scriptum prosaicum fuisse puto. Bernhardyus τὰ Ἰσαυρικὰ sermone ligato, Etymologias soluto scripta censet.

21.

Idem v. Ἐπετίμα, ἐπηύξει τὴν τιμὴν. « Οἱ δὲ κερδαίνειν οἰόμενοι ἐπετίμων ὡς λιμώττοντι τὸν σίτον. Ὁ δὲ οὐδὲν ἤττον ἠγόραζε. » Μάλχος φησὶν.

Idem : Ἄεπρα, εἶδος νόσου. Μάλχος. « Λέπρα δὲ ἐπήνθει τῷ προσώπῳ αὐτοῦ. »

Idem : Ἀμαξιτών, ὁδὸν δημοσίαν. Μάλχος· « ἡ δὲ εἰσοβολὴ κτλ. Quae verba non Malchi, sed Xenophontis Anab. I, 2, 21 sunt. Malchi locus et deinde Xenophontis mentio exciderit.

Idem v. Ὑπολαβῶν : « Τοὺς δὲ ἀντιστῆναί οἱ τολμήσαντας ὑπολαμβάνων ὡς ἐκάστους διέφθειρε. » Καὶ Μάλχος « Ὁ δὲ Κύρος κτλ. Quae item non Malchi, sed Xenophontis (Anab. I, 1, 7) verba sunt. « Fort. antecedens locus ad Malchum pertinet, adeo ut scrib. sit φησὶ Μάλχος vel ὡς M. » Bernh.

essent, graeca sua religione, quam non dissimulabat, sed confidenter palam ostentabat, opinionem attulit hominibus ipsum et alia arcana sapientia esse praeditum. Igitur eum sibi commendatum illus humaniter suscepit, et, quum publice quoddam poema recitasset, honorifice tractavit, et stipendium ei dedit, partim de suo, partim e publico, ut doctori. Quum autem in Isauriam abiisset, invidi, conflata calumniam tum ex ejus superstitione, tum quod incantationibus uteretur, et adversus imperatorem illo vaticinaretur, persuadent Zenoni et Verinae, quae tunc plurimum poterat, ut ex urbe expelleretur. Quamobrem ille quidem Pergamum, urbem Mysiae, se confert. Illus vero, quum audisset, hominem sua causa pulsum esse, in Isauriam advocatum consiliarium et contubernalem adseiscit, et (erat enim vir ille civilis prudentiae plenus) eas sui imperii res, ad quas administrandas otium ipse non habebat, gerendas ipsi permittebat, et Byzantium profectus, eum secum adduxit. Quum autem Marciani conspiratio exorta esset, illum dubitantem ipse confirmavit, tantumque effatus :

« Providentia nobiscum facit, » suspicionem praebuit iis qui auscultarant, quasi ex quadam praenotione divinitus haec dixisset. Quum autem res evenisset, sicut evenit, ejus sermonem cum eventu comparantes, ipsum, ut vulgus solet, omnium, quae praeter communem opinionem ipsis accidere videbantur, solum auctorem existimabant. Sic quidem de eo sapientes conjiciebant. Ceterum aliud quid fuisse neque praefracte negare habeo neque affirmare. Illus tamen perinde maxima et minima quaeque cum illo primo communicabat. Tunc igitur illo assumpto, Nicaeam hibernaturus venit, sive populi offensionem declinans, sive fatum illud, quod urbem caedibus infestabat, evitare paullisper volens.

Milites stipendiis saepe privati, victu etiam consueto fraudati, in desperationem venerunt.

21.

Illi vero lucrari volentes, ei frumentum ut fame laboranti majore pretio vendebant. At ille nihilominus emit. »

Lepra autem in ejus facie efflorescebat.

CAPITO LYCIUS.

Quemadmodum Pamprepium, Zenonis Isauri æqualem, Ἰσαυρικὰ scripsisse modo vidimus (v. Malchi fr. 20 not.), sic idem argumentum iisdem fere temporibus, sub Anastasii, ut videtur, imperio, tractavit Capito Lycius. De eo ita Suidas habet: Καπίτων, Λύκιος, ἱστορικός. Οὗτος ἔγραψεν Ἰσαυρικὰ βιβλία ἢ (ζη cod. E.)· Μετάφρασιν τῆς Ἐπιτομῆς Εὐτροπίου βωμαίσι ἐπιτεμόντος Λίθιον τὸν Ῥωμαῖον· καὶ Περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας. (Eadem Eudocia p. 267.) Patet Capitonem hunc Eutropio, quem breviauit, juniorem, Stephano Byzantio autem, a quo sæpius laudatur, antiquiorem fuisse, ideoque vixisse inter regna Valentis et Justiniani II (inter an. 380—580). Motus vero Isaurici, quos narraſſe in Ἰσαυρικοῖς Capitonem jure statuimus, quum inde a Valentis maxime temporibus usque ad primos annos Anastasii obtinuerint, deinde in fragmento 5 occurrat mentio Cononis, quem eundem esse suspicor cum Conone duce Isaurorum contra Anastasium rebellantium (491): haud adeo improbabilis conjectura est scripsisse Capitonem nostrum temporibus Anastasii (491—518) vel Justinii I (518—527). — Libros Ἰσαυρικῶν Suidas recenset octo; at Stephanus citat librum decimum quintum. Aut igitur apud Suidam pro ἡ scribendum videtur ἡ', aut in Stephano pro ἐ' olim fuerit ε'. — Eutropii versionem græcam a Pæanio quodam elaboratam adhuc habemus; ea quam Capito confecisse dicitur, nusquam commemoratur. Quanquam Valesius et Küsterus quædam ejus vestigia in Suida deprehendere sibi visi sunt. Etenim ad v. Ἀμύσσειν hæc Küsterus annotavit: « Quæ hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum pæne translata sunt ex Eutropii Breviario (II, 6). Neque vero hic duntaxat locus, sed et plura alia apud Suidam ex eodem Breviario conversa sunt; unde patet exstitisse olim versionem græcam Eutropii, antiquiorem et elegantiore[m] ea quæ hodie in manibus eruditorum versatur et Pæanium auctorem habet. Ex eadem versione Joannes Antiochenus quoque multa loca in historiam suam

transtulerat, ut monet Valesius in notis ad Collectanea Constantini Porphyrogen. p. 115. Existimem autem cum Valesio versionis illius, qua Suidas et Joannes Antiochenus usi sunt, auctorem fuisse Capitonem Lycium. » Hæc etsi speciem veri præ se ferunt, falsa tamen esse mihi persuasum est. Argumenta rei exponam in annotatione ad reliquias Joannis Antiocheni, ubi demonstrare studebo illos, quibus Joannes atque Suidas (qui sua ex Exc. Joannis habet) cum Eutropio conspirant, non fluxisse ex versione aliqua Eutropii, verum ex antiquiore Chronico petita esse, qui communis erat fons et Eutropii et Joannis Antiocheni.

ΙΣΑΥΡΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

I.

Stephan. Byz. : Ἐδεθεσσός, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'. Τὸ ἔθνικόν Ἐδεθησσεύς καὶ Ἐδεθῆσσιος. Cf. Hierocles Synecl. p. 395, 21 ed. Bonn., ubi inter Lyciæ urbes: Γάγαι, Ἀκαλισσός, Ἐδεθεσσός (sic ex Stephano Wesseling. pro v. Ἐλεθεσός), Λίμυρα.

Κοτράδης, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἔθνικόν Κοτραδεώτης, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς Κοτράδεως.

Λαλίσανδα, πόλις Ἰσαυρικῆ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ· τὸ ἔθνικόν Λαλισανδέυς. Οἱ νῦν δὲ Δαλίσανδα καὶ Δαλισανδεώτας. Nunquam Λαλίσανδα urbs nominata est; sed Isaurica Capitonis, quibus Stephanus usus est, scripturæ vitio literam Λ pro Δ exhibebant, monente Wesselingio ad Hieroclem, p. 397, 22, ubi v. plura de hac urbe.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem : Ἀλίμαλα, χωρίον Λυκίας. Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Ο' ἐνοικοῦντες Ἀλιμαλείς.

Ἀρύκανδα, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσ. δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικόν Ἀρυκανδέυς.

ISAURICA.

I.

Edebessus, urbs Lyciæ, ut Capito in primo Isauricorum. Gentile Edebessius et Edebessius.

Cotrades, urbs Isauriæ. Capito Is. primo. Gentile Cotradeates, a genitivo *Cotradeos*.

Lalisanda, urbs Isaurica, ἢ Capito Is. primo. Gentile

Lalisandus. Nunc vero Dalisanda urbem dicunt civesque Dalisandeotas.

2.

Alimala, locus Lyciæ. Capito Is. secundo. Incolæ Alimalenses.

Arycanda, urbs Lyciæ, ut Capito Is. secundo. Gentile Arycandensis.

Σύβρα, οὐδετέρως, Φρυγίας φρούριον, ὡς Καπίτων ἐν Ἴσ. δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικόν Συβριανός. Westermanni ed. Σύμβρα et Συμβριανός; idque recte, puto, flagitante ordine alphabetico.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem : Ἄρνεαι, πόλις Λυκίας μικρὰ, ὡς Κ. ἐν Ἴσ. τρίτῳ. Τὸ ἔθνικόν Ἄρνεάτης.

Μενεδήμιον, πόλις Λυκίας. Κ. ἐν Ἴσ. τρίτῳ. Τὸ ἔθνικόν Μενεδήμιος ἢ Μενεδημιεύς.

Σύεδρα, πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Κ. ἐν Ἴσ. τρίτῳ. Ὁ πολίτης Συεδρεύς. Cf. Florus 4, 2; Lucan. 8, 259; Hierocles Synecd. p. 395, 18. Syedris oriundus Valentis dux Ælianus. V. Eunapii fr. 36.

E LIBRO SEXTO.

4.

Idem : Καυίνδανα, Ἰσαυρίας κώμη. Κ. Ἴσ. ἕκτῳ : Ὁ κωμητής Καυινδανεύτης.

Μούκισσος, πόλις Καππαδοκίας, δευτέρας. Κ. Ἴσ. ἕκτῳ. De hac urbe, quæ aliis audit Μωκισός vel Μωκησός, posteaque Cappadociæ tertiæ metropolis a Justiniano I constituta et Justinianopolis est vocata, vide quæ congesserunt Berkel. ad Steph. et Wesseling. ad Hierocl. p. 396, 29. Ceterum ex hoc loco colligas Capitonem vixisse antequam Justinianus Cappadociam, a Valente imp. in duas partes distinctam, in tres provincias distribueret.

Symbra, neutro genere, Phygias castellum, ut Capito Is. secundo. Gentile Symbrianus.

3.

Arneæ, urbs Lyciæ parva, ut Capito Is. tertio. Gentile Arneates.

Menedemium, urbs Lyciæ. Capito Is. tertio. Gentile Menedemius vel Menedemiensis.

Syedra, urbs Isauriæ. Capito Is. tertio. Civis Syedrensis.

4.

Cauindana, vicus Isauriæ. Capito Is. sexto. Paganus Cauindaneates.

Mucissus, urbs Cappadociæ secundæ. Capito Is. sexto.

5.

Psimada, oppidum Isauriæ. Gentile Psimadensis. Ca-

E LIBRO DECIMO QUINTO.

5.

Ψίμαθα, χωρίον Ἰσαυρίας. Τὸ ἔθνικόν Ψιμαθεῖς. Καπίτων ἐν πεντεκαιδεκάτῳ· « Κώνωνα δὲ παρόντα Ψιμαδέα μεγάλως ἐφιλοφρονήσατο. » Novimus Cononem fratrem Zenonis imperatoris (v. Theophanes p. 117, D. Tillemont. VI, p. 377), atque alium Cononem Isaurum, qui olim Apameæ episcopus, in postrema Isaurorum rebellione, quæ post mortem Zenonis accidit (an. 491), unus ex ducebibus eorum fuit. V. Euagrius III, 35, Tillemont. p. 543.

E LIBRIS INCERTIS.

6.

Idem : Ἄκαρρασός, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων. Τὸ ἔθνικόν Ἀκαράσσιος καὶ Ἀκαρρασεύς, σύνηθες ἀεὶ τοῖς τὴν χώραν οἰκοῦσιν.

Ἄμασεια, πόλις Ποντικῆς... Ὁ πολίτης Ἄμασεύς, ὡς Στράβων· κατὰ δὲ Καπίτων Ἄμασεώτης.

Δέρβη, φρούριον Ἰσαυρίας καὶ λιμὴν. Ὁ κατοικῶν Δερβήτης... Λέγεται δ' ἴσως καὶ Δέρβεια καὶ τὸ ἔθνικόν Δερβεΐτης. Καπίτων δὲ Δέρμην φησί. Τινὲς δὲ Δέλβειαν, ὃ ἔστι τῇ τῶν Λυκαίων φωνῇ ἄρκευθος· καὶ Ἄρκευθη (Ἄρκευθης cod. Rh.) ἢ πόλις.

Πιτύη, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται Πτυᾶται. Καπίτων δ' αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει.

Μοναβαί, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων ἐν Ἰσαυριοῖς. Τὸ ἔθνικόν Μοναβάτης.

pito in decimo quinto : « Cononem Psimadensem, qui aderat, comiter admodum amplexus est. »

6.

Acarassus, urbs Lyciæ, ut Capito. Gentile Acarassius et Acarassensis, ex more apud indigenas loci hujus obtinente.

Amasea, urbs Pontica. Civis Amasensis, ut ap. Strabonem est. Secundum Capitonem vero Amaseota.

Derbe, castellum Isauriæ et portus. Incola Derbetes. Fortasse etiam Derbia urbs, et Derbites civis dicitur. Capito autem Dermen appellat. Nonnulli vero Delbiam dicunt, quod Lyaconum sermone significat juniperus; ut urbs sit *Junipera*.

Pitye, urbs Cariae. Cives Pityatæ. Capito autem urbem per duas s (*Pissyen*) vocat.

Monabæ, urbs Isauriæ. Capito in Isauricis. Gentile Monabates.

CANDIDUS ISAUROS.

Candidus ex Isauria Tracheotide oriundus, Christianus orthodoxus, per tres libros stylo ab historia alieno res Leonis I et Zenonis Isauri (457—491) concinnavit, teste Photio, qui singulorum librorum argumenta summis lineolis adumbrat.

Photius Bibl. cod. 79 : Ἀνεγνώσθησαν Κανδίδου ἱστορίας λόγοι τρεῖς. Ἄρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Λέοντος ἀναρρήσεως, ὅς ἦν ἐκ Δακίας μὲν τῆς ἐν Ἰλλυριοῖς, στρατιωτικῶ παραγγείλας τάγματι καὶ τελῶν ἄρχας τῶν ἐν Σηλυμβρία, τὴν βασιλείαν δὲ σπουδῆ Ἄσπαρος ἐγχειρισθείς, ὅς ἦν Ἄλανός μὲν γένος, ἐκ νεαρᾶς δὲ στρατευσάμενος ἡλικίας καὶ παιδοποιησάμενος ἐκ τριῶν γάμων Ἀρδαβούριου, Πατρίκιου, Ἑρμενάριχου, καὶ θηλείας δύο. Ποιεῖται μὲν ὁ συγγραφεὺς, ὡς εἴρηται, ἀρχὴν τῆς ἱστορίας τὴν ἀρχὴν τῆς Λέοντος βασιλείας, τελευτᾷ δ' εἰς τὴν ἀναγόρευσιν Ἀναστασίου. Ἔστι δὲ πατρίδος μὲν Ἰσαυρίας, ὡς αὐτὸς φησι, τῆς Τραχηίας· ἐπιτήδευμα δὲ ἔσχεν ὑπογραφεὺς τῶν ἐν Ἰσαύροις πλείστον ἰσχυσάντων· τὴν δὲ θρησκείαν Χριστιανὸς ἦν καὶ ὀρθόδοξος. Τὴν τε γὰρ τετάρτην σύνοδον ἐπαίνους στέφει, καὶ τοὺς κατ' αὐτῆς καινοτομούντας καθάπτειται δικαίως. Τὴν δὲ φράσιν οὐκ ἔχει πρέπουσαν λόγῳ ἱστορικῷ· ταῖς τε γὰρ ποιητικαῖς λέξεσιν ἀπειροκάλως τε χέχρηται καὶ μετράκιωδῶς, καὶ ἡ συνθήκη αὐτῶν εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσσηχον ἐκδιθυραμβοῦται, ὥσπερ αὖ πάλιν εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐκμελές ὑπιάζει. Νεωτερίζει δὲ καὶ ταῖς συντάξεσιν οὐκ εἰς τὸ γλαφυρὸν μᾶλλον καὶ ἐπαφρόδιτον, ὥσπερ ἕτεροι, ἀλλ' ὥστε δυσχερὴς ἀκοῦσαι, καὶ τοῦ ἡδέος ὑπερόριος.

Leeti sunt Candidi historici libri tres. Inchoat historiam ab electione Leonis, qui e Dacia Illyrica oriundus, quum militari agmini Selymbrianisque cohortibus præset, Asparis studio imperium adeptus est. Hic Aspar genere Alanus erat, a pueritia militiam secutus, qui ternis nuptiis totidem filios, Ardaburium, Patricium, Ermenarichum, duasque filias sustulit. Incipit ergo, uti diximus, historicus ab initio Leonis imperatoris; desinit vero quum Anastasius imperator renuntiatus est. Patria illi ea Isauria est, ut ipse fatetur, quæ Trachea sive Aspera dicitur. Tabellio fuit vitæ instituto sub iis qui apud Isauros poterant plurimum: religione vero Christianus, et quidem orthodoxus. Quartam enim synodum laudibus ornat, meritoque perstringit eos qui eam oppugnant. Stylum habet historiæ non satis accommodatum. Nam et poetarum phrasibus sine delectu ac juveniliter abutitur: et compositio ejus durior et absona, dithyramborum ritu, quæ alias iterum in dissolutum atque inconcinnum dilabitur. Constructiones innovat non ad ornatum majorem ac venustatem, ut alii solent, sed ita, ut auditu molestus fiat, omnisque adeo expers suavitatis. Interdum autem se ipso verbis melior

Ἰλλὴν αὐτὸς ἑαυτοῦ πολλὰ βελτιῶν ἐνιαχοῦ τοῖς λόγοις πάντα γινόμενος, συμμιγῆ τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξ ἀνομοιοτάτων ἀρμόζων ἀλίσκεται. Οὗτος ἰσχυρίζεται τὴν Ἰσαυρίαν ἀπὸ τοῦ Ἡσαῦ λαβεῖν τὴν ἐπωνυμίαν.

Διέρχεται δὲ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ λόγῳ τὴν Ἄσπαρος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ δυναστείαν· τὴν ἀναρρήσιν δὲ τοῦ Ἄσπαρος Λέοντος, τὸν συμβάντα τῇ πόλει ἐμπρησμὸν, καὶ ὅσα Ἄσπαρι περὶ τούτου ἐπὶ τὸ κοινῆ συμφέρον διαπέπρακται· καὶ περὶ Τατιανοῦ καὶ Βιβιανοῦ, καὶ ὡς περὶ αὐτῶν διηρέχθη Ἄσπαρ καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ ὅσα εἰς ἀλλήλους ἀπεφθέγγαντο· καὶ ὡς ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦτο ἠταιρίασατο τὸ Ἰσαύρον γένος διὰ Ταρασικοδίσσα Ῥουσουμβλαδεώτου, ὃν καὶ Ζήνωνα μετονομάσας γαμβρὸν ἐποίησατο, τὴν προτέραν γυναικα θανάτου νόμῳ ἀποβαλόντα. Καὶ ὡς Ἀρδαβούριος εἰς τὸ ἐναντίον μελετῶν τῷ βασιλεῖ, καὶ αὐτὸς οἰκιοποιήσασθαι τοὺς Ἰσαύρους διενόηθη. Καὶ ὅτι Μαρτίνος, οἰκείος ὢν Ἀρδαβουρίου, μηνύει Ταρασικοδίσσῃ ἄπερ Ἀρδαβουρίῳ κατὰ βασιλείως ἐτύρευετο· καὶ ὡς ἐντέθειν ἐς τὸ τραχύτερον τῆς ἐς ἀλλήλους ὑπονοίας προΐουσης, ἀναιρεῖ Λέων ὁ βασιλεὺς Ἄσπαρα καὶ τοὺς παῖδας, Ἀρδαβούριον καὶ Πατρίκιον τὸν καίσαρα. Ἄλλ' ὁ μὲν καίσαρ τῶν πληγῶν ἀνενεγκῶν, παραδόξως διεσώθη καὶ διέζησεν. Ἄλλα καὶ ὁ ἕτερος τῶν παίδων, Ἄρμενέριχος (supra Ἑρμενάριχος), οὐ συμπαρῶν τῷ φύντι τὸν φόνον τότε διέφυγε. Ταρασικοδίσσαν δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδῃ Λέων ὁ βασιλεὺς ποιεῖται, καὶ μετονομάζει Ζήνωνα, στρατηγὸν τῆς ἐν χειροτονήσας. Καὶ τὰ κατὰ Ἀφρικὴν Βασιλίσκου εὐτυχήματά τε καὶ δυστυχήματα. Καὶ ὡς Λέων πολλὰ βουλευθεὶς καὶ δια-

prorsus evadens, promiscuam historiam ex admodum dissimilibus concinnare deprehenditur. Hic Isauriam ab Esau nomen mutuatum dicere audet.

Primo libro narrat Asparis liberorumque ejus potentiam, et Leonis per Asparem electionem. De urbis conflagratione exorta, quæque hic ab Aspare reipublicæ commodo gesta sint. De Tatiano et Viviano, utque de illis Aspar cum imperatore contenderit, et quæ ac qualia inter eos verba tum jactata sint. Imperatorem ea ex causa cum Isaurorum genere societatem iniisse per Tarasicodissam Rumbladeotam, quem etiam, Zenonem mutato nomine vocatum, generum sibi adscivit, quum is priorem conjugem mortaliū lege amisisset. Ardaburium item, quo imperatori adversaretur, Isauros æque suarum partium facere constituisse: atque Martinum quendam, Ardaburii familiarem, Tarasicodissæ indicasse, quæcumque in imperatorem machinaretur Ardaburium. Quomodo exinde asperius in dies crescente mutua suspicione, Leo imperator Asparem sustulit ejusque liberos, Ardaburium et Patricium Cæsarem; etsi Cæsar excepta plaga, inopinato salvus evasisit, vixitque: et alius item de Aspari filiis, Armenarichus, quod

μηχανησάμενος Ζήνωνα τὸν γαμβρὸν ἀνειπεῖν βασιλέα, τὸν ὑπηκόων μὴ παραδεχομένων, οὐκ ἴσχυσε. Καὶ ὡς πρὸ τελευτῆς αὐτοῦ τὸν ἔγγονον μὲν αὐτοῦ ἐκ Ζήνωνος φύντα τῇ Ἀριάδῃ· καὶ ὡς μετὰ τελευτὴν Λέοντος ὁ παῖς Λέων Ζήνωνα τὸν πατέρα, συναινέσει τῆς βουλῆς, βασιλέα ἔστησε. Λεπτομερῆς τε τῆς Ἰσαύρων γενεαλογίας ἀφήγησις, καὶ ὡς εἶψαν ἀπόγονοι τοῦ Ἡσαῦ, πολλὰ σπουδὴ καὶ διήγησις. Ὅπως τε Ζήνων ὑπὸ Βηρίνης ἀπατηθεὶς, φεύγει γυναικὴ ἅμα καὶ μητρί τῆς πόλεως καὶ τῆς βασιλείας. Καὶ ὡς Βηρίνα, ἐλπιδὶ τοῦ συναφθῆναι Πατρικίῳ τῷ μαγίστρῳ καὶ βασιλεύειν αὐτὸν τὸν γαμβρὸν αὐτῆς φυγαδεύσασα ἐξ ἀπάτης, καὶ αὐτὴ τῆς ἐλπίδος ἐσφαλῆ, τῶν ἔν τέλει Βασιλίσκου τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν ἀνειπόντων βασιλέα. Περὶ τε τῆς Ἰσαύρων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀμυθῆτου σφαγῆς. Καὶ ὡς μετὰ Νέπωτα βασιλέα Ῥώμης Αὐγουστούλου ὁ πατήρ Ὀρέστης Ῥώμης κατεπράξατο βασιλεύειν. Ταῦτα ὁ πρῶτος λόγος.

Ὁ δὲ δεύτερος, ὅπως Πατρικίος ὁ μαγίστρος ὁ Βηρίνη συμφθειρόμενος, ἐπαγανακτήσαντος αὐτῷ Βασιλίσκου, ἀπέβη. Καὶ διὰ τοῦτο Βηρίνα δι' ἔχθρας πρὸς τὸν ἀδελφὸν καταστάσα, καὶ Ζήνωνι διὰ χρημάτων τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν συμπράττουσα, τὰ ἔσχατα ἔπασχεν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ εἰ μὴ διέκλεψεν αὐτὴν Ἀρμάτος ἐκ τοῦ ναοῦ, τάχα ἂν καὶ διεφθάρη. Ὡς Ἀρμάτος τῇ γαμετῇ συνδιαφθειρόμενος Βασιλίσκου, ἐπὶ μέγα δυναστείας ἤρθη. Καὶ ὡς ὕστερον τὸν κατὰ Ζή-

ωνος πιστευθεὶς πόλεμον, ἀπέκλιεν ἐπὶ συνθήκαις δι' Ἰλλου πρὸς αὐτόν. Καὶ εὐδοκιμῶν ἐπὶ Ζήνωνος, ὡς καὶ τὸν υἱὸν Βασιλίσκου καίσαρα ἰδεῖν, ὕστερον ἐκρουρηγῆθη, καὶ ὁ παῖς ἐκ τοῦ καίσαρος εἰς τοὺς ἐν Βλαχέρναις ἀναγνώστας ἐτέλεσεν. Ὡς πρὸ τούτων Βασιλίσκος Μάρκον τὸν ἴδιον υἱὸν καίσαρα ἀνεῖπεν, εἶτα καὶ βασιλέα. Καὶ ὡς Ἰλλους συνέθη Ζήνωνι εἰς φιλίαν, καὶ πάλιν ἀναλαθεῖν παρεσκεύασε τὴν βασιλείαν. Καὶ ὡς καταστασιασθεὶς Βασιλίσκος σὺν τῇ γυναικὶ Ζηνωιδί καὶ τέκνοις καταφεύγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κἀκεῖθεν ἀπάτη Ἀρμάτου ἐκβληθεὶς, ἐξορίζεται εἰς Καππαδοκίαν, εἶτα παγγενεὶ κατασφάζεται. Ὡς Πέτερου τοῦ δυσσεβοῦς τὰς τῆς ἀνατολῆς ταρασσόντος ἐκκλησίας, Καλανδῖονα Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ ἱεῖσθαι Ἀντιοχείας ἀπέστειλε, καὶ δεόμενος χρημάτων ἐκ μνησμάτων ἐπέτυχε. Καὶ πολλοὶ νεωτερίσαντες κατ' αὐτοῦ καὶ ἐαλωκότες δίκην ἔδσαν. Ὡς Ἰλλους πολλὰ τῇ Ῥωμαίων συνήνεγκε πολιτεία, ταῖς τε κατὰ πόλεμον ἀνδραγαθίαις, καὶ ταῖς κατὰ πόλιν φιλοτιμίαις τε καὶ δικαιοπραγίαις. Ὡς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως Νέπωτος Ῥώμης καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ μετ' αὐτὸν Αὐγουστούλου, Ὀδοάκρος Ἰταλίας καὶ αὐτῆς ἐκράτησε Ῥώμης. Καὶ στασιασάντων αὐτῷ τῶν δυσαικῶν Γαλατῶν, διαπρεσθευσασμένων τε αὐτῶν καὶ Ὀδοάκρου πρὸς Ζήωνα, Ὀδοάκρω μᾶλλον ὁ Ζήνων ἀπέκλιεν. Ὡς Ἀλανὸς τις Ἰλλου ἀνελεῖν βουλευθεὶς καὶ πληξάς, Ἐπινίκιον εἶπεν, ὃς ἦν οἰκείος Βηρίνη, τὴν ἀναίρεσιν

abesset tum forte a patre, eadem perinde effugit. Tarsicodissam ergo sibi generum, data Ariadna filia, imperator adscivit, Zenonemque nominatum, exercitus in Oriente ducem creavit. Refert deinde quæ in Africa secunda adversaque gesserit Basiliscus. Leonem quoque multa violentem molientemque, quo Zenonem generum imperatorem renuntiaret, subditis repugnantibus, minime id quidem efficere potuisse, sed paulo ante obitum nepotem ex Ariadna et Zenone natum creasse: ita post Leonis excessum a Leone filio Zenonem patrem, assentiente senatu, esse imperatorem coronatum. Hinc Isaurorum stemina per series descripsit auctor, atque illos esse Esau posteros ac sobolem studiosè persuadere conatur. Ut a Verina deceptus Zeno fugerit cum uxore ac matre ex urbe imperioque: utque Verina spe adjungendi sibi Patricium magistrum, foreque ut imperaret, generum suum Zenonem fugaverit per fraudem; quæ tamen spes eam fefellerit, quum ii qui in magistratu erant, Basiliscum, ejus fratrem, imperatorem renuntiarent. De Isaurorum incredibili Constantinopolitana in urbe cæde, utque post Nepotem, Romanorum imperatorem, Orestes pater Augustulo Romano præfecerit imperio. Et hæc fere libro primo narrat Candidus.

Altero vero libro ista. Patricius magister, qui cum Verina consuetudinem habebat, indignante ipsi Basilisco, periit. Eapropter in fratrem Verina odio concepto, ac Zenonem opibus ad recuperandum imperium adjuvans, extrema quæque a fratre pertulit, ac nisi e templo Harmatus eam clam subduxisset, forte et ipsa e medio sublata fuisset. Cum Basilisci uxore adulteratus Harmatus, ad

summam pervenerat potentiam, adeo ut tandem ei bellum, quod adversus Zenonem gerebatur, creditum fuerit, ad quem tamen certis pactis illi opera conditionibus defecit. Sub Zenone igitur tanti quum esset nominis Harmatus, ut et filium Basiliscum Cæsarem viderit, post nihilominus in frustra discerptus est, et puer ipse ex Cæsare inter lectores in Blachernis profiteri cepit. Basiliscus ante hæc Marcum filium Cæsarem creatar, ac post etiam imperatorem. Illus, cum Zenone conciliata amicitia, imperium eidem recuperare studuit. Basiliscus itaque a seditiosis superatus, cum Zenonide conjugæ ac liberis in templum se recepit, unde Harmati fraudibus extractus, et in Cappadociam relegatus, mox cum tota stirpe cæsus est. Quum Petrus ille impius Orientis turbaret ecclesias, misit Zeno imperator Calandionem, ut Antiochenæ sedis episcopus sacraretur. Quum autem pecunia indigeret imperator, eam ex denuntiationibus sibi comparavit. Multi rebus novis contra illum studentes, capti pœnas dederunt. Multa Illus Romanæ rei publicæ contulit, quum militiæ rebus fortiter gestis, tum domi honestis studiis ac justitiæ cultu. Post interemptum Nepotem, imperatorem Romanum, et ejus successorem Augustulum expulsus, Odoacer Italia atque ipsa adeo urbe potius est. Rebellantibus autem huic Occidentis Gallis, et legatione ab ipsis, aliaque ab Odoacro ad Zenonem missa, in Odoacrum magis Zenonis animus inclinavit. Alanus quidam occidere illum conatus, quum eum percussisset, ab Epinico, qui erat Verinæ domesticus, subornatum se ad eandem ait; itaque traditus Illo Epinicius est, qui data fide et oblivionis et præmiorum, ordine cuncta enarravit, quæ in illum

υποθέσθαι. Καὶ ὡς ἐξεδόθη Ἐπινίκιος Ἰλλου· καὶ ὡς ὑποσχέσει καὶ ἀμνηστίας καὶ εὐεργεσιῶν ἐξείπε πάντα Ἐπινίκιος, ὅσα ἐπεβούλευε Βηρῖνα κατὰ Ἰλλου. Καὶ ὡς Ζήνων Βηρῖναν διὰ τοῦτο ἐκδίδωσιν, ὃ δ' αὐτὴν εἰς φρούριον Κιλικίας ὑπερορίσας ἠσφαλίσατο· ὡς Παμπρεπίῳ τῷ δυσσεβεῖ διὰ Μάρσου Ἰλλους φιλιωθείς, ἅπαντα κατὰ μικρὸν συνέχεε τὰ αὐτοῦ. Ὡς ἐμφύλιος συνέστη Ζήνωνι πόλεμος, ἐξάρχοντος Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου υἱῶν τοῦ βασιλεύσαντος Ῥώμης Ἀνθεμίου, καὶ κρατήσαντος Ζήνωνος δι' Ἰλλου, πρεσβύτερος μὲν Μαρκιανὸς ἐχειροτονήθη, ὃ δὲ Προκόπιος πρὸς Θεοδώριχον τὸν ἐν Θράκῃ διέφυγε. Καὶ ὡς ὑπερορισθεὶς Μαρκιανὸς ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διαφυγῶν ἐτάραξε τὴν κατ' Ἀγκυραν Γαλατίαν· εἶτα συλληφθεὶς εἰς Ἰσαυρίαν διωκίσθη. Καὶ ὡς ἡ πρὸς Ἰλλου ἐχθρα τῷ βασιλεῖ συνέστη καὶ ἠϋξήθη. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ὁ δεῦτερος.

Ὁ δὲ τρίτος ἄλλα τε περιέχει καὶ ὡς εἰς τὸ ἐμφανὲς Ἰλλους ἐπαναστὰς Ζήνωνι βασιλέα Λεόντιον σὺν Βηρῖνῃ ἀνεῖπεν. Ὅπως τε δυσπραγῆσαντες ἐπολιορκήθησαν, καὶ ἀλόντες ἀπετυμήθησαν, καὶ τᾶλλα ἕως τῆς Ζήνωνος τελευτῆς.

2.

Suidas v. Χειρίζω : Κάνδιδος (Κάδδος codd.) ἱστοριογράφος φησὶν ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης, ὃ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλεύσας, περὶ τὴν ἐκστρατείαν τὴν κατὰ Βανδήλων ἄπειρα χρήματα δεδαπάνηκε. Ἦσαν γάρ, ὡς οἱ ταῦτα ἐφανέρωσαν κειρικότες, διὰ μὲν τῶν ὑπάρχων χρυσίου λίτραι τετρακισμύριαὶ πρὸς ἑπτακισχίλιας· διὰ δὲ τοῦ κόμητος τῶν θησαυρῶν ἑπτακισχίλιαὶ πρὸς μυρίας· καὶ ἀργυρίου λίτραι ἑπτακόσiai χιλιάδες, ἅτε τῶν ἀνηλωμένων ἀρχόντων (ἀρχόντων Vales.) ἐκ δημευσίμων, καὶ ἐκ τοῦ βασιλείως Ἀνθεμίου. Cf. Vales. ad Euagrium p. 74.

Verina moliretur. Quare Zeno Verinam Illo tradidit, qui eam in Cilicia castellum ablegavit, atque ita tutum sese reddidit. Illus Pampropio, homini impio, Marsi opera, factus carus, paulatim omnia ipsius negotia perturbavit. Civile Zenoni bellum fuit atque intestinum, insurgentibus Marciano atque Procopio, filiis ejus, qui Romæ imperaverat, Anthemii. Quos quum Illus Zenonis auspiciis devicisset, Marcianus quidem natu grandior ordinatus est presbyter; Procopius vero ad Theuderichum (Triarii filium) in Thraciam confugit. Quin et extorris in Cappadocia Marcianus, fuga elapsus, quæ ad Ancyram pertinet, Galatiam turbavit, donec captus in Isauriam est relegatus. In illum quoque ab imperatore odium conceptum est auctumque. Atque hæc libro secundo prodita.

Tertius deinde liber quum alia continet, tum quomodo palam in Zenonem Illus insurrexerit, Leontiumque imperatorem cum Verina renuntiaverit, utque re infeliciter gesta, obsessi captique capite truncati sunt, aliaque ad exitum usque Zenonis.

2.

Candidus historicus refert a Leone Macello, qui post Marcianum imperavit, in bellum adversus Vandalos infinitam pecuniam erogatum fuisse. Fuerunt enim, testibus illis qui eam administrarunt, per præfectos numerata auri pondo quadraginta septem millia; per Comitum vero largitionum auri librarum septendecim millia, argenti vero septingenta millia, quum sumptus abunde suppeterent partim ex bonis publicatis, partim ex ærario imperatoris Anthemii.

EUSTATHIUS EPIPHANIENSIS.

Eustathius ex Epiphania Syriæ urbe oriundus historiæ epitomen condidit, in qua, sumpto inde ab antiquissimis temporibus exordio, usque ad Anastasii imp. annum duodecimum (502) narrationem deduxit. Opus hoc ex uno fere novimus Euagrio, qui iis locis quibus historiæ profanæ summa capita rebus ecclesiasticis interponit, sæpius ac summa cum laude Eustathii facit mentionem. Neque dubito quin Euagrius historiæ civilis brevitaria sua usque ad an. 502 longe plurima hæuserit ex Eustathii epitome, adeo ut etiam historici, qui majorum operum conditores passim ab eo citantur, ex Eustathio nostro commemorentur (*). Idem lib. V, 24 divisionem operis indicat. Etenim postquam historiæ profanæ scriptores recensuit Characem, Theopompum, Ephorum, Dionysium Halicarnassensem, Polybium, Appianum, Diodorum, Dionem Cassium, Herodianum, Nicostratum, Dexippum, Arrianum; Asinium Quadratum, Zosimum, Priscum, subjicit hæc: Ἐπερ ἅπαντα Εὐσταθίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ ἐπιτέμνηται πανάριστα ἐν δύο τεύχεσιν, ἐνὶ μὲν ἕως ἀλώσεως Ἰλίου, τῷ δὲ ἐτέρῳ ἕως δωδεκάτου ἔτους τῆς Ἀναστασίου βασιλείας. In his verba ἐν δύο τεύχεσιν intelligenda sunt de duobus operis partibus, quarum utramque complures libros continuisse consentaneum est. In priore parte, quæ mythica continebat, præ ceteris secutus erit Characem, quem per multos libros argumentum illud tractasse scimus, atque primo loco inter auctores, quos Eustathius excerpserit, ab Euagrio memorari videmus. De altera parte, quæ a Trojanis temporibus initium cepit, Suidas loquitur in hisce: Εὐστάθιος, αἰτ., Ἐπιφανεύς. Χρονικὴν ἐπιτομὴν (ὠραιότητα add. Eudocia) τῶν ἀπ' Αἰνείου (τοῦ Τρωῶς add. Eud.) μέχρι Ἀναστασίου βασιλείως ἐν τόμοις θ', καὶ ἄλλα τινά. Eudocia pro ἐν τόμοις θ' habet ἐν τόμοις εἴκοσι. Küsterus scribi voluit ἐν τόμοις β', ex Euagrio scilicet. Verum Euagrius duas historiarum

partes, uti dixi, non vero duos libros significare voluisse mihi videtur.—Inter ἄλλα τινά, quæ Eustathius scripsisse dicitur, fortasse fuit historia belli Persici, quod contra Cabadem Anastasii (502—505) gessit. Eam vero historiam ne ultra primum belli annum, qui Amidæ urbis expugnatione clarus erat, deduceret, fato impeditus est. Euagrius I, 19 (fr. 1, ubi de Theodosii II temporibus sermo est): Ἐπερ ἱστορηταὶ μὲν καὶ ἄλλοις, ἐπιτέμνηται δὲ εὖ μάλᾳ κομψῶς καὶ Εὐσταθίῳ τῷ ἐξ Ἐπιφανείας, τῷ Σύρω, δε καὶ τὴν ἄλωσιν Ἀμίδης συνεγράφατο. Idem III, 37 (fr. 6, ubi inter belli Persici initia Theodosiopolis et Amidæ expugnatione commemoratur): Εἰ τῷ δὲ φίλον λεπτιῶς τὰ περὶ τούτων εἰδέναι καὶ τῇ ἀκριβεῖα πάντων ἐπεξελοῦσθαι, Εὐσταθίῳ εὖ μάλᾳ σοφῶς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐς ἀγὰν κομψείας ἱστορηταὶ τε καὶ συγγράμματα δὲ μέχρι τῆς γραφῆς ταύτης ἱστορήσας τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται, δωδέκατον ἔτος τῆς Ἀναστασίου καταλειποῦς βασιλείας. Malala p. 399 (fr. 7): Περὶ οὗ πολέμου Εὐστάθιος. . . συνεγράφατο· ὅστις καὶ εὐθέως ἐτελεύτησε, μῆτε εἰς τέλειον τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ συντάξας.

I.

Euagrius Hist. Eccl. I, 19: Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις Θεοδοσίου ἐπαναστάσεις συχναὶ κατὰ τὴν Εὐρώπην γεγόνασιν, Οὐαλεντινιανοῦ Ῥώμης βασιλεύοντος ἄς καὶ καθέλιε Θεοδόσιος, μεγάλας ἐνάμει ἐκπέμψας κατὰ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν, περικτῆς τε καὶ νηίτη στρατῶ. Οὕτω δὲ καὶ Περσῶν παροινήσαντων κεκράτηκε, βασιλεύοντος αὐτῶν Ἰσδιγέρδου πατρὸς τοῦ Οὐαραράνου, ἧὸς καὶ Σωκράτει δοκεῖ, αὐτοῦ Οὐαραράνου βασιλεύοντος· ὧς καὶ πρεσβευσαμένοις αὐτοῖς εἰρήνην χάρισσασθαι, ἧ καὶ διήρησε μέχρι δύο καὶ δέκα ἐτῶν τῆς Ἀναστασίου βασιλείας. Ἐπερ ἱστορηταὶ μὲν καὶ ἄλλοις, ἐπιτέμνηται δὲ εὖ μάλᾳ κομψῶς καὶ Εὐσταθίῳ τῷ ἐξ Ἐπιφανείας, τῷ Σύρω, δε καὶ τὴν ἄλωσιν Ἀμίδης συνεγράφατο. Euagrius exscripsit Nicephorus Callist. Hist. Eccl. XIV, 57, p. 579 ed. Paris.

Ἰσδιγέρδου πατρὸς τοῦ Οὐαραράνου] His menda subest, quæ in errorem induxit diligentis-

1.

Ejusdem Theodosii temporibus crebræ in Europa rebelliones exstiterunt, dum Valentinianus Romæ imperium administraret. Quas Theodosius oppressit missis integribus auxiliis tam pedestris quam navalis exercitus. Persas quoque insolentia elatos (quorum tunc rex erat Isdigerdus pater (l. filius) Vararanis, sive, ut Socrati placet, Vararanes

ipse) usque adeo superavit, ut pacem ipsis per legatos poscentibus concederet, quæ ad duodecimum annum Anastasii permansit. Quæ res tum ab aliis scriptoribus prodita sunt, tum ab Eustathio Epiphaniensi Syro admodum eleganter in compendium sunt redactæ. Qui quidem Amidæ quoque urbis expugnationem scripsit.

simum Tillemontium *Hist. des emp.* VI, p. 44. 45. 610. Etenim Isdigerdum I (398—419), patrem Vararanis, omnino nullum contra Romanos suscepisse bellum diserte testatur Agathias IV, 27. Filius vero ejus Vararanes V (419—439 vel 440) bellum intulit Theodosio II, qui etsi armis superior esset, ipse tamen primus legatos de pace ineunda ad Persas misit (Socrates c. 18, p. 357, C. Theophanes p. 134 ed. Bonn.). Pax illa facta est an. 422 in annos centum (Sozom. IX, 4, p. 805, A). At duodeviginti fere annis post foedera rupta, bellumque instauratum, sive eodem adhuc regnante Vararane (ut Procopius De bell. Pers. I, 2, et Agathias IV, 27 tradunt), sive sub initio regni Isdigerdis filii, ut Eustathius noster dicit (probabilius utique, v. Tillemont. p. 611), ac statuisse videtur Chron. Marcellini, ubi res ponitur in an. 441. Hinc deinceps usque ad Anastasii annum duodecimum de bellis inter Romanos Persasque gestis nihil innotuit, ac revera eousque pacem fuisse testatur Eustathius. Patet igitur apud Euagrium non de bello anni 422, sed de bello anni 441 cogitandum esse; idque vel inde colligas, quod in antecedente capite Euagrius de Attila Hunnorum rege (ab an. 433) verba facit. Consequitur pro Ἰσδιγέρδου πατρὸς leg. esse Ἰσδιγ. υἱοῦ, nisi forte ipsius Euagrii errorem esse mavelis. Denique pro παροινησάντων leg. propono παρασπονδησάντων.

2.

Euagrius II, 15 : Λέων δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδνῃ προσλαμβάνεται Ζήνωνα, Ἀρικμηῆσον μὲν ἐκ σπαργάνων καλούμενον, μετὰ δὲ τοῦ γάμου καὶ τὴν προσηγορίαν προσκτησάμενον ἐκ τινος παρὰ τοῖς Ἰσαύροις ἐς μέγα κλέος ἐληλυθότος, οὕτως προσαγορευομένου. Ὅθεν δὲ προσήχθη οὗτος ὁ Ζήνων, τίνος τε χάριν πάντων παρὰ τοῦ Λέοντος προὔκριθη, Εὐσταθίῳ ἐκτέθειται τῷ Σύρω.

2.

Leo Zenonem sibi generum adscivit, data ei in conjugium Ariadna filia. Qui quum ab incunabulis Aricmesius dictus esset, simul cum nuptiis nomen Zenonis assumpsit, ex quodam viro ita appellato, qui apud Isauros ad summam gloriam pervenerat. Undenam vero hic Zeno ad tantum fastigium processerit, et qua de causa Leo cunctis eum praelulerit, ab Eustathio Syro relatum est.

3.

Insurrexit adversus Zenonem Theuderichus (*Triarii* f.), natione Gothus; collectisque in Thracia suis copiis, expeditionem suscepit adversus Zenonem. Et quum cuncta quæ obvia erant, usque ad fauces Ponti late vastasset, parum abfuit quin ipsam urbem regiam caperet. Cepissetque omnino, nisi quidam ex ejus familiaribus, donis corrupti, ipsum interficere moliti essent. Itaque ille, cognita suo-

Ἀρικμηῆσον] Ἀρικμηῆσιον cod. Florent Nomen corruptum. Apud Candidum Isaurum (cujus v. fr.) vocatur Ταρσικωδίσσας. Apud Agathiam IV, 29 : Ζήνων. ὅς δὴ πρῶν Ταρσισκωδίσσας; sic legebatur ante Niebuhrium, qui scripsit Ταρσικωδισαῖος e cod. Rhedig., ubi Τάρασις Κωδιαῖος; similiter in Chronico Pasch. p. 599, 12, ed. Bonn. legitur : Ζήνων ὁ Κωδισσεὺς ὁ Ἰσαυρος. In epistola Verinæ Aug. ap. Theophanem p. 200, 11 Bonn. : Τρῆσκαλισαῖον τὸν μετακληθέντα Ζήνωνα. — ἕκ τινος] Intellige Flavianum Zenonem, consulem an. 448, et Magistrum militum in Oriente. V. Priscus fr. 8 extr. 12. 14. 15. Tillemont. l. l. VI, p. 109. 114. 229.

3.

Idem III, 25 : Ἐπανίσταται δὲ τῷ Ζήνωνι καὶ Θεοδέρχως Σκύθης ὄν γένος, καὶ τὰς οἰκείας δυνάμεις ἀνὰ τὴν Θρακίῳν ἀθροίσας ἐπιστρατεύει κατὰ τοῦ Ζήνωνος, καὶ μέχρι στόματος τοῦ Πόντου δηρώσας τὰ ἐν ποσὶ χωρία μικροῦ τὴν βασιλείον εἶλε πόλιν, εἴ γε μὴ τινες τῶν ἐς τὰ μάλιστα αὐτῷ ἐπιτηδείων ὑπαχθέντες ἐβουλεύσαντο αὐτὸν ἀνελεῖν. Ὅς ἐθελοκακοῦντας τοὺς οἰκείους ἐγνωκώς, ἐς τοῦπίσω μὲν ἀποχωρεῖ· οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον τοῖς ἀπελοῦσι συναριθμεῖται. Λέξω δὲ καὶ τὸν τῆς τελευταίας τρόπον, ὧδε γενομένον. Δόρυ διηγυλημένον πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῷ μετῴρωρητο σχῆμα βαρβαρικόν. Εἶτα διακινήσας τὸ σῶμα βουληθεὶς, ἵππον ἀχθῆναι προσέταχεν· ἀναβολεῖ δὲ οὐκ εἰθιῶς χρῆσθαι, τῷ ἵππῳ προσήλατο. Ὁ δὲ, ἀγελαῖός τις ὢν καὶ ὑβριστής, οὕτω περιβάδην Θεοδέρχου καθίσαντος, μετεωρίζει τὴν πρόσθε πόδε, τῷ ὀπισθίῳ μόνῳ ἀκροβατῶν, ὡς διαφιλονεικοῦντα τὸν Θεοδέρχον, καὶ μῆτε τῷ χαλινῷ ἀνασειράζειν τὸν ἵππον τολμῶντα, ὡς ἂν μὴ ἐμπέσοι γε αὐτῷ, μῆτε τῆς ἕδρας βεβαίως ἀντεχόμενον, [ἐν τῷ] τῆδε κἀκεῖσε περιδονεῖσθαι διασεῖσαι τὴν αἰχμὴν, ταύτην τε ἐπ' αὐτὸν ἐνεχθῆναι πλαγίαν, καὶ τὴν πλευρὰν κατατραῶσαι· ἔνθεν τε κλινίρη γενομένου καὶ βραχέας ἡμέρας ἀρέσαντα, τὸν βίον ἐκ τοῦδε τοῦ τραύματος καταστρέψαι. Cf. Marcellin. Chron. ad

rum malevolentia, retro abscessit. Neque multo post vitam cum morte commutavit. Mortis autem genus quale fuerit, exponam. Hasta amentata ante illius tabernaculum suspensa erat more barbarico. Forte igitur quum corpus exercere vellet, equum sibi adduci jussit. Quumque stratoris auxilio haudquaquam uti soleret, ipse in equum insiliit. Equus vero, utpote indomitus ac ferox, quum Theuderichus ipsum ambabus tibiis nondum amplexus esset, anterioribus pedibus in sublime elatis, posterioribus duntaxat insistere atque ingredi cœpit. Adeo ut Theuderichus cum equo suo certans, ac neque illum freno retrahere ausus, ne retractus supra ipsum caderet, neque in sella firmiter inhærens, hac et illac circumageretur, hastæque cuspidem impelleret : quæ in eum oblique impacta latus ejus vulneravit. Inde igitur in lectum delatus, quum paucos dies supervixisset, ex eo vulnere discessit.

an. 481 (Placidio solo cons.) : *Theodorichus, Triarii f., rex Gothorum, adscitis suis usque ad Anaplum, quarto urbis milliario advenit; nulli tamen Romanorum noxius continuo reversus est. Porro in Illyricum properans, dum inter suorum moventia plaustra progreditur, jacentis super carpentum teli acumine et pavescentis equi sui impulsionem fixus transverberatusque interiit. Cf. Tille-*

mont. VI, p. 499. 505.

Cap. 26. Μετὰ δὲ ταῦτα διενεχθεὶς πρὸς Ζήωνα Μαρκιανός, παῖς μὲν Ἀνθεμίου τοῦ Ῥώμης βασιλεύσαντος, κῆδος δὲ πρὸς Λέοντα τὸν βεβασιλευκότα πρότερον ἐσχηκώς, ἐπεὶ τὴν νεωτέραν αὐτοῦ θυγατέρα Λεοντίαν ἐσωκίσατο, τυραννεῖν ἐπειρᾶτο· καὶ μάχης ἰσχυρῆς περὶ τὰ βασιλεία συρραγείσης καὶ πολλῶν ἐκατέρωθεν πεπτωκότων, τρέπει τοὺς ἐναντίους ὁ Μαρκιανός, καὶ τῶν βασιλείων ἐγκρατῆς γέγονεν ἄν, εἰ μὴ τὸν καιρὸν παρήκεν, ἐς αὔριον τὴν πρᾶξιν ἀναβαλλόμενος· δῆρυκτῆς γὰρ ὁ καιρός, καὶ παρὰ πόδας μὲν ἰὼν ἴσως ἀλίσκεται· ἐπὶ δὲ τὴν λαβὴν διαδράσσει, μετεωροπορεῖ, γελᾷ τε τοὺς διώκοντας, ἐφικτὸς αὐτοῖς λοιπὸν οὐκ ἀνεγόμενος εἶναι· ὅθεν ἀμέλει οἱ πλάσσει καὶ ζωγράφου κόμην ἔμπροσθεν καθέντες αὐτῷ, τὴν κεφαλὴν ὅπισθεν ἐν χρῆθι ξυρῶσιν· εὖ μάλᾳ σοφῶς αἰνιτιζόμενοι ὡς ὀπισθόπους μὲν τυγχάνων τῷ κατειμένῳ τῆς κόμης ἴσως κρατεῖται, ἔμπροσθόπους δὲ γενόμενος τέλειον διαφεύγει, οὐκ ἔχων ὄψω κρατηθεῖ τῷ διώκοντι. Ὅπερ καὶ ἐπὶ Μαρκιανῷ γέγονε, τὸν μὲν εὐθετον αὐτῷ καιρὸν ἀπολέσαντι, ἐξευρεῖν δὲ τοῦτον λοιπὸν οὐ δυναθέντι. Ἄνὰ γὰρ τὴν ἐξῆς πρὸς τῶν οἰκείων καταπροδοθεὶς, καὶ μόνος ἀποληρθεὶς πέφευγεν ἄνὰ τὸ τέμενος τῶν ἁγίων ἀποστόλων· ἐκεῖθιν τε πρὸς βίας ἀφελκυ-

σθεῖς, εἰς Καισάρειαν πόλιν (εἰς τὸ Παπουρίου Καστέλλιον Theoph.) τῶν Καππαδοκῶν ἐξοικίζεται. Καὶ τισι μοναχοῖς συναγελαζόμενος, ὕστερον ἐφωράθη λαθεῖν ἐθέλων. Καὶ πρὸς τοῦ βασιλέως εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ἐκπεμφθεὶς, καὶ τὴν κόμην ἀποθέμενος πρεσβύτερος χειροτονεῖται. Γέγραπται ταῦτα κομψῶς Εὐσταθίῳ τῷ Σύρῳ. Cf. Theophanes p. 196 sq.; qui eodem modo hæc narrat post memoratam necem Theoderichi.

4.

Idem ib. c. 27 : Ὁ αὐτὸς γράφει τὸν Ζήωνα καὶ Βηρίην τῇ πενθερᾷ μυρίας ἐπιβουλὰς βῆσαι· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ πρὸς τὴν Κιλικίαν ἐκπέμψαι χώραν. Ὑστερον δὲ μεταβῆναι ταύτην πρὸς τὸ Παπρίου λεγόμενον φρούριον, Ἰλλου τυραννήσαντος, αὐτῷ τε τὸν βίον ἐκλιπεῖν. Καὶ τὰ κατὰ Ἰλλου δὲ γράφει μάλᾳ λογίως ὁ Εὐστάθιος, ὅπως πρὸς τοῦ Ζήωνος ἐπιβουληθεὶς διέφυγε, καὶ ὅπως ὁ Ζήων τὸν ἀποσφάζει τοῦτον προσαχθέντα ἐς θάνατον ἐκδέδωκε, μισθὸν τῆς ἀποτυχίας τὴν τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴν αὐτῷ παρασχών· ὃν καὶ στρατηγὸν ὁ Ζήων τῶν ἐφών ἀποδείκνυσσι δυνάμεων, τὸ λαθεῖν πραγματευόμενος. Ὅ δὲ Λεόντιον προσεταιρισάμενος, Μάρσον τε οὖν, ἀνδρα δόκιμον, καὶ Παμπρέπιον, ἀνὰ τὰ τῆς ἐώας γέγονε μέρη. Εἶτα τὴν Λεοντίου ἀνάρρησιν τὴν ἐς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας γενομένην· ὅπως τε καὶ οὗτοι τῆς τυραννίδος ἀπάναντο, Θεουδερῖχου κατ' αὐτῶν ἐκπεμφθέντος, ἀνδρὸς Γόθου τὸ γένος ὑπάρχοντος, παρὰ Ῥωμαίοις τε αὐ ἐπισήμου, μεθ' ἡμεδαπῆς τε καὶ ἀλλοδαποῦς δυνάμεως. Ἀναγράφει μάλᾳ σοφῶς ὁ αὐτὸς Εὐστάθιος καὶ τοὺς δειλαίως ἀνηρημένους πρὸς Ζήωνος ἀντὶ τῆς ἐς αὐτὸν εὐνοίας· καὶ

Post hæc Marcianus, filius Anthemii ejus qui Romæ imperavit, affinis autem Leonis, qui ante Zenonem imperium rexerat, cujus etiam filiam natu minore, Leontiam nomine, uxorem duxerat, a Zenone dissidens, tyrannidem arripere conatus est. Commissaque gravi pugna circa palatium, et plurimis ex utraque parte caesis, Marcianus adversarios in fugam vertit. Eodemque impetu palatium occupavisset, nisi, re in crastinum diem dilata, opportunitatem e manibus elabi sivilisset. Volucris enim est occasio. Et dum ad pedes quidem advolat, forsitan apprehendi potest; ubi vero manus effugerit, in sublime avolat, ridetque eos qui ipsam insequuntur, nec amplius ad eos advolare sustinet. Itaque pictores et statuarii comam ei a fronte dimittunt, et occipitium ad cutem usque radunt: prudenter admodum subindicantes, occasionem quamdiu quidem a tergo imminet, comâ decessâ facile apprehendi posse; quando autem præcedit, penitus effugere, nullam ansam, qua capiatur, præbentem insequentibus. Quod quidem tunc accidit Marciano: qui quum occasionem ipsi oblatam elabi sivilisset, eandem postea recuperare non potuit. Postero enim die a suis proditus, et solus relictus, confugit ad basilicam sanctorum apostolorum. Unde per vim extractus Cæsaream Cappadociæ relegatur. Ibi quum se monachis quibusdam aggregavisset, postea fugam meditari

deprehensus est. Quam ob causam ab imperatore Tarsum Ciliciæ deportatus, de tonsâ comâ presbyter est ordinatus. Atque hæc quidem ab Eustathio Syro scripta sunt elegantius.

4.

Idem Eustathius scribit Zenonem innumeras insidias adversus Verinam socrum suam struxisse, tandemque eam in Ciliciam relegasse. Postea vero, quum illius tyrannidem occupasset, Verina in Papirium castrum migravit, ibique excessit e vita. Res præterea illi ab eodem scriptore elegantissime exponuntur, quemadmodum, quum a Zenone insidias appetitus fuisset, effugerit; atque Zeno eum quem ad interficiendum illum submisserat, illo necandum tradiderit, capitis amputationem mercedis loco ei rependens, eo quod conatu excidisset. Illum quoque magistrum Orientalis militiæ renuntiavit, studens ut occultæ essent insidiæ quas illi comparaverat. Illus vero, adscito in societatem Leontio et Marso, viro egregio, ac Pamprepio, ad Orientis partes perrexit. Refert deinde idem Eustathius, quomodo Leontius apud Tarsum Ciliciæ imperator nuncupatus sit; et quomodo isti tyrannidis suæ fructum perceperint, quum Theuderichus, vir natione Gothus, et qui apud Romanos erat illustris, adversus eos missus esset cum exercitu Romanorum simul ac barbarorum. Idem Eustathius ele-

ὅτι γε ὁ Θεοδέρικος τῆς ἐπιβουλῆς Ζήνωνος αἰσθόμενος, ἐπὶ τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην ἀναχωρεῖ· τινὲς δὲ φασιν ὡς καὶ ὑποθήκη Ζήνωνος. Καὶ Ὀδοάκρον μάχη κρατήσας, ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Ῥώμην ποιεῖται, βῆγα προσονομάσας ἑαυτὸν. Cf. uberem narrationem Theophanis p. 197 sqq. Plura apud Tillemont. VI, p. 509 sqq. 519 sqq.

5.

Idem III, 29 : Τοῦ Ζήνωνος τοῖνον ἀπαιδός τελευτήσαντος ἐπιληψίας νόσῳ μετὰ ἑβδόμον καὶ δέκατον ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἤλπισε μὲν Λογγίνος ὁ τούτου ἀδελφὸς εἰς μέγα δυνάμειος προκεχωρηκῶς, τὴν βασιλείαν ἑαυτῷ περιθῆσιν· οὐ μὴν τῶν δοκηθέντων ἔτυχε. Ἡ γὰρ Ἀριάδνη Ἀναστασίῳ τὸν στέφανον περιτίθεισιν, οὕτω μὲν ἦκοντι ἐς γερουσίαν, ἐν δὲ τῇ λεγομένῃ τῶν σιλεντιαρίων σχολῇ καταλεγόμενῳ. Ἱστορεῖ δὲ οὖν ὁ Εὐστάθιος μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Διοκλητιανοῦ βασιλείας ἐς τὴν Ζήνωνος τελευτὴν καὶ τὴν ἀνάρρησιν Ἀναστασίου ἔτη διελευθῖν ἑπτὰ καὶ διακόσια· ἀπὸ δὲ τῆς Αὐγούστου μοναρχίας ἔτη δύο καὶ λ' καὶ πεντακόσια πρὸς μῆσιν ἑπτὰ· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης ἀρχῆς ἔτη δύο καὶ τριάκοντα καὶ ὀκτακόσια ὁμοίως πρὸς μῆσιν ἑπτὰ· ἐκ δὲ τῆς τῶν Ῥωμαίων καὶ Ῥωμύλου βασιλείας ἔτη δύο καὶ πενήκοντα [add. καὶ διακόσια] καὶ χίλια καὶ πρὸς γε μῆνας ἑπτὰ· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλώσεως Τροίας ἔτη ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα καὶ ἐξηκόσια καὶ χίλια πρὸς μῆσιν ἑπτὰ. Οὗτος ὁ Ἀναστάσιος πατρίδα τὴν Ἐπίδαμον ἔχων, [ἦ] Δυρράχιον νῦν προσηγόρευται, τὴν τε Ζήνωνος βασιλείαν καὶ γαμετὴν τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος, τὴν Ἀριάδνην ἐσοικίζεται· καὶ

ganti admodum stylo caedem eorum describit, quos Zeno crudeliter necari jussit, hanc eis mercedem rependens benevolentiae qua ipsum complexi fuerant : et quomodo Theuderichus, quum Zenonis adversus ipsum insidias comperisset, Romam se contulit. Alii dicunt Zenonis suasu id a Theudericho factum fuisse. Qui conserto proelio quum Odoacrum superasset, Romam sub potestatem suam redegit, regis nomine sibi assumpto.

5.

Quum Zeno post septimum decimum imperii sui annum ex comitali morbo absque liberis decessisset, Longinus quidem ejus frater, qui ad magnam potentiam pervenerat, in spem venit se imperium facile occupaturum esse. Sed tamen voti sui haudquaquam compos factus est. Etenim Ariadne coronam imposuit Anastasio, qui, nondum in senatorium ordinem adlectus, in silentiariorum adhuc schola militabat. Porro Eustathius scribit ab exordio imperii Diocletiani ad Zenonis obitum et nuncupationem Anastasii annos fluxisse 207; a principatu autem Augusti annos 532 mensesque septem; ab Alexandri autem Macedonis regno annos 832 et menses septem; a Romanorum et Romuli regno annos 1252 mensesque septem; a Trojae denique expugnatione annos 1686 cum septem mensibus. Hic Anastasius, ortus ex urbe Epidamno, quae nunc Dyrrhachium dicitur, imperium simul et Zenonis uxorem Ariadnam accepit.

πρῶτα μὲν Λογγίνον Ζήνωνος ἀδελφὸν, τὴν τοῦ μαγίστρου ἀρχὴν διέποντα, ὃν ἡγεμόνα τῶν ἐν τῇ αὐτῇ τάξεων οἱ πρόσθεν ἐκάλουον, ἀνὰ τὴν ἐνεγκαμένην ἐκπέμπει· εἶτα δὲ καὶ πολλοὺς ἐτέρους Ἰσαύρους, τοῦτο δῆθεν αἰτήσαντας. Zeno mortuus est an. 491. Anni epocharum, quas Euagrius affert, parum accurate notati, De Longino etc., v. Theophan. p. 210 sq. Tillemont. VI, p. 533 seq. 542 sq. 648 sq.

6.

Idem III, 35 : Οὐκ ἀπὸ δὲ τρόπου (τόπου?) καθ' ἣν ἐτύχομεν προκαταβεληκότες ὑπόσχεσιν, καὶ τὰ ἕτερα λόγου ἄξια ὑπὸ τοῖς Ἀναστασίου χρόνις γεγενημένα συναΐσι τῇ ἱστορίᾳ. Λογγίνος, ὁ Ζήνωνος θραιμικός, τὴν ἐνεγκαμένην, ὡς προδεδήλωται (προδεδήγηται v.g.), κατελιγῶς, τὸν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα πόλεμον ἀναφανδὸν ἀναζώννυται. Καὶ πολλῶν ἔνθεν τε κἀκεῖθεν συναθροισθέντων δυνάμειων, μεθ' ὧν καὶ Κόνων ἐτύγχανεν ὢν, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀπαμείᾳ τῶν Σύρων ἐπαρχίας γεγονώς, τοῖς Ἰσαύροις ὡς Ἰσαυρος συνεστράτευσεν, τέλος ἐπιτίθεται τῷ πολέμῳ, τῶν μὲν Ἰσαύρων τῶν συστρατευσάντων τῷ Λογγίνῳ πανωλεθρίᾳ φθαρέντων, τῶν δὲ κεφαλῶν Λογγίνου καὶ Θεοδώρου πρὸς Ἰωάννου τοῦ Σκύθου σταλειστῶν ἀνὰ τὴν βασιλέως πόλιν· ἃς καὶ ἐν κόντοις περιαρτήσας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς καλουμέναις Σουκαῖς ἀντιπέραν τῆς Κωνσταντίνου κειμέναις ἐπήρωρησεν, ἡδὺ θέαμα τοῖς Βυζαντινοῖς ἀνθ' ὧν κακῶς πρὸς Ζήνωνος καὶ τῶν Ἰσαύρων ἐπεπόνθεσαν. Καὶ ὁ ἕτερος δὲ Λογγίνος τὸ πολλὸν τῆς τυραννίδος συνέχων ὁ ἐπίκλην Σελινούντιος, καὶ Ἰνδης σὺν αὐτῷ, πρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην κυρτοῦ στέλλονται

Ac primum quidem Longinum, Zenonis fratrem, qui magistri dignitatem gerebat, quem antiqui praefectum officiorum palatii appellabant, in patriam amandavit. Multis item aliis Isauris, qui ab ipso id petebant, ad suos redeundi copiam fecit.

6.

Non ab re fuerit, si res quoque ceteras, quae Anastasii temporibus acciderunt, juxta id quod antea polliciti sumus, subtexamus. Longinus, Zenonis frater, quum in patriam suam, sicut antea memoratum est, advenisset, palam adversus imperatorem bellum suscepit. Plurimis igitur collectis utrimque copiis, in quibus erat etiam Conon, Apameae in Syria olim episcopus, qui una cum Isauris, utpote Isaurus, militabat, bellum tandem hujusmodi exitu terminatum est. Isauri qui una cum Longino militaverant, omnes ad interfectionem caesi; Longini vero ac Theodori capita ab Joanne Scytha Constantinopolin missa sunt. Quae imperator contis suffixa circumferri et in suburbano Syensi, quod ex adverso Byzantii situm est, suspendi jussit: quod spectaculum Constantinopolitanis gratissimum fuit, ob mala quae a Zenone et ab Isauris perpessi fuerant. Alter vero Longinus, cognomento Selinuntius, praecipuum robur tyrannicae factionis, et cum illo Indes, ab Joanne, cognomento Gibbo, vivi capti sunt, et ad imperatorem Anastasium missi. Quae res et imperatorem et populum Constan-

τῷ Ἀναστασίῳ ζυγῆται· ὁ μάλιστα τόν τε βασιλέα τοὺς τε Βυζαντίους θεράπευε, θριάμβου δίκην ἀνά τὰς λεωφόρους τῆς πόλεως ἀνά τε τὴν ἵπποδρομίαν Λογγίνου τε καὶ Ἰνδοῦ περιερχθέντων, καὶ τῶν ἐκ σιδήρου πεποιημένων ἀλύσεων ἀνά τοὺς αὐχένας καὶ τὰς χεῖρας περιβεβλημένων. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ καλούμενα πρῶν Ἰσαυρικὰ τοῖς βασιλικῶς ἐννήχθη θησαυροῖς· ἦν δὲ ἄρα τοῦτο χρυσίον ἐς ἕκαστον ἔτος τοῖς βαρβάροις χορηγούμενον, πεντακισχίλιας ἔλκον λίτρας. Cf. Theophan. p. 216. 224. Tillemont. l. 1. p. 549.

Cap. 36. Ἐπεκώμασαν οὐκ εἰς τὸ συνοῖσον σφίσι κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας καὶ οἱ Σκηῆται βάρβαροι, τὰ τε τῆς μέσης τῶν ποταμῶν τὰ τε τῆς Φοινίκης ἐκατέρας καὶ τὰ Παλαιστίνων ληισάμενοι πράγματα. Οἵπερ κακῶς παρὰ τῶν ἑκασταχοῦ στρατηγούντων παθόντες, ὕστερον τὴν ἡσυχίαν ἤγαγον, πρὸς Ῥωμαίους πασσοῦσι σπεισάμενοι. Cf. Theophan. p. 217 sq.; Nonnosii Exc. ap. Photium; Tillemont. p. 351.

Cap. 37. Ἀλλὰ καὶ Πέρσαι παρασπονδήσαντες ὑπὸ Καβάδῃ τῷ βασιλεῖ, καὶ τὰ οἰκεία καταλειπότες ἦθῃ, πρῶτα μὲν Ἀρμενίους ἐπεστράτευσαν, καὶ πολίχνιον ἐπίκλιν Θεοδοσιούπολιν ἐλόντες, ὡς Ἀμιδαν πόλιν ὄχυράν τῆς μέσης τῶν ποταμῶν ἀφικνούνται, καὶ ταύτην ἐκπολιρκήσαντες ἔλκον. Καὶ αὖθις ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς πολλοῖς ἀνενώσατο πόνοις. Εἴ τῳ δὲ φίλον λεπτῶς τὰ περὶ τούτων εἰδέναι καὶ τῇ ἀκριβεῖα πάντων ἐπεξελεῖν, Εὐσταθίῳ εὖ μάλα σοφῶς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐς ἄγαν κομψείας ἱστορήται τε καὶ συγγέγραπται· ὅς μέχρι τῆς γραφῆς ταύτης ἱστορήσας, τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται, δωδέκατον ἔτος τῆς

Ἀναστασίου καταλειπὸς βασιλείας. Cf. Theophan. p. 222 sq. Procop. Bell. Pers. I, 7, De ædif. III, 5; Marcellin. Chron. ad an. 502 (Probo et Avieno coss.); Tillemont. p. 560 sq.

7.

Malala p. 398, 11 ed. Bonn. : Ἐπι δὲ τῆς αὐτοῦ (Ἀναστασίου) βασιλείας παρελήφθη Ἀμιδα, μητρόπολις ὄχυρά πάνυ τῆς Μεσοποταμίας, καὶ Θεοδοσιούπολις, πολέμῳ ληφθεῖσα ὑπὸ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, ἐπελθόντος τοῦ βασιλέως μετὰ δυνάμειος πολλῆς. Ἐλαθε δὲ παραλήπτου ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Περσῶν Κωνσταντίνου, στρατηγὸν Ῥωμαίων δυνατὸν, φυλάττοντα τὴν αὐτὴν Θεοδοσιούπολιν, καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς· οἵτινες καὶ ἐτελεύτησαν ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι. Καὶ ἐπεστράτευσεν κατὰ Περσῶν ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεὺς, πέμψας Ἀρεόβινδον τὸν Δαγαλαίφου υἱὸν, στρατηλάτην ἀνατολῆς, τὸν ἀνδρα Ἰουλιάναν, καὶ Πατρίκιον, στρατηλάτην τοῦ μεγάλου πραισέντου, καὶ Ὑπάτην, στρατηλάτην πραισέντου, τὸν υἱὸν Σεκουδίνου τοῦ πατρίκιου, καὶ τὸν πατρίκιον Ἀππίονα, ποιήσας αὐτὸν ἐπαρχὸν τῶν πραιτωρίων ἀνατολῆς, καὶ πλῆθος ἄπειρον στρατιᾶς μετ' αὐτῶν περικῆς καὶ ἱππικῆς δυνάμειος. Καὶ συνέβαλον μετ' ἀλλήλων τὰ ἀμφοτέρα τάγματα, καὶ ἐσφάγησαν πολλοὶ καὶ ἔπεσον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Περὶ οὗ πολέμου Εὐστάθιος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο· ὅστις καὶ εὐθέως ἐτελεύτησε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ συντάξας.

finopolitanum magnopere recreavit, quum Longinus et Indes, tanquam in triumphali pompa, per vicus urbis et in circo traducerentur, catenas ferreas collo ac manibus circumjectas gestantes. Ex eo tempore munera, quæ vocabantur Isaurica, in principis ærarium inferri cœpere. Id erat aurum, quod barbaris quotannis pendebatur, librarum scilicet quinque millia.

Sed et barbari quos Scenitas vocant, non sine suo ipso- rum damno insultarunt imperio Romano, Mesopotamiam et utramque Phœnicen et Palæstinam provincias depopulati. Verum a ducibus Romanis, qui in singulis provinciis erant, gravi clade affecti, postmodum quievere, quum universa gens pacem cum Romanis fecisset.

Persæ quoque, regnante apud ipsos Cabade, fœdus rupere, et, relictis propriis sedibus, primum in Armeniam cum exercitu invaserunt. Quumque oppidulum Theodosiopolin cepissent, Amidam versus, quæ urbs Mesopotamiæ est satis munita, iter fecere. Hanc quoque diuturna obsidione cinctam tandem ceperunt. Sed imperator Romanorum, non sine magno labore, eam postmodo instauravit. Quodsi quis singula accurate cupit cognoscere, et diligentem cunctorum, quæ gesta sunt, narrationem perlegere, is Eustathium legat, qui luculentissime et summo cum labore

maximaque elegantia harum rerum historiam conscripsit. Qui quum usque ad hæc tempora historiam suam perduxisset, excessit e vita, res gestas anno imperii Anastasii duodecimo persecutus.

7.

Anastasio imperante, Persarum rex Coades (*Cabades*), ingenti exercitu instructus, Theodosiopolin atque Amidam, munitissimam Mesopotamiæ metropolin, bello cepit. Constantinum quoque ducent Romanorum fortissimum et urbis Theodosiopolitanæ custodem, cum pluribus aliis captivum abduxit, qui diem suum omnes in Perside obierunt. Imperator itaque Anastasius bellum Persis intulit, in expeditionem hanc missis Areobindo Dagalaiphi filio, Julianæ conjugæ et militum in Oriente magistro, Patricio magni Præsentis duce, et Hypate Secundini patricii filio, Præsentis militiæ magistro, et Appione patricio, quem prætorio in Oriente præfectum constituit: horum sub ductu exercitum emisit pedestribus et equestribus copiis instructissimum. Prælio autem commisso quamplurimi utrimque ceciderunt. Belli autem hujus historiam exorsus est sapientissimus Eustathius chronographus; quam tamen morte præoccupatus ad exitum non perduxit.

HESYCHIUS MILESIUS.

Suidas : Ἡσύχιος Μιλήσιος, υἱὸς Ἡσυχίου δικηγόρου καὶ Φιλοσοφίας, γεγονὸς ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως. Ἐγγραψεν Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, οὗ ἐπιτομὴ ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον. Καὶ Χρονικὴν ἱστορίαν, ἣν τινα διείλε εἰς ἕξ διαστήματα (οὕτω γὰρ καλεῖ ἕκαστον βιβλίον), ἐν οἷς ἐμφέρονται αἱ κατὰ καιροὺς πράξεις τῶν Ῥωμαίων βασιλέων καὶ αἱ δυναστεῖαι τῶν κατὰ ἔθνος κρατησάντων τυράννων καὶ τὰ κατὰ τὸ Βυζάντιον πραχθέντα ἕως τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, τοῦ ἐπονομαζομένου Δικόρου. Εἰς δὲ τὸν πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ λαμπάντων ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων οὐδεὸς μνημονεύει· ὡς ἐκ τούτων ὑπόνοιαν παρέχειν, μὴ εἶναι αὐτὸν Χριστιανόν, ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεον.

Igitur Hesychius, qui a dignitate *Illustris*, Ἰλλούστριος, vocari solet, patriam habuit Miletum, patrem Hesychium, matrem denique, si veteres Suidæ editiones sequimur, *Sophiam*. Verum pro vulgata καὶ Σοφίας optimi Suidæ codices ABVE præbent καὶ φιλοσοφίας. « Nec temere, Bernbardus ait, præsertim quum in Labbæi Glossis Basil. exstet ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ φιλοσοφῆσας τῆς Μιλησίας. Accedit quod Photius item Bibl. cod. 69 posuit Ἡσυχίου καὶ Φιλοσοφίας, ubi libris invitissimis olim legebatur καὶ Σοφίας. Itaque καὶ Σοφίας repudiavi; quamquam quæ doctrinæ genera memorata fuerint, haud divinare licet. » Mihi vero non doctrinæ genera sed matris nomen commemorari apud Suidam videtur. Eo enim ducit Photius; et in Glossis Bas. facillime emendatur : Φιλοσοφίας τῆς Μιλησίας. Ac quidni apud Romanos, qui nomen Σοφίας in honore habebant, modestiæ etiam Φιλοσοφίας nomen mulieri inditum sit? — Filium ex uxore Hesychius suscepit Joannem, quem fatum præmaturum patri eripuit (Phot. cod. 69).

Deinde Suidas vixisse Hesychium dicit sub Anastasio; recte procul dubio; sed vixit etiam sub Justiniano. Nam Constantinus Porphyrogenitus De them. I, 2 p. 18 Bonn. : Οὕτε γὰρ Προκόπιος, αἶτ, οὕτε Μένανδρος οὕτε Ἡσύχιος Ἰλλούστριος ἐμνημόνευσε τοῦ τοιοῦτου ὄνοματος (sc. τοῦ θέματος ἐμνημονεύου), οἱ τὰ Χρονικὰ συντάξαντες ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας. Idem etiam inde colligitur, quod Hesychius historias suas usque ad primos annos regni Justiniani deduxit, et probabiliter etiam ultra deducturus fuisset, nisi a scribendo animum avertisset dilecti mors filii. Denique rem conficiunt ea quæ de Triboniano assentatore leguntur in Ὀνοματολόγῳ. Qui quidem Tribonianus quum

Ἕλλην καὶ ἄθεος, i. e. *ethnicus et impius*, dicitur, simul hinc liquet Hesychium religione Christianum fuisse. Adde quod inter Sibyllas primam fuisse narrat Chaldaeam τὴν περὶ Χριστοῦ προφητεύσαν. Alia nonnulla, quæ in eandem sententiam interpretanda apud Hesychium occurrunt, collegit Chr. Thorschmidtus in Comment. De Hesychio Milesio *Christiano* (Wittenberg 1716; et repetita in Hesychii Milesii opusculis II, ed. Orellii Lips. 1820, p. 261 sqq.). Temere igitur Suidas ethnicum Hesychium fuisse suspicatur ex eo, quod in Onomatologo sacra miscere profanis auctor noluit.

Scriptis Hesychius Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, οὗ ἐπιτομὴ ἐστὶν τοῦτο τὸ βιβλίον. « Hæc (Nækius ait in Chæril. fr. p. 34) incredibile quantas turbas dederint. Albertus, ubi Suidæ locum exhibet cum variorum notis, in Prolegg. ad Hesych. Lex. fol. I, Jo. Vossii verba apponit, quæ si bene intelligo, hæc fuit Vossii sententia, Suidam lexicon illud suum appellare βιβλίον et Epitomen Hesychii Milesii. Meursius mutilum esse censebat Suidam, et ita supplendum : ὀνομαστῶν, Διογένην Λαέρτιον μιμησάμενος, οὗ ἐπιτομὴ κτλ. Quam conjecturam secure repetiit Thorschmidtus in Diss. De Hesychio Milesio. Albertus eam non refutavit, et Küsterus ad Suidam liberum de ea lectori iudicium reliquit. A vero proxime abfuit Fabricius B. Gr. VI, p. 222 (*). Breviter

(*) Fabricius l. l. : « Hoc potest ita intelligi, ut duos libros ejusdem argumenti composuerit Hesychius, unum uberiorem, quem Callimachi exemplo inscripserit Πίνακα et alterum qui hodie exstat breviorē Ὀνοματολόγον, qui fuerit prioris veluti epitome. Equidem Meursius putat supplenda esse verba : Διογένην τὸν Λαέρτιον μιμησάμενος, οὗ ἐπιτομὴ ἐστὶ τὸ παρὸν βιβλίον. Sed quamquam plurima et Laertio iisdem verbis repetiit, Epitomen tamen Laertii nequaquam præstat, ne dicam codicem nullum Suidæ ms. conjecturæ Meursii audaciori suffragari, et Hesychium multa referre, de quibus in Laertio ne γού. Nonnulla ex Hesychii libello verbotenus Suidas, non tantum in v. Ἐνάθεος, Ξενοκράτης, Ποτάμων, Φαίδων, sed etiam in Ἀπολλώνιος, Ἀριστέας et aliis quam plurimis locis. » — « Exstat hic libellus mss. Florentiæ in bibl. Laur. Med. cod. XXXVII, nr. 10, et cod. XIV, sæc. XVI, plut. 70 : vid. Bandin. Catal. codd. Gr. II, 569 et 674. In posteriore codice præcedit epistola græca Christophi Rufi ad Cosmum I Medicum, in qua se recens hunc auctorem e tenebris eruisse testatur. Quam epistolam Bandinus l. l. divulgavit. Montfaucanus Bibl. bibl. mss. tres codices bibl. Medic. refert. — Paris. in cod. 3025, nr. 10 bibl. nation. » HARLES. — « Prodiit primum græce e bibliotheca Jo. Sambuci, Antwerpæ an. 1572,8. apud Christophorum Plantinum, subjunctaque ad

loquitur, ut in re nota, Suidas, cujus sententia hoc modo supplenda est: *Hesychius Milesius scripsit Ὀνοματολόγον ἢ πῖνακα, cujus Epitome est hicce libellus, qui nunc Hesychii Milesii nomine inscribitur.* Innuit autem eundem libellum quem hodie nos habemus. » Sane quidem nos nihil nisi epitomen quandam uberioris operis tenere, eamque negligenter admodum confectam, luce clarius est. Quodsi vero glossas Suidiani lexicæ cum iis quæ in nostro libello leguntur, contuleris, facile intelligitur Suidam aut integro Hesychii opere usum esse; aut epitomen ante oculos habuisse, eâ, quæ superstes est, ampliorem. In hac sua epitome, opinor, Suidas reperit verba illa quæ immutata in suum lexicon transcripsit: οὗ ἐπιτομὴ ἐστὶν τοῦτο τὸ βιβλίον.

Præterea Hesychius Annales scripsit libris (διαστῆμασιν) sex, quibus continentur imperatorum Romanorum res variis temporibus gestæ et historiæ principum, qui singulis gentibus imperarunt, item ea quæ Byzantii gesta sunt usque ad imperium Anastasii cognomento Dicori. Sic Suidas refert. Disertius de his exponit Photius, qui etiam tertium Hesychii opus, cujus mentio apud Suidam desideratur, commemorat.

Photius cod. 69: Ἀνεγνώσθη μοι βιβλίον ἱστορικὸν ὡς ἐν συνόψει κοσμικῆς ἱστορίας (ὁ δὲ συγγραφεὺς Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος, Μιλήσιος μὲν ἐκ πατρίδος, παῖς δὲ Ἡσυχίου καὶ Φιλοσοφίας [Σοφίας vgo])· καθ' ὃ καὶ ἡ ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου μετὰ τοῦ Ἱστορίας Ῥωμαϊκῆς τε καὶ παντοδαπῆς τυγχάνει. Ἀρχεται μὲν οὖν ἀπὸ τῆς τοῦ Βήλου τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως βασιλείας, κάτεισι δὲ μέχρι τῆς τελευτῆς Ἀναστασίου, δεῦ Ῥωμαίων γέγονεν αὐτοκρατοῦρ.

Ἔστι δὲ σύντομος καὶ καλλιπέης· λέξει τε γὰρ ἀνοηρᾶ καὶ εὐσήμω κέχρηται, καὶ ἡ συνθήκη τοῦ λόγου κατὰ λόγον αὐτῷ ἡρμοσμένη· κυριολογία μὲν μάλιστα χαίρων εἰ δὲ πού καὶ τρέφοιτο, τῷ τε εὐσήμω καὶ ἐμπατικωτάτῳ τῆς λέξεως ἤδυνε μὲν τῇ τροπῇ τὸν ἀκροατὴν, οὐδὲν δὲ ἤττον, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον, σαφῶς τὸ πρᾶγμα, ἢ εἰ μὴ ἐτέτραπτο, παρεστήσατο. Ὑπισχνεῖται δὲ καὶ ἀληθείας εἶναι φρονιστής.

calcem versio latina Hadriani Junii cum ejus castigationibus, in quibus, ut Hesychium e Laertio, ita vicissim Laertium ex Hesychio subinde emendandum demonstrat. Postea græce et latine prodiit cum Junii versione et notis, novissime H. Stephani animadversionibus ad calcem Diogenis Laertii, ex laudati Stephani officina an. 1594, 8. Illa Laertii editio et cum illa Hesychii libellus recensus est Genevæ ap. Jo. Vignon, 1616. 8. Interim Jo. Meursius Lugdun. Bat. 1613. 8 [et tom. VII Opp. Meursii, Florent. 1746, p. 205 sqq.] Hesychii opuscula atque in his præsentem libellum vulgavit, castigationibusque Junii ac Stephani notas suas addidit. » FABRICIUS. Novissime Hesychii opuscula cum notis variorum suisque ipsius edidit Orekius (Lips. 1820).

Διαίρεται δὲ αὐτῷ τὸ σπούδασμα εἰς τμήματα ἕξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον τμήμα περιέχει τὰ πρὸ τῶν Ῥωμαίων, τὸ δὲ δεύτερον τὰ ἀπὸ Ἰλίου ἀλώσεως ἕως τῆς κτίσεως Ῥώμης, τὸ δὲ τρίτον τὰ ἀπὸ τῆς κτίσεως Ῥώμης μέχρις οὗτοῦ Ῥωμαίοις ἢ τῶν ὑπάτων εἰσῆχθη ἡγεμονία, καταλύσασι τοὺς βασιλεῖς κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ ἐξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα (Ol. 68, 1=508 a. C.). τὸ δὲ τέταρτον, ἕξ οὗπερ Ῥωμαίων ἡγήσαντο ὑπατοί, ἤτοι ἀπὸ τῆς ὀγδόης καὶ ἐξηκοστῆς Ὀλυμπιάδος μέχρι β' καὶ π' καὶ ρ' Ὀλυμπιάδος, οὗ καὶ ἐληξεν ἡ τοιαύτη ἀρχή, Ἰουλίῳ τοῦ Καίσαρος μοναρχήσαντος. Τὸ δὲ πέμπτον τμήμα περιέχει τὰ ἀπὸ τῆς Ἰουλίῳ τοῦ Καίσαρος μοναρχίας μέχρις οὗτοῦ Βυζάντιον ἐπὶ μέγα δόξης καὶ ἰσχύος ἦρθη, Ὀλυμπιάδος ἐβδόμης καὶ σ' καὶ διακοσιοστῆς ἰσταμένης (329 p. C.). Τὸ δὲ ἕκτον, ἕξ οὗ βασιλεία Κωνσταντινουπόλις ἠυτύχησε Κωνσταντίνῳ, μέχρι τῆς Ἀναστασίου τελευτῆς (518 p. C.). ὃν οὗτος ὁ συγγραφεὺς πραοτήτι τε καὶ ἡμερότητι οὐκ οἶδ' ὅπως πολλῶν ἀποσεμνύνει διενεγκεῖν οὗ συνέπεσον ἡ τελευτὴ κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ἰνδικτιῶνα, Μάγνου μόνου ὑπατεύοντος (518 p. C.). Ἡ δὲ περιοχὴ τῶν χρόνων χιλίων (δισχιλίων;) καὶ ἐνεήκοντα καὶ ἑκατόν· ἐν οἷς καὶ ἡ συγγραφή [τελευτᾶ].

Ἀνεγνώσθη δὲ μοι καὶ ἕτερα τοῦ αὐτοῦ βίβλος, ἐν ἧ περιείχετο τὰ τε Ἰουστίνῳ πραχθέντα, ὅπως τε Ἀναστασίῳ τελευτήσαντος, αὐτὸς ἀνερρήθη· εἶτα· καὶ τὴν Ἰουστινιανοῦ, τοῦ μετὰ Ἰουστίνῳ, ἔστιν ἀνάρρησιν κατιδεῖν, καὶ τὰς ἄλλας πράξεις μέχρις ἐτῶν τιῶν (f. τριῶν Bekk.) τῆς αὐτοῦ βασιλείας. Καὶ τὸ λοιπὸν ὁ συγγραφεὺς ἐπεσχέθη, θανάτῳ τοῦ παιδὸς Ἰωάννου τὴν ψυχὴν καιρίαν βληθείς, καὶ τῆς πρὸς τὸ γράφειν ὀρμῆς ἔκκοπεῖς.

Quod postremo loco Photius commemoravit opus de rebus Justinii, penitus interit. Ex Chronicis vero, quæ usque ad mortem Anastasii pertinebant, præter breviores locos tres vel quattuor, amplius fragmentum servatum est ex initio libri sexti, in quo de Constantinopoli a Constantino condita agens in priorem urbis historiam excurrit, fataque ejus inde ab origine usque ad Constantinum imp. ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων recenset. Quæ digressio jam pridem e chronicis Hesychianis avulsa separatimque edita esse videtur. — Primus eam edidit G. Dousa (Heidelberg. 1596, 8), deinde Meursius (Lugd. 1613, 8) e codice Palatino (*),

(*) Plura quæ ad bibliographica pertinent vide apud Fabricium B. Gr. I. I. — Codicem Palatin. denuo excussit Bastius in Ep. crit. ad Boissonadium. Ceterum Harles. in Fabricii Bibl. annotat hæc: « In Cod. Vindob. Cæsar. CXXVI. est Hesychii Illustris initium sextæ partis Annalium s. Chronicis operis, cum inscriptione πάτρια Κωνσταντινουπόλεως, πόθεν ἐκλήθη καὶ πόθεν ὀνομάζεται. De quo copiosus est Kollar. in Supplem. ad Lambecii cum 729, variaque culpat in Nesselii cap. V Catal. cod. XXXVII. et Forlosio

ubi titulus præigitur : Ἡσυχίου Μιλησίου Ἰλλουστρίου πάτρια Κωνσταντινουπόλεως. Præterea fragmenti hujus pars longe major occurrit in Georgii Codini (qui medio sæc. XV vixit) Excerptis De orig. Constant., quorum primum caput inscribitur hunc in modum : Γεωργίου τοῦ Κωδίνου παρεκβολαί

ἐκ τῆς βίβλου τοῦ Κρονικοῦ περὶ τῶν πατρῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως : quod Chronicon vel ipsius Hesychii Milesii fuit, vel senioris auctoris, qui Hesychium exscripserat. Cf. Heynium De Antiq. Byz. Excurs. I (p. 361 sqq. in ed. Orellii).

narratione. Nomen quidem nusquam adscriptum comparet ; ex certissimis tamen vestigiis cognoscitur. Kollar. negat contra Forlosiam illum codicem, seculo XIII vel certe proxime consequenti manu exaratum, a Georgio Codino, captæ a Turcis CSpoli superstitæ, fuisse interpolatum, tum ostendit, in hoc eodem modo quasdam abesse narratiunculas, quæ in Codini edit. legantur, modo plura indicari, quæ in exemplo Codini-typis vulgato desiderentur. Concludit igitur hanc Hesychianorum annalium partem sextam jam ante Codinum ab incerto quodam sæculi XI scriptore a

reliquo annalium corpore resectam fuisse et sub Originum CSpolitanarum epigraphæ separatim editam. Quæ de Synodis quibusdam post Hesychii ætatem habitis et de imp. Leon. philosopho ac Romano II vel III addita sunt, ea a scriptore sæc. XI profecta esse monet (conf. Montfauc. in Bibl. biblioth. MSS. de codice Colberfino, T. II, p. 1150). Denique affirmat, id quod superest in Cæsareo codice Hesychianorum annalium, multo esse sincerius, quam illud, quod præscripto Codini nomine vulgatum sit. »

ΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΜΑΙΚΗ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗ.

I.

ΕΚ ΤΟΥ Ε ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ.

Gloss. verborum juris in Ottonis Thesaur. jur. tom. III, p. 1818 : Παλματίους ἐκούους, ὁ τοῦ Παλματίου ἵππος. Ὁν δὲ Παλματίους οὗτος ἵππεδες παμπλοῦσιος διὰ τυραννίδα ἐδημεύθη, περὶ οὗ φησιν ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ φιλοσοφίας (I. Φιλοσοφίας) τῆς Μιλησίας, ἐν τῷ πέμπτῳ χρονικῷ διαστήματι τῆς Ἱστορίας ταῦτα. « Κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεριανοῦ ἐν Κεισαρεία τῆς Καππαδοκίας Παλματίος τις, οἰκίαν ὑπὲρ τὰ βασίλεια κεκτημένος, ἵππων τε ἀγέλαις καὶ τῷ ἄλλῳ πλούτῳ κομῶν, εἰς πολλὸ μέρος τῶν μοναρχούντων ἐφικνούμενος, ἀσελγῆς δὲ, εἶ τις ἕτερος, ὡς καὶ ὑπατικοῦ τινὸς Ἰσοάμου τοῦνομα γαμετὴν Αἰθερίαν καλουμένην ἀρπάσαι καὶ εἰς Σίδην ἐκκομισαί * διότι προστατεύων ἐτύγχανε τῆς ἐναντίας τοῦ δήμου μοίρας. »

2.

Constantin. Porphy. De Them. II, 8 : Καὶ νικήσας ὁ Καῖσαρ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Κλεοπάτραν ἔκτισε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Νικόπολιν διὰ τὸ ἐκέισε ἡττηθῆναι τὸν Ἀντώνιον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ καλουμένου Ἀκτίου καὶ τὰς καλουμένας Ἰνδικτιῶνας ἐκάλεσεν. Οὕτω γὰρ γράφει Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος :

Fr. 2. Cf. Cedrenus p. 327 ed. Paris. (tom. I, p. 573 ed. Bonn.) : Καὶ ἤρξαντο ἀριθμεῖσθαι αἱ Ἰνδικταί, ἀρξάμενοι ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος ἐν ἔτει ἐ' τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ. Καλεῖται δὲ Ἰνδικτιῶν, τοῦτέστιν Ἰνακτιῶν, ἢ περὶ τὸ Ἄκτιον νίκη. Ἄκτιον δὲ ἐστὶν ἀκρωτήριον Νικοπόλεως τῆς Ἠπείρου, ἔθνα μαχρασάμενος Αὐγούστος τὸν τε Ἀντώνιον καὶ Κλεοπάτραν ἐνίκησε, μοναρχὸς ἀναδειχθεὶς τῷ τότε χρόνῳ. De hoc commentio vide Idelerum in Handbuch der mathem. u. techn. Chronol., tom. II, p. 357. Ceterum hæc Hesychius eo Historiarum loco notasse putandus est, quo de instituto secundum indictionum periodos numerandi exposuit. Numerari vero solebant indictiones ab anno 312 (Sept. 1). Hinc retro annum, ad quem origo hujus periodi pertinuerit, Hesychius computavit. Vide notam ad fragm. 4 § 1. Subjungo alterum locum, qui item ad mythologumena chronologica pertinet.

HISTORIA ROMANA ATQUE OMNIGENA.

1.

E LIBRO QUINTO.

Palmatius equus, id est, equus Palmatii. Palmatius ille, eques perdives, ob affectatam tyrannidem bonis exutus est. De eo Hesychius Illustris, Philosophiæ Milesiæ f., in quinto Chronicæ Historiæ libro ita habet : « Valeriani temporibus, Cæsareæ in Cappadocia Palmatius quidam domum possidebat ipsa regia splendidiorem, et equorum gregibus ceterisque divitiis abundabat, adeo ut parum abesset quin ad regium fastigium attingeret. Idem vero, si quis alius, insolentem se gerebat, ut vel consularis viri, cui Isoæmo nomen erat, Ætheriam uxorem raptam in Sidam urbem abduxerit. * Quamobrem factioni populo adversanti patrocinabatur. »

2.

Cæsar quum Antonium et Cleopatram vicisset, urbem condidit, quam Nicopolin nominavit, quod eo loci superatus esset Antonius. Ab Actio autem promontorio Indictiones vocari instituit. Sic enim Hesychius Illustris scribit :

« Ἰνδικτιών, τοῦτ' ἔστιν Ἰνακτιών, ἡ περὶ τὸ Ἄκτιον νίκη. Διὰ τοῦτο ἀρχεται μὲν Ἰνδικτιών ἀπὸ πρώτης καὶ καταλήγει μέχρι τῆς ιε', καὶ πάλιν ὑποστρέφει καὶ ἀρχεται ἀπὸ πρώτης, διὰ τὸ τὸν Ἀντώνιον συνάροντα γενέσθαι Αὐγούστῳ τῷ Καίσαρι μέχρι τοῦ ιε' χρόνου· μετὰ δὲ ταῦτα μόνος ἐκράτησεν Αὐγούστος. »

3.

Ἐὼ Κάλανδον Νόνον τε καὶ τὸν Εἰδὸν σὺν τούτῳ, ὥνπερ τὸ εὐεργέτημα ἡμέρας παρεγράφη.
Ἐν χρόνους Ἀντωνίου γὰρ Ῥωμαίων ἡττηθέντων καὶ συγκλεισθέντων ἐν αὐτῇ τῇ γεραϊτέρᾳ Ῥώμῃ, κινδυνεύοντων τε λιμῶ πάντων διαφραρῆσαι, οὗτοι τὸν δῆμον οἰκοθεν ἔφερον τὸν τῆς Ῥώμης, ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα Κάλανδος κατὰ μῆνα, Νόνος ἡμέρας δὲ ὀκτώ, τὰς τέσσαρας Εἰδὸς δέ. Ἡσύχιος Ἰλλουστριος, Ἰλλουτάρχος τε καὶ Δίαν καὶ Διονύσιος ἄμφω γράρουσι ταῦτα πάντα.

EK TOY Z' DIASTHMATOS.

4.

HESYCHIOY MIAHSEIOY IΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

ΠΑΤΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Δύο καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίων ἀπὸ τῆς Αὐγούστου Καίσαρος διεληλυθότων ἐνιαυτῶν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ, καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἤδη πρὸς πέρας ἀφι-

« *Indictio*, inquit, hoc est *Inactio*, victoria scilicet ad Actium (2 Sept. an. 31 a. C.). Idcirco *indictio* incipit a prima et desinit in decima quinta, et deinde rediens iterum incipit a prima, quia Antonius collega fuerat Augusti Cæsaris usque ad annum decimum quintum, post quem solus imperavit Augustus. »

3.

Mitto Calandum, Nonum nec non Idum, quorum salutare institutum mensis diebus adscriptum est. Etenim Antonini temporibus, quum victi Romani includebantur in ipsa Roma antiquiore, ac fame perire omnes periclitabantur, viri illi populum Romanum e re sua cibis sustentabant, et Calandum quidem per dies octodecim quoque mense, Nonus autem per octo dies, et per quatuor Idus. Hesychius Illustris, Plutarchus atque Dio et Dionysius simul hæc scribunt omnia.

E LIBRO SEXTO.

4.

HESYCHII MILESI ILLUSTRIS ORIGINES CONSTANTINOPOLIS.

Annis post Augustum Cæsarem trecentis sexaginta duobus, quum vetus Roma ejusque res jam declinare ad finem cœpissent, Constantinus Constantii filius, qui tum sceptrum

Fr. 3. Locus est Tzetze in Chil. III, 869 sqq. — « Nominī Antonini in codice A. superscriptum Ἀδριανού. » *Kieslingius*. Dionis, Plutarchi et Dionysii mentio ad ea quæ in præcedentibus Tzetzes narrat, referenda esse videtur.

Fr. 4. § 1. Quæ leguntur § 1 et 2 Codinus hoc loco omittit; postea vero quum ordo narrationis ad Constantinii tempora duxisset, iisdem fere verbis apponit (p. 14, 18 ed. Bekker.) : Ἐν δὲ τῷ τζβ' ἔπει ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας, τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἤδη πρὸς τὸ πέρας ἀφιγμένῳ, Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντίου παῖς τῶν σκῆπτρον ἐπιλαβόμενος τὴν νέαν ταύτην καὶ περιεκλήθη ἀνάστησε πόλιν, τὴν λεγομένην Κωνσταντίνου. Eadem paucis mutatis Chron. Constantinop., et ex alio Chronico Suidas v. Ἡράκλειος, nisi quod ap. Suidam pro annis 362 ponuntur anni 360, quantum ex edit. Bernhadyana colligere possunt. Nam Meursius ad Hesyeh. Suidiana citans, scribit : δύο δὲ καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίων... διεληλυθότων ἐνιαυτῶν. Encania urbis Constantinus celebravit die XI mensis Maii, regni anno vicesimo quinto (330 p. C.), uti testantur Hesyehius § 42, Chronicon Paschal. p. 529 ed. B., Malalas p. 319 ed. B., alii (apud Philostorg. H. E. II, 19, pro ἡ καὶ ν' ἔπει lege : ε καὶ ν' ἔπει). Quando fundamenta iutorum urbis Imperator jecerit, in nostro quidem fragmento non traditur, sed ex Hesyehio, puto, accuratissime tradidit Codinus p. 17, 13 ed. Bekk. Cujus verba quum et Tillemontium (tom. IV, p. 655) in disquisitione de anno quo Nova Roma condita sit, in errorem duxerint, et in novissima etiam Codini editione non sanata sint, apponere liceat. Hæc sunt : Χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι τῷ πεντακισμῶστῳ ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ἑβδόμῳ (τετάρτῳ cod. C.) ἔπει τοῦ κόσμου τῷ τρίτῳ μηνί τῆς δευτέρας ἐπινομίσεως (i. e. anni 328 p. C.), τῇ εικοστῇ ἔκτῃ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ἐν ἡμέρᾳ τετάρτῃ (l. ex cod. C. : τῇ ἡμέρᾳ τετάρτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς), ἄντος τοῦ ἡλίου εἰς τὸ τοῦ ταξότου ζώδιον (ὠροσκοπεῖ γὰρ καρκίνος), τῷ πρώτῳ (lego τετάρτῳ) ἔπει τῆς διακοσιοστῆς ἐξηκοστῆς πῆμπτῆς (leg. e. cod. C. : ἑβδόμηκοστῆς ἑκτῆς) Ὀλυμπιάδος, ἐπήξαντο τοὺς θεμελίους τῶν θυραίων τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐν ἐννέα (l. ἐν ἐννεακαίδεκα) μηνί τὸ τε θεσσαλῶν καὶ παραλίον πείρος μετὰ πλείστον οἰκοδομημάτων τῶν ἐν τῇ πόλει δομηθέντων ἀπαρτίσαντες, τῇ ια' τοῦ Μαΐου μηνὸς τὰ ἐγκαίνια τῆς πόλεως γέγονε. — Initio hujus loci perperam legi Σεπτεμβρίου, qui primus, non vero tertius mensis indictiois est, luce clarius est. Non quid corrigere editores, impedisse videntur quæ mox leguntur verba ἐν ἐννέα μηνῶν : nam revera a Septembre ad Maium novem sunt menses. Sed primum haud credideris novem mensium spatium ista omnia extracta esse; deinde vero, si recte haberet illud ἐννέα, urbs condita foret anno 329, quæ est *indictio tertia*, dum Noster ponit *indictionem secundam* : δευτέρας ἐπινομίσεως), sive annum 328; idque sincerum esse suadet auctoritas Chronici Paschalis p. 527, in quo ad eundem annum 328 (Januario et Justo coss.) origines Const. referuntur. Liqueat igitur scribendum esse ἐν β' μηνί (Nov. 328 — Mai 330); quod quum in ἐν β' μηνί corruptum esset, factum est ut sciolus in antee. loco Novembris poneret Septembrem. — His premissis, ad nostrum locum Hesyehii redeamus. Quodsi Hesyehius annos istos 362 numeravit usque ad *encania* urbis (330 Mai), numerus explicari nequit. Porro corruptum esse, ob aliorum consensum non est probabile. Itaque usque ad *urbem conditam* (328 Nov.) numerum pertinere statuo. Quod si est, sequitur Augusti imperii initium præliumque Actiarum referri ad an. 31 a. C. Id quidem falsissimum est; sed erravit hunc errorem Hesyehius. Etenim fragm. 2 vidimus *indictionum initium* componi cum prælio ad Actium et cum initio imperii Augusti. Indictionum vere cycli quindecimales vulgo computantur a primo Sept. an. 312 p. C.; atque ita Hesyehium quoque fecisse, inde colligis quod Anastasium obiisse dixit *indictione undecima* (518 p. C. Vide Phot. in *introduc.*). Jam vero

γμένων, Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντίου παῖς ἐπιλαβόμενος τῶν σκήπτρων τὴν νέαν ἀνίστησι Ῥώμην, ἴσθη αὐτὴν τῇ πρώτῃ χρηματίζειν προστάξας. Ἦδη μὲν γὰρ καὶ τυράννοι καὶ βασιλεῖς χρησαμένην πολλὰκις, ἀριστοκρατίας τε καὶ δημοκρατίας πολιτευταμένην τρόπον, τέλος ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐξεννοχέειν μέγεθος. (2) Λεκτέον δὲ ἡμῖν, ὅπως τε ἐξ ἀρχῆς γέγονε, καὶ ὑπὸ τίνων ἀπωκίσθη, ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τὴν ὑπόθεσιν ποιουμένοις.

3. Φασὶ μὲν Ἀργεῖους πρώτους, χρησάσας αὐτοῖς τῆς Πυθίας οὕτως,

Ὅλθιοι, οἱ κείνην ἱερὴν πόλιν οἰκήσουσιν
ἀκτῆς Θρηκίης ἕνυχρον παρὰ τε στόμα Πόντου,
ἐνθα δύο σκύλακες πολὴν λάπτουσι θάλασσαν,
ἐνθ' ἰχθύς ἐλαφός τε νόμον βόσκονται ἐς αὐτόν.

πῆξασθαι τὰς οἰκήσεις ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ Κῦδαρός τε καὶ Βαρβύσης ποταμοὶ τὰς διεξόδους ποιοῦνται, ὁ μὲν τῶν ἀρκτῶν, ὁ δὲ τῶν ἐσπερίων προρρέοντες, καὶ κατὰ τὸν τῆς λεγομένης Σεμέστρης νόμφης βωμόν τῇ θαλάσῃ μιγνύμενοι. (4) Ἐπεὶ οὖν εἰς τὴν εἰμαρμένην ἀφίκοντο, καὶ θυσίας τοῦς ἐγχωρίους ἐξιλεώσαντο δαίμονας, κόραξ τῆς ἱερουργίας ὑφαρπάσας βραχὺ τι μέρος εἰς ἕτερον μετατέθεικε τόπον, ὃς ἔχει τὴν τοῦ Βοσπόρου προσηγορίαν, βουκόλου τὴν τοῦ ὄρνιθος ὑποδείξαντος πτῆσιν, ἀφ' οὗπερ καὶ Βουκόλια ἐκείνο τὸ χωρίον ἐκλήθη. (5) Ἄλλοι δὲ Μεγαρεῖς ἱστορήσαν ἀπὸ Νίσου τὸ γένος κατάγοντας, εἰσπλυν ἐν αὐτῷ ποιησαμένους τοῦ τόπου ὑφ' ἡγεμόνι Βύζαντι, οὗπερ τὴν προσηγορίαν μυθεύουσι τῇ πόλει προστεθῆναι. Ἄλλοι δὲ Σεμέστρης τῆς ἐπιχωρίου νόμφης παῖδά τινα γεγονότα τὸν Βύζαντα ἀναπλάττουσι. (6) Οἱ μὲν οὖν

tenebat, novam condidit Roman, quam eodem quo priorem nomine ac loco esse voluit. Jam enim, quum et tyrannorum et regum imperio sæpius civitas subjecta fuisset, atque aristocratica et democratica rerum publicarum administratione usa esset, tandem ei ad hocce magnitudinis fastigium efferri contigit. (2) Nobis vero, quænam ejus fuerint initia, et a quibus condita sit, ex veterum poetarum et historicorum narratione referendum est.

3. Ac fama quidem fert, Argivos primum, quum a Pythia responsum accepissent :

Felices illi, qui urbem istam sacram incolent,
et litus Thracium ad aquas os Ponti,
ubi catuli duo canum lambunt mare,
ubi piscis cervusque pabulo vescuntur eodem :

suas fixisse sedes eo in loco, in quo Cydarus et Barbyses fluvii, quorum alter ab arcto, alter ab occasu venit, apud aram Semestræ nymphæ mari miscentur.

(4) Quum igitur in terram fato ipsis destinatam sacrificio indigenis diis litarent, corvus particulam victimæ surreptam alium in locum deportavit, qui Bosphorus nominabatur, pastore volatum avis indicante : unde etiam Bucolia locus ille vocatus est. (5) Alii vero memoriæ prodiderunt Megarenses a Niso genus ducentes, illic appulisse duce Byzante, a quo etiam urbi nomen inditum esse volunt. Alii Semestræ, indigenæ nymphæ, filium Byzantem fingunt. (6) Illi igitur diversæ de hac re narrant; nos autem historiæ nostræ lectoribus id, quod

si hinc retro cyclosum initia computaveris, videbis prælium Actiacum (2 Sept. an. 31), ut cum indictionum cycli initio componeretur, removendum fuisse in an. 34, Sept. 1. — Ceterum de rebus Byzantii et Constantinopolis v. Du Fresnoy Byzantii veteris origines in Scriptt. Byz. tom. XIV; Gyllius De Bosporo Thracio et De topographia Const. in Gronov. Thes. tom. VI, p. 3087-3342; Anselm. Bandurius Commentat. in Antiqq. Constant. in Scriptt. Byz. tom. XV; Heinius Antiquitates Byzantinæ in Commentf. Soc. Gotting. 1809; Alex. Falkius De origine Byzantii. Vratislav. 1829. Gibbon. *Hist. of the decline and fall etc.* chap. XVII, not. 2. J. Dallaway. *Constantinople ancient and modern.* London. 1794, 4. Hammer. *Constantinopolis und der Bosphorus, örtlich u. geschichtlich beschrieben.* Pesth. 1820. 2 voll. Andreoffy *Constantinople et le Bosphore.* Paris. 1828. — ἡδὴ μὲν] ἔδει μὲν conj. Bastius. Excidisse verbum videtur. Post voc. προκείμενον suppleverim συνέθη. — § 2. ὄλθιοι κτλ.] Codinus et Chron. Constantin. nonnisi duos versus postremos exhibent, quorum in priore Chron. C. habet : διερχὴν μάρπτουσι θάλασσαν (Cf. Hesych. § 32). Apud Stephan. Byz. v. Βυζάντιον ἰτά legitur : Χρησμός δ' ἐδόθη ἐρωτησάντων εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων τοιοῦτος :

Ὅλθιοι, οἱ κείνην πόλιν ἄνερες οἰκήσουσιν,
ἀκτῆς Θρηκίης ἕνυχρον παρ' ἄκρον στόμα Πόντου,
ἐνθ' ἰχθύς ἐλαφός τε νόμον βόσκουσι τὸν αὐτόν
στέλλειν δ' ὡς ὀκίστα, καὶ εἰς φρένα πάντα λαβόντα.

Καὶ οὕτως ἐκτίθη ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κεροέσης, τῆς Ἰουῆς θυγατρὸς καὶ Ποσειδῶνος. [ἡ δὲ τοῦ στόλου Βύζης ἦν ἡγεμών] Stephanus exscripsit Eustathius ad Dionys. 803, nisi quod quantum verum omittit. Secundum Stephan. conditores fuisse videntur Megarenses sub duce Argivo. De Argivis Byzantii v. Müller. *Dor.* 1, p. 120. — ἰχθύς ἐλαφός τε] Quo spectent hæc, liquet e Strabone VII, p. 320. — ἐς αὐτόν] τὸν αὐτόν Codinus et Steph.; sed infra § 32 Codinus item habet ἐς αὐτόν. In secundo versu leg. videtur παρὰ τὸ στόμα. — Βαρβύσης] Βαρβύσης Codin.; Βαρβύσου habes ap. Suidam v. Ἠράκλειος. Βάρυσσον fluvium dicit Nicephorus Breviar. p. 13. De Barbysio Phidalie patre historiam præbet Chronicon Paschal. ad Ol. 243, p. 493 Bonn. Ceterum de fluvii illis v. Gyllius De Bosp. Thrac. II, 3. — Σεμέστρης] Σεμμήτρης Codinus. — § 4. ἐξιλεώσαντο] ἐξιλάσκοντο Codinus, sicut Hesychius infra § 11. — βραχύτι] τι om. Codin. — τοῦ Βοσπ.] τοῦ om. Codin. — § 5. Μεγαρεῖς] τοὺς M. Codin. De re cf. Scymnus Perieg. 717, Constantin. De them. II, 1. De tempore v. Fischer. tabb. Chronol. ad Ol. 30, 3. 659. — ἀπὸ Νίσου] ἀπὸ νήσου codex; em. Lambecius ad Codinum, ubi eodd. : ἀπὸ νήσου τῆς νῦν Καταγνίας. — προστεθῆναι] προσγραφῆναι Codin. Quæ sequuntur ἄλλοι... ἀναπλάττουσι om. Codin. — § 6. τοῖς ἐντυγχάνειν ἐθέλουσι] τοῖς θέλουσι Codin., qui deinde om. vocem προσφόρος. Mox v. 66

διαφόροις ἐγρήσαντο λόγοις, ἡμεῖς δὲ πιθανὴν τὴν ἱστορίαν τοῖς ἐντυγχάνειν ἐθέλουσι παραστήσαι βουλόμενοι ἐκ τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς Ἰούθης τὴν ἀρχὴν προσφόρους ποιούμεθα. Ἰνάχου γὰρ τοῦ Ἀργείων βασιλέως γέγονε θυγάτηρ Ἰώ. Ταύτης [δὲ] τὴν παρθενίαν ἐφύλαττεν Ἄργος, ὃν πολυόμματον λέγουσιν. Ἐπεὶ δὲ Ζεὺς ἐρασθεὶς τῆς κόρης πείθει τὸν Ἑρμῆν δολοφονῆσαι τὸν Ἄργον, λυθείσης αὐτῆ τῆς παρθενίας, εἰς βοῦν μεταβάλλεται. (7) Ἦρα δὲ χολωθεῖσα ἐπὶ τῷ γενομένῳ οἴστρον ἐπιπέμπει τῇ δαμάλει, καὶ διὰ πάσης αὐτὴν ἐλαύνει [τῆς] ξηρᾶς τε καὶ υγρᾶς. (8) Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τὴν Θρακῶν ἀφίκετο χώραν, ὄνομα μὲν τῇ τόπῳ καταλείπει Βόσπορον, αὐτὴ δὲ πρὸς τὸ καλούμενον Κέρας ἐπανελθοῦσα, καθ' ὃ Κύδαρος τε καὶ Βαρβύσης σύμμιγνεται, τοῖς ἐνοικοῦσιν προθεσπίζουσα τὰ ἐσόμενα, παρὰ τὸν Σεμέστρης βοῦν τὴν λεγομένην Κερόεσσαν ἀπεκύησε κόρην, ἐξ ἧς καὶ Κέρας ὁ τόπος ὀνόμασται. Ἄλλοι δὲ μᾶλλον τῇ θέσει τοῦ χωρίου τοῦνομα προστιθέασιν· οἱ δὲ τῇ τῶν καρπῶν εὐπορίᾳ τὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς κέρας προσαγορεύουσιν. (9) Ἡ τοίνυν Κερόεσσα παρὰ τῇ Σεμέστρη νόμφη τραφεῖσα καὶ παραδόξῳ μορφῇ λαμπρυνθεῖσα, πολλὰ τὰ Θρακικὰς ὑπερέβαλε παρθένους, τῇ τε θαλαττίῳ μάλιστα Ποσειδῶνι τικτικὴν τὸν καλούμενον Βύζαντα, τοῦνομα τοῦτο λαβόντ' ἀπὸ τῆς θρεψάσης αὐτὸν κατὰ τὴν Θρακίαν νόμφης Βυζίης, ἧς μέχρι καὶ νῦν οἱ πολλοὶ τῶν ὑδάτων ἀρύνονται. (10) Ὡς οὖν ἐπὶ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας ὁ νέος προέβαινε, καὶ τοῖς Θρακίοις ἐνδιέτριβεν ὄρεσι, φοβερὸς πρὸς τοὺς θῆρας καὶ τοὺς βαρβάρους φερόμενος, πρεσβείας ὑπὸ τῶν τοπαρχούντων ἐδέχετο, σύμμαχος αὐτοῖς εἶναι καὶ φίλος προτερόμενος. (11) Ὡς οὖν καὶ Μελίας αὐτὸν ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς ἐπὶ τὸν τοῦ θηρὸς ἄθλον μετεπέμψατο, καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ δόξας ὁ Βύζας ἀπηνέγκατο, τὸν ὑποταγέντα ταῦρον τῇ ἱερουργίᾳ προσφέρων καὶ τοὺς πατρῴους ἐξίλασκόμενος δαίμονας, κατὰ τὴν τῶν εἰρημένων ποταμῶν σύμμιξιν, αἰετὸς ἀθρόως φανείς τὴν καρδίαν ὑφαρπάξει τοῦ θύματος, καὶ κατὰ τὴν ἄκραν τῆς Βοσπορίας ἀκτῆς ἀποπτὰς ἔστη ἀντικρὺ τῆς καλουμένης Χρυσοπέλεως· ἦν Χρύσης ὁ παῖς ἐκ Χρυσήιδος γεγονὸς Ἀγαμέμνονος, φεύγων τὴν Κλυταιμνήστρας ἐπιβουλήν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀναίρεσιν, καὶ πρὸς τὴν τῆς Ἰφιγενείας ζήτησιν ἐπειγόμενος, μνηστῆρα τῆς ἑαυτοῦ ταφῆς τοῖς ἐγγχωριοῖς κατέλειπεν, φθασάσης αὐτὸν [ἐκεῖ] τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς. (12) Ὁ μὲν οὖν Βύζας κατὰ τὴν ἄκραν τῆς Βοσπορίας ἄλδος διέγραψε πόλιν. Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, ὧς φασί, συνε-

vero simile est, commemorabimus, ab Io, Inachi filia, ut par est, facientes initium. Inachi enim Argivorum regis filia Io fuit: hujus virginitati Argus, quem multoculum appellat, custos appositus. Postquam vero Juppiter puellae amore captus Mercurio auctor fuit, ut dolo Argum occideret, imminuta virginitate a Jove in buculam mutatur. (7) Irata vero Jovis facto Juno oestrum illi immittit, agitque per omnes terras tractusque maris. (8) At ubi Thraciam attingit, Bosporum loco nomen reliquit; et ad Ceras, quod appellatur, veniens, ad Cydari et Barbysae confluentes, ubi futura incolis praedixit, ad Semestræ aram Cerocessam peperit, a qua locus ille Ceras appellatur. Alii nominis causam ad situm loci potius referunt; alii ob fructuum abundantiam Amaltheae caprae cornu appellant. (9) Haec Cerocessa apud Semestræ aram educata, quum forma excelleret, et Thracias virgines reliquas superaret, a Neptuno marino compressa Byzantem peperit, ita appellatum a nutrice Byzia, nympha, quæ illum in Thracia enutriverat; ejus etiamnum aquas hauriunt cives. (10) Quum igitur ætatis florem juvenis hic attigisset, atque in Thraciæ montibus versaretur, feris pariter barbarisque metuendus, per legatos a loci dominis ad amicitiam societatemque invitatur. (11) Quumque etiam Melias Thraciæ rex ad feræ certamen advocasset, et victoriam cum gloria deportasset Byzans, devictumque taurum diis patriis offerret ad Cydari et Barbysæ, quos dixi, confluentes, apparens derepente aquila, abrepto hostiæ corde, ad extremum Bospori litus avolans, substitit ex adverso Chrysopoleos, quam Agamemnonis et Chryseide filius Chryses, post necem patris Clytæmnestræ insidias fugiens, et Iphigeniæ quaerendæ intentus, sepulcri sui monumentum indigenis reliquit, quum mors illic eum occupasset. (12) Ceterum Byzans in extremitate Bosporii maris urbem designavit, et Neptuno ac Apolline, ut fertur, adjuvantibus, mœnia

addidi e Codino. — λυθείσης] e Codin.; λυθείσης δ' codex Hesych. — μεταβάλλεται] μετεπέμπετο Codin. — § 7. ἐπὶ τῷ γεν.] τῷ γεν. Codin. — αὐτὴν] om. Codin., ex quo addidi v. τῆς. — § 8. ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ Codin. — καταλείπει] κατέλειπε Codin. — προθεσπίζουσα] e Codino; προθεσπίζοντες Hesychius. Verba παρὰ τὸν Σ. β. om. Codin. — μᾶλλον] μάλιστα Codin. — εὐπορίᾳ] εὐφορίᾳ Codin. — § 9. παρὰ τῆ Σ. v.] om. Codin. — τοῦνομα τοῦτο] τοῦτο om. Codin. — Βυζίης] e Codino; Βυζύης codex Hesychii. Innui Borbysem fluvium, qui item Byzantem educasse dicitur, opinatur Lambecius ad Codinum. — § 10. τὴν ἀκμὴν] τῆς ἀκμῆς Codin. — προέβαινε] ἔβαινε Codin. — ὑπὸ τ. τοπ. ἐδέχετο] ἐδέχετο ὑπὸ τῶν τοιοῦτων Codin. — § 11. ἀποπτὰς ἔστη] e Codino addidit Meursius. — καλουμένης Χρυσ.] καλ. om. Codin. — Ἀγαμέμ. v.] καὶ Ἀγ. Codin. — τὴν Κλ.] τῆς Κλ. Codin. — τοῖς ἐγγχωρ.] τοῖς ἐγγ. τὸ ὄνομα τοῦτο κατέλειπε Codin. — ἐκεῖ] addidi e Codino. — § 12. ἀνοικοδομεῖ] ἀνωκοδομεῖ Codin.

γούτων ἀνοικοδομεῖ τὰ τεῖχη, λόγου (τε) παντός κρείττονα μηχανώμενος. (13) Τούς γὰρ ἐν αὐτῷ πύργους ἑπτὰ ὄντας ἀντιφθέγγεσθαι τε καὶ διηγεῖν ἀλλήλοις συνήρμαζεν. Εἶποτε γὰρ σάλπιγξ ἢ φωνή τις ἑτέρα τοῖς πύργοις ἔπεφοίτα, ἕτερος ἐξ ἑτέρου τὴν ἡχὴν μεταλάμβανε, καὶ τῆ πρὸς τὸ πέρας κειμένῃ παρέπεμπον. (14) Ἀλλὰ μὴν καὶ ἄλλο τι τοῖς ταῦτα συγγράψασιν εἰρημένον οὐ παραλείψομεν. Τὸν γὰρ Ἡρακλέους καλούμενον πύργον τὰ τῶν πολεμίων τοῖς ἐντὸς οὖσι τοῦ τείχους μεταδίδοναι μυστήρια λέγουσι. (15) Μετὰ δὲ τὴν τοῦ τείχους στεφάνην καὶ [τὰ] τεμένην τῶν θεῶν ἀπειργάζετο· Ῥέας μὲν κατὰ τὸν τῆς Βασιλικῆς λεγόμενον τόπον νεῶν τε καὶ ἄγαλμα καθιδρύσατο, ὅτι καὶ Τύχαιον τοῖς πολιταῖς τετίμητο, Ποσειδῶνος δὲ τέμενος πρὸς τῇ θαλάττῃ ἀνήγειρεν, ἐνθα νῦν ὁ τοῦ μάρτυρος Μηνᾶ οἶκος διακεκόμεσθαι, Ἐκάτης δὲ κατὰ τὸν τοῦ ἵπποδρομίου τόπον, τῶν δὲ Διοσκούρων, Κάστορος τε φημι καὶ Πολυδεύκους, ἐν τῷ τῆς Σεμέστρης βωμῶν καὶ τῆ τῶν ποταμῶν μίξει, ἐν ἣ καὶ λύσις τῶν παθῶν τοῖς ἀνθρώποις ἐγένετο. (16) Ἐγγὺς δὲ τοῦ καλουμένου στρατηγίου Αἰάντος τε καὶ Ἀχιλλέως βωμοὺς ἀνεθήκατο· ἐνθα καὶ [νῦν] τὸ Ἀχιλλέως χρηματίζει λουτρόν. Ἀμφιάρω δὲ τοῦ ἥρωος ἐν ταῖς λεγομέναις Συκαῖς ἄκοδόμησεν, αἱ τὴν ἐπιωνυμίαν ἐκ τῶν συκοφόρων δένδρων ἐδέξαντο. Ἄνωτέρω δὲ μικρὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναοῦ, καὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης προσαγορεύεται τέμενος, Ἀρτέμιδος δὲ [καὶ Ἀθηνᾶς] πρὸς τὸ τῆς Θράκης ὄρος.

17. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πρὸς τὴν αὐτοῦ διωκῆσατο πόλιν, ἐχρῆν λοιπὸν τοὺς ἐπίτονας ἀπωθεῖσθαι βαρβάρους, [καὶ] μάλιστα τὸν Αἴμον, ὃς τῆς Θράκης τύραννος ἦν, καὶ πρὸς αὐτὴν ἤκεν τὴν τοῦ Βύζαντος πόλιν, αὐτόν τε τὸν ἥρωα προκαλούμενος εἰς μάχην, καὶ διαπορθεῖν ἅπαντα προθυμούμενος. [Ὁ δὲ] οὐχ ὑπομείνας τὴν ἔφοδον τοῦ βαρβάρου, μόνος πρὸς μόνον διαγωνίζεται, καὶ καταβάλλει τὸν Αἴμον ἐπὶ τὸν ἐπιώνυμον αὐτοῦ λόφον. (18) Ὁ μὲν οὖν Βύζας μετὰ τὴν εἰρημένην νίκην ὡς ἐπὶ τὴν Θράκην ἤλαυε τοὺς πολεμίας, Ὀδρύσης ὁ τῶν Σκυθῶν βασιλεὺς περαιωθεὶς τὸν Ἴστρον, καὶ πρὸς αὐτὰ διελθὼν τὰ τῆς πόλεως τεῖχη, ἐπολιόρκει

omni prædicatione excellentiora exstruxit. (13) Septem enim, quæ in iis sunt, turres ita coaptavit, ut loqui inter se et respondere viderentur: quippe si tubæ aut alius aliquis sonus turres illas percuteret, altera alteri sonum ad ultimam usque transmittabant. (14) Est etiam aliud quod ab harum rerum scriptoribus memoriæ proditum minime silentio præteribimus: turrim scilicet, quæ Herculis nuncupatur, hostium arcana civibus prodere solitam narrant. (15) Absoluto muri ambitu, delubra quoque condidit; et Rheæ quidem templum et simulacrum in loco nuncupato Basilicæ erexit, quod etiam ut Fortunæ fanum a civibus colebatur; Neptuni autem templum juxta mare exstruxit, ubi nunc Menæ martyris ades est; porro Hecates, ubi Hippodromus; Dioscurorum Castoris et Pollucis ad Semestræ aram et fluminum confluentes, ubi etiam a malis liberari hominibus contingebat. (16) Prope Strategium Ajaci et Achilli aras erexit, ubi etiam Thermæ Achilleæ, quas vocant, sunt. Præterea Amphiarao heroi in regione Sycæna, quæ a ficibus nomen habet, sacrum dedicavit. Paulo supra Neptuni templum Veneri fanum consecratum, Dianæ autem et Minervæ ad Thraces montem.

17. Urbesie constituta, supererat ut incurrentes barbaros submoveret, et inprimis Hæmum Thraciæ tyrannum, qui ad ipsam Byzantis urbem progressus, heroe hoc ad pugnam provocato, cuncta vastare decreverat. At Byzas barbarum incursantem indignatus, solusque cum solo congressus in monte cognomine eum prosternit. (18) Post hanc victoriam quum hostes in Thraciam usque Byzas persequeretur, Scytharum rex Odryses, trajecto Istro, ad ipsa menia progressus urbem obsedit; cum quo Byzantis uxor, admirabilis illa

— § 13. ἐν αὐτῷ] ἐν αὐτῇ Codin. Præstaret ἐν αὐτοῖς. — τὴν ἡχὴν] τὸν ἡχον μετεδίδου Codin. — § 14. τὸν γὰρ κτλ.] Codinus: τὸν γὰρ Ἡρακλέους πύργον ἱσταμένον ἐντὸς τοῦ τείχους τὰ τῶν πολεμίων μεταδίδοναι μυστήρια λόγος ἦν. Cf. fragmentum quod Lambecius e codice Bibl. Reg. exscripsit in not. ad Codin.: "Ὅτι Βύζας ὁ τὸ Βυζάντιον κτίσας τὴν πόλιν ἀνήγειρεν τεῖχεσι μεγάλαις καὶ πύργοις περικαλλέσιν ἑπτὰ. Ξέρον δὲ τινα καὶ ἀξιοθαύμαστον οἱ πύργοι οὗτοι τὴν ἐνέργειαν εἶχον. Εἶποτε γὰρ, φησί, σάλπιγξ ἢ φωνή τις ἑτέρα, ἀνθρώπου τυχὸν ἢ ἄλλου ζῴου ἢ καὶ λίθου βολῆς, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ τούτων πύργων ἔπεγενετο, εὐθὺς εἰς τὸν μετ' αὐτὸν ὁ ἡχος διέβαινε, καὶ καθεξῆς διὰ τῶν ἄλλων μέχρι τοῦ ἐσχάτου παρέπεμποτο καθαρὸς, οἷος ἐξ ἀρχῆς ἐξεφωνήθη, εἴτε ἐναρβρὸς εἴτε καὶ ἀναρβρὸς. Ἀλλὰ καὶ ὁ εἰς τῶν ἑπτὰ τούτων πύργων, ὁ καὶ τοῦ Ἡρακλέους καλούμενος, τὰ τῶν πολεμίων ἐξέθεν μυστήρια, τῶν εἰς πολιορκίαν τυχὸν τῆς πόλεως καθισταμένων, ἐνηγαῖ ἐποίησε ἐντὸς καὶ ἄκουστα." Ἰδρυται δὲ ὁ πύργος οὗτος ἐν τῷ τῆς ἀκροπόλεως λόφῳ, ὃς νῦν Κυνήγιον ὀνομάζεται. — § 15. [τὰ] suppl. e Codino. — ὅτι: καὶ T.] ὕπερ τεύχειον Codin. — τετίμητο] Codin.; τετίμηται Hes. — Πισσ. δὲ] Bekker. Π. τε Hes. et Codin. — τῶν δὲ Διοσκ.] e Codino. τὸν δὲ Δ. Hes. — φημι] om. Codin. — ἐν τῷ τῆς Σέμ. κτλ.] Codinus: ἐν τῇ τῶν ποταμῶν μίξει, ἐν ἣ καὶ κτλ., missis verbis τῷ τῆς Σ. βωμῶ. Hesychnus: ἐν ᾧ καὶ. Sensus sec. Heynium: ubi novae sedes quærentes conditores considerunt. Valde ego dubito. — § 16. ἀνεθήκατο] ἀνέθηκεν Codin. — νῦν] addidi e Codin.; τὸ τοῦ Ἀχ. Codin. — ἥρωος] ἥρωος Codin. — φησὶ κτλ.] ἀκούων. addit Codin. — μικρὸν] om. Codin. — καὶ τὸ τῆς Ἀφ.] καὶ om. Cod. — Ἀρτέμ.] δὲ e Codino; Ἀ. τε Hesychn. — Θράκης ὄρος] Ἀφροδίτης ὄρος Codin. — § 17. αὐτοῦ] ἐαυτοῦ Codin. — ἐχρῆν] e Codino; ἐχρῆν δὲ Hesychn. — ἐπιόντας ὅς ἀπωθεῖσθαι] ἐπιόντας αὐτῷ ἀπωθῆσαι Codin. — καὶ] addidi e Codino, qui dein et h. l. et infra τὸν Αἴμονα. — Θράκης τὸν ἦν] τῆς Θράκης ὄρον Codin. — [ὁ δὲ] supplivi. — μόνος] Αἴμονος codd. Codin. — § 18. τοὺς πα-

τοὺς ἔνδον. Πρὸς δὲ τὴν τοῦ Βύζαντος γυνή, ἡ θαυμαστὴ Φιδάλεια, μηδὲν τι καταπλαγεῖσα τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων, ἀλλὰ τῇ γυναικείᾳ χρησαμένη χειρὶ διηγωνίσασατο, σοφισαμένη τὸν βάρβαρον τῇ τῶν δρακόντων συμμαχίᾳ. (19) Ὡς γὰρ τοὺς κατὰ [τὴν] πόλιν ὄφεις εἰς ἓν τι χωρίον συλλαβοῦσα ἐφρούρει, ἀθρόως τοῖς ἐναντίοις ἐμφανείσα δίκην βελῶν καὶ ἀκοντίων ἔπεμπε τὰ θηρία, καὶ πλείστους λυμνηγαμένη τούτῳ τῷ τρόπῳ διέσωσε τὴν πόλιν. Ἐντεῦθεν τοίνυν ἀρχαῖος μῦθος φέρεται, μὴ δεῖν τοὺς κατὰ τὴν πόλιν ἀλίσκομένους ἀπολλύειν ὄφεις, ὡς οἷα εὐεργέτας αὐτῆς γενομένους.

20. Οὐ μετὰ πολὺν δὲ χρόνον Στρόμβιος ἀνὴρ τοῦνομα, καὶ αὐτὸς ἐκ Κεροέσσης τεχθεὶς, πόλεμον ἐπιφέρει τῷ Βύζαντι, πολλὴν ἐπαγόμενος δύναμιν. Ἀνεκινεῖτο τοίνυν ἅπαντα τὰ Σκυθικὰ γένη· συνέτρεχον δὲ καὶ οἱ τῆς Ἑλλάδος κρατοῦντες καὶ Ῥωδιῶν οὐκ εὐκαταφρόνητος δύναμις ὁ τε τῆς γείτονος Χαλκηδόνος τοπάρχης Δίνεως, ἐκ Μεγαρέων ἄποιος ἐκείσε γενόμενος δέκα καὶ ἑννέα ἔμπεδον ἔπεισε τῆς Βύζαντος αὐταρχίας. (21) Χαλκηδῶν δὲ ὠνόμασται τὸ χωρίον, ὡς μὲν τινεὶς φασιν, ἀπὸ τοῦ Χαλκηδόνος ποταμοῦ· ὡς δὲ ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ παιδὸς Κάλχαντος τοῦ μάντεως, ὕστερον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου γενομένου· ὡς δὲ ἄλλοι, ἀπὸ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀποίκων ἐκεῖ πεμφθέντων οὗς δὴ καὶ τυφλοὺς ἀπεκάλεσαν, παρερωρακότας τὸ Βυζάντιον. (22) Ὡς οὖν σὺν πλείοσι ναυσὶν ὁ Δίνεως εἰς συμμαχίαν ἦκε τοῦ Βύζαντος, μὴ δυνηθεὶς προσορμησάει τῇ πόλει, ἀρτί τοῦ βασιλέως αὐτῶν Βύζαντος μεταλλάξαντος, καὶ τοῦ δήμου παντὸς ἐν ἀγωνίᾳ τυγχάνοντες, πρὸς τὸν καλούμενον Ἀνάπλου ἀφίκετο, ἔνθα καὶ διατρίψας Ἔστιας τὸν τόπον ὠνόμασε. (23) Μικρῷ γε μὴν ὕστερον διαδὰς ἐν τῇ πόλει, καὶ τοὺς βαρβάρους ἀπωσάμενος, αὐτὸς ἐστρατήγησε τοῦ δήμου τῶν Βυζαντιῶν καθ' οὓς δὴ χρόνους καὶ δρακόντων πλείστα γένη ἐπεφοίτησε τῇ πόλει, ὡς τοὺς οἰκοῦντας αὐτὴν διαφθείρεσθαι· οὗς δὲ τῇ τῶν καλουμένων πελαργῶν ὀρνίθων ἐπιφορᾷ διεχρήσαντο, Ποσειδῶνος αὐτοῖς, ὡς φασιν, συνεργήσαντος. (24) Οὐ μετὰ πολὺν δὲ καὶ τῶν ὀρνίθων αὐτοῖς ἐναντία φρουρούντων καὶ θανάτων αἰτίαν ἐπαγόντων, τοὺς τε ἀλίσκομένους αὐτοῖς ὄφεις πρὸς τὰς τῶν ὕδατων δεξαμενὰς ἀκοντιζόντων, καὶ τοῖς γε πο-

Phidalia, hostium multitudine inperterrita, muliebri manu decertavit, serpentum auxilio barbarum circumveniens. (19) Angues enim, quos in urbe uno in loco collocatos asservabat, eos subito in hostes sagittarum vel jaculorum instar immisit, et plurimīs hoc modo interfectis urbem servavit. Atque hinc etiam antiqua illa fabula fluxit, nefas esse quemquam serpentes in urbe captos, quippe qui ei salute fuerint, occidere.

20. Non longo post tempore Strombus quidam, et ipse Ceroessa genitus, numero exercitu adducto bellum Byzanti intulit. Universa itaque Scythica natio commota est: præstantissimi etiam Græcorum, et Rhodiorum non contemnendæ copię convenerunt, unaque vicinæ Chalcedonis dominus Dinæus, qui deducta Megaris colonia novemdecim annis ante Byzantii principatum sedem illic sibi elegerat. (21) Chalcedon autem appellata est, ut quidam volunt, a fluvio Chalcedone, sive, ut alii, a Calchantis vatis filio, qui post Trojanum bellum vixit: alii vero a Chalceide Eubœæ urbe, unde missi in coloniam, quos et cæcos appellarunt, quod solum Byzantii non animadvertissent. (22) Ceterum Dinæus cum magna classe suppetiarum Byzanti veniens, quum ad urbem appellere non posset, Byzante ejus rege paullo ante defuncto, et universo populo ea re perturbato, ad Anaplum, quem vocant, pervenit, ibique commoratus Hestiarum loco nomen dedit. (23) Nec multo post urbem ingressus est, et barbaris profligatis, ipse Byzantinorum præturam gessit. Hac tempestate varia serpentum genera urbem infestabant et perniciem civibus afferebant, quos Neptuni ope, ut aiunt, ciconiarum superventu, interfecerunt. (24) Paullo post quum aves quoque inimicum animum induissent, atque mortis causa multis existerent, eo quod serpentes quos ceperant in cisternis aquarum jacularentur, et civibus in viis pu-

λεμίου] Codin.; τ. πολέμους cod. Hesyech. Verba hæc ut a librario assuta ejicienda censet Heynius. — Ὁ δρῶσης] Χρύσις (et Κροίσος) δὲ ὁ codd. Codini. — καὶ πρὸς αὐτὰ κτλ.] καὶ πρὸς αὐτὸν διελθὼν ἐπολιόρχει τὰ τῆς πόλεως τεῖχη. πρὸς δὲ κτλ. Codin. — ἡ θαυμ. Φιδάλεια] om. Codin. Phidalia facinus narrat etiam Tzetzes Chil. II, hist. 40. Cf. Stephan. Byz. v. Γυναικόπολις. — μηδὲν τι] τι om. Codin. — καταπλαγεῖσα] καταλογοισαμένη Codin. — ἀλλὰ] om. Codinus, qui mox διηγωνίσασατο. — § 19. ὡς γὰρ τοὺς] Codinus: οὗς γὰρ κατὰ τὴν πόλιν ὄφεις εἰς ἓν τῶν χωρίων συλλαβοῦσα ἐφρούρει, ἀθρόως τοῖς ἐν. ἐπιφανείσα καὶ δίκην βελῶν ἀκοντίων κτλ. Vocem τῆν Codino addidi. — λυμνηγαμένη] κτλ. Codin. — ὡς οἷα] οἷα Codin. — § 20. ἀνεκινεῖτο] ἐκινεῖτο Codin. — Δίνεως] Διναιῶς Codin. h. l. et infra. — δέκα καὶ ἑννέα] septemdecim sec. Herodot. IV, 144. — αὐταρχίας] ἐπαρχίας Codini codd. nonnulli. — § 21. ὡς δὲ ἄλλοι] ἄλλοι δὲ Codin. — ἐκεῖ πεμφθέντων] ἐκεῖσε παραπεμφθέντων Codin. — ἀπεκάλεσαν] ἐκάλε. Codin. De re v. Herodot. IV, 144; Strabo VII p. 322; Tacitus Ann. XII, 63. — § 22. ὡς οὖν] ὡς δὲ οὖν Codin. — ἐστίας] ἐστίαν Codin. — § 23. μικρῷ] μικρόν Codin. — αὐτὸς ἐστρατ.] δευτερόν αὐτὸς ἐστρ. Codin. — καθ' οὓς δὲ] δὴ om. Codin. — ὡς τοὺς κτλ.] καὶ τοὺς οἰκ. αὐτῆς διέφθειρεν Codin. — πλ. ὀρνίθων] ὀρνίθων om. Codin. — § 24. θαν. αἰτίαν] θάνατον ἕτι ἐπαγ. Codin. — αὐτοῖς ὄφεις] αὐτοῖς om. Codin. — ἐπιβαλλόντων] ἐφαλλομένων Codin.

λίταις ἐν ταῖς λεωφόροις ἀφανῶς ἐπιβαλλόντων, ἐν ἀφασία διετέλουν. (25) Ἄνῆρ δὲ τις τῶν ἐκ Τυάνων τοῦνομα Ἀπολλώνιος ἐκ λίθου ξεστοῦ τρεῖς ἀνεστήσατο πελαργούς ἀντριπροσώπως ἀλλήλοις ὀρῶντας· οἱ καὶ μέχρι τῶνδε διαμένουσι τῶν χρόνων, οὐ συγχωροῦντες ἐπιφοιτῆσαι τῇ πόλει τὸ τῶν πελαργῶν γένος.

26. Ἐπὶ δὲ τοῖς εἰρημένοις Δίνεω τοῦ στρατηγοῦ μεταλλάξαντος, Λέων τὴν τῶν Βυζαντίων ἀριστοκρατίαν ἐδέξατο, ἐφ' οὔπερ Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, ὁ Ἄμυντου παῖς γεγονὼς, πολλὴν ἐπαγόμενος δύναμιν ἐπολιόρχει τὴν πόλιν, διώρυξί τε καὶ παντοίοις πολεμικοῖς μηχανήμασι τοῖς τεχεῖσι προσπελάζων. (27) Καὶ δὴ ἂν ταύτην ἐξεῖλε νυκτὸς ἐπιλαβόμενος ἀσελήγου καὶ ὄμβρου καταρραγέτος ξηραίου, εἰ μὴ τις αὐτοῖς τοῦ θεοῦ γέγονε συμμαχία τοὺς κατὰ τὴν πόλιν κύνας πρὸς ὕλακὴν ἀναστήσαντος, καὶ νεφέλας πυρὸς τοῖς ἀρκτώσις ἐπαγαγόντος μέρεσιν. Ἐξ οὔπερ οἱ δῆμοι διεγερθέντες, καὶ θερμῶς τοῖς πολεμίοις συνενεχθέντες, ἤδη τὴν πόλιν ὑπὸ τῷ Φιλίππῳ γενομένην ἐρρύσαντο, ἀναλαβόντες τοὺς διαφωθέντας πύργους τοῖς ἐκ τῶν τάφων παρακειμένοις λίθοις, καὶ ἀνυφάναντες τὰς ἐπάλλξεις τοῦ τείχους· οὗ δὴ χάριν Τυμβοσύνην τὸ τεῖχος ἐκάλεσαν, λαμπαδηφόρον Ἐκάτης ἀναστήσαντες ἀγαλμα. Αὐθὶς δὲ πρὸς ναυμαχίας τραπέντες περιφανῶς τοὺς Μακεδόνας ἐνίκησαν. Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ διαλυθέντος τοῦ πολέμου Φίλιππος παραχωρεῖ Βυζαντίοις.

28. Ἐπειδὴ δὲ καὶ Λέων τὸν βίον μετέλλαξεν, Χάρης ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς σὺν ναυσὶ τεσσαράκοντα εἰς συμμαχίαν τῶν Βυζαντίων ἐλθὼν πρὸς τὸν κατὰ Φιλίππου πόλεμον, κατέλαβε τὴν ἄκρην τῆς Προποντίδος, ἣτις μεταξὺ κεῖται Χρυσοπόλεως καὶ Χαλκηδόνας, καὶ ἐν ἐκείνῳ προσορμίσας τῷ τόπῳ ἀπόπειραν ἐλάμβανε τοῦ πολέμου. (29) Ἐνθα δὴ τὴν ἐπομένην αὐτῷ γυναῖκα νόσῳ βληθεῖσαν ἀποθάλων κατέθηκεν ἐν τάφῳ, ἀναστήσας αὐτῇ βωμὸν καὶ κίονα σύνθετον, ἐν ᾧ δάμαλις δεικνύται ἐκ ξεστοῦ λίθου ἀνακειμένη. Οὕτω γὰρ (μᾶλλον) ἐκείνη τὴν ἐπωνυμίαν ἐκέκλητο, ἣτις διὰ τῶν ἐγγεγραμμένων στίχων μέχρι

blicis clanculum injicerent, stupore Byzantini perculti sunt. (25) Sed vir quidam Tyaneus, Apollonius nomine, tres ciconias ex lapide polito, obversa facie se mutuo aspicientes erexit, quae ad hoc usque tempus durant, neque ciconias in urbem venire permittunt.

26. Post haec, Dinæo praetore mortuo, Leo summum Byzantii magistratum suscepit; sub quo Philippus Macedonum rex, Amyntæ filius, magnis copiis admotis, urbem obsedit, et cuniculis aliisque machinis bellicis muros aggressus est. (27) Et sane facile eam expugnasset, nocte illuni et immensa pluvia adjuvantibus, nisi quis deus tulisset opem, et canes per urbem ad latratum excitasset, nubesque lucidas ad septemtrionem produxisset. Ea re suscitati cives urbem jam fere a Philippo captam conservarunt, turresque et murorum propugnacula labefactata ex lapidibus sepulcralibus restaurarunt. Ejus rei gratia illum murum Tymbosynen (*Sepulcretum*) cognominarunt, erecta simul lampadifera Hecates statua. Deinde autem ad pugnam navalem se convertentes, illustri clade Macedones affecerunt. Atque hunc in modum finito bello Philippus Byzantiis cessit.

28. Postquam autem Leo quoque excessit e vita, Atheniensium dux cum quadraginta navibus in auxilium Byzantium profectus ad bellum contra Philippum, occupavit promontorium Propontidis, quod inter Chalcedonem et Chrysopolim situm est, ibique periculum belli subiit. (29) In eodem loco conjugem, expeditionis comitem, morbo exstinctam sepulturae tradidit, et aram ei posuit cum columna, in qua damalis seu juvenca conspicitur ex lapide polito. Etenim Damalis nomen uxoris

— 25. Τυάνων] e Codino; Τυάνης Hesych. Temporum confusionem in hujusmodi auctore noli mirari. Frustra Orellius in § 24 pro οὐ μετὰ πολὺ δὲ scribi voluit μετὰ πολὺ δὲ. Ceterum de re cf. Tzetzes Chil. II, hist. 60; Nicephorus Callistus III, 11, et Cedrenus in Chron — ἀλλήλοισιν ὄρ.] ὄρῶντες ἀλλήλους. « Ceterum ad hunc Hesychii et Codini locum illustrandum pertinet fragmentum historicum, quod ex antiquo codice Bibl. Regiae hic subjunxi: "Οτι ἐνοχλουμένων ὑστερον πῶν Βυζαντίων ὑπὸ τῶν ὄψεων, διαφθειρόντων αὐτοῖς τὰ ὕδατα, ὁ Τυανεύς Ἀπολλώνιος ἀπὸ λίθου ξεστοῦ τρεῖς ἀνέστησε πελαργούς, οἵτινες οὐκ εἴσαν ἐπιφοιτῆσαι τῇ πόλει πελαργῶς· ἐκεῖνοι γὰρ πνίγοντες τὰς ὄψεις πρώην χλόντιον νεκρούς κατὰ τῶν δεξασμένων." *Lambecius*. Alia de Apollonio Tyanensi a Constantino Byzantium advocato v. in Chron. Constantinop. — § 26. Λέων τις τῶν Βυζ. τὴν ἄρ. Codin. Inapte Dinæum in praefectura Leo excepisse dicitur. De re cf. Stephan. Byz. v. Βόσπορος. — ἐφ' οὔπερ] ἐφ' οὔ Codin. — ὁ Ἄμυν.] ὁ om. Cod. — παντοίοις] om. Cod. — § 27. καὶ δὴ ἂν ταύτην ἐξεῖλε] καὶ ταύτην ἂν εἶλε Codin. — κύνας vocem post ἀναστήσας. ponit Codinus. — πρὸς... μέρεσιν] πρὸς τοὺς ἀρκτ. ἐπ. τόπους Codin. — διεγερθ.] ἐπεγερθ. Codin. — καὶ θερμῶς... συνενεχθέντες] om. Codin. — ἀνυφάναντες] ἀνοικδομησάντες Codin. — Τυμβοσύνην] « Fort. Τυμβοσίνην a violatis sepulcris. » HEYNIUS. — ναυμαχίας] συμμαχίαν cod. Codin. — § 28. ἐπειδὴ δὲ] ἐπειδὲ Cod. — τῶν Βυζ.] τῶν om. Codin. — § 29. ἐνθα] ἐθεν Hesych.; ἐνθα καὶ τὴν γυναῖκα συνεπομένην ἔχων αὐτῷ Codinus. — σύνθετον] om. Codin. — ἀνακειμένη] om. Codin. — οὕτω γὰρ μᾶλλον κτλ.] Disertius Codinus: οὕτω γὰρ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκέκλητο ἐκείνη ἢ γυνὴ τοῦ Χάρητος, ὅπερ καὶ διὰ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐκείσε στίχων ἀριδιῶς ἐμφαίνεται, μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς διασωζομένων χρόνων.

τῶν καθ' ἡμᾶς διασώζεται χρόνων. (30) Εἰσὶ δὲ [οἱ] στίχοι οὗτοι·

Ἰναχίης οὐκ εἰμι βοὸς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἔμετο
κλήζεται ἀνωπὸν Βοσπόριον πέλαγος.
Κεῖνιν γὰρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἦλασεν Ἥρης
ἐς Φάρον ἦδε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυς.
Εὐνέτις ἦν δὲ Χάρητος, ἐπλων δ', ὅτ' ἐπλωεν ἐκείνου
τῆδε, Φιλιππέων ἀντίπαλος σκαφεύων.
Βοῖδιον οὐνομα δ' ἦεν ἐμοὶ τότε· νῦν δὲ Χάρητος
εὐνέτις ἠπειροῖς τέρπομαι ἀμφοτέραις.

(31) Τοῦ δὲ Χάρητος εἰς Ἀθήνας ἐκπεύσαντος, Πρωτόμαχος τὴν στρατηγικὴν ἀρχὴν διαδέχεται· δε τοὺς ἐπαναστάνας Θρᾷκας καταδουλώσας τοῖς ὅπλοις, ἐν τῷ καλουμένῳ τῆς πόλεως Μηλίῳ χάλκεα ἀνέθηκε τρόπαια. (32) Κατοικημένου δὲ καὶ τούτου, Τιμησίος ἀνὴρ τῶν ἐν Ἀργεῖοις γραφέντων πρώτων μὲν κατὰ τὸν Εὐξείνιον προσαγορευόμενον πόντον, πρὸς τῷ λεγομένῳ Ἐφεσιᾷτῃ (ἔθνα ποτὲ Ἐφέσιοι ἀποικίας πέμψαντες, καὶ πόλιν οἰκοδομῆν πειραθέντες, αὐθις τοῦ Βυζαντίου ὑπήκουσαν λογίου,

Ἐνθα δύο σκύλακες πολὴν μάρπουσι θάλασσαν,
Ἐνθ' ἰχθύς ἑκαπὸς τε νομὸν βόσκειται ἐς αὐτόν),

ἀντικαταστήσαι πόλιν ἐπιχειρήσας, καὶ διαμαρτῶν τῆς ἐλπίδος, συνοικίζεται Βυζαντίαις, καὶ στρατηγὸς τοῦ παντὸς ἀναδειχθεὶς δήμου, πᾶσαν ὁμοῦ τὴν πόλιν εἰς τὸ μείζον καὶ ὠφέλιμον μετερῷμισε, νόμους τε περὶ τῶν καθ' ἡμέραν συμβολαίων τιθέμενος, καὶ ἔθη καθιστὰς πολιτικά τε καὶ ἡμέρα, δι' ὧν ἀστείους τε καὶ φιλανθρώπους τοὺς πολίτας ἀπέδειξε, (33) ἱερά τε θεῶν πλείστα, τὰ μὲν αὐτὸς ἀνεστήσατο, τὰ δὲ καὶ πρὶν ὄντα ἐπεκόσμησε· τὸν γὰρ πρὸς τῇ ἄκρᾳ τῆς Προποντίδος θαλάσσης κείμενον ναὸν, δν Ἰάσων ποτὲ τοῖς δώδεκα θεοῖς καθιέρωσε, κατηρειπωμένον ἀνήγειρε, καὶ τὸν ἐπὶ τῷ Φρίξῳ λεγομένῳ λιμένι τῆς Ἀρτέμιδος οἶκον ἀνεκαίνισεν. (34) Ἐπὶ δὲ τούτῳ Καλλιᾶδης στρατηγῶν τοῦ Βυζαντίου, ἀριστὰ τε πρὸς τοὺς θνητοὺς τε καὶ ἐμφυλίους πολέμους ἀγωνισάμενος, τὸ περιδῶστον τοῦ Βυζαντος ἄγαλμα κατὰ τὴν καλουμένην Βασιλικὴν ἀνέθηκε, καὶ ἐπέγραψεν οὕτως·

• Τὸν κρατερὸν Βύζαντα καὶ ἱμερτὴν Φιδάλειαν
κίον κοσμήσας ἄνθετο Καλλιᾶδης.

35. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ ἀριστοκρατουμένων καὶ δημοκρατουμένων τῶν Βυζαντίων, ἔτι δὲ καὶ τυραννομένων, κατὰ διαφόρους συμβέβηκε χρόνους. Ὡς δὲ

Charetis erat, ut liquet ex adscriptis hisce versibus, qui adhuc supersunt :

30. Inachiae non sum signum bovis, haudque vocatur a me adversum illud Bosphorium pelagus. Hanc etenim prius ira gravis Junonis abegit usque Pharum ; sed ego mortua sum Cecropis ; atque Charetis eram conjux, illumque sequebar nempe Philippiis navibus oppositum. Buena dicta fui : conjux nunc grata Charetis terrarum gemino laetor utroque solo.

31. Quum vero Chares Athenas navigasset, Protomachus praeturae excepit ; qui quum obturbantes Thraces armis subjugasset, aerea tropaea eo in urbis loca qui Miliarium dicitur statuit. (32) Hoc etiam mortuo Timesius quidam Argivorum civitate adscriptus primum ad Pontum Euxinum in loco nuncupato Ephesiate (ubi quondam Ephesii, colonis eo deductis, urbem aedificare conati, iterum Byzantium illud oraculum audierunt :

Hic, ubi caeruleum lambunt duo flumina pontum,
Piscis ubi cervusque cibo vescuntur eodem),

urbem ex adverso condere incipiens, quum spe excidisset, ad Byzantios se contulit. Universique populi imperator designatus, totam civitatem in melius auctam reformavit, ac leges de quotidianis commerciis promulgavit, et consuetudines instituit civiles, quibus elegantes et humanos cives effecit. (33) Aedes item deorum complures vel exstruxit ipse, vel pridem exstructas exornavit. Nam quod ad Propontidis promontorium est templum, ab Iasone olim diis duodecim consecratum, dejectum restauravit, et in Phrxi portu aedem Dianae renovavit. (34) Post hunc Calliades, Byzantii praetor, vir bellis domi forisque egregius, celebrem illam et admirandam Byzantii statuam in Basilica posuit, atque sic inscripsit :

Magnanimum Byzantem cum grata Phidalea
erexit junctis Calliades statuis.

35. Et haec quidem Byzantii sub optimatum, populi et tyrannorum quoque imperio variis temporibus acciderunt. Postquam vero consulari virtute Romanum imperium

— § 30. οἱ στ.] οἱ addidi e Codino. Epigramma exstat etiam ap. Constantin. Porphy. De Them. II, 12. V. in Anthol. Steph. III, 12, p. 224. Brunck. Anal. t. III, p. 187. Cf. Heyn. Antiq. Byz. Excurs. III : *De Damalide Charetis conjuge ejusque statua*. — βοῖδιον κτλ.] βοῖδιον δ' ἦκουον ἐγὼ τότε Codin. — § 31. καταδουλώσας] καταδουλωσάμενος Codin. — Μηλίῳ] ἐν τῷ καλ. Μηλίῳ τόπῳ τῆς πόλεως Codin. — ἀνέθηκε] ἀνέστησε Codin. — § 32. γραφέντων] γραφέντων Codin. — προσαγορευόμενον] om. Codin. — Ἐφεσιᾷτῃ], « loco in litore Bosphori sinistro (Dionys. Byz. p. 17), haud longe a Ponti Euxini ostio, infra Myrlæum. » HEYNE. Cf. Lambecius in not. ad Codinum. — λογίου] λόγου Codin. — μάρπουσι] supra § 3 λάπτουσι, uti hoc quoque loco habet Codinus, non duos, sed quatuor versus apponens, quos Hesychius § 3 adscripsit. — ὁμοῦ τὴν πόλιν] sic Codin. ; ὁμοῦ τὴν πόλιν Hesych. Particulam τε post νόμους om. Codin. — τε καὶ ἡμέρα] om. Codin. — § 33. ἐπεκόσμ.] διεκόσμ. Codin. — καθιέρωσε] καθιέρωσε Cod. — Φρίξῳ] Φρίξῳ Cod. — τῆς Ἀρτ.] τῆς om. Cod. — κατηρειπωμένον] Hes. ; κατηρειπωμένον Cod. — § 34. στρατηγῶν] στρατηγῆσας vel, ut in cod. Vat. στρατηγὸς Cod. — καλομμένην] λεγομένην Cod. — κίον] Codin. ; εἰν ἐνὶ Hesych. ; ἐνθάδε Codini codex bibl. Valicellane. — § 35. ταῦτα μὲν καὶ ἀρ. κτλ.] ταῦτα μὲν ἀρ. τῶν Βυζ. ἔτι δὲ καὶ τυρανν. κτλ. Codin. — ἐπισταταίᾳ] Bekker. in Co-

τῆ τῶν ὑπάτων ἐπιστατεία ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ πάσας ὑπερεβάλετο τὰς δυναστείας, κατεδούλωσε δὲ καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη, εἰκότως αὐτῇ καὶ οἱ Βυζάντιοι πειθόμενοι διετελοῦν. (36) Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τινὰς χρόνους, Σεβήρου βασιλεύσαντος τῆς Ῥώμης, αὐτοὶ τὴν τοῦ τυραννήσαντος τῶν ἐφῶν Νίγρου προτιμήσαντες ἐλπίδα, εἰς χεῖρας ἔλθειν ἐτόλμησαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἀφαιρεθέντες παρ' αὐτοῦ τῶν πολιτικῶν δικαίων, καὶ τῆς στεφάνης αὐτοῖς καταλυθείσης τοῦ τεύχους, Περινθίους προσετάχθησαν δουλεύειν, τοῖς καλουμένοις Ἡρακλεώταις. (37) Πausαμένου δὲ τῆς ἀρχῆς τοῦ Σεβήρου, αὔθις εἰς μείζονα κόσμον ἐπανήλθον, λουτρὸν μὲν αὐτοῖς μέγιστον κατὰ τὸν τοῦ Διὸς ἵππιου βωμὸν ἢ τὸ Ἡρακλεῶς ἄλλος καλούμενον (ἐνθα τὰς Διομήδους αὐτὸν φασὶ δαμάπαντα ἵππους, Ζεῦξίππον τὸν τόπον ὀνομάσαι) πολυτελῶς ἐγείραντο, καὶ τὸν τούτῳ πλησιάζοντα χώρον τῆς ἵπποδρομίας, τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενοι κούροις, ἰκρίους τε καὶ σπασίαις διακοσμήσαντος (ἐνθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων φῶν τοῖς γαλκοῖς ὀβελίσκοις), ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ στρατιωτικὰ τέλη προσεμίμαντος. (38) Μέχρι μὲν οὐ περιῖν Σεβήρος καὶ ὁ τούτου παῖς Ἄντωνίνος, ἡ πόλις Ἄντωνινία προσηγορεύετο, ἐπειδὴ δὲ τοῖς θεοῖς τῶν βασιλέων ἀπεδόθη, αὔθις τὸ Βυζάντιον ὀνομάζεται. (39) Κωνσταντῖνου δὲ τὸ Ῥωμαϊκὸν κῦρος παρεληφτός καὶ αὐτῇ Κωνσταντινούπολις ἐκλήθη, προθύμως ἀνασχόμενη τὴν προσηγορίαν ἀνταλλάξαι τῇ ὑπερβαλλούσῃ τοῦ αὐτοκράτορος φιλοτιμίᾳ, θαυμαστὴν μὲν αὐτὴν ἀπεργασαμένου τῷ κάλλει, πόρρω δὲ μεταγαγόντος τὰ

omnes potestates superavit, redacta jam in servitutum Græcia, merito se quoque illi submiserunt Byzantii. (36) Aliquanto tamen post, imperante Severo, quum ipsi Nigri, qui Orientis imperium invaserat, partes potiores rati, opponere se imperatori ausi essent, ereptis privilegiis, murisque dejectis, Perinthiis sive Heracleotis servire jussi sunt. (37) Sed pacato mox Severo in meliorem rursus formam restituti : quippe balneum ipsis maximum ad Jovis Equestris aram, sive lucum Herculis (qui domitis ibi Diomedis equis Zeuxippo nomen loco dedisse creditur) splendide extruxit : item vicinum Hippodromum, Dioscuris sacrum, tabulatis ac porticibus exornavit (ubi etiamnum metæ Deorum præsidium exhibent indicia, ova nimirum æneis obeliscis imposita), et assignavit etiam reditus e militari ærario. (38) Et quidem quousque Severus superstes fuit, ejusque filius Antoninus *Caracalla*, urbs Antoninia appellata fuit : postquam vero divis imperatoribus annumerati fuerant, iterum Byzantii nomen accepit. (39) Ubi vero in imperium Constantinus successit, Constantinopolis appellari cœpit, neque invita sane nomen mutavit, insigni imperatoris munificentia; quippe elegantiorum ille reddidit et pulchritudine admirandam, ad Troadenses usque porticus prolatis pomæriis, quæ antea foro ipsi cognomini terminabantur : præ-

dino pro vulg. ἐπιστατεία. — καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη] καὶ Ἑλλήνες Codin. — οἱ Βυζ.] οἱ om. Cod. — § 36. ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ Cod. — βασιλεύσαντος τῆς Ῥ.] τῆς Ῥ. βασιλεύοντος Cod. — παρ' αὐτοῦ] om. Cod. — αὐτοῖς καταλ.] αὐτῆς τοῦ τεύχους x. Cod. — προσετάχθησαν] ἐτάχθησαν Codin. — παυσαμένου] παυσαμένης Codin. — § 37. αὔθις εἰς μείζ. κτλ.] Codinus : αὔθις οὐτὸν ἔσχον εἰς βασιλεία, ὅς καὶ εἰς μείζονα καὶ περιφανῆ κόσμον ἐπανήγαγε τὸ Βυζάντιον. — αὐτοῖς μέγιστον] αὐτοῖς om. Cod. — ἢ] ἢτοι Cod. — ἐνθα κτλ.] Codinus : Λουτρὸν μὲν... ἀνήγαγεν, ἐνθα δὴ καὶ τὰς Διομήδους δαμάπαντες ἵππους Ζεῦξίππον τὸν τόπον ὀνόμασαν· καὶ τὸν αὐτοῦ πλησιάζοντα χώρον τοῦ ἵπποδρομίου τοῖς τοῦ Δ. ἀ. κ. ἰ. τ. κ. στ. διεκόσμησεν. — ἐπὶ δὲ τούτοις... προσεμίμαντος] om. Codinus. — § 38. Ἄντωνινία] Ἄντωνία Hesyeh.; quod item vulgo legitur ap. Eustath. ad Dion. 803 (p. 253 ed. Bernh.), ubi ad verum proxime accedit cod. K., qui Ἄντωνινίαν. In numis Severi et Antonini : *Antoneinia Byzantion Sebasta*. Codinus : καὶ μέχρι μὲν οὐ περιῖν ὁ Σεβήρος, ἀπὸ τούτου παιδὸς Ἄντωνίνου Ἄντωνινία ἡ πόλις κατονομάζεται. Deinde interponit hæc : Ἄπὸ δὲ τοῦ Βυζάντος μέχρι τοῦ Σεβήρου ἔτη διήλθον ἑξακόσια ὀγδοήκοντα (πεντήκοντα Vatican.) πέντε. Ἄλλ' ἐπανακτεῖον τὸν λόγον καὶ διηγητέον, ὅπως Σεβήρος τοῦ Βυζαντίου ἐκράτησεν. Ἀναστάς ἐκ Ῥώμης Σεβήρος, κατέλιπε τὸ Βυζάντιον, κρατοῦντος τότε αὐτοῦ Νίγρου, τοῦ υἱοῦ Τιμησίου· καὶ εἰρηνικὰς συνθήκας μετὰ Νίγρου ποιήσας, εἰσήλθε μετὰ τῶν μεγιστῶν αὐτοῦ εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐπεὶ δὲ οἱ Βυζάντιοι ὑπὸ Μακεδόνων κακῶς ἐπολιορκούντο καὶ ἐλυμαίνοντο, ἐξήλθεν ὁ Σεβήρος κατὰ Μακεδόνων, ὑπερμαχῶν Βυζαντίου. Μέλλων δὲ ἐξέρχουσαι, τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῆ τοῦ Νίγρου νύμφῃς γυναικὰ παρέδωκεν· (τὸν γὰρ στρατὸν αὐτοῦ ὁ Σεβήρος κατέλιπε ἐν Χρυσοπόλει). Ἐν δὲ τῇ τοῦ γάμου εὐωχίᾳ ἔστησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο φιλόσοφοι τινες Ῥωμαῖοι, Φόρτων καὶ Μαρκίαν καλούμενοι, καὶ εἶπον πρὸς τοὺς ἐσθίοντας Βυζαντίους· Ἡγάγομεν χαρὰν ἀνερδῆ καὶ λύπην ἀζήμιον. Ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως καὶ πληθίου τοῦ παλατίου ἐν, τὸ καλούμενον Ζεῦξίππον· ἔβωθεν δὲ τῆς πόλεως, τὰ νῦν καλούμενα Καμίνια, λουτρὸν εὐμέγεθες καὶ ἀξιοθαύμαστον· ἐκ δὲ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μεγέθους αὐτοῦ ἐν ἐκῆστῃ ἡμέρᾳ δύο χιλιάδες εἴδοντο. Ἦπτε δὲ τὸ τοιοῦτον λουτρὸν μετὰ τοῦ Μηδικοῦ πυρός. Τὸ δὲ μέχρι τοῦ νῦν σωζόμενον Ἴπποδρόμιον ἐκτίσθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κήπων ὄντων ἐκείσε δύο τινῶν ἀδελφῶν καὶ γυναικὸς χήρας. Μέχρι μὲν οὖν τοῦ χαλκοῦ κίονος τοῦ Τραπυλεῦρον πεδῖνος ἦν ὁ τόπος, ἀπὸ δὲ τούτου καὶ μέχρι τῆς Σφενδόνης, κρηνοῦ ὄντος, κίονες εὐμέγεθες καὶ κτίσματα ἀνηγέρθησαν. Ἐνθα δὴ καὶ ἡ ψυχρὰ καλουμένη κιστέρνα ἐστὶ, διότι πάνυ κρηνώδης ἦν ὁ τόπος. Τὸ δὲ ἐν μέρος τῶν βαθμίδων ἀνεπιληρῆθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κατελείφθη δὲ τὸ ἕτερον ἀτέλες, διὰ τὸ ἔλθειν εἰς αὐτὸν ἀγγέλαιαν, ὅτι Γάλλοι παροῦσιν τὴν Ῥώμην, καὶ παραγενέσθαι ἐν αὐτῇ· ἢ δῆτα καὶ τελευτᾷ νόσῳ ἐπιληψίας, βασιλεύσας χρόνους δεκαεπτά. (Quæ sequuntur apud Codin. usque ad v. ἀνέστησε πόλιν eadem fere habes ap. Hesyeh. § 1.) Παρήλθον δὲ χρόνοι ἐξήκοντα καὶ ἐπέκεινα

τείχη κατὰ τοὺς λεγομένους Τρωαδῆσιους ἐμβόλους, πρότερον αὐτῶν οὐκ ἔξω τῆς ἐπιβόμου ἀγορᾶς τοῦ βασιλείου κειμένων, λουτροῖς τε καὶ ἱεροῖς οἴκοις ἐπιδείξαντος φαιδροτέραν, δίκαια τε πάντα πρὸς ζῆλον τῆς πρεσβυτέρης Ῥώμης δωρησαμένου, καθὰ καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἔθνα ποτὲ οἱ στρατηγούντες τῆς πόλεως ἄνδρες τὰς τιμὰς ὑπεδέχοντο, ἐπὶ λιθίνῃ ἀνέγραψε στήλης. (40) Καὶ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς [Ἐλένης] ἐπὶ κίονος ἀνέστησεν ἀγαλμα, καὶ τὸν τόπον ὠνόμασεν Αὐγουσταῖον, καὶ τοῖς ἀκολουθήσασιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς μεγάλης Ῥώμης συγκλητικῶς ἐφιλοτιμήσατο οἴκους, οὓς αὐτὸς κατεσκευάσεν ἐκ χρημάτων ἰδίων. (41) Ἐπὶ δὲ τούτῳ, Κωνσταντίνου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένου, καὶ ὁ τῶν ὑδάτων ὁδικὸς προσετέθη τῇ πόλει, ἀνέστησαν δὲ αἱ δύο ἀψίδες πρὸς τῷ καλουμένῳ φόρῳ, καὶ ὁ πορφυροῦς καὶ περιθλεπτος κίων, ἐφ' οὗπερ ἰδρῦσθαι Κωνσταντῖνον ὀρώμενον, δίκην ἡλίου προλάμποντα τοῖς πολίταις. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ τοὺς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀνωκοδόμησεν οἴκους, Σανάτα τούτους ὀνομάσας, καὶ τὴν τῶν βασιλείων αὐλὴν. (42) Πάντα δὲ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον πληρώσας ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ τὴν τῶν ἑγκαινίων ἡμέραν κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Μαΐου μηνὸς ἐπιτελέσας, ἐν ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ εἰκοστῷ πέμπτῳ, ἱπποδρόμιον θεωρήσας, διέταξεν οὕτω τὴν ἑαυτοῦ στήλην ἐπὶ τοὺς ἐφεξῆς χρόνους τῆ τῶν γενεθλίων ἡμέρα δρᾶσθαι μετὰ τῆς εἰθισμένης τιμῆς τῶν κατὰ καιρὸν βασιλεύοντι καὶ τῷ δήμῳ. Οὕτω μὲν οὖν ἡ Κωνσταντινούπολις πρὸς τὸδε τὸ μέγεθος ἐξενήνοχεν, ἐκ διαδοχῆς βασιλευομένη μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Τέλος.

5.

(Follis tributum) Τοῖς μὲν τοῦ πρωτίστου τέλους ὀκτὼ χρυσίου λίτραι, τοῖς δὲ τοῦ δευτέρου τέσσαρες, καὶ δύο τοῖς τρίτοις, ὡς φησὶν Ἡσύχιος ὁ Ἰλλουστριος, ὁ Φιλοσόφος τῆς Μιλησίας, ἐν τῷ 5^ῳ Χρονικῷ δικαστήματι τῆς ἱστορίας.

ἄχρι τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἐν δὲ τῇ τριακοστῇ καὶ ἐξηκοστῇ δευτέρῳ ἔτει ἀπὸ Αὐγουστοῦ Καίσαρος μοναρχίας, τῆς πρεσβυτέρης Ῥώμης καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἦδη πρὸς τὸ πέρας ἀφικμένων, Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντῖνος παῖς, τῶν σκῆπτρων ἐπιλαβόμενος, τὴν νέαν ταύτην καὶ περικαλλῆ ἀνέστησε πόλιν, τὴν λεγομένην Κωνσταντῖνον. (Θαυμαστὴν γὰρ προσεργασάμενος τῷ κάλλει, πόρρωθεν καὶ τὰ τεῖχη μετέστειλε κατὰ τοὺς Τρωαδικούς ἐμβόλους, λουτρά τε καὶ ἱεροὺς δύο οἴκους μεγάλους ἀνήγειρε, καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἔθνα ποτὲ οἱ στρατηγούντες τὰς τιμὰς αὐτῶν ἀπεδέχοντο, ἑαυτὸν ἐπὶ λιθίνῃ ἀνέγραψε στήλης. — § 40. Ἐλένης] e Codino addidi. — ὠνόμασεν] ἐκάλεσεν Cod. — καὶ τοῖς ἀκ.] Codinus : τοῖς τε συνακολουθήσασιν αὐτῷ ἀπὸ Ῥώμης συγκλητικῶς ἐφιλοτιμήσατο, οἴκους αὐτοῖς δωρησάμενος, οὓς ἐξ ἰδίων δαίματὸς χρημάτων. — § 41. ἐπὶ δὲ τούτῳ κτλ.] Codinus : Ἐπὶ δὲ τούτῳ κατὰ τὸν ὁδικὸν τῶν ὑδάτων ὁδικὸς προσετέθη τῇ πόλει. — ἀνέστησεν κτλ.] Locī ratio grammatica laborat. Codinus iterum plura interponens ita habet : ἀνέστησε δὲ καὶ δύο ἀψίδας πρὸς τὸν καλούμενον φόρον, καὶ ὁ πορφυροῦς καὶ περιθλεπτος κίων ἐφ' οὗπερ ἰδρῦται Κωνσταντῖνος, ὃν ὀρώμενον δίκην ἡλίου τοῖς πολίταις ἐκλάμποντα. Τοῦτο γοῦν τὸ ἀγαλμα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κίονος, καὶ χρόνον τῶν ἐκεῖσε εὐφρέωντων ἀνθρώπων τε καὶ γυναικῶν ὡσεὶ δέκα εἰργάσατο, κατὰ τὴν πέμπτην δηλαδὴ τοῦ Ἀπριλλίου μηνὸς, τῆς τεσσαρεσκαθεκάτης ἰνδικιῶνος, τοῦ ἑξακισμυλοστοῦ καὶ ἑξακοσιοστοῦ τεσσαρεσκαθεκάτου ἔτους, εἰκοστὸν ἔτος ἀγοῦσης τῆς βασιλείας τοῦ κυρίου Θεοδοίου τοῦ Κομνηνοῦ. Ὡρα ἦν ὡσεὶ τρίτη, ὅτε γνόφος ἐγένετο καὶ βίαιος νότος ἐπένευσε σφοδρὸς, τοῦ κομήτου ἀστέρως τοῦ ἀνοκτίου κληθέντος τὸν τοιοῦτον τοῦ ἀέρος τάρραρον ἐξεργασαμένου, τοῦ φανέντος κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς παρασκευῆς τῆς πρώτης ἐδομαδῶς. Οὕτως δὲ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐποίησεν οἴκους, καὶ Σανάτον τὸν τόπον ὠνόμασεν, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ Δωδωναίου Διὸς ἵσταται ἀγαλμα καὶ δύο τῆς Παλλάδος ἰδρύματα. Deinde alia sequuntur sat multa de aedificiis a Constantino exstructis (p. 16-23 ed. Bekker.), quorum partem haud dubie etiam in Hesychni Chronicis legere erat; verum Codinus aut Hesychniana cum aliis scribioribus miscuit, ut omnia sua ex inferiori aevi auctore hausit, qui ipsum Hesychnium adhibuerat.

Fr. 5. Leguntur haec in Glossis verborum juris in Oltonis Thes. jur. tom. III, p. 1818, v. Φόλλις, ubi sermo est de Follis tributo, quod a nobilissimis viris, qui ad praeturas evecti essent, Constantinus exigi iussit (v. Zosim. II, 38). Eadem paulo post commemorantur iterum.

terea balneis quoque et sacris aedibus illustriorem fecit, iuraque omnia ad veteris Romae formam dedit; idque in foro Strategio, ubi quondam militiae duces honores meritos accipiebant, in columna lapidea inscriptione testatus est. (40) Matris item Helenae effigiem in columna constituit, locumque Augusteum appellavit: quin et senatoribus ipsum seculis aedes a se exstructas donavit. (41) Ad haec Constantino imperante additus urbi est aqueductus, erectique in foro fornice duo, et insignis illa columna purpurea, in qua collocatum Constantinum videmus, solis instar radios civibus spargentem. Aedificata quoque senatorum domicilia, quae Senata vocantur, et palatii aula. (42) Constantinus vero, omnibus ita peractis et encensis die undecimo Maii mensis celebratis, anno imperii sui vicesimo quinto, editis circensibus ordinavit, uti deinceps hoc honore a secuturis imperatoribus populoque, die urbis natali statua sua spectaretur. Et isto modo Constantinopolis ad hanc magnitudinem pervenit, per imperatores alternatim succedentes ad haec usque tempora gubernata. *Finit.*

5.

Prima classis eorum, a quibus follis tributum exigebatur, solvebant octo auri litras, secunda litras quattuor, tertia duas litras, ut Hesychnius Illustris, Philosophiae Milesiae filius, libro sexto Historiae Chronicae refert.

6.

Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ Φιλοσοφίας (φιλοσοφίας vgo) Μιλησίας ἐν τῷ σ' Χρονικῷ διαστήματι τῆς ἑαυτοῦ ἱστορίας φησὶν οὕτως· « Δημοσίων χωρίων ἀπέδοτο ἐγγύς ἅπαντα Οὐάλης ὁ βασιλεὺς δευθεὶς χρημάτων ὑπερφυῶς τῶν βαρβάρων ἔνεκα. Ὅσοις ἂν (I. οὖν) ἦν δυνατὸν ὠνεῖσθαι, τιμήματος ὀλιγοστοῦ κύριοι τούτων κατέστησαν, καταλαπτόσαντες (I. καταλεπτόσαντες) τὴν ἀληθῆ αὐτῶν πρόσδοτον χάριτι καὶ προσοδίᾳ (I. προδοσίᾳ) τῶν διαχειριζομένων τὰ δημοσία. Καὶ οἱ μὲν οὐδενὸς καθάπαξ φόρου ἐπιβλήθέντος αὐτοῦ (I. αὐτοῖς), ὀλίγω τινὶ πλεονος τιμήματος ταῦτα ἐπρίαντο, ἕπερ κτήσεως εἶδος ἔρε λ' ἔβατον λέγουσι οἱ Ῥωμαῖοι οἱ δὲ παραυτίκα μείον ἐν τῷ παρὰ Ῥωμαίοις σαβλο κάνονες *. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μαρκιανὸς ἄριστα προὔθηκε τοῖς ὠνησάμενοις ἢ ἀναδοῦναι τὰ χωρία κομισαμένους ταῦτα τιμήματα, ἢ καὶ τὰ χωρία κατέχοντας οὐκ ὀρθῶς ἀποκρυφθεῖσαν ποσότητα τῆς προσόδου τῷ δημοσίῳ συναγαγεῖν. »

7.

ΗΣΥΧΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΩΝ (ΣΟΦΩΝ).

Κυνική ἐκλήθη φιλοσοφία διὰ τὸ ἐν Κυνοσάργει τῷ γυμνασίῳ κατάρχεσθαι αὐτῆς τὸν Ἀντισθένην. Ἡ δὲ Περιπατητικὴ, διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἦτι κήπῳ κατάρχει αὐτῆς Ἀριστοτέλην.

A.

1. Ἄπολλωνιον τὸν Τυανέα κύουσα ἡ μήτηρ, δαίμονα θεάσατο λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἶη, ὃν κύει· εἶναι δὲ αὐτὸν Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, ὅθεν ὑπολήφθη αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν.

2. Ἀριστέου τοῦ Προκοννησίου φασὶ τὴν ψυχὴν ἐξείναι, ὅτε ἐβούλετο, καὶ ἐπανέναι πάλιν.

3. Αἰσχίνης ὁ τοῦ ἀλλατοποιοῦ διεβάλλετο ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρετριέως, ὡς τοὺς πλειστους διαλόγους ὄντας Σωκράτους ὑποβάλλοιτο, λαμβάνων παρὰ Ξανθίππης· ὧν οἱ καλούμενοι ἀκέφαλοι σφόδρα εἰσὶν ἐκλελυμένοι καὶ οὐκ ἐπιφαίνοντες τὴν Σωκρατικὴν

6.

Notandum est quod Hesy chius, Philosophiæ Milesiæ f., in sexto Chronicae suæ historiæ libro narrat : « Fundos publicos, ait, fere omnia Valens rex vendiderat, quum barbarorum causa pecuniis egeret quummaxime. Quibus igitur tunc emendi facultas erat, ii pretio minimo in possessionem bonorum illorum venerunt, quum veram reditus ex iis percipiendi summam attenuarent sive gratia administratorum publicorum sive proditione. Et alii quidem hæc, si omni prorsus tributo exonerarentur, paullo majori pretio emerunt : quod possessionis genus *relevarum* Romani vocant : alii autem... Verum Marcianus rex iis qui sic emerant jure merito proposuit, ut aut redderent fundos recepto emptionis pretio, aut, si servare vellent possessiones, justam vectigalis quantitatem contra fas celatam exsolvent. »

7.

HESYCHII MILESI ILLUSTRIS DE HIS QUI ERUDITIONE CLARUERUNT LIBER.

Cynica secta nomen adepta est a Cynosarge gymnasio, ubi Antisthenes primus eam orsus est (*Diog.* VI, 13). *Peripatetica* autem dicta est, quod in ambulacro sive horto primus eam condidit Aristoteles.

A.

1. *Apollonium Tyaneum* mater utero ferens, daemonem dicentem sibi conspexit, se esse quo gravida sit, nimirum Protea Ægyptium : unde factum est ut Protei filius esse crederetur.

2. *Aristæx Proconnesii* animam quoties vellet ex corpore exiisse et eodem remeasse ferunt.

3. *Æschines fartoris* filius a Menedemo Eretriensi insimulatus fuit, quod dialogos plesquos Socrate auctore scriptos pro suis venditaverit, a Xanthippe scilicet acceptos : inter quos soluti admodum sunt et remissi ii qui ἀκέφαλοι (*exordio carentes*) vocantur, neque Socraticam acrimoniam et

Fr. 6. Ibidem tom. III, p. 1794 v. Ῥελεβάτους ἄγερ. Verba οἱ δὲ παραυτίκα κτλ. quomodo emendanda sint nescio.

§ 1. Ex integriore Hesy chii opere vel epitome hausit Suidas : Ἄπολλωνιος Τυανεύς, φιλόσοφος, υἱὸς Ἀπολλωνίου καὶ μητρὸς πολιτίδος τῶν ἐπιφανῶν, ὃν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιστάντα δαίμονα θεάσατο, λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἶη ὃν κύει· εἶναι δὲ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον· ὅθεν ὑπελήφθη αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν. Καὶ ἤμυχς μὲν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαίου καὶ Νέρωνος καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετήλλαξεν. Ἐσιώπησε δὲ κατὰ Πυθαγόραν πέντε ἔτη· εἶτα ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλωνίαν πρὸς τοὺς μάγους, κάκειθεν ἐπὶ τοὺς Ἀραβίας, καὶ συνῆξεν ἐκ πάντων τὰ μυρία καὶ περὶ αὐτοῦ θρυλούμενα μαγγανεύματα. Συνέταξε δὲ τὸσαῦτα· Τελετὰς ἢ περὶ θυσιῶν, Διαθήκην, Χρησμούς, Ἐπιστολάς, Πυθαγόρου βίον. Εἰς τοῦτον ἔγραψε Φιλόστρατος ὁ Λήμιος τὸν φιλοσόφου πρέποντα βίον. Cum iis quæ in excerpto nostro leguntur, cf. Philostrat. Vit. Ap. I, 4.

§ 2. Hæc quoque plenus Suidas tradit : Ἀριστέας, Δημοχάριδος ἢ Κωνστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός. Τὰ Ἀρμάσπεια καλούμενα ἐπὶ ἑνὶ δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀρμασπῶν, βιβλία γ'. Τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὅτε ἐβούλετο ἐξείναι καὶ ἐπανέναι πάλιν. Γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κύρον, Ὀλυμπιάδι ν' (γδοῦν cod. V.). Ἐγράψε δὲ οὕτως καὶ καταλογάδην Θεογονίαν, εἰς ἑπτὰ χίλια.

εὐτονίαν. Τοῦτόν φασί δι' ἀπορίαν ἔλθειν εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον, καὶ ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι, δόντα τέ τινας τῶν λόγων (διαλόγων Diog.) δῶρα λαβεῖν, ἔπειτ' ἀφικόμενον Ἀθήναζε μὴ τολμαῖν σοφιστεῖν, ἐνευδοκίμωντων (εὐδοκίμ. Diog. e nostro corrigendus) τότε τῶν περὶ Πλάτωνα [καὶ Ἀριστίππον add. D.], ἐμισθους δὲ τὰς ἀκροάσεις ποιῆσθαι. Τοῦτου τοὺς διαλόγους καὶ Ἀριστίππος ὑπόπτευσεν. Ἐν γοῦν Μεγάρους ἀναγινώσκοντος αὐτοῦ φασὶ σκῶψαι, εἰπόντα, Πόθεν σοί, ληστὰ, ταῦτα;

4. Ἀριστίππος δ' Κυρηναῖος τὰς ἡδονὰς μὲν μετεδίωκε, πόνῳ δὲ οὐδεμίαν ἀπόλαυσιν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων· ἦθεν ὁ Διογένης βασιλικὸν κύνα αὐτὸν ἐκάλει. Οὗτος ἐρωτηθεὶς, τί πλέον ἔχουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἔφη, « ἂν πάντες οἱ νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βίωσομεν ». Ἀργύριον εἶπε παρὰ τῶν γνωρίμων λαμβάνειν, οὐχ ἴν' αὐτὸς χρῶτο, ἀλλ' ἴν' ἐκείνοι εἰδέευν, εἰς τίνα δεῖ χρῆσθαι τοῖς ἀργυρίοις. Πρὸς τὸν αἰτιώμενον, ὅτι Σωκράτους ὦν μαθητὴς ἀργύριον λαμβάνει· « Καὶ μάλα, » εἶπε· καὶ γὰρ Σωκράτης, πεμπόντων αὐτῶν τινῶν καὶ σίτον καὶ οἶνον, ὀλίγα λαμβάνοντα τὰ λοιπὰ ἀποπέμπειν. * Εὐτυχιδῆ δὲ τῷ ἀργυριώτῳ. Ἐχρήτο καὶ Λαΐδι τῇ ἑταίρῳ. Πρὸς οὖν τοὺς μεμφομένους ἔφη· « Ἐγὼ Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, ἔπειτ' ὁ κρατεῖν καὶ μὴ ἠττάσθαι ἡδονῶν ἀριστον, οὐ τὸ μὴ χρῆσθαι. » Ἐρωτηθεὶς, τίνα ἐστὶν ἂν δεῖ (τοῦς D.) καλοῦς παῖδας μακθάνειν, ἔφη· « Οἷς ἄνδρες γενόμενοι χρῆσονται. » Τέλος δὲ ἀπέφαινε τὴν λέξαν κίνησιν εἰς αἴσθησιν ἀνατιδομένην.

5. Ἀλεξίνος δ' Ἡλείος διὰ τὸ φιλονεικώτατος εἶναι Ἐλεγεῖνος ἐπεκλήθη. Τοῦτόν φασιν, ὡς ἐκ τῆς Ἡλίδος ἀπελθὼν ἐν Ὀλυμπίᾳ φιλοσοφῆν. Τῶν δὲ μαθητῶν αὐτοῦ πυνθανομένων, διὰ τί τῆδε κατοικεῖ, φάναί βούλεσθαι ἀρετὴν συστήσασθαι, ἣν Ὀλυμπιακὴν κληθήσεται· τοὺς δὲ καὶ [τοῖς add. D.] ἐφοδίοις θλιβομένους καὶ τὸ χωρίον νοσερὸν καταγνόντας ἀπελθεῖν, καὶ τοῦ λοιποῦ διατρῆειν [ἐρημον add. D.] Ἀλεξίνον σὺν οἰκέτῃ μόνῳ· ἔπειτα μέντοι νηχόμενον ἐν τῷ Ἀλφειῷ νυχθῆναι καλάμῳ, καὶ [οὔτῳ add. D.] τελευτήσαι. Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Οὐκ ἄρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος,
ὡς ἀτυχῆς τις ἐὼν
τὸν πῆδα κολυμβῶν περιπέριε πῶς ἦλω.
Καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἀνὴρ,
πρὶν Ἀλφείον ποτ' ἐκπερᾶν Ἀλεξίνος
ὠνήσκει νυχθεὶς καλάμῳ.

6. Ἀριστοτέλῃ τὸν Σταγειρίτην φασὶ παιδιὰν εἰς τὸν θλαδίαν Ἑρμείαν ποιήσαντα, δὲ ἦν αὐτοῦ πενθε-

soliditatem producit. — Hic in Siciliam ad Dionysium venisse dicitur ad levandam egestatem, et a Platone fastidium, ab Aristippo fuisse commendatum, proque oblati dialogis aliquot donatum muneribus: postea reducem Athenis non ausum profiteri publice, Platonis tum celebri fama: stipem tamen factitandis privatis lectionibus coegisse. — Dialogos illius Aristippus quoque suspectos habuit: nam quum Megaris eos lectione præret ille, subsannatum ferunt ac dixisse: Unde tibi ista, plagiarie? (*E Diogene II, 60. 61. 62.*)

Aristippus Cyrenæus voluptates sectabatur quidem, labore tamen quærenda e rebus absentibus oblectamenta non venabatur: qua de causa regium canem appellabat eum Diogenes (*Diog. II, 66*). Interrogatus, quo excellent philosophi, respondit: Quod eadem qua nunc ratione viveremus, si leges omnes abolerentur (*D. II, 68*). Aiebat a familiaribus se pecuniam accipere, non quo ipse uteretur, sed ut illi discerent in quos usus arguto uti conveniat (*D. II, 72*). — Criminanti cuidam, cum ipse unus e Socratis discipulis pecuniam acciperet: « Quidni, inquit, caperem, siquidem Socrates, quum nonnulli frumentum ac vinum ipsi mitterent, paucis sibi reservatis, remittebat reliqua. *Habuit enim ille penurias Atheniensium principes, ego autem Eutychedem emptitium servum.* » Idem et amica Laide utebatur, quapropter ad objicientem illi Laidis amores, « Habeo, inquit, Laidem, non habeo: nam vincere voluptates neque servire iis laus est, non vero prorsus ab iis abstinere » (*D. II, 74, 75*). Interrogatus, quæ liberalibus pueris sint discenda, respondit: « Quæ viri usus futura sunt » (*D. II, 80*). Finem (honorum) definiebat esse placidum et æquabilem motum, qui in sensus diffundatur (*D. II, 86*).

5. *Alexinus* Eleus ob nimium altercandi arguendique studium voce allusoria Ἐλεγεῖνος, quasi arguator aut altercator, dictus fuit. Aiunt hunc ex Elide Olympiam immigrasse, ibique philosophiam cœpisse profiteri. Sciscitantibusque discipulis cur ibi sedem cepisset, respondisse, in animo esse sibi sectam condere, quæ Olympiaca vocaretur: at illos viatici inopia afflictos, et locum insalubritate infamem exosos, discessisse, ab eoque tempore Alexinum solum cum famulo ibi substitisse. Fertur postea, dum in Alpheo amne natat, arundinis cuspe læsum, mortem oppetisse. Exstat in illum hujusmodi epigramma:

Non illa erat fabella vero dissona,
Clavo quod urinator impactum pedem
Oblæderet; nam canna acuta saucius
Mortem oppetit Alexinum Alpheum innatans (*II, 109, 110.*)

6. *Aristoteles* Stagiritis memoratur pœana scripsisse ad Hermiam eunuchum, socerum suum, eaque de caussa ju-

§ 4. τὰς ἡδονὰς μὲν μετεδίωκε] Diog. II, 66: Ἀπέλαυε μὲν γὰρ ἡδονῆς τῶν παρόντων, οὐκ ἐθήρα δὲ πόνῳ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν οὐ παρόντων. Suidas v. Ἀριστίππος: Καὶ τῶν μὲν παρόντων ἀπέλαυε καὶ ἡδονὴν μετεδίωκε, πόνῳ δὲ ἀπόλαυσιν οὐδεμίαν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων. In his integrius Hesychiū opus agnoscimus; ac reliqua quoque Suidiana, non e Diogene sed e Nostri Lexico desumpta esse jure statuimus. — Εὐτυχιδῆ δὲ τῷ ἀργ.] Hæc debentur excerptoris negligentia. Etenim Diogenes post v. ἀποπέμπειν pergīt: « εἶχε γὰρ ταμίαις τοὺς πρώτους τῶν Ἀθηναίων, ἐγὼ δ' Εὐτυχιδῆν ἀργυριώτην. » Ἐχρήτο καὶ Α. κτλ.

ρὸς, κατακριθῆναι πεινῶν ἀκόνιτον, καὶ ἀποθανεῖν. Οὐ-
 τος βούλεται διττὸν εἶναι τὸν κατὰ φιλοσοφίαν λόγον,
 τὸν μὲν πρακτικὸν, τὸν δὲ θεωρητικὸν· καὶ τοῦ πρακτι-
 κοῦ τὸν τε ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν, οὗ τὰ τε περὶ πόλιν
 καὶ τὰ περὶ οἶκον [ὑπο]γεγράφθαι· τοῦ δὲ θεωρητικοῦ
 τὸν τε φυσικὸν καὶ λογικὸν, οὗ τὸ λογικὸν οὐχ ὀλο-
 μερῶς, ἀλλ' ὡς ὄργανον προσηκριδωμένον· καὶ τού-
 του διττοὺς ὑποθέμενος σκοποὺς, τό τε πιθανὸν καὶ
 τὸ ἀληθές διεσάφησε. Δύο δὲ πρὸς ἑκάτερον δυνάμεσιν
 ἐχρήσατο, διαλεκτικῇ μὲν καὶ ῥητορικῇ πρὸς τὸ
 πιθανόν, ἀναλυτικῇ δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ πρὸς τὸ ἀληθές,
 οὗ τι ὑπολειπόμενος οὔτε τῶν πρὸς εὐρεσιν, οὔτε τῶν
 πρὸς κρίσιν, οὔτε μὴν τῶν πρὸς χρῆσιν. Πρὸς μὲν
 οὖν τὴν εὐρεσιν τὰ τε τοπικὰ καὶ μεθοδικὰ παρέ-
 ὄωκε προτάσεων πλήθος, ἐξ ὧν πρὸς τὰ προβλήματα
 πιθανῶν ἐπιχειρημάτων οἷόν τε εὐπορεῖν, πρὸς δὲ
 τὴν κρίσιν τὰ ἀναλυτικὰ πρότερα καὶ ὕστερα. Διὰ
 μὲν οὖν τῶν προτέρων τὰ λήμματα κρίνεται, διὰ δὲ
 τῶν ὑστέρων ἡ συναγωγή ἐξετάζεται. Πρὸς δὲ τὴν
 χρῆσιν τὰ τε ἀγωνιστικὰ καὶ τὰ περὶ ἐρωτήσεως
 ἐριστικὰ τε καὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων τε καὶ συλλογισμῶν
 καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις. Κριτήριον δὲ τῆς ἀληθείας τῶν
 μὲν κατὰ φαντασίαν ἐνεργημάτων τὴν αἰσθησιν ἀπε-
 φήνατο, τῶν δὲ ἠθικῶν, τῶν περὶ πόλιν καὶ περὶ οἶκον
 καὶ περὶ νόμους, τὸν νοῦν. Τέλος δὲ ἐν ἐξέθετο, χρῆσιν
 ἀρετῆς ἐν βίῳ τελείῳ. Ἐφη δὲ τὴν εὐδαιμονίαν συμ-
 πλήρωμα ἐκ τριῶν ἀγαθῶν εἶναι· τῶν περὶ ψυχὴν,
 ἀ καὶ πρῶτα τῇ δυνάμει καλεῖ· ἐκ δευτέρων δὲ τῶν
 περὶ σῶμα, ὑγιείας καὶ ἰσχύος καὶ κάλλους καὶ τῶν
 παραπλησίων· [ἐκ τρίτων δὲ] τῶν ἐκτὸς, πλούτου καὶ
 εὐγενείας καὶ δόξης καὶ τῶν ὁμοίων. Τῆν τε ἀρετὴν
 μὴ εἶναι αὐτάρχη πρὸς εὐδαιμονίαν, προσδεῖσθαι γὰρ
 τῶν τε περὶ σῶμα καὶ τῶν ἐκτὸς ἀγαθῶν, [ὡς] κακοδαί-
 μονήσοντος τοῦ σοφοῦ, κἂν ἐν πόνοις ᾗ, κἂν ἐν πενίᾳ
 καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὴν μέντοι κακίαν αὐτάρχη πρὸς κα-
 κοδαμονίαν, κἂν ὅτι μάλιστα παρῆ αὐτῇ τὰ ἐκτὸς ἀγαθὰ
 καὶ τὰ περὶ (τὸ) σῶμα. Τὰς τ' ἀρετάς, ἔφη, μὴ ἀντα-
 κολουθεῖν· ἐνδέχεσθαι γὰρ φρόνιμον τινα καὶ δίκαιον
 ὄντα ἀκόλαστον καὶ ἀκρατῆ εἶναι. Ἐφη [δὲ] τὸν σοφὸν
 μὴ εἶναι μὲν ἀπαθῆ, μετριοπαθῆ δέ. Τῆν τε φιλίαν
 ὠρίσατο ἰσότητά εὐνοίας ἀντίστροφον· αὐτῆς δὲ τὴν
 μὲν εἶναι ξενικὴν, [τὴν δὲ ἐρωτικὴν,] τὴν δὲ συγγενικὴν.
 εἶναι δὲ καὶ τὸν ἔρωτα μὴ μόνον συνουσίας, ἀλλὰ καὶ
 φιλοσοφίας· καὶ ἐρασθῆσθαι δὲ τὸν σοφὸν καὶ πολιτεύ-
 σεσθαι, γαμήσειεν τε [μὴν add. D.] καὶ βασιλεῖ συμβιώ-
 σειν. Βίων τε τριῶν ὄντων, θεωρητικοῦ, ἡδονικοῦ, πρα-
 κτικοῦ, τὸν θεωρητικὸν [προ]έκρινεν. Εὐχρηστα δὲ καὶ τὰ
 ἐγκύκλια μαθήματα πρὸς ἀρετῆς ἀνάληψιν. Ἐν τε τοῖς
 φυσικοῖς αἰτιολογικώτατος παρὰ πάντας ἐγένετο, ὥστε
 καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων [τάς] αἰτίας ἀποδιδόναι. Τὸν
 [δὲ] θεὸν ἀσώματον ἀπέφαιναν, ὡς ὁ Πλάτων· διατεί-
 νειν δὲ αὐτοῦ τὴν πρόνοιαν μέχρι τῶν οὐρανίων, καὶ
 εἶναι ἀκίνητον αὐτόν· τὰ δ' ἐπίγεια κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα
 συμπάθειαν κινεῖσθαι (οἰκονομεῖσθαι D.). εἶναι δὲ

dicum sententiis condemnatus cicutae poculum hausisse,
 atque ita occubuisse mortem (*Diog. V, 5, 6*). Docet hic
 duplicem esse philosophiae rationem, unam practicam, al-
 teram theoreticam: ad praticam pertinere Ethicam et Po-
 liticam, qua in parte tum de publica, tum de familiari re
 agi; ad theoreticam Physicam Logicamque referri, e quibus
 Logica non summam, sed velut omnium disciplinarum
 instrumentum diligentissime exposita est. Ejus quum
 instrumentum finem subjecisset, verisimile ac verum explicuit.
 Ad utrumque duarum maxime rerum viribus nititur:
 namque ad verisimile seu probabile oratoria et dialectica,
 ad verum autem analytica et philosophia usus est, nihil
 omnino omitens eorum quae vel ad inventionem, vel ad
 judicium, vel etiam ad usum pertinerent. Enimvero ad in-
 ventionis adminicula topica et methodica tanquam propo-
 sitionum copiam et multitudinem tradidit, ex quibus ad
 quaestiones probabilia argumenta elicere affatim licet. Porro
 ad judicandum analytica priora et posteriora conscripsit,
 prioribus assumptiones sub judicium vocans, posterioribus
 compositionis examen agens. Ceterum ad usum perti-
 nent ea quae sub certamen cadunt, quaeque in interroga-
 tione versantur et contentione sophisticorum argumentorum
 atque syllogismis atque his similibus. Veritatis vero judi-
 cium, eorum quidem quae secundum imaginationem sunt,
 sensum definiuit; moralium vero, ubi de republica ac do-
 mesticis et ubi de legibus agitur, mentem. Finem autem
 unum exposuit, virtutis usum in vita perfecta. Felicitatem
 ait tribus maxime bonis effici, iis nimirum quae in animo
 sunt, quae et prima vi sua appellat; iis quae ad corpus at-
 tinent, ut sunt bona valetudo, robor, pulchritudo ceteraque
 his similia; atque iis quae extrinsecus veniunt, divitiis, no-
 bilitate et gloria atque in hunc modum ceteris, quibus ter-
 tium locum assignavit. Virtutem ad beatam vitam sibi mi-
 nime sufficere dixit: quippe corporis bonis exterioribusque
 indigere. Miserum atque infelicem fore sapientem, sive
 doloribus afficiatur sive inopia et ceteris hujusmodi incom-
 modis prematur. Vitium autem ad miseriam atque infeli-
 cem vitam sufficere, quantumlibet externis corporisque
 affluat bonis. Virtutes ait non se invicem sequi: fieri enim
 posse ut prudens quispiam ac justus idemque intemperans
 atque incontinens sit. Sapientem quidem non omnino per-
 turbationibus vacare, verum perturbari modice dixit. Ami-
 citiam aequalitatem esse definiuit mutuae benevolentiae.
 Ejus tres species esse tradidit: esse quippe aliam hospita-
 lem, aliam amatoriam, tertiam cognationis. Amorem non
 modo congressionis, verum et philosophiae esse. Amatorem
 quoque sapientem et accessurum ad rempublicam, ductu-
 rumque uxorem et regis consuetudine usurum. Tribus au-
 tem generibus vitae constituitis, primo quod in contem-
 plando, sequenti quod in agendo, et tertio quod in voluptate
 consistit, quod est in contemplando genus praetulit. Libe-
 rales disciplinas ad apprehensionem virtutis multum con-
 ferre sensit. In descriptione rerum naturalium praeter ce-
 teros maxime in rerum causis perscrutandis versabatur,
 adeo ut minimarum quarumque rerum reddiderit causas.
 Deum, sicut et Plato, incorporeum definiuit, ejusque pro-
 videntiam ad caelestia usque pertinere, ipsum vero im-
 mobile esse: porro terrena omnia ad caelestium congruen-

ἄπαρ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα καὶ ἄλλο πέμπτον, ἐξ οὗ τὰ αἰθέρια συνεστάναι, ἀλλοίαν δὲ αὐτοῦ τὴν κίνησιν εἶναι κυκλοφορητικὴν γάρ. Καὶ τὴν ψυχὴν [δὲ] ἀσώματος, ἐντελέχειαν οὖσαν τὴν πρώτην· σώματος γάρ φυσικοῦ καὶ ὀργανικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος· διττὴ δ' ἐστὶν αὕτη κατ' αὐτόν. Λέγει δὲ (τὴν) ἐντελέχειαν, ἧς ἐστὶν εἶδος τι ἀσώματος. Ἡ μὲν κατὰ δύναμιν, ὡς ἐν τῷ κηρῷ [δ] Ἑρμῆς ἐπιτηδεϊότητα ἔχων ἐπιδέξασθαι τοὺς χαρακτήρας, καὶ ὁ ἐν τῷ χαλκῷ ἀνδριάς· καθ' ἕξιν δὲ λέγεται ἐντελέχεια ἡ τοῦ συντετελεσμένου Ἑρμοῦ ἢ ἀνδριάντος. Σώματος δὲ φυσικοῦ, ἐπεὶ τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐστὶ χειρόκητα, ὡς τὰ ὑπὸ τεχνιτῶν γινόμενα, οἷον πύργος, πλοῖον· τὰ δὲ ὑπὸ φύσεως, ὡς φυτὰ καὶ τὰ τῶν ζώων. Ὀργανικοῦ δὲ εἴπε, τούτεστι πρὸς τι κατεσκευασμένου, ὡς ἡ ὄρασις πρὸς τὸ ὄραν καὶ [ἡ] ἀκοή πρὸς τὸ ἀκούειν· δυνάμει δὲ ζωὴν ἔχοντας, οἷον ἐν ἑαυτῷ. Τὸ δυνάμει δὲ διττόν, [ἡ] καθ' ἕξιν ἢ κατ' ἐνέργειαν· κατ' ἐνέργειαν μὲν, ὡς ὁ ἐργηγορὸς λέγεται ψυχὴν ἔχειν· κατὰ ἕξιν δ', ὡς ὁ καθεύδων. Ἰν' οὖν καὶ οὗτος ὑποπίπτῃ, τὸ δυνάμει προσέθηκεν.

7. Ἀντισθένης ὁ κυνικός, ἀπλοκοῦσιν ἐπεκαλεῖτο. Διογένης δὲ Λαέρτιος σκώπτει αὐτὸν ὡς φιλοζῶμον ἐν ἐπιγράμματι οὕτως ἔχοντι·

Τὸν βίον ἦσθα κύων, Ἀντίσθενης, ὧδε περὶ κυνὸς
ὥστε δακεῖν κραδίην ῥήμασι, οὐ στόμασι.
Ἄλλ' ἔθανες φθισικός. Τάχ' ἔρει τις ἴσως, τί δὲ τοῦτο;
Πάντως εἰς Ἄϊδην δεῖ τιν' ὁδηγὸν ἔχειν.

Ἦρσεκε δὲ αὐτῷ τάδε· διδακτὴν ἀπεδείκνυς τὴν ἀρετὴν τῶν ἔργων τε εἶναι αὐτὴν, μήτε λόγων πλειστοῦν δεομένην μήτε μαθημάτων. Αὐτάρχη τε εἶναι τὸν σοφόν· πάντα γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ τῶν ἄλλων. Τὴν τε πδοξίαν ἀγαθὸν καὶ ἴσον τῷ πόνῳ. Καὶ τὸν σοφὸν οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους πολιτεύεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς. Γαμήσειεν τε τεκνοποιίας χάριν, ταῖς εὐφροσύταις συνιόντα γυναίξιν. Καὶ ἐρασθήσεσθαι δέμονον γὰρ εἰδέναι τὸν σοφὸν τίνων δεῖ ἔρᾶν. Τῷ σοφῷ ξένον οὐδὲν [οὐδ' ἀπορὸν D.]. Ἄξιεραστος ὁ ἀγαθός. Οἱ σπουδαῖοι φίλοι. Συμμάχους ποιεῖσθαι τοὺς εὐψύχους ἅμα καὶ δικαίους. Ἀναφαίρετον ὄπλον [ἡ] ἀρετὴ. Κρεῖττόν ἐστι μετ' ὀλίγων ἀγαθῶν πρὸς ἅπαντας [τοὺς] κακοὺς, ἢ μετὰ πολλῶν κακῶν πρὸς ὀλίγους [ἀγαθοὺς] μάχεσθαι. Προσέχεν τοῖς ἔχθροῖς· πρῶτοι γὰρ τῶν ἀμαρτημάτων αἰσθάνονται. Τὸν δίκαιον περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοῦ συγγενοῦς. Ἄνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ αὐτὴ ἀρετή. Τὰ ἀγαθὰ καλὰ, τὰ κακὰ αἰσχρά. Τὰ πονηρὰ πάντα νόμιζε ξενικά. Τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καταρρεῖν, μήτε προδίδοσθαι. Τεῖχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λόγοις (1. λογιμοῖς ex D.).

8. Ἀρκεσίλαος. Οὗτος πρὸς τὸν θρασύτερον διαλεγόμενον νεανίσκον, οὐ λήψεται τις, ἔφη, τοῦτον ἀστραγαλωτὶ (ἀστραγαλωτῆ? ἀστραγάλῳ Diog.). Πρὸς [δὲ] τὸν αἰτίαν ἔχοντα περαίνεσθαι, ὡς ἀνήγεγκεν

tiam ordinemque administrari. Præter elementa ista quatuor esse et quintum aliud, ex quo celestia consistant, ejusque motum diversum esse, nimirum orbicularem. Animam item incorpoream, primamque esse ἐντελέχειαν sive perfectionem, corporis nempe naturalis et organici potentia vitam habentis. Est autem ea secundum illum duplex. Ἐντελέχειαν vero sive perfectionem appellat, cujus sit species quadam incorporea. Altera ex his quidem secundum potentiam, ut est Mercurius in cera, quæ idonea est ad varias formas excipiendas, itemque in ære statua: secundum habitum vero perfectio dicitur ea quæ est consummata ac perfectæ statuæ aut Hermæ. Naturalis autem corporis dixit, quia sunt corpora alia quidem manu et arte elaborata, ut quæ ab artificibus fiunt, puta turris atque navis; alia vero sic a natura prodeunt, ut arbores et animalium corpora. Porro organici dixit, hoc est ad aliquid parati et conditi, ut est ad videndum oculus, aurisque ad audiendum. Potentia autem vitam habentis, in se ipso. Potentia autem duplex est, aut secundum habitum aut secundum actionem: secundum actionem, ut vigilans habere animam dicitur; secundum habitum autem, ut dormiens. Ut igitur et hic sub definitionem caderet, adjecit vocem *potentia* (Diog. V, 28-34).

7. *Antisthenes* Cynicus ἀπλοκοῦσιν, quasi pure puteque canis, cognominatus est. Diogenes Laertius (VI, 19) in hunc illudit, velut mortis metu retinendæ vitæ cupidiorum, epigrammate quod tale est:

In vita canis acer eras, Antisthenes, ut tu
morderes verbis, haud tamen ore, homines.
Mortuus es phthisicus; dicit quis forte, Quid ad rem?
Ductore omnino ad limina Ditis opus.

Placita autem ejus hæc sunt: Doceri posse virtutem; virtutem esse operum, neque verbis multis neque disciplinis indigentem; sapientemque sibi ipsi sufficere: ipsius enim esse quæ aliorum sunt omnia et nominis obscuritatem bonum esse et labori simile; sapientem non secundum constitutas leges rem publicam administraturum, sed juxta virtutis normam; ducturumque uxorem procreandorum liberorum causa, formosissimis quibusque congregentem mulieribus; præterea amaturum: solum quippe scire sapientem quænam sint amore dignæ. Sapienti nil novum [nec arduum]; dignus est qui ametur vir bonus; virtute præditi amici; propugnatores faciendos qui animosi et justii sint; virtutem arma esse quæ tolli non possint; præstat cum paucis bonis adversus malos omnes quam cum multis malis adversus paucos bonos pugnare; sollicite observandos inimicos: primi enim peccata sentiunt; justum virum pluris faciendum quam propinquum; viri ac mulieris virtus eadem; bona pulchra, mala esse turpia; prava omnia aliena puta atque peregrina; murum tutissimum prudentiam esse: neque enim decidere neque prodi; mænia struenda in nostris animi cogitationibus quæ expugnari nequeant (Diog. VI, 10. 13).

8. *Arcesilaus*. Hic, adolescente quopiam ferocius quam par esset garriente, « Nemone, inquit, scutica astragalus nota hunc expugnabit? » Quendam male audientem, tanquam muliebria pateretur, quum objecisset, videri sibi

αὐτῶν, ὅτι οὐ δοκεῖ ἕτερον ἐτέρου μείζον εἶναι, ἠρώτη-
 σεν, εἰ οὐδὲ τὸ δεκαδάκτυλον τοῦ ἑξαδάκτυλου. Πρὸς
 Ἀλεξινεῖον τινα διαλεκτικὸν μὴ δυνάμενον κατ' ἀξίαν
 τῶν Ἀλεξινεῶν τι διηγῆσασθαι, τὸ Φιλοξένου πρὸς τοὺς
 πλινθιακοὺς πραχθὲν εἶπεν· ἐκεῖνος γὰρ τὰ αὐτοῦ κα-
 κῶς ἄδοντας τούτους καταλαβὼν, αὐτὸς τὰς πλίνθους
 αὐτῶν συνεπάτησεν, εἰπὼν· ὅς ὑμεῖς τὰ ἐμὰ διαφθεί-
 ρετε, οὕτω καὶ γὰρ τὰ ὑμέτερα. Ἦν δὲ εὐρεσιλογώτατος
 ἀπαντῆσαι εὐστόγως, πειστικώτατος δὲ ὑπὲρ ὄντινον·
 παρὸν καὶ πλείους πρὸς αὐτὸν ἀπῆντων εἰς τὴν σχολὴν,
 καίπερ ὑπ' ὀξύτητος αὐτοῦ ἐπιπληττόμενοι· ἀλλ' ὁμοίως
 ἔφερον ἡδέως, καὶ γὰρ ἦν ἀγαθὸς σφοδρὰ, καὶ ἐλπίδιον
 ὑποτιμωπλᾶς τοὺς ἀκούοντας, ἔν τε τῷ βίῳ κοινωνικώ-
 τatos ἦν, καὶ εὐεργετῆσαι προχειρότατος, καὶ λαθεῖν
 τὴν χάριν ἀτυφώτατος· εἰσελθὼν γοῦν ποτὲ παρὰ Κτη-
 σίθιον νοσοῦντα, καὶ ἰδὼν ἀπορία θλιβόμενον, κρύφα
 βαλάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ· καὶ ὅς εὐρών,
 « Ἀρκεσίλου, ἔφη, τὸ παίγιον. » Καὶ τινος ἀργυρώ-
 ματα λαβόντος εἰς ὑπόδοχὴν φίλων, καὶ ἀποστεροῦντος,
 οὐκ ἀπήτησεν οὐδὲ προσεποιήσατο (προσεποιήθη Diog.).
 Οἱ δὲ φασιν ἐπίτηδες χρῆσθαι, καὶ ἀποδιδόντος, ἔπει
 πένης ἦν, χαρίσασθαι. Οὐκ θεράπευε δὲ τινα τῶν βα-
 σιλέων· διὸ καὶ πρεσβεῦον πρὸς Ἀντίγονον ὑπὲρ τῆς
 πατρίδος, οὐκ ἐπέτυχεν. Ἦν δὲ φιλομειράκιος καὶ κα-
 ταφερῆς, καὶ ἐταίρους συνήκει. Καί ποτε τὸν ἐρώμενον
 αὐτῷ Δημοχάρει ὀμιλοῦντα καταλαβὼν, ὑπ' ἀνεξικα-
 κίας παραχωρεῖν ἔφη. Πρὸς Ἀρίδηλον προτεινοντά τι
 θεώρημα ἐπὶ συμποσίῳ καὶ ἀξιοῦντα εἰς αὐτὸ λέ-
 γειν, εἶπεν· Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα φιλοσοφία ἴδιον,
 [τὸ] τὸν καιρὸν ἐκάστων ἐπίστασθαι. Τίμων δὲ ὡς φι-
 λοχλον παίζει, λέγων·

Ἦς εἰπὼν, ὄχλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.
 Οἱ δὲ μιν ἤυτε γλαῦκα πέρι σπίζια τερατοῦντο,
 ἠλέματον δεικνύντες· ὅθ' οὐνεκεν ὄχλοασέσκη,
 οὐ μέγα πρήγμα, τάλας· τί πλατύνει, ἠλίθιος ὡς;

Οὕτω δὲ ἄτυφος ἦν, ὥστε τοῖς μαθηταῖς παρήγει καὶ
 ἄλλον ἀκούειν.

9. Ἀρχύτας ὁ Πυθαγορικὸς στρατηγῶν τῶν πολιτῶν
 οὐδέποτε ἠττήθη, φθονηθεὶς δ' ἀπαξ ἀφῆκε τὴν στρα-
 τηγίαν, καὶ οἱ αὐτίκα ἐλήφθησαν.

Ὁ μουσικὸς Ἀρχύτας ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ ἐξα-
 κούεσθαι, εἶπε· Τὸ γὰρ ὄργανον ὑπὲρ ἐμοῦ ὀνειδιζό-
 μενον λαλεῖ.

10. Ἀνάξαρχος ὁ Ἀβδηρίτης ἔλεγε μὴδὲ αὐτὸ
 τοῦτο εἰδέναι, ὅτι οὐδὲν οἶδεν.

11. Ἀἴσωπος, οὐχ ὁ μυθοποιὸς, ἔγραψε περὶ Ἑλέ-
 νης, ἔνθα φησὶ Πᾶνα ἰχθύν καλεῖσθαι κητώδη, ἐν
 τούτῳ δὲ τὸν ἀστερίτην λίθον εὐρίσκεισθαι, ὅς ὑπὸ τῷ
 ἡλίῳ ἀνάπτεται, ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα.

alterum altero majus non esse, interrogavit, an ne id qui-
 dem quod decem digitorum esset, eo quod sex digitorum
 (Diog. IV, 34). Alexinium quendam dialecticum Alexini
 quaedam commode ac pro merito enarrare non valentem,
 quid Philoxenus adversus lateritios operarios egisset, ad-
 monuit. Ille enim, quum carmina sua male cantantes
 offendisset, lateres illorum conculcare cepit ac dicere :
 « Ut vos mea corrumpitis, ita ego vestra dissipabo » (IV,
 36). Mire felix exstitit in inveniendo, quo objectis facili
 et prompta responsione occurreret. Idem prae quovis alio
 persuadendi quae vellet facilitate gaudebat : unde factum
 est ut ad eum audiendum confluerent plurimi, quan-
 quam illius acumine compuncti. Quod tamen illi aequo
 animo ac libenter tolerabant : erat enim vir egregie bonus,
 quique auditorum suorum animos spe impleverat. Erat illi
 summa facilitas in communicandis rebus suis, atque ad
 ferenda beneficia promptus occurrebat : latere quoque
 gratiam omni studio quærebat, fastum maxime exhor-
 rens. Sic ingressus aliquando ad Ctesibium aegrotum,
 vidensque eum inopia premi, clanculum marsupium pulvino
 supposuit : quo ille invento, « Arcesilai, inquit, hic jocus »
 (IV, 37). Acceperat ab eo quidam ad excipiendos ami-
 cos argentea vasa; quæ quum is non redderet, non re-
 petiit ac semper dissimulavit. Aiunt alii de industria hæc
 eum utenda dedisse, et quum ea ille redderet, quia pau-
 per erat, ei largitum fuisse (IV, 38). Regum neminem
 magnopere coluit. Sic etiam legatus pro patria ad Antigonum
 profectus, re infecta rediit. In puerorum amores pronior
 fuit, et libidini indulgens scortis utebatur. Hic aliquando,
 quumprehendisset puerum a se in deliciis habitum
 (Cleocharem) cum Demochare conussesse, cedere se pro
 sua patientia dixit. Aridelo in cena quæstionem propo-
 nenti, atque ut super eo dissereret, exposcenti : « Atqui,
 inquit, hoc ipsum philosophiæ proprium inprimis est,
 scire ejusque rei opportunitatem. » Timon ludit in eum,
 ut popularis auræ captatorem, his versibus :

Hæc ait et mediæ turbæ sese intulit : illi
 ceu fringillæ ululam circum stupere loquaces
 monstrantesque levem : nam tu, vanissime, plebis
 supplex captator, quid ob hæc, vesane, ferocis?

Ceterum ita moderatus et fastus fugiens erat, ut discipulos
 moneret et alios audire (Diog. IV, 40, 42).

9. Archytas Pythagoricus, quoties civium exercitui
 præesset, nunquam superatus est : sed postquam semel
 illum attigit invidia, imperio cessit, ac confestim cives
 clade affecti sunt (Diog. VIII, 82).

Archytas musicus, quum probro ei daretur quod exau-
 diri non posset, respondit : « At instrumentum pro me de-
 certans loquitur » (Diog. VIII, 82).

10. Anaxarchus Abderita dixit, se ne id quidem ipsum
 scire, quod nihil sciret (Diog. IX, 58).

11. Æsopus, non ille fabulator, de Helena scripsit; in
 quo opere dicit, Pana vocari piscem cetacei generis, in
 eoque lapidem asteritem inveniri, qui solis radiis inflam-
 metur, eumque amoris illecebram conciliare.

§ 11. Eadem ex Hesychio Suidas : Αἴσωπος, Μιθριδάτου ἀναγνώστης. Ἐγραψε Περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φησὶ Πᾶνα ἰχθύν καλεῖσθαι etc. — φίλτρα. Ἐγραψε καὶ Μιθριδάτου ἐγκώμιον. Eadem de asterite lapide (ex Æsopo) refert Hephæstion. ap. Phot. cod. 190 (Westerm. Mythogr. p. 199) : Πανά φασιν ἰχθύν εἶναι θαλάσσιον κητώδη, ὁμοίον τῷ Πανί κατὰ τὴν ὄψιν. Ἐν τούτῳ λίθον εὐρίσκεισθαι τὸν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον τεθέντα ἀνάπτεισθαι· ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρα. Τούτου δὲ τὸν λίθον εἶχεν Ἑλένη, γλυφῆν ἔχοντα αὐτὸν τὸν ἰχθύν τὸν Πᾶνα, καὶ ταύτη ἐκέχρητο τῇ σφαργίδι. Cf. Plinius II. N. 37, 9.

B.

12. Βίων ὁ Βορυσθενίτης ἔλεγε μὴ εἶναι θεοὺς· διὸ καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Βίωνα, τὸν Βορυσθένης ἔφυσε γῆ Σκύθισσα,
λέγειν ἀκούομεν θεοὺς ὡς οὐδὲν εἰσιν ὄντως.
Κεῖ μὲν τὸ δόγμα τοῦτ' ἔχων ἔμμενεν, ἦν ἂν εἰκὸς
λέγειν, φρονεῖν ὅπως δοκεῖ· κακῶς μὲν, ἀλλ' ἔδοξε.
Νῦν δ' ἐς νόσον πεσὼν μακρὴν καὶ μὴ θάνη δεδοικὼς
ὁ μὴ θεοὺς εἶναι λέγων, ὁ νῆδον οὐδὲ βλέψας,
ὁ πολλὰ χλευάσας βροτοὺς, ὅσοι θεοὺς ἔθουον,
οὐ μόνον ἐσχάρης ὑπὲρ βωμῶν τε καὶ τραπέζης
κνίσῃ, λίπει, θυλήμασιν θεῶν ἔδαισε ρίνας·
οὐδ' εἶπε μῦθον, Ἥλιτον, σύγγνωτε τοῖς πρὶν· ἀλλὰ
καὶ γραὶ δῶκεν εὐμαρῶς τράχηλον εἰς ἐπιφθῶν
καὶ σκυτίσιν βραχίονας πεπεισμένους ἔδησε·
ράμνον τε καὶ κλάδον δάφνης ὑπὲρ θύρην ἔθηκεν,
ἅπαντα μάλλον ἢ θανεῖν ἔτοιμος ἐν ὑπουργεῖν.
Μωρὸς δ' ὅς ἤθελὲν τινος μισθοῦ τὸ θεῶν εἶναι,
ὡς τῶν θεῶν ὄντων ὄνταν Βίων ἠέλη νομίζειν.
Τοιγὰρ μάτην φρονῶν, ὅτ' ἦν ἄπας ὁ λέμφορ ἄνθρωπός,
τὴν χεῖρα τεύνας ὠδὲ πως, Χαῖρε, εἶπε, χαῖρε, Πλουτεῦ.

Βίων ἄλλος Ἀβδηρίτης ἔγραψεν εἶναι τινος οἰκή-
σεις, ἔνθα γίνεσθαι ἐξ μηνῶν τὴν νύκτα καὶ ἐξ τὴν
ἡμέραν.

Γ.

13. Γενέθλιος ὁ Παλαιστίνος ἐν ἀκροάσει μιᾷ με-
λέτῃ ὅλην ἀπεμνημόνευσε.

Δ.

14. Δαφίδας ὁ Τελμισσεὺς πᾶσιν ἐλοιδορεῖτο,
μηδὲ αὐτῶν φειδόμενος τῶν θεῶν· διὸ καὶ ἔχθρὸς ἦν
Ἀττάλῳ τῷ βασιλεῖ Περγάμου. Οὗτος ἐλθὼν ποτε εἰς
Πυθίαν, ἔσκωπτεν εἰς τὸ μαντεῖον καὶ ἐπεγγελῶν ἡρώτα,
εἰ τὸν ἵππον εὐρήσοι· ἔχρησε δὲ αὐτῷ εὐρήσειν τα-
χέως. Ἐκεῖνος δὲ διεθροῦλλχε τούτο, ὡς οὐδὲ ἦν αὐτῷ
ἵππος, οὐδὲ ἀπόλετο. Ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμε-
νος Ἀτταλος ἐκέλευσε κρημνισθῆναι. Ὁ δὲ τόπος, ἐν
ᾧ τούτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος, καὶ ἔγνω πρὸς τῷ
θανάτῳ, μὴ ἐψεῦσθαι τὸ λόγιον.

15. Διαγόραν τὸν Τηλεκλείδου εὐφυῶ θεασάμενος
Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δούλον ὄντα
μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποίησατο. Ὁ δὲ τῇ
λυρικῇ ἐπέθετο· ἐπεκλήθη δὲ ἄθεος, [διότι] [τούτο

B.

12. *Bion* Borysthenites negabat esse deos, in quem pro-
pterea scriptum tale exstat epigramma :

Biona, quem Borysthenes in Scythia produxit,
hunc tradidisse accepimus deos nil esse omnino.
Quod si tenuisset fortiter placitum semel, dicturi
eramus : Sentit ut placet : male hercle, at ita placebat.
Nunc vero, in morbum ut incidit longum et mori formi-
dat], non esse qui dicit deos, qui templum nunquam aspe-
xit,] derisor ille mortalium sacris qui numen placant,
non solum super altaribus, focus et sacra mensa
adhibet, nidore et thuribus nares deorum implevit,
nec id modo dixit quod solet : Peccavi, veniam date deli-
ctis :] sed anui facile praebuit collum sibi excantandum,
obedienter et loris devincienda brachia,
rhamnūque et lauri ramulos super fores posivit,
quidquid velis promptus magis subire quam sepulcrum.
Stolidus vero, ex mercedula qui divos suspendebat,
ac si tunc essent quantum eos Bioni esse expediret.
Frustra ergo sapiens iste stips, ut factu'st carbo totus,
sic ferme tendens dexteram, Salve, inquit, Pluto, salve !

Bion alter Abderita in scriptis suis prodidit, esse regio-
nes, ubi semestris nox sit, totidemque mensium dies
(*Diog.* IV, 56-58).

G.

13. *Genethlius* Palaestinus declamationem integram se-
mel auditam memoriter recitavit.

D.

14. *Daphidas* Telmisseus grammaticus nullum non con-
vicium lacescebat, ne a diis quidem ipsis abstinens; quam-
obrem Attalo regi Pergami valde invisus fuit. Hic ali-
quando Pythiam quum adisset, oraculo illusit, ac per
risum sciscitatus, an equum esset inventurus, responsum
accepit, non multo post reperturum. Tum ille passim ja-
ctavit, equum se neque habuisse neque amisisse. Quum an-
tem revertentem eum Attalus corripuisset et praecipitem dari
jussisset eo in loco, qui Equus appellatur, moriturus in-
tellexit oraculum non fuisse mentitum.

15. *Diagoram*, Teleclidis filium, Democritus Abderita
egregio ingenio praeditum cernens decem millibus drachma-
rum e servitute redemit, et in discipulorum numerum
recepit. Ille vero pœsi lyricae operam dedit. Cognominatus

§ 13. Plenius haec Suidas : Γενέθλιος, Γενέθλιου, Παλαιστίνος ἐκ Πετρῶν, μαθητὴς Μινουκιανοῦ καὶ Ἀγαπητοῦ, ἀντι-
παίδευσας κατὰ τὰς Ἀθήνας Καλλίνικῳ τῷ διασήμῳ, δεξιὸς τὴν φύσιν, καὶ ὅλην μελέτην ἀπομνημονεύσας ἐν [suppl. μιᾷ]
ἀκροάσει. Τελευτᾷ δὲ νέος ἐτῶν κη'. Ἐγραφε δὲ Λαλιάς ἦτοι διαλέξεις, καὶ Μελέτας, ἂν ἐστὶν Ὁ ἄπολις ἑαυτὸν ἀποκηρύτ-
των μετὰ τὴν τῶν Θεῶν κατασκαφὴν, Προπεμπτικὸν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους, Δαδούχον καὶ Ἀσκληπιάδην, Πανηγυρικούς
[πέντε addit Eudocia]. « Ad hunc Genethlium quasi studiorum sodalem, si Valesius recte conjecit, Menander librum
De encomiis misit. » BERNHARDY.

§ 14. Suidas : Δαφίδας, Τελμισσεὺς, γραμματικὸς, γεγραφὸς Περὶ Ὀμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅτι ἐψεῦσατο. Ἀθη-
ναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἴλιον. Ἦν δὲ οὗτος λοιδορούμενος παντὶ, καὶ μέχρις αὐτῶν μὴ φειδόμενος τῶν θεῶν. Καὶ
Ἀτταλον μὲν τὸν βασιλέα Περγάμου διὰ τούτου ἔχειν αὐτῷ ἐπιθουλεύοντα. Εἰς δὲ τὴν Πυθίαν ἐλθὼν ποτὲ σκώπτειν εἰς τὸ
μαντεῖον, καὶ ἐπιγελῶντα ἐρέσθαι, εἰ τὸν ἵππον εὐρήσει. Χρησθῆναι δὲ αὐτῷ, εὐρήσειν ταχέως. Εἶτα ἐκεῖνον διαθροῦλλῆσαι
τούτο, ὅτι μηδὲ ἦν αὐτῷ ἵππος μηδὲ ἀπόλετο. Ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἀτταλος ἐπέταξε κατακρημνισθῆναι. Ἐν ᾧ δὲ
τόπῳ τούτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος ὁ τόπος. Καὶ ἔγνω πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεῦσθαι τὸ λόγιον. Οὕτως οὖν ἐνυθρίσας κακῶς
ἀπόλετο. Cf. Valerius Maximus I, 8, 8; Strabo XIV, p. 647; Jacobs. in Anthol. tom. XIII, p. 881; Cicero De fato c. 3.

§ 15. Suidas : Διαγόρας, Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος καὶ ἀσμάτων ποιητής· ἐν εὐφυῶ θεασάμενος

ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ ἰσόμοτος τις αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς δὴ παιᾶνα ὑπελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐποίησεν, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφῆναι αὐτὸν· μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. Ἐντεῦθεν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς Ἀποπυρρίζοντας λόγους, ἔκπτωσι ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης.

16. Διόδωρος Ἰασεὺς, ὁ Κρόνος ἐπὶ κλῆν, διαλεκτικός, ὃς πρῶτος ἔδοξεν εὑρεῖν τὸν κερατίνην καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον [λόγον], παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτῆρι διατρέθων, λόγους τινὰς διαλεκτικούς ἠρωτήθη πρὸς Στίλπωνα. Καὶ παραχρῆμα μὴ δυνάμενος διαλύσασθαι, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τὰ τε ἄλλα [ἐ]πιτημήθη, καὶ [δὴ καὶ] Κρόνος ἤκουσεν ἐν σκώματος μέρει· ἐξελλοῦν δὲ τοῦ συμποσίου, καὶ λόγον γράψας περὶ τοῦ προβλήματος, ἀθυμίᾳ τὸν βίον κατέστρεψε. Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπιγράμμα·

Κρόνε Διόδωρε, τίς σε δαιμόνων κακῆ
ἀθυμίῃ ξυνείρυσεν,
ἴν' αὐτὸς αὐτὸν ἐμβάλης εἰς Τάρταρον
Στίλπωνος οὐ λύσας ἔπη
αἰνιγματώδη; τοιγὰρ εὐρέθης Κρόνος
ἔξωθεν τοῦ βῶ κάππα τε.

Περὶ τούτου φησὶ Καλλιμάχος ἐν ἐπιγράμμασι·

..... αὐτὸς ὁ Μῶμος
ἔγραφεν ἐν τοίχοις, « Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός ».

17. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς τοσοῦτον ἦν εὐπρεπῆς, ὡς ὑπὸ τινων προσαγορευθῆναι Λαμπετῶ καὶ χαριτοβλέφαρος.

18. Δημήτριός τις ἕτερος Ἰξίων ἐπεκλήθη, διότι λεπίδας χρυσαῖς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἡρας ἀγάλματος ἐφωράθη.

19. Δίδυμος ὁ Ἀλεξανδρεὺς διὰ τὴν πρὸς τὰ βιβλία ἐπιμονὴν Χαλκέντερος ἐπεκλήθη. Φασὶ δὲ αὐτὸν συγγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πενταχόσια βιβλία.

20. Δράκων ὁ νομοθέτης εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας [καὶ ἱμάτια add. Suid.] ἀπεπνίγη.

21. Δημοκρίτος ἤκει ποικίλως δοκιμάζειν τὰς

est Athens, quod deos rejecit, postquam æmulus quidam artis ab eo insimulatus, quasi carmen ab ipso compositum surripisset, jurejurando factum erat detestatus, paullo tamen post illud carmen publice recitans laudem sibi paraverat. Qua ægritudine Diagoras scripsit orationes Ἀποπυρρίζοντας, quæ demonstrant ab opinione de deo eum descivisse.

16. *Diodorus Iasensis*, Cronus cognominatus, dialecticus, primus putatur invenisse cornutum conclusionis genus et involutum. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans quum propositas sibi a Stilpone quasdam quæstiones dialecticas protinus solvere nequisset, ab rege et aliis modis increpitus et per ignominiam Cronus appellatus est. Egessus igitur e convivio conscriptoque de proposita quæstione libello, ex mœre obiit. Est in ipsum epigramma in hunc modum :

Crone Diodore, quis deorum te malis
objecerit doloribus,
dic, ipse ut atrum sponte peteres Tartarum,
Stilponis abditâ haud valens
aperire dicta? Deprehensus es Κρόνος,
Rho et Kappa demptis literis.

De hoc in Epigrammatibus ita Callimachus lusit :

..... Parietibus ipse
inscripsit Momus, quod Cronus est sapiens (*Diog. II, 111, 112*).

17. *Demetrius Phalereus* forma fuit tam eximia, ut a nonnullis Λαμπετῶ a nitore formæ, et Χαριτοβλέφαρος a palpebrarum decore et gratia appellaretur (v. *Diog. V, 16*).

18. *Demetrius* alter, cognomento Ixion dictus, quod deprehensus est in furto, quo bracteas aureas Alexandriæ Juæonis simulacro surripere conabatur.

19. *Didymus Alexandrinus Chalcenterus (athenea in testina habens)* cognominatus est quod indefesso labore libris assideret : scripsisse supra ter mille et quingentos libros perhibetur.

20. *Draco legislator in Æginam profectus*, faustisque populi acclamationibus in theatro exceptus ob perlatas leges, multitudine petasorum, tunicarum et vestium in caput ipsius conjectarum suffocatus interiit.

21. *Democritus* variis modis studebat explorare animi

κτλ. uti ap. Hes. usque ad v. ἐποίησατο. Ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὧν μετὰ (κατὰ Küster.) Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελανιπίδου δὲ πρεσβύτερος· ἤμαζε τοίνυν οἱ Ὀλυμπιάδι. Ἐπεκλήθη δὲ ἄθεος διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ἰσόμοτος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ παιᾶνα ἀφελόμενος (I. ὑφ. ex Hes.), ὃν αὐτὸς ἐποίησεν, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφῆναι αὐτὸν, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. Ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς ἀποπυρρίζοντας λόγους, ἀναχώρησεν αὐτοῦ καὶ ἐκπτωσιν (ἐκπτύξιν conj. Hemsterh.) ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. Κατοικήσας δὲ Κόρινθον ὁ Διαγόρας, αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψεν.

§ 18. Suidas : Δημήτριος, ὁ ἐπὶ κλῆν, γραμματικός, Ἀδραμυττηνός, γεγωνὸς κατὰ τοὺς Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγάμῳ. Ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μὲν τινες, διότι λεπίδας χρυσαῖς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἡρας ἀγάλματος ἐφωράθη· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίωνα· ἕτεροι δὲ, ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρσεν, ὡσπερ ὁ Ἰξίων εὐεργετήσασιν αὐτὸν τοὺς θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. Ἐγραψε δὲ πολλὰ, Περὶ τῶν εἰς μί. ληγόντων βημάτων, καὶ ἄλλα Περὶ ἀντωνυμιῶν, Εἰς Ὀμηρον ἐξηγήσιν, Εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως. Cf. *Diog. L, V, 84*.

§ 19. Suidas : Δίδυμος, Διδύμου ταριχοπώλου, γραμματικός Ἀριστάρχειος, Ἀλεξανδρεὺς, γεγωνὸς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, καὶ ἕως Αὐγούστου· Χαλκέντερος κληθεὶς διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονὴν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια καὶ πενταχόσια βιβλία.

§ 20. Suidas : Δράκων, Ἀθηναῖος νομοθέτης. Οὗτος εἰς Αἴγιναν etc. usque ad ἀπεπνίγη· καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ· Γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις κατὰ τοὺς ἐπτά σαφούς, ἢ μάλλον καὶ πρεσβύτερος. Τῇ γαῶν λ' Ὀλυμπιάδι τοὺς νόμους ἔθετο γεραίος ὧν τοῖς Ἀθηναίοις. Ἐγραψεν Ἰπποθῆκας εἰς ἔπη τρισχίλια.

φαντασίας, ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων. Οὗτος νευμάμενος τὴν οὐσίαν τῶ ἀδελφοῦ, καὶ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἐλόμενος, τοῖς γυμνοσοφισταῖς σπένειζε καὶ εἰς Ἰνδίαν ἀπῆρε καὶ Αἰθιοπίαν. Ἐλθὼν (ἀνελθὼν?) δὲ ταπεινότητα διήγεν, ἅτε τὴν πᾶσαν οὐσίαν καταναλωκῶς, ἐτρέφετο διὰ τὴν ἀπορίαν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς (1. τοῦ ἀδελφοῦ) Δαμάσου. Ὡς δὲ προσιπῶν τινὰ τῶν μελλόντων ἠδουκίμησεν, ἐνθέου δόξης παρὰ τοῖς πλείστοις ἤξιώθη. Ἐδόκει δὲ αὐτῷ, ἀρχὰς εἶναι τῶν θλων ἀτόμου, καὶ κενόν, τὰ δ' ἄλλα πάντα νενομίσθαι (δόξασθαι D.). ἀπείρους τε εἶναι κόσμους, καὶ γεννητοῦς καὶ φθαρτοῦς, μηδὲν τε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φεیرهσθαι. Καὶ τὰς ἀτόμους ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πληθος, φέρεσθαι δ' ἐν τῷ θλω δινομένους· καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾶν πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινῶν συστήματα, ἅπερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ τὴν στερρότητα. Τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήην ἐκ τοιούτων δι' ὧν (1. δι' ὧν Steph.; λέϊων Menag.) καὶ περιφερῶν ὄγκων συγκεκρίσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως, ἣν καὶ νοῦν ταυτὸν εἶναι. Ὅραν δ' ἡμᾶς κατ' εἰδώλων ἐμπτώσεις, πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης οὐσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει. Τέλος δ' εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὗ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς ἐνιοι παρακούσαντες ἐξεδέξαντο (ἐξηγήσαντο D.), ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς παρατομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Καλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ εὐσετῶ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασι. Ποιητὰ δὲ νόμιμα εἶναι, φύσει δὲ ἄτομα καὶ κενὰ (1. κενὸν ex D.).

20. Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης ἔλεγε στοιχεῖον εἶναι ἀέρα, κόσμους ἀπείρους καὶ κενὸν ἀπειρον, τὸν τε ἀέρα πυκνούμενον καὶ ἀραιούμενον γεννητικὸν εἶναι τῶν κόσμων. Οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, οὐδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φεیرهσθαι. Τὴν γῆν στρογγύλην, ἐρηρυσμένην ἐν τῷ μέσῳ τὴν σύστασιν εἰληφυῖαν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θερμοῦ περιφορὰν, καὶ πῆξιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ.

E.

23. Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς λόγος, ὡς ἐξήρηχο τὴ ψυχῇ, ὅτε ἠθούλετο, καὶ ὀπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν ἐπανήρηχο· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, τὸ δέρμα εὐρέθῃ γράμμασι κατάστικτον.

24. Ἐρμογένης ὁ ῥήτωρ τελευτήσας ἀνετημήθη,

§ 23. Suidas: Ἐπιμενίδης, Φαιστόου ἢ Δοσιάδου ἢ Ἀγασάρχου (Ἀγησάρχου em. Bernh.) υἱὸς, καὶ μητρὸς Βλάστας (Βλαστῆς Eudoc.), Κρῆς ἀπὸ Κνωσοῦ, ἐποποιᾶς· οὗ λόγος ὡς ἐξιοί ἢ ψυχῇ ὀπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν εἰσῆει ἐν τῷ σώματι· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω χρόνιον (π. χρ. om. cod. V.) τὸ δέρμα εὐρήσθαι γράμμασι κατάστικτον. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεῦεν καὶ τῶν ἑκκληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. Ἐκάθηρε γοῦν τὰς Ἀθήνας τοῦ Κυλωνεῖου ἄγους κατὰ τὴν μὲν (μεν Diog.) Ὀλυμπιάδα, γεραῖος ὢν. Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς καὶ καταλογόδην μυστήριά τινα καὶ καθαρμοὺς καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. Πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμφόμενος τῆς πόλεως κάθαρσιν. Οὗτος ἐξῆσεν ρν' (ρμ' cod. V.) ἔτη, τὰ δὲ ξ (sic vv. dd. pro vg. ξξ) ἐκαθευδῆσεν. Καὶ παροιμία τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα ἐπὶ τῶν ἀποθιέντων.

§ 24. Suidas: Ἐρμογένης, Ταρσεύς, ὁ ἐπὶ κλην Ἐυστήρ, σοφιστής· οὗ ἤκουσε καὶ Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος [καὶ Μάρκος ὁ βασιλεὺς]. Γέγονε δὲ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως, εὐφύστατος, καὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐνδεεστεράς ὑπαρχούσης μάλλον ἢ φρό-

imaginationes, solitarius vivens et in sepulcris degens (D. IX, 38). Hic in cernendo hæreditatem cum fratre minorem portionem delegit; qua instructus Indiam adiit et Æthiopiam, et Gymnosophistas se conjunxit (D. IX, 35). Inde regressus parcissime vixit, quippe qui rem suam omnem consumpserat, et egestatem subsidio Damasi fratris sustentavit. Ubi vero futura quedam prædixerat sequensque rerum eventus famam ei conciliaerat, divinis jam honoribus dignus a plerisque judicatus est (IX, 39). Sunt autem ejus placita hæc: Principia omnium esse atomos atque inane, cetera cuncta in opinione sita esse. Infinitos esse mundos, generationi et corruptioni obnoxios. Nihil ex eo quod non sit fieri, neque in id quod haudquaquam sit corrupti. Atomos præterea et magnitudine et numero esse infinitas ferrique in toto ac rotari, atque ita concretiones omnes gignere, ignem, aquam, aerem, terram: quippe et hæc ex atomis quibusdam constare; esseque passioni et immutationi ob firmitatem ac soliditatem minime obnoxia. Solem item et lunam ex hujusmodi lævibus ac rotundis massis esse compositam, animamque similiter, quam idem esse quod mentem dicit. Cernere nos incidentibus in obtutus nostros rerum imaginibus. Cunctaque secundum necessitatem fieri, quum sit vertigo causa generationis omnium, quam necessitatem dicit. Finem vero esse rectum quietumque animi statum, quam εὐθυμίαν vocat, quæ non idem sit quod voluptas, ut quidam male intelligentes acceperunt, verum secundum quam animus magna tranquillitate constantiaque beatus est, dum nullo metu, nulla superstitione aut alia quavis perturbatione agitur. Eandem vero et εὐσετῶ appellat compluribusque aliis nominibus. Jus et fas ab hominibus factum, natura vero esse atomos atque inane (Diog. IX, 44. 45).

22. Diogenes Apolloniates dixit elementum esse aerem, mundos infinitos et inane infinitum: densatumque aerem ac rarescentem mundos gignere: nihil ex eo quod non sit fieri neque in id quod non sit corrupti: terram esse rotundam atque in medio infixam, eamque cepisse compagem secundum illam quæ ex calido est circumferentiam, ex frigido concretionem ac soliditatem accepisse (D. IX, 57).

E.

23. Epimenidis Cretensis anima narratur corpore excessisse, quando et quamdiu ipse voluisset, et denuo reversa esse: mortui pellem literis notatam esse repertam fama est.

24. Hermogenes rhetor post obitum dissectus est, ejus-

καὶ εὐρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα.

25. Ἐρατοσθένης διὰ τὸ δευτερεύειν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίζων, Βῆτα ἐκλήθη.

26. Εὐριπίδης κατὰ τὴν ἡμέραν, ἣν ἐνίκων Ἕλληνας Πέρσας ἐν τῇ κατὰ Ξέρξου ναυμαχίᾳ, γεννᾶται, εὐτυχίαν προσημαίνων Ἀθηναίος.

27. Εὐκλείδης ὁ Μεγαρικὸς μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους τελευτὴν Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους ἐδέξατο, δεισαντάς τὴν ὀμότητα τῶν τυράννων. Οὗτος ἐν τῷ ἀγαθὸν ἀπεφαίνετο πολλοῖς ὀνόμασι καλούμενον, ὅτε μὲν γὰρ φρόνησιν, ὅτε δὲ θεόν, καὶ ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπά. Τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνῆρει, φάσκων μὴ εἶναι. Ταῖς δὲ ὑποδείξεις ἐνίστατο, οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιφοράν.

28. Ἐπίκουρόν τινες διαβάλλοντες φασι πρὸς Πυθοκλέα ὠραῖον ὄντα γράψαι αὐτόν· « Καθεδούμαι προσδοκῶν τὴν ἡμερτὴν καὶ ἰσοθέον σου εἰσοδόν. » Καὶ ἐν τῷ Περὶ τέλους οὕτω γράφειν « Οὐ γὰρ ἔγωγε ἔχω τί νοήσω τὰ γὰρ ἀφαιρῶν μὲν τὰς δι' ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ χυλῶν ἡδονῶν, καὶ τὰς δι' ἀχροματίων [καὶ τὰς διὰ μορφῶν add. Diog.]. » Φασὶ καὶ περὶ Ναυσιφάνους τοῦ μαθητοῦ Πύρρωνος γράφειν αὐτόν· « Ταῦτα ἔγαγεν αὐτὸν εἰς ἔκστασιν τοιαύτην, ὥστε μοι λαιδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον. » Πνεύμονά τε αὐτὸν ἐκάλει, καὶ ἀγράμματον καὶ ἀπατεῶνα καὶ πόρνον. Τούτους τε περὶ Πλάτωνα Διονυσόκολλακας, καὶ αὐτὸν Πλάτωνα χρυσοῦν, καὶ Ἀριστοτέλη ἄστυον φαγόντα γὰρ τὴν πατρῴαν οὐσίαν στρατεύεσθαι καὶ φαρμακοπωλεῖν φοροφόρον τε Πρωταγόραν, καὶ γραφεῖα Δημοκρίτου, καὶ ἐν κόμαις γράμματα διδάσκειν. Ἡράκλειτόν τε μιμητὴν (I. κυκητὴν ex D.), καὶ Δημοκρίτον Δηρόκριτον, καὶ Ἀντίδωρον Σαινίδωρον, τοὺς τε Κυζικηνούς (Κυνικούς em. Reines.) ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοὺς διαλεκτικούς πολυφθονεροὺς, Πύρρωνα τε ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδέυτον. Χρύσιππος δὲ ἐξήλου αὐτὸν ἐν πολυγραφίᾳ· ἔθεν αὐτὸν Καρνεάδης παράσιτον τῶν ἐκείνου βιβλίων ἀποκαλεῖ· εἰ γὰρ τι γράψαι ὁ Ἐπίκουρος, ἐφιλονεκεῖ τοσοῦτον γράψαι ὁ Χρύσιππος, καὶ διὰ

que cor inventum pilis obsitum, multoque majus quam hominis natura patiatur.

25. *Eratosthenes* Beta cognominatus est, quod summis proximis, in omni disciplina genere secundas teneret.

26. *Euripides* diem, quo Græci Persas prælio navali cum Xerxe commisso profligarunt, natalem habuit, Atheniensibus prosperam fortunam portendens.

25. *Euclides* Megarensis a Socratis nece Platonem et reliquam philosophorum turbam, qui tyrannorum crudelitatem metuebant, in domum suam recepit. Hic bonum esse unum definivit multis nominibus appellatum: aliquando enim hoc dici prudentiam, quandoque deum, alias mentem vocari et hujusmodi cetera. Quæ bono adversa viderentur sustulit, ea ne esse quidem dicens. Ut abatur probationibus, non his quæ per assumptiones, sed quæ per conclusiones fiunt (*Diog.* II, 106).

28. *Epicurum* qui probri insimulant, eum ad Pythoclem formosum adolescentem in hæc verba scripsisse referunt: *Amabilem tuum et divinum sedebo operiens ingressum* (*D. X*, 5): item in libro De fine sic scripsisse: *Equidem ignoro, quid de summo bono statuam, si tollam voluptates, quas sapor ministrat, aut Veneris usus offert, aut quibus aures permulcentur* (*X*, 6). Ferunt eundem de Nausiphane Pyrrhonis discipulibere: *Hæc adduxerunt illum in tantam animi insolentiam, ut me maledictis sugillaretque vocitaretque se magistrum meum*. Pulmonem quoque ipsum et indoctum et deceptorem et scortum vocabat; Platonis item sectatores Dionysii assentatores, Platonem quoque ipsum aureum; Aristotelem prodigum, qui patrimonio consumpto militasset et medicamenta vendidisset; bajulum Protagoram et scribam Democriti, qui in vicis literas docuisset; Heraclitum quoque turbatorem, Democritum Lerocritum (sive Nugatorem) et Antidorum Sænidorum (sive Donisblandientem); Cynicos inimicos Græciæ et dialecticos nimium invidios; Pyrrhonem quoque indoctum et imperitum appellabat (*X*, 8). *Æmulatus* est illum Chrysippus in librorum multitudine; quare eum Carneades parasitum illius librorum dicit: nam si quid Epicurus scriberet, tantumdem

νησις ὑπερέχειν, ἀλλ' οὐκ εἰς μακρὸν ταύτης ἀπήλαυσε· γενόμενος γὰρ περὶ τὰ κδ' ἔτη ἑξέστη τῶν φρενῶν, καὶ ἦν ἀλλοῖος αὐτοῦ. μηδεμίαν ἀφορμὴν γενομένην ἢ ἀρρωστίας τοῦ σώματος· ὥστε καὶ τινὰς ἀποσκόμπειν εἰς τούτον τὸν τρισάθλιον τόδε τὸ λόγιον· Ἐρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρον, ἐν δὲ γέροντι παῖς. Πλὴν περὶ τὸν ἡ' ἢ κ' χρόνον γενόμενος γράφει ταῦτα τὰ βιβλία τὰ γέγοντα θαυμάτων, Τέχνην ῥητορικὴν, ἣν μετὰ χειρὸς ἔχουσι ἅπαντες, Περὶ στάσεων βιβλίον ἐν, Περὶ ἰδεῶν λόγου βιβλία β', Περὶ Κολίης Συρίας β'. Φιλόστρατος δὲ ὁ Λήμιος ἐν ταῖς Περὶ τῶν σοφιστῶν ἀναγραφαῖς ταῦτα φησιν Περὶ αὐτοῦ· « Ἐρμογένης δὲ κτλ. (*Vide Vit. Sophist.* p. 575). » Λέγεται δὲ τοῦτο ὑπὸ τινων, ὅτι τελευτήσαντος αὐτοῦ ἀνεμύθη καὶ εὐρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ αὐτοῦ ἀδόμενα.

§ 25. *Suidas*: Ἐρατοσθένης, Ἀγαθῶ· οἱ δὲ Ἀμβροσίου· Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικῶς δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. Μετεπέμβθη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου Πτολεμαίου, καὶ διέτριψε μέχρι τοῦ πέμπτου. Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσαντα Βῆτα (τὰ βήματα *codd.*) ἐπεκλήθη. Οἱ δὲ καὶ δεῦτερον ἢ νέον Πλάτωνα, ἄλλοι Πένταθλον ἐκάλεσαν. Ἐτέχθη δὲ ρις' Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐτελεύτησεν π' ἐτῶν γεροντός, ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυώτεται, μαθητὴν ἐπίσημον καταλιπὼν Ἀριστοφάνην τὸν Βυζάντιον· οὐ πάλιν Ἀρίσταρχος. Μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ Μνασείας καὶ Μένανδρος καὶ Ἀριστις. Ἐγραφε δὲ φιλόσοφα καὶ ποιήματα καὶ ἱστορίας, Ἀστρονομίαν ἢ Καταστερισμούς (*Καταστερήγμους codd.*), Περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν αἰρέσεων, Περὶ ἀλυπτίας, Διαλόγους πολλοὺς καὶ γραμματικὰ συχνά.

§ 26. *Cf. præter ceteros Suidas v. Euriπίδης*: Ἐν δὲ τῇ διαβάσει Ξέρξου ἐκποφορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρὸς, καὶ ἐτέχθη κατ' ἡν ἡμέραν Ἕλληνας ἐτρέψαντο τοὺς Πέρσας. Quæ cum verbis Nostri minus quam in ceteris locis alia concinunt.

τοῦτο πολλάκις τὰ αὐτὰ γέγραφε καὶ τὸ ἐπελθὼν, καὶ ἀδιόρθωτα εἶκαε τῷ ἐπιείγασθαι, καὶ τὰ μαρτύρια τοσαῦτά ἐστιν, ὡς ἐκείνων μόνον γέμειν τὰ βιβλία. Καὶ τοῦτόν φασι τὴν ἀρχὴν γραμματοδιδάσκαλον γενενηθῆσθαι, ἔπειτα περιτυχόντα τοῖς Δημοκρίτου βιβλίοις ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀΐξαι· διὸ καὶ Τίμων οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ·

Ἵστατος αὖ φυσικῶν καὶ κύντατος ἐκ Σάμου ἐλθὼν
γραμμαδιδασκαλίδης, ἀναγωγότατος ζώντων.

Νοσήσας δὲ ἰδ' ἡμέρας, εἰς πύελον ἐνέθη χαλκῆν κεκραμένην ὕδατι θερμῷ, καὶ αἰτήσας ἄκρατον ἐρρόφησε, τοῖς τε φίλοις παραγγέλσας τῶν δογμάτων μεμνηθῆσθαι, ἐτελεύτησε. Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπιγράμμα·

Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα, τοῦτ' Ἐπίκουρος
Ἵστατον εἶπε φίλοις πρῶτος (οἷσιν D.) ἀποφθίμενος.
Χαλκῆν (1. θερμῆν ex D.) εἰς πύελον γὰρ ἐσήλυθε, καὶ τὸν
ἔσπασεν· εἶτ' ἀΐδην ψυχρὸν ἐπεσπάσατο. [ἀκρατον]

29. Ἐμπεδοκλῆς. Ἄκρωνος τοῦ ἱατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς Ἀκραγαντίνων εἰς κατασκευὴν πατρῶου μνήματος, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἱατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τὰ τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς, καὶ τοιοῦτόν τι ἐρωτήσας, « Τί δ' ἐπιγράφομεν ἐλεγείων; ἢ τοῦτο; »

Ἄκρον ἱερὸν Ἄκρων Ἀκραγαντίνου πατρὸς ἄκρου
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης. »

Οὗτος ἀποστειλάς τὴν νεκρὰν ἄνθρωπον ζώσαν, καὶ δοξασθεὶς θυσίαν συνετέλει. Παρῆσαν δὲ καὶ τῶν φίλων τινές. Μετὰ δὲ τὴν εὐωχίαν, οἱ μὲν ἄλλοι χωρισθέντες ἀνεπαύσαντο, οἱ μὲν ὑπὸ τοῖς δένδροισιν, ὡς ἀγροῦ παρακειμένου, οἱ δ' ὅπῃ βούλοιντο αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ τόπου, ἐφ' οὗπερ κατεκέκλιτο. Ὡς δ' ἡμέρας γενηθείσης ἐξανέστησαν, οὐχ εὐρέθη μόνος. Ζητουμένου δὲ καὶ τῶν οἰκετῶν ἀνακρινομένου, καὶ φασκόντων μὴ εἰδέναι, εἷς τις ἔφη μέσων νυκτῶν φωνῆς ὑπερμεγέθους ἀκοῦσαι προσκαλουμένης Ἐμπεδοκλέα, εἶτα ἐξαναστάνα εἰσρακέναί φῶς οὐράνιον, ἄλλο δὲ μηδέν. Τῶν δὲ ἐκπλαγέντων ἐνομίσθη δεῖν θῆναι αὐτῷ καθάπερ θεῷ. Τὴν ἄπνου φασὶ τοιοῦτόν τι εἶναι, ὡς τριάκοντα ἡμερῶν τηρεῖν ἄπνου τὸ σῶμα καὶ ἄσιτον (1. ἄσφυκτον). Οὗτος ὁ Ἐμπεδοκλῆς πολλὰς τῶν πολιτῶν ἀπορίκους οὔσας ἐπρόικισε διὰ τὸν παρόντα πλοῦτον διὸ καὶ πορφύραν ἀνέλαβε καὶ στρόφιον ἐπέθετο χρυσοῦν, ἔτι τε ἐμβάδας χαλκᾶς καὶ στέμματα Δελφικῶν. Κόμη τε ἦν αὐτῷ βαθεῖα. Καὶ παῖδες ἀκόλουθοι, καὶ αὐτὸς αἰετὸν σκυθρωπὸς ἐφ' ἑνὸς σχήματος ἦν. Τοιοῦτος δὲ προήει, τῶν πολιτῶν ἐντυχόντων καὶ τοῦτο ἀξιώσαντων οἰοεὶ βασιλείας τινὸς παράσημον. Ἵστερον δὲ διὰ τινὰ πανηγυριν πορευόμενος ἐφ' ἀμάξης ὡς εἰς Μεσσήνην, ἔπεσε, καὶ τὸν μῆρον ἐκλάσθη, καὶ νοσήσας ἐκ τούτου ἐτελεύτησεν, ὡς φησι Νεάνθης ὁ Κυζικηνός.

scribere et Chrysippus contendeat. Atque ideo et sapienter eadem scriptis prodidit et quicquid in mentem veniret atque inemendata reliquit propter festinationem, totque testimonia inserit, ut iis solis libri pleni esse videantur (X, 26). Initio literarum elementa docuisse memoratur, postea nactum Democriti scripta, curriculo ad philosophiam transisse : unde Timon sic de illo :

Ultimus ex physicis et pessimu', cui Samus altrix,
grammaticæ doctor, hominumque rudissimu' longe (X, 3).

Quum quattuordecim dies æger decubisset, labrum æneum calda infusa temperatum ingressus, meri poculum poposcit, hausitque, et presentibus amicis mandans, ut traditorum dogmatum memores essent, vitam sinivit. Exstatque hoc in eum epigramma :

Hoc moriens caris Epicurus dixit amicis :
Dogmatis o memores usque valete mei !
Nam calidam ingressus pelvim prædulce meracum
hausit, deinde subit algida regna Stygis (X, 16).

29. Empedocles. Acrone (quasi dicas Summone) medico locum sibi ad construendum paternum monumentum a senatu postulante, quod inter medicos arte præcipue excelleret, in medium surrexit Empedocles et fieri prohibuit, atque inter cetera quæ de æqualitate disseruit, ita illum rogare cœpit : « Cujusmodi inscribemus elegos? num hos? »

Summonem summum summi patris ex Acragante
hic summus summæ collis habet patriæ (D. VIII, 65). »

Iste quum in opinionem hominum irrepsisset ob restitutam vitæ mortuam mulierem, sacrificium fecit. Aderant etiam ex amicis nonnulli. Peracto deinde convivio, ceteri quidem loco paululum digressi, alii sub arboribus (ad jacebat ager) se ad quiescendum compositurunt, alii quocumque visum esse in loco quieverunt, ipse ubi accubuerat permansit. Mane autem facto et somno excitis ceteris solus ipse reperitus non est. Facta autem diligent inquisitione e servis qui rogabantur negabantque se scire, unus affuit qui diceret se nocte media ingentem exaudisse vocem Empedoclem vocantem, tum vero ubi surrexisset, celestem vidisse lucem, nihil aliud. Attonitis rei miraculo omnibus, placuit illi ut deo rem divinam fieri oportere (D. VIII, 67). Porro quod de exanimi muliere fertur miraculum, ejusmodi esse perhibent, ut illa triginta diebus absque spiritu pulsusque motu corpus integrum conservaverit (VIII, 61). Empedocles multas puellas populares suas indotatas ex privatis opibus dote locupletavit : propterea etiam purpuram sumpsit et aureo strophio usus fuit, ac crepidas areas induit, et vittam Delphicam. Capillus illi erat promissus; pueros alebat asseclas, ipse severitatis semper plenus in uno eodemque tenore perseverabat; sic in publicum prodibat, civibus ipsi occurrentibus, atque admirantibus hoc tanquam imperii cujusdam insigne. Postremo ad festum solenne dum curru invectus Messanam petit, prolapsus cruce perfragit, unde contracto morbo decessit, ut Neanthes Cyzicenus literis consignavit (VIII, 73).

Z.

30. Ζήνωνα τὸν Κιτιεῖα ἐθαύμαζεν Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς· ἐρωτηθεὶς δὲ, διὰ τί θαυμάζει αὐτὸν, « Ὅτι, ἔφη, πολλῶν καὶ μεγάλων δεδομένων αὐτῷ ὑπ' ἐμοῦ οὐδέποτε ἐχαυνώθη οὐδὲ ταπεινὸς ὤφθη. » Οὗτος πρὸς τὸν καλὸν εἰπόντα, ὅτι οὐ δοκεῖ [αὐτῷ] ἐρασθῆσθεσθαι ὁ σοφός, « Οὐδὲν ἀθλιώτερον, ἔφη, ὑμῶν ἔσται τῶν καλῶν, εἰ μὴ ἡμεῖς ἐρασθησόμεθα. » Τούτου λέγοντος, ὡς οὐ λυπηθῆσεται ὁ σοφός, διάπειραν βουληθεὶς λαθεῖν ὁ βασιλεὺς Ἀντίγονος, ἐποίησεν αὐτῷ πλαστῶς ἀγγελῆναι, ὡς εἶη τὰ χωρία αὐτοῦ πρὸς τῶν πολεμίων ἀφηρημένα, καὶ ἡ γυνὴ καὶ οἱ παῖδες· τοῦ δὲ σκυθρωπώσαντος, « Ὁρᾶς, ἔφη, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ πλοῦτος ἀδιάφορον. »

31. Ζήνων ὁ Ἐλεάτης ἔλεγε κόσμον εἶναι, κενόν τε μὴ εἶναι· γεγενῆσθαι δὲ τὴν τῶν ὑδάτων φύσιν ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολήν· γένεσιν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι, καὶ ψυχὴν κρῆμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν προειρημένων, κατὰ μηδενὸς τύττον ἐπικρατήσιν. Τοῦτ' ὅντας λοιδορούμενον ἀναγκαστῆσαι, αἰτιασαμένου δὲ τινος φάναι· « Εἰ μὴ λοιδορούμενος προσποιῶμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι. »

H.

32. Ἡράκλειτος ὑδέρῳ περιπεσὼν ἔλεγε τοῖς ἰατροῖς, εἰ τις δύναιτο ἔντερα ταπεινώσαι, ὑγρὸν τ' ἐξερᾶσαι· ἀπειπόντων δὲ, ἔθηκεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἐκέλευσε τοὺς παῖδας βολβίτοις καταπλάττειν. Οὕτω δὴ κατατεινόμενος, μὴ δυνηθεὶς ἀποσπᾶσαι τὰ βολβίτια, ἔμεινε καὶ διὰ τὴν μεταβολὴν ἀγνοηθεὶς κυνόβρωτος γέγονεν. Οὗτος οὐδενὸς ἤκουσεν, ἀλλ' αὐτὸς ἔφη διζήσασθαι καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτοῦ. Ἔστι δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Πολλάκις Ἡράκλειτον ἐθαύμασα, πῶς ποτε τὸ ζῆν
ὦδε διαντλήσας δύσμορος εἶτ' ἔθανε.
Σῶμα γὰρ ἀρδεύσασα κακὴ νόσος ὕδατι φέγγος
ἔσβεσεν ἐν βλεφάροις καὶ σκότον ἠγάγετο.

Οὗτος τὴν αἴσιν ἱερὰν νόσον ἔλεγε, καὶ τὴν θρασὴν φεῦδεσθαι, πῦρ εἶναι στοιχεῖον, καὶ πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα ἀραιώσει καὶ πυκνώσει γινόμενα. Σαφῶς δὲ οὐδὲν ἐκτίθεται. Γίνεσθαι τε πάντα κατ' ἐναντιότητα, καὶ εἶναι τὰ ὅλα ποταμοῦ δίκην. Πεπεράνθαι τε τὸ πᾶν, καὶ εἶναι κόσμον ἕνα· γενῆσθαι τε αὐτὸν ἐκ πυρὸς, καὶ ἄλιν ἐκπυρῶσθαι κατὰ τινὰς περιόδους ἐναλλάξ τὸν σύμπαντα αἰῶνα, καὶ τοῦτο γίνεσθαι καθ' εἰμαρμένην· τῶν δὲ ἐναντίων τὸ μὲν ἐπὶ τῶν γένεσιν ἄγον καλεῖσθαι πόλεμον καὶ ἔριν· τὸ δὲ ἐπὶ τῶν ἐκπύρωσιν, δημολογίαν καὶ εἰρήνην. Καὶ τὴν μεταβολὴν, ἑδὸν ἄνω κάτω· τὸν τε κόσμον γίνεσθαι κατ' αὐτὴν πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξυγραίνεσθαι, συνιστάμενόν τε γίνεσθαι ὑδῶρ, πηγνύμενον δὲ τὸ ὑδῶρ εἰς γῆν τρέπεσθαι, καὶ ταύ-

Z.

30. *Zenonem Cittiensem* admirabatur Antigonus rex, qui, interrogatus cur tantopere illum in honore haberet, « Quod, inquit, quum illi a me multa et magna data sint, nunquam neque elatior factus est neque humilis apparuit (*Diog.* VII, 15). » Cuidam formoso dicenti, sibi non videri amaturum sapientem, « Nihil, ait, vobis formosis esset infelicius, nisi nos in amore essemus (VII, 21). » Hic dicere solebat, in sapientem non cadere morerem : cujus dicti constantiam periclitari volens rex Antigonus subornavit qui falso illi nuntiaret agros ipsius ab hostibus direptos, uxorem cum liberis abductam : quem quum rex vultu dejecto mœstum animadvertisset, « Viden', inquit, divitias non esse ex his rebus, quibus neutram in partem moveri debeamus » (VII, 36)!

31. *Zeno Eleates* dicebat, mundum esse, vacuum non esse, universi naturam conflata esse e calido, frigido, humido et sicco, mutuas operas inter se mutando tradentibus : homines e terra ortum ducere : animam esse miscellam, e prædictis concinnatam, nullo omnium prævalente, aut exsuperante. Aiunt convicio verberatum ira exarsisse : quod quum alius illi vitio vertisset, respondisse : « Si contumelia vexatus id dissimulavero, ne tum quidem, quum laudabor, voluptatem capiam. »

H.

32. *Heraclitus* aqua intercute correptus medicos rogavit, num quis intestina comprimere et humorem exinanire posset : illis infitiantibus, soli ferventi se exposuit, jussis pueris ut se fimo bubulo oblinerent : eo pacto expansus porrectusque quum fimum duratum deripere non valeret, permansit, ignoratusque ob insignem mutationem, a canibus laniatus est (*Diog.* IX, 4). Nullius auditor exstitit, seque suo Marte investigasse didicisseque omnia professus est. Exstat in eum tale epigramma :

Mecum Heraclitum mirabar sæpe quod ollim
sic vitam infelix hausit et inde obiit.
Nam malus ossa rigans et aquosus corpora languor,
extincto invexit lumine mox tenebras (*D.* IX, 4).

Iste arrogantiam sacrum morbum nominabat : visum dicebat fallacem esse ; ignem elementum esse ignisque vicissitudine constare omnia, tum raritate tum densitate genita. Aperte vero nihil explicat. Flerique omnia per contrarietatem et fluminis in modum omnia fluere. Finitumque esse hoc universum et unum esse mundum : eumque ex igne nasci et rursus per quosdam ambitus conflagrare, idque per vices in perpetuum : id autem fato fieri. Ex his vero que contraria sunt id quidem quod ad generationem adducat vocari bellum et contentionem ; quod autem ad conflagrationem, concordiam et pacem. Mutationem quoque viam esse sursum deorsumque ducentem, secundum quam fieri mundum. Densatum quippe ignem liquescere coactumque aquam fieri, concretam vero aquam in humum verti : et

την δὸν εἶναι ἐπὶ τὸ κάτω. Πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν χεῖ-
σαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι, ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπὰ, σχε-
δὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀναθυμίασιν ἀνάγων τὴν ἀπὸ τῆς
θαλάσσης. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸ ἄνω δόξ. Γίνεσθαι δὲ
ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τε γῆς καὶ θαλάσσης, ἅς μὲν λαμπρὰς
καὶ καθαρὰς, ἅς δὲ σκοτεινάς. Αὕξεσθαι δὲ τὸ μὲν πῦρ ἀπὸ
τῶν λαμπρῶν, τὸ δὲ ὑγρὸν ἀπὸ τῶν ἐτέρων. Τὸ δὲ περιέ-
χον ὁποῖόν ἐστιν, οὐ δηλοῖ· εἶναι μὲντοι ἐν αὐτῷ σκάφας
ἐπεστραμμένας κατὰ κῶλον πρὸς ἡμᾶς, ἐν αἷς ἀθροί-
ζομένας τὰς λαμπρὰς ἀναθυμιάσεις ἀποτελεῖν φλόγας,
ἅς εἶναι τὰ ἄστρα. Λαμπροτάτην δὲ εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου
φλόγα καὶ θερμοτάτην. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἄστρα πλέον
ἀπέχουν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ διὰ τοῦτο ἦττον λάμπειν καὶ
θάλλειν. Τὴν δὲ σελήνην προσγειωτέραν οὔσαν μὴ διὰ
τοῦ καθαροῦ φέρεσθαι τόπου. Τὸν μὲντοι ἥλιον ἐν διαυ-
γεῖ καὶ ἀμυγεῖ κείσθαι, καὶ σύμμετρον ἀφ' ἡμῶν ἔχειν
διάστημα· τοιγάρτοι μᾶλλον θερμαίνειν τε καὶ φωτίζειν.
Ἐκλείπειν τε καὶ ἥλιον καὶ σελήνην ἄνω στρεφομένων
τῶν σκαφῶν. Τούς τε κατὰ μῆνα τῆς σελήνης σχηματι-
σμούς γίνεσθαι στρεφομένης ἐν αὐτῇ κατὰ μικρὸν τῆς σκά-
φης. Ἡμέραν τε καὶ νύκτα γίνεσθαι καὶ μῆνας καὶ ὄρας
ἐτείους καὶ ἐνιαυτούς ὑετούς τε καὶ πνεύματα καὶ τὰ τού-
τοις ὅμοια κατὰ τὰς διαφόρους ἀναθυμιάσεις. Τὴν μὲν γὰρ
λαμπρὰν ἀναθυμίασιν φλογωθεῖσαν ἐν τῇ κύκλῳ τοῦ
ἡλίου, ἡμέραν, τὴν δὲ ἐναντίαν ἐπικρατήσασαν, νύκτα
ἀποτελεῖν. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ λαμπροῦ τὸ θερμὸν αὐξανόμε-
νον, θέρος ποιεῖν, ἐκ δὲ τοῦ σκοτεινοῦ τὸ ὑγρὸν πλεονάσαν-
τα χιμῶνα ἀπεργάζεσθαι. Περὶ δὲ τῆς γῆς οὐδὲν ἀποφαίνε-
ται ὁποῖα ἐστὶ. Φέρονται δὲ εἰς αὐτὸν ἐπιγράμματα τάδε·

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί μ' ἄνω κάτω ἔλκετ' ἄμουσοι;
οὐχ ἄρ' ἐμὴν ἐπόνουν, τοῖς δ' ἐμ' ἐπισταμένους.
Εἰς ἐμοὶ ἄνθρωπος τριμύριαι, οἱ δ' ἀνάριθμοι
οὐδέεις. Ταῦτ' αὐδὴ καὶ παρὰ Φερσεφόνη.

Ἄλλο·

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεε βίβλον
τούφροισι· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός·
ἄρφη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπητον· ἦν δὲ σε μύστης
εἰσαγάγη, φανεροῦ λαμπρότερ' ἡλίου.

Λαμπρὸς δὲ [ἐνίστε] ἐν τοῖς συγγράμμασι καὶ σαφῆς,
ὥστε καὶ τὸν νωθέστατον βραδίως γῶναι, καὶ διάγραμμα
ψυχῆς λαθεῖν· ἢ τε βραχύτης καὶ τὸ βάρος τῆς ἐρημη-
νείας ἀσύγκριτον.

Θ.

33. Θεόδωρος ὁ κληθεὶς ἄθεος, εἶτα θεός, παντά-
πασιν ἀνῆρει τὰς περὶ θεῶν δόξας. Τέλος δὲ ὑπελάμβανε
χαρὰν καὶ λύπην, τὴν μὲν ἐπὶ φρονήσει, τὴν δὲ ἐπὶ
ἀφροσύνῃ· ἀγαθὰ δὲ φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, κακὰ δὲ
τὰς ἐναντίας ἕξεις· μέσα δὲ ἠδονὴν καὶ πόνον. Ἀνῆρει
δὲ καὶ φιλίαν, διὰ τὸ μήτε ἐν ἀφροσιν αὐτὴν εἶναι,
μήτε ἐν σοφαῖς. Τοῖς μὲν γὰρ τῆς χρείας ἀναιρεθείσης
καὶ τὴν φιλίαν ἐκποδῶν εἶναι· τοὺς δὲ σοφοὺς αὐτάρ-
κεις ὑπάρχοντας μὴ δεῖσθαι φίλων. Ἔλεγε δὲ καὶ εὐ-

hanc esse deorsum ducentem. Humum ipsam denuo lique-
scere atque ex ea fieri aquam, ex hac autem reliqua : ferme
omnia enim ad evaporationem eam refert quæ ex mari fit.
Hæc autem sursum duccens via est. Porro evaporationes ex
terra fieri et mari, alias quidem lucidas et liquidas, alias
vero occultas. A lucidis ignem, a reliquis humorem incre-
menta capere. Aerem vero cujusmodi sit non significat : esse
tamen scaphas per concavum ad nos conversas, in quibus
convenientes evaporationes lucidas efficere flammæ, quæ
sint sidera. Esse autem lucidissimam calidissimamque
solis flammam : namque astra cetera a terra remotiora esse
atque ideo minus lucere minusque calefacere ; lunam, quæ
terræ vicinior sit, non per liquidum locum deferri. Solem
in suo splendore nulli admixtioni obnoxium durare, et mo-
dico a nobis intervallo distare : ex eo igitur magis calefacere
atque illustrare. Deficere item solem ac lunam quum scaphæ
ad superiora vertantur : menstruasque figuras lunæ fieri,
dum ejus sensim vertitur scapha. Diem item ac noctem et
mensis et tempestates et annos, pluvias et ventos et his si-
milia secundum evaporationes varias fieri. Nam lucidam
evaporationem in solis circulo inflammatam diem facere ;
contrariam vero, ubi obtinuerit, efficere noctem : item ex
lumine calorem auctum æstatem efficere ; ex tenebris humo-
rem abundantem hiemem operari. De terra cujusmodi sit
nihil enuntiat (*Diog. IX, 8-11*). Exstant in eum hæc epi-
grammata (*IX, 16*) :

Heraclitus ego : quid me vexatis inepti ?
Non vos, sed doctos tam grave quærit opus.
Unus homo est nobis ter mille, sed innumerati
nemo. Vel in Stygiis hæc ego dico locis.

Aliud hocce :

Noli Heraclitum rapido percurrere cursu :
est via difficilis, luce papyrus eget.
At si doctus in hæc te duxerit atria vales,
cuncta videbuntur lucidiora die.

Clare interdum et aperte in suo opere loquitur, ut vel
tardissimo cuique facilis sit ad intelligendum idemque animi
quandam elationem sentiat : concinnitas quoque stili et
gravitas incomparabilis est (*IX, 7*).

TH.

33. *Theodorus* cognomento dictus ἄθεος (*impious*), post-
ea θεός, opiniones de diis penitus sustulit. Finem bonorum
et malorum putabat esse gaudium et merorem : alterum
constare prudentia, alterum stultitia. Bona esse prudentiam
atque justitiam ; mala vero contrarios habitus ; media vo-
luptatem et dolorem. Sustulit et amicitiam, quod ea neque
insipientibus adsit neque sapientibus. In illis enim sublato
usu amicitiam quoque evanescere : sapientes vero quum

λογον εἶναι τὸν σπουδαῖον [μὴ] ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἑαυτὸν, οὐ γὰρ ἀποβάλλειν τὴν φρόνησιν ἔνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων ὠφελείας· εἶναι τε πατρίδα τὸν κόσμον. Καὶ κλέψειν τε καὶ μοιχεύσειν καὶ ἱεροσυλήσειν ἐν καιρῷ· μηδὲν γὰρ τούτων φύσει αἰσχρὸν εἶναι, τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης αἰρομένης, ἢ σύγκριται ἔνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων συνοχῆς. Οὗτος ἐκινδύνευσέ ποτε εἰς Ἄρειον πάγον ἀχθῆναι, εἰ μὴ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς αὐτὸν ἐρρύσατο· οἱ δὲ φασὶ καὶ κώνειον αὐτὸν πιεῖν καταδικασθέντα.

34. Θεόδωρος ἄλλος, Σάμιος, συνεβούλευσεν ἀνθρακας ὑποτεθῆναι τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ. Καθύγου γὰρ ὄντος, ἔφη, τοῦ τόπου, τοὺς ἀνθρακας τὸ ξυλλῶδες ἀποβαλόντας, αὐτὸ τὸ στερεὸν ἀπαθὲς ἔχειν ὕδατι.

35. Θεόφραστος. Λέγεται εἰς τὴν Θεοφράστου διατριβὴν φοιτᾶν μαθητὰς πρὸς δισχιλίους.

I.

36. Ἰππασος ὁ Μεταποντῖνος ἔλεγε, χρόνον ὠρισμένον εἶναι τῆς τοῦ κόσμου μεταβολῆς, καὶ πεπερασμένον εἶναι τὸ πᾶν καὶ ἀεικίνητον.

K.

37. Καρνεάδου Λίβυος φιλοσόφου τελευταίαντος, ἡ σελήνη ἐξέλιπε καὶ ὁ ἥλιος ἀμυδρὸς ἐγένετο.

38. Κράτης καὶ Πολέμων οὕτως ἐφιλείτην ἀλλήλω, ὥστε καὶ ζῶντες οὐ μόνον τῶν αὐτῶν ἦσταν ἐπιτηδευμάτων, ἀλλὰ καὶ μέχρι σχεδὸν ἀναπνοῆς ἐξωμοιώσθη ἀλλήλοι, καὶ θανόντες τῆς αὐτῆς ταφῆς κοινωνείτην. Ἐνθεν καὶ Ἀρκεσίλαος μετελθὼν παρὰ Θεοφράστου πρὸς αὐτοὺς, ἔλεγε, ὡς εἶεν θεοὶ τινες ἢ λείψανα τῶν ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους. Καὶ γὰρ ἦσταν οὐ φιλοδημῶδες, ἀλλ' ὅσον Διονυσόδωρον ποτε τὸν ἀυλήτην φασὶν εἰπεῖν, σεμνυνόμενον ἐπὶ τῷ μηδὲν τῶν χροματίων αὐτοῦ μήτ' ἐπὶ τριήρους μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκχοεῖναι, καθάπερ Ἰσημίον.

39. Κράντωρ ὁ Σολεὺς ἐθαύμαζεν Ὅμηρον καὶ Εὐριπίδην, λέγων ἐργῶδες [εἶναι ἐν τῷ κυρίῳ] τραγικῶς καὶ συμπαθῶς γράφαι, καὶ προσέφερετο τὸν στίχον τὸν ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου·

Οἶμοι. — Τί δ' οἶμοι; θνητὰ τοῖς πεπνύθεμεν.

Ἦν δὲ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι· ποιητοῦ γούν τις σκίψης μεσοῦς εἶναι τοὺς στίχους εἶπε, καὶ τὰς Θεοφράστου θέσεις ἀστρέφω γεγράφαται.

40. Κλέανθης ὁ μαθητὴς Κράτητος τοσοῦτον γέγονε φιλόπονος, ὥς καὶ δεύτερος Ἡρακλῆς προσαγορευθῆναι· μὴ ἔχων γὰρ ὄδον τραφεῖη, τὰς μὲν νύκτας ἦντλει ὕδωρ μισθοῦ, μετ' ἡμέραν δὲ τοῖς μαθήμασιν ἐσχόλαζεν, ὅθεν ἐπωνομάσθη Φρεάντης. Οὗτος τὸ ἀπὸ τοῦ κόπου αὐτοῦ συναχθὲν κέρμα εἰς μέσον ποτὲ ἀγα-

sibi ipsis sufficiant, amicis non indigere. Rationi convenire dicebat prudentem virum non se ipsum pro patria morti objicere: neque enim pro insipientium commodis amittendam esse prudentiam. Esseque patriam mundum. Furto quoque et adulterio et sacrilegio, quum tempestivum erit, usurum sapientem. Nihil quippe horum turpe natura esse, si tollatur vulgaris de iis opinio, quæ ad compescendos stolidos constitit (D. II, 86, 97 sq.). Iste aliquando periculum adiit, ut in Areopagum pertraheretur, nisi Demetrius Phalereus eum discrimini exemisset. Sunt qui dicant, illum etiam cicutam hausisse iudicio condemnatum (D. II, 101).

34. Theodorus alter Samius consuluit, ut templi Ephesini fundamentis carbones substernerentur, quod loco uliginoso carbones lignea exuti natura soliditatem acciperent aquis inexpugnabilem (D. II, 104).

35. Theophrastus. Hujus ludum frequentasse ad bis mille auditores dicuntur (D. V, 37).

HI.

36. Hippasus Metapontinus dicebat, statum esse interitus mundi tempus, ipsumque universum certis finitum esse terminis, motu quo sempiterno cieri (D. VIII, 84).

C.

37. Carneade Libyco philosopho e vita discedente, luna defecit et sol tenebris obscuratus est. (D. IV, 64. Suidas s. v.).

38. Crates Atheniensis et Polemon ita mutuo se invicem amore complexi sunt, ut vivi non iisdem modo studiis dediti essent, verum etiam usque ad extremum pæne spiritum inter se mores conformarent, ac mortui communi sepulcro tumularentur. Unde et Arcesilas a Theophrasto ad eos divertens dicere solebat, illos esse deos quospiam et aurei seculi reliquias: neque enim vulgi applausum quærebant, sed Dionysodori tibicinis similes erant, quem gloriatum accepimus, quod suos modos ad lyram pulsos nemo unquam inaudisset in triremi aut apud fontem, quemadmodum Ismenie Thebani (Diog. IV, 21. 22).

39. Crantor Solensis admiratione Homeri atque Euripidis tenebatur, dicens arduum esse servata communis sermonis lege tragice scribere et affectus movere, proferebatque versiculum hunc ex Bellerophonte:

Eheu! — Quid ehue? humana nos passi sumus.

In fingendis vocabulis mire felix erat; itaque poetæ eujusdam versus blattis refertos esse dixit, et Theophrasti quaestiones testa fuisse exaratas (D. IV, 26).

40. Cleanthes, Cratetis discipulus, ita ad labores impiger fuit, ut Hercules alter nominaretur: nam quum deesset illi unde victum quaereret, nocturno tempore hauriebat e puteo aquam mercede, interdum disciplinis gravioribus vacabat; unde pro Cleanthe Phreantles seu puteorum exantlator cognominatus est. Iste, prolata in medium familia-

§ 40. De Cratete Cleanthis magistro nihil habet Laetius. Suidas vero: Κλέανθης, ... μαθητῆς Κράτητος, εἶτα Ζήνωνος. Quæ ex Hesychii Onomatologo petita sunt. V. reliqua ap. Suidam.

γῶν τῶν γνωρίμων, ἔφη· « Κλεάνθης μὲν καὶ ἄλλον Κλεάνθην δύναται ἂν τρέφειν, εἰ βούλοιο· οἱ δὲ ἔχοντες ὄθεν τρέφονται, παρ' ἐτέρων ἐπιζητοῦσι τὰ ἐπιτήδεια, καίπερ ἀνειμένους φιλοσοφοῦντες. » Εἰπόντος τινός, Ἀρκεσίλαον μὴ ποιεῖν τὰ δέοντα, « Παῦσαι, ἔφη, καὶ μὴ φέγε, εἰ γὰρ καὶ λόγῳ τὸ καθήκον ἀναιρεῖ, τοῖς γούν ἔργοις αὐτὸ τιθεῖ. » Καὶ δ' Ἀρκεσίλαος, « Οὐ κολακεύομαι, » φησί· πρὸς δὲν Κλεάνθης, « Ναὶ [σε] κολακεύω, φησί, φάμενος ἄλλα μὲν λέγειν, ἕτερα δὲ ποιεῖν. » Ἐρωτῶντός τινος, τί ὑποθήσεται τῷ υἱῷ, ἔφη· « Τὸ τῆς Ἡλέκτρας,

Σίγα, σίγα, λευκὸν (1. λεπτὸν) ἰχθυος... »

Σωσίθεον τὸν ποιητὴν ὑβρίζοντα αὐτὸν, καὶ μετανοήσαντα προσήκατο, εἰπὼν ἄποπον εἶναι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ τὸν Ἡρακλέα φλυαρομένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δ' ἐπὶ τῇ τυχοῦσῃ βλασφημίᾳ δυσχεραίνειν.

A.

41. Λεύκιππος δ' Ἐλεάτης ἔλεγεν ἄπειρα εἶναι τὰ πάντα, καὶ εἰς ἀλλήλα μεταβάλλειν· τὸ τε πᾶν εἶναι κενόν, καὶ πλήρες σωματῶν· τοὺς τε κόσμους γίνεσθαι, σωματῶν εἰς τὸ κενὸν ἐμπιπτόντων καὶ ἀλλήλοις περιπλεκόμενων. Ἐκ τε τῆς κινήσεως κατὰ αὐξήσιν γίνεσθαι τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν. Φέρεσθαι δὲ τὸν ἥλιον ἐν μείζονι κύκλῳ παρὰ τὴν σελήνην· τὴν γῆν ὀχεῖσθαι περὶ τὸ μέσον δινουμένην· σχῆμά τε αὐτῆς τυμπανοειδὲς εἶναι. Πρῶτός τε ἀτόμους ἀρχὰς ὑπεστήσατο. Τὸ πᾶν ἀπειρὸν φησι, τοῦτο δὲ τὸ μὲν πλήρες εἶναι, τὸ δὲ κενόν. Καὶ στοιχεῖά φησι κόσμους τε [ἐκ τούτων] ἀπειροῦς εἶναι, καὶ διαλύεσθαι εἰς ταῦτα. Γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους οὕτως· φέρεσθαι κατ' ἀποτομὴν ἐκ τῆς ἀπειροῦ πολλὰ σώματα παντοῖα τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενόν, ἄπερ ἀθροισθέντα μίαν ἀπεργάζεσθαι δίνην, καθ' ἣν προσκρούοντα καὶ παντοδαπῶς κυκλούμενα διακρίνεσθαι χωρὶς τὰ ὅμοια πρὸς τὰ ὅμοια· ἰσορροπῶν δὲ διὰ τὸ πλήθος μηκέτι δυναμένων περιφέρεισθαι, τὰ μὲν λεπτὰ χωρεῖν εἰς τὸ ἔξω κενόν, ὥσπερ διαττόμενα· τὰ δὲ λοιπὰ συμμένειν, καὶ περιπλεκόμενα συγκατατρέχειν ἀλλήλοις, καὶ ποιεῖν πρῶτόν τι σύστημα σφαιροειδές. Τοῦτο δὲ οἶον ὑμένα ὑφίστασθαι, περιέχοντα ἐν ἑαυτῷ παντοῖα σώματα, ὧν κατὰ τὴν τοῦ μέσου ἀντέρρυσιν περιδινουμένων, λεπτὸν γίνεσθαι τὸν περίξ ὑμένα, συρρεόντων αἰεὶ τῶν συνεχῶν κατ' ἐπιφύασιν τῆς δίνης. Καὶ οὕτω γενέσθαι τὴν γῆν, συμμενόντων τῶν ἐνεχθέντων ἐπὶ τὸ μέσον. Αὐτὸν τε πάλιν τὸν περιέχοντα οἶον ὑμένα αὐξεσθαι, κατὰ τὴν ἐπικράτησιν (ἐπέκρυσιν D.) τῶν ἔξωθεν σωματῶν· δίνῃ τε φερόμενον αὐτὸν ὧν ἂν ἐπιφύασῃ, ταῦτα ἐπικτασθαι· Τούτων δὲ τινὰ συμπλεκόμενα ποιεῖν σύστημα, τὸ μὲν πρῶτον κάθυρον καὶ πηλώδες, ξηρανθέντα δὲ καὶ περιφερύμενα σὺν τῇ τοῦ ὄλου δίνῃ, εἴτ' ἐκπυρωθέντα τὴν τῶν ἀστέρων ἀποτελεῖσαι φύσιν. Εἶναι δὲ τὸν τοῦ ἥλιου

rium cœtum pecunia, quam labore coegerat, « Cleanthes, inquit, si velit, etiam alteri Cleanthi victum ministrare queat, quum hi, quibus abunde est unde alantur, ab aliis adversus vitæ necessaria expetant, quamvis remisse philosophantes. » Quum quidam dixisset, Arcesilaum ab officio discedere, respondit : « Desine maledicere : etsi namque contra officium loquitur, re tamen ipsa illud stabilis. » Tum Arcesilas : « Adulationem, inquit, non recipio. » Subjecti Cleanthes : « Scilicet adolor tibi, qui aliud loqui te, aliud præstare dixi. » Interroganti cuidam, quid potissimum filio inculcaret atque præciperet, illud inquit Electra :

Sile, sile, tenue vestigium...

Sositheum poetam convicium ipsi ingerentem et penitentia ductum recepit in gratiam, dicitans absurdum fore, si, quum Liber pater et Hercules a poetis ludibrio habitus non incandescant, ipse ob levem offensam et maledictum succenseret (D. VII, 168. 170-173).

L.

41. *Leucippus* Eleates dicebat, cuncta esse infinita, et in se ipsa invicem commutari : item universum inane esse plenumque corporibus. Mundosque fieri corporibus in hoc inane incidentibus et invicem implicatis, atque ex motu secundum illorum incrementa naturam siderum fieri. Solem juxta lunam majorem in orbem ferri : terram vehi ac circa medium verti ; figuramque illius tympano similem esse. Primus hic atomos principia esse statuit. Universum quidem infinitum ait : hujus partem plenam esse, partem inanem. Etiam elementa statuit, mundosque ex eis infinitos esse et in illa dilabi atque dissolvi. Gigni vero mundos in hunc modum : ferri per abscissionem ex infinito multa corpora figuris omnigena in magnum vacuum, eaque in unum coacta unam vertiginem efficere, cujus impetu impacta modisque omnibus circumvoluta ita discerni, ut seorsum similia quæ sunt sui similia petant. Ceterum æquilibra quom ob multitudinem minime jam circumferri possint, exilia quidem ad exterius vacuum contendere, quasi cribro excussa ; cetera considerare et innexa atque in se implicata invicem concurrere, atque ea concursione primum quandam concretionem efficere rotundam. Hanc autem veluti membranam subsistere, continentem in se omnigena corpora : quæ dum secundum medii reluctationem circumvolvuntur, tenuem quæ circa est membranam fieri, confluentibus semper corporibus perpetuis secundum vertiginis attackum : atque ita ortam esse terram, commanentibus quæ semel in medium injecta erant. Ipsumque rursus continentem membranæ instar augeri secundum externorum influentiam corporum : et quum vertigine fertur, quæcumque attigerit ea acquirere. Ex his quædam complicata concretionem facere, primo quidem humidam ac luteam, exsiccata vero et circumacta cum totius vertigine, deinde incensa et ignita siderum efficere naturam. Esse autem solis

κύκλον ἐξώτατον, τὸν δὲ τῆς σελήνης προσγεϊότατον, τῶν ἄλλων μεταξύ τούτων ὄντων. Καὶ πάντα μὲν τὰ ἄστρα πυροῦσθαι διὰ τὸ τάχος τῆς φορᾶς, τὸν δὲ ἥλιον καὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκπυροῦσθαι, τὴν δὲ σελήνην ὀλίγον τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνειν. Ἐκλείπειν δὲ ἥλιον καὶ σελήνην *, τῷ κεκλίσθαι τὴν γῆν πρὸς μεσημβρίαν. Τὰ δὲ πρὸς ἄρκτω αἶε τε γίφασθαι καὶ καταψυχρά εἶναι καὶ πήγνυσθαι. Τὸν [μὲν] ἥλιον ἐκλείπειν σπανίως, τὴν δὲ σελήνην συνεχῶς, διὰ τὸ ἀνίσους εἶναι τοὺς κύκλους αὐτῶν. Εἶναι δὲ, ὥσπερ γενέσεις κόσμου, οὕτω καὶ αὐξήσεις καὶ φθίσεις [καὶ φθοράς] κατὰ τινὰ ἀνάγκην, ἣν ὁποία ἐστὶν [οὐ] διασαφεῖ.

M.

42. Μενέδημος δ' Ἐρετριεὺς ἀρχιτέκτονος υἱὸς ἦν, [adde e Diog. οἱ δὲ καὶ σκηνογράφον αὐτὸν εἶναι φασιν, καὶ μαθεῖν ἑκάτερα τὸν Μενέδημον]. ὅθεν γράψαντος αὐτοῦ ψήφισμά τι καθύψατό τις Ἀλεξίνεος, εἰπὼν, ὡς οὔτε σκηνὴν οὔτε ψήφισματα προσήκει τῷ σοφῷ γράφειν. Πεμφθεὶς δὲ φρουρὸς ὑπὸ τῶν Ἐρετριέων εἰς Μέγαρα, ἀνῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Πλάτωνα, καὶ θρηαθεὶς κατέλιπε τὴν στρατείαν. Ἦν δὲ σεμνὸς ἱκανῶς, ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρωδῶν φησὶ

Φιλιασίον τ' Ἀσκληπιάδην, καὶ ταῦρον Ἐρέτην.

Ὁ δὲ Τίμων οὕτω·

Ἄηρον ἀναστήσας ὄφρυμαμένους ἀφροσθίμβουξ.

Οὕτω δ' ἦν σεμνὸς, ὡς Εὐρύλοχον τὸν Κασσανδρέα μετὰ Κλεῖππίδου Κυζικηνοῦ μειρακίως κληθέντα ὑπ' Ἀντιγόνου, ἀντειπεῖν φοβεῖσθαι γὰρ, μὴ Μενέδημος αἰσθητο· ἦν γὰρ ἐπικόπτης καὶ παρρησιαστής. Ἀντιγόνου συμβουλευομένου, (τί εἶποι,) εἰ ἐπὶ κῶμον ἀφίκοντο, σιωπήσας τὰ ἄλλα, μόνον ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἐστί. Πρὸς τὸν ἀναίσθητον ἀναφέροντά τι αὐτῷ εἰκαιῶς, ἠρώτησεν, εἰ ἄγρὸν ἔχοι· φήσαντος δὲ καὶ ἀμπλυστα κτήματα, « Πορεύου τοίνυν, ἔφη, ἀκέλων ἐπιμελοῦ, μὴ συμβῆῖ σοι καὶ ταῦτα διαφθεῖραι, καὶ κομψὸν ἰδιώτην ἀποβαλεῖν. » Πρὸς τὸν εἰπόντα πολλὰ τὰ ἀγαθὰ, ἐπέθετο πόσα τὸν ἀριθμὸν, καὶ εἰ νομίζοι πλείω τῶν ἑκατόν. Ἦν δὲ καὶ ἐκκλητὴς καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιάφορος· οὔτε γὰρ τάξιν τινα ἦν παρ' αὐτῷ βλέπειν, οὔτε βάρβαρον κύκλω διέκειτο, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἕκαστος ἔτυχε περιπατῶν ἢ καθήμενος ἤκουε, καὶ αὐτοῦ τοῦτον τὸν τρόπον διακειμένου. Κράτητος δὲ ποτε περισταμένου αὐτὸν, καὶ καθαπτομένου εἰς τὸ ὅτι πολιτεύεται, ἐκέλευσέ τισιν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβαλεῖν αὐτὸν· τὸν δὲ μηδὲν ἤττον τηρεῖν παριόντά καὶ υπερκύπτοντα Ἄγαμηνόνειόν τε καὶ Ἥγησίπολιν ἀποκαλεῖν. Ἦν δὲ πῶς ἡρέμα καὶ δεισιδαιμονέστερος. Σὺν Ἀσκληπιάδῃ γούην ποτὲ κατὰ ἄνοιαν ἐν πανδοκείῳ κρεάτων ῥιπτουμένων φαγὼν, ἐπεὶ μάθοι, ἑναυτία τε καὶ ὄχρα, ἕως Ἀσκληπιάδης ἐπετίμησεν αὐτῷ ὡς οὐδὲν, εἰπὼν, ἠνώχλησεν αὐτῷ τὰ

circulum extimum, lunæ vero terræ proximum, ceteris in medio horum positis. Ac sidera quidem omnia ob celeritatem motus ignescere, solem vero inflammari a sideribus; lunam autem exiguam ignis partem capere. Solem lunamque deficere* quod terra ad meridiem vergat; quæ ad septentrionem sunt nivibus semper urgeri et pruinis algere in glaciemque concresecere. Ac solem quidem raro deficere, lunam vero frequenter, quod sint impares eorum orbes. Porro ut generationes mundi, ita et incrementa esse et diminutiones et corruptiones secundum quandam necessitatem, quæ cujuscumque sit non declarat (Diog. IX, 30-33).

M.

42. Menedemus Eretriensis architecti filius fuit. Alii tabernas pinxisse referunt, et utrumque didicisse Menedemum. Quocirca quum decretum quoddam tulisset, reprehensus est a quodam de schola Alexini, qui negabat oportere sapientem tabernam pingere (γράφειν) aut plebiscitum. Missus ab Eretriensibus in praesidium Megara, itabat ad Platonem in Academiam, a quo captus a milifia destitit (D. II, 125). Menedemus insigni gravitate fuit; unde eum Crates parodia ridens ait:

Phliasiumque Asclepiadem taurumque Erethrensem.

Timon autem sic:

Fastoso vultu nugas exorsus inanes.

Erat autem ea severitate, ut Eurylochus Cassandrus ab Antigono ad cœnam vocatus cum Cleippide Cyziceno adolescente recusaverit: metuere enim ne id Menedemus resciret. Erat enim acer in reprehendendo ac liberi oris (II, 126). Consultanti Antigono an comessatum iret, hoc illi solum renuntiari jussit, eum esse regis filium. Stupidum quendam nescio quid nihil ad rem dicentem interrogavit an villam haberet; et quum ille multa se habere prœdia dixisset, « Abi igitur, inquit, atque ea cura, ne accadat ut et agri corrumpantur et homo scitus futurus modo a philosophiæ studio absteineat (II, 128). » Dicente quodam multa esse bona, rogat quot numero, et an putet plura esse quam centum (II, 129). Erat deflectens a more parumque satagens rerum quæ ad scholam pertinerent: neque ullum apud illum, ut fieri solet, ordinem vidisses; neque subsellia erant per gyrum disposita, sed quo quisque loco forte deambulabat aut stabat, ibi audiebat, atque idem ipse faciebat (II, 130). Quum ei aliquando Crates convicium faceret et quod ad rempublicam accessisset increparet, eum in carcerem conjici jussit: ad ille nihilo minus observabat prætereuntem, et fenestra prospectans Agamemnonis æmulum et Hegesipolim (civium dominum) appellabat. Erat idem paulo religiosior ac prior in superstitionem. Comederat aliquando cum Asclepiade in caupona carnes projectas imprudens: id quum animadvertisset, nausea palloreque turbabatur, donec illum Asclepiades objurgans non carnes di-

κρέα [ἀλλ' ἢ περὶ τούτων ὑπόνοια]. Ἦν δὲ φιλυπόδοχος, καὶ διὰ τὸ νοσῶδες τῆς Ἐρετρίας πλείω συναγωγῶν συμπόσια. Προσεῖχε δὲ Ὁμήρῳ καὶ τοῖς μελικοῖς, εἶτα Σοφοκλεῖ καὶ Ἀχαιῶ, ὧ καὶ τὸ δευτερεῖον ἐν τοῖς Σατύροις, Αἰσχύλῳ δὲ τὸ πρωτεῖον ἀπεδίδου. Πρὸς γοῦν τοὺς ἀντιπολιτευομένους ταῦτα προεφέρετο·

Ἥλισκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχὺς,
καὶ πρὸς χελώνης ἀετὸς βραχεὶ χρόνῳ.

Ταῦτα δὲ ἐστὶν Ἀχαιοῦ ἐκ τῆς σατυρικῆς Ὀμφάλῃς· ὥστε προσπατοῦσιν οἱ λέγοντες, αὐτὸν μηδὲν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Εὐριπίδου Μηδείας. Στίλπωνα ἐπεινοῦν ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶπε, πλὴν ὅτι ἐλευθέριος. Ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσιν ὧδε μάχιμος ἦν, ὡς ὑπώπια φέρων ἀπήει. Οὕτω δὲ ἦσαν οὗτος καὶ Ἀσκληπιάδης φίλοι, ὥστε Ἀρχεπόλιδος τρισχιλίας αὐτοῖς διαγράψαντος, στηριζομένους περὶ τοῦ τίς δεύτερος ἄρη, μηδέτερον λαβεῖν. Ἐγχεῖν δὲ γυναῖκα, Ἀσκληπιάδης μὲν τὴν θυγατέρα, τὴν δὲ μητέρα Μηνέδημος· κάπειδ' ἔτελεύτησε τῷ Ἀσκληπιάδῃ τὸ γύναιον, ἔλαθε τὸ τοῦ Μενεδήμου· ἐκείνος τε αὐτὸν, ἐπειδὴ προὔστη τῆς πολιτείας, πλουσίαν ἔγχευεν ἐπέτρηψε μέντοι τὴν τῆς οἰκίας διοίκησιν τῇ προτέρῃ γυναικί. Τὰ δὲ συμπόσια οὕτως ἐποιοεῖτο· προηρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν ἐς ὃ βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας, ἐπειτὰ τις ἐκάλει τοὺς παραγενομένους, καὶ αὐτοὺς ἤδη δεδεδιπνηκότας· ὥστε, εἴ τις ἔλθοι θᾶπτον, ἀνακάμπτων ἐπυθνάτο τῶν ἐξιόντων, τί εἴη παρακείμενον, καὶ πῶς ἔχοι τοῦ χρόνου. Εἰ μὲν οὖν λάχανον ἦν ἢ τάρικον, ἀνεγύρουεν, εἰ δὲ κρεάδιον, εἰσῆσαν. Ἦν δὲ τοῦ μὲν θέρους ψιάθος ἐπὶ τῶν κλινῶν, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον, προκρηφαλίον δ' αὐτῷ φέρειν ἔδει. Τό τε περιεγόμενον ποτήριον οὐ μείζον κοτυλιαίου· τράγημα θέρμος ἢ κύαμος, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν ὠρίων ἄπιος ἢ βοῖα ἢ ὄχνα (1. ὠχροί) ἢ νῆ Δ' ἰσχάδες. Λυκόφρων δὲ γράφας αὐτοῦ ἐγκώμιον, περὶ τούτου φησίν·

Ἦς ἐκ βραχεῖας δαιτὸς ἢ βαιὰ κύλιξ
αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράγημα δὲ
ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Τούτῳ φασὶ τυράννων πολλὰκις ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα· φοιτῶν γοῦν καὶ πρὸς Ἀντίγονον, καὶ βούλεσθαι ἐλευθερῶσαι πάλιν αὐτήν· τοῦ δὲ μὴ εἰκοντος, ἐπ' ἀθυμίας ἀσιτήσαντα ἑπτὰ ἡμερῶν τὸν βίον μεταλλάξαι.

43. Μέλισσος ἔλεγε τὸ πᾶν ἄπειρον εἶναι, καὶ ἀναλλοίωτον καὶ ἀκίνητον καὶ ἐν ὁμοίῳ ἑαυτῷ καὶ πλήρες, κίνησιν τε μὴ εἶναι, δοκεῖν δὲ εἶναι. Καὶ περὶ θεῶν ἔλεγε μὴ δεῖν ἀποφαινεσθαι, μὴ γὰρ εἶναι γινώσιν αὐτῶν.

ceret ejusce mutationis causam esse, sed praesumptam de illis fatuam opinionem (II, 131 sq.). Amabat praeterea hospites apud se accipere : et quia parum salubris erat Eretria, convivia saepe cogeabat. Plurimum Homero tribuit et melicis, deinde Sophocli et Aethæo, cui in Satyris secundum, ut Aeschylō principem locum dedit; unde in adversantes sibi regenda republica hæc jactabat :

Quandoque pernicem capit tardus pede,
aquilamque testudo brevi præverterit.

Sunt autem ex Omphale satyrica Aethæi. Quapropter falluntur, qui nihil illum legisse præter unam Euripidis Medeam dicunt (II, 133 sq.). Quum Stilponem laudaret, aliud non dixit, quam quod liberalis esset. In quaestionibus adeo vehemens fuit et pugnax, ut cum sugillationibus in facie discederet (II, 136). Tam arcta vero amicitia devincti erant ipse et Asclepiades, ut, quum Archepolis perscripsisset illis tria drachmarum millia, obfirmatis animis, uter secundo loco tolleret, neuter acceperit. Uxores autem duxerant Menedem matrem, filiam Asclepiades; qua extincta, Menedemi conjugem hic sibi adjunxit; ille vero, jam reipublicæ præfectus, opulentam duxit, permessa priori uxori rei familiaris administratione. Porro convivia in hunc modum faciebat. Prius ipse cum duobus aut tribus prandebat, dum dies in vesperam vergeret : tum vero vocabat quispiam eos qui advenerant, et ipsos jam cœnatos. Itaque si quis citius venisset, percontabatur exeuntes quid esset appositum et quæ esset diei hora. Et si quidem vel olusculum vel salsamentum quippiam audissent, recedebat; sin vero carnes, ingrediebantur. Lectulis æstate stobæant, hieme vervecum pelles superponebat; sed pulvinari sibi quemque afferre oportebat. Poculum quod circumagebatur, cotyla majus non erat. In secunda mensa lupinus sive faba, nonnunquam ex fructibus pira, mala punica, cicera, sive mehercle ficus passæ apponebantur. Lycophron, qui illius encomium conscripsit, de eo sic ait :

Cena in brevi pusillus admodum calix
in orbem obambulat, tragematum efficit
vicem eruditus sermo cum sodalibus (139, 140).

Aiunt illum patriam a tyrannibus non semel liberasse, et ad Antigonom se contulisse, voluisseque illam iterum reddere liberam; sed quum ille flecti non posset, præ animi mœnore, postquam septem dies inedia tolerasset, vita excessisse (143).

43. Melissus dicebat universitatis corpus esse infinitum ac mutationis motusque expertus, et unum sibi ipsi simile ac plenum : motum non esse, sed videri. De deo nihil esse certo statuendum et asseverandum censebat; nullam enim ejus esse cognitionem (D. IX, 24).

N.

44. Νικόλαος φιλόσοφος, ὁ Δαμασκηνός, τοσοῦτον ἠγαπήθη παρὰ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ὥστε τοὺς ἐπ' ἐκείνου πεμπομένους πλακοῦντας τῷ Καίσαρι Νικολάους αὐτὸν καλεῖν. Καὶ διαμένει τοῦτο ἄχρι τῆς σήμερον.

45. Νουμήνιος Πυθαγορικός φιλόσοφος, ὁ Ἀπαμεύς, τὴν Πλάτωνος διάνοιαν ἤλεγξεν, ὡς ἐκ τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων τὰ περὶ θεοῦ καὶ κόσμου ἀποσυλήσασαν· διὸ καὶ φησὶ· «Τί γὰρ ἐστὶ Πλάτων ἢ Μωσῆς ἀττικίζων;»

46. Νέστωρ ἑποποιός, ὁ ἐκ Λυκίας, ἔγραψεν Ἰλιάδα λειπογράμματον. Ἔστι γὰρ ἐν τῷ α' μὴ εὐρίσκεισθαι α, καὶ κατὰ βραβυδῖαν οὕτω τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνειν στοιχεῖον. Ἐποίησε δὲ καὶ Τρυφιδώρος Ὀδύσειαν ὁμοίως αὐτῷ.

Ξ.

47. Ξάνθος, Λυδὸς ἱστορικός, ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν ἱστοριῶν φησὶν ὅτι πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως αὐταῖς χρῶτο αἰ νεαζούσαις.

48. Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος, πέμψαντος αὐτῷ τοῦ Μακεδόνα Ἀλεξάνδρου χρυσοῦ τριάκοντα τάλαντα, ἀπέπεμψεν, εἰπὼν βασιλέα δεῖσθαι χρημάτων, οὐ φιλόσοφον. Ἀντιπάτρου ποτὲ ἐλθόντος εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀπασαμένου τοῦτον, οὐ πρότερον ἀντιπροσηγόρευσε, πρὶν ἢ τὸν λόγον, ὃν ἔλεγε, διαπεράνασθαι. Ἀτυφάτος δὲ ὢν, πολλάκις ἑαυτῷ τῆς ἡμέρας ἐμελέτα, καὶ ὦραν μίαν, φασὶν, ἀπένεμε σιωπῇ. Ἀθηναῖον δ' ὅμως αὐτὸν τοιοῦτον ὄντα ἐπίπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀπονοῦντα θείναι· καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, καὶ ἐκάτερον ἀποκατέστησε, Ξενοκράτει μὲν τὴν ἑλευθερίαν, Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοίκιον.

49. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἔλεγε τέσσαρα εἶναι τῶν ὄντων στοιχεῖα, κόσμους δ' ἀπειρούς, (οὐ) παραλάττους δέ· τὰ νῆφη συνίστασθαι, τῆς ἀφ' ἡλίου ἀτμίδος ἀναφερομένης καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον. Οὐσίαν θεοῦ σφαιροειδῆ, μηδὲν ὁμοιον ἔχουσαν ἀνθρώπων· ὄλον δὲ ὄραν καὶ ὄλον ἀκούειν, μὴ μέντοι ἀναπνεῖν. Σύνπαντά τε εἶναι νοῦν καὶ φρόνησιν καὶ αἰδῖον. Πρῶτός τε ἀπεφήνατο, ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον φαρτὸν ἐστί, καὶ ἡ ψυχὴ πνεῦμα. Ἔφη τε καὶ τὰ πολλὰ ἦσσω νοῦ εἶναι. Καὶ τοῖς τυράννοις ἐντυγχάνειν

N.

44. *Nicolaum* philosophum *Damascenum* tanto amore complexus fuit *Augustus Cæsar*, ut missas ab eo ad se placentas *Nicolaos* vocaret: quæ in hunc usque diem durat appellatio.

45. *Numenius* Pythagoricus philosophus, *Apamea oriundus*, *Platonis ingenium* perstrinxit, quod veluti plagio subriperit e *Mosaicis libris*, quæ de deo et mundo prodidit: eo spectat quod dicit: «*Quid enim aliud est Plato, quam Moses atticissans?*»

46. *Nestor* Lycius, carminum scriptor, composuit *Iliadem* certis literis carentem. Nam in primo libro nullum α invenias, atque ita in omnibus libris alphabeti græci ordine distinctis deest sua cuique litera. Similiter *Odysseam* scripsit *Tryphiodorus*.

X.

47. *Xanthus*, *Lydius historicus*, in *Lydiacæ historiæ* secundo memoriæ prodidit, *Gygen*, *Lydorum regem*, primum *feminas castrasse*, quo illis semper ætate florentibus uteretur.

48. *Xenocrates* philosophus, quum *Alexander Macedo* misisset illi dono *triginta auri talenta*, remisit, dictitans regem pecuniis, non autem philosophum opus habere. *Antipatro Athenas venienti*, ipsumque complexo, non prius sermonis vicem reddidit, quam ille inceptam orationem finivisset. Ipse vero a fastu alienissimus, secum frequenter interdum meditabatur, horamque unam silentio destinavit (*D. IV, 11*). Tantum tamen virum *Athenienses* aliquando venundedere, quum non posset inquilinarium tributum appendere: eum emit *Demetrius Phalereus*, utrique subveniens, nam *Xenocrati* reddidit libertatem et *Atheniensibus* tributum inquilinarium solvit (*IV, 14*).

49. *Xenophanes* *Colophonius* quattuor esse rerum elementa dixit, infinitos autem mundos eosdemque mutabiles. *Nubes consistere* quum vapores a sole excitati sursum feruntur easque in aërem elevant. *Dei substantiam* rotundam esse et globosam nihilque cum homine habere commune; totum cernere totumque audire, non tamen respirare; denique omnibus suis partibus et mentem esse et prudentiam atque aeternitatem. *Primusque pronuntiavit* quidquid nascatur, idem interire debere; item animam esse spiritum: aiebat etiam pleraque inferiora mente esse. Item tyrannis congregiendum aut minime esse aut suavissime. *Empedocle*

§ 44. Eadem *Suidas*. V. *Nicolai* fr. tom. III, p. 313.

§ 45. *Suidas*: *Νουμήνιος*, Ἀπαμεύς ἀπὸ Συρίας, φιλόσοφος Πυθαγόρειος. Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν τοῦ Πλάτωνος ἐξελέγξας διάνοιαν, ὡς κτλ. ut apud *Nostrium*.

§ 46. *Suidas*: *Νέστωρ*, Λαρανδεὺς ἐκ Λυκίας, ἑποποιός, πατὴρ Πεισάνδρου τοῦ ποιητοῦ, γεγονὸς ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως. Ἰλιάδα λειπογράμματον ἦτοι ἀστοιχείωτον (ὁμοίως δὲ αὐτῷ ὁ Τρυφιδώρος ἔγραψεν Ὀδύσειαν). ἔστι γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ μὴ εὐρίσκεισθαι α', καὶ κατὰ βραβυδῖαν οὕτως τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνει στοιχεῖον. Μεταμορφώσεις, ὡσπερ καὶ Παρθένιος ὁ Νικαιεύς, καὶ ἄλλα.

§ 47. Eadem plenius *Suidas*. V. *Xanthi* fr. 19, tom. I, p. 40.

§ 48. Quæ in primo segmine leguntur paullo aliter narrat *Diogenes* IV, 8; *Suidas* vero s. v. *Ξενοκράτης* iisdem verbis, quibus *Noster* utitur.

ἢ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἥδιστα. Ἐμπεδοκλέους εἰπόντος αὐτῷ, ὅτι ἀνεύρετός ἐστιν ὁ σοφός, « Εἰκότως, ἔφη· σοφὸν γὰρ εἶναι δεῖ τὸν ἐπιγνωσόμενον τὸν σοφόν. » Πρῶτος δὲ εἶπεν, ἀκατάληπτα εἶναι τὰ πάντα.

O.

50. Ὁ μῆρος ἱστορεῖται γενέσθαι τυφλός, ὡς μὴ ἤττηθεις ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται.

Π.

51. Παλαμήδης εὔρε το ζ και π και φ και χ στοιχεῖα.

52. Πίνδαρος ὁ λυρικός αἰτήσας τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον ἀπέθανεν ἐν θεάτρῳ, ἀνακεκλιμένος εἰς τὰ τοῦ ἔρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα.

53. Πλάτων ὁ φιλόσοφος λέγεται μὴ γάμον τινὰ μηδὲ δμιλίαν σώματος καθάπαξ ἀνέχεσθαι. Φασὶ δὲ, ὡς ἐκ τινος θείας ὄψεως ἢ μήτηρ αὐτοῦ ἔγκυος γέγονεν, ἐπιφανέντος αὐτῆ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ἡνίκα ἔτεκε τὸν Πλάτωνα, τότε αὐτῆ ὁ ἀνὴρ συνεγένετο. Πλάτης δὲ ὄν τὰ στέρνα ἢ τὸ μέτωπον Πλάτων προσηγορεύθη. Οἱ δὲ ὡς πλατὺν ἐν λόγοις οὕτω φασὶ κληθῆναι. Τίμων δὲ κωμωδῶν αὐτὸν ἐν Σίλλοις φησὶ·

Τῶν πάντων ἡγεῖτο πλατύστατος, ἀλλ' ἀγορητῆς
ἤδυεπης τέτιξεν ἰσογράφος, οἱ θ' Ἐκαδήμου
δένδρει ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἴσιν.

Πρότερον γὰρ ἢ Ἀκαδημία τὸ χωρίον Ἐκαδημία ἔκαλεῖτο. Οὗτος μῆζιν ἐποίησάτο τῶν τε Ἡρακλειτείων λόγων, Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν. Τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ καθ' Ἡράκλειτον, τὰ δὲ νοητὰ κατὰ Πυθαγόραν, τὰ δὲ πολιτικὰ κατὰ Σωκράτην ἐφιλοσόφει. Ὡφέληται δὲ πολλὰ παρ' Ἐπιχάρμου. Φησὶ γὰρ ὁ Ἐπιχάρμος (1. ὁ Ἄλκιμος)· « Λέγουσιν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσαν, βλέπουσαν, τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην· διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητά. Ὡν ἕνεκα καὶ Πλάτων ἔλεγεν, ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τῆν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δεύτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ

dicente ipsi sapientem inveniri non posse, « Recte, inquit : nam sapiens sit necesse est, qui norit explorare sapientem. » Idem primus dixit omnia incomprehensibilia esse (D. IX, 19).

HO.

50. *Homerum tradunt captum oculis fuisse, quia cupiditati quæ per oculos irrepit, non cesserit.*

P.

51. *Palamedes literaria elementa quattuor invenit, ζ, π, φ et χ.*

52. *Pindarus lyricus precatus deos, ut, quod in vita maxime optandum sit, sibi darent, in theatro repentina morte extinctus est, reclivi capite super amasii Theoxeni genua.*

53. *Plato philosophus dicitur et connubium et venereum congressum in universum respuisse. Ferunt matrem ejus e nunine gravidam uterum tulisse, objecto illi Apollinis viso, ac post editum Platonem, tum demum Aristonem maritum cum ea consuetudinem habuisse (Cf. Diog. III, 2). Platonis nomen accepit, quod πλατὺς, id est lato vel pectore vel fronte esset : alii inditum nomen rentur ab ubertate sermonis. Timon comice illum traducens in Sillis ait :*

Hos inter dux ille Plato celsissimus ibat,
cujus ab ore melos manabat, quale Hecademī
de arbustis lepida modulantur voce cicadæ.

Initio enim Academia locus Hecademia dicebatur (III, 7). Hic Heracliti, Pythagoræ et Socratis rationes commiscuit ; nam quæ sensibus obvia sunt, ex Heracliti sententia tractavit : quæ mente comprehenduntur, secundum Pythagoram explicuit : in politicis et civilibus rebus a Socrate non discessit. Multa ab Epicharmo mutuatus est, ut testatur *Alcimus* (III, 9), qui etiam hæc dicit : « Rerum periti dicunt, animam partim per corpus persensiscere, nimirum videndo audiendoque ; partim per se ipsam concipere atque intelligere, nunquam corporis ope usam : ac proinde rerum alias sensibus percipi, alias animo cognosci. Quamobrem Plato dixit, eos, qui universitatis primordia animo complecti desiderant, primum oportere seorsum per se rerum formas, ideas appellat, disjungere atque dispartire, exempli gratia, similitudinem et unitatem, multitudinem et magnitudinem, statum et motum : secundo loco ipsum per se honestum, bonum et æquum, quæque

§ 50. Suidas v. Ὁμηρος p. 1097 ed. Bernh. : Ἐν τῇ νήσῳ τῇ Ἰῶ τῆσπαται, τυφλός ἐκ παιδῶν γεγονός· τὸ δὲ ἀληθές, ὅτι οὐχ ἤττηθεις ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται (ἔρχεται Davis. ex Hes.).

§ 51. Suidas : Παλαμήδης, Νευπίου καὶ Κλυμένης, Ἀργεῖος, ἐποποιός. Ἦν δὲ οὗτος ἀνεμῖός τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος πρὸς μητράς. Ἔσχε δὲ εὐφραδῆς πρὸς τε φιλοσοφίαν καὶ ποιητικὴν, καὶ εὐρετῆς γέγονε τοῦ Ζ στοιχείου καὶ τοῦ Η (Θ Küster.) καὶ τοῦ Φ καὶ τοῦ Χ, ψήφων τε καὶ πεσσῶν καὶ κύβων καὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Τὰ δὲ ποιήματα αὐτοῦ ἠφανίσθη ὑπὸ τῶν Ἀγαμέμνονος ἀπογόνων διὰ βρασκανίαν. Ὑπολαμβάνω δὲ καὶ τὸν ποιητὴν Ὀμηρὸν αὐτὸ τοῦτο πεπονθέναι, καὶ μηδεμίαν τοῦ ἀνδρὸς τούτου μνήμην ποιήσασθαι.

§ 52. Suidas : Πίνδαρος, Θηβῶν, Σιοπέλεινου υἱός, κατὰ δὲ τινὰς Δαϊράντου· 8 καὶ μάλλον ἀληθές. Ὁ γὰρ Σιοπέλεινος ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προσγενὴς Πινδάρου. Τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστῶρησαν αὐτὸν. Μαθητὴς δὲ Μύρτιδος γυναικός, γεγονώς κατὰ τὴν ἔσ' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὦν ἐτῶν μ'. Καὶ ἀδελφός μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱός Διόφαντος (1. Δαίφαντος)· θυγατέρες δὲ Εὐμητῆς καὶ Πρωτομάχης. Καὶ συνέθη αὐτῷ τοῦ βίου τελευταῖα κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον etc. ut ap. Nostrum. Post v. γόνατα Suidas addit : ἐτῶν γε'. Sequitur scriptorum catalogus.

τὰ τοιαῦτα υποθέσθαι· τρίτον δὲ τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν
 εἶναι πρὸς ἀλλήλας εἰσίν, ὅν ἐπιστήμην ἢ μέγεθος
 ἢ δεσποτείαν, ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ
 μετέχειν ἐκείνων, ὁμώνυμα ἐκείναις ὑπάρχει· λέγω δὲ,
 ὅν δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ ὅσα τοῦ κα-
 λοῦ. Ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἐν ἑκάστων αἰδιῶν τε καὶ νόημα
 καὶ πρὸς τοῦτοις ἀπαθές. Διὸ καὶ φησιν ἐν τῇ φύσει
 τὰς ἰδέας ἐστάναι καθάπερ παραδείγματα, τὰ δ' ἄλλα
 ταύταις εἰκέναι, τούτων ὁμοιώματα καθεστῶτα. Ὁ
 τοῖνον Ἐπίχαρμος περὶ τε τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν
 ἰδεῶν οὕτω λέγει·

A. Ἄρ' ἔστιν αὐλησίς τι πρᾶγμα; B. Πάνυ μὲν ὦν.

A. Ἄνθρωπος ὦν αὐλησίς ἐστιν; B. Οὐδαμῶς.

A. Φέρ' ἴδω; τίς αὐλητής; τίς εἰμέν τοι δοκεῖ;
 ἄνθρωπος. Οὐ γάρ; B. Πάνυ μὲν ὦν. A. Οὐκ ὦν δοκεῖ
 οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τῶγαθῶ; τὸ μὲν
 ἀγαθὸν τι πρᾶγμα· εἶμεν καθ' αὑθ'· ὅστις δὲ κα-
 εἶδη μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἦδη γίγνεται.

Οὗτος δὲ Πλάτων Χαβρίαν συνεπέτο τῷ στρατηγῷ φεύ-
 γοντι θανάτου, μηδενὸς τῶν πολιτῶν τοῦτο πρᾶξαι
 βουληθέντος. Ὅτε καὶ ἀνιόντι αὐτῷ εἰς τὴν ἀκρόπολιν
 σὺν τῷ Χαβρίᾳ Κρωβύλους δὲ συκοφάντης ἀπαντήσας
 φησίν· « Ἄλλω συναγορεύσων ἦκεις, ἀγνοῖν ὅτι καὶ σὲ
 τὸ Σοκράτους κώνειον ἀναμένει; » Ὁ δ' ἔφη· « Καὶ ὅτε
 ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐστρατεύομην, ὑπέμενον τοὺς κινδύ-
 νους, καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος διὰ φίλου ὑπομενῶ. »
 Τοιοῦτος δὲ ὦν ὁμοῦ ἐσκώφη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κω-
 μικῶν. Θεόπομπος γοῦν φησίν·

Ἐν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἐν,
 τὰ δὲ δύο μόλις ἐν ἐστί, ὡς φησι Πλάτων.

Ἄλλα καὶ Ἀναξανδρίδης·

Ὅτε τὰς μορίας ἐτρωγεν ὄσπερ [καὶ] Πλάτων.

Καὶ Τίμων παραγραμματοῖζων αὐτόν·

Ὡς ἀνέπλαττε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς.

Ἄλεξις·

Εἰς καιρὸν ἦκεις, ὡς ἔγωγ' ἀπορουμένη
 ἄνω κάτω τε περιπατοῦς, ὡσπερ Πλάτων,
 σοφὸν οὐδὲν' εὐρηγ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη.

Καὶ πάλιν·

Λέγει περὶ ὦν οὐκ οἶσθα συγγενῶς τρέχων
 Πλάτωνι, καὶ γνώσει λίτρον καὶ κρόμμυον.

Ἄμφις Ἄμφικράτει·

Τὸ δ' ἀγαθόν, ὃ τί ποτ' ἐστίν, οὐ σὺ τυγχάνειν
 μέλλεις διὰ ταύτην, ἦττον οἶδα τοῦτ' ἐγώ,
 ὃ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν.

Ὁ Πλάτων περὶ μὲν ὦν κατελήφεν, ἀποφαίνεται,
 καὶ δὲ ψεύδη διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδῆλων ἐπέχει.
 Καὶ περὶ μὲν τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ
 τέσσαρων προσώπων, Σοκράτους, Τιμαίου, [τοῦ Ἀθη-
 ναίου ξένου, τοῦ Ἐλεάτου ξένου]· περὶ δὲ τῶν ψευδῶν
 ἐλεγχομένους εἰσάγει Θρασύμαχον, Καλλικλέα, Πώ-
 λλον, Γοργίαν. Ἐλεγε δὲ, τὴν μὲν ψυχὴν ἀρχὴν ἔχειν
 ἀριθμητικὴν, τὸ δὲ σῶμα γεωμετρικὴν· ὠρίετο δὲ αὐ-

ejus generis sunt alia, constituere : tertio cernere : quæ ideæ
 sub eandem rationem cadant, ut scientiam, aut procerita-
 tem, aut principatum ; idque animo reputare, ea quæ sunt
 apud nos ex illorum participatione eis æquivoce fieri :
 verbi gratia, æqua esse, quæ cum æquo, honesta, quæ
 cum honesto communicent. Est autem unaquæque species
 æterna et intelligentia omniumque affectionum vacua :
 propterea, dicit ideas existere tanquam exemplaria, cetera
 iis similia esse, velut earum simulacra. De bono igitur et
 ideis sic Epicharmus loquitur :

A. Tibicinalis ars, resne aliqua est? B. Quippeni?

A. Tibicinalis hæc ars, an homo est? B. Neutiquam.

A. Videamus : ipsum quid putas tibicinem?
 hominem, annon? B. Hominem haud dubie. A. Nonne exi-
 rem sese habere pariter etiam de bono? [stimas
 nempe ut bonum ipsum res sit : at si quis bonum
 istud didicerit, is jam dicatur bonus? (Diog. III, 42-44.)

Plato Chabriam ducem capitis accusatum comitabatur,
 nullo id civium tentare auso. Quo tempore inter ascenden-
 dum una cum illo in arcem Athenarum, quum Crobylus
 quadruplator illi obviam factus istud ingessisset : « Alteri
 auxiliaturus venis, at nescis, te quoque manere Socratis
 cicutam : » ipse respondit : « Quum pro patria militarem, pe-
 ricula sustinui, et quidem nunc in amici gratiam, ne offic-
 um deseram, sustinere non verebor » (III, 24). Ejusmodi
 tamen vir non effugit maledicta et scommata comicorum,
 inter quos Theopompus :

Unum enimvero ne unum quidem est ;
 Imo duo vix sunt unum, quod sentit Plato.

Præterea Anaxandrides :

Quum devorabat oleas, ut solet Plato.

Et Timon ad nomen alludens :

Ut conficta Plato astutus miracula finxit.

Item Alexis :

in tempore ipso venisti : ego nam consili
 inops sursum deorsum spatians, ut Plato,
 nil docti inveni, sed laboro crucibus.

Et iterum :

Loqueris de quibus nil nosti, plane cursitans
 Platonis instar ; cæpam nosces et nitrum.

Amphis in Amphicrate :

Atqui bonum illud quod nancisci cogitas
 te posse propter hanc, id ego, here, minu' scio
 Platonis istud quam bonum (III, 27).

Plato quæ assecutus et animo complexus fuit, asserit,
 falsa refutat, de incertis definire supersedit. De iis quæ
 approbat, per quatuor personas sententiam suam prodit,
 nempe Socratem, Timæum, Atheniensem hospitem et ex-
 terum Eleatem (D. III, 52). Mendacio vero convictos in-
 ducit Thrasymachum, Calliclem, Polum et Gorgiam. Ani-
 mum dicebat principium sui habere arithmetica, corpus

τὴν ἰδέαν τοῦ πάντη διεστώτος πνεύματος, αὐτοκινήτον τε εἶναι.

54. Πύρρων ὁ Ἡλείος Ἀναξάρχῳ συνακολουθῶν, καὶ τοῖς γυμνοσοφισταῖς καὶ τοῖς μάγοις συνέμιξεν. Οὗτος τὸ τῆς ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγαγεν· οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν οὔτε καλὸν οὔτε αἰσχρὸν οὔτε δίκαιον οὔτε ἀδικον. Καὶ ὁμοίως ἐπὶ πάντων, μηδὲν εἶναι τῆ ἀληθείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τοὺς ἀνθρώπους πράττειν· οὐ γὰρ μᾶλλον τότε ἢ τότε εἶναι ἕκαστον. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκπατεῖν καὶ ἐρημάζειν, σπανίως ἐπιφανιόμενον τοῖς οἴκοι. Τοῦτο δὲ ποιεῖν ἀκούσαντα Ἰνδοῦ τινὸς ὀνειδίζοντος Ἀναξάρχῳ, ὡς οὐκ ἂν ἕτερόν τινα διδάξει οὕτος ἀγαθόν, αὐτὸς αὐτὰς βασιλικὰς θεραπεύων. Ἄει τε εἶναι ἐν τῷ αὐτῷ καταστάματι· ὥστε, εἰ καὶ τινεσὶν αὐτὸν καταλίποι μεταξὺ λέγοντα, αὐτῷ διαπραθάνει τὸν λόγον. Πολλάκις τε καὶ ἀπεδήμει μηδὲν προειπῶν, καὶ συνερέμβετο ὅστισιν ἤθελε. Καταληφθεὶς δὲ ποτε αὐτῷ λαλῶν, καὶ ἐρωτηθεὶς τὴν αἰτίαν, ἔφη, μελετᾶν χρηστὸς εἶναι. Ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑπ' οὐδενὸς κατεφρονεῖτο, διὰ τὸ [δι]εξοδικῶς λέγειν, καὶ πρὸς ἐρώτησιν. Οὕτω δ' ὑπὸ τῆς πατρίδος ἐτιμήθη, ὥστε καὶ ἀρχιερεὺς κατέστη, καὶ δι' ἐκεῖνον πᾶσι τοῖς φιλοσοφίᾳ ἀτέλει ἐψηφίσθη. Εὐσεβῶς καὶ τῇ ἀδελφῇ συνεβόησεν ἀμεινοῦσά. Καὶ φέρων εἰς τὴν ἀγοράν, ἐπίπρασκεν ὀρνίθια, εἰ τύχοι, καὶ χοιρίδια. Καὶ τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐκάθαιρεν ἀδιαφόρως. Καὶ χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς (Φιλίστα ἐκαλεῖτο), πρὸς δὴ τὸν λαβόμενον εἶπεν, ὡς οὐκ ἐν γυναιῷ ἐπιδειξίς τῆς ἀδιαφορίας. Καὶ κινὸς ποτε ἐπενεχθέντος διασοθῆεις εἶπε πρὸς τὸν αἰτιασάμενον, ὡς χαλεπὸν εἶη [δλοσχερῶς] ἐκδύναι τὸν ἀνθρώπον· διαγωνίζεσθαι δὲ πρῶτον μὲν ὡς οἶόν τε τοῖς ἔργοις πρὸς τὰ πράγματα, εἰ γὰρ μὴ, τῷ γε λόγῳ.

55. Ποτάμωνα τὸν Μιτυληναῖον ῥήτορα εἰς τὴν πατρίδα ἐπανιόντα ποτὲ ὁ Καῖσαρ Τιβερίους τοιούτοις ἐφωδίαζε γράμμασι· « Ποτάμωνα τὸν Λεσβώνακτος εἰ τις ἀδικεῖν τολμήσει, σκεψάσθω, εἰ μοι δυνήσεται πολεμεῖν. »

Σ.

56. Σίβυλλα Ῥωμαϊκὴ λέξις ἐστίν, ἐρμηνευομένη προφήτις. Ὅθεν αἱ θήλειαι μάντιδες ἐν ὀνόματι σίβυλλαι ὠνομάζοντο. Γεγόνασι δὲ Σίβυλλαι δέκα, ὧν πρώτη ἢ Χαλδαία ἢ περὶ Χριστοῦ προφητεύασα. Εἰ δὲ οἱ στίχοι αὐτῆς ἀτελεῖς εὐρίσκονται, καὶ ἄμετροι, οὐκ αὐτῆς ἢ αἰτία, ἀλλὰ τῶν ταχυγράφων, ἀσυμφασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου· ἅμα γὰρ τῇ ἐπιπνοίᾳ ἐπέπαυτο ἢ τῶν λεγομένων μνήμη.

57. Στησίχορος ὁ λυρικὸς γράφας φόγον Ἐλένης ἐτυφλώθη· πάλιν δὲ γράφας Ἐλένης ἐγκώμιον, ἀνέβλεψεν. Ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, ὡς πρῶτος ἐν κιθαρῳδίᾳ στήσας χορόν· πρότερον γὰρ Τισίας ἐλέγετο.

vero geometriam; definiebatque animam esse formam spiritus quoquo versum distracti, et se suapte vi moventem.

54. *Pyrrho*: Eleus Anaxarchi comes cum Gymnosophistis Indis et Magis consuefudinem habuit. Hic legem quandam et formulam invexit incomprehensibilitatis et in dijudicando suspensionis. Negabat quidquam revera esse honestum vel flagitiosum, justum vel injustum: et consimiliter de ceteris: homines tantummodo cuncta agere aut ex legis instituto aut ex consuetudine, disserebat: nihilo enim magis hoc quam illud esse. Prædicant illum solere solitudines et recessus captare, raro domesticis videndum se præbendo, idque fecisse ab eo tempore, quo Indum audierat Anaxarcho exprobrantem objicientemque, quod alium neminem virtutem et bonum doceret, ipse aulas regum colens atque frequentans. Præterea eodem in statu habituque persistere solitum memorant, ut, etiam si dicentem quis desereret, secum nihilominus inceptum sermonem perageret. Non raro peregrinationem suscipiebat, nemini sui instituti indicium faciens, et quibuscum vellet una vagabatur. Deprehensus quandoque secum loqui, causamque interrogatus, respondit meditari secum, qua ratione vir bonus fiat et aliis utilis. In questionibus nemo despectui illum habuit, eo quod oratione pressa, et ad interrogationem accommodata responderet. In patria tanti est habitus, ut pontifex maximus designatus fuerit: atque in ejus gratiam omnibus philosophis immunitas a vectigalibus plebiscito promulgata est. Pie vixit et cum sorore obstertricem. Idem in forum deferebat aviculas, si ita res ferebat, et porcellos. Utensilia domus promiscue tergebatur et mundabatur. Commotior in sororem, cui Phillista nomen erat, et ob id reprehensus ab alio dixit: « In muliercula non edendum specimen indifferentiæ. » Irruente olim in eum cane exterius, ad culpantem dixisse memoratur: « Quam difficile est hominem penitus exuere: contendendum tamen est primum, quam fieri potest, maxime operibus, si id fieri nequeat, saltem ratione. » (*Diog. IX, 61 sqq.*)

55. *Potamonem* Mytilenæum rhetorem, patrium solum repetentem, Tiberius Cæsar hujusmodi literis viatici loco instructum dimisit: « Potamonem Lesbonaetis filium si quis offendere audebit, consideret secum ille, an mecum suscipere bellum valeat. »

S.

56. *Sibylla* romana vox est, fatidicam mulierem significans, unde vaticinæ feminae uno nomine Sibyllæ vocantur. Decem autem numero fuere, quarum prima Chaldæa de Christo vaticinata est; cujus si versus aliquot imperfecti et metricis legibus parum constantes inveniuntur, non ipsius id culpa, sed scribarum, qui orationis celeritatem scribendo assequi nequeverunt, quod simul cum cessante inspiratione dictorum memoria intercederet.

57. *Stesichorus* lyricus, quum scripsisset Helenæ vituperium, luminibus orbatus fuit, recepto visu, postquam recantasset, edito Helenæ encomio. Nomen autem Stesichori accepit, quod primus chororum statuerit in cantu ad tibiam, dictus antea Tisias.

§ 55. Eadem plenius Suidas. V. fragm. Potam. tom. III, p. 505.

§ 56. Eadem alio ordine Suidas s. v. Cf. Cramer's Anecd. Paris. I, p. 332 sq.

§ 57. Eadem Suidas s. v.

58. Σαπφῶ ἢ Λεσβία δι' ἔρωτα Φάωνος τοῦ Μιτυληναίου ἐκ τοῦ Λευκάτα κατεπόντισεν ἑαυτήν.

59. Σοφοκλῆς ὁ τραγικός μέλιττα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἡδύ.

60. Σώφρων Συρακούσιος, Ἀγαθοκλέους, ἔγραψε καταλογάδην Δωρίδι διαλέκτῳ μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους. Καί φασι Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον αἰεὶ ἐντυγχάνειν αὐτοῖς, ὡς καὶ καθεύδειν ἐπ' αὐτῶν ἔσθ' ὄτε.

61. Στίλπων ὁ Μεγαρεὺς τοιοῦτον εὐρησιλογία καὶ σοφιστεία προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῖσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. Ἀπέσπασε μὲν οὖν καὶ ἄλλους πολλοὺς, Δίφιλον δὲ τὸν Βοσποριανὸν καὶ Μύρμηκα τὸν Ἐξαινέτου, παραγενομένους ὡς ἐλέγχοντας, ζηλωτάς ἔσχε. Τοῦτον ἀπεδέχεται καὶ Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ· καὶ ἐγκρατῆς Μεγάρων γενόμενος, ἐδίδου τε ἀργύριον αὐτῷ, καὶ παρεκάλει εἰς Αἴγυπτον συμπλεῖν. Ὁ δὲ μέτριον μὲν τι τὰργυριδίου προσήκατο, ἀρνησάμενος δὲ τὴν δόδον, μετῆλθεν εἰς Αἴγιναν, ἕως ἐκείνος ἀπέπλευσεν. Ἀλλὰ καὶ Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου καταλαβὼν τὰ Μέγαρα, τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ φιλαχθῆναι, καὶ πάντα τὰ ἀρπασθέντα προῦνόησεν ἀποδοθῆναι. Ὅτε καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν, ἔφη μηδὲν τῶν ἰδίων ἀπολωλεκέναι· παιδείαν γὰρ μηδένα ἐξηνηνοχέαι, τόν τε λόγον ἔχειν καὶ τὴν ἐπιστήμην. Καὶ αὐτῷ διαλεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων εὐεργεσίας, οὕτως εἶλεν ὥστε προσέχειν αὐτῷ. Ἦν δὲ ἀληθοῦς κομψότατος καὶ ἀφελῆς καὶ ἀνεπίπλαστος πρὸς τε τὸν ἰδιώτην εὐθετος. Οὗτος ἰδὼν τὸν Κράτητα χεμιῶνος συγκεκαυμένον· « ὦ Κράτης, εἶπε, δοκεῖς μοι χρεῖαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ », ἦτοι νοῦ καὶ ἱματίου. Καὶ δεσπαρῶδ' εἶπεν εἰς αὐτὸν οὕτω·

Καὶ μὴν Στίλπων' εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγ' ἔχοντα
ἐν Μεγάρῳ, ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς.
Ἐνθάδ' ἐρίζεσκεν, πολλοὶ δ' ἄμ' αὐτὸν ἐταῖροι·
τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

Οὗτος ὁ Στίλπων γηράσας καὶ νοσήσας οἶνον προσήκατο, ὡς τάχιον ἀποθάνη· ὃ καὶ γέγονεν. Οὗτος ἀνήρει τὰ εἶδη· καὶ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἄνθρωπον εἶναι μηδένα· οὔτε γὰρ τόνδε εἶναι οὔτε τόνδε· τί γὰρ μάλλον τόνδε ἢ τόνδε; οὐδ' ἄρα τόνδε. Καὶ πάλιν· τὸ λάχανον οὐκ ἔστι τὸ δεικνύμενον· λάχανον γὰρ ἦν πρὸ μυρίων ἐτῶν· οὐκ ἄρα ἔστι τοῦτο λάχανον.

T.

62. Τίμαιος Ταυρομενίτης γρασοσυλλέκτρια ἐλέγετο, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

58. *Sappho* Lesbia amore Phaonis Mytilenæi ardens de Leucate promontorio in mare præcipitem se dedit.

59. *Sophocles* tragicus apis cognominatus fuit ob carminis suavitatem.

60. *Sophon* Syracusius Agathoclis filius scripsit oratione soluta et Dorica dialecto Mimos masculos et muliebres, quos Platonem semper in manibus habuisse ferunt, illisque interdum etiam indormivisse.

61. *Stilpon* Megarensis inventionis gratia et argutiis in tantum superavit ceteros, ut tantum non omnis Græcia coniectis in eum oculis intenta megarissare cœperit. Avellit itaque ab illis multos discipulos : præterea Diphilum Bosporianum et Myrmecem Exæneti filium ad se venientes arguendi gratia sectatores habuit. Magni eum faciebat etiam Ptolemæus Soter; qui captis Megaris et pecuniam illi misit, et invitavit ut secum in Ægyptum veniret. Ille pecuniam pauxillum accepit, sed in Ægyptum ire recusans migravit Æginam, donec ille abiisset. Demetrius quoque Antigoni filius quum cepisset Megaram, domum illi servari et quæ direpta essent cuncta restitui curavit. Ubi quum ea quæ amiserit ut scripto sibi traderet moneret, nihil rerum suarum se perdidisse respondit : quippe doctrinam et eruditionem sibi ademisse neminem, reliquamque sibi esse et eloquentiam et disciplinam. Atque illum erga homines beneficentiæ admonuit tanta orationis vi, ut rex illius jam studiosus prorsus auditor fieret. Erat revera festivus, simplex, simulationis nescius, et rudibus accommodatus. Quum vidisset hieme Cratetem frigore adustum, « O Crates, inquit, videris mihi indigere pallio novo (καινοῦ, id est καινοῦ, « pallio et mente »). Unde Crates illum tali parodia lusit :

Atqui ego Stilponem Megaris mala multa ferentem
vidi, ubi monstrosi esse ferunt habitacula Typhæi.
Hic contendebat juvenum comitante caterva,
virtutem absumens verbo teras assectando.

Porro Stilpon senio confectus morboque implicitus vinum poposcit, quo mors acceleraretur : quod et evenit. Hic tollebat species : et hominem, qui secum disputabat, esse negabat : neque enim qui disputaret hunc esse vel hunc : qui enim hunc magis quam hunc? non igitur hunc. Rursusque, « Olus quod ostenditur non est : olus enim ante mille annos fuit : non est igitur hoc olus. »

T.

62. *Timæus* Tauromenita dictus fuit convicio Anus collectrix, eo quod trivialia conscriberet.

§ 58. Suidas : Σαπφῶ, Λεσβία ἐκ Μιτυλήνης, ψάλτρια. Αὐτὴ δι' ἔρωτα... ἑαυτήν. Τινὲς δὲ καὶ ταύτης εἶναι λυρικὴν ἀνέγραψαν ποίησιν.

§ 59. Eadem Suidas s. v., ubi vide reliqua.

§ 60. Eadem Suidas, post voc. Ἀγαθοκλέους addens : καὶ Δαμνασυλλίδος. Τοῖς δὲ χρόνοις ἦν κατὰ Ξερότην καὶ Εὐρύπιδην.

§ 62. Eadem Suidas s. v.

63. Τιμόλαος ὁ Λαρισσαῖος ῥήτωρ ἐδιπλασίασε τὴν Ἰλιάδα, παρεμβαλὼν στίχον πρὸς στίχον. Ἔχει δὲ οὕτως·

Μῆνιν ἄειδες, θεᾶ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 ἦν ἔθετο Χρῆστος κεχολωμένος εἵνεκα κούρης,
 οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἄχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
 μαρναμένους, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτος.
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι πρόταψεν
 Ἐκτορος ἐν παλάμῃσι δαΐζομένων ὑπὸ δουρὶ.

64. Τριβωνιανὸς κολακαῖων Ἰουστινιανὸν βασιλέα, ἔπειθεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀποθάνεται, ἀλλὰ μετὰ σαρκὸς εἰς οὐρανὸν ἀρπαγῆσεται. Ἦν δὲ ὁ Τριβωνιανὸς Ἕλλην καὶ ἄθεος.

65. Τυρταῖον φασι τὸν ἐλεγισιοῖον τοῖς μέλεσι χρυσάμενον, ὅτε Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίους ἐπολέμουν, παροτρύναι Λακεδαιμονίους, καὶ ταύτη ἐπικρατεστέροσιν ποιῆσαι.

66. Τυραννίων ὁ Ἐμισσηνὸς (Ἰ. Ἄμισσηνὸς), Θεόφραστοσ πρὶν καλούμενος, μετεκλήθη Τυραννίων, ὡς κατατρέχων τῶν ἄμοσχολων. Οὗτος αἰχμάλωτος ὑπὸ Λουκούλλου ληφθεὶς, καὶ πλούσιος ἐν Ρώμῃ γενόμενος, ἐκτήσατο βιβλίων ὑπὲρ τὰς τρεῖς μυριάδας.

Υ.

67. Ὑπατία, ἡ Θεῶνος θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρέως φιλοσόφου, καὶ αὐτὴ φιλόσοφος, διεσπάσθη ὑπὸ Ἀλεξανδρέων, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐνυβρισθὲν καθ' ὅλησ τῆς πόλεως διεσπάρη. Τοῦτο δὲ πέπονθε διὰ τὴν υπερβάλλουσαν σοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ἀστρονομίας.

Φ.

68. Φαίδων Ἡλείος, ὁ Σωκράτους μαθητῆς, αἰχμάλωτος ὑπὸ Ἰνδῶν ληφθεὶς, εἶτα πραθεὶς πορνοβοσκῶ τινι, προσέτη ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἐταίρησιν ἐν Ἀθήναις. Ἐντυχὼν δὲ Σωκράτει ἐξηγουμένῳ, ἤρᾶσθη τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ αἰτεῖ λύσασθαι. Ὁ δὲ πείθει Ἀλκιβιάδην πρίασθαι αὐτόν· καὶ ἦν τὸ ἐντεῦθεν φιλόσοφος. Οὗτος ἤρξε τῆς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης Ἡλειακῆς αἰρέσεως, ἧτις ὕστερον ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρετριέως Ἐρετριακῆ προσηγορεύθη.

69. Φερεκύδην τὸν Σύριον (ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἢ Σύρα) φασὶν οὐ σχεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' εἰαυτὸν ἀσκήσθαι τησαμέμον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Οὗτος πρῶτος τὸν περὶ μετεμψυχώσεως λόγον εἰσήνεγκε. Γέγονε δὲ φειρόβρωτος.

63. *Timolaus Larissæus, rhetor, congeminauit Iliadem, versum semper versui subjiciens, hoc modo :*

Iram, Diva, mihi Pelidæ suggere Achillis,
 quam Chryseæ ob natam sumpsit (cui injuria facta),
 letalem, quæ mille malis involvit Achivos,
 pugnantes dum bella cient ductore carentes,
 heroumque animas fortes demisit ad Orcum
 Hectoreis manibus, quos hausit missile ferrum.

64. *Tribonianus Justiniano imperatori adulans persuasit non moriturum ipsum, sed una cum corpore raptum cælo immigraturum. Erat autem paganus et impius.*

65. *Tyrtæum, elegiacum poetam, carminibus Lacedæmonios, quo tempore cum Messeniis bellum gerebant, animasse, eaque ratione victoriam illis peperisse proditum est.*

66. *Tyrannion Amisenus, prius Theophrastus (ab eloqui divinitate), posterius Tyrannion mutato nomine dictus est, quod condiscipulos exagitaret. Captus fuit a Lucullo, Romæque in magnis divitiis vivens possedit supra tres librorum myriades.*

HY.

67. *Hypatia Theonis Alexandrini philosophi filia et ipsa philosopha, ab Alexandrinis discerpta est, et cadaver ejus contumeliis affectum per totam urbem frustatim sparsum est : quod illi accidit ex invidia orta ob eximiam peritiam, rerum præsertim astronomicarum.*

PH.

68. *Phædon Eleus, Socratis auditor, ab Indis captus, ac lenoni venundatus, ab eo prostitutus Athenis fuit ad stuprum. Is forte in Socratem incidens publice profitentem, disputationibus illis mire affici cœpit, petiitque obnixè, ut redimeretur. Itaque Alcibiadem flexit Socrates, qui eum mercaretur : quo facto jam inde philosophari cœpit. Auspicatus est Eliacam sectam ab ipso nomen adeptam, quæ postea a Menedemo Eretriensi Eretriaca appellata est.*

69. *Pherecydes Syrius (est autem Syra e Cycladibus insulis una) nullo usus fuisse magistro, suoque Marte profecisse dicitur, postquam arcanam Phœnicum commentaria nactus fuerat. Hic primus opinionem de animorum transmigratione invenit. Absumptus autem est a pediculis.*

§ 63. Suidas : Τιμόλαος, Λαρισσαῖος ἐκ Μακεδονίας, ῥήτωρ, Ἀναξιμένους τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητῆς. Ὁς καὶ ποιητικῶς ἔχων παρενόησε τῇ Ἰλιάδι στίχον πρὸς στίχον, καὶ ἐπέγραψε τὸ σύνταγμα Τρωικόν. Μῆνιν ἄειδε καὶ.

§ 64. Suidas : Τριβωνιανὸς, Μακεδονιανοῦ, ἀπὸ δικηγόρων τῶν ὑπάρχων. Οὗτος ὁ Τριβωνιανὸς Ἕλλην ὑπῆρχε καὶ ἄθεος καὶ ἀλλότριος κατὰ πάντα τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως· κόλαξ δὲ καὶ ἀπατεὼν καὶ πείθων Ἰουστινιανὸν τὸν βασιλέα, ὡς ἔστι οὐκ ἀποθάνεται, ἀλλ' εἰς τοὺς οὐρανούς μετὰ σαρκὸς ἀναληφθήσεται. Ἦν δὲ κομιστὸρ Ἰουστινιανοῦ.

§ 65—69. Eadem Suidas.

70. Φιλήμων ὁ Συρακούσιος ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος ἐτελεύτησεν, ὡς δὴ καὶ Φιλιστίων ὁ Νικαεὺς, εἰς ὃν καὶ ἔστι τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα·

Ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι μίξας Νικαεὺς Φιλιστίων.

Οὗτος ἔγραψε τὸν Φιλόγειλον.

71. Φιλίσκων τὸν Μιλήσιον ῥήτορα, πρότερον αὐλητὴν ὄντα παραδοξότατον, Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ αὐλοτρύπην ἐκάλεσεν.

72. Φιλῆτας ὁ Κῶσιος ἰσχυθεις ἐκ τοῦ ζητεῖν τὸν καλούμενον ψευδόμενον λόγον ἀπέθανε.

73. Φίλιων ὁ Ἑβραῖος τοσαύτην πρὸς Πλάτωνα ὁμοιότητα ἔσχε κατά τε φράσιν καὶ διάνοιαν, ὡς εἰς παροιμίαν παρ' Ἑλλήσι τούτου χωρήσαι· ἢ Πλάτων φιλωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει.

74. Φιλόστρατος ὁ Λήμιος, ὁ τὰς Εἰκόνας γράψας, υἱὸς ἦν τοῦ πρώτου σοφιστοῦ Φιλοστράτου Λημνίου. Οὗτος ὁ δεύτερος ἐσοφίστευσε ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως.

X.

75. Χοιρίλος Σάμιος, ποιητής, ἔγραψε τὴν Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρξου, ἐφ' οὗ ποιήματος κατὰ στίχον στατήρα χρυσοῦν ἔλαβε, καὶ σὺν τοῖς Ὀμήρου ἀναγινώσκεισθαι ἐψηφίσθη.

76. Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον αἰτιῶνται τινες προνοεῖν λέγοντα ὅπως ποριστέον τῷ σοφῷ. Φασὶ γὰρ, τίνας χάριν ποριστέον αὐτῷ· εἰ μὲν γὰρ τοῦ ζῆν ἕνεκα, ἀδιάφορον τὸ ζῆν· εἰ δὲ ἡδονῆς, καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον· εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς, αὐτάρκης αὐτὴ πρὸς εὐδαιμονίαν. Καταγέλαστοι δὲ φασὶ καὶ οἱ τρόποι τοῦ πορισμοῦ, οἷον οἱ ἀπὸ βασιλείας· εἶκειν γὰρ αὐτῷ δεήσει· καὶ οἱ ἀπὸ φιτίας· λήμματος γὰρ ὄνιος ἡ φιλία ἔσται· καὶ οἱ ἀπὸ σοφίας· μισθαρήσει γὰρ ἡ σοφία. Τοῦτον τὸν Χρύσιππον φασὶ ἤξει ἐπὶ φιλοσοφίαν, τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναληφθείσης. Τέλος.

70. *Philemon* Syracusanus nimio risu exstinctus est, ut et *Philistion* Nicæensis, de quo exstat epigramma :

*Mortalium ærummosam vitam miscuit
risu Philistion ; Nicæa quem dedit.*

Hic scripsit *Cachinnatorem*.

71. *Philescus* Milesius rhetor, antea clarus artis gloria tibicen, quem *Isocrates* orator tiliarum foratorem nuncupabat.

72. *Philetas* Cous quum in inveniendō sophismate quod *Pseudomenos* vocatur, elaboraret, extenuato corpore obiit.

73. *Philon* Hebraeus tantam cum Platone et ingenio et scriptis affinitatem habuit, ut in proverbium abierit apud Græcos : Aut *Plato* philonissat, aut *Philo* platonissat.

74. *Philostratus* Lemnius, qui de *Imaginibus* librum scripsit, filius fuit primi *Philostrati*, sophistæ Lemnii : docuit Athenis ; postea Romæ, imperante Severo.

CH.

75. *Charilus* Samius poeta scripsit Atheniensium victoriam de *Xerxe*, pro cuius poematis singulis versibus aureum staterem dono accepit, decretumque fuit, ut cum *Homeris* scriptis simul legeretur.

76. *Chrysippum* philosophum criminantur nonnulli, quod prævidisse animo se dixerit, qua ratione sapienti quæstus sit faciendus. Nam aiunt cuius rei gratia sectandus ei quæstus erit? Nam si quidem ut vivat, vivere indifferens est ; quodsi ut fruatur voluptate, et ipsa indifferens est ; si autem virtutis causa, sufficit ipsa ad beatam vitam. Sunt autem perridiculi et quæstus hujuscemodi : quippe si qui a rege suppeditentur, obsequendum illi erit necessario ; si autem ab amicitia proficeantur, venalis et quæstiosa erit amicitia : sin vero a sapientia, mercenaria erit sapientia (D. VIII, 126). Hunc ad philosophiam accessisse perhibent postquam res paterna in fiscum regium absumpta esset. *Finis*.

NONNOSUS.

Nonnosus, Abramæ f., scriptum reliquit de legatione quam ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas Justiniani temporibus (c. an. 533) obierat. Natione Syrum fuisse ex patris nomine suspiceris. Pater ille sicuti etiam avus Nonnosi, ipsi quoque ad Arabes legationes susceperant. Nam avus ab Anastasio imp. ad Aretham (*Al Hareth*, Ambri f., Saracenorū Chindenorū (*Kende arab.*) principem v. Pocock. Spec. hist. p. 69) missus est, ut pacis fœdera componeret (Phot. § 1) (*). Pater vero Nonnosi sub Justino imp. ad Almundarum (*Almondar*, Hirensum regem decimum sextum ap. Pocock. p. 69), ac postea ad nepotem Arethæ Caisum, Chindenorū et Maadenorū (***) præfectum, venit legatus. Denique Nonnosus a Justiniano ad eundem Caisum, cui persuaderet ut ad imperatorem se conferret, tum vero ad Auxumatarum regem Elesbaam et ad Homeritas profectus est. Apud Caisum nihil videtur profecisse, quandoquidem Abramæ tandem, denuo ad Caisum misso, contigit ut Saracenum istum ad Justinianum adduceret. Elesboam cur Nonnosus convenerit disertius non indicavit Photius, qui ex scripto pauca tantum quæ ad itineris pericula et regionum populorumque, quos vidit Nonnosus, descriptionem pertinent, enotavit. Quare ad Malalam et Theophanem chronographos nos convertamus, quorum auctor quin Nonnosi opus noverit et adhibuerit, cum Humphredo Hodyo (Prolegg. ad Malalam p. XLVIII ed. Bonn.) et Gibbono (cap. 41, not. 94) nullus dubito.

Malalas Chron. p. 456, 24 ed. Bonn. (et Theophan. p. 377) : Ὁ δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρικίου Ῥουφίνου τὴν παρὰ Κωᾶδου, βασιλέως Περσῶν, παράδασιν, ποιήσας θείας κελεύσεις κατέπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αὐξουμιτῶν· ὅστις βασιλεὺς Ἰνδῶν συμβολὴν ποιήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμεριτῶν (***) Ἰνδῶν, κατὰ κράτος νικήσας παρέ-

(*) Pertinet hæc legatio ad illud tempus quo Badicharimus, Arethæ filius, Palaestinam et Phœniciam incursionibus vexavit (c. an. 498). Vide Theophan. Chron. p. 222 ed. Bonn., coll. Euagr. H. Eccl. III, 36, et Procop. Panegy. in Anastas. p. 497 ed. Nieb.; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 556; Le Beau *Hist. du bas emp.* VIII, p. 359.

(**) Μααδηνοὶ haud dubie iidem sunt, qui apud alios auctores vocantur Μαδιανῖται, Μαδιηνοὶ, Μαδιηναῖοι (*Midianim hebraice*). Cf. Forbiger. *Geogr.* p. 744.

(***) Sic etiam Nonnosus ap. Photium pro vulgari nom. Ὁμηριτῶν. Elesbaas (*Adad* Theophan. p. 346. *Andas* Mal. p. 434) Dimnum (vel Damianum sec. Theoph.), qui Romanorum mercatores christianos, instigantibus Judæis, oc-

λαβε τὰ βασίλεια αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ πᾶσαν, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ βασιλέα τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ ἰδίου γένους Ἀγγάνην διὰ τὸ εἶναι καὶ τὸ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν βασιλεῖον ὑπ' αὐτόν. Καὶ ἀποπλεύσας ὁ πρῆσβευτὴς Ῥωμαίων ἐπὶ Ἀλεξανδρείαν διὰ τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ μέρη. Καὶ εἰσελθὼν παρὰ τῷ βασιλεὶ τῶν Ἰνδῶν, μετὰ χαρᾶς πολλῆς ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν, ὅτι διὰ πολλῶν χρόνων ἤξιώθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κτήσασθαι φιλίαν. Ὡς δὲ ἐξηγήσατο (*) ὁ αὐτὸς πρῆσβευτὴς, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς, ὑφηγήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε, καὶ κατὰ τοῦ ζώσματος εἰς τὰς ψύας αὐτοῦ λινόχρυσον ἱμάτια, κατὰ δὲ τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ὤμων φορῶν σχιστάς (σχιστὰ Theoph.) διὰ μαργαριτῶν καὶ [ἐν τοῖς βραχίσιον add. Theoph.] κλαβία ἀνά πέντε, καὶ χρυσοῦ ψέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακιόλιον ἐσφενδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σειρὰς τέσσαρας, καὶ μανιάνην χρυσοῦ ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ· καὶ ἴστατο ὑπεράνω τεσσάρων ἐλεφάντων ἐχόντων ζυγὸν καὶ τροχους δ', καὶ ἐπάνω ὡς ὄχημα ὑψηλὸν ἡμφιεσμένον χρυσοῖς πετάλοις, ὡς περ ἐστὶ τὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὄχηματα ἀργύρῳ ἡμφιεσμένα. Καὶ ἴστατο ἐπάνω ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν βαστάζων σκουτάριον μικρὸν κεχρυσωμένον καὶ δύο λαγκίδια καὶ αὐτὰ κεχρυσωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἴστατο πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ μεθ' ὧν, (καὶ αὐλοῖ) ἀδοντες μέλη μουσικά. Verba haec αὐλοῖ non habet Theoph.

Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρῆσβευτὴς Ῥωμαίων κλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησε· καὶ ἐκέλευσε ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με (τε? Dindf.) καὶ ἀναχθῆναι πρὸς αὐτόν. Καὶ δεξάμενος τὴν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων σάκραν κατεφίλησε τὴν σφραγίδα [τὴν ἔχουσαν τὸ σπηθάριον τοῦ βασιλέως add. Theoph.]. Δεξάμενος δὲ καὶ τὰ δῶρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐξεπλάγη. Λύσας δὲ καὶ ἀναγνοὺς δι' ἐρμηνέως τὰ γράμματα, εὔρε-

ciderat, bello aggressus est, victumque regno exiit, et (Christianam religionem amplexus) ab imperatore Rom. episcopum petiit (circa 522). V. Malalas p. 433; Theophan. p. 436, coll. p. 261; Cedren. I, p. 656 (qui tamen veris falsa miscet); Procop. Pers. I, 19. 20. Gibbon. I. I.

(*) Theophan. p. 377 : Ἐξηγέτω δὲ ἐπανελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ὅτι, ὅτε ἐδέξατο αὐτόν, γυμνὸς ἦν ὁ βασιλεὺς Ἀρέθας. Πρᾶτερquam quod regem Aretham, legatum Julianum perperam dicit Theophanes, legationem hanc in primum Justinii imperat. annum transfert. Verum regis nomen Ἐλεσαῆς Theoph. habet p. 261. Apud Malalam orationem turbatam in ordinem redigere possis, ejectis verbis ὑφηγήσατο... ἔτι.

περιέχοντα ὥστε ὀπίσασθαι αὐτὸν κατὰ Κωάδου, βασιλείως Περσῶν, καὶ τὴν πλησιάζουσαν αὐτῷ χώραν ἀπολέσαι καὶ τοῦ λοιποῦ μηκέτι συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ἧς ὑπέταξε χώρας τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν διὰ τοῦ Νεῖλου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Ἀλεξανδρεία τὴν πραγματείαν ποιῆσθαι. Καὶ εὐθὺς ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν Ἐλεσθάς (Ἐλεσθαῆς Phot. et Theophan. p. 261, 1) ἐπ' ὄψεσι τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων ἐκίνησε πόλεμον κατὰ Περσῶν, προπέμφας δὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἰνδοὺς Σαρακηνούς, ἐπῆλθε τῇ Περσικῇ χώρᾳ ὑπὲρ Ῥωμαίων, δηλώσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν τοῦ δεῖξασθαι τὸν βασιλέα Ἰνδῶν πολεμοῦντα αὐτῷ καὶ ἐκπορθῆσαι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευσμένην γῆν. Καὶ πάντων οὗτος προδάντων, ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν κρατήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων, δεδωκώς εἰρήνης φιλημα, ἀπέλευσεν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ. Κατέπεμψε γὰρ καὶ σάκρας διὰ Ἰνδοῦ πρεσβευτοῦ καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων.

PHOTIUS BIBL. COD. 3 :

Ἀνεγνώσθη Nonnosou ἱστορία · ἐν ἧ διαλαμβάνεται πρεσβεία αὐτοῦ πρὸς τε Αἰθίοπας καὶ Ἀμερίτας καὶ Σαρακηνούς τὰ ἰσχυρότερα τῶν τότε ἔθνων, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικά ἔθνη. Ἰουστινιανὸς δὲ τὸ τνηκαῦτα τὴν Ῥωμαϊκὴν περιεῖπε πολιτείαν · φύλαρχος δὲ τῶν Σαρακηνῶν ἐχρημάτιζε Κάισος, ἀπόγονος Ἀρέθα, καὶ αὐτοῦ φύλαρχου γεγεννημένου, πρὸς δὲ ὁ Nonnosou πάππος ἐπρεσβεύσατο, παρὰ Ἀναστασίου τότε βασιλεύοντος ἀποσταλεῖς, καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην ἐσπέισατο. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ Nonnosou (Ἀθράμης δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα) πρὸς Ἀλαμουνδαρον φύλαρχον Σαρακηνῶν ἐπρεσβεύσατο, καὶ δύο στρατηγούς Ῥωμαίων, Τιμόστρατον καὶ Ἰωάννην, νόμῳ πολέμου συλληφθέντας,

ἀνεσώσατο, Ἰουστίνῳ δὲ τῷ βασιλεῖ τὴν τῶν στρατηγῶν διηκονεῖτο ἀνάρρυσιν. Ὁ μέντοι Κάισος, πρὸς δὲ ἐστέλλετο Nonnosos, δύο γενῶν ἤγειτο τῶν παρὰ τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπισημοτάτων, Χινδηνῶν καὶ Μααδηνῶν. Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν Κάισον καὶ ὁ Nonnosou πατὴρ, πρὶν ἢ Nonnoson πρεσβεύειν αἰρεθῆναι, Ἰουστινιανοῦ πέμποντος, ἀπέσταλτο, καὶ εἰρηνικὰς ἔθετο σπονδὰς · ὥστ' αὐτὸν καὶ τὸν υἱὸν Κάισου (Μαυίας δὲ ἑκαλεῖτο) δημηρα λαβεῖν, καὶ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς Βυζάντιον ἀποκομίσαι. Μεθ' οὗ χρόνον ἐπρεσβεύσατο Nonnosos ἐπὶ δισὶ τούτοις, Κάισον, εἰ δυνατόν, πρὸς βασιλέα ἀγαγεῖν, καὶ πρὸς τὸν τῶν Αὐξουμιτῶν ἀφικέσθαι βασιλέα · Ἐλεσθαῆς δὲ τότε ἐκράτει τοῦ ἔθνους · καὶ πρὸς τούτοις καὶ εἰς τοὺς Ἀμερίτας παραγενέσθαι. Ἡ δὲ Αὐξουμια πόλις ἐστὶ μεγίστη καὶ οἶον μητρόπολις τῆς ὅλης Αἰθιοπίας· κείται δὲ μεσημβρινωτέρα καὶ ἀνατολικωτέρα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Ὁ δὲ Nonnosos πολλὰς μὲν ἐπιβουλὰς ἔθνων ὑποστάς, πολλὰς δὲ θηρίων χαλεπότητας παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ πολλὰς δυσχέριας καὶ ἀπορίας πολλάκις περιπεσών, ἑμῶς καὶ τὰ δόξαντα ἐξετέλεσε καὶ σῶος τῇ πατρίδι ἀποδίδοται.

Ὅτι Κάισος, Ἀθράμου ἄλλιν πρὸς αὐτὸν πρεσβεύσαντος, πρὸς τὸ Βυζάντιον παραγίνεται, καὶ τὴν ἰδίαν φυλαρχίαν Ἀμβρω καὶ Ἰεζίδῳ τοῖς ἀδελφοῖς διανεμήμενος, αὐτὸς τὴν Παλαιστινῶν ἡγεμονίαν παρὰ βασιλείως ἐδέξατο, πλῆθος πολὺ τῶν ὑποτεταγμένων αὐτῷ σὺν αὐτῷ ἐπαγόμενος.

Ὅτι τὰ σανδάλια, φησὶ, νυκτὶ λεγόμενα ἀρβύλα ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ φακιόλιον φασώλιν.

Ὅτι τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλεῖστοι, οἱ τε ἐν τῷ Φοινικῶν καὶ οἱ τοῦ Φοινικῶνος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρηνῶν ὄρων ἐπέκεινα, ἱερὸν τι χωρίον νομίζουσιν ὁπωδῆ θεῶν ἀνεμῆμον, καὶ ἐνταῦθα συλλέγονται κατ' ἐνιαυτὸν ἑκάστον δις · ὧν τὴν μὲν τῶν πανηγύρεων αὐτῶν μὴν ὄλος μετρεῖ παρατείνων, σχεδὸν ποὺ τοῦ

Lecta est Nonnosi historia, qua legationem suam complectitur ad Aethiopiae et Homeritas atque Saracenos susceptam, populos tum potentissimos, et ad alias item Orientis gentes. Justiniano Romanum tum imperium tenebat. Praefectus vero Saracenorum Caisus erat, Arethae (*Al-Hareth*) nepos : qui et ipse praefectus fuerat, ad quem Nonnosi avus ab Anastasio imperatore legatus fuerat et pacis foedera sanxerat. Quin et Nonnosi pater, cui Abramae nomen, ad Alamundarum, praefectum Saracenorum, orator aliquando profectus, duos Romanorum duces, Timostratum et Joannem, belli jure captos, una liberavit, Justino imperatori in ducibus his liberandis subserviens. Porro Caisus, ad quem Nonnosus missus, duabus praerat gentibus apud Saracenos clarissimis, Chindenis (*Kende arab.*) et Maadenis. Ad quem ipsum Caisum Nonnosi quoque pater, antequam haec Nonnoso legatio mandaretur, a Justiniano missus est, pacisque foedera ita instituit, ut Caisi filium, Mavianum nomine, obsidem acceperit, et Byzantium ad Justinianum adduxerit. Post quem duplici Nonnosus nomine legatus missus est : ut Caisum, si posset, ad imperatorem adduceret, et ad Auxumitarum regem, cui

genti Elesbaas tunc praerat, itemque ad Homeritas proficisceretur. Auxumis permagna est civitas, et quasi Aethiopiae totius metropolis, magis ad meridiem et orientem vergens quam Romanum imperium. Nonnosus vero, multis gentium superatis insidiis ferarumque periculis praeter viae incommoda multaque discrimina, in quae saepenumero incidit, tamen quae voluit perfecit, et salvus est patriae redditus.

Caisum refert, misso iterum Abramo ad illum legato, Byzantium profectum esse, suamque praefecturam Ambro et Iezido fratribus divisisse ; ipsum vero Palaestinae praefecturam ab imperatore administrandam suscepisse, infinitaque hominum subditorum secum multitudinem duxisse.

Quae nunc *σανδάλια* dicta, *ἀρβύλας* appellasse veteres ait ; et *φακιόλιον φασώλιν*.

Saracenorum, ait, plerique, tam qui in Phoenicone, quam qui ultra Phoeniconem et Taurenos, quos vocant, montes degunt, locum quandam pro sacro habent, alicui deorum consecratum, quo bis quotannis conveniunt. Horum conventum ipsorum alter mensem durat integrum, ad medium fere ver, quando Tauri signum sol in

ἄρα κατὰ τὸ μέσον τελομένην, ὅτε τὸν ταῦρον ὁ ἥλιος ἐπιπορεύεται· ἢ δὲ ἐτέρα πανήγυρις δυσὶ μῆσι παρατείνεται. Μετὰ θερινὰς τροπὰς ἀγούσι ταύτην. Ἐν ταύταις, φησί, ταῖς πανηγύρεσιν πᾶσαν ἀγούσιν εἰρήνην, οὐ πρὸς ἀλλήλους μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐνδημούντας ἀνθρώπους· φασι δὲ ὅτι καὶ τὰ θηρία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πρὸς ἀλλήλα. Λέγεται δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ παράδοξα καὶ μύθων οὐδὲν διαλλάττοντα.

Ὅτι διεστηκέα φησὶ τὴν Ἄδουλιν τῆς Αὐξούμεως πεντεκαίδεκα ἡμερῶν ὁδόν, ἀπιοῦσι δὲ εἰς τὴν Αὐξουμιν Νοννόσω τε καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ μέγιστον ἐφάνη θέαμα περὶ χωρίον Αὐῆν προσονομαζόμενον· κείται δὲ ἡ Αὐῆ ἐν μέσῳ τῆς τε τῶν Αὐξουμιτῶν καὶ τῆς τῶν Ἄδουλιτῶν πόλεως· ἐλεφάντων πλήθος οὐκ ὀλίγον, ἀλλὰ σκεδὸν ὡς χιλιᾶδων πέντε· ἐνέμοντο δὲ οὗτοι οἱ ἐλέφαντες ἐν πεδίῳ μεγάλῳ, καὶ πελάζειν αὐτοῖς οὐδενὶ τῶν ἐγχωρίων ἦν εὐκόλον οὐδὲ εἴργειν τῆς νομῆς. Τοῦτο μὲν οὖν μεταξὺ τὸ θέαμα αὐτοῖς προσεγεγόνει.

Χρῆ δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς κράσεως τῶν ἀέρων εἰπεῖν, εἴα ἀπὸ τῆς Αὐῆς ἐπὶ τὴν Αὐξουμιν διαδέχεται· ἐναντίως γὰρ περὶ τὸ θέρος καὶ χειμῶνα διάκειται. Τοῦ γὰρ ἡλίου τὸν καρκίνον τε καὶ λέοντα καὶ παρθένον διερχομένου, μέχρι μὲν τῆς Αὐῆς, ὡσπερ καὶ παρ' ἡμῖν, θέρος τε καὶ ξηρότης διακρατεῖ τὸν ἀέρα· ἀπὸ δὲ τῆς Αὐῆς ἐπὶ τὴν Αὐξουμιν καὶ τὴν ἄλλην Αἰθιοπίαν χειμῶν ἐπίκειται σφοδρός· οὐ δ' ὅλης ἡμέρας, ἀλλὰ γὰρ ἀπὸ μεσημβρίας ἀρχόμενος ἐκάστοτε, συννεφῆ τε τὸν

ἀέρα ποιών, καὶ ὄμβροις βραχδαίοις τὴν χώραν ἐπικλύζων. Τηνικαῦτα δὲ ἄρα καὶ ὁ Νεῖλος πολλὸς ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐρχόμενος πελαγίζει τε καὶ καταρδεῖ τὴν γῆν. Ὅτε δὲ ὁ ἥλιος τὸν αἰγόκερῶν τε καὶ ὑδροχόον καὶ ἰχθύας ἐπιπορεύεται, ἀνάπαλιν ὁ ἀήρ τοῖς μὲν Ἄδουλίταις μέχρι τῆς Αὐῆς ὄμβροις ἐπικλύζει τὴν χώραν, τοῖς δὲ ἀπὸ τῆς Αὐῆς μέχρι Αὐξούμεως καὶ τῆς ἄλλης Αἰθιοπίας θέρος τε, καὶ τὰ ὠραία τηνικαῦτα τούτοις ἡ γῆ παραδίδωσιν.

Ὅτι ἀπὸ τῆς Φαρσάν πλέοντι τῷ Νοννόσω ἐπὶ τὴν ἐσχάτην τῶν νήσων κατηντηκότη τοιόνδε τι συνέβη, θαῦμα καὶ ἀκοῦσαι. Ἐνέτυχε γὰρ τισὶ μορφῆν μὲν καὶ ἰδέαν ἔχουσιν ἀνθρωπίνην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τριχῶν δεδασσμένους διὰ παντὸς τοῦ σώματος· εἶποντο δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ γυναῖκες παραπλήσια, καὶ παιδάρια ἔτι βραχύτερα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν· γυμνοὶ δὲ ἦσαν ἅπαντες, πλήν δέρματί τινι μικρῷ τὴν αἰδῶ περιεκαλυπτον οἱ προβεβηκότες ὁμοίως ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. Ἄγριον δὲ οὐδὲν ἐπεδείκνυτο οὐδὲ ἀνήμερον, ἀλλὰ καὶ φωνὴν εἶχον μὲν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον δὲ παντάπασι τὴν διάλεκτον τοῖς τε περιούτοις ἅπασι καὶ πολλῷ πλέον τοῖς περὶ τὸν Νόννοσον. Διέζων δὲ ἐκ θαλαττίων ὀστρέων καὶ ἰχθύων τῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν νῆσον ἀπορριπτομένων· θάρσος δὲ εἶχον οὐδὲν, ἀλλὰ καὶ ὀρώντες τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπους ὑπέπτησον, ὡσπερ ἡμεῖς τὰ μεῖζω τῶν θηρίων.

Zodiaco tenet : alter vero in duos alteros menses extenditur, agitque post æstivum solstitium. In his, ait, conventibus summa viget tranquillitas, non solum inter ipsos, sed et cum omnibus advenis. Quin etiam feras cum hominibus, non tantum inter se, pacate tunc degere fabulantur. Narrat et alia multa inopinata et fabulis non absimilia:

Adulim scribit ab Auxumi quindecim itinere dierum distare. Proficienti vero Auxumin Nonnoso cum suis maximum hoc objectum spectaculum ad regionem Auen dictam, quæ media est inter Auxumin et Adulin urbes : elephantorum nimirum vis non modica, imo nullia ferme quinque. Pascebant hi elephanti maximo in campo, propiusque accedere nemini incolarum facile erat, neque pastu prohibere. Hoc illis interim spectaculum occurrit.

De cæli quoque constitutione dicere oportet, quæ est ab Aue ad Auxumin : contra enim æstas illic et hiems accidit. Nam sole Cancrum, Leonem et Virginem obeunte, ad Auen usque, uti et nobis, æstas est summaque cæli siccitas : at ab Aue Auxumin versus et reliquam Æthiopicam hiems est vehemens, non integro quidem illa die, sed quæ a meridie incipiens ubique coactis nubibus aerem obducat et

horrendis imbris oram illam inundet. Quo etiam tempore Nilus late Ægyptum pervadens, maris in modum terram irrigat. Quum autem sol Capricornum, Aquarium et Pisces perambulat, aer vice versa Adulitis Auen usque imbris regionem inundat, iis vero qui ab Aue Auxumin ceteramque Æthiopicam versus jacent, æstas est, et maturos jam fructus terra præbet.

Naviganti a Pharsa Nonnoso et ad extremam usque insularum delato, tale quid occurrit vel ipso auditu admirandum. Incidit enim in quosdam forma quidem et figura humana, sed brevissimos, et cutem nigros, totumque pilosos corpus. Sequebantur viros æquales feminæ, et pueri adhuc breviores. Nudi omnes agunt, pelle tantum brevi aduoltores verenda tecti, viri pariter et feminæ, agreste nihil neque esferum quid præ se ferentes. Quin et vox illis humana, sed omnibus, etiam accolis, prorsus ignota lingua, multoque amplius Nonnosi sociis. Vivunt marinis ostreis et piscibus e mari ad insulam projectis. Audaces minime sunt, ut nostris conspectis hominibus, quemadmodum nos visa ingenti fera, metu perculti fuerint.

PETRUS PATRICIUS.

De vita scriptisque Petri Patricii ita habet NEBURRIUS in Corp. Script. Hist. Byz. tom. I, p. XXI : « Petrus, cui a dignitatibus magistri et Patricii cognomina hæserunt, Thessalonicae natus, a Procopio (Goth. I, 3) Illyrius dicitur : non quod natione ad Illyricam gentem pertineret (nam quis illo ævo veteres Illyrios ab aliis gentibus, qui istas regiones incolebant, distinxisset?), sed quia diocesis Macedonia sub dispositione Præfecti Prætorio per Illyricum erat. Hic causis agendis Constantinopoli occupatus, quum propter singularem eloquentiam persuasionisque vim celebraretur (v. Testim. 2. 4), a Justiniano imp. a. 534 legatus ad Amalasintham destinatus, quia interim Theodahadus regnum arripuerat, Aulonæ substitit, et anno demum sequente cum imperatoris mandatis Ravennam pervenit : tunc vero, ignavia et timore hominis callide usus, Theodahado persuasit ut se Augusti fidei permitteret, Italiaque universa concederet (Procop. Goth. I, 6). Quæ quum ipse Constantinopolim renuntiasset, iterum cum Athanasio Ravennam missus est, ut illis agentibus quæ rex Gothus promiserat ad exitum perducerentur : verum is, Mundo interim cum exercitu in Dalmatis cæso, spretis quæ convenissent, violataque legationum sanctitate, illos in custodiam dedit (ibid. I, 7), neque prius redeundi facultas concessa est quam a Vitige fere post tres annos, circa finem anni 538. Sed hoc incommodum Petro insigni honore repensatum est, collata dignitate magistri officiorum (*). Postea, anno fere 550, jam ad patriciatum evectus (**), legatus in Orientem missus est ad inducias cum Chosroe componendas (Procop. IV, 12), unde tamen re infecta rediit : mox, a. 552 (***) , delectus est ut cum Vigilio Papa, qui

Chalcedone detinebatur, de negotio trium capitulorum ageret, Vigilium ubi, quæ tunc acta sunt, narrat, Petrum exconsulem, patricium et magistrum vocat : mox magnificentium virum et referendarium : qui tunc exconsul dicebatur, erat quem imperator consulatus codicillis ornaverat ; eum postea in Byzantino imperio, rei dignitate paulatim imminuta, consulem et hypatum dixerunt. Decem deinde annis interjectis, a. 562, pacis negotium cum Persis iterum, ac felicior quidem exitu, suscepit, ignominiosa quidem, sed pro exhaustis imperii viribus necessaria, pace in quinquaginta annos composita (Menandri fr. 11). Ubi quum a legato Persico super Suania, quam Petrus repetebat, fallaci spe proposita, ad regem Chosroem rejectus esset, anno proximo hunc adiit : verum frustra. Ex qua legatione Byzantium reversus, haud multo post obiit (Men. fr. 13), 28 fere annis post primam legationem Italicam ; relicto filio Theodoro qui jam a. 565 dignitatem patris obtinebat ; mox comes largitionum factus, atque a. 576 ad Persas missus est (Men. fr. 46). Christianum fuisse Petrum dubio caret : quippe qui in legatione Persica ut natalem Christi Domini Epiphaniamque celebraret, substituerit (Men. fr.), atque cum Vigilio Papa de rebus quæ ad dogmata pertinent egerit.

(*) « De magisterio officiorum legendi sunt Joannes Lydus De magistr. II. 10. 25 26 ; III, 40, et Valesius ad Amm. Marc. XXVI, 5. Ex diversissimorum negotiorum procuracione pro nostra opinione ridicule coagmentata conflatum, complectebatur, ut nostro sermone potius quam Pannonica latinitate utar : *das Ministerium der auswertigen Angelegenheiten, die Aemter des Hofmarschalls, Ceremonienmeisters und Generalpostmeisters, und die Direction der Gewerfabriken.* »

(**) « Patricius a Constantini M. ætate eum locum in aula obtinebat ut Britannorum lingua apposite a *privy Counsellor* diceretur. Hic dignitatis gradus conjungebatur cum eo officio in quo aliquis alias constitutus erat : ac Petrum quidem nostrum usque ad mortem in magisterio permanisse constat. »

(***) « De anno quo nuntii imperatoris cum Vigilio egerunt, cl. Gieselerus a me consultus respondit se plane Man-

« Hic Petrus inter coævos incredibili quadam floruit laude et gloria : cujus rei testimonia infra posui. Præter eloquentiam atque unicam in persuadendo vim, summam in rebus tractandis solertia, diligentiam indefessam, legum cognitionem accuratissimam, eruditionem omnigenam, ei tribuunt ; tum vero amœnum ingenium, mitemque animum : in quo cum unico cujus verba ad nos pervenerunt obtrectatore (*) ita consentit Petri cliens Joannes Lydus, ut hoc certe constet, benevolum fuisse, liberumque ab omni arrogantia. Etiam post mortem a Corippo boni cognomine insignitur (Testim. 13), ut olim Rex Ancus. Quæ tamen virtutes non obstant quominus vere Procopius ei exprobrare potuerit furacissimum fuisse, atque inexplebili divitiarum cupiditate incensum (Procop. I. I.) : avaritia enim apud Orientis po-

sio assentiri qui illud a. 552 contigisse statuat, corrigendumque in subscriptione epistolæ encyclicæ censeat : P. C. Basilii XI. »

(*) Procopius Anecd. 24, p. 70 : Πράος ἦν καὶ ὡς ἤμιστος ὑβρίζειν εἰδώς. V. Testim. 3.

pulos, ad servitum prolapsos, persæpe etiam virorum minime malorum animos invadit : quorum bonitas eo tantum elucet, quod neque crudeliter agunt numerorum causa, neque jus violant : quales sunt fere si qui inter Turcas viri boni dicuntur. In quo genere illustre exemplum erat memoria mea Mohammedes senex, Algeriæ satrapa. Nihil hoc viro mitius, ejusque fide data nihil sanctius : at idem non solum, nisi pacem ab eo redemisses, piraticam exercebat ; violataque, sine sua culpa, pace, gavisum esse credo ; verum etiam quotidie per vesperam aureis numerandis se delectabat. Prædivitem certe fuisse Petrum inde colligimus, quod insula Aconitis, in qua cotis fodinæ exercebantur, integra pro fundo ad eum pertinebat (V. testim. 12). Eadem servitutis miseria viros quamvis bonos inmanissima principis jussa pro numinis oraculis exsequi cogit, quasi nihil arbitrio suo relictum sit : itaque asseverare non auderem calumniam esse Procopii narrantis Theodahabum a Petro ad Amalasinthæ necem incitatum esse (Procop. Anecd. 16, p. 47) : nisi causa quam affert cur Theodora exitium infelicis reginæ machinata esset tam parum credibilis foret, ut hoc quoque crimen maledictis vesanæ impudentiæ accenseri posse confidam.

« Petro Patricio Suidas ἱστορίας tribuit : unde petitiæ eclogæ in utroque titulo de legationibus exstant ; quarum prima ad imperium Tiberii, ultima ad res a Juliano adhuc Cæsare sub auspiciis Constantii in Gallia gestas pertinet. Quodsi ulterius progressus esset, is qui eclogas confecit non magis in Petro quam in ceteris ultimam operis partem neglexisset : itaque eum finem fecisse ubi Eunapius res plene narrare incipiebat non dubito. Verum in quo tempore historiæ suæ initium constituerit, ea quæstio non æque certe expediri potest : regum tamen liberique populi Romani tempora tractasse non crediderim ; quum propter eclogarum ex universo hoc tempore defectum, tum quia non video quid hominem Byzantinum impellere potuerit ad scribenda quæ, ut quisque prolixius aut brevius narrata quæreret, vulgo inveniebantur. Non tamen a Tiberio incepisse, — id quod per se omni careret probilitate, — sed jam de Augusto triumviratusque tempore egisse, probant fragmenta quæ in libello Segueriano De syntaxi inveni (fr. 1). Ex his alterum apud Dionem Cassium iisdem prope verbis legitur, quod de fr. 5 observavit Valesius [adde fr. 2 et 7] : unde conjectura certa oritur Petrum nihil aliud quam Dionis breviarium confecisse quatenus hujus historia pateret. Jam vero quum continuator Dionis, ejus eclogas ill. Maius in titulo de sententiis invenit,

quantum spatia metiri licet, non multum infra Constantinum M. descenderit, non temeraria hariolatione mihi persuasi eum non diversum a Petro esse : ad quam firmandam nonnihil accederet, si exploratum esset imperatorum nomina quibus ista apud Maium pro. lemmatis distinguuntur in codice sic posita esse : nam eadem ratione grammaticus ille qui de syntaxi scripsit, Petri opus in partes distinctum invenit : certe non librorum numeris ; quos, ut semper alias, posuisset.

« Præterea idem Suidas Petro opus Περί πολιτικῆς καταστάσεως adscribit : quod ill. Maius illos anonymi scriptoris de re publica dialogos esse conjicit quorum Photius cod. 37 meminit, ipse autem e palimpsesto Vaticano ampla edidit fragmenta Περί πολιτικῆς ἐπιστήμης inscripta. Equidem inscriptionis diversitatem omittam, neque negabo Petro placere potuisse ut libros sine nomine ederet : attamen vix credibile videtur rem Suidæ compertam docto curiosoque Photio non innotuisse ; aut contra, Suidam silentio transiisse illud opus quo Petrus Lydo (v. testim. 1) teste de magisterio officiorum exposuit : quum id tamen in hominum manibus versaretur decimo sæculo. Et enim manifesto hujus partes sunt quæcumque e Petro magistro exstant inserta cæremoniali Constantini Porphyrogeniti : habent autem eum auctorem non solum capita primi libri 84 et 85, quibus ejus nomen præfixum diserte legitur, verum etiam decem quæ continuo sequuntur, usque ad 95, ubi sæpe, v. gr. 86. 87. de Justiniano tanquam imperante quum ista scriberentur, sermo est. Petita autem esse hæc omnia e libro de officio magistri satis inde colligitur quod auctor præcipue id agit, ut doceat quæ partes magistri sint in rebus quas tractat ; magistrorumque nomina ponit, qui in ea dignitate fuerint quo tempore Leones, avus et nepos, Anastasiusque et Justinus imperium susceperunt.

« Utrum hoc in volumine an alibi Petrus exposuerit quæ cum Chosroe de pace componenda locutus esset (V. Menand. fr. 12), pro incomperito relinquo. Sermonis rusticitatem in eo reprehendit Menander, quam se verbis Atticis [non] mutasse ait quum colloquia ista referret : justamque esse reprehensionem ei facile credimus : nam in capitalis quæ in cæremoniali exstant græcitas ad barbariem vulgaremque sermonem manifeste inclinata, imo jam in hunc conversa, conspicitur ; neque eclogæ ex historia ab ista labe immunes sunt. At, quæ e libris Περί πολιτικῆς ἐπιστήμης in luminis oras reduxit Maius, summa elegantia, et pæne intemerato Attico sermone scripta sunt. Quum autem Petrus sui

ævi hominibus, qui ea fere lingua utebantur quæ nunc apud Græcos obtinet, loqueretur, non veteribus Atticis, sermo ejus, pro grammaticorum sententia vitiosus, non impediēbat quo minus, si vis persuadendi ei inesset, hominum mentes oratione flecteret. »

TESTIMONIA

JOHANNES LYDUS De mag. II. 25. 26. : Τοῖς δὲ ἡμετρομένοις τοὺς ἐφεξῆς μὴ ἀγνοῆσαι μαγίστρον ἀρχὴν ἡμῶν, ἀρκέσει πρὸς διδασκαλίαν Πέτρος ὁ πάντα μεγαλόφρων, καὶ τῆς καθόλου ἱστορίας ἀσφαλῆς διδάσκαλος, δι' ὧν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ λεγομένου μαγιστηρίου ἀνεγράφατο. Προῆλθεν οὖν ἡ δύναμις ἐπὶ πλέον τῆς ἀρχῆς· οὐ μόνον γὰρ τὰς τῶν ἔθνων πρεσβείας ὑφ' ἑαυτῷ τελοῦσας ὁ μάγιστρος ἔχειν πιστεύεται, τὸν τε δημόσιον δρόμον, καὶ πλῆθος ἐμβριθῆς τῶν πάλοι μὲν φρουμενταρίων νῦν δὲ μαγιστριανῶν, τὴν τε τῶν ὄπλων κατασκευὴν καὶ ἐξουσίαν, ἀλλ' ἐτι καὶ τὴν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων· καὶ διαφερόντως Πέτρος οὗτος, ὁ πολὺς, ὁ μηδενὶ ταῖς ἀρεταῖς κατὰ μὴδὲν δεύτερος. Διασωζέει μὲν γὰρ καὶ φρουρεῖ τὴν αὐλὴν, καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν οὐκ ἀποπτύει μεγαλειότητα, ἣν ἐγγὺς ἀπολομένην ἀβελτερίαν τῶν πρὸ αὐτοῦ, οἷα σοφὸς καὶ διὰ παντὸς τοῖς βιβλίοις προσανέχων, ἀποκαθίστησι. Τοὺς δὲ νόμους εἰδὼς, εἴπερ τις ἄλλος, οἷς ἐξ ἀπαλῶν ὀνόχων ἀνετράφη (1. ἐνετρ. Ν.) συνηγορῶν τοῖς δεομένοις, ἀρχων τε μέγιστος, καὶ ἀξίαν ὄφρυν τῆς ἐξουσίας ἀνατείνων ἐδείχθη, καὶ δικαστὴς ὄξυς, καὶ τὸ δίκαιον κρίνειν εἰλικρινῶς ἐπιστάμενος, κατὰ μὴδὲν αὐτὸν ὑπιαίζουσης τῆς τύχης. Πρῶτος μὲν γὰρ ἐστι καὶ μειλίχιος, ἀλλ' οὐκ εὐχέρης, οὐδὲ πρὸς τὰς αἰτήσεις ἔξω τοῦ νόμου καμπτόμενος· ἀσφαλῆς δὲ ὁμοῦ, καὶ προβλέπων τὰς ὁρμάς τῶν προσιόντων· μὴδένα καιρὸν ταῖς βραθυμίαις παραχωρῶν· τὴν μὲν νύκτα τοῖς βιβλίοις, τὴν δὲ ἡμέραν τοῖς πράγμασιν ἐγκείμενος, μὴδὲ αὐτὴν τὴν μέχρι τῆς αὐλῆς ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ὁμιλίαις διασυρίζων ἀπλῶς, ζητήμασι δὲ λογικοῖς καὶ ἀφηγήσεσι πραγμάτων ἀρχαιοτέρων μετὰ τῶν περὶ ταῦτα σχολάζοντων εἰλούμενος. Καὶ καιρὸς οὐδεὶς αὐτῷ διδαγμάτων ἐστὶν ἀμέριμος· ὡς τοὺς τῶν λόγων ἐξηγητὰς δεδιέναι τὴν πρὸς αὐτὸν ἐντυχίαν· πράγμασι γὰρ αὐτοὺς καὶ στροφαῖς περιβάλλει, μετρίως ὑπελέγχων, ὡς λέγοντο μόνον, οὐκ εἰσὶ δὲ τοιοῦτοῦ ὁποῖους αὐτοὺς ἡ φήμη διαθρῦλλει. Ἐμοὶ δὲ μάλιστα σκοτοδινίας οὐ μικρὰς ἀνακινεῖ ἢ πρὸς αὐτὸν συνήθεια· χαίρου γὰρ αὐτῷ ὅτι καλὸς ἄμα καὶ ἐλεύθερος, καὶ τύφου καὶ κορύζης ἐκτός, ἀστείος τε καὶ κοινός· ἀλλ' ἐπισημειοῦ μοι, ὡς εἴρηται, φροντίδας οὐ μικρὰς, μὴδὲν ὧν ἐπίστασθαι δοκῶ προτείνων εἰς ζήτησιν, τὰ δὲ παντελοῦς ἡγνοημένα παρεισάγων· ὥστε με τὰς πασῶν ἰσχυροτάτας εὐχὰς μελετᾶν, μηδεμίαν αὐτὸν ἀβατον ἔμοι, ὥσπερ εὐχῶν, ἐπιροίξῃσαι θεωρίαν.

2. PROCOPIUS Goth. I, 3 : Ὁ βασιλεὺς Πέτρον, Ἰλλυριὸν τὸ γένος, ἐκ Θεσσαλονικῆς ὀρμώμενον, ἐς τὴν

Ἰταλίαν εὐθὺς ἔστειλεν, ἕνα μὲν ὄντα τῶν ἐν Βυζαντίῳ ῥητόρων, ἄλλως δὲ ζυετόν τε καὶ πρῶτον καὶ ἐς τὸ πείθειν ἱκανὸν πεφυκότα.

3. Idem Anecd. 24 : Πέτρος τὸν ἅπαντα χρόνον ἡνίκα τὴν τοῦ μαγίστρον καλουμένην εἶχεν ἀρχὴν, ἀεὶ καθήμεραν αὐτοῦς (τοὺς σχολαρίους) κλοπαῖς ἀμυθητοῖς ἀπέκναιε. Πρῶτος μὲν γὰρ ἦν, καὶ ὡς ἥμιστα ὑβρίζειν εἰδὼς, κλεπτίστατος δὲ ἀνθρώπων ἀπάντων, καὶ ῥόπου αἰσχροῦ ἀτεχνῶς ἐμπλεως.

4. Suidas : Πέτρος ὁ ῥήτωρ, ὁ καὶ Μάγιστρος, ἱστορικὸς, πρεσβευτὴς ὡς Χοσρόην σταλείς. « Μάλα ἐμβριθῆς τε ἦν καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν, τῷ καταμαλάζειν φρονήματα βαρβαρικά, σκληρά τε καὶ ὀγκώδη. » Ἐγράψεν Ἱστορίας καὶ Περί πολιτικῆς καταστάσεως. Cf. idem v. Ἐμβριθῆς, et Eudociap. 353. Verba : μάλα... ὀγκώδη sunt Menandri Protectoris (fr. 12) in Exc. De sent. p. 356. 357 ed. Mai.

5. Menander (fr. 11) in Exc. De legg. p. 133 P. : Πέτρος... ἀποχωρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων, ἔλεξεν ὧδε· κτλ.

Idem ib. p. 144 (fr. 11), Chosroes ad Petrum : Οὐδὲ αὐτὸς σε, ὧ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὥσπερ εἰκὸς ἐν τοσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τεθραμμένον, ἧ περιεῖναι τοῖς ῥήμασι μεμᾶθηκας, καμφθεῖναι πρὸς τινος ἔργου μὴ πείθειν μαθών.

7. Idem ib. p. 150 (fr. 15), ubi Joannes legatus : Πέτρος μὲν γὰρ, ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτὴς, ... ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι πειθοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπεγκαλούντων Σαρακηνῶν καὶ ἕτερα ὅσα διημφισθητήθη, οἷος ἐγένετο παραχρῶσασθαι.

8. Idem (fr. 12) in Exc. De sent. p. 356 Mai., Petri legati orationem appositurus : Οὐδὲ μὴν ἀνθ' ἐτέρων ἐτέρας λέξεις ἐχρησάμην, ἢ τὸ χθαμαλώτερον πως ἔστιν ἢ τῶν λόγων, καθόσον οἰόντέ μοι, μετέφρασα ἐς τὸ Ἀττικιώτερον.

9. Cassiodorus Var. X, 19, nomine Theodahadi regis : *Vir eloquentissimus Petrus legatus serenitatis vestrae, et doctrina summus, et conscientiae claritate præcipuus.*

10. Idem X, 22, ejusdem nomine : *per virum disertissimum Petrum.*

11. Idem X, 24, nomine Gundellinae reginae : *veniente viro sapientissimo Petro.*

12. Steph. Byz. : Ἀκόναί, πολίχνητον πλησίον Ἡρακλείας. Λέγεται κατὰ περίφρασιν ὁ οἰκῶν τὰς Ἀκόνας. Τὸ ἔθνηκον Ἀκονίτης, τὸ θηλυκὸν Ἀκονίτις. Οὗτω γὰρ τις νῆσος διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφῆμῳ πατριχίῳ καὶ τῷ πάντα σωφωτάτῳ μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος· ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιθμένων λίθων. Ad hæc Holstenius : « Exstat adhuc hodie ejus (Petri magistri) effigies Parisiis in S. Capella Palatii inter thesauros Constantinopoli allatos. » Quæsi vi frustra.

13. Corippus De laud. Justinī I, 24 :
*Successor boni redivivaque gloria Petri
 hic Theodorus adest, patria gravitate magister.*

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Antonius. Cæsar. — 2. Parthorum legatio ad Tiberium, qui regem eorum constituit Phraaten, eoque mortuo, Tiridatem, quem mox pellit Artabanus (35 p. C.). — 3. Mithridates Iberum rex proditur a Cotye fratre, quem Claudius in locum ejus substituit (47). — 4. Decebali Dacum regis ad Domitianum legatio. Ejus insolentia (86). — 5. Ejusdem Decebali ad Trajanum legationes duæ (103). — 6. Longobardi et Obii, qui Istrum transgressi erant, ab Marco Aurelio pacem petunt (167.) — 7. Quadi pacem obtinent. Astingi et Lacringi auxilio veniunt Marco Aurelio (175). — 8. Menophilus, Mœsiæ præfectus, susque deque habet Carporum legatos, qui tributum sibi annum postulabant (230?). — 9. Valerianus imp. ad Saporem Persarum regem de pace legatos mittit incassum (260). — 10. Odenathus Palmyrenus Saporem (penes quem Valerianus captivus erat) frustra conciliare sibi muneribus studet. (161). — 11. Sapor a Callisto et Odenatho clade affectus contento itinere in Persiam recedit (261). — 12. Vandali ab Aureliano petentes pacem obtinent (271). — 13. Apherban ab Narsæo, Persarum rege pugna victo, legatus de pace mittitur ad Galerium (297). — 14. Sicorius Probus a Diocletiano missus, ut pacis conditiones Narsæo Persæ exponeret (297). — 15. Mestrianus Licinii, proelio victi, legatus ad Constantinum (314). — 16. Legatio a Magnentio ad Constantinum de pace missa (350). — 17. Narses legatus Saporis regis literas ad Constantinum affert (358). — 18. Julianus Cæsar cum Chamavis de pace agit (358).

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Lex. Seguer. in Bekker. Anecd. p. 117 : Θωπεύω, αἰτιατικῆ. Πέτρου εἰς τὰ περὶ Ἀντωνίου· « Πολλὰ οὖν θωπεύσας αὐτόν. »

HISTORIÆ.

1.

Antonius multis ei blanditus. — Vetuit Cæsar ne quis senatorum Italia peregre excederet.

2.

Parthi petierunt a Tiberio, ut sibi regem ex obsidibus daret, et dedit ipsis Phraatem, Phraatis filium. Quum autem in itinere vitam morte commutasset, Tiberius misit Tiri-

Ibid. p. 130 : Ἀπεῖπε, δοτικῆ. Πέτρου εἰς τὰ τῆς μοναρχίας Καίσαρος· « Ἀπεῖπε τοῖς βουλευταῖς ἐκδημεῖν ἔξω Ἰταλίας. »

Exscripsit Petrus Dionem Cass., qui LII, 42 : Τό τε τῶν εὐπατριδῶν γένος συνεπλήθυσε (Cæsar imp.), τῆς βουλῆς οἱ δῆθεν ἐπιτρεψάσης τοῦτο ποιῆσαι, ἐπειδὴ τό γε πλεῖστον ἀπολώλει σφῶν... Ταῦτά τε οὖν ἔπραξε καὶ προσεπέπε (πρὸς ἀπέπε c. Niebuhr.) πᾶσι τοῖς βουλευούσι μὴ ἐκδημεῖν ἔξω τῆς Ἰταλίας, ἂν μὴ αὐτός τινι κελύσῃ. Osannus (*Beitræge* tom. II, p. 16 not.) in Lexico verba : Καίσαρος ἀπέπε corrupta esse putat et refingenda in καὶ πρὸς ἀπέπε, uti ap. Dionem. Quod non persuasit mihi.

2. (Tiberii an. 22; an. 35 p. C.)

Exc. De legg. gentium ad Rom. p. 23 P. : Ὅτι οἱ Πάρθοι πρὸς Τιβέριον ἐπρεσβεύοντο (sic Nieb. pro ἐπορεύοντο), βασιλέα σφίσιν ἐκ τῶν δημηρευόντων δοῦναι. Καὶ δέδωκεν αὐτοῖς Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου υἱόν. Ἐκείνου δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν (sic Dio; κ. τῆς ὁδοῦ cod.) τελευτήσαντος, Τριδιάτην ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐπέμψε· καὶ ὅπως ῥᾶον τὴν βασιλείαν παραλάβοι, ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰβήρων βασιλεῖ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν, ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱῷ βοηθῶν ἀπὸ τῆς οἰκείας παρῆ (1. ἀπάρη). Καὶ εἰσελθὼν ὁ Τριδιάτης τὴν βασιλείαν κατέσχεν. Οὐ μέντοι καὶ ἐπὶ πολὺ ἐβασίλευσεν· ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσλαβὼν οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ Πάρθους.

Hæc quoque, ad verbum pleraque, transcripta ex Dione Cass. LVIII, 26. : Ἀποστάντες οὖν τινες αὐτοῦ ἐπρεσβεύσαντο πρὸς τὸν Τιβήριον, βασιλέα σφίσιν ἐκ τῶν δημηρευόντων αἰτούντες· καὶ αὐτοῖς τότε μὲν Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου, τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου κατὰ τὴν ὁδὸν, Τριδιάτην, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ καὶ αὐτὸν γένους ὄντα, ἐπέμψε. Καὶ ὅπως γε ὡς ῥᾶστα τὴν βασιλείαν παραλάβῃ, ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰβηρί ἐς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν· ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱεὶ βοηθῶν, ἀπὸ τῆς οἰκείας (οἰκίας vgo) ἀπάρη. Καὶ ἔσχεν οὕτως· οὐ μέντοι καὶ ἐπὶ πολὺ ὁ Τριδιάτης ἐβασίλευσεν. Ὅ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσλαβὼν, οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Τὰ μὲν οὖν τῶν Πάρθων οὕτως ἔσχε. De re vide interpr. ad Dion. l. 1.

3. (Claudii circa an. 8; 47 vel 48 p. C.)

Ibid. p. 23 : Ὅτι Μιθριδάτης ὁ τῶν Ἰβήρων βασι-

datem ex genere regio. Et quo facilius regnum capesseret, scripsit Mithridati, Iberorum regi, ut in Armeniam incursionem faceret, quo se Artabanus conferret suppetias filio laturus. Et Tiridates quidem regnum obtinuit. Sed non diu regnavit. Nam Artabanus Scythas assumens, minimo negotio eum regno expulit. Et hæc de Parthis.

3.

Mithridates, Iberorum rex, novas res tentavit, et se ad bellum Romanis inferendum præparavit. Huic mater con-

λεὺς ἐνεωτέρισε, καὶ παρεσκευάζετο εἰς τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων πόλεμον. Τῆς δὲ μητρὸς ἀντιλεγούσης καὶ φυγεῖν, ἐπειδὴ μὴ πείθειν αὐτὸν ἠδύνατο, βουλευθεῖσης, βουλόμενος ἐπικαλύψαι τὸ σπουδαζόμενον, αὐτὸς μὲν παρεσκευάζετο, πέμπει δὲ Κότυν τὸν ἀδελφὸν εἰς πρεσβείαν, φίλιους λόγους τῷ Κλαυδίῳ κομίζοντα. Ὁ δὲ παραπρεσβεύσας πάντα αὐτῷ κατεμήνυσε, καὶ βασιλεὺς Ἰθέριας ἀντὶ Μιθριδάτου γίνεται.

Mithridatem hunc a Claudio e custodia liberatum, et in Asiam πρὸς τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς missum esse narrat Dio Cass. LX, c. 8. De iis quæ nostro loco leguntur, apud Dionem nihil occurrit. Verum quum fr. antecedens nec non fr. 5 e Dione exscripta sint, atque constet permulta ex postrema hac historiæ parte in nostris Dionis codicibus desiderari : hunc quoque Petri locum sicuti sequentem ex integriori Cassio esse descriptum censo.

4. (Domitian. an. 6 ; 86 p. C.)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Δεκέβαλος ὁ Δακῶν βασιλεὺς ἐπεκρηκεύετο πρὸς Δομετιανὸν, εἰρήνην ὀπισθορούμενος· ἐφ' οὗ ἔπεμψε Δομετιανὸς Φούσκον μετὰ πολλῆς δυνάμεως. Ὅπερ μαθὼν ὁ Δεκέβαλος ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν πρεσβείαν αὐθις ἐν γλευασμῷ, λέγων ὡς, εἰ ἔλοιτο ἕκαστος Ῥωμαίων δύο ὀβολοὺς Δεκεβάλῳ ἑκάστου ἔτους τελεῖν, εἰρήνην πρὸς αὐτὸν τίθεσθαι· εἰ δὲ μὴ τοῦτο ἔλοιτο, πολεμήσειν καὶ μεγάλη αὐτοῖς προστριφῆσθαι κακά. V. Sueton. Domitian. c. 6.

5. (Trajani an. 6 ; 103 p. C.)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Δεκέβαλος πρὸς Τραϊανὸν πρέσβεις ἔπεμψε πιλοφόρους· οὗτοι γὰρ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ τιμιώτεροι. Πρότερον γὰρ κομήτας ἔπεμπεν, εὐτελεστέρους δοκούντας παρ' αὐτοῖς εἶναι. Ἐκείνοι δὲ ἐλθόντες ἐπὶ τοῦ Τραϊανοῦ ἔρριψαν καὶ (τε? Β.) τὰ ὄπλα, καὶ τὰς χεῖρας ὅπισθεν δῆσαντες ἐν αἰχμαλώ-

των τάξει ἐδέοντο τοῦ Τραϊανοῦ εἰς λόγους ἔλθειν Δεκεβάλῳ (suppl. ἐπιτραπήναι).

Ὅτι πάλιν ὁ Δεκέβαλος πρεσβείαν ἔπεμψε πρὸς Τραϊανὸν, τῶν παρόντων ἀναχωρῆν κομίζόμενος (κομισ. Ν.). Ὑπισχετο δὲ τὰ τε ὄπλα πάντα καὶ τὰ μηχανήματα παραδιδόναι τῷ Τραϊανῷ καὶ τοὺς μηχανοποιούς τοὺς Ῥωμαίους τοὺς παρ' αὐτῷ ὄντας, καὶ τοὺς αὐτομόλους, καὶ τὰ ἐρύματα πάντα ὅσα κατεσκευάσεν καθαιρεῖν, παραχωρεῖν δὲ καὶ τῆς γῆς, ἣν ἐκράτησεν ὁ Τραϊανός, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ τῶν Ῥωμαίων οἰκίους ἐχθροὺς νομίζειν, καὶ αὐτομόλους μὴ υποδέχσθαι, μηδὲ στρατιωτῶν Ῥωμαίων ἔχειν ἐγγὺς ἑαυτοῦ. Προσεδέξατο οὖν τὴν πρεσβείαν ὁ Τραϊανός ἐπὶ ταῦτα τὰς συνθήκας. Ὁ δὲ Δεκέβαλος τὰ ὄπλα ἔρριψεν ἐπὶ αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν γῆν πεσὼν προσεκύνησε, καὶ εἰς Ῥώμην πρέσβεις ἔπεμψε, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως τὰς χεῖρας ἔδησαν ὡς ἐν αἰχμαλώτων τάξει.

Eadem leguntur in Exc. Legg. ex hist. Dionis Cassii (LXVIII, 14), monente Valesio : Ἐπεπόμφει μὲν καὶ πρὸ τῆς ἡττης πρέσβεις, οὐκ ἔτι τῶν κομητῶν, ὡσπερ πρότερον, ἀλλὰ τῶν πιλοφόρων τοὺς ἀρίστους. Καὶ ἐκείνοι τὰ τε ὄπλα ῥίψαντες καὶ ἑαυτοὺς ἐς τὴν γῆν καταβαλόντες ἐδεήθησαν τοῦ Τραϊανοῦ μάλιστα μὲν αὐτῷ Δεκεβάλῳ καὶ ἐς ὄψιν καὶ ἐς λόγους αὐτοῦ ἔλθειν, ὡς καὶ πάντα τὰ κελουσησόμενα ποιήσονται, ἐπιτραπήναι· εἰ δὲ μὴ, σταλῆναι γέ τινα τὸν συμβησόμενον αὐτῷ. Καὶ ἐπέμφθη ὁ Σοῦρας καὶ Κλαύδιος Λιβιανός ὁ ἐπαρχος. Ἐπράχθη δὲ οὐδέν. Ὁ γὰρ Δεκέβαλος οὐδὲ ἐκείνους ἐτόλμησε συμμιῆσαι. Ἐπεμψε δὲ καὶ τότε τινάς. Ὁ δὲ Τραϊανός ὄρη τε ἐντετεριχσμένα ἔλαβε, καὶ ἐν αὐτοῖς τὰ τε ὄπλα τὰ τε μηχανήματα καὶ τὰ αἰχμάλωτα, τό τε σημεῖον τὸ ἐπὶ τοῦ Φούσκου ἄλὸν εὔρε. Δι' οὖν ταῦτα ὁ Δεκέβαλος, ... οὐδὲν ὅ τι οὐχ ἑτοίμως τῶν προσταχθέντων ἔσχε συνθεσθαι· οὐχ ὅτι καὶ ἐμμένειν αὐτοῖς ἐμελλεν, ἀλλ' ἵν' ἐκ τῶν παρόντων ἀναπνεύσῃ. Quæ deinde sequuntur apud Petrum, eadem habes paullo plenius in Dionis codicibus nostris.

tradixit, et quoniam non persuadebat, fugere voluit. At ille, quamvis in apparatu esset, volebat tegere, quod susceperat. Itaque Cotyn fratrem mittit legatum ad Claudium, qui gratulationes deferret; sed ille non ex fide legationem obiiit, et omnia, quæ frater animo volverat, enuntiavit, et rex Iberiæ Mithridatis loco constituitur.

4.

Decebalus, Dacorum rex, legationem pacis causa ad Domitianum misit. Quo facto Domitianus Fuscum misit cum magna manu. Hoc ubi Decebalus didicit, ad eum rursus legatum misit, qui cum irrisione illi diceret, se pacem facturum, si unusquisque Romanorum vellet illi quotannis pendere duos obolos; sin minus, bellum et magna mala se illis illaturum.

5.

Decebalus misit ad Trajanum legatos ex his, qui pileos ferunt : hi enim apud Dacos sunt honoratiores. Prius autem

comatos miserat, qui apud eos viliores habentur. Hi quum ad Trajanum venissent, abjecerunt arma et, manibus post terga vinctis, captivorum instar, Trajanum orarunt ut Decebalum in colloquium venire permitteret.

Rursus Decebalus legationem ad Trajanum misit, ut ex præsentibus malis per inducias vires recolligere posset. Pollicebatur se omnia arma et bellica instrumenta Trajano traditurum, et Romanos machinarum fabricatores et transfugas, qui apud ipsum essent, et omnia præsidia et castella, quæ extruxisset, diruturum. Cessurum quoque omni terra, qua Trajanus potitus esset, et ejus et Romanorum hostes pro suis hostibus habiturum, neque posthac ullos transfugas admitturum, neque ullum militem Romanorum secum habiturum. His conditionibus hanc legationem Trajanus accepit. Decebalus in conspectu Trajani arma abiecit, et in terram cadens eum salutavit. Legatos etiam Romam misit, qui captivorum more manus jungebant.

6. (Marc. Aurel. an. 10; 170 p. C.?)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Ἀγγιγάρδων καὶ Ὀβίων ἐξακισχιλίων Ἴστρον περαιωθέντων, τῶν περὶ Βίνδιχα ἰππέων ἐξελασάντων καὶ τῶν ἀμφὶ Κάνδιδον πεζῶν ἐπιφθασάντων, εἰς παντελεῖ φυγῆν οἱ βάρβαροι ἐτρέποντο. Ἐφ' οἷς οὕτω πραχθεῖσιν ἐν δέει καταστάντες ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως οἱ βάρβαροι, πρέσβεις παρὰ Αἴλιον Βάσσον τὴν Παιονίαν διέποντα στέλλουσι, Βαλλομάριον τε τὸν βασιλεῖα Μαρκομάνων καὶ ἑτέρους δέκα, κατ' ἔθνος ἐπιλεξάμενοι ἕνα. Καὶ ὄρκους τὴν εἰρήνην οἱ πρέσβεις πιστωσάμενοι οἰκαδε χωροῦσιν.

Ad quemnam annum res h. l. narrata pertineat, accuratius dici vix potest. Niebuhrus in margine adscripsit : an. 167? Tillemont. *Hist. des emp.* tom. V, p. 631 ad ann. 170 p. C., Marci Aurelii an. 10, referendam esse conjicit.

7. (Marc. Aurel. an. 15; 175 p. C.)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Κούαδοι πρέσβεις ἐπεμψαν πρὸς Μάρκον εἰρήνην αἰτούμενοι, καὶ ἔτυχον. Καὶ πολλοὺς μὲν ἵππους, πολλοὺς δὲ βόας δεδώκασι, καὶ αἰχμαλώτους τότε μὲν μυρίου καὶ τρισχιλίου, ὕστερον δὲ καὶ ἑτέρους πλείστους ἀπέλυσαν.

Ὅτι ἦλθον καὶ Ἀστιγγοὶ καὶ Λακριγγοὶ εἰς βοήθειαν τοῦ Μάρκου.

Ubicumque Dionem Cass. conferre licet, Petrus noster exscripsit eum apparet. Dio LXXI, 1 (Exc. legg.) : Οἱ δὲ εἰρήνην αἰτοῦμενοι, ὥσπερ οἱ Κούαδοι, καὶ ἔτυχον γε αὐτῆς, ἵνα τε ἀπὸ τῶν Μαρκομάνων ἀποσπασθῶσι, καὶ ὅτι ἵππους καὶ βοῦς πολλὰς ἔδωκαν, τοὺς τε αὐτομόλους πάντας καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, πρότερον μὲν ἐς μυρίου καὶ τρισχιλίου, ὕστερον δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποδώσειν ὑπέσχοντο. Pro καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποδώσειν ὑπέσχοντο Petrus vel

ejus excerptor perperam scripsit καὶ ἑτέρους πλείστους ἀπέλυσαν. Nam promiserunt tantum, neque steterunt promissis, uti liquet ex Dione LXXI, 13. — De altero loco cf. Dio LXXI, 12 (Exc. legg.) : Ἀστιγγοὶ δὲ... ἦλθον μὲν ἐς τὴν Δακίαν οἰκῆσαι, ἐλπίδι τοῦ καὶ χρήματα καὶ χώραν ἐπὶ συμμαχίᾳ λήψεσθαι κτλ. Qui nostro loco Λακριγγοὶ dicuntur apud Dion. l. l. (ed. Tauchnitz.) scribuntur Δάκριγγοι. Astingos vel Asdingos regium Vandalorum genus esse, itidemque *Lacringos* videri gentis regiae alicujus nomen esse pro nationis nomine positum, Niebuhrus censet in Indice nominum.

8. (Alexandri Sev. an. 9; 230 p. C.?)

Ibid. p. 25 : Ὅτι Κάρποι τὸ ἔθνος φθονοῦντες τοῖς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τελοῦμενοι τοῖς Γόθοις, ἐπεμψαν πρὸς Τοῦλλιον (Ἰούλιον? Ν.) Μηνόφιλον πρεσβείαν μεθ' ὑπερηφανείας ἀπαιτοῦντες χρήματα. Οὗτος δὲ δοῦξ ἦν Μυσίας, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν στρατὸν ἐγύμναζε, καὶ προμαθὼν τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οὐκ ἐδέξατο αὐτοὺς, διδοὺς αὐτοῖς ἀδειαν ὄρᾶν τοὺς στρατιώτας γυμναζομένους. Καὶ ἵνα τῷ παρελκυσμῷ καθελῶ αὐτῶν τὰ φρονήματα, καθίσας ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ καὶ παραστήσας τοὺς μεγίστους τοῦ στρατοπέδου ἐδέξατο αὐτοὺς, μηδένα λόγον αὐτῶν ποιούμενος, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ λεγόντων αὐτῶν τὴν πρεσβείαν συνεχῶς ἑτέροις διελέγετο, ὡς δὴ ἄλλα τιμιώτερα πράγματα ἔχων. Οἱ δὲ περιδεεῖς γενόμενοι οὐδὲν ἄλλο εἰρήκασιν, εἰ μὴ, ὅτι « Διὰ τί οἱ Γόθοι τοσαῦτα χρήματα παρ' ὑμῶν λαμβάνουσι, καὶ ἡμεῖς οὐ λαμβάνομεν; » Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι « αὐτοκράτωρ πολλῶν χρημάτων κύριός ἐστι, καὶ τοῖς δεομένοις αὐτοῦ χαρίζεται. » Οἱ δὲ ἐπήγαγον, ὅτι « Καὶ ἡμᾶς ἔχτω εἰς τοὺς δεομένους, καὶ δότω ἡμῖν τοσαῦτα ἡμεῖς γὰρ κρείττονες ἐκείνων ἐσμέν. » Καὶ γελάσας ὁ Μηνόφιλος

6.

Sex millia Longobardorum et Obiorum Istrum trajecerunt, in quos Vindicis equites, et pedites, quorum dux erat Candidus, irruerunt et in fugam verterunt. Prima statim invasione terrore barbari percussi, legatos ad Ælium Bassum, qui Pannoniam provinciam obtinebat, mittunt Ballomarium, regem Marcomannorum, una cum aliis decem, ex unaquaque gente uno electo. Sic pace jurejurando firmata, legati domum redierunt.

7.

Quadi legatos miserunt ad Marcum pacem petituos, et consecuti sunt. Itaque multos equos et multas boves dederunt : et tunc quidem tredecim millia captivorum, postea vero etiam reliquos libertati restituerunt.

Venerunt et Astingi et Lacringi in auxilium Marci.

8.

Carporum gens invidia flagrabat, quod Gothi stipendia quotannis a Romanis accipiebant. Itaque legationem miserunt ad Tullium Menophilum, et arroganter pecunias ab illo petierunt. Erat ille dux Mœsiae et singulis diebus exer-

citum ad bellum exercebat : et quum Carpos insolentes et superbos esse accepisset, per plures dies eos non admisit, sed tamen potestatem eis fecit, quum exercitus exercebatur, ut milites conspicerent : et quum satis prorogatione temporis diem de die dicens superbos illorum spiritus fregisset et redidisset, sedens in alto suggestu, primarios totius exercitus viros circa se adhibuit, et Carpos excepit, nullaque illorum habita ratione in medio militum, dum legationem suam exponeret, tanquam aliud agens et longe sibi essent graviora negotia, sermonem cum aliis habebat. At illi timentes sibi nihil aliud dixerunt nisi : « Quia Gothi, inquit, a vobis stipendium accipiunt, cur nos quoque non accipimus? » Quibus Menophilus : « Quum imperator noster multarum pecuniarum sit dominus, liberalitatem suam exercet erga eos, qui, ut sibi gratificetur, suppliciter petunt. » Tum illi : « Nos quoque supplicantium numero habeat, et nobis eadem largiatur. Sumus enim Gothis prestantiores. » Ridens Menophilus, « Meum est, ait, de his ad imperatorem referre. Redite igitur intra quatuor menses in hunc eundem locum, et responsum accipietis. » Et simul illinc abiit et

εἶπε· « Καὶ περὶ τούτων μηνῦσαι δέομαι τῷ αυτοκράτορι. Καὶ μετὰ τέσσαρας μῆνας δεῦτε εἰς τόνδε τὸν τόπον, καὶ λαμβάνετε ἀπόκρισιν. » Καὶ μετῆλθεν ἐκεῖ, καὶ πάλιν τοὺς στρατιώτας ἐγύμναζε. Καὶ ἦλθον οἱ Κάρποι μετὰ τοὺς τέσσαρας μῆνας, καὶ τὸ ὅμοιον σχῆμα ποιήσας αὐτοῖς ἑτέραν εὗρεν ἀναβολὴν τριῶν μηνῶν. Καὶ πάλιν εἰς ἕτερον στρατόπεδον ἐδέξατο αὐτοὺς ὁμοίως, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀπόκρισιν, ὅτι « Ὅσον εἴς ὑποσχέσεως οὐδὲν ἡμῖν παντελῶς δίδωσιν ὁ βασιλεὺς· εἰ δὲ δέεσθε συγκροτήσεως, ἀπελθόντες ρίψατε ἑαυτοὺς πρηνεῖς καὶ δεθήητε αὐτοῦ· καὶ εἰκός ἐστι συγκροτηθῆναι ἡμᾶς. » Οἱ δὲ μετὰ ἀγανακτήσεως ἀνεχώρησαν, καὶ [κατὰ] τὴν τοῦ Μηνοφιλου ἀρχὴν εἰς τρία ἔτη ἀνυθεῖσαν ἡσυχίαν ἔσχον. Ad postrema Alexandri Severi tempora rem pertinere conjecerunt Tillemont. III, p. 194, et Niebuhrius.

9. (Valeriani an. 8; 260 p. C.)

Exc. De leg. Rom. ad gent. p. 29 : Ὅτι Βαλεριανὸς εὐλαβηθεὶς τὴν ἔφοδον τῶν Περσῶν (ἐλοιμῶζε γὰρ τὸ στράτευμα αὐτοῦ, καὶ μᾶλλον οἱ Μαυρούσιοι), χρυσίον ἄφατον συναγαγὼν ἔπεμψε πρέσβεις πρὸς Σαπώρη, ἐπὶ μεγάλας δόσεις τὸν πόλεμον καταλύσαι βουλόμενος. Ὅ δὲ τὰ τε περὶ τοῦ λοιμοῦ μαθὼν, τῆ τε παρακλήσει Βαλεριανοῦ πλέον ἐπαρθεὶς, τοὺς πρέσβεις παρελύσας, ἀπράκτους αὐτοὺς ἀπολύσας, εὐθὺς ἐπηκολούθησεν.

Pro ἐλοιμῶζε et λοιμοῦ vgo legitur ἐλίμωζε et λιμοῦ, aperto errore. — Petrum puto ἐν τοῖς μετὰ Δίωνα eodem auctore (Dexippo ut vid.) usum esse, quem sequitur Zosimus, qui ita habet (I, 36) : Λοιμοῦ δὲ τοῖς στρατοπέδοις ἐμπροσθέντος καὶ τὴν πλείω μοῖραν αὐτῶν διαφθειράντος, Σαπώρης ἐπιὼν τὴν ἐφάν,

milites exercuit. Post quattuor menses Carpi redierunt. In quibus admittendis quum eadem forma qua prius usus fuisset et rationem negotium in alios tres menses rejiciendi reperisset, quum tandem iterum eos, ut prius, coram alio exercitu excepisset, illis hoc responsum dedit : « Nihil prorsus imperator vobis ex conventionem dabit. Sed si gratificatione indigetis, accedite ad eum, et ad ejus pedes procumbite et ei supplicate, et verisimile est eum vestras preces admissurum. » At illi indignati recesserunt et per tres annos, quibus Menophilus in provincia cum imperio fuit, quieverunt.

9.

Valerianus, ne a Persis oppugnaretur, timens (peste enim ejus exercitus laborabat, et maxime Maurusii), ingentem auri vim accumulans, misit legatos ad Saporem, et magnis largitionibus bellum solvere voluit. Sed Sapores de peste in Romanorum castris grassante certior factus et precibus Valeriani elatus, legatos distinet, deinde re infecta dimittit, eosque subsequitur.

10.

Odenathus Saporem, tanquam longe Romanis praestan-

ἀπαντα κατεστρέφετο, Οὐαλεριανοῦ δὲ διὰ τε μαλακίαν καὶ βίου χαυνότητα βοηθήσαι μὲν εἰς ἔσχατον ἔλθοῦσι τοῖς πράγμασι ἀπογνόντος, χρημάτων δὲ δόσει καταλύσαι τὸν πόλεμον βουλομένου, τοὺς μὲν ἐπὶ τούτῳ σταλέντας πρέσβεις ἀπράκτους ὁ Σαπώρης ἀπέπεμψεν κτλ. De re cf. Tillemont. tom. III, p. 313.

10. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Ibid. p. 29 : Ὅτι Ὀδενάθος τὸν Σαπώρη πολλὸν ἐθεράπευεν ὡς υπερβεβηκότα κατὰ πολλὸν τοὺς Ῥωμαίους. Βουλόμενος δὲ αὐτὸν ὑπαγαγέσθαι, πέμπει δῶρα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἄλλα ἀγώγιμα, ὧν ἡ Περσίς οὐκ ἦν εὐφορος, καμῆλοις ἐπιθείς. Καὶ γράμματα πέμπει δεήσεως δύναμιν ἔχοντα, καὶ ὅτι οὐδὲν Πέρσαις ὑπεναντίον αὐτὸς εἰργάσατο. Ὅ δὲ τοὺς οἰκέτας ὑπέτασσε δεξαμένους τὰ δῶρα ρίπτει εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὰς ἐπιστολάς διαρρηξίας συνέτριψε, καὶ ἐδήλωσε· « Τίς ὦν καὶ πόθεν ἐτόλμησε πρὸς τὸν οἰκεῖον δεσπότην γράψαι; καὶ νῦν εἰ βούλεται ἐλαφροτέρας χολάσεως τυχεῖν, ὀπίσω τὰς χεῖρας δήσας προσπεσέτω. Εἰ δὲ μή, ἴστω ὡς καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος καὶ τὴν πατρίδα ἀπολώ. »

11. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 25 : Ὅτι Σαπώρης ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Εὐφράτην διαβάς μετὰ τοῦ οἰκεῖου στρατοπέδου, ... [οἱ δὲ στρατιῶται suppl. Nieb.] ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ ἔχαιρον ὡς ἀπωγμένου κινδύνου * φυγόντες. Πρὸς δὲ τοὺς ἐν Ἐδέσῃ στρατιώτας ἔπεμπε, ὑποσχόμενος αὐτοῖς δίδομαι πᾶν τὸ Σύριον νόμισμα τὸ ἐν παρ' αὐτῶ, ἵν' ἀνεόχλητον αὐτὸν συγχωρήσῃσι παρελθεῖν, καὶ μὴ ἔλονται κίνδυνον εἰς ἀμφιβολίαν αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀσχολίαν αὐτῷ περιποιῆσαι καὶ βραδυτέτα. Οὐ γὰρ δεδιὼς αὐτοὺς ταῦτα

tiorum, multum coluit et observavit, et cupiens eum sibi devincere, dona magna camelis imponens earum rerum, quarum Persis non erat ferax, ad eum mittit cum litteris, quibus cum multis precibus se nihil unquam contrarium Persarum rationibus fecisse testabatur. At ille jussit servos suos, postquam recepissent munera, ea in proximum fluentem projicere, et ejus literas laceratas pedibus conculcare. Haec quoque palam protulit : « Quis et unde iste est, qui eo temeritatis devenit, ut audeat ad suum dominum scribere? Nunc si velit leviori poena affici, manibus a tergo revinctis, prosternat se ante me. Si non faciat, sciat me illum et omne ejus genus atque patriam perditurum. »

11.

Sapores, Persarum rex, ut cum suis est Euphratem transgressus. . . sese amanter amplexi, sibi invicem gratulati sunt, quod imminens periculum effugissent, et ad eos qui Edessae stipendia faciebant, mittit qui promitterent, se illis daturum omnes quos secum portare Syrios nummos, ut sine ulla molestia ipsam iter pergere sinerent, neque se ipsos in dubiam periculi aleam conjicerent, sibi moram et negotium facessentes. Neque vero se, tanquam ipsos time-

ἐπιδιδόναι ἔφη, ἀλλ' ἐπειγόμενος τὴν ἑορτὴν εἰς τὰ οἰκεία ποιῆσαι, καὶ μὴ βουλόμενος τριβὴν καὶ ὑπέρθεσιν γενέσθαι τῇ ὁδοπορίᾳ αὐτοῦ. Καὶ εἶλοντο οἱ στρατιῶται λαβεῖν τὸ χρυσίον ἀκινδύνως καὶ παραχωρῆσαι αὐτοῖς παρελθεῖν.

De Sapore a Callisto clade affecto et in Persiam prope refugiente vid. Zonaras XII, 23, p. 559 cd. Bonn., Syncell. p. 382, B. Cf. Zosimus I, 39.

12. (Aureliani an. 2; 271 p. C.)

Ibid. p. 26 : Ὅτι Οὐανδαλοὶ ἠττηθέντες ἔπεμψαν πρεσβείαν πρὸς Αὐρηλιανόν, παρακαλοῦντες εἰρήνην. Αὐρηλιανὸς δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, καὶ πακτεύσας πρὸς αὐτοὺς ἀνεχώρησεν.

Rem fusius narrat Dexippus fr. 24 (tom. III, pag. 685). Cf. Tillemont. III, p. 383.

13. (Diocletiani an. 14. 297 p. C.)

Ibid. p. 26. 27 : Ὅτι Ἀφφαρβᾶν, φίλτατος ὢν ὡς μάλιστα τῷ Ναρσαίῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, εἰς πρεσβείαν πεμφθεὶς σὺν ἰκετεῖᾳ τῷ Γαλερίῳ ὑπήντησεν. Ὅστις ἄδειαν τοῦ λέγειν λαβὼν εἶπε· « Φανερόν ἐστι τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὡσπερανεὶ δύο λαμπτήρες εἰσιν ἢ τε Ῥωμαϊκὴ καὶ Περσικὴ βασιλεία· καὶ χρὴ καθάπερ ὀφθαλμοὺς τὴν ἑτέραν τῇ τῆς ἑτέρας κοσμεῖσθαι λαμπρότητι, καὶ μὴ πρὸς ἀναίρεσιν ἑαυτῶν ἀμοιβαδὸν μέχρι παντὸς χαλεπαίνειν. Τοῦτο γὰρ οὐκ ἀρετὴ μᾶλλον, ἀλλὰ κουφότης νομίζεται ἢ μαλακία· τοὺς γὰρ μεταγενεστέρους οἰόμενοι μὴ δύνασθαι ἑαυτοῖς βοηθεῖν σπουδάζουσι τοὺς ἀντιτεταγμένους ἀνελεῖν. Μὴ χρῆναι μέντοι μηδὲ Ναρσαῖον ἀσθενέστερον τῶν ἄλλων βασιλέων νομίζεσθαι· ἀλλὰ τοσοῦτον τῶν ἄλλων

βασιλέων Γαλέριον ὑπερέχειν, ὥστε αὐτὸν τούτῳ μόνῳ δικαίως Ναρσαῖον ἠττηθῆσαι, καίτοι τῆς τῶν οἰκείων προγόνων ἀξίας καταδεέστερον οὐ γενόμενον. » Πρὸς τούτους ἔλεγεν ὁ Ἀφφαρβᾶν ἐντετάλθαι αὐτῷ παρὰ Ναρσαίου, ὡς ἔχοντες (1. ἔχοντος Ν.) ἐπιείκειαν, τὸ τῆς οἰκείας βασιλείας δίκαιον τῇ Ῥωμαίων ἐπιτρέψαι φιλανθρωπία. Τοιγαροῦν μηδὲ τοὺς ἄρκους κομίζειν, ἐφ' οἷς χρὴ γίνεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ τὸ ὄλον τῇ γνώμῃ τοῦ βασιλέως δίδοναι, πλὴν ὅτι παρακαλεῖ τοὺς παῖδας μόνον καὶ τὰς γαμετὰς αὐτῷ ἀποδοθῆναι, διὰ τῆς τούτων ἀποδόσεως πλεόν εὐεργεσίας ἔνοχος εἶναι λέγων ἢ ὄπλοις περιών· οὐδὲ νῦν δύνασθαι κατ' ἀξίαν χάριτας ὁμολογεῖν, ὅτι ἐν αἰχμαλωσίᾳ γενόμενοι τῆς ἐντεῦθεν οὐκ ἐπειράθησαν ὑβρεως, ἀλλ' οὕτω μετεχειρίσθησαν ὡς τῇ οἰκείᾳ εὐγενείᾳ ὅσον οὕτω ἀποδοθησόμενοι. Ἐν τούτοις εἰς μνήμην ἦγε καὶ τὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εὐμετάβλητον. Ὁ δὲ Γαλέριος πρὸς ταῦτα δόξας ὀργίζεσθαι, συγκινήσας τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἀπεκρίνατο λέγων, οὐ καλῶς Πέρσας ἀξιῶν τῆς μεταβολῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐτέρους μεμνησθαι, ὅποτε αὐτοὶ καιροῦ ἐπιλαμβανόμενοι οὐ παύονται ταῖς τῶν ἀνθρώπων συμφοραῖς ἐπιχειροῦναι. « Καλῶς γὰρ καὶ ἐπὶ Βαλεριανοῦ τὸ μέτρον τῆς νίκης ἐφυλάξατε, ὅτινες δόλοισι αὐτὸν ἀπατήσαντες κατέσχετε καὶ μέχρι γῆρας ἐσχάτου καὶ τελευτῆς ἀτιμοὺς οὐκ ἀπελύσατε, εἶτα μετὰ θάνατον μουσαρᾶ τινι τέχνῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ φυλάξαντες θνητῷ σώματι ἀθάνατον ὕβριν ἐπηγάγατε. » Ταῦτα διεξελθὼν ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰπὼν ἑαυτὸν ἐπικαμφθῆναι οὐχ οἷς Πέρσαι διὰ τῆς πρεσβείας ὑπέμνησαν, ὡς δέον πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀφορᾶν τύχας (διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον καὶ πρὸς ὀργὴν προσήκειν κινεῖσθαι, εἴ τις πρὸς ἃ Πέρσαι πεπραχάσιν ἀποβλέψειεν), ἀλλὰ

ret, hæc daturum esse dixit, sed domum festinare, ut festum ageret et minime cupere ullam moram suo itineri interponi. Milites autem satius duxerunt pericula evitare et eos sinere transire et aurum accipere.

12.

Vandali victi miserunt legationem ad Aurelianum, pacem poscentes. Aurelianus lubenti animo eos excepit, et pacatione pacis cum ipsis facta, rediit.

13.

Appharban quum amicissimus Narsæo, Persarum regi, esset missus ad legationem, supplex Galerio occurrit. Is, data potestate loquendi, dixit, Romanum et Persicum imperium esse tanquam duo luminaria; et oportere alterum alterius, sicut oculos, luce et splendore illustrari, neque ad extinctionem et eversionem invicem sibi molestos et graves esse. Hoc enim non virtus, sed magis levitas et molities censeretur. Nam qui inferiores nihil sibi prodesse posse putant, conantur eos qui sibi adversantur, tollere et evertere. Non oportere autem Narsæum omnibus aliis regibus imbecilliorum existimare; sed Galerium tanto reliquis regibus superiorem esse, ut ab eo solo merito Narsæus victus sit, tametsi ne Narsæus quidem a suorum majorum virtute absit. Præterea dixit Appharban mandatam sibi fuisse a

Narsæo, omnia proprii regni jura Romanorum humanitati committi, ipsum æquum esse ducere: neque ideo conditiones, quibus pacem fieri vellet, ipsum ferre, sed id omne imperatoris arbitrio permittere. Hoc solum ipsum hortari, ut sibi uxorem et filios redderet; quos si reciperet, multo devinctiorem se illi fore beneficiis, quam si armis vicisset; ne nunc quidem satis pro merito gratias agere posse, quod captivi haud quicquam contumeliæ passi sint, sed ita habiti, ut pristinae suæ nobilitati primo quoque tempore se restitutum iri sperarent. Hic legatus Persarum in memoriam revocavit rerum humanarum inconstantiam. Ad quæ visus est Galerius subirasci, et toto corpore commotus, non recte Persas, ait, petere, ut alii varietatis et inconstantiae rerum humanarum meminissent, quippe qui ipsi, quum secundæ res illis contingerint, hominum calamitatibus ultro instare non desisterent. « Belle scilicet adversus Valerianum moderationem in victoria tenuistis. Nam dolo eum cepistis, et usque ad extremam senectutem et mortem turpem et fœdam non dimisistis. Etiam post mortem nefaria arte eum ejus custodientes, mortali corpori immortalem ignominiam inussistis. » In ista digressus est imperator, et dixit, se quidem flecti non his, quorum Persæ in legatione mentionem fecerant, oportere in rerum humanarum varietatem intueri (ob hoc enim si quis ad ea, quæ Persæ commise-

τοῖς τῶν οἰκείων προγόνων ἔχουσιν ἀκολουθεῖν, οἷς ἔθος φείδασθαι μὲν τῶν ὑπὸ κλονί, καταγωνίζεσθαι δὲ τῶν ἀντιπαττομένων, ἐκέλευσε τῷ πρεσβευομένῳ τῷ ἰδίῳ βασιλεῖ ἀπαγγεῖλαι τὴν Ῥωμαίων καλοκαγαθίαν, ὅν τῆς ἀρετῆς ἐπειράθη, καὶ οὐ πολλῶ ἕστερον προσελπίζειν παρ' αὐτὸν ἀφιζόμενος κατὰ γνώμην τοῦ βασιλέως. Cf. Eutropius. Tillemont. t. IV, p. 39.

14. (Diocletiani an. 14; 297 p. C.)

Exc. De leg. Rom. ad gent. p. 29. 30: Ὅτι Γαλέριος καὶ Διοκλητιανὸς εἰς Νίσιβιν συνῆλθον, ἐνθα κοινῇ βουλευσάμενοι στέλλουσιν εἰς Περσίδα πρεσβευτὴν Σικόριον Πρόβον ἀντιγραφεία τῆς μνήμης. Τοῦτον ὁ Ναρσαῖος τῇ τῶν ἐπαγγελθέντων ἐλπίδι φιλοφρονῶς ἐδέξατο. Χρῆται δὲ καὶ τινι ἀναβολῇ ὁ Ναρσαῖος. Ὡς γὰρ βουλόμενος δῆθεν τοὺς περὶ Σικόριον πρέσβεις, οἳ δὴ κεκοπωμένοι, ἀνακτήσασθαι, μέχρι τοσούτου περὶ τὸν Ἀσπρουῖδιν ποταμὸν τῆς Μηδικῆς τὸν Σικόριον παρείλκυσε, οὐκ ἀγνοοῦντα μέντοι τὸ γινόμενον, ἕως οἱ τῆδε κάκεισε διὰ τὸν πόλεμον σκορπισθέντες συνελέγησαν. Καὶ τῆνικαῦτα ἐν τοῖς ἐνδοτέρῳ τῶν βασιλείων πάντας τοὺς ἄλλους χωρίσας, καὶ ἀρκεσθεὶς τῇ παρουσίᾳ Ἀφάρβα καὶ Ἀρχαπέτου καὶ Βαρσάβωρος, ὅν ὁ μὲν ἕτερος ὑπαρχος ἦν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος τῶν τοῦ Συμίου εἶχεν ἀρχὴν, ἐπέτρεψε τῷ Πρόβῳ τὴν πρεσβείαν διεξιέναι. Ἦν δὲ τὰ κεφάλαια τῆς πρεσβείας ταῦτα, ὥστε κατὰ τὸ ἀνατολικὸν κλίμα τὴν Ἰντηληνὴν μετὰ Σοφηνῆς καὶ Ἀρζανηνὴν μετὰ Καρδουνηῶν καὶ Ζαβδικηνῆς Ῥωμαίους ἔχειν, καὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἑκατέρας πολι-

τείας ἐροθέσιον εἶναι, Ἀρμενίαν δὲ Ζίνθα τὸ κάστρον ἐν μεθωρίῳ τῆς Μηδικῆς κείμενον δρίζειν, τὸν δὲ Ἰβηρίας βασιλέα τῆς οἰκείας βασιλείας τὰ σύμβολα Ῥωμαίοις ἀφείλειν, εἶναι δὲ τόπον τῶν συναλλαγμάτων Νίσιβιν τὴν πόλιν παρακειμένην τῷ Τίγριδι. Τοῦτον ὁ Ναρσαῖος ἀκούσας, ἐπειδὴ πρὸς μηδὲν τούτων ἡ παροῦσα τύχη ἀρνεῖσθαι αὐτὸν συνεχώρει, συνέθετο τούτοις ἅπασιν· πλὴν ἵνα μὴ δόξῃ ἀνάγκη πάντα ποιεῖν, διηρνήσατο μόνον τὸ τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων τὴν Νίσιβιν. Ὁ δὲ Σικόριος· « Ἐνδεδωκέναι χρὴ πρὸς τοῦτο· οὔτε γὰρ αὐτοκράτωρ ἡ πρεσβεία, καὶ περὶ τούτου ἐκ τῶν αὐτοκρατόρων οὐδὲν ἐπατέτραπτο. » Τοῦτων οὖν συντεθέντων, ἀπεδόθησαν τῷ Ναρσαίῳ αἱ τε γαμεταὶ καὶ οἱ παῖδες, μετὰ φιλοτιμίας τῶν βασιλείων τῆς σωφροσύνης αὐτοῖς καθαρᾶς φυλαχθεῖσθαι.

15. (Constantini an. 8; 314 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 27: Ὅτι Λικίνιος πέμπει πρεσβευτὴν πρὸς Κωνσταντίνον Μεστριανὸν κόμητα. Ἐλθόντα δὲ τὸν Μεστριανὸν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τινα χρόνον διέσυρε. Μετὰ ταῦτα δὲ πρὸς τε τὸ ἀδῆλον τοῦ πολέμου ἀποβλέπων, ἅμα δὲ καὶ ὅτι οἱ τοῦ Λικινίου ἐφόδῳ λαθανούση χρησάμενοι τὴν βαστάγην αὐτοῦ μετὰ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας κατέσχον, δέχεται αὐτόν. Ὁ δὲ τοῖς δυοῖ βασιλεῦσι τὴν εἰρήνην ἐπρεσβεύετο, μὴ χρῆναι λέγων τὸν τοὺς δημοφύλους νενικηκότα κατ' αὐτῶν χαλεπαίνειν. Ὁ τι γὰρ ἂν ἀπολοιτο, τοῦτο λοιπὸν τῷ νενικηκότῳ, ἀλλ' οὐχὶ τοῖς ἡττωμένοις ἀπόλλυσθαι· καὶ ὅτι ὁ ἐνὶ τὴν εἰρήνην ἀρνούμενος

rint, advertat, oportere in iram ferri); sed se vestigiis majorum insistere, quibus mos fuerit parcere subjectis et debellare superbos. Itaque jussit eum, qui legatione fungebatur, regi suo Romanorum mansuetudinem et clementiam, quorum virtutis periculum fecisset, renuntiare, et spem facere, non multo post fore ut, impetrata ab imperatore venia, captivi ad ipsum redirent.

14.

Galerius et Diocletianus Nisibi convenerunt. Ibi communicato consilio, mittunt legatum in Persidem Sicorium Probum, magistrum memoriae. Hunc Narsæus, quia ex his, quae sibi nuntiata fuerant, spem se optata consecuturum conceperat, benigne et comiter excepit. Antea tamen callide moras nectebat. Quum enim speraret se legatos longo itinere fessos facilius sibi conciliaturum esse, eo usque Sicorium, qui consilii ipsius non ignarus erat, circa Asprudum, Mediae fluvium, detinuit, donec milites, qui hic illic per bellum dispersi erant, convenissent. Tum in interiori conclave regis admissus, reliquis omnibus abire jussis, contentus praesentia Apharbæ et Archapeti et Barsaborsi, quorum alter erat praefectus praetorio, alter Sumii dignitatem obtinebat, jussit Probo suam legationem referre. Erant autem capita legationis haec, ut Romani in Oriente haberent Intilenen cum Sophene, Arzanenen cum Carduene et Zabdicene, et Tigris fluvius utriusque imperii limes es-

set; ut Zintha castellum, in confiniis Mediae situm, Armeniam terminaret; rex Iberiae regni sui insignia a Romanis accepta susciperet; commerciorum locus Nisibis esset, ad Tigrin amnem sita. Quae ubi audivit Narsæus, quandoquidem, quae erat ejus fortuna, nihil quicquam eorum licebat illi denegare, consensit et approbavit, praeterquam quod, ne ista omnia videretur necessitate coactus facere, solummodo abnuit, commerciorum locum esse Nisibim. Sed Sicorius hoc quoque ab illo concedendum esse dixit; neque enim legatos libera auctoritate instructos esse, neque imperatores quicquam de hac re praecipisse. His igitur conditionibus acceptis, Narsæo restituta sunt ejus uxores et liberi, debita erga illas temperantia cum summa imperatorum fide observata.

15

Licinnius legatum ad Constantinum Mestrianum Comitem mittit, quem Constantinus, quum ad se venisset, longo tempore detinuit. Tandem quum ad incertos belli casus animum adjiceret, quia manus militum Licinnii jumenta sarcinalia cum regia suppellectili ad se tendentem clandestina incursione interceperat, legatum admisit. Ille vero de pace inter utrumque imperatorem componenda agens dicebat, non oportere eum, qui de civibus suis victoriam reportasset, iis irasci. Quicquid enim intereat, victori, non victo interire, et si nunc uni pacem denegaverit, multorum bel-

πολλῶν ἐμφυλίων πολέμων γίνεται αἴτιος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ τε προσώπῳ καὶ τῇ τοῦ σώματος κινήσει τὸ μέγεθος τῆς ὀργῆς δηλῶν, καὶ μόλις φωνὴν ἀφείς, εἶπεν· « Οὐχ οὕτω μέχρι τοῦ παρόντος διαγεγόμεθα (διαγεγενημέθα? B.), οὐδὲ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ὕκεανοῦ μέχρι τῶν ἐνταῦθα πολεμοῦντες καὶ νικῶντες ἀφικόμεθα, ὥστε μὴ θέλειν τὸν οἰκεῖον γαμβρὸν κοινῶν ἔχειν διὰ τὰ μύση αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγχιστεῖαν ἀπαγορεύειν, εὐτελὲς δὲ ἀνδράποδον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν προσδέξασθαι. » Ἐκέλευσεν οὖν τὸν Μεστριανὸν τούτου τοῦ μέρους τῆς πρεσβείας σχολάζοντα, εἴ τι ἕτερον αἰτεῖν βούλοιο, λέγειν· καὶ ἔδοξε τὸν Βάλεντα ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας. Cf. Zosimus II 20. Tillemont. IV, p. 161.

16. (Constantii an. 14; 350 p. C.)

Ibid. p. 27. 28 : Ὅτι Μαγνέντιος καὶ Βετρανίωσ Πέμπουσι πρέσβεις πρὸς Κωνσταντίον. Πέμπονται δὲ Ῥουφῖνος καὶ Μαρχελλῖνος, ὁ μὲν ὑπαρχος ὧν τῶν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος στρατηλάτης, καὶ Νουνέχιος συγκλητικὸς ὑπαρχος, καὶ Μάξιμος πρὸς τούτοις, ὑπομνήσοντες τὸν Κωνσταντίον ὄπλων ἀποσχέσθαι καὶ πρῶτην ἔχειν ἐν τῇ βασιλείᾳ τιμὴν. Ὁ δὲ Μαγνέντιος δι' αὐτῶν τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῷ Κωνσταντίῳ ὑπισχνεῖτο δίδόναι γαμετὴν ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸς τὴν Κωνσταντίαν λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κωνσταντίου. Ἐδέξατο οὖν ὁ βασιλεὺς τοὺς Βετρανίωσος καὶ Μαγνεντίου πρέσβεις, ἐν οἷς ὁ Νουνέχιος εὐθὺς ἔφη τῷ προομιῳ εἰρήνην αἰτεῖν τὸν Μαγνέντιον, καὶ πολλάκις τῆς περὶ τῶν παρόντων πραγμάτων καταστάσεως τὸν Κωνσταντίον ὑπεμίμησκει, φάσκων μὴ χρῆναι αὐτὸν ἀπροόπτως καὶ κεκμηχότα ἤδη τοῖς πολέμοις δύο κατ' αὐτὸν (αὐ-

τοῦ B.) βασιλεῖς, στρατιωτικῆς τε ἐπιστήμης ἐμπείρους καὶ ὁμοιοῦντας ἀλλήλοις καὶ ἐτι ἀκεραίους ὄντας, εἰς πόλεμον προκαλεῖσθαι· ὅτινες, εἰ μὴ περὶ εἰρήνης συνδύξαιεν, (ὡς) ὁποῖοι καὶ πηλικοὶ κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἔσονται παραταττόμενοι, εἴτε εἷς μόνος, εἴτε ἡμῶν ἄμφω παραγένοιτο, μὴ θέλειν αὐτὸν ἐτέρωθεν μαθεῖν ἢ ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων αὐτοῖς, ὅτε ταῖς ἐκείνων παρατάξεσιν αὐτῷ τε καὶ τῷ γένει αὐτοῦ ὀριαμοὶ καταρωθῶντο. Ταύτης τῆς πρεσβείας ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐν φροντίσει πολλαῖς ἦν. Καὶ εἰς ὕπνον τραπεῖς εἶδεν ὄψιν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὡσπερ ἐξ ὕψους κατιῶν καὶ τῇ χειρὶ κατέχων τὸν Κῶνσταντα, δν ἀνεῖλε Μαγνέντιος, τοῦτον αὐτῷ προσφέρων ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἔδοκει τὰ ῥήματα φεγγεσθαι· « Κωνσταντίε, ἰδοὺ Κῶνστανς ὁ πολλῶν βασιλείων ἀπόγονος, ὁ ἐμὸς υἱὸς καὶ σὸς ἀδελφός, τυραννικῶς ἀπολλύμενος (ἀπολόμενος B.). Μῆτε οὖν τὴν βασιλείαν διακοπτομένην, μήτε τὴν πολιτείαν ἀνατρεπομένην περιόδης, μήτε εὐλαθηθῆς ἀπειλάς, ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν ἔσομένην σοι δόξαν πάσης ἐκβάσεως προτίμησον, καὶ μὴ ἰδὼς ἀνεκδίκετον ἀδελφόν. » Μετὰ ταύτην τὴν ὄψιν ἀφύπνισθεις ὁ Κωνσταντίος, τῶν πρέσβειων πλὴν Ῥουφίνου φυλακῆ παραδοθέντων.... Vid. Tillemont. IV, p. 366.

17. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : Ὅτι ἐπὶ Κωνσταντίου πρέσβεις ἦλθον Περσῶν. Ὁ δὲ τῆς πρεσβείας ἡγεμὼν Ναρσῆς τὸ τραχὺ τῶν γραμμάτων ὧν ἐπέφεροτο τῇ τῶν οἰκείων ἡμερότητι τρόπων συγκεράσας, ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν.

De his fuse exponit Ammian. Marcell. XVII, 5. V. Tillemont. IV, p. 429.

lorum civilium causam fore et auctorem. At imperator et vultu et motu corporis acerbiter iræ suæ demonstrans, et ægre vocem emittens dixit : « Non ita nos ad hoc usque tempus gessimus, neque ideo ab Oceano huc bellum gerentes et vincentes pervenimus, ut generum nostrum propter nefaria flagitia a societate regni excludamus et afinitatem ejus dissolvamus, et vile mancipium (Valentem) cum ipso in imperium introducamus. » Jussit igitur Mestrianum, hac legationis parte omisso, si quid aliud vellet, promere. Et visum est Valentem ab imperio dejicere.

16.

Magentius et Vetrano mittunt legatos ad Constantium. Mittuntur autem Rufinus et Marcellinus, hic præfectus prætorio, ille alterius agminis ductor, et Nunechius senatus princeps, et Maximus cum ipsis, qui adhortarentur Constantium ut ab armis abstineret, et primum honoris gradum in imperio obtineret; Magentius Constantio filiam disponderet, et ipse uxorem acciperet Constantiam, Constantii sororem. Itaque imperator Constantius admisit Vetranonis et Magentii legatos, quorum unus, Nunechius, initio statim Magentium pacem petere præfatus est, et Constantium, quo in statu res in præsentia essent, monuit dicens, non oportere ipsum inconsiderate, præsertim quum bellis jam confectus esset, duos contra se impera-

tores, rei militaris peritos et inter se concordēs et integris viribus, ad bellum provocare. Qui, nisi nunc de pace inter eos conveniret, quales quantique in bello civili futuri essent, sive unus solus, sive uterque simul, non aliunde ipsi discendum esse, quam ex egregis facinoribus, quæ ante edidissent, quando ipsi et generi ejus prospere rebus gestis triumphos peperissent. Quum hanc legationem audisset imperator, magnam illi ea res curam et sollicitudinem attulit. Itaque ad somnum conversus, vidit in somnis patrem tanquam ex alto descendentem. In manu tenebat Constantem a Magentio peremptum, quem Constantio ostendens hæc illi dicere visus est : « Constanti, ecce Constans, multorum regum progenies, meus filius, frater tuus nefarie necatus; neque imperium labefactatum, neque rempublicam eversam negligas, neque si quis tibi minetur, terrore afficiaris, sed gloriam, quæ inde te manet, cuicumque oppugnationi præponas, neque inultum fratrem tuum relinuas. » Hoc ostento viso, est expergefactus et legatos præter Rufinum in vincula conjecit.

17.

Sub Constantio legati a Persis venere, cujus legationis princeps Narses asperitatem literarum, quas afferebat, lenitate morum suorum temperavit, easque legendas tradidit.

18. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : Ὅτι οἱ βάρβαροι ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου εἰρήνην ἤθουν· ὁ δὲ ἤλθεν εἰς τὸ σπείσασθαι αὐτοῖς, καὶ ἐζήτει ὁμήρους λαθεῖν. Οἱ δὲ βάρβαροι πάνυ πολλοὺς ἔλεγον ἔχειν [αὐτὸν αἰχμαλώτους. Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίνατο τούτους ἔχειν suppl. Nieb.] πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένουσ· νῦν δὲ ζητεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα, εἴ τινες εἶεν πρὸς τοῦτο παρ' αὐτοῖς ἐπιτήδαιοι. Ἐκείνων δὲ οὐδὲν ἀπαρνούμενων, ἀλλὰ δώσειν συντιθεμένων οὓς ἂν αὐτοῖς ἐπιλέξοιτο, τὸν τοῦ βασιλέως υἱὸν ἡξίου λαθεῖν ὡς ἀντὶ πολλῶν μόνον ἀρχοῦντα, ὃν εἶχεν αἰχμαλώτου. Οἱ δὲ βάρβαροι ἤδη τεθνήσκει αὐτὸν ὑπολαμβάνοντες, μετὰ τοῦ σφῶν βασιλέως ὀδυρόμενοί τε καὶ στένοντες, ἐδέοντο τοῦ Καίσαρος ἀδύνατα μὴ ζητεῖν, ἀπαιτοῦντα τοὺς ἤδη τεθνεῦτας ὁμήρους· τοῦτο δὲ τεκμήριον εἶναι τοῦ σπονδᾶς αὐτὸν μὴ ἐθέλειν ποιήσασθαι.

Diductius hæc narrat Eunapius (fr. 2), quem exscripsisse videtur Petrus Patricius.

ANONYMUS,

QUI DIONIS CASSII HISTORIAS CONTINUAVIT.

Petro Patricio subtexere placuit de sententiis excerpta, quæ in Palimpsesto Vaticano eclogis Dionis Cassii adjunguntur nullo distinctionis interposito indicio. Etenim Dio Cassius haud ultra Alexandri Severi annum octavum (229 p. C.) historias suas deduxit, uti constat. At Excerpta Vaticana pergunt usque ad Constantinum Magnum. « Est ergo, Maius (p. xxiv) ait, hæc Anonymi continuatio, quam Christianum habere auctorem ex pag. 244 (fr. 13, § 1) cognoscimus. Sed enim vix inceptis Constantini rebus, palimpsesti Vaticani folia deficiunt, ideoque quatenus continuatio processerit, ignoramus. Quia tamen Planudes quoque Dionis eclogarius, ut postea dicam, appendicem illum novit, isque in rebus Gratiani desiit, hanc fuisse appendicis metam atque ipsius auctoris ætatem credere licet. » Idem Maius (p. 234) de auctore hujus continuationis : « Ego,

inquit, valde suspicor fuisse Johannem Antiochenum, ejus reapse historici archæologiam compilat Porphyrogeniti eclogarius in codice Peiresciano, quem Valesius edidit. Certe homo Christianus est, ut ex Diocletiani rebus (fr. 13, 1) cognoscitur. » Verumenimvero quum Chronica Johannis ab Adamo initium sumant longeque ultra Constantini tempora progrediantur : mirum foret scriptorem sententiarum non nisi operis particulam res inde ab Alexandro Severo usque ad mortem Constantini complectentem excerptisse, dum ii qui Exc. de virtut. et De insid. concinnarunt, universam Antiocheni monachi historiam percurrunt. Deinde vero fragmenta nostra ubertatem narrationis arguunt, qualem in Dione habemus, in Chronicorum autem compendiis nemo expectaverit. Et ipsa hæc narrationis exilitas in causa fuit, opinor, ut Chronica Johannis, sicuti etiam Syncelli, Joannis Malalæ et Georgii Hamartoli, a titulo De sententiis excluderentur. Præterea Joannes Antiochenus inde a Commodi regno usque ad Gordiani tempora in compendium redegit et ut plurimum verbotenus exscripsit historias Herodiani. Nostra autem Anonymi fragmenta, quæ ad hoc temporis spatium pertinent, ex alio manasse fonte liquet. Ergo de Joanne auctore cogitari nequit.

Paullo probabilius Niebuhrius censuit eclogas illas anonomas ad Petrum Patricium referendas esse. Sed iterum quæras cur eclogarius ab ea demum historiarum parte initium fecerit, in qua Dio Cassius desinit. Num catenam quandam historiæ nectere voluit? Id vero studium a Constantinianis Excerptis alienum est. Num igitur propterea ita actum esse putabimus, quod antecedentia Petri magistri omnia e Dione transcripta esse constabat? Tum vero offendit, quod ejus rei non nisi in titulo De sententiis, non item in Eclogis De legatis ratio habita sit. — Quæ quum ita sint, de nomine auctoris nihil asseverare et ne divinare quidem ausim. Ceterum censeo scriptorem illum omnino non esse de numero eorum qui in aliis titulis Constantinianis nominatim recensentur. Etenim quum excerptor nomen præter morem non apposuerit, excerptorum autem adornatio eadem sit, quæ in Dionis eclogis, quibus pro lemmatis nomina imperatorum præfiguntur : suspicio nasci-

18.

Barbari (sc. *Chamavi*) sub Juliano Apostata pacem petierunt; ille vero profectus est, ut cum illis transigeret, et obsides sibi dari petiit. Barbari responderunt, multos jam in ejus potestate esse. Tum ille hos belli jure, non ab ipsis traditos habere se dixit: nunc quærere pacis pignora; viderent, si qui essent apud ipsos huic rei apti et idonei. Quum nihil abnuerent, sed daturos se promitterent, quos

elegisset, regis filium poscit, quem unum pro multis obsidem detineret; is autem jam inter captivos a Romanis custodiebatur. Sed barbari ipsum periisse existimantes, ad luctum et mœrorem una cum rege conversi, obstati sunt Cæsarem, ne a se ea, quæ prestare non possent, peteret: quod faceret, quum eos, qui jam fato functi essent, sibi dari obsides postularet, quo satis se fœdera facere nolle indicaret.

tur τὰ μετὰ Δίωνα in ipso Dionis codice, quo eclogarius tituli De sententiis usus est, ἀνωνύμως fuisse subjecta. Immo ultro progrediendum esse puto. Scilicet quum Dionis eclogæ in tit. De sent. mirum quantum ab editionibus nostris recedant, et enormes sint, ut Maii verbis utar, lectionis varietates : proclivis est suspicio eundem hominem qui Dionem continuavit, etiam retractasse Dionis historias vel mutasse modo contrahendo narrationem, modo Dioneis verbis sua ipsius substituendo. Objicias mutationes istas omnes eclogario imputandas esse. Ego vero nego. Etenim in fragm. Vaticano quod p. 204 ed. Rom. ex Calligulæ historia affertur, verba aliter plane habent quam in editionibus nostris Dionis (59, 22). In his Dioneum orationis colorem agnoscis, in fragmento autem illo ingenium deprehendis hominis senioris; hunc vero non fuisse eclogarium inde comprobatur, quod iisdem quibus ille verbis eandem rem narravit Joannes Antiochenus (fr. 38, ubi vide), quem in hac historiæ parte quamplurima e Dione exscripsisse scimus. Unde colligo Joannem et Eclogarium nostrum eadem Dionis quasi recensione usos esse. Nescio an diligentior disquisitio etiam alia ejusdem rei vestigia possit indagare. Ego unum hoc, in quod forte incido, subjungam. In Dionis Exc. Vat. p. 547, nomen Viriathi mire corruptum est in Βορίανθος. Eodem autem modo nomen hoc scribitur in Exc. Joannis Antiocheni (fr. 60). — Ceterum ex auctore nostro, qui Dionis historias continuavit, præ ceteris sua hausit Zonaras, adeo ut haud semel eum ad verbum fere exscripserit (v. fr. 2. 8. 9. 10. 11).

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΤΑ ΜΕΤΑ ΔΙΩΝΑ.

1. ΒΑΛΕΡΙΑΝΩΣ.

(254 p. C.; Valeriani et Gallieni an. 1.)

Ὅτι ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς μετὰ Μαριάδου πρὸ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ὡς εἴκοσι σταδίου στρατοπεδεύεται. Καὶ οἱ μὲν φρόνιμοι ἐφυγον τῆς πόλεως, τὸ δὲ πολὺ πλῆθος ἔμεινεν, τοῦτο μὲν φίλοι ὄντες τῷ Μαριάδῳ, τοῦτο δὲ καὶ τοῖς καινισμοῖς χαίροντες, ὅπερ ὑπὸ ἀνοίας πάσχειν εἰώθασιν.

Pro φίλοι ὄντες τῷ Μαριάδῳ, quod dedi, Maius : φιλοῦντες τὸ Μαριάδῳ (sic); possis etiam φιλοῦντες

τὸν Μαριάδον. Antiochiam a Sapore captam esse verbo tradunt Zosimus III, 32, 8; Trebellius Pollio in Triginta tyr. c. 2; Zonaras XII, 23, p. 594 ed. Bonn.; fusius Ammian. XXIII, 5, 4 et Malala XII, p. 295 sq. ed. Bonn. cf. Libanius Or. 4, p. 154, C; Or. 6, p. 185 B. Qui n. 1. Μαριάδους vocatur, ap. Ammian. l. l. audit *Mareades*; apud Malalam l. l. Μαριάδης, rectius, puto. Ammianus ita habet : *Quum Antiochiæ in alto silentio, scenicis ludis, mimus cum uxore immissus e medio sumpta quædam imitaretur, populo venustate attonito, conjunx, « Nisi somnus est, inquit, en Persæ », et reortis plebs universa cervicibus, exacerbantia in se tela declinans spargitur passim. Ita civitate incensa et obruncatis pluribus, qui pacis more palabantur effusius, incensisque locis finitimis et vastatis, onusti præda hostes ad sua remearunt innoxii, Mareade vivo exusto, qui eos ad suorum interitum civium duxerat inconsulte. Et hæc quidem Gallieni temporibus evenerunt.* Malalas ita : Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ (Βαλεριανοῦ) βασιλείας εἰς τῶν πολιτευομένων Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ὀνόματι Μαριάδης, ἐκβληθεὶς ἐκ τῆς βουλῆς κατὰ συσκευὴν τοῦ παντὸς βουλευτηρίου καὶ τοῦ δήμου (ἐλείπετο γὰρ εἰς τὰ ἵππικὰ, εἰς ὅσον δῆποτε μέρος ἐστρατήγησε, μὴ ἀγοράζων ἵππους, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἵππικοῦ δημόσια ἀποκερδαίνων), ἀπῆλθεν εἰς τὴν Περσίδα καὶ ἀπηγγείλατο τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σαπόρῃ προδίδειν αὐτῷ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν. Καὶ ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σαπόρης... καὶ παραλαμβάνει τὴν Ἀντιόχειαν... ἐν ἑσπέρᾳ καὶ πραιδύει αὐτὴν καὶ σρέφει καὶ καιεῖ αὐτὴν, χρηματιζούσης τότε τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας διτι (sic cod.; τὶδ' scr. Chihmead.; i. e. 263 p. C.; quod a vero longius abest. Corrigo δὲ τ', ar. Antioch. an. 304, 253 p. C.). Ἀπεκεφάλισε δὲ καὶ τὸν πολιτευόμενον, ὡς προδότην ὄντα πατρίδος ἰδίας. Multo probabilius est Mariadem a Syris, non vero a Sapore interfectum esse. Fides Malalæ, qui sua e Dominno chronol. affert, pæne nulla est, ut vel ex iis quæ sequuntur apud eum fabulosa de Sapore ab Antiochenis tunc interfecto intelligis. Ceterum, nisi fallor egregie, *Miriades* iste idem est cum *Cyriade*, quem Trebellius Pollio in Triginta tyrannis (c. 2) recenset, aliunde autem non novimus. Verba Pollionis hæc sunt : *DE CYRIADE. Hic patrem Cyriadem fugiens, dives et nobilis, quum luxuria sua et moribus perditis sanctum senem gravaret, direpta magna parte auri, argenti etiam infinito pondere,*

DIONIS CONTINUATIO.

1. VALERIANUS.

Persarum rex (Sapor) cum Mariadno (*Mariade*) ab urbe Antiochia stadiis ferme viginti castra metatus est.

Tum prudentior quisque civis urbe se subduxit; plebis tamen multitudo mansit, partim cum Mariadno faciens, partim etiam rebus novis delectata, qui mos stultitiæ popularis est.

Persas petiit; atque inde Sapor regi conjunctus atque sociatus, quum hortator belli Romanis inferendi fuisset, Odenatum primum, deinde Saporem ad Romanum solum traxit: Antiochia etiam capta et Caesarea (et Carris Salm.), Caesarianum nomen accepit. Atque inde vocatus Augustus, quum omnem Orientem vel virium vel audaciae terrore quateret, patrem vero interemisisset (quod alii historici negant factum), ipse per insidias suorum, quum Valerianus jam ad bellum Persicum veniret, occisus est. Neque plus de hoc historiae quidquam mandatum est quod dignum memoriae esse videatur: quem clarum perfugium et parricidium et aspera tyrannis et summa luxuries literis dederunt.

2. AIMILIANOS.

(254 p. C. Valeriani an. 1.)

* Ὅτι Αἰμιλιανὸς ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς ἔγραψε πρὸς τὴν σύγκλητον, ὅτι « Τὴν βασιλείαν ὑμῖν καταλιμπάνω, κἀγὼ δὲ στρατηγὸς ὑμέτερος πανταχοῦ ἀγωνίζομαι. »

Æmilianus hic, in Mœsia legionibus sub Gallo imp. præfectus, quum Scythis sive Gothis insignem cladem intulisset, elatus hoc successu, purpuram sumpsit, et ad Italiam occupandam properavit. Profectus contra eum Gallus, commisso prælio victus periit (253 p. C.). His relatis, Zonaras (XII, 22, p. 591), ex Nostro fonte bauriens, pergit: Ἐναρρηθεὶς δὲ οὕτως αὐτοκράτωρ ὁ Αἰμιλιανὸς ἐπέστειλε τῇ συγκλήτῳ, ἐπαγγελλόμενος ὡς καὶ τὴν Θράκην ἀπαλλάξει βαρβάρων καὶ κατὰ Περσῶν ἐκστρατεύσεται καὶ πάντα πράξει καὶ ἀγωνίσει ὡς στρατηγὸς αὐτῶν, τὴν βασιλείαν τῇ γερουσίᾳ καταλιπών. Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἐφθη πεποικηκώς, Οὐαλεριανοῦ ἐπαναστάντος αὐτῷ. Æmiliano a militibus deserto, Valerianus imperio potitur (254). Cf. de Æmiliano Euseb. Hist. Eccl. VI, 39. Auctor noster hæc narravit ad an. 254.

2. ÆMILIANUS.

Æmilianus sumpta purpura ita scripsit ad senatum: « Regnum quidem vobis permitto; ego vero ubique terrarum imperator vester bella gero. »

3. GALLIENUS.

Macrinus fisci comes et annonæ præfectus, quia pede mutilatus erat, non est in prælio (quo Sapor rex Valerianum vicit et cepit) conspectus, sed Samosatis milites exspectavit et recepit. Sapor autem misit Clebonium, virum iudicibus apud imperatorem introducendis præpositum, qui Macrinum adhortaretur, ut veniret ad Valerianum. Is autem negavit se iturum. « Quis enim, inquit, adeo insanus est, ut libertati servitutem præponat. Præterea qui me accersunt, nequaquam domini mei sunt: alter quippe est

3. ΓΑΛΙΗΝΟΣ.

(260 p. C. Galieni an. 7.)

Ὅτι Μακρίνος, κόμης τῶν θησαυρῶν καὶ ἐπεστὸς τῇ ἀγορᾷ τοῦ σίτου, ἐπειδὴ καὶ τὸν ἕνα πόδα ἐπεπήρωτο, οὐχ εὐρέθη ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλ' ἐν Σαμοσάτοις καὶ ἀπεδέχετο τοὺς στρατιώτας καὶ ἀνεκτάτο. Ὁ δὲ Σαπώρης πέμπει Κληδόνιον ἄνδρα τοὺς δικαστὰς εἰσάγοντα τῷ βασιλεῖ, ὃς πρόστρεπε Μακρίνον ἐλθεῖν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν, λέγων « Τίς τοσοῦτον μαίνεται ὥστε ἐκὼν ἀντ' ἐλευθέρου δοῦλος καὶ αἰχμάλωτος γενέσθαι; ἄλλως τε καὶ οἱ προστάττοντες ἀπελθεῖν οὐκ εἰσὶ μου κύριοι. Ὁ μὲν γὰρ πολέμιός ἐστιν, ὁ δὲ οὐδὲ ἐαυτοῦ δεσπόμενος, οὐχ ὅπως ἡμῶν (ἡμῖν Mai.). » Καὶ παρήγει καὶ τῷ Κληδονίῳ μένειν καὶ μὴ ἐπανελθεῖν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ ἔφη μὴ προδίδουσι τὴν πίστιν τοῦ γενομένου αὐτοῦ δεσπότου. Καὶ ἐπανελθὼν κατεσχέθη μετὰ τῶν αἰχμάλωτων.

ἕνα πόδα ἐπεπήρωτο] Cf. Zonar. XII, 24, p. 598: θάτερον πεπήρωτο τῶν σκελῶν. Euseb. Hist. Eccl. VII, 10. — Οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν] « Hinc ap. Euseb. VII, 53 dicitur proditor Valeriani Macrinus. Reapse autem non ivit ad Persas Macrinus, quia imperium affectabat. » Mai. De ejus rebellione præter laudatos vide Trebell. Poll. in Trig. tyr. c. 11.

4. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΜΩΡ.

(Circa 261 p. C. Gallieni an. 8.)

Ὅτι Μέμωρ Μαυρούσιος πεμφθεὶς ἐπὶ συλλογῇ καρπῶν, καινῶν πραγμάτων ἐπεθύμησεν, καὶ σπουδῆ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀναιρεῖται. Οἱ δὲ ἄρχοντες ἐμύμφοντο ὡς ἀδίκως αὐτὸν ἀναιρεθέντα. Καὶ Θεόδοτος κελευσθεὶς ἀπολογησασθαι εἶπεν, ὅτι « οὐκ ἦν πολλῆς ἀξίος καταγνώσεως Μέμωρ, ὡς ἀδύνατος ἐπιχειρῶν ὁ ἔχων τοσοῦτων ἀρχόντων περιβολὴν καὶ δύναμιν, ἀλλ' ἐκεῖνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διὰ τῆς ἐμῆς σπουδῆς καὶ βασιλικῆς προνοίας τοῦ σκοποῦ διήμαρτον. » Ἦσθεὶς ὁ βασιλεὺς τῇ

hostis, alter ne sui quidem ipsius, nedum nostri dominus est. » Quare auctor erat Clebonio, ut ipse neque maneret, neque ad Valerianum rediret. At enim hic negavit, fidem se ejus falsurum, qui dominus aliquando sibi fuisset; reversusque cum aliis illic captivis retentus est.

4. GALLIENUS ET MEMOR.

Memor Maurus ad frumentandum missus, novas res moliri cepit, statimque a militibus occisus est. Sed quum præfecti inique illum occisum quererentur, Theodotus causam dicere jussus ait admodum condemnatione dignum fuisse Memorem, quippe qui, quum tot præfectorum tutela et viribus niteretur, minime impossibilem sit rem aggressus; at vero iste consciusque ejus, inquit, diligentia mea nec non regia providentia a proposito suo depulsi sunt. Delectatus

ἀπολογία ἐκέλευσεν ὑπὲρ Μέμορος μηδένα φεύξεσθαι.

Ἔστι οἱ φαύλους ἀναχθέντες ἄνθρωποι οὐκ εἰώθασι βεβιάως τὰς φιλίας φυλάττειν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν προφάσεων μεταβάλλονται.

Nisi caecutio, legend. est : ὅτι ἦν πολλῆς... ὡς οὐκ ἀδυνάτοις κτλ. Memor ille, ex eorum numero, qui imperium sub Gallieno affectarunt, ex solo novimus Zosimo I, 38, 1 : Ἐπὶ πᾶσι τούτοις δὲ Γαλιηνὸς συνταραχθεὶς, εἰς τὴν Ῥώμην ἐπαγῆει (260), τὸν ὑπὸ Σκυθῶν ἐπαχθέντα πόλεμον διαθήσων. Ἐν τούτῳ δὲ ἐπαναστάντων αὐτῷ Μέμορος (sic ex cod. Vatican. em. Mai. vulgata Κέκροπος) τοῦ Μαυρουσίου καὶ Αὐριόλου καὶ Ἀντωνίνου καὶ ἐτέρων πλειόνων, οἱ μὲν ἄλλοι σχεδὸν ἅπαντες ὑπήχθησαν δίκη, Αὐριόλος δὲ κτλ.

Annum ad quem res pertineat, accuratius definire non habeo. De Theodoto Gallieni duce, qui Æmilianum in Ægypto (263), et Posthumium in Gallia debellavit (264 sq.), v. Trebellius Pollio in Gallieno c. 4 et in Trig. tyr. c. 21.

5. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΙΝΓΕΝΟΥΟΣ.

(261 p. C.)

1. Ἔστι ἡ τοῦ Γαλιηνοῦ γαμετὴ τοῦ βασιλέως ἀπὸ πρῶτον τῷ προσώπῳ Ἰγγενοῦ, καὶ μεταπειψαμένη Βαλεντινον, εἶπεν αὐτῷ ὅτι « Ἐγὼ τὴν σὴν προαίρεσιν οἶδα, τὸν δὲ βασιλέα ἐπὶ μὲν τῇ σῇ ἐπιλογῇ ἐπαίνῳ, ἐπὶ δὲ τῇ Ἰγγενοῦ οὐκ ἐπαίνῳ. Ἐν πολλῇ γὰρ μοι ὑπονοεῖα ἐστίν· ἀλλ' ἀντιπρᾶξει τῷ βασιλεῖ οὐ δύναμαι· ἀλλὰ σὺ ἐπιτήρει τὸν ἄνδρα. » Ἀποκρίνεται Βαλεντινὸς ὅτι « Γένοιτο μὲν καὶ Ἰγγενοῦ γνήσιον περὶ τὴν δουλείαν ὑμῶν ὀφθῆναι, ἐπεὶ τὸ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἂν παραλείψω τι πῶν εἰς εὐνοίαν δρόμων τοῦ ἡμετέρου οἴκου. »

2. Ἔστι ἐν τῷ κατὰ Ἰγγενοῦ πόλεμῳ πολλὰ καὶ τέκνα καὶ γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀνείλων, ἐπὶ τοσούτων

ὥστε τινὰ κατασχεῖν ἴδιον ἀδελφὸν παρὰ Γαλιηνῷ καὶ εἶπειν· « Ὁ βασιλεῦ, οὗτος ἀδελφὸς ἐμός ἐστι, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ κατέσχεον αὐτόν. » Ὁ δὲ νομίσας ὅτι παραιτήσασθαι αὐτὸν βούλεται, καὶ ἀπεδέξατο καὶ ἐπήνεσεν, καὶ ὑπέσχετο πολλὰ δώσειν, καὶ τὴν ἁμαρτίαν τῆς τυραννίδος συγχωρεῖν. Τὸν δὲ εἶπειν, ὅτι οὐ χρὴ τὸν ἅπασι ἀντάραντα ὄπλα βασιλέως ζῆσαι, καὶ τὸ ξίφει ἀνελεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ Γαλιηνὸς ἠγανάκτησε μὲν, πλὴν διὰ τὸ ἀδόκητον τῶν πραγμάτων συνεχώρησεν.

3. Ἔστι Κλαύδιος ἔτυχε τρωθεὶς εἰς τὸν ἀστράγαλον, καὶ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ὁ βασιλεὺς περὶ αὐτοῦ ἐπυθάνετο. Εἷς οὖν τῶν στρατιωτῶν εἶπεν ὅτι ὡς Ἀχιλλεὺς πολεμήσας γενναίως ἐτρώθη, καὶ ἐν τῷ καταγωγίῳ αὐτοῦ ἐστὶ θεραπεύμενος· ὥστε τὸν βασιλέα εἶπειν ὅτι εἰκότως καὶ εἰς τὸν ἀστράγαλον ἐτρώθη.

§ 1. Gallieni uxorem in castra maritum secutam etiam ex Zonara XII, 25, p. 601 liquet. — De Valentino aliunde non constat. Maius suspicatur fortasse eundem esse cum Valente, quem dicit Trebellius in Gallieno c. 2. — § 2. « Belli huius sævitiam immanem arguere licet etiam ex epistola quam recitat Trebellius in Ingenuo sive in Trig. tyr. c. 8. » MAI. Cf. de hoc bello Zonaras XII, 24, p. 597, et Tillemont III, p. 324 sq. — § 3. Claudium Gallieno bellorum socium fuisse colligitur ex Trebellio in Gallien. c. 7 et 5.

6. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΤΟΥΜΟΣ.

Ἔστι Γαλιηνὸς ὁ βασιλεὺς πρὸς Πόστουμον αὐτοκράτορα ἀναγορευθέντα πέμπει πρεσβευτὰς τοὺς ἐπισταμένους τὰ γεγόμενα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐροῦντας αὐτῷ ὅτι χρὴ τὰ ὄχυρα καταλαβόντας ἡσυχάζειν. Ἄλλὰ παραχώρησόν μοι εἰσελεῖν ἵνα διακριθῶμεν· καὶ ὁ κριετῶν, βασιλεῦς. Ὁ δὲ ἀντεδήλωσεν ὅτι « Οὐδὲ παραχωρῶ σοὶ ποτε ἐκὼν παρελθεῖν τὰς Ἀλπεῖς, οὔτε εἰς

hanc defensione imperator vetuit quenquam interfecti Memoris causa accusari.

Pravis consiliis utentes homines non solent firmiter amicitiam tueri, sed levibus de causis mutantur.

5. GALLIENUS ET INGENUUS.

1. Gallieni imperatoris uxor vultu Ingenui offensa est, vocatoque ad se Valentino, « Animum quidem tuum, inquit, probe compertam habeo, atque imperatoris de te iudicium laudo; non item quod Ingenuum elegerit, quia hic mihi valde suspectus est. Ceteroquin imperatori resistere nequeo; sed tu hominem observa. » Respondit Valentinus: « Utinam Ingenuus in obsequio vestro fidelis deprehendatur! Ego certe quantum in me est, nihil præmittam quod ad meam componendam erga vestram domum benevolentiam spectat. »

2. In bello adversus Ingenuum multi filios, parentes fratresque occiderunt, adeo ut quidam fratrem manu tenens Gallieno se stiterit dicens: « Hic meus, o imperator, frater est, quem bello cepi. » Gallienus existimans velle

hunc pro eo deprecari, admisit hominem commendavitque, et multa se datum, eumque de læsæ majestatis crimine absoluturum promisit. Illum vero contra dixisse ferunt, non oportere vivere qui semel arma adversus imperatorem tulisset; gladioque fratrem confodisse. Facinus moleste tulit Gallienus, sed tamen ob inopinum rerum eventum, id ratum habuit.

3. Claudius quum vulneratus in talo esset, sollicitè Gallienus imp. de eo præsentibus rogabat. Tum miles quidam ait eum fortiter ad modum Achillis pugnantem vulnus accepisse et nunc in tentorio suo curari. Ad quæ imperator, congruenter igitur, respondit, hunc quoque in talo esse vulneratum.

6. GALLIENUS ET POSTUMUS.

Gallienus imperator ad Postumum qui purpuram sumserat, misit qui res quæ ab eo gererentur rescirent, dicerentque opus esse ut ii, qui munita loca occupassent, quietem agerent. Rogabat etiam ut sibi ingressum in Gallias concederet, ut bello inter se discernere; nempe ut is qui superior

τοιαύτην ἀνάγκην εὐχόμεναι καταστῆναι, ἵνα Ῥωμαίοις πολεμήσω. » Γαλιηνὸς δὲ πέμπει πρὸς αὐτόν· « Οὐκ οὖν ἀμφοτέροι μοι μονομαχήσωμεν, ἵνα μὴ Ῥωμαῖοι ἀπολωσάνται. » Ὁ δὲ ἀντεδήλωσεν· « Ἐγὼ οὔτε μονομάχος εἰμὶ, οὔτε γέγονά ποτε· ἀλλ' ἀπολλυμένας τὰς ἐπαρχίας ταύτας ὑπὸ σοῦ ταχθεὶς διασώζειν, ἔσωσα· καὶ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἠρέθην βασιλεὺς· καὶ ἀρκοῦμαι ἄρχειν τῶν ἑκουσίων με ἐλομένων· καὶ εἴ τι δύναιμι τῇ βουλή τῇ ἑαυτοῦ καὶ τῇ δυνάμει, τούτοις βοηθῶ. »

De Postumo (*M. Cassiano Latinio Postumo*, inscr. ap. Orell. 1015 et in numis ap. Eckhel. D. N. VII, p. 458 sq.) rebelle, qui in Gallia per septem annos (260—267) imperio potitus est, v. Trebellius in Trig. tyr. c. 2 et in Gallien. c. 4; Zonaras XII, 24, p. 597 sq.; Zosimus I, 38; Tillemont. III, p. 325 sqq.; Düntzer. *Postumus u. Victorius u. Tetricus in Gallien in Rheinlænd. Jahrb.* IV, p. 45—58.

7. ΟΔΕΝΑΘΟΙ ΔΥΟ.

Ὅτι τὸν Ὀδέναθον τὸν παλαιὸν Ῥουφῖνος ἀναιρεῖ ὡς νεωτέροις ἐπιχειροῦντα πράγμασιν. Κατηγορεῖ δὲ ὁ νεώτερος Ὀδέναθος Ῥουφίνου ὡς φονεῦσαντος τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἠρώτησε τὸν Ῥουφῖνον διὰ τί τοῦτο ἐποίησεν. Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι σὺν δίκῃ τοῦτο ἐποίησε· « Καινοῖς γὰρ ἐπιχειρεῖ πράγμασι· καὶ εἶθε ἐπέτρεπες μοι καὶ τοῦτον τὸν Ὀδέναθον τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνελεῖν, καὶ παραχρῆμα τοῦτο ἐποίουν. » Ἦν δὲ ὁ Ῥουφῖνος ποδαλγὸς καὶ χειραλγὸς, παντελῶς μὴ κινήθηναί δυνάμενος. Καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς· « Ποία δυνάμει καὶ ποίῳ σώματι θαρρῶν ταῦτα λέγεις; » Ὁ δὲ ἔλεγεν· « Οὐδὲ εἰ τευχὼν ὑγιῆς ὢν πλέον τῆς νεότητός

μου, ἐδυνάμην διὰ τοῦ σώματός μου τί ποτε εἰς αὐτὸν ποιῆσαι· ἀλλὰ τῇ σῆ δεξιᾷ κελεύων καὶ διατυπῶν πάντα κατώρθουν. Καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς, ὃ βασιλεῦ, οὐ τῷ σώματί σου ἰσχύων ποιεῖς, ἀλλὰ τοῖς στρατιώταις σου κελεύων. » Καὶ ἐπήνεσε τοὺς λόγους αὐτοῦ ὁ Γαλιηνός.

De Odenatho, patre ejus Odenathi, qui Zenobiam uxorem habebat, sicuti de Rufino illo aliunde non constat.

8. ΚΥΙΝΤΟΣ.

1. Ὅτι Κύιντος ὁ Μαχρίνου υἱὸς τὸ βασιλεῖον (καὶ παραχρῆμα) ἐν Ἐμέσῃ ἐκάθητο, καὶ παραγίνεται Ὀδέναθος μετὰ πλήθους βαρβάρων, καὶ δηλοῖ αὐτοῖς ὅτι « Παράδοτε αὐτοὺς, ἢ πολεμήσατε. » Οἱ δὲ εἶπον ὅτι πᾶν ὅ τι οὖν ἠνείχοντο ὑπομένειν ἢ βαρβάρῳ ἑαυτοὺς παραδοῦναι.

2. Ὅτι Καρίνος ἐδυσχέρανεν ὥσῳτι τῶν Ῥωμαίων τὸν πόλεμον οἰκειώσατο Ὀδέναθος. Ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι· καὶ ἐκ τῶν οἰκειῶν πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο εἰς ταφήν αὐτοῦ, ἅτινα καὶ ζῶντι αὐτῷ ἐπέδειξε. Ὁ δὲ γελᾶσας ἔφη πολλῆς ἀμαθίας καὶ εὐηθείας πεπληρωσθαι τὸν ἄνδρα· ἀμαθίας μὲν, ὅτι τοὺς ἐχθροὺς ἀναιροῦμεν, τοῖς δὲ φίλοις χαρίζομεθα· ἀγνοεῖν δὲ αὐτὸς πότερον εἰς φίλους ἢ εἰς ἐχθροὺς τάξει αὐτὸν· εὐηθείας δὲ, ὅτι βούλεται περιόντα αὐτὸν καὶ αἰσθανόμενον λυπῆσαι καὶ φονεῦσαι, τελευτῶντα δὲ καὶ ἀναισθητοῦντα δωρεαῖς τιμᾶν. — Καὶ ἡ τοσαύτη εὐτυχία ταχεῖαν ἔσχε μετέπαυσι.

Κύιντος] Sic etiam Zonaras XII, 24. Trebellio Pollioni *Quietus* dicitur, rectius; nam sic in numis Romanis exaratur; in numis Alexandrinis est

discederet, postea regnaret. Respondit Postumus: « Neque te sponte sino Alpes transgredi, neque in eam necessitatem venire me opto, ut cum Romanis pugnem. » Gallienus denuo missis legatis aiebat: « Igitur ambo singulari inter nos pugna certemus, ne Romanorum caedes fiat. » Ille rursus respondit: « Ego neque sum neque fui unquam gladiator; verum has provincias, quarum salus mihi a te commissa fuerat, servavi; a Gallis autem electus sum imperator. Porro mihi satis est, si his imperem, qui me sponte elegerunt: atque his quantum consilio et viribus possum, opem fero. »

7. ODENATHI DUO.

Odenathum seniore Rufinus tanquam novis rebus studentem interemit. Quumque junior Odenathus Rufinum de caede parentis sui accusasset, imperator facinoris causam a Rufino quaesivit. Ille vero, « Utinam, inquit, copiam mihi faceres hunc quoque filium ejus Odenathum occidendi, quem illico de medio tollerem! » Porro erat Rufinus podagra chiragraque correptus, atque ab omni motu impeditus. Quamobrem ait imperator: « Quibus viribus aut cui corpori fuis haec dicis? » Ille respondit: « Ne si incolumior quidem quam olim, aetate juvenili, essem, corporis mei vi-

ribus huic unquam nocere possem: sed tua dexterâ jubens atque designans nihil non recte gererem. Nam ne tu quidem, imperator, corporis tui viribus quæ facis peragis, sed militibus tuis imperans. » Hanc Rufini orationem Gallienus laudavit.

8. QUINTUS.

1. Simulac Quintus, Macrini filius, regiam sedem Emesæ statuit, Odenathus cum barbarorum multitudine advenit, eisque denuntiavit ut vel deditionem vel pugnam facerent. Illi vero responderunt se quidvis pati malle quam in barbari manus incidere.

2. Carinus moleste ferebat, quotiescumque Odenathus pro Romanis bellum se gerere dicebat. Id intelligens Odenathus Carinum jussit occidi; et de suo patrimonio multa decrevit in funus ejus insumenda, quæ etiam viventi ille demonstravit. Carinus autem cum risu dixit inscium plane fatuumque esse Odenathum: inscium quidem, quia hostes occidimus, amicis donamus; ignorare autem Odenathum, utrum ipsum in amicorum an in hostium numero poneret: fatuum vero, quia cum viventem spirantemque cruciare et occidere vellet, eundem mortuum sensuque carentem donis honorare pararet. — Ceterum præsens fortuna citam conversionem nacta est.

Κουητος, in Nicæensibus Κυητος. — Initio fragmenti, nisi corrupta vox παραχρῆμα, legendum : τὸ βασιλεῖον ἐν Ἐμέσῃ ἐκάθητο, καὶ παραχρῆμα παραγίνεται. De re cf. Zonaras XII, 24, p. 601 : Τῆς ἤτης δὲ τῶν Μακρινῶν (patris et filii, qui frater erat Quieti) τῆς κατὰ Παιονίαν συμβάσεως (262 p. C.) ἀγγελθείσης τῷ Κύνιτῳ καὶ τῷ Βαλλίστῳ, πολλὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀπέστῃσαν πόλεων. Οἱ δ' ἐν Ἐμέσῃ διῆγον, ἔνθα [παρα]γενόμενος ὁ Ἄδενάθος καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς νικᾷ, καὶ τὸν μὲν Βαλλίσταν αὐτὸς ἀναίρει, τὸν δὲ Κύνιτον οἱ τῆς πόλεως. — § 2. Καρίνος] « Scribendum est, meo iudicio, Macrinus seu Macrianus, non Carinus; ejus postrema tempora ab Odenathi rebus absunt. Et certe Odenathus oppressurus erat Macrinum, ut ait Trebellius c. 18, nisi hic maturius e Syria discessisset. » MAI. Quod ferri nequit. Nam Macrinus (Macrianus Trebell.) ejusque filius jam in expeditione Pannonica a militibus suis interfecti erant, teste Zonara, qui ubique cum nostro consentit. Quis fuerit iste Carinus nescio.

9. ΚΑΑΥΔΙΟΣ. (269 p. C.)

1. Ὅτι τῶν Σκυθῶν ἐπὶ Κλαυδίου τὰς Ἀθήνας ἐλό-
των καὶ συναγαγόντων πάντα τὰ βιβλία καὶ βουλευθέντων
καῦσαι, ἄλλος τις ἐν αὐτοῖς φρόνιμος εἶναι νομιζόμενος
ἐκόλυσε λέγων, ὅτι περὶ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι σχολάζοντες
πολέμου ἀμελοῦσι. Τοῦτο δὲ ὡς ἀπειρος εἶπεν· εἰ
γὰρ ἤδει τὰς τῶν Ἀθηναίων καὶ Ῥωμαίων ἀρετὰς, οἵ-
τινες ἐν λόγοις καὶ ἐν πολέμοις εὐδοκίμουν, οὐκ ἂν τοῦτο
εἶπεν.

2. Ὅτι οἱ Σκύθαι πρὸς τοὺς ἐν πόλεσιν ἐγκεκλει-
σμένους ἀπέσκωπτον, ὅτι οὗτοι οὐκ ἀνθρώπινον βίον
ζῶσιν, ἀλλ' ὀρνίθων ἐν καλιαῖς εἰς τὸ ὕψος καθημένων,
καὶ ὅτι καταλιπόντες τὴν γῆν τὴν τρέφουσιν αὐτοὺς,
ἀκάρπουσι πόλεις ἐπιλέγονται, καὶ ὅτι τοῖς ἀψύχοις
θαρροῦσι μᾶλλον ἢ περ ἑαυτοῖς.

3. Ὅτι Ἀνδοννόβαλλός τις ἦν, ὃς ἀπὸ Ἐρούλλων

προσέφυγε πρὸς Ῥωμαίους. Καὶ ἦλθεν εἰς λόγους Βι-
βούλῳ (τῷ βασιλεῖ) τῶν Ῥωμαίων. Προέτρεπε γὰρ
αὐτὸν δοῦναι ἑαυτὸν τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ ἐκάλει αὐτὸν
δοῦλον φιλοδοσπότην καὶ γαστροδῆττον· καὶ ὅτι ἐλευ-
θερίαν διὰ τὸ φαγεῖν καὶ φορέσαι [κάμφορῆσαι?] ἀπί-
λεσεν. Ἐκεῖνος δὲ ἀντέλεγεν αὐτῷ· « Ἐγὼ ἐλεύθερός
εἰμι· καὶ γὰρ φίλος βασιλέως τηλικούτου εἰμι, καὶ οὐ-
δὲν μοι τῶν ἀγαθῶν λείπει· σὺ δὲ οὔτε ἐσθῆτος οὔτε
τροφῆς εὐπορεῖς. »

4. Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Σκυθῶν εὐφρανομένου
τοῦ βασιλέως καὶ ἐστύχοντος, εἰσῆλθεν Ἀνδοννόβαλλος
ἐπὶ πάντων καὶ λέγει, ὅτι « Χάριν θέλω τινά ποτε παρὰ
σοῦ αἰτῆσαι. » Καὶ νομίσας μέγα τί ποτε αἰτεῖσθαι,
ἐπέτρεψεν αὐτῷ αἰτεῖσθαι. Καὶ λέγει Ἀνδοννόβαλλος·
« Δός μοι καλὸν οἶνον, ἵνα καλέσω πάντας τοὺς τοῦ οἴ-
κου μου καὶ εὐφρανθῶ μετ' αὐτῶν. » Καὶ γελάσας ὁ βα-
σιλεὺς ἐκέλευσεν αὐτῷ δοθῆναι οἶνον· δέδωκεν δὲ αὐτῷ
καὶ ἑτέρας πολλὰς δωρεάς.

§ 1. Eadem iisdem prae verbis Zonaras XII,
26, p. 605 : Ἐπελθόντες δὲ ταῖς Ἀθήναις εἶλον αὐτάς·
καὶ συναγαγόντες πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει βιβλία, καῦ-
σαι ταῦτα ἠβούλοντο. Εἷς δὲ τις τῶν συνेतῶν παρ' αὐ-
τοῖς δοκούντων ἀπεῖρξε τοὺς δημοφίλους τοῦ ἐγγχειρήμα-
τος, φάμενος ὡς περὶ ταῦτα οἱ Ἕλληνες ἀσχολούμενοι
πολεμικῶν ἀμελοῦσιν ἔργων καὶ οὕτως εὐγείρωται γί-
νονται. — § 3. Βιβούλῳ τῷ βασιλεῖ.] « Num
pro Bibulo scribendum est bajulus (nempe lecti-
carius), ita ut graecus textus latinitate sit infectus;
Herulus autem ille non cum Bibulo Cæsare, sed
cum Claudii Gothici bajulo loquatur? Atqui in co-
dicis quoque margine lemma rubricatum est περὶ
βιβούλου τοῦ βασιλέως. Neque tamen lemma suspi-
cionem erroris excludit. » MAI. Ut de bajulo co-
gitaret, movisse Maium videtur vox φορέσαι, quam
vertit bajulando. Quod non est probabile. Aut
scrib. ἐμφορῆσαι, aut eodem sensu barbarus noster
usurpavit vocem φορέσαι. Fortasse fuit ἦλθεν εἰς λό-
γους εὐνούχῳ vel δούλῳ vel τριβούνῳ τινὶ βασιλέως,
vel Βιβούλῳ τῷ ** τοῦ βασιλέως.

9. CLAUDIUS.

1. Quum Athenas, regnante Claudio, Scythæ occupavis-
sent, conquisitosque omnes libros crematuri essent, quidam
inter eos prudentior ceteris creditus, rem inhibuit. Dicebat
enim fore ut Romani, dum libris occuparentur, bellum ne-
glicerent. Hoc autem ut rudis dixit : nam si novisset Athe-
nienium et Romanorum virtutes, qui literis et armis æque
claruerunt, haud ita esset locutus.

2. Scythæ urbium incolas irridebant, quod hi non homi-
num sed avium vitam agerent, quæ nidos sublimiter sus-
pensum habitant; et quod altricæ terra relicta, steriles urbes
praoptarent, quodque rebus potius inanimis quam sibi
confiderent.

3. Andonoballus quidam ab Herulis ad Romanos trans-
fugiens venit in colloquia cum Bibulo, Romanorum impe-

ratoris (ministro), qui hortabatur illum ut imperatori se
traderet. At is contra appellabat Bibulum servili animo præ-
ditum ventriculo adesitum, qui nimirum libertatem edendo
et ingurgitando amississet. Ille vero respondit : « Immo
ego sum liber; nam tanto principi carus sum, nullaque
re bona destitutor; tibi vero neque vestis neque cibi affa-
tum est. »

4. Post victoriam de Scythiis relatam dum imperator læ-
titiæ indulget et convivatur, ingressus est coram omnibus
Andonoballus, aitque velle se beneficium ab illo petere.
Imperator existimans magnum fortasse aliquid petiturum,
nihilominus indulsit ei, ut peteret. Tum Andonoballus,
« Da mihi, inquit, vinum optimum, ut, necessariis meis
omnibus convocatis, una oblecter. » Ridens imperator jus-
sit ei vinum suppeditari, tum et aliorum munerum copiam
addidit.

10. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ. (270.)

1. Ὅτι Αὐρηλιανὸς βασιλεύσας καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἐν λόγῳ ἐν Ῥαβέννῃ βουλὴν ἐποιεῖτο, πῶς χρὴ βασιλεύειν αὐτόν· ἐβούλετο γὰρ μετὰ θάνατον Κλαυδίου εἶς ὃν ἔπραττεν μείζων ἐκείνου φαίνεσθαι. Εἷς δὲ τῶν ἐκ τῆς συγκαλήτου εἶπεν αὐτῷ· « Ἐὰν θέλῃς καλῶς βασιλεύσαι, χρυσῷ καὶ σιδήρῳ σεαυτὸν δούρωσον· κατὰ μὲν τῶν λυπούντων σε, σιδήρῳ· πρὸς δὲ τοὺς θεραπεύοντας, χρυσῷ. » Καὶ πρῶτος τῆς κακῆς τῆς (κακίστης? οἰκείας Ζον.) συμβουλῆς ταύτης αὐτὸς ὁ συμβουλεύσας ἀπήλαυσε.

2. Ὅτι Ἀλβίνος γέροντων ὧν ἐνόσει τὴν ἐπὶ θάνατον· εἰσελθὼν δὲ τις ἐπυνθάνετο αὐτὸν πῶς διακείται; Ὁ δὲ εἶπεν· « Εἰ μὲν σώζεται ἡ πατρίς, κακῶς· πάντως γὰρ ἀποθνήσκω· εἰ δὲ μὴ σώζεται, καλῶς· ἐγὼ γὰρ φθάνω ἀποθανῶν πρὶν μάθω τὸν ὄλεθρον τῆς πατρίδος· καὶ τοῦτου μείζων ἀγαθὸν οὐ ζητῶ. »

3. Ὅτι Αὐρηλιανὸς μαθὼν ἐν Πλακεντία εἶναι μοῖραν τῶν βαρβάρων, ἐδήλωσε αὐτοῖς ὅτι « Εἰ μὲν θέλετε πολέμησεν, ἰδοὺ ἐτοιμὸς εἰμι· εἰ δὲ τὰ βελτίονα λογιζέσθε παραδοῦναι ἑαυτοὺς, δέχομαι ὑμᾶς ὡς δεσπότης ὑμῶν. » Οἱ δὲ ἀντεδήλωσαν ὅτι « Ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν δεσπότην· καὶ αὐρίον ἐτοίμασον σεαυτὸν, καὶ μανθάνεις ὅτι πρὸς ἐλευθέρους πολεμῆις. »

4. Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἐν τῷ πολιορκεῖν τὰ Τύανα εἰρήκει τοῖς στρατιώταις ὅτι « Ἐὰν εἰσελθόμεν, μηδὲ κύνα ἐάσητε. » Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν ἀπηγόρευσε τοῖς στρατιώταις μήτε φονεῦσαι μήτε διαρπάσαι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ θυμούμενοι οἱ στρατιῶται ὅτι « Ἄ ὑπέσχου, ἐπίτρεψον ἡμῖν ποιῆσαι. » Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· « Ἀληθεύετε ὅτι ἐγὼ εἶπον· ἀπέλθετε, κύων μὴ εὐρεθῆ ἔν τῃ πόλει ταύτῃ, ἀλλὰ πάντας φονεύσατε. » Καὶ ἔπεμψε καὶ τοὺς τριδούρους καὶ τοὺς στρατιώτας, καὶ πάντας

τοὺς κύνας ἐφόνευσεν· ὥστε εἰς γέλωτα ἐλθῆναι (ἐκλυθῆναι?) τὸν θυμὸν τοῦ στρατεύματος. Καὶ μετὰ ταῦτα συγκαλέσας αὐτοὺς εἶπεν ὅτι « Ἡμεῖς ὑπὲρ τοῦ ἐλευθερωῖσαι τὰς πόλεις ταύτας πολεμοῦμεν· καὶ ἐὰν μέλλωμεν πραιδεῦναι αὐτάς, οὐκέτι ἡμῖν πιστεύουσιν· ἀλλὰ μᾶλλον τὴν πράξιν τῶν βαρβάρων ζητήσωμεν, καὶ τοιούτων (τούτων?) ὡς ἡμετέρων φεισώμεθα. »

5. Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἐπέμψε πρεσβευτὰς πρὸς Ζηνοβίαν προτρέπων αὐτὴν ἐνδοῦναι τελεῖν ὑπ' αὐτόν. Ἡ δὲ ἀντεδήλωσε ὅτι « Ἐγὼ οὐδὲν μέγα ἐβλάβην· οἱ γὰρ πεσόντες ἐν τῷ πολέμῳ σχεδὸν πάντες Ῥωμαῖοί εἰσιν. »

6. Ὅτι Αὐρηλιανὸς πειραθεῖς ποτε στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως, ἔλεγεν ἀπατάσθαι τοὺς στρατιώτας, εἰ ἐν ταῖς αὐτῶν χερσὶ τὰς μοίρας εἶναι τῶν βασιλέων ὑπολαμβάνουσιν. Ἐφασκε γὰρ τὸν θεὸν διορησάμενον τὴν πορφύραν (καὶ ταύτην ἐπεδείκνυ τῇ δεξιᾷ) πάντως καὶ τὸν χρόνον τῆς βασιλείας δρῆσαι. Καὶ οὐ πρότερον ἀπέστη πρὶν ἂν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς στάσεως πεντήκοντα ἐξεδίκησεν.

§ 1. Eadem Zonaras XII, 27, p. 606 : Αὐρηλιανὸς τῆς βασιλείας ἐπιβεβηκὼς Ῥωμαίων ἤρετο τοὺς ἐν τελείῃ δπως βασιλεύειν χρεῖται. Ὡν εἷς εἶπεν αὐτῷ ὡς « Ἐὰν βούλῃ βασιλεύσαι καλῶς, χρυσῷ σε δεῖ καὶ σιδήρῳ περιφράσαι σεαυτὸν· κατὰ μὲν τῶν λυπούντων κεχρημένον σιδήρῳ, τοὺς δὲ γε (σε?) θεραπεύοντας χρυσῷ ἀμειβόμενον. » Ὁς πρῶτος, ὡς λέγεται, τῆς οἰκείας ταύτης ἀπώνατο συμβουλῆς, μετ' οὐ πολὺ τοῦ σιδήρου πειραθεῖς.

§ 2. « Sine dubio hic est M. Nummius Albinus, qui consul iterum processit an. 263; de quo exstat nota illa philologis inscriptio apud Reinesium p. 465 : M. NUMMIO ALBINO V. C. QUÆSTORI CANDIDATO PRÆTORI URBANO COMITI DOMESTICO ORDINIS

10. AURELIANUS.

1. Aurelianus ad imperium evectus, coacto Ravennæ concilio hominum quotquot erant fama clarorum, de modo regnandi deliberabat. Quippe avebat post obitum Claudii major illo videri rebus gerendis. Tunc de concilio unus, « Si vis, inquit, bene regnare, auro et ferro te communi; adversus nimirum molestos ferro, erga obsequentes auro. » Is autem qui pravum hoc consilium dederat, primus illud expertus est.

2. Albinus senex et letali morbo decubens homini ad se ingresso rogantique quomodo se haberet, « Si salva, inquit, patria est, equidem male pereō; sin illi secus evenit, bene: ego enim moriar priusquam patriæ excidium intelligam. Atque hac majorem nullam felicitatem exquiro. »

3. Aurelianus edoctus partem barbarorum Placentiam occupare, significavit illis: « Si pugnare avetis, in ego paratus sum; sin meliora consilia capitis, nempe ut vosmet dedatis, recipio vos ut dominus vester. » Illi responderunt: « Nos dominum non habemus; et mane quidem esto paratus, ut te cum viris liberis pugnare cognoscas. »

4. Aurelianus in Tyanorum obsidione militibus prædixit

rat, fore ut illuc ingressi ne canem quidem incolumem esse sinerent. Mox urbe expugnata militibus edixit ne occiderent neve diriperent. Illi indignati postulabant ab eo ut quod ante promisisset, nunc iis facere concederet. Is autem, « Vere, inquit, narratis, quod ita dixerim: Pergite porro; canis nullus hac in urbe superstit, sed omnes occidite. » Immissis ergo tribunis et militibus, canes occisione delevit, ita ut ira exercitus in risum soluta sit. Idem postea concione vocata, « Nos, inquit, pro his urbibus liberandis præliamur; quas si prædari maluerimus, fide in postremum apud ipsas carebimus. Quin potius prædam e barbaris petamus; his autem urbibus seu rei nostræ parcamus. »

5. Aurelianus missis ad Zenobiam legatis hortabatur eam, ut sui demum deditionem faceret. Illa vero respondit: « Haud ego magnopere detrimento affecta sum: nam qui occiderunt in prælio, plerique omnes Romani sunt. »

6. Aurelianus seditione militari aliquando appetitus dixit falli milites, qui regum fata in sua se potestate habere putarent. Quippe deum, qui dator sit purpuræ (quam utique dextera prætendebat), etiam annos regni definire. Neque prius destitit, quam in quinquaginta seditionis principes animadvertisset.

PRIMI ET CONSULI ORDINARIO ITERUM NUMMIUS SECUNDUS EJUS F. » ΜΑΙ. — § 3. « De Aureliano ad Placentiam primum victo a Marcomanis, mox eorundem victore (270), legis Vopiscum c. 21, Aurel. Victorem Epit. c. 35. » ΜΑΙ. — § 4. Eadem narrat Vopiscem in Aurel. c. 22 (272 p. C.).

11. ΠΡΟΒΟΣ. (282.)

Ἔστι πρὸς ἀνταρσίαν ἐλθόντος Κάρου ἐβουλεύσατο ὁ Πρόβος τί δεῖ ποιῆσαι αὐτόν. Καὶ πάντων σιωπώντων, Μαρτινιανὸς τις χιλιάρχος παρρησιασάμενος πολλὰ ἐνεκάλει αὐτῷ, ὡς διὰ τὸν ὄκνον αὐτοῦ τῶν πραγμάτων ἀπολλυμένων· καὶ πρότερον αὐτὸν παραχρῆμα κινῆσαι καὶ ἐξελθεῖν εἰς πόλεμον καὶ ἀπαντῆσαι τῷ τυράννῳ.

Nihil de Caro rebellante Vopiscum in Vita Probi. Idem tamen in Vita Cari, c. 6 : *Hic (Carus) igitur... praefectus praetorii a Probo factus tantum sibi apud milites amoris locavit, ut interfecto Probo tanto principe, solus dignissimus videretur imperio. Non me preterit suspicatos esse plerosque, et eos in fastos retulisse Cari factione intererunt Probum; sed neque meritum Probi erga Carum, neque Cari mores id credi patiuntur: simul quia Probi mortem et acerrime et constantissime vindicavit. Unicus testis qui disertius quid de his tradit, Zonaras est lib. XII, 30, p. 610 : Γέγονε δὲ κατ' αὐτοῦ (Πρόβου) καὶ ἄλλη τις ἐπανάστασις. Μέρους γὰρ τῆς Εὐρώπης ὁ Κάρου ἀρχὸν ἔγνω τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας βουλευομένους ἀνειπεῖν αὐτὸν αυτοκράτορα, καὶ τοῦτο τῷ Πρόβῳ ἐδήλωσε, δεόμενος ἐκείθεν ἀνακληθῆναι. Ὁ δὲ οὐκ ᾔθελεν ἀφελέσθαι αὐτὸν τὴν ἀρχήν. Περιστάντες οὖν οἱ στρατιῶται τὸν Κάρου καὶ ἄκοντα καταδέξασθαι τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐβιάσαντο, καὶ αὐτίκα σὺν αὐτῷ εἰς Ἰταλίαν ὠρμήκεσαν. Καὶ ὁ Πρόβος τοῦτο μαθὼν στρατεύμα ἐπεμψε σὺν ἄρχοντι ἀντιστῆναι αὐτῷ. Ἦδη δὲ πλησιάσαντες οἱ πεμφθέντες τῷ Κάρῳ, δεσμήσαντες τὸν ἄρχοντα ἑαυτῶν, κάκεινον καὶ*

ἑαυτοὺς τῷ Κάρῳ παραδεδόκασι. Ὁ δὲ Πρόβος ὑπὸ τῶν οἰκείων δορυφόρων ἀνήρητο, μαθόντων τὴν τῶν στρατιωτῶν πρὸς Κάρου προσχώρησιν.

12. ΚΑΡΟΣ. (283 p. C.)

Ἔστι ἅμα τῇ ἀναγορεύσει λέγουσιν εἰρηκέναι τὸν Κάρου ὅτι ἐπὶ κακῷ Περσῶν εἰς τὴν βασιλείαν ᾗλθεν.

13. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.

1. Ἔστι ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀναγορεύσει ὁ Διοκλητιανὸς, τὰ τότε σεβόμενα θεῖα μαρτυρόμενος, ἔλεγεν μὴ διὰ τῆς βασιλείας ἐφίεσθαι Καρίνον ἀνελεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐλεεῖν τὴν πολιτείαν.

2. Ἔστι τὸ πολλὰ πράττειν ἀντικλιματήρων καὶ κινδύνων πολλῶν αἰτιον γίνεται.

3. Ἔστι ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει τάναντία μᾶλλον ἐπίσταται φέρειν, ἢ μέτρον ἐν ταῖς εὐτυχίαις φυλάττειν.

4. Ἔστι καὶ διὰ τὸ [διὰ τοῦτο?] τιμῆς αὐτὸν ἀθανάτου (τε) τετυχηκότα χρῆναι μεμνησθαι ὅτι θνητός ἐστι καὶ τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν οὐκ ἀλλότριος.

5. Ἔστι Λούκιος Ὀκτάβιος εἰς δεῖπνον κληθεὶς θριάμβου, καὶ ἀποκληθεὶς ἀπήγγειλεν ἑαυτὸν εἰς τὸ συμπόσιον ἤξειν εἰ μὴ ὡς οἶοντε κάλλιστα μέρη αὐτῷ πεμφθεῖν.

6. Ἔστι Διοκλητιανὸς, ὄψεώς τις ἐν ὕπνῳ πολλὰ αὐτὸν ἐνοχλοῦσας, ὥστε ἀρχὴν ἐγχερῆσαι τι, ὅν γε ὀνομαστὴ ἢ ὄψις ἐσήμανεν, ὑπονοήσας εἶναι τοῦτο ἐκ γοητείας, ἐν τινὶ ἡμέρᾳ μετακαλεσάμενος αὐτὸν, τοῦτο μόνον ἔφη πρὸς αὐτόν· « Δέξαι ἀρχὴν ἣν καθ' ἐκάστην νύκτα αἰτεῖς παρ' ἐμοῦ, καὶ μὴ φθονήσης τῷ βασιλεῖ τῆς ἐκ τοῦ ἡσυχάζειν θεραπείας. »

§ 1. Τὰ τότε σεβόμενα θεῖα [« Hinc cognoscimus historicum Christianum. » ΜΑΙ. — Καρίνον ἀνελεῖν] Zonaras XII, 30, p. 612 : Θάτερος μέντοι τῶν Κάρου υἱῶν ὁ Καρίνος εἰς Ῥώμην διαίχων

11. PROBUS.

Caro rebellante deliberabat in concilio Probus quid ageret. Cunctis silentibus, Martinianus quidam tribunus libera fiducia cepit Probo graviter exprobrare, quod ob ejus signitiam republica interiret: impulitque eum ut confestim arma moveret, bellum susciperet, tyrannoque in acie occurreret.

12. CARUS.

Quum purpuram sumsit Carus dixisse fertur factum se imperatorem ad Persarum exitium.

13. DIOCLETIANUS.

1. Imperium capessens Diocletianus deos tunc cultos testans, non regni obtinendi causa se dixit optare necem Carini, sed quod miseretur reipublicae.

2. Multorum negotiorum susceptio causa fit infelicitum climaticorum atque periculorum.

3. Humanæ naturæ est adversa facilius ferre quam modestiam servare in rebus prosperis.

4. Propterea eum, etsi immortales consecutum honores, meminisse tamen debere se mortalem esse et ab humanis casibus non alienum.

5. L. Octavius ad triumphalem cœnam invitatus, deinde rogatus ut venire supersedeat, nuntiavit se convivio interfuturum, nisi honoratior, ut par esset, partes sibi mitterentur.

6. Diocletianus, spectro quodam in somnis eum perturbante, ut imperium cuidam traderet, qui nominatim a spectro designabatur: suspicatus hoc accidere ex praestigio, quadam die vocato ad se illo homine, hoc tantum dixit: « Accipe imperium, quod me singulis noctibus poscis, neque invidias imperatori quietis gratiam. »

χαλεπὸς τοῖς Ῥωμαίοις ἐτύγχανεν, ἀσελγῆς γενόμενος καὶ ὤμδος καὶ μνηστικός· ὃς ὑπὸ Διοκλητιανοῦ εἰς Ῥώμην ἐπιδημήσαντος διεφθάρη. — § 5. » Ergone consul erat L. Octavius? Nam Valerius Maximus II, 8, 6 de cœna triumphali ait : *Moris erat ab imperatore triumphum ducturo consules invitari ad cœnam, deinde rogari ut venire supersedeant, ne quis eo die, quo ille triumpharet, majoris in eodem convivio sit imperii.* Hæc autem narratio ceu hic locum habeat non video, atque obiter ex occasione nescio qua interpositam arbitror. » MAI. Interposuit hæc auctor de triumpho agens, quem Diocletianus egit (303 p. C.), paullo antequam imperio se abdicaret. Zonaras quoque (XII, 32, p. 618) et Joannes Antiochenus (fr. 167) ea occasione nonnulla de origine triumphi narrationi suæ intexunt. — 5. μεταχαλεσάμενος αὐτὸν] Intellige Constantium Chlorum.

14. ΛΙΚΙΝΙΟΣ.

Ἔστι Λικίνιος τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἐν οἷς ὁ Κωνσταντῖνος τὴν τῶν Σαρματῶν νίκην ἐτύπωσεν, οὐ προσεδέχετο, ἀλλ' ἀναγωνεύων αὐτὰ εἰς ἐτέρας μετέφερε χρήσεις, οὐδὲ ἄλλο τοῖς περὶ τοῦτο μεμφομένοις ἀποκρινόμενος, ἢ ὅτι οὐ βούλεται βάρβαρον ἐργασίαν ἐν τοῖς συναλλάγμασι τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀναστρέφειν.

2. Ἔστι Κρίσπου τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου μεγάλα ἐφάνησαν ἀνδραγαθία, καὶ πολλάκις Λικίνιος ὑπ' αὐ-

14. LICINIUS.

1. Licinius aurea numismata, in quibus Constantinus suam de Sarmatis victoriam excuderat, non recipiebat, sed confans ea in alios usus convertebat; nihil aliud iis qui id reprehenderent dicens, nisi quod nollet barbaricum opus in sui imperii negotiationibus versari.

2. Crispi Constantino geniti egregie facta claruerunt, victusque ab eo sæpe Licinius æger Homericos illos versus citabat :

O senex, te valde vexant juvenes bellatores,
Tuusque vigor languet, teque senium invasit.

3. Tiberius retulerat ad senatum, ut deus decimus tertius

τοῦ ἡττηθεῖς, ἀχθόμενος τὰ Ὀμηρικὰ (Π. 8, 102) ταῦτα ἔλεγεν ἔπη·

Ἔ γέρον, ἢ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σὴ τε βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἰκάνει.

3. Ἔστι Τιθήριος ἀνήγγελλε ἐπὶ τὴν σύγκλητον, ὥστε τὸν Χριστὸν τρισκαίδέκατον θεὸν εἶναι· ἢ δὲ σύγκλητος οὐκ ἀπεδέξατο, ὥστε καὶ τινα ἀστειόμενον εἰπεῖν, ὅτι τρισκαίδέκατον οὐδέξεσθε, καὶ πρῶτος ἐρχεται.

§ 1. De his numis cum inscriptione SARMATIA DEVICTA (an. 322) v. Eckhel. D. N. VIII, p. 87. De re v. Zosimus II, 21. — § 2. De Crispi contra Licinium rebus gestis v. Zosim. l. l. Eusebius H. Eccl. X, 9.

15. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ἔστι Κωνσταντῖνος ἐβουλεύσατο πρῶτον ἐν Σαρδικῇ μεταγαγεῖν τὰ δημόσια· φιλῶν τε τὴν πόλιν ἐκείνην συνεχῶς ἔλεγεν· « Ἡ ἐμὴ Ῥώμη Σαρδικὴ ἐστίν. »

2. Ἔστι Κωνσταντῖνος τὰ τῶν πρότερον βεβασιλευκότων ἔργα καλύψαι θέλων, τούτων τὰς ἀρετὰς ἐπώνυμοις τισὶν ἐκφαυλίξεν ἐσπούδαζεν. Τὸν μὲν γὰρ Ὀκταβιανὸν Αὐγουστον κόσμον τύχης ἐκάλει, τὸν δὲ Τραϊανὸν βοτάνην τοῦ χιτοῦ, Ἀδριανὸν δὲ ἐργαλεῖον ζωγραφικόν, Μάρκον δὲ καταγέλαστον, Σεβῆρον***.

§. 1. Cf. Zonaras XIII, 13. — § 2. « Desunt paginæ duæ usque ad finem quaternionis, quibus in paginis res Constantini et fortasse etiam Constantii excerptas posuerat eclogarius. » MAI.

Christus fieret. Recusante senatu, lepide dixit quidam : « Quem decimum tertium non admittitis, is primus veniet. »

15. CONSTANTINUS.

1. Constantinus principio consilium ceperat sedem regni in urbem Sardicam transferendi; captusque ejus urbis amore semper iterabat : « Roma mea Sardica est. »

2. Constantinus decessorum suorum res gestas obscure studens, horum virtutes jocularibus quibusdam epithetis vilipendere studebat. Scilicet Octavianum Augustum fortunæ mundum appellabat, Trajanum herbam parietariam, Hadrianum pictoriam officinam, Marcum ridiculum, Severum***.

MENANDER PROTECTOR.

De Menandro Protectore quæ comperta habemus paucissima brevi Niebuhrius l. l. p. xxii exponit hunc in modum : « Menander, Euphratæ filius, Constantinopolitanus, in juventute legum studio sese dederat : sed quoniam a causidicorum munere animus abhorrebat, ad segnitium delapsus, in circo factionumque furoribus patrimonium effudit; tandem vero a necessitate ad meliora compulsus, quum a Mauricio imperatore literatos homines splendidis præmiis ornari videret, se in hoc genere experiri statuit. Itaque historiam Agathæ continuare sibi proposuit : quod ab adventu Catrigurorum Hunnorum in Thraciam, quos Belisarius repressit, annoque 558, usque ad excessum Tiberii imperatoris, an. 582, perfecit. Protectoris cognomen, quo ab illustri poeta Attico discriminatur, indicat eum cohortibus prætorii imperatoris adscriptum fuisse : quæ tamen illo ævo æque ac scholarii fictam tantummodo exercebant militiam (Procop. Anecd. 24, p. 71). In scribendi genere prorsus simia Agathæ est; ridendus quoties sententiarum acumine aut verborum elegantia se ostentare cupit : verumtamen in rebus gestis referendis bonus auctor; circa populorum mores terrarumque longin quarum situm et peregrinantium itinera admodum curiosus et fide dignus. Ejusdem Agathæ imitatione etiam epigrammata componere tentavit (v. fr. 35 a). Quæ supra de ejus origine ac juventute dixi, ea omnia ipse in præmio historici tradiderat (fr. 1.) » — Præter Suidam mentionem ejus facit Constantinus Porphyrog. De them. I, 2, p. 18, et Theophylactus Simocatta Hist. I, 3 (v. fr. 66), qui Menandrum nostrum continuavit.

ARGUMENTUM.

FR. 1. 2. Ex Proëmio. — 3. Persarum et Romanorum de Lazica regione certamina in tempus componuntur, pactis induciis. Justinianus Hunnos Utiguros ad bellum Hunnis Catriguris inferendum excitat (558). — 4. Avars per Zandichum legatum a Justiniano annua stipendia et regionem sibi postulant. Imperator senex, non vi sed arte Avars a finibus imperii removere statuit (558). — 5. Justinianus Avarum legationem donis demulcet, missoque Valentino iis persuadet, ut contra Hunnices gentes bellum suscipiant. Avars Utiguros, Salos, Sabiros vincunt. — 6. 7. Avars Mezameorum, Antarum gentis legatum, occidunt, Anta-

rumque regionem vastare pergunt. — 8. Ammigus, dux Francorum, semper se hostem Romanorum fore declarat (561). — 9. Justinianus Avarum legatos novas sibi sedes petentes Byzantiæ detinet. Hinc Romanorum et Avarum inimicitia (562). — 10. Silzibulus s. Dizabulus, Turcorum dux, contra Ephthalitas bellum gerit. Quo absoluto, in Avars arma movenda statuit. Catulphi Ephthalitæ dictum. Sententiæ. — 11. Petrus Patricius, Justiniani legatus, et Jesdegusnaph, Zichus a Chosroemissus, in confiniis utriusque imperii congressi de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda agunt. Fœderum capita singula recensentur. Quum vero Suaniam provinciam poscenti Romano nequam concederet legatus Persarum, Petrus ad Chosroem ipsum proficiscitur, ut ab eo æquiores condiciones impetret. Ejus cum Chosroem colloquia (562). — 12. Petri Patricii uberior historia de legatione ipsius ad Chosroem laudatur. — 13. Petrus de Suania nihil obtinet. Pace composita, Byzantium redit, ubi mox diem obit. — 14. Justinus Avarum condiciones superbe respuit (565). — 15. Justinus imperio potitus Joannem legatum ad Chosroem mittit, qui de reddenda Suania ageret; verum is infecta re Byzantium redit (565). — 16. Joannes ob rem male gestam honoribus exiit. — 17. Zichus, et post Zichum in itinere mortuum Mebades a Persarum rege legatus Byzantium mittitur : neque ipse neque Saracenorum legati, quorum causam Mebades apud imperatorem agit, quæ cupiunt impetrant (566). — 18. Turcorum legati a Persis sprete Byzantium proficiscuntur ad commercia cum Romanis petenda (568). — 19. Zemarchi legatio ad Turcos (568). — 20. Descriptio itineris ejus et congressus cum Dizabulo, Turcorum duce. — 21. 22. Zemarchus a legatione ad Turcos rediens magnis itineris difficultatibus et periculis laborat. — 23. Avars, commeatus inopia laborantes, a Francis, quibuscum fœdus iniierant, sustentantur. — 24. Longobardorum legati Avars contra Gepidas et Romanos sollicitant. — 25. Longobardi quum fœderis condiciones ab Avaribus propositas non admittendas ducerent, a Romanis auxilia petunt. — 26. Bajanus, Avarum Chaganus, Sirmium obsessurus, legatos Romanorum in vincula conjicit (568). — 27. Idem post multas disceptationes cum Bono, Romanorum duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit (568). — 28. 29. Targitius, Avarum legatus, Sirmium op-

pidum et pecunias sibi tradi petens, superbe a Justino dimittitur (568 s. 569). — 30. Sententiæ. Avarum jactantiam nihil curant Romani. — 31. Bonus, Romanorum dux, Avarum strategema eludit. — 32. Turci Justinum ad bellum cum Persis renovandum incitant (570). — 33. Justinus nullas Avarum condiciones admittit (570). — 34. Pax componitur inter Romanos et Avars (570). — 35. Avarum legati a latronibus expilati res suas a Tiberio repetunt (570). — 35. De Persarum defectione. Isaozita Christiani nex. Procopii laudes. — 36. Sebochthes legatus a Chosroo ad Justinum missus ad fœdus inter Persas et Romanos instaurandum (571). — 36. Nisibis a Marciano obsessa (572). — 37. Jacobus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiæ Augustæ tradit (575). — 38. Zacharias medicus a Sophia imperatrice ad Chosroem missus annuas inducias cum Persis componit (575). — 39. Trajanus post Zachariam missus quinque annorum inducias paciscitur (576). — 40. Quas quum Tiberius accipere detrectet, Persæ in fines Romanorum incursiones faciunt. — 41. Legatio Theodori, Bacchi filii, ad Chosroem, quem in Armenia belligerantem comitatur. — 42. Sabiolorum et Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio Cæsare. — 43. Valentinus, Romanorum ad Turcos legatus, a Turxatho, duce eorum, contumeliis afficitur (576). — 44. Sententiæ. — 45. Turci bellum Romanis inferunt (576). — 46. Romanorum et Persarum legati in confiniis utriusque imperii conveniunt (577). — 47. Zacharias et Mebodes de pace inter Romanos et Persas restituenda agunt; sed Persarum Armenia et Iberia cedunt, sed Daras oppidum a Persis sibi reddi poscunt (577). Slavini in Thraciam irrumpunt (578). — 48. Bajanus Avarum dux a Tiberio Cæsare instigatus cum magno exercitu in sedes Sclavinorum irrumpit (578). — 49. Tiberius Cæsar pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (578). — 50. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum cum Romanis renovat (578). — 56. Persæ ex improviso castellum Romanorum expugnant (578). — 55. Tanchosdro in fines imperii Rom. impetum facit (578). — 53. De eodem Tanchosdro. — 54. Zacharias

ad Chosroem et Pherogdathes ad Tiberium de pace legati mittuntur (579). — 55. Zacharias et Theodorus cum æquis pacis conditionibus ad Persas missi, ab Hormisda, post Chosroem Persarum rege, indigne excepti, infectis rebus domum revertuntur (579). — 56. Mauricius dux Orientis creatur (579). — 57. Mauricius Chlomonon, Persarum oppidum, obsidione premit (580). — 58. Idem disciplinam militarem corrigere instituit. — 59. Romanorum adversus populos vectigales injustitia, antequam Mauricius exercitui præfectus esset, Mauricius in Iberia rem infeliciter gerit. — 60. Zacharias iterum a Tiberio ad pacem componendam in Persiam missus in confiniis cum Andigano, legato Persarum, convenit; sed longis disputationibus nihil efficitur (580). — 61. Sententiæ. — 62. Tiberius ut Italiam adversus Longobardos tueatur, multos eorum donis in partes suas traducit (580). — 63. Bajanus, dux Avarum, usque ad Sirmium progressus, Savum trajicere conatur, bellum contra Sclavinos præterdens (580). — 64. Idem a Tiberio ut Sirmium sibi concedatur, postulat. — 65. Theognis, dux Romanorum, Sirmium fortiter obtinet. — 66. Romani Sirmium Bajano dedere coguntur (581).

TA META AΓΑΘIAN.

I.

EX PROOEMIO LIBRI PRIMI.

Suidas: Μέγανδρος Προτίκτωρ, ιστορικός, δε λέγει περί εαυτοῦ· α' Ἐμοὶ πατὴρ Εὐφρατᾶς ἐκ Βυζαντίου δρωόμενος ἦν· οὗτος δὲ οὖν ἤκιστα τῆς τῶν λόγων μετείληχε παιδείας· Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ὦν?) μοὶ δρόγνιος, τῆς πρὸς τὸν νόμον ἀπογευσάμενος παιδείας, εἶτα ἀφηνίασε τῆς περὶ ταῦτα σπουδῆς· ἀλλ' ἔγωγε οὐτι χρῆναι ὄφειμην μὴ καὶ νόμοις διμιλῆσαι, καὶ ἐς τέλος ἰκέσθαι τῶν πόνων· καὶ δὲ ἀφικόμεν, ὥς μοι ὑπῆρχε δυνατόν. Ἡκιστα δὲ ἐχρησάμην τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἐπιτηδεύματος· οὐ γὰρ μοι θυμῆρες ἦν ἀγωνίζεσθαι δίκας, οὔτε μὴ ἐν τῇ βασιλείᾳ στοᾶ θαλίειν, καὶ δεινότῃτι λόγων τὰς τῶν ἐντυγχανόντων οἰκειοῦσθαι φροντίδας. Καὶ τὰ σπουδαῖα τοιγαροῦν παρὲς καὶ τὰ χεῖριστα ἐλόμενος, κεληνῶς περιενόστουν· καὶ μοι καταθύμιοι ἦσαν οἱ τε θόρυβοι τῶν χρωμάτων καὶ οἱ ἀμιλλητήριοι

CONTINATIO HISTORIÆ

AGATHLÆ.

1.

Menander Protector, historicus, de se ipse scribit: « Patet mihi Euphratas, Byzantio oriundus; minime ille quidem eruditus. Herodotus vero mihi frater germanus erat, qui legum doctrina degustata, statim ab harum studio recessit Ego vero et leges minime negligendas esse, et ad

finem laborum perveniendum mihi esse existimavi: idque feci, ut licuit. Minime tamen hujus studii professione sum usus. Haud enim mihi cordi fuit causas in foro agere, vel regiam porticum frequentare, et eloquentiæ facultate aliorum studia mihi conciliare. Quare neglectis rebus seriis, deteriora sectari et otiosus circumire cœpi. Ac placueri mihi certamina partium circensium et decursiones equestres, præterea saltationes pantomimorum. Ad hæc et in palaestris frequenter me exercui, et eo amentia processit,

τῶν ἵππων ἀγῶνες, ἔτι γε μὴν καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαιστραὶς ἐναπεδούμην· καὶ ἐς τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὡς καὶ τὸν φαινόλην ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουεχὲς, καὶ ἄλλο ὃ τι ἐξ βίον ἀγλαίσμα. Ἐπει δὲ Μαυρίκιος τὸ βασιλεῖον διεδήσατο κράτος, τοῦτο μὲν προμηθέστατα ἔχων ἐς τοὺς ἐπηκόους, τοῦτο δὲ καὶ Μουσῶν ἐραστής, ποιημάτων τε καὶ ἱστορίας ἥδιστα ἐπαίων, ὡς καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος καταναλίσκειν περὶ τὰς τοιαύτας φροντίδας, καὶ παρορμιᾶν ἐντεῦθεν καὶ δεῦναι τοῖς χρήμασι τοὺς ἀμβλυτέρους τὸν λογισμὸν, ἀγαπητῶς ἐν τῷ τότε ἔγωγε ἀλύων, καὶ δυσανασχετῶν τῷ μὴ τὰ δέοντα ἔχειν, ἀναλογιζόμενος ἦν ὡς οὐ χρεῶν ἀνόνητά με περισσοτεῖν· ὡς τοίνυν μὴ διὰ παντὸς κενεμβαστοῖην, ὠρμήθην ἐπὶ τήνδε τὴν συγγραφὴν, ἀρξασθαι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγαθίου, καὶ τῆς ἱστορίας ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν. » In postremis Bernhardy, ejecta voc. ἀρξασθαι, leg. proponit : ... συγγραφὴν, καὶ τὰ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγ. τῆς ἱστορίας ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν. Cf. Eudocia p. 299 : Μένανδρος Πρ. ἱστορικός. Ἐγραψε τὰ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν Ἀγαθίου· ἤτοι διάδοχος τῆς ἐκείνου ἱστορίας.

2.

Exc. De sent. p. 353 Mai... [οὐ τοσοῦτον τῷ τῆς] λέξεως εὐγενεῖ ὅσον τῇ τῶν πραγμάτων ἀφηγήσει καρπούσθαι θαρρήσας· πῶς γὰρ οἶόντε ἦν ἐμὲ ἐς τοσοῦτον ἀφύχθαι παιδείας, ὡς καὶ ἐς τὸ συγγράφειν ἵναί; ἀμεριμνος γὰρ ἐσότη ἔμοι γε ὁ βίος καὶ ἐκδεδητημένος ὑπῆρχεν. Hæc item ex procmio. Prima verba supplevit Niebuhrus.

2.

[*Nequaquam tantum*] elocutionis nobilitate, quantum rebus narrandis me consecuturum esse speravi. Nam qui fieri potest ut ego eruditionem adquisiverim historiæ componendæ necessariam, qui rudem vitam et sine disciplina duxi?

3.

Medi in Colchorum regionem, de qua certabatur, irruerunt, ut ipsam sibi subjicerent, et post multa et varia cer-

3. (558 p. C.; Justiniani an. 3a.)

Exc. De leg. Rom. p. 132 Par. : Ὅτι ἐπειδὴ Μῆδοι τῇ περιμαχίτῳ τῶν Κόλχων χώρα προσκαθεζόμενοι, ὡς ἂν ποιήσωνται γε αὐτὴν κατήκοον, μετὰ πολλοὺς ὅσους ἀγῶνας, χρόνου τε συχοῦ τριβέντος αὐτοῖς, οὐδὲν τι περαιτέρω ἔδρασαν· ἀλλὰ γὰρ τὰ τε πλείονα τῆς Λαζικῆς καὶ ὁ Φάσις ἡ πόλις, ἐνθα λέγεται εἶναι τὰ τοῦ Αἰήτου βασιλεία, οὐδὲν ἤττον ὑπὸ Ῥωμαίους ἐτύγχανον ὄντα· τέλος δὲ ἔδοξε Ῥωμαίοις τε καὶ Πέραισι, ὧν μὲν ἐν κατοχῇ ὑπῆρχον, εἴτε φρούρια εἴτε ἕτερα ἄλλα, οὐτι μεταθεῖναι, εἶναι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ μέχρῳ οὐ ἀσφαλέστερον διευκρινηθεῖν τὰ τῆς διαφορᾶς. Καὶ τοίνυν ἐδόκει οὐκ ἄλλως, ἐκεχειρία τέ τις ἐγεγόνει ὅσον οὐπω τελεωτάτης εἰρήνης ἔχουσα ἐλπίδα, τὰ τε μέγιστα τῶν πολιτευμάτων ἡσυχίαν ἦγον. Ἐπει οὖν ταῦτα τῆδε ἔχῳρει καὶ οἱ γε ἀμφὶ τὸν Ζαβεργᾶν Οὖνον πόρρω που τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπεληλαμένοι ἐτύγχανον, τρηκταῦτα Ἰουστινιανὸς (ἐν τῷ γὰρ εἶχεν, ὡς ἐλεύσονται καὶ αὐτῆς οἱ Κοτρίγουροι δηώσοντες τὰ ἐπὶ Θράκης) ἐγκείμενός τε ἦν τῷ Σανδίλῳ τῷ τῶν Οὐτιγούρων ἡγεμόνι, ἀνίει τε οὐδαμῶς παραινῶν, πρεσβείας τε συχρᾶς ἐκπέμπων καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ τρόπῳ ἀνερεθίζων, ὡς ἂν ἀμωγοῦτως ἐκπολεμῶσιν γε αὐτὸν ὡς τὸν Ζαβεργᾶν. Προσετίθει δὲ ταῖς ὡς τὸν Σανδίλῳ ἀγγελίαις ὁ αὐτοκράτωρ, ὡς, εἴ γε καταγωνίσοιτο τοὺς Κοτρίγουρους, καὶ τὰ ὅσα ἐτήσια χρήματα ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπομεμηθέντα ἦσαν τῷ Ζαβεργᾶ, μεταθήσειν ὡς αὐτόν. Καὶ τοίνυν ὁ Σανδίλῳχος (Ῥωμαίοις γὰρ ἐπιτήδειος ἐβούλετο εἶναι) βασιλεῖ ἐσήμηνεν, ὡς « πέφυκεν οὐχ ὅσιον μὲν οὐδὲ ἄλλως εὐπρεπὲς τοὺς δημοφύλους ἀφανίσαι ἄρδην, μὴ ὅτι ἐμὸς γλωσ-

tamina multumque temporis consumptum nihil quicquam profecerunt. Etenim maxima pars Lazicæ regionis, maxime vero Phasis urbs, ubi quondam, ut aiunt, Ætæ regis fuit, nihilominus semper remanserant in fide et potestate Romanorum. Itaque Romanis et Persis a possessione sive oppidorum munitorum, sive aliarum rerum, quæ quisque bello occupaverat, discedere minime placuit, sed ut omnia in eodem statu manerent, donec controversia prorsus dijudicaretur. Quod quum utrimque decretum esset, induciæ factæ sunt, quæ spem præbebant, fore ut brevi perfecta pax componeretur : quo facto maxima illa duo imperia quiescebant. Hæc quum ita gesta essent et Hunni, qui Zabergani parebant, longe ab imperii Romani finibus fuissent repulsi, Justinianus suspicans, Cotriguros iterum Thraciam populatibus vexatum venturos, totus in Sandilchum, Utiguratorum ducem, incubuit, quem frequentibus legationibus hortari non destitit, et omni ratione ad bellum contra Zaberganem excitare conatus est. Præter alias condiciones imperator Sandilcho pollicitus est, si Cotriguros debellasset, ad ipsum annuas pecuniarum pensiones, quæ quotannis Zabergani pendebantur, redituras esse. Itaque Sandilchus, tametsi necessitudinem sibi cum Romanis esse cuperet, imperatori significavit, minime sibi pium aut decens fore omnes suos contribules ad internecionem usque delere.

σοί τέ εἰσι καὶ δμῶσκειοὶ ἤμῃν, καὶ δμοῖα χρῶνται στολῇ καὶ διαίτη, ἀλλ' ὅτι καὶ συγγενεῖς καὶ (κὰν? Nieb.) ἑτέροις τισὶ τετάχαται ἡγεμόσιν. Ὅμως δ' οὖν (Ἰουστινιανὸς μὲν γὰρ ὁ τὰ τοιαῦτα ἐγκελευσάμενος) καὶ αὐτίκα τὴν ἵππον τοὺς Κοτριγούρους ἀφελόμενος οἰκτεῖον ποιήσομαι κτῆμα, ὡς ἂν μὴ ἔχοιεν ὅτω δγούμενοι σίνοντο τοὺς Ῥωμαίους. » Cf. Agathias V, 24. 25.

4. (558 p. C.)

Exc. De leg. gent. p. 99 Par. : [Περὶ Ἀθάρων.] Ὡς πολλὰ περίνοσθήσαντες ἦγον ἐς Ἄλανους, καὶ ἐκέται ἐγένοντο Σαρσίου τοῦ Ἄλανῶν ἡγουμένου, ὡς ἂν δι' αὐτοῦ γνώριμοὶ ἔσονται Ῥωμαίους. Ὁ δὲ Ἰουστίνῳ τῷ Γερμανοῦ, κατ' ἐκείνο καιροῦ τῶν ἐν Λαζικῇ καταλόγων ἐξηγουμένῳ, τῶν Ἀθάρων περὶ ἐδήλωσεν, ὁ δὲ Ἰουστίνος Ἰουστινιανῷ βασιλεῖ. Καὶ δὴ ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τῇ στρατηγῷ στέλλειν ἐς Βυζάντιον τὴν πρεσβείαν τοῦ ἔθνους. Καὶ οὖν Κανδίχ ὄνομά τις ἠρέθη πρεσβευσόμενος ὑπὲρ Ἀθάρων πρῶτος, ὃς ἐσφοιτήσας ἔλεξε τῷ αὐτοκράτορι, ὡς πάρεστι τὸ μέγιστόν τε καὶ ἀλκιμώτατον τῶν ἔθνῶν, καὶ ὡς τὸ φύλον οἱ Ἀθάροι ἀκαταμάχητόι τέ εἰσι καὶ τὸ ἀντιστατοῦν οἷοί τε βράδιος ἀπόσασθαι τε καὶ διαφθεῖρειν, καὶ ὡς προσήκον ἔστι τῷ βασιλεῖ ἐς δμαιομίαν σφᾶς ἐταίρισσασθαι, ἀλεξήτηράς τε ἔχειν ἀγαθοὺς, καὶ ὡς οὐκ ἄλλως εὐνούστατοι ἔσονται τῇ Ῥωμαϊκῇ πολιτείᾳ ἢ δόροις ἐς τὰ μάλιστα τιμωτάτοις καὶ χρήμασιν ἐτησίαις καὶ γῆς εὐφορωτάτης οἰκήσει. Ταῦτα τῷ αὐτοκράτορι ἐπειδὴ ἠγγεῖλεν ὁ Κανδίχ, αὐτίκα — οὐ γὰρ ἐσφρίγα οἱ τὸ σῶμα, οὐδὲ ἤκμαζεν ἢ ἀλκή, ὥσπερ ἀμέλει,

ἠνίκα Γελίμερά τε τὸν Βάνδηλον καὶ Οὐτίτιγιν τὸν Γόθον ἀμφω ἔτι νεάζων ἔθετο δορυάλωτον· ἀλλ' ἤδη γηραλέος τε ἦν, καὶ τὸ ἀνδρείον ἐκείνο φρόνημα καὶ φιλοπόλεμον μετεβέβητο ἐς τὸ βραθυμότερον. Ταῦτα ἔγνω ἑτέρῳ τρόπῳ καὶ οὐχὶ πολέμῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀποκρούσασθαι δύναμιν. Καὶ κατηγωνίσαστο ἂν καὶ ἀρδην ἠφάνισεν, εἰ καὶ μὴ πολέμῳ, ἀλλ' οὖν ἐβουλίᾳ, εἴ γε μὴ τῷ ἀφειλομένῳ τέλει πρότερον ἠφανίσθη αὐτός· οὐ γὰρ πολλῷ ὕστερον ὄχητο ἐκέισε. Ἐπειδ' οὖν ἤκιστα ἦν οἷόσ τε περιεῖναι, τὴν ἑτέραν ἐτράπετο. De Justiniano, aetate ingravescente, molliore, et donis dolisque potius quam armis hostes cohibente, cf. Agathias V, 14.

5.

Ibidem p. 100 : Ὅτι δημηγορήσας ὁ βασιλεὺς, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγου τὸ ἀγγινοῦν τε καὶ βουλευτικῶν τοῦ βασιλείως ἐπαινέσαντος, παραχρήμα τὰ τε δῶρα ἔστειλε, σειράς τε χρυσοῦ διαπεποικιλμένας καὶ κλίνας, ἐσθῆτάς τε σηρικὰς καὶ ἕτερα πλείστα ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλευ φρονήματα, πρὸς τοῖς καὶ πρεσβευσόμενον Βαλεντίνον (εἷς δὴ οὗτος τῶν βασιλικῶν μαχαιροφόρων)· καὶ προὔτρεπετο τὸ φύλον δμαιομίαν ἐσάγειν Ῥωμαίους καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων δπλίξασθαι, ἐμφρονέστατα οἶμα προμηθευσάμενος ὁ βασιλεὺς, ὡς ἡ νικῶντες οἱ Ἀθάροι ἢ καὶ ἡσώμενοι ἐξ ἀμφοῖν περιθῶσι Ῥωμαίους τὸ συνοῖσον. Τοῦ δὲ Βαλεντίνου ἐκέισε ἀφικομένου καὶ τὰ δῶρα παρασχομένου, καὶ ὅσα ἐσήμηνεν ὁ βασιλεὺς ἐξειπόντος, πρῶτον μὲν ἐξεπολεμήθησαν Οὐτιγούροις, εἶτα Ζάλοις, Οὐνικῶ φύλῳ· καὶ Σαβείρους δὲ καθείλον.

« Nam non solum, inquit, illi eadem nobiscum lingua et vendi ratione utuntur, sed etiam sunt nostri consanguinei, quamvis aliis ducibus pareant. Nihilominus (Justinianus enim hoc imperavit) omnes Cotriguorum equos illis ademptos nostros faciemus, ne habeant, quo vecti et insidentes Romanis amplius noceant. »

4.

Avares quum diu multumque incerti errassent, tandem ad Alanos accesserunt, et Sarosium, eorum ducem, suppliciter orarunt, ut per eum in notitiam et amicitiam Romanorum venirent. Is Justino, Germani filio, qui tunc temporis militibus, qui in Lazica in praesidiis erant, praerant, eam rem nuntiavit, et Justinus ad Justinianum retulit, qui illi mandavit, ut ejus gentis legatos ad se Byzantium transmitteret. Electus vero fuit ab ea gente quidam Candich nomine, qui quum primus legatus ad imperatorem venisset, dixit, adesse gentem omnium maximam et fortissimam, Avares, genus hominum invictum, qui omnes hostes repelere et funditus extinguere possent. Imperatoris rationibus valde conducere cum eis armorum societatem facere et auxiliarios optimos sibi adsciscere, qui tamen non alia conditione Romano imperio servirent, quam si donis pretiosis, annuis etiam stipendiis et fertili regione, quam habitarent, donarentur. Haec Candich imperatori. Erat ea tempestate imperator effeto corpore : non eadem illi vis animi, qua florebat, quum juvenis adhuc Gelimerem Vandalum et Vit-

tigem Gothum captivos fecit. Itaque jam senex exacta aetate, quum animi robur et belli amorem desidia et otio committasset, barbarorum exercitum non bello, sed alia ratione a finibus imperii depellere constituit. Et sane vicisset eum et penitus extinxisset, si minus praellis, at prudentia et consilio, nisi ipse debito fine prius extinctus esset. Etenim non multo post ex vita migravit. Quum igitur vi barbaros superare non posset, aliam viam ingressus est.

5.

De ea re imperator concionem apud sacrum senatum habuit, qui ejus prudentiam et in rebus gerendis consilii vim et acerrimum judicium valde collaudavit. Hoc facto statim imperator dona ad legatos misit, catenas auro variegatas et lectos et sericas vestes et alia quam plurima, quibus leniret et demulceret animos superbiae et insolentiae plenos. Misit quoque legatum Valentinum (is erat unus ex imperatoris satellitibus), cui praecipit ut gentem Romanis societate conjungeret, et efficeret ut suos inimicos bello aggredirentur. Sic enim valde prudenter, opinor, imperator sentiebat, sive Avares vincerent, sive vincerentur, in utramque partem ea quae evenirent, suo commodo cessura. Quum igitur Valentinus ad eos profectus esset et munera praebisset et mandata imperatoris exposuisset, primum quidem Utiguos, tum Salos, Hunnicam gentem, debellarunt, et Sabiros everterunt.

6.

Ibidem p. 100, 101 : « Ὅτι ἐπεὶ οἱ ἄρχοντες Ἀντῶν ἀθλίως διετέθησαν καὶ παρὰ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐλπίδα ἐπεπτώκεσαν, αὐτίκα οἱ Ἄθαιοι ἔκλειρον τὴν γῆν καὶ ἐληίζοντο τὴν χώραν. Πιεζόμενοι δ' οὖν ταῖς τῶν πολεμίων ἐπιδρομαῖς ὡς οἴοντες, ἐπρεσβεύσαντο ὡς αὐτοὺς Μεζάμηρον τὸν Ἰδαριζίου, Κελαγαστοῦ ἀδελφόν, ἐπὶ τὴν πρεσβείαν χειροτονήσαντες· ἐδέοντό τε πρίσθαι τῶν τινος τοῦ οἰκείου φύλου δορυαλώτων. Καὶ τοίνυν Μεζάμηρος ὁ πρεσβευτὴς, στωμύλος τε ὢν καὶ ὑφαγώρας, ὡς Ἀθάρους ἀφικόμενος ἀπέρριψε βήματα ὑπερήφανά τε καὶ θρασυτέρᾳ πως. Ταῦτά τοι ὁ Κοτράγγηρος (Κοτρίγουρος conj. Nieb.) ἐκεῖνος, ὁ τοῖς Ἀθάρους ἐπιτήδειος, ὁ κατ' Ἀντῶν τὰ ἔχθιστα βουλευσάμενος, ἐπεὶ ὁ Μεζάμηρος ὑψηλότερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν διελέγετο, εἶπεν ὡς τὸν Χάγανον· « Οὗτος ὁ ἀνὴρ μεγίστην ἐσότη περιέβληται δύναιμι ἐν Ἀνταῖς, οἷόσπε πέφυκε κατὰ τῶν ὀπισσῶν αὐτῷ πολεμίων ἀντιτάττεσθαι. Δεῖ τοιγαροῦν ἀποκτανθῆναι τοῦτον, καὶ τὸ λοιπὸν ἀδελῶς ἐπιδραμεῖσθαι τὴν ἀλλοτρίαν. » Τούτῳ πεισθέντες οἱ Ἄθαιοι παρωσάμενοι τὴν τῶν πρέσβειων αἰδῶ, ἐν οὐδενί τε λόγῳ θέμενοι τὴν δίκην, ἀναιροῦσι τὸν Μεζάμηρον. Ἐξ ἐκεῖνου πλείον ἢ πρότερον ἔτεμον τὴν γῆν τῶν Ἀντῶν, καὶ οὐκ ἀνίσταν ἀνδραποδιζόμενοι καὶ ἄγοντές τε καὶ φέροντες.

7.

Suidas : Ὁρᾶκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται. Ταύτης μὲν νηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γάρ οἱ ἐν ταύτῃ τῇ γῆ πρεσβεύς τις (ὁ πρεσβύτατος libri opt.) ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦθεν Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἰνίγμα ἐγένετο· « Ὁρᾶκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται. » Eadem leguntur apud Zenobium IV, 32 et Photium. Jam quum Zenobius Hadriani tempore vixerit, non posse Menandri mentionem ad nostrum scriptorem pertinere, sed Menandrum Ephesium vel alium intelligendum esse

6.

Quum duces Antarum parum prospere res gessissent et spe sua excidissent, confestim Avars hostium terram vastarunt et regionem sunt depopulati. Hi vero inimicorum excursionibus vexati ad Avars legationem miserunt, ad quam gerendam Mezamerum, Idarizii filium, Celagasti fratrem, suffragio elegerunt, et ab eo petierunt ut captivorum aliquos gentis suae redimeret. Mezamerus igitur legatus, vir vanus et magniloquus, ubi ad Avars pervenit, in verba superbiora et arrogantiora prorupit. Cotragegus autem ille, Avarum perquam familiaris et necessarius, quum Mezamerus insolentius, quam legatum decebat, esset locutus, chagano dixit : « Vir ille magnae est apud Antas auctoritatis, et in quoscumque voluerit inimicos vim parere potest. Oportet igitur ipsum de medio tollere, deinde in-trepide in regionem inimicam excursionem facere. » Ab illo adducti Avars, spreta ea, quae legatus debetur, reverentia, nulla habita juris ratione, Mezamerum necant. Et ab eo

monet Hemsterhusius ad Suid., suffragante Meinekio in Men. com. p. 60 et Bernhardyo, Attamen mirum est Menandrum nostrum in primo Historiarum libro legatum Antarum contra fas gentiumque jus occisum narrasse (v. fr. 6). Quo accedit quod apud Zenobium et Photium et in Suida codd. optimi praebent : ἐν ταύτῃ τῇ γῆ ὁ πρεσβύτατος ἀκ. Quae lectio quum aperte sit corrupta, e Menandro Protectore facile possit corrigi in ὁ πρεσβεύς vel πρεσβευτὴς Ἀντῶν. Quare nescio an Menandri nostri mentio in codice aliquo Zenobii e margine in textum irreperit; atque eo ipso Zenobii de hoc proverbio superposito disjecta nunc perierit, nisi quod ex ea supersint verba : καὶ ἐντεῦθεν Ἰωσι κτλ.

8. (circ. 561. Justinian. an. 35.)

Exc. De leg. Rom. p. 133 : « Ὅτι Ἀμμίγος ὁ Φράγγος ἐστρατοπεδεύσατο ἀντικρυ τοῦ ποταμοῦ Ἀττίσου, ἧ προσδόμενοι ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι διαβήσονται. Ὁ δὲ Ναρσῆς τοῦτο ἐγνωκὼς Παμφρόνιον, ὃς ἐν τοῖς βασιλέως πατράσιν ἐτέλει, καὶ Βούνον (Βῶνον? N.) προσεστώτα τῆς αὐτοῦ βασιλείως περιουσίας, ἐκπέμπει πρεσβευσόμενῳ ἄμφω ὡς Ἀμμίγον, ἐδήλωσε τε αὐτῷ ἐκ ποδῶν γενέσθαι καὶ μηδαμῶς πολεμον αὐθις κινήσαι κατὰ Ῥωμαίων· ἐκεχειρία γάρ τις ἐγένετο μεταξὺ τοῦ χρόνου Φράγγους τε καὶ Ῥωμαίων. Ὁ δὲ Ἀμμίγος διὰ τῶν πρέσβειων ἀπεκρίνατο, ὡς οὐκ ἐνδώσει ποτέ εἶσ' ἀν αὐτῷ τὸ ἀκόντιον οἷατὲ ἐστι κραδαίνειν ἢ χεῖρ.

Ἀμμίγος] « Hic Amingus dicitur a Paulo lib. II Historiae Langobardorum : *Amingus vero dum Widino, Gothorum comiti, contra Narsetem rebellare paranti auxilio esse non dubitat, victus Narsetis gladio perimitur, Widinus captus Byzantium mittitur.* Sic etiam nominatur ab Aimonio in lib. II Histor. Franc. et ab Hermanno Contracto in Chronico, quod editum est a Canisio. In Appen-

tempore latius et liberius depopulari Antarum terram ceperunt, neque captivos aut praedas agere cessaverunt.

7.

Thracēs fœdera nesciunt. Hujus proverbii meminit Menander libro primo. Dicit enim in hac terra *legatum Antarum* jaculo per pectus transfixum periisse.

8.

Ammigus Francus castra locavit ex adverso fluminis Althesis, quod Romani transire constituerant. Hoc cognito Narses Pamphronium, qui unus ex patriciis erat, et Bonnum, comitem rei private imperatoris, legatos ad Ammigum mittit. Per hos denuntiavit Ammigo ut decederet, neque iterum bellum contra Romanos gereret. Induciae enim per id tempus inter Francos et Romanos factae erant. Ammigus vero respondit se non cessurum, quamdiu manus telum jaculari possel.

dice vero Marcellini Comititis, ex qua Hermannus hæc desumpsit, *Omnirugus* perperam exaratur, annusque, quo a Narsete devictus est, male designatur, quum hæc clades anno 33 Justiniani, ut minimum est, contigerit. » VALESIVS.

9.

(c. 562. Justinian. an. 36.)

Exc. De leg. gent. p. 101 : "Οτι ἐδέξατο Ἰουστινιανὸς παρὰ Ἀβάρων πρέσβεις, ἐφ' ᾧ σφᾶς περιαρῆσαι γῆν, ὅποι τὸ φύλον θήσονται τὰς οἰκίσεις. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, Ἰουστίνου τοῦ στρατηγοῦ σημεινάντος οἱ, ἐν βουλήν ἐποίησατο ἐς τὴν Ἐρουλίαν χώραν κατοικίσει τὸ ἔθνος, ἔνθα πρὸ τοῦ ὄκου οἱ Ἐρουλοῖ· δευτέρα δὲ προσαγορεύεται Παιονία· καὶ εἴ γε θυμῆρες αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ κατένευσεν ἂν ὁ βασιλεὺς. Ἄλλ' ἐκεῖνοι Σκυθίας οὐ τι ὄνοντο δεῖν ἔσσεσθαι ἐκτός· αὐτῆς γὰρ δῆπουθεν ἐσότη ἐφίεοντο. Τοῦτο μὲν οὖν οὐ προῦθη, ἔστειλε δὲ ὁ μὲν Ἰουστίνος ὁ στρατηγὸς τοὺς πρέσβεις ἐς τὸ Βυζάντιον, ἐδήλωσέ τε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν αὐτοῦ ἐν κατοχῇ ἔσονται ἐπὶ πολὺ. Ἐπιλοποισάτω γὰρ τῶν πρέσβεων ἓνα ὄνομα Οἰκουνίμων· ἐν ἀπορρήτῳ τέ οἱ ἔλεγεν ὁ Οἰκουνίμων, ὡς ἕτερα διαλεγόμενοι ἕτερα γνωματεύουσι, καὶ ὡς λόγους μὲν ἐς τὰ μάλιστα μετρίους χρῶνται καὶ (ὡς) τὴν ἐπιείκειαν παραπέτασμα προβάλλονται τοῦ δόλου, τῷ ἐμπεδῶσαι δῆθεν τὸ εὖνον ὡς τοὺς Ῥωμαίους, ὡς ἂν ταύτῃ διαπεραιωθεῖεν τὸν Ἰστρον, τὸ δὲ γὰρ βουλόμενον αὐτοῖς τῆς γνώμης ἔχει ἐτέρως, καὶ ὡς, εἴγε διέλθοιεν τὸν ποταμὸν, βούλονται πανστρατεὶ ἐπιθέσθαι. Τούτων οὖν Ἰουστίνος ἐγνωσμένων, αὐτῷ τῷ βασιλεῖ ἐσήμηνεν, ὡς ἂν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐγκαθηριγμένοι ὣσιν ἐν Βυ-

ζαντίω· ταύτῃ γὰρ οὐκ ἀνέζοιτο διελθεῖν τὸ βεῖθρον, πρὶν ἢ ἀφελθῶσιν οἱ πρέσβεις. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἔπρασαν ὁ Ἰουστίνος, οὐχ ἤττον παρεσκευάζετο ἅμα φυλάξων τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ· Βῶνον γὰρ τὸν πρωτοστάτην τοῦ θητικοῦ καὶ οἰκετικοῦ τῆ τοῦ ποταμοῦ ἀπένειμε φυλακῆ. Οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐπεὶ οὐδέν τι ὠνησαν ὄνπερ αἰτούντες πρὸς βασιλεῖα ἀφίκοντο, δῶρα, ὡσπερ σύνηθες ἦν αὐτοῖς, παρ' αὐτοῦ εἰληφότες, καὶ μὲν οὖν ὠνησάμενοι τὰ ὅσα χρεῶν, τοῦτο δὲ καὶ σπλων [πλήθος suppl. Nieb.], ἀφέθησαν μὲν· ἕμως δὲ οὖν Ἰουστίνω λάθρα ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τρώπτῃ τὰ ὄπλα ἀφελῆσθαι παρὰ σφῶν. Καὶ οὖν ὁ στρατηγὸς ἐπεὶ ἐδέξατο γὰρ αὐδὺς ἐπανιόντας τοὺς πρέσβεις, κατὰ ταῦτα ἐποίηε. Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ δυσμένεια Ῥωμαίων τε καὶ Ἀβάρων, ἥδη ἐκ πολλοῦ ὑποτυφομένη, καὶ μάλιστα τῷ μὴ ὡς θάττον ἀφελθῆναι τοὺς πρέσβεις. Συνεχέστατα γὰρ ἐσήμηνεν ὁ Βαϊανὸς, ὡς ἂν ἐπανελθοῖεν· τὸ μελετώμενον δὲ σάφα ἐπιστάμενος ὁ βασιλεὺς ἀλλοτε ἄλλως διετίθει τὸ παρὸν, ὅπως ἐς τὴν βασιλίδαν πόλιν ἐγκαθηριγμένοι εἶεν.

10.

Exc. De sent. p. 354. 355 ed. Mai. : "Οτι ὁ πρὸς τοῦ κρατοῦντος ἠδικημένος χαλεπαίνει ὡς τὰ πολλὰ τῷ κοινῷ.

Ὅτι ὁ Σιλζίβουλος ὁ τῶν Τούρκων ἡγεμὼν (ἡκηκόει γὰρ ἤδη τῶν Ἀβάρων τῆς φυγῆς πέρι, καὶ ὡς τὰ Τούρκων διαδηλησάμενοι ὄχοντο), οἷα φύσει φρονήματι ἔπειτα βαρβάρω, ἀπαυθαδισάμενος ἔφη, ὡς αὐτὸς οὐτε ὄρειαι πεφύκασιν, ὅπως τῆ πτήσει ἀνά αἰθέρα διαφύγοιεν τῶν Τούρκων τὰ ζῆψη, οὔτε μὴν ἰχθύες, ὡς ἂν ὑποβρύχιοι γενόμενοι ἐς τὰ κατώτατα τοῦ θαλαττοῦ ἀφανισθῆσονται κλύδωνος, ἀλλ' ὑπερθε περινοστοῦσι

9.

Justinianus legatos ab Avaribus excepit, qui postulabant ut illis liceret circumspicere terram in qua eorum gens sedes et domicilia poneret. Et imperator quidem, Justino duce suadente, in ea terra, ubi prius habitabant Heruli, quæ secunda Pannonia vocatur, eos collocare animum induxit, et, si illis placuisset, ipse non esset adversatus. Sed Avares Scythia sibi exeundum non censuerunt, quasi hujus desiderio valde tenerent. Hoc cogitur etsi irritum cecidit, tamen Justinus legatos misit Byzantium et imperatorem eos aliquamdiu in custodia retinere jussit. Justinus enim sibi conciliaverat unum ex legatis. Cæcunimonem nomine, qui secreto eum monuit Avares aliud in ore habere et aliud sentire : eos blanda quam maxime oratione uti et suæ fraudi obtendere simulatam erga Romanos benevolentiam, tantisper dum Istrum trajiciant, sed longe aliter id, quod in mente gerant, se habere. Etenim simul atque Istrum transmiserint, omnibus copiis eos in bellum erupturos. Quæ quum cognovisset Justinus, eorum omnium imperatorem certior fecit, ut legatos Avarum Byzantii quamdiu posset retineret. Nec enim Avares Istrum prius trajecturos, quam legati dimissi essent. Ea quum Justinus mandaret, non minus curæ et operæ impendebat, quo Avares fluvii traje-

ctione prohiberet. Bonum enim, domesticarum copiarum ducem, fluminis custodiæ præfecit. At vero Avarum legati, ubi nihil profecerunt eorum quæ ab imperatore petita venerant, munera, ut consuetum erat, acceperunt, et ea quæ sibi opus erant, compararunt, arma etiam emerunt, et ita dimissi sunt. Verum imperator secreto mandavit Justino, ut, quacumque ratione et via posset, in reditu arma illis eriperet. Itaque dux quum legatos exciperet, imperatoris mandata est exsecutus. Hinc cœperunt inter Romanos et Avares inimicitia multis antea ex causis accensæ : maxime, quod non statim legati eorum dimissi essent. Præceperat enim Bajanus, ut quamprimum redirent. Sed imperator, quum sciret quid cogitarent, varia identidem tentaverat, ut aliquamdiu eos in urbe detineret.

10.

Qui a principe injuriam passus est, is rem publicam pleurumque odit.

Silzibulus (*alii Exc. locis : Dizabulus*), Turcorum dux, audita Avarum fuga, in qua hi res Turcorum detrimentis affecerant, solita barbarorum superbia jactanter ait : neque aves eos esse, ut aerio volatu Turcorum gladios effugere possent; neque pisces, ut profundo pelago submersi undis occultarentur, sed supra terram eos vagari. « Quare, inquit,

τῆς γῆς· καὶ ἤνικα μοι ὁ κατὰ τῶν Ἐφθαλιτῶν διανυσθήσεται πόλεμος, ἐπιθήσομαι καὶ Ἀβάροις καὶ τὰς ἐμὰς ἤμισα φεύξουσι δυνάμεις. » Ταῦτα λέγεται ἐπικομπάσαντα τὸν Σιλζιβούλον ἔχουσαι τῆς ἐπ' Ἐφθαλίτας ὁρμῆς.

Ἔτι ὁ Κάτουλφος κωλύων τὸν τῶν Ἐφθαλιτῶν ἡγεμόνα τῆς πρόσω πορείας, ἐφθέγγετο βαρβαρικὸν μὲν τι καὶ παροϊμιώδες, ὅμως δ' ἐχόμενον πειθοῦς, ἕνα κῦνα ἐν τοῖς οἰκείοις ὀθνεῖων δέκα ῥωμαλεώτερον εἶναι.

Ἔτι περ οὐδὲν οὕτω βέβαιον ὡς τὸ τῆς νίκης ἀβεβαίον.

Ἔτι ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις πολλάκις παραπέση γε τῇ τόλμῃ τὸ ἐλπίζεσθαι (παρέπεται τῇ τόλμῃ τὸ λογίζεσθαι conij. Bekk.).

Οὐ γὰρ ἐμοὶ γε ἀληθῆ σιγητέον, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς χάριν ἂν εἴποιμι τῶν μέγα δυναμένων. Οἷς γὰρ οὐκ ἔνεστι τὸ εὐκλεές, τούτοις ἐγκώμια προσφέρων τις παρὰ τὴν πάντων δόξαν καταγέλαστον τίησι τὸν ἐπαινούμενον, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπισιχιάζει βουλόμενος κἂν τοῖς ὁμολογοῦμένοις ψεύδεσθαι δόξει.

Ἔτι ἀναπτειρωτὸν τι χρῆμα ἢ νίκη, καὶ διαδιδράσκειν οἶατε οὔσα βραδίως. Ταῦτά τοι καὶ Ὀμηρος αὐτήν φησιν ἐπαμείβεσθαι τοὺς ἄνδρας.

Ἔτι ψυχὴ τυραννομένη πρὸς φόβου τῶν δεόντων κατ' οὐδὲν ὀτιοῦν προμηθεύσεται.

Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν τε καὶ κακὸν τῇ ἀνθρωπίνῃ ταλαντεύεται γνώμῃ, καὶ τῷ βουλομένῳ προσδέχεται τὴν ῥοπήν.

11. (an. 562.)

Exc. De leg. Rom. p. 133-147: Ἔτι ἀνὰ τῆν

simulacque Ephthaliticum bellum absolvero, Avares aggrediar, qui meis profecto viribus non resistunt. » Hæc aiunt jactantem Silzibulum adversus Ephthalitas esse profectum.

Catuphulphus ut averteret Ephthalitarum ducem, quominus agmen ulterius duceret, dixit barbaricum quidem proverbium, aptum tamen ad persuadendum, unum canem in propriis aedibus externis decem esse validiores.

Nihil est adeo constans ut victoriæ inconstantia.

In maximis periculis sæpe audacia spem superat.

Neque a me veritas reticenda est, neque ad gratiam potentium loquendum. Etenim si hominibus, qui nihil commendabile habent, laudes contra omnium sententiam quisquam tribuat, tum is, qui laudatur, ridiculus evadit, tum qui veritati fucum facere nititur, in manifestis etiam rebus mentiri postea videbitur.

Volucris admodum victoria est, et facile aufugere solet; atque ob id mihi videtur ipsa ab Homero dici inter homines alternare.

Animus timore oppressus nullum officii respectum habebit.

Namque omne bonum malumque in humano libratu judicio, atque a voluntate inclinationem accipit.

11.

Per Orientem et Armeniam perfecta pax esse videbatur; et per Lazicam Romani inducias cum Persis pepigerant.

ἔω τε καὶ Ἀρμενίαν τελευτώτῃ τις εἶναι εἰρήνην ἔδοκει, κατὰ δὲ τὴν Λαζικὴν ἐκεχειρία ἦν Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις. Ἐπεὶ οὖν ὥσπερ ἡμιτελῆ τὰ τῆς εἰρήνης ὑπῆρχεν, ἐδέδοκτο δὲ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τοῖς βασιλευσὶ πληρεστάτην ἡσυχίαν ἀγειν, τούτου ἕνεκα Ἰουστινιανὸς στέλλει Πέτρον, ὃς τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ταγματῶν ἡγεῖτο, διαλεχθησόμενον Χοσρόῃ περὶ τῶν καθόλου σπονδῶν. Καὶ τοίνυν ἀφικομένου ἐν τοῖς ὄριοις τοῦ Δάρας, κατὰδρόν τε ποιήσαντος τῶ τῶν ἐφῶν βαρβάρων βασιλεῖ, ὡς πάρεστιν ἐπικηρυκευόμενος ἀμφὶ τοῦ καταθέσθαι τὰ δπλα ἐκασταχόσε, ἐκπέμπεται αὐτόθι καὶ Πέρσῶν πρεσβευτῆς, ὃς δῆτα ὑπῆρχε μὲν ἀξίωμα τὸ Ζιχ, μέγιστόν τι τούτο παρὰ τοῖς Πέρσαις γέρας, προσηγορία δὲ αὐτοῦ Ἰεσδεγουνάφ. Οὗτος δὲ παρευναστῆρ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως ὑπῆρχε. Καὶ τοίνυν ἐν ταῦτῳ γενόμενοι οἱ πρέσβεις, καὶ τῶν κατ' αὐτῶν ἐπιχωρίων ἀρχόντων εἰς ἐν ζυναθροισθέντων, κατέστησαν ἐς ἐκκλησίαν. Καὶ Πέτρος ὁ τῶν Ῥωμαίων πρεσβευτῆς, ἀποχρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων, ἔλεξεν ὧδε· « Πάρεσμεν, ὦ ἄνδρες Πέρσαι, πρὸς τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως σταλέντες. Ὅποιος δὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς, περιττόν ἂν εἴη λέγειν, πραγμάτων τὸν ἄνδρα διηγουμένων ὑμῖν. Πάρεμι μὲν οὖν ἐφ' ᾧ τὰ τῆς γῆς γεγενημένης ἐς τελευτώτῃν εἰρήνην μετασκευάσαι. Ἀναδιδάξει δὲ βούλομαι πρότερον πρὸς οἶαν ὑμῖν πολιτείαν καὶ ὅσην αἱ σπονδαὶ βεβαιωθήσονται. Ἄλλ' εἰ καὶ τις μεγαλορρήμων εἶναι δόξω, τὸ συνοῖσον ἀμφοτέραις ταῖς πολιτείαις θηρώμενοι μὴ ἀχθῶσθε τῇ περιτολογίᾳ. Οὐκ ἔς μακρὰν γὰρ ἐν δέοντι δόξει τὰ τοιαῦτα λελέχθαι, ἐπαινεθήσομαι τε πρὸς ὑμῶν, τῶν πράγματων ὑμᾶς ἀναδιδασκόντων τῆν

Itaque quum ad perfectam pacis constitutionem non multum desideraretur, et utriusque populi reges quietem pentus restituere cuperent, Justinianus Petrum, magistrum officiorum, ad Chosroem mittit, qui de pace in universum ageret. Is ad fines circa Daras oppidum accedens significavit orientalium barbarorum regi, se illic adesse, ut de armis ab utraque parte ponendis fodere conveniret. Illic quoque missus a Persis legatus dignitate Zichus, quæ maximæ est apud Persas auctoritatis, nomine Iesdegounaph (*Isdagonnas* ap. Procop.), qui erat regis cubicularius, adventit. Legati igitur convenerunt, et una quoque cum illis ipsarum regionum viri primarii, ut de his rebus deliberarent, sunt congregati. Apud quos Petrus, Romanorum legatus, quum omnibus disciplinis valde excultus, tum præcipue in jure versatus, « Adsumus, o viri Persæ, inquit, a Romanorum imperatore missi. Quis vero et qualis sit noster imperator, supervacuum est dicere. Etenim ejus opera vobis virum demonstrant et indicant. Adsum igitur, ut jam initas et factas conventiones ad perfectam et absolutam pacem traducam. Ego vero primum quali et quam potenti cum populo amicitiam contracturi sitis, vobis ostendere volo. Quodsi multus in dicendo esse videbor, tamen quod Romanis et Persis conducat respicientes, quæso ne orationis longitudine offendamini. Nam brevi hæc opportune dicta esse apparebit et laudem a vobis consequar, quum res ipsæ

ἐκ τῶν λόγων ὠφέλειαν. Γενήσονται τοίνυν ὑμῖν αἱ ξυνήθαι πρὸς Ῥωμαίους. Ἀρχέσει δὲ Ῥωμαίους εἰπεῖν· δηλοῖ γὰρ ἡ προσηγορία τὰ λειπούμενα. Χρεῶν οὖν ὑμᾶς, ὡς πρὸς τοσαύτην πολιτείαν σπεισομένους καὶ οὐ περὶ βραχέων βουλευομένους, τὰ κάλλιστά τε καὶ συνοίσιοντα μᾶλλον ἐλέσθαι, καὶ ἀντὶ τῶν ἀδύλων τοῦ πολέμου τὸ προδηλότατον πᾶσιν ἀνθρώποις, τὴν εἰρήνην, ἀγαθὸν ἀσπάξασθαι. Καὶ μὴ τις ὑμᾶς ἀπατάτω λογισμὸς, ὡς νενικήκατε Ῥωμαίους, ἐπηρμένοι τῷ τὴν Ἀντιόχειαν ἀλῶναι πρὸς ὑμῶν καὶ ἅττα Ῥωμαϊκὰ χωρία. Τὸ γὰρ υπερβάλλον τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐτυχίας ὁ θεὸς ἐκόλασεν ἐν τούτῳ, καὶ μὴ νομίζειν ἀνθρώπων ἀνθρώπου διαφέρειν πολλῷ. Καὶ εἰ μὲν τὸ φύσει δίκαιον ἐκράτει, οὔτε βῆτόρων οὔτε νόμων ἀκριβεῖας οὔτε μὴν ἐκκλησίας καὶ τῆς περὶ ταῦτα τοικιρίας τῶν λόγων ἔδει· αὐθαίρετα γὰρ τοῖς βιωφελέσι τῶν πραγμάτων προσετέθημεν. Ἐπειδὴ δὲ πάντες ἀνθρώποι δίκαια καθεστάναι νομίζομεν (τὰ κεχαρισμένα add. Nieb.), προσδεῖ καὶ τῆς ἐκ τῶν λόγων τερθρείας ἡμῖν. Τοιγαροῦν καὶ ἐς ἐκκλησίαν ξυνηλεύθαμεν, ὡς ἂν πείσοιμεν ἕκαστοι τοὺς (τοὺς ἄλλους Nieb., ἡμᾶς αὐτοὺς Bekk.) δεινότητι λόγων ἐπιεικέες εἶναι. Ὅτι μὲν οὖν ἀγαθὸν εἰρήνην καὶ τοῦναντίον πονηρὸν ὁ πόλεμος, οὐδεὶς ἀντερεῖ. Εἰ γὰρ καὶ παρὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων δόξαν βέβαιοι ἡγησόμεθα τὸ νικᾶν, οἴμαι τὸν νενικηκότα χάρισσα ζῆν ἐξ ὧν θαυμάσιον ἕτεροι. Οὕτω δῆπου καὶ τὸ κρατεῖν λυπηρὸν, μὴ τί γε τὸ κρατεῖσθαι λυπηρότερον. Διὸ τοίνυν ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἀπέσταλκε σπεισομένους ἡμᾶς καὶ προτέρους ἱκετεύοντας καταθέσθαι τὸν πόλεμον,

οὐχ ὡς δεδιώς μὲν τὰ πολέμια, φοβούμενος δὲ, μὴ προφθάσῃτε διαλεγόμενοι πρότεροι περὶ τῆς εἰρήνης τῆς φιλατῆς ἡμῖν. Μὴ δῆτα οὖν, ὡς πρὸς τῆς τῶν θορύβων ἀπαλλαγῆς*, τὰς κατ' ἀλλήλων ἐπεκτείνωμεν δυσμενεῖας. Πολιτείας γὰρ εἴ ποτε πολιτευομένης ἀλλότριον πέφυκε πως τὸ μὴ στοχάζεσθαι τῶν συμβησομένων ἐκ τοῦ πολέμου. Διαγραφάτω τις ὑμῶν ἐν ταῖς ψυχικαῖς θεωρίαις ὡσπερ παρόντας τοὺς πεπτωκότας κατολοφυρομένους· ἀναλογιζέσθω καὶ τὰς καιρίας τῶν πληγῶν ἐπιδεικνύοντας ἀποικτιζομένους τε καὶ ἐπεγαλοῦντας ὡς τῆ κρατούντων ἀβουλίᾳ διέφθαρται τὸ ὑπῆκοον· εἶτα τοὺς περιόντας εἰσπράττοντας ἡμᾶς τοὺς ἀπολωλότας τυχὸν μὲν γονεῖς, τυχὸν δὲ παῖδας, ξυμβάν δὲ τοῖς φιλάττους, ἢ τὸν δυνταοῦν καὶ ἀπλῶς ἀνθρώπων. Ἐνθυμηθῶμεν χηρωθεῖσας τὰς οἰκίας ἀνδρῶν, καὶ τὴν νεωτάτην ἡλικίαν ὄρφανισθεῖσαν, καὶ πανταχοῦ μεριζόμενον τὸν θρῆνον, ἐφ' ἑκάστῳ συγγενείας ὀνόματι. Εἰ γὰρ καὶ δοῖται μὲν τὸ πίπτειν ὑπὲρ πατρίδος εἶναι καλόν, πάσης ἀφροσύνης ἐστὶν ἀνάπλεον δύνασθαι μὲν ἀνευκινδύνου χάριν ἐκτίνειν τῇ θρηψαμένῃ, τῷ δὲ δοκεῖν μειονεκτεῖσθαι τῶν ἀντιπάλων μὴ βούλεσθαι. Οἴμαι καὶ τὴν Περσίδα γῆν καὶ τὴν Ῥώμην αὐτὴν, εἴπερ ἡδύναντο φωνᾶς ἀφιέναι, ταῦτα δήπουθεν ἡμᾶς ἀντιβολοῖεν. Μὴ οὖν αἰσχυρθῶμεν τοῦ πολέμου καταθέσθαι τὸ φορτίον. Τὸ γὰρ ἐπικαίρως ἅπαντα πράσσειν μᾶλλον ἡμῖν προσοίσει τῆς ἀνδρείας τὴν εὐκλειαν. Μηδέ τις ἡμῖν, ἐς προκάλυμμα τοῦ μὴ θέλειν κατατιθέειν τὰ ὄπλα, τοῦτο δὲ τὸ κάλλιστον τὴν εἰρήνην δυσεύρετον εἶναι τι χρῆμα καὶ δυσπόριστον εἴποι. Οὐ γὰρ, ὡς οἴονται πολλοί, τὰ χάρισσα μὲν προ-

vos docuerint eam quam ex oratione mea capietis utilitatem. Vos igitur fœdus et amicitiam contrahetis cum Romanis; sufficit vero dicere Romanos. Et enim hac sola denominatione reliqua facile intelliguntur. Oportet igitur, quandoquidem vos cum tam potenti gente fœdus initis, neque de rebus parvi momenti consilium habetis, honestissima et utilissima quæque capessere et pro incertis belli certissimum omnibus mortalibus bonum, pacem, amplecti et servare. At ne qua blanda cogitatio vos deludat, tanquam Romanos viceritis, elati, quod Antiochiam et alia quædam ignobilia loca, quæ Romanorum erant, cepistis; in hoc deus felicitatem Romanorum, quæ nimia erat, punivit, neque hominem homini multum præstare debere indicavit. Quodsi quod natura justum est dominaretur, nihil opus esset neque rhetorum neque legum cultu et diligentia, nec concionibus aut orationum ubertate, quæ in his usurpatur. Sponte enim rerum utilitatem sequeremur. Sed quum omnes mortales, quæ sibi placent, justa esse velint: etiam orationis illecebris nobis opus est. Hanc ob causam convenimus, ut unusquisque nostrum evinceat orationis vi et gravitate, se justum esse. Pacem vero bonam esse, bellum autem rem malam, nemo dubitat. Etiam, contra id quod vulgo homines opinantur, certum exploratumque habemus nos victoriam adepturos, opinor tamen, eum, qui vicit, infelicitate agere, quod alterum graviter afflictum videt. Sic igitur vincere quoque molestum est, etsi vinci est molestius. Itaque noster imperator misit nos, ut federa vobiscum

iniremus, et priores deprecaremur ut bellum deponatis: non quod timeat adversam belli fortunam, sed ne eum præveniat in pace, quæ nobis tam cara est, petenda. Itaque non amplius fovemus inimicitias nostras, ut tandem aliquando belli curis et molestiis liberemur. Alienum est enim ab omni re publica bene constituta, non providere casus qui in bello accidere possunt. Unusquisque vestrum, quæso, ante oculos ponat, et apud animum suum contempletur, tanquam præsentem eos qui cum acerbo dolore cadunt; recordetur eorum qui letalia vulnera ostendentes lamentantur, et dominantes incusant, quasi pravo eorum consilio subditi pereant: deinde etiam superstites consideremus, qui a nobis repetunt eos quos in bello amiserrunt, forte parentes, forte liberos, ut plurimum certe amicissimos quosque aut alium quemvis hominem. Denique animo lustremus viduatas viris domos et infirmissimum ætatem, patribus et matribus orbatam, et passim diffusum per omnem cognitionis nomen luctum. Nam etsi dederimus, honestum esse mori pro patria, tamen summæ dementiae est, quum possimus sine periculo terræ altrici gratiam referre, id recusare, quia nobis non idem cum adversariis consecuti esse videmur. Opinor Persidem terram et Romanam, si possint vocem emittere, hoc a nobis postulaturas fuisse. Quare neminem nostrum pudeat deponere belli onus. Nam prudenter omnia instituendo melius famæ nostræ consulimus, quam bellica virtute. Ne vero quisquam hanc nobis belli non omittendi causam objiciat, quod pulcherrimum

χειρότατα καὶ αὐθαίρετα προοίπταται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ δὲ αὖ βέλτεστα τῶν πράξεων διαδιδράσκει τε καὶ διολισθαίνει καὶ δυσάλωτα πέφυκέ πως. Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν εἰρήνην δοκεῖ... ἐγὼ δὲ κατεπλάγην ἂν ταῖς κομφολογίαις, εἰ μὴ Ῥωμαῖοι μὲν ὑμεῖς, ἡμεῖς δὲ Πέρσαι ἐτυγχάνομεν ὄντες. Μὴ οὖν οἴεσθε περιόδω ρημάτων λήσειν ἡμᾶς, ὅποιοι τινες καθεστῶτες ἔχετε τευζόμενοι τοῦ συνοίσοντος. Ἐπειδὴ δὲ προβάλλεσθε τὴν εἰρήνην ὥσπερ παραπέτασμα τῆς δειλίας, καὶ ταύτη τὸ φανερώτατον τῆς ἀτιμίας ἐπισκιάζειν οἴεσθε, βραχέα διαλεχθῆιν· οὐ γὰρ σύνηθες ἀνδρὶ Πέρσῃ περιτολογία διεξέναι τῶν πραγμάτων τὰ καίρια. Χοροῆς ὁ πάντων ἀνθρώπων, εἴπερ βούλεται, βασιλεὺς, οὔτε τὴν Ἄντιοχειαὶς ἄλωσις ἐγκαλλώπισμά τι καὶ ἐγκώμιον ἑαυτῷ περιτίθῃσιν. Εἰ γὰρ καὶ φοβερὸν ὑμῖν καὶ ἐργωδέστατον εἶναι δοκεῖ τὸ παρ' ἡμῶν πραχθῆν, ὅμως ἡμεῖς πάρεργον ἠγοῦμεθα τὸν ὄντιασὺν τῶν πολεμίων νικᾶν. Παιδαυόμεθα γὰρ ἀκριβῶς τὸ κρατεῖν, καθόσον τὰ λοιπὰ τῶν ἀνθρώπων γένη κρατεῖσθαι μεμαθήκασι ὑφ' ἡμῶν. Οὔτε μὴν ἑτέρας Ῥωμαϊκῆς πολέως καταστροφή πρὸς ὄγκον ἡμᾶς ἐξαιρεῖ ποτέ· τὸ γὰρ προχειρότατον ἡμῖν οὐ θαυμαστόν. Καὶ ταῦτα μὲν ἀρκέσει πρὸς ἐλεγχον τῆς μάτην ἀπερριμμένης παρ' ὑμῶν ἀδολεσχίας. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ σύνηθες πράττουσι, περὶ σπονδῶν πρότεροι διαλεγόμενοι Πέρσαις. Ἡσσηθῆναι (ἡσσηθέντες ἢ Ν.) πρὸς ἡμῶν νενικήκατε τῷ τάχει, προτερήσαντες τὴν εἰρήνην αἰτεῖν. Καὶ ταύτη τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἀδοξίαν ἐπικαλύπτετε, τῷ δῆθεν μὴ ἐφιέμενοι μάχης ἐπιεικεῖς εἶναι δοκεῖν. Ὅπερ ἂν ἡμεῖς, εἴπερ ἐμελλήσατε, καὶ

κρατοῦντες ἐπράξαμεν. Ὅμως δεχόμεθα τοὺς λόγους, τὴν εἰρήνην περὶ πλείστον ποιούμεθα. Φρόνημα γὰρ εὐγενὲς τῷ πρέποντι συμμεταρρυθμίζει τὰ πράγματα. Ὁβῶτο δὲ καὶ τοῦ Ζηχ. εἰπόντος, οἱ ἀμφοτέρων ἐρημνεῖς διασαφηνίσαντες ἐφ' ἑκάτερα μέρη τὰ ῥήματα διδάσκαλοι τῶν νοημάτων ἐγίγνοντο, πλείστον καὶ ἐτέρων ἀπερριμμένων λόγων, νῦν μὲν αὐτοῦ τοῦ χρεώδους χάριν, νῦν δὲ καὶ κόμπου ἕνεκα καὶ τοῦ μὴ δοκεῖν ἦτον ἔχοντας τῆς εἰρήνης ἐφίεσθαι. Πέρσαι μὲν διηνεκεῖς ἠξίουσαν ἔσεσθαι τὰς σπονδὰς, πρὸς δὲ γε καὶ χρυσίον ῥητόν ἐφ' ἑκάστῳ ἑνιαυτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ κεχρησθαι τοῖς θπλοῖς κομιζέσθαι ἀπὸ Ῥωμαίων καὶ τεσσαράκοντα μὲν ἐτῶν, τὸ γοῦν ἐλάχιστον τριάκοντα, προειληφότας ἐκτὸς συντελεσθησομένων (πᾶν τὸ συντελεσθησόμενον Nieb.) ἐν ἐνὶ ξυναθροισμῷ, οὕτω βούλεσθαι κατατιθέναι τὰ ὄπλα. Ῥωμαῖοι δὲ τούναντιον ὀλιγοχρονίους τὰς ξυνηθίας εἶναι ἐβούλοντο, πρὸς τῷ μῆτι μὴν κατατιθέναι τὸ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἀμίλλης δὲ περὶ τούτου ἐπὶ μέγα κινήθεισας καὶ λόγων προελθόντων ἤμιστα ὀλίγων, τέλος ἔδοξεν ὥστε ἐπὶ πενήκοντα μὲν ἐτη ξυνεστάναι τὴν εἰρήνην, Ῥωμαῖοις δὲ ἐπιδοθῆναι τὴν Λαζικὴν στερράς τε εἶναι καὶ ἔρρωμένας τὰς συνθήκας, καὶ κρατεῖν ἑκασταχόσε, τοῦτο μὲν κατὰ τὴν ἑω, τοῦτο δὲ καὶ (κατὰ τὴν) ἐν Ἀρμενίᾳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐν αὐτῇ δήπου τῇ Λαζικῇ, οὕτω μέντοι ὡς τριάκοντα χιλιάδας ἔτησίας χρυσίου νομισματος ἀποφέρεισθαι Πέρσας τῆς εἰρήνης ἕνεκα ἀπὸ Ῥωμαίων. Ἐβεβαιώθη δὲ τοῦτο, ὥστε Ῥωμαῖος ἐν ἡμάδι δεκαετίας ποσότης παραρασχεῖν οὕτω, παραχρῆμα μὲν ἑνιαυτῶν ἐπτά, καὶ

illud pacis beneficium haud facile inveniri et comparari possit. Non enim, ut multi existimant, pessima quæque prompte et ultro in sinum hominum advolant, optima diffugiunt, et sese a nobis subtrahunt; tanquam natura ita comparata sint, ut vix apprehendi et teneri possint. Pax enim ex omni parte bonum censetur.... (Deest initium orationis legati Persarum.) Ego quidem vestris verborum præstigiis moverer, nisi vos Romani, et nos Persæ essemus. Itaque ne existimetis vestras orationis ambages nos celaturas, vos vestræ utilitatis causa huc venisse. Quemadmodum autem per pacem, quam proponitis, colorem timiditatis vestræ quærat, et ita vestrum dedecus, quod satis undique patet et manifestum est, tegi posse putetis, paucis ostendam. Etenim viro Persæ insolens est, superfluis verborum ambagibus extra propositum egredi et excurrere. Chosroes omnium hominum, si illi lubet, rex, quod Antiochiam cepit, haud id sibi ornamento et laudi tribuit. Vos quidem, quod gessimus, magnū aliquid, et quod nostri terrorem pariat, existimatis, nos vero non item. Non enim rem operæ pretii didicimus, si qualemcunque hostem devicerimus. Etenim eximie vincere didicimus, quum reliquum hominum genus a nobis vinci didicerit. Neque alterius ex Romanis urbibus expugnatio nos nunquam ad altiores spiritus tollet. Hoc enim in nobis minime mirum, quippe quod usitatum et in promptu est. Atque hoc sufficiat ad reprehensionem nugarum, quas frustra effudistis. Romani vero, quod consueverunt, faciunt, qui primi cum Persis de pace colloquium instituunt. Vos alioqui vietum in eo vincitis, quod pacis pe-

tendæ celeritate prævenitis, et acceptum ex bellis dedecus hac ratione tegitis, et in eo humanitatis laudem affectatis, quod a pugnando abhorretis. Id quidem et nos, si quando tardius mentionem pacis fecissetis, etiam vincentes fecissemus. Itaque et pacem magni æstimamus, et sermones pacis admittimus. Nam generosi animi est, honestatis leges in omnibus rebus sequi. » Hæc Zichus. Interpretes vero amborum legatorum ab utrisque prolata explicantes, ea quæ unaquæque pars sentiebat, exposuerunt, quum in multos quoque alios sermones erupissent, quum utilitatis, tum ornatus causa, et ne propterea quod inferiores essent, pacis desiderio teneri viderentur. Persæ autem pacem continuum esse et certam auri quantitatem, ne armis uterentur, singulis annis accipere volebant. Præterea quadraginta aut ad minus triginta annorum auri præstationem uno cumulo coacervatam sibi dari, ut ab armis discederent, postulabant. Romani contra ad breve tempus fœdera fieri æquum censebant, et quicquam pro pace solvere recusabant. Magno super hoc certamine exorto, quum pluribus verbis inter se disseruisent, tandem decreto sancitum est, ut per quinquaginta annos pax esset; ut Romanis Lazicam Persæ redderent; ut pacis conditiones valeret et ubique observarentur, et per Orientem et per Armeniam et per ipsam quoque Lazicam: sic tamen ut triginta aureorum millia singulis annis pro pace Romani Persis præstarent. De eo quoque convenerunt, ut decem annorum tributum una prius solveretur, ita ut septem annorum summa presentem pecunia, trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, statim post per-

μετὰ τὴν τῶν ζ' ἐτῶν παραδρομὴν, οὐκ ἐς ἀναβολὴν, κατατιθέναι τῶν λοιπῶν τριῶν ἐτῶν τὴν συντέλειαν· εἶθ' οὕτω καθ' ἕκαστον ἔτος πορίζεσθαι Πέρσας τὸ ὄρισμένον ἐνιαυσιαῖον. Ἔδοξε δὲ καὶ περὶ τοῦ κατασκαφῆναι τὸν μοναστήριον οἶκον τὸν λεγόμενον Σεβανὸν καὶ ἰδρῦμένον ἐν τοῖς μεθορίοις, καὶ ἀπολήψεσθαι Ῥωμαίους τὸν τόπον, Ῥωμαίων μὲν καθεστῶτα ἀπ' ἀρχῆς, Περσῶν δὲ παρασπονδησάντων καὶ ἐν κατοχῇ τούτου ἤδη γενομένων, τελεγεῖ τε κατησφαλισμένων τὸ ἱλαστήριον. Οἱ δὲ ἀλλὰ γὰρ οὔτε ἐς τέλος κατέσκαψαν, οὔτε μὴ ἐνεχειρίσαν Ῥωμαῖοις. Ταῦτά τοι οὐδὲ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐμφέρεται. Ἐστέρχηθ' ὡστε τὰς λεγομένας τῇ Λατίνων διαλέκτῳ σάκρας ἐξ ἀμφοῖν τοῖν βασιλείῳν αὐτοῦ ἐπικομισθῆναι, ἐπιθεβαιοῦσας ἅπαντα, ὅσα πρὸς τῶν πρέσβειων ἐμπεδωθέντα ἐτύγγανε. Καὶ τοίνυν τὰ τοιαῦτα ἐστάλη αὐτόθι. Ξυνέβησαν δὲ καὶ ἐς τοῦτο, ὥστε κατὰ μίαν μοῖραν προελθεῖν τὴν καλουμένην σάκραν ἐκ τοῦ Ῥωμαίων βασιλείως, ἐπιψηφισμένην περὶ τῶν προδοθησομένων χρημάτων τῆς τριετίας μετὰ τὸν ἔβδομον ἐνιαυτὸν, ὡς καταθήσουσι ταῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσαις. Ἐκυρώθη [δὲ] ὡστε καὶ ἐκ τοῦ βασιλείως Περσῶν ὁμολογίαν ἐν γράμμασι προελθεῖν, ὡς, ἡνίκα πορίσαιντο Πέρσαι τῶν τριῶν ἐτῶν τὸ ὀφειλόμενον χρυσίον, βασιλεῖ Ῥωμαίων τὸ περὶ τοῦ τοιοῦδε βεβαιωτικὸν ἀναδοθῆσεται γράμμα. Ἡ μὲν τοῦ Ῥωμαίου ἀποκράτορος περὶ τῆς εἰρήνης ὁμολογία, τὴν συνήθη φέρουσα προγραφὴν, γνώριμος ἡμῖν ἐς τὰ μάλιστα ταγγάνει· ἡ δὲ τοῦ Περσῶν βασιλείως γράμμασι μὲν ἐγράφη Περσικοῖς, τῇ δὲ Ἑλληνίδι φωνῇ κατὰ ταῦτα δῆπουθεν ἰσχύει τὰ βήματα· Ὁθεῖος, ἀγαθός,

εἰρηνοπάτριος, ἀρχαῖος Χοσρόης, βασιλεὺς βασιλείων, εὐτυχής, εὐσεβής, ἀγαθοποιός, ὧτιν οἱ θεοὶ μεγάλην τύχην καὶ μεγάλην βασιλείαν δεδώκασι, γίγας γιγάντων, δε ἐκ θεῶν χαρακτηρίζεται, Ἰουστινιανῷ Καίσαρι, ἀδελφῷ ἡμετέρῳ. » Ἡ μὲν οὖν προγραφὴ οὕτω πη εἰδήλου, ἀτὰρ ἡ δύναμις τῶν λεγθέντων τοιαῦδε ὑπῆρχεν. Εἶπομι δὲ αὐτὴν γε δῆπου τῶν λόγων τὴν συνθήκην· ἀναγκαῖον γὰρ ἔγωγε ὤθηθην χρῆσθαι οὐκ ἄλλως, ὡς ἂν μὴ ὑποποθῆσοι τις ἑτέρα φράσει παρατετράφθαι τι τῶν ἀληθῶς ... εἶχεν οὕτω· « Χάριν ἀπονέμομεν τῇ ἀδελφότητι τοῦ Καίσαρος περὶ τῆς χρείας τῆς εἰρήνης τῆς μεταξὺ τούτων τῶν δύο πολιτειῶν. Ἡμεῖς μὲν Ἰεσδεγουνάφ, θείῳ κουβικουλαρίῳ, ἐκέλευσαμεν καὶ ἐξουσίαν δεδώκαμεν· ἡ ἀδελφότης τοῦ Καίσαρος Πέτρω μαγίστρῳ τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσεβίῳ ἐκέλευσε καὶ ἐξουσίαν δέδωκε λαλῆσαι καὶ τρακταῖσαι. Καὶ ὁ Ζίχ καὶ ὁ λεγόμενος παρὰ Ῥωμαῖοις μάγιστρος καὶ Εὐσέβιος τὰ περὶ τῆς εἰρήνης κοινῶς ἐλάλησαν καὶ ἐτρακταῖσαν, καὶ ἐτύπωσαν τὴν εἰρήνην πεντήκοντα ἐνιαυτῶν, καὶ ἐγγραφα πάντες ἐσφράγισαν. Ἡμεῖς οὖν [καθ'] ἡ δὲ Ζίχ καὶ ὁ μάγιστρος τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσέβιος ἐποίησαν, βεβαίως ἔχομεν τὴν εἰρήνην, καὶ ἐμμένομεν αὐτοῖς. » Οὕτω μὲν ἐπὶ λέξεως εἶχεν. Ὁμοιοτρόπως δὲ καὶ ἡ τοῦ Ῥωμαίων βασιλείως ἐτύγγανεν οὔσα ὁμολογία, ἀνευ τῆς προγραφῆς ἧς εἶχε τὸ βασιλεῖον γράμμα τὸ Περσικόν. Καὶ ἐν τοιοῦδε ὁ ἔλληλογος διελύθησαν. Ἐν δὲ δὴ ἑτέρα ξυνελύσει μεγαλαυχούτος τοῦ Ζίχ καὶ ἐπὶ Χοσρόῃ βασιλεῖ κομπολογία χρωμένου, φάσκοντός τε ὡς ἀμαχώτατός τέ ἐστι καὶ νίκας περιεβάλετο πολλὰς, καὶ ὡς ἐξ οὗ χρόνου τὴν κίδαριν ἀνεδήσατο,

actum septennium penderetur; deinde per reliquos singulos annos ex conventionē solutio feret. Actum quoque est de diruenda monastica domo, quæ Sebanus vocatur, ædificata in confinibus, cujus aream Romani acciperent. Etenim ab initio Romanorum fuerat: sed eam Persæ, quum pacem ruisissent, occupaverant, et quum in ejus possessione diu fuissent, hanc ædem moenibus seperant. Non tamen illi eam funditus demoliti sunt, neque Romanis tradiderunt. Fœdera enim de ea re nihil quicquam continebant. Conventum etiam fuit, ut litteræ, quas sacras Latina lingua vocant, ab utrisque, et ab imperatore et a rege, afferrentur, quibus ratas haberent et confirmarent pacis conditiones, de quibus legati consenserant. Et hæc confestim illuc sunt missæ. Conditionibus quoque adscriptum erat, ut separatim sacra sanctio ab imperatore Romano emitteretur, qua pecunias pensionis trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, se statim exeunte septimo anno Persis numeraturum caveret. Pactum quoque est, ut Persarum rex cautionem interponeret, se, simulatque aurum, quod stipulatus erat, pro tribus annis recepisset, securitatis litteras imperatori Romano traditurum. Et Romani imperatoris pacis ratihabito solitam præ se ferebat inscriptionem, quæ satis nota est. Persarum vero regis Persica lingua scriptæ verba Græcæ hæc sonant: « Divinus, bonus, pacificus, summus princeps, Chosroes, rex regum, felix, pius, beneficus, cui dii magnum imperium cum magnis opibus indulserunt, Gigas

Gigantum, ad deorum exemplar compositus, Justiniano Caesari, fratri nostro. » Atque inscriptio erat hujusmodi. Vis autem eorum, quæ comprehensa sunt litteris, talis fuit. Referam ego ipsam verborum structuram et dispositionem. Necessarium enim esse duxi non aliter facere, ne quis suspicaretur ex veritate aliquid a me immutatum. Hæc sic se habent: « Gratias agimus Caesaris fraternitati pro pace inter ista duo regna constituta. Nos quidem Iesdegusunapho, divino cubiculario nostro, jussimus et potestatem dedimus, id negotii conficere. Fraternitas autem Caesaris ejus procurationem Petro, Romanorum magistro, et Eusebio commisit, ut de pace colloquium haberent et tractarent. Et quidem Zichus, et qui a Romanis magister dicitur, et Eusebius, re inter se deliberata et perpensa, tractaverunt et in scripta redegerunt pacem in quinquaginta annos Persis et Romanis esse, et quæ scripta sunt, suis sigillis impressis approbaverunt. Itaque nos omnia quæ Zichus et magister Romanorum et Eusebius de pace convenerunt, rata firma valere volumus, et conditionibus dictis stamus. » Et ista quidem ad verbum ita scripta se habebant. Eodem sensu Romanorum imperatoris ratihabito scripta fuit, sed sine inscriptione illa, quam litteræ regis Persarum habebant. Super his solum est inter legatos colloquium. Quum denuo ad colloquium venisset et Zichus magnificis verbis jactaret et extolleret Chosroen, et diceret illum invictum esse et multas victorias retulisse, et ab eo tempore, quo cidari

ἀμφὶ τὰ δέκα ἔθνη καταγωνιάμενος κατέστησεν ἐς φόρου ἀπαγωγῆν, καὶ ὅτι τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν κατεστρέφαστο δύναιμι, καὶ μὲν οὖν βασιλεῖς ἐχειρώσατο πλείστους, καὶ ὡς ἀγανταί τε αὐτὸν καὶ τεθήπασιν οὐ ἐκείνην βάρβαροι, καὶ ὡς κατὰ τὸ προσήκον καὶ οὐκ ἀπεικὸς αὐτῷ ἢ ἐπωνυμία κεκομψεῖται τὸ βασιλέα προσαγορεύεσθαι βασιλέων, ταῦτα καὶ τὰ τοιάδε τοῦ Ζιχ περι Χοσρόου μεγαληγορία χρησαμένου ἐν διηγήματι, ἐξῆλθεν ὁ Πέτρος τοιάνδε ἱστορίαν τινά· ὡς ἐγένετο τις ἐν τοῖς πάλοι τε καὶ ἀνωτάτω χρόνοις βασιλεὺς Αἰγύπτου, ὄνομα Σέσωστρις, καὶ οὖν γε συμπνεύσεως αὐτῷ τῆς τύχης μεγάλη ἐφόσα καὶ ἔθνη μέγιστα καθείλεν, ὡς δουλαγωγῆσαι καὶ βασιλεῖς, καὶ ἐπὶ τοσαῦτον ἀρθῆναι ἀλαζονείας, ὡς καὶ ὄχημα χρυσοκόλλητον συμπήξασθαι, καὶ ἀνθ' ὧν ἵππους δέον ἢ ἕτερα ἐλκυστήρια ζῶα, τοὺς δοριαλώτους ἐκείνους βασιλεῖς ὑπαγαγεῖν τῷ ζυγῷ, οὕτω τε διφρευόμενον διὰ τῶν λεωφόρων ἐπιφρέεσθαι (ἐπιφαινέσθαι conj. B.) τοῖς ὑπηκόοις. Τοῦτο ἐπεὶ ὁσημέραι ἐπετέλει, τῶν τις βασιλέων τὸ ὄχημα ἄλκόντων κατὰ τὸ ἄκρην ἐξευχόμενος, συνεχέστατά πως καὶ λεληθότως (πεπηγότως conj. B.) εἰς τοῦπίσω τὸ βλέμμα ἐπιστρέφων, ἐθεάτο τὸν τροχὸν κυλινδούμενόν τε καὶ τῇ τῆς κινήσεως συνεχεῖα ἐν ἑαυτῷ περιελιττόμενον. Ἐποχούμενος δὴ οὖν ὁ Σέσωστρις (ἐπέσκηψε γάρ), « Τί δῆτα, ἔφη, τοῦτο ποιεῖς, ὦ οὔτος; » « Ὁ δὲ ἀμοιβαδὸν ἔφη· « Ἄ δέσποτα, δρῶν τὸν τροχόν, ὡς θαμὰ περιδινούμενος οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως μένει ὄδε, ἀλλὰ γὰρ ἄνω κάτω φερόμενος τὴν ἀρματοτροχίαν ἐργάζεται. » Τοῦτο ἀκροῶς ὁ Αἰγύ-

πιος, καὶ μὲν οὖν τεκμηράμενος, ὡς ὑπαινίττεται τὸ ἀσταθμητόν τε καὶ παλίμβολον τῆς τύχης καὶ ὡς τροχῷ κυλιόμενῷ ἔοικε τὰ ἀνθρώπεια, ξυνῆκε, μὴ ἄρα καὶ αὐτὸς χρόνῳ ποτὲ τοιοῦτῃ προσπείτῃ δυστυχίματι, τοῦ λοιποῦ τε ἐπαύσατο κατὰ τὸν προλεχθέντα τρόπον ἀρματηλατεῖν· πρὸς τοῖς [τοῖς] δεδουλωμένους οἱ βασιλεῖς ἀφῆκε καὶ ταῖς σφῶν αὐτῶν ἡγεμονίας ἐνεβίβασεν αὐθις. Ἐνταῦθα Πέτρῳ ἐπαύσατο τῆς ἱστορίας ὁ λόγος, ἐγγαλιώσαντι τὴν τοῦ Ζιχ περι Χοσρόου μεγαληγορίαν. Ἐῖτα διελέγοντο αὐθις περὶ τῶν πρακτέων. Ἄπαντα μὲν γὰρ, ὡς ἐνήν, ἀμφίβολα ἐν τάξει καὶ κόσμῳ καθεστῆκει. Τὰ οὖν περὶ Σουανίαν ἔτι ἐν μετεώρῳ ὑπῆρχε, καὶ ὑπελέλειπτό σφισι μόνῃ ἐπ' ἀμφίβολῳ. Τῷ τοι ἔλεξεν ὄδε Πέτρος· « Πλείστον ἐπαίνων ἀξίος ἐστὶν ἀνὴρ, ὃς τέλεια βουλευόμενος τέλειον ἐπιθήσοι ταῖς πράξεσι τὸ πέρας. Εἰ γὰρ ἔλλειπει τι τῶν δεόντων, ἔλλιπές οἶμαι καὶ τῷ βουλευομένῳ φρόνημα. Οὐκ εἰκῆ δὲ καὶ μάτην εἶρηται νῦν ἡμῖν ὁ λόγος· πρὸς σὲ δὲ φερόμενος, ὦ Ζιχ, Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις φανήσεται λυσιτελέστερος. Εἴποιμι δέπως φανερώτερον Σουανία Ῥωμαίοις ὑπῆρχε, καὶ Ῥωμαῖοι Σουάνοις ἐκέλευον. Ἀμέλει Τζαθίου Σουάνων ἐξευχόμενου Δεῖτατός (infra Ἐξίστατος) τις Ῥωμαῖος ἀνὴρ τῶν ἐκεῖσε Ῥωμαϊκῶν καταλόγων ἐτύγχανε προσεστώς· ἀλλὰ καὶ ἕτεροί τινες Ῥωμαῖοι ἐν Σουάνοις ἐποιοῦντο τὰς διατριβάς. Δυσμενείας δὲ τινος [γενομένης] μεταξὺ τοῦ Λαζῶν βασιλέως καὶ Μαρτίνου τοῦ Ῥωμαίου τηνικαῦτα ἐκεῖσε στρατηγούντος, τούτου ἕνεκα ὁ Κόλχος οὐκ ἀπέστειλε Σουάνοις τὸ σύνθημα σιτηρέσιον· ἔθος γὰρ πέμ-

redimitus fuisset, decem gentes, cum quibus dimicasset, tributum pendere coegisset, et Ephthalitarum potentiam evertisse, et multos reges subegisse, et omnes illarum terrarum barbaros ipsum colere et venerari, unde jure et merito regis regum appellationem sibi sumeret: quum hæc et hujusmodi Zichus de Chosroe prædicaret, et magnifice loqueretur, Petrus, paulum a proposito digrediens, hanc historiam recitavit. « Erat, inquit, olim prisceis temporibus quidam Ægyptiorum rex, nomine Sesostris. Is, quum illi fortunæ aura afflaret, magnos spiritus sumpsit, et potentes gentes domuit, et earum reges captivos fecit, eoque devenit arrogantis, ut currum deauratum fabricaret, et equorum et aliorum animalium vecturæ aptorum loco reges illos captivos jugo aptaret. Et ita vectus per vias publicas sese subditis exhibebat. Quæ quum quotidie facitasset, accidit ut quodam die unus ex illis regibus, qui erat summo jugo aptatus, intento et defixe vultum retorquens, spectare rotam se circumvolventem et continuatione motus in se ipsam revertentem. Quum id Sesostris, qui vehabatur, animadvertisset, eum increpans, « Quid rerum agis? » inquit. « Contemplor, respondit ille, domine, hanc rotam, quæ se alternis frequenter in orbem circumagit, quæ nunquam eodem loco manet, sed fertur modo superius, modo inferius, et ita currus agitationem facit et operatur. » Hæc quum audisset rex Ægyptius, et sentiret illum indicare fortunæ inconstantiam et volubilitatem, quæ semper volvitur, neque eodem loco permanet, et rotæ semper volventi res hu-

manas similes esse: veritus ne ipse posthac in aliquam calamitatem incideret, abstinuit deinceps eo modo, quo diximus, vehi, et præterea reges apud se servitutum servientes in sua regna, ut illic, quemadmodum antea, regnarent, dimisit. » Hic finem accepit Petri sermo historiam recitantis, quo Zichii magniloquentiam repressit. Deinde disseruerunt de his quæ agenda restabant. Cetera enim omnia, quoad ejus fieri potuerat, quæ in controversia fuerant, composita transactaque erant, exceptis quæ ad Suaniam pertinebant, quæ sola in suspensio adhuc et incerta manebant. Itaque Petrus Zicho dixit: « Multis laudibus vir ille dignus est, qui perfecte utilia suadet, eademque perfecte ad exitum perducit. Etenim, si quid in his deest, imbecillitati opinor judicii ejus, qui negotium suscepit, attribuitur. Non immerito neque temere hæc a me habetur oratio, quæ ad te directa, o Ziche, tandem in magnam Romanorum et Persarum utilitatem est redundatura. Dicam ego paulo apertius. Suania ditionis Romanorum fuit, et Suanis Romani imperarunt. Quo tempore autem Tzathius eorum dux erat, Ditus quidam, Romanus, præerat Romanis militibus, qui illic in præsidis agebant: tum quoque multi Romani inter Suanos domicilium habebant et commorabantur. Orta quadam inter Lazorum regem et Martinum, Romanorum tunc temporis in his partibus ducem, discordia, Colchus mittere Suanis præstari solitum frumentum recusavit. Mos enim erat mitti a rege Colchorum frumentum. Suani graviter et iniquo animo tulerunt, se

πεσθαι αἶτον ἐκ τοῦ Κόλχων βασιλέως. Διὸ δυσανα-
σχετοῦντες οἱ Σουάνοι τῶ τῶν νενομισμένων στερηθῆ-
ναι, κατάδηλον ἐποίησαντο Πέρσαις, ὡς, εἰ γενήσονται
αὐτοῦ, Σουανίαν ἐγχειρῶσιν αὐτοῖς. Ἐν τούτῳ
Ἐξισάτῳ καὶ τοῖς ἐτέροις ἡγεμόσιν τῶν Ῥωμαϊκῶν
ταγματῶν ἔφησαν, ὅτι « Πολυπληθία Περσῶν ἀγγέλλε-
ται χωροῦσα κατὰ Σουάνων, πρὸς ἣν ἀξιόμαχον οὐκ
ἔχομεν δύναμιν. Ἄλλὰ τὸ συνοῖσον βουλευσασθε, ἕν
τοῖς ἐνταῦθα Ῥωμαίων καταλόγοις ὑποχωροῦντες τῇ
Μηδικῇ στρατιᾷ. » Τοσούτῳ χρησάμενοι Σουάνοι δόλω,
καὶ δώροις ἀναπέσαντες τοὺς τῶν καταλόγων ἐπιστά-
τας, ἀπεβάλοντο παρὰ σφῶν τὴν Ῥωμαίων φυλακὴν.
Οἱ δὲ Πέρσαι ἕν τάχει παραγενόμενοι Σουανίαν ἔλα-
βον. Ληπτέον οὖν ἐνεῦθεν, ὡς καὶ Ῥωμαίων ἀνεκαθεν
ὑπῆρχεν, καὶ Ῥωμαῖοις ἀρμόζει τήμερον. Εἰ γὰρ δι-
καιότατα Λαζικῆς κύριοι καθεστήκαμεν, καθὰ δήπουθεν
ὑμεῖς ἐφήρισασθε, Σουανίας τῆς ὑπὸ Λαζικῆν οὐκ ἀπὸ
τρόπου δεσπόσομεν. » Ὁ δὲ Σουρήνας ἔφη· « Ἄχθεσθε
μᾶλλον Ῥωμαῖοι, ὅτι ἔθνος αὐθαίρετα καὶ ἐκουσίως
προσπέλασεν ἡμῖν. » Ὁ Ζιχὺ ὑπολαβὼν ἔφη· « Αὐτόνομοι
γεγόνασι Σουάνοι, καὶ οὐ πώποτε τῇ Κόλχων ὑπεκλίθη-
σαν ἀρχῇ. » Αὐθὺς ὡς τὸν Ζιχὺ ἔλεξεν ὁ Πέτρος· « Εἴγε
μὴ βούλει, ὦ Ζιχ, ἐν τοῖς τῆς εἰρήνης συμβουλαῖσι
ἄνομα τὸ Σουανίας ἐγχαράξαι, σήμανον, ὡς ἀποδίδωμι
μοι Λαζικῆν ἕν τοῖς ὑποτεταγμένοις ἔθνεσιν αὐτῇ; »
Ὁ Ζιχὺ, « Εἰ τοῦτο, ἔφη, ποιήσω, ἀδεία σοι δοθή-
σεται καὶ περὶ Ἰθηρίας ἀμφισβητεῖν, κατ' ἐξουσίαν τε
εἴποις ἂν, ὡς καὶ αὐτὴ κατήκοος ἐγεγόνει Λαζῶν. »
« Ἐν δηλώσει δὲ, » ὁ Πέτρος, « γεγένησαι, ὦ Ζιχ, ὡς

οὐ βούλει πᾶσαν ἡμῖν ἀποδοῦναι Λαζικῆν, ἀλλὰ τινὰ
μοῖραν αὐτῆς. » Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα Ῥωμαῖοί
τε καὶ Πέρσαι εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες Σουανίας
πέρυ, ὁμοῦ οὐ ξυνέβησαν. Δοκεῖ τοιγαροῦν αὐτοῖς περὶ
τοῦ τοιοῦδε τὸν βασιλέα ἐπισκοπήσαι Περσῶν. Καὶ
ὄρκῳ ἐπιστώσατο ὁ Ζιχ, ἧ νενόμισται Πέρσαις ὀμνεῖν,
ξυνεπιλαβέσθαι Πέτρῳ ὡς Χοσρόην ἀφικνουμένῳ ἕνεκα
Σουανίας. Εἶτα τοῦ Ζιχ τοὺς περὶ Ἄμβρου τοῦ Ἄλα-
μουδάρου τοῦ τῶν Σαρακηνῶν ἡγουμένου κινήσαντος
λόγους, φάσκοντός τε, ὅτι γε δήπου καὶ αὐτὸν, ὡσπερ
καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ ἡγεμόνα τοῦ Σαρακηνικοῦ, κομί-
ζεσθαι χρεῶν τὰς ἑκατὸν χρυσίου λίτρας, ἀντίπειν
ὁ Πέτρος, ὥστε « τὸν πρὸ Ἄμβρου ἡγεμόνα δωρεᾷ τινι
ἀγράφῳ, ὅσῳ ἂν ἠθούλετο χρυσίῳ καὶ ἀσημένιῳ, ὁ καθ'
ἡμᾶς ἐφιλοφρονεῖτο δεσπότης. Τοιγαροῦν ἐστέλλετο
τῇ ταχυτῆτι τῶν δημοσίων ἵππων ὀχοῦμενος ἀνὴρ
ἀγγελιαφόρος ὡς τὸν Σαρακηνὸν, ἀποκαταστήσων οἱ
τὸ ὄπερ ἐτύγχανεν αὐτῷ πεμφθὲν πρὸς τοῦ Ῥωμαίου
βασιλέως. Οὕτω τε ἐς τοῦμπαλιν ἐκ τοῦ Σαρακηνοῦ
ὡς βασιλέα τὸν ἡμεδαπὸν ἐπέμπετο δωροφορῶν πρε-
σβευτῆς. Εἶτα ἀντιδώρῳ αὐθὺς ἐφιλοφρονεῖτο τὸν Σα-
ρακηνὸν ὁ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ. » Εἰ βούλεται οὖν
καὶ Ἄμβρος κατὰ ταῦτα ποιεῖν, εἰ δοκεῖ καὶ τῷ καθ'
ἡμᾶς βασιλεῖ *· εἰ δέ γε οὐ βούλεται, κινεῖ τὴν ἄλλω,
πρὸς γε καὶ ἡλιθιώτατα φρονεῖ. Ἀπίσται γὰρ οὐδὲν
ὅτιοι. » Τούτων διαμφισβητηθέντων καὶ ἐτέρων, ἐγρά-
φησαν αἱ πεντηκοντούτιδες σπονδαὶ Περσιστῆ καὶ Ἑλλη-
νιστῆ, μετεβλήθη τε τὸ Ἑλληνικὸν εἰς Περσίδα φωνὴν
καὶ τὸ Περσικὸν εἰς Ἑλληνίδα. Οἱ δὲ τὰς ζυθῆκας βε-

drivatos esse his, quæ sibi ex conventione debebantur. Quamobrem significarunt Persæ, se, si illuc accederent, eorum manibus Suaniam tradituros. Eodem tempore Exisato et reliquis Romanis ordinum ducibus dixerunt, magnam Persarum manum Suanis bellum inferre nuntiari. Quamobrem quom non idoneas ad resistendum haberent copias, petere ut ipsorum salutis causa cum Romanorum copiis exercitus Persarum obviam irent. Hoc dolo Suani usi, et donis demeriti legionum nostrarum duces, Romanorum præsidium ejecerunt. Persæ autem celeriter accedentes, Suaniam suæ potestatis fecerunt. Hinc facile est intelligere, olim Romanorum juris fuisse Suaniam, hodieque jure illis competere. Nam si optimo jure constituti sumus domini Lazicæ (sic enim et vos jampridem æquum censuistis), non absque ratione Suania, quæ infra Lazicam sita est, in nostrum jus dominiumque cedere debet. » Cui Surenas respondit: « Iniquiori animo et gravius ista fertis, o Romani, quod ea gens sua sponte et ultro sese nostræ potestati permisit. » Zichus ejus verba suscipiens: « Suani suis legibus sunt usi, inquit, neque unquam Colchorum imperio paruerunt. » Tum Petrus: « Si tu, o Ziche, Suania nomen in conventionem pacis omitti mavis, hoc tamen commemora, te mihi Lazicam reddere cum gentibus quæ huic regioni subjectæ sunt. » — « Si hoc facio, inquit Zichus, aditus tibi aperietur de Iberia quocumque controversiam movere. Nam in tuo arbitrio erit dicere, ipsam quoque subjectam fuisse Lazis. » — « Manifestum est igitur, o Ziche, te nolle nobis

integram Lazicam restituere, sed ejus partem. » — Multa etiam alia ultro citroque Persæ et Romani et dixerunt et audierunt de Suania, neque tamen convenire potuerunt. Sed totam rem ad regis Persarum arbitrium rejecerunt, apud quem Zichus se Petro neque studio neque gratia defuturum, quum primum ad Chosroem rediisset, jurejurando, quod apud Persas sacrosanctum habetur, fidem suam obstrinxit. Deinde Zichus sermonem movit de Ambro, Alamundari filio, Saracenorum duce, dixitque illi deberi centum auri libras, et æquum esse ut eas acciperet, sicut et is qui ante Saracenorum dux fuerat. Contra dixit Petrus: « Saracenorum ducem, qui ante Ambrum fuerat, imperator noster libero auri dono nullis litteris obstricto, quando ipsi placebat, ornare solebat. Mittebatur igitur ad Saracenum nuntius, qui, vectus celeritate equorum publicorum, redderet quod illi imperator donatum volebat. Invicem Saracenus per legatum, quem mittebat, imperatorem nostrum donis sibi conciliabat. Tunc iterum imperator vicissim aliqua liberalitate Saracenum sibi devincire studebat. Si Ambrus igitur ita facere decreverit, et imperatori nostro idem placuerit, bene est; sin minus, frustra contendit, et demens est, neque quicquam impetrabit. » Hæc et alia multa quum inter se agitassent, fœderum in quinquaginta annos condiciones sunt perscriptæ Græcæ et Persicæ. Deinde Græca in sermonem Persicum, et Persica in Græcum sunt translata. Fœderibus autem scribendis et faciendis affuerunt e Romanis Persæ, dux militum qui circa im-

βαιούντες Ῥωμαίων μὲν Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμῶν καὶ Εὐσέβιος καὶ ἕτεροι, Περσῶν δὲ ὁ Ἰεσδεγουνάφ καὶ Σουρήνας καὶ ἕτεροι. Τῶν οὖν ἐξ ἑκατέρου μέρους ὁμολογῶν ἐν συλλαβαῖς ἀναληφθεισῶν, ἀντιπαρεβλήθησαν ἀλλήλαις τῷ ἰσοδυναμῶ τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ ῥημάτων. Ὅσα δὲ ἐσήμηνε τὰ τῆς εἰρήνης γραμματεῖα, λελέξεται. Καὶ δὴ δόγμα ἐγράφη πρῶτον, ὡς διὰ τῆς στενοπορίας τῆς εἰσόδου τοῦ λεγομένου Χορουτζῶν καὶ τῶν Κασπίων πυλῶν μὴ ἐφεῖναι Πέρσας ἢ Οὐννοὺς ἢ Ἄλανοὺς ἢ ἑτέρους βαρβάρους πάροdon ποιεῖσθαι κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας· μήτε δὲ Ῥωμαίους ἐν αὐτῷ δῆπου τῷ χώρῳ, μήτε μὴν ἐν ἄλλοις Μηδικαῖς ὁρίοις στράτευμα στέλλειν κατὰ Περσῶν. Δεύτερον, ὡς ἂν οἱ σύμμαχοι Σαρακηνοὶ ἑκατέρας πολιτείας ἐμμένειν καὶ οἱ τοῖς βεβαιωθεῖσι, καὶ μήτε τοὺς Περσῶν κατὰ Ῥωμαίων, μήτε τοὺς Ῥωμαίων ὀπλιζέσθαι κατὰ Περσῶν. Κατὰ τρίτην τάξιν, ὥστε τοὺς ἐμπόρους Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τῶν ποικιωσῶν φορτίων, τούτους δὲ καὶ τοὺς τοιοῦσδε ποριστάς κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς κρατήσαν ἔθος ἐμπορεύεσθαι διὰ τῶν εἰρημῶν δεκατευτηρίων. Δ', ὡς ἂν οἱ πρέσβεις καὶ οἱ τῇ ταχυτῆτι χρώμενοι τῶν δημοσίων ἵππων πρὸς τὰς ἀπαγγελίας, ὁ μὲν ἐς τὰ Ῥωμαίων, ὁ δ' ἐς τὰ Περσῶν ἦθη ἀφικνούμενοι, κατὰ ταύτην τὴν ἀξίαν καὶ τὸ προσήκον ἕκαστοι τιμηθεῖν, καὶ τῆς δεούσης τεύξονται ἐπιμελείας· ἀπαλλάττεσθαι τε σφᾶς μὴ χρονοτριβοῦντας· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰς ἐμπορίας, ἃς ἐπιφέρονται, ἀμοιβάζειν ἀκωλύτως τε καὶ ἄνευ συντελείας τινός. Ε' διευτυπῶθη, ὥστε τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ τοὺς ἑποιοῦσιν βαρβάρους ἐμπόρους ἑκατέρας πολιτείας μὴ διὰ ξένων ἀτραπῶν ποιεῖσθαι

τὰς πορείας, μᾶλλον μὲν οὖν διὰ τῆς Νισίβειος καὶ τοῦ Δάρας, μήτε μὴν ἄνευ κελεύσεως ἀρχικῆς ἵέναι κατὰ τὴν ἀλλοδαπήν. Εἰ μέντοι παρὰ τὸ δοκοῦν τολημῆσωσι τι, ἦγουν, τὸ λεγόμενον, κλεπτοτελωνήσουσιν, ἀνιχνευόμενος ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὁρίοις ἀρχόντων ξὺν τοῖς ὅσα ἐπιφέρονται, εἴτε Ἀσσυρία φορτία εἶεν εἴτε Ῥωμαῖα, παραδίδοσθαι εὐθύνας ὑφέζοντας. Γ', ὡς εἰ τινες, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ πόλεμος ξυνειστήκει, ἠυτομολῆσαν, τοῦτο μὲν ὡς Πέρσας ἀπὸ Ῥωμαίων, τοῦτο δὲ ἀπὸ Περσῶν ὡς Ῥωμαίους, εἴγα βούλοιντο οἱ προσκεχωρηκότες ἐς τὰ οἴκοι ἐπαναστρέφειν, μὴ γίνεσθαι οἰσιν ἐμποδῶν μήτε μὴν κωλύμῃ χρῆσασθαι τινι. Τοὺς μέντοι ἐν καιρῷ εἰρήνης αὐτομόλους ἦγουν καταφεύγοντας ἐξ ἐτέρου εἰς ἑτέρου μὴ ὑποδέχεσθαι, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἀκοντας ἐγχειρίζεσθαι τοῖς ἐξ ὧν καὶ ἀπέδρασαν. Ζ' μέρος τῶν σπονδῶν, ὥστε τοὺς ἐπεγκαλοῦντας περὶ τοῦ σίνεσθαι τι σφᾶς τοὺς ἀντιπολιτευομένους δίκῃ τέμνεσθαι τὸ φιλοεικούμενον, ἢ δι' ἑαυτῶν τῶν τὴν βλάβην πεπονθῶτων ἢ δι' οἰκειῶν ἀνθρώπων ἐν τοῖς μεθορίοις παρὰ τοῖς ἀρχουσιν ἑκατέρας πολιτείας ξυνιόντων· οὕτω δὲ τὸν ζημιώσαντα ἀκέσασθαι τὸ σκάζον. Η', ὥστε τοῦ λοιποῦ μὴ ἐγκαλεῖν Πέρσας Ῥωμαίους ἕνεκα τοῦ ἐπικιτίζεσθαι τὸ Δάρας, ἔδοξε καὶ ἀμφοτέραν πολιτείαν τοῦ λοιποῦ μηδαμῶς ἐπιτεχνίζειν, ἦγουν περιοχῇ τινι κατασφαλίζειν τι τῶν ἐν τοῖς ὁροθεαῖσι χωρίων, ἵνα μὴ πρόφασις ἐντεύθειν ἔσοιτο ταραχῆς, καὶ ἐκ τούτου διαλυθῆσονται αἱ σπονδαί. Θ', μὴ ἐπιέναι ἢ πολεμεῖν ὑψηλῶς ἔθνει ἢ χῶρα τινὲ ἄλλῃ τοὺς ἐτέρας πολιτείας· μᾶλλον μὲν οὖν ἄνευ βλάβης καὶ κατ' οὐδὲν πημαιομένους ἐν τῷ αὐτῷ μένειν, ὡς ἂν καὶ οἶδε ἀπολαοῖεν τῆς εἰρήνης.

peratorem militabant, Eusebius et alii, ex Persis Iesdegus-naph, Surenas et alii. Quum igitur conventiones ab utraque parte litteris mandatae essent, utramque inter se compararunt, ut verba et sententiae idem valerent. Quae autem pacis libelli continerent, dicuntur. Primum decretum fuit: ne per angustias ejus introitus, qui Chorutson (Tzur ap. Procop.) appellatur, et portas Caspiae Persae aut Hunnos aut Alanos aut alios barbaros in Romanorum fines transire sinnerent, neve Romani in ea loca aut in aliam quamcunque partem finium Medicorum exercitum contra Persas mitterent; secundo loco decretum est ut Saraceni, utriusque civitatis socii, eadem pacta servarent, neque hi qui Romanorum partium essent, contra Persas, neque qui Persarum, contra Romanos arma ferrent; tertio capite cavetur ut Romani et Persae quarumcunque mercium mercatores et negotiatores secundum veterem morem neque in alijs locis, quam in quibus decimarum solutio est indicta, mercaturas faciant; quarto loco decretum, ut legati et reliqui, qui, quum quid nuntii perferant, equis publicis utantur, tum qui per Romanorum, tum qui per Persarum regiones iter habeant, pro cuiusque gradu et dignitate honore afficiantur, et debita cura excipiantur, neque cunctentur, et merces si quas afferant, permulent sine ullo impedimento aut tributii exactione; quinto loco sancitum est, ne mercatores Saraceni aut alii quicumque barbari in amborum regum regionibus per incognitas et

minime tritas vias incedant, sed Nisibim aut Daras petant, neque sine jussu principum alienam regionem adeant. Si quid tamen praeter quod statutum est audeant, aut, ut dicitur, vectigalia fraudaverint, si deprehendantur ab his qui limitibus praesunt, una cum mercibus quas vehunt, sive sint merces Assyriae sive Romanae, poenas et mulctas a legibus statutas luan; sexto loco decretum est ut his qui, dum bellum erat, sive a Romanis ad Persas, sive a Persis ad Romanos transierunt, si regredi et ad sua redire voluerint, nullum impedimentum aut molestia fiat; sed qui per pacem deinceps aufugent et migrabunt ex alterius ditiosis terris, in alterius regionem minime admittantur, sed omni modo etiam invitati reddantur his a quorum dominatu effugerunt; septima pars foederum fuit, ut, si qui quererentur sibi quid damni illatum esse a contrariae partis civibus, iudicio dirimatur controversia sive per eos ipsos qui injuriam passi sint, sive per certos homines, qui in confinijs apud utriusque partis praefectos conveniant, et ita, qui peccaverit, damno medeatur; octavo capite, ut in posterum Persae Romanis non succenseant, quod Daras muniant, placuit utramque rem publicam a muniendis locis prope fines sitis porro abstinere, neque ea muris et propugnaculis circumdare, ne inde turbarum occasio nascatur, et foedera dissolvantur; nono loco placuit neminem invadere aut bello lacessere gentem aut regionem, quae sub alterutrius imperio sit, sed potius omnes nulla injuria

Ἰ', ὥστε μὴ πολυπληθίαν στρατοῦ ἐς τὸ Δάρας ἐνιζάνειν, πλὴν ὅση γε ἀρκεῖσι πρὸς φυλακὴν τοῦ ἄστεως· μήτε δὲ τὸν τῆς ἔω στρατηγὸν κατὰ ταύτην ἐνιδρῦσθαι, τοῦ μὴ ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἐπιδρομὰς ἢ βλάβδας γίνεσθαι κατὰ Περσῶν. Εἰ δέ γε ἄρα τι τοιοῦτον ζυνενεχθεῖη, ἐπαγιάθη τὸν ἀρχοντα τοῦ Δάρας διατιθέναι τὸ πλῆμμεληθέν. Μία πρὸς τῆ δεκάτῃ τῶν σπονδῶν βεβαίωσις, ὥστε, εἰ πόλις ἐτέραν ζημιώσει πόλιν ἢ ὄπωσῶν διαφθεῖρει τι τῶν αὐτῆς, μὴ τῷ νόμῳ τοῦ πολέμου μήτε μὴν δυνάμει στρατιωτικῇ, ἄλλως δὲ ὄλω τι καὶ κλοπῇ — εἰσι γὰρ τοιοῦτε τινὲς ἀνοσιουργοὶ οἱ ταῦτα πράσσοντες, ὡς ἂν πολέμου ἔσοιτο πρόφασις· ἐβεβαίωθη τοιγαροῦν τὰ τοιοῦτότροπα ἀναζητεῖν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐπανορθοῦσθαι τοὺς δικαστὰς τοὺς ἐν τοῖς πέρασιν ἑκατέρας πολιτείας ἰδρυμένους. Εἰ δέ γε αὐτοὶ οὐκ ἔσονται ἱκανοὶ ἀναστέλλειν τὰς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἀστυγειτόνων φθορὰς, ἐστέργθη, ὥστε τὴν διαδικασίαν ἀναπέμπεσθαι ὡς τὸν τῆς ἔω στρατηγὸν, ὡς, εἴ γε εἴσω μηνῶν ἐξ μὴ τμηθείη τὰ τῆς ἀμίλλης καὶ ὁ ζημιωθείς μὴ λήψεται τὸ ἀπολωλὸς, τὸν ἀδικήσαντα λοιπὸν ἐπὶ πονῆ ἔς τὸ διπλάσιον τῷ ἡδικημένῳ εἶναι ὑπεύθυνον. Ὡς, εἴ γε μὴδὲ οὕτω πέρας ἔξοι, διευτυπώθη τὸ πονοῦν μέρος πρεσβείαν στέλλειν ὡς τὸν βασιλέα τοῦ ἡδικηκότος. Εἴτα εἰ μὴδὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως γενήσεται οἱ τὸ ἀποχωρῶν καὶ διπλοῦν τὸ ὄφληθὲν ἀναλήψεται κατὰ τὸ ὀρισμένον ἐντὸς ἑνιαυτοῦ, ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ τῷ δόγματι διαλελύσθω τὰ τῶν σπονδῶν. Δευτέραν πρὸς τῆ δεκάτῃ μοῖραν τῶν σπονδῶν κατανοήσεις τὰς πρὸς θεὸν ἰκετείας, ἔτι τε καὶ τὰς ἄρας, οἷον τῷ μὲν στέργοντι τὴν εἰρήνην εἶναι τὸν θεὸν ἴδεῶν τε καὶ ζύμμαχον διὰ παντός, τῷ

δὲ ἀπατηλῷ τῶν τε ἐμπεδωθέντων νοσημῶσαι τι βουλομένῳ τὸν θεὸν ἔσεσθαι ἀντίπαλόν τε καὶ πολέμιον. Τρίτῃ πρὸς τῆ δεκάτῃ τῶν νομισθέντων ἰσχὺς, πεντηκοντούτιδας εἶναι τὰς σπονδάς, ἐρῶσθαι τε τὰ τῆς εἰρήνης ἐπὶ πενήτην ἑνιαυτούς, ἀριθμούμενου τοῦ ἑνιαυτοῦ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ἐκάστου ἔτους τῆ τριακοσιοστῆ καὶ ἐξηκοστῆ καὶ πέμπτῃ ἡμέρᾳ περατουμένου. Ἰσχύσαι δὲ καὶ τοῦτο, καθὰ ἔφην, ὥστε ἐξ ἄμφοιν ἀποκομισθῆναι συλλαβάς ἐκεῖσε, δηλούσας ὡς καὶ ἄμφω στέργει ταῦτα ἐφ' οἷς ἐβεβαίωσαν οἱ πρέσβεις. Πέρας τε δεξαμένῶν τῶν συνθηκῶν, ἀντεδόθησαν αἱ λεγόμεναι σάκραι. Τούτων δὲ δοξάντων καὶ ἰσχυροποιηθέντων ἐκτὸς ἐνομισθῆ τὰ περὶ τῶν ἐν Περσίδι Χριστιανῶν, ὥστε καὶ νεὺς οἰκοδομεῖν καὶ ἐπιποιεῖν σφᾶς ἀδεῶς, καὶ τοὺς χαριστηρίους ὕμνους, καθὰ νενομίσται ἡμῖν, ἀκωλύτως ἐπιτελεῖν, ἀλλὰ γὰρ μήτε καταναγκάζεσθαι μαγικὴν μετιέναι θρησκείαν, μήτε μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Μήδοις νενομισμένους θεοὺς. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲ, ὥστε ἥκιστα καὶ οἶδε τολμῶν μετατιθέναι μάγους ἐς τὴν καθ' ἡμᾶς ὁξάν. Ἐκράτησε δὲ ὥστε καὶ τοὺς θνήσκοντας τοῖς Χριστιανοῖς ἐπ' ἔξουσίαις εἶναι θάπτειν ἐν τάφοις, ἧ νενομίσται παρ' ἡμῖν. Τούτων οὕτω προελθόντων καὶ ἐν κόσμῳ καὶ τάξει γενομένων, ἐπεὶ ἀνεδέξαντο οἱ γε ἐς τοῦτο τεταγμένοι τὰς συλλαβάς τοῖν δυοῖν βιβλίῳ, καὶ ἀπηκρίβωσαν τῷ ἰσορροπῷ τε καὶ ἰσοδυναμίῳ τῶν ῥημάτων τὰ ἐνθυμήματα, αὐτίκα οἷγε ἰσόγραφα ἕτερα ἐπετέλουν. Καὶ τὰ μὲν κυριώτερα ζυνηληθέντα τε καὶ κατασφαλισθέντα ἐκμαγεῖσις τε κηρήναις, ἐτέροις τε οἷς εἰώθασι Πέρσαι χρῆσθαι, καὶ ἐκτυπώμασι δακτυλίων ὑπὸ τῶν πρέσβειων, ἔτι μὴν καὶ ἐρμη-

laccessitos eodem statu manere, ut illis quoque pace frui liceat; decimo loco cautum est ne magna militum manus Daras ultra quam custodiendo oppido satis sit, conveniat, neque dux Orientis circa ea loca commoretur, ne fiant inde excursiones in Persas et damna illis inferantur. Quodsi quid tale contigerit, statutum est ut praefectus Daras oppidi damnum rependat. Undecima foederis conditio haec est: Si una civitas alteri detrimento fuerit, et quocumque modo, non legitimo bello, neque exercitus vi, sed dolo et clandestina invasione damnum intulerit (sunt enim multi homines ad hujusmodi facinora perpetranda admodum proclives, quo belli inde occasio oriatur), statutum est ut in ejusmodi injurias diligenter inquiratur, et iudices, qui in utriusque regni confiniis juri dicundo sunt praepositi, in eos animadvertant. Quis si coercendis finitimorum dissidiis non sufficiant, sancitur ut disceptatio ad praefectum Orientis transmittatur; qui si intra sex menses concertationes illas non reseuerit, et damno affectus non) receperit quod perdidit, eum qui injuriam intulit, obnoxium fore alteri in duplum. Si ne sic quidem res finem accepit, pars quae oppressa fuerit legationem mittat ad regem ejus qui vim fecerit, a quo rege damnum si non rependatur, neque duplicem injuria restitutionem laesus intra praescriptum anni tempus accipiat, foedus hoc quidem capite violatum erit. In duodecima foederum parte videbis ad deum preces, et execrationes quoque, scilicet ut deus pacem colenti sit propitius

et perpetuus adjutor: contra decipienti et aliquid in conditionibus novare cupienti hostis et inimicus. Tertio et decimo capite additur, quinquagenarias esse pactiones, et in quinquaginta annos durare pacem: annum numerandum esse, secundum morem antiquum, qui terminatur trecentesimo sexagesimo quinto die. Illud quoque obtinere, ut utrumque, sicuti dictum erat, afferrentur litterae, quae declararent, utrumque regem approbare ea quae a legatis gesta transactaque essent. Constitutis igitur pacis conditionibus, mutuo sunt traditae quae vocantur sacrae. His ita decretis et confirmatis, separatim pacta sunt interposita de Christianis qui in Perside vivunt, ut illis liceret templa construere, et sine ullo timore sacra peragere, et gratiarum actiones per hymnos deo, sicut apud nos fieri solet, canere, neve cogerentur magicis ceremoniis interesse, aut invitos colere et venerari, qui apud Medos deorum numero habentur. Neque tamen ideo Christiani auderent conari magica sectantes in nostram religionem pertrahere. Obtinuit quoque ut Christianis potestas esset mortuos sepulchris condere, sicuti mos apud nos oblinet. Haec quum ita rite et ordine gesta administrataque fuissent, litteras hi, quibus ejus rei cura demandata erat, duobus libellis exaratas susceperunt, et earum vim et sensum accurate inter se contulerunt, quarum statim altera exempla confecerunt. Et quidem eae tabulae, quibus plenior fides haberetur, diligenter involutae, et securitatis causa cera et aliis rebus quae apud Persas

νέων δέκα πρὸς τοῖς δύο, ἔξ μὲν Ῥωμαίων, οὐχ ἦττον δὲ Περσῶν, ἀμοιβαίᾳ τῇ δώσει τὰ τῆς εἰρήνης βιβλία παρέσχοντο ἀλλήλοις. Τὸ μὲν τῇ Περσῶν φωνῇ γεγραμμένον ἐνεχείρισεν Πέτρος ὁ Ζιχ, καὶ Πέτρος δὲ τῷ Ζιχ τὸ τῇ Ἑλληνίδι· καὶ αὐθις τοῦ Ζιχ τὸ ἰσορροποῦν τῇ Ἑλληνίδι βιβλίον γράμμασι Περσικοῖς διασεσημασμένον, ἄνευ τῆς τῶν ἐκτυπωμάτων ἀσφαλείας, εἰληφότος, [ἔς] τὸ σωθήσεσθαι οἱ τὰς μνήμας, καὶ Πέτρος οὐκ ἄλλως ἐπετέλεσεν ἀμοιβαίως. Ἔϊτα ἐπὶ τούτοις διελύθησαν, τῶν τε ὀρίων ἀπο ἐγένοντο, καὶ ὁ Ζιχ εἰς τὰ πάτρια ἦθη ἐπορεύετο. Ἀτὰρ ὁ Πέτρος ἔμεινεν αὐτοῦ, ἐπιθειάσων τῇ γενεθλίᾳ ἑορτῇ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ· ἤδη γὰρ προσεπέλας τῆς ἡμέρας τοῦ σέβας. Ἐτι δὲ καὶ τῇ τοῦ θεοῦ ἐπιφανείᾳ τὰ νόμιμα ἀγιστεύσας, μετὰ ταῦτα ἐπέβη τῆς Περσῶν. Καὶ ἐν τοῖσδε πέρας εἰλήφει τὰ τῶν ξυνηκῶν. Πρὸ δὲ δὴ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν πρέσβειων, παραγενομένων τινῶν Περσῶν εἰς τὸ Δάρας, οἷς τὸ τοιοῦδε ἐν φροντίσιν ὑπῆρχεν, ἅμα ἐνίοις τῶν ἐρμηνέων καὶ τοῖς τῶν πλαστίγγων ἐπιστάταις, ἀπεκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζιχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῶν ζ' ἐνιαυτῶν, ἐφ' οἷς αἱ ξυνηκαὶ προῆλθον. Ὡς δὲ Πέτρος ἀφίκετο πρὸς βασιλείᾳ Περσῶν ἐν τῷ προσαγορευομένῳ Βιθαρμαῖς, διαλεχθὸς οἱ περὶ Σουανίας, ἔς τὰ βασιλείᾳ προελθὼν ἔλεξεν ὧδε· « Ἦκομεν, ὦ βασιλεῦ, παρὰ σέ, τὸ μὲν ἐν βεβαίῳ τὴν εἰρήνην ἔχειν εὐτυχήσαντες ἤδη, τὸ δὲ καὶ ὄψε γούν τευξόμενοι τῶν δικαιοτέρων παρὰ σοῦ μὴ ἀχθισόμενοι. Ὁ γὰρ τὸ παρὸν εὖ διαθείς καὶ σχεδιάσας, ὡς εἶπεῖν, τὸ συνοῖσον πῶς οὐχὶ τῶν μελλόντων προμηθεύεται πολλῷ τῷ δια-

φόρῳ, καθόσον καὶ χρόνῳ τῷ πλείονι; μεγίστου τοίνυν πέφυκε βασιλέως τὸ δύνασθαι μὲν πλέον ἔχειν, μὴ βούλεσθαι δέ· τὸ γὰρ ὑπερβάλλον τῆς ἰσχύος ἐν σώφρονι κολάζεται λογισμῷ. Ἐπει οὖν τὸ ζῆον τοῦ πολέμου κατέσβεσται νῦν ἡμῖν καὶ ὡσπερ ἀνεπνεύσαμεν, εἰς δὲ μόνος ὑπολείπεται σπινθῆρ (φημι δὲ σπινθῆρα κακῶν τὴν Σουανίαν, ἀπειλοῦσαν ἡμῖν μεγίστην ἔσεσθαι δυσμενεῖας ἐμπύρωσιν), γενοῦ κύλυμα τῶν δεινῶν, καὶ προκατάπαυσον ἡμῖν ἐλπίδα τῶν κακῶν. Ἐν σοὶ γὰρ τῶν ἀμηχάνων τὸ ἄπορον ἀνεθέμεθα, μηχανησάμεν τὰ δέοντα. Μία γὰρ τίς ἐστι τελεωτάτη τοῦ πολέμου κατάλυσις, τὸ προστεθῆναι καὶ Σουανίαν ἡμῖν, εἴπερ Λαζικῆς κύριοι καθεστήκαμεν. Ὁ γὰρ δεσπότης τοῦ ἡγεμονικοῦ πῶς οὐχ ἔξει τὸ ὑποβεθηκός; οὔτε γὰρ Λαζοὶ οὔτε μὴν αὐτοὶ Σουάνοι πρὸς ἀμφισβήτησιν ἴοιεν, ὡς οὐχ ὑπήκοος ἡ Σουανία Λαζῶν ἀνάκαθεν ἦν, καὶ ὅτι ψήφῳ τοῦ Λαζῶν βασιλέως ὁ Σουανίας ἄρξιν τὸ κύρος ἐδέχετο. » Ταῦτ' εἶπὼν Πέτρος ἐν γράμμασιν ἐπεδείκνυ Χοσρόη παλαιότερος Λαζῶν βασιλεῖς, καὶ ἄλλους ὑπὸ ἄλλων χειροτονηθέντας Σουάνων βασιλεῖς. Ἔϊτα καὶ αὐθις ἔλεξε· « Τοῦ δικαίου τοίνυν ἡμῖν, ὦ βασιλεῦ, καὶ Σουανίαν παρέχοντος, οὐχὶ σὺ προτερήσας ἐν κέρδει σχήσεις ἀμφοτέρα, καὶ τὸ δόξαι μὴ ἀδικεῖν καὶ τὸ δοκεῖν δωρεῖσθαι τὸ προσῆγον πᾶσιν; οὕτω γὰρ ἂν καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς [οὐκ] οἴοιτο ἀδικεῖσθαι, εἴγε τὸ οἰκεῖον ὡσπερ δῶρον λήψεται παρ' ὑμῶν, ἐπεὶ καὶ Λαζικὴν οἴεται οὐκ ἄλλως ἔχειν. Διαβεβαιουμένων γὰρ ἡμῶν καὶ ἐναργέστατα δεικνύντων ὡς Ῥωμαίων ἐκ πλείστου χρόνου κτῆμα, ἀντίπεας αὐτὸς τῷ τοῦ πο-

sunt in usu, firmatæ sunt : tum legatorum sigilla annulis impressa, et duodecim interpretum, sex Romanorum et totidem Persarum. Sic mutua traditio inter se sibi pacis tabulas Zichus Petro Persarum lingua scriptas, et Græca Petrus Zicho tradiderunt. Rursus quum Zichus accepisset a Petro aliud illius pactionis exemplum Græca lingua, sed litteris Persicis exaratum, sine ulla sigillorum impressione, quod ad solam rei gestæ memoriam valeret, eadem itidem Petrus a Zicho pari forma accepit. His transactis seorsum alter ab altero procul a confiniis abierunt, et Zichus quidem ad sedes patrias remeavit; sed Petrus illic remansit, ut festum Nativitatis Christi dei (instabat enim veneranda dies) sancte et religiose coleret. Nec multo post illic adhuc Epiphaniæ festum solenni more celebravit; deinde ad Persas profectus est. Et sic quidem pacis transactio ad finem ducta est. Ante protectionem legatorum, quum ex Persis ibi, quibus ea res curæ erat, ad Daras accessissent una cum interpretibus et iis qui frutinis præfecti sunt, representatæ sunt quæ Zicho pro septem annorum pensionibus promissæ fuerant pecuniæ. Petrus vero ad regem Persarum accessit in loco qui Bitharmais appellatur, ut de Suania cum illo ageret, et in regiam introductus sic locutus est : « Venimus, o rex, ad te, quum magna ex parte pacis beneficium jam adepti simus, ut in reliquis quoque quanquam sero iustitiam a te impetremus; nec nos deceptum iri speramus. Nam qui præsentem rerum statum recte composuit et instantia comoda respexit, quanto

magis is futuris providebit, quia et diuturniora sunt? Magni regis est posse quidem plus habere, sed nolle. Quicquid enim potentia superat, cohabetur et comprimitur prudenti moderatione. Itaque quum fervens belli inter nos ardor jam deferbuerit et quodammodo respiremus, una scintilla relicta est : Suaniam dico scintillam malorum, quæ minatur nobis maximum inimicitiarum incendium. Sis igitur obstaculo et impedimento gravissimis qui impendent casibus, et restingue malorum imminientium expectationem. Nos enim dubia et controversa, quæ secare non potuimus, ad te rejecimus, ut quæ convenirent statueres. Unica enim et sola belli prorsus finiendi ratio est, si quidem domini Lazicæ sumus, ut Suaniam quoque nobis restituas. Qui enim dominium assequitur ejus quod imperat, qui fieri potest ut non dominus sit ejus quoque quod alteri paret? Atqui Lazi, sed ne ipsi quidem Suani, minime in dubium revocaverint, Suaniam olim subjectam fuisse Lazicæ, et regi Lazorum jus fuisse arbitrio suo, qui Suaniam regeret, constituere. » Quæ quum diceret Petrus, ex tabulis Chosroem docuit de Lazorum regibus antiquioribus, a quibus reges Suanorum subinde essent creati; deinde sic dicere pergit : « Quum igitur ipsa iustitia, o rex, Suaniam nobis attribuat, nonne tu magni facies, prius concedendo utrumque assequi, ut et nemini injuriam intulisse, et omnibus ea quæ debes, largitus esse videaris? Sic enim rex noster minime se læsum esse existimabit, si quod suum est, tanquam dono acceperit, quum et Lazicam non alio modo suam effectam putarit.

λέμου νόμῳ Λαζικὴν οἰκειώσασθαι, καὶ διως, τῷ βούλεσθαι τὴν δίκην ἄτρωτον εἶναι, προυργιαίτερον ἔθου σώφρονα κεκτηῖσθαι λογισμὸν ἢ χεῖρα δυνατήν. Τοιγαροῦν ἐποίησω τὴν οὐκ ἀνάγκην ἀνάγκην, καὶ τῷ γενναίῳ τῆς μεγαλοφροσύνης ἐψηφίσω κατὰ σαυτοῦ, καὶ νικᾶν ἠξιώσας ἠττημένος τοῦ πρέποντος, καὶ ἀπλῶς ἀπεκατέστησας ἡμῖν Λαζικὴν ὡς περ οἰκεῖόν τι κτήμα μεταθεῖς καὶ τὴν ἐξουσίαν μεταγαγὼν ἐφ' ἡμᾶς. Οὐκ ἄλλως δὲ καὶ περὶ Σουανίας ἀντιβολοῦμεν, τὸ οἰκεῖον προῖκα λαβεῖν· καὶ χάριν δὲ ὁμολογήσειν ἡμᾶς ὑμῖν, τῷ μὴ ἐξημιώσθαι τὸ οἰκεῖον· ὑμᾶς δὲ τῷ κρείττονι, τῷ δύνασθαι τοσοῦτον ὥστε διωρεῖσθαι δοκεῖν καὶ τὸ μὴ ὑμέτερον. » Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλέξεν ὧδε· « Οὐτὼ δῆτα ψυχὴν λόγων χηρεύουσαν καὶ τοῦ πείθειν ἔρημον εὐροῦσα ἢ τῆς σοφίας δύναμις, περιφρονοῦσα τὸ ἀσθενὲς καταγωνίζεται, ὡς περ φάρμακον ἐν ἔλκει προσπλαττόμενον καταδιβρώσκει μὲν τὸ νοσοῦν, συναναζωπυρεῖ δὲ τὴν υγιάν τῷ κάμονται. Εἰ γὰρ τὸ δίκαιον οὐκ εἰπέτισιν, εἴ πη (εἶποι· Ν.) δὲ τὸ ἀρμόδιον, οὐδὲν ἤττον καὶ οὕτω νικήσει. Τοιγαροῦν ἡ σοφία τούτου ἔνεκα τῆς ἰσχύος τῶν ὅπλων κρατεῖ, ὅτι πολέμου μὲν δύναμις οὐχ οἶατε πέφυκε τοῦ πρακτέου γενέσθαι (περιγενέσθαι Ν.), εἰ μὴ πῶ καὶ ἑαυτὴν αὐτὴ διαχρήσεται, τὸ δὲ τῆς σοφίας ἀσώματον καὶ φρούριον καθέστηκεν ἑαυτῆς· πρὸς γε καὶ φρουρεῖ τὸν κεκτημένον αὐτήν. Ἐντεῦθεν οὖν οὐδὲ αὐτὸς [σέ], ὃ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὡς περ εἰκὸς ἐν τοσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τετραμμένον, ἢ περιεῖναι

τοῖς ῥήμασι μεμάλθηκας, μεμφθῆναι πρὸς τινος ἔγωγε μὴ πείθειν μαθὼν πλην ὡς ἂν οἴσῃτε ὧ, κἂν εἰ μὴ τοῖς ῥήμασι τηλαυγῶς, ἀλλ' ὁμως τῷ βουλομένῳ τῆς γνώμης, ὡς ἔνεστιν, ἐν φανερωῖ προβῆναι τὸ δίκαιον· δοίμεν, ὡς ἐδικαιολογήσω περὶ Σουανίας, τὴν ἀλήθειαν οὕτως ἔχειν. Λαζικὴν μὲν ἐχειρωσάμεν, Σουανίας δὲ οὐδὲ προσέβαλον, ἢ μόνῃ ἀκοῇ τῷ τὸν Μερμερόην ἡμῖν σημήναι, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος οὐδὲ μὴν περιμάχῃτος ἢ χώρα, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας, ἀλλ' ἐν ὑπάρχει τῶν ἐθνῶν τῶν περὶ τὸν Καυκάσον, καὶ ὡς ἔχουσιν βασιλίσκον, καὶ ὅς ὁ χῶρος ἔστι Σκυθῶν πάροδος. Ἀπεθίω Μερμερόης, εἶτα ὁ Ναχοέργαν ὑπέλθε τῆ στρατηγίᾳ. Ἐγράφε τοίνυν ἡμῖν καὶ αὐτὰς οὐκ ἄλλως περὶ αὐτῶν, ὅτι τοῦ Καυκάσου τὰς ἀκρωρείας οἰκοῦσι, καὶ ὅτι δῆτα κλιδῖπέτε καὶ λαφυραγωγοὶ καὶ χαλεπῶν ἔργων καὶ ἀνοσίμων καθεστήκασιν ἐργάται. Ἡβουλόμην οὖν κατὰ σφῶν ἐλάσαι στρατείας, οἳ δὲ κατορρωδῆσαντες ἀντὶ Σουάνων ἐγένοντο Πέρσαι. Ὡς εἶναι δῆλον ἐντεῦθεν ἀνήκειν μοι τὴν χώραν, καὶ ἔχειν οὐκ ἀρνοῦμαι. Καὶ τοίνυν δηλοῦσιν ὑπακούοντες ἡμῖν ἀσμενέστατα τῷ καὶ τοῖς δούλοις ἀρχέσθαι τοῖς ἡμῶν. Ἀμέλει καὶ τοῦ Ζίχου ἐν γράμμασι δηλώσαντος, ὡς Ῥωμαῖοι Σουανίαν ἐπίζητοῦσι λαβεῖν, τοσοῦτον πόρρωθεν ᾤθηθην ὑμᾶς τοῦ δικαίου φῆσαι, καθόσον οὐ πλησίον ἐγενόμην τοῦ πείθεσθαι τῷ παραλόγῳ τῆς ἀκοῆς. Πλὴν ἠτηθησομαι τοῦ δυνατοῦ, καθόσον οἰθηθῆναι περιέσσεσθαι, μὴ οὐκ ταῦτα φρονεῖν τῷ καὶ ὑμᾶς βασιλεῖ. » Ταῦτα δὴ πούθεν αὐτὰς ἀπεκύησε

Quum enim asseveranter contenderemus, quod etiam aperte ostendebamus, Lazicam a longo tempore a Romanis possessam fuisse, tu contra eam tibi belli jure propriam effectam dixisti; nihilominus illasam justitiam esse voluisti, et temperatam habere cogitationem quam manum potentem potius duxisti. Quare, quæ nulla erat necessitas, eam sponte tibi necessitatem imposuisti, et generoso judicio contra te ipsum pronuntiasti: ab honestate te victum esse confessus, plane nobis Lazicam restituisti, et tanquam nostrum proprium patrimonium eam tradens ejus possidendæ potestatem in nos transtulisti; quod et idem de Suania supplices petimus, ut gratis quod nobis proprium est, recipiamus, et ut nos vobis gratias habeamus, quod eo, quod nostrum est, minime nos mulctaveritis: vos autem summo numini, quod tantum potestis, ut etiam quæ vestra non sunt, dono dare videamini. » Rex autem ita respondit: « Equidem sapientiæ vis si offenderit animum ratione destitutum et persuadendi facultate orbatum, quod infirmum et imbecillum est, prosternit et conterit, quemadmodum medicamentum ulceri adhibitum depascitur id quod dolorem facit, et sanitatem restituit aegrotanti. Quamvis enim minime justa sit ea quæ apud hujusmodi hominum genus habetur oratio, si tamen apte et concinne quis dicat, dicendo evincit. Ea de causa sapientia longe armorum vim superat, quod bellica virtus non possit aliquod egregium facinus edere, nisi se ipsam quoque consumat, prudentia autem et suum ipsius presidium constitutum est, et eum, qui ipsam possidet, salvum et incolumem servat et præstat. Quamobrem nolim hoc mihi vituperio dari, o Roma-

norum legate, si ego, qui a nemine didici, tibi non persuadeam, qui philosophicis disciplinis adeo innutritus et imbutus fueris, ut oratione superiorem esse didiceris: tamen quantum in me erit, etsi non luculento verborum artificio, ex animi mei sententia quod justum est promam. Demus de Suania te vera dixisse, et ita se rem habere: at Lazicam bello subegi; Suanos nunquam bello appetii. Solo auditu a Mermeroe accepi, qui significavit, regionem non esse dignam nostra cura, neque pro qua certaremus, neque regem decere huc terræ bellum inferre. Sitam esse inter eas gentes, quæ circa Caucasum habitant, habere regulum, et esse transitum Scytharum. Decessit Mermeroes, administrationem exercitus suscepit Nachoergan (*Nachoragan*, ap. *Agathiam*). Scripsit ille nobis eadem: Suanos juga Caucasii habitare, esse latrones, prædorum abactores et quorumcunque gravium et immanium scelerum patratores. Constituimus adversus illos exercitum mittere, sed subito metu compulsi ex Suanis Persæ facti sunt: unde satis apertum est, hanc regionem in nostra potestate esse, et eam me tenere minime infitior. Nec obscurum est illos nobis lubenti animo parere et a nostris servis regi. Postremo Zichus nos per literas certiores fecit, Romanos repetere Suaniam, in quo tam longe vos ab eo, quod justum erat, discedere existimavi, quantum abfui a fide adhibenda his quæ ad me contra rationem deferebantur. Sed cedam, quantum fieri potest, rerum necessitati, quanquam me victurum esse speraveram, quominus a rege vestro dissentiam. » Has igitur cogitationes e mente sua effudit rex Persarum, et tum paulum quievit disceptatio de Suania. Mox autem, veluti me-

τῷ νῶϊ τὰς ἐνοίας ὁ Περσῶν βασιλεὺς, καὶ ἐν τούτοις ὁ λόγος ἐπέπαυτο πρὸς βραχὺ περὶ Σουανίας αὐτῷ. Καὶ αὖθις, ὡσπερ ἐν μεταξολογίᾳ τινί, περὶ Ἄμβρου τοῦ Ἀλαμουνδάρου τοῦ Σαρακηνῷ διελεγέσθην ἄμφω, τοῦ βασιλέως οὕτω πῶς ἀρξαμένου. » Ὁ καὶ ἡμῶς Ἄμβρος ὁ Σαρακηνὸς οὐχ ἥκιστα ἐπιμέμφεται τῷ Ζίχ, καὶ καταβολὴν πεποιήται τάνδρὸς οὐκ ἐλαχίστην, ἅτε οὐδέν τι δνήσαντός γε αὐτόν, ἤνικα ἐσπενδόμεθα ὡς ἡμᾶς. » Καὶ ὁ Πέτρος, « Ἐν οὐδενὶ χρόνῳ πώποτε, ἔφη, βητόν τι χρυσίον ἐκομίσαντο ἐκ Ῥωμαίων οἱ καθ' ἡμᾶς Σαρακηνοί, οὔτε μὴν ἀνάγκη τινί, οὔτε καθ' ἑμολογίαν τινά· ἀλλὰ δῆτα ὁ πατὴρ Ἄμβρου Ἀλαμουνδάρου ἔστειλε δῶρα τῷ Ῥωμαίων αυτοκράτορι, καὶ ὁ γε δεχόμενος ἀντεδωρεῖτό γε αὐτόν. Ὅπερ ἐφ' ἐκάστῳ ἑνιαυτῷ τὸ τοιόνδε ἐρίγνετο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ πέντε παρωχημένων ἐτῶν. Τοῦτο γοῦν διεσώθη τε καὶ διεφυλάχθη Ἀλαμουνδάρῳ τε καὶ ἡμῖν ἐπὶ χρόνον ἥκιστα ὀλίγον. Ἐξεπίσταται δὲ τὸ κρείττον, ὅτι οὐχὶ δῆτα ἐρρωμένα φρονῶν ἐς Πέρσας τὰ τοιάδε ἔπρασεν Ἀλαμουνδάρου. Τοιγαροῦν διεβεβαιοῦτο, ὡς, εἰ καὶ ὑμεῖς πόλεμον κινήσοιτε καθ' ἡμῶν, Ἀλαμουνδάρῳ γε ἀπρακτός τε καὶ ἀνεργήτος ἔσται ἡ μάχαιρα τῆς Ῥωμαίων ἑκατὶ πολιτείας. Ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τινὰ διέμεινε χρόνον· νῦν δὲ ὁ σὸς μὲν ἀδελφός, δεσπότης δὲ ἐμὸς, ἔθετο ἐν νῶϊ ἐμφρονέστατα ὄϊμα, ὧ βασιλεῦ, ἔφη τε, ὡς, εἰ βεβαίως ἔχει τὰ πολιτεύματα τῆν εἰρήνην, τί δήποτε ἄρα λυσιτελήσει μοι τοῦ λοιποῦ ὑπηκόους τε καὶ δούλους προσφθέγγεσθαι Περσῶν, ὡς ἂν καταπρόοιντο τῶν κεκτημένων τὰ πράγματα, ἧγουν πορίζειν τι αὐτοῖς ἢ πορίζεσθαι παρὰ σφῶν; » — « Εἰ

πρὸ τῆς εἰρήνης, ἔλεξεν ὁ βασιλεὺς, ἐκατέρωθεν ἐστέλλοντο πρεσβείαι καὶ ἀμοιβαίως ἐφιλοφρονεῖσθε δῶροις ἀλλήλους, χρῆναι ὄϊμα ἄτρωτα εἶναι τὰ ὅσα ἐστέρχθη πρὸ τοῦ. » Ταῦταις μὲν οὖν αὐταῖς καὶ περὶ Ἄμβρου ταῖς δικαιολογίαις ἐχρησάσθην, καὶ αὖθις ἀντελογίζοντο περὶ Σουανίας. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν· « Ὅπηνίκα ἔγωγε παρεστησάμην Σκένδεις τε καὶ Σάραπα καὶ Λαζικὴν, ὑμεῖς οὐ φατε ὅτι τηνικαῦτα Σουανίαν ἐν ὑπηκόων εἴχετε μοίρα. Εὐδὴλον οὖν ἐντεῦθεν, ὡς οὐκ ἐτύγχανον ὄντες ὑπὸ Λαζού. Ἡ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὶ ζῆν τοῖς κρατοῦσιν ἡμῖν προσεχώρησαν. » Ὁ Πέτρος ἔφη ἀμοιβαδόν· « Τοῦτο οὐ γέγονεν, ἐπεὶ ὁ Σουάνος οὐκ ἀπέστη, καθὰ δῆπουθεν οὐ δούλος ἦν ὁ Λαζός. Φημί δὲ, ὡς τοῦ καθ' ἡμᾶς δούλου ὁ δούλος ἀφηνίασεν οὐδαμῶς. » — « Τῆμερον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, δέκα ἡδὴ παρωχηκασιν ἑνιαυτοί, ἐξ οὗ Σουανίαν ἐν κατοχῇ ἐποισάμην· πρέσβεις πολλὰς ἐδέξαμέθα τε καὶ ἐξεπέμψαμεν ὡς Ῥωμαίους· καὶ τί δῆτα ἐξ ἐκείνου τὸν δυντανοῦν οὐ κεινικήκατε λόγον ἔνεκα Σουανίας; » — « Ἐπειδὴ τηνικαῦτα, ἔλεξεν ὁ Πέτρος, καὶ Λαζικῆς κύριος ἐγεγόνεις. Καὶ εἶπερ ἔφη· ὡς δεῖ παραχωρησαί μοι Σουανίας, ἀντέλεξας ἄν· τίνας χάριν; καὶ εἶπερ αὖθις ἔφη· ἐπεὶ Λαζικῆς ἐστὶ κατήκοος, ἀπεκρίνω· τίνα γὰρ σε γνωρίζομεν Λαζικῆς; καὶ λοιπὸν ἀντερῆν εἶχομεν τὸ παράπαν οὐδέν. » — « Τοῦτο φῆς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι Σουανία Λαζῶν ὑποχείριος ἦν. Εἶπερ ἐν γράμμασιν οἴοσθε εἰ τεκμηριῶσαι τὸ τοιόνδε, ἥκιστα ἀποτεύξῃ τοῦ δέοντος. » Καὶ ὁ Πέτρος· « Οὐ τι μελλήσω, ἀναδιδάξω δὲ σε τάληθές. Ἀρχαῖον ἔθος, ὧ δέσποτα, τότε ἐκράτησε παρὰ Λαζοῖς. Ὁ Σουανίας ἡγεμῶν

dio quodam colloquio, rursus de Ambro Saraceno inter eos exortus est sermo. Rex sic incepit : « Qui apud eos est Ambros, Alamundari filius, Saracenus, non parum Zicho succenset, neque parvam querelam de eo instituit, quod illius rationibus consulere, quam inter nos pacem fecit, prætermisit. » Et Petrus, « Nullo unquam tempore, inquit, Saraceni qui apud vos sunt certam auri summam a Romanis abstulerunt. Nec enim id nostrarum rerum necessitas unquam postulavit, neque nobis cum his quicquam convenerat. Sed pater Ambri, Alamundarus, misit dona ad Romanorum imperatorem : is quum ea accepisset, vicissim eum donis est remuneratus, quod tamen unoquoque anno nequaquam factum est, sed aliquando interpositum est spatium quinquennii. Hoc igitur inter Alamundarum et nos usurpatum et observatum est non brevi tempore. Deus autem novit, Alamundarum hoc fecisse, quum rebus Persicis minime studeret. Conventum enim fuit, si bellum contra nos moveritis, ut Alamundari ensis adversus rem publicam Romanam quiesceret et ab omni bellico opere immunis esset. Hæc igitur aliquo tempore durarunt. Nunc vero frater tuus, meus dominus, o rex, prudenter, opinor, in animum induxit suum, et ait : Si pacem ista duo regna observent, quid mihi porro proderit, subditos et servos Persarum sollicitare, ut dominos suos prodant, et quicquam illis largiri aut ab illis accipere? » — « Si ante pacem, respondit rex, mutuo missæ sunt legationes, et vos invicem donis amice colui-

stis, existimo inviolata et illæsa permanere debere, quæ inter vos sunt prius constituta. » His igitur, quo suam quisque causam de Ambro tueretur, argumentis usi sunt : deinde rursus inter se de Suania contenderunt, et rex dixit : « Quum occupavi Scendes, Sarapa et Lazicam, vos non dixistis tum Suaniam in ditione habuisse. Ex quo apparet, eam non subjectam fuisse Lazis. Si enim ita se res habuisset, una cum Lazis, quippe qui imperium ejus tenerent, in nostram potestatem venisset. » Petrus contra respondit : « Hoc factum non est, quia Suania a nobis non defecerunt, quemadmodum Lazii, quibus subjecti erant. Hoc igitur affirmo, servos servorum nostrorum nunquam a nobis descivisse. » At rex : « Hodie præterierunt decem anni, ex quo Suaniam occupavimus. Legatos sæpius a vobis excepimus, et ad vos misimus. Cur tandem nullam unquam mentionem de Suania fecistis? » — « Quia, Petrus ait, Lazices dominium eras adeptus. Etenim si te adissem ut mihi Suaniam cederes, causam, cur id faceres, interrogasses; quam si reddidissem : quia Lazis est subdita : An nescis me Lazicæ dominum effectum esse? respondisses, neque nobis quicquam reliqui fuisset, quod ultra eloqui potuissemus. » — « Ain tu, inquit rex, Suaniam Lazis fuisse subjectam? Hoc si tu tabulis scriptis probare poteris, impetrabis quod justum est. » Et Petrus : « Haud cunctabor. Docebo te verum. Vetus mos, o domine, obtinuit, apud Lazos hinc : quum Suania dux subesset Lazo, inter hos, qui illi tributa pendebant, adscriptus erat.

ὄπῃκουε τῷ Λαζῷ, καὶ ἀνάγραπτός οἱ ἐπεφύκει ἐς δασμοφορίαν. Καὶ τοίνυν ἐκομίζετο παρ' αὐτοῦ ὁ Λαζὸς καρπούς τε μελιτῶν καὶ δέρρεις καὶ ἕτερα ἄττα. Ὅσπῃνίκα δὲ οὖν ὁ Σουάνος ἀρχὸν ἀπέβιω, ἐχειροτόνει ὁ τοῖς Λαζοῖς ἐφεστὼς τὸν διαφυλάξοντα τοῦ ἀποικομένου τὴν ἀρχήν. Ἐν τούτῳ γράμμασιν ἐχρήτο ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα τῶν ξυμβεβηκότων περὶ καὶ αὐτὸς ἀντιγράφῳ ἐπιστολῇ ἐνεκελεύετο οἱ ἐκπέμψαι τὰ σύμβολα τῆς τῶν Σουάνων ἡγεμονίας ὅτῳ μὲν βούλοιο, Σουάνῳ δ' ὅμως ἀνδρὶ. Τοῦτο τὴν ἰσχὺν ἔλαβεν ἐκ τῶν Θεοδοσίου τοῦ καθ' ἡμᾶς βασιλέως χρόνων μέχρι Περόζου τοῦ ὑμετέρου πάππου καὶ Λέοντος τοῦ καθ' ἡμᾶς. » Εἶτα ἐκ τῆς χλαμύδος ὁ Πέτρος ἐν φανερῷ προκομίζει βιβλιδίον τι, ἐν ᾧ στοιχηδόν τε καὶ διηρημένως ἐδηλοῦντο Λαζῶν βασιλεῖς, οἱ Σουάνων ἐχειροτόνησαν ἡγεμόνας. Εἶχε δὲ οὕτω τοῦ γραμματείου ἡ δύναμις, εἰ καὶ μὴ οὕτω τὰ ῥήματα. « Οἶδε Λαζῶν βασιλεῖς, οἳ γε βασιλίσκους ἐπέστησαν Σουάνοις, ἐξ οὗ χρόνου Θεοδοσίου τὸ Ῥωμαίων διήνυσε κράτος καὶ Οὐαράνης τὸ Περσῶν ἀρχὸν Λέοντος αὐτοκράτορος καὶ Περόζου. » Καὶ διεξελθὼν ὁ Πέτρος ἔφη. « Ἀχρι τούτων ἴσμεν ἐν γράμμασι Λαζῶν τε βασιλεῖς καὶ τοὺς ὅσοι ὑπὸ Λαζοῖς ἀρχόντες ἐγένοντο Σουάνων. » Καὶ ὁ βασιλεὺς. « Εἰ ξυγχαρῆσμέν σοι τὸ παρὰ σοῦ προκομισθὲν γράμμα ξυναίρομενον τῇ κατὰ σέ πολιτεία ἔχει τὸ πιστόν, ἄρα καὶ τὰ ἡμέτερα συμβόλαια πιστευθήσονται δικαιοῦτατα; » — « Οἶμαι. » — « Πλὴν, » ἢ δὲ ὁ βασιλεὺς, « ὅπερ ἔρης, ἔχεται πειθοῦς, ὅτι δῆτα οὗτοι οἱ βασιλεῖς οἱ μὲν οὕτως, οἱ δὲ ἄλλως ἐγένοντο. » Ἐπειδὴ δὲ νῦν περὶ ἀμφηρίστου διαλεγόμεθα δούλου, εἰ μὲν

ἐναργέστατά πως δυνηθεὶς ἀποφῆναι, ὡς πέφυκε σὸς, λήψῃ γε αὐτόν. εἰ δὲ τὸ τοίνυδε οὐχ οἴσασθε εἰ πιστώσασθαι, καὶ ἄλλως βούλεται ὁ Σουάνος ὑποτετάχθαι τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἥκιστα ἔσομαι ἐμποδῶν. Τούτου περαιτέρω οὐδὲν ὀπιούδην δυνησομαι ποιεῖν. » Ὁ δὲ Πέτρος. « Οὐχὶ πύση, ὦ δέσποτα, πρὸς τοῦ Σουάνου, ὅποι βούλεται εἶναι; ἐξουσιάζει γὰρ αὐτὸς, ὅσον ἐπὶ ταύτῃ γε δήπου τῇ μοίρᾳ. » — « Ἄθρει δὲ, ὁ βασιλεὺς, ὡς οὐ βούλομαι περὶ Σουανίας τῆς χώρας τι πυθέσθαι πρὸς τῶν Σουάνων, ἐπεὶ οὐδὲ ὅσιον οὔτε μὴν ἄλλως δίκαιον (τὴν) περὶ τῆς γῆς αὐτῆς ἐν δούλου κινδυνεύεσθαι κρίσει. » Οἶδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον ἐξ ἀμφοῖν.

12

Exc. De sent. p. 355-357: « Ὅτι φησὶ Μένανδρος ὁ ἱστορικὸς περὶ Πέτρου τοῦ πρέσβεως καὶ Χοσρόου. « Οἶδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον ἐξ ἀμφοῖν, καὶ οὐχ ἕτερα νοήματα ἐλέχθη Σουανίας περὶ. οὐδὲ μὴν ἀνθ' ἐτέρων ἐτέραις λέξεσιν ἐχρησάμην, ἢ τὸ χθαμαλωτέρων πως ἔστιν ἢ τῶν λόγων, καθόσον οἶόντε μαι, μετέφρασα ἐς τὸ Ἀττικώτερον. Οὐ γὰρ ἐμοί γε θυμῆρες τὰ εἰρημένα κυρίας καὶ ἐς ἐμὲ ἤκοντα, ὡς οἶμαι, ἐς τὸ ἀκριβές, μεταφέρειν ἐς ἑτερολογίαν, καὶ τῷ γλαφυρῷ τῶν ῥημάτων οὐχὶ τὰ ὅσα ἐρρήθη, ἀλλὰ γὰρ τὴν τῆς ρητορικῆς ἐπιδείκνυσθαι δύναμιν, μάλιστα καὶ περὶ σπονδῶν οὕτω μεγίστοις δυοῖν βασιλείοις καὶ πολιτείαν ποιουμένῳ μοι τὴν ἀπαγγελίαν. Εἰ δὲ γε ἄρα βούλεται τις τὰ ὅσα Περσῶν βασιλεὺς καὶ Πέτρος τμηκῶτα ἀκριβολογησάμενῳ ἦσθην εἶδέναι, ἀναλεξάσθω ταῦτα ἐκ τῆς αὐτοῦ Πέτρου συναγωγῆς. ἅπαντα γὰρ αὐτῷ

Quamobrem Lazus accipiebat ab ipso fructus, mella, pelles et alia quædam. Quando autem Suanie princeps vita excedebat, suffragio ejus, qui Lazis præerat, eligebatur qui in locum defuncti regionis administrationem susciperet. Tunc Lazorum præfectus literis imperatorem certiore faciebat de his quæ evenerant. Et imperator Lazicæ præfecto per epistolam jubebat ipsum mittere insignia præfecturæ Suanie cui vellet, modo Suanus esset. Quod jam a tempore Theodosii, imp. nostri, usque ad Perosem, avum vestrum, et Leonem, qui apud nos imperavit, invaluit. » Deinde e chlamyde Petrus in medium protulit libellum, in quo numerabantur ordine et distincte Lazorum reges, qui Suanis duces elegerant. Hæc autem erat hujus tabulæ vis; verba enim non id expresse continebant: « Hi erant Lazorum reges, qui regulos Suanos constituerunt a tempore quo Theodosius Romanum rexit imperium, et Varanes Persarum, ad Leonem imperatorem et Perosem usque. » Hos postquam Petrus recitaverat, dixit: « Ad hos usque habemus in scriptis Lazorum reges, et omnes qui ab eis Suanie præfecti constituti fuerunt. » Et rex: « Si concesserimus, libellum a te exhibitum, qui vestræ rei publicæ causam tuetur, fidem facere, nonne nostris quoque fidem haberi æquissimum est? » — « Opinor. » — « Quare, sicut dicis, inquit rex, hæc res in fide posita est, reges illos, alios sic, alios aliter creatos esse. Sed quoniam de servo inter nos contentio est, qui cujus sit, dubium est: si claris

et manifestis argumentis probare potes tuum esse, accipies: sin minus id potes, et Suanus tamen velit Romanorum imperio subesse, non intercedam. Nec est ultra id quicquam, quod facere possim. » Tum Petrus: « Non percontaberis e Suanō, o domine, cujus velit esse? hac enim conditione delata se in libertatem assereret. » — « Noli hoc rogare, respondit rex; non enim in animo habeo, quantum ad regionem Suaniam, quicquam Suanorum voluntati credere. Etenim neque fas neque justum est, de terra ipsa servi judicii periculum subire. » Atque hi inter utrosque habiti sunt sermones.

12.

Menander historicus de Petro legato et de Chosroe sic loquitur: « Hi ergo utrimque habiti sunt sermones, neque aliis sententiis actum est de Suania. Neque enim ego alia aliis verba substitui; neque si quid humilium dictum fuit, id ego conatus sum pro meis viribus in Attici sermonis elegantiam transferre; neque mihi libuit, quæ proprie dicta sunt, quæque ad me incorrupta, ut arbitror, devenerunt, ea deinde in alia verba convertere: ita ut splendore vocabulorum non singula, quæ reapse dicta fuerunt, sed rhetoricam potius vim representarem; præsertim quum fœdera narrem tantorum duorum regum atque imperiorum. Quosdi quem scire etiam delectat quiddam diserte inter Persarum regem Petrumque actitatum sit, is adeat Petri ipsius commentarios, in quibus cuncta diligenter scripsit, quæ-

ἀναγέγραπται ἐς τὸ ἀκριβὲς ὁπόσα Χοσρόης καὶ πρέσβεις Ῥωμαίων καὶ Περσῶν ἐλεξάν τε καὶ ἤκουσαν, αὐτοῖς τοῖς λόγοις τῶν φθεγξαμένων εἰρημένα, εἴτε κατὰ θωπειάν τινά ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν τυγχάνουσι λεγόμενα, εἴτ' οὖν κατασοβαρευόμενοι σφῶν ἐλεξαν ἅπτα ἢ εἰρωνευόμενοι ἢ καὶ ἐπιτωθάζοντες ἢ καὶ ἀποφλαυρίζοντες· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἐνῆν καὶ ὅπως περὶ τόσου πράγματος διαλεγόμενους τοὺς ἀμφοτέρας πολιτείας ἄνδρας εἰπεῖν, ἐνθένδε ἀναληκτέον. Τεῦχος γὰρ μέγιστον ἐσὶ τοῖν τοιῶνδε πεπλήρωται, οἶμαι, ξὺν ἀληθεῖσι λόγοις, εἰ μὴ Πέτρῳ κεκοίμηνται τι τῆς αὐτοῦ χάριν εὐκλείας, ὡς ἂν τοῖς μετέπειτα δειχθεῖν ὡς μάλα ἐμβριθῆς καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορευεῖν τῷ καταμαλάξαι φρονήματα βαρβαρικά σκληρά τε καὶ ὀγκώδη. Ἄπαντα δὴ οὖν ἐν τῇ τούτου βίβλῳ (τ') ἀναλεγόμενος ὀπισθοῦν εὐρήσει· οὐ γὰρ ἐμοὶ γε ὑπῆρχεν ἀναγκαῖον οὐδὲ ἄλλως ἀρμόδιον ἐν ξυγγραφῇ περιτολογίᾳ χρῆσθαι τὸ (τῷ νελ τοῦ Bekk.) ἐφ' ἐνὶ κεφαλαίῳ ἐμφιλοχωρεῖν· ὡς, εἴ γε ἅπαντα ἀνεγραψάμην τὰ ὅσα κατ' ἐκείνην γε δῆπου φέρεται τὴν διφθέραν, ἀπέχρησέ μοι ἂν ἢ τῶν σπονδῶν βραψυδία ἐς μεγίστης ἱστορίας ὑπόθεσιν. Ἐγὼ δὲ ἐκείθεν ἀρυσάμενος ὁ τι χρεῖωδες ἐν ὀλίγῳ ἔλεξα. »

13.

Exc. De leg. Rom. p. 147 : « Ὅτι οὐδὲν πρόβηθι περὶ τῆς Σουανίας, ἀλλ' ὁ Πέτρος ἀπρακτος ἀνεχώρησε τῶν Μηδικῶν ὀρίων. Ὁμοῦς δ' οὖν ἐσπέισατο Πέρσαις, καὶ κατέθεντο τὸν πόλεμον ἀμφοτέρα πολιτεῖαι. Καὶ οἱ μὲν Μηδοὶ ἐκ τῆς τῶν Κόλχων γῆς ἐπ' οἶκον ἀνεχώ-

ρησαν· ἀτὰρ ἐς τὸ Βυζάντιον ἀφικόμενος ὁ Πέτρος οὐ πολλῷ ὕστερον κατέλυσε τὸν βίον.

14. (565. Justini an. 1.)

Exc. De leg. gent. p. 101-103 : « Ὅτι ἐπὶ Ἰουστίνου τοῦ νέου οἱ τῶν Ἀθάρων πρέσβεις παρεγένοντο ἐν Βυζαντίῳ, τὰ συνήθη δῶρα ληψόμενοι, ἅπερ τῷ κατ' αὐτοὺς ἔθνει Ἰουστινιανὸς ὁ πρὸ τοῦ βασιλεῦς ἐδίδου· ἦσαν δὲ καλωδία τε χρυσοῦ διαπεποικιλμένα, ἐς τὸ εἶργειν τι τῶν ἀποδιδρασκόντων ἐπινηνομήνα, καὶ κλίνας ὁμοίως καὶ ἄλλα τινὰ ἐς τὸ ἀβρότερον ἀνεμμένα. Τότε δὴ οὖν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀθάρων ἐς πείραν ἴσαν τοῦ βασιλεῦς ἐβούλοντο, εἴγε οὐκ ἄλλως [εἶη] δῶρα λαμβάνειν αὐτοῖς, καὶ τῇ Ῥωμαίων βραθυμίᾳ ἐπεντροφᾶν, καὶ τὸ ἀμελὲς αὐτῶν οἰκείον τίθεσθαι κέρδος. Καὶ δὴ παρὰ βασιλέα φοιτᾶν ἤξισον. Καὶ οὖν τοῦτο ἐφεμμένον αὐτοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ διὰ τῶν ἐρμηγνέων ὁ τι βούλονται λέγειν, τοιοῦσδε ἐχρήσαντο λόγοις· « Χρεῶν, ὦ βασιλεῦ, κληρονομοῦντά σε τῆς πατρῴας ἀρχῆς καὶ τοὺς πατρῴους φίλους οὐκ ἄλλως, ἢ περὶ ὁ πατὴρ ὁ σὸς, εὖ ποιεῖν, καὶ ταύτη φαινέσθαι μᾶλλον διάδοχον εἶναι τετελευτηκότος τῷ μὴδὲν ἐναλλάττειν ὧν ἐκείνος ἐπραττε περιών. Οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς τῆς αὐτῆς ἀνθεξόμεθα γνώμης, καὶ οὐχ ἤττον τὸ τῆς εὐεργεσίας ὄνομα μεταθήσομεν, εἰ σὲ καὶ μετ' ἐκείνων εὐεργέτην ἀποκαλέσοιμεν· πρὸς γε καὶ αἰσχυρηθσόμεθα τῷ πεπονθένει καλῶς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμείβεσθαι τὸν δεδρακότα. Καὶ γὰρ πατέρα τὸν σὸν δώροισ ἡμᾶς φιλοφρονούμενον ἀντεδωρούμεθα τῷ καὶ δυνάμενοι μὴ κατατρέχειν τὴν

14.

cumque Chosroes legati tum Romanorum tum Persarum locuti sunt vel audierunt, conceptis ipsique loquentium verbis : sive hæc adsentatione quadam utrimque dicta fuerunt, sive serio, sive ironice, sive etiam irridenter et contemtim; atque omnino quæ de re tanta et quomodo dicenda habuerint utriusque imperii viri, ea indidem repetere oportet : est enim volumen maximum, plenum veridicorum, ut putō, sermonum; nisi forte Petrus aliquantulum ostentat se, famæ suæ gratificans, ut nimirum posteritati demonstrat, se fuisse prævalidum atque invictum in arte rhetorica ad emolliendos duros atque elatos barbarorum spiritus. Lector igitur omnia eo in libro inveniet. Neque enim mihi necessarium, immo neque concinnum est, scribenti historiam longis sermonibus uti, atque in uno rerum capite tamdiu versari. Nam si omnia fererem, quæ membranīs illis continentur, sufficeret fœderis illius tractatus ad copiosissimæ historiæ argumentum. Ego igitur illinc haustus, quæ utiliora esse videntur, breviter rem expedi. »

13.

Nini quicquam Petrus de Suania obtinuit, sed infecto negotio a finibus Medorum recessit; pacem tamen cum Persis composuit, et utraq̃ue regna bellum deposuerunt, et Medi quidem a Colchorum finibus domum reverterunt. Nec multo post Petrus, quum Byzantium rediisset, mortuus est.

Justino Juniore imperante Avarum legati Byzantium venerunt, ut consueta munera acciperent, quæ Justinianus, qui ante eum imperium tenuerat, conferre erat solitus; erant autem catellæ auro variegatæ, quasi ad vinciendo fugientes comparatæ, lecti et alia quædam ad delicatorem cultum spectantia. Tunc Avaræ voluntatis imperatoris periculum facere stauerunt, an forte ab hoc quoque munera capere et, inertia Romanorum decepta, sua sibi commoda inde comparare possent. Itaque imperatoris adeundi sibi potestatem fieri petierunt; quod illis est permissum, quin et per interpretem, quicquid libitum esset, proponere. Hac vero usi sunt oratione : « Oportet, o imperator, te, qui imperium paternum hereditate suscepisti, paternos quoque amicos æque, ac ille, beneficis augere, teque in eo maxime patris successorem præbere, si nihil eorum, quæ vivus statuit, eo mortuo immutes. Ita fiet ut nos eandem erga te voluntatem conservemus, neque minus in te beneficentiæ nomen transferamus, te post ipsum auctorem nostrarum fortunarum nuncupantes. Et sane erubesceremus, si a te commodis ornati non eadem tibi retribuere. Sic enim patrem tuum, qui in nos liberalis et munificus fuerat, remunerati sumus. Etenim quum ejus regiones vastare possemus, non modo abstinuimus, verum etiam, quo nos propensiores erga ipsum ostenderemus, vicinos barbaros

Ῥωμαϊκὴν, ἀλλὰ πλέον ἐνδείκνυσθαι τι. Τοὺς γὰρ ἐκ γειτόνων ὑμῖν βαρβάρους, τὴν Θράκην αἰεὶ περικόπτοντας, ἠφανίσασμεν ἄθροον, καὶ οὐδεὶς ὄστισιν αὐτῶν περιλείπεται τὰ Θρακῶν δρίσματα καταδραμούμενος· δεδίασι γὰρ τῶν Ἀβάρων τὴν δύναμιν φιλίως ἔχουσαν πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. Πεισισμεθα δὴ οὖν, ὡς ἐν τούτῳ μόνῳ καινοτομήσεις ἡμᾶς τῶ πλέον παρέχειν ἡμῖν, ἢ ὁ σὸς ἐδίδου πατήρ· ἀνθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἤπερ ἐκείνῳ γενησόμεθα σοὶ κατὰ τὸ πλέον ὑπεύθυνοι, καὶ μείζονας ἐποπλήσομέν σοι τὰς χάριτας. Πάρεσμεν οὖν ληψόμενοι τὰ κατὰ τὸ εἰωθός. Γνωθὶ γὰρ ὡς ἄλλως οὐκ ἔστι δυνατὸν τὸν καθ' ἡμᾶς ἡγεμόνα σοὶ τε καὶ τῇ Ῥωμαίων εὐνοούσατον ἔσσεσθαι πολιτεία, εἴ γε μὴ ἐγγχειρισθῆι πρότερον αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς οὐ κινεῖν ὄπλα κατὰ Ῥωμαίων ἔγνω. » Οἱ μὲν τῶν Ἀβάρων πρέσβεις τοιαῦτα διεξῆλλον, ἐπαμφοτερίζοντες τῇ γνώμῃ· τοῦτο μὲν γὰρ ἐδόκουν ἰκετεύειν, τοῦτο δὲ ἀπειλεῖν. Ἔροντο γὰρ ὡς ταύτῃ δεδιζόνται τε καὶ ἐκφοβήσονται τὸν βασιλέα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκασθήσονται Ῥωμαῖοι ὥσπερ ὑπόφοροι εἶναι Ἀβάρων. Ὁ δὲ βασιλεὺς οὐδὲν ἕτερον ἢ φόβον ἡγησάμενος τῶν Ἀβάρων ῥήματα, ἀντέλεξεν οὕτω· « Προβαλλομένων ὑμῶν σὺν ἰκετεία τὴν μεγαληγορίαν, ολομένων τε τῇ συγκράσει ταύτῃ τῶν λόγων τὸ σπουδαζόμενον ὑμῖν ἀνύσειν, ἀμφοτέρας, ὡς εἰπεῖν, ἐκπεπλάκατε τῆς ἐπιείδος· οὐδὲ γὰρ ὑποθαυπέουντες ἡμᾶς ἀπαθήσετε, οὐδὲ μὴν ἀπειλοῦντες ἐκφοβήσετε. Πλείονα δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τοῦ ἡμετέρου πατρὸς τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἐπηρμένους ὑμᾶς τῷ πρέποντι σωφρονίζειν· ὁ γὰρ μεταρρυθμίζων τοὺς ἀτάκτους τῶν λογισμῶν, καὶ ὥσπερ παιδεύων τε καὶ ἀνακόπτων τῆς ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν ἀυθαδιζομένων ὁρμῆς, ὀρθήσεται

κατὰ τὸ μάλλον εὐεργέτης ἤπερ ὁ χορηγὸς τῆς τρυφῆς, ὃς φιλεῖν μὲν δοκεῖ, προφάσεως δὲ μικρᾶς ἐπιλαβόμενος τὸν δῆθεν εὐεργετούμενον ἠφάνισεν εὐθέως. Ἄπιτε τοιγαροῦν πλείστον πριάμενοι παρ' ἡμῶν κἂν γοῦν ἐν ζῶσι τελεῖν, καὶ ἀντὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρημάτων τὸν καθ' ἡμᾶς φόβον εἰς σωτηρίαν εἰληφότες. Οὔτε γὰρ δεηθεῖν ποτὲ τῆς καθ' ὑμᾶς συμμαχίας, οὔτε τι λήψεσθε παρ' ἡμῶν ἢ καθόσον ἡμῖν δοκεῖ, ὥσπερ δουλείας ἔρανον, καὶ οὐχ, ὡς οἴεσθε, φορολογίαν· τινά. » Τοιοῦτον ἐπιείσαντος φόβον τοῦ βασιλέως τοῖς πρέσβεισι τῶν Ἀβάρων, κατεγνωκότες ἐκ τῶν εἰρημένων οἱ βάρβαροι, ὡς οὐκ ἀνέξεται σφῶν τῆς πικρονεξίας, καὶ ὡς οὐδὲν αὐτοῖς ἔτι δοθήσεται ὧν ἐκομίζοντο πρὸ τοῦ, καὶ ὡς τὸ λοιπὸν ἀδεῶς οὐκ ἐπιδραμόνται τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἐν δυσθυμῖα τε ἐτύγχανον πολλῇ, καὶ ἀναλογιζόμενοι ἤσαν ὅποι τὰ παρόντα ἐκβήσεται καὶ ὅποι τύχης αὐτοῖς χωρήσει τὰ πράγματα· οὐδὲ γὰρ μένει ἐν Βυζαντίῳ ἀνόνητα ἦβελον, οὔτε μὴν ἄπρακτοι ἀπίενα ἐβούλοντο. Ὅμως δ' οὖν τῶν κακῶν αὐτοῖς αἰρετώτερον ὑπῆρχεν ἀπονοστήσαι ὡς τοὺς ὁμοφύλους. Καὶ τούτοις ἐνωθέντες ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν ἀφικοντο, τοῦ βασιλέως τὴν ἀπολογίαν θαυμάσαντες.

Καλώδια] « Iis autem fasciis seu prandeis Abares comam vinciebant, ut docet historia Miscella lib. 16, unde Corippus in lib. 1 dicit :

colubrimodis Abarum gens nexa capillis.

Porro hæc legatio Avarum introducta est die 7 post inaugurationem Justinii Junioris, teste Corippo in lib. 3 :

Septima lux aderat;

et mox,

Thraciam invadentes uno impetu delevimus, neque quisquam eorum postea est inventus, qui Thraciæ fines populationibus vexaret. Metuebant enim Avarum potentiam, qui amicitiam colebant cum Romanis. Persuasum igitur habemus, te nulla alia in re ab iis, quæ a patre statuta sunt, discessurum, nisi in eo, quod nobis majora largiturus sis, quam pater largitus est. Pro quibus et nos multo tibi, quam patri, devinctiores erimus, et tibi multo quoque majores gratias retribuemus. Adsumus igitur, qui consueta munera accipiamus. Nam scito, non aliter fieri posse ut noster dux tibi et Romanorum rei publicæ sit amicus, quam si ea acceperit, quibus receptis contra Romanos arma non movere constituit. » Hæc Avarum legati disseruerunt, et modo se in hanc, modo in aliam partem vertebant: modo precibus agebant, modo minas ingerebant. Existimabant enim se imperatorem perterrefacturos, et ex eo coactum iri Romanos illis quasi tributarios esse. Verum imperator quum nihil aliud quam vos clamores Avarum orationem esse existimaret, sic respondit: « Vos quidem humiles preces magna cum arrogantia in medium profertis et in spem adducimini, hac sermonis commistione facilius quod cupitis consequi. Sed ex utraque spe, ut verum aperte dicam, excidistis. Nam neque blandimentis me decipietis, neque minis terrebitis. Atque ego multo plura vobis tribuam, quam pater meus: etenim vos ad majores, quam

par est, spiritus sublato ad æquitatem et saniora consilia reduciam. Qui enim hominum in exitium voluntarium ruentium turbatos affectus cohibet et obediens rationi facit, beneficentior est eo, qui sumptus in deliciis præbet, et amare videtur, sed minima captata occasione, eum quem beneficio affectit, statim perdit et tollit. Abite igitur, qui magni pretii rem a nobis obtinetis, quod vobis salvis licet vitam peragere, et pecuniarum loco, quas a Romanis accipere vultis, nostri timorem ad salutem vestram reportate. Neque enim nos unquam vestro egebimus auxilio, neque quicquam a nobis accipietis, nisi quantum nobis visum fuerit, idque tanquam mercedem servitutis, non pro tributo, ut vos falso existimatis. » Postquam imperator tantum sui terrore legatis Avarum incussit, et cognoverunt ex his quæ dixerat, minime eum superbiam ipsorum tolerarum, neque quicquam eorum, quæ prius accipere consueverant, daturum, nec vero ipsos impune posthac incursionem in fines Romanos facturos, in magnam animi anxietatem inciderunt, et secum cogitabant, quo tandem rem casuræ essent et quis futurus esset earum exitus. Nec enim Byzantii, quandoquidem nihil proficere poterant, manendum diutius stabebant, neque re infecta discedere volebant. Tutius tamen visum illis est a Romanis discedere et ad suos se recipere. Sic illi imperatoris responsum admirati conjuncti cum suis in Francorum regionem abierunt.

Legatos Avarum jussos intrare Magister ante fores sacras divinæ nuntiat Aulæ, orantes sese vestigia sacra videre clementis domini: quos voce et mente benigna imperat acciri.

Reliqua Corippi narratio cum Menandri historia prorsus congruit. »

Ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν] « Abares post mortem Clotharii in Thuringiam irruerunt, et cum Sigisberto bellum gessere, ut scribit Paulus in Hist. Longobardorum lib. 2, cap. 10, et Gregorius Turonensis lib. 4, quod notandum est contigisse anno primo Justinii Junioris. Male ergo Hermannus Contractus anno 561 id refert quinennio ante Justiniani mortem. » VALESIIUS.

15. (565. Justinii an. 1.)

Exc. De leg. Rom. p. 147—151: « Ὅτι Ἰουστινὸς ὁ ἀνεψιὸς Ἰουστινιανοῦ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ Ἰωάννην τὸν Κομεντιόλον ἐς τὰ Περσῶν ἤθη ἔστειλε πρεσβευσόμενον. Παρενεγγήσε δέ οἱ ἐκ μὲν τοῦ ἔμφανοῦς ἀνακέρυξιν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀναγορεύσεως κατὰ τὸ εἰωθὸς Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ἐν ταύτῃ δὲ, εἶγε καλέσοι καιρὸς, καὶ ἀμφὶ Σουανίας κινήσῃαι λόγους. Ταύτην γὰρ οὕτω Χοσρόης ἀπεκατέστησε Ῥωμαίοις, καίτοι τῆς Λαζικῆς παραχωρήσας, ἧς ὑπήκοος οὖσα ἡ Σουανία ἐτύγχανεν. Ἄλλ' αἱ μὲν πεντηκοντούτιδες σπονδαὶ ἦσαν, ἃς ἔθετο Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλεία καταλόγων ἡγεμῶν· τὰ δὲ περὶ Σουανίας ἐπ' ἀμφιβολίᾳ ἦν. Ἰουστινὸς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐνεκελεύσατο Ἰωάννην, ὡς, εἶγε βούλοιντο Πέρσαι καὶ ὄνιον ἀποδίδοσθαι τὴν χώραν, ἐτοιμώτατα φῆσαι ἔχειν.

15.

Justinus minor, Justiniani nepos, illo tempore misit Joannem Comentiolum in Persiam, ut legatione fungeretur. Mandavit ei, ut ad speciem quidem pro more inter Romanos et Persas recepto nuntiaret, Justino imperium delatum: simul autem, si se offerret occasio, in sermonem de Suania incideret. Nondum enim eam juri Romanorum Chosroes cesserat, quamvis Suania ditioni Lazicæ subjecta esset, quæ ipsa Romanis tradita erat. Fœdera quidem, quæ in quinquagesimum annum Petrus, magister officiorum, pepigerat, observabantur: sed quoad Suaniam res adhuc in suspensio remanserant. Justinus vero imperator Joanni in mandatis dederat, si Persæ illam regionem vendere vellent, ut se paratum esse diceret. Erat Suania non ipsa quidem magni momenti aut pretii, sed situ valde commodo et apto, ut magnum adjumentum afferret ad arcendos Persas ab invadendis Colchorum sinibus. Itaque Joannes Byzantio profectus, quum rebus urbium, per quas iter illi erat, ut ab imperatore præscriptum fuerat, multa cura et diligentia subvenisset, ad Daras pervenit. Illic aquæ ductum reficiendum curavit, et aquæ receptacula condidit, et alia quædam opera necessaria exstruxit. Ibi per decem dies est commoratus, tantisper dum Nisibi festum celebraretur et perageretur. Hæc causa erat, cur legatio admitti non poterat.

Ἡ γὰρ Σουανία ἀξιόλογος μὲν οὐδαμῶς, ὅμως δὲ ἐπιτηδείως ἔχουσα θέσεως ἐς τὰ μάλιστα ὀνίησι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν τῆ μη δι' αὐτῆς ἐπιτιθεμένου Πέρσας τὰ τῶν Κόλχων ὄρια λυμαίνεσθαι. Ἰωάννης οὖν ἐκ Βυζαντίου ἄρας, καὶ ὡς τάχιστα τὴν πορείαν ἀνύσας, ἐν ταῖς κατὰ τὴν παράροdon πόλεσι τῶν ἀναγκαίων φροντίδα θέμενος πολλὴν, τοῦτο προειρημένον αὐτῷ ἐκ βασιλέως, ἀφίκετο εἰς τὸ Δάρας. Ἐνταῦθα τὸν κατὰ πόλιν δίκον τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε καὶ ὑδροχοεῖα ἐπενοήσε, καὶ μὲν οὖν ἄλλα ἅττα τῶν ἐν ἄστει ἀναγκαίων εἰργάσατο. Διήγαγε δὲ αὐτοῦ ἡμέρας δέκα τῆ τὴν (τοὺς conj. N.) ἐν τῇ Νισίθει τῇ πόλει πανηγυρίζειν τε καὶ ἄγειν ἑορτὴν, καὶ τούτου τὴν πρεσβείαν μὴ ὑποδέξασθαι. Ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Φουρδίαν προσαγορευομένην, ὃ ἔστιν Ἑλληνιστὶ νεκυία, ἐκ τῶν ἐν τῇ Νισίθει ἀρχόντων ἐξεπέμφθη σὺν τῇ νομιζομένη τιμῇ πρεσβεύειν ἐς τὰ βασιλεία Περσῶν· καὶ ἅπαντα, ὧν ἔνεκα ἔσταλτο, ἐν δέοντι καταστησάμενος, ἐν τούτοις ὑπῆρχεν. Ὁ δὲ Χοσρόης ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῶν Σαρακηνῶν περὶ αὐτῷ ἐκίνησε λόγους. Τὰ γὰρ Σαρακηνικὰ φύλα μυριάδες ταῦτα, καὶ τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἐρημολόμοι εἰσι καὶ ἀδέσποτοι· καὶ [τὰ] μὲν οὖν τῆς Ῥωμαίων, ἐστὶν ἃ καὶ τῆς Περσῶν ὑπήκοα πολιτείας. Οὕτω δὲ διακεκριμένων αὐτῶν, Ἰουστινιανὸς, μεγαλόφρων ἀνὴρ καὶ βασιλικώτατος, τοὺς μηδίζοντας Σαρακηνῶν δόροις ἐδεξιούτο κρατούσης εἰρήνης. Ὁ δὲ Ἰουστινός, ἐμβριθῆς τε ὢν καὶ βαρβάρων φρονήματι ἤκιστα υποχαλῶν, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποίησατο τοὺς δοσι ἐμῆδιον τῶν Σαρακηνῶν. Οἱ δὲ (πλεονεκτικώτατον γὰρ τὸ φύλον) ἀποκοπὴν τοῦτο ἡγήσαντο τῷ βασιλεῖ ἐνέεικτο Περσῶν μὴ περιδεῖν αὐτοὺς αὐτῷ ἀνακειμένους. Τῷ τοι ἄρα καὶ Πέτρου ἐκεῖσε πρεσβευσά-

Festo peracto, quod apud eos Furdigan dicitur, feralia diceres (*Menandrum errare suspicor. Certe Fardschane Persis Plochodocheum significat.* Nieb.), exceptus Joannes a primoribus Nisibis cum solenni honore ad exsequendam legationem in regiam Persarum est dimissus. Is eo accessit, et omnibus, quorum causa missus fuit, rite peractis, responsum manebat. Chosroes autem quadam die sermonem movit de Saracenis. Gentes enim Saracenicæ innumeræ sunt, quarum maxima pars per deserta pascentes et sine domino vagantur, aliæ Romanorum, aliæ Persarum imperio parent. Ita divisæ quum essent, Justinianus, magni judicii vir, et qui magnum usum regis administrationis habebat, Saracenos, qui in Medorum partibus erant, per pacem donis prosecutum fuerat. Sed Justinus, vir gravis et constans neque quidquam barbarorum superbiæ cedens, Saracenos, qui Persis favebant, contemptui habuit, et nihili fecit. At illi (est enim gens avidissima) quum tanquam quod suum esset, sibi eripi existimarent, Persarum regem, ne se ad sua genua prostratos contemneret, supplices orarunt. Itaque Chosroes, quum Petrus apud eum legalum ageret, Romanos Saracenis debitum solvere æquum censebat. Deinde quum Joannes ad eum accessisset, iisdem verbis est usus. Saraceni enim asseverabant, se ob eam causam, ut quietem agerent, neque Romanorum terris infesti essent, eas pecu-

μένου, ὡς περ τοῖς Σαρακηνοῖς ὑπευθύνους ὄντας Ῥωμαίους ἔλεγε δεῖν ὁ Χοσρόης ἀποδιδόναι σφισι τὸ χρέος. Εἶτα καὶ Ἰωάννου αὐτοῖς ἀρκομένου τοῖς αὐτοῖς ἐχρήσατο βήμασι. Διςχυρίζοντο γάρ πως οἱ Σαρακηνοί, ὡς ὑπὲρ τοῦ εἰρήνην ἄγειν καὶ μὴ καταθέειν τὴν Ῥωμαίων τὰ τοιαῦτα ἐκομίζοντο χρήματα, ἐντεῦθεν τε ἐβιάζοντο τὴν τοῦ πράγματος φύσιν. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ὡς ἑώρα σφᾶς οὐ κατὰ τὸ δέον τὸ ἐπικλήμα ποιουμένους, εἶπεν· « Εἰ μὲν ἕτερός τις, καὶ οὐχὶ Χοσρόης ὁ πᾶν, ζυγεπελαμδάνετο τοῖς ἀδικῶς ἐπεγκαλοῦσι Σαρακηνοῖς, ἦττον ἂν ὑπῆρχε δεινόν. Ἐποῦτον δὲ βασιλεὺς Περσῶν, περὶ πλείστου ποιούμενον τὰ μὴ ἐναντία τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως, προσθήσω δὲ καὶ τὰ Ῥωμαίων ἀσπαζόμενον, συνηγοροῦντα τοῖς ἐθέλουσιν ἀδικεῖν θαυμάσαιμι λίαν καὶ ὑπερεκπλαγεῖν. Ὁμοῦς δὲ βραθυμίᾳ τὸν νοῦν οὐκ ἐπιτρέψω, Ῥωμαῖος πεφυκὼς, ἀναδιδάξω δὲ τὸ πᾶν, καίτοι τοῦ βασιλέως οὐ δεομένου διδασκαλίας, ἀλλ' ἐν εἰδόσι τῆς διηγῆσεως προϊούσης. Ὁ γὰρ προεγνωκῶς ἤδη τὰ ὅσα τῷ δικαίῳ ξυλόδει, ταῦτα πάλιν ἀναδιδαχθεὶς ἐπιρρώσει τῷ ἀδεκάτῳ τὸ συνειδός. Πέτρος μὲν γὰρ ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτῆς, ὃς ἐναγῆχος παραγενόμενος ἐβεβαίωσε τὰ τῆς εἰρήνης, ἐμπειρίᾳ λόγων καὶ δεινότητι πειθοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπεγκαλοῦντων Σαρακηνῶν, καὶ ἕτερα ὅσα διημφισθητήθη, οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι. Ἐγὼ δὲ ῥητορεύειν τε καὶ πείθειν ἡσκημένος οὐδαμῶς, ὅμως τῷ (πρὸς τῷ Nieb.) περιεῖναι τῇ δίκῃ τῶν Σαρακηνῶν ἕξω πρὸς ἡμῶν, τῷ (τὸ Nieb.) μὴ στέργειν ὑμᾶς ἀντὶ Ῥωμαίων Σαρακηνούς, καὶ ταῦτα τοὺς ἀδικωτάτους, καὶ ἀντὶ τοῦ συνοίσοντος τοῖς καθ' ἡμᾶς (ὑμᾶς Bekk.) πολιτεύμασι

τὸ ἀξύφορον. Οἱ καθ' ὑμᾶς γὰρ Σαρακηνοί (ὅταν δὲ λέγω Σαρακηνούς, ἀναλογίζεσθε, ὡς Μηδοί, τὸ ἀλλόκοτόν τε καὶ παλιμβολον τοῦ ἔθνους), οὗτοι δῆτα οὖν πρὸς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ δῶρα μὲν λαμβάνειν εἰθώθειαν, τὸ δὲ ἔθος αὐτοῖς τῷ τοῦ παρέχοντος ἐβεβαίουτο βουλήματι. Ὑπερηδόμενος γὰρ τῇ εἰρήνῃ, καὶ οἷς οὐκ ἐχρῆν τὸ μεγαλόδωρον ἐπεδείκνυτο. Καὶ μᾶλλον ἐκαίνιζεν ἐκουσίως φιλανθρωπίας ὑπερβολῇ πρὸς τὸ μὴ ἀναγκαῖον τὰ πράγματα, ἢ περ' ἀκουσίως, εἰ θέμις εἶπεν, ἐποιεῖτο τῶν ἀναγκαίων τὴν σύστασιν. Μαρτύριον δὲ μοι σαφέστατον τοῦ δῶρα τοὺς Σαρακηνούς, καὶ οὐχ ὡς ὑπὲρ σπονδῶν, ὡς φασί, κομίζεσθαι τὰ τοιαῦτα χρήματα, καὶ αὐτοὺς ἀντιδωροφορεῖν τὸν καθ' ἡμᾶς βασιλέα. Καὶ πρὸς ταῦτα μὲν οἶμαι μὴ ὄντα οὐκ ἀντερεῖν. Εἰ δὲ καὶ δόχημεν, ὡς Ἰουστινιανὸς αὐτοὺς κατὰ ζυθῆκας ἐφιλοφρονεῖτο τοῖς χρήμασι, συμεμετρήθη τῷ βίῳ τοῦ δωρουμένου βασιλέως καὶ συνανεπαύσατο τούτου τῇ τελευτῇ τὸ δωρούμενον. Οὐ γὰρ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔθει (φημι δὲ τὸ πλέον) καὶ νόμῳ μὴ λυσιτελοῦντι, καὶ εἰ πέφυκε βασιλεὺς ὁ τὸ ἔθος ἰσχυροποιήσας ἤγουν νομοθετήσας, πολιτεία καταδικασθήσεται ποτε. Ἡμεῖς δὲ τοσοῦτον ἀπέχομεν τοῦ δίδοναι τι τὸ λοιπὸν Σαρακηνούς, καθόσον Ἰουστινιανὸς μὲν καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἠπιώτατος, ὁ δὲ νῦν Ῥωμαίων αὐτοκράτῳ πρὸς πάντας εἶναι βούλεται φοβερώτατος. Οὐ χρεῶν οὖν ταῦτα τοὺς Σαρακηνούς ὄνειροπολεῖν· οὐ γὰρ τι τοιοῦτον ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἔλοιτο ποιεῖν. Εὐχτόν δὲ ὑμῖν γενήσεται τὸ τὴν εἰρήνην αὐτὸν ἐθέλειν ἐρρῶσθαι, καὶ μὴ οἴεσθαι γε αὐτὸν ἔλαττον ἔχειν Ῥωμαίους ἐν ταῖς ἤδη γεγενημέναις σπονδαῖς. Ταύτη γὰρ ἀνέξεται μὴ ὅπλα κινεῖν. » Οὐ-

nias accipere, et hac ratione in causa defendenda maxime nitebantur. Itaque Joannes, ut vidit Saracenos, præterquam quod fas erat, criminari et accusare Romanos, dixit: « Si quis alius quam Chosroes Saracenorum causam, qui Romanos injuste criminatur, tueretur, minus id quidem grave et molestum esset. Persarum vero tantum regem, qui quæ rerum naturæ consentanea sunt, plurimi facit, addam etiam, qui bene de Romanis rebus sentit, consentire his qui volunt injusta facere, simul et admirarer et querer: sed animum non socordiae dabo: Romanus enim sum: et docebo omnia; tametsi regem doceri minime necesse est, sed ad haud inscios narratio mea convertitur. Qui enim semel ea, quæ justitiæ et æquitati sunt consentanea, cognovit, si eadem iterum doceret, immutata veritate perspecta, conscientiam suam firmabit. Petro quidem, qui ante me legatus fuit et pacem stabilivit, facile fuit, quum eloquentia et persuadendi vi polleret, ea quæ nunc objiciuntur de Saracenis, et reliqua, quæcumque adhuc controversa erant, diluere et refutare. Ego vero, qui nunquam eloquentiæ et persuadendi arti operam dedi, tamen et causæ nostræ æquitate Saracenos vincam, et hoc saltem a vobis impetrabo, ut ne Romanis Saracenos, omnium mortalium injustissimos, neque vestræ utilitati manifesta incommoda præferatis. Qui enim apud vos sunt Saraceni (quum Saracenos dico, animo perpendite, o Medi, gentis perfidiam et inconstantiam), dona quidem ab imp. Justiniano accipere

consueverant, sed hæc consuetudo liberalitate ejus, qui dabat, invaluit. Quum enim pace magnopere lætaretur, se liberalem erga eos quoque, quos non oportebat, exhibebat, et eo tempore liberalitatis modum sponte sua, quum minime opus erat, excedere maluit, quam ut invitus, si dicere fas est, necessitati rerum cederet. Sed manifestissimum argumentum ejus rei, quod pecunias non ex conventionione, ut dicunt, sed dono acceperunt, illud est, quod illi vicissim imperatorem nostrum muneribus coluerunt. Neque quemquam istis contradicendum puto. Quodsi concederemus, imperatorem Justinianum ex conventionione illis pecunias largitum, hæc conventio spatio vitæ ejus, qui pecunias solveret, esset terminata et circumscripta, et morte ejus donatio finem accepisset. Neque unius hominis consuetudine aut lege minime utili (dico autem ut plurimum), licet rex ipse sit, qui hanc consuetudinem aut legem constituerit, tota gens aut res publica teneri debet. Nos vero eo magis abest ut quicquam dono dare Saracenis velimus, quod quantum imperator Justinianus erga barbaros benignus et beneficus fuit, is, qui nunc Romanis imperat, tanto magis constituit se cunctis præbere formidandum. Itaque non oportet Saracenos hæc sibi somnia fingere. Nunquam enim imperator hæc facere sustinebit. Vobis autem optandum est ut pacem servare in animum suum inducat, neque existimet foederum conventiones in aliqua re Romanorum majestatem lædere et minuere. Si enim id existima-

τος μὲν οὖν οὕτως ἔλεξε. Καὶ περὶ μὲν τῶν Σαρακηνῶν τὸ λοιπὸν οὐδεμίαν τις ἐφέρετο μνήμη. Ἐπιτηρήσας δὲ τῷ δοκεῖν οὐκ ἐργωδῶς ἀμφὶ Σουανίας ἀπέρριψε λόγους, ὡς δέον ὑπὸ Ῥωμαίους αὐτὴν καθιστάναι, εἴ γε καὶ Λαζικῆς ἐπελάθοντο ἐνομιώτατα αὐτοί. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς τοὺς περὶ Σουανίας μὲν λόγους ἔδοξε παραδέχεσθαι, χρῆναι δὲ αὐτὸν ἔφη περὶ ταύτης ἅμα τοῖς ἐν τέλει τῶν Μήδων βουλευσασθαι. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰωάννης λόγους προσήγαγε τῷ Ζιχ τῷ καὶ Ἰεσδεγουσάφ, καὶ μὲν οὖν ἑτέροις τισὶ τῶν παρὰ Πέρσαις ἡγεμόνων. Οἱ δὲ ἔλεξαν, ὡς ἐτοιμώτατα ἔχουεν Σουανίας παραχωρήσαι Ῥωμαίοις, οὕτω μάλιστα ἐφ' ᾧ χρήματα λήψασθαι καὶ ὄνιον θέσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν. Καὶ πρὸς γε συνθήκας ἄλλας τινὰς δεῖν ἔφασκον γενέσθαι, αἰσχροῦς τε καὶ ἀναξίας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ βεβαιούσας οὐδαμῶς τὴν περὶ βασιλείας Ἰουστίνου κρατήσασαν δόξαν, ὡς ἔστι μάλα ἐμβριθῆς τε καὶ κατηκριθωμένος. Ἰωάννης δὲ τὰ τοιαῦτα ἀκηκῶς, καὶ οὐ σφόδρα τῆς τοῦ αὐτοκράτορος στοχαζόμενος γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο· ἔπειτα γὰρ παρὰ Σουάνους, τὸν σφῶν βασιλέα βουλόμενος δεξιῶσασθαι, δελεάσαντος οὖν αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν αὐτοῦ Χοσρόου, ἐσκήπτετο δὲ τὸ τοιόνδε καὶ ἐμηχανᾶτο, ὅπως ἔσοιτό γε αὐτῷ ἐς δικαιολογίαν τινὰ, ὡς αὐτοὶ Σουάνοι, καίτοι προτραπέντες, οὐκ ἀνάσχετα ποιοῦνται Ῥωμαίοις ὑπακούειν. Ἐξηπίστατο γὰρ ὅτι οὖν ἄνησαν οἱ πρὸς Ἰωάννου σταλέντες. Μετὰ ταῦτα ἐπηγγείλατο Χοσρόης στελλεῖν πρεσβευτὴν ὡς βασιλέα Ῥωμαίων, τὸν ταῦτα ἅπαντα ἐν δέοντι καταστησόμενον καὶ ἀνέξευξεν Ἰωάννης ἐς τὸ Βυζάντιον.

16.

Ibidem p. 151 : Ὅτι Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ ἐπύθετο, ὡς ἐν Σουανίᾳ εἴη πέμψας, καὶ ὅτι τοῖς Ῥωμαίων οὐ προσέθεντο Σουάνοι, ἐχθάλειπαινε, οἷα εἰκός. Καὶ παραπρεσβείας ἐκρίνετο Ἰωάννης, ἅτε οὐ πρὸς τὸ συνοῖσον τῇ πολιτείᾳ διαπραξάμενος. Οὐδὲ γὰρ χρῆναι αὐτὸν ἔφασκε στείλαι, εἴγε μὴ τοῦτο ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς, καὶ τούτου δοῦναι πρόφασιν Πέρσαις τὸ ἀδίκημα ξυσιαρίζειν, καὶ προφέρειν λόγους, ὡς αὐτοὶ Σουάνοι ἀπηνήναντο τὰ Ῥωμαίων· ἀλλ' οὐδὲ ἐν ἀρχῇ τὴν τοιαύτην προσδέξασθαι πρόκλησιν, ἢ Σουάνους προτρέψασθαι εἶναι ὑπὸ Ῥωμαίους, ἢ τούτου γε ἕνεκα πρεσβευτὴν ἐν Βυζαντίῳ γενέσθαι. Οὐδέτερον γὰρ ἐξ ἀμφοῖν εὐπρεπὲς εἶναι τῇ πολιτείᾳ ἡγήσατο. Ἰωάννην οὖν περιφρονήσας ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τῇ τῶν ἀνεπιτηθεῶν ἔταξε μοίρα, ἐγνωμάτευσ δὲ ὅπως τὰ ἡμαρτημένα εὐ διαθείη.

17. (an. 566; Justini 2.)

Exc. De leg. gent. p. 103 — 106 : Ὅτι ἡγγέλθη Ἰουστίνῳ, ὡς ἐκ τῆς Περσῶν ἐπικρατείας ἐξώρμησεν ὁ Ζιχ πρεσβευσόμενος τε καὶ διαλεχθησόμενος περὶ Σουάνων, ἐν ταῦτῳ καὶ φιλοφροσύνης ῥήματα ἀποκομίσων βασιλεῖ, ἔτι τε καὶ τὰ ἐφ' οἷς Ῥωμαῖοι προσεκαλοῦσιν εὐ διαθησόμενος. Ὁ δὲ Ἰουστίνος ἐν βουλήῃ ἐποιεῖτο ἢ μὴ προσδέξασθαι τὴν πρεσβείαν, ἢ προσδεχόμενον εἶδεναι τὸν Ζιχ, ὡς τὰ κατὰ νοῦν αὐτῷ ἀνυσθήσεται οὐδαμῶς. Καὶ δὴ ξυγκροτηθείσης αὐτῷ ἐκκλησίας, δοκεῖ κατὰδῆλον γενέσθαι ἔτι ὀδοιποροῦντι

ret, ab armis inferendis non abstineret. » Atque hic ad hunc modum est locutus, neque deinceps ulla mentio de Sarcenis est facta. Observato deinde tempore, ne de industria agere videretur, Suanie mentionem iniecit; nimirum quum Lazica optimo jure restituta esset, oportere quoque ipsam Suaniam Romanorum potestati permitti. Visus est autem Persarum rex sermones de Suania excipere, et sibi amplius de ea re cum principibus Medorum deliberandum dixit. Nec multo post Joannes colloquium habuit cum Zicho, qui etiam Iesdegusnaph nominabatur, et reliquis Persarum primoribus. Illi quidem dixerunt, paratos se esse Romanis cedere Suaniam hac conditione, ut pretium ejus acciperent et ejus cessionem venderent, multasque alias conventiones in medium proponebant turpes et indignas Romani imperii majestate, et quæ minime existimationi, quam Justinus adeptus erat, consentiebant. Gravis enim et elati animi vir, et qui omnia diligenter perpenderet, habebatur. Quæ quum Joannes audiisset, neque satis ad ea, quæ imperator illi præceperat, advertisset, imprudenter fecit, et ad Suanos misit, qui regem eorum salutarent ejusque gratiam conciliarent. Eo absurditatis ille pellexerat Chosroes, qui callide hoc commentus ita instituit, ut haberet quod quasi jure suo diceret, Suanos ipsos quamvis rogatos Romanis parere recusasse. Noverat enim, quantum qui a Joanne missi fuerant, efficerent. Nec multo post Chosroes pollicitus est, se legatum ad Romanorum imperatorem missurum esse, qui hæc omnia componeret, et reversus est Joannes Byzantium.

16.

Justinus imperator ubi accepit, Joannem legatos in Suaniam misisse, Suanos autem se non imperio Romanorum subjecisse, graviter molesteque tulit, et Joannem legationis non ex utilitate rei publicæ gestæ condemnavit. Nec enim se inscio, aut non jubente, debuisse mittere et ex hoc occasionem Persis præbere, qua suam injustitiam tegerent, et palam prædicarent, Suanos ipsos Romanorum imperium detrectasse. Nec enim hanc ab imperio suscepisse provinciam, ut aut Suanis suaderet ut se Romanis subderent, aut hujus rei gratia Byzantium legatus veniret. Neutrum enim imperio Romano dignum esse existimabat. Itaque Joannem imperator a se abalienatum dimisit et eorum numero habuit, qui minime commodi suis rebus essent: tum excogitavit, qua ratione inconsulte facta in melius corrigeret.

17.

Justino nuntiatum est a Persarum imperio Zichum legatum ad se missum esse, qui de Suanis ageret, Persarumque erga imperatorem benevolentiam testificaretur, et ea, de quibus Romani quererentur, amice componeret. Justinus vero aut minime legationem admittere, aut, si admitteret, Zicho significare constituit, nequaquam rem optatum exitum habituram. Et accedente senatus auctoritate censuit, ut Joannes per litteras Zicho adhuc iter peragenti palam faceret, imperatorem in nullo eorum, quæ speraret, assensurum. Quo facto, Timotheo, ex numero eorum, qui jam

τῆ Ζιχ διὰ συλλαβῶν Ἰωάννου, ὡς τὸ παράπαν οὐδὲν τῶν δοκηθέντων προσεδέξατο ὁ βασιλεὺς. Τοῦτου γενομένου, τὸ γράμμα ἐνεχειρίσθη Τιμοθέῳ τῶν ἅμα Ἰωάννη γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Περσῶν πρὸ τοῦ. Καὶ οὖν Τιμοθέῳ ἐνεκελεύεσθαι βασιλεὺς ῥήματα μὲν δῆθεν τῆς ἐς Ῥωμαίους φιλίας ἀποκομίσει βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ὑπαντιάζοντι δὲ, ὡσπερ εἰκός, τῷ πρεσβευτῇ ἐπιδείξει τὴν Ἰωάννου ἐπιστολὴν, ὡς ἂν ἔσοιτο ἐξεπιστάμενος ὁ Ζιχ καὶ σαφέστατα προγινοῦσκων τὴν βασιλεύως βουλὴν. Τιμόθεος οὖν, τοῦτο ἐπιτετραμμένον αὐτῷ, παρεγένετο ἐν τοῖς ὅροις. Γνοὺς δὲ, ὡς οὐπω πάρεστιν ὁ Περσῶν πρεσβευτῆς, ἐπορεύετο ὅ γε αὐτίκα πρὸς Χοσρόην. Ξυμβὰν δὲ οὕτω, τοῦ Ζιχ δι' ἐτέρας ἀραπαοῦ ἐς τὴν Νίσιβιν ἀφικομένου, ἐκεῖ τε διατρίψαντος τῷ διατεθῆναι τὸ σῶμα ἀρρώστως, ἐν τοσούτῳ Τιμόθεος πρὸς τοῦ Περσῶν βασιλεύως ἀφειθείς, ἐπεὶ κατέλαβε τὸν Ζιχ ἐπανερχόμενος κατὰ δὴ τὴν Νίσιβιν ἐτι νοσῶν, τὰ τε γραφέντα οἱ πρὸς Ἰωάννου ἐνεχειρίσεν *. Ὁ δὲ καταμαθὼν ὡς ἐς τούναντιον αὐτῷ τῶν ἐλπισθέντων ἡ ὁδὸς γίνεται καὶ ὡς οὐκ αἰσίσως οἱ προθήσεται τὰ τῆς πρεσβείας, δυσθυμία περιπεσὼν καὶ τῇ νόσῳ κάτοχος ἂν κατέστρεψε τὸν βίον. Καὶ μὲν δὴ καὶ Ἰωάννην αὐτίκα συνέβη τεθνάναι. Μετὰ ταῦτα ἀγγέλλεται ἐν Βυζαντίῳ, ὡς ἕτερος ἤξει πρεσβευτῆς ὁ προσαγορευόμενος Μεβώδης. Οὗτος ἐς τὴν βασιλίδαν ἐπορεύετο ἐξογκούμενος καὶ μάλα βρηνθυόμενος, καὶ ἐλπίδα ἔχων, ὡς περὶ Σουανίας αὐτῷ κινήθησονται λόγοι καὶ ὅτι Πέρσας ἀρέσκουσαι γενήσονται ξυνηθήκαι. Τοιαύτῃ διανοίᾳ ἐπηρμένος ἐν Βυζαντίῳ ἤξει, αὐθαδέστερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν θέμενος τοῖς κατὰ τὴν ὁδοι-

πορίαν. Παραγενομένου δὲ (βασιλεὺς γὰρ ᾗδ' ἐπέπυστο Μεβώδου τῆς ἀλαζονείας πέρι, καὶ ὅποια ἄττα ἐλπίζων τὴν ἀφίξιν ἐποίησατο), τὰς μὲν ἐκ βασιλεύως Περσῶν ἔδοξε δέχεσθαι προσήρσεις κατὰ τὸν εἰωθότα θεσμὸν, περιεπρόνησε δὲ ὅμως τὸν Μεβώδην καὶ ἀπεφλαύριξε μὴδὲ τὴν οἴανουσιν συνουσίαν ὡς αὐτὸν ποιούμενος. Ὡς δὲ ἐς τούναντιον ἤπερ ἐβούλετο τὰ τῆς πρεσβείας οἱ ἐχώρει, καὶ τὸ παράπαν οὐδὲν αὐτῷ ἔλεξε περὶ Σουανίας ὁ βασιλεὺς, ἔπειτα ἐξελιπάρε ὁ Μεβώδης τοὺς ἅμα οἱ Σαρακηνοὺς ἐς λόγους ἰέναι τῷ αυτοκράτορι. Εἶποντο γὰρ ἀμφὶ τοὺς τεσσαράκοντα οἰκείῳ τινὶ πρεσβευτῇ ταττόμενοι. Ὁ γὰρ τῶν Σαρακηνῶν φύλαρχος Ἄμβρος ἐκπέμφας ὑπῆρχε καὶ ὅ γε ξὺν τῷ Μεβώδῃ πρεσβείαν διαλεχθσομένους περὶ ὧν χρημάτων πρὸς Ἰουστινιανοῦ ἐκομίζοντο. Μεβώδης οὖν τοῦ σκοποῦ τοῦ περὶ Σουανίας ἀμαρτῶν, ὡς ἂν μὴ πάντῃ ἀπρακτος ἀναχωρήσει, ἐπιμελέστατα πως ἠντιβόλει τῆς ὡς βασιλέα τυχεῖν εἰσόδου τοὺς Σαρακηνοὺς. Καὶ τοίνυν ὑπολαβὼν ὁ αυτοκράτωρ, « Τί γὰρ δῆτα, » ἔφη, « βούλονται οἱ καθ' ὑμᾶς Σαρακηνοί; » Ὡς δὲ ἐγκείμενον ἐώρα, κατένευσε μόνῳ εἰσιέναι τῷ ἐκείνων πρεσβευτῇ. Ἠπίστατο γὰρ, ὡς ἀπαυθαδιαζόμενος οὐκ ἂν ἔλοιτο ἀνεὺ τῶν ἐπομένων ὡς βασιλέα φοιτῆσαι, ἀλλ' ὡσπερ ἠνίκα παρὰ Ἰουστινιανὸν ξὺν ἅπασι τοῖς ἅμα αὐτοῖς τῶν Σαρακηνῶν οἱ πρέσβεις ἐγίνοντο, καὶ τὸν οὕτω βούλεσθαι τὸ σύνηδες διασώζοντα ποιῆσειν. Ἐντεῦθεν τε εὐπρόσωπον ᾤετο ἔξεν αἰτίαν, ὡς αὐτὸς μὲν τὰ ἀρμόδια βασιλεῖ διεπράξατο, ὁ δὲ Σαρακηνὸς ἤκιστα ἔργω τὰ δέοντα. εἶτα κατὰ δὴ τοῦ βαρβάρου ἀντιστραφήσεται τὸ ἐπὶ κλημα. Καὶ οὐκ (ἂν) ἄλλως

antea cum Joanne in Perside fuerant, literæ traditæ sunt. Juserat imperator Timotheo, ut regi Persarum ob significationem in se benevolentia gratias ageret, literas vero Joannis legato, quem obvium in itinere, sicut itineris ratio ferebat, habiturus esset, traderet, ut Zichus exploratam perspectamque imperatoris voluntatem haberet. Hæc ubi Timotheo sunt imperata, ad limites contendit. Illic quum cognovisset nondum advenisse Persarum legatum, confestim ad Chosroem est profectus. Forte enim contigerat ut Zichus alia via Nisibim diverteret, ibique valetudinis causa defineretur. Interea Timotheus a Persarum rege dimissus rediens Nisibi Zichum adhuc ægrotantem assecutus, ei Joannis literas tradidit. Is quum intellexisset, iter suum haud prospere cedere, neque ex voto legationem peractum iri, animo cecidit, et ex morbo, quo delinebatur, vitam morte commutavit. Nec multo post Joannes quoque mortuus est. Post hæc Byzantium nuntiatur, advenire alium legatum, Mebodem nomine. Is vana confidentia inflatus in regiam pervenit magnam spem habens, sermonem motum iri de Suania, seque fœdus ex Persarum sententia facturum. Hac cogitatione elatus, dum Byzantium iter habet, arrogantius, quam legatum decebat, erga omnes, quibuscum convenit, se gessit. Ut venit, imperator, qui hominis arrogantiam et importunitatem, et quorum obtinendorum spe iter instituisset, jam dixerat, gratulationes a Persarum rege benigne, ut mos erat, excepit. Sed Mebodem impera-

tor contemptui habuit, neque illi ullum familiaritatis signum exhibuit. Sic illi præter spem legatio cessit, neque ullum omnino verbum imperator de Suania fecit. Deinde Mebodes magnopere petiit, ut Saracenis, qui cum eo erant, imperatorem adeundi potestas esset. Erant enim in ejus comitatu circiter quadraginta proprio legato parentes. Miserat scilicet cum Mebode Ambrus, Saracenorum phylarchus, et ipse legatos, qui de pecuniis, quas a Justiniano impetraverant, agerent. Itaque quum Mebodes, quantum ad Suaniam attinebat, spe sua excidisset, ne nulla re obtenta discederet, cura omni contendit, ut Saracenorum legati aditum ad imperatorem nanciscerentur. De ea re quum Mebodus orationem imperator excepisset, « Quid nobis volunt, inquit, Saraceni? » ut instantem vidit, concessit eorum legato, ut solus ad se accederet. Neque enim legatum, qui superior erat, toleratum existimabat, ut remotis comitibus in imperatoris conspectum veniret: sed quemadmodum quondam imperatorem Justinianum eorum legati cum omnibus comitibus suis adissent, hunc quoque pertinacius in eo perstiturum esse, ut mos solitus observaretur. Qua in re imperator se optimi juris speciem præ se laturum esse speravit, quod ipse quæ imperatorem decerent, fecisset, Saracenus autem minime, quæ fieri oportuissent, intellexisset: se igitur omnem culpam in barbarum conjecturum. Neque aliter res cecidit quam suspicatus fuerat imperator. Etenim Saracenus haud decorum sibi esse existimans, so-

ἀπέθη, ἡ βασιλεὺς ἐστοχάσατο. Ὁ γὰρ δὴ Σαρακηνὸς ἀπρεπὲς εἶναι τὸ παρῆναι οἱ μόνῳ ὡς βασιλεῖα ὑποτοπίσας, καὶ τὸ κρατήσαν δῆθεν καταλείβει οὐχ αἰρετέον αὐτῷ, ἀπηνήγατο τὴν ἐς βασιλεῖα πάροδον. Τότε δὲ βασιλεὺς τὸν μὲν Σαρακηνὸν τελεώτατα περιεφρόνησεν, ὁ δὲ ἐς τὸν Μεβώδη παρήγαγε τὰς αἰτίας. Ὁ δὲ τῶν Περσῶν πρεσβευτῆς, « Ὡ δέσποτα, » ἔλεξεν, « οὐ πάρεμι συνεπαμύμων, εἶγε ὁ Σαρακηνὸς ἐπλημμελήσεται, ἄλλως δὲ ἀκουσόμενος, ὅπως, εἰ μὲν ἀρόδια τῶν δικαίῳ λέγοι, μὴ περιόψομαι, εἰ δὲ γε ἐς τοῦναντίον ὀφθήσεται ἀδικίως ἐπεγκαλῶν, αὐτὸς ἐγὼ καταδαιτήσω τοῦ Σαρακηνοῦ. » Ὁ βασιλεὺς ἐπιτωθάζων· « ἤκει, ὡς ἔοικεν, οὐχὶ πρεσβευσόμενος, ἀλλὰ δικάσων. » Ὁ Μεβώδης αὐτίκα ὁ γε τῷ πληκτικῷ τοῦ λόγου συγχέας τὸ πρόσωπον ἐφοινίττετο. Τοιγαροῦν παραρχήμα τὸν αὐτοκράτορα προσειπὼν ἤπερ θέμις, οὕτως ἀνεχώρησεν. Ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις αὐθις ἐς τὰ βασίλεια παρελθὼν παρηγεῖτο λιπαρῶς περὶ τῆς τῶν Σαρακηνῶν εἰσόδου. Τοῦ δὲ βασιλέως ἀνανεύοντος, οὐχ ὅσον ἔφασκεν εἶναι μὴ τὰ ὅσα ἐπετέλει πρὸ τοῦ παρὰ Ῥωμαίους πρεσβευσόμενος ὁ Ζιχ, καὶ ἐμὲ αὐθις ἐπιτελεῖν. « Οἱ γὰρ καθ' ἡμᾶς Σαρακηνοὶ ἅμα αὐτῷ παρὰ βασιλεῖα ἐγίνοντο. Δεῖ οὖν καὶ ἐμὲ τῶν ἴσων ἐκείνῳ ἀπολαύειν, ὡς ἂν μὴ ὥσπερ λελωθῆμεναι ὧσιν αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν συνθῆκαι. » Ὁ βασιλεὺς πρὸς ταῦτα ὀργίλιως ἔχων· « Τί οὖν, εἰ καὶ πεφώραται ὁ Ζιχ ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ἑτέρῳ ὄτῳ πλημμελήματι τῶν ἀνγκέστων ἀλοῦς, καὶ σοὶ καθ' ἴχνος ἐκείνῳ ἰτέα; ἢ οὐ ξυνοισθάνῃ βασιλεῖ Ῥωμαίων καὶ Ἰουστίνῳ διαλεγόμενος; » Τότε κατορρωδῆσας ὁ Μεβώδης, περιδεῆς τε

γενόμενος, πρηνὴς ἔκειτο ἐπ' ἐδάφους, πρὸς ἀρνησίν τε καταφεύγων καὶ ἀνανόμενος εἰρησθαί οἱ τὰ τοιάδε. Τοιαύτη ἀπολογία χρωμένου, ὁ αὐτοκράτωρ ἔδοξεν ὑπάγεσθαι τῇ πειθοῖ, ἔλεξέ τε· « Ἔοικεν οὖν ὁ ἐρμηνεὺς ἡμῖν ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων φράσαι. Εἰ τοῖνον οὐδὲν λέλειπται σοι παρὰ τὸ προσήκον, ἴσθι τὸ ἐπίβλημα ἀπονιφάμενος. » Οὕτως ὁ βασιλεὺς ἐκοντὶ ἀποπροσποιησάμενος τὰ λεχθέντα πρὸς αὐτοῦ εἰδέναί, τῶν εἰρημένων τὴν ἀγνοίαν ὑπεκρίνετο, καὶ δὴ ἐς τὸ ἡπιώτερον μετηγέθη, ὡς ἂν μὴ θρασυτέρος τε καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ὑφαγόρας ἔσοιτο ὁ Μεβώδης τῷ ἐς ἔννοιαν ἔχειν συνειδέναί τὸν αὐτοκράτορα τῇ τῶν ῥημάτων τραχύτητι. Οὕτω δὴ οὖν τοῦ βασιλέως παρακρουσαμένου τὴν ὑπόνοιαν, « Οὐμώζετω, » ἢ δὲ ὁ Μεβώδης, « καὶ τὰ Σαρακηνικὰ φύλα ἅπαντα καὶ Ἄμβρος αὐτὸς καὶ ἡ πρεσβεία ἡ καθ' αὐτούς· ἐμοὶ γὰρ σιγῆ ἔσοιτο ἑκατὶ τε αὐτῶν, οὐδ' εἰποίμῃ τι λοιπόν. » Τούτων οὕτω κεινημένων, πλείστα μὲν καὶ ἄλλα ὁ βασιλεὺς τὸν Σαρακηνὸν εἶπε κακίως, καὶ ὡς μεταβολεὺς τε καὶ παλγκάπηλος ἦκοι. Πρὸς τοῖς δ' ἔφασκεν, ὡς οὐχ οἷός τε πέφυκε λήσειν, ὅτου ἕνεκα βασιλεῖ ἐντευξόμενος ἀφίκετο. « Φησὶ γὰρ, ὡς ἐθέλοι τὰ συνήθη χρήματα κομισσασθαι πρὸς ἡμῶν, ἀνθ' ὧν οἴμαι κομιεῖται ἐμφυροῦς ὁ κατάρτος τε καὶ ἀπολούμενος. Γελοῖωδες γὰρ, εἰ Σαρακηνῶν ἔθνη, καὶ ταῦτα νομάδιον, Ῥωμαῖοὶ γε ὄντες τεταξόμεθα ἐς φόρων ἀπαγωγῆν. » Ὁ Μεβώδης, « Ἐἶεν, » ἔφη, « ὦ δέσποτα· εἰ καὶ ἀπρακτον, ὅμως ἀποπεμφον αὐτόν. » Ὁ βασιλεὺς· « Καὶ εἰ μὴ παρεγένετο, ὅσον τό γε ἐφ' ἡμῖν, ἀλλ' οὖν ἀπίτω. » « Καὶ ἐμὲ ξὺν αὐτῷ κλέυσον, » ἢ δὲ ὁ Μεβώδης. Εἰς τέλος ἐλθούσης

lum sine ullo comitatu ad imperatorem accedere, neque a more, qui jamdudum obtinuerat, sibi recedendum esse ratus, imperatoris aditum renuit. Tunc imperator valde despexit Saracenum; de qua re quum apud Mebodem questus esset, Persarum legatus imperatori dixit: « Ego quidem, domine, adsum, haud defensionem suscepturus Saraceni, si in aliquo deliquerit, sed rem cogniturus, ut, si verum ad me detulerit, causam ejus non deseram; sin injuria accusasse apparebit, ego ipsum condemnem. » Cui imperator mordens: « Venisti igitur non legationis munus obiturus, sed iudicis officio functurus. » At Mebodes acerba et mordaci imperatoris responsione confusus erubuit vultu, atque confestim impatore, sicut fas erat, salutato, recessit. Paucis post diebus iterum Mebodes imperatorem adiit, et suppliciter postulavit, Saracenum ad eum introduci, et imperatore abnuente, minime justum esse, dixit Mebodes, sibi non eadem perficere licere, quæ Zichus ante se legatus perfecisset. « Nam nostra memoria, inquit, Saraceni ad imperatorem una cum ipso accesserunt. Itaque oportet me iisdem frui, quibus ille, ne in aliquo inter Romanos et Persas induciæ sint quodammodo violatæ. » Ad quæ imperator iracundia percitus: « Si igitur Zichus in adulterio aut aliquo alio gravi crimine deprehensus esset, tu illius vestigiis tibi insistendum putares? Annon sentis, te cum Romanorum imperatore et Justino sermonem habere?» Tum consternatus Mebodes præ pavore pronus in terram

se ad ejus pedes prostravit et ad mendacia confugiens negavit, a se talia prolata fuisse. Qua excusatione quum uteretur, imperator fidem habere videbatur, et dixit: « Videatur igitur interpres nobis alia pro aliis suggessisse. Itaque si nihil a dictum est ab officio et decoro alienum, seito te crimen purgasse. » Ad hunc modum imperator sponte ea quæ dicta fuerant, quum eorum ignorantem simularet, dissimulatione transegit, et ad animi æquitatem est delapsus, ne forte Mebodes in posterum fieret audacior aut verbis elatior, quum recordaretur, imperatorem sermonis ejus impudentiam animadvertisse. Itaque quum sic imperator quod sensit, repressisset, Mebodes exclamavit: « Abeant in malam rem et Saracenicæ gentes omnes et Ambrus ipse et legatio eorum: mihi vero de ipsis silentium sit neque quidquam in posterum dicam. » Quæ quum dixisset, imperator quoque maledicta in Saracenum conjecit, eumque institorem et cauponem appellavit. Ad hæc dixit, se silentio præterire non posse, qua de causa imperatoris congressum tantopere concupisset. « Scilicet dicit se a nobis solitas pecunias accipere velle, pro quibus calamitates, opinor, scelestus et improbus feret. Ridiculum enim esset, si nos Romani tributum Saracenicis gentibus iisque nomadibus penderemus. » Tum Mebodes, « Esto, inquit, o domine; at tu illum, licet re infecta, dimitte. » Et imperator, « Quamvis melius non venisset, quantum in me est, abeat tamen. » « Et me quoque jube, inquit Mebodes, cum

τῆς πρεσβείας ἐν τούτοις, τὸν τε Περσῶν πρεσβευτὴν καὶ τοὺς Σαρακηνούς ὁ βασιλεὺς ἅμα ἀφῆκεν ἐς τὰ πάτρια ἦθη ἀπονοστήσαντας. Οὕτω δὲ ἀπεισιγθήσονται τῆ τοῦ αὐτοκράτορος νουνεχεῖα τὰ ὅσα Ἰωάννης ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ διεπραχθεὶς οὐ κατὰ τὸ προσήκον. Ὡς δὲ οἱ Σαρακηνοὶ ἐνδὸν τῆς ἐαυτῶν ἐγένοντο, ἀπήγγειλάν τε τῷ Ἀμβρόσι τὴν τοῦ βασιλέως βουλὴν περὶ τοὺς μηδίζοντας τῶν Σαρακηνῶν, τότε ὁ Ἀμβρόσιος Καμθώση (Καθώση mgo) τῷ ἀδελφῷ, ὃς Ἀλαμουνδάρῳ τῷ τῶν ὑπὸ Ῥωμαίους Σαρακηνῶν ἡγουμένῳ ἀντικαταστάμενος ἦν, σημαίνει καταδραμεῖν τὴν Ἀλαμουνδάρου γῆν. Ἡδὲ δὲ ἡ γῆ ὑπὸ Ἀραβίαν τελεῖ.

18. (568. Justini an. 4.)

Ibidem p. 106 — 108 : Ὅτι ἀρχομένου τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς Ἰουστίνου βασιλείας πρεσβεία τῶν Τούρκων ἀφίκετο ἐν Βυζαντίῳ. Ὡς γὰρ τὰ τῶν Τούρκων ἐπὶ μέγα ἤρθη, οἱ Σογδαῖται οἱ πρὸ τοῦ μὲν Ἐφθαλιτῶν, τμηκαῦτα δὲ Τούρκων κατήκοι, τοῦ σφῶν βασιλέως ἐδέοντο πρεσβείαν στείλαι ὡς Πέρσας, ὡς ἂν ἐκεῖσε ἀπίντες οἱ Σογδαῖται ὄνιον παράσχοντο τὴν μέταξιν τοῖς Μήδοις. Καὶ οὖν πειθεταὶ οἱ Διζάβουλοι, ἀφίκοι τε πρεσβευσόμενοι Σογδαίτας. Ἐξηγείται δὲ τῆς πρεσβείας Μανιάχ. Ἀφικόμενοι δὲ οὖν παρὰ βασιλείᾳ Περσῶν ἐδέοντο τῆς μετᾶξιν πέρι, ὅπως ἄνευ τινὸς κωλύμενης αὐτοῖς προέλθοι ἐπ' αὐτῇ τὰ τῆς ἐμπορίας. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς (οὐδαμῶς γὰρ αὐτῷ ἤρσκει τὰ τοιαῦτα, ὡς ἂν μὴ ἐνθένδε ἀδεία ἔσσοιτο Τούρκους τοῖς Περσῶν ἐμβατεύειν ὄροις) ἀνεβάλετο ἐς τὸ αὔριον. Καὶ μὲν οὖν αὐτῶν ἀναβολῇ ἐχρήτο πάλιν ἑτέρα. Ὡς δὲ ἄλλοτε ἄλλως τὸ παρὸν ἀπεκρούετο, τῶν Σογδαίτων ἐκλιπαρούντων τε καὶ ἐγκριμένων, τότε Χοσρόης ἐκ-

κλησιδίσκας ἀνελογίζετο. Καὶ οὖν ὁ Κάτουλφος ἐκεῖνος ὁ Ἐφθαλιτῆς, ὃς διὰ τὴν ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλείως γεγεννημένην βίασαν μίξιν τῇ γυναικὶ προῦδωκε τὸ δμόφυλον τοῖς Τούρκοις, οὕτως γοῦν (μετανάστης γὰρ ἐν τῷ μεταξὺ ἐγεγόνει τοῦ χρόνου καὶ ἐμῆδίζεν ἦδη) παρήνευσε βασιλεῖ τῶν Περσῶν τὴν μέταξιν οὐδαμῶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ ὠνήσασθαι καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῆς μὲν καταθέσθαι τιμήματα, θεωμένων δὲ αὐτῶν τῶν πρέσβειων ταύτην ἀφανίσαι πυρὶ, ὡς ἂν μήτε ἀδικεῖν δόξη, μήτε μὴν βούλεσθαι χρῆσθαι τῇ ἐκ Τούρκων μετᾶξιν. Καὶ ἡ μὲν μέταξιν ἐμπροπολήθη· αὐτοὶ δὲ ἐς τὰ πάτρια ἦθη ἀνεχώρησαν, τῷ γεγεννημένῳ ἥκιστα χαίροντες. Ἐπειδὴ δὲ τῷ Διζάβουλῳ τὰ ζυγκυρήσαντα ἔφρασαν, αὐτίκα ὃ γε καὶ ἑτέρα πρεσβεία ἐχρήτο ὡς Πέρσας, φιλοποιήσασθαι τὴν κατὰ σφᾶς πολιτείαν βουλόμενος. Ἐπεὶ δὲ ἡ Τούρκων πρεσβεία αὐτῶν ἀφίκετο, ὁ βασιλεὺς ἅμα τοῖς ἐν τέλει Περσῶν καὶ τῷ Κατούλφῳ ἐγνωμάτευσε, πάντῃ ἀξύμοφορον εἶναι Πέρσαις φιλίαν θέσθαι ὡς Τούρκους· τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλιμ-βολον. Ταύτην τοι καὶ παρενεγγύησε δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἐνίους διαφθαρεῖν τῶν πρέσβειων, ὅπως ἀπέποιεν τῆς ἐκεῖσε μετέπειτα παρουσίας. Καὶ δὴ οἱ πλείστοι τῶν πρεσβευσόμενων Τούρκων τῇ περὶ τὴν ἐδωδὴν μίξιν τῶν ἀνααιρετικῶν φαρμάκων αὐτοῦ που τὸν βίον κατέλυσαν, πλὴν τριῶν ἢ τεσσάρων. Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγηρῷ τῶν Περσῶν αὐχμῷ τῶν Τούρκων οἱ πρέσβεις, ἅτε τῆς αὐτῶν χώρας θαμὰ νιφετῷ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὄν αὐτοῖς ἄνευ κρυμώδους καταστήματος βιοτεύειν. Ταύτην τοι καὶ ἄλλως ὑποτοπήσαντες, οἱ γε τὴν ἐπιβουλὴν διέφυγον, οὕτω ζυμβάν εἰς τὴν πατρίαν ἐπανελθόντες τὰ ἄπερ οἱ Πέρσαι καὶ οἱ διεψιθύρισαν ταῦτα.

ipso abire. » In his finivit legatio. Itaque Persarum legatum et Saracenos ad sua redituros imperator dimisit. Atque ita imperatoris prudentia pacata sunt et emendata omnia, quæ Joannes in sua legatione perperam egerat. Ut vero Saraceni domum reverterunt, consilium imperatoris de Saracenis, qui Medorum partibus adhærebant, Ambrosio retulerunt. Tunc Ambrosio Camboso fratri, qui Alamanduro, Saracenorum partes Romanas foventium duci, erat oppositus, mandavit, ut Alamanduri terram, quæ Arabiæ contermina erat, excursionibus vexaret.

18.

Initio quarti anni imperii Justinii legatio Turcorum Byzantium accessit. Ut enim Turci opibus et potentia creverunt, Sogdaitæ, qui prius quidem Ephthalitarum, tunc vero Turcorum subditi erant, a rege suo precibus contenderunt, ut legationem ad Persas mitteret, quo Sogdaitis eo proficiscentibus sericum venum exponere apud Medos liceret. Dizabulus eorum precibus obtemperans permisit Sogdaitis legationem mittere, cujus princeps fuit Maniach. Profecti igitur ad Persarum regem precati sunt, ut liberum illis esset sine ullo impedimento apud ipsos serici commercium. At Persarum rex, cui minime hoc gratum erat, ne impune illis esset Persarum fines ingredi, responsum distulit in crastinum, deinde alia atque alia dilatione iterum usus est. Quom

diem ex die traxisset, et obnixè Sogdaitæ perferent et urgerent, Chosroes, consilio convocato, deliberavit. Catulfus autem ille Ephthalites, qui propter stuprum a rege uxori suæ per vim illatum gentem Turcis prodiderat et deinde ad Medorum partes transierat, hortatus est Persarum regem, sericum minime prætermitteret, sed empto eo, pretium traderet; tunc autem ante oculos legatorum illum in ignem injiceret, ne injuste agere, neve Turcorum serico uti velle videretur. Et sericum quidem igni crematum est, legati vero haud læti ad proprias sedes remearunt. Deinde quom Dizabulo, quæ decreta fuerant, renuntiasent, is confestim alia legatione ad Persas usus est, qua rei publicæ suæ eos conciliare studebat. Ubi vero iterum legatio a Turcis advenit, Persarum rex una cum primoribus Persarum et Catulfo censuit, minime e re Persarum esse, amicitiam jungere cum Turcis. Omne enim Scythicum genus perfidum et mutabile. Quin etiam jussit, veneficio tolli nonnullos legatorum, ut in posterum aversarentur ad suas regiones accessum. Sic evenit ut fere omnes legati, exceptis tribus aut quatuor, mixto cibus letali veneno, sint perempti. Rumor ex eo inter Persas dissipatus est, Turcorum legatos nimis calido et sicco terræ Persidis situ perisse, quia, quom Turcorum regio crebris nivibus contacta sit, non nisi in frigida aeris temperie vivere possent. Quin

Ὅμως ὁ Διζάβουλος (ἀγγίλους γάρ τις καὶ δεινός) οὐκ ἠγνόησε τὸ πραχθὲν, ὥσθη δὲ, ὅπερ καὶ ἦν, ὡς ἐδολοφονήθησαν οἱ πρέσβεις. Ἐνθεν τοιγαροῦν ἡ δυσμένεια ἤρξατο Περσῶν τε καὶ Τούρκων. Καὶ λαθόμενος ὁ Μανιάχ, ὃς τῶν Σογδαϊτῶν προεστῆκει, τοιαῦδε καιροῦ ξυμβουλεύει τῷ Διζαβούλῳ, ἄμεινον εἶναι Τούρκους ἀσπάσασθαι τὰ Ῥωμαίων, καὶ παρ' αὐτοὺς ὄνιον ἀποκομίζειν τὴν μέταξαν, ὡς γε καὶ κατὰ τὸ πλεόν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων χωρμένους. Ἐτοιμότετα δὲ ἔχειν ἔφη ὁ Μανιάχ καὶ αὐτὸς συναπαίρειν τοῖς πρέσβεσι τῶν Τούρκων καὶ ὡς ταύτῃ φίλοι ἔσονται Ῥωμαῖοί τε καὶ Τούρκοι. Τούτοις δῆπου κατανεύσας τοῖς ῥήμασιν ὁ Διζάβουλος ἐκπέμπει αὐτὸν τε καὶ ἑτέρους τινὰς ὡς βασιλέα Ῥωμαίων προεβουλομένους, προσήσεις τε ἀποκομιῶντας καὶ δῶρα μετάξης, οὐκ ὀλίγον τι χρῆμα, καὶ συλλαβίας τινας. Τοιάσδε τινὰς ἐπιστολάς ἐπιπερόμενος ὁ Μανιάχ ἀπήρξατο τῆς ὁδοπορίας. Καὶ δὴ ἔς τὰ μάλιστα πολλὴν διανύσας ἀτραπὸν, χώρους τε διελθὼν ἐσότη πλείστους, ὄρη τε μέγιστα καὶ ἀγγιγενῆ καὶ πεδία καὶ νάπας, λίμνας τε καὶ ποταμοὺς, εἶτα τὸν Καύκασον αὐτὸν τὸ ὄρος ὑπερελθὼν, τὸ τελευταῖον ἀφίκετο ἐς Βυζάντιον. Καὶ τοίνυν εἰς τὰ βασιλεία παρελθὼν καὶ παρὰ βασιλέα γενόμενος ἅπαντα ἔπραξε τὰ ὅσα ἔπεται τῷ τῆς φιλίας θεσμῷ, τό τε γράμμα καὶ τὰ δῶρα ἐνεχείρισε τοῖς ἐς τοῦτο ἀνεμμένοις, καὶ ἐδεῖτο μὴ ἀνοήτους αὐτῷ γενέσθαι τοὺς τῆς ὁδοπορίας ἰδρωτάς. Ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς ἀναλεξάμενος διὰ τῶν ἐρμηγνέων τὸ γράμμα τὸ Σκυθικὸν ἀσμενέστατα προσήκατο τὴν πρεσβείαν. Τοιγαροῦν ἤρετο τοὺς πρέσβεις περὶ τῆς τῶν Τούρκων ἡγεμονίας τε καὶ χώρας. Οἱ δὲ γε ἔφασαν τέτταρας αὐτοῖς εἶναι ἡγεμο-

νίας· τὸ δὲ γε κράτος τοῦ ξυμπαντος ἔθρους ἀνεῖσθαι μόνῳ τῷ Διζαβούλῳ. Πρὸς γε ἔλεξαν, ὡς παρεστήσαντο καὶ Ἐφθαλίτας μέχρι καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγῆν· « Πᾶσαν οὖν, » ἔφη ὁ αὐτοκράτωρ, « τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν ἐκποιήσασθαι (ἰδιοποιήσασθε vel ὠκειώσασθε Bekk.) δύναμιν. » « Πάνυ μὲν οὖν, » ἔλεξαν οἱ πρέσβεις. Αὐθις ὁ βασιλεὺς· « Κατὰ πόλεις ἢ που ἄρα κατὰ κώμας ὄκουν οἱ Ἐφθαλίται; » Οἱ πρέσβεις· « Ἄστικοί, ὡ δέσποτα, τὸ φύλον. » « Εὐδῆλον οὖν, ἢ δὲ ὁ βασιλεὺς, ὡς ἐκείνων δῆπου τῶν πόλεων κύριοι καθεστήκατε. » « Καὶ μάλα, » ἔφασαν. Ὁ βασιλεὺς· « Ἄρα ἡμᾶς ἀναδιδάξατε ὅση τῶν Ἀβάρων πληθὺς τῆς τῶν Τούρκων ἀφηνίασεν ἐπικρατείας, καὶ εἴ τινες ἔτι παρ' ὑμῖν; » « Εἰσὶ μὲν, ὦ βασιλεῦ, οἱ γε τὰ ἡμέτερα στέργουσιν ἔτι· τοὺς δὲ δῆπουθεν ἀποδράσαντας ὅμαι ἀμφὶ τὰς εἴκοσιν εἶναι χιλιάδας. » Εἶτα ἀπαριθμησάμενοι οἱ πρέσβεις ἔβην κατῆκοα Τούρκων, τὸ λοιπὸν ἠντιβόλου αὐτοκράτορα εἰρήνην τε ξυνεστάναι καὶ ὀμαχιάν· Ῥωμαῖοις τε καὶ Τούρκοις. Προσετίθεσαν δὲ, ὡς καὶ ἐτοιμότετα ἔχουσι καταπολεμῆσαι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας τὸ δυσμενές, ὅπως ἐς τὴν κατ' αὐτοὺς ἀγελάζονται ἤπειρον. Ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ λέξει τῷ χεῖρε ὑψοῦ ἀνατείνας ὁ Μανιάχ οἱ τε ξὺν αὐτῷ ὄρκῳ ἐπιστάσαντο μεγίστῳ, ἢ μὴν ὀρθογνώμονι διανοίᾳ ταῦτα εἰρῆσθαι. Πρὸς γε καὶ κατέχεον ἄρὰς σφίσιν αὐτοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ τῷ Διζαβούλῳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ παντὶ τῷ ἔθνει, εἴ γε οὐχὶ τὰ ἐπηγγελμένα ἀληθῆ τε εἶη καὶ πρακτέα. Οὕτω μὲν οὖν τὸ φύλον οἱ Τούρκοι φίλοι ἐγένοντο Ῥωμαίοις, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς οὐχὶ ἄλλως ἐφοίτησαν πολιτεία.

et illi qui insidias evaserant, quamvis aliter suspicarentur, eandem, quæ per Persidem percuberat, famam quoque apud suos divulgant. Sed Dizabulus, homo callidus et verutus, quæ patrata erant, non ignorabat. Credebat enim, sicut erat, legatos dolo necatos esse. Hinc inimicitia Turcorum et Persarum originem cepit. Et hanc occasionem Maniach, qui Sogdaitis præerat, arripitens, Dizabulo persuasit, utilius esse Turcis Romanos colere, et eorum amicitiam amplecti, et ad illos serici commercium transferre, qui illud in frequentiori usu haberent quam reliqui homines, seque paratissimum esse dicebat Maniach una cum legatis Turcorum ad eam legationem proficisci, ut Romani et Turci hac conditione fierent amici. His verbis Dizabulus accensus mittit ipsum et quosdam alios, qui legationem obirent apud imperatorem Romanum, eique gratulationes et dona serici non parvi prelii una cum literis deferrent. Hanc epistolam ferens Maniach in viam se dedit. Quum longum itineris spatium confecisset multasque regiones pergrasset, montes præruptos et undique nivibus coopertos, loca plana et silvosa, paludes et flumina, deinde Caucasum superasset, Byzantium pervenit, et in regiam introductus ad imperatorem accessit. Hic omnia exsecutus est, quæ inter socias gentes observari solent, et literas et dona in manus tradidit eorum, quorum hoc officium erat, et precatus est, ne sibi irriti fierent tam longi itineris sudores.

Imperator autem, ubi legit per interpretem literas Scythie scriptas, legationem lubenti animo admisit. Itaque legatos percunctatus est de Turcorum principatu et regione: illi vero responderunt, quatuor apud eos præfecturas, sed summum totius gentis imperium penes solum Dizabulum esse. Ad hæc dixerunt subegisse Ephthalitas eosque tributum pendere coegisse. « Omnis igitur, inquit imperator, a vobis est eversa Ephthalitarum potentia? » Annuentibus legatis, imperator rogavit: « Utrum in urbibus, an vicatim habitabant Ephthalitæ? » « Gens, o domine, urbes colit. » « Ergo, subjecit imperator, manifestum est, vos omnium urbium, quæ illorum fuerunt, factos esse dominos. » « Sic est, imperator, » dixerunt. « Sed nos docete, quanta sit Avaram multitudo, quæ vestri imperii frenum excussit, et nun pars etiamnum vobis subjecta sit. » « Sunt qui nostro imperio adhuc parent. Qui vero a nobis defecerunt, arbitrator esse circiter viginti millia. » Postremo imperatori dinumerarunt gentes Turcis subditas. Deinde ab eo, ut pax et armorum societas Romanis et Turcis esset, petierunt. Addiderunt, se paratissimos esse, pugnare contra omnes qui Romanæ dominationi infesti, eos prope ipsorum fines bello appetent. Hæc simulatque pronuntiarunt, Maniach, manibus in caelum sublatis, et qui cum ipso erant, jurejurando maximo, sese ex animi sui sententia bona fide hæc omnia dicere et promittere affirmarunt; nisi ea vera es-

19. (an. 568.)

Exc. De leg. Rom. p. 151. 152 : Ὅτι τῶν Τούρκων, τῶν Σακῶν καλουμένων τὸ πάλοι, πρεσβείας ποιησαμένων πρὸς Ἰουστίνον περὶ εἰρήνης, ἐν βουλῇ ἐποιήσατο ὁ βασιλεὺς ἐκπέμψαι πρεσβείαν ὡς Τούρκους. Καὶ δὴ Ζημάρχῳ τῷ Κίλικι ἔλεγε παρασκευάζεσθαι ἐπὶ τούτῳ, ὃς τῶν πρὸς ἑω πόλειων τμηκαῦτα ἐπήρχε στρατηγός. Ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ τὰ ὅσα πρὸς μακρὰν ὁδὸν ἐξηρτυμένα ἦν, ἡνίκα πρὸς τὸ πέρας ἤνυετο τῆς Ἰουστίνου βασιλείας τὸ τέταρτον ἔτος, τῷ δευτέρῳ ἑναυτῷ τῆς πεντεκαίδεκαετηρίδος περιφορᾶς, περὶ τὰ προίμια τοῦ παρὰ Λατίνου Αὐγούστου μηνός, ὁ μὲν Ζημάρχῳ ἀπήρην ἐκ Βυζαντίου ζῆν αὐτῷ Μανιάχῳ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν.

20. (an. 568.)

Ibid. p. 152-154 : Ὅτι πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν διανύσαντες οἱ περὶ Ζημάρχον, ἐπειδὴ παρήσαν ἐν τοῖς τῶν Σογδαϊτῶν τόποις, ὀπηνίκα τῶν ἵππων ἀπέβησαν, τῶν Τούρκων ἔνιοι (ὡς ἔοικεν, ἐς τοῦτο ἀνειμένοι) ὄνιον σφισι προΐσχοντο σίδηρον, ὅμια τῷ ποιήσασθαι ἐνδειξίν τινα ὡς μέταλλα αὐτοῖς ὑπάρχει σιδήρου. Λέγεται γὰρ ὡς παρ' αὐτοῖς οὐκ εὐπόριστόν τι χρῆμα ὁ σίδηρος· ταύτῃ ἔνεστι τεκμηριῶσαι, ὡς ὑπαινιττόμενοι ἔχειν γῆν σιδηροφόρον τῷ τοιῶδες ἔχρησαντο κόμπῳ. Ἐτεροι δὲ τινες τοῦ φύλου τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀναφανέντες, οὓς εἶναι ἔλεγον τῶν ἀπαισίῳν ἑλατῆρας, ἀγχοῦ ἦλθον τῶν περὶ Ζημάρχον. Καὶ τοῖνυν ἅπαντα ὅσα [ἐπεφέροντο (*)] φορτία ἀράμενοι, ἔθεσαν ἐν μέσῳ. Εἶτα τοῖς τοῦ λιθάνου κλάδοις πῦρ

(*) Includa ex Suida v. φορτία supplevit Toup. I., p. 552.

ἀνάφαντες, τῇ Σκυθικῇ φωνῇ βάρβαρα] ἄττα ῥήματα ὑπεφιδύριζον, ἐπιπαταγοῦντες δὲ κώδωνι τινι καὶ τυμπάνῳ ὑπερθεν τοῦ φόρτου περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιθάνου τῇ φλογὶ λακίζόμενοι, καὶ ἅμα γινόμενοι μανιώδεις καὶ ἐμβριμούμενοι τὰ πονηρὰ ἀπελαύειν ἐδόκουν· οὕτω γὰρ ἀποτρόπαιοι τινες εἶναι καὶ ἀλεξίκακοι ἐδόκουν. Ἀποδιοπομπησάμενοι δὴ οὖν, ὡς ᾔοντο, τὰ δυσχερῆ, Ζημάρχόν τε αὐτὸν δι' αὐτῆς παρήγαγον τῆς φλογός· ὁδὲ τε ἐδοξαν καὶ σφᾶς ἀφαγνίζειν. Τούτων δὲ ταύτῃ γεγενημένων, ἔπειτα ἐπορεύοντο ζῆν τοῖς ἐς τὸ τοῖόνδε τεταγμένοις, ἵνα ὁ Χαγάνος αὐτὸς ἦν, ἐν ὅρει τινὶ λεγομένῳ Ἐκτάγ, ὡς ἂν εἶποι χρυσῶν ὅρος Ἑλλῆν ἀνήρ. Καὶ τοῖνυν αὐτοῦ ἀφικόμενοι, ὀπη τμηκαῦτα τῷ Διζαβούλῳ ἦσαν αἱ διατριβαί, κατὰ δὴ κοιλάδα τινὰ τοῦ προσαγορευομένου χρυσῶν ὄρους· ἐπεὶ οὖν οἱ περὶ Ζημάρχον ἐκεῖσε ἐφροίτησαν, μετὰ κλητοὶ γενόμενοι παραχρῆμα τοῦ Διζαβούλου ἦλθον ἐς ὄψιν. Ἦν δὲ ἄρα ἐνδον σκηνῆς, καθῆστο δὲ ἐπὶ διτροχῷ καθέδρας χρυσῆς, ἐλκομένης, ὀπηνίκα ἔδει, ὑφ' ἵππου ἐνός. Προσεϊπτόντες δὲ τὸν βάρβαρον, ὡς ἔθος αὐτοῖς, τὰ δῶρα προΐσχοντο. Καὶ τοῖνυν οἷς γε τοῦτο ἐν φροντίσιν ἦν ὑπεδέξαντο. Ἀτὰρ ὁ Ζημάρχος, « Σοὶ ὄητα, ἔφη, ὧς τοσοῦτων ἐθνῶν ἡγεμὼν, ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ὁ μέγας, ἀγγελοφόρῳ χρησάμενος ἔμοι, ἐσήμηνεν εἶναι ἑσαεὶ τὴν τύχην αἰσίαν τε καὶ ἀγαθὴν, ἐν ἡδονῇ ποιουμένῳ σοι τὰ Ῥωμαίων, καὶ πρὸς γε φιλοφρονουμένῳ ἡμᾶς. Ἔστω δέ σοι κρατεῖν αἰετῶν δυσμενῶν καὶ λαφυραγωγεῖν το πολέμιον. Ἀπέστω δὲ βασκανία τις ὡς πορρωτάτω ἡμῶν, οἷα τε οὕσα διαρρηγνύουσι τοὺς τῆς φιλίας θεσμούς. Ἐπιτήδεια ἔμοιγε τῶν Τούρκων τὰ φύλα, καὶ ὅσα κατήκοα Τούρκων· ἔξετε δὲ τὴν (τὰ Nieb.) καθ'

sent, aut si scientes fallerent, neque ea observarent, sibi ipsi et ipsi Dizabulo totique genti diras sunt imprecati. Ad hunc modum gens Turcica Romanis amica est facta.

19.

Justinus, quum Turci, qui Sacæ antiquitus vocabantur, legatos ad eum de pace misissent, consilium cepit legationem quoque ad eos mittere. Itaque Zemarcho Cilici, qui tunc temporis erat praefectus urbium Orientis, iussit ut ad eam se praepararet. Is quum necessaria ad tam longum iter comparasset, circa finem quarti anni imperii Justiniani, exacto secundo quinquennialis periodi anno, initio mensis qui Latinis vocatur Augustus, praefectus Byzantio, viam ingressus est una cum Maniacho et suis comitibus.

20.

Multorum dierum itinere peragrato, Zemarchus et qui cum eo erant, quum in regionem Sogditarum pervenisissent, ut ex equis descenderunt, obvios habuerunt ex Turcis nonnullos, ad id missos, qui ferrum vendendum offerrent, opinor, ut indicarent, apud eos reperiri ferri fodinas. Ferebatur enim ferrum apud eos esse rem minime paratu facilem. Ea de causa hoc commento usi sunt, ut ostenderent, in sua regione ferri fodinas esse. Alii quoque homines ex eadem gente se ipsos sponte exhibuerunt, quos dicebant esse averruncos. Hi quum ad Zemarchum accessis-

sent, sarcinis depositis, thuris folia incenderunt, Scythicaque lingua nescio quæ verba susurrarunt, et tintinnabulis atque tympanis resonantes, ramum thuris igne cum strepitu laceratum circumferebant, et furore perciti fremensque, daemones depellere videri volebant. Adversa igitur, ut existimabant, alio aversuri, Zemarchum ipsum per flammam duxerunt, quo ritu se ipsos quoque lustrasse sibi videbantur. His ita confectis, deducentibus quibus hoc munus incumbebat, ad locum ubi erat Chaganus, in monte qui vocatur apud ipsos Ectag, montem aureum diceret, profecti sunt. In hujus convalle tum temporis erat Dizabuli domicilium. Illuc quum venissent, vocati statim ad Chaganum accesserunt. Is vero infra tentorium suum sedebat in sella duabus rotis suffulta, quæ, si opus esset, uno equo trahebatur. Quem quum salutassent, munera, ut mos est, protulerunt, quæ hi, quibus hoc mandatum erat, susceperunt. Tum Zemarchus : « Tibi, inquit, o tot gentium dux, quia Romanos diligis, et eorum te secundæ res delectant, noster magnus imperator, me internatū, precatur, ut in perpetuum felix sis, faustaque fortuna utaris. Detur tibi inimicos semper superare, et prædas agere ex hostibus. Invidia autem quam longissime a nobis absit, quæ amicitias dissolvere potest. Equidem Turcos et gentes illis subditas necessariorum loco habeo : et vos eodem erga nos animo

ἡμᾶς καὶ ὑμεῖς οὐκ ἄλλως. » Τοιαῦτα ἅττα ἐλεξεν ὁ Ζήμαρχος· ὁ δὲ δὴ Διζάβουλος καὶ αὐτὸς προσήρσειν ἐχρήσατο ἁμοίως. Εἶτα τὸ λοιπὸν ἐτράπησαν ἐς θοίνην, καὶ παννυμερία (παννυμέριοι Bekk.) εὐωχούμενοι διετέλουν ἐν αὐτῇ δῆπου τῇ σκηνῇ. Κατεσκευάστο δὲ αὐτῷ ἐξ ὑφασμάτων σκηρικῶν τε καὶ διαπεποικιλμένων τοῖς χρώμασιν εὐτέχνως. Οἶνω μὲν οὖν ἐχρήσαντο, οὐχ ἁμοίω δὲ τῷ παρ' ἡμῖν ἐκθλιβομένῳ ἐκ τῆς ἀμπέλου· οὐ γὰρ δὴ ἀμπελοφόρος αὐτοῖς ἡ γῆ, οὐδὲ μὴν ἐγγχωρίζει παρ' αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον γένος· ἐτέρου δὲ τινὸς βαρβαρικοῦ ἐνεφορήθησαν γλευκούς. Καὶ ἀνεχώρησαν, ὅποι αὐτοῖς ἡ κατάλοιποι ἦν. Εἶτα ἐς τὸ αὐριον ἐν ἐτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ξυνηθλον, ἡμφισμένη δὲ καὶ καταπεποικιλμένη οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματιῶν σκηρικῶν· ἔνθα καὶ ἀγάλματα διάφορα τῇ μορφῇ εἰστήκει. Ὁ δὲ Διζάβουλος ἐνίστατο ἐπὶ κλίνης τινὸς, ὅλης ἐκ χρυσοῦ. Κατὰ δὲ δὴ τὸ μέσον τοῦ ἐνδιατήματος κάλπεις τε χρυσαῖ καὶ περιρανθήρια, ἔτι τε πίθοι χρυσοῖ. Θωηησάμενοι δ' οὖν καὶ αὖθις, καὶ τὰ ὅσα ἐχρῆν ἐν πότῳ εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες, ἀνέχωρησαν. Τῇ ἐξῆς ἐν ἐτέρᾳ ἐγένοντο διαίτη, ἔνθα ξυλίνοι κίονες ἦσαν τινες, ἐνδεδυμένοι χρυσοῦ, χρυσήλατος τε κλίνη ἁμοίως, ἦντινα γὰρ δῆπου καὶ τάνωνες χρυσοῦ τέταρες ἤωρου. Κατὰ δὲ δὴ τὸ ἐμπρόσθιον τῆς διαίτης ἐπὶ πολὺ παρετέταντο ἀμαξαί, ἐν αἷς πολὺ τι χρῆμα ἀργύρου ἐπῆν, δίσκοι τε καὶ κανᾶ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τετραπόδιων ἰνδάλματα πλείστα, καὶ αὐτὰ γὰρ δῆπουθεν ἀργυροποιήτα, οὐδὲν τι ἀποδόντα τῶν παρ' ἡμῖν. Τοῦτο μὲν οὖν τῶν Γούρκων ἡγεμόνι ἐνεστοί χλιδῆς. Τῶν δὲ περὶ Ζήμαρχον ἔτι ἐκεῖνος ἐνδιατριβόντων, ἔδοξε τῷ Διζαβούλῳ, ὥστε αὐτὸν μὲν Ζήμαρχον ἅμα

εἴκοσι θεραπευταῖς τε καὶ ὀπαδοῖς ἔπεσθαι οἱ ἐκστρατευομένῳ κατὰ Περσῶν, τοὺς δὲ ἄλλους Ῥωμαίους ἐπαναστρέφοντας κατὰ δὴ τὴν χώραν τῶν Χολιατῶν ἀναμένειν τὴν Ζημάρχου ἐπάνοδον. Καὶ δὴ δς (τῷ) προῦθῃ, δῶροισ τε φιλοφρονησάμενος αὐτοὺς ἀφῆκε· τὸν δὲ Ζήμαρχον καὶ θαρραλίην ἐτίμησε δοριαλώτῳ, ἡ δὲ ἦν ἐκ τῶν λεγομένων Χερχίς. Καὶ ὁ Ζήμαρχος σὺν τῷ Διζαβούλῳ ἐπορεύετο μαχησομένῳ Πέρσαις. Ἐν ταύτῃ δῆπου τῇ πορείᾳ γενόμενοι, ἐν χώρῳ τινὶ καταλυσάντων αὐτῶν ἐπικαλουμένῳ Τάλας ὑπαντιάζει τῷ Διζαβούλῳ Περσῶν πρεσβευτῆς. Καὶ τοῖνον ζυνεκάλεσε παρ' αὐτῷ ἐστιασομένους τοὺς τε Ῥωμαίων καὶ Περσῶν πρέσβεις. Καὶ δὴ παραγενομένων αὐτῶν, τοὺς Ῥωμαίους ὁ Διζάβουλος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποίησατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλίνει στιβάδα. Πρὸς γὰρ καὶ πλείστα ἐπιμεμφόμενος ἦν τοὺς Πέρσας, ἅτε δὴ πρὸς αὐτῶν ἄδικα πεπονηθῶς, καὶ ὡς τούτου ἕνεκα ἔρχεται πολεμῆσων. Ὁ δὲ Περσῶν πρεσβευτῆς, τοῦ Διζαβούλου συντονώτερον ἐπεγκαλοῦντος, περιφρονησας τὸν νόμον τῆς σιωπῆς τὸν ἰσχύοντα παρ' αὐτοῖς ἐν ταῖς ἐστιασεσιν, ἐπιτροχάδην ἤρξατο διαλέγεσθαι, τοῦ Διζαβούλου γενναίως τὰ ἐπικλήματα ἀπωθούμενος, ὡς καὶ θαυμάσαι τοὺς παρόντας τὸ ὑπερβάλλον τῆς αὐτοῦ ὀργῆς, ὡς παρ' οὐδὲν θέμενος τὸν νόμον πολλοῖς τε καὶ ἀκολάστοις ἐχρήσατο. Ἐν τούτοις ἀπαλλαγέντων, ὁ μὲν Διζάβουλος παρσκευάζετο τὴν ἐπὶ Πέρσας. Τῷ ται ἄρα τοὺς ἀμφὶ Ζήμαρχον μετακαλεσάμενος, καὶ ὡς ἐνῆν, πρὸς τοὺς Ῥωμαίους φιλίαν ἐμπεδώσας, ἀφῆκε αὖθις ἀποστατήσοντας, ἔτερον πρεσβευτὴν αὐτοῖς συναποστειλάς τῷ τὸν πρότερον λεγόμενον Μανιᾶχ θεοθάναι. Ἦν δὲ ἐπικλήσις τῷ μετ' ἐκεῖνον πρεσβευτῇ Ταγμα

critis. » Quum Zemarchus hujusmodi orationem habuisset, Dizabulus ad eandem sententiam respondit. Inde se ad convivium converterunt, et quod reliquum fuit diei in eodem tentorio genio indulgentes transegerunt. Erat autem illud tentorium instructum sericis tapetibus, affabre per colores variegatis. Vinum præbitum quidem illis est, non autem id genus quod ex uvis exprimitur: neque enim eorum regio vitium ferax est, neque hujus generis potu uti assueti sunt; sed alio barbaricæ potionis genere, ad musti similitudinem factæ satiati, ad hospitium, quo diverterant, redierunt. Postridie etiam in alio turgio convenerunt, quod erat simili tapetum sericorum genere adornatum, et in quo effigies varia forma cernebantur. Sedebat autem ipse Dizabulus in lecto, qui totus erat ex auro confectus, et in medio conclavis erant urnæ, aquinaria et dolia aurea. Postquam iterum convinati erant, et inter potandum quæ convivio conveniebant dixerant et audierant, discesserunt. Postridie in alio tentorio convenerunt, in quo erant columnæ lignæ, auro involutæ; auratum etiam cubile, quattuor pavonibus aureis fultum. Ad vestibulum ejus loci, ubi commorabatur, disposita erant plaustra, quibus inerat multa argentea supellex, disci et lances, et plurimæ statuæ animalium argento elaboratæ, quæ venustate et elegantia non concedebant nostris. Eo usque opulentia ducis Turcorum processit. Quum Zemarchus et qui cum

eo erant illic moram traherent, placuit Dizabulo ut se proficiscentem contra Persas Zemarchus sequeretur cum viginti ex suis, qui illi ministrarent; interea reliqui Romanorum ejus reditum in Choliatarum regione opperirentur. Atque is eos in discessu muneribus donatos a se dimisit. Zemarchum quoque honoravit captiva concubina, ex his quæ Cherchis dicuntur. Ita Zemarchus cum Dizabulo bellum cum Persis gesturo profectus est. Iter emensi, in loco qui dicitur Talas consederunt. Hic obviam venit Dizabulo Persarum legatus, quem una cum Romanorum legato ad coenam invitavit. Ad eam quum accessissent, multo plus honoris defutit Dizabulo Romanis quam Persicis legatis, et Romanorum legatum honoratiori loco accumbere jussit. Quin etiam multum de Persis est questus, tanquam ab his multa injusta passus esset, quæ ut bello et armis vindicaret, venerat. Quum Dizabulo acerbis invelheretur, Persarum legatus legem silentii apud ipsos in conviviis observari solitam transgressus, summam cepit disserere et magno animo Dizabuli criminationes refutavit, ut qui aderant mirarentur eum in tam violentam iram exardescere, ut, nulla habita legis ratione, multis intemperantibus verbis uteretur. Post hæc quum discessissent, Dizabulus in Persas contendit. Et Zemarcho et ejus comitibus ad se vocatis, ubi amicitiam cum Romanis confirmarat, eos, ut ad sua redirent, missos fecit. Cum his quoque alium a se ad Ro-

αὐτῶν, ἀξίωμα δὲ Ταρχάν. Οὗτος δὲ οὖν ἐστάλη ὑπὸ Διζαβούλου ὡς Ῥωμαίους πρεσβευσόμενος. Καὶ μὲν οὖν σὺν αὐτῶν ὁ τοῦ ἡδὴ ἀποιχομένου παῖς, φημι δὴ τοῦ Μανιάχ, κομιδῆ μειράκιον, ὅμως δὲ τὸ πατρῷον διαδεξάμενος γέρας, ἔτι μὴν καὶ τὴν μετὰ τὸν Ταρχάμ κληρωσάμενος ἀξίαν· οἶμαι δὲ τῷ ἐπιτηδεύοντι τε καὶ εὐνούστατον γενέσθαι τῷ Διζαβούλῳ τὸν Μανιάχ τοῦ πατρῶου τὸν παῖδα τυχεῖν ἀξιώματος. Ἐπεὶ οὖν ὁ Διζαβούλος διαφῆκε τοὺς περὶ Ζήμαρχον, ἐπικαταλαμβάνουσι τοὺς πρότερον ἀφελέντας Ῥωμαίων, οὓς ἦν ξυντεθειμένον αὐτοῖς, καὶ τοίνυν ἐν τῷ αὐτῷ γενόμενοι τῆς ἐξ τὰ οἰκεία ὀδοπορίας ἀπήρξαντο. Καὶ δὴ καταλελοιπότες τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῶν Χολιατῶν, διὰ φρουρίων ἐπορεύοντο.

21. (568.)

Exc. De leg. gent. p. 108. 109 : "Οτι διαθρυλληθὲν κατὰ τὴν Τουρκίαν, ὅσοι ἀγχιθυροὶ ἦσαν, ὡς Ῥωμαίων ἐνδημοῦσι πρέσβεις καὶ ὡς πορεύονται τὴν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἄμα πρεσβεῖα Τούρκων, ὁ τῶν ἐκείνη ἐθνῶν ἡγεμὼν ἐδήλωσε τῷ Διζαβούλῳ ξὺν ἰκετεία, ὡς ἂν καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ σφετέρου τινὰς ἀποστείλαι ἔθνους ἐπὶ θῆαν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας. Καὶ τοίνυν ὁ Διζαβούλος ἐφίετο. Καὶ ἕτεροι δὲ προσετώτες ἐθνῶν ταῦτά ἐζήτουν· ὁ δὲ οὐδενὶ ξυνηχώρησε τῶν πάντων, ἢ μόνον τῷ τῶν Χλιατῶν ἡγεμόνι. Καὶ οὖν καὶ τοῦτον παρεληφότες οἱ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ λεγομένου ποταμοῦ Ὠλχ*, καὶ ἀτραπὸν διανύσαντες οὐδαμῶς ὀλίγην, ἐγένοντο κατὰ δὴ τὴν λίμνην τὴν ἄπλετον ἐκείνην καὶ εὐρεῖαν. Ἐνταῦθα ὁ Ζήμαρχος ἐνδιατρίψας ἡμέρας τρεῖς στέλλει Γεώργιον, ὃς ἀνεῖτο ἐς τὴν τῶν ἐπιτομωτέρων συλλα-

βῶν ἀπαγγελίαν, προδηλώνοντα τῷ βασιλεῖ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐκ Τούρκων ἐπάνοδον. Καὶ οὖν ὁ Γεώργιος ἄμα Τούρκοις δέκα πρὸς τοῖς δύο ἀπήρξατο τῆς ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ὁδοῦ, ἀνύδρου τε μάλα οὐσης καὶ πάντῃ ἐρήμου, ὅμως δ' οὖν ἐπιτομωτέρας. Ὁ δὲ Ζήμαρχος κατὰ δὴ τὸ ψαμαθῶδες τῆς λίμνης παροδεύων ἐπὶ ἡμέρας δέκα καὶ δύο, δυσβάτους τέ τινας χώρους παραμειψάμενος, ἐγένετο κατὰ τὰ βεῖθρα τοῦ Ἰχ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Δατῆ, καὶ διὰ λιμνῶν ἐτέρων αὐθις ἐς τὸν Ἀττίλαν· ἄλιν ὡς Οὐγούρους, οἳ δὴ καὶ σφισιν ἀπήγγειλαν, ὡς εἰς τὰ περὶ τὸν Κωφῆνα ποταμὸν ἐς τὰ λάσια τέσσαρες χιλιάδες Περσῶν ἐπιτηροῦσι προλελοχισμένοι, ὡς ἂν χειρώσονται παριόντας αὐτούς. Ταύτη τοι ὁ τῶν Οὐγούρων ἡγούμενος, ὃς διέσκιων ἐκείσε τοῦ Διζαβούλου τὸ κράτος, πληρώσας ὕδατος ἀσκούς παρέσχετο τοῖς περὶ Ζήμαρχον, ὡς ἂν ἔχοιεν ὅθεν ὑδρεύσειον διὰ τῆς ἀνύδρου ἰόντες. Ἐῦρον δὲ καὶ λίμνην, καὶ παραμειψάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὑδροστάσιον ἀφίκοντο ἐς ἐκείνας τὰς λίμνας, ἐν αἷς ἐπιμυγνόμενος ἀπόλλυται ὁ Κωφῆν ποταμός. Ἐξ ἐκείνου δὴ τοῦ χώρου πέμπουσι διοπτῆρας προδιασκεψομένους, εἶγε ὡς ἀληθῶς οἱ Πέρσαι ἐνεδρεύουσιν· οἳ δὴ ἀνιχνεύσαντες ἀπήγγειλαν μηδένα ἰδεῖν. Ὅμως ξὺν μεγίστῳ φόβῳ ἀφίκοντο ἐς Ἀλανίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον δεδιότες τὸ φύλον τῶν Ὀρομουσχῶν.

22.

Ibidem p. 109. 110 : "Οτι γενόμενοι ἐν Ἀλανίᾳ παρὰ Σαρῳδιον τὸν ἐκείνων ἡγεμόνα, καὶ ἄμα τοῖς ἐπομένοις Τούρκοις ἐσφοιτήσας βουλόμενοι, ὁ Σαρῳδιος τὸν μὲν Ζήμαρχον καὶ τοὺς ἐπομένους ἐδέξατο

manos legatum misit, quia Maniach, de quo supra diximus, vita excesserat. Hic legato nomen erat Tagma, dignitas vero Tarchan. Hic igitur ut legationem apud Romanos obiret, a Dizabulo missus est, et una cum eo Maniach ejus, qui nuper mortuus erat, filius admodum adolescens. Is patri in magistratu successerat, et dignitate proxime ad Tagma Tarchan accessit. Ideo, puto, hic honor puero obfigit, quia pater ejus Dizabulo carissimus et fidelissimus fuerat. Dimissus a Dizabulo Zemarchus, assumptis his ex Romanis, quos certo loco consistere jusserat quum primum conjuncti erant, viæ se commiserunt, et Choliatarum primaria urbe relicta, per castella iter direxerunt.

21.

Postquam fama ad finitimas Turcicæ gentes pervenerat, legatos Romanorum advenisse, eosque una cum Turcorum legatis Byzantium redire, ejus regionis dux Dizabulum supplex oravit, ut reipublicæ Romanæ visendæ gratia sibi quoque legatos mittere liceret. Quod Dizabulus non recusavit. Sed quum aliarum quoque gentium duces idem peterent, nulli alii quam soli Chliatarum (*Choliatarum* fr. 20) duci concessit. Itaque hunc etiam Romani assumptes, trajecto flumine Oich (*Iaxarte*), haud breve viæ spatium emensi, ad illam ingentem et latam paludem (*Aral*) pervenerunt. Hic Zemarchus tres dies commoratus, mittit Georgium, cui munus breviores epistolas per-

ferendi delatum erat, ut imperatori legatorum a Turcis reditum significaret. Georgius igitur cum duodecim Turcis desertam quidem et inaquosam, sed breviorum viam Byzantium versus ingressus est. Zemarchus autem per arenosa paludis iter faciens per duodecim dies, loca prærupta prætergressus, attingit ripas non solum fluminis Ichi (*Tembæ*), sed etiam Daichi (*Iaik*) et rursus per alias paludes ad Attilam (*Volgam. Ethel*) pervenit, inde ad Uguros, qui Romanos monuerunt, in densis et arboribus consitis locis circa Cophenem (*Cuphan*) flumen latere in insidiis collocata Persarum quattuor millia, qui prætereuntes eos captivos facerent. Ugurorum dux, qui illic ex auctoritate Dizabuli imperium habebat, utres aqua implevit et præbuit Zemarcho et ejus comitibus, ut, quum per deserta irent, haberent unde aquarentur. Invenerunt et paludem, et magnum illud stagnum prætergressi, pervenerunt ad eas paludes, in quas immixtus Cophen amnis sese effundit. Ex eo loco mittunt qui explorarent, an verum esset, Persas in insidiis esse. Hi iisdem totam regionem perscrutati renuntiarunt, se neminem vidisse. Nihilo secius in Alaniam magna cum trepidatione, propterea quod metuebant gentem Oromuschorum, properarunt.

22.

Quum in Alaniam pervenissent, et Sarodium, Alanorum ducem, una cum Turcis adire vellent, Sarodius quidem Zemarchum et qui cum eo erant benigne et comiter exce-

ἀσμένως, τοὺς δὲ δὴ πρέσβεις τῶν Τούρκων ἔφασκε μὴ πρότερον τῆς ὡς αὐτὸν εἰσόδου τυχεῖν, ἢ καταθεμένους τὰ ὄπλα. Τοιγάρτοι καὶ ἀμιλλα αὐτοῖς ἐγένετο περὶ τούτου ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, καὶ Ζήμαρχος ἦν τῶν φιλονοουμένων διαιτητής. Ἐέλως ἀποθέμενοι τὰ ὄπλα οἱ Τοῦρκοι, ὡς Σαρωδίῳ ἐδόκει, ὡς αὐτὸν ἐσεφοίτησαν. Ὁ δὲ δὴ Σαρωδίος παρενεγγύησε τοῖς περὶ Ζήμαρχου διὰ τῆς τῶν Μινδιμιανῶν ἀτραποῦ ἤμιστα ἔλαια, τῷ κατὰ τὴν Σουανίαν τοὺς Πέρσας ἐνεδρεῦεν· ἄμεινον δὲ εἶναι διὰ τῆς λεγομένης Δαρεινῆς ἀτραποῦ οἴκοι ἀποχωρεῖν. Ταῦτα ἐπεὶ ἔγνω ὁ Ζήμαρχος, διὰ τῆς Μινδιμιανῆς ἔστειλεν ἀχθοφόρους δέκα μέταξαν ἐπιφερομένους, ἀπατήσοντας Πέρσας τῷ προεκπεμφθῆναι τὴν μέταξαν καὶ προτερῆσαι τῇ ὁδῷ, ἐκ τούτου τε ὑποτοπῆσαι ὡς ἐς τὸ αὐριον παρέσται καὶ Ζήμαρχος. Καὶ οἱ μὲν ἀχθοφόροι ἤρχοντο ἀπιόντες, ὁ Ζήμαρχος δὲ διὰ τῆς Δαρεινῆς παρεγένετο ἐς Ἀφιλίαν, τῇ Μινδιμιανῇ χαίρειν εἰπὼν, ἐς τὰ εὐώνυμά τε ἐάσας αὐτὴν, ἣ ἐπίδοξοι ἦσαν ἐπιθήσεσθαι οἱ Πέρσαι. Καὶ ἤκεν ἐς τὸ Ῥογατόριον, (εἶτα) κατὰ δὴ τὸν Εὐζείνιον Πόντον, εἶτα ναυτιλίᾳ χρυσάμενος ἐς Φᾶσιν ποταμόν· πάλιν ἐς Τραπεζοῦντα· οὕτω τε δημοσίῳ ἵππῳ ἐς Βυζάντιον παρὰ βασιλεῖα εἰσελθὼν ἔφρασε τὸ πᾶν. Ζημάρχῳ μὲν οὖν ἐν τοιοῖσδε ἔληξεν ἢ πορείᾳ καὶ ἀποπορείᾳ ἐπὶ Τούρκους.

23.

Ibidem p. 110 : "Οτι Ἀδάρων καὶ Φράγκων σπεισαμένων πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῆς εἰρήνης ἐμπεδωτάτα ἐχούσης, ἐσήμενεν ὁ Βαϊανὸς Σιγισβέρτῳ τῷ τῶν Φράγκων ἡγεμόνι οἷα λιμῷ πιεζομένης αὐτῷ τῆς στρατιᾶς, καὶ ὡς χρεῶν εἶη βασιλεῖα καθεστῶτα, καὶ πρὸς

pit, sed Turcorum legatos prius, quam arma deposuissent, in suum conspectum venire noluit. Maximo igitur inter ipsos super hac re orto et continuato per tres dies certamine, dissidentium arbiter fuit Zemarchus. Tandem, armis depositis, ut Sarodii placuerat, eum adierunt. Sarodius autem monuit Zemarchum, ne per Mindimianam (Misimianus sec. Agath.) iter faceret, propterea quod Persae circa Suaniam in insidiis essent : consultius faceret, si per Darinen iret. His cognitis, Zemarchus per Mindimianam decem equos misit, serico onustos, qui Persas fallerent, quasi sericum praemissum esset, et ipsi praerent, unde conjicerent, Zemarchum crastino die secuturum. Et hi quidem profecti sunt. Zemarchus vero per Darinen in Apsiliam venit, Mindimiana ad laevam relicta (hac enim parte suspicio erat Persas insidias struere), et Rogatorium accessit, ad Pontum Euxinum, deinde navibus usus usque ad Pbasin, tum Trapezuntem pervenit, unde equo publico Byzantium ad imperatorem delatus, illi omnia narravit. Hic igitur profectio et reditus Zemarchi finem accipit.

23.

Quum Avars et Franci foedera invicem sanxissent et pax firma inter eos esset, Baianus, Avarum dux, significavit Sigisberto, Francorum duci, suum exercitum commeatu inopia laborare : decere eum, qui rex esset et inter suos,

ye αὐτόχθονα, μὴ περιδεῖν στράτευμα ἔσπονδον. Ἐφασκε δὲ, ὡς, εἴγε ἐπιρρώσει τῶν Ἀδάρων τὸ στράτευμα τοῖς ἀναγκαίοις, οὐ πλέον ἢ τρεῖς ἡμέρας αὐτοῦ ἐνδιαιτρίψει, εἶτα ἀπαλλαγῆσεται. Ταῦτα ἐπειδὴ ἀπήγγελο τῷ Σιγισβέρτῳ, παραχρῆμα ὁ γε ἄλευρά τε ἔστειλε τοῖς Ἀδάροις καὶ ὄσπρια καὶ ὄς καὶ βόας.

De foedere Francorum Avarumque v. Gregor. Tur. IV, 23.

24.

Ibid. : "Οτι Ἀλδούιος ὁ τῶν Λογγιβάρων μόναρχος (οὐ γὰρ αὐτῷ ἀπέληγεν ἢ πρὸς Κοιμουῖνον ἀπέχθεια, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ὤφετο δεῖν καταστρέψασθαι τὴν τῶν Γηπαίδων ἐπικράτειαν) ταύτηι τοι πρέσβεις ἐξέπεμψεν ὡς τὸν Βαϊανὸν, ἐς ὁμαιχιμίαν παρακαλῶν. Παραγενομένων δὲ τῶν πρέσβειν, ἠντιβόλου μὴ περιδεῖν σφᾶς ὑπὸ Γηπαίδων τὰ ἀνήκεστα πεπονθότας, μάλιστα καὶ Ῥωμαίων τῶν ἄγαν ἐχθίστων Ἀδάροις συμμαχούτων τοῖς Γήπαισι. Ἐδίδασκον δὲ, ὡς οὐ κατὰ τοσοῦτον πρὸς Γήπαιδας τὸν πόλεμον ἀναρρίψωσι, καθόσον Ἰουστίνῳ μαχίσσονται, βασιλεῖ τῷ τῶν Ἀδάρων ἔθνεϊ ἐς τὰ μάλιστα δυσμενεστάτῳ γε ὄντι, ὃς παρωσάμενος τὰς Ἰουστινιανοῦ τοῦ μητραδέλφου σπονδὰς πρὸς Ἀδάρους ἐκ πολλοῦ γεγεννημένας τῶν εἰωθῶτων ἐστέρησε. Προσετίθησαν δὲ, ὡς, εἰ γε ἔσονται ἅμα Λογγιβάρδοις, ἀκαταμάχητοι γενήσονται πως, καὶ ὡς καταστρεφόμενοι Γήπαιδας τοῦ τε πλοῦτου σφῶν, ἔτι γε μὴν καὶ τῆς ἐκείνων κοινῇ κρατήσουσι χώρας, καὶ ὡς ἡ Σκυθία τὸ λοιπὸν αὐτοῖς εὐήμεροσί γε ἐς αἶψα, καὶ μὲν οὖν ἡ Θράκη αὐτῇ ἔσται εὐεπίδατος, καὶ ἀπλῶς ζῆν οὐδενὶ πόνῳ ἐκ γειτόνων δρῶμέμενοι τὴν Ῥωμαίων καταδραμοῦνται, καὶ ὡς ἄχρις αὐτοῦ γε δὴ που τοῦ Βυζαντίου

minime negligere exercitum sibi foedere conjunctum. Promittebat autem, si exercitum Avarum necessariis rebus creasset, se tertio die castra moturum, neque diutius in his locis commoraturum. Haec ubi Sigisberto sunt nuntiata, statim farinam, legumina, oves et boves ad Avars misit.

24.

Alboinus, Longobardorum rex, inimicitias, quas cum Cunimundo, Gepidarum rege, exercebat, minime deponerat, sed quacumque ratione Gepidarum opes sibi evertendas ducebat. Itaque legatos ad Baianum misit, quibus eum ad armorum societatem adhortaretur. Legati quum advenissent, precibus cum Baiano agebant, ne se contemneret, qui nefanda omnia a Gepidis passi essent, praesertim quum etiam Romani, Avarum genti quam infestissimi, Gepidas bello jувassent. Neque tam in Gepidas bello ferri dicebant, quam contra Justinum pugnare cuperent, regem Avarum genti inimicissimum, qui foedera cum Justiniano, ejus avunculo, jam pridem transacta pro nihilo habens Avars consuetis muneribus privaret. Adjecit, si cum Longobardis se conjungerent, fore ut invicti essent, et, Gepidis exterminatis, eorum opibus et regione communiter politerent. Tum pacatis et conjunctis ipsis facile fore Scythiam et ipsam Thraciam occupare, et ex vicinis locis moventes minimo negotio Romanorum regiones armis percurrere et Byzan-

ἐλάσουσιν. Ἐρασκον δὲ οἱ τῶν Λογγιβάρδων πρέσβεις, ὡς καὶ συνοίσει τοῖς Ἀβάροις τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀσπάσασθαι μάχην· ἡ γὰρ ἂν ἐκείνοι προτερήσουσι, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου καθελούσι τὴν Ἀβάρων δύναμιν, ὅπου καὶ γῆς τυγχάνουσιν ὄντες.

Τῶν Ῥωμαίων συμμαχούντων τοῖς Γήπαισιν] «*Quum Gepidæ a Longobardis gravissima clade affecti fuissent, ad Justinum imp. confugerant, qui Baduarium generum iis auxilio misit, ut scribit Theophylactus VI, 10. De hoc Baduario loquitur Corippus in lib. III :*

*dispositorque novus sacræ Baduarius aulae
successor soceri, factus mox Curopalates.*

Idem postea prælio victus a Longobardis, obiit in Italia, anno decimo Justiniani, ut scribit Abbas Biclariensis in Chronico. » VALESIUS.

25.

Ibidem p. 111 : «*Οτι δὲ Βαϊανὸς τοὺς τῶν Λογγιβάρδων πρέσβεις δεξάμενος ἐδόκει τούτους περιφρονεῖν, τῷ βούλεσθαι γε αὐτοὺς κερδαλέωτερον θέσθαι ὡς αὐτοὺς τὴν συμμαχίαν, καὶ πῆ μὲν τὸ μὴ δύνασθαι, πῆ δὲ τὸ δύνασθαι μὲν πρόισχετο, μὴ βούλεσθαι δέ. Ξυνελόντα δὲ εἰπεῖν, ἅπαντα τρόπον ἀπάτης τοῖς δεομένοις ἐπισείσας ἔδοξε μὲν πειθεσθαι μόλις, οὐκ ἄλλως δὲ ἡ [εἰ] τὸ δεκατημόριον τῶν τετραπόδων ἀπάντων, ὅσα παρὰ Λογγιβάρδοις ὑπῆρχεν, αὐτίκα κομίσαιντο, καὶ ὡς, εἰ γένοιτο καθυπέρτεροι, ἡμισυ μὲν τῆς λείας ἔξουσιν αὐτοί, τὴν δὲ τῶν Γήπαιδων χώραν εἰς τέλος. Ἄ δὲ καὶ ἐγένετο. Καὶ ἐχώρουν Γήπαισι πολεμήσοντες. Ἐπειδὴ δὲ ἐπίθετο Κομιουόνδος, λέγεται δέισας, ὡς καὶ αὖθις παρὰ βασιλέα Ἰουστίνου ἔπεμψε πρέσβεις,*

καὶ ὡς οὐδὲν ἤττον, ἢ πρότερον, ξυνεπιλαβέσθαι οἱ τοῦ κινδύνου ἰκέτευσ, καὶ πάλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὴν εἴσω Δράου ποταμοῦ χώραν ἐπηγγέλλετο δώσειν, αἰδώς τε αὐτὸν οὐκ εἶχεν ἤδη περὶ τῶν αὐτῶν διωμοκότα ἀπαξ καὶ τοῖς ὄρκοις οὐχὶ ἐγκατερτήσαντα. Διὸ δὴ καὶ βασιλεὺς Ἰουστίνος εὖ εἰδώς τε καὶ τεχμαυρόμενος τοῖς φθάσασιν, ὡς Κομιουόνδῳ ἔνεστι πίστεως οὐδὲν δτιοῦν, ἀνήνασθαι μὲν οὐ τὴν φέτο χρῆναι τὴν συμμαχίαν, ἀναβολῆ δὲ ὅμως παρεκρούσατο τοῦ βαρβάρου τὴν αἰτησιν· ἔφη γὰρ, ὡς δισεκδεασμένα τὰ Ῥωμαϊκὰ ὑπάρχει στρατεύματα, ξὺν σπουδῇ δὲ ὡς οἶόν τέ ἐστιν ἀθροίσας αὐτίκα ἐκπέμψοι. Ἀκῆκια δὲ περὶ Κομιουόνδου καὶ τοιαύδε, ἐμοὶ δὲ οὐ πιστά· λίαν γὰρ ἀναιδὲς ὑπῆρχε τὸν παρασπονδῆσαντα περὶ τῶν αὐτῶν εἰσθαι καὶ πάλιν. Λέγεται δὲ ὡς καὶ Λογγιβάρδοι τμηναυτὰ ἐπρεσβεύσαντο παρὰ Ἰουστίνου, καὶ ὅτι Γήπαιδας τῆς ὡς Ῥωμαίους ἀγνωμοσύνης πλείστα ὅσα κακηγορήσαντες, τὴν ἐκ Ῥωμαίων μὲν θηρώμενοι συμμαχίαν ἤνυσαν οὐδὲν, κατεπράξαντο δὲ ὁμοῦ πρὸς τοῦ βασιλέως μὴδὲ ἑτέρους τῆς Ῥωμαίων ἀπολαῦσαι ἐπικουρίας.

26. (an. 568.)

Ibidem p. 111 : «*Οτι Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ Σίρμιον ἠβούλετο πολιορκήσῃν, Βιταλιανόν τε τὸν ἐρμηνέα καὶ Κομιτῶν εἶχεν ἐν δεσμοῖς. Ἄμφω γὰρ τὸν ἄνδρα τούτῳ Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς ἤδη στεῖλας ὑπῆρχεν ὡς αὐτὸν, αἰτήσοντας αὐτοῦ, ὡς ἂν ἄττα διαλεχθεῖν (ἄττα ἐγκαλοῖη διαλ. conj. N.) γε αὐτοῖς. Ὁ δὲ παρὰ τὸν κοινὸν τῶν πρέσβων θεσμὸν εἶχεν ἐν δεσμοῖς.*

27. (an. 568.)

Ibidem p. 111-114 : «*Οτι δὲ Βαϊανὸς μετὰ τὴν*

tium usque ferri. Dixerunt quoque Longobardorum legati, Avaribus expedire Romanos ultro bello petere : alioquin enim illos præventuros, et quoquo terrarum Avares constiterint, eos persecuturos et quacumque ratione deleturos.

25.

Baianus legatos quidem Longobardorum excepit, sed eos parvi facere decrevit, ut ea ratione conditionibus, quæ suis rationibus utiles essent, ad armorum societatem secum contrahendam pelliceret. Et modo se non posse, modo posse, jactabat, sed nolle. Quumque se precantes omni fraudis genere, ut breviter dicam, concussisset, tandem eorum petitioni assentiri videbatur, sed non alia conditione, quam si decimam partem quadrupedum, quæ tunc temporis apud Longobardos essent, confestim acciperet, si superiores evaderent, dimidium manubiarum et tota Gepidarum regio ejus juri cederet. Atque hæc quum ita conventa essent, bellum inferre Gepidis deinceps instituerunt. Quæ ubi Conimundus intellexit, dicitur timore perculsus legatos iterum misisse ad Justinum imperatorem, et eum esse obtestatus, ut non minus, quam antea, in partem periculi veniret. Tum rursus, se illi Sirmium et omnem regionem quæ intra Dravum fluvium est, concessurum esse pollicitus est. Neque pudore afficiebatur, quod idem jam semel jurasset, neque jurejurando stelsisset. Ex quo quum imperator perspicere et

conjeceret ex his quæ evenerant, nihil inesse Conimundo fidei, minime quidem illi denegandum auxilium, sed dilationem et procrastinationem petitionem ejus ducendam existimavit. Respondit enim, per varias provincias dispersos esse Romanorum exercitus : cum celeritate et studio illos coacturum et quam citissime suppetias missurum. Hæc quoque mihi de Conimundo audita ; sed minime verisimilia videntur. Mihi enim satis impudens videtur is qui, quum federa ruperit, eadem rursus petit. Dicitur vero, non solum tunc temporis Longobardos legatos ad Justinum misisse, sed quavis ratione eos Gepidas apud Romanos ingrati erga illos animi insimulatos esse, quo magis ipsi auxilio digni viderentur ; sed nihil profecerunt. Hoc tamen ab imperatore consecuti sunt, ut neutra gens a Romanis auxiliis juvaretur.

26.

Baianus, quo tempore de obsidendo Sirmio cogitabat, Vitalianum interpretem et Comitam in vincula conjecit. Hos autem duos viros Justinus imperator dudum ad illum miserat, ut aditum ad colloquendum cum illo de quibusdam rebus peterent. Is autem contra fas et commune jus gentium eos in vinculis habuit.

27.

Baianus post murorum oppugnationem misit qui de pace agerent. Nonnulli ex his qui Sirmii erant, ad sum-

τειχομαχίαν στέλλει τινὰς ἀμφὶ τῆς εἰρήνης διαλεχθῶσιν· Ἐνιοὶ δὲ τῶν ἐν Σιρμίω ἀνά τὸ ἡλίβατον τοῦ βαλανείου, ὃ δῆτα τῷ δήμῳ ἐτύγχανεν ἀνειμένον, ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ σύνθηες ἐνίζάνοντες, καὶ ἐν ἀπόπτῳ καταδοκῶντες τε καὶ θεώμενοι εἶ που ἐπὶ ἡλίβω ἐστὶ βαρβαρικὴ, ὡς κατενόησαν τοὺς τῶν Ἀθάρων ἀγγελιαφόρους ἦδη προσιόντας, τῷ μήκει τῆς ἀτραποῦ ἀποπλανηθέντες καὶ οὕτω κατεγνωκότες τὸ ἀκριβὲς ὑπετόπησαν εἶναι πληθὺν Ἀθαρικήν, ἐδῆλωσάν τε αὐτίκα, καὶ τὸ σημεῖον καθέILON. Ὁ δὲ Βῶνος πρὸς τοῦτο δυσχεράνας σαφέστερον ἔσπευσε καταμαθεῖν τάληθές. Γινούσιν δὲ ὀλίγους εἶναι τοὺς Ἀθάρους καὶ βούλεσθαι οἱ ἐπικηρυκεύσασθαι, ἐξέπεμψε καὶ αὐτὸς τοὺς ποιησομένους τὰς καταλλαγὰς ἐς τὰ ἔξω τοῦ τείχους. Ἐτι γὰρ ἐκ τοῦ ἔλκου περιώδυνος ἦν, καὶ ὁ Θεόδωρος ὁ ἱατρὸς οὐκ εἶα τὸν στρατάρχον ἐν φανερῷ γίνεσθαι τοῖς ἐναντίοις. Εἶδος γὰρ μὴδὲ [εἰδέναι] ἔφασκος τοὺς πολεμίουσιν ὡς ἐδῆλθη. Εἰ δὲ τοῦτο κατάδηλον ἔσται αὐτοῖς, τότε ἀνάγκη μὴ ὑποκρύπτειν, ὡς ἂν μὴ ὑπόνοια γένηται σφισι τοῦ ἀποθεβιωκέναί αὐτόν. Οἱ δὲ, ἐπεὶ ἕτεροι περὶ τῆς εἰρήνης ἦλθον διαλεχθῶσιν καὶ οὐχὶ αὐτὸς, ὑπενόησαν ὡς διώλετο ὁ στρατηγός, καὶ αὐτῷ ἐθέλειν ἔφασκον ἐν συνουσίᾳ γενέσθαι. Τότε ὁ Θεόδωρος, τοῦ συνούσαντος εὖ μάλιστα στοχασάμενος, ἔλεξεν ὡς τὸ λοιπὸν οὐ χρεῶν ἀποκρύπτεσθαι τὸν στρατηγόν, μάλλον μὲν οὖν ἐς τὰ ἔξω ἵέναι τῆς πόλεως καὶ ἐς ὅσιν γίνεσθαι τῶν βαρβάρων. Καὶ φαρμάκῳ τινὶ τὸ ἔλκος περιστείλας ἀφίγησιν αὐτόν. Καὶ δὴ προελθὼν ὁ Βῶνος, ἀγχοῦ τε τῶν βαρβάρων γενόμενος, ἐφάνη σφισι. Τότε οἱ πρέσβεις τοιαύτῃ ἀμοιβαίῳ τῷ λόγῳ

ἔφασαν· « Ταῦτα ἡμῖν, ὦ Ῥωμαῖοι, διαλεχθῆναι πρὸς ὑμᾶς ὁ τῶν Ἀθάρων ἐκέλευσε δεσπότης· μὴ μοι μέμψιν τινὰ ποιήσασθαι πόλεμον ἀραμένῳ· ὑμεῖς γὰρ πρῶτοι τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου δεδώκατε. Πολλοῖς γὰρ πόνοις ἠμῶν, καὶ ἀποδημίας οὐχ ἥμισυ ποιησάμενος, μόλις ἔχειρωσάμην ταύτην τὴν χώραν, καὶ ὑμεῖς ἀφείλεσθέ μοι βιαίως αὐτήν. Πρὸς τοῖς καὶ τὸν Οὐσδήθιδον τῷ τῶν δορυαλώτων ἀνήκοντά μοι νόμῳ ἔχετε λαβόντες. Ἀλλὰ γὰρ ἕβρεις ἐς τὰ μάλιστα πικρὰ ὁ καθ' ὑμᾶς κατέχευε μοι βασιλεὺς, οὐ μόνον ἀπαξ ἢ δις, ἀλλὰ καὶ πολλάκις· τῶν δεόντων τε οὐδὲν ἠβουλήθη διαπραΰνασθαι. Εἰ τοίνυν τοιαῦτα πρὸς ὑμῶν ἠδικημένος τοῖς ὄπλοις ἔχρησάμην, οὐδαμῶς ὑπάρχω μεμπτέος. Καὶ νῦν οὖν εἴ γε βούλεσθε περὶ σπονδῶν τε καὶ εἰρήνης ἡμῖν θέσθαι λόγους, ἐτοιμώτατα ἔχομεν ἐν ὑμῖν τε κείσθω προτιμηθῆναι τὸ συνοῖσον καὶ τὰ εἰρηναῖα πρὸ τοῦ πολέμου ἐλέσθαι. » Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίνατο ὁ Βῶνος· « Πρῶτον μὲν ἡμεῖς οὐκ ἠρξάμεθα πολέμου· οὐδὲ γὰρ καθ' ὑμῶν ἠλάσαμεν. Ἐς τοῦναντίον μὲν οὖν σὺ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἡλασας, λοιπὸν δὲ, ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν βουλῇ ἐποίησατο χρήματά σοι ἐπιδοῦναι· τοιγαροῦν καὶ παρέσχε τοῖς κατὰ σὲ πρέσβεισιν. Ἐπεὶ δὲ κατενόησεν αὐθαδιαζόμενον καὶ ὑπὲρ αὐτὴν δὴ που τὴν βαρβαρικὴν ἀλαζονείαν ἐξογκούμενον, βήματά τε ὑπερῆφανα σημαίνοντα καὶ τῆς σῆς δυνάμειος καθυπέριστα, τνηκαῦτα καὶ αὐτὸς ἄτε ἀγχινοὺς ἐπετέλεσε τὰ οἰκεῖα. Καὶ τὸ νῦν δὲ ἔχον, ἡμέτερον ἔστιν ὡς βασιλέα στείλαι οὐδ' ἂν σὺ βουλευθείης πρέσβεις τοὺς βεβαιώσαντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης. Μὴδὲ γὰρ ἐν ἡμῖν εἶναι νόμιζε κἄν γοῦν φθέγξασθαι τι, μήτι γε καὶ

num fastigium balnei, quod populi usui erat destinatum, ad speculandos hostes, ut moris est, ascenderunt. Hi ex specula circumspicientes, si qua barbari eruptionem facerent, adverterunt Avarum nuntios, qui jam se in viam dederant. Hos quum, ob longinquitatem itineris, errantes certo dignoscere non possent, suspicati sunt, esse ex hostium exercitu. Itaque illico signo dato adventum eorum nuntiauerunt. At Bonus, quum illi in dubio haereret animus, re diligentius explorata, cognovit barbaros esse parvo numero, et pacis conditiones esse laeturos. Itaque et ipse misit qui extra muros cum illis colloquia sererent. Decumbebat enim ex vulnere, neque illi per Theodorum medicum licebat hostibus obviam ire. Neque enim hostes eum vulneratum esse scire suspicabatur. Quodsi vero id rescissent, tum non amplius illi latendum esse dixit, ne suspicionem injiceret, duce[m] e vivis excessisse. Sed hostes ubi viderunt alios, qui de pace disceptarent, venire, suspicati sunt duce[m] periisse. Itaque colloquium coram eo fieri velle dixerunt. Tunc Theodorus, qui quod utile foret, praecipue spectabat, dixit non jam tempus postulare, ut dux domi in occulto se contineret, sed potius, ut extra civitatem prodiret, et in conspectum barbarorum veniret. Itaque vulnere unguento illito, Bonus a medico dimissus cum barbaris convenit. Tunc legati mutuo sermone hujusmodi verbis sunt usi: « Avarum dominus, o Romani, apud vos haec proponere jussit. Ne illi succensereis, si contra vos

bellum suscepit. Etenim priores bello causam dedistis. Multis exhaustis laboribus et non minoribus itinerum fatigationibus toleratis vix istam, inquit, regionem ceperam, quum mihi illam vi eripuistis. Praeterea Usdebadum, qui jure captivorum dominio meo cesserat, mihi ereptum retinetis. Multas quoque alias acerbas contumelias in me effudit imperator vester, neque id semel atque iterum, sed saepius, neque quicquam eorum, quae justa erant et aequitati consentanea, voluit. Itaque si tot tantisque injuriis et damnis a vobis affectus et lacessitus, armis sum usus, in nullo sum reprehendus. Quodsi vultis nunc etiam de federe et pace nobiscum verba facere, prompto animo id faciemus. Vestri igitur arbitrii est, quod expedit, praecipere, et pacem bello proponere. » Ad quae Bonus respondit: « Priores quidem nos minime bellum ocepimus, aut in vos grassati sumus: e contrario tu prior in Romanos irruisti. Quin etiam imperator dona tibi mittere animam induxit, idque legatis ad te missis mandavit. Sed quum te audaciorum factum cerneret, et ultra barbaricam insolentiam vana gloria elatum et tumentem, ita ut illi verba arrogantiore[m], longe tuas vires excedentia, denuntiares: nimirum prudens et cautus rebus suis prospexit. Et ut nunc sunt res, nostrum est ad imperatorem legatos, quos tibi videbitur, mittere, qui de pace conveniant. Nec enim existimes velim, in nostra potestate esse quicquam aliter, quam imperator praescriperit, dicere aut facere. » Haec ubi Bonus dixit, recta qui-

ἐτέρως [ἤ] καθὰ βασιλεῖ τῷ ἡμετέρῳ δοκεῖ διαπραξάσθαι. » Ταῦτα Βώνου εἰρηκότος, εὖ ἔχριν ἔδοξε τῷ Βαϊανῷ τὰ ῥήματα. Ἐσήμανε δὲ αὐτῆς « Ἐπειδὴ τὰ ἐς δμαϊμίαν ἐπόμνά μοι ἔθνη αἰσχύνουμαι, αἰδώς τέ με ἔχει, εἴ γε πάντῃ ἀπρακτος ἐνθένδε ἀναχωρήσω, μηδὲν τι ὄνησας ἑμαυτόν· ὡς ἂν μὴ οὖν δόξω μάτην πεποιηκέαι καὶ ἀκερδῆ τὴν ἐπιχειρήσιν, βραχέα μοι τινα πέμψατε δῶρα. Καὶ γὰρ ἐν τῇ Σκυθίᾳ περαιωθεὶς οὐδὲν ὀτιοῦν ἐκομισάμην, καὶ τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ κἀντεῦθεν ἥκιστα ὠφεληθέντα με ἀπελεύσεσθαι. » Βώνου δὲ τῷ στρατηγῷ καὶ τοῖς ὄσοι γε ἀμφ' αὐτὸν (ἦν δὲ δ τῆς πόλεως μέγιστος ἱερεὺς) ἔδοξεν εὐλογον μὲν εἶναι τὸ προτεινόμενον· οὐδὲ γὰρ πλείεστα ἐβούλετο κομισάσθαι, ἀλλ' ἄχρι δίσκου ἑνὸς ἀργυροποιήτου καὶ ὀλίγου χρυσίου, ἔτι γε μὴν καὶ ἀμπεχοιότητου Σκυθίου (σηρικῶς conij. Bekk.)· πλὴν ἐδεδίσαν οἱ περὶ Βώνου ἰδιοβουλῆσαι καὶ οὐχὶ γνώμη τοῦ αὐτοκράτορος ἅπαντα διαπραξάσθαι. Ἄντεσήμαναν τοιγαροῦν αὐτῷ, ὡς « νῦν ἔχομεν βασιλέα φοβερόν τε καὶ ἐμβριθεστάτον, καὶ οὐκ ἀνεξόμεθα οὐδὲ ὅσα οἴοντε ἐστὶ διαλαθεῖν αὐτὸν ἐπιτελέσαι αὐθαίρετως, ἄλλως τε καὶ ἡμεῖς, ἅτε ἐν στρατεύματι τυγχάνοντες, οὐκ ἐπιφερόμεθα χρημάτων περιουσίαν ἢ μόνον στρατιωτικὴν ἐφεστέρια, ἣν γε δὴ πρὸς αὐτὰ περιβεβλήμεθα, ἔτι τε τὰ ὄπλα. Δωροφορήσαι δὴ οὖν τῷ τῶν Ἀβάρων ἡγουμένῳ ἐξ ὧν ἐνταῦθα ἤκομεν ἔχοντες εὐτελῶν, ἄθρει, ὦ Χάγανε, μὴ καὶ ὕβρις πέφυκέ τις. Ἀξιοτίμον δὲ, καθὰ ἔφην, ὠδὶ οὐκ ἔχομεν· τὰ γὰρ τιμαλφέστερα τῶν ἐφοδίων ἡμῖν ἐν ἐτέροις ὑπάρχουσι τόποις καὶ ὡς πορρωτάτω ἡμῶν. Εἰ οὖν δ' καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ φιλοφρονήσεται σοι

δώροις, οὐκ ὀκνήσομεν δὴ πού καὶ ἡμεῖς γεγηθότες τε καὶ τῷ βασιλεῖ ἐπόμους ταῦτα διαπραξάσθαι, καθόσον οἴοιτε ἐσμέν, ὡς περ φίλῳ προσφερόμενοι καὶ δημοδούλῳ. » Πρὸς ταῦτα ἀγανακτήσας δ Βαϊανὸς σὺν ὄρκῳ ἠπελιήσεν, ἣ μὴν στρατεύμα ἐκπέμψειν τῇ Ῥωμαίαν ἐπιδραμούμενον. Καὶ δὴ τοῦ στρατηγῶ καταδήλον αὐτῷ πεποιηκότος, ὡς ἐξέσται μὲν οἱ ποιεῖν ὅσα ἂν δυνήσοιτο, εἰδέναι δὲ, ὡς οὐ πάντως ἐπ' ἀγαθῷ τῶν στελλομένων ἐσται ἡ ἐπιδρομῆ, αὐτὸς ἔφη στί « Τοιούτους ἐπαφήσω τῇ Ῥωμαϊκῇ, ὡς, εἰ καὶ συμβαίη γέ σφισι θανάτῳ ἀλῶναι, ἀλλ' ἐμοί γε μὴ γενέσθαι συναίσθησιν. » Καὶ δὴ παρεκελεύσατο δέκα χιλιάδας τῶν Κοντριγούρων λεγομένων Οὐάνων διαβῆναι ἐν Σῶν ποταμὸν καὶ δεῦσθαι τὰ ἐπὶ Δαλματίαν, αὐτὸς δὲ ζῆν πάσῃ τῇ κατ' αὐτὸν πληθού διελθὼν τὸν Ἴστρον ἐς τὰ τῶν Γηπαίδων διέτριβεν ὄρια.

28. (an. 568.)

Exc. De leg. Rom. p. 154—156 : Ὅτι δ Βαϊανὸς δ τῶν Ἀβάρων ἡγεμὸν ἐν βουλήῃ ἐποίησατο πρεσβεύσασθαι καὶ περὶ σπονδῶν λόγους προσαγαγεῖν. Τὸν δὲ Βιταλιανὸν ἐξῆτει χρυσίον οἱ παρασχεῖν, ὡς ἂν μὴ λεηλασίᾳ χρῆσοιτο κατὰ δὴ τὸν τῆς ἐκεχειρίας καιρόν. Ὅ δὲ Ἰουβουλῆδας, καὶ εἰληφῶς ἐκ τοῦ τῆς Ἰλλυρίδος ὑπάρχου νομισμάτα οὐ μείον ἢ ὀκτακόσια, παρέσχετο τῷ Βαϊανῷ. Ταύτῃ τοι καὶ ἔστειλε τὸν Ταργίτιον δ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος, ζῆν τῷ καὶ Βιταλιανὸν τὸν ἐρμηνεῖα, τῷ βασιλεῖ λέξοντας ὡς τε τὸ Σίρμιον οἱ ἐνδοθῆναι, καὶ τὰ συνθήκη χρήματα, δ Κουτρίγουροι καὶ Οὐτίγουροι πρὸς Ἰουστινιανοῦ ἐκομιζόντο βασιλέως,

dem eum et justa dixisse Baianus censuit; sed hæc subiecit: « Sane ego propter gentes, quæ me ad bellum secutæ sunt, verecundia ducor, si nulla re effecta recedere, neque quicquam operæ prelii fecisse videar. Ne igitur videar frustra tantum laboris pertulisse et sine ullo emolumento expeditionem suscepisse, parva munuscula ad me mittere. Etenim e Scythia huc transmittens, nihil quicquam mecum extuli neque mihi, si nihil rei, quod me juvet, percepero, hinc excedere licet. » Bono quidem duci et ceteris, qui cum eo erant, inter quos erat supremus urbis sacerdos, visum est, Baianum justa et rationi consentanea proponere. Nec enim immoderata munera Baianus sibi dari petebat, solum unam pateram ex argento factam, nec multum auri, præter hæc togulam Scythicam. Verum Bonus et qui ei adstant aliquid proprio consilio inconsulto imperatore facere timebant. Itaque Baiano contra respondit: « Habemus nunc imperatorem, qui facile ad iracundiam adducitur; quare ne ea quidem, quæ fortasse eum laterent, nostra sponte et proprio animi iudicio facere sustinebimus. Præterea quum in castris degamus, pecunias in numero minime habemus, neque quicquam nobiscum ferimus nisi castrensem suppellectilem, et ea quibus induimur, atque arma. Denique Avarum duci ex his, quibus modice instructi huc venimus, dona offerre vide, o Chagane, ne injuria et ignominia aliqua sit: nam nihil tanto honore digni habemus. Pretiosiora enim viaticorum nostrorum sunt in aliis locis et longe a nobis remo-

tis posita. Quodsi vos imperator noster muneribus demereri voluerit, non cunctabimur, tibi et nobis gratulantes, et imperatoris jussa facere, et omne, quoad ejus fieri poterit, quod tibi conducet, exsequi, tanquam amici et ejus, qui una nobiscum uni domino paret, utilitatibus inservientes. » Ob hæc indignatus Baianus jurans minatus est, se immisurum exercitum in Romanorum ditionis regiones, qui populationes faceret. Ad quæ quum dux palam prædicaret, illi quidem licere omnia, quæ posset, aggredi et tentare, sed persuasum habere, fore ut istæ excursiones his, qui in eas mitterentur, non bene verterent, respondit, se tales missurum, qui si perierint, damnum nullum ex eorum exitio ad ejus sensum esset perventurum. Itaque jussit dena millia Hunnorum, qui Contriguri (*Cotrigurir* fr. 28. *Cotriguri* Agath.) dicebantur, trajicere Saum et vastare Dalmatiam. Ipse vero cum omni suo exercitu, transmissis Istro, in finibus Gepidarum substitit.

28.

Baianum, Avarum ducem, voluntas coegit legatos ad Romanos mittere, qui de fœderibus verba facerent. A Vitaliano etiam sibi aurum dari petiit, ut a prædis agendis per inducias abstineret. Iobulidas, acceptis a præfecto Illyrici nummis non minus octingentis, ea Baiano tradidit. Quamobrem Avarum dux misit Targitium, qui una cum Vitaliano interprete imperatori denuntiarent, ut Sirmium et pecunias, quas Cotriguri et Utiguri a Justiniano accipere

οἷα δὴ αὐτοῦ ἄμφω τῷ φύλῳ τούτῳ καθελόντος· πρὸς τοῖς καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα. Ἐφασκε γὰρ τοὺς Γήπαιδας ἅπαντας αὐτῷ ἀνήκειν, ἅτε δὴ καὶ αὐτοὺς πρὸς αὐτοῦ καταπολεμηθέντας. Ἀφικομένων δὴ οὖν τῶν πρέσβειων κατὰ δὴ τὴν βασιλίδα πόλιν, παρελθόντων τε ὡς τὸν αὐτοκράτορα, ἔφη ὁ Ταργίτης· « Ὁ βασιλεῦ, πάρεμι σταλαῖς ὑπὸ τοῦ σοῦ παιδός· πατὴρ γὰρ αὐτὸς ἀληθῶς Βαϊανοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς δεσπότου. Πέποιθα δὴ οὖν, ὡς ἐπιδειξασθαι προθυμηθεῖς τὴν περὶ τὸν παῖδα στοργὴν τῷ διδόναι τὰ τοῦ παιδός. Οὕτω τοίνυν ἐχόντων ἡμῶν, τάχα δὲ σοῦ καὶ ἡμῶν, ἄρα οὐχὶ παραχωρήσεις αὐτῷ τῶν γερῶν; οὐ γὰρ ἐς ἀλλότριον οὔτε μὴν πολέμιόν τινα τὰ διδόμενα μεταθήσεις σχεδόν· οὐδὲ μεταθήσεται τῶν παρεχομένων ἢ κυριότης, ἢ πάλιν εἰς σὲ ἀναδραμεῖται διὰ τοῦ παιδός, εἴγε παράσχοις αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς ἤκω, τὴν τε πόλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὰ χρήματα καθ' ἔτος, ὅσα βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς τοῖς Κουτριγούροις καὶ Οὐτιγούροις ἐδίδου (οἱ), Βαϊανοῦ τῆμερον δεσπάζοντος τούτων γε δῆπου τῶν ἐθνῶν· ἔτι καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν· οὐδὲ γὰρ περὶ τούτων ἀντερεῖ τις, ὡς οὐχὶ πεφύκασιν ἀνδράποδα Βαϊανοῦ. » Ταῦτα ὁ Ταργίτης ἔλεξεν. Ἄτὰρ ὁ βασιλεὺς· « Οὐ πρεσβευσόμενος ἤκεις, ὡς ἔοικεν, ὦ Ταργίτα· μάλλον μὲν οὖν πρὸς ἀγνοοῦντας ἡμᾶς τεκμηριώσασθαι βουλόμενος τῶν Ἀβάρων τοὺς τρόπους. Εἰ γὰρ, ὡς φατε, δαίημεν ἡμῖν τὰ ὅσα τοῖς πρώην Οὐνοις, οἵκατ' μάλλον καὶ οὐ φόβῳ, τῷ μὴ ἐθέλειν αἴμα ἐκχεῖν, Ἰουστινιανὸς ἐδίδου, γελοῖόν γε ἂν εἶη, * καὶ οἷς τὸ φιλόνηρον ἀπο-

νέμειν δεῖ, καὶ οἷς ἀντιτάττεσθαι φανῶμεν οἱ αὐτοί· ὅποτε οἱ δειλαιοὶ Κουτριγούροι τε καὶ Οὐτιγούροι, οὐς διαθεβαίουσθε πρὸς ἡμῶν κομίζεσθαι χρήματα, τοῦτο μὲν φυγόντες ἡμᾶς, τοῦτο δὲ πεπτωκότες ὑφ' ἡμῶν τυγχάνουσιν ἄρδην ἠφανισμένοι. Τί οὖν παράσχοιμεν ὑμῖν τὰ τῶν ἡσωμένων; ἀλλ' οὐ τῇ φύσει ξυνάφει τῶν πραγμάτων καὶ κρατεῖν ἅμα, καὶ ὑπὲρ τῶν κεκρατημένων ἐτέροις χρήματα καταθεῖναι. Οὐ γὰρ ἀποχωρῶν, εἰ φανεῖται ἅπασι τοῦ τὰ δέοντα φρονεῖν ἔστερημένοι, ἀλλὰ γὰρ καὶ εἰς συνθήειαν ἔλκειν τὴν ἀφροσύνην οἴεσθε δεῖν; τί οὖν ποιῶμεν τὸν Οὐσδίβαδον; ὑμῖν ἀποδοίημεν; οὐχ οὕτω πεφύκαμεν ἡλίθιοι, ὥστε τὰ ἡμέτερα καταπροσέσθαι, καὶ ταῦτα βαρβάρους καὶ λυμαινομένους τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ. Ὁ γὰρ πρὸ ἡμῶν τὸ βασιλεῖον ἀναδεδεγμένος κράτος Γήπαιδας ἐπήλυδας ὄντας εἰσποηήσατο, καὶ γῶραν αὐτοῖς ἀπένευμε τὴν περὶ τὸ Σίρμιον, εἶτα καὶ πολέμου κινήθητος αὐτοῖς ὡς Λογγοβάρδους, ὥσπερ εἰκὸς, ξυπελαβόμεθα τοῦ κινδύνου τοῖς οἰκείοις. Καὶ ἂν ἐκράτουσιν οἱ Γήπαιδες τῇ Ῥωμαίων χειρὶ, εἴγε μὴ ἀνδραποδώδεις ὄφθησαν καὶ τῷ τῆς γνώμης δολερῷ τοὺς εὐεργέτας ἐλύπησαν. Ἄνθ' ὧν ἐπιβουλεύσαντας ἡμῖν ἀσύγνωστα οὐ Ῥωμαίους ἔδοξε μετελθεῖν τοὺς ἀγνωμονήσαντας, οἷς ἔνεστι μὴ ἀντιθέσθαι τὰς τιμωρίας ἰσορρόπους τοῖς πλημμελήμασι, μάλλον μὲν οὖν περιδεῖν, ὡς ἂν ὑφ' ἐτέρων ἐς τὸ παντελὲς διαφθαρήσονται. Εἰ τοίνυν ἄλλως οὐκ ἔχει ταῦτα, ἐπεὶ περ ἡμεῖς ἐπεγκαλεῖν ἀξιοὶ καθεστήκαμεν, ὅτι τοὺς ἡμῖν ἀνήκοντας ἔχετε Γήπαιδας, ἀντίστραπτται καθ' ἡμῶν τὰ τῶν ἐγκλημάτων. Ὑμεῖς μὲν γὰρ τὸν

soliti erant, quia utramque gentem subegerat, illi traderet, et praeterea Usdibadam etiam Gepidam. Dicebat enim, omnes Gepidas in suum jus dominiumque venisse, quia eos devicerat. Itaque legati ubi in regiam urbem ad imperatorem venerunt, Targites sic eum est affatus: « O imperator, adsum a tuo filio missus. Tu enim vere pater es Baiani, ejus qui apud nos dominatur. Confido igitur, te affectum paternum exhibiturum esse filio in eo, quod reddes ea quae filii sunt. Quum igitur nos hoc animo simus, et fortasse tu aequae ac nos, nonne tu illi sua praemia praebis? Quod si feceris, ea non in extraneum, neque in hostem contuleris, neque earum rerum mutabitur dominium. Et enim rursus ad te redibit per filium, si ea indulseris, quae a te petitum venio. Scilicet Sirmium et pecunias, quotannis quas dabat imperator Justinianus Utiguris et Cotriguris, quum Baianus hodie dominium sit adeptus harum omnium gentium; deinde Usdibadam et ejus comites sibi tradi poscit. Nec enim Usdibadam quisquam negarit factum esse Baiani mancipium. » Haec Targites; cui imperator: « Tu quidem, ut videtur, minime, ut legationem faceres, venisti; sed magis, ut mores Avarum, antea nobis penitus ignotos, cognitos perspectosque efficeres. Si enim, ut dicitis, concesserimus vobis ea, quae nuper Justinianus, commiseratione potius quam terrore adductus, quia ab effundendo sanguine abstinere volebat, Hunnis largitus est, ridicula res sane erit, * si etiam liberalitatem et humanitatem in eos exercere oporteat, contra quos in acie stare, nempe est qui nos non viderit,

quando miseri Cotriguri et Utiguri, quos affirmatis a nobis accepisse pecunias, modo fugientes, modo caesi, a nostro exercitu sunt ad internecionem usque deleti. Cur igitur vobis largiemur bona eorum, quos vicimus? Hoc enim abhorret a communi sensu, simul et vincere, et eorum, quos viceris, bona alii tribuere. Nonne satis est, si semel visi sumus prudentia destituti? An censetis imprudentiam nobis etiam ad consuetudinem trahendam esse? Quid igitur de Usdibado faciemus? vobisne eum reddemus? non sumus adeo dementes et stolidi, ut nostra profundamus, maxime in barbaros et eos, qui nostrae rei publicae gravia damna intulerunt. Qui enim imperatoriam majestatem ante nos administravit, Gepidas vagantes excepit, et illis regionem circa Sirmium, quam incolerent, distribuit. Deinde exorto inter ipsos et Longobardos bello, sociis nostris, ut par erat, opem tulimus, et Romanorum auxilio Gepidae vicissent, nisi servilem animum prodidissent. Nam mala mente benefactoribus suis infesti fuerunt, et pro beneficiis in eos collatis insidias, in quo nulla venia digni sunt, nobis struxerunt; Romanis tamen minime visum est homines ingratos persequi, qui nunquam dignas poenas pro peccatis dare possunt; sed potius pati, ut ab aliis funditus everterentur. Quum igitur non aliter se res habeant, si nobis jure de vobis conqueri licet, quod eos, qui nostri optimo jure fuerunt, possideatis, nunc a vobis eadem in nos retorquentur. Vos enim Usdibadam, nos Gepidas, qui reliqui sunt, a vobis repetimus. Et enim nos Romani ab initio et ab omni ho-

Οὐσδίβαδον, ἡμεῖς δὲ καὶ τοὺς Γήπαιδας ὑμᾶς τοὺς λοιποὺς εἰσπράττοιμεν. Ῥωμαῖοι γὰρ ἀνωθέν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς σωφρονίζεν ἐτάχθημεν τὸ ἀνόητον, οὐ μὴν ἀνόητοί τινες εἶναι νομίζεσθαι. Ἀλλὰ τὸ Σίρμιον ἐγχειρίσωμεν βαρβάρους; οὐκ ἀρκέσει γὰρ ὑμῖν τὸ περιεῖναι μέχρις ὄπλα κινεῖν οὐ βούλοιντο Ῥωμαῖοι. Ἄλλ' ἔρεῖς, ὦ Ταργίτα, ὅτι διαδύσεται Ἴστρον ὁ Χαγάνος, ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Ἐβρον· καὶ ὅτι τὰς ἐπὶ Θράκης αὐτοβοεὶ παραστήσεται πόλεις. Ἀλλὰ προφθάσουσιν αἱ Ῥωμαϊκαὶ δυνάμεις, καὶ τῆς ἐλπίδος αὐτὸν ἀφαιρήσονται, καὶ μᾶλλον αὐτοὶ σκευαγωγῆσουσι τὰ Ἀβάρων. Καὶ οὐ παυσόμεθα καταβάλλοντές τε καὶ χειρούμενοι, ἕως ἂν ἐφυβρίση τὸ βάρβαρον. Λυσιτελήσει δὲ Ῥωμαίοις ἀντὶ τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος. Ἀβάρων γὰρ τῶν νομάδων τε καὶ ἐπληθῶν καθεστάναι φίλους τῆς ὡς αὐτοὺς δυσμενεῖας βαρύτερον, ἄλλως τε καὶ φιλίας ὑπόουλο καθεστώσης. Κρεῖσσον ἐν τοῖς σώμασι καὶ οὐχὶ ταῖς ψυχαῖς φέρονται τὰ τραύματα. Πρὸς ταῦτα, ὦ Ταργίτα, καὶ τόξα καὶ ἵπποι καὶ μυρία δυνάμεις ἐπλιτῶν ἕστωσαν ἐν παρασκευῇ· οὐ γὰρ ἡσυχία τοῦ συνοίσοντος αἰρετώτερον. » Τοσαῦτα εἰπὼν ὁ αὐτοκράτωρ, μεγαληγορήα τε χρησάμενος πολλῇ, τῶν Ἀβάρων ἀφῆκε τοὺς πρέσβεις, πρότερον Βῶνῃ τῇ στρατηγῷ ἐν γράμμασι πλεῖστα ἐπιμεψάμενος, ὅτι γε ὄλωσ ὡς αὐτὸν τοιάδε προῖσχομένους ἔστειλεν ἐς Βυζάντιον· τὸς γε καὶ σημήνας ἔργου ἔχεσθαι καὶ πάντα τὰ πολιμιστήρια ὄργανα ἐπισκευάζειν, σαφῶς ἐπιστάμενον, ὡς ζυγκροτηθήσεται ὁ πρὸς Ἀβάρους πόλεμος καὶ μάλα αὐτίκα. Καὶ δὴ ὁ Βῶνος, ἐπεὶ τὸ βασιλεῖον ἀνελέξατο γράμμα, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξηρτύετο.

29. (an. 568 s. 569.)

Exc. De leg. gent. p. 114 : Ὅτι αὐθις ἦλθε Ταργίτιος βουλόμενος πρεσβεύσασθαι ὡς βασιλέα, ἐκεῖνά τε ἔφη τῷ βασιλεῖ καὶ ἤκουσε πρὸς αὐτὸν ἀπερ καὶ ἄλλοτε. Τὴν τε γὰρ πόλιν τὸ Σίρμιον ἐβούλετο πρὸς Ῥωμαίων κομίσασθαι, ἅτε οἰκεῖον ἂν αὐτῷ κτήμα ἐξότε τὰ τῶν Γηπαίδων ὑπ' αὐτοῦ διέφθαρτο πράγματα· ἔτι τε καὶ χρήματα, ἀπερ Ἰουστίνος (I. Ἰουστινιανός) τοῖς Οὐνοῖς ἐφ' ἐκάστῳ ἑνιαυτῷ ἐδίδου· καὶ, ὅα μὴδὲν εἰληφότων αὐτῶν ἐκ τῶν παροιχομένων ἐτῶν, ἅπαντα ἑμοῦ Ταργίτιος εἰσπράττειν ἤξιοι, οὕτω τε λοιπὸν τὰς ἑνιαυσιαίας συντάξεις ἐρρωμένης κατατιθέμαι Ῥωμαίους. Πρὸς γε καὶ τὸν Οὐσδίβαδον ἐξήτει ὅα προσήκοντα τῷ τῶν δορυληπτῶν αὐτῷ θεσμῷ. Καὶ ἕτερα δὲ τινα προεβάλλετο ὁ Ταργίτιος υπερηφανίας ἀνάπλεα, ὧν οὐδένα λόγον ἐποιεῖτο ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ γὰρ τὰ τε λεγόμενα πρὸς αὐτοῦ ἀπεφλαυρίζε, καὶ μὲν οὖν βασιλικῶς ἐχρῆτο τοῖς ῥήμασιν. Ἐπὶ τούτοις οὖν διάφοροι πρεσβεῖα φοιτήσασαι, ὡς διηνύσθη πλέον οὐδὲν, διαφῆκε τὸν Ταργίτιον ὁ βασιλεὺς, εἰρηκῶς αὐτῷ στέλλειν ἐκέισε Τιβέριον αὐτοκράτορα στρατηγόν, περὶ τοῦ παντὸς διαλεχθῆσόμενον καὶ βεβαιώσοντα τὰ ἕκαστα.

30.

Exc. De sent. p. 357. 358 : Ὅτι ἐν ταῖς εὐπραγίαις τῶν δυσμενῶν διπλασιάζεσθαι πέφυκε τὸ ἔχθος.

Ὅτι τὸ εὐτυχεῖν οὐδ' οὐκ ἐχρῆν ὑπόθεσις γίνεσθαι τοῦ μὴ τὰ δέοντα φρονεῖν τοῖς μὴ λογισμῷ βεβηκότι χρωμένοις τῇ τύχῃ.

minum memoria imprudentes coercere officium nostrum duximus, non ipsi imprudentes habebamus. Nosne Sirmium barbaris trademus? Non igitur satis vobis superesse videtur, quousque Romanis nondum arma ferre placuit? Sed ais, o Targita, Chaganum Istrum trajecturum et Hebrum quoque, et Thraciae urbes primo impetu occupaturum. At praevent et occurrent Romanorum copiae, et eum spe depellent sua, imo agent et rapient quae Avarum sunt. Neque grassari et praedas agere cessabimus, dum barbari superbient; et certe longe Romanis utilius bellum quam pax. Etenim cum Avaribus et Nomadibus et advenis amicitiam tenere gravius et acerbius est, quam eos hostium numero habere. Nam subdola est eorum amicitia, et praestat vulnera corpore, quam animo, gerere. Quamobrem, o Targita, et arcus et equi et infinitae copiae armorum in apparatu erunt. Nec enim quies utilitate potior. » Hæc quum imperator alto spiritu dixisset, Avarum legatos dimisit. Prius tamen Bonum ducem per literas magnopere increpavit, quod ad se illos legatos, qui talia proponerent, Byzantium misisset. Ad hæc illum monuit, quia certus erat, quamprimum bellum contra Avaros erupturum esse, ut omni opera et studio bellicas machinas prepararet. Et Bonus, lectis imperatoris literis, omnia, quæ ad bellum pertinebant, diligenter curavit.

29.

Venit denuo Targitius, ut legatione fungeretur apud

imperatorem. Eadem vero dixit imperatori, et audivit ab imperatore, quæ et antea. Petebat enim a Romanis sibi tradi Sirmium oppidum, tanquam esset sua privata et domestica possessio, quia ab ipso Gepidarum res essent eversæ; tum etiam pecunias, quas Justinus (Justinianus) Hunnis quotannis pendeat, postulabat, et quasi superioribus annis nihil accepissent, omnes simul Targitius sibi persolvi volebat, et ita in posterum annua cum Romanis fœdera se rata habiturum dixit. Usdibadum quoque posecebat, tanquam qui sus captivitatibus jure et lege esset. Plurima alia etiam in medium proferebat Targitius, insolentiae et superbia plena, quorum omnium imperator nullam rationem habuit, sed elusit et contempsit, et verbis imperatoriam majestatem decentibus est usus. Denique quum per diversas et multas legationes super his commeantes nihil quicquam effectum esset, Targitium dimisit imperator, et illi dixit, se illum missurum Tiberium, qui summum in exercitu habebat imperium, qui de omnibus rebus ageret, et singula pacaret et firmaret.

30.

Sicubi res prospere eveniunt, tunc malevolorum odium duplicari solet.

Indignorum hominum felicitas in causa est, quominus illi congruus spiritus mente agitent, qui non satis firmo animo fortunam suam ferunt.

Ἔστι φιλοτάραχον χρῆμα ὁ δῆμος, καὶ φύσις αὐτῶ ἡ προπέτεια.

Ἔστι χαλεπὸν ἀμελούμενον τὸ χρῆμα (ἀμελούμενος παραχρῆμα conj. Bekk.) καὶ δυσκαταγώνιστον ἐμφύλιος πόλεμος.

Ἔστι ἀνδρείας ἐπίδειξις προερχομένη κατὰ τῶν φύσει δυσμενῶν καὶ οὐ κατὰ τῶν δημοδιαίτων ἐνδοξότερον τίθησι τὸν ἐπίδεικνύμενον.

Ἔστι οἱ Γότθοι παντελῶς ὑπὸ Ῥωμαίων ἠττηθήσαν. Καὶ ἐγὼ γε τὰ τοιαῶς ἀγαμαὶ οὐδαμῶς· χρόνῳ γὰρ συμμορφοῦσθαι πέφυκε τὰ ἀνθρώπεια, εὗρισι τε σχεδὸν ἄπασαν (ἀν πᾶσαν Bekk.) ἱστορίαν τῶν τοιῶνδε χαλεπῶν ἀνάπτειν, γέννη τε μέγιστα καὶ πόλεις νῦν μὲν ἐς ἄγαν εὐημερήσαντα, νῦν δὲ ἐς τὸ μὴ εἶναι κατολισθηθήσαντα παντελῶς. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ τοιαῶς ἡ περιφορὰ νεοχμουῖσα τοῦ χρόνου καὶ πρὸ τοῦ ἐπεδείξατο, καὶ μὴν ἐπίδειξεται αὐθις, καὶ ἐπίδεικνυμένη οὐ παύσεται, ἔστ' ἂν ἀνθρωποὶ τε ὧσι καὶ μάχαι.

Ἔστι μέχρι τοσούτου δέον πονεῖν, ἄχρι τῆς ἐκ τῶν πόνων ὠφελίας ἐν ἀπολαύσει καθεστάναι δύνατό τις· ὁ γὰρ μὴ οὕτω βιοτεύων, εἰ καὶ πλέον ἔσχε τῶν ἄλλων, ἦττον ἔχει τῶν ἀγαθῶν.

Ἔστι ὁ ζῶν τῇ δυνάμει τῶν πέλας νικήσας οὐδὲν ἤττον ὥσπερ νενικηκόσι τοῖς ἡσσημένοις παραχωρήσει μεγαλαυχεῖν τῷ πρὸς διττὴν αὐτοῦς ἀγωνίζεσθαι δύναμιν.

Ἔστι κινδύνων ἐλπίς ἄνευ κινδύνων τίθησι τὸν ἐπιζοντα τῷ προσηφαλισθαι τῶν δυσχερῶν τῇ δοκῆσει τὰ πράγματα. Πολλάκις γὰρ καὶ τό γ' ἀληθὲς ἐν ὑπονοίᾳ γεγόμενον ἀσφαλές.

Ἔστι καὶ αὐθις ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος ταῖς πρώην ἐχρήσατο ἀπειλαῖς. Καὶ ἐπειδὴ κομπάζων καὶ μεγαλο-

ρήμων ἐσότη ὑπάρχων οἴσαστε οὐκ ἐγένετο ἐκδειματῶσαι τοὺς Ῥωμαίους· οὗτοι γὰρ δὴ πρὸς οἷς οὐκ ὀρρωδία τις αὐτοῖς ἐνέσκηψε, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπεφλαυρίζον καὶ περὶεφρόνον τὸν βάρβαρον, οὐ μὴν ἄλλα καὶ κομπωδεστέροις ἐχρῶντο ταῖς ἀντιλογίαις.

Ἔστι μειμίσθαι τυραννίς, καὶ ἀντίπαλος εἶη [αἰεὶ Bekk.] ὁ τυραννοῦμενος.

31.

Suidas : Ἐπιδοῦπῆσαι, ἐπικυτῆσαι... Μένανδρος· « Οἱ δὲ Ἀβαροὶ κατὰ τὴν τοῦ πολέμου κίνησιν ἐβούλοντο ἤχον ἐγείραι ζυμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, ἔτι δὲ (οὖν) ζῆν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδοῦπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὅπως ἂν ἐς τοσοῦτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἐξαρθεῖη, ὡς καταπλήξαι τε καὶ δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν· ταῦτα ἐπεὶ προέγνων ὁ Βῶνος, προσηγήσατο τοῖς στρατιώταις, ὥστε αὐτοὺς τῷ ἀθρόω μὴ καταπλαγῆναι, ἀλλὰ προανατυποῦντας ὅπερ ἐμελλεν εἶσεσθαι ἐθίζεσθαι τῇ δοκῆσει καὶ τῷ μήπω παρόντι πρὸς τὸ ἐσόμενον· καὶ ὅταν αἰσθῶντο τὸν πάταγον τῶν τυμπάνων, ἀντιπαταγεῖν καὶ αὐτοὺς ταῖς ἀσπίσι, καὶ ἐπαλαλάξαι τὸ ἐνυάλιον, καὶ παιανίζεω, καὶ τοῖς ὑδροχοοῖς ἀγγείοις ζυλίνοις οὔσαι ἐπικυτῆειν. » Partem horum repetit v. Δεδίξασθαι.

Suidas : Ἀνάρροπον. Μένανδρος· « Κατιόντων τῶν Ἀβάρων κατ' ὀλίγους, οἱ στρατηγοὶ γνώμῃ ἐχρῶντο παραχρῆμα ἐπιθέσθαι σφίσι, καὶ τούτου ἀνάρροπον τιθέναι τὴν τῶν Ἀβάρων κατάδασιν. »

32. (an. 570. Justinian. 6.)

Exc. De leg. gent. p. 114 : Ἔστι ἄλλα τε πολλὰ αἷτια ἐγένοντο τοῦ πολέμου Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν, τὸ δὲ μᾶλλον ἀναπερῶσαν Ἰουστίνων δ κινήσαι (καὶ

Populus tumultuandi amans est et natura sua temerarius. Incuria difficile et vix superabile bellum civile.

Ea demum fortitudo facit hominem inclytum, quæ adversus naturales hostes, non quæ contra cives exseritur.

Gothi a Romanis penitus domiti fuerunt. Neque ego id miror : nam æque, ut tempus, res humanæ mutabiles sunt. Cunctam vero propemodum historiam gravium hujusmodi casuum plenam invenies, et quidem maximas gentes urbesque modo felicissimas, modo ad nihilum redactas. Hæc et similia, inquam, temporis circumactio ac perpetua novitas ante nos demonstravit, tum et deinceps, donec hominum genus erit et bellandi usus, spectanda exhibebit.

Eatenus laborandum est, quatenus laborum utilitate frui quis potest : nisi enim ita vivit, is etiamsi ceteros superaverit, ubertate tamen verorum bonorum inferior est.

Qui finitumorum viribus adjutus vicit, is occasionem præbebit victis, ac si essent victores, gloriantur, quasi ipsi contra vires duplo suis majores pugnaverint.

Periculorum expectatio extra periculum expectantem collocat : propterea quod suspicione malorum rebus suis cavet : sæpe enim id etiam, quod reapse impendit, si suspicione præoccupetur, tuto cavemus.

Avarum dux prædictas denuo minas intendent : neque tamen jactantia tumidisque verbis Romanos territare potuit.

Porro hi, nullo timore correpti, non solum barbarum contemnebant ac flocci faciebant, sed ultro etiam jactantioribus responsis non temperabant.

Tyrannis invisus est, semperque inimicus, qui tyrannidem patitur.

31.

Avares sub initium prælii dissonum et horridum clamorem tollere, et cum fremitu bellico tympana quoque pulsare statuerant, ut inopino illo vehementique strepitu Romanos percellerent ac territarent. At Bonus id præcognitum militibus jam prædixerat, ne re subitanea consternerentur ; sed opinionem præcipientes id quod futurum erat, assuescerent ei quod nondum acciderat : et ubi strepitum tympanorum audissent, ipsi quoque vicissim scutis concreparent, et præana canerent, et situlis ligneis inter se collisissimum strepitum ederent.

Quum Avares manipulatim descenderent, visum est ducibus illico eos aggredi, atque ita retrogradam efficere illorum incursionem.

32.

Multæ quidem aliæ belli causæ inter Romanos et Persas exstiterunt, maxime vero Turcorum gens impulit imperatorem, ut contra Persas arma moveret. Etenim Turci Mediam invaserant et depopulati erant. Itaque Justinum missa

κινήσαν conj. Nieb.) κατά Περσῶν τὸ ἔθνος οἱ Τούρκοι ἐγένοντο. Οἶδε γὰρ ἐσβάλλοντες ἐς τὴν Μηδικὴν τῆς τε γῆς ἔτεμον, ἔστειλαν δὲ καὶ ὡς Ἰουστίνον πρεσβείαν ἐφ' ᾧ συνεπολεμῶσαι γε αὐτὸν Πέρσαις, κοινῇ τε καθελεῖν ἐξαιτουῦντες ἀμφοτέρων τοὺς δυσμενεῖς, καὶ [τὰ] τῶν Τούρκων μᾶλλον ἀσπάσασθαι· οὕτω γὰρ ἂν τῇ μὲν Ῥωμαίων, τῇ δὲ Τούρκων ἐπιθεμένων ἐν μέσῳ τὰ Περσῶν διαφθαρῆναι. Ταύταις ταῖς ἐλλείψιν ἐπηγμένος Ἰουστίνος ῥαδίως φέτο τὴν Περσῶν καταστρέψασθαι δύναμιν καὶ ἐς τὸ μὴ εἶναι ξυελάσειν. Καὶ οὖν, ὡς οἶόντε ἦν, ἐν βεβαίῳ ἔξεν αὐτοῦ τὴν πρὸς Τούρκους φιλίαν ἅπαντα παρεσκευάζετο.

33. (an. 570.)

Ibidem p. 114. 115 : Ὅτι αὐθις οἱ Ἄβαροι πρεσβείαν ἔστειλαν ὡς Ῥωμαίους, καὶ περὶ ὧν πολλάκις, περὶ τῶν αὐτῶν ἐπρεσβεύοντο. Ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουον οἱ Ῥωμαῖοι (οὐ γὰρ Ἰουστίνον τὸν αὐτοκράτορα ἤρρεκε), τὸ τελευταῖον τοῦ Ἀψιχ ἐς πρεσβείαν ἐληλυθότος, ξυνήρесе Τιβέριῳ καὶ τοῖς περὶ τὸν Ἀψιχ παρασχεθῆναι γῆν τοὺς Ῥωμαίους, ἵνα κατοικίεσθαι μέλλοιεν οἱ Ἄβαροι, εἴ γε τῶν παρὰ σοφισιν ἀρχόντων λήφονται τοὺς παῖδας ἡμερεύοντας. Καὶ οὖν τὰ τοιαῦτα Τιβέριος ἐσήμηνε βασιλεῖ. Ἄλλα γὰρ τῷ αὐτοκράτορι οὐ τι ἐδόκει τοῖς πράγμασι τῶν Ῥωμαίων εἶναι λυσitelés· οὐκ ἄλλως δὲ εἰρηνεύσειν ἔφασκεν, εἴ γε μὴ αὐτοῦ δῆτα τοῦ Ἄθάρων ἡγουμένου λάθοι τῶν παίδων νινὰς ἐς ἡμέρους. Τιβέριῳ δὲ οὐ ταῦτα ἐδόκει· ἐγνωμάτευσεν γὰρ, ὡς, εἴ γε τῶν παρὰ Σκύθαις ἀρχόντων λήφονται τοὺς παῖδας, οἷα εἰκὸς, βουλευομένου τοῦ Χαγάνου τὰ ξυντεθειμένα παρῶσασθαι, οὐ συγχωρήσειν τῶν ἡμερεύοντων τοὺς πατέρας. Τιβέριος μὲν

τοιαῦτα ἐπῆρχε γνώμης, βασιλεῖ δὲ οὐχ οὕτως ἐδόκει· ἄλλα γὰρ δὴ που καὶ ἐνεμέσειε τοῖς Ῥωμαίων στρατιάρχοις τὸν πόλεμον ἀναβαλλομένους, συλλαβαῖς τε ἐχρήτο ὡς αὐτοὺς διαγορευούσας, ὡς δέοι τοῖς βαρβάροις ἐνδείκνυσθαι, ὅτι γε δὴ που Ῥωμαῖοι οὐχὶ ἐς τὸ ἀβροδίατον ὁ βίος ..., ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοι τέ εἰσι καὶ φερέποναι. Ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς ἔριδος ἐνίκα καὶ ὁ πόλεμος ἠπειλεῖτο, Τιβέριος ἐσήμηνε Βῶνῳ ἐν γράμμασι φυλάεσθαι τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ.

34. (an. 570.)

Ibidem p. 115 : Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Ἄθάρων, ἡττηθέντος Τιβεριῦ τοῦ στρατηγοῦ, μετὰ τὰς ξυνηθῆκας συνήρесе πρεσβεύεσθαι ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα. Καὶ δὴ Τιβέριος ξυναπέστειλε τῇ πρεσβείᾳ Δαμειανὸν ταξίαρχον, ἐσήμηνέ τε τῷ βασιλεῖ ἅπαντα τὰ ξυνεχθέντα, καὶ περὶ ὧν βούλεται τὸ Ἄδαρικόν. Καὶ ἐσπέισαντο τελῶς Ῥωμαῖοί τε καὶ Ἄβαροι.

35.

Ibidem p. 115 : Ὅτι τῶν Ἄθάρων σπεισαμένων καὶ ἐς τὰ οἰκίᾳ ἀπερχομένων, οἱ Σκαμάρεις ἐγγυρῶς ὀνομαζόμενοι ἐνεδρεύσαντες ἀφείλοντο ἵππους τε καὶ ἄργυρον καὶ ἑτέραν ἀποσκευήν. Τούτων ἕνεκα πρεσβείαν ἔστειλαν αὐθις ὡς Τιβέριον, τῶν κεκλοφόντων πέρι ἐπιμεφόμενοι, ἔτι καὶ τὰ ἀφαιρηθέντα ἀνακομίσασθαι βουλόμενοι. Καὶ δὴ ἀνερευνηθέντες οἱ τὴν κλοπὴν εἰργασμένοι ἐν φανερῷ τε γενόμενοι, μοῖρᾴν τινα ἀπεκατέστησε τοῖς Ἄθάροις.

35 a.

Exc. De sent. p. 359—361 : Ὅτι τῇ κακῆγορίᾳ

legatione, ut bellum Persis secum inferret, quo communibus hostibus exitio essent, sollicitabant. Etenim ex una parte Romanis, ex altera Turcis ingradientibus, Persas, qui in medio constituti essent, facile opprimi posse. Harum rerum fiducia elatus Justinus, facile fore existimabat, ut Persarum potentiam everteret et ad interitum adduceret. Itaque quantum in illo erat, omnia curabat, quo sibi Turcorum amicitiam fidam et tutam conservaret.

33.

Avares legationem de iisdem rebus, de quibus sæpius antea, ad Romanos miserunt, cui legationi quum Romani minime aures præberent (nondum enim Justino placuerat), tandem Apsicho legationem obeunte, Tiberius et Apsich in ea sententia constiterunt, ut Avaribus Romani ferram, in qua habitarent, darent, si obsides filios eorum, qui apud ipsos imperia gerebant, acciperent. Quæ Tiberius imperatori significavit. Quod tamen minime rationibus Romanorum conducere imperator censuit, neque aliter se pacem facturum dixit, nisi aliquos ex liberis ipsius ducis Avarum obsides acciperet. Tiberio vero non ista probabantur. Sic enim iudicabat, si aliquos liberos eorum, qui apud Scythas imperitabant, obsides haberet, fore ut, si Chaganus a pace recedere vellet, patres eorum, qui apud Romanos obsides essent, id non permitterent. Tiberii igitur hæc erat sententia. Sed imperatori pacem omnino minime

faciendam videbatur. Quinimo ipsis exercituum ducibus succensus, quod bellum gerere cunctarentur, literis quoque eos admonuit, oportere ut barbaris ostenderent, Romanorum mores non in mollitiem et inertiam degenerasse, sed se laborum patientes et belli cupidos esse. Ubi vero discordia prævaluit et bellum jam instabat, Tiberius literis Bonum admonuit, ut diligentem fluvii custodiam faceret.

34.

Tiberio victo, et victoria potitis Avaribus, conventum est legationem per inducias ad imperatorem mitti: Ad quam Tiberius Damianum, ordinis ductorem, misit, qui illum eorum, quæ contigerant et quæ Avares vellent, certiorum faceret. Tandem fœdus inter Romanos et Avares est factum.

35.

Fœdere inito, quum Avares ad sua redirent, Scamares patrio nomine dicti, ex insidiis illis vim fecerunt, et equos, argentum et reliquam suppellectilem eriperunt. Quapropter legationem ad Tiberium miserunt, quæ de rebus ablatis quereretur et rapta repeteret. Et deprehensis qui latrocinium fecerant, et in apertum adductis, partem aliquam Avaribus restituit.

35 a.

Maledicentia, quæ aliorum miseriis gaudere solet, impigre grassatur et perscrutatur. Sic etiam in hunc officium

ἔνεστιν ὡς τὰ πολλὰ ἐπιχειρεκάκῃ οὕσῃ ἀόκνως περινοστέιν τε καὶ ὑπερύνεσθαι (ὑπερυνᾶσθαι?). Τὸ ἐαυτῆς οὖν ἐπιτελοῦσα ἐφότου [ἐφοίτα c. B.] ψιθυρίζουσα κατὰ τούτου. Ἐπεὶ δὲ ἐνεφώλευε τοῖς ὡσὶ, τὸ ἀσταθμητόν τε καὶ ἀλλόκοτον τούτου ἐτραγωδοῦσα, οἶ ὑπήκοον [οἶ κατὰ τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν καὶ Ἰβηρίαν ὑπήκοον conj. Nieb.] ἤχθοντο, καὶ περιέφερον ἐν στόματι τὸν ἡγεμόνα ἄτε ἀνοσιοιργόν.

Ἵτι ὁ ἱστορικός φησι Μένανδρος περὶ Ἰσαοζίτου τοῦ ἐν Περσίδι σταυρωθέντος, τραγωδίαν θέμενος καὶ τὸν ἄνδρα ἐστίει ἀγασθεῖς: « Ἐν νῶ ἐβαλόμην, ὡς καὶ ἄξιον τῷ τοῦ θεοῦ θεραπευτῇ τῷ βαρβάρῳ ἐν ἐξαμέτρῳ ἐπίγραμμα λέξει. Καὶ δὴ λέλεκταί μοι ἐπίγραμμα ὧδε (*).

Ἦν πάρος ἐν Πέρσῃσιν ἐγὼ μάγος Ἰσαοζίτης
εἰς ὀλοὴν ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμάσας.

Ἐὐτε δὲ πυρὸς ἔδαπτεν ἐμὴν πόλιν, ἦλθον ἀρῆξαι,
ἦλθε δὲ καὶ Χριστοῦ πανσθενέος θεράπων.

Κεῖνω δ' ἐσέσθη δύναμις φλογός, ἀλλὰ καὶ ἐμπης
νικηθεὶς νίκην ἤνυσσα θειοτέρῃ. »

Ἵτι δ' αὐτὸς Ἰσαοζίτης, παρινούντων αὐτὸν ἐσταυρωμένον ὄντα ἐς τὰ πάτρια μεταθεῖναι νόμιμα καὶ σώζεσθαι, ἔφη μεταμελεῖσθαι οὐχ ὅτι ἐς τοῦτο ἔγνω σωτηρίας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὅτι ἔγνω ὀφέ. Ταῦτα ἔλεγε γλιχόμενος κατὰ τὸ ἀπαραίτητόν τε καὶ καρτερόν τῶν οὐρανίων ἐκ . . . διὰ παλαιῶν στεφάνων τὰ ἀκέραια ἀνακεῖσθαι νικητήρια, καὶ ἡξίου τὸ βραχὺ καὶ ἀνόνητον τοῦ βίου δοκεῖν τίθεσθαι ἐπὶ ῥῆ . . . δια . . . ἐς αἰί.

Ἵτι ἡ εἰς τὰ μέγιστα τῶν ἐγχειρημάτων ὀρμηὴ πλέον πέφυκε τὸ ἀναγκαιότερον τοῦ παρορμῶντος ἔχειν, ἄλλως τε καὶ ἦν αὐθις * ὧσιν οἱ ἐς προὔπτον κίνδυνον ἐθέλοντες ἀφιέντι.

(* « Hoc epigramma editum est in Anthologia Gr. tom. I, p. 27, ubi hominis nomen scribitur Ἰσοζήτης. » NIEBUHR.

Ἵτι περὶ Προκοπίου τοῦ ἱστορικοῦ καὶ δικηγόρου φησὶν ὁ Μένανδρος: « Οὐ γὰρ ἐμοὶ γε δυνατόν, οὐδέ γε ἄλλως πέφυκε θυμῆρες, τοσαύτη λόγων ἀκτῖνι τὴν ἑμαυτοῦ θρυαλλίδα ἀντανασχεῖν. Ἀρκέσει δὲ μοι ἐν μικροῖς πάγκαλον δεῖσθαι (« Ita legebam. » Mai.) τοῖς ἑμαυτοῦ, καὶ τῷ Ἀσκραίῳ [ἐπεσθαι] ποιητῇ ἡλίθιόν τινα καὶ παράφρονα εἶναι φάσκοντι τὸν ἐς τοῦς κρείττους ἀμιλλώμενον. » Sic.

Ἵτι μετὰ τὴν τῶν Ἀθάρων ἡ [ἦτταν conj. Nieb.] . . . τὴν . . . ὁ τῶν Ἀθάρων . .

. . . μὴ ἐπενεγκεῖν ἐτόλμησ . . . γράμματά τε καὶ διφ[θέρας Nieb.]

εἰσὶν ὄθεν ἀναλεγόμενοι γινώ . . .

χωτάτω ἐς τὰ φύλα . . Τιβέριον δὲ φάναι ἀμοιβαίῳ
. . . . εἶναι ἐπιτήδειον.

Primus locus, si recte Niebuhrius conjecit, de Persarmaniis est, qui, quum a cultu religionis Christianæ prohiberentur, Surenam præfectum necarunt, et a Persis ad Romanos defecere (571 p. C.). V. Euagrius V, 7; Menander fr. 36. Ex eodem loco petita fuerint quæ de nece Isaozitaæ Christiani sequuntur. Reliqua quo pertinent minus patet. Quæ post hæc in Exc. De sent. leguntur, eadem habes in Exc. De leg. fragm. 43.

36. (571. Justini an. 7.)

Exc. De leg. gent. p. 115—117: Ἵτι τοῦ δεκάτου ἔτους ἀνυσθέντος τῶν πεντηκοντουτίδων σπονδῶν, μετὰ τὴν σφαγὴν Σουρήνα, ἐν τούτῳ ὁ Περσῶν βασιλεὺς στέλλει Σεβόχθην, ἄνδρα Πέρσῃν, ἐς πρεσβείαν ὡς Ἰουστίνον τὸν βασιλέα, τῶν ἐν Περσαρμενίᾳ μὲν ξυνεχθέντων ἄγωνιαν ὄθθεν ὑποκρινόμενος, ἄλλως δὲ τὸ συντεταγμένον Ῥωμαίου κατατιθέναι χρυσίον βουλόμενος, οἷα δὲ τῆς δεκαετίας περαιωθείσης, ἦς τὰ χρήματα ὑφ' ἐν ἐκομίσατο, εἶτα ἐμπεδωτάτα ξυνεστάνα

sum exsequens circumibat insusurrans criminationes. Postquam vero aures hominum insedit, inconstantiam et iniquitatem ejus supra modum incusans, (qui Persarmaniam et Iberiam incolebant,) oderant ac veluti scelestum differebant sermonibus ducem Surenam.

Ait historicus Menander de Isaozita apud Persas in cruce acti, tragicœdiæ in modum hominis fatum lugens et admirans: « Eidem destinaveram epigramma, prout famulo Dei, quamquam barbaro, dignum erat, inscribere. Est autem epigramma hoc :

Eram olim inter Persas magus ego Isaozita,

Qui perniciose in fraude spem collocaveram.

Quumque urbem meam ignis corripuit, vedi auxiliaturus;

Venitque simul Christi invicti famulus.

Ille sane vim igneam exstinxit; sed tamen ego

Victus victoriam retuli diviniorem. »

Idem Isaozita, quum quidam hortarentur eum cruci jam affixum, ut ad patria sacra revertens fatum supremum declinaret, pœnitere se ait, non quod salutis adoptandæ consilium cepisset, sed quod sero cepisset. Hæc aiebat cupiens per suam firmitatem atque constantiam cœlestes

coronas adipisci . . et brevem hanc et inutilem vitam parvi aestimare videri volebat.

Magna ausa animum potius reprimere quam excitare solent; idque præcipue si sint, qui ad apertum discrimen hominem impellunt.

De Procopio historico et juridico ait Menander: « Neque mihi possibile est, neque alioquin animo destinatum, ut contra tantum eloquentiæ splendorem exiguum meam candulam attollam. Satis erit mihi tenuitas mea; Ascræoque poeta audiens ero, qui cum potioribus certantem stultitiæ insinulat atque dementiae. »

36.

Exacto decimo quinquaginta annorum induciarum anno, post Surenam (Persarmaniæ præfecti) cædem, Persarum rex Sebochthen, virum Persam, legatum ad Justinum imperatorem mittit. Ille quidem ignorationem eorum, quæ in Persarmania gesta erant, fingebat, sed quum decem anni præterissent, quorum tributa in unam collata, fuerant soluta, ut inceps Romanos aurum, de quo convenerant, solvere, ut fœderibus scriptum erat, et pacem constare

τὴν εἰρήνην, καθά που ἐνεγγράπτο ἐν ταῖς ξυνήταις. Σφόδρα γὰρ ἐν ἀρχαῖς ἐτάραξε Χοσρόην αἰσθόμενον, ὡς βασιλεὺς Ῥωμαίων πρὸς πόλεμον ὄρμα τὰ εἰρηναῖα παρωσάμενος. Ἐδεδοίκει τε, μὴ πως ἐκ μεγάλης παρασκευῆς ἐπιθόητο τὴ αὐτῷ. Καὶ ἄλλως οὐχ ἥκιστα φροντίδα ἐτίθετο, εἰς ἔσχατον γῆρας ἐληλακῶς καὶ ἡδὴ ἐκλελυμένος ταῖς ὀρμαῖς τοῦ πολέμου, ὥστε ἐρῶσθαι τὰ εἰρηναῖα, καὶ ὡσπερ ἀμέλει πατρῶν κτῆμα τοῖς γε αὐτοῦ παισὶ ἀσάλευτά τε καὶ ἀτρωτα καταλιπεῖν. Σεβόχθην μὲν οὖν Ἰουστίνος φοιτήσαντα ἐς τὸν βασιλέα οὐ τι μάλα προσίετο, ἐπεὶ καὶ ἄλλως, ἡνίκα εἰσῆλθε κατὰ δὴ τὸ εἰωθὸς τὸν αὐτοκράτορα προσκυνήσων, χαμαὶ ῥίψαντος ἑαυτὸν, οὕτω ξυμβάν, ὁ πῖλος δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κατὰ τὸ νενομισμένον Πέρσαις ἐπέκειτο, ἐς τοῦδαφος ἔπεσε. Τοῦτω αἰσίῳ τινὶ συμβόλῳ χρῆσάμενοι οἱ ἐν τέλει καὶ ὁ δῆμος ταῖς κολακαίαις τὸν βασιλέα ἐπέτρωσαν, ὡς ὅσον οὕτω ὑποπεσεῖται αὐτῷ ἢ Περσίς. Τῷ τοι ἄρα Ἰουστίνος ἐπηρμένος ἦν ταῖς ἐλπίσι καὶ μετεωρίζετο τῇ διανοίᾳ, τὰ κατὰ νοῦν ῥῆστα ἐκθήσασθαι οἰόμενος. Σεβόχθην δὴ οὖν ἀγγείλαντα ἐφ' οἷς παρεγένετο, ὁ βασιλεὺς περιεφρόνησέ γε αὐτὸν, καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποιεῖτο τὸν ἄνδρα. Ἐφη τοιγαροῦν ὡς αὐτὸν, ὡς ἡ φιλότης χρίμασι βεβαιουμένη οὐκ ἀγαθὴ· αἰσχρὰ γάρ καὶ ἀνδραποδώδης ὤνητή τε ἢ τοιαῦδε. Φιλίαν δὲ τὴν ἰσόρροπον τε καὶ οὐχὶ κερδαλέαν ὀρίζεσθαι, ἐν ἧ καὶ τὸ βέβαιον πέπηγε φύσει τινί. Πρὸς τοῖσδε ἀνεπυθάνετό γε πρὸς αὐτοῦ, μὴ τι καὶ περὶ τῆς κατὰ σφᾶς Ἀρμενίας βούλοιο· διαλέγεσθαι. Σεβόχθης δὴ οὖν ἀπεκρίνατο, ἀκροκῶσαι μὲν τὸν αὐτοῦ βασιλέα, ὡς ἀνὰ τὰ ἐκείνη βραχεῖά τις ἐγένετο ταραχῇ,

στεῖλαι δὲ ὅμως τινὰ τὸν δυνάμενον ἐν κόσμῳ θέσθαι τὰ γεγενημένα καὶ τὸν θόρυβον καταπαύουσιν. Ἰουστίνος δὲ Περσαρμενίου προφανέστατα ἔφη εἰσδέξασθαι Περσῶν ἀποχωρήσαντας, καὶ οὐ περιόψεσθαι σφᾶς ἀδικομένους, οἳ δὴ ὁμογνώμονας τὰ εἰς θεόν. Σεβόχθης δὴ οὖν ἐν Πέρσαις ἀγγίλους [τε] ἄμα καὶ νομίζων τὰ περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως ἢ καθὰ νομίζουσι Χριστιανοὶ, ἐπιμελέστατά πως ἐδεῖτο τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου μὴ κινήσῃ τι τῶν ἐν κόσμῳ, ἐν ᾧ τε βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἀδῆλον πρᾶγμα καὶ οὔτε ἐπὶ ρητοῖς εἰωθότα χωρεῖν. Καὶ ὅτι δὴ, εἶγε οὕτω τύχοι, καὶ κρατούντων Ῥωμαίων, ἐς τούναντίον αὐτοῖς περισταῖη τὰ τῆς νίκης. Ἐσιόντες γὰρ ἐς τὴν Περσῶν καὶ ἐπὶ μικρότατον (μακρότατον conj. Nieb.) ὀδοιπορίας ἐλαύνοντες εὐρήσουσιν ἅπαντάς γε δὴ που περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως, ἢ περ αὐτὸν, ἐσπουδακότας· ὡς, εἶγε ἔλονται τοὺς τοιοῦσδε ἀποκτινύναι, οὐδὲν ἤττον αὐτοὶ πάλιν ἡττηθήσονται. Οὐ δῆτα οὖν χρεῶν κατὰ Χριστιανῶν τοὺς δημοδοξοὺς θήγειν τὰ ξίφη. Ἀλλὰ γὰρ τοῖς οὕτω λίαν ὀμαλοῖς τε καὶ ἐπιεικέσι λόγοις Ἰουστίνος οὐκ ἔπειτο χρῆναι ἔσσεσθαι πειθῆνιος. Ἐφη δὲ, ὡς, εἶγε παραθείη δάκτυλον ἔνα, κινήθησεται, καὶ ὡς ἐς τὴν Περσῶν ἐλάσοι· θαρρῶν τε, ὡς, εἰ πρὸς πόλεμον δρμήσοι, καθελεῖ τε Χοσρόην καὶ αὐτὸς βασιλέα χειροτονήσοι Πέρσαις. Οὕτω τοίνυν ὑπερόρια εἰπὼν ἀπέπεμψε Σεβόχθην.

« Post hunc locum sequuntur in vulg. duo ex Simocatta petita, et lemma ex τῆς β' βίβλου, quod ad eundem pertinet. » ΝΙΕΒΗΝ.

petebat. Nam quum initio Chosroes suspicaretur, Romanorum imperatorem a conditionibus pacis recedentem ad bellum ferri, valde perturbatus fuerat. Verebatur enim, ne ex improviseo imperator cum magno apparatu se bello aggrediretur. Et omnino illi maxime curæ erat, quum jam ad extremam senectutem pervenisset, et bellorum consilia omisisset, pacem inviolatam servare, et nullis bellis inturbatam et impeditam regni paterni possessionem liberis suis relinquere. Imperator autem Sebochthen ad se venientem non magni faciebat, præsertim quum accidisset, simulatque ingressus est ad imperatorem, ut moris erat, venerans, et ad pedes ejus humi procubuit, ut pileus, quem in capite, ut Persarum leges ferunt, gestabat, in terram caderet. Hoc omine principes viri et cetera turba, tanquam divinitus immisso, usi et fæda adulatione imperatorem extollere, et dicere, fore ut Persis brevi ei submitteretur. Hac cogitatione mente elatus Justinus in spem adducebatur, omnia, quæ animo volvebat, ad optatum exitum perventura. Itaque quum Sebochthes ea, quorum causa venerat, renuntiaret, imperator eum contempsit et nullo numero habuit, dixitque amicitiam pecuniis contractam haud probari. Turpem enim et servilem esse, quippe quæ pretio emptæ esset. Amicitiam autem, cujus ratio constans et natura bene fundata esset, æqualem, non quæstu comparatam definiri. Deinde ex ipso quæsivit, numquid vellet de his, quæ in Armenia, quæ eorum juris erat, contingerant, disserere.

Et ille quidem regem suum accepisse respondit, exortum quendam in illa provincia tumultum, levem et exiguum; ad eum sedandum misisse qui comprimeret et res pristino statui restitueret. Justinus vero palam dixit, se Persarmenios, qui a Persis defecissent, in fidem tutelamque suam recepisse, neque si quis eos injuria afficeret, neglecturum, quippe qui eadem, quæ ipse, de religione sentirent. Sebochthes autem, qui apud Persas prudentia excellebat, quum eandem, quam Christiani, de religione opinionem haberet, etiam atque etiam vehementer Justinum orabat, ne ea, quæ se bene haberent, moveret, et ut animum induceret, bellum esse rem valde incertam neque certis legibus fluere. Quodsi forte fortuna contingeret, ut Romani victoria potirentur, ipsam victoriam fortasse in contrarium casuram. Etenim qui Persarum regionem vel longissimo itinere cognoverint, eos compertum habere, omnes non alio ritu religionem, quam ipse colat, colere et amplecti. Hos si occidere susceperint, nihilominus postea ipsis inferiores fore. Proinde injuste eos contra homines eadem cum Christianis religione utentes enses esse stricturos. His tam æquis et lenibus sermonibus Justinus minime sibi acquiescendum existimavit, sed dixit, etiamsi unum digitum apponeret, se expeditionem suscepturum et Persidem invasurum. Confidere se, si in bellum eruperit, Chosroem de medio sublatum, et regem Persis daturum. Ad hunc modum insolenter locutus, Sebochthen missum fecit.

36 a.

Suidas : Οὐ μέλον αὐτῷ· οὐ φροντιστέον. Μένανδρος· « Ταύτη τοι καὶ τῆς Νισίβιος πολιορκίας οὐ μέλον αὐτῷ. » De Nisibi a Marciano, qui an. 574 dux Orientis constitutus est, obsessa, v. Theophan. Byz. ap. Phot. et Eugr. V, 8.

37. (575. Justini an. 11.)

Exc. De leg. gent. p. 118. 119 : « Ὅτι ἐπεὶ Ἰουστίνος τὰς φρένας παρεκόπη καὶ Τιβέριον ἀνεδείξατο διοικεῖν τῆς πολιτείας τὰ πράγματα, ἐν ἀπόρῳ ἦσαν αὐτὸς τε Τιβέριος καὶ ἡ βασιλεὺς Σοφία ὅπως διάθοιντο τὰ τῶν πολέμων. Ἀλλὰ γὰρ ἔλυσε τὸ ἄπορον σφῶν βασιλεὺς ὁ Περσῶν ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα στείλας Ἰάκωβον, δεῖ τὰ Περσικὰ ῥήματα τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ διασαφηνίζεῖν ἥπιστατο. Συνοήσας γὰρ ὡς εἰς ἔσχατον νῦν ἐλπίδος οἱ Ῥωμαῖοι κατολισθήσαντες ἠδίστον μὲν ἂν ἔχιοιεν ἐπὶ ταῖς οἰαισῶν ξυνηθῆκαι διαλύσαι τὸν πόλεμον, οὐ μὴν θαρρήσειαν πρὸς βίαιαν τινὰ στείλαι διὰ τὸ οὐκ εὐπρόσωπον εἶναι τὸν ἀρξάμενον πολέμου ἀπάρξασθαι καὶ ἰκετείας· προτερήσας οὖν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὴν αἰσχύνην προανείλε, καὶ τῷ κατεπετῆστοι τῆς γνώμης αὐτῶν ἐπένοησε πρόφασιν, ὡς ἂν ἔλθοιεν εἰς λόγους αἰτησόμενοι μεθ' ἰκετηρίας εἰρήνην. Στέλλει τοίνυν Ἰάκωβον, ἄμεινόν πως βουλευσάμενος, ὡς οὐ πώποτε ἂν εὐκλεέστερον Πέρσαι τὸν πρὸς Ῥωμαίους κατάθοιντο πόλεμον· τὸσαῦτα γὰρ ἐνδύσειν Ῥωμαίους, ὅσα ἂν ἐβελήσωσι Πέρσαι αὐτοί. Ἡ δὲ σταλεῖσα πρὸς αὐτοῦ ὡς Ἰουστίνου ἐπιστολὴ οὔτε τῆς ἡλικίας ἦν τοῦ Περσῶν βασιλέως, μερικιῶδης οὕσα παντοίως, οὔτε δὲ ἄλλου τινὸς οἴμαι ἐμφο-

36 a.

Hac de causa quum Nisibis urbis obsidio ipsi curæ non esset.

37.

Quum Justinus mentis imbecillitate laboraret et Tiberium reipublicæ administrandæ præfecisset, Tiberius et regina incerti erant, quid de rebus bellicis statuerent; sed dubitationem exemit Persarum rex, qui Jacobum legatum ad Romanorum imperatorem misit. Is Persica verba Græce exprimere noverat. Nam Persarum rex, Romanorum res in ultimum discrimen adductas esse ratus, et nihil jucundius et opportunius illis contingere posse, quam quibusvis conditionibus bellum pace finire, cujus rei gratia tamen eos puderet legationem mittere, quod indecorum existimarent, eum qui bellum suscepisset, initium supplicandi facere, hunc pudorem præveniendū sustulit. Et quoniam consernati animo erant, rationem et occasionem excogitavit, ut per speciem colloquii pacem supplices orarent. Itaque mittit Jacobum, Persas nunquam gloriosius bellum contra Romanos deponere posse existimans, quia Romani omnia, quæ Persæ voluerint, essent concessuri. Atque hæc missa per Jacobum ad Justinum epistola neque ætati regis Persarum accommodata erat (nam puerilem in modum con-

νεστάτου. Ἐτερον γὰρ τὸν ὄντιναοῦν ἀπαυθαδίζεσθαι οὐκ ἀπὸ τρόπου ἦν· ἐκεῖνον μέντοι οὐ βρηνθῆσθαι ἴσως ἐχρῆν, οὐδὲ ὑφαγόραν τινὰ εἶναι καὶ ἀπειρόκαλον. Ἡ γὰρ ἐπιστολὴ ὑβρεῶς τε μεστὴ καὶ ὀνειδισμοῦ καὶ μεμεθυμένων ῥημάτων ὑπῆρχε. Καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ ὑπερφηρῆσαι τε ἦν καὶ ἀλαζονείας πλήρης· εἰσάγεται δ' οὖν Ἰάκωβος, οὐ μὴν ὡς Ἰουστίνου, ἄτε νοσῶδη τυγχάνοντα, ἀλλὰ γὰρ ὡς τὴν βασιλίδαν, ἐπεὶ αὐτὴ ἐν Τιβερίῳ ἅπαντα ἔπραττεν. Ἀναλεξαμένη τοίνυν τὰ γράμματα ἐπηγγείλατο καὶ αὐτὴ στέλλειν τὸν πρὸς βουσίμενον ὡς βασιλέαν Περσῶν καὶ ἀμφὶ τῶν ὀπωσοῦν κεκινημένον διαλεχθῆσόμενον. Στέλλεται δ' οὖν Ζαχαρίας, ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος ἰατροῖς, ἐπιφερόμενος γράμμα ἐκ τῆς βασιλίδος.

(38. an. 575.)

ΕΚ ΤΟΥ Γ' ΛΟΓΟΥ.

Exc. De leg. Rom. p. 157 : « Ὅτι ἡ βασιλεὺς Σοφία Ἰουστίνου [Ζαχαρίαν] πρὸς βῦνον στέλλει ὡς τῶν Περσῶν βασιλέαν Χοσρόην, ἐν τοῖς βασιλείοις ἰατροῖς καταταττόμενον. Καὶ οὗτος μὲν αὐτοῦ ἀφικόμενος, τεσσαροκονταπέντε χιλιάδας χρυσοῦ νομισμάτων παρασχόν, τίθειαι τὰς ξυνηθῆκαι ἀνα τὴν ἐῶν ἐναυσιαίας, ὡς ἂν ἔσοιτο ἐκεχειρία. Ἐν τοσοῦτῳ γὰρ ἔφρασκε σταλήσασθαι πρὸς τῆς βασιλίδος μέγιστον πρὸς βουσίμενον τὸν τελειωτέρῳ πως περὶ ἀπάντων διαλεχθῆσόμενον, ἔτι μὴν καὶ τὸν πόλεμον διαλύσοντα, τυχόν ἐν μέσῳ καὶ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως μεταβαλόντος εἰς τὸ ἔρωμένον. Οὕτω μὲν τὰς ἐπ' ἐνιαυτὸν ποιησάμενος σπονδὰς περὶ τῆς κατὰ τὴν ἐῶν Ῥωμαίων ἐπικρατείας, οὐ μὴν καὶ περὶ τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ, καταθέμενος δῆπουθεν αὐτοῦ καὶ

scripta erat), neque alterius opinor viri prudentia præditi fuit. Alium enim quempiam insolentem esse, non alienum fuisset, sed illum minime superbiere aut audacius loqui decebat. Epistola illa contumeliæ et probris et verborum insolentium plena fuit. Itaque etiamsi epistola arrogantiae et contemptus plena esset, tamen introductus est Jacobus, non quidem ad Justinum, qui gravi morbo afflictus erat, sed ad reginam, quæ omnia imperii negotia cum Tiberio curabat. Lecta epistola, regina respondit, se quoque missuram legatum ad regem Persarum, qui de omnibus, de quibus inter ipsos controversia mota erat, ageret. Itaque mittitur Zacharias, inter imperatoris medicos adscriptus, qui talit literas reginæ.

38.

E LIBRO SEXTO.

Imperatrix Sophia (Zachariam) Justinus legatum misit ad Chosroem, Persarum regem, ex medicis imperatoris. Is ubi ad Persas accessit, quadraginta quinque millia aureorum dedit et inducias annuas per Orientem fecit, tantisper, ut dicebat, dum ab imperatrice maximus legatus mitteretur, qui de omnibus rebus accuratius ageret et bello finem imponeret, si forte etiam interea accideret, ut Justinus convalesceret. Itaque in Oriente, qua Romanis parebat, ex-

μόνου ἕνεκα μέ' χιλιάδας χρυσῶν νομισμάτων, ἐπανήκεν. Ἐμπεδωθέντων δὲ ἄρα τῶν τοιούτων, Εὐσέβιος δ' στρατηγὸς εἰς Βυζάντιον μεταστέλλεται.

39. (576. Justini an. 12.)

Ibidem p. 157 : "Οτι δὴ στέλλεται κατὰ τὴν Περσῶν χώραν πρεσβευτῆς Τραϊανός, ἐν τοῖς βασιλείοις πατράσι τελῶν καὶ τὴν λεγομένην τοῦ Κοιαιστορος διέπων ἀρχὴν, ἣν οἶμαι ἐκ τοῦ ἀναζητεῖν ὧδε λελέχθαι Ῥωμαίοις. Ξυναπεστάλη δὲ καὶ Ζαχαρίας, οὗ ἕναγχος ἐμνήσθη, ἐφ' ᾧ, εἰ μὲν οἴοιτ' ἔσονται, ἅμα ἐμπεδῶσι κατὰ τὴν τε ἑώραν καὶ τὴν Ἀρμενίαν ἐντὸς τριῶν ἑνιαυτῶν ἐκεχειρίαν. Ἐν τοσοῦτῳ ξυνέλθοιεν εἰς ἑκάτερὰς πολιτείας ἐν τοῖς ὄριοις, οἱ διαλύσουσι τὰ ἀμφίβολα, βουλευσαιντό τε καὶ τρόπῳ τῷ καταθήσουσι τὰ ὄπλα εἰς τέλος· εἰ δέ γε μὴ οὕτω προχωροῖη, τοῖς γοῦν πρὸς ἥλιον οἰκοῦσιν τὴν τοιάδε ἐκεχειρίαν παντὶ τρόπῳ ποιήσασθαι. Παραγεγόμενοι τοίνυν οἱ πρέσβεις πρὸς βασιλέα Περσῶν, εἰς ἐκκλησίαν τε καταστάντες, ἐλεξάτην τοιάδε. (Ζῆτει ἐν τῷ Περὶ δημογοριῶν.) — Πολλῶν δὲ κεκινημένων λόγων, καὶ τῶν μὲν Περσῶν μακροτέραν ποιῆσθαι τὴν εἰρήνην ἱεμένων, ἄχρι δὲ πέντε ἑνιαυτῶν βεβαιῶν τὴν ἐκεχειρίαν, τῶν δὲ Ῥωμαίων τριετηρίδας εἶναι βουλομένων τὰς σπονδάς, τέλος οὐκ ἴσχυσαν οἱ πρέσβεις, καθὰ ἐπετέτραπτο, σφᾶς ποιήσασθαι τὰς συνθήκας· ἐπὶ [δὲ] πέντε ἑνιαυτοῦς εἶναι ἐρρωμένως συνήρουν ἀμφοτέρᾳ πολιτεία, κατὰ δὴ τὴν ἑω μόνον, τριάκοντά τε χιλιάδας νομισμάτων χρυσῶν κατατιθέναι Ῥωμαίους ἕτεῖ ἑκάστῳ. Ξυνήρουν δὲ τὰ τοιάδε, εἰ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων ἐπιψηφίσαιτο.

40.

Ibid. p. 157. 158 : "Οτι ἐπειδὴ Τιβερίῳ ἤδη τὰ τῆς πολιτείας περιεκέχυτο πράγματα, Τραϊανός τε καὶ Ζαχαρίας τὰ πρέσβει ὡς αὐτὸν ἐγεγράφεισαν μὴ βούλεσθαι Πέρσας ἄχρι τριῶν ἐτῶν ποιήσασθαι τὰς συνθήκας, πενταετηρίδας δὲ εἶναι μάλλον. Καὶ οὐκ ἐπινεύσας (οὐ γὰρ αὐτὸν ἤρεσκε μακροτέραν ποιῆσθαι τὴν ἐκεχειρίαν) ἐσήμαιεν ὡς αὐτοὺς μάλιστα μὲν ἄχρι δύο ἑνιαυτῶν τὰς τοιάσδε βεβαιῶσαι σπονδάς· εἰ δέ γε ἀδύνατα ἔχοιεν, περαιτέρω μὴ ἀνέζεσθαι ἢ τριετίας. Σταλείσης δὴ οὖν (ὡς) τοῖς πρέσβεσι τῆς τοιάσδε ἐπιστολῆς, καὶ δὴ ἀναλεξαμένων ὅ τι ἐδήλου τὸ γράμμα, Μεβόδου ἐπὶ τούτῳ ἀφικομένου ἐν τοῖς ἀμφὶ τὸ Δάρας ὄριοις, αἰσθανομένου τε ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Τραϊανοῦ καὶ Ζαχαρίου δοκιμασθείσας σπονδαῖς οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφήσι τὸν Ταχόδρω κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Καὶ ὅς ἀθρόον ἐπιδραμῶν ἐνέπρησε τὰ ὅσα πλησιόχωρα τοῦ Δάρας, ἕως ἐπέστη Μεβόδης δέξασθαι τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν χρυσῶν νομισμάτων ἂν ἔτος τῆς τριετηρίδος ἕνεκα εἰρήνης, ἐφ' ᾧ ἐν τοσοῦτῳ τοὺς ἀρχοντας ἑκατέρως πολιτείας εἰς ἐν ξυνιόντας βουλευσασθαι ὅπως δὴ τὰ ὄπλα καθαρέσθαι τελέως. Προνοία δὲ δὴ τινι στοχαζόμενος τοῦ συνοίσοντος, τὰ τοιάδε ἐπέτελε ὁ Καῖσαρ· ἠπίστατο γὰρ, ὡς ἄχρι ἑνιαυτῶν τριῶν ἀποχωρῶσα αὐτῷ ἔσται ἡ παρασκευὴ Πέρσας τε ἀξιόμαχος ἀναφανήσεται. Ξυνησθάνοντο δὲ καὶ Πέρσαι τῆς τοιάσδε προμηθείας τοῦ Καίσαρος, ὡς οὐδενὸς ἑτέρου ἕνεκα γίνεται αὐτῷ ἀναβολῆ ἢ προορωμένῳ τοῦ μέλλοντος, ὅπως εἰς τὸ δέον αὐτῷ προπαρασκευασθῆσιντο αἱ δυνάμεις. Κατερόνουν δὲ

cepta tamen Armenia, per annum ut ab armis cessaretur, est statutum. Quum igitur hujus rei tantummodo consequendæ gratia quadraginta quinque aureorum millia numerasset, rediit. Et his transactis Eusebium dux Byzantium accessit.

39.

Mittitur deinde in Persarum regionem legatus Trajanus, inter patricios ascriptus, qui quæstoris magistratu fungebatur, quem a quærendo a Romanis sic dictum esse puto. Missus est una quoque Zacharias, cujus antea meminimus, ut, si possent, trium annorum inducias per Orientem et Armeniam facerent, tantisper dum alii ex utroque regno in finibus convenirent, qui controversias dirimerent et consilium haberent, qua ratione in perpetuum arma deponerent : si hoc minime succederet, induciæ saltem tanti temporis pro his, qui ad Orientem incolunt, omni ratione obtinerent. Legati ubi ad regem Persarum accesserunt, in concionem vocati hæc dixerunt. (*Quære in Exc. De concionibus.*) — Multis ultro citroque motis sermonibus Persæ in quinquennium inducias, Romani per triennium tantum valere volebant. Postremo legati Romanorum, sicut ipsis mandatum erat, in eo non persisterunt, ut trium annorum induciæ fierent ; sed in quinquennium inducias esse placuit utrique civitati tantummodo per Orientem, ob quas quotannis Romani triginta millia aureorum penderent ; que

paeta tamen non alia conditione, nisi ea imperator suffragio suo comprobasset, rata forent.

40.

Ut Tiberius negotiorum administrationem jam suscepserat, Trajanus et Zacharias legati ad eum rescripserunt, Persas nolle ad tres annos, sed ad quinque inducias pacisci. Quæ quum non approbasset (nec enim ei in tam longum tempus inducias facere placebat), mandavit ut in duos annos paciscerentur ; sin id non obtinere possent, nihil ad tres annos adjicerent. Missa est igitur hæc ad legatos epistola, et quum ea, quæ continebat, legissent, Mebodes, qui ad responsum accipiendum ad fines Daras venerat, satis intellexit, Romanos inducias, quas Trajanus et Zacharias fecerant, non approbare. Itaque Tachosdronem immisit, qui terras ditionis Romanorum subito invasit, et propinqua loca Daras igne vastavit. Sed fide Mebodi data, illi numeratum iri quotannis per tres annos triginta millia aureorum pro induciis, statutum est, ut interea principes viri utriusque regni in unum convenirent, et aliqua ratione firmam pacem constituerent. Id utile suis rationibus fore Cæsar existimabat, et providentia quadam faciebat : confidebat enim, se intra tres annos idoneas copias coacturum, quibus se satis munitum et instructum ad Persis resistendum ostenderet, ut etiam ex æquo cum eis pugnare posset. Præseneserant et Persæ hanc imperatoris providentiam,

ὅμως τῶν Ῥωμαίων, ἅτε ἀναμαχήσασθαι οὐ δυναμέ-
νιον, εἰ καὶ πλείων αὐτοῖς ἐνδοθεῖη χρόνος. Ἐπεὶ οὖν
ἀνακωχῆ ἐγεγονέει ἀνὰ τὴν ἔω, μετενήνεκτο δὲ ἅπας
ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ὁ θόρυβος, ἄλλου ἄλλα αὐτῆς δια-
κληρωσαμένου, ἧρος ἀρχομένου συνέστη πόλεμος.

Ex hoc loco quaedam excerptis Suidas, non
nominato auctore, v. Δοκιμάσας : α Μαθῶν ὡς
ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσας σπονδαῖς οὐ
στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Τανχυσοδῶν κατὰ
τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. »

41.

Ibidem pag. 158—160 : "Οτι ο Τιβέριος ο Καῖσαρ
στέλλει Θεόδωρον τὸν Βάχχου πρεσβευσόμενον ὡς βα-
σιλέα Περσῶν, τῷ δοκεῖν μὲν ἠμολογήσονται χάριτας
ἀνθ' ὧν τὸν μέγιστον Ῥωμαίων πρεσβευτὴν ἐς τὰ μά-
λιστα ἐτίμησε Τραϊανόν, ἠνίκα ἐναγῶς γε δήπου τὴν
δι' αὐτοῦ ἐδέξατο πρεσβείαν, ἐκπαλαι τὸ τοιούδε νομι-
σθέν ὡς ἀμφοτέρας πολιτείας, ὥστε μετὰ τοὺς μεγάλους
πρέσβεις στέλλεσθαι ἐτέρους ἡσσοντας τῆς τῶν μέγιστων
πρέσβειων ἀποδοχῆς τε ἕκατι καὶ φιλοφροσύνης. Ἄμα
δὲ ἐνετείατό οἱ διαλεχθῆναι, ὡς ἐτοιμώτατα ἔχοι, κατὰ
τὸ ἤδη ἐμπεδωθὲν, ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς ἔω στείλαι τοὺς
Ῥωμαίων ἀρχοντας γνωματεύοντας ζῆν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ
ἐκπεμφθησομένοις ἡγεμόσι Περσῶν ἀμφὶ τῆς εἰρήνης
καὶ τὰ ἀμφίβολα διευκρινήσοντας. Θεόδωρον μὲν αὐτοῦ
ἀφικόμενον, βασιλεὺς ὁ Περσῶν καταλείπει ἐν τῷ
Δάρας τῇ πόλει τοὺς τε τὸν ἄνδρα ἄξοντας, ἐγκλευσά-
μενος, ἔνθα ἂν μάθοιεν τὸν βασιλέα εἶναι, ἐπικατα-
λαβεῖν, ὡς ἂν μὴ τὰ εἰθισμένα ἐπὶ πρεσβευτῇ πράσσω

ἀναβολῇ χρῆσιτό τι. Ἄμα γὰρ ἠβούλετο καὶ πολε-
μοῖς ὀμιλεῖν καὶ δέχεσθαι τὴν πρεσβείαν· ταύτῃ γὰρ
ἐκφοβήσεν ὤφειτο ἐς τὰ μάλιστα Ῥωμαίους. Τῷ τοι ἄρα
τὴν ὀδοιπορίαν διανύσας διὰ τοῦ λεγομένου Ἀρρεστῶν
κλίματος καὶ τοῦ Μαρεπτικῶν ἀφίκετο ἐν Περσαρμε-
νία, οὐκ οἰομένων τῶν Ῥωμαίων οὕτω γε δήπου θάπτον
ἤξειν αὐτόν. Εἰωθότων γὰρ τῶν Περσῶν ἐν τοῖς ἔμ-
προσθεν χρόνοις ἀμφὶ τὸ πέρασ τοῦ τὴν ἐπωνυμίαν
Αὐγούστου κληρωσαμένου μηνὸς ἀναφαίνεσθαι κατὰ
δὴ τῆς Περσῶν Ἀρμενίας καὶ τηλικαῦτα τὸν πόλεμον
συγκροτεῖν, προτερήσας αὐτὸς εἰσῆρρησεν αὐτόθι. Ξυν-
νήχθη τοιγαροῦν ἅπασι προκατελιημμένους καὶ ἐφ-
υστερήσαντας τοὺς Ῥωμαίους δι' ὄλου τοῦ ἐτους οὐδὲν
δτιοῦν σφᾶς διαπράξασθαι ἐν καιρῷ. Οὔτε γὰρ τὸ
στράτευμα ζυηθήροιστο τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλ' οἱ μὲν
περὶ Κοῦρσον καὶ Θεόδωρον τοὺς στρατιώτας (στρατη-
γούς Β.), ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀπήγγελο, ὡς νημεσᾶ τε καὶ
ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι δὴ ἐσβαλόντες ἐν Ἀλβανίᾳ
μὴ ἀνέστησαν ἅπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλθανοὺς,
ἀλλ' ὅτι δμηροῖς πεποιθότες ἐξεχώρησαν κατεγνωκότες
τε ἐξ αὐτῆς τῆς πείρας, τῷ ἀφηνιάσῃ αὐτίκα ἀπὸ
Ῥωμαίων τὸν Σαβεῖρα, ὡς οὐ κατὰ τὸ δέον ἐπεπρά-
χσαν, παρῶπθη τε ὑπὸ σφῶν τὸ συνοῖσον, ὥσπερ
ἀμέλει ἐκ μεταμελείας αἰθῆς ἐλάσαντες ἐν Ἀλβανίᾳ *
(πρεσβείας) ἤγον τοὺς Σαβείρους τε καὶ Ἀλθανοὺς,
πανοικίᾳ σφᾶς μετοικίζοντες ἐς τὰ τῆδε τοῦ Κύρου
ποταμοῦ, ὡς λοιπὸν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ διαιτᾶσθαι χώρα.
Ἐτι οὖν Θεόδωρός τε καὶ Κοῦρσος ἐν τούτοις ἐνησχ-
λημένοι ἐτύγχανον. Ἐῖτα ἐγκαλεσαμένου τοῦ Καῖσαρος
Ἰουστινιανὸν τὸν τῆς ἔω στρατηγὸν μεταφοιτῆσαι καὶ

quod nulla alia ratione tantopere de hac dilatione impe-
tranda laboraret, quam ut per id temporis spatium idoneas
copias præpararet. Contemnebant tamen Persæ Romanos,
tanquam qui adversum se in acie stare et pugnando pares
esse non possent, etiamsi longius tempus iis indulssissent.
Quamobrem postquam belli cessatio ad tempus rata per
Orientem fuit, omnis motus in Armeniam est translatus, et
quum alius aliud munus in illa regione obiret, ineunte vere
bellum est extortum.

41.

Tiberius Theodorum, Bacchi filium, legatum ad regem
Persarum mittit, specie quidem gratias agendi causa, quod
Trajanum, nobilissimum Romanorum legatum, summo
honore affectisset, quum paulo ante legationem ejus accep-
sisset. Jam diu enim in more erat apud utrumque princi-
pem, post magnos legatos mittere alios minores, qui gra-
tiam agerent ob priores legatos benigne receptos, et ami-
citiâ testificarentur. Huic autem simul præceperat, ut
regi exponeret, se esse paratum (jam enim id convenerat)
mittere in fines utriusque ditionis viros nobiles, qui de pace
cum his, quos ipse eo ad id mitteret, agerent et contro-
versias dirimerent. Quum Theodorus ad Daras accessisset,
Persarum rex ibi reliquerat qui eum eo deducerent, ubi
regem commorari comperissent, ne, ulla re, quæ legato
præstari solebat, ommissa, moram illi faceret. Volebat enim
simul bellum gerere et legationem excipere : sic enim se

Romanis terrorem injecturum esse sperabat. Qua de causa
quum iter per regionem, quæ Arrestorum et Marepticorum
dicitur, fecisset, in Persarmeniam pervenit, inopinantibus
Romanis, qui tam cito eo illum perventurum nunquam
credidissent. Solebant enim Persæ antea circa finem mensis
qui Latinis vocatur Augustus, in Persarmenia apparere, et
inde ad bellum accingi : nunc autem Chosroes prius illic
accessit. Accidit autem ut Romani semel præventi, quum
tardius rebus suis prospexissent, nihil toto illius anni spatio
feliciter et opportune gererent. Nec enim exercitus Roma-
norum collectus erat; sed militibus, qui sub Curso et Theo-
doro merebant, nuntiatum erat, imperatorem iratum esse
propterea quod in Albaniam irruentes, Sabiros et Albanos
non penitus sustulissent et exterminassent, sed obsidibus
confisi discessissent : quod quam imprudenter fecerint,
ipso ex eventu cognitum habere : etenim confestim Sabi-
ri a Romanis defecerant. Itaque rebus tam male gestis,
penitentia commoti, rursus in Albaniam impetum fecerunt,
et legationibus Sabiros et Albanos suis sedibus excitos citra
ripas Cyri amnis collocarunt, ut in posterum in Romano-
rum ditionis regionibus habitarent. Quibus rebus peragendis
dum Cursor et Theodorus adhuc occupantur, Cæsar Justini-
anum, Orientis ducem, proficisci et in Armenia bello
gerendo præesse jussit. Nihilominus neque Justinianus venit,
quia hoc illi serius Cæsar significarat, neque rei in tempore
gerendæ opportunitate usus fuerat. Ad hæc auri distributio,

ἐν Ἀρμενίᾳ γενέσθαι αὐτὸν ἠγγεσόμενον τοῦ πολέμου, οὐδὲν ἤττον καὶ Ἰουστινιανὸς οὕτω παρῆν, τῇ σημήναι τοῦτο αὐτῶ τὸν Καίσαρα ὄψε καὶ οὐκ ἐν καιρῷ τοῖς πράγμασι χρῆσασθαι, πρὸς γε καὶ τῆς συνήθους διακρίσεως τοῦ χρυσοῦ τοῖς ἐφόις καταλόγοις γεγεννημένης οὐκ ἐπικαίρως, ἀλλὰ δῆτ' ἀφυστερησάσης. Ἐπ' ἀδείας οὖν οὕτω πως καὶ ἀκονιτὶ ἐλάσαντος ἐν Περσαρμενίᾳ Χοσρόου, μηδενὸς οἱ ἀντικαθισταμένου, οἱ μὲν δασμοφόροι τῆς ἤττονος Ἀρμενίας οὕτε ἐχρήσαντο φυγῇ, ἐκλειποότες τοὺς ἀγροὺς οἴγε, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ ὅσα ἐπιτήδεια ξυνεκόμιζον τῶν στρατῶ. Προβαίνοντι δὲ Χοσρόῃ ἀνάτ' ἀπὸ τῆς ἐν τῷ κλίματι Μακραθανδῶν καὶ Ταρνανῶν ἤκιστα ἔμεινον, ὡς μηδένα πάμπαν, μήτε ἀνθρωπον μήτε μὴν υποζύγιόν τι ὀφθῆναι. Ἄτε γὰρ πολεμίου βασιλείως ἐπελθόντος ἀπέδρασε πᾶν τὸ γενηποῦν, καὶ πάντῃ τὰ ἐκεῖνη ἐχέρειεν ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ γηράσαι βουλόμενον (ἀγοράσαι βουλομένον?), μὴδὲν τι τῶν πάντων ζῶων [ἦν] ἐντυχεῖν. Ἐν τούτῳ καὶ Θεόδωρος ὁ Βάχχου ἐφοίτησεν ὡς αὐτὸν, ἐδέξατό τε τὸν ἄνδρα καὶ ξυνομίλιός οἱ ἐγένετο ἡμερώτατά πως, τὸν μὲν Καίσαρα δι' εὐφημίας ἄγων, φάσκων τε ἀσπάζεσθαι τὴν ὡς αὐτὸν εἰρήνην τε καὶ φιλοφροσύνην· μὴδὲ γὰρ γεγονέναι τῆς ἐχθρας (λύσεως conq. Nieb.) τῶν σπονδῶν αἴτιον· Ἰουστίνον [δὲ] τὸν βασιλέα ἐς τουάναντιον λέγων κακῶς. Εἶτα ἐς τὰ πρόσω ἤλαυνε διὰ τῆς καλουμένης Βαδιανῆς, ἐπομένου οἱ καὶ Θεοδώρου· ἐσβάλλει τε εἰς τὴν Ῥωμαίων Ἀρμενίαν κατὰ Θεοδοσιούπολιν, λήγοντος ἤδη τοῦ ἔαρος· ὥστε κατὰ ταῦτ' οὖν ξυνεχθῆναι τοὺς τε ἀγγελιαφόρους ἀφίκεσθαι ἐν Βυζαντίῳ

τοὺς δηλώσοντας, ὡς ἀπροσδόκητα ἐπέστη τῇ Ῥωμαίων Ἀρμενίᾳ βασιλεὺς ὁ Περσῶν καὶ ὅσον οὕτω προσενεχθήσεται Θεοδοσιούπολει, καὶ αὐτὸν ἐκεῖσε παρῆναι. Ἐπεὶ οὖν ἐγένετο αὐτοῦ, ἔστρατοπεδεύσατο ἐς τὸ Ἀραβησῶν ἐπικεκλημένον χωρίον, ἀμφὶ τὸ μεσημβρινὸν κλίμα τοῦ ἄστεος, τὸ δὲ δὴ Ῥωμαίων στρατεύμα, αὐτὸ γε δῆπου τὸ συναθροισθὲν, ὡς πρὸς ἄρκτον περὶ τὸ κλίμα τὸ καλούμενον* συναγόμενον, ἐς ὑπώρειάν τινα ὄρους. Ἄτάρ ὁ Χοσρόης αὐτοῦ περὶ Θεοδοσιούπολιν, ἐπ' ὄψεσι Θεοδώρου, ἐξέτατε τὰς ἵππικὰς δυνάμεις, ἐς λόχους τε καὶ φάλαγγας διακρίνων τε καὶ μετακοσμῶν. Καὶ αὐτὸς τὸν ἵππον διελαύνων ἐνδεικνύμενος ἦν, οἷα δὲ οὐκ ἐκ προνοίας τινός, ὡς ἔτι ἔρρωται αὐτῷ καὶ σφριγγᾶ τὸ σῶμα. Διανοεῖτο δὲ πως Θεοδοσιούπολιν ἐκπολιορῆσαι· ἔννοια γὰρ οἱ ἐσεφοίτησε μὴ οἶδόντε ἐσεσθαι ἂν ἄλλως τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν ἀνακτῆσασθαι καὶ Ἰβηρίαν, εἰ μὴ πῶ ὄχυρωτάτην ἐσότη Ῥωμαίων χειρώσειτο πόλιν, ἐκεῖσε τε καθεδούμενος ἀνασώσεται τὴν ἐς τοῦπίσω λοιπὸν ἐγκαταλελειμμένην Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν. Τοιγαροῦν ἀναμφιβόλως εἶχε Θεοδοσιούπολιν αἰρήσειν. Ὡστε ὑποφάνων τε καὶ ἀνιττόμενος, ὡς ἀλώσεται γὰρ αὐτῷ πάντως ἡ πόλις, ἤρετο Θεόδωρον ὁποία δὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀνάλωτος εἶναι δοκεῖ πόλις, τὸ Δάρας ἢ δῆτα ἢ Θεοδοσιούπολις; ὡς, εἶγε οὕτως ἀσφαλεστάτην, ἐδήλου δὲ τὸ Δάρας, ἐξείλε, πόσω μᾶλλον τὴν οὐχ οὕτως ἰσχυρὰν παραστήσειτο Θεοδοσιούπολιν. Θεόδωρος μὲν οὖν ἀπεκρίνατο ἐμφρονέστατά πως, ἀνάλωτον εἶναι ἐκεῖνην φήσας τὴν πόλιν τὴν ἔσαι φρουρουμένην ὑπὸ θεοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς

quod orientalibus exercitibus debebatur, non suo tempore, sed tardius facta fuerat. Itaque Chosroes Persarmeniam liber ab omni metu sine ulla difficultate occupavit, quum nemo inventus esset, qui illi resisteret. Neque minoris Armeniae incolae, qui Romanis vectigales erant, fugam ceperunt, neque agros dereliquerunt, sed commeatu exercitui subministrarunt. Sed quum Chosroes ulterius progrediretur, qui in regione Macraborum et Tarannorum habitabant, minime manebant, ut nemo mortalium, neque vero etiam ullum animal vecturae aptum in his locis conspiceretur. Quum enim rex hostiliter irrumperet, omnes agricolae auferunt et omnia late hominibus vacua erant, neque, etiamsi pretio emere vellet, nihil vivi reperire poterant. Interea Theodorus, Bacchi filius, venit ad eum; is hominem benigne excepit, et cum eo familiariter conversatus de Tiberio Caesare bene locutus est, seque cum illo et pacem et amicitiam cupere dixit: nec enim eum inimicitiarum, quae ex violato foedere ortae erant, auctorem esse; Justinum autem imperatorem sermonibus male habebat. Deinde ulterius per Vadianam progressus est, et eum sequebatur Theodorus. Vere jam exacto, Armeniam, quae Romanis parebat et Theodosiopolis proxima erat, invasit: quo factum est ut eodem tempore nuntii Byzantium pervenirent qui Persarum regem Armeniam, qua Romani dominabantur, ex improvise adortum, Theodosiopolin usque penetrasse nuntiarent; et ipse in his locis esset. Eo quum advenisset, e regione oppidi ad meridiem sita quae Arabessorum voca-

tur, castra posuit: Romanorum vero exercitus, quantum militum cogi potuit, septentrionali parte in regione* vocata, in radice ejusdem montis constitutus est. Ceterum Chosroes in conspectu Theodori equitatum in aciem eduxit, quem in turmas et phalanges divisit, et ipse, equo conscenso, quasi id inopinato et casu, non de industria faceret, quam valido adhuc et vigenti corpore esset, ostentabat. Sperabat autem, Theodosiopolin se aliquo modo expugnare posse: haec enim cogitatio illius animo occurrebat, se non alia ratione Persarmeniam et Iberiam posse sibi subjicere, quam si unam ex Romanis urbibus eamque munitissimam caperet, in qua belli sedem constituens, quod Persarmeniae et Iberiae post tergum esset, tueretur. Nec enim illi dubium erat se Theodosiopolin expugnaturum. Idque indicans et jactans, se illam omni modo capturum, Theodorum interrogavit, quae illi urbs expugnata difficilior videretur, Daras, an Theodosiopolis? Quibus verbis significare volebat, quum Daras, oppidum munitissimum, cepisset, quanto magis Theodosiopolin, quae non aequae munita erat, caperet. Theodorus autem valde prudenter respondit: eam demum urbem esse inexpugnabilem, quam deus in suam custodiam tutelamque in perpetuum ceperisset. At Persarum rex, priusquam Theodorum a se dimitteret, satis perspexit, urbem iis rebus omnibus, quae ad resistendum hostibus necessariae erant, egregie paratam esse. Quum autem multa interea contigissent, Theodorum Persarum rex Byzantium rediturum dimisit. Literis Caesar

ὁ Περσῶν, πρὶν ἢ Θεόδωρον πρὸς αὐτοῦ ἀφελθῆναι, ὡς ἐγένετο ἀρχοῦ Θεοδοσιουπόλεως, κατενόησε τὴν πόλιν. εὖ μάλα καὶ ὡς ἀληθῶς ἐς τὰ πολέμια παρεσκευασμένην. Καὶ τινων μεταξὺ γενομένων ἀφίησι βασιλεὺς ὁ Περσῶν Θεόδωρον ἐς Βυζάντιον ἐλευσόμενον, ἐν γράμμασι μὲν κατάδηλον ποιήσας τῷ Καίσαρι, ὡς ἴδεται καὶ αὐτὸς τῇ εἰρήνῃ, καὶ ὡς, εἰ πρὶν ἐκστρατεῦσι ἀφίκετο Θεόδωρος, οὐδὲ ἐξετάξατο ἂν αὐτὸς οὐδέ γε ἐκίνησε τὰς δυνάμεις. Νῦν δὲ ἀκλεῆς αὐτῷ εἶναι δοκεῖ ἐκστρατευσαμένου ἤδη διαλύσαι τὸ στρατεύμα· τοὺς γὰρ ἀνθρώπους ἢ τοῦ κερδαλέου γε ἔκατι ἢ δόξης ὀρεγομένους ἅπαντα πείσσει. Ἐπηγγέλλετο δὲ, ὡς ἀπονοστήσας ἐς τὰ οἰκεία ἐκπέμψοι τοὺς ἐπιτηδείους αὐτῷ ἄρχοντας ἐν τοῖς ὁρίσι τῆς ἕω, διαλεχθησομένους τε καὶ διαθήσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ἅμα τοῖς ἐκπεμφθησομένοις Ῥωμαίων ἡγεμόσιν. Ταῦτα μὲν οὖν ἐσήμηνε τῷ Καίσαρι. Ἐκλιπαροῦντος δὲ αὐτὸν Θεοδώρου ὥστε ἐπισχεῖν τὴν εἰσβολὴν, ἔδοξεν ἐπινεύειν, εἴ γε ἄχρι ἧ ἡμερῶν ἀγγελία φοιτήσοι ὡς αὐτὸν σταλεῖσα ἐκ τοῦ Καίσαρος τὰ δέοντα βουλευσαμένου. Ἐπειδὴ δὲ Θεόδωρον ἀφῆκεν, ὡς ἔγνω μῆτε ἐξ ἐφόδου τὴν Θεοδοσιούπολιν οἶόντε ἂν αὐτῷ ἐξελεῖν, μῆτε γε μὴν πολιορκίᾳ τε καὶ μηχανήμασιν ἔσσεσθαι οἱ ἐς τὸ λυσitelῆς ἀποπειραθῆναι τοῦ τείχους (ζυνελεύσεσθαι γὰρ ἐν τοσοῦτω τὰς Ῥωμαϊκὰς δυνάμεις), καὶ δὴ ἀφῆκε τὴν Θεοδοσιούπολιν.

42. (576; Justinian. 12.)

Exc. De leg. p. 119 : Ὅτι ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος οἱ τῶν Ῥωμαίων στρατηγοὶ εἰσβολὴν ἐς Ἀλβανίαν ποιησάμενοι, καὶ διμήρους λαβόντες Σαβείρων καὶ

ἄλλων ἐθνῶν, ἦκον ἐς Βυζάντιον. Ἀφικημένους δὲ ἐν Βυζαντίῳ τοὺς πρέσβεις τῶν ἐνδεδικωτῶν ἑαυτοὺς Ἀλανῶν τε καὶ Σαβείρων ὁ Καῖσαρ δέχεται ἐπιεικῶς καὶ πάνυ φιλανθρώπως· πυθόμενός τε παρ' αὐτῶν ὅποσα χρήματα αὐτοῖς ἐδίδου ὁ Περσῶν βασιλεὺς, δεδωκώς τε ἐξουσίαν σφίσι ἐς ὅσον ἠδούλοντο ἐξῆραι τῇ ψευδολογίᾳ τὸ χρῆμα καὶ τῷ κόμπῳ τᾶληθῆς ἐπικαλύψαι, « Διπλάσια τούτων ἔγωγε παρέξω, » ἔφη, « τοῖς τε ἐν τέλει ὑμῶν, πρὸς δὲ δὴ καὶ ὑμῖν αὐτοῖς. » Ἐπὶ τούτοις ἦσθησάν τε οἱ βάρβαροι, καὶ ἐδόκουν χάριν εἶδεναι τῷ κρείττονι ἄνθ' ὧν ὑπῆκον Ῥωμαίων ἐγένοντο. Ἠγγεγον δὲ, ὡς ὁ Ἀβείρ ἀπέστη οὐκ ἐς μακρὰν, ὀλίγα τε φροντίσας τῶν δημῶν Πέρσαις προσετέθη. Τοῖς μὲν οὖν πρέσβεσιν αὐθις ἐν συνουσίᾳ γενόμενος ὁ Καῖσαρ τὰ ὅσα ἀριόδια διελέχη, καὶ ἔφη τοὺς τε προσχωροῦντας αὐτῷ ἐκοντὶ μάλα εὐεργετήσσει, τοὺς δὲ γε οὐ βουλομένους καὶ ἄκοντας ἐξείν ὑπὸ τὴν αὐτοῦ χεῖρα βίᾳ καὶ δυνάμει.

43. (576.)

ΕΚ ΤΟΥ Η' ΛΟΓΟΥ (*).

Exc. De leg. Rom. p. 164—164 : Ὅτι περὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Τιβερίου Καίσαρος ἡγεμονίας, μικρῶν πρότερον ἢ τὰδε ζυνεχεθῆναι τὰ περὶ Χοσρόην, πρεσβεῖα ἐστάλη αὐθις ἀπὸ Ῥωμαίων ὡς Τούρκους, Οὐαλεντινίου ἐς τοῦτο χειροτονηθέντος· εἷς δὲ οὗτος τῶν βασιλείων ξιφφόρων. Καὶ οὖν ἐπεὶ αὐτῷ ἐπετέθη

(* « Errorum in numero libri esse apparet, siquidem legatio ad Turcas anno secundo Tiberii Caesaris, superstitute Justino, missa est. » NIEBUHR.

significavit, se quoque pace delectari, et si antequam exercitum comparasset, Theodorus advenisset, neque ipsum in aciem descensurum fuisse, neque copias educiturum. Nunc quoniam cum exercitu moverit, sibi decore fore, si exercitum solvat et missum faciat. Omnia enim mortales facere aut quaestus gratia, aut quo sibi gloriam quaerant. Promisit autem, simulatque domum revertisse, se missurum in fines Orientis ex principibus sibi necessitudine conjunctis, qui cum primariis viris ex Romanis, quos Caesars ejus rei gratia delegaret, de his, quae ad pacem facerent, inter se disceptarent et statuerent. Haec igitur ad Caesarem misit. Quum vero Theodorus eum suppliciter oraret ut ab incursionibus abstineret, id quidem concedendum censuit, si intra quadraginta dies nuntius ad se a Caesare veniret, qui illum, quid suae voluntatis esset, certiore faceret. Dimisso Theodoro, ut cognovit in sua potestate minime situm esse improvisa invasione Theodosiopolin capere, neque si obsidione aut machinis muros tentaret, quicquam profecturum esse (Romanorum enim copias inter id temporis spatium conventuros), ab obsidione Theodosiopolis discessit.

42.

Sub Tiberio Caesare Romanorum duces, impetu in Albaniam facto, obsidibus a Sabiris et aliis gentibus acceptis, Byzantium venerunt. Eo quum legati Alanorum et Sabirorum venissent, qui se Romanis dederant, Caesar eos benigne et

humaniter excepit. Quum autem ex eorum verbis audisset, quantas pecunias illis Persarum rex largitus fuisset, facta potestate, quantum vellent oratione rem exaggerare, et verum dicendo obscurare, « Duplo majora praemia vobis largiar, inquit, non solum viris in dignitate constitutis, sed etiam unicuique vestrum. » Haec barbaris laetitiam attulerunt, et visi sunt deo gratiam habere, quod subjecti facti essent Romanis. Retulerunt autem, abirem (Sabirem) paulo ante defecisse et, nulla obsidum habita ratione, cum Persis se conjunxisset. Deinde Caesars cum legatis congressus, quae apta videbantur, disseruit et dixit, erga eos, qui sponte in ejus potestatem venirent, se liberalem futurum, sed eos, qui se suae potestati submittere recusarent, vi et armis suo imperio parere coacturum.

43.

EX LIBRO OCTAVO.

Secundo Tiberii Caesaris imperii anno, paulo ante quam ea, quae de Chosroe narravimus, gererentur, legatio denuo missa est a Romanis ad Turcos. Valentinus (is erat unus ex imperatoris satellitibus) ad id muneris est delectus, quod ubi illi demandatum fuit, cum his, qui eum comitabantur, profectus est. Una quoque centum sex Turcos assumpsit,

ἡ πράξις, ἄρας ὄχετο ξὺν τοῖς κατ' αὐτὸν ὀπαδοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ Τούρκοις ἑκατὸν πρὸς τοὺς ἑξ. Ἐνεδήμουν γὰρ τμηκαῦτα Τούρκοι κατὰ τὸ Βυζάντιον ἤδη ἐκ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ σφετέρου ἄλλοτε ἄλλοι ἐκπεμφθέντες ἔθνοος. Ἐνίους μὲν γὰρ αὐτῶν Ἀναγκάστης ἐνταῦθα ἐπεκόμισεν, ἐς πρεσβείαν ἐκείσε ἀφικόμενος· τινὲς δὲ ἅμα Εὐτυχίῳ τὴν ἀφιξίν ἐποίησαντο κατὰ τὴν βασιλίδα πόλιν· ἄλλοι δὲ ἐτύγχανον κατὰ τὸ Βυζάντιον διατρίβοντες γὰρ αὐτοῦ δῆτα Οὐαλεντίου πρότερον ἀφιγμένοι (δὲ γὰρ Οὐαλεντίος ἐπρεσβεύσατο ὡς Τούρκους), ἄλλοι δὲ σὺν Ἡρωδιανῶ, ὁμοίως δὲ καὶ ἅμα Παύλῳ τῷ Κίλικι, ὡς ἐξ ἀπάντων τούτων ξυναθροισθῆναι Σκύθας ἄνδρας ἐκ τοῦ φύλου τῶν ἐπιλεγομένων Τούρκων ἐξ πρὸς τοῖς ρ'. Οὗς δὲ ἅπαντας ἀναλαβὼν Οὐαλεντίος ἀπῆρε τοῦ βασιλείου ἄστος. Χρησάμενος δὲ ταῖς ταχυπλόοις τῶν ὀλκάδων, διὰ τε Σινώπης καὶ Χερσῶνος (ἣ ἔστιν ἄντικρυ ἡ ἰὸν (*), τοῦ ἡλίου ἀνατολῶν πέφυκεν ἰδρυμένη), οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀπατούρας, ἔτι τε καὶ διὰ φύλων. Κατὰ δὲ τῆς ψαμαθῶδεις τῆς παρῆει τὰ ὄρη τῆς Ταυρικῆς τὰ νεύοντα ἐπὶ μεσημβρίαν. Ἐκεῖνα δὲ οὖν τὰ ἐκ τῶν λιμαίων ὀδάτων περιθεόμενα πεδία οἳ γε ἀμφὶ Οὐαλεντίνου ἵππασάμενοι, καὶ ἐτέρους δὲ πλείστους δονακῶδεις τε καὶ λοχμῶδεις, ἔτι τε καὶ ὀδατῶδεις διεληλυθότες χώρους, οὐ μὴν ἀλλὰ

(*) « Locum fractum et foedissime depravatam, ita ut ab Hoeschelio editus est, relinquere cogor : nihil enim de Apatura et Phyllis, locisve, quorum nomina in has formas mutari potuissent, equidem invenio. De Chersone tamen suspicor scriptum fuisse : ἣ ἔστιν ἄντικρυ Σινώπης [καὶ τῶν τοῦ Ἰστροῦ στοματίων πρὸς τῶν ἰσημεριῶν] τοῦ ἡλίου κ. τ. λ. » NIEBUHR. Lenius corrigas : ἣς ἔστιν ἄντικρυ Ἡἰών, [ἣτις ἐπὶ τῶν] τοῦ ἡλίου ἂν. κτλ. De Eione penins. e regione Chersonesi Trachææ sita v. Plin. VI, 6. Apatura sita est prope Phanagoriam; v. Hecateus fr. 165; Strabo XI, p. 757; Plineus VI, 6. Deinde scripsit : ἔτι τε καὶ διὰ Σινδῶν.

Turci enim Byzantii jamdudum conserant, a sua gente alii alia de causa missi. Nonnullos Ananastes, quum illuc ad legationem profectus esset, secum adduxerat. Alii cum Eutychio ad imperatoriam urbem accesserant; alii circa Byzantium commorabantur, qui cum ipso Valentino prius venerant. Bis enim Valentinus legatus ad Turcos est profectus. Erant et alii, qui cum Herodiano et cum Paulo Cilice illuc devenerant. Ex his omnibus igitur collegit centum sex Turcos, et a regia urbe citis navibus profectus est per Sinopen et Chersonem (cujus e regione orientem versus sita est Eion) et Apaturam et Sindicam. Hinc... Tauricæ montes, qui ad meridiem vergunt, prætervectus est. Inde Valentinus campos, circa quos stagnantes aquæ decurrebant, equis peregravit, et alios plures arundinosos, fruticosos et palustres locos superavit. Regionem quoque, quæ dicitur Accagas peragravit (est autem nomen mulieris quæ illius partis Scythiis imperabat, suffragio Anagæi, qui Utiguris præerat, regnum adepta), et ut breviter dicam, multa et difficilia itinera emensi, ad ea loca pervenerunt, ubi Turxanthi bellicæ stationes erant. Erat hic unus ex Turcorum ducibus: etenim in octo partes regnum diviserant qui Turcorum principatum tenebant se-

καὶ διὰ τῆς λεγομένης Ἀκκάγας (ἄνομα δὲ γυναικὸς ἀρχούσης τῶν ἀνὰ τὰ ἐκείνη Σκυθῶν, χειροτονηθείσης τμηκαῦτα ἐς τοῦτο ὑπὸ Ἀναγαίου, δὲ ἐκράτει τοῦ φύλου τῶν Οὐτιγούρων), ὡς δὲ ξύμπαν εἶπεῖν, πολλὰς ἀτραποὺς διμλήσαντες καὶ δυσχωρίαις, παρεγένοντο ἐνθα τὰ πολεμικὰ σύμβολα τοῦ Τούρξανθου ἐτύγχανεν ὄντα· οὗτος δὲ εἷς τῶν παρὰ Τούρκοις ἡγεμόνων. Ἐν ὀκτῷ γὰρ μοίραις διεδάσαντο τὰ ἐκείνη ἅπαντα, οἷς γε τοῦ φύλου τῶν Τούρκων ἔλαγε πρεστάναι. Ἀρσίλας δὲ ὄνομα τῷ παλαιτέρῳ μονάρχῳ Τούρκων. Ὁ γούν Οὐαλεντίνος παρὰ τὸν Τούρξανθον ἀφικόμενος, δὲ πρὸ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων ὑπαντιάζων ἐτύγχανε τοῖς ἐκείσε παραγενομένοις, εἶτα συνησθῆναι φράσας τῷ Καίσαρι Ῥωμαίων. Ἐς τοῦτο γὰρ ἀφίκο ἐκείσε, προσφωγεζόμενος τοὺς προεστῶτας τοῦ φύλου τῶν Τούρκων, Τιβερίου ἤδη ἐς τὸ τῶν Κισαίων ἀναβεθηκότος κράτος· πρὸς τοῖς καὶ ὡς ἂν ἡ φιλοφροσύνη οὐχ ἤττον ἐν βεβαίῳ ἔσοιτο καὶ αἰ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Τούρκων προελθούσαι σπονδαί, ἃς ἔθετο Διλιζίβουλος τε καὶ Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς, Ζημάρχου πρῶτου ἐκείσε φοιτήσαντος, ἥνικα ἐσήμανεν (*) ὁ Διλιζίβουλος, ὡς Ῥωμαίων φίλος οὐχ ἤττον καὶ αὐτῷ ἐπιτήδειος καὶ δυσμενῆς ὁμοίως, καὶ ὅπως τὰ τοιαῦτα ἀτρωτὰ τε καὶ ἀπερίσπαστα μένοι. Τῷ τοι ἄρα ἐπειδὴ τμηκαῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσας ἐπολέμουν, ἐπὶ τῇ προσήσει ἔφη Οὐαλεντίνος, δέον εἶναι ἐν καιρῷ καὶ αὐτὸν ἐπιθέσθαι Πέρσας. Ταῦτα πρεσβεύοντος αὐτίκα ὁ Τούρξανθος, « Ἄρα οὖν οὐχὶ ὑμεῖς, » ἔφη, « οὗτοι ἐκείνοι ἐστε Ῥωμαῖοι, δέκα μὲν γλώσσαις, μιᾶ δὲ χρώμενοι ἀπάτη; » Καὶ ἅμα λέγων ἐπέβουσε τοῖς δέκα δακτύλοις τὸ στόμα τὸ ἑαυτοῦ. Εἶτα ἔλεξεν αὐθις: « Ὡσπερ νῦν ἐπὶ τῷ κατ' ἐμὲ στόματι δάκτυ-

(*) Ἐσήμηνεν Suidas v. Προσρήσει et Διλιζίβουλος (sic), qui ex hoc loco nonnulla affert.

niori autem Turcorum duci nomen erat Arcesilas. Itaque Valentinus ad Turxanthum accessit, qui primus Turcorum ducum obvius factus erat venientibus, eumque gaudere jussit novo Romanorum Cæsare creato: idcirco enim venerat, ut Turcorum duces salutaret, Tiberio ad Cæsarem potentiam evecto; ad hæc, ut non minor inter eos benevolentia esset, et fœdera eadem valerent, quæ inter Dilzibulum (i. q. Dizabulum) et Justinum per Zemarehum, qui primus ad eos venerat, pacta conventaque fuerant. Dilzibulus enim Romanorum amicos sibi quoque amicos fore, et hostes itidem, idque immutatum et firmum esse pronuntiaverat. Quare quum Romani eo ipso tempore bellum cum Persis gererent, Valentinus oratione sua ostendit, oportere illum quoque, quum tempus opportunum venerit, Persas bello aggredi. Hæc legato dicente, confestim Turxanthus, « Num, inquit, vos estis illi Romani, qui decem quidem linguis, sed una fraude utimini? » Hæc simul ut dixit, decem digitos in os suum conjecit, deinde rursus sic est locutus: « Ut meo ori decem meos digitos nunc admoveto, ita et vos Romani pluribus et variis utimini linguis, quibus modo me, modo eos, qui mea mancipia sunt, Varchonitas, decipitis. Et sane omnino omnes gentes verborum illecebris et

λοι εἰσι δέκα, ὡσαύτως δὲ καὶ ὑμεῖς οἱ Ῥωμαῖοι πλεῖστοι κέρχησθε γλώσσαις· καὶ ταύτη μὲν, ἐμὲ ἀπατάτε, τῇ δὲ ἄλλῃ τὰ κατ' ἐμὲ ἀνδράποδα τοὺς Οὐαρχωνίτας. Καὶ ἀπλῶς ἀπαντὰ τὰ ἔθνη, βρμάτων τε ποιητὰ καὶ τῶν δολερῶν τῆς διανοίας, εἰρωνευόμενοι τε καὶ ὑποθωπεύοντες αὐτὰ μὲν ὡσπερ ἐπὶ κεφαλὴν ὡσθέντα τῇ βλάβῃ περιφρονεῖτε, ὑμῖν δὲ αὐτοῖς τὸ λυσιτελεῖς ἐκπορίζετε. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὑμεῖς οἱ πρέσβεις ἡμφιεσμένοι τὸ ψεῦδος ἤκατε ὡς ἐμὲ, καὶ ὁ στείλας ὑμᾶς οὐχ ἤκιστα πέφυκεν ἀπατεῶν. Καὶ ὑμᾶς μὲν διαχειρίσσομαι παραχρῆμα καὶ οὐκ ἐς ἀναβολήν· δθνεῖον γάρ τι καὶ ἔκφυλον ψεῦδεσθαι Τούρκω ἀνδρῖ. Ὁ δὲ καθ' ὑμᾶς βασιλεὺς ἐκτίσει μοι δίκας ἐν δέοντι, ἐμοὶ μὲν φίλιας ἐχόμενα διαλεγόμενος, τοῖς δὲ δὴ Οὐαρχωνίταις τοῖς ἡμετέροις δούλοις (ἐδήλου δὲ τοὺς Ἀθάρου) ἀποδράσαι τοὺς δεσπότης γενόμενος ἐνσπονδος. Οἱ μὲν Οὐαρχωνῖται, ἅτε κατήκοι Τούρκων, ἠνίκα βούλομαι, ὡς ἐμὲ ἤξουσιν· καὶ εἶγε τὴν κατ' ἐμὲ ἵππειαν ἐσαθρήσουσι μάλιστα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, ἐς τὰ κατώτατα φεύγονται τῆς γῆς· ἀντιβλέποντες δὲ ἡμῖν, ὡς εἰκός, οὐ φονευθήσουσι ξίφεσι, μᾶλλον μὲν οὖν ταῖς ὀπλαῖς καταπατηθήσουσι τῶν ἡμετέρων ἵππων, καὶ δίκην ἀπολοῦνται μυρμήκων. Καὶ περὶ μὲν τῶν Οὐαρχωνιτῶν ταῦτα ὑμῖν ἐν βεβαίῳ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Ῥωμαῖοι, τί δῆτα ἄρα τοὺς κατ' ἐμὲ πρέσβεις διὰ τοῦ Καυκάσου ὁδοποροῦντας ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἄγετε, ὡς ἐμὲ φάσκοντες μὴ εἶναι ἐτέραν ἀτραπὸν, δι' ἧς αὐτοῖς ἔσται ἡ πορεία; ταῦτα δὲ ἐπιτελεῖτε, ὡς ἀπέπειμι διὰ τὰς δυσχωρίας ἐπιθέσθαι τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ. Πλὴν ἔγωγος ἐξέπισταμαι μάλα ἀκριβῶς ὅποι τε ὁ Δάναπρις ποταμὸς, οὐ μὴν ἀλλὰ

καὶ ὁ Ἴστρος ἔθθα καταρρεῖ, καὶ ἴνα ὁ Ἑβρος, ἐπόθεν τε ἐπεραιώθησαν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν τὸ ἡμέτερον δουλικὸν οἱ Οὐαρχωνῖται. Οὐκ ἀγνοῶ τὴν καθ' ὑμᾶς δύναμιν. Ἐμοὶ γὰρ ὑποκέλλεται πᾶσα ἡ γῆ, ἀρχομένη μὲν ἐκ τῶν τοῦ ἡλίου πρώτων ἀκτίων, καταλήγουσα δὲ ἐς τὰ πέρατα τῆς ἐσπέρας. Ἐσαθρήσατε, ὦ δειλαιοι, τὰ Ἀλανικὰ ἔθνη, ἔτι γε μὴν καὶ τὰ φύλα τῶν Οὐτιγούρων, οἳ γε ἐπὶ πολὺ θαρραλέοι τέ τινες ὄντες καὶ τῇ οἰκείᾳ πίσυνοι δυνάμει ἀντετάξαντο μὲν τῷ ἀκαταμαχῆτῳ τῶν Τούρκων, οὐκ ἀπάναντο δὲ τῶν ἐλπίδων. Ταύτη τοι καὶ ὑπακούουσιν ἡμῖν, καὶ ἐν μοίρᾳ καθεστήκασιν δούλου. » Τοσαῦτα μὲν οὖν τῷ Τουρξάνθῳ ἐκεκόμπαστο· ὑφαγόρας γάρ τις ἀνὴρ καὶ ἀλαζονεῖα χαίρων. Ὁ δὲ Οὐαλεντίνος ἀκηκῶς ἔλεξεν ὧδε· « Εἰ μὴ χαλεπώτατόν πως καὶ ἀνιερὸν ὑπῆρχεν, ὦ Τούρκων ἡγεμῶν, καὶ παντὸς δλεθριώτερον θανάτου τὸ θεθνάει ἡμᾶς ὑπὸ σοῦ, ζῶσαν δὲ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν κακῆγορίαν περινοστεῖν· καὶ τοῦτο δὴ μὴ πώποτε πράχθην, καινοτομούμενον ὑπὸ σοῦ, τῇ πράξει τὴν μαρτυρίαν διασαφηνίζεις ἐμελλεν, ὡς ἀπέκτεινας ἀνδρας πρέσβεις, καὶ τὸ τῇ ἀκοῇ καὶ μόνῃ φοβερὸν ἔργον δευχθήσεται φοβερώτερον· εὐξαίμην ἂν τῶν κατὰ σὲ ξίφει τήμερον τὴν τελευταίαν ἰδεῖν, τοῦτο μὲν ψευδολογία χαίρειν ἀκηκῶς τὸν κατ' ἐμὲ βασιλεῖα, τοῦτο δὲ ψευδομένους αὐτῷ τοὺς πρέσβεις. Διὸ δὴ ἐκλιπαροῦμεν πρῶτον ἡμῖν προσβλέψαι, καὶ ὑποχαλῆν τῆς ὀργῆς, καὶ τὸ λίαν δεῦθύμουν φιλανθρώπων καταμαλάττειν, ἔτι γε μὴν τῷ κοινῷ τῶν πρέσβειων πείθεσθαι νόμῳ. Εἰρήνης γὰρ ἔσμεν ἐργάται, καὶ πραγμάτων δόσιον ταμίαι καθεστήκαμεν. Ἄλλως τε δεῖ σὲ καὶ τῆς πατρώας κληρονομοῦντα γῆς τε καὶ τύχης καὶ τοὺς πατρώους

ingenii versutia demulcetis et deluditis; deinde eas, ubi damnis afflicti sunt, negligitis, et ipsi partis eorum labore commodis frumini; et me vos quoque legati undique fraude et dolo succincti ad me venitis, et nihilo secius is, qui vos ad me mittit, fraudulenter et insidiosè mecum agit. Ego vero vos statim interficiam, neque cunctabor: inusitatum enim et a gente nostra alienum, ut homo Turcorum mentiarum et fallat. Qui autem apud vos regnat, mihi debitas persolvat pœnas. Dum enim mecum amica verba loquitur, fœdera inicit cum Uarchonitis, servis nostris (indicabat autem Avares), qui a dominis suis aufugerunt. Et Uarchonitæ quidem, tanquam Turcorum subditi, quum voluerò, ad me redibunt, et si flagellum meum, quo equos impello, conspexerint, aufugient et in interiora terræ se abdent: si consistere ausi fuerint, cædentur, ut par est, non gladiis, sed formicarum instar conterentur unguibus equitatus nostri; de Uarchonitis igitur res sunt in tuto. Vos autem, Romani, quid est quod legatos meos per Caucasum iter Byzantium institutere jubetis, et dicitis aliam viam non esse? Id vero facilis, ut propter itineris difficultatem ab invadendis Romanorum finibus abstinet. Sed ego probe scio, qua Danapris fluvius, qua Ister, qua Hebrus fluat, qua transierint in Romanorum ditionem Uarchonitæ, servi nostri, ut ipsam invaderent. Neque ego sum nescius vestrarum virium. Omnis enim terra inde a primis totius radiis usque ad ultimos occidentis ter-

minos mihi pareat: vobis, o miseri, ob oculos ponite Alanorum gentem atque Utigurorum. Hi insigni fortitudine et audacia præditi et domesticis copiis freti contra invictam Turcorum gentem acie congressi, nihil quicquam eorum, quæ speraverant, consecuti sunt, sed nobis parent, nostrorumque servorum numero habentur. » Hæc Turxanthus cum magno fastu jactavit et effudit; erat enim homo vanæ gloriæ cupidus: cui Valentinus ita respondit: « Nisi gravissimum foret et maxime nefandum, o Turcorum dux, et qualibet morte perniciosius, nos a te occidi, ex quo nunquam interitura apud omnes homines te maneret infamia, et quo facto tu facinus nunquam antea commissum ausus, si legatos necares, re ipsa omnibus notum testatumque relinqueres, quod auditu ipso horrendum, facto longe horribilius et detestabilius appareret; ego hic ense tuo trajectus optarem extremum diem videre, quum audio a te dici, tum imperatorem nostrum mendacis delectari, tum nos legatos ejus. Itaque te supplices oramus atque obstestamur, ut nos benignis oculis intuearis, et tuæ iræ modum faciens, acerbiorum animi tui motum æquitate et humanitate mitiges et places, et legi, quæ sacrosanctos legatos esse constituit, pareas. Sumus enim pacis ministri et sanctis rebus dispensandis præsumus. Atque etiam quum tui patris morte ejus regni et omnium fortunarum hereditas ad te pervenerit, paternos quoque amicos, tanquam paternam possessionem,

διαδέχσθαι φίλους, καὶ ὡσπερ ἡγεῖσθαι καὶ αὐτοὺς κτῆμα πατρίων εἶναι, ὁπότε καὶ Διλιζίδουλος ὁ πατὴρ ὁ σὸς, αὐθαίρετα προσδραμῶν τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ, τὸ φιλορώμαιοι μᾶλλον ἢ φιλοπέρσης [εἶναι] ἡσπάσατο. Μεμένηκε τοιγαροῦν ὑμῖν τὰ (τοῦ) καθ' ἡμᾶς ἄχρι καὶ νῦν ἀφάρτᾳ τε καὶ ἀσάλευτα, καὶ δὴ τῆς αὐτῆς ἐχόμενοι φιλοφροσύνης διατελοῦμεν ἡμεῖς. Οὐδ' ἄλλως δὲ καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς, εὖ οἶδα, τῷ βεβαίῳ στήσεται· ὀρθότατα γὰρ διάνοια προσφερομένη πρὸς τὸν πέλας, καὶ μὴ ἐκτραπεῖσα τοῦ πρέποντος, οὐκ ἀγνωμονηθήσεται τῷ ἀδήλῳ τῆς ψυχῆς (τύχης em. Bekk.) ἀνταλλάγματι. » Οὕτω δὲ Οὐαλεντίνου εἰρηκότος, ὁ Τούρξανθος ἔφη ὡς « Δέον ὑμᾶς ἐναυθα ἀφιγμένους, ὦ Ῥωμαῖοι, ἐν μεγίστῳ τε πένθει εὐρόντας ἐμὲ (ἀρτιθανῆς γάρ μοι Διλιζίδουλος ὁ πατὴρ) καταχαράττειν τὰ πρόσωπα ταῖς μαχαίραις, ἐπομένους τῷ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν ἰσχύοντι νόμῳ. » Καὶ δὴ αὐτίκα Οὐαλεντίνος, καὶ ὅσοι γε αὐτῷ ἐπηκολούθησαν, τοῖς αὐτῶν ξιφειοῖσι διεχαράξαντο τὰς σφᾶς αὐτῶν παρειάς. Τότε δὲ ἐν μιᾷ τῶν πενθίμων ἡμέρα τέτταρας δορυαλώτους Οὐννοὺς δεσμώτας ἀγαγὼν κατοικομένην ἦδη τῷ πατρὶ (δόχια δὲ τῇ οἰκείᾳ γλώττῃ προσαγορευοῦσι τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι νόμιμα), τούτους δὴ οὖν τοὺς δειλίους ἐς μέσον ἀγαγὼν ἅμα τοῖς πατρίοις ἵπποις, τῇ βαρβάρῳ ἐνεκελεύετο φωνῇ ἐκείσε ἀπιούσιν ἀναγγεῖλαι Διλιζιδούλῳ τῷ πατρὶ, ὁπόσῃν αὐτῷ . . . Ἐπειδὴ δὲ τὰ τῆς πατριᾶς ταφῆς ἐπετέλεσεν ὁ Τούρξανθος, ἕτερα πλεῖστα ὅσα διαλεχθεὶς Οὐαλεντίνῳ, εἶτα ἀφῆκεν ἐς τοὺς ἐνδοτέρω ἡγεμόνας Τούρκων, ἔτι τε καὶ ὡς τὸν αὐτοῦ θυμαῖον, τὸν λεγόμενον Τάρδου, ποιούμενον τὰς διαίτας κατὰ δὴ τὸ Ἐκτέλ ὄρος· δύναται δὲ τὸ Ἐκτέλ χρυσοῦν. Ἐκείσε τοίνυν κατὰ τὸ

Ἐκτέλ ὄρος ἀπίοντος Οὐαλεντίνου, ἠπείλησεν ὁ Τούρξανθος ἢ μὴν αὐτίκα ἐκπολιορκῆσειν τὸν Βόσπορον ἀρχαμένων*. Τοιγαροῦν παραχρῆμα ὄγε σὺν πλείστη δυνάμει Τούρκων ἐξέπεμψε τὸν Βώχωνον καθαιρήσοντα Βόσπορον, Ἀναγαίου ἦδη περὶ τὰ ἐκείσε στρατοπεδευομένου σὺν ἑτέρᾳ δυνάμει Τούρκων.

44.

Exc De sent. p. 361 : * Ὅτι ὀρθότατα διάνοια προσφερομένη πρὸς τὸν πέλας καὶ μὴ ἐκτραπεῖσα τοῦ πρέποντος, οὐκ ἀγνωμονηθήσεται τῷ ἀδήλῳ τῆς ψυχῆς (τύχης Bekk.) ἀνταλλάγματι.

Ἅτι ἐλπίδι τοῦ νικᾶν τοῦ πλείονος ὀρεγόμενος, τῆς ἀδήλου βροπῆς ἀναλογισάμενος τὸ σφαλερὸν, ἕξει τὴν αὐτοῦ δόκησιν ἀβουλίας ὑπόθεσιν.

Ἅτι οἱ ἄνθρωποι οὐ καθ' αὐτοὺς ἀδικοῦνται μόνον, ἀλλὰ συναδικοῦνται καὶ φίλων, ὡς εἰκός, ὑφ' ἑτέρων πασχόντων κακῶς.

Ἅτι οὐχ ὅστις ἀντεπιβουλεύει τοῦ δικαίου κατόπιν ὀφθῆσεται, ἀλλ' ὅς ἐπιβουλεύει τῶν χαλεπῶν ὑπόθεσις γίνεται.

Ἅτι ἀφιλοπρωτεία μόνη καὶ φθόνου κατάλυσις τὰ καιριώτατα συνιστᾷ.

Ἅτι τὸ εὐδαίμον οὐκ ἐξ αὐτομάτου τινὸς ἐπιρρεῖ, ἀλλ' ὅτι τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας οἱ πόνοι γονεῖς· ὅθεν καὶ ἡδύτερα τις ἢ ἐκ τῶν πόνων ἀπόλαυσις.

Primam sententiam modo legimus in fragm. 43. De reliquis nihil quaero.

45

Exc. De leg. Rom. p. 164 : * Ὅτι ἐν ᾧ ἡ πόλις (καὶ) ὁ Βόσπορος ἦλθω, οἱ πρέσβεις ἔτυχον παρὰ Τούρκοις οἱ

libi ex ejus successione obvenisse existimes oportet. Etenim pater tuus sponte sua ad nostrae reipublicae amicitiam accurrens, magis Romanorum amicus, quam Persarum esse cupiebat. Itaque et vobis foedera nobiscum ad hoc usque tempus inviolata manebant, et nos in eadem benevolentiae voluntate perstamus. Vos quoque in nos eodem animo perseveraturos esse confidimus. Nam vera animi probitas, quae nunquam ab honesto aberravit, non propter incertam aliquam fortunae mutationem fidem fallit. » Haec Valentinus. Respondit Turxanthus : « Quandoquidem, o Romani, inquit, huc venientes me in maximo luctu constitutum offendistis (nuper enim pater meus est mortuus), oportebat vos facies vestras gladiis deradere, et legi, quae apud nos in justis mortuorum invaluit, obtemperare. » Tum confestim Valentinus et omnes, qui cum eo erant, gladiolis genas suas lacerarunt. Uno etiam ex luctus diebus quattuor captivos Hunnos vinctos adducens, patri mortuo (dochia eorum lingua vocant, quae in justis mortuorum observari apud eos solent) illos, inquam, miseros in medium proferens una cum paternis equis, barbara voce jussit hinc abeuntes patri suo renuntiare, quantam ipsi . . . Funere patris curato, Turxanthus multos alios sermones habuit cum Valentino, et eum dimisit in interiora dominatus

Turcorum, et ad Tardu, consanguineum suum. Is sedes suas habebat in monte Ectel; Ectel autem significat aureus. Eo quum Valentinus proficisceretur, ei minatus est Turxanthus, se quam primum Bosporum expugnaturum. Et revera Bochanum statim cum valida Turcorum manu miserat, qui Bosporum caperet. Praeterea Anagaeus jam dudum cum alio Turcorum exercitu castra in his locis habebat.

44.

Qui spe victoriae animum ad plura cupienda adjicit, is si incertorum eventuum lubricitatem secum reputet, falsa de se ipso opinione ad prava consilia ducetur.

Homines non in propria tantum persona laeduntur, verum etiam in aliena, quum amici nostri videlicet ab aliquo injuriam patiuntur.

Non qui insidias pari astu repellit, justitiam deserere videtur; sed qui prior insidiatur, is mali causa est.

Sola ambitionis fuga et invidiae omissio res deploratissimas corrigit.

Felicitas haud a caeco eventu fluit, sed reapse bonae fortunae parentes labores sunt. Quare et suavior est post exantlatum laborem voluptas.

45.

Dum Bosporus oppidum caperetur, erant Romanorum

τῶν Ῥωμαίων, καὶ τούτου γέγονε δῆλον, ὡς Τούρκοι ἐξεπολεμήθησαν Ῥωμαίοις. Τῷ τοι ἄρα καὶ τοὺς σταλέντας, ἐν οἷς Οὐαλεντίνος ὑπῆρχε, κατέσχεν ὁ Τούρξανθος, ἐφυβρίζων τε ἐς αὐτοὺς καὶ ἀποφανακίζων, καὶ τὰ ἄλλα κακῶς χρώμενος, εἶτα οὕτως ἀφῆκεν.

46. (577. Justinian. an. 13.)

Exc. De leg. gent. p. 119—120: "Ὅτι τῶν στρατηγῶν δηρῶντων τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν, ἐν τούτῳ παρεγένετο Ναδῶης, ἐς τὴν λεγομένην σμικρὰν χειροτονηθεὶς πρεσβείαν, πρὸς Χοσρόου ἐκπεμφθεὶς· ὃς τῆς διὰ Θεοδώρου τοῦ Βάχου πρεσβείας ἔδοξεν ἀμοιβαίαν ἀποκομίζειν ἐκ τοῦ Χοσρόου ἀγγελίαν, κυρίως δὲ ὡς ἐτοιμώτατα ἔχει καὶ αὐτὸς στείλει τοὺς ἄρχοντας κατὰ δὴ τὰ ὅρια τῆς ἑω, ὡς ἂν ἐν τῷ αὐτῷ γενόμενοι τοῖς ἐκ Ῥωμαίων ἐκπεμφθησομένοις σκοπήσοιεν τε καὶ διασκέψοιεν ὅπως χρῆ τὰ ὅπλα καταθέσθαι. Ἀνακρινόμενου τούτου πρώτου τίς ἄρα πολιτεία τῆς λύσεως τῶν πεντηκοντουτῶν σπονδῶν αἰτία ἐγένετο; ὧν γὰρ δὴ ποῦ ἐμφρονέστατά πῶς ἀπεκρίνατο ὁ Καῖσαρ, ὡς πρεσβυτέρῳ τυγχάνοντι βασιλεῖ Περσῶν αὐτὸς ἔτι νέος ὢν, καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας Χοσρόου παῖς καθεστὼς, ἔτοιμος εἶη ἐφ' ὅπερ ἂν ἐκεῖνος ἡγήσοιτο ἔπεσθαι οἱ, καὶ, εἴτε τὰ ζῆφη βούλοιο εἴτε τὴν ἡσυχίαν, ἀκολουθήσειν. Ἀποπέμφσας οὖν ἐπὶ τοιοῖσδε τὸν Ναδῶην ὁ Καῖσαρ οὐκ ἐς μακρὰν καὶ αὐτὸς ἔστειλε κατὰ τὴν ἑῶν τοὺς εὖ διαθήσοντας τὰ ἀμφίβολα, ἐς ταῦτ' οὖν συνελυσομένους τοῖς Περσῶν ἡγεμόσιν. Ἦσαν δὲ οἱ σταλέντες Θεόδωρος ὁ Πέτρος, ὃς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ καταλόγων πρὸ τούτου γενόμενος ἡγεμῶν τηλικαῦτα τῶν βασιλεῖ ἀνειμένους προεστήκει θησαυρῶν, οἳ γε ἀπὸ

τῆς δαφιλείας τῇ Ῥωμαίων προσαγορευόμενοι φωνῇ (Λαργούς γὰρ οἱ Λατῖνοι τὸ δαφιλῆς [τοὺς δαφιλῆς Nieb.] ὀνομάζουσιν), Ἰωάννης τε καὶ Πέτρος, ἀμφὸς τῆς τῶν ὑπάτων τετιμημένοι ἀξία, πρὸς γε καὶ Ζαχαρίας ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος ἱατροῖς. Οἱ δὲ γενόμενοι ἐς Κωνσταντινὰ πόλιν, τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν, ἀνέμενον ἔλευσόμενον ἐκ τοῦ Χοσρόου ἐς τὰ περὶ Νίσιβιν καὶ τὸ Δάρας Μεβῶδην τὸν Σανναχοερούγαν, ὃ δὲ τὸ κύριον τῶν περὶ τὴν εἰρήνην ἐπέθηκε Χοσρόης. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν χρόνον καὶ Ἀστέριος, εἷς τῶν βασιλείων διαιτητῶν, οὗς δὲ ἀντιγραφείας ἀποκαλέσους, δορυβάτωτος ὢν ἀνηρέθη ὑπὸ Χοσρόου, φωραθεὶς ὡς κρύβδην ἐγεγράφει βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων ἐπιθέσθαι κεκακωμένους νῦν Πέρσαις. Μεβῶδου δὲ ἀφικόμενου ἐν τοῖς ὀρίοις ἀμίλλα μὲν τις γέγονε πρότερον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφὶ Θεοδώρῳ καὶ Ζαχαρίᾳ περὶ τοῦ ὅποι δέον ποιήσασθαι τὴν ξυνέλευσιν. Ῥωμαῖοι μὲν γὰρ ἤξλου ἐν τοῖς τελοῦσιν ἐπὶ τὸ Δάρας χωρίοις, οἳ δὲ οἰκείους καθεστῶσι, ξυγκροτεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν· ἀτὰρ οἱ Πέρσαι ἐφασκον, ἐπεὶ ἡ πόλις αὐτοῖς τῷ θεσμῷ τοῦ πολέμου ὑπεκλήθη, οὐκ ἀπὸ τρόπου, καὶ τὰ ὅσα γε ὑπὸ τὴν πόλιν ἀρμόζειν αὐτοῖς, καὶ οὐ δέον ἐκεῖσε ξυνεῖναι, οἳ μὴ καθεστῶτων ὄροθεσίαν. Μετὰ γούν ταῦτα, οὕτω δοκοῦν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι, ξυνῆλθον ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Ἀθραήλων· πρὸς τοῖς καὶ οἱ ἐπιχώριοι ἄρχοντες πολιτείας ἀμφοτέρας. Καὶ τοῖνυν προὔτιθεσαν ἄς γε δήπουθεν ᾤοντο κατ' ἀλλήλων τὰς πολιτείας ἔχειν αἰτίας, ὡς τῆς ἐτέρας τὴν ἐτέραν ἄδικα τε καὶ οὐχ ὅσα εἰργασμένης, παρασπονδῆσάσης τε καὶ πόλεμον ἄδικον ἐλομένης. Πλείστων δὲ ὄσων βρῆμάτων ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, ὡς πη ἔτυχεν, ἐρριμμένων, χύδην τε

legati apud Turcos; ex eo inde tempore Turci adversum Romanos aperte bellum gerebant. Eos igitur, qui missi fuerant, inter quos erat et Valentinus, Turxanthus retinuit, neque prius dimisit, quam omni ludibrio genere eos illuserat et exagitaverat.

46.

Dum Romanorum duces Persarum Armeniam populatibus vexarent, advenit Nadoes electus et a Chosroe missus ad minorem, quam vocant, legationem obeundam. Hunc responsum ferre ad legationem Theodori Bacchi filii jussit Chosroes, et nominatim nuntiare Romanis, sese paratum esse mittere primarios viros ad fines Orientis, ut cum his, quos Romani mitterent, prospicerent et viderent, qua ratione arma deponerent. Quum ille primum quaereret, quanam causa et ratio fuerit quinquaginta annorum inducias violandi: prudenter Cæsar respondit, se quidem regem Persarum, qui senior esset, quippe qui, se adhuc puero, in flore ætatis suæ constitutus foret, securum, et sive arma, sive pacem vellet, utrum elegisset, gratum acceptumque habiturum. His dictis Cæsar Nadoem dimisit, nec multo post delegavit ad partes Orientis, qui controversias componeret et cum Persarum principibus conveniret. Fuerunt vero qui missi sunt a Romanis Theodorus, Petri filius, ante dux numerariorum, tunc temporis thesaurorum comes, quos largitiones Romana lingua vocant (largos enim eos, qui

liberalius sua profundunt, Latini vocant), Joannes et Petrus ambo consulatus dignitate ornati: præterea Zacharias in regionum medicorum numerum relatus. Hi vero ubi in Constantinam urbem in Mesopotamia-sitam advenierunt, Mebodem Sannachoerygam, qui a Chosroe in loca circa Nisibin et Daras missus erat, exspectarunt. Huic enim plenam pacis confirmandæ auctoritatem Chosroes commiserat. Eodem fere tempore Chosroe Asterium (is erat unus ex imperatoris iudicibus, quos contrascribas vocaveris) occidit, quia deprehensus est, dum captivus esset, clam literas scripsisse ad imperatorem Romanorum, ut, dum res Persarum afflictæ essent, eos adoriretur. Mebodes quum ad limites accessisset, certamen illi cum Theodoro et Zacharia imprimis fuit, quo in loco convenirent. Romani petebant, conventum agi in finitimis Daras locis, quippe quæ suæ essent. Contra Persæ dicebant, quandoquidem ea urbs jure belli Romanis subjecta esset, non a verisimilitudine alienum esse, omnem regionem circa illam eorum partibus adhærere, neque illic ad colloquium convenire oportere, quia minime regio illa esset inter limitaneas censenda. Post hæc, sic enim utrisque visum, ad colloquendum conveniret in loco qui dicitur Athraelon, et cum illis quoque utriusque rei publicæ principes, qui eas regiones incolabant. Illic in medium proposuerunt, quas ultro citroque existimabant habere se mutuo accusandi causas, quæ alter populus alteri

περιουσιῶν τῶν δικαιολογιῶν τῷ ἕκαστον ἐθέλειν τῇ κατ' αὐτὸν πολιτείᾳ, ὅσα εἰκὸς, εὐνούστατον ἑαυτὸν ἀποφῆναι, τέλος ἐς δημηγορίαν πρῶτον Ῥωμαῖοὶ κατέστησαν.

47. (577. 578.)

Ibidem p. 120—124 : "Οτι οἱ πρέσβεις ξυνελθόντες τε καὶ εἰς ἐν γενόμενοι κατὰ δὴ τὰ θρία τῆς ἔω ἐξ ἀμφοτέρων πολιτείας, τὴν εἰρήνην θπως βεβαιωθῆναι δέον διασκεψόμενοι, γλαφυρά τε καὶ ποικίλα ῥήματα ἔκαστοι ἀπορρίψαντες, εἰπόντες τε καὶ ἀκηκόες τὰ ὅσα χρεῶν, τυχόν καὶ τὰ ὅσα μὴ χρεῶν, τέλος ξυνῆκαν οἱ πρέσβεις περὶ μὲν τοῦ διαρραγῆναι τὰς σπονδὰς τίς αἴτιος καὶ οὐ, τὸ τοῖόνδε σιγηθῆναι, διερευνησάσι δὲ τρόπον, ὅτι ἐμπεδωθήσεται τὰ εἰρηναῖα τοῦ λοιποῦ καὶ αἱ ἀμφήριστοι πολιτεῖαι κατάθουνο τὰ ὅπλα. Εὐθὺς οὖν Μεβῶδου κατὰ τὰς πρίην ξυνθήκας, αἱ ξυνέστησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν νομισμάτων φήσαντες χρῆναι τοὺς Ῥωμαίους τῇ πολιτείᾳ Περσῶν κατατιθέναι ἀν' ἔτος, ἔτι γε μὴν ἀποχωρῆσαι Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας, πρὸς δὲ γε καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅσοι γε αἴτιοι τῆς ἀποστασίας ἀποδοθῆναι βασιλεῖ τῶν Περσῶν χρησόμενα φέροι ταῖς προσηκούσαις φωναῖς (ποιναῖς Bekk.). Τοσαῦτα τοῦ Μεβῶδου κατατείναντος, οἱ τῶν Ῥωμαίων πρέσβεις, τὸ τοῖόνδε ἐκ τοῦ Καίσαρος παρεγγυθῆν αὐτοῖς, αὐτίκα οἱ γε τοῦτο αὐτὸ οὐδὲ τοῦνομα προσέειπαι ἔφασαν τῆς εἰρήνης, εἶπερ ἐπὶ συντελείᾳ τινὶ καὶ ἄτε ἐς φόρου ἀπαγωγῆν Πέρσαι ἐλπίζοιεν Ῥωμαίους ἔξειν τοῦ λοιποῦ· μηδὲ γὰρ ἀνέξεσθαι τοῦ τοιοῦδε τὸν Καίσαρά τι παρασχέσθαι, μήτε μὴν ὥσπερ

ἀμέλει ὄνιον τὴν χρῆμα πρᾶσθαι τὴν εἰρήνην. Οὕτω δὲ γὰρ εἰ ἔσοιτο, οὔτι εἶναι μόνιμον οὐδὲ βεβαίαν. Χρῆναι τοίνυν Ῥωμαίων ἔλεγον οἱ πρέσβεις πρότερον τοῦ τοιοῦδε ἀπειπεῖν, οὕτω τε ἐφ' οἷς δέοι τὰ τῆς εἰρήνης προΐεναι διασκεψάσθαι. Καὶ αὖθις ἕκατι τοῦ τοιοῦδε περθερίας λόγων ἀπερριμμένης πολλῆς ἐξ ἀμφοῖν τῶν μεροῖν, καὶ οὐχ ὑποχαλόντων ἐν ἀρχῇ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἢ τὰς ἀνέκαθεν τριάκοντα χιλιάδας τοῦ χρυσοῦ νομισματος ἢ προσάπαξ ὡς χρῆ μέγα τὴν καταθέσθαι δικαιολογουμένων, τὸ τελευταῖον ἔδοξεν ὁ Μεβῶδης ἐπιδεικνύοναι δῆθεν αὐτοῖς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλείως γράμμα ἄρτι σταλῆν, ἐν ᾧ περιείχετο, ὡς χάριν τῆς πρὸς Καίσαρα φιλίας ἀνέξοιτο καὶ χρημάτων ἐκτὸς ἐξ ἰσοτιμίας ἀναρρῶσαι τὴν εἰρήνην. Τοῦτο ἐπεὶ (οἱ) κατὰ τὴν βασιλίδαν διεθρυλλήθη πόλιν, ἅπαντες ἀπεπρωθήσαν τε, καὶ ἐδόκουν οἱ τε ἐν τέλει καὶ ὅσος ἕτερος ὁμιλος ἤδη ἀργήσειν τὰ ζῆφι καὶ ἐμπεδωτάτα καθέξειν τὴν εἰρήνην, ἐπεὶ ὁ Καῖσαρ Περσαρμενίας τε καὶ δὴ Ἰβηρίας αὐτῆς ἐτοιμώτατα εἶχε παραχωρῆσαι Πέρσαις, σαφέστατα ἐξοπλιστάμενος ὡς οὐ πώποτε ἐνδύοισιν τοσαύτης ἐστερημένοι χώρας, οὐδέ γε εἰ τελῶς κατολισθήσοι καὶ ἐξίτηλα ἔσοιτο τὰ πράγματα Περσῶν. Τοὺς μέντοι γενεάρχας Περσαρμενίων, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοὺς τῷ γένει σῶν ἠνωμένους, καὶ ἀπλῶς τὸν ὄντιναοῦν οἱ γε αὐτομολήσαντες ἦσαν ὡς Ῥωμαίους, οὔτε ἐκδώσειν· ἀλλ' οὐδὲ ἐτέρως ἐμπεδώσειν ἔφασκε τὴν εἰρήνην, εἰ γε μὴ ἄδεια ἔσοιτο τοῖς βουλομένοις Περσαρμενίω τε καὶ Ἰβήρων, τὴν σφετέραν ἐκλιπόντας, ἀνασκευάσασθαι ἐς τὴν Ῥωμαίων. Λόγον γὰρ οὐχ ἤκιστα ἐποιεῖτο πολλὸν ὁ Καῖσαρ τῶν ὁμωμοσμένων ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ (1. Ἰουστίνου) τοῦ βασιλέως τοῖς

damna intulisset aut bellum facere præoccupasset. Itaque quum utrique plures sermones super hac re iactassent, et unusquisque abunde, quo se suæ patriæ, ut decebat, amantem et studiosum ostenderet, justas rationes, quibus eam tueretur et defenderet, attulisset, tandem primi Romani concionem apud conventum habuerunt.

47.

Legati convenientes et in unum congressi ad fines Orientis ab utroque regno, ut dispicerent, quomodo pacem firmam facerent, lubrica et ambigua verba utrimque emisserunt, et quæ dici oportuit, dixerunt et audierunt, et forte quæ minime dici debuerunt. Tandem illud disquirere supersederunt, utri populo fœderis violatio attribuenda esset, et rationem investigare conati sunt, quomodo in posterum pax firmis conventionibus stabiliretur, et inimicæ gentes ab armis discederent. Statim Mebodes suggestit, æquum esse, Romanos pendere Persarum reipublicæ quotannis triginta millia aureorum. Sic enim conventionibus cautum esse, quæ tempore Justiniani imperatoris factæ erant. Præterea Persarmenia et Iberia cederent, et omnes defectionis auctores regi Persarum redderent, quos merita morte afficeret. Hæc et alia hujusmodi Mebode proponente, Romanorum legati secundum Cæsaris mandata contra disseruerunt, et confestim responderunt, se hoc ne pro nomine quidem pacis admittere, si cum tributis pen-

sitatione Persæ sperarent in posterum Romanos sibi obnoxios constituere. Nec enim Cæsarem quicquam pendere, neque pacem, tanquam rem venalem, emere velle, quæ, si ita contingeret, non diu permaneret, neque firma foret. Oportere igitur inprimis totum hunc sermonem omittere, tum demum, quibus conditionibus pax vincienda sit, advertere. Rursus super his quum utraque partes in multas altercationes erupissent, et Persæ minime cederent, sed obnixè contenderent, justum esse, Romanos aut constitutum triginta millium aureorum tributum quotannis pendere, aut semel magnam aliquam pecuniæ summam, tandem Mebodi Romanis literas Persarum regis nuper ad se scriptas ostendere placuit, quibus se propter Cæsaris amicitiam etiam nulla pecuniarum habita ratione æquis conditionibus pacem facturum esse indicavit. Hujus rei fama simulatque ad regiam urbem perlata est, omnes lætati sunt et senatus et plebs, eamque animo opinionem præceperunt, tempus advenisse, quo ensibus quietem indicerent, et firmiter pacem colerent : maxime quum Cæsar Persarmeniam et Iberiam Persis cedere paratus esset. Sic enim statuebat, Persas, etiamsi eorum res perditæ forent et ad nihilum redactæ, nunquam quieturos, quamdiu his tantis regionibus privarentur. Principes tamen Persarmeniorum, et qui illis genere conjuncti erant, et omnes qui a Persis ad Romanos confugerant, nullo modo tradendos esse statuit : imo non alia

Περσαρμενίους καὶ τοὺς μεταχωρήσασιν Ἰβήρων. Ὁρωμώκει γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς καθόσον οἰόντε ἐστὶν αὐτῷ, ἅπαντα ἀνακινήσειν τρόπον, ὡς ἂν καὶ αὐτὴν γε δῆπου τὴν θρεψαμένην σφᾶς ποιήσεται ὑποχείριον· εἰ δέ γε ἄχρι τέλους οὐτὶ ἐσοίτο δυνατὸς πρὸς τὸν πόλεμον ἀνθέξειν, ἀλλὰ τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως καὶ τοὺς τῷ αἵματι σφισι προσήκοντας, ξυνελόντα δὲ εἰπεῖν τοὺς ὅσοι βούλονται Ῥωμαϊκῆς μετασχεῖν πολιτείας, οὐ πώποτε ποιήσασθαι ἐκδότους. Ἐδόκει δὲ καὶ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἠδεσθαι ἐπὶ τοῖσδε, ὡς ἂν Ῥωμαῖοι μὲν ἐκστήσονται τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας, ἐξουσίαν δὲ αὐτὸς προσένοι, ὅποι ἐθέλουσιν οἱ τῆδε οἰκίητορες ἰέναι, οὐτὶ ἀπὸ τρόπου γε οἴμαι. Ἠπίστατο γὰρ, πλὴν ὀλιγίστων τῶν ἐν τέλει, οἱ τῆς ἀποστάσεως ἤρξαν, ὡς οὐδεὶς Περσαρμενίων καὶ Ἰβήρων, πόθω τῆς θρεψαμένης ὅς φύσει τοῖς ἀνθρώποις ἐνίσταται τε καὶ προσέπηγεν, ἀνασκευάσοιτο ἐς τὴν θνηεῖαν. Ἄλλως τε καὶ ἅμα ἤλπιζε, τοῦ πολέμου λωφθήσαντος ἐν δέοντι θέσθαι τὰ Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας· αἶδε γὰρ αὐτῷ αἰ χῶροι πάμποροί τε ὑπῆρχον, καὶ πλείστα ἐσοτὶ ἐδαμοφόρου. Τοιγαροῦν διὰ ταῦτα ἠρέσκετο βασιλεὺς Περσῶν ἐπὶ τοῖσδε τὸν πόλεμον καταθέσθαι. Προσῆλθε δὲ τῷ Καίσαρι διανοεῖσθαι, ὡς ἂν τὸ λοιπὸν μηδεμίᾳ ὑπολείποιο τοῦ πολέμου αἰτία, τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας ἕκατι τὴν πόλιν τὸ Δάρας παρὰ σφῶν ἀντιλήψασθαι, ἥμιστα μὲν τοῦ κερδαλέου χάριν· οὐ γὰρ δὴ τι τὸ Δάρας ἢ πόλις ἐς ἕτερόν τι ὄνησιφόρος ἢ τῷ ἀσφαλίστατα ἔχειν καὶ τῆς ὑπὸ Ῥωμαίους ἐφῶς ὥσπερ τι ἔρυμα προβεβλήσθαι. Ἄμα οὖν τὸ ἀτύχημα ἀξέσασθαι βουλόμενος τῷ ἀπειληθέναι Ῥωμαίους τὰ

οἰκεῖα, ἅμα δὲ καὶ μηδένα σπινθῆρα τοῦ πολέμου καταλιπεῖν ἐθέλων, ἔγωγ ἀνασώσασθαι τὸ Δάρας ἢ χρήμασιν ἤγουν ἑτέρῳ τρόπῳ τινί. Περὶ μὲν οὖν τοῦ χρῆναι ἐξ ἰσοτιμίας τὴν εἰρήνην προελθεῖν, πρὶν ἢ διακριθῆναι τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ πόλεμον ἐδόκει καὶ ξυθένετο Πέρσαι. Μελλόντων δὲ ὅσον οὐπω παραχωρήσαι Ῥωμαίους καὶ τοῦ Δάρας ἢ οὐθενὸς ἤγουν ὀλιγίστης χρυσίου ποσότητος, εὐδῆλον ὃν (δηλονότι Bekk.) πρότερον ἀφισταμένον Ῥωμαίων Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα οἱ ἐξ ἑκατέρων διαλεγόμενοι (διαλέγονται em. Bekk.) πρέσβεις, γέγονε τὰ (ἢ B.) κατὰ τὴν Ἀρμενίαν ξυμπλοκῆν (ξυμπλοκῆ B.), ἐν ᾗ προσπταίσαντες οἱ Ῥωμαῖοι μεγάλας παρὰ πολλὴ τῆς ἐλπίδος ἐς τὸ ἥττον ὠλίσθησαν. Διὸ δὴ τῶν Περσῶν ταῖς εὐπραγίαις ἐπηρμένων, ὁ σφῶν βασιλεὺς ἔφασκεν ὄλωσ περι τὸ τὴν πόλιν τὸ Δάρας ἐνδοῦναι Ῥωμαίους μὴ ἐνδέξασθαι λόγον τινά. Αὐτὸς μὲν γὰρ κατὰ τὸν κοινὸν τοῦ πολέμου θεσμὸν βία καὶ δυνάμει ἐξελεῖν καὶ προσκτήσασθαι τὸ Δάρας ἀπισχυρίζετο· τοὺς δὲ γε Ῥωμαίους Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν ἀποστήσαι παρασπονθήσαντας, πρὸς δὲ γε καὶ ἀφηνιάσαντας τοὺς ταύτη οἰκοῦντας ἀπὸ Περσῶν ὑποδέξασθαι. Καὶ τοίνυν αὐτὸς ὁ Βάρβαρος θρασύς τε καὶ ὑπαύχην ἦν, καὶ μὲν οὖν ἐπὶ τοῖς ξυνερχεῖσιν ἐβρενθόθετο μέγα. Ἠπέλει τε καὶ πρὸ τοῦ πέρατος τῶν τριῶν ἐτῶν τῆς ἡδῆ ξυνεστώσης ἐκεχειρίας, ἥς ἐντὸς ἐδόκει τὴν εἰρήνην ἀνά τὴν ἔω ἐρρῶσθαι, τὰ ὄπλα κινήσειν, καὶ κατ' αὐτὴν γε δῆπου τὴν πρὸς ἕλιον ἀνίσχοντα χῶραν ξυχροτήσιν τὸν πόλεμον, πρότερον κατατιθέμενον Ῥωμαίους τὸ ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἀναχωρῆς δεδομένον χρυσίον, ἡνίκα Ζαχαρίας

conditione pacem servandam, nisi liberum sit Persarmaniis et Iberis, qui suam patriam reliquerint, ad Romanorum partes transire. Etenim Tiberius Cæsar maximi merito faciebat ea sacramenta quæ ab imperatore Justino præstita erant Persarmaniis et Iberis, qui ad Romanos defecerant. Juraverat enim imperator omni ope se annisurum, ut terram quæ ipsos aluerat, suæ ditionis efficeret. Quodsi rem illam exsequi et bello finem imponere non posset, auctores tamen defectionis eorumque propinquos, et generaliter eos qui Romanæ reipublicæ participes esse vellent, se nunquam Persis dediturum. Grata et jucunda res Persar regi contigit, Romanos Armenia et Iberia cedere, modo harum regionum incolis, quo vellent ire habitatum, potestatem faceret. Nec sine ratione, meo quidem iudicio. Satis enim noverat, paucis exceptis ex principibus, qui defectionis ad Romanos auctores fuerant, fore ut reliqui amore et desiderio terræ altricis capti (hoc enim natura omnibus innatum est) minime ad externos demigrarent. In spem etiam adducebatur, bello posito in commodiorem statum res Persarmaniæ et Iberiæ redactum iri. Nam hæ regiones erant fecundæ et omnium, quæ ad vitam necessaria sunt, feraces, unde ampla tributa et vectigalia colligi poterant. Itaque Persarum regi placuit his conditionibus a bello discedere. Ad hæc, ne qua in posterum restaret belli causa, Cæsari venit in mentem cogitare, ut pro Persarmania et Iberia oppidum Daras a Persis vicissim acciperet: non quod in eo

oppido quæstum faceret; nam nihil aliud utilitatis hoc oppidum præbet, quam quod munitissimum est propugnaculi loco Orientali Romani imperii parti: sed hoc adversis Romanorum rebus solatio esse voluit, quod sua recuperarent, simul et nullam belli scintillam relinquere cupiebat. Ea de causa Daras recipere aut pecuniis aut alio quovis modo studebat. Pacem igitur facere æquis conditionibus, antequam bello in Armenia decertaretur, lubebat, et assentiebantur Persæ. Sed quum Persæ jam in eo essent ut Romanis oppidum Daras cederent, aut nulla aut quantalacumque accepta pecuniæ summa, simulac constaret Romanos Armenia et Iberia excessisse: dum hæc legati inter se disceptant, pugnatum est in Armenia, in qua pugna multum sua spe excidentis Romani in cladem delapsi sunt. Itaque quum Persæ ex secundis suis rebus spiritus sumpsissent, rex eorum dixit, se nunquam passurum, ullam mentionem de oppido Daras Romanis dedendo fieri, quod vi et virtute ex communi belli lege cepisset et obtinuisset. Romanos vero contra federa Persarmaniæ et Iberiam ad defectionem excitasse, et earum regionum incolis, qui a Persis deficiebant, tueri et suscipere. Itaque barbarum secundæ res, quæ illi venerant, superbiorem et ferociorem reddebant. Minabatur etiam, antequam tres anni elaberentur, quibus induciæ tunc temporis durabant, intra quos pacem fieri per Orientem placuerat, fore ut arma moveret, imo et bellum in Occidentales regiones

δ ἱατρὸς καὶ τότε ἐμπεδώσας ὑπῆρχεν. Ἐφασκε δὲ τὰ χρήματα ἀποδώσειν κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἐνέλιπε τῇ τριετία· εἶτα οὕτως πολέμου ἀπάρξασθαι αὐθις. Ταύτην οὖν Μεβώδου οἶα δὴ ἐκ βασιλείως Περσῶν ἀπαγγελίαντος τὴν γνώμην, οἱ τῶν Ῥωμαίων ἄρχοντες παραθήσασθαι μὲν οἶδε τὰς ξυνηθῆκας ἥμιστα ἔλεγον· οὐδὲ γὰρ ξυνητάχθαι ἐν ταῖς ἐξεῖναι θατέρῳ βουλομένη τῶν μερῶν ἢ τοῦ χρυσοῦ παντὸς ἦγουν μοίρας τινὸς ὡς τὴν παρασχόμενον ἀναδραμοῦσης διαρρηγνύσαι τὰς σπονδάς. Ὅμοιος δ' οὖν περὶ τούτων αὐθις ἐν ἀπορρήτῳ ἀλλήλοις Μεβώδης τε καὶ Ζαχαρίας ἐν τῷ αὐτῷ ξυνηχομένῳ διελεγέσθην, ἐκοινολογοῦντό τε, καὶ προὔτιθεσαν τὰ ὅσα ἀμφὶ τῷ ἄνδρῳ φροντο χρῆναι εἰρῆσθαι· ἐπειρωτῶ τε ἕτερος ἑτέρου, ὅπως ξυνέλθοιεν ἐς καταλλαγὰς αἱ πολιτεῖαι. Καὶ Μεβώδης μὲν ἰσχυρότατά πως ἀπομύμμενος ἦν, ὡς βούλεται τῷ Καίσαρι χρησιμώτατα ἐξεῖπειν * αἰτήσασθαι, καὶ μὲν δὴ ἐπιτηδεύοντες εἶναι οἱ Ζαχαρίας δὲ [ἤρετο], εἰ οἷοντε εἴη λαθροῦστα καὶ ἥμιστα ἐξεπισταμένους τινὸς ὑπὲρ τῆς πόλεως τοῦ Δάρας ῥήτον τι παρασχέσθαι χρυσοῖν. Ζαχαρίας δὲ ἔφασκε τὰ τοιαῦτα, ἐπιτετραμμένον αὐτῷ πρὸς τοῦ Καίσαρος, οὐκ ἐς τὸ ἐμφανές, οὐδὲ μὴν ἑτέρου ἐξεπισταμένου τινός, ἢ Μαυρικίου τοῦ Παύλου, τὰ μάλιστα εὐνούστατα ὡς τὸν Καίσαρα ἔχοντος, δεῖ ἐν τῷ τότε τὸν βασιλεῖον ἰθύνειν ἐκληρώσασθαι λόγον· ὥστε ἀμέλει μηδὲ πρὸς τῶν βασιλείων γραφέντων τὰ περὶ τοῦ τοιοῦδε γεγράφθαι, τῷ μάλα ἐν παραθύστῳ εἶναι τὰ βουλομένα τῷ Καίσαρι. Γράφει δ' οὖν Ζαχαρίας, ὡς εἶποις σὺ (Ζαχαρία, ὡς, εἰ λέγοι σοι Nieb.) Μεβώδης λύτρα δῆθεν τοῦ Δάρας τὸν βασιλέα κομίσασθαι Περσῶν, αὐτῷ πεισθῆσεται ὁ Καῖσαρ τὰ χρή-

ματα καταθήσειν, καὶ δὴ οὐκ ἐς ἀναβολήν. Ταῦτα τοίνυν Ζαχαρίου, εἰ καὶ μὴ ἀναφανδόν, ὑπαινιττομένου δὲ ὁμοίως τῷ Μεβώδῃ, οὐδὲν ὄγε ἔφασκε περὶ τούτου ἐπιτεράφθαι πρὸς τοῦ βασιλέως Περσῶν, οὐδὲ μὴ ἀνέξεσθαι ὅλως ἐπὶ χρήμασι μεταβείναι τὸ Δάρας. Διεβεβαιοῦτο [δὲ] ἔμπης, καὶ ὄρκους τισὶν ἐπέτιθει τὸ πιστόν, ὡς νῦν εἰ προέλθοιεν αἱ ξυνηθῆκαι, ὑστερον αἰτοῦντι τῷ Καίσαρι δώσειν ὡσπερ ἐξαιρετόν τι δῶρον τὸν βασιλέα Περσῶν τὴν πόλιν. Πρόδηλος οὖν ἦν ἐντεῦθεν μὴ ἔρωμένα φρονῶν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἀλλὰ πόρρω τῆς ἀληθείας φύεγγόμενος, βουλόμενός τε Ῥωμαίους μὲν ἀμαχητὶ ὑπαναχωρήσασθαι τῆς Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, τελευταῖον δὲ ἀμφὶ τοῦ Δάρας αἰτεῖν καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἥμιστα τυγχάνειν, εἶτα τὴν ἐν ὑστέρω βουλήν, καθὰ δήπου τὸ περιφερόμενον ἐκεῖνο φησι, μὴ ἔχειν ἰσχὺν, ὡσπερ καὶ Σουανίας πέρι ἐν τῷ πρώτῳ ἡπατήθῃ Πέτρος ὑπὸ τοῦ Ζίχ. Ὅμοίως οὖν καὶ ὁ Μεβώδης ἠβούλετο δράσειν. Ἐπεὶ δὲ εἴωρα Ζαχαρίαν ἐσὸτι ἐμφρονέστατον καὶ οὐχ οἷοντε ἄν αὐτῷ παρακρούσασθαι τὸν ἄνδρα, ὁ δὲ τὴν ἑτέραν ἐτρέπετο, ὡς ἂν τρόπῳ τῇ (τῷ Β.) ἀπάτη περιέλθοι τοὺς Ῥωμαίους. Ἐπὶ χρόνον γὰρ τινα ξυνηεῖ ἐς ταῦτὸ τοῖς ἀμφὶ Ζαχαρίαν, ἐλπίζοντες (ἐλπίδα Β.) ὑποστρωννύς, ὡς ἔσοιτο εἰρήνη καὶ ὡς ἐπινεύσει ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐνδοῦναι Ῥωμαίους τὸ Δάρας, ταύτῃ οἰόμενος ἐκλύσειν τὴν εἰς τὸν πόλεμον προθυμίαν τοῦ Καίσαρος. Καὶ οὖν ἐν τοιοῖσδε τριβομένῳ τοῦ χρόνου, καὶ τῶν ἐξ ἑκατέρας πολιτείας πρέσβειν περὶ ταῦτα ἐνησρολημένων, οὕτω τε φερομένου τοῦ ἐφ' οὗ πολέμου ἐπ' ἀδήλοισι, κατὰ δὲ τὸ τέταρτον ἔτος Τιβερίου Κωνσταντίνου Καίσαρος βασιλείας ἐν τῇ Θράκῃ ξυνηγέθη τὸ Σκλαβηῶν

inferret : sed prius aurum, quod Romani pro induciis impetrandis, quas Zacharias pepigerat, pependant, ad rationem ejus temporis, quod de triennio superesset, restitutum, et ita se bellum renovaturum. Hanc quum regis Persarum sententiam esse Mebodes renuntiaret, Romanorum principes, se quidem minime inducias et foedera transgressuros esse dixerunt : nec pactum esse, ut liceret alteri partium, restitutum omni auro aut aliqua ejus parte, foedera rumpere. De hac re tamen secreto Mebodes et Zacharias ibidem convenientes collocuti disseruerunt. Deinde hi duo viri, communicato consilio, inter se proposerunt, quae ad eam rem pertinere existimaverunt. Tum etiam alter alterum percunctatus est, quibus conditionibus inter utramque gentem pax et concordia esset. Et Mebodes asseveranter affirmavit, sibi in animo esse, quae maxime Caesari expediret proponere, et illi quum maxime morem gerere. Zacharias autem rogavit, an fieri posset, ut aurum, si quod esset conventum pro civitate Daras, clam omnibus et nemine id resciente solveretur. Zacharias dixit hoc, quia a Caesare hoc mandatum occultissime sibi creditum erat, neque ullo alio conscio, quam Mauricio, Pauli filio, qui Caesari bene ex animo cupiebat, et tunc temporis principis rationes curabat, ut ne ullus quidem imperatoris scribarum quicquam de ea re scriptum haberet, quo Caesaris consilia secretiora essent. Itaque scripsit ad Zachariam, si ipsi Mebodes pol-

liceretur, regem Persarum accepturum pecunias pro redemptione urbis Daras, Caesarem nulla mora interposita pecuniam numeraturum esse. Haec quum non aperte quidem, sed obscurioribus verbis Zacharias Mebodi indicaret, respondit Mebodes, nihil sibi a rege Persarum de ea re mandatum, neque omnino regem Daras pro pecuniis restitui passurum esse. Nihilominus tamen conventa res est et quibusdam juramentis fides praestita : si conventiones, ut tunc se habebant, manerent, regem deinceps Caesari petenti Daras tanquam peculiare donum traditurum. Qua in re satis apparebat, eum minime salutaria Romano imperio sentire, et quae a vero abhorrebant, dicere. Nam eo tendebat, ut Romani sine ulla pugna Persarmenia et Iberia excederent : deinde sibi Daras tradi peterent, quod minime obtinerent, nimirum quia quae in posteriori colloquio constituta essent, tritissima illa excusandi formula, nullam vim haberent : sicut et prius de Suania Petrus deceptus fuerat a Zicho. Idem quoque Mebodes volebat facere. Ubi vero vidit Zachariam cautiohem esse, neque se posse hominem quo volebat pertrahere, alia egressus est via, ut aliquo modo fraude Romanos circumveniret. Itaque paulo post Zachariam convenit et spem ei subdidit, pacem futuram, et regem Persarum consensurum Daras reddere, eo consilio, ut Caesaris alacritas et belli cupiditas languesceret. Dum in istis sermonibus legati utriusque gentis occupati tempus terunt,

ἔθνος μέχρι που χιλιάδων ἑκατὸν Θράκην καὶ ἄλλα
πολλὰ ληίσασθαι.

48. (578.)

Exc. De leg. Rom. p. 164. 165: Ὅτι κεραϊζομένης
τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σκλαθηῶν καὶ ἀπανταχόσε ἀλλεπα-
λήλων αὐτῇ ἐπληρημένων τῶν κινδύνων, ὁ Τιβέριος οὐ-
δαμῶς δύναιμι αξιόμαχον ἔχων οὐδὲ πρὸς μίαν μοῖραν
τῶν ἀντιπάλων, μή τί γε καὶ πρὸς πᾶσαν (πάντας B.),
οὔτε μὴν οἴσotte ὧν πολέμοις σφισὶν ὑπαντιάζειν τῷ ἀνὰ
τοὺς ἐφόους πολέμοις τὰς Ῥωμαίων τετράφθαι δυνάμεις,
πρεσβεύεται ὡς Βαϊανὸν τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἀθάρων,
τηνικαῦτα οὐ δυσμενῶς ἔχοντα πρὸς Ῥωμαίους, ἄλλως
δὲ τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτεία χαίρειν ἐθέλοντα δῆθεν εὐθύς
ἐκ προοιμιῶν τῆς αὐτοῦ Τιβερίου βασιλείας. Ταῦτη
τοὶ καὶ πείθει γε αὐτὸν κατὰ Σκλαθηῶν ἀρασθαι πό-
λεμον, ὡς ἂν ὀπόσοι τὴν Ῥωμαίων δροῦσι, τοῖς οἰκείοις
ἀνθελκόμειοι κακοῖς, ἐπαρκέσαι τε βουλόμειοι τῇ πα-
τρῶα κατὰ τὸ μάλλον, παύσαινο μὲν τοῦ τὴν Ῥωμαϊκὴν
ληλατεῖν, οἱ δὲ περὶ τῆς οἰκείας τὸν κίνδυνον ἀναδέξον-
ται. Τοῦ Καίσαρος τοίνυν τὴν τοιαύτην ὡς αὐτὸν στεί-
λαντος πρεσβείαν, οὔτι ἠπειθήσεν ὁ Βαϊανός. Ἐκπέμ-
πεται δ' οὖν ἐπὶ τούτῳ Ἰωάννης, ὃς δὴ τῶν νήσων διήνυε
τὴν ἀρχὴν τηνικαῦτα καὶ τὰς Ἰλλυρίδας ἰθύνειν ἔλαχε
πόλει. Οὗτος παραγενομένος ἐν Παιονία τῇ γούρα, με-
τήγαγεν ἐς τὴν Ῥωμαίων αὐτὸν τε τὸν Βαϊανὸν καὶ τὰς
τῶν Ἀθάρων δυνάμεις, ἐν ταῖς δὴ λεγομέναις δλκάσι
μακρᾶς τὰ βαρβαρικά διαβιβάσας πλήθη. Καὶ λέγεται
ἀμφὶ τὰς ξ' χιλιάδας ἵππέων θωρακοφόρων ἐς τὴν Ῥω-
μαίων διαπορθευθῆναι. Ἐνθὲνδεν αὐθις διὰ τῆς Ἰλ-
λυριῶν διαγαγὼν, εἶτα ἐς τὴν Σκυθῶν ἀφικόμενος,

ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἰστρον ἐν ταῖς κα-
λουμέναις ἀμφιπύρυνος τῶν νεῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπε-
ραιώθη ἐς τὸ καταντικρὺ τοῦ βείθρου, παραχρῆμα τὰς
τε κώμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαθηῶν καὶ ἐσίετο τοὺς
ἀγρούς, ἤγε τε καὶ ἔφερον ἅπαντα, οὐδενὸς πω τῶν
ἐκεῖσε βαρβάρων θαρρήσαντος οἱ ἐς χεῖρας ἔλθειν, ἐς
τὰ λάσια δὲ καὶ κατηρεφῆ τῆς ὕλης καταπεφυγῶτων.
Ἡ δὲ τῶν Ἀθάρων κίνησις κατὰ Σκλαθηῶν [ἐγένετο]
οὔτι γε μόνον τῆς τοῦ Καίσαρος ἐνεκα πρεσβείας καὶ τῶ
βούλεσθαι τὸν Βαϊανὸν Ῥωμαίους ἐκτίσαι χάριν ἀνθ' ὧν
ἐς τὰ μάλιστα ἐφιλοφρονεῖτό γε αὐτὸν ὁ Καίσαρ, ἀλλ' ὅτι
γε αὐτῷ καὶ ἔχθιστοι ὑπῆρχον ἰδίας ἑκατι δυσμενείας.
Ἔστειλε γὰρ ὡς αὐτὸν Δαυρέντιον καὶ τοὺς ὅσοι ἐν τέ-
λει τοῦ ἔθνους ὁ τῶν Ἀθάρων ἡγούμενος, σφᾶς τε ὑπα-
κούειν κελεύων Ἀθάρους, καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν ἔσε-
σαι ἀναγράφτους. Δαυρίτας δὲ καὶ οἱ γε ξὺν αὐτῷ
ἡγεμόνες, « Καὶ τίς ἄρα, ἔφασαν, οὔτος πέφυκεν ἀν-
θρώπων, καὶ ταῖς τοῦ ἡλίου θέρεται ἀκτίσιν, ὃς τὴν
καθ' ἡμᾶς ὑπήκοον ποιήσεται δύναμις; κρατεῖν γὰρ
ἡμεῖς τῆς ἀλλοτρίας εἰώθαμεν, καὶ οὐχ ἕτεροι τῆς ἡμε-
δαπῆς. Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν βεβαίῳ, μέχρι πόλεμοι
τε ὧσι καὶ ἔσθω. » Οὕτως ἀπαυθαδιασμένων τῶν Σκλα-
θηῶν, οὐκ ἄλλως καὶ οἱ Ἀθάρους διετέλουον χρώμειοι
μεγαληγορίας. Εἶτα ἐκ τούτου προπληκισμοὶ καὶ
ἕβρεις. Καὶ ἄτε βάρβαροι, τῷ σκληρᾷ τε καὶ ὀγκύωθ
φρονήματα ἔχειν, τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσώδησαν ἔριν.
Καὶ οἱ Σκλαθηῶν τὸ σφῶν αὐτῶν ὀργίλον οὐχ οἴοιτε
ὄντες ἐγγαλινωῖσαι τοὺς ἐκεῖσε ἀφιγμένους πρέσβεις
ἀναιροῦσιν, ὡς ἐτέριωθεν ἀμέλει ἐκπυστα γενέσθαι ταῦτα
Βαϊανῷ. Τοῦτο τοιγαροῦν κατὰ Σκλαθηῶν ἐπίκλημα
ποιούμενος ἐκ πολλοῦ ὁ Βαϊανός, καὶ ὑποκρύφιοι ἔχων

intereaue bellum in Oriente in suspenso fuit, circa quartum
imperii Cæsaris Tiberii Constantini annum centum fere
millia Sclavorum in Thraciam iruperunt atque hanc mul-
tasque alias regiones prædati sunt.

48.

Quum a Sclavinis Græcia vastaretur, et undique alia ex
aliis pericula imminerent, neque Tiberius satis copiarum
haberet, quibus ne unam quidem partem hostium, nedum
conjunctas eorum vires sustineret, neque ullo modo hos-
tibus obviam ire posset, propterea quod Romanorum vires
ad Orientis bellum conversæ erant, legatum misit ad Baia-
num, Avarum ducem. Is tunc temporis non erat erga Ro-
manos male animatus, imo quo tempore primum Tiberius
imperium suscepit, jure rei publicæ nostræ frui cupiebat.
Huic igitur persuasit, ut cum Sclavinis bellum susciperet,
quo illi, qui Romanorum terras invaserant, ad sua defen-
denda propriis malis revocarentur, et quum patriæ suæ opi-
tulari potius ducerent, rapinas agere ex Romanæ ditiosis
ferri desinerent. Hac igitur legatione ad Baianum a Cæsare
decreta, ei nequaquam non obtemperavit. Ad ea procuranda
Joannes mittitur. Huic tunc insularum, quæ in eo tractu
erant, præfectura et Illyricarum urbium administratio erat
demandata. Is quum Pæoniam accessisset, Baianum et
Avarum copias, longis nævigiis flumine trajecto, in Roma-
norum fines traduxit. Sexaginta fere equitum armorum

millia transiisse dicuntur: quæ ubi huc perduxerat, ea
rursus per Illyricum Scythiam versus iter facere, et iterum
Istrum navigiis, quæ utrimque puppim habebant, trans-
vehi jussit. Baianus, in ulteriorem fluminis ripam transgre-
sus, confestim vicos et pagos Sclavinorum igni ferroque
vastavit, et quum nemo barbarorum auderet cum illo ma-
nus conserere (etenim in silvas et cavernas aufugerant),
omnia, quæ potuit, rapuit. Atque legatio Avarum in Scla-
vinos eruptioni non solum Cæsaris legatio causam dedit,
aut quod Baianus Romanis gratiam referre vellet, quod eum
Cæsar liberalitate prosecutus fuerat, sed etiam eum privatæ
inimicitiae movebant, quia Baianus Sclavinis vehementer
erat infensus. Miserat enim Avarum dux ad Daurentium,
Sclavinorum ducem, et eos qui apud gentem auctoritatem
habebant, ut Avaribus dicto audientes essent, et eorum
numero se adscribi sinerent, qui tributa illis pendebant.
At Dauritas et gentis principes: « Quis hominum, inquit,
est? num quis solis radiis tepescit, qui nostram potentiam
possit sibi subigere et domare? Aliorum enim regionis do-
minatum acquirere solemus, non alii nostræ; hoc nobis
certum manet, donec erunt bella et enses. » Ad hunc mo-
dum superbe et arroganter loquentibus Sclavinis, non mi-
nori superbia et arrogantia erga eos Avarum sunt usi. Hinc in
probra et convicia itum, et ut barbarorum esset ferox et im-
potens ingenium, in rixas et contentiones inter se præcipi-

ὡς αὐτοὺς τὸ ἔχθος, καὶ ἄλλως ἀσχάλλων, ὅτι αὐτῶν ὑπῆκοι οὐκ ἐγένοντο, μὴ τί γε πρὸς αὐτῶν καὶ τὰ ἀνήκεστα πεπονθέναι, καὶ ἅμα μὲν χάριν εἰδέναι βουλόμενος τῷ Καίσαρι, ἅμα καὶ πολυχρήματον τὴν χώραν εὐρήσειν οἰόμενος, ἅτε ἐκ πολλοῦ τῆς Ῥωμαίων ὑπὸ Σκλαθηνῶν... [πεπορημένης], τῆς δὲ κατ' αὐτοὺς γῆς πρὸς ἐτέρου τινὸς πάντων ἐθνῶν οὐδαμῶς.

49. (578.)

Exc. De leg. gent. p. 124 : Ὅτι ὁ Καῖσαρ ἔστειλε κατὰ τὴν Ἰταλίαν χρυσίον συγχόν, ἄχρι κεντηναρίων τριάκοντα, ἅτινα γε δήπου Παμφρόνιος ὄνομα, ἀξίωμα βασιλέως πατῆρ, ἐκομίσατο ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, κατὰ δὴ τὴν βασιλίδα τηνικαῦτα ἀφιγμένους ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ δεήσεις τῷ Καίσαρι παραγαγεῖν τῇ Ἰταλίᾳ ἐκτετρυχωμένη ταῖς τῶν Λογγιβάρδων ἐπιδρομαῖς ἐπαμῦναι. Ὁ δὲ Καῖσαρ, ἐπεὶ αὐτῶν ὁ πόλεμος ὁ Περσικὸς ἅπαντα ἦν καὶ ἐνέκειτό γε ὅλος, ἐκεῖσε στρατιὰν οὐχ ὅσος τε ἦν ἐκπέμπειν. Οὐδὲ μὴν ἅμα τῇ ἔω καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν πολεμητέα γε αὐτῇ εἶναι ἐδόκει. Χρήματα δὲ ἄλλως ἐπέδωκε Παμφρόνιῳ, ἐφ' ᾧ τινὰς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Λογγιβάρδων ἔθνους, εἴ πως γε ἔσται αὐτῶν δυνατὰ, πείσοι τοῦ κέρδους ἡμεῖραντας μεταβαλέσθαι ὡς Ῥωμαίους ἔξιν τῇ κατ' αὐτοὺς δυνάμει, καὶ τοῦτο μὲν τῇ Ἰταλίᾳ μὴ ἐνοχλεῖν, τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὴν ἔω πολεμῆσειντας καὶ τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατεῖᾳ ἐπικουρῆσαι. Ἀπειθούτων δὲ τῶν Λογγιβάρδων, ὅσα εἰκὸς, τὴν ἐτέραν ἰέναι, καὶ τινὰς τῶν Φραγγικῶν ἡγεμόνων διὰ τῆς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεως

ἐταιρίσασθαι, καὶ ταύτη γε λεῖναι τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν.

50. (578.)

Exc. De leg. Rom. p. 165. 166 : Ὅτι ἡνίκα Τραϊανὸς καὶ Ζαχαρίας ὁ βασιλεὺς ἱατρὸς τὰς σπονδὰς ἐτίθεντο, παρ' ἑκαστον τηνικαῦτα τῶν ὀπισσοῦν προϊόντων λόγων ἢ καὶ γραφομένων ἐν ταῖς ξυνηθῆκαις, εἶγε Τραϊανὸς ἢ Ζαχαρίας, ἐφ' οἷς οἱ Πέρσαι ἐπρασσον, οἷγε οὐκ ἠβούλοντο ξυνομολογεῖν, Μεβόδου τηνικαῦτα ἢ σιωπᾶν καὶ μόνον τὸ προσταττόμενον δέχεσθαι κελεύοντος, ἢ τουτονὶ τὸν ἄνδρα ἀπειλοῦντος αὐτοῖς ἐπαφῆσειν, καὶ ἅμα τῷ λόγῳ ἐπιδεικνύοντος τὸν Ταναχοσρῶν (1. Ταναχοσδρῶν) τηνικαῦτα τοῖς ὀρίοις ἐφεστηκότα τῆς ἑώας, καὶ δὴ τέλος ἐπαφέντος, καὶ πλείστας ὄσας κώμας τε καὶ ἀγρούς ἐμπρήσαντος, ἕως οἷ γε ἀμφὶ Τραϊανὸν αὐτοὶ τὸ χρυσίον ἦγον κομίζοντες τῶν σπονδῶν. Καὶ τοσαύτη δήπου χρησαμένου κατὰ Ῥωμαίων ὕβρει Μεβόδου, ὡς μηδὲ ἀξιώσαι τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐν τοῖς μεθορίοις κομίσασθαι, ἐγκλευσάσθαι δὲ Ῥωμαίους ἐς τὴν Νισιδίῳ ἀποσῶσαι, ἕτερά τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσοῦ παραλήψιν καταυθαδισαμένου τε καὶ ἐπεντροψήσαντος αὐτοῖς ὕστερον δὲ ἐς τοῦτο αὐτὸ περιελθεῖν καὶ δεηθῆσθαι Ῥωμαίους Χοσρόης ἐλπίσας, εἶγε καταπροτερήσοι τὸν τῆς ἐφόδου καιρὸν τῶν σπονδῶν ἀφρονιστήσας, ἢ καὶ δράσειν ἴσως τι μέγα, καὶ καταπλαγέντα τὸν Καίσαρα τελέως τῆς Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας καὶ τῶν ἐκείνη χωρίων ἀποστήσασθαι, παρὰ πολλὴ τὴν τῆς ἔω δῆυσιν τῆς Περσαρμε-

tes ferri. Sclavini quum iræ moderari nequirent, legatos, qui ad se venerant, occiderunt, quod ipsum per alios Baianus rescit. Quum igitur a multo inde tempore hoc haberet quod illis objiceret, reconditum odium in pectore gerebat, atque adeo, quia imperata facere noluerant, moleste ferebat, præterquam quod summam injuriam ab illis acceperat; tum quoque Cæsari gratificari volebat. Accedebat quod multum auri se in eorum regione reperturum sperabat, quia Sclavini vicinas Romanorum terras sæpe vastaverant, ipsorum autem fines a nulla alia gente unquam infestati erant.

49.

Cæsar misit in Italiam magnam auri vim ad triginta centenaria, quæ Pamphronius nomine, dignitate patricius, a vetere Roma ad imperatorem attulerat. Is tunc ad regiam venerat, ut precibus a Cæsare impetraret, ut Italiam a Longobardorum excursionibus oppressam in libertatem vindicaret. Cæsar vero, cui omnia præ bello Persico nullius momenti erant, quippe qui totus in illud incumberet, exercitum mittere non potuit, neque bellum in Oriente et in Occidente simul sibi gerendum statuit. Sed pecunias dedit Pamphronio, quibus, si qua posset, aliquos Longobardorum commoveret, ut ad Romanos transirent una cum eorum exercitu, et Italiam minime turbarent. Quod efficeret, si in Orientem arma vertere vellent et Romanis auxilium ferre. Si Longobardi renuerent, ut verisimile erat, aliam viam eum ingredi jussit, et Francorum ducum aliquos

mercede sibi socios adjungere, et hac ratione Longobardorum potentiam labefactare et infringere.

50.

Trajanus et Zacharias, imperatoris medicus, quum de induciis componendis agerent, neque ullam conditionum earum, quæ tum a Persis verbis aut scripto paciscendi causa proponebantur, sive Trajanus sive Zacharias probarent, Mebodes tandem aut silere eos et præscripta accipere jussit, aut se hunc hominem (demonstrabat autem Tanchosdrum) immisurum minatus est, qui tum prope fines Orientis, qua Romanis parebat, constitutus erat. Postremo immisus Tanchosdrus, plurimos vicos incendit, et agros populatus est, donec Trajanus ipse cum comitibus advenit, qui aurum pro federibus afferrent. Et Mebodes tanta ecia Romanos usus est contumelia, ut non dignaretur pecunias pro federibus convantas in limitibus accipere, sed juberet Romanos ipsorum periculo Nisibim deportare, multaque alia non toleranda in exactione pecuniæ erga Romanos superbe et contumeliose se gerens commisit. Chosroes enim in spem adducebatur, si, neglecto federe, opportune inursionem facere auderet, fore ut eodem quoque postea res recideret, et Romani supplicarent, aut si forte aliquod egregium facinus ederet, Cæsarem perterrefaceret, qui tandem Persarum et Iberia et locis finitimis cederet, et pluris vastationem Orientis Persarum et Iberorum cessione faceret. Certior etiam Chosroes factus erat, Cæsarem quam maximum præparare exercitum, et jam navigia

νίων τε καὶ Ἰθέρων προσχωρήσεως ἡγούμενον· ἅμα δὲ καὶ ἐπέτυστο Χοσρόης παρασκευάζειν στρατιάν ἐς τὰ μάλιστα πολλὴν τὸν Καίσαρα, καὶ ἤδη στέλλειν κατὰ τὴν ἑώρα ἱππαγωγὸς δλκάδας· ὀλίγω πρότερον ἢ αἱ τριετηρίδες σπονδαὶ τελευτήσεσθαι ἔμελλον, πρὸ ἡμερῶν δῆπου τεσσαράκοντα ἐπαφίησι κατὰ τῆς Ῥωμαίων γῆς τῆς ἐκ τῶν ὀρίων τοῦ Δάρας ἐς τὴν μέσην τῶν ποταμῶν στρατιάν ἱππικὴν, ἀμφὶ τὰς εἰκοσι χιλιάδας, ἧς περὶ τὰς δώδεκα μὲν ἦσαν Πέρσαι, θυρεοφόροι τε καὶ ἱπποτοξόται, Σαρακηνοὶ δὲ καὶ Σαβεῖροι... [ὧν ξυμπάντων ἤρχον οἱ suppl. Nieb.] σὺν τοῖς Ῥωμαίων ἀρχουσι περὶ τοῦ πῶς δεῖ προσελθεῖν τὴν ἐν γένει ὀρεινὴν [εἰρήνην? Nieb.] διασκεπτόμενοι. Ὁ δὲ καὶ μάλιστα ἀλαζονείας τε καὶ ἀναισχυντίας οὐ μικρὰν προσῆψε τῷ Χοσρόῃ δόξαν, τὰς τε ξυνοθήκας οὕτω πως ἀναίδη οὐκ ὀκνήσαντι ξυγγεαί, καὶ αὐτὰ ὀλίγης πρὸς τὸ πέρασ αὐτῷ ἐνδαφιλευομένης παραδρομῆς ἡμερῶν· καὶ ὅτι γε τὸν αὐτὸν, ἅτε δὴ ἐπεγγελῶν Ῥωμαίοις, ἅμα τε καὶ περὶ εἰρήνης διαλεχθῆσόμενον ἐν τοῖς ὀρίοις ἐχειροτόνησεν καὶ ἅμα ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις, ἐν αὐταῖς ὡς εἶπεν ταῖς ἡμέραις πολέμου τε καὶ ταραχῆς καὶ σπονδῶν συγγύσεως αἴτιον. Τοῦτον δὲ οὖν τὸν Μεβῶδῃ βουλευμάτων τε ἡγούμενον καὶ τοῦ παντὸς ἔχοντα κύρος ὀπλίσας ἐξέτεμψε· πρὸς γε καὶ Σαπώνη τὸν Μεαιράνου (Μαιράνου fr. 52), ἀνδρὸς οὐκ ἀγενοῦς ἀπενεγκάμενον δόξαν.

51. (578.)

Exc. De leg. gent. p. 125 : Ὅτι οἱ Μῆδοι δεδιότες τὴν τῶν Ῥωμαίων εἰσβολὴν κατὰ τῆς Περσῶν ὄσον οὐπω ἐσομένην, καὶ ἐπανιόντες τὸ λεγόμενον Θαυνάριος φρούριον, χηρεῦον Ῥωμαϊκῆς ἐπικουρίας, ἐν κατοχῇ ἐποιήσαντο· καὶ ἐπ' οἴκου ἀνεχώρησαν, μηδὲν

ad equites transvehendos in Orientem mittere. Itaque paullo antequam triennales induciæ finituræ essent, quadraginta fere dies, Chosroes ex finitimis locis Daras immittit in mediam regionem fluviorum viginti millia equitum, quorum duodecim millia erant Persæ scutiferi et sagittarii; Saraceni autem et Sabiri... cum ducibus Romanorum.... dispicientes. Hoc autem non parvam attulit Chosroi vanæ gloriæ et impudentiæ apud omnes opinionem, quod inducias, tametsi pauci admodum dies usque ad exitum restabant, impudenter violare non est cunctatus. Accedebat quod, quasi Romanos irridens, eundem delegerat, qui in confinibus cum iis de pace ageret, quique in iisdem locis eodem tempore et belli et tumultus et violandarum induciarum auctor esset. Is erat Mebodes, dux et auctor omnium eorum consiliorum. Hunc, qui summam omnium rerum haberet auctoritatem, cum exercitu misit, et una cum ipso Sapoem, Meærani filium qui magnam virtutis laudem reportaverat.

51.

Persæ, veriti ne Romani in fines suos irrumperent, Thaurium castellum, nudatum præsidio Romanorum, invadentes, occuparunt et domum reverterunt, quum nihil dignum tam turpi fœderis violatione fecissent, et minime tanta damna, quanta initio sibi proposuerunt, Romanis intulissent.

τὸ παράπαν τῆς ἀναισχύντου τῶν σπονδῶν συγγύσεως ἀξίον τι πορισάμενοι, μήτε μὴν μέγα τι Ῥωμαίους βλάβαντες, ὡς ὀπωπεύθησαν τὴν ἀρχήν.

52. (578.)

Ibidem p. 125 : Ὅτι Ταχοσδρῶ (1. Τανχοσδρῶ) σαφῶς ἐξεπιστάμενος καὶ αὐτὸς τὴν Χοσρόου βουλήν, ὡς Μεβῶδης ἀναπτερώσας αὐτὸν εἴη μὴ μείναι τὸ πέρασ τῶν τριετηρίδων σπονδῶν, αἶ γε ἀμφὶ τῆς ἐν ἐμπειδωθεῖσαι ἐτύγγανον, καὶ ὅτι οὕτω δοκοῦν αὐτῷ ἀναμφιβόλους ἐμβαλεῖν αὐτὸν τε Μεβῶδην καὶ Σαπώνη τὸν Μαιράνου κατὰ τῆς πρὸς τὴν ἐν τῶν Ῥωμαίων ἐπικουρίας, εἴτε προσταταγμένον οἱ τοιαύτῃ Χοσρόου, εἴτε καὶ αὐτομάτως τοῦτο σκοπῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, ὥσπερ ἀμέλει δευτέραν ἀφείσ ἀγκυραν, ἐκτραπείς ἀπὸ τοῦ Κιθαρίζων ὄρησε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐν ἀνατολῇ χώρας ἀπὸ τῶν Ἀρμενίας ἐμβολῶν, διπλὴν ἐκείσε τὴν ταραχὴν ποιησόμενος.

53. (578.)

Suidas v. Ἐμβριθῆ ἢ νοῦν : Μένανδρος· α Ὁ δὲ Τανχοσδρῶ, ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγός, οὐχὶ ἐλέφαντάς τε καὶ ἀγροίκων θμίλον καὶ ἕτερα ἅττα φόβητρα, κόμπω μὲν ἀρμόδια, ἐνεργὰ δὲ καὶ ἐμβριθῆ οὐδαμῶς, ἀλλὰ τοὺς μαχιμωτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους ἀγέρας, πλῆθους τε ἀγενοῦς ἀντάλλαγμα τοὺς τὰ πολέμια δεινοὺς ἀποκρίνας. » Καὶ αὖθις· α Ἐστάναι τε ἐμβριθέστατα καὶ ἐπαμύνειν τῇ πόλει. »

Eadem repetuntur v. Τανχοσδρῶ, ubi glossam delevit Bernhardyus. Ceterum num ad hunc potissimum Historiæ locum hæc pertineant, nescio.

54. (579. Tiberii an. 2.)

Exc. De leg. Rom. p. 166-168 : Ὅτι ὁ Τιβέριος

52.

Quum Tanchosdro quoque Chosrois consilia rescivisset, Mebodem Chosroem in eam mentem impulsisse, ut non expectaret diem qua finiebant triennales induciæ quæ in Oriente conventæ fuerant, et illum imperasse Mebodi et Sapoæ, Mærani filio, invadere Romanorum ditionem in Oriente, ipse, sive hoc mandatum fuerat a Chosroe, sive sua sponte apud se eandem rem animo volvisset, tanquam scilicet secundam ancoram jaciens, a Citharizón castello egressus, in Romanorum ditionis regiones, quæ ad Orientem erant, impetum fecit, circa Armeniæ aditus duplicem tumultum et terrorem oblaturus.

53.

« Tanchosdro autem, Chosrois copiarum dux, non elephantas turhamque rusticorum, et hujus generis terriculamenta, ad ostentationem quidem apta, vim autem et efficaciam nullam habentia collegit, sed viros bellicosos et egregie armatos, selectis his, qui in re bellica excellenter imbellis multitudinis loco. » — Et alibi : « Gradu stare firmissimo et urbem fortiter defendere. »

54.

Tiberius addidit decreto aliud deo maxime gratum. Multos enim Persas Romanorum captivos, præcipue ex pri-

καὶ ἕτερον τι προστίθῃσι τῷ δεδομένῳ, καὶ ἐς τὰ μάλιστα θεῶ κεχαρισμένον. Πολλοὺς γὰρ τῶν παρὰ Ῥωμαίους δορυκτῆτων Περσῶν, μάλιστα τοὺς ἐν τέλει, ὧν ἔνιοι καὶ τῷ βασιλείῳ γένει ξυνημιμένοι ἦσαν, ἔστειλε Χοσρόη δωροφορήσας. Ἔϊτα πρέσβεις ἐπὶ τῷ τοιῷδε ἐξέπεμψε Ζαχαρίαν τε αὖθις, τὸν βασιλεῖον ἱατρὸν, ἅτε πολλάκις χρησιμώτατά τε καὶ εὐνούστατα ἐξυπηρετησάμενον ταῖς κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον πρεσβείαις. Τοῦτον δὲ οὖν τὸν ἄνδρα τῇ λεγομένῃ ἀπὸ ἐπάρχων ἀξία διακοσμήσας ἐχειροτόνησε καὶ πάλιν, καὶ δὴ πρεσβευσόμενον ἀφῆκεν, οἷα δὴ καὶ αὐτοῦ Ζαχαρίου τὴν πρεσβείαν ταύτην γενέσθαι ξυνοθήσαντος· σὺν τῷ καὶ Θεόδωρον τινα, ἓνα τῶν βασιλείων μαχαίροφόρον, ἀξίωμα καὶ αὐτῷ στρατηγῷ περιθείς. Τούτῳ τῷ ἄνδρῳ πρεσβευσομένῳ ἀπονείμας Χοσρόη ἐξέπεμψεν, ἔγραψέ τε ἐπιεικείας ἀνάπλευ ῥήματα. Ὁ δὲ νοῦς τῆς ἐπιστολῆς· « Ἐγὼ καὶ βούλομαι τὴν εἰρήνην καὶ διὰ τὸ θεόδοτον οὖσαν ἀσπάζομαι· καὶ ὥσπερ φύσει τινὲ προσιζάνει μοι τὰ τῆς φιλίας ὑμῶν. Τοιγαροῦν ἐτοιμῶς ἔχω τῆς Περσαρμενίας τε πάσης ἀφίστασθαι καὶ Ἰβηρίας, οὐ μὴν τῶν βουλομένων ἡμῖν ὑπακούειν Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβήρων. Ἀναδίδωμι δὲ καὶ τὸ Ἄφουμῶν φρούριον, καὶ τῆς Ἀρζανητῆς ὑμῖν παραχωρήσω, τὸ Δάρας μόνον ἀντι τοσοῦτων ἀνακομιζόμενος πρὸς ὑμῶν. » Ταῦτα Τιβέριος ὁ αὐτοκράτωρ Χοσρόη σημήνας, ἐφῆκε Ζαχαρίᾳ τε καὶ Θεοδώρῳ καὶ μεγίστων πρέσβεων ἔχειν ἰσχὺν καὶ τὴν εἰρήνην ὡς ἂν οἴοιτο ἔσονται διατιθέσθαι. Μετὰ ταῦτα τῆς ὁδοπορίας ἔτι σχομένῳ, σταλέντε ἄνδρῳ οὕτῳ παρασχόν, καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν βασιλεὺς καταπλαγείς τοῖς ζυμβεβηκόσι, προφθάσας ἐκπέμπει ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτο-

κράτορα πρεσβευτὴν, καὶ ἀφικνεῖται χειμῶνος ἀρχομένου ἧδη ὅς ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἐχειροτονήθη Πέρσης ἀνὴρ, τοῦνομα Φερογδάτης, οὐχ ἦττον καὶ αὐτὸς φιλανθρωποτάτους ἐν ἐπιστολῇ διακομιζῶν λόγους πρὸς τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἐν ἧ ἐγγέγραπτο ὕδα· « Εἰ μὲν τὸ δίκαιον ποιῆσαι βουλευθείης, ὧ Ῥωμαίων βασιλεῦ, καλῶς ἂν πράξῃσι τοὺς τε τὴν ἀποστασίαν τῆς Περσαρμενίας βουλευσάντας γενεάρχας ἐκδιδοὺς ἡμῖν ὑφέζοντας ποινὰς, ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς Περσῶν τε καὶ Ῥωμαίων ἀναρτηθησομένους· διδοὺς δὲ καὶ τὴν ἐντεῦθεν συμβᾶσαν ζημίαν Πέρσαις. Εἰ δὲ πρὸς ταῦτα ἐναντιῶς ἔχεις, πρᾶξιαι τὸ φίλοις πρόπον· τοῦτο δὲ ἔστι ξυνορᾶμεν ἐν τοῖς ὀρίοις αὖθις τοὺς ἐκατέρως ἀρχοντας πολιτείας, τὰ τῆς εἰρήνης, ὡς ἂν δύναιτο, μεταξὺ (τῶν) ἀλλήλων διαθησομένους· ἐφ' ᾧ δὲ τὰ τοιαῦτα προελθεῖν, ἀνακωχὴν γενέσθαι τινά. » Ὡδε μὲν οὖν καὶ ἡ Χοσρόου ἐδήλου ἐπιστολή· πλείστων δὲ ἡμερῶν κατὰ τὴν βασιλίδα πόλιν διαγενομένων ἐν ταῖς ἐν μέσῳ συνουσίαις Τιβηρίου τοῦ βασιλέως καὶ Φερογδάθου τοῦ Περσῶν πρεσβευτοῦ, γράφεται μὲν ἀπιούσιν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν Ζαχαρίᾳ τε καὶ Θεοδώρῳ τοῖς πρέσβεσιν ἐνδιατρίψαι κατὰ τὴν ἔω, καὶ οὐ τι μάλα ἐν σπουδῇ θέσθαι δηλῶσαι σφῶν αὐτῶν τὴν παρουσίαν βασιλεῖ τῶν Περσῶν, πρὶν ἢ ἐκ τῆς βασιλίδος ἀφεθεῖη Φερογδάτης ὁ Περσῶν πρεσβευτής. Προελθόντων δὲ καὶ κεκινημένων ἐσότη πλείστων λόγων, ἐκπέμπει τὸν Φερογδάθην ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτοις, οἷς δὴ καὶ πρὸ τοῦ ἐγγράφει διὰ τῶν Ῥωμαίων πρέσβεων. Ἐχειρίαν δὲ οὕτι φετο δεῖν ἐπὶ μῆκιστον χρόνον ἐνδιδοῖν Πέρσαις· ἀποχρῆν γὰρ ἔφασκε τῷ βουλομένῳ τὴν εἰρήνην καὶ μὴ διὰ τῆς τοῦ χρόνου πλείονος ἀπάτης προμηθευο-

mariis viris, quorum numero erant nonnulli ex regio genere orti, dono dedit Chosroi. Deinde legatos ad hæc misit, inter eos Zachariam iterum, regium medicum. Hic plures et admodum Romanorum et hæc utiles legationes in hoc bello fecerat. Itaque eum ad hanc legationem imperator elegit, et dignitate exconsulis ornatum ad illam obeundam dimisit, quod et ipse Zacharias legatos mittendos esse inprimis admonerat, una quoque Theodorum quendam ex imperatoris satellitibus, quem ad ducis dignitatem extulit. Hos igitur duos viros, quibus hanc legationem attribuit, ad Chosroem misit, ad quem literas quoque humanitatis plenas scripsit. Sententia hujus epistolæ hæc fere erat : « Ego pacem opto, et a deo datam colo, et tamquam naturali quodam instinctu ad vestram amicitiam feror. Itaque paratus sum, omnem Persarmeriam et Iberiam vobis concedere, præter eos Persarmerios sive Iberos, qui nobis parere malint. Restituo et Afumum castellum, et Arzanene vobis cedo, modo oppidum Daras pro his omnibus a vobis obtineam. » Hæc Tiberius imperator per Zachariam et Theodorum, quibus maximorum legatorum potestatem dedit, Chosroi literis significavit. His etiam pacem pro arbitrio, ut res ferrent, facere permisit. Et illis quidem, dum adhuc iter faciebant, accidit ut Chosroes quoque, Persarum rex, iis quæ illi contra sententiam evenerant, percussus, prope ad Romanorum imperatorem legatum mitteret, qui

jam hieme ineunte profectus erat. Is erat vir Persa, qui ad hanc legationem fuit delectus, nomine Pherogdates, et a Persarum rege ad imperatorem literas non minus humanas et officiosas detulit. Hæc sic se habebant : « Siquidem rem justam facere velles, imperator Romanorum, recte quidem te gereres, si Persarmerios genearchas defectionis auctores nobis traderes, ut meritas pœnas mihi darent, et in finibus Persarum et Romanorum suspenderentur ; et si damna Persis illata rependeres. Si ista improbas, amicis officia debita ne deneges. Hoc feceris, si dederis operam ut utriusque rei publicæ primarii viri in confiniis conveniant, et pacem, si fieri possit, inter utramque gentem statuunt et stabiliant. Quæ ut ad exitum perducantur, oportet belli intermissionem fieri. » Atque hæc epistola Chosrois continebantur. Dum Pherogdates, Persarum regis legatus, in regia urbe cum Tiberio imperatore plures dies transigit, Zachariæ et Theodoro, qui in legationem profecti erant, per literas significatur, ut in Oriente subsistant, neque suum adventum Persarum regi indicare festinent, priusquam a regia urbe Pherogdates sit dimissus. Tandem imperator Pherogdaten dimittit, quum multos cum illo habuisset sermones de his quæ prius ad Romanorum legatos scripserat. Inducias in longissimum tempus Persis concedendas esse non putabat. Sufficere enim duorum aut trium mensium spatium ei qui bona fide pacem tueri instituisset, neque per fraudem

μένω παρασκευῆς ἀφορμῆν, καὶ δύο μηνῶν ἢ τριῶν παραδρομῆν. Καὶ οὖν ἀπήρην ἐπὶ τοῖς τοιοῦσι δὲ Φεργαδάτης ἐκ τοῦ Βυζαντίου.

55. (579.)

Ibidem p. 168—171 : Ὅτι Ῥωμαῖοι καὶ Πέρσαι ζυνεστήσαντο ἀν τὴν εἰρήνην, εἰ μὴ Χοσρόης ὄχλητο ἐξ ἀνθρώπων καὶ Ὁρμισδάς ὁ Χοσρόου, ἀνοσιουργὸς ὄντως ἀνὴρ, τὴν κίδαριν ἀνεδήσατο. Οἶμαι μὲν οὖν ἔγωγε οὐκ ἄλλως, πλὴν ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκυρώθη, ἅτε Χοσρόου ἔτι περιόντος, Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδωρον ἐσφοιτῆσαι ἐς τὴν Περσῶν πρεσβευσομένους. Οὕτω γὰρ τὴν τῶν Σύρων παραμειψάμενοι ἦσαν, καὶ οὐδὲν ὁ τι τῆς Ῥωμαίων ἐνηλλάγη πρεσβείας. Διὸ καὶ ἐκ βασιλέως αὐτοῖς γράμματα ἐστάλη ἔχειν τῆς ὁδοπορίας ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς· γνῶναι μὲν γὰρ ἐν μέσῳ τὴν Χοσρόου τελευτήν, ὅμως δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου παῖδα οὐκ ἄλλως φρονεῖν, ἐτοίμως δὲ ἔχειν τὸν πόλεμον ἐπὶ τοῖς ἤδη Χοσρόη γραφεῖσι καταλύσαι· ἔτι γε μὴν καὶ τοὺς ἀφελθέντας αἰχμαλώτους ὡς ἀν ἔχειρισίωσι τῇ Περσῶν βασιλεῖ. Προσημῆναντες τοίνυν οἱ Ῥωμαίων πρέσβεις σὺν πολλῇ τε τιμῇ καὶ εὐφρημίᾳ κατὰ τὴν Νισιβὶν ἐγένοντο· ἐν θαύματι τε μεγίστῳ ἐποιοῦντο Πέρσαι τὴν Ῥωμαίων ἀμφὶ τοὺς δορυαλώτους φιλοφροσύνην. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ Τιθέριος ὁ αὐτοκράτωρ στέλλει αὐθις, τοῦ ἦρος ἀρχομένου, Μαυρικίον κατὰ τὴν πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀποκαταδοκῆσοντα τὸ ἐσόμενον, ἐγκελευσάμενός οἱ, πρὸς ὅπερ ἀν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τραπῆ, ὑπαντιάζειν τε καὶ παρασκευάζεσθαι πρὸς ἐκτέραν τῶν πραγμάτων προπῆν. Καὶ ὁ μὲν, καθὰ βα-

σιλεῖ ἐδόκει, ἀνὰ τὴν ἑω ἔμενε, τὸ πρακτέον ἐπιτηρῶν· προϊόντων δὲ τῶν πρέσβειων ἐς τὰ ἤθη Περσῶν, ἐπιειχομένων τε θεάσασθαι τὸν ἄρτι τῷ βασιλείῳ θρόνῳ ἐπιθεβηκότα, οἰομένων τε ἐς τὰ μάλιστα τεύξεσθαι τιμῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν σπουδαζομένων οὔτε (οὐδενὸς Nieb.) ἀποτεύξεσθαι (οἶα μετὰ τὸσαύτην νίκην πρᾶους τε καὶ πάσης αὐθαδείας ἀπηλλαγμένους τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως ἐπικομιζόμενοι λόγους· καὶ ὡς οὐ μόνον ἄχρι ρημάτων αὐτῷ τὸ φιλόφρονον, μᾶλλον μὲν οὖν ἔργοις ἐπιδεικνυμένου, τῷ τοσοῦτους δορυαλώτους τοῖς Πέρσαις αὐτοὺς ἐπαναγαγεῖν), τούτων ἐλπίζοντων γε αὐτῶν κυρῆσαι ἀναμφιβόλως, ἐς τούναντίον ζυνεθῆ ἄπαν. Πρῶτον μὲν γὰρ κατὰ μέσον τῆς ὁδοπορίας τῶν τις παρὰ Πέρσαις τοῖς βασιλικοῖς τε καὶ δημοσίοις πράγμασιν ἐξυπηρευομένων (οὓς, εἴ τις τῇ Λατινῶν χρῆσαιτο φωνῇ, ἀσηκρῆτις προσαγορεύσειεν) ὑπαντιάζειν ἤρετο σφᾶς ὁ τι βούλοιντό τε καὶ ὁ τι ἔχοιεν, καὶ ὅποιαν ἀποκομίζοιεν ἀγγελίαν. Ἀλλὰ τούτῳ μὲν οἷγε ἀμφὶ Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδωρον ὄδε ἀπεκρίναντο, ὡς τὰ τοιαῦτα τῇ παρὰ Πέρσαις μαγίστρω (καθὰ τοῦτον καλοῦσι Ῥωμαῖοι) ῥητέον, καὶ οὐχὶ αὐτῶ. Ταῦτα εἰπόντες εἶχοντο τῆς ὁδοῦ. Ἐξ ἐκείνου ἦκεν ἕτερός τις ἐκ Περσῶν, ὃς ἔτριβε τὴν ὁδοπορίαν αὐτοῖς καὶ διαμέλλειν ἐποίει, βραδυτῆτος χρώμενος ἐπινοίαις, ἰέναι τε ἐς τὰ πρόσω μὴ συγχωρῶν. Σταθμοῖς τε γὰρ πλησιαιτέροις καὶ παρασάγγαις ὀλίγοις ἔχρητο, ἄλλοτε ἄλλους χώρους περιέφερον τε καὶ ἀποπλανῶν, καὶ τούτου τὰ κακίστὰ σφισι προεδήλου, καὶ ἐδείκνυ τῇ περι τὴν ὁδοπορίαν πλάνη οὐδὲν τι φιλοφροσύνης ἐχόμενον ἢ τῆς προσηκούσης αἰδοῦς πρέσβεσιν. Ἦν δὲ τὸ πρακτόμε-

longioris temporis apparatus faciendi occasionem quaereret. His ita confectis discessit a Byzantio Pherogdates.

55.

Romani et Persæ sane pacem fecissent, nisi Chosroes ex hominum numero sublatus, et Hormisdas, ejus filius, ferocis ingenii vir, cidari redimitus fuisset. Ceterum non aliter, quam ut decretum erat, tanquam adhuc superstite Chosroe, Zachariam et Theodorum puto Persiam intrasse, legationem obituros. Etenim tunc temporis nondum Syriam transgressi erant, neque quicquam ideo ex eorum legatione mutatum esse. Itaque literæ ab imperatore illis redditæ sunt, ut continuarent iter : sibi quidem nuntiatum esse, inter id temporis Chosroem mortem obiisse ; verumtamen, se esse eodem in filium animo, et paratum, secundum ea quæ a Chosroe scripta erant, a bello descedere ; neque propterea ommitterent Persas captivos, libertate donatos, in manus regis Persarum tradere. Itaque Romanorum legati, nuntiis præmissis, cum honore et faustis acclamationibus Nisibim pervenerunt. Et Persæ quidem Romanorum erga captivos humanitatem magnopere sunt admirati. Interea Tiberius imperator, vere in-unte, rursus misit Mauricium in orientalem imperii partem, qui, quod eveniret, exspectaret, et illi imperavit, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret : et in quamcumque partem res caderent, ad omnes casus se præpararet. Et ille quidem, ut rex præce-

perat, in Oriente substitit, et observabat quid facto opus esset. Quum igitur legati in Persidem venissent, Persarum regem, qui recenter in regium solium ascenderat, salutare magnopere cupiebant, et spem habebant, sibi non solum multum honoris et humanitatis impertitum iri, sed etiam, quæ peterent, sese impetraturos. Etenim post tam insignem victoriam sermones afferebant ab imperatore Romano comitate et humanitate plenos et ab omni insolentia remotos. Neque vero solum se verbis comem et benignum præbebat imperator, verum etiam re ipsa, quum tot captivos Persis restitueret. Et ex eo putabant fore ut, quæ sperabant, sine controversia consequerentur. Sed universa res in contrarium vertit. Primum enim unus ex his qui regi in negotiis et regiis et publicis ministerium præbent, quos Latini a secretis vocant, obvium se media via legatis tulit, et eos est percunctatus, quid vellet, qua de causa venirent, et quid nuntii afferrent. Huic Zacharias et Theodorus responderunt, id non illi, sed magistro (ut loquuntur Romani) dicendum. Hæc ubi dixerant, viam perrexerunt. Post hunc alius quoque ex Persis venit, qui peregrinationem illis impediebat : tardius enim de industria incedebat, et eos cunctari faciebat, neque ulterius progredi sinebat ; propiores stationes eligebat et paucas parasangas conficiebat, et ex aliis locis in alia loca huc illuc errantes et palantes traducebat : et in eo se illis male cupere satis indicabat. Etenim eos nulla humanitate colebat, et nulla habita ratione obser-

νον ἐξ ἐπιβουλῆς τε καὶ μελέτης, ὥστε ἐπισχεῖν σφᾶς ὅσον ἂν χρόνον οἴοιτε ὧσιν, ἐν τούτῳ τὴν κατὰ δύναμιν ποιησομένους τοῦ πολέμου παρασκευῆν, τὰ ἐπιτήθειά τε συναθροίσοντας ἀποτεθησόμενα κατὰ δὴ τὸ ὅσον οὕτω ἀναγκαῖον ἐς Νισίβιν τε καὶ τὸ Δάρας τὰς πόλεις, ἔτι γε μὴν καὶ τὰ πέραν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τὰ τῆδε φρούρια ἀνάπλεα θέσθαι τῶν ἐδωδίων ὡς ἀκρίδος οὕτω ξυμβάν καταδηλησαμένης τοὺς ἐκεῖνη καρπούς, καὶ ἅμα ἐρημωθέντων κατὰ τὴν προλαβοῦσαν Ῥωμαίων ἐπιδρομὴν ἀπάντων τῶν κατὰ ταῦτα χωρίων, λιμοῦ τε σφοδροτάτου τοῖς ἐκεῖσε ἐνοκῆσαντος, πρὸς δέ γε ἐφ' ᾧ καὶ στρατολογῆσαι, ἅτε πολεμησεύοντος ἐς τὸ ἐμβριθές τοῦ βασιλέως Περσῶν. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῖς ἐβεβούλευτο, μόλις μετὰ πλείστας ὄσας ἡμέρας ἐδόθη τοῖς πρέσβεισιν ἐς τὰ βασιλεία ἐσφοιτῆσαι. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα, καθὰ τῆ συνθηαία ἐδόκει, θοινησάμενοι καὶ τὸ ἐκ βασιλέως γράμμα ἐγχειρίσαντες, πρὸς γε καὶ τοὺς δοριαλώτους ἀποδεδωκότες, ἐνέθενδ' ἀνεχώρησαν, φιλοφροσύνης μηδὲν οἰοῦν εὐρηκότες. Τῇ δὲ ὑστεραία ὁ παρὰ Πέρσαις τῆς αὐτῆς ἡγεμῶν καὶ Μεθώδης ἐπυθανέσθη τὴν δύναμιν τῆς πρεσβείας. Τῶν δὲ εἰπόντων, ὅτι δὴ περὶ εἰρήνης ἤκοιεν πρεσβευσόμενοι, αὐτίκα οἴγε οὐ δὴ πρόσθεν τοὺς περὶ τούτων αὐτῶν λόγους, φάσκοντες οὐκ ἐπιτεράφθαι τι τοιοῦτον, ἀλλὰ συλλαβὰς ἀποδόντας ἀντιλαβεῖν χρῆναι, καὶ ὡς θάττον γε δήπου τῆς Περσῶν ἀπαλλαγῆναι. Ἐν φανερωῖ τοῖων ποιησαμένων τὴν ἐφιέσαν αὐτοῖς τοῦτο κέλευσιν, ἔγνωσαν ἐν βραχεῖ, ὅτι δύναται ἢ ἐπιστολῇ τοῦ Ῥωμαίων αυτοκράτορος, καὶ τὴν ἀφιξίν τῆς πρεσβείας ἅπασαν, ὡς ἔτιμος εἶη κατασθενύναι τὰ ἐκ τοῦ πολέ-

μου χαλεπὰ, καὶ τὴν περιμάχτηον αὐτοῖς Ἀρμενίαν ἅπασαν ἀμαχητὶ ἐνδοῦναι, παραχωρῆσαι δέ σφισι καὶ Ἀρζανητῆς, ἀντιχαριζόμενος τοῦ Δάρας τὸ Ἀφουμῶν φρούριον. Ἐδέξατο μὲν οὖν καὶ αὐτὸς αὐτοῦς βασιλεὺς ὁ Περσῶν, τραχύτητι δὲ χρώμενος πρὸς ἕκαστα τῶν φιλανθρώπως γεγραμμένων οὔτε ἀποστήσασθαι ἔφη πώποτε τοῦ Δάρας, οὐ μᾶλλον γε ἢ τῆς Νισίβιος ἢ Σηγγάρων, ἅπερ καὶ αὐτὰ ἐκ Ῥωμαίων ἀπισχυρίζετο ἔχειν Πέρσας, οὔτε μὴν ἐλαττώσειν τι τῶν πατρίων κτημάτων, ἀλλ' εἰ μὲν οἴοντε ἐστίν, ἐς αὖθις αὐτὰ ἐνεγκεῖν, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ γὰρ καταλειμμένα φυλάξειν. Χοσρόην μὲν γὰρ τὸν πατέρα ἔφη, ὡς, εἴγε περιττὸν, ἴσως τὸ τοιόνδε ἔπραξεν ἂν καὶ τὸ Δάρας ἀφῆκε Ῥωμαίοις. Τῷ γὰρ προσκτησαμένῳ τι καὶ τοῦτο ἀποβεβληκότη οὐχ οὕτως αἰσχρὸν· αἰσχύνῃ δὲ ὁμοίως ἅπασιν ἀνθρώποις καταπροέσθαι τὰ πατρίωα. Ταῦτα εἰρηκώς, διὰ Μεθώδου πάλιν αὐτοῖς ἐποίησε καταδῆλον ὡς « ἐπὶ τίνι μέγα φρονούντες ἀξιοῦσι πρὸς ἡμῶν ἀνακοιμῆσθαι τὸ Δάρας; ποῖον νενικηκότες πόλεμον; ποῖοις ἐγκαλλωπιζόμενοι τροπαιοῖς; ποῖ δῆτ' αὖ καθυπέρτεροι γενομένοι Περσῶν; ἀλλ' ὅτι ἀπειρίας δραζάμενοι τοῦ Ταχσδρῶν (Τανχ.), καὶ περιαγαγόντες αὐτὸν ἐς ἄλλοτε ἄλλους χώρους, ἐπειδὴ περιπλανωμένου ἐξ Ἀρμενίας ἐκείνου εἰς Ἀρζανητὴν καὶ τὰ Ἀρζανητῆς ἐς Ἀρμενίαν ἀδειαν ἔσχον οἱ Ῥωμαῖοι καταδραμεῖν τὴν ἐν Περσῶν τῷ τοῖ ἄρα βρενθύνονται ἴσως καὶ μεγαλαυχούσιν, ὑποτοποῦντες ἐν ἐλάττονι μοίρᾳ τὰ ἡμέτερα κείσθαι. Ἰστῶσαν οὖν, ἔφη, Ῥωμαῖοι, ὡς οὐδὲ ἄλλως ἀνέξομαι τῆς εἰρήνης, εἰ μὴ πῶ κατατιθέναι μέλλοιεν καὶ τὰ ὅσα πρὸς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐχομιζόμεθα χρήματα ἂν ἔτος. »

vantiæ, quæ legatis debetur, viarum erroribus fatigabat. Et id quidem Persæ data opera et præmeditato consilio faciebant, quo legatos morarentur et quam diutissime definerent, ut maximum interea belli apparatus facerent, et copias frumenti ad quamvis necessitatis occasionem paratas in urbibus Nisibi et Daras congererent, atque etiam ultra Tigrim amnem castella necessariis copiis impleverent; quia locustæ in illis regionibus omnes agrorum fruges consumperant, et proximis Romanorum incursionibus agri desolati permanerant. Itaque acerbissima fames instabat, præsertim quum rex Persarum ad grave bellum suscipiendum exercitus pararet. Quum Persæ hoc consilii cepissent, vix post multos dies permissum est legatis, in regiam pedem inferre. Et primum quidem, ut moris est, sunt convivio excepti; quo facto, postquam literas ab imperatore tradidissent et captivos reddidissent, quum eos Persæ nullo liberali et benigno sermone dignati essent, discesserunt. Postridie aulae apud Persas præfectus et Mebodes eos interrogaverunt, quæ esset ipsorum legationis potestas. Quum legati respondissent, se, ut de pace agerent, venisse, nullos de ea re sermones Persæ admiserunt, nihil ejusmodi sibi demandatum esse, dicentes. Itaque literas eos proferre, et vicissim accipere, et quam primum a Persarum finibus excedere jusserunt. Et quum legati mandata sua exhibuissent, Persæ omnia, quorum causa legatio decreta esset, cognoverunt: ut imperator paratus esset, mala ex bello orta so-

pire et Armeniam, de qua tot certamina fuissent, sine prælio eorum juris et potestatis facere; quin et Arzanene cedere, et pro Daras oppido Afumorum castellum illis tradere. Denuo Persarum rex legatos excepit, et ad ea quæ imperator ad illum perhuanem scripserat, acerbè admodum et arroganter respondit, se nunquam urbe Daras cessurum non magis, quam Nisibi aut Singaris, quas urbes a Romanis per vim captas haberent Persæ, neque quicquam ex possessionibus, quas illi pater reliquerit, se diminuturum, sed potius, si non auctiores faciat, saltem quantum in se esset, intacta conservaturum. « Pater Chosroes, inquit, si vixisset, fortasse eo descendisset, et Daras Romanis restituisset. Ei enim, qui ipse imperii fines pretendit, parta rursus amittere, non tam turpe est. Pudori autem est omnibus hominibus paterna profligare. » Hæc ubi dixerat, rursus per Mebodem alia fere hujusmodi suggestit: Quam de causa elati Romani Daras ab ipsis recipere poscant, qua victoria potiti, quibus tropæis se jactantes? ubi denique superiores Persis evaserunt? Imperitia quidem et imprudentia Tanchosdri res bene gesserunt; dum ipsum ex una regione in aliam circummagunt, et modo ex Armenia in Arzanenem, modo ex Arzanene in Armeniam excurrere cogitur, regionem Persarum, quæ est ad Orientem, depulati sunt. Hoc est fortasse, quod magnos spiritus gerunt, quo superbiunt, existimantes deteriore conditione res nostras prostratas jacere. « Sciant Romani, inquit, me non

Τοσαύτη μεγαληγορία χρησαμένου Ὁρμισδα, μόλις ἀφείθησαν Ζαχαρίας τε καὶ Θεόδωρος, ἀκρι τριῶν ἤδη φθιόντων μηνῶν ἐκέισε ἐνδιατρίψαντες, πάντων δὲ τῶν δυσχερῶν ἐς πείραν ἔλθόντες· καὶ γὰρ οὐδὲ ὄσον ἀέρα καθαρὸν ἀναπνεῦσαι, οὐ μὴν προκύψαι ἐκ τοῦ τέγους, ἵνα ἐνδιατώμενοι ᾦσαν, ξυνεχώρουν οἷς ἡ φυλακῆ τῶν πρέσβων ἀνειμένη ἐτύγχανε· τό τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδες τε ᾦν καὶ διάπνευστον (ἀδιάπνευστον Nieb.) καὶ ὄρα θέρους ἐς τὰ μάλιστα ἀναρμόδιον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ γρηῃμα εἰρκτήν. Τοῖς τοιοῖσδε τοῖνον δεινοῖς ἐκτετριμμένους διαφῆκαν, πολλῶ δυσκολώτερον αὐθις πρὸς τὴν ἐπάνοδον αὐτοῖς χρῆσάμενοι, ὡς μήτε τῶν ἀναγκαίων ἐς τὸ ἀπογρῶν σφισι μεταδιδόναί, τρίβειν τε τὸν χρόνον καὶ μακροτέραν αὐτοῖς τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. Μιᾶς γὰρ ἡμέρας ὁδὸν σφᾶς ἀγαγόντες ἐπὶ τὰ πρόσω, τῇ ἐφεξῆς δι' ἐτέρας ἀτραποῦ ἐς τοῦμπαλιν ἐπανῆγον, ἕως πολλῶν ἀνιαρῶν αὐτοὺς ἀναπλήσαντες, ὡς καὶ ἐκάτερον ἀμέλει νόσῳ βαρυτάτῃ περιπέσειν, ἐξώθησαν (ἐξώσθησαν? Hesch.) τῆς Περσῶν. Ἀφικομένης δὲ ταύτης τῆς ἀγγελίας παρὰ βασιλεῖα Ῥωμαίων καὶ παρὰ τὴν πάντων ἑλιπδα προσπεσοῦσης (οὐ γὰρ ᾠήθη πώποτε Πέρσας ἐπὶ σμικροῖς οὕτω καὶ λίαν συμμέτροις τὴν εἰρήνην μὴ προσδέξασθαι), Μαυρικίῳ μὲν εἰκότως ἐσήμαινεν ἔχασθαι τοῦ πολέμου κατὰ τὸν προχωροῦντα τρόπον, καὶ τὰ ἄλλα περισκόπει, ὡς ἂν ἀμνηγῆται οἷσπε ἐσοτο βοηθῆσαι τοῖς πράγμασιν. Οἱ (Τῷ Bekk.) δὲ τὰ μὲν ἄλλα οὐκ εἶχε κακῶς τὸ στρατεύμα· καὶ γὰρ τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων ἐπεποίητο.

56. (579.)

Suidas v. Μαυρίκιος : Ὁδτος δὲ προχειρίζεται στρατηγὸς τῆς ἐφᾶς ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος. Ὁς Μαυρίκιος ἐν πολέμοις μὲν καὶ ἀγῶσιν οὐκ ᾦν ἐντεθράμμενος, ἔμφρων δὲ ἄλλως καὶ ἐμβριθῆς καὶ κατηκριβωμένος, ξυγκεράσας τε ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος καὶ πραότητα, πάσης ὑπεροφίας τε καὶ ὄφρους ἐλευθέραν. Τοιούτων δὲ τινα τὸν Μαυρίκιον ὄντα ἡ τῶν πραγμάτων ἡγεμονία παραλαβοῦσα, ἀνέδειξε πως εὐκλεέστερον τῇ πείρᾳ.

Nonnulla horum repetuntur v. Ὁγκος. Menandri locum esse coniecit Valesius.

57. (580. Tiberii. an. 3.)

Exc. De leg. gent. p. 125. 156 : Ὅτι πολιορκούτων Ῥωμαίων τὸ Χλωμάρων, καὶ προσβολὰς ἐν κύκλῳ ποιουμένων, τὰς τε ἐλεπόλεις μηχανὰς περιστησάντων, πρὸς δὲ γε καὶ ὑπονόμους ἐνεργεῖν ὑπορυττόντων ἐς τὸ ἀφανῆς, στέλλει Βιγγάνης ὡς Μαυρίκιον τὸν (τε) τοῦ φρουρίου ἀρχιερέα· Χριστιανοὶ γὰρ ᾦσαν οἱ τῆς Ἀρζανηνῆς ἄπαντες. Ταύτῃ τοι, ὡς αἰδοῦς ἀξιοθησόμενον πρὸς Ῥωμαίων Χριστιανῶν ὄντων τὸν προεστῶτα τῶν ἱερῶν τοῦ Χριστοῦ, ἱκετεύειν ἐπέτρεψε τῷ μυσταγωγῷ, εἰληφότας ὁπόσος ᾦν αὐτοῖς χρῆσός τε καὶ ἄργυρος ἀπαναστῆναι καὶ μὴ πέρα πονεῖν. Οὔτε γὰρ ἐνδώσει ποτὲ, Βιγγάνου τὸν ἦλιον δρῶντος, τοὺς ὄσοι γε ἐς τὸ Χλωμάρων εἰσι Ῥωμαίους ἑαυτούς· προσμενόντων τε τῇ πολιορκίᾳ Χριστιανῶν ἔσσεσθαι τὸ διαφθειρόμενον πλῆθος, καὶ ἀσέβησειν Ῥωμαίους πρὸς θεὸν περιορῶντας ἀναίτιως τοὺς ἐνδον ἀπολλυμένους. Ταῦτα Βιγγά-

allis conditionibus pacem fieri permissurum, quam si persolvant omnes pecunias quas Justinianus singulis annis nobis pendere erat solitus. » Hac insolenti oratione Hormisda uso, vix tribus demum post mensibus elapsis, Zacharias et Theodorus difficillima et gravia quaque experiendo perpassi, missionem obtinuerunt. Neque enim purum aera haurire, neque libere ex tecto, sub quo diversabantur, in apertum exire eorum custodiæ præpositi permittebant. Domus vero, in qua habitabant, erat obscurior, et quum in eam aura nulla perfleret, æstate inprimis valde molesta erat; denique re vera domus carcer esse videbatur. His igitur malis et incommodis attritus et confectos multo graviora in reditu passuros dimisit. Nam nec illis rerum necessariarum copiam, quoad satis esset, administrabant, diem de die ducebant, et longioribus itineribus eos fatigabant. Etenim quam viam uno die confecerant, eam postridie retro eos ducebant, donec multis ærumnis conflictati, ita ut uterque in gravissimum morbum incideret, tandem Perside excesserunt. Cujus rei nuntius quum ad imperatorem afferretur, et præter omnem expectationem illi accideret (non enim existimaverat, quum Romani ita faciles et moderatos se præbuissent, fore ut Persæ a pace abhorrerent), jure et merito Mauricio præcepit, ut bellum strenuo pararet, et cetera omnia ita instituit, ut omni modo suis rebus consuleret. Neque vero exercitus quoad cetera male habebat. Stipendia enim persoluta fuerant.

56.

Mauricius a Tiberio Cæsare dux copiarum per Orientem constitutus est: non ille quidem in bellis atque certaminibus innutritus, sed prudens vir et gravis et accuratus. Qui duas res maxime inter se contrarias in se conjunxit, summam animi magnitudinem et mansuetudinem arrogantia et supercilio plane vacuam. Talis quum esset Mauricius natura, ipsa experientia longe gloriosiore eum demonstravit.

57.

Quum Romani Chlomon oppidum obsiderent et armatis hominibus cingerent, et machinas, quibus urbes capiuntur, admoverent, cuniculi quoque subterranei in occulto subter terram ducerentur, Biganes misit urbis Episcopum (erant enim Christiani omnes incolæ Arzanenæ), quem Romanos, quia Christiani erant, majore reverentia et honore excepturos, tanquam sacrorum antistitem, existimavit, ad Mauricium, tanquam orare jussit, ut accepto quicquid apud obsessos erat auri et argenti, Romani obsidionem solverent, neque ultra in vanum laborarent. Neque enim unquam, quamdiu Bigani solem intueri liceret, Christianos, qui in oppido essent, Romanis sese tradituros. Quodsi obsidionem continuarent, fore ut Christianorum multitudo periret. Ex quo fieret ut Romani impii erga deum essent, qui Christianos, qui intra oppidum essent, sine ulla sua

νης ἐδήλου. Μαυρίκιος δὲ πολλά τε καὶ ἐπαγωγὰ τῶν ἱερῶν διαλεγθεὶς καὶ τοῖς ἅμα αὐτῷ πρὸς ἱκετείαν ἀφικόμενος, πίστευς τε εὐνοίας πρὸς τοῦ ἱερέως εὐληθῶς, ἀπαγγέλλει ἐκέλευσε Βιγγάνῃ, ὡς, εἴπερ ἑαυτὸν ἐνδώσει Ῥωμαίοις, ἀξιωματὸς τε μείζωνος ἤπερ ἐφ' οὗ νῦν ἐστι παρὰ Πέρσαις ἀξιωθήσεται πρὸς Ῥωμαίον, κτήσεώς τε διπλασίας καὶ ἄλλης εὐπορίας γενήσεται κύριος. Καὶ ἕτερα δὲ, ὅποσα ἦν ἐφορκὰ, εἰπὼν ἀφίησιν αὐθις ἔνδον τοῦ φρουρίου γενέσθαι τὸν ἱερέα καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ. Ἀλλὰ γὰρ ὁ Βιγγάνης εὐνοίστατα ἔχων ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἐς τὴν κατ' αὐτὸν πολιτείαν, ἔτι γε μὴν τῷ χῶρῳ πίσυνος, ἥκιστα ταῖς μεγίσταις ὑποσχέσει Μαυρίκιου τὰ ὧτα ὑπέσχε, καὶ ταῦτα βάρβαρος ὢν οὐκ ἀφηνίασε τοῦ πρέποντος, τὴν δὲ ἐξ ἀρχῆς δουλείαν τιμιωτέραν ἠγήσατο πλοῦτου. Στέλλει δὲ αὐθις τὰ ἐς ἀγιστείαν τοῦ θεοῦ ἀνειμένα, περιρρανθήριά τε καὶ ἐκπώματα καὶ ἄλλα ὅσα τιμαλφέστατα σκευή, ὡς Μαυρίκιον, καθάπερ ἀμέλει λύτρα τούτου τοῦ φρουρίου ταῦτα ὑποδέχσθαι ἀντιβολῶν, τὴν πολιορκίαν καταλύσονται. Ἄταρ ὁ στρατηγὸς ἐπειδὴ ταῦτα θέεασατο, οὐ προσήκατο, καίτοι ἐρίτιμα τυγχάνοντα· ἤξειν γὰρ ἔφασκεν οὐ τὰ ἱερά σκυλεύσων οὔτε μὴν Χριστῷ μαχησόμενος, ἀλλὰ σὺν Χριστῷ πολεμήσων, καὶ μᾶλλον ἐξαιρησόμενος τοὺς ἁμαρτωλοὺς πρὸς τῶν οὐκ ὀρθὰ φρονούντων Περσῶν. Εἶτα ἐν ἀπορορῆτι ἔλεξε τῷ ἱερουργῷ ὅσα ἐγρήν, συνεχώρησέ τε αὐθις εἰσὼ γενέσθαι τοῦ φρουρίου. Ὡς δὲ ἐπανήκε τὸ τελευταῖον ὁ ἱερεὺς ὁ βάρβαρος, καὶ οὐδὲν δτιοῦν ἐς τὸ ἰθὺ τῆς γνώμης ἐφθέγγετο, ἐς τὸν ἀντίον μὲν οὖν τὰ Περσῶν ἐπεφώρατο ἀσπαζόμενος,

culpa misere perire paterentur. Hæc Biganes prædicavit. At Mauricius, quum comiter multa cum episcopo esset collocutus, et cum his, qui una ad exorandos Romanos venerant, bona fide utrinque jurejurando firmata, eum renuntiare jussit Bigani, si se Romanis traderet, in majore honore eum apud Romanos futurum, quam nunc apud Persas sit, et possessionem duplo amplioem et omnium rerum affluentiam nacturum; pluraque alia, quibus illum alliceret, dictitans, dimisit sacerdotem et eos qui cum eo erant, ut in urbem reverterentur. Sed Biganis summa erat erga regem et rem publicam Persarum voluntas, et magna loci fiducia. Itaque quamvis barbarus esset, maximis Mauricii pollicitationibus minime aures præbuit, neque ab honesto recessit. Justam enim et legitimam servitutem erga eum, qui regno præerat, longe divitiis honorificentioem duxit. Quamobrem iterum aquiminnaria et pocola et alia pretiosiora vasa, quæ dei cultui inserviebant, ad Mauricium misit, orans, ut ea pro oppidi redemptione sumeret et ab obsidione desisteret. Sed dum ubi hæc vidit, quamvis magni pretii essent, tamen contempsit. Illuc enim dixit se venisse, non ut sacra expilaret, aut Christo bellum faceret, sed potius ut Christo opitulante et favente bellum gereret, et recta de fide sentientes contra Persas, qui a vera dei cognitione aberrarent, tueretur. Deinde quædam secreto cum sacerdote, quæ ad negotium, quod inter eos tractabatur, pertinebant, collocutus, concessit, ut rursus in oppidum rediret. Postremo ut rursus sacerdos exiit nihil

ξυλλαμβάνεται μὲν ὅγε καὶ οἱ ξὺν αὐτῷ, αὐθις δὲ ἐγκελευσαμένου τοῦ στρατηγοῦ, εἶχοντο τῆς πολιορκίας οἱ Ῥωμαῖοι.

58.

Suidas v. Ἀπετάφρευον : Μένανδρος· « Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετάφρευον τὸ πρότερον, οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἠγήσασθαι τοῦ ἐβίου πολέμου· ἐπειδὴ δὲ (στε) τὴν στρατηγίαν εἶχεν ἠγεμονεύουσαν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε βραθυμία παροφθὲν ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε. Ῥωμαῖοι γὰρ μὴ βουλομένοι ἦν τὸ χρῆμα, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν πόνος γὰρ ὄκνη πολέμιος. »

59.

Exc. De sent. p. 362. 363 : Ὅτι ὡς εἶοικε, πρὶν ἢ Μαυρίκιον ἠγεμονεύσαι τοῦ στρατοῦ, τὰ κατὰ τῶν δασμοφοροῦντων ἀδικήματα ἐσφηλε Ῥωμαῖοις. Ταῦτη τοι κατὰ τινα θεήλατον ὀργὴν τὰ δοκηθέντα οὐκ ἐτέλεσθη, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπέσκηψεν εἰς τὸν ἀντίον. Φιλεῖ γὰρ πως τὸ θεῖον ἄδικα πεπραχόσιν οὐτ' οἰομένοις τὰς ποινὰς ἐπιφέρειν, ὡς ἂν τῷ παραλόγῳ τῶν ἀποθάντων σωφρονίζοιτο πλέον.

Ἄφρονητος γὰρ ἔτι τοῦ τῶν πολεμίων στρατοῦ καὶ τὸ πλῆθος τῆς Ῥωμαϊκῆς [δυνάμεως] δεδιότος, καιροφυλακῶντος δὲ εἴ πη διασπασθεῖεν καὶ δώσοιεν αὐτοὶ τῆς καθ' ἑαυτῶν ἐφόδου καιρὸν ἀσύμφορον· ἔδοξε δὲ τισι τοὺς ἅμα πάντας ἀπροσμάχους νομιζομένους, τού-

quicquam, quod ex re esset, afferens, sed aperte Persarum rebus faveret, ipse et qui cum eo erant jussu ducis in vincula coniecti sunt. Romani vero obsidionem continuarunt.

58.

Romani antea castra sua fossis non muniabant, nec rei ejus rationem ullo modo norant, priusquam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux constitueretur. Ille vero postquam ad ducatum est evectus, quæ postea ipsi viam ad imperium munivit, rem prædictam per scordiam jamdiu intermissam in usum revocavit. Romani enim laborem ejusmodi defugiebant, remque oblivioni tradiderant. Labor enim ignavia inimicus est.

59.

Antequam Mauricius ductaret exercitum, injuriæ, ut arbitrator, adversus stipendiarios populos rem Romanam labefactaverant. Eam ob rem atque ob cælestem nescio quam iram suscepta consilia successu caruerunt, immo contrarium exitum nacta sunt. Solet enim numen iniquis nec opinantibus penas infligere, ut subitis casibus modestiores reddantur.

Nam quum adhuc hostilis procul esset exercitus, copiarumque Romanarum numerum pertimesceret, atque idoneum tempus exspectaret, dum hæc fortasse dispergerentur, atque incursioni hostili cum ipsorum damno patescerent; visum est nonnullis optimum fore, si, qui conjunctum in-

τους κατά τὴν πολεμίαν διαιρεθίντας εὐεπιχειρήτους ποιήσαι.

*Οτι εἰπὼν περὶ [τῶν] ὀκτακοσίων λευκῶν ἵππων τῶν ὑπὸ Ἀζαρέφθου ἀλόντων καὶ ἐς θρίαμβὸν ἀχθέντων, φησὶν ὁ ἱστορικός Μένανδρος· « Ταῦτα μὲν ἡ ἀβουλία καὶ ἡ καταφρόνησις ἡλίκα κατεργάζονται κακὰ παραστῆσαι βουλομένῳ λέλεκται, καὶ ὡς ὁ θεὸς, ἡνίκα ἂν οὐ ξυνεπιλαβάνηται, καὶ τὰ δοκοῦντα εὐ βεβουλεύσθαι περιάγεται ἐς τούναντίον, καὶ ὡς ἄγαν χαλεπὸν καὶ πολιτεῖαν διαφθεῖραι δυνάμενον τὸ τῶν ὑπηκόων ἀνήκοον. Μαυρίκιος μὲν γὰρ ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς εὐ βεβουλευμένος, καὶ καθ' ὅσον οἶόντε ἦν ἀνθρώπῳ προέγνω τὰς ἀδήλους τῶν πράξεων ἀποβάσεις, τῇ δὲ τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἀκοσμίᾳ τὸ (τῷ Bekk.) μὴ φυλάξαι τὰ πρὸς αὐτοῦ εἰρημένα τε καὶ παρεγγυηθέντα ἐς ἔσχατον κινδύνου τὰ Ῥωμαίων ἤλασε πράγματι. Καὶ οὐχ ἡ σταλῆσα μὲν πρὸς τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τε τὸ Δούδιον καὶ Ἰβηρίαν ταῦτα ἐδυτύχησε στρατιὰ μόνον, αὐτὸς δὲ ὁ Μαυρίκιος ἀπαθὴς κακῶν ἔμεινε, [ἀλλὰ] κακῆϊος εἰς τελευταίας διωλιθίσθησεν ἐλπίδας, δημοῦ διεσώθη μόγις. »

*Οτι ἡ τῶν προσδοκηθέντων ἀνάγκη τὸν προσδοκῶντα βραθυμότερον διατίθησιν.

60. (580.)

Exc. De leg. Rom. p. 171—174 : *Οτι παρεσκευάζετο ὁ Τιβέριος διαλύσαι τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον. Τοιγαροῦν οὕτως ἀρέσαντα βασιλεῖ, ἀφίησιν ἐπὶ τούτῳ Ζαχαρίαν ἐν τοῖς Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν μεθορίοις πρεσβευσόμενον καὶ αὐθις· ὃν δὴ καὶ πολλάκις ἐπὶ ταῖς τοιαύταις ἐχειροτόνησε χρεῖαις. Ὁ δὲ

victi essent, eos per hostilem agrum palantes periculis irretirent.

Postquam narravit de octingentis albis equis ab Azaretho captis atque in triumpho ductis, Menander historicus ait : « Quanta quidem mala a stultis consiliis et negligentia manaverint, intelligentibus satis demonstratum est : quodque deus, nisi in partibus nostris sit, ea quoque, quæ recte excogitata videntur, in contrarium vertat : et quod gravis sit ac pessumdanda rei publicæ idonea subditorum inobedientia. Mauricius enim, Romanorum dux, quamquam consilio præstans, et quantum homini licet, incertos rerum exitus prævidens; tamen ducum ceterorum incomposito ordine, qui ejus dicta et monita neglexerunt, res Romanas in extremum discrimen adduxit. Neque solum exercitus, quem dux in Dubium et Iberiam miserat, rem improspere egit, ita tamen, ut Mauricius incolumis esset; verum et ipse in summis terroribus fuit, atque ægre vitam servavit. »

Quum ea quæ impendent, vitari nequeunt, tunc ille qui rem fatalem expectat, audacior fit.

60.

Tiberius bellum contra Persas finire in animo habebat. Itaque, hoc consilio capto, iterum Zachariam elegit, quem ad limites Romanorum et Persarum legaret. Jam enim et sæpius antea ejus opera in hujusmodi rebus usus fuerat. Is

ἀφικόμενος, καὶ δῆλον καταστήσας ἐφ' ᾧ ἐποίησατο ὡς Πέρσας τὴν ἀφίξιν, ὁ μὲν ὑπῆρχεν ἐν τούτοις, βασιλεὺς δὲ Περσῶν ἐκπέμπει Ἀνδίγαν. Οὗτος δὲ ἀνὴρ κατὰ τοσοῦτον ἐχέφρων τε ἦν καὶ πράγμασι πλείστοις δμιλήσας, καθόσον τε αὐτῷ ἐπὶ μακρότατον καὶ τὰ τοῦ χρόνου ξυνέβαινε ἐπισφραγίζοντι τῷ πάνυ γηραλέῳ τὸ νουεχές. Ἐπειδὴ δὲ συνηθέτην ἀγχοῦ τῆς πόλεως τοῦ Δάρας, ἔξιν τοῖς καὶ οἱ τῶν ἐκείνη πόλεων Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν ἡγεμόνες, οἱ μὲν δὴ ἐξηρτύοντο ἕκαστοι διαλεχθησόμενοι περὶ τοῦ ὅπως δέον καταθέσθαι τὸν πόλεμον· ὁ δὲ γε τῶν μεθορίων λεγόμενος προτίκτωρ (δηλοῖ δὲ παρὰ Ῥωμαίους τὸν ἐς τοῦτο καταλεγόμενον ἀξίαν, τὸν βασιλεῖον προσκεπαστήν,) οὗτος δὴ οὖν κατεσκευάσε καλύθας, ἐν αἷς ἔμελλον ἑκατέρας πολιτείας πρέσβεις τὰ εἰρημένα διασκέπτεσθαι· τοῦτο γὰρ τὸ λειτούργημα ἀνωθέν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς τῇ προτίκτῳ ἐπιτέτραπται. Παρασκευασθέντων οὖν τῶν τοιῶνδε ἐνδιατημάτων, καὶ γενομένων ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Ἀνδίγαν τε καὶ Ζαχαρίου καὶ τῶν τῆς περιοικίδος ἀρχόντων, τοῦ μὲν Ἀνδίγαν τὴν συνέλευσιν ποιουμένου ἐκ τοῦ Δάρας, Ζαχαρίου δὲ ἐκ τοῦ Μάρδης, καὶ αὐθις οὐχ ἤττον ταῖς αὐταῖς χρωμένον δικαιολογίαις, αἴσπερ καὶ ἐν ταῖς προτέροις πρεσβείαις· καὶ τῶν μὲν Περσῶν βουλομένων κομιζέσθαι ἀπὸ Ῥωμαίων τὰ ὅσα περ ἐκ πλείστου χρόνου εἴωθεσαν χρέματα τοῦ διομολογηθέντος ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων, πρὸς τούτοις ἔχειν καὶ τὸ Δάρας· τῶν δὲ δὴ Ῥωμαίων ἐξεναντίας ἀπισχυριζόμενων ὥστε μηδὲν κατατιθέναι μήτε μὴν ὡς περ τιμῆματός τινος πρίασθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀνασώσασθαι ἀπὸ Περσῶν τὸ Δάρας, ἀντάλλαγμα μέντοι παρέχούτας τὴν ἐξ ἀρχῆς Περσαρμενίαν τε καὶ Ἀρζαννην, ἅσπερ τῶν

quum advenisset, quaque de causa ad Persas profectus esset, exposuisset, ipse in iis locis manebat, et Persarum rex Andigan eodem mittit. Hic vir erat admodum prudens, et multorum negotiorum peritissimus, quia diuturnum temporis spatium (erat enim ætate longe provecus) senectute ipsa sapientiam ejus firmaverat. Postquam autem ad Daras convenerunt, et cum his urbium tam earum, quæ Romanis, quam earum, quæ Persis parebant, primarii viri : utrique in ea disquisitione versati sunt, quomodo bello finis imponi posset. Ille, qui confinium protector erat (sic Romani eum appellant, qui ad dignitatem præfecti regii electus est), ille, inquam, tentoria præparanda curavit (hoc enim munus est illius magistratus a primis inde temporibus), sub quibus ab utraque re publica missi convenirent et colloquerentur. Itaque istis præparatis diversoriis, quum in illis Andigan et Zacharias et principes confinium viri congressi essent (eo enim Andigan ex Daras, et Zacharias ex Mardis oppido venerant), iisdem rursus rationibus jus suum ab utraque parte defenderunt, quibus in superiori colloquiis erant usi. Volebant enim Persæ a multo tempore pecunias, quas soliti erant ex conventionem et pacto temporibus Justiniani inito, a Romanis accipere, et præterea retinere Daras. Romani vero contra, ne quid pecuniarum darent, pugnabant; neve quasi prena et multa quadam pacem redimere viderentur. Daras quoque recuperare

ἀμφοτέρας χώρας οἰκητόρων τῶν ὅσοι τῇ Ῥωμαίων προσεχώρησαν πολιτεία, — πλείστον οὖν, ὡς περ εἰκὸς, ἐπὶ τῆλικῶν πράγματι προενηνεγμένον λόγων καὶ ἤμισα εἰς ἔργον ἀχθέντων, μήτε μὴν τῇ συμφωνίᾳ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν ζυμβαίνόντων ἀλλήλοις, τὸν Ἀνδίγαν παρακρούσασθαι Ζαχαρίαν ὑποτοπήσαντα ἐφ' ᾧ θέσθαι συνθήκας οὐκ ἐς τὸ εὐπρεπές, ἀλλὰ γὰρ πάντῃ ἀσυμφόρους τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, φάναι λέγεται τοιαύδε· « Τείχη καὶ πύλαι, καὶ εἴτι τοιοῦτον, ὃ ἄνδρες, φυλακτῆριον, φυλάττειν μὲν, ὡς εἰκὸς, δυνήσεται καὶ πόλιν καὶ πολιτείαν ὅλην. Ἐν οἷς δὲ τυγχάνουσιν οἱ τούτοις περιπεφραγμένοι, κρύπτειν [οὐ] βράδιον. Φήμη γὰρ αἰε χειροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκούντ' αὖτως ἀδύνατα καθέσθαι προτίθησι ταῖς ἀκοαῖς, ὡς περ ἐπ' ἀγορᾶς ἐν φανερῶ τῷ βουλομένῳ πρίασθαι ὄνια. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς ἐξεπιστάμεθα τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν πολέμοις ἀντερείδουσαν πλείστοις, καὶ πολλαχόσε τῆς οἰκουμένης ὅπλα κινούσαν καὶ τῇ δυνάμει μεμερισμένην σχεδὸν ἐφ' ἐκάστῳ βαρβάρῳ γένει, καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς πολιτείαν οὐκ ἀπὸ τρόπου Ῥωμαῖοι γινώσκουσι μηδενὶ τῶν πάντων ἀνθρώπων νῦν πολεμοῦσαν ἢ Ῥωμαίοις μόνους. Ὡς οὖν ὑμῶν μὲν πολλοὶς ἔθνεσι μαχόμενων, ἡμῶν δὲ μόνους ὑμῖν, οὕτω καὶ τὰς ζυθητάς ἀνάγκη διατιθέναι. Βέβαιον γὰρ ἂν γένοιτο Ῥωμαίοις τε τὸ περιεῖναι καὶ πρὸς πολλὰ διαγωνιζόμενοις ἔθνη καὶ πρὸς μίαν τῶν Περσῶν πολιτείαν, καθάπερ καὶ ἡμῖν ἐν βεβαίῳ γενήσεται τὸ κρατεῖν πρὸς οὐδέν' αὐτων ἄλλων ἢ πρὸς Ῥωμαίους μόνους ἔχουσι τὴν διαφορὰν, καὶ τῷ πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν παρατάττεσθαι πόλεμον. » Ταῦτα ἐπεὶ ἔλεξεν ὁ Ἀνδίγαν, ἀκηκοῦσα Ζαχαρίαν λέγεται

ὑπομειδιᾶσαι καὶ ὧδε εἶπεῖν· « Εὖ σοι γένοιτο, ὦ Ἀνδίγαν, καὶ Πέρση πεφυκότι καὶ μαρτυροῦντι Ῥωμαίοις τῆς ἀνδρείας καὶ παρατρῶσαντι τὴν ἀλήθειαν οὐδαμῶς. Εἰ γὰρ μὴ, ὡς ἔφη, ἡ Ῥωμαίων περιεσπᾶτο δύναμις, καὶ τὴν πολυχειρίαν τοῦ κατ' αὐτὴν στρατοῦ κατὰ πολλὰ τῆς οἰκουμένης ἐξέτεινεν ἔθνη, καὶ ὡς ἐγεφύρωσε τῇ δυνάμει τὴν θάλατταν καὶ τὰς ἡπείρους ἐξευξε τῷ πανταχοῦ παρεῖναι τε καὶ περιεῖναι, τί ἂν οἶε πεπονθῆναι Πέρσας ἢ ἐπὶ πόσον ἀντισχεῖν τῶδε τῷ πολέμῳ; Οἶμαι μὲν οὖν ἐγῶγε καὶ αὐτὸ γε δήπου τοῦνομα συμφθαρῆναι Πέρσας, καὶ μόνῳ νικῆσαι τῷ μηδέποτε φέρεσθαι τῇ μνήμῃ. » Τούτων Ζαχαρία εἰρημένων ὁ Ἀνδίγαν τῇ σιγῇ ἐδόηλωσε τὸ νενικῆσθαι τῷ λόγῳ. Τοιαῦτα μὲν οὖν ἄμφοι διελεγέσθην. Ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ταχοσδρῶ, Περσῶν στρατηγός, ἅμα τῇ Περσικῇ στρατιᾷ ἐς τὰ ἰππασίμα τὰ περὶ τὴν Νίσιβιν ἐστρατοπεδεύετο κατὰ τὸν Μυγδόνιον ποταμόν. Μαυρίκιος δὲ χαρακώσας ὑπῆρχε τὰς ἀμφ' αὐτὸν δυνάμεις ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Μονόκαρτον, ἐν ἀρχιούρῳ Κωνσταντινῆς τῆς πόλεως. Ἔστι γὰρ δήπου τὰ περὶ τὸ Μονόκαρτον ἅπαντα ἔνυδρά τε καὶ ἰππόδοτα καὶ στρατῶ ἑνοκνησάσθαι ἀγαθὰ. Οὕτω μὲν οὗτοι ἀπεταφρέοντο. Ἀτὰρ ὁ Ἀνδίγαν ἐτι ζυνεστώσης τῆς ἐκκλησίας ἐχρᾶτο καὶ πτοαίς τισι καὶ φενακισμοῖς, Ζαχαρία ὑποδηλῶν, ὡς αὐτὸς εἶη μόνος ὁ διακωλύων τὸν Ταχοσδρῶ τὴν Ῥωμαϊκὴν γῆν κατασεῖσαι ἅπασαν. Τυχὸν γὰρ, ἐν ᾧ διαλεγόμενος ἦν, ἀνεφανίστο τις τούτων δὴ τῶν ἐς τάχος ἰππαζόμενων τε καὶ τὰς ἀγγελίας τῷ τάχει τῶν ἵππων διακομιζόντων, πλαττόμενος ἐκ τοῦ Ταχοσδρῶ ἐστάθαι. Καὶ δὴ τὸν Ἀνδίγαν ἰδία λαμβάνων ἐνεχειρίζε οἱ ἐπιστολήν, ἐν

cupiebant, et eam Persarmenia et Arzanene commutare volebant, modo earum provinciarum incolæ, qui se ad republicæ Romanæ auctoritatem contulissent, ea deditione non continerentur. Quum multi de ea re sermones habiti essent, neque ulla res ad finem pervenisset, quia nequiquam partes inter se conveniebant: Andigan in Zachariam, qui illum pacis condiciones minime honestas, imo Romanorum rebus ex omni parte damnosas et inutiles ferre suspicatus erat, his verbis invecutus esse fertur: « Mœnia et portæ et aliud, o viri, munimentum poterit quidem et urbem et universam rem publicam tueri: sed qua conditione ii se habeant, qui inclusi continentur, non facile occultari potest. Fama enim in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quæ abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces in foro emptoribus, exponit. Quamobrem et nos certe scimus, Romanum imperium cum multis populis bello contendere, et per plerasque terræ oras arma circumferre. Ex quo fit ut ejus copiæ late dispersæ sint adversus unumquodque fere barbarorum genus. At vero Romani sciunt nostrum imperium, non sine ratione, cum nullo alio hominum genere, quam cum Romanis, bellum gerere. Itaque quoniam vos cum multis gentibus bello decertatis, nobis autem cum vobis solis bellum est, ad hunc modum etiam induciæ faciendæ sunt. Nam Romani se victuros esse confidunt, etiam cum multis nationibus, et contra unum Persarum imperium bellum gerentes, sicut nobis certa explo-

rataque erit victoria, quandoquidem cum nullis aliis, quam cum solis Romanis, nobis erit certamen; et contra unum eundemque hostem unum idemque bellum instruemus. » Quæ quum Andigan dicentem Zacharias audisset, dicitur subrisisse et ita locutus: « Bene tibi sit, o Andigan, homini in Persia nato, qui fortitudinis et virtutis testimonium Romanis præbes, neque a veritate aberras. Nisi enim, ut dicis, Romani ingentem multitudinem suorum exercituum ad tam multas gentes terre extendissent, et copiis, tanquam ponte, mare junxissent, et omnes terras præsentī imperio continuissent; quid existimas Persas passuros, aut quamdiu hoc bello tolerando pares futuros fuisse? Jam nunc ipsum nomen Persicum cum Persis interiturum eosque nulla alia re, quam æterna oblivione, victuros fuisse. » Hæc ubi dicta sunt a Zacharia, Andigan satis silentio indicavit, se dicendo a Zacharia superatum. Dum autem inter se colloquerentur, Tachosdrus, Persarum dux, cum exercitu Persico castra habebat ad Mygdonium amnem, circa Nisibim in campis equestri pugnae et alendo equitatu perquam opportunis. Mauricius vero vallo continebat suos milites in loco quem vocant Monocartum, prope portas urbis Constantinae. Sunt enim omnia loca circa Monocartum aquosa et equorum pastioni commoda, et exercitui sub pellibus habendo apta. Ad hunc modum illi se fossa et vallo munierant. Ceterum Andigan, dum adhuc in concilio essent, exterrere Zachariam et deludere est aggressus:

ἤ ἐνεφέρετο, ὡς Ταχσοδρῷ δῆθεν γεγραφότος, οἷα ἀκαθέκτου οὐσης τῆς Περσῶν στρατιᾶς, μάλα τε δρῶσως μὲν δὴ ἐμβαλεῖν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν. Τοιαῦτα ψευδομένης τῆς ἐπιστολῆς, συνεψεύδετο τοῖς γεγραμμένοις καὶ ἕ κοινορτὸς, ὃς τῷ ἀγγελιαφόρῳ, ἅτε ἄρτι ἀφιγμένῳ ἐκ τῆς ὁδοπορίας, συμπεπλασμένους τε καὶ ἐνίσχάνων πολλὸς περὶ τὴν κόμην ὑπῆρχεν. Ἄμα δὲ καὶ ὁ Ἄνδιγαν διαλεγόμενος τῷ ἦθει ὑπεκρίνετο, καὶ τῇ ἄλλῃ κινήσει τοῦ σώματος ὑπεφαίνετο οἷα μὴ ἐφίεμενος πολέμου. Τὸ μετὰ ταῦτα κατὰ δὴ τὸν ζύλλονον ἑαυτὸν ἀναμινύς, καὶ ἔφασκε Ζαχαρίᾳ, ὡς ἐνοχλοῖτο ὑπὸ τοῦ Ταχσοδρῷ καὶ ὡς ἐσήμεν οἱ, τὴν προθυμίαν τοῦ στρατοῦ εἶναι ἀφορητον, ἐγγαλινοῦσθαί τε ἀδύνατον, τοῦτο μὲν ἐν πολλαῖς μυριάσι ξυσισταμένης τῆς Περσικῆς δυνάμεως, τοῦτο δὲ καὶ ἐς τὰ μάλιστα ἱεμένης τὴν Ῥωμαίων ἄπασαν καὶ δὴ παραυτίκα πυρπολήσειν· καὶ ὡς, εἰ μὲν Ῥωμαῖοι ἔλιντο, καθ' ἃν ἂν βούλοιντο τρόπον Πέρσαι, ἐμπεδῶσαι τὰς σπονδὰς, ἀφέξσθαι τῶν ὅπλων· εἰ δέ γε οὐ βούλοιντο, ξυγγωρήσειν αὐτῷ ἐμβαλεῖν παραχρῆμα ἐς τὴν ἐφάν Ῥωμαίων· οὐδὲ γὰρ ἀνθῆξειν αὐτοὺς κἂν γοῦν τὸν κτύπον τῶν φαρετρῶν τοῦ Περσικοῦ ἀκούσσεσθαι πλήθους. Ἄλλως τε δὲ δεδιέναι τὴν τοῦ κατ' αὐτοὺς βασιλείως ὀργὴν ἐς χρόνον τοσόνδε ἀναβαλλομένους τὸν πόλεμον. Οὕτω μὲν οὖν ὁ Ἄνδιγαν δολερῶτάτα τε καὶ ἀλαζονικώτατα τῷ κόμπῳ χρῆσάμενος τῶν ῥημάτων, ἐπλάττετο ἔκοντι μὴ προσείσθαι τοῦ πολέμου τὸ αὐτεξούσιον. Συνεῖς δὲ καὶ Ζαχαρίας τὸ ἀπατηλὸν τῶν εἰρημένων, καὶ τὴν κομπολογίαν παραπέτασμα εἶναι

τοῦ ψεύδους, « Ὁ Ἄνδιγαν, ἔφη, οὐκ ἐν τῷ ἀπατῶν τὸ ἐχέφρον δηλοῦται, μάλιστα τοῦ ἀπατωμένου ξυνεδότος. Ἡ γὰρ οἶμαι μὴ ἐξεπιστάσθαι, ὡς πλάσματά ἐστι τὰ ὑπὸ Περσῶν πρασσόμενά τε καὶ λεγόμενα, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἢ δόκησις καὶ ἀποσκιάσματα καὶ φανακισμοί; καὶ ὡς σὺ αὐτὸς ἅπαντα ταῦτα ἐδραματούργησας, ἐνοοῖν ἐκφοβήσειν Ῥωμαίους; ὡς ἂν οὖν βούλει καὶ ἀρεστόν σοι εἶη, ἐφίημι ποιεῖν. Πλὴν εὖ ἴσθι, ὡς ἐν ἀρχαῖς τοῦδε τοῦ πολέμου Ῥωμαῖοις τε δλοφοροεῖν φορτικώτατόν τι ἐφαίνετο· ὥστε ἀμελεῖ καὶ ἱκετεῖαις γρωμέθα ὡς ὑμᾶς, μὴ ἀναγκασθῆναι σφᾶς ἐπιλαβέσθαι ὅπλων. Κατὰ τοσοῦτον γὰρ ἐς τὸ ἀπόλεμον ἐπιρρεπέστατα εἶγον, ὡς καὶ ἄκρις Ἀπαμείας ἐλάσαι Πέρσας, καὶ μὲν οὖν ἄχρι αὐτῆς γε δήπου Ἄντιοχείας. Ὑμῶν τε πρὸς ταῦτα μὴ ὑποχαλασάντων, ἀφ' οὗ ἡσπᾶσαντο Ῥωμαῖοι τὸ ἐθελονίδουν, οἶμαι μὴ ἀγοεῖν Πέρσας, ὡς οὐδὲ μέχρις αὐτῶν τῶν μεθορίων ἀναιμωτὶ οἷοι ἐγένεσθε ἀφικέσθαι. Νῦν γοῦν πεπαιδευμένοι ἀκριβῶς Ῥωμαῖοι τὸν πόλεμον, θαρραλεοὶ τέ ἐσμεν καὶ εὐέλπιδες, ὡς, εἴγε κινήσει ὁ Ταχσοδρῷ, ὑπαντιᾶσειν οἱ ἐν αὐτοῖς γε δήπου τοῖς ὀρίοις δόρυ Ῥωμαϊκὸν εὖ μάλα τεθηγμένον, διατιτράν τὰς λαπάρας οἶόντε δν αὐτοῦ. Ὡς οὖν εὖ ἐξεπισταμένων Ῥωμαίων τοὺς Περσῶν δόλους, πράττε οὕτω. » Τούτων οὖν καὶ ἐτέρων πλείστων εἰρημένων μὲν, μάτην δὲ ὁμοῦ (προῆλθε γὰρ οὐδὲν ὀτιοῦν), τότε Μαυρικῶν ἐν γράμμασι δηλοῖ Ζαχαρίας ἀφικέσθαι ἐς τὰ πρὸ Κωνσταντίνης πεδία, οἷα δὴ ἐκέισε τὸν πόλεμον ξυγκροτή-

se enim solum impedimento fuisse prædicabat, quominus Tachosdrus omnes Romanorum agros igni ferroque proscinderet. Tum forte eodem tempore, quo cum illo verba faciebat, ex composito in eorum conspectum venit unus ex his, quorum sunt partes citis equis adequitare, et nuntios equorum velocitate perferre, qui se a Tachosdro missum fingeat. Is Andigan secreto abducit, et epistolam, tanquam a Tachosdro scriptam, tradit. Hac continebatur, exercitum Persarum minime contineri posse, quin Romanorum terras invadat et in eas impetum faciat. Huic mendaci epistolæ et his, quæ in illa scripta erant, congruebat pulvis, qui nuntio, tanquam recens de via adventanti, ex fictione capillis multus inerat. Andigan quoque cum nuntio disserens, vultum componebat, et omni corporis motu simulabat, se minime bellum appetere. Et paulo post quum ad colloquium rediisset, Zachariæ dixit, sibi molesta esse quæ a Tachosdro nuntiarentur: etenim per literas significare, incredibilem esse Persici exercitus ad pugnandum alacritatem, quæ nullo modo comprimi posset. Constare Persarum aciem multis hominum millibus, quibus nihil aliud sit in animo, quam in Romanorum fines impetum facere, eosque igni ferroque vastare; illos quidem armis temperaturos, si Romani ea conditione, qua Persæ voluerint, fœdera fecerint. Sin recusarint, se illis permissurum, ut Romanos ad Orientem aggredenterent. Quod si accidat, Romanos ne auditu quidem ipso strepitum pharetrarum Persicæ multitudinis sustenturos esse. Ni faciant, timere ne in se iram regis sui commoveant, quod tanto tempore dis-

tulerint bellum gerere. Ad hunc modum Andigan doloso et magniloquo verborum fastu utens, simulabat minime se volente bellum fieri, quod sponte erupturum esset. Quum autem Zacharias satis intelligeret fraudem quæ suberat his quæ Andigan dixerat, et exquisito verborum ornatu quæri colorem et prætextum mendacio, « O Andigan, inquit, non in decipiundo prudentia declaratur, maxime si is qui decipitur, id quod agitur intelligat. Num enim existimas me ignorare, ista omnia, quæ Persæ dicunt et faciunt, esse res fictas, neque aliud, quam simulationem et artes et tectas fraudes, quas tu ipse commentus es, ut Romanos perterrefacias? Sed non faciam, mihi crede, quod voles et tibi libitum erit. At tu scito, initio quidem hujus belli Romanis grave et durum fuisse ad arma gestanda devenire. Etenim vos deprecati sumus, ne eo rem adduceretis, ut nos arma capere cogeretis. Tunc enim Romani ad cessationem a bello propense ferebantur, ut Apameam, immo et Antiochiam usque Persæ cum manu militari progressi sint. Quum autem Romani, vobis non cedentibus, sponte periculum subirent, scire vos opinor, vos non sine sanguine ne ad fines quidem pervenire potuisset. Nunc enim artes bellicas necessario edocti, audaciores facti sumus, et spe ducimur, si se commoverit Tachosdrus, obviam ejus conatibus in ipsis confinibus ituram Romanorum acutam hastam, quæ latus ejus facile transfigat. Quare sic age, ut memineris, Romanos probe nosse Persarum dolos. » Hos et plures hujusmodi inter se habuerunt sermones, sed frustra; nihil enim inde est consecutum. Tum Zacharias Mauricium per

σονται. Ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Ταχσοδρὸς κινήσας τὰ Περσικὰ στρατεύματα ἐπαγόμενος ἦει ἐς τὰ περὶ Κωνσταντινῆν.

61.

Exc. De sent. p. 363. 364 : Ὅτι φήμη αἰε χειροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκοῦντά πως ἄδηλα [καθεστ]άνααι προτίθησι ταῖς ἀκοαῖς, ὡσπερ ἐπ' ἀγορᾶς ἐν φανερῷ τῷ βουλομένῳ πρίασθαι ὄν[ια].

... ἠλλάξατο τοῦ πονεῖν βίον τινὰ α... μενόντων φησὶ καὶ τοῦ ἐνδοξοτέρου τὸ ἄδοξον.

Ὅτι οὐκ ἐν βρώμῃ σώματος, ἀλλ' ἐν ἀνδρίᾳ ψυχῆς ἡ τοῦ πολέμου βροπή κινδυνεύεται.

Ὅτι οὐδὲν οὕτω βραστώνης ἢ τρυφῆς καὶ ἀναπαύλης ὡς κίνδυνοι καὶ πόνοι καθεστήκειν αἴτιον· πόνοι μὲν γὰρ τῶν προκρηθέντων ἀπόλαυσιν, ὡσπερ ταμεῖόν τι τῆς εὐκλείας καθεστήκασιν· τρυφή δὲ ἄνευ τοῦ προπαιδεύεσθαι παντός (πάντως B.) τοῦ χάκιστα ζῆν ἡγεμών· ἔστι δὲ (ἔστιν ὅτε B.) καὶ αὐτοῦ τοῦ ζῆν μετὰ τῆς ἀδοξίας ἀπαλλαγῆ.

Ὅτι Ταχσοδρὸς ἐβλήθη ὑπὸ τινος ὀλεθρίαν τινὰ πληγὴν. Καὶ ἐμοί γε οὐκ ἀπότροπον (ἀπὸ τρόπου B.) φαίνεται τὸ τοιούδε γενέσθαι· ἐργάτις γὰρ τῶν τοιούτων ἡ τύχη. Πολλοὶ γὰρ πολλαῖς τῶν λίαν εὐδοκίμων ἐσφάλησαν, καὶ φύσει τινὲ τὰ παράδοξα τῷ ἀνθρωπίῳ συμπεριφέρεται γένει.

Ὅτι Μαυρίκιος ἠττηθεὶς ὑπὸ Περσῶν μεγίστην κατερίχτο ἀνία· οἷς γὰρ παρεν... τι ἀποβαίνει· καὶ ἐν μὲν τῷ καιρῷ τῆς πράξεως ἀνθέλκονται τῇ τοῦ περισσεύεσθαι ἀνάγκῃ, παραπάσης (παραπτύσης Class.) δὲ τῆς τιμῆς τοῦ ἔργου ἐν ἡσχίᾳ γενόμενοι τὸ λοιπὸν

litas monuit, ut in planitiem, quæ est ad Constantinam, descenderet, et praelium committeret. Similiter Tachosdrus movens cum omnibus Persarum copiis, eas ad Constantinam adduxit.

61.

Fama in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quæ abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces in foro emptoribus, exponit.

Laborem commutavit cum vita . . . et decus cum decore.

Belli cardo non in corporum robore, sed in animorum fortitudine vertitur.

Nil æque, ut pericula ac labores, quietis et deliciarum et otii facultatem comparat. Et quidem labores ipsam acquisitorum honorum voluptatem, cœu præclara custodia, conservant. Nam voluptas, quæ disciplina non regitur, pessimæ vitæ dux est : quin adeo vitam quoque ipsam turpiter eripit.

Tachosdrus ab incerto homine letale vulnus accepit : quæ res mihi haud insolita videtur ; talium quippe casuum fortuna operatrix est : multi enim clari homines ab ignobilibus interempti fuerunt. Casus enim admirabiles et vulgo inopinati naturam humanam constantur.

Mauricius a Persis victus, in magno versabatur mœrore... Nam in ipso actionis momento vincendi necessitate abri-

ἀθυμότατα διατελοῦσιν ἄρα λογιζόμενοι... Primum hujus fragm. locum modo legimus in fragm. 60.

62. (580.)

Exc. De leg. gent. p. 126 : Ὅτι Ἰταλία ἐπὶ (ὑπὸ N.) τῶν Λογγιβάδρων σχεδὸν ἅπανα ἐπεπόρθητο. Διὸ δὴ καὶ ἐκ τῆς συγκλήτου βουλῆς τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ἅμα ἱερεῦσιν ἐκ τοῦ προεστῶτος ἐν Ῥώμῃ τῶν ἱερῶν πεμφθέντων τινῶν, παρεγένοντο πρεσβευόμενοι ὡς τὸν αὐτοκράτορα, τοῖς ἐκεῖσε μέρεσιν ἐπαρχέσαι. Ἄλλ' ὁ Περσικὸς πόλεμος ἐν Ἀρμενίᾳ τε κατὰ ταυτὸν καὶ ἐς τὰ περὶ τὴν ἑῶν ξυνεστηκώς τε καὶ οὐκ ἀπολήγων, μᾶλλον μὲν οὖν ἐπὶ τὰ μείζονα δυσχερῆ ἐκτεινόμενος, οὐδεμίαν ἀξιόλογον συνεχώρησε στρατιάν τε τὸν αὐτοκράτορα, οὐδὲ μὴν ἀποχωρῶσαν τοῖς ἐκεῖσε πράγμασι δύναμιν στείλαι. Ὅμως δὲ καὶ ἐκ τῶν παρόντων τε καὶ ἐνδεχομένων στρατεύματα ξυναγεῖρας ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς· καὶ τὴν ἄλλην ἐτίθετο ἐπιμελείαν τε καὶ σπουδὴν, εἴ πως τινος τῶν ἡγουμένων τοῦ Λογγιβάδρων ἔθνος δεξιώσεται δύοις ὑποπεθῶν καὶ μεγίστας ἐπαγγελλόμενος χάριτας. Ἦδη τε πλεῖστοι τῶν δυνατῶν μετετίθεντο ὡς Ῥωμαίους, τὴν ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος ὠφέλειαν προσδεχόμενοι.

63. (580.)

Ibidem p. 126—129 : Ὅτι Βαιανὸς ὁ τῶν Ἀθάρων Χαγάνος οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς ἢ σκῆψεως λαβόμενος, οὐδὲ ψευδῆ γοῦν κατὰ Ῥωμαίων αἰτίαν ἀξιώσας τινὰ συνθεῖναι, ἀλλὰ γὰρ καὶ κατὰ τὸδε ὁμοίως τὸ ἔτος Ταργίτιον πρὸς βασιλέα στείλας, ὡς τὰ συνταχθέντα κομίσαιτο τῶν χρημάτων (ὀγδοήκοντα δὲ χιλιάδες

piuntur : sed ubi laus victoriæ avolavit, in desidiam incidunt et animum despondent.

62.

Italia tota fere a Longobardis est eversa et diruta. Itaque nonnulli ex senatu veteris Romæ cum quibusdam sacerdotibus, quos qui summæ sacrorum præerat delegaverat, ad imperatorem legati venerunt, orantes ut his partibus subveniret. Sed Persicum bellum hoc tempore in Armenia et in Oriente erat, quod non modo non intermittebat, immo in ardentiorum contentionem ingravescere. Eo factum est ut imperator nullas idoneas copias, quæ illarum partium rebus sublevandis sufficerent, mitteret. Verumtamen delectu, ut res tulit, habito, exercitum, quem potuit, misit, atque etiam omne studium et diligentiam adhibuit, quo Longobardorum duces donis demereretur, quos magna illis præmia retribueretur, ad suas partes traduceret. Itaque plerique ex Longobardorum principibus, largitione imperatoris accepta, ad Romanos defecerunt.

63.

Baianus, Avarum Chaganus, eodem anno Targitium ad imperatorem, qui præstari solita stipendia exigeret, misit (erant autem octoginta millia nummorum, quæ quotannis pendebantur), et ubi cum reliquis mercibus, quas emerat, et cum auro ad illum redierat, barbarus, nulla occasione aut causa conficta, ne falsam quidem accusationem in Ro-

ὑπῆρχον εἰς ἔτος ἕκαστον νομισμάτων), ἐπειδὴ τὸν τε ἄλλον φόρτον, ὃν ἐκ τῶν χρημάτων ἐνεπορεύσατο, καὶ τὸ χρυσίον ἔχων ἐπανῆκεν ὡς αὐτὸν, ἔκεινος ἀναίσχυ-τότατα καὶ βαρβαρώτατα ἄφω παραλύσας τὰς συνθή-κας, ἃς πρὸς Τιβέριον τῆς Καίσαρος ἐπιβάντα τύχης εὐθὺς ἐν ἀρχαῖς ἐποίησας, καὶ πανστρατιᾷ κινήσας, ἀφικνεῖται κατὰ δὴ τὸν Σάον ποταμὸν, μεταξύ Σιρμίου πόλεως καὶ Σιγγηδόνας, καὶ γεφυροῦν ἐπεχειρεῖ τὸν βρῦν, ἐπιβουλεύων μὲν Σιρμίῳ τῇ πόλει καὶ παραστή-σασθαι ταύτην βουλόμενος· δέισας δὲ, μὴ διακωλυθεῖη πρὸς τῶν Ῥωμαίων τῶν ἐπιφυλαττόντων ἐν Σιγγηδόνι καὶ τῆν ἐκ πολλοῦ τοῦ χρόνου πείραν τε καὶ ἐπιστήμην ἐν ταῖς τοῦ ποταμοῦ ναυσίν ὑπειδόμενος, βουλόμενός τε πρὸς τοῦ τὴν βουλὴν ἐς τὸ φανερόν ἐκπεσεῖν τὸ ἐγγεί-ρημα τελεώσασθαι, πλοῖα συναγείρας κατὰ τὴν ἄνω Πανωνίαν εἰς τὸν Ἴστρον πολλὰ βερέα, καὶ οὐ κατὰ λόγον τῆς ναυπηγικῆς τέχνης, ὅμως ἐκ τῶν ἐνότων μακρὰς συμπηξάμενος στρατιωτίδας ναῦς, καὶ πολλοὺς ἐν αὐταῖς ἐπιβιβάσας ὀπλίτας ἐρέτας τε, οὐ κατὰ κό-σμον ἀλλὰ βαρβαρικῶς τε καὶ ἀνωμάλως ταῖς κώπαις τύπτοντας τὸ ὕδωρ, κινήσας ἀθρόον, ταῖς τε ἑπακτρίσι τὸν ποταμὸν, καὶ αὐτὸς μετὰ πάσης τῆς Ἀβάρων στρα-τιᾶς πεζῇ διὰ τῆς Σιρμιανῆς πορευόμενος νήσου, πα-ραγίνεται κατὰ τὸν Σάον ποταμὸν. Διαταραχθέντων δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις Ῥωμαίων καὶ τὸ ἐγγεί-ρημα συνοησάντων, τοῦ τε ἐν Σιγγηδόνι στρατηγοῦ, Σήθου τοῦνομα, στειλαντος πρὸς τὸν Χαγάνον, καὶ ἐπε-ρωτῶντος ὅτι δὴ καὶ βουλόμενος, εἰρήνης βεβαίως τε καὶ φιλίας συνεστώσης αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις, πρὸς τὸν Σάον ἀφίκετο ποταμὸν. ἄμα δὲ λέγοντος, ὡς οὐ περιό-φεται γεφυροῦν ἐπιχειροῦντος αὐτοῦ τὸν ποταμὸν, οὐκ

ἐπιτρέποντος ὅλως τοῦ αὐτοκράτορος· οὐ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος ἔφη βούλεισθαι πηγνύναι τὴν γέφυραν, ἄλλως δὲ κατὰ Σκλαβητῶν χωρεῖν, καὶ διαπαραιούμε-νος τὸν Σάον ἐπιβαίνειν τε ἐς τὴν * Ῥώμην αὔθις τὸν Ἴστρον διαβήσεσθαι κατ' αὐτῶν, πλοίων αὐτῷ πολλῶν παρὰ τῶν (τοῦ Bekk.) Ῥωμαίων αὐτοκράτορος ἐς τὴν διάβασιν παρασκευαζομένων. Τοῦτο γὰρ δὴ καὶ πρότε-ρον πρὸς χάριν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως πράξει, καὶ πολλὰς αἰχμαλώτων μυριάδας ἐκ τῆς Ῥωμαίων γῆς Σκλαβητοῖς δεδουλωμένων ἐλευθέρας αὔθις Ῥωμαίοις ἀποδοῦναι. Νῦν δὲ ὑβρίσθαι μὲν ἔλεγε πρὸς αὐτῶν οὐ βουλομένων τὸ συνταχθῆναι τῆνικαῦτα τέλος παρὰ σφῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπ' αὐτὸν κατατιθένας· καὶ πρέσβεις δὲ Ἀβάρων σταλένας πρὸς αὐτῶν ἀνηρῆσθαι. Διὰ ταῦτά τε ἔκειν ἐς τὸν Σάον, καὶ ἐπὶ τούτῳ πρέσβεις ἐκέλευσε δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸν Σῆθον σταλησομέ-νους δι' αὐτοῦ ὡς τὸν αὐτοκράτορα, καὶ αἰτήσοντας παρασκευάσαι κατὰ τὸν Ἴστρον αὐτῷ τὰ πλοῖα διαπε-ραιούσθαι μέλλοντι κατὰ Σκλαβητῶν. Ὁμύνειν τε ἔλεγεν ἔχειν ἐτοιμὰς τοὺς νομιζομένους μεγίστους παρὰ τε Ἀβάρους καὶ Ῥωμαίους ὄρκους, ὡς οὐδεμίαν τινὰ κατὰ Ῥωμαίων ἢ κατὰ τῆς Σιρμίου πόλεως μη-χανώμενος βλάβην, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τοῦ ἔθνους τῶν Σκλαβη-τῶν ἐφόδῳ τὴν γέφυραν βούλοιο πῆξασθαι. Ταῦτα οὐ πιστὰ μὲν οὔτε Σῆθῳ αὐτῷ οὔτε τοῖς ἐν Σιγγηδόνι ἐδόκει Ῥωμαίοις. Ὅμως δὲ οὔτε παρασκευὴν ἱκανὴν ἔχειν οἰόμενοι, στρατιωτῶν τε ὀλίγων αὐτοῖς παρόντων καὶ δρομάδων νεῶν πολλῶν οὐ παρουσῶν, οἷα τῆς κινή-σεως ταύτης ἐξαίφνης τε καὶ ἀπροσδοκίως γενομένης· ἄμα τε τοῦ Χαγάνου διαπειλεῖν ἀρξαμένου καὶ διαμαρ-τύρασθαι, ὡς αὐτὸς μὲν ταῖς πρὸς Ῥωμαίους συντεθει-

manos comminisci dignatus, impudentissime, qui barbaris mos est, fœdera, quæ cum Tiberio initio ejus imperio fecerat, rupit, et cum omni exercitu movens ad Savum fluvium inter Sirmium oppidum (hoc ex insidiis capere cogitabat) et Singedonem castra ponit, et fluvium ponte jungere suscipit. Quum autem timeret ne a Romanis impediretur, qui Singedone in præsiidiis erant, maxime quod multum usum et scientiam navium fluminis habebant; consilium suum, antequam in vulgus innotesceret, exsecuturus, multa vectoria graviæque navigia in Istro per superiorem Pannoniam coegit, ex quibus, quæcumque nascisci potuit, non quidem ad artis navium ædificandarum rationem, tamen naves ea magnitudine, ut ad bellum aptæ essent, extruxit, et eas hominibus armatis et remigibus instruxit, qui barbarum in morem inconditis ictibus aquam verberabant. Ita simul classe magno motu flumine devecta, cum omnibus Avarum pedestribus copiis per Sirmianam insulam cursum tenuit, et ad Saum fluvium pervenit. Hoc conspecto apparatu, Romani, qui in urbibus in ea parte sitis habitabant, vehementer sunt perturbati. Erat Sethus Singedone præfectus. Is ad Chaganum misit, qui ex ipso quaereret, quoniam pax et amicitia illi cum Romanis esset, quid sibi vellet, quod ad Saum venisset, quem si ponte jungere inconsulto imperatore tentaret, non passurus esset. Ille, non ut quicquam mali Romanis machinaretur, pontem

se struere ait, sed ut contra Sclavinos expeditionem susciperet: se transmisso Sao, et finibus Romanorum percursis, rursus Istrum trajecturum, multis ad trajectionem ab imperatore Romanorum impetratis navibus. Idem se jam antea in gratiam Romanorum imperatoris fecisse, et multa Romanorum millia, qui in servitutum a Sclavinis redacti fuissent, libertate donata, Romanis restituisse. Nunc vero dicebat, se a Sclavinis injuria affectum, quia nolent tributum quotannis illo tempore indictum sibi solvere, tum etiam quia Avarum legatos a se missos sustulissent, et eam esse causam cur ad Saum accessisset. Itaque Sethum excipere jussit legatos, quos ad imperatorem mittebat, qui peterent ut sibi in Sclavinis trajecturo naves per Istrum præpararet. Adjecit, se per ea quæ et apud Romanos et Avares sanctissima habentur, paratum jurare, se nullum damnum cogitare aut Romanis aut oppido Sirmio inferre, sed tantum, quo sibi aditum ad Sclavinos patefaciat, pontem facere instituisse. His quidem Sethus et Romani, qui Singedone erant, minime fidebant: sed se idoneo exercitu instructos, aut militibus (paucos enim habebant) aut navibus velocibus minime satis paratos esse cogitabant. Hic enim motus de improvise et præter spem acciderat. Præterea Chaganus minitari cœpit et testificari, se solum conventis inter se et Romanos pacis conditionibus stare, et quoniam in communes suos et Romanorum hostes pergat, minime se

μέναις αὐτῶ περι τῆς εἰρήνης ἐμμένοι συνθήκαις, κατὰ δὲ τῶν ἑαυτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων πολεμίων Σκλαθηῶν χωρῶν οὐκ ἀφέζεται τοῦ ἔργου τῆς γεφυρώσεως· εἰ δὲ τις θαρρήσοι Ῥωμαίων ἐν γούν ἀφεῖναι βέλος κατὰ τῶν ἐπιχειροῦντων πηγῶναι τὴν γέφυραν, γινώσκειν αὐτοὺς, ὡς αὐτοὶ τῆς αἰτίας τῆς τῶν σπονδῶν ἤρξαντο καταλύσεως, καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἅτε ἐκπολεμώσαντας αὐτοὺς τὸ Ἀδάρων ἔθνος, μὴ μέμφεσθαι, εἴ τι ἂν παρ' αὐτῶν ἢ Ῥωμαίων ἡγεμονία πάθῃ. Ταῦτα δέισαντες οἱ ἐν Σιγ-γηδόνι τοὺς ὄρκους γούν αὐτὸν δμνύναι προεκαλοῦντο. Καὶ δὲ παραυτίκα τοὺς τε Ἀβαρικοὺς ὤμνουν ὄρκους, ξίφος σπασάμενος καὶ ἐπαρασάμενος ἑαυτῶ τε καὶ τῶ Ἀδάρων ἔθνει παντὶ, ὡς, εἰ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος γεφυροῦν βουλεύοιτο τὸν Σάον, ὑπὸ ξίφους μὲν αὐτὸν τε καὶ τὸ Ἀδάρων ἅπαν ἀναλωθεῖν ὄφλων, τὸν δὲ οὐρανὸν ἄνωθεν αὐτοῖς καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θεὸν πῦρ ἐπαφήσειν, καὶ τὰ περίξ ὄρη καὶ τὰς ὕλας αὐτοῖς ἐπιπεσεῖσθαι, καὶ τὸν Σάον ποταμὸν ὑπερβλῦσαντα συγκαλύψειν αὐτούς. Τοιαῦτα βαρβαρικῶς ἀπομοσάμενος ὁ Χαγάνος, « Νῦν, ἔφη, καὶ τοὺς Ῥωμαίους ὄρκους δμνύναι βούλομαι. » Καὶ ἅμα ἤτει παρ' αὐτῶν, τί δὴ πιστόν τε καὶ σεβάσιμον ἔχειν νομίζοιεν, καθ' οὗ τοὺς δμνύσαντες τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν, ἢν ἐπιρκοῖεν, οὐκ ἐκφευξέσθαι. Παραχρῆμα οὖν ὁ τῆς Σιγγηθόνος πόλεως τὴν ἀρχιερωσύνην διέπων τὰς θεσπεσίας βίβλους αὐτῶ διὰ τῶν ἐν μέσῳ τὰς ἀγγελίας διακομιζόντων [ἐνεχεῖρισε]. Καὶ δὲ, δολερωτάτῳ πως ἐπικρυψάμενος τὸν νοῦν, ἀνίσταται τε ἐκ τῆς καθέδρας, καὶ σὺν φόβῳ δῆθεν πολλῶ καὶ σεβάσματι ταῦτα προσποιησάμενος δέχεσθαι, καὶ προσκυνήσας προθυμώτατα, ὄμνυσι κατὰ

τοῦ λαλήσαντος τὰ ἐν ταῖς ἀγίαις διφθέραις ῥήματα θεοῦ, μηδὲν [τῶν] εἰρημένων παρ' αὐτοῦ διαφεύσεσθαι. Δέχεται τοιγαροῦν ὁ Σῆθος τοὺς παρ' αὐτοῦ πρέσβεις, καὶ ἀποστέλλει εἰς τὴν βασιλῖδα Τιβερίῳ τῇ αυτοκράτορι. Ἔως δὲ οἱ τε πρέσβεις τὴν [εἰς τὴν] βασιλεύουσαν πόλιν ὁδὸν διήνουν, καὶ ὁ αυτοκράτωρ ἐμελλε ταῦτα ἀκούσεσθαι, ὁ Χαγάνος ἐν μέσῳ διαμελλήσας οὐδὲν, πάση σπουδῇ καὶ πολυχειρίᾳ, συμπάσης αὐτῶ τῆς Ἀδάρων, ὡς εἶπειν, στρατιᾶς συμπονούσης, ἐγεφύρου τὸν ποταμὸν, θείναι (πέρας ἐπιθεῖναι Nieb.) βουλόμενος πρὶν ἢ ὁ αυτοκράτωρ αὐτοῦ συννόησας τὸ βούλευμα διακωλύειν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπιχειρήσοι.

64.

Ibidem p. 129—131 : Ὅτι ἀφικομένων τῶν πρέσβειων τῶν Ἀδάρων εἰς τὴν βασιλῖδα, καὶ αἰτούντων τὸν αυτοκράτορα παρασκευάσαι τὰς ναῦς τῷ Χαγάνῳ καὶ τῇ στρατιᾷ τῶν Ἀδάρων ἐς τὸν Ἰστρον διαθησομένη κατὰ Σκλαθηῶν (θαρροῦντα γὰρ ἤδη τὸν Χαγάνον ἐς τὴν φίλιαν τὴν αὐτοῦ τὴν γέφυραν τε ἐς τὸν Σάον ἐργάζεσθαι ποταμὸν, καὶ βούλεσθαι τοὺς κοινούς ἐχθρούς αὐτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων Σκλαθηνοὺς ἐκτρίψαι), ταῦτα ἀπαγγελλάντων εὐθὺς μὲν τὸ ἐπιχειρήμα καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ Χαγάνου διέγνω σαφῶς ὁ αυτοκράτωρ, ὡς τὴν πόλιν τὸν Σίρμιον ἐξελεῖν βουλόμενος ἐργάζοιτο τὴν γέφυραν, ἀποκωλύσαι βουλόμενος τὴν τῶν ἀναγκαιῶν εἰσκομιδὴν, ὅπως λιμῶ παραστήσοιτο τὴν πόλιν. Οὐ γὰρ ἦν ἀποχρώσας δαπάνας ἐς αὐτὴν προαποθέμενος, τῇ συνεστώσῃ πρὸς Ἀθάρους εἰρήνῃ θαρρῶν. Ἀπορῶν δὲ στρατιᾶς, οὐ τι λέγει πρὸς τὴν

opus pontis construendi intermissurum. Quodsi quis Romanorum audeat vel unum telum conjicere in eos qui ponti aedificando manum admoverent, ab ipsis federum violandorum initium factum esse, meminisse eos jussit, et quum ipsi Avares in bellum impulsissent, si quid inde Romanorum res publica detrimenti cepisset, de eo queri veluit. Hoc veriti Romani qui Singedone erant, Chaganum ad jusjurandum provocarunt. Itaque confestim Avarico ritu jusjurandum ad hunc modum praestitit. Ense educto, sibi et Avarum genti dira est imprecatus, si quid mali comminiceretur Romanis in eo, quod pontem super Sao flumine facere susceperit, ut ipse et universa gens ad internecionem usque ferro periret, caelum ex alto super ipsis, et Deus, qui in caelo est, ignem immitteret, silvae et montes casu et ruina illos obtererent, et Saus fluvius inundatione eos submergeret. Haec ubi barbaro more Chaganus emisit, « Nunc ego, inquit, jusjurandum Romanorum jurare volo. Tum quacsivit ex ipsis, quid esset quod sanctum et religiosum ducerent, per quod jurantes, si fallerent, dei iram minime evitaturos crederent. Tum qui in Singedone urbe summam sacrorum potestatem habebat, statim sancta Biblia per internuntios tradi jussit. Et ille quidem occultans ea quae mente volebat, multo cum tremore et magna cum reverentia se ea suscipere simulans, procedit e cathedra, et alaeri animo in genua provolutus, juravit per deum, qui sacrorum librorum verba emisisset, se in nullo eorum, quae

dixisset, mentiri et fallere. Itaque Sethus admisit legatos ab eo missos, et ad imperatorem Tiberium in regiam urbem transmisit. Dum legati iter peragunt, et imperator eosmittere parat, Chaganus interea opus non intermisit, sed omni cura, studio et diligentia, toto Avarum exercitu in eam rem incumbente, pontem super Sao flumine absolvit. Etenim perficere opus statuerat, antequam ea res ad imperatoris cognitionem veniret, ne, si resciret, aedificationem disturbare tentaret.

64.

Itaque profecti Avarum legati in regiam urbem, ab imperatore petierunt, ut naves praepararet Chagano et Avarum exercitui, quibus Istro trajecto in Sclavinos moverent. Etenim Chaganum, fidentem amicitia quae illi cum Romanis erat, jam pontem struere super Sao flumine propositumque habere, communes suos hostes et Romanorum conterere et labefactare. Haec legatis nuntiantibus, statim aperte imperator cognovit conatum et mentem Chagani. Quum enim oppido Sirmio potiri cuperet, pontem fecerat, ut oppidi incolas omnium rerum comaeatu intercluderet et fame ad deditionem compelleret. Nam quum imperator minime paci cum Avaribus compositae diffideret, in urbem comaeatus ad obsidionem tolerandam idoneos invehi non curaverat. Praeterea copias, non dico quae satis essent ad resistendum Avaribus, sed ne minus quidem omnino habebat. Etenim omnes exercitus, quos conscripserat,

Ἀθάρων δύναμιν ἀντιταξομένης, ἀλλ' οὐδὲ ὀλιγίστης θλῆος ὑπαρχούσης αὐτῶν, πάντων τῶν στρατιωτικῶν καταλόγων τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον ἐν Ἀρμενίᾳ τε καὶ τῇ μέσῃ τῶν ποταμῶν ἐνησυχολημένων, ἀπεπροσποιεῖτο δῆθεν ὡς οὐ συννοήσας τὸ βουλευθὲν τῷ Χαγάνῳ. Ἐφασκε δὴ βούλεσθαι μὲν καὶ αὐτὸς κατὰ Σκλαβηῶν αὐτοὺς χωρῆσαι, πολλὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας δηοῦντων· οὐκ εἶναι δὲ τῆς ἐπιχειρήσεως τὸν καιρὸν Ἀθάρους συμφέροντα, Τούρκων ἦδη περι Χερσῶνα ἔστρατοπεδεύμενων καὶ ταχίαν αἰσθησὶν αὐτῶν, ἦν τὸν Ἴστρον διαπεραιωθῶσι, δεξομένῳ. Ἀλλὰ ἐπισχεῖν γὰρ νῦν εἶναι καλὸν αὐτοὺς, καὶ υπερβαλέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν. Αὐτὸς δὲ οὐ πολλοῦ τὴν διάνοιαν γνώσεσθαι Τούρκων, ὅποι δὴ καὶ τῆς ἐφόδου τὴν ἐνοίαν ἔχουσι, καὶ ταύτην δῆλῃ ποιήσειν τῷ Χαγάνῳ. Ταῦτα οὐκ ἔλαβε τὸν Ἀθάρων πρεσβευτὴν ἐξεπίτηδες πρὸς τοῦ βασιλέως συμπεπλάσμενα, καὶ ὡς τὸν ἀπὸ Τούρκων αὐτοῖς προβαλλόμενος φόβον ἐφέξειν ἠλίχιζε τῆς ἐπινοίας αὐτοῦς. Ἐδοξε δ' οὐκ πείθεσθαι, καὶ συνετίθετο πάντως ἐπισχεῖν τὸν Χαγάνον. Ἦν δὲ οὗτος ὁ μάλιστα ἐνάγων αὐτὸν αἰεὶ καὶ παροτρύνων ἐς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον. Καὶ οὗτος μὲν δῶρα, ἐφ' οἷς ὑπέσχετο, πολλὰ κομισάμενος ἐξώρμησε τῆς βασιλείδος· καὶ συνέβη κατὰ τὴν Ἰλλυριῶν αὐτὸν διόδεύοντα μετὰ τῶν προπεμπόντων ὀλίγων Ῥωμαίων πρὸς τῶν κατατρεχόντων τὴν χώραν Σκλαβηῶν ἀναίρεθῆναι. Οὐ πολλοὶ δὲ διέδραμον ἡμέρας, καὶ παρραυτίκα ἕτερος ἦεν ἐκ τοῦ Χαγάνου σταλεῖς ἐς τὴν βασιλῖδα πρεσβευτής, Σόλαχος τοῦνομα, ὃς εἰσόδου πρὸς βασιλεῖα τυχὼν φανερώτατα ἦδη καὶ μετὰ γυμνῆς τῆς ἀναιδείας ἔφη ὧδε· « Ὡς ὁ Σάος μὲν ἦδη διαπέ-

φρακται ποταμὸς γεφυρωθεὶς, ἠλιθίον τι νομίζω διαβεβαίουσθαι· τὸ γὰρ προδηλότατον ἐν εἰδόσι λέγειν φόγος τῷ λέγοντι· καὶ οὐδεμία μηχανὴ Ῥωμαίους ἐπαρκέσαι Σιρμίῳ τῇ πόλει, μήτε τροφῆς μήτε μὴν ἑτέρας τινὸς βοηθείας διὰ τοῦ ποταμοῦ τὸ λοιπὸν ἐς αὐτὴν ἐσπλευσομένης, πλὴν εἰ μὴ τοσαύτη Ῥωμαίων ἀφικεῖτο πληθὺς, ὡς δυνάμει καὶ βίᾳ τὴν τε τῶν Ἀθάρων ἀπελάσαι στρατιὰν καὶ διαλύσαι τὴν γέφυραν. » Χρῆναι γοῦν τὸν αὐτοκράτορα μηδαμῶς ἐκπολεμῶσαι μιᾶς ἐνεκα πόλεως εὐτελοῦς, μᾶλλον δὲ γύπρας (ταύτη γὰρ αὐτῇ δῆπουθεν ἐχρήσατο τῇ λέξει), Ἀθάρους τε καὶ τὸν τῶν Ἀθάρων Χαγάνον· ἀλλ' ἐξαγαγόντα σώους ἅπαντας τοὺς ἐν αὐτῇ στρατιώτας τε καὶ οἰκίτορας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐστὶν αὐτοῖς τῶν φέρεσθαι δυναμένων κτημάτων, παραχωρῆσαι τῷ Χαγάνῳ τῆς πόλεως, γυμνῆς τε καὶ ἐρήμου τὸ λοιπὸν καθεστῶσης. Δεδοικέναι γὰρ αὐτὸν, μὴ νῦν μὲν ταῖς τῆς εἰρήνης ἐμμένειν προσποιοῦντο Ῥωμαῖοι συνθήκαις, μέχρι τὸν κατὰ Περσῶν διαβῆντο πόλεμον, διαθήμενοι δὲ μετέπειτα πανστρατιᾷ κατὰ Ἀθάρων χωρήσουσι, ἐτοιμώτατον ἐπιτειχίσμα ταύτην γε δῆπου-τὴν πόλιν ἔχοντες κατ' αὐτῶν, καὶ οὔτε ποταμῷ μεταξὺ μεγίστῳ οὔτε μὴν ἑτέρα τινὶ δυσχωρίᾳ παντελῶς διειργόμενοι. Σαφές τε εἶναι καὶ φανερώτατον, ὡς οὐκ ἐπὶ καλῶ τῷ Ἀθάρων, εἰρήνης τῷ αὐτοκράτορι πρὸς αὐτοὺς σταθερᾶς συνεστῶσης, τηλικαῦτα περὶ τὴν πόλιν τὸ Σιρμίον ἄκοδομήσατο τεῖχη. Χαίρει μὲν γὰρ ἔφασκε τὸν Χαγάνον καὶ ἐπὶ τοῖς καθ' ἕκαστον ἔτος στελλομένοις αὐτῷ παρὰ βασιλέως δώροις· καλὸν γὰρ ὑπάρχειν κτήμα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ μὲν οὖν ἐσθῆτα σηρικὴν· ἀπάντων δ' οὖν ἀξιοκτετότερον εἶναι τούτων καὶ τιμῶ-

Persico bello in Armenia et Mesopotamia occupati erant. Quæ tamen omnia dissimulabat, tanquam non intelligeret quo Chaganus tenderet. Itaque imperator respondit, se quoque velle Scлавinos, quoniam plerasque Romanorum regiones prædati fuerant et latrocinium vexaverant, bello persequi. Sed tunc temporis non opportunum esse Avaribus eam expeditionem suscipere, quia Turci jam circa Chersonem agerent, et si illi Istrum trajicerent, celeriter ejus rei nuntios accepturi essent. Itaque commodius illis esse suspensedere et differre expeditionem in aliud tempus. Quid velint Turci et qua parte progressuri sint, se brevi cogniturum, de quibus omnibus Chaganum certiorum facturum. Hæc non latebat Avarum legatum, e re nata ab imperatore conficta, qui objecto Turcorum metu Chaganum abducere ab incepto opere sperabat. Sed idem se sentire simulavit, et promisit se effecturum ut ab ea mente Chaganus desisteret. Itaque legatus, qui præcipue Chaganum ad bellum Romanis inferendum impulerat, e regia urbe proficiscitur. Sed quum per Illyrium iter faceret cum paucis Romanis ad eum tutandum præmissis, a Scлавinis, excursiones in eas partes facientibus, occisus est. Non multis interjectis diebus, ecce alter legatus venit a Chagano in regiam urbem, Solachus nomine, qui apertissima et nuda impudentia ita locutus est: « Ponte junctum fluvium Saum,

supervacuum existimo affirmare. Manifesta enim is, qui probe scienti narrat, vituperatione dignus est. Neque vero ulla arte Romani Sirmium oppidum ab obsidione liberare, neque commeatum, aut aliam ullam rem, quæ obsessis levamento sit, flumine in urbem invehere possunt, nisi tantam multitudinem illic mittant, quæ vi et fortitudine possit Avarum exercitum ab obsidione depellere et pontem dejicere. Itaque imperatorem consultius facturum, si pro una minime opulenta urbe, magis pro una olla (ea enim dictione usus fuerat), non bellum in Avares et Avarum Chaganum susciperet, sed si contentus educere salvos et incolumes omnes milites Romanos et urbis incolas una cum suis rebus, quicquid earum efferre poterint, urbem nudam et desertam Chagano cederet. Hunc enim veritum esse, ne Romani stare pacis conditionibus in animo haberent tantisper dum bellum, quod cum Persis gererent, confecerint, eoque confecto, omnibus viribus in Avares impetum facere, quum hanc urbem promptissimum adversus ipsos propugnaculum haberent, neque interjecto fluvio maximo aut alia loci difficultate impedirentur. Ceterum perspicuum et apertum esse, imperatorem commodi Avarum nullam habuisse rationem, qui, etiam pace constituta, oppidum Sirmium validioribus mœnibus cinxerit. Frui quidem Chaganum donis quæ singulis annis accipiat ab imperatore; nam magni pretii bona esse aurum, ar-

τερον τὴν ψυχὴν, περὶ ἧς φοβούμενον αὐτὸν καὶ ἀνα-
 λογιζόμενον ὡς τὰ πολλὰ τῶν εἰς τὸν φθάσαντα χρόνον
 κατ' ἐκείνην δῆπου τὴν χώραν ἐπελθόντων ἐθνῶν τοιού-
 τοις δώροις Ῥωμαῖοι προκαλέσαντες, τέλος ἐς καιρὸν
 ἐπιθέμενοι πανωλεθρία διέφθειραν, οὐκ ἀποστήσεσθαι
 τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐ δώροις, οὐκ ἐπαγγελίαις, οὐχ
 ἐτέρῳ τιλὴ τῶν πάντων, πρὶν ἂν τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον
 χειρωσάμενος τὴν Σιρμιανὴν ἅπασαν οἰκωσίγηται νῆ-
 σον, ἣν δικαιοτάτα καὶ προσήκειν αὐτῷ Γηπαίδων πρό-
 τερον κτῆμα γενομένην, αὐτῶν δὲ ὑπὸ Ἀθάρων πολε-
 μηθέντων (καταπ. Ν.), ὡς ἐντεῦθεν καὶ τὰ κτήματα
 κατὰ τὸ εἶδος αὐτῷ μᾶλλον καὶ οὐ Ῥωμαίοις ἀρμό-
 ζειν. Ταῦτα ἐτάραξε μὲν, καὶ τὴν διάνοιαν δεινῶς ὑπό-
 τε ὀργῆς καὶ λύπης συνέχεε τοῦ αυτοκράτορος· τοῖς
 εἰκόσι δὲ, ὡς ἐνῆν, λόγοις καὶ αὐτὸς χρησάμενος ἀντέ-
 λεξεν ἴδω· « ὡς οὔτε δυνάμει καὶ ἀνδρεία χειρὸς οὔτε
 σοφίᾳ περιήλθεν ἡμᾶς ὁ Χαγάνος, ἀλλὰ εἰρήνας τε καὶ
 συνθήκας καὶ θεὸν τὸν ὁμοθέντα καθυβρίσας, παντὶ
 που δῆλον. Πλέον δὲ θμως οὐδὲ αὐτῷ τὴν ἀπιστίαν
 οἶμαι παρέξειν· θάττον γὰρ ἂν αὐτῷ μίαν τῶν θυγα-
 τέρων κατεγγυήσω, δυοῖν ὑπαρχουσῶν, ἣ τὸ Σίρμιον
 τὴν πόλιν ἐκὼν παραδώσω. Εἰ δέ γε δυνάμει καὶ βία
 ταύτην ἐξέλοι, καὶ οὕτω τὸν ὑδρισμένον παρ' αὐτοῦ
 θεὸν ἐκδικῶ ἀναμεινον αὐτὸς ἥκιστα τί καταπροέσθαι
 τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ἐννοήσῃ ποτέ. » Ἐπὶ τού-
 τοις τὸν πρεσβευτὴν ἀποπειψάμενος, παρεσκευάζετο
 ἐκ τῶν ἐνόντων τῇ πόλει ἀμύνειν, στρατιὰν μὲν, ὡς
 ἐφθην εἰρηκῶς, οὐδὲ βραχειάν τινα ἔχων, στρατηγούς
 δὲ καὶ ἡγεμόνας καὶ λοχαγούς στέλλων, τοὺς μὲν διὰ
 τῆς Ἰλλυριῶν, τοὺς δὲ διὰ Δαλματίας, ὡς ἂν τὴν πό-
 λιν διὰ φρουρᾶς ἔχοιεν.

gentum et sericam vestem, sed carissimum et pretiosissimum omnium bonorum esse vitam, cui quum timeret, et animo repeteret, Romanos multas gentes in his locis donis et muneribus ad se accivisse et pertraxisse, quae deinde tempore procedente subegerint et funditus everterint, neque donis, neque promissis, neque ulla alia re illum moveri posse, ut desistat ab incepto, neque quieturum donec urbem ceperit, et omnem Sirmianam insulam propriam sibi fecerit. Sequē jure id facere, quia Gepidarum prius haec insula fuerit, quorum res et urbes justius Avars sibi vindicare possent, qui eos devicerint, quam Romani. » Haec imperatorem valde perturbarunt, et graviter ejus mentem ira et dolore perculerunt, tamen idonea et ipse, quantum potuit, oratione usus ita respondit : « Neque copiis, neque fortitudine manus, neque prudentia nos Chaganus circumvenit, sed eum pacem et deum, per quem juravit, delussisse, omnibus manifestum est. Nihilominus illi pertidiam parum profuturam esse spero. Sed potius unam ex filiabus, quas duas habeo, illi desponderem, quam Sirmium oppidum volens traderem. Quod si vi expugnarit, ego deum ultorem exspectans, cujus numen violavit, imperio Romano me non defuisse existimabo. » Tum dimisso legato, urbi suppetias ferre, quoad potuit, paravit. Etenim, ut superius dixi, nullas habebat copias : itaque exercituum praefectos, duces et turmarum ductores, hos per Illyrium, alios per

65.

Ibidem p. 131. 132 : « Ὅτι Θεόγνις ἐπέλ ἐν Κασία καὶ Καρδωνιάρια ταῖς νήσοις ἐγένετο, λόγων αὐτῷ κινηθέντων περὶ σπονδῶν, προσεδέξατο. Παραγενομένου τε τοῦ Βαϊανοῦ καὶ τοῦ ἵππου ἀποβεθηκός, τεθείσης οἱ καθέδρας χρυσοῦς ἐνίκαίνει αὐτοῦ, ἐκ διαλίθων ὑφασμάτων σκευασθείσης αὐτῷ ὥσπερ καλύθης τινός. Ἄλλὰ γὰρ καὶ ὥσπερ ἄντ' ἐρύματος πρὸ τῶν στέρνων αὐτῷ καὶ τοῦ προσώπου προὔβαλλοντο θυρεοὺς, διὰ τὸ μὴ ἐκτοξεῦσαι Ῥωμαίους τυχὸν οὕτω δὴ ἀθρόον ἐς αὐτόν. Ἀτὰρ ὅ γε ἀμφοῖ Θεόγνιν παραγενομένοι, βραχῦ τι ἀφροτώτες τοῦ χωρίου, ἵνα ὁ Βαϊανὸς ἐφεζόμενος ἦν, διελέγετο (δι' Bekk.) ἐρμηγέων Οὐννων τὰς πίστεις διεσαφηνίζοντο περὶ σπονδῶν. Καὶ ὁ μὲν Βαϊανὸς ἔφασκε δεῖν ὑπέικειν οἱ Ῥωμαῖοις ἀμαχητὶ τοῦ Σιρμιου, ὅσα δὴ τὸ λοιπὸν μηδεμιᾶς ὑπολειμμένης μηχανῆς ἐς τὸ μὴ ἀλῶναι τὸ ἄστυ. Πρὸς τῷ καὶ [σπάνει sup. Nieb.] τῶν ἀναγκαίων θάττον ὑποβληθήσεσθαι (ἀποκλεισθήσεσθαι conj. Bekk.), τοῦτο μὲν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν κεκωλυμένης αὐτῇ τῆς σιτοπομπίας, τοῦτο δὲ καὶ τῆς τῶν Ἀθάρων δυνάμειος τῷ πολέμῳ μὴ ὑποχαλώσης, ἄχρις οὗ ὑποχείριον ποιήσονται τὴν πόλιν. Προὔβαλλετο δὲ καὶ τινα εὐπρόσωπον αἰτίαν τοῦ ἱμερίου δεσποσάου τοῦ ἄστεως, διὰ τὸ μὴ αὐτομόλους ἐκ τῆς Ἀβαρικῆς στρατιάς, ἀγχιθύρου οὐσης τῆς πόλεως, ἑαυτοὺς ἐνδιδόναι Ῥωμαίοις. Τούτων οἱ διαλεγόμενων, ἀντεῖπε Θεόγνις, ὡς πρῶτον μὲν οὐδὲ αὐτὸς ἐνδύσει τῷ πολέμῳ πρότερον ἢ τὸ Ἀβαρικὸν ἐνδύοναι· ἄλλως τε μὴ ἐπὶ λείπει τὸν Βαϊανὸν τοιοῦτους εὐρήσειν Ῥωμαίους, ὁποίους καὶ βούλεται. Ταῦτα αὐτῶν

Dalmatiam mittit, ut urbem, quoad fieri posset, custodirent.

65.

Theognis ubi in Casiam et Carbonariam insulas pervenit, sermones ad se, ut foedera fierent, delatos exceptit : itaque Baianus advenit, et de equo descendens, in sella aurea consedit, quæ stragulis gemmis ornatis in formam tentorii comparata erat. Ante pectus illius et vultum propugnaculi modo erat objectum scutum, ne a Romanis forte in eum tela jaculantibus appeteretur. Etenim qui cum Theogni erant, non longo intervallo distabant a loco ubi Baianus sedebat : itaque Hunni interpretes clara voce fidem datam de induciis pronuntiarunt. Tum Baianus dixit, oportere Romanos illi sine pugna Sirmium cedere, quia nihil illis opis jam reliqui esset, quominus oppidum caperetur. Nam, præterquam quod urbem res necessariae deficerent, impedita ab utraque parte frumenti inventione, etiam Avarum multitudinem nullis laboribus defatigatum iri, usque dum urbem suæ potestati subjiciant. Proposuit etiam aliquam verisimilem causam, cur desideraret urbis dominium adipisci, ne transfugæ ex Avarico exercitu, quia urbs esset illis contermina, ad Romanos receptum haberent. Quum hæc ad hunc modum locuti essent, contra respondit Theognis, se non prius a bello recessurum, quam Avaricus exercitus cesserit, neque alia conditione Baianum sperare

καὶ τὰ τοιαῦτα ἀποφνημαμένων, καὶ ζυμφωνησάντων οὐδαμῶς πρὸς εἰρήνην, διαρρήδην Θεόγνης ἀπειρηκῶς τῶν σπονδῶν ἔφη ὡς τὸν Βαϊανὸν ἀναχωρεῖν τε αὐτὸν καὶ πρὸς πολέμου παράταξιν ἐξοπλίσεσθαι, ἅτε αὐρίου καὶ οὐκ ἐξ ἀναβολῆν ἀναρρήξοντος αὐτοῦ τὴν μάχην. Ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν.

66. (581.)

Exc. De leg. Rom. p. 174. 175 : Ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας (ἐνιαυτοῦς Ν.) πόλεμος Ῥωμαίοις καὶ Ἀβάροις συνεκροτήθη, μηδεμιᾶς δυνάμεως Ῥωμαϊκῆς κατὰ τὴν πρὸς Δαλματία γέφυραν ἐπιφανείσης, καίτοι σαθρότατα ἔχουσαν. Ἄλλα γὰρ καὶ ὁ Ἄψιχ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Ἀβαρικὸν αὐτοῦ ἐφεδρευόντες πρότερον τοσαύτην καταφρόνησιν ἐπεδείξαντο κατὰ Ῥωμαίων, ὥστε μετενεχθῆναι σφᾶς κατὰ δὴ τὴν ἐτέραν γέφυραν, ἄλλην τε δύναμιν προστεθῆναι τῇ δυνάμει Βαϊανῶ. Πιεζομένων τοιγαροῦν [τῶν] ἐν τῷ Σιρμίῳ λιμῶ μεγίστῃ, ἥδη τε ἀπτομένων ἀθεμίτων τροφῶν τῇ ἐστερηθῆσαι τῶν ἀναγκαίων καὶ γεγεφυρωσθαι τὴν διάβασιν τοῦ Σαοῦ, καὶ Σολομῶνος [τοῦ] τηνικαῦτα προσετώτος τοῦ Σιρμίου ἐκμελέστατα πως διατελούντος, καὶ μηδὲν δειοῦν στρατηγίας ἐχόμενον ἐπιδεικνυμένου· πρὸς γε καὶ τῶν τῆς πόλεως ἀπειρηκῶτων τοῖς χαλεποῖς, ὀλοφυρομένων τε καὶ ἐς τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας ἐξωλισθηκῶτων, καταμεμρομένων τε τοῖς Ῥωμαίων ἡγεμόσι, Θεόγνιδός τε αὐτοῦ ὀλιγοχειρίαν νοσοῦντος· ταῦτα [ἔπει] Γιβέριος ὁ βασιλεὺς κατέμαθεν, αἰρετώτερον ἡγησάμενος μὴ συναιχμαλωτισθῆναι τῇ πόλει τῶν οἰκητόρων τὸν ἕμιλον, ἐν γράμμασι κελεύει Θεόγνιδι καταλύσαι τὸν πόλεμον ἐπὶ σπονδαῖς, ὡς ὑπεξελθεῖν παμ-

πληθεὶ τοὺς τῆδε οἰκοῦντας, μηδὲν ἐπιφερομένους τῶν οἰκείων ἢ μόνον τὸ ζῆν καὶ παρασχὸν οὕτω περιβόλαιον ἔν. Καὶ δὴ συνέβησαν ἐπὶ ταῖς τοιαῖσδε ζυθῆκαις, καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἐλώρτησεν, ἐφ' ᾧ παραχωρήσαι μὲν Ῥωμαίοις Ἀβάροις τῆς πόλεως, Ἀβάροις δὲ Ῥωμαίοις τοῦ ἐν τῇ πόλει πλήθους, ἄνευ τῶν ὅσα ἐκάστω ἐν περιουσίᾳ ὑπῆρχεν. Ἐπεζήτηται δὲ ὁ Χαγάνος καὶ τριῶν ἐτῶν παρωχημένων χρυσίου, ὧν οὐκ εἰλήφει τι κατὰ τὸ σύνθηες, τῶν παρεχομένων αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ χρῆσθαι ὅπλοις. Ἦσαν δὲ τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐκάστω ἔτει ἀμφὶ χιλιάδας ὀδοῦχοντα χρυσίου νομισμάτων. Ἐτι γε μὴν καὶ ἓνα τινὰ τῶν ὑπ' αὐτῷ τατομένων, ὅς προσεχώρησε τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ, καθὰ λέγεται, τῇ γυναικὶ τοῦ Βαϊανῶ ἐς ἀφροδίσια συνελθῶν. Ταύτη τοι καταδόηλον ἐποίησε Θεόγνιδι ἐκδοθῆναι οἱ τὸν αὐτόμολον· ἧ γὰρ ἂν ἄλλως μὴ ἀνέξεσθαι ἰδεῖν ἐς σπονδάς. Ὁ δὲ γε ἀντεσήμηεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Ῥωμαίων βασιλείως μεγίστη τέ ἐστι καὶ ἀπλετος, καὶ ὡς δυσεύρετόν τι φυγὰς ἀνὴρ ἐν αὐτῇ ἀλώμενος, τυχὸν δὲ ὅτι καὶ ὀλέθρῳ ἦλω. Πρὸς ταῦτα ἀντέλεξεν ὁ Βαϊανὸς ὀμνύναι τοὺς Ῥωμαίων ἡγεμόνας, ὡς ἀναμαστῆσθαι, καὶ εἰ τι εὐροῖεν τὸν φυγὰς, ἀποκρυψοῖντο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ἐγχειριεῖν αὐτὸν τῶν Ἀβάρων μονάρχῳ· εἰ δὲ γε τετελευτηκῶς εἴη, καὶ οὕτω σημήναι.

Exc. De sent. p. 364 : Ὅτι Θεόγνης ****.

Cf. Theophyl. Simocatta Hist. I, 3 : Τὸ δ' ὅπως Σίρμιον ἦλω, Μενάνδρῳ τῷ περιφανεῖ σαφῶς διηγόρεται· περὶ ὧν οὐ μοι σχολῆ ἐπεργαστικώτερον τοῖς μακροῖς ἐκείνοις λόγοις ἐπεξελθεῖν, αὐτίς δ' ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

debere, se faciles Romanos ad ea, quæ velit, reperturum. Hæc inter se altercantibus et concertantibus, aperte sœdus Theognis icere recusavit et dixit Baiano, ut se ab oculis Romanorum subduceret, et arma ad pugnam capessendam caperet, tanquam crastina dies sine ulla dilatione manus illi secum conserendi potestatem facturum. His dictis abierunt.

66.

Romani et Avars per tres dies (annos?) decertarunt; sed quum nullæ Romanorum copiæ numero sufficiente apparerent, quæ pontem, qua itur in Dalmatiam, tametsi parum munitus esset, oppugnarent, Apsichus et qui cum eo erant Avars, qui illic prius ad pontis custodiam considerant, tam parvi Romanos faciebant, ut ad alium pontem se conferrent, et novas copias copiis Baiani adjicerent. At qui in Sirmio erant ingenti fame oppressi, cibis nefandis se sustentabant, quia rerum necessarium inopia laborabant, et hostes pontem in Sao fecerant. Præterea Salomon, qui tunc temporis Sirmio præerat, parum diligenter res administrabat, neque se ullum rei militaris usum habere ostendebat. Itaque cives et urbis incolæ hac calamitate afflicti, ejulabant, et quum ad extremas spes redacti essent, omnium istorum malorum causam in duces Romanos rejiciebant. Postremo Theognis paucitate militum laborabat. Hæc ubi Tiberius didicit, potius esse duxit, civium multitudinem non cum ipsa urbe in deditionem venire: itaque

per literas jussit Theognidem bellum his conditionibus solvere, ut liceret omnibus qui in urbe habitabant, salvis et incolumibus exire, neque quicquam suarum rerum inde asportare præter vitam et unam vestem. Itaque in has conventiones consenserunt, et bellum his conditionibus desiit, ut Romani Avaribus urbem dederent, et Avars Romanis omnem, quæ in ea erat, multitudinem, absque his quæ unusquisque eorum in bonis habebat, concederent. Exegit etiam Chaganus trium præteritorum annorum aurum, quod non acceperat, et illi Romani solvere solebant, ut armis abstineret. Erant vero pecuniæ, quæ pro pace unoquoque anno pendebantur, ad octoginta millia nummorum aureorum. Præterea unus ex his, qui sub eo militabant, in Romanorum regiones fugerat, quia dicebatur adulterium cum Baiani uxore commisisse. Hoc significavit Theognidi, et sibi transfugam reddi postulavit, seque non aliter fræderum condiciones ferre posse affirmavit. Theognis respondit, Romani imperatoris ditionem longe lateque patere, in qua, propterea quod amplissima et vastissima esset, res difficilis inventu foret vir exul in ea errans, qui fortasse etiam jam perisset. Ad ea Bajanus dixit: « Jurent igitur Romani duces, se perquisituros, et si transfugam repererint, non occultaturos, sed omnino eum in manus Avarum regi tradituros; sin autem fato functus sit, ejus rei ipsum certiore facturos esse. »

INCERTÆ SEDIS.

67.

Suidas v. ἀβέλτερος: Μένανδρος· « Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ τῶν πολεμίων εὐχεσθαι νίκην. »

68.

Idem v. αἴσιος· ὁ καθήκων, ἀληθής. Μένανδρος· « Ἄλλ' οὐκ αἰσιῶς αὐτοῖς ἐπέπνευσεν ἡ τύχη· οἱ γὰρ ἐθελοκακοῦντες οὐχ (vocem οὐχ delendam censet Küster.) ὑπεστάλησαν. » Cf. Suidas v. ἐθελοκάκως, ubi ex anonymo citantur verba: ἐθελοκακοῦντες αὐτῶν διὰ πλείους αἰτίας. Referenda hæc esse ad ipsum illum Menandri locum, qui v. αἰσιος laudatur, adeo ut plura ibi omissa sint, censet Bernhardyus.

69.

Idem v. ἀνάπαυλαν: Μένανδρος· « Ὡδὶ γὰρ (Ὡδίγαρ Nieb.) Οὐνῶν ἡγεμῶν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης, » τούτεστιν ἀπέθανε.

70.

Idem v. ἄτρακτον: Μένανδρος· « Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκτεῖνας ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ Κώχ.

Idem v. εὐθύωρον: « Τὸ δὲ βέλος ἀνεωγμένον προφθάσαν τὸ στόμα, ἐκεῖσε ἐμπέσον, κατέπαυσε τὴν πτήσιν· καὶ δὴ ὁ Κώχ εὐθυωρὸν ἀπέβιω. »

71.

Idem v. ἐπεθειάζε: Μένανδρος· « Ὁ δὲ ἡγεμῶν ἐν ἐνὶ τῶν ἐπτά λόφων ἀνελθὼν, ἐπεθειάζε βήμασι βαρβάρους, καὶ γαυρῶ τῷ φρονήματι μεγαληγορία ἐχρῆτο. »

67.

Eo vesaniæ progressi sunt, ut a sese invicem, magis quam ab hostibus, victoriam reportare optarent.

68.

Verumtamen iis felicitem non adspiravit fortuna; refractarii enim milites obsequium et operam denegaverunt.

69.

Odigar, maximus Hunnorum dux, quietem mortis consecutus est.

70.

Ille vero arcum in barbarum intendens, jactu haud vano sagittam in Cochum emisit. Porro telum, quum per os apertum intrasset, in gutture hæsit. Cochus vero statim vita excessit.

71.

Dux vero in unum e septem collibus conscendit, et lymphatici instar barbara verba proloquens, insolenti fastu orationem jaectantiæ plenam habuit.

72.

Idem v. θεήλατος: Μένανδρος· « Ὁ δὲ Ναρσῆς, ὅς εἰθόηι τῶν πολεμίων ἀεὶ κρατεῖν, κατὰ τινα θεήλατον ὀργὴν (ὀρμήν conj. Küster.) ἔφυγε προτροπάδην. »

73.

Idem v. σπαλίωνες: Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ σπαλίωνές εἰσι μηχανήματα, καλύπτραι τινές βοεῖοις δέρμασιν ἐκτάδην ζυνθειμέναι, ξύλοις τε ἀνδρομήκεσιν αἰωρούμεναι· ὧν ἐνεργεῖν ὑπεισδύντες ὀπλίται, ἐν χρῶνι τῷ τείχει προσπελάζοντες, ὄργανά τε λαοτόμα καὶ τοιχωρῦχα μεταχειριζόμενοι ὑπὸ γῆν αὐλῶνας ἐργάζονται, ἐγκείμενοί τε καὶ διορύττοντες, εἴ που τείχους τι μέρος καταρρίψαιεν, ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ ἐντὸς κενωμάτων γενόμενοι δυοῖν ἀνύσουσί γε τὸ ἕτερον, ἢ τὴν γῆν ἀναρρήξαντες τοῦ περιβόλου γενήσοιντο εἴσω, ἢ τοῦ κατὰ τὸ ἐνδον φρέατος τοὺς σφραγγας ἀγαγόντες, ἐπ' εὐθείας ἐκκενώσαιεν ἐφελκῶσαντες τὸ ὕδωρ εἰς τὰ γλαφυρά τε καὶ κοῖλα τοῦ ὀρύγματος.

74. 75.

Idem v. φιλεριστῆσαι: Μένανδρος· « Τὸ γὰρ φίλερι τῆς φιλοπρωτίας μεταξὺ αὐτῶν συμπεσὼν διελύσε τὰς δυνάμεις. »

Idem v. χάρακα: Μένανδρος· « Πολλοὶ γὰρ ἐκλειποῖτες τὸν χάρακα, τὰς κώμας ἐπόρθουν. »

Apud Suidam v. ἀνάριστος Menandri mentio pertinet ad comicum poetam. Quæ leguntur v. εὐφυχοῦς non e Menandro hist., sed ex Appiano De bell Hispan. petita sunt, monente Küstero. Denique v. περιπέττειν sub Menandri nomine afferuntur quæ sunt Theophylacti Simocattæ Hist. II, 9.

72.

Narses autem, qui semper hostes vincere consueverat, tunc tergum hostibus dedit.

73.

Apud Menandrum σπαλίωνες sunt machinæ, seu tecta ex pellibus bubulis expansis confecta, quæ contis viri longitudinem habentibus attolluntur. Ea quum milites subierunt, ad mœnia accedentes, et instrumenta lapidibus cædendis murisque subruendis tenentes, sub terra cuniculos agunt, terram continuo fodientes, ut vel partem aliquam murorum dejeciant, vel si quo alio modo in loca excavata penetrarint, alterutrum efficiant; aut ut terra perfossa, intra muros perveniant; aut cuniculis ad puteum intra urbem situm perductis, aquam recta inde eliciant et in excavatas fossas derivant.

74. 75.

Nam contentio de principatu inter eos orta copias bellicas dissolvit.

Multi enim derelicto va'ō pagos diripiebant.

THEOPHANES BYZANTIUS.

Theophanes Byzantius, a reliquis ille hujus nominis scriptoribus probe distinguendus, libris decem consignavit res Justinii et Tiberii (565-581), ac præ ceteris ea videtur persecutus esse, quæ contra Persas imperatores Romani gesserunt. Initium historiarum sumpsit ab anno quo Joannes Comentiolus ad Persarum regem legationem obiit (566); qua quum nihil Justinus proficeret, fœdera, quæ Justinianus et Chosroes in annos quinquaginta pepigerant, rupta sunt (566). Liber ultimus desiit in belli inde ab anno 572 suscepti annum decimum (581), sive in Justinii annum postremum. Præterea Theophanes res Justinianii descripserat, aliosque libros (de rebus Mauricii) nescio quousque pertinentes iis quæ Photius legerat decem voluminibus subjunxerat. Scripsit auctor postremis annis Mauricii imp.

Photius Bibl. cod. 64 :

Ἀνεγνώσθησαν Θεοφάνους Βυζαντίου Ἱστορικῶν λόγῳι δέκα. Ἀρχεται δὲ ὁ πρῶτος λόγος ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ πολέμου τοῦ συστάντος μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν σπονδῶν, ἃς Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν ἀλλήλοισι ἔθεντο. Ἐλυσε δὲ Χοσρόης τε αὐτὸς, καὶ Ἰουστίνος, διάδοχος Ἰουστινιανοῦ καταστάς, δευτέρου ἔτους τῆς ἀρχῆς αὐτῷ περαιουμένου. Ἀρχόμενος δὲ ἐντεῦθεν τῆς ἱστορίας κάτεισι μέχρι δεκάτου ἔτους αὐτοῦ τοῦ πολέμου. Μέννηται δὲ ἐν τῷδε τῷ πρώτῳ τοῦ βιβλίου λόγῳ καὶ τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν ἱστορήσῃαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ δῆλός ἐστιν, ὡς καὶ ἐφαξῆς τῶν δέκα λόγων ἐτέρουσ συνέταξε. Διέξεισι δὲ ἐν μὲν τῷδε τῷ λόγῳ, ὅπως αἱ σπονδαὶ συνεχύθησαν Ἰουστίνῳ μὲν

διὰ Κομεντιόλου Σουανίαν παρὰ Χοσρόου ἀπαιτοῦντος, αὐτοῦ δὲ ὑποπιθεμένου, οὐ μέντοι διδοῦντος· ὅπως τε ἡ Μεσοποταμία πᾶσα ἐσεισθη, προοίμιον τῶν ἐπελευσομένων κακῶν γενομένη.

2. Ὅτι τὰ πρὸς εὐρον ἄνεμον τοῦ Ταναΐδος Τούρκοι νέμονται οἱ πάλαι Μασσαγέται καλούμενοι, οὓς Πέρσαι οικεῖα γλῶσση Κερμιχινῶνας φασί. Καὶ αὐτοὶ δὲ ἐν τῷ τότε δῶρα καὶ πρέσβεις πρὸς βασιλέα Ἰουστίνου ἔστειλαν, δεόμενοι μὴ υποδέξασθαι αὐτὸν τοὺς Ἀθάρους. Ὅ δὲ τὰ δῶρα λαθῶν καὶ ἀντιφιλοφρονησάμενος, ἀπέλυσε ἐπὶ τὰ οικεῖα. Τοῖς δὲ Ἀθάρσις ὑστερον ἐλθοῦσι καὶ Παννονίαν οἰκῆσαι καὶ εἰρήνης τυχεῖν δεομένοις, διὰ τὸν πρὸς τοὺς Τούρκους λόγον καὶ τὰς συνθήκας οὐκ ἐπέσειατο.

3. Ὅτι τὴν τῶν σκυληκῶν γένεσιν ἀνὴρ Πέρσης, βασιλεύοντος Ἰουστινιανοῦ, ἐν Βυζαντίῳ ὑπέδειξε, οὕτω πρότερον ἐγνωσμένην Ῥωμαίοις. Οὗτος δὲ ἐκ Σηρῶν ὀρηθρῆς ὁ Πέρσης, τὸ σπέρμα τῶν σκυληκῶν ἐν νάρθηκι λαθῶν μέχρι Βυζαντίου διεσώσατο, καὶ τοῦ ἔαρος ἀρξαμένου ἐπὶ τὴν τροφήν τῶν συκαμίνων φύλλον ἐπαρῆκε τὰ σπέρματα· τὰ δὲ τραφέντα τοῖς φύλλοις ἐπετροπύρσεν τε καὶ τᾶλλα εἰργάσατο. Ὡν τὴν τε γένεσιν καὶ τὴν ἐργασίαν ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος ὑστερον τοῖς Τούρκοις υποδείξας ἐθάμβησεν. Οἱ γὰρ Τούρκοι τότε τὰ τε Σηρῶν ἐμπόρια καὶ τοὺς λιμένας κατείχον· ταῦτα δὲ πρὶν μὲν Πέρσαι κατείχον· Ἐφθαλάνου δὲ τοῦ Ἐφθαλιτῶν βασιλέως, ἐξ οὗ καὶ τὸ γένος ἔσχε τὴν κλησιν, Περόζην καὶ Πέρσας νικήσαντος, ἀφῆρθησαν μὲν τούτων οἱ Πέρσαι, δεσπόται δὲ κατέστησαν Ἐφθαλίται. Οὓς μικρῷ ὑστερον μάχῃ νικήσαντες Τούρκοι ἀφείλον ἐξ αὐτῶν καὶ ταῦτα. Ἰουστίνος δὲ Ζήμαρχον ἐς τοὺς Τούρκους πρέ-

Lecti sunt Theophanis Constantinopolitani Historiarum libri decem, quorum primus initium ducit ab illo Persico bello, quod ruptis jam fœderibus iis exortum est, quæ Justinianus imperator et Chosroes, Persarum rex, invicem constituerant (562). Solverat ea Chosroes ipse, et Justinus, Justiniani jam successor, exeunte altero imperii anno (566). Hinc ergo narrationem auspicatus, pergit porro ad annum usque belli decimum. Meminit vero hoc ipso primo volumine libri, scripsisse ea quoque se quæ sub Justiniano gesta sunt, imo et plures eum decem hisce subjunxisse libros, satis manifeste apparet. Narrat autem hoc libro, qua ratione pacta conventa sint dissoluta, quum Justinus per Comentiolum Suaniam a Chosroe repeteret (cf. *Menandri fr.* 15), ipse vero verbo quidem promitteret, non tamen re præstaret. Refert et in tota Mesopotamia terram mo-visse, initium nimirum calamitatum, quæ subsequatæ sunt.

2. In Oriente ad Tanaim Turci degunt, qui Massagetæ antiquitus dicti, a Persis sua lingua Kermichiones appellantur. Hi tempestate hac legatos cum muneribus ad Justi-

num imperatorem legarunt, ne Avaros reciperet, obsecrantes (c. 568). Ille munera libenter accepit, omnique adeo benevolentiæ atque humanitatis genere legatos complexus, domum remisit. Quumque Avari mox accessissent, qui Pannoniam habitare, paceque frui Romanorum precabantur, ob datam Turcis fidem pactasque condiciones repulsam tulerunt.

3. Bombycum originem homo quidam Persa, Justiniano imperante, Constantinopoli ostendit, nunquam antea Romanis cognitam. Hic Persa e Serum regione profectus vermium semen ferula inclusum, Constantinopolim salvum deportavit, ac vere ineunte in alimentum mori foliis semina imposuit: quæ foliis nutrita, et in alas se induerunt, et mire cœperunt operari. Ergo bombycum ortum texendique artificium quum post Turcis Justinus imperator ostendisset, vehementer obstupuerunt: nam Serum illi tum emporia portusque tenebant, quæ Persæ prius tenebant. Ephthalanus enim, Ephthalitarum rex, a quo et appellationem universum genus traxit, Perozen et Persas quum vicisset, submoti his locis Persæ, rerum vero potiti sunt

σθιν ἀπέστειλεν, ὃς καὶ λαμπρῶς ἐστίασας τε τοὺς Τούρκους, καὶ ἐς τὰ μάλιστα φιλοπρονηθεὶς, ἐς τὸ Βυζάντιον ἔπαυθη. Διὸ καὶ ὁ Χοσρόης ἐπ' Αἰθίοπας, φίλους ὄντας Ῥωμαίοις, τοὺς πάλαι μὲν Μακροβίου, νῦν δὲ Ὀμηρίτας καλουμένους, ἐστράτευσε· καὶ τὸν τε βασιλέα τῶν Ὀμηρίτων Σανατούρκην διὰ Μιράνους τοῦ Περσῶν στρατηγοῦ ἐζώγησε, τὴν τε πόλιν αὐτῶν ἐξεπόρθησε, καὶ τὸ ἔθνος παρεστήσατο. Διέξεισι δὲ καὶ ὅπως Ἀρμένιοι ὑπὸ Σουρήνου καχοῦμενοι, καὶ μάλιστα περὶ τὴν εὐσέθειαν, τὸν τε Σουρήναν δημοφρονήσαντες διὰ Οὐαρδάνου, οὗ τὸν ἀδελφὸν Μανουὴλ ἐτύγχανεν ἀνελῶν, καὶ δι' ἑτέρου τινὸς Οὐάρδου ἀνεῖλον, καὶ Περσῶν ἀποστάντες Ῥωμαίοις προσεχώρησαν, τὸ Δούβιος τὸ πόλισμα, ἐν ᾧ κατοκοῦν, ἀπολιπόντες, καὶ πρὸς τὰ Ῥωμαίων ἦθη γενόμενοι. Καὶ τοῦτο μάλιστα γέγονε τῆς τῶν Περσῶν πρὸς Ῥωμαίους σπονδῶν καταλύσεως αἴτιον. Ἀπέστησαν δὲ παραυτίκα καὶ Ἰβήρες, καὶ προσεχώρησαν Ῥωμαίοις, Γοργένους αὐτῶν ἡγεμονεύοντος. Ἦν δὲ τῶν Ἰβήρων τότε ἡ Τίφιλις μητρόπολις.

4. Ὅτι Μαρκιανὸς ὁ τοῦ Ἰουστίνου τοῦ βασιλέως ἐξάδελφος, τῆς ἑω χειροτονηθεὶς στρατηγός, εἰς τὸν

πρὸς Χοσρόην πόλεμον ὀγδώ ἔτει τῆς Ἰουστίνου βασιλείας ἐξαποστέλλεται. Ἰωάννης δὲ ὁ τῆς Ἀρμενίας στρατηγός, καὶ Μιράνης ὁ τῶν Περσῶν, ὁ καὶ Βαρμαάνης, τὴν στρατείαν συνήθροισον. Καὶ τοῖς μὲν Ἀρμενίοις συνεμάχουσι Κόλχοι, Ἀβασγοὶ καὶ Σαρῶης ὁ Ἀλανῶν βασιλεὺς· τῷ δὲ Μιράνῃ Σάβιροι καὶ Δαγάνες καὶ τὸ Διλαμῖνὸν ἔθνος. Πολεμήσας δὲ ὁ Μαρκιανὸς τὸν Μιράνην περὶ τὴν Νισιβηνῶν πόλιν, αὐτὸν μὲν ἐς φυγὴν ἔτρεψεν, ἀνείλε δὲ ἐν τῇ μάχῃ χιλίους καὶ διακοσίους, καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν ἑβδομηκοντα· Ῥωμαίων δὲ ἀνδρες ἀνηρέθησαν ἑπτὰ. Ἐπολιόρκει τε ἤδη καὶ τὸ τῶν Νισιβηνῶν τεῖχος. Χοσρόης δὲ ταῦτα μαθὼν, τεσσαράκοντα μὲν χιλιάδας ἵππέων, πεζῶν δὲ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν συναγείρας, ἠπέμπετο βοηθεῖν καὶ πολεμεῖν Ῥωμαίοις. Ἐν τούτῳ δὲ διαβάλλεται ὁ Μαρκιανὸς τῷ βασιλεῖ ὡς ἔρῳν τυραννίδος, καὶ ὁ βασιλεὺς πεισθεὶς αὐτὸν μὲν παρέλυσε τῆς ἀρχῆς, Θεόδωρον ἀντικαταστήσας τὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ παῖδα, Τζίρον ἐπίκλην. Ἀταξίας δὲ διὰ ταῦτα συμβάσης, τῆς τε πολιορκίας Ῥωμαῖοι ἀπέσχοντο, καὶ Χοσρόης τὸ Δάρας πολιορκήσας παρεστήσατο.

Ephthalitæ : quos post paulo Turci praelio superantes, his etiam finibus pepulerunt (*cf. Men. fr. 18*). Justinus Zemarchum ad Turcos legatum misit (568 : *cf. Men. fr. 21*) ; qui et publice eos epulis excipiens, omnique adeo officii genere exceptus Constantinopolim remissus est. Quamobrem etiam Chosroes in Æthiopas, amicos populi Romani, olim Macrobius, nunc Homeritas appellatus, expeditionem suscepit, regemque Homeritarum, Sanaturcen, opera Meranis, Persarum ducis, vivum cepit, urbeque eorum direpta, incolas subjugavit. Armenii a Surena male accepti, maxime in pietatis religionisque negotio, Surenam, conjuratione facta per Vardanum, cujus fratrem Manuelem ille interfecerat, et alium quendam Vardum occiderunt, et a Persis deficientes ad Romanos transiere, relictoque oppido, quod incolabant, Dubii nomine, in Romanorum regionem commigrarunt, atque hæc ipsa potissimum causa Persis fuit rumpendi fœderis induciarumque cum Romanis. Desciverunt post hos statim etiam Iberes, et Gorgene ipsos ducente, ad Romanos transierunt. Metropolis autem Iberorum Tiphilis tunc erat (*cf. Men. fr. 35 a. 36. an. 571*).

4. Marcianus, Justinii imperatoris patruelis, Orientis dux jam renuntiatus, in expeditionem adversus Chosroem octavo imperii Justinii anno missus est (572). Joannes vero, Armeniæ dux, et Meranes Persarum, qui et Baramaanes (*Mar. p.*), exercitum colligebant. Et Armeniis quidem socios se conjunxerunt Colchi, Abasgi et Saroes, rex Alanorum ; Merani vero Sabiri et Daganes et Dilmaina gens. Marcianus ad Nisibenorum urbem, signis collatis, Meranem in fugam convertit : eoque praelio mille et ducentos cecidit, vivos cepit septuaginta, Romanis septem dumtaxat desideratis. Mox Nisibenorum mœnia obsidione cinxit. Chosroes, re mature cognita, quadraginta equitum millia, peditum vero amplius centum conducens, auxilium ferre et cum Romanis configere properavit. Interea apud imperatorem Marcianus affectati imperii accusatur, et calumniam fidem adhibens Justinus, exercitus eum imperio submovit, Theodorumque, Justiniani filium, Tzirum cognomento, suffecit. Hinc turbatis rebus Romani quoque obsidionem solverunt, et Chosroes Daras, oppugnatam urbem, vi cepit (573).

JOANNES EPIPHANIENSIS.

Euagrius V, 24 extr. : Προκοπίω δὲ τῷ ῥήτορι πεποιήται τὰ ἐξ ἐκείνου (Ἀναστασίου) ἕως τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων· καὶ τὰ ἐχόμενα δὲ τούτων Ἀγαθίω τῷ ῥήτορι καὶ Ἰωάννη ἐμῷ τε πολίτῃ καὶ συγγενεῖ καθ' εἰρμὸν ἱστορήται μέχρι τῆς Χοσρόου τοῦ νέου πρὸς Ῥωμαίους φυγῆς (590 p. C.), καὶ τῆς εἰς τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἀποκαταστάσεως, Μαυρικίου μηδαμῶς πρὸς τὴν πρᾶξιν ἐλινύσαντος, ἀποδεξαμένου δὲ βασιλικῶς, καὶ μάλιστα τάχιστα ἐς τὴν βασιλείαν χρήμασί τε μεγάλοις καὶ στρατεύμασι καταγαγόντος (v. Euagr. VI, 17-21)· εἰ καὶ μήπω ἔτυχον ἐκδεδωκότες.

« Hic Joannes Epiphaniensis fuit. Nam quum Euagrius eum. civem suum appellet, Epiphaniensem eum fuisse necesse est, si quidem Epiphania, Syriae urbs, patria fuit Euagrii. Quare fallitur Vossius in libro De historicis graecis, qui Joannem hunc domo Antiochenum fuisse existimat. » VALESIIUS ad Euagr. p. 122. Cf. id. p. 61.

Fragmentum Historiarum, quas Joannes condidit, clarissimus Hæsius e codice Vaticano edidit ad calcem Leonis Diaconi (Paris. 1819 fol.). Idem in præf. p. XIII sq. de codice illo deque historico nostro exponit hunc in modum : « Fragmentum Joannis Epiphaniensis reperi in codice Vaticano 1056, constante foliis centum, initio et fine mutilo; ubi post Theophylacti Simocattæ dialogos De quaestionibus physicis, Constantinum Porphyrog. De them., Procopium De ædificiis, alia, habetur fol. 94 vso—100 vso exordium historiae Joannæ, inscriptum : Ἰωάννου, σχολαστικοῦ καὶ ἀπὸ ἐπάρχων, Ἐπιφανέως, περὶ τῆς τοῦ νέου Χοσρόου προσχωρήσεως πρὸς Μαυρίκιον, τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα, ἱστοριῶν τόμος α'. Sed ne is quidem tomus integer ad nos pervenit, abjuncta ommissaque post fol. 100 maxima parte codicis. — An opus absolverit Joannes incertum; absolvisse tamen colligas ex testimonio Euagrii H. E. V extr. p. 142, D; unde patet, tunc quum hæc scriberet Euagrius (c. an. 593), Agathiam et Joannem non edidisse quidem scripta, absolvisse tamen. Sed quantumvis licet ediderit Joannes, ad miram paucitatem redigi exemplaria Historiæ ejus necesse fuit, quum efferrescentes in Asiam atque erumpentes Arabes Syriam omnem Ægyptumque armis tenuerunt, literis

græcis per has partes obsolescentibus; liberque Joannis adeo jam evanuerat sæculo XII ineunte, ut Anna Comnena, quum præfationem Alexiadis pangens ab Joanne nostro complures locutiones compilarit (Vide quæ dixi Prolegg. ad Joan. Lydum De magg. R. p. XVIII et Notit. mss. Bibl. Reg. VIII, p. 261), propter raritatem exemplarium Joanneorum latitum furto ipsius sperasse videatur. Historiæ autem sic deperditæ desiderium quo tolerabilius feranus, ita reputemus superesse apud Theophylactum Simocattam lib. IV et V de Chosrois fuga atque per Narsem in regnum reductione narrationem admodum diligentem, quales oculatorum testium esse soleant. Ac nisi omnia me fallunt, quæcumque habet de expeditione illa Theophylactus, habet ex scriptore nostro, ut adeo velut excerptor aliquis præcipuorum capitum historiæ Joannæ sit putandus. Sed turgidis et quasi anhelatis gravius verbis fudit quæ vix triginta annis ante (tam subita fuit literarum in imp. Orientali sæculo VII ineunte ruina) congruenter exposuerat Joannes. Is enim in his certe quæ nunc produnt, studiosum se ostendit dictionis Thucydideæ, nec fere utitur verbis senescentis græcitatibus, si tamen excipis χρόνους pro ἔτη. De ipso quem alii cum Joanne Malala, alii cum alio Joanne confuderunt, v. H. Valesius ad Euagr. p. 122, B. Fabricius eum Joannem Antiochenum vocat B. Gr. VI, p. 686 Harl. Joannes historicus, de quo codex Lipsiensis Genesisii (Fabric. B. Gr. VI, p. 622; VII, 532), siquidem Diocæsareæ presbyter fuit, alius videtur ac noster. Cujus de vita nihil notum esse existimo præter ea quæ ipse exponit in operis exordio p. 172, B.»

ΙΩΑΝΝΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΕΠΑΡΧΩΝ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ

Περὶ τῆς τοῦ νέου Χοσρόου προσχωρήσεως
πρὸς Μαυρίκιον τὸν Ῥωμαίων αυτοκράτορα

ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΤΟΜΟΣ Α.

1. Τὰ μὲν ὅσα Ῥωμαῖοί τε καὶ Μῆδοι πολεμοῦντες ἀλλήλοισι ἔπαθόν τε καὶ ἔδρασαν κατὰ τὴν Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥωμαίων αυτοκράτορος βασιλείαν, (*) γέγραπται Ἀγαθία τῷ Μυριναίῳ ἀνδρὶ τοῖς ἐν Βυζαντίῳ ῥήτορσι καταλεγέντι διαφανῶς, καὶ μετὰ γε Προκόπιον τὸν Καισαρέα τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους πραχθέντα ἀναγράφαντι. Μεγίστου δὲ ὄντος ὧν ἀκοῆ ἴσμεν, αὐτὸν βασιλέα Περσῶν φυγάδα τῆς οἰκειᾶς γενόμενον, τῆς τε ἀρχῆς ἐκπεπωκότα, τῇ Ῥωμαίων προσχωρήσει πολιτεία, Μαυρικίου βασιλείως δεόμενον συμμαχίαν οἱ ἐπιδοῦναι καὶ ἐς τὴν βασιλείαν καταγαγεῖν, τοῦτο ἔρχομαι λέξω, οὐ λόγου περιουσία τεθαρρηκώς οὐδέ γε πρότερον... (**), ἀλλ' ὡς ἂν μὴ πρᾶγμα τηλικούτων τοῖς ἔπειτα γενησομένοις ἀδιαβόητον καταλειφθεῖν· ἐπεὶ καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἔργων, εἰ μὴ πως ἄρα διὰ τῶν λόγων φυλαχθεῖ καὶ τῇ μνήμῃ παραδοθεῖ, τῷ τῆς σιωπῆς ἀποσθέννυται σότει. Παρέχουσι γὰρ οἱ λόγοι τὸ ζῆν καὶ

(*) In margine manu sec. τοῦτο adscriptum.

(**) Vox erasa. ἐπιτηδεύσας vel tale quid suppl. monet Hasius.

JOANNIS

SCHOLASTICI ET EXPRÆFECTI

EPIPHANIENSIS

De Chosrois junioris ad Mauricium imperat. Romanorum
accessione,

HISTORIARUM SECTIO I.

1. Quæ Romani et Persæ, commoto inter se bello, et acceperint damna et intulerint, Justiniani Romanorum imperatoris principatu, ab Agathia Myrinensi sunt exposita, viro inter oratores Byzantinos præcipue numerato, qui post Procopium Cæsariensem de rebus adversus barbaros gestis scripsit. Quum vero inter ea quæ audivimus maximum sit, ipsum regum Persarum patria profugum regnoque pulsum Romanorum seimperio commisisse, atque a Mauricio imperatore auxilium et reductionem in regnum petiisse, hoc ego narrare aggredior: nec dicendi facultate fretus, nec meditata ante, sed ne tanta res apud posteros incognita relinquatur. Etenim facta quantumvis luculenta, nisi aliquo modo scriptis servata memoriæ tradantur, silentii nocte exstinguuntur. Contra, intereuntibus quoque rebus vitam tribuunt monumenta. Deinde, quum ipse nonnullis et rebus

διαφθειρομένοις τοῖς πράγμασιν. Ἐπειτα δὲ καὶ τισὶ τῶν γεγενημένων παρατυχῶν, αὐτῷ τε Χοσρόῃ τῷ νέῳ ἐς λόγους ἔλθων καὶ τῶν ἄλλων Μῆδων τοῖς μάλιστα ἀξιολογουτάτοις (καὶ γὰρ με συμβέβηκε πρότερον μὲν Γρηγορίῳ τῷ τῆς Ἀντιοχείων πόλεως ἀρχιερεῖ σύμβουλον ὄντα, ἅμα αὐτῷ τὴν πρὸς ἐκείνους ἑμιλίαν πολλάκις ποιήσασθαι· χρόνῳ δὲ ὕστερον μετὰ τὴν τοῦ πολέμου τελευτῆν καὶ ἐς τὴν Περσῶν ἀφικέσθαι γῆν, Γεωργίῳ συνεσβαλόντα τὴν τῶν γενομένων ὁμοφροσύνην ποιουμένῳ), οὐκ ἄτοπον ἡγήσάμην καθ' ὅσον δ' ἂν οἷός τε ὦ, τοῖς οὐκ εἰδότες τὰ περὶ τούτων διηγήσασθαι. Ἀναγκαῖον δὲ ἂν τῆς τῶν ἐπομένων γνώσεως ἕνεκα, ἀκριβῶς εἰδέναι καὶ τὰ καίρια τῶν προγεγενημένων, οὐχ ἥκιστα δὲ τὰ ἐς τὴν ἐπανάστασιν τὴν Ὀρμισδα τῷ Χοσρόου πατρὶ γεγενημένην, τῶν ἔμπροσθέν μοι δοκεῖ διὰ βραχέων μνημονεύσαντα πρότερον, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον ἀφικέσθαι λόγον· ὡς τοὺς μὲν εἰδότες ὑπομνησθῆναι τῶν κεκινημένων, τοὺς δὲ μὴδ' ὄλοι· ἀκηκόοτας τὰς ἀφορμὰς ἔχειν εἰδέναι σαφῶς ἀφ' ὧν τὰ μετὰ ταῦτα πραχθέντα γεγονάσιν.

2. Ἐπεὶ γὰρ Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς ἑννέα καὶ τριάκοντα τοῖς πᾶσιν ἔτεσι Ῥωμαίων ἄρξας ἔτελευτα τὸν βίον, τοῦ χρόνου τὸ πέραν ἐν εἰρήνῃ βιώσας πρὸς τε τοὺς ἄλλους καὶ Μῆδους αὐτοὺς, τὴν τε Ῥωμαίων διεδέξατο βασιλείαν Ἰουστίνος ὁ νέος, ἀδελφιδοῦς αὐτῷ γεγὼς, λυθεισῶν τῶν πρὸς ἀλλήλους Ῥωμαίους τε καὶ Μῆδους ἔμπροσθεν γεγενημένων σπονδῶν, ἃς Ἰουστινιανὸς πρὸς Χοσρόην τὸν Καβάδου, Περσῶν βασιλέα, ἐπὶ χρόνους πεντήκοντα πέντε πεποίητο, μέγαν πόλεμον κεκινήκασι πρὸς ἀλλήλους, ἀρχθέντα μὲν ἤδη κατὰ τὸ ἑβδόμον ἔτος τῆς Ἰουστίνου βασιλείας, ἐς εἴκοσι δὲ

gestis interfuissem, in colloquiumque venissem et ipsius Chosrois junioris et honestissimi cujusque ex ceteris Persis (nam contigit mihi ut primo consiliarius Gregorio Antiochiæ archiepiscopo additus, una cum eo frequenter illis communicarem, posteaque aliquanto, restineto bello, vel in ipsam Persiam venirem, cum Georgio (Gregorio?) concordiam restituente profectus): eas res non incommodum visum est, ut facultas mea fert, nescientibus commemorare. Sed quoniam ad sequentium intelligentiam necessarium est, antecedentium quoque rerum momenta recte nosse, tum maxime earum quæ in seditione Hormisdæ, patris Chosrois, gesta sunt: idcirco de anteactis nonnihil libitum est breviter dicere, sicque deinceps ad reliquam narrationem venire: ut qui jam antea nossent, recordentur hos motus; qui omnino non audierint, discere possint liquido, quibus de causis acciderint posterius acta.

2. Justinianus imperator quum annos omnino triginta novem Romanos moderatus discessisset e vita, cujus extremam partem in pace tum cum ceteris, tum etiam cum Persis exegerat, Romanorum imperium Justinus junior, sororis ejus filius suscepisset: solutis induciis ante inter Romanos et Persas factis, quas Justinianus cum Chosroe Cabadis filio in annos quinquaginta quinque inierat: ingens inter se commoverunt bellum, quod jam septimo anno imperii Justinii ortum et per lustra quattuor productum,

χρόνους ἐπεκταθέντα, καὶ τὸ πέρασ δεξάμενον τῷ ἐνάτῳ τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ τοῦ Ῥωμαίων αυτοκράτορος Μαυρικίου. Τὰς μὲν οὖν αἰτίας τῆς τῶν γενῶν φιλονεικίας ἀλλήλοις ἐπήγον· Ῥωμαῖοι μὲν χαλεπῶς φέροντες, ὅτι τοὺς Ὀμηρίτας (Ἰνδικὸν δὲ τὸ γένος καὶ σφίσι αὐτοῖς σύμμαχόν τε καὶ ὑπήκουον) ἀποστῆσαι Μῆδοι διενόηθησαν, μηδαμῶς δὲ ἐλομένωιν ἐκείνων, ἔφοδον κατ' αὐτῶν ἐποίησαντο τοῦ χρόνου τῶν σπονδῶν ἐνισταμένου· πρὸς τοῦτοις δὲ, ὅτι καὶ Τούρκων πρὸς Ῥωμαίους.. [supps. Has. pres.] βευσταμένωιν, Ἰουστίνω δὲ βασιλέωσι τὴν πρεσβείαν προσιεμένου, καὶ Ζήμαρχον, ἄνδρα τῆς συγκλήτου βουλῆς, σὺν ἐκείνοις ἐκπέμφαντος, Πέρσαι τοὺς Ἄλανούς χρήμασι διαφθεῖραι βουλευθέντες, δι' ὧν ἐκείνοι τὴν πορείαν ἐμελλον ποιήσασθαι, τὸν τε Ζήμαρχον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ῥωμαίους τε καὶ Τούρκους ἐκποδὸν γενέσθαι διεσπούδαζον. Τὸν ὁμοιον δὲ τρόπον ἀντεπήγον καὶ Μῆδοι, τοῦ πολέμου τὰς ἀφορμὰς ἐπικαλοῦντες Ῥωμαίους, ὅτι τοὺς Ἀρμενίους, ὑποφόρους σφίσι ὄντας, ἔς ἐπανάστασιν τε ἑωρακότας, καὶ τὸν ἄρχοντα σφῶν Ζουρήνην τούνομα διαχρησαμένους, τῇ τε Ῥωμαίων ἀρχῇ προσχωρήσαντας, ἐν σπονδαῖς ὑπέδεξαντό τε καὶ τῆς οἰκειίας αὐτοῖς μεταδεδώκασι συμμαχίας. Οὐχ ἥμισυ δὲ τὸ φιλονεικῶν αὐτοῖς ἐπὶ πλέον ἠδύχηθη (εἴ τις ἄρα τὴν ἀφανεστάτην αἰτίαν, ἀληθῆ δὲ ἄμωκ, μαθεῖν ἐθέλησῃ), ὅτι δὴ ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος οὐδαμῆ ἤξιου, χρυσίου λίτρας πεντακοσίας, ἐφ' αἷς ἔμπροσθεν γεγόνασιν αἰ σπονδαί, παρέχειν Μῆδοις εἰς ἕκαστον ἔτος, καὶ τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν Πέρσαις ὑπόφορον ἐς αἰὶ καταστήσασθαι.

3. Τοῦ χρόνου τοίνυν ἐς πέρασ ἀχθέντος, ὑπὲρ οὗ τὰ χρήματα κατὰ τὰ πάλαι συγκείμενα Χοσρόης ὁ Περ-

σῶν ἐκεκόμιστο βασιλεὺς (καὶ γὰρ ἐδόκει κατὰ ταῦτὸν τὸ τῆς δεκαετίας ποσὸν ἐπιδίδοσθαι), μηδενός τε τὸ λοιπὸν ἐς σύμβασιν ἡμιληθέντος, Ἰουστίνος ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐς τὴν ἑῶαν κατὰ τάχος ἐκπέμπει Μαρκιανὸν στρατηγόν, ἐν τοῖς πατρικίοις τῆς συγκλήτου βουλῆς τεταγμένωιν, αὐτῷ τε πρὸς γένος συνημμένωιν, τῶν τε πολεμικῶν κινδύνων οὐκ ἀπειρον, καὶ ἄλλως ἀνδρείων ὄντα τε καὶ δοκοῦντα. Διαβάς δὲ τὸν Εὐφράτην ὁ Μαρκιανός, καὶ κατὰ τὴν Ὀσροηνὴν γεγωνός, ἤδη τοῦ θέρουσ παρ[α]καμάσαντος Has. suppl.], καὶ τῶν βαρβάρων τῶς οὐδὲν προειδομένωιν πολέμιων, τρισχιλίων δπλίτας κατὰ τὴν Ἀρζαναὴν οὕτω καλουμένην ἐκπέμπει μοῖραν, ἡγεμόνας ἐπιστήσας αὐτοῖς Θεόδωρόν τε καὶ Σέργιον, ἐκ τοῦ Ῥάβδιος τὸ γένος ἔλκοντας, Ἰουβεντίνόν τε, τῶν ἐν Χαλκίδι ταγματῶν ἡγούμενον. Ἐμβαλόντες οὖν ἐξαπίνης τὴν Περσῶν δροῦσι γῆν καὶ λιείαν ἱκανὴν κομισάμενοι ὡς τάχιστα ἐπανίσι. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ χειμῶνος ἔραν Μαρκιανοῦ τὰς δυνάμεις αὐθὶς συναγείραντος, ἔκ τε τοῦ Δάρας ὁρμηθέντος, καὶ τῶν βαρβάρων τῆς Νισίβειος πόλεως ἔμπροσθεν ὑπαντιστάσαντων, στρατηγούντος αὐτοῖς Βαραμάνου, ὃς τῶν ἐκεῖσε ταγματῶν ἄρχειν ἐτέτακτο, μάχην ἰσχυρὰν γενέσθαι συμβέβηκε, Σαργαθῶν, οὕτω προσαγορευομένου Περσικοῦ χωρίου, πλησίον, ἐν ἧπερ ἀνὰ κράτος Ῥωμαῖοι τοὺς βαρβάρους τρεψάμενοι, πολλοὺς δὲ καταβαλόντες, ἀπόπειραν μὲν τοῦ Θηθηθῶν (Θεβοθῶν ap. Theophyl.) ἐποίησαντο φρουρίου, δέκα τὰς πάσας ἡμέρας αὐτόσε διατρίβαντες. Τοῦτο δὲ μηδαμῶς ἐλείν δυνηθέντες, αὐθὶς κατὰ τὸ Δάρας ἐπανίσι πόλισμα, ἔτι τοῦ ἤρος ἀκμάζοντος, καὶ εἰς τὴν πολεμίαν αὐθὶς ἐμβάλλουσι γῆν, γνώμη τε βασιλέως Ἰουστίνου Νισίβιν πολιορκεῖν διεγνώκασιν.

finem cepit anno nono postquam Mauricius Cæsar rerum erat Romanarum potitus. Causas simultatis alter populus alteri imputabat: Romani, quia graviter ferebant, quod Homeritas (natio est Indica, in imperii federe et clientela) a se disjungere conati Persæ, repulsa accepta, expeditionem adversus illos ipso induciarum tempore susceperunt: ad hæc, quod, quum Turcæ ad Romanos legationem destinassent, Justinus Cæsar autem et admisisset oratores illos, et Zemarchum, virum senatorium, jussisset una cum illis proficisci, Persæ pecunia corrumpere Alanos conati, per quorum fines legati iter facturi erant, quum Zemarchum, tum Romanos et Turcas eum comitantes, tollere de medio voluerant. Eadem ratione contra criminabantur Persæ, in Romanos collata culpa belli, quod Armenios, stipendiarios suos, ad defectionem spectantes, qui, præfecto eorum Surena truncato, se in Romanorum clientelam contulerant, federe percusso in societatem recepissent. Neque minime ex eo aucta contentio (si quis oculatiorem quidem, sed nihilominus veram causam nosse velit), quod Justinus imperator quingenas auri libras superioribus induciis pactas, non amplius Medis pendere quotannis neque imperium Romanum Persis vectigale perpetuo reddere volebat.

3. Ita tempore jam confecto, pro quo ex pacto superiore pecuniam Chosroes rex Persarum acceperat (nam conve-

nerat ut decem annorum stipendium una representaretur), nulla re ad dirimendam controversiam tentata, Justinus Romanorum imperator in Orientem confestim mittit Marcianum ducem, patricium ordinis senatorii, genere sibi conjunctum, non imperitum periculorum belli, et qui omnino in strenuis et erat et numerabatur. Is Marcianus, transmissis Euphrate, quum in Osroenen venisset, præcipiti jam æstate, neque barbaris hactenus hostile quicquam suspicantibus, gravis armatura milites tres mille in tractum qui Arzanene vocatur mittit, hisque præfectos præponit Theodorum et Sergium ex Rhabdi oriundos, atque Juventinum, copiarum quæ Chalcede erant ducem. Hi de improvise irruentes Persarum agros populantur, et idonea præda facta confestim redeunt. Hieme exacta Marcianus, coactis iterum copiis, Dara profectus in barbaros incidit, ex oppido Nisibi obviam tendentes, duce Baramana, militaribus numeris per partes illas præesse jussu. Ibi pugna acris facta est prope vicum Persicum Sargathon vocatum: ex qua Romani, fuis fugatisque barbaris, dejectis non paucis, castellum Thebethon oppugnata tentaverunt, totis decem diebus ibi consumptis. Id quum capere nullo modo quirent, medio etiamtum vere ad Darum oppidum se receperunt, et denuo illati in fines hostium, ex mandato Justinii imperatoris oppugnare Nisibin statuerunt.

4. Στρατοπεδευομένων δὲ αὐτῶν τῆς πόλεως πλησίον, βασιλεὺς Χοσρόης ἄρας ἐκ Βαβυλῶνος ἅμα τῶν τῶν Μήδων στρατῶν, καὶ Τίγριν ποταμὸν διαβάς, τὴν τε πορείαν διὰ τῆς ἐρήμου γῆς ποιούμενος, ὡς μηδαμῆ Ῥωμαῖοις ἐκπυστος ἢ τοῦ βασιλέως γένοιτο κίνησις, ἐπειδὴ πλησίον Ἀμβαράων Περσικοῦ γέγονεν φρουρίου (ἀφειστήκει δὲ τοῦτο πόλεως Κιρκησίου ὁδὸν ἡμερῶν πέντε), τὸν μὲν Ἀδααρμάνην, οὗτοι καλούμενον στρατηγόν, αὐτὸς που τὸν Εὐφράτην περαιωθέντα, κατὰ τάχος ἐκπέμπει, [τὴν Ῥωμαίων suppl. Has.] δηώσονται γῆν, χιλιάδας ἐξ αὐτῶν παρασχόμενος Μήδων τε καὶ τῶν νομαδῶν βαρβάρων· αὐτοὺς δὲ τὴν Ἀβόρραν [παραμειβόμενος ποταμῶν, ἀπροσδοκῆτος ἐπιστήνην mgo suppl.] τοῖς τὴν Νισίβιν πολιορκοῦσι Ῥωμαῖοις ἠπέιγετο. Ὁ μὲν οὖν Ἀδααρμάνης Κιρκησίου πόλεως πλησίον τὸν Εὐφράτην διαβάς τὰ Ῥωμαίων προενόμει πράγματα, κωλύοντος οὐδενός. Ὑπὸ γὰρ τῆς προλαβούσης εἰρήνης καὶ ἡσυχίας, ἥς ἱκανῶς ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας ἀπολελεύκασι, ἐξελέλυτο μὲν αὐτοῖς ἢ τῶν πολεμικῶν παρασκευῆ, τὸ δὲ ἀνδρεῖον τελέως διέφθαρτο. Μηδενὸς οὖν ἐς χεῖρας ἵενοι τοῖς βαρβάρους θαροῦσαντος, Ἀδααρμάνης ἀγγιστα πόλεως Ἄντιοχείας γεγονώς, τοὺς τε παρακειμένους τῇ πόλει τόπους τε καὶ ἀγροὺς διαφθείρας, ἐπὶ τὴν Κοίλην ἐλαύνει Συρίαν. Ἀπαμείας δὲ πόλεως μεγάλης οὐ πόρρωθεν σφρατοπεδευσάμενος, τῶν τε πολιτῶν πρεσβευσαμένων καὶ [τὰ τῆς πόλεως λύτρα προτεινομένων, ἀπάτη τοὺς ἄνδρας mgo suppl.] περιελθὼν καὶ τὴν πόλιν ἀπαθῆ διαφυλάττειν ἐπαγγεῖλαμενος, ἐπειδὴ ταύτης ἐντὸς ἐγεγονέι, διαρπάξουσι μὲν οἱ Μῆδοι τὰ πράγματα, καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἀνδραποδίσαντες, τὴν τε πόλιν ἀπα-

σαν πυρὶ παραδόντες, ὡς τάχιστα ἐς τὴν οἰκίαν ἐπανίαισι γῆν. Τούτων δὲ οὕτω πραχθέντων, βασιλεὺς Ἰουστίνος Ἀκάκιον ἐκπέμψας (Ἀρχελάου δὲ τοῦτον Ῥωμαῖοι προσονομάζειν εἰώθεσαν) Μαρκιανὸν ἐτι Νισίβιν πολιορκοῦντα παρέλυσε τῆς ἀρχῆς, ὑποτοπήσας αὐτὸν ἐθελοκακεῖν, ἐς τὴν τῆς πόλεως κατοχὴν οὐδενὸς γεγονότος.

5. Τῶν δὲ Ῥωμαίων ὑπαναχωρησάντων, ἐς τε φρούριον ἐν ὄρει κείμενον ἀφικομένων, Μάρδης ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων ὀνομαζόμενον, βασιλεὺς Χοσρόης ἐξαπίνης.... πολιορκίαν καθίστησιν αὐτὸν... καὶ τὸ τῆς πόλεως ὕδωρ με... φους τε μεγάλους παροικοδομήσας τῷ τείχει καὶ τοῖς ἐμβόλοις χρησάμενος μηχανήμασιν, ἐπειδὴ μὴδὲν ἔζωθεν ἐς ἐπικουρίαν γέγονε τῶν ἐνοικούντων, αἰρεῖ τὴν πόλιν, βίβη τῶν Μήδων ἐπιβάντων τοῦ τείχους. Πᾶσάν τε αὐτὴν ληισάμενος, καὶ τοὺς τε ἄλλους ἀνδραποδίσας, ἐτι δὲ καὶ Ἰωάννην τὸν Τιμοστράτου παῖδα, δυνάμει τε καὶ ἀξιώσει προύχοντα, καὶ τὴν τῆς πόλεως ἀρχὴν καὶ διοίκησιν ἀναδεδεγμένον, φρουρὰν τε τὴν ἀποχωρῶσιν καταλιπών, ἀπεχώρησεν ἐπ' οἴκου. Ῥωμαίων ἐτι ἐς τὸ Μάρδης φρούριον διαιωμένων, Μάγνου τε, ὃς τῶν βασιλικῶν ἐπετρέπευε χρημάτων, καὶ τοῦ παντὸς τὴν ἡγεμονίαν ἐπεπίστευτο. Ἡμέραις δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς βασιλεὺς Ἰουστίνος, ἐξαπίνης νόσου τῷ σώματι προσγενομένης, περὶ τοῦ παντὸς δεδιώς, ἀναχωρῆν τῷ παρόντος ἔτους πρὸς Πέρσας ἐποίησατο. Τῆς νόσου δὲ αὐτῷ παρενοχλούσης, Τιβέριον, ὃς τῶν βασιλέως ἤρξεν σωματοφυλάκων (κόμητα δὲ τοῦτον ἐξουχιστόρων Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), υἱὸν ἀνεπίδον τῆς βασιλείας κοινωνῶν αἰρεῖται, Κάσαρα τοῦτον ἀναγορεύσας, τάς τε τῆς ἀρχῆς φροντίδας αὐτῷ

4. Ita quum ad oppidum castra haberent, Chosroes rex cum Persarum exercitu Babylone profectus, superato Tigri, itinere per solitudines facto, ne adventus regis cognosci a Romanis ullo modo posset, postquam propius ad Ambaron, castellum Persicum, accesserat (id a Circesio oppido quinque dierum itinere abest), ducem Adaarmanem nomine, qui Euphratem ibi trajecterat, profinus mittit, ut Romanorum fines popularetur. Huic sex millia attribuit quum Persarum tum barbarorum nomadam; ipse itinere secundum Aborram flumen facto Romanos Nisibin obsidentes necopinato opprimere properabat. Inter hæc Adaarmanes, Euphrate non longe ab oppido Circesio superato, ditionem Romanorum, nullo obstante, prædationibus vexabat. Nam propter pacem atque tranquillitatem, qua Justiniano imperante abunde erant usi, non solum apparatus militares dissoluti erant, sed etiam bellici spiritus omnino extincti. Ita quum nemo manum conserere barbaris esset ausus, Adaarmanes proxime urbem Antiochiam accessit; inde vastatis locis agrisque circumjacentibus, convertit se in CoeleSyriam. Castrisque non longe a magno oppido Apameæ positis, incolas, qui missa legatione redemptionem promiserant, fallacia circumvenit, et oppidum incolame servare pollicitus, tamen intromissus diripiendum suis permisit. Habitatoribus in servitutem redactis, oppido flammis tradito, Persæ celeriter in fines se suos recipiunt. His rebus

gestis, Justinus imperator misso Acacio (cui cognomen Archelai Romani indiderant) Marciano etiamnunc Nisibin obsidenti imperium abrogat, -suspiciatus eum sponte male pugnare, nulla re facta ad capiendum oppidum.

5. Ita quum Romani inde digressi ad castellum in monte positum venissent, quod Mardes ab incolis vocatur, Chosroes rex subito [sese ad Daræ oppugnationem applicat; aquam ab urbe secludit; aggeribus] magnis pro muro excitatis, admotisque operibus, quum extrinsecus nihil fieret ad incolas liberandos, Daræ expugnat, Persis vi in murum ententibus. Toto oppido vastato, omni multitudine servituti addicta, inque ea Joanne Timostrati f. opibus atque autoritate præter ceteros excellente, qui gubernationem oppidi atque administrationem suscepit, cum præsidio, quod satis esse visum est, relicto, domum discessit, Romanis etiamnunc circa castellum Marde commorantibus, cum Magno, pecuniæ imperialis procuratore, cui erat summa rerum omnium concedita. Non multis diebus post Justinus imperator, morbo subito afflicto, fortunæ imperii veritus, inducias in hunc annum cum Persis fecit. Mox quum morbo urgeretur, Tiberium, scholis palatinis præfectum (Comitum excubitorum Romani vocant), adoptatum in societatem imperii adscivit Cæsaris titulo, curationemque reipublicæ illi tradidit. Id consilium optimum et longe saluberrimum ex omnibus, quæcumque Justinus toto imperii ejus tem-

παραδίδωσιν. Ὅπερ ἀπάντων τῶν ὑπὸ Ἰουστίνου πρα-
χθέντων παρὰ τὸν τῆς βασιλείας χρόνον ἀριστόν τε καὶ
ἐς τὰ μάλιστα σωτήριον βουλευθὲν, πλείστον αἴτιον
ἀγαθῶν τοῖς Ῥωμαίων γέγονε πράγμασι. Βουλευομένῳ
δὲ Τιβερίῳ τὰ παρόντα ἐρρωμένως ἐδόκει τῶν πρα-
γμάτων ἀντιλαβέσθαι, μὴ καὶ τι ἕτερον ἀνήκεστον γέ-
νηται.... σώζειν, καὶ τὰς δρμάς ..ρξ.. δὲ ταύτη δοκούν-
των, πρότερον ...εἰκὲς Θεόδωρον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ
πραγμάτων ἠγησάμενον, πολλὰς τε καὶ ἑτέρας οὐκ
ἀφανεῖς ἀρχὰς διοικησάμενον, λόγου τε ἰκανῶς μετέ-
χοντα καὶ τὸ δέον συνιδεῖν εὔ μάλα δεδυνημένον, ὡς
τοὺς βαρβάρους ἐκπέμπει, κατὰ τοῦτο δὴ τὸ νανομι-
σμένον τὰ τε ἀμφ' αὐτὸν πραχθέντα δηλῶν, καὶ τὸν
Χοσρόην ἐς διαλλαγὰς προτρέπων ἰέναι. Μικρῶ δὲ
ἕστερον καὶ ἐς τὴν ἑῴαν ὡσαύτως ἐκπέμπει κατὰ τά-
χος Ἰουστινιανὸν τοῦ Γερμανοῦ παῖδα, τοῖς πατρικίοις
τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐγκαταλελεγμένον, ἐπιτρέψας

αὐτῷ τὴν ὅλην τοῦ πολέμου διοίκησιν, ἄνδρα τοῖς πολε-
μικοῖς ἀγῶσιν ἐντραφέντα, ἡλικίας δὲ ἐς τοῦτο ἤκοντα,
ὡς μήτε διὰ νεότητός προπετεία, μήτε διὰ γήρως ἀσθε-
νεῖα τι σφαλῆναι. Ἰουστινιανὸς μὲν οὖν κατὰ τὴν ἑῴαν
ὡς τάχιστα ἀφικόμενος, τῆς τῶν στρατιωτῶν εὐκοσμίας
τε καὶ τάξεως ἐπεμελεῖτο. Τιβέριος δὲ ὁ Καῖσαρ στρα-
τιανὸν οὐκ ὀλίγην κατὰ σπουδὴν ἐκπέμπει, καὶ διὰ παν-
τὸς ἐς τὴν τοῦ πολέμου παρασκευὴν ἐπονείτο, χρημά-
των μὲν ἄπειρον ἀριθμὸν διανεμῶν, στρατιωτῶν δὲ τὸ
κράτιστόν τε καὶ μαχιμώτατον ἐν τοῖς ἔθνεσι συναγεί-
ρων, καὶ πάντα λίαν ἐπιμελῶς ἐς τὸν ἐπείγοντα πό-
λεμον διανοοῦμενος. Οὕτω δὲ τούτων προϊόντων, καὶ
τοῦ καιροῦ τῆς ἐς ὀλίγον γεγενημένης ἀνακωχῆς πε-
ραιωθέντος, Πέρσαι μὲν κατὰ τὸ Δάρας ἑαυτοὺς συνα-
γείραντες Κωνσταντίνης πόλεως ἀφικνοῦνται πλησίον,
τοῦ Δάρας ἀφεστῶσης ἐς δύομενον ἤλιον σταδίοις ἐν-
νεήκοντα καὶ τετρακοσίους.

pore egit, rebus Romanis multarum utilitatum causa fuit.
Deliberans autem de praesenti Tiberius Caesar statuit, for-
titer rempublicam capessere, ne quid ultra flagitium accide-
ret.... servare, atque impetus barbarorum comprimere.....
sic visis, prius... Theodorum legionum per Armeniam du-
cem, multisque aliis imperiis, neque ignobilibus illis, fun-
ctum, quique doctrina liberaliter imbutus quid esset ex usu
intelligere optime poterat, legat ad barbaros, ut juxta con-
suetudinem principum quae ibi evenissent significaret, adque
simultatem componendam Chosroem hortaretur. Paulo
post item in Orientem confestim mittit Justinianum Ger-
mani filium, Patricium in ordinem senatorium cooptatum.
Huic administrationem totius belli permittit. Erat Justinia-

nus bellicis laboribus innutritus, eoque tempore aetatis,
quo jam nec temeritate juvenili neque infirmitate senectutis
quid peccatur. Ita itinere celeriter confecto in Orientem
quum venisset, militum ad ordinem disciplinamque refe-
rendorum curam suscepit. Simul Tiberius Caesar copias non
paucas sedulo submisit, ab bellumque universum instru-
endum totum se dedit, pecuniarum vi infinita distributa, mili-
tibus firmissimis atque fortissimis ex barbarie conductis,
omnibus diligenter admodum in urgens bellum constitutis.
Dum haec sic geruntur, brevium induciarum tempore ex-
acto, Persae congregatis circa Daram copiis prope Constan-
tinam adveniunt; quod oppidum a Dara quadringentorum
nonaginta stadiorum intervallo occidentem versus abest....

LIBER DECIMUS.

SCRIPTORES ÆTATIS INCERTÆ

EX ORDINE LITERARUM.

SCRIPTORES ÆTATIS INCERTÆ.

ABAS.

Suidas: Ἄβας, σοφιστής, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ Τέχνην ῥητορικὴν καταλιπών. Eudocia p. 51: Ἄβας, σοφιστής, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ μέθοδον ῥητορικὴν καὶ πάντα γλαφυρὰν κατέλιπε. De rhetore cf. Walz. Rhett. Gr. tom. VII, p. 203.

I.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Ptolemæus Hephæst. ap. Phot. cod. 190, p. 150 (p. 192 in Westerm. Mythogr.): Ἡ Κανθαύλου γυνή, ἥς Ἡρόδοτος οὐ λέγει τοῦνομα, Νυσία (Μυσία codd.) ἐκαλεῖτο· ἦν καὶ δίκρορον καὶ δξυωπεστάτην φασὶ γενέσθαι, τὸν δρακοντίτην κτησαμένη λίθον· διὸ καὶ αἰσθέσθαι τὸν Γύγην ἐξιώντα διὰ τῶν θυρῶν· ἄλλοι Τοῦδοῦν αὐτὴν καλεῖσθαι· οἱ δὲ Κλυτίαν, Ἄβας δὲ Ἄθρῶ ταύτην καλεῖσθαι. Σιγῆσαι δὲ τοῦνομά φασὶ τῆς γυναικὸς τὸν Ἡρόδοτον, ἐπεὶ δὲ ἐρώμενος Ἡροδότου Πλησίρροος Νυσίας (Νυσσίας codd.) ὀνόματι ἐρασθεὶς, Ἄλικαρνασσίας τὸ γένος, ἐπεὶ μὴ τύχοι τῆς ἐταίρας, οὐκ ἀνεχόμενος βρόχῳ ἑαυτὸν ἀνήρησε· διὸ φυλάξασθαι ὡς ἀπεχθὲς εἰπεῖν τὸ τῆς Νυσίας ὄνομα Ἡρόδοτον.

De Habrone aliunde non constat. De Tudá v. not. 55 ad Nicolai fragm. 49, tom. III, p. 384. De Nysia eundem Ptolemæum simulque auctorem ejus, *Æneam Samiacón scriptorem* laudat schol. ad Tzetz. Chil. I, 144 in Cramerem Anecd. Oxon. tom. III, p. 351:

Ἡ τοῦ Μυρτίλου τούτου δὲ γυνὴ τοῦ καὶ Κανθαύλου, παρὰ Αἰνεία φέρεται Σαμιακοῖς ἐν λόγοις Νυσσία κλησὶν ἔχουσα, πρὸς Τερτίλλαν ὡς γράφει τὸ Πτολεμαῖος ἅμα τε καὶ Ἡρασιτίων κλησὶν.

Ceterum Æneam de rebus Samiorum scriptorem alius nemo commemorat. Si corruptum nomen est, fortasse latet *Eugeonis* vel *Alexidis* mentio. Meinekius in Hist. crit. com. p. 385 reponendum suspicatur Δινία. Quanquam de Σαμιακοῖς Dinie aliunde non constat. Ut ut est, ex eodem auctore

COMMENTARII HISTORII.

Candaule uxore, cujus nomen non prodit Herodotus, Nysia appellabatur. Eam et duplici pupilla et acutissimi visus fuisse aiunt, quod draconitem lapidem haberet: adeo ut per ipsas etiam fores Gygen exeuntem viderit. Alii Tudá

fluxerint, quæ de Plesirrhoo; Herodoti amasio, idem Ptolemæus tradit p. 187 ed. Westerm.: Ὡς Πλησίρροος δὲ Θεσσαλὸς δὲ ὕμνογράφος, ἐρώμενος γεγωνὸς Ἡροδότου καὶ κληρονόμος τῶν αὐτοῦ, οὗτος ποιήσσει τὸ προοίμιον τῆς πρώτης ἱστορίας τοῦ Ἄλικαρνασσέως· τὴν γὰρ κατὰ φύσιν εἶναι τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἀρχήν· « Περσέων οἱ λόγοι Φοίνικας αἰτίους γενέσθαι φασὶ τῆς διαφορῆς. » His præmissa habes quædam de Eupompo Samio, ejusque filio Draconte δξυωπεστάτῳ. Quæ item Σαμιακῶν isti scriptori vindico. Verba hæc sunt: Ὡς Εὐτόμπου τοῦ Σαμίου, δὲ δράκοντα θηρίον τέρας ἔτρεφεν ἀπιστον καὶ εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι, τούτου τοῦ Εὐτόμπου παῖδα Δράκοντα τοῦνομα δξυωπέστατον γενέσθαι φασὶν, ὡς διὰ σταδίων κ' θεωρεῖν βραδίως· δὴ καὶ Ξέρξη ἐπὶ χιλιῶς συγγεγόμενον ταλάντοις καὶ συγκαθεζόμενον ὑπὸ τῇ χρυσῇ πλατάνῳ διηγείσθαι βλέποντα τὴν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ναυμαχίαν καὶ τὴν Ἀρτεμισίας ἀνδρίαν.

2.

ΤΡΩΙΚΑ.

Servius ad Virgil. Æn. IX, 264: *Devicta Arisbe*] *Scilicet ab Achille. Dicta est Arisba a Meropis vel Macarei filia, quam primum Paris in conjugio habuit. Quidam ab Abante, qui Troica scripsit, relatum ferunt post discessum a Troja Græcorum Astyanacti ibi datum regnum, hunc ab Antenore expulsam, sociatis sibi finitimis civitatibus, inter quas et Arisba fuit; Ænean hoc ægre tulisse, et pro Astyanacte arma cepisse, ac prospere re gesta Astyanacti restituisse regnum.*

ABRON VEL HABRON BATIENSIS.

Stephan. Byz.: Βατῆ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ὅθεν ἦν Ἄβρων δὲ Καλλίου, ἐξηγητῆς, Περὶ ἐορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφός.

Ἄβρων (rectius scribitur Ἀβρων) Βατῆθεν, pater Calliæ et Callistûs, quam Lyeurgus orator uxorem

dictam volunt, alii Clytiam; Abas autem Habronem nuncupatam tradit. Ideo vero nomen mulieris ab Herodoto silentio pressum narrant, quod amasio ejus Plesirrhous, quum Nysiam, Halicarnassensem genere, deperiret, ab eaque repulsam tulisset, amoris impatiens laqueo vitam fregerit. Hinc veluti adiosum Nysicæ nomen proferre noluisse.

duxit, memoratur apud Plutarchum in Vit. X. Orat. p. 842, F. Hunc eundem esse cum Calliæ filio, cujus Stephanus meminit, statuerunt C. O. Müller, De Minerva Pol. p. 43 et Nissenus (De Lycurgo p. 99). Mauritius Meierus (De vit. Lyc. Halis, 1847. p. 64) id in medio relinquit, generis vero propinquitatem extra dubium esse monet. « Idem cadit (Meieri verba sunt) in eum Ἀβρωνά Βατῆθεν qui in titulo quodam memoratur, quem Rossius (*Die Demen v. Att.* p. 40) publici juris fecit. Habron ille num ex Eumolpidis fuerit, ut infra (ap. Plutarchum l. l.) Μηδείος dicitur ὁ καὶ ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν γενόμενος, et C. I. 392 est: Ἀπολλώνιον... ἐξηγητὴν ἐξ Εὐμο[λπιδῶν], an Eupatrida tantum sive Patricius atque eo jure ad rituum sacrorum interpretationem accesserit, ut C. I. n. 765 est: τοῦ ἐξ Εὐπατριδῶν ἐξηγητοῦ, an denique nullo hereditatis jure eo pervenerit, non magis ausim decernere quam num Lycurgus, ut erant ipsius genti sanctissima sacerdotia propria, ita eam ob causam ista se devinxerit affinitate, quod etiam uxoris gens cum sacris cohereret. » — Alius Habron est inter filios Lycurgi; tertius Habron, novem generationibus junior, cujus pater non memoratur, apud eundem Plutarchum in stemmate familiæ Lycurgæ occurrit. Calliam quendam tanquam principem legationis sacræ ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων in Ægyptum missæ ad Ptolemæum Philometorem, commemorat Polybius XXVIII, 16, 4.

Distinguendus a nostro Habrone, Habron Phryx vel Rhodius, e servorum genere, Tryphonis discipulus (Suidas v. Ἀβρων). Ad hunc pertinet opus Περὶ παρωνύμων, cujus meminit Stephanus Byz. v. Ἀγάθη, Ἀθήναι, Ἀίλια, Ἄργος, Γέλα, Ἐφεσος, Ἰβηρίαι; Constantin. Porphy. De adm. imp. c. 23. Cf. schol. Hesiod. Theog. 389; Eudocia p. 62; Cramer Anecd. tom. IV, p. 418, 20 (et I, p. 316, 12, ubi idem, ut videtur, Ἀμβρων vocatur).

ABYDENUS.

Abydenum tanquam scriptorem historiæ Assyriæ et Mediæ, Eusebius inter fontes recenset, quos ad componendum primum Chronicorum librum adhibuerit. Nomen apud Eusebium et Mosem Chorenensem scribitur Ἀβυδηνός; Syncelli libri præbent Ἀβυδίνος, nisi quod p. 206, A in cod. B. est Ἀβυδίνος. Num aliunde hoc nomen proprium notum sit, nescio. Nihil tamen est, opinor, quod adeo offendant. Quanquam Niebuhrius

(*Kleine Schriften*, p. 187, not.): « Sollte hier vielleicht ein semitischer Name versteckt sein, der mit *Abd* oder *Ebed* anfangt? *Ebed Hinnah* wäre wohl sehr denkbar; und als griechischer wäre der Name wohl unerhört zu nennen; denn *Lacedæmonius* aus Athen kann doch kaum hierbei angeführt werden. » At præter Lacedæmonium (ap. Thucyd. 1, 45, Plutarch. Cimon. 15, et alium ap. Demosthen. p. 1301, 6, et 1360, 9), habes Athenæum, Locrum, Thessalum, Reginum grammaticum, et haud dubie alios. Fieri etiam possit ut voce Abydenus non nomen hominis sed patria indicetur, quemadmodum v. c. Heraclides medicus vulgo simpliciter *Tarentinus*, misso nominis mentione, vocatur. At noli credere, id quod nonnullis in mentem venit, Abydenum nostrum eundem esse cum Palæphato Abydeno, discipulo Aristotelis. — Primus qui Abydeni meminit, nunc est Eusebius. Unde citerioris ævi scriptorem esse (secundi vel tertii post Chr. seculi, puto) recte coniecisse videtur Niebuhrius l. l. (*).

Scripsisse Abydenum Historiam Assyriorum et Medorum ex Eusebii testimonio et ex fragm. 11 patet luculentissime. Ex eodem opere deprompta sunt quæ ad Chaldæorum historiam pertinent, uti colligitur ex fr. 9, ubi de turri Babylonia deque Nabuchodonosoro laudatur ἡ Ἀβυδηνῶν περὶ Ἀσσυρίων γραφή. Cf. Eusebii in P. Ev. p. 414, D (not. ad fr. 1), qui de antiquissimis Chaldæorum regibus loquens τὰ Μηδικὰ καὶ τὰ Ἀσσυριακὰ Abydeni excitat. Igitur in fragm. 2, ubi Abydenum in *Chaldæorum historia* laudat idem Eusebius, rem narratam, non titulum libri spectasse putandus est. Ceterum quæ de Chaldæis ex Abydeno referuntur, maximam partem cum Berosi narratione adeo consentiunt, ut ex ea non possint non derivata esse. Plurima brevius minusque distincte quam in Berosi fragmentis dicta sunt; in nonnullis tamen expleri Berosiana nostra ex Abydeno possunt. — Assyriorum historiam, quantum judicare de his licet, eodem fere modo adornavit, quo Castor Rhodius, auctor Excerptorum Barbarorum, alii, quorum narrationis fundamentum jecerat Ctesias. — Jam vero quum haud levis sit dissensus Ctesiae et Berosi, vel hinc colligas Chaldaica Abydeni non inserta Assyriacis per historiam decursum, sed uno eodemque omnia loco esse prolata, eo, opinor, consilio, ut quam diversa sit Ctesianæ et Chaldaicæ narrationis indoles ostenderet. — Sententia hæc eo confirmatur quo-

(*) Contra Bauerus in *Ersch. u. Gruber. Encycl. v. Abydenus* Abydenum Berosi æqualem ejusque discipulum fuisse dicit, quasi res nota et explorata esset.

dammodo, quod e fragm. 11 discimus Abydenum seriem regum, qui in Babylonia imperium exeruerunt, usque ad Alexandrum Magnum recensuisse, antequam ad Assyriorum historiam, qualem Græci scriptores Ctesia assæclæ exponere solent, se converteret.

Præterea etiam Κτίσεων opus scripsisse Abydenus videtur. Nam Abydenum in primo suo *Originum libro*, quem postea huc quidam attulerunt, de genealogia Armeniaca laudat Moses Chorenensis (fr. 12). In Assyria Historia dialectum ionicam auctor affectavit (v. fr. 1. 9).

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ ΚΑΙ ΜΗΔΙΚΑ.

1.

Syncellus p. 38, B : Ἐκ τῶν Ἀβυδηνοῦ Περὶ τῆς τῶν Χαλδαίων βασιλείας. Χαλδαίων μὲν τῆς σοφίης περί τοσαῦτα. Βασιλεῦσαι δὲ τῆς χώρας πρῶτον λέγεται Ἄλωρον, τὸν δὲ ὑπὲρ ἑωυτοῦ λόγον διαδοῦναι ὅτι μιν τοῦ λεῶν ποιμένα ὁ θεὸς ἀποδείξει. Βασιλεῦσαι δὲ σάρους δέκα. Σάρος δὲ ἐστὶν ἑξακόσια καὶ τρισχίλια ἔτεα, νῆρος δὲ ἑξακόσια, σῶσος δὲ ἐξήκοντα. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀλάπαρον ἄρξει σάρους τρεῖς, μεθ' ὧν Ἀμίλλαρος ἐκ πόλεως Παντιβίβλιος (Παντιβίβλιος cod. A.) ἐβασίλευσε σάρους ἑγ'. Ἐφ' οὗ δεύτερον Ἀννήδωτον τὴν θάλασσαν ἀναδῦναι παραπλήσιον Ὡάννη τὴν ἰδέαν ἡμιδαίμονα. Μεθ' ὧν Ἀμμένων ἐκ Παντιβίβλιων ἤρξε σάρους ἑβ'. Μεθ' ὧν Μεγάλαρος ἐκ Παντιβίβλιων ἤρξε σάρους ὀκτωκαίδεκα· εἶτα Δαῶς ποιμὴν ἐκ Παντιβίβλιων ἐβασίλευσε σάρους δέκα, ἐφ' οὗ δ' διρρυεῖς γῆν ἐκ θαλάσσης ἀνέδυσαν, ὧν τὰ ὀνόματα ταῦτα, Εὐέδωκος, Ἐνεύγαμος, Ἐνεύβουλος, Ἀνήμεντος. Ἐπὶ δὲ τοῦ μετὰ ταῦτα Εὐεδώρεσχου Ἀνώδαφος. Μεθ' ὧν ἄλλοι τε ἤρξαν καὶ Σίσουθρος ἐπὶ τού-

1.

EX ABYDENO. De Chaldæorum regno. Et de Chaldæorum quidem sapientia hactenus. Regioni vero imperrasse primus dicitur Alorus populique pastorem a deo se renunciatum famam sparsisse et saris decem regnasse. Sarus vero tribus millibus et sexcentis annis æstimatur, Nerus sexcentis, Sossus sexaginta. Post hunc Alaparus saris tribus regnasse, cui successit Amillarus ex urbe Pantibibli, regnavitque saris tredecim; ejus tempore secundum Annotatedum semideum, qui Oanni forma similis erat, e mari emersisse. Hunc excepit Ammenon ex Pantibiblis, sarisque duodecim regnum obtinuit; post quem Megalarus item ex Pantibiblis saris octodecim imperavit: tum Daos ex Pantibiblis pastor saris decem populum rexit, cujus tempore quattuor animantia duplici natura constantia in terram e mari proruperunt; quorum nomina sunt: Euedocus, Eneugamus, Eneubulus et Anementus. Euedorescho, qui deinceps regnavit, Anodaphus successit; post quos imperium tenuerunt tum alii, tum Sisithrus, ita ut reges omnes numero de-

τοῖς, ὡς τοὺς πάντας εἶναι βασιλεῖς δέκα, ὧν ὁ χρόνος τῆς βασιλείας συνῆξε σάρους ἑκατὸν εἴκοσι. Καὶ περὶ τοῦ κατακλισμοῦ παρόμοια μὲν, οὐκ ἀπαράλλακτα λέγει οὕτως. « Μετὰ Εὐεδώρεσχον ἄλλοι τινὲς ἤρξαν καὶ Σίσουθρος, ᾧ δὴ Κρόνος προσημαίνει μὲν ἔσεσθαι πλῆθος ὁμῶρον Δαισίου ἐ'. κελεύει δὲ πᾶν ὅ τι γραμμάτων ἦν ἐχόμενον ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Σισπόροισιν (1. Σιππάροισιν ex Euseb.) ἀποκρῦψαι. Σίσουθρος δὲ ταῦτα ἐπιτελέα ποιήσας, εὐθέως ἐπ' Ἀρμενίης ἀνέπλωε· καὶ παραυτίκα μὲν κατελάμβανε τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ· τρίτη δὲ ἡμερὴ ἐπεὶ ὕον ἐκόπασε, μετεῖτι τῶν ὀρνίθων, πείρην ποιούμενος εἴ κου γῆν ἴδοιεν τοῦ ὕδατος ἐκδύσαν. Αἱ δὲ ἐκδεχομένου σφέας πελάγεος ἀμφιγανέος, ἀπορέουσαι ὄκη καθορμίσονται, παρὰ τὸν Σίσουθρον ὀπίσω κομίζονται· καὶ ἐπ' αὐτῆσιν ἔτε-
ραι. Ὡς δὲ τῆσι τρίτησιν εὐτύχουν (ἀπίκατο γάρ δὴ πληθὺ κατάπλειοι τούσιν ταρσοῦς), θεοὶ μιν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίζουσι, τὸ δὲ πλοῖον ἐν Ἀρμενίῃ περιάπτα ξύλων ἀλεξιφάρμακα (καὶ) τοῖσιν ἐπιχωρίοις παρείχετο. »

Λέγεται Ἄλωρον] sic Scalig.; λέγων cod. A. An λέγω? λέγει Goar. — μιν τοῦ λεῶ] Scaliger.; μὴν τοῦ λεῶς Goar. Præter Euseb. cf. Moses Choren. (fr. 4). — Ἀμίλλαρος] Amelon Euseb.; Amelon Syncell. in Berosi fr. 6. — δεύτερον Ἀννήδ.] Ad hæc respicit Syncell. p. 39, B (Berosi fr. 6) : ὁ δὲ Ἀβυδηνὸς τὸν δεύτερον Ἀννήδωτον μετὰ σάρους εἴκοσιν ἐξ sc. εἶρηκε φανῆναι. Apparuit igitur vel Almelonis anno postremo, vel primo anno Ammenonis. Hoc ex Beroso posuisse videtur Alexander Polyhistor. Apollodorus secundum Annotatedum post 40 saros apparuisse dixit, teste Syncello l. 1. Vereor ne hoc de tertio Annotatedo intelligendum sit, cujus nulla mentio injicitur. — δ' διρυεῖς] sec. Berosum fr. 6 sub Devono apparet τέταρτος Ἀννήδωτος. Illud rectius; septem fuerint Annotatedes. Vide Movers. Phœniz. I, p. 104. — Εὐέδωκος] Jodocus Euseb.;

cem sint, quorum omnium in imperio tempus sarorum centum et viginti summam componit. — De diluvio supra memoratis similia nec disparia subjungit, hoc pacto. « Post Euedoreschum regnaverunt alii quidam, ac demum Sisithrus, cui Saturnus pluviarum maximam vim decimo quinto mensis Dæsii fore prænuuntiavit, ac quicquid litteris consignatum esset apud Heliopolin Sisparorum abscondi jussit. Sisithrus hæc exsecutus in Armeniam confestim navigavit. Ac statim quæ a deo prædicta erant, contigerunt. Tertio vero die quum aquarum inundatio remitteretur, quasdam avoc emisit, num terram alicubi aquis exstantem detegerent, exploraturus. Illæ vero, profundis tantum aquarum vorticibus eas excipientibus, haud perientes quo considerare possint, ad Sisithrum remeant. Post has pariter aliæ. Quum vero tertio id fecisset et rem pro voto fuisset consecutus (volucibus nimirum pedibus limo infectis redeuntibus), illico a diis ex hominum conspectu subducitur, ac navigium in Armeniam delatum, amuleta collo suspendenda e tabularum fragmentis suppeditavit indigenis. »

Jotages mgo Euseb. — Ἐνεύβουλος] Ἐνάβουλος Scaliger. — Εὐεδωρέσχος] Ἄεδωρ. Scaliger; *Erodanchus* Euseb. in Berosi fr. 5; Εὐερώδαχος Syncell. in Berosi fr. 6. — Ἀνώδαφος] Ἄνω Δάφος Goar; Ἰδάκων ap. Syncell. in Berosi fr. 6. Odacon sec. Berosum πάντα τὰ ὑπὸ Ἰάωνου κεφαλαιωδῶς ῥηθέντα κατὰ μέρος ἐξηγήσασθαι dicitur. Περὶ τούτου, Syncellus addit, Ἄβυδηνός οὐδὲν εἶπεν. — Ἄλλοι τε] ἄλλοι τοὶ τὲ cod. A; ἄλλοι δύο τε correxit Anonymus. — Ἄλλοι τινὲς κτλ.] Inde ab his verbis eadem exhibent Eusebius in P. E. p. 414, D (tom. II, p. 363 ed. Gsf.) : Ἐγὼ δὲ σοὶ τὰ Μηδικὰ καὶ Ἀσσυρία διελέθων ἐκ τῆς Ἄβυδηνού γραφῆς... τάσδε τοῦ ἀνδρός παραθήσομαι τὰς λέξεις· « Μεθ' ὃν ἄλλοι τινὲς κτλ. et Cyrillus C. Jul. I, 1. Repetit et commentario illustravit Casaubonus in Vet. histor. fragm. select. p. 7 sqq. ad calcem libri De emendat. temp.

Chron. Barber. ap. Mai. Vett. scriptt. nov. coll. tom. VIII, p. 7 : Πρώτην πασῶν ἀναγράφουσι τὴν Χαλδαίων βασιλείαν ἄνδρες ἐν παιδείῳσι γνῶριμοι, Ἄλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ, Βηρωσός καὶ Ἄβυδηνός καὶ Ἀπολλόδωρος. V. Berosi fr. 1, tom. II, p. 498.

2.

Eusebius Arm. p. 22 ed. Mai, postquam Chaldæorum historiam e Beroso Alexandri Polyhistoris narravit (v. Berosi fr. 12), pergit : *Quæ hactenus dicta sunt, Abydenus etiam satis consentaneus in Chaldæorum historia recitat : namque et ipse non absimilem Polyhistori narrationem ingreditur.*

ABYDENI DE PRIMO CHALDÆORUM REGNO.

De Chaldæorum sapientia hactenus. Jam ad ejusdem regionis dominium quod attinet : primum quidem Alorum regnavisse aiunt; de quo homine nihil referunt, præterquam quod eum providentissimus deus populorum pastorem creavit. Is saris decem dominatum tenuit. Constat autem sarus annis ter mille sexcentis, nerus sexcentis, sossus sexaginta. Deinde Alaparus dominatus est : tum Almelon ex urbe Pantibiblis, sub quo secundus Anidostus (sic) mari emersit Oanni similis, cujus figura erat semidei. Tum Ammenon, tum Amegalarus, tum Davonus pastor, quo regnante quattuor biformes e mari in siccum semet ejecerunt, Iotagus, Eneugamus, Enebulus et Anementus : et sub Edorescho, qui postea regnavit, Anodaphus : deinde et alii dominati sunt demumque Xisuthrus. Quæ narratione historicus hic Polyhistori consonat. Tum etiam de diluvio hac ratione scribit : (v. fr. 3.)

Jotages, etc.] « Ita in margine codicis, quæ nomina in textu paulo corruptiora exhibentur :

Iodocus et Damosnes et Bolus et Anementus. » MAI. — « Post Erodesho lacuna est in codice unius vocabuli. » MAI.

3.

ABYDENI DE DILUVIO.

Euseb. 1. 1. : *Deinde alii quidam dominati sunt, tandemque Xisuthrus, cui prædixit Saturnus futuram esse imbrium copiam die quinta (decima quinta sec. Syncell.) mensis Daesii ; mandavitque ut libros omnes in Solis urbe Siparis conderet. Ia ubi Sisithrus (sic h. l.) præstitit, pansisque velis in Armeniam cursum direxit, statim deo favente navim illuc appulit. Mox tertio die quum imbrium vis quiesceret, misit aves aliquot explorandi causa nam tellus undis emergeret. Illæ immensum tranantes continuumque et fluctuans pelagus, nulla inventa sede, qua pes subsisteret, ad Sisithrum flexo cursu reversæ sunt. Tres deinde dies moratus, denuo easdem mittebat : quæ pedes limo oblitos reversæ retulerunt. Continuoque illum dii ex hominum conspectu eripiebant : navis autem in Armenia sistebat, lignoque suo salutarem medelam regionis ejus incolis exhibebat. — Atque his quæ dicta sunt, Abydenum, ad diluvium quod attinet, cum historia Hebræorum ad amussim congruere, cunctis esse exploratum confido. Jam quod hi historici, gente Græci aut Chaldæi, Noachum alio nomine, id est Xisuthrum appellaverint, id quidem ne quæso miremur : itemque quod Deo more suo deorum nomen appinzerint, et columbam silentio presserint, proque ea indefinite aves dixerint; hæc, inquam, magnopere non sunt miranda. Sic de diluvio Abydenus in Chaldæorum historia. Idem et de turris ædificio congruentia cum Mosis narratione hoc pacto scribit (v. fr. 6). Cf. Berosi fr. 7.*

4.

Moses Chorenens. I, 3 : *De totius generis humani radice... paucis oportet indicari quamobrem a sacris literis alii scriptores dissentiant; Berosum dico historicum literatissimum atque Abydenum; aut cur ipse Abydenus de navigii ædificatione, ceterisque familiarum principibus non modo quod ad nomina attinet et temporū, sed etiam in eo, quod genus humanum ab eadem stirpe non repetant. De ea re enim ita Abydenus pariter ac cæteri : « Deus quidem providentissimus pastorem constituit eum et rectorem populi. » Deinde dicit : « Regnavit Alorus saros decem, qui annos conficiunt 36,000. » Similiter ad Noam diversum adhibent nomen, ac tempus immensum, quanquam de aquarum violentia et terræ corruptione cum sacris literis con-*

sentanea tradunt; atque itidem decem familiarum principes simul cum Xisuthro numerant. Atque eorum anni non tantum a solaribus nostris, qui quattuor tempestatibus sunt conclusi, longe discrepant, atque adeo a divinis; verum neque cum Ægyptiis lunares computant ortus, neque eos vero, qui ex diis nomen invenere; adeo ut qui revera annos designari putant, ii ad veri confirmationem, Græcorum numeris aptent et connectant, alias collectionem minuentes, alias augentes.

5.

ΑΒΥΔΗΝΟΥ.

Syncell. p. 44, D: Ἐντί δ' οἱ λέγουσι τοὺς πρώτους ἀνασχόντας βῶμῃ τε καὶ μεγέθει χαυνοβέντας καὶ δὴ θεῶν καταφρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι τύρσιν ἡλίβατον ἀείρειν, ἢ νῦν Βαβυλῶν ἐστιν· ἥδη τε ἄσσον εἶναι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἀνέμους θεοῖσι βωθέοντας ἀνατρέψαι περὶ αὐτοῖσι τὸ μηχανήμα· τοῦ δὲ τὰ ἐρείπια λέγεσθαι Βαβυλῶνα. Τέως δὲ ὄντας δημογλώσσους ἐκ θεῶν πολύθροον φωνὴν ἐνέγκασθαι· μετὰ δὲ Κρόνῳ καὶ Τιτῆνι συστῆναι πόλεμον. Eadem Euseb. P. E. IX, 14 p. 416, B. (tom. II, p. 366 Gsf.). Cf. Berosi fr. 10.

6.

ABYDENI DE TURRIS ÆDIFICIO.

Euseb. Chron. p. 24. *Ea tempestate prisci homines adeo viribus et proceritate sua tumuisse feruntur, ut etiam deos asperrarentur flocisque facerent, celsissimumque eum obeliscum niterentur exstruere qui nunc Babylon appellatur. Quumque jam illum proxime ad deos cælo æquassent, dii ventorum adjutorio usi machinosum opus imbecillium impellebant, humique prosternebant: eaque rudera Babelis nomen contraxerunt. Quippe catenus unius sermonis usura freti homines erant; tunc autem a diis confusio varia et dissona linguarum in eos, qui una lingua utebantur, immissa est. Deinde et Saturnus cum Titano prælio certabat. — Præterea idem vir Senecheribi quoque mentionem facit his verbis (v. fr. 7). — Eadem iterum tangit Euseb. p. 61.*

7.

Eusebius Chron. p. 25: ABYDENI DE SENECHERIBO. *His temporibus quintus denique et vige-*

5.

EX ABYBENO. Sunt qui dicant primos homines viribus et corporum proceritate fisos in contemptum deorum, quasi superiores illis forent, venisse; eam ob rem miræ altitudinis turrim, quæ nunc Babylon est, molitos illamque ædificiis jam cælis vicinam adstruxisse, ventos autem diis opi ferendæ

simus rex fuit Senecheribus, qui Babylonem sibi subdidit, et in Cilicii maris litore classem Græcorum prosligatam disjecit. Hic etiam templum Atheniensium (i. e. Ἀθηναῖς) struxit: ærea quoque signa facienda curavit, in quibus sua facinora traditur inscripsisse. Tarsum denique ea forma, qua Babylon utitur, condidit, ita ut media Tarso Cydnu annis transiret, prorsus uti Babylonem Syridis Arazanes. Proximus huic regnavit Nergilus, quem Adrameles filius occidit. Rursus hunc frater suus Axerdis interfecit, patre eodem, alia tamen matre genitus, atque Byzantium usque ejus exercitum persecutus est, quem antea mercede conduxerat auxiliarem. In hoc miles erat Pythagoras quidam Chaldææ doctrinæ assecla (Cf. Berosi fr. 12, 3). Ægyptum præterea partesque inferiores Syriæ acquirebat Axerdis. Hinc Sardanapallus exortus est. Post quem Saracus imperitabat Assyriis: qui quidem certior factus turmarum vulgi collectitiarum, quæ a mari adversus se adventarent, continuo Busalussorum militiæ ducem Babylonem mittebat. Sed enim hic capto rebellandi consilio, Amuhiam Asdahagis Medorum principis filiam nato suo Nabucodrossori despondebat; moxque raptim contra Ninum seu Ninivem urbem impetum faciebat. Re omni cognita, rex Saracus regiam (Evoritam) inflammabat. Tum vero Nabucodrossorus summæ rerum potitus firmis mœnibus Babylonem cingebat. Hisce narratis, reliqua etiam Nabucodrossori gesta ita persequitur Abydenus, ut a libris Hebræorum prorsus non abhorreat.

Quintus et vigesimus] Sec. Berosum usque ad Phulum sunt reges 45; ideoque Senacheribus foret quadragesimus nonus. Fortasse igitur scriba xε' perperam exaravit pro μδ'. — Proximus huic regnat Nergilus etc.] De Nergilo non constat; Adrameles sec. Script. sacram et Berosum (ubi Ardumuzanes) filius et interfector est Senecheribi. — Axerdis apud Berosum fr. 12 est Asordanus. Cf. Niebuhr. Kleine Schften, p. 204. — .. quem mercede conduxerat auxiliarem] ad hæc Maius: « Locus in Arm. cod. obscurum videbatur. » De ipsa expeditione cf. Niebuhr l. 1. p. 206. — Hinc Sard. exortus est] Aucher. vertit: Axerdis autem Ægyptum partesque Syriæ inferioris in suam potestatem redegit; ex qua Sardanapallus quoque exstitit. Totus hic locus paullo corruptior. Post Axerdis sive Asordanum apud Berosum sequitur Sammuges,

advolantes vastam illam molem in suos auctores deturbasse, ac rudera, quæ superfuissent, Babylonis nomen accepisse. Homines porro quorum ad id tempus una eademque lingua fuerat, diis ita iuventibus, multiplici et ab invicem diverso loquendi genere discrepasse, ac postmodum enatis dissidiis Saturnum et Titanem inter se bello decertasse.

post hunc Sardanapallus sive Saracus, Sammugis nulla apud Nostrum fit mentio; ejus loco poni videtur Sardanapallus, qui idem esse debet cum Saraco. Annotaverat quidam, ut puto, *Saracum eundem esse qui vulgo dicitur Sardanapallus*. Deinde nomen Sardanapalli alieno loco in textum receptum est, ita ut Sammugis, non vero Saraci nomini substitueretur. — *Busalussorus* est Nabopalassarus. — *Evoritam*] « In Armeniaco textu est RHOK ARNER ZARCHUNIS EVORIDA. Jam vero RHOK VOX hactenus nobis inaudita, cujus etymologiam investigantibus occurtebat HUR, *ignis*. Dicendum est ergo: *incendio tradebat regiam Evoritam s. Evoriteæ*. Tum de postremo hoc vocabulo *Evorita* dum cogitabamus, veniebat nobis in mentem *Aroiten* nomen pro *Amuhia*, quod vidimus in textu græco (ap. Syncell. p. 210, B. Vid. not. ad Beros. fr. 12). » MAT. Igitur hoc quoque loco glossa temere in ordinem verborum recepta est.

8.

Eusebius Arm. p. 26 ed. Mai : *ABYDENI DE NABUCHODONOSORO. Nabucodrossorus suscepto imperio Babylonem intra quindecim ferme dies cingebat mœnibus et triplici aggere : fluviumque Armacalem ab Arazane promebat : puteum item excelso loco apud Sipara urbem fodiebat, quadraginta parasangas latum, et ulnas viginti profundum. Huic autem claustra apponenda curavit, quibus reclusis universa planities rigaretur. Claustrorum nomen ἐχετογνώμονας vocant, quasi ea voluntate quadam ingenitaque inclinatione sint prædita. Litus præterea Rubri maris adversus impetum fluctuum communivit : tum in limine Arabicæ regionis Teredonem urbem fundavit : regia palatia recentibus arborum surculis exornavit, nomenque his fecit viridaria pensilia. Mox accurate etiam edisserit quænam dicta sint viridaria pensilia, eademque ait a Græcis quoque in septem speciosis-simis miraculis numerari.*

Rursus alio loco idem homo sic loquitur : Cuncta, inquit, olim aquis tenebantur; idque mare dicebatur; quod quidem Belus compescuit, et suum cuique rei locum tribuit. Idem Babylonem mœnibus ambiens communivit, quæ diuturnitate temporis diruta Nabucodrossorus demum restituit : eaque

9.

In ea quam Abydenus de Assyriorum rebus scripsit historia, de Nabuchodonosore hæc reperi :

« Megasthenes, inquit, auctor est Nabucodrossorum Herculi ipsi fortitudine atque animis præstitisse, atque in Libyam et Iberiam impetu facto, utriusque jam domitæ colonias in dextram Ponti plagam deportasse. Quibus peractis, Chaldæi ferunt, eum consensu palatio divinitus

supererant usque ad imperium Macedonum non sine valvis ære constatis. Omnia Abydenus Danieli consona narrat, apud quem Nabuchodonosorus superbia tumidus ita inducitur loquens : « Nonne hæc est Babylon magna, quam ego ædificavi ut sit regni sedes, virtute fortitudinis meæ, et in honorem gloriæ meæ (c. 4, 27)! »

Jam quod imperii ejus felicitatem testetur Danie. his verbis, quibus de Nabuchodonosoro loquitur; audi et Abydenum : Hercule, inquit, fortior erat; idque exponit hæc ratione sermonis. Potentissimus, ait, Nabucodrossorus, qui et ipsi Herculi fortitudine præstitit, in Libyam atque Iberiam magnis copiis expeditionem suscepit : quibus regionibus debellatis, incolarum partem in Ponti dexteram oram transtulit. Deinde Chaldæi tradunt, mentem ejus ad regiam reducis deorum quorundam afflatu fuisse occupatam, ita ut in hæc verba erumperet : Ego Nabucodrossorus, o strenui Babylonii, superventuras vobis ærumnas prædicam. Tum alia id genus accurate narrat. Rursusque idem scriptor addit : eum, qui tanto elatus fastu imperabat, e conspectu repente ereptum evanuisse. Hinc filius ejus Amilmarodachus regnavit, quem brevi Niglisares gener occidit. Successit autem, qui unus supererat, Labossoracus filius : qui violento item fato quum ab eodem sublatus fuisset, Nabonedochus nullo jure fretus ad regni sedem accedere jussus est : is nempe, cui Cyrus, capta dein Babylone, Carmanicæ præfecturam concessit : a Dario autem rege eadem provincia pulsus est.

Eusebius P. E. IX, 41, p. 456, D (t. II, p. 440 ed. Gsfd.) : *Ἐβραν δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀβυδῆγονοῦ Περὶ Ἀσσυρίων γραφῇ περὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορ ταῦτα*

« Μεγασθένης δὲ φησι Ναβουχοδρόσορον Ἡρακλέος ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεύσαι· ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀπόδασμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικῆσαι. Μετὰ δὲ, λέγεται πρὸς Χαλδαίων, ὡς ἀναθὰς ἐπὶ τὰ βασιλῆια κατασχεθεῖη θεῶν ὄψεω δὴ, φθεγξάμενος δὲ εἶπεν, Οὗτος ἐγὼ Ναβουχοδρόσορος, ὁ Βαβυλωνίος, τὴν μέλλουσαν ὑμῖν προαγγέλλω συμφορὴν, τὴν ὅτε Βῆλος ἐμὸς πρόγονος ἢ τε βασιλεία Βῆλτις ἀποστρέψαι Μοίρας πείσαι ἀσθενούσιν. Ἦξει Πέρσης ἡμίονος, τοῖσιν ὑμε-

repente afflatum, quod sequitur oraculum effudisse : Ille ego Nabucodrossorus, o Babylonii, imminentem vobis calamitatem prænuncio, quam Parcis, uti averrunt, nec Belus generis nostri auctor nec regina Beltis persuadere unquam poterunt. Persicus veniet mulus, qui dæmonum vestrorum auxilio, durum cervicibus vestris jugum imponet. Atque hujus cladis auctor etiam Medes quidam erit, quo ante Assyrii magnopere gloriabantur. O' utinam ipse,

τέροισι δαίμοσι χρωόμενος συμμάχοισιν· ἐπάξει δὲ δουλοσύνην. Οὐ δὴ συναίτιος ἔσται Μήδης, τὸ Ἀσύριον αὐχμημα. Ὡς εἶθε μιν, πρόσθεν ἢ δοῦναι τοὺς πολίτας, Χάρυβδίν τινα ἢ θάλασσαν εἰσδεξαμένην αἰστώσασαι πρόρριζον ἢ μιν ἄλλας ἁδουὺς στραφέντα φέρεσθαι διὰ τῆς ἐρήμου, ἵνα οὔτε ἄσπετα οὔτε πάτος ἀνθρώπων, θῆρες δὲ νόμον ἔχουσι καὶ ὄρνιθες πλάζονται, ἐν τε πέτρῃσι καὶ χαράδρῃσι μούνον ἀλώμενον· ἐμέ τε πρὶν εἰς νόον βαλέσθαι ταῦτα τέλος ἀμείμονος κυρῆσαι. Ὁ μὲν θεσπίσας παραχρῆμα ἠφάνιστο· ὁ δὲ οἱ παῖς Ἀμιλμαρούδοκος ἐβασίλευε. Τὸν δ' ὁ κηδεστὴς ἀποκτείννας Ἰγλισάρης (i. q. Νηριγλισάρης) λείπει παῖδα Λαθασσοάρασκον. Τούτου δὲ ἀποθανόντος βιαίῳ μόρῳ, Ναθαννίδοχον ἀποδεικνύσι βασιλεῖα, προσήκοντά οἱ οὐδέν. Τὸν δὲ Κύρος ἐλὼν Βαβυλώνα, Καρμανίης ἡγεμονίῃ δωρέεται. »

Καὶ περὶ τοῦ κτίσαι δὲ τὸν Ναβουχοδονόσορ τὴν Βαβυλώνα, ὁ αὐτὸς ταῦτα γράφει·

« Λέγεται δὲ πάντα μὲν ἐξ ἀρχῆς ὕδωρ εἶναι, θάλασσαν καλεομένην. Βῆλον δὲ σφεα * παῦσαι, χώρην ἐκάστω ἀπονεύσαντα, καὶ Βαβυλώνα τεῖχει περιβαλεῖν· τῷ χρόνῳ δὲ τῆ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. Τειχίσαι δὲ αὐτῆς Ναβουχοδονόσορον τὸ μέχρι τῆς Μακεδονίων ἀρχῆς διαμείναν ἐν χαλκόπολυν. »

Καὶ μεθ' ἕτερα ἐπιλέγει·

« Ναβουχοδονόσορος δὲ διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν, Βαβυλώνα μὲν ἐτείχισε τριπλῆ περιβόλῳ ἐν πεντεκαίδεκα ἡμέρησι, τὸν τε Ἀρμακάλην ποταμὸν ἐξήγαγεν, ἐόντα κέρας Εὐφρῆτew, τὸν τε Ἀκράκανον (Ἀράκανον nonnulli libri). Ὑπὲρ δὲ τῆς Σιππαρηνῶν πόλιος λάκκον ἀρυξάμενος, περιμέτρον μὲν τεσσαράκοντα παρασάγγων, βῆθος δ' ὄργυιέων εἴκοσι, πύλας ἐπέστησεν, τὰς ἀνοίγοντες ἄρδσσκον τὸ πεδίον· καλέουσι δ' αὐτὰς ἐχετογνώμονας. Ἐπετείχισε δὲ καὶ τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης τὴν ἐπίκλυσιν καὶ Τερηδόνα πόλιν ἔκτισεν κατὰ τὰς Ἀράβων εἰσβολὰς· τὰ τε βασιλίῃα δένδροις ἤσκησε, κρεμαστοὺς παραδείσους ὀνομάσας. » — Καὶ ταῦτα δὲ μοι ἀπὸ τῆς δηλωθείσης κείσθω γραφῆς.

aut profundo pelago haustus atque absorptus periret, priusquam cives meos ita proderet, aut Charybdi quadam alias abreptus invias per solitudines erro vagaretur, ubi nullius neque urbis neque hominis vestigium apparet, sed seræ duntaxat libere pascantur, volucresque circumvolent, adeoque solus medios inter scopulos ac voragines jactaretur. Mihi quoque, priusquam hæc ei tam nefaria mens injecta sit, feliciorum exitum sortiri liceat. Hæc efatus, hominum ex oculis repente sublatus evanuit. Atque Amilmarudocum filium regni habuit successorem. Quem occidit affinis Iglisares (*Neriglisares*) filiumque relinquit Labassoarascum. Hoc etiam violente nece sublato, Nabannidochum, nulla cum eo affinitate conjunctum, regem creant, cui Cyrus postea Babylonem potitus Carmanie principatum ultro concessit. »

Idem porro conditam a Nabuchodonosore Babylonem fuisse ita narrat :

« Ferunt, inquit, loca hæc omnia initio aquis obruta

10.

Moses Chorenens. II, c. 7, p. 95 : ... *ut Abydenus scriptum reliquit ita dicens : « Potens ille Nabuchodonosorus Herculem Libycum vi superabat. Exercitu coacto, in Iberorum regionem veniit et profligatam oppressamque in ditionem suam redegit, et partem quandam populi ad dextram maris Pontici abduxit collocavitque. »*

10. a.

Syncell. p. 226 A : Μετὰ τούτου (sc. τὸν Ναβουχοδονόσορ) υἱὸς αὐτοῦ Εὐειλάδ Μαροδάχ λεγόμενος ἔτη δύο μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς ἐβασίλευσεν, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ τὰ Χαλδαϊκὰ συγγραψάμενοι Ἀλέξανδρος καὶ Ἀβυθὴνός, οἷς καὶ Ἰώσηπος καὶ πάντες ἐν τούτοις ἔπονται, συμφωνούσης καὶ τῆς θείας γραφῆς.

11.

ABYDENI DE REGNO ASSYRIORUM.

Eusebius Chron. p. 36 : *Chaldæi regionis suæ reges ab Aloori usque ad Alexandrum hoc pacto enumerant. Nini quidem et Samiramidis nullam rationem habent. His autem dictis ita suam historiam exorditur : « Fuit, inquit, Ninus Arbeli Chaali, Arbeli, Anebi, Babii, Beli regis Assyriorum. Deinde accurate reges enumerat a Nino et a Samiramide ad Sardanapallum, qui omnium extremus fuit : a quo ad primam Olympiadem sexaginta et septem anni putantur. » De Assyriorum regno hac diligentia scripsit Abydenus. Nihilominus et Castor primo libro summarii Chronicorum eadem plane ad literam narrat de regno Assyriorum.*

Annos 67 a fine Sardanapalli usque ad Olymp. I numerat etiam auctor Excerptorum Barbarorum (ex Africano). De hoc computo diximus in Fragm. chronol. p. 162. Ceterum Castor quamvis in uni-

fuisse marisque nomine appellata : verum suam singulis regionem Belum assignasse, Babylonemque mœnibus cinxisse, ac deinceps mortalium oculis ereptum esse : postea vero septum illud, valvis distinctum æreis, a Nabuchodonosore extructum esse, quod ad Macedonum imperium usque steterit. »

Ac rursus nonnullis interjectis :

« Nabuchodonosorus, inquit, regno potitus Babylonem intra quindecim dierum spatium triplici muro cinxit, atque Armacalen Acracanumque fluvios, ab Euphrate ortos, alio derivavit. Tum Sipparenorum urbis in gratiam paludem fodit, cujus ambitum parasangas quadraginta, altitudo vero ulnas viginti obtineret. Eidem claustra imposuit, Echetonomonas vocant, quibus patefactis agrum illi suum irrigarent. Maris quoque Rubri eluvionem objectis repressit obicibus, ac Teredonem urbem adversus Arabum irruptiones excitavit, palatiumque suum arboribus consitis (pensiles hortos vocabat) exornavit.

versum eandem de Assyriorum temporibus chronologiam sequitur (Ctesianam scilicet), minime tamen *ad verbum* eadem tradidit. Vid. Castor. fr. 1, p. 156 sqq.

12.

Moses Choren. I, c. 4, p. 13 : *Neque est quod quis de hujus rei veritate dubitet, quum de iis nobis complura tradat Abydenus, auctor certus, ita dicens : « Ninus ortus Arbelo, Chæalus Arbelo; is Anebi, is Babio, is Belo. » Similiterque stirpem nostram ab Haico ad Aræum pulchrum, quem Semiramis interfecit, hoc ordine enumerat : « Aræus pulcher Arami filius, qui Harmæ, qui Gelamii, qui Amasiæ, qui Aramæis, qui Armenaci, qui Belo adversatus vitam amisit. » Atque hæc narrat Abydenus in primo suo Originum libro, quem postea quidam hic attulerunt. Ejusdem rei testis est Cephalimus (v. fragm. Cephalionis).*

ACESANDER.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΗΝΗΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. Qu. Conviv. V, 2, p. 675, B : Εἶπον ὅτι καὶ Πελλίαν θάπτων Ἀκαστος ὁ υἱὸς ἀγῶνα ποιήματος παράσχοι, καὶ Σίβυλλα νικήσειεν. Ἐπιφρομένων δὲ πολλῶν, καὶ τὸν βεβαιωτὴν ὡς ἀπίστου [καὶ] παραλόγου τῆς ἱστορίας ἀπατιούτων, ἐπιτυχῶς ἀναμνησθεὶς ἀπέφαινον Ἀλέξανδρον ἐν τῷ Περὶ Λιβύης ταῦτα ἱστοροῦντα. Καὶ τοῦτο μὲν, ἔφη, τὸ ἀνάγνωσμα τῶν οὐκ ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῖς δὲ Πολέμωνος τοῦ Ἀθηναίου κτλ. (v. Polemon. fr. 27, tom. III, p. 123).

DE CYRENE.

1.

Dixi Acastum Peliam patrem funerantem poematum certamen instituisse, idque Sibyllam vicisse. Hic quum multi me reprehenderent, et narrationis tanquam incredibilis et absurdæ testem aliquem poscerent; commodum recordatus asserui Acesandrum in opere De Libya auctorem ejus esse. Sed hujus, aiebam, lectio non est omnibus in promptu : Polemonis autem Atheniensis etc.

2.

Pherecydes Naiade et Peneo, Acesander vero Phyllira Æsopi filia et Peneo Hypseum natum esse dicunt.

3.

Hunc Apollonius modo Eurypylum modo Tritonem appellat. Acesander vero Eurypylum fratrem esse Tritonis dicit; verba sunt : « Eurypylum Neptuni et Celenûs Atlante

Scriptum Περὶ Λιβύης non diversum fuisse puto ab eo, quod a reliquis laudatur Περὶ Κυρήνης.

2.

Schol. Pindar. Pyth. IX, 27 : Ναίδος δὲ καὶ Πηγείου τὸν Ὑφέα Φερεικῆς, Ἀλέξανδρος δὲ Φιλύρας τῆς Αἰτωποῦ καὶ Πηγείου ἱστορεῖ τὸν Ὑφέα.

3.

Idem Pyth. IV, 57 : Τοῦτον (sc. τὸν Εὐρύπυλον, quem Pindarus Neptuni filium dicit) δὲ Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν Εὐρύπυλον προσαγορεύει, ποτὲ δὲ Τρίτωνα. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ἀδελφὸν εἶναι τὸν Εὐρύπυλον Τρίτωνος, γράφων οὕτως : « Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἀτλαντος, Τρίτωνος ἀδελφός. Οὗτος γαμῆ Στερόπην τὴν Ἥλιου, Πασιφᾶς ἀδελφὴν, καὶ γεννᾷ παῖδας δύο Λυκάονα καὶ Λεύκιππον. » Eadem Tzetz. ad Lyc. 886.

4.

Schol. Apoll. Rh. IV, 1661 : Εὐρύπυλος, Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κελαινοῦς τοῦ Ἀτλαντος, βασιλεὺς δὲ Κυρήνης. Φύλαρχος δὲ ἐν ἐβδόμῳ Εὐρυτον αὐτὸν καλεῖ, καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀναγράφει Λυκάονα. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Περὶ Κυρήνης μετ' αὐτὸν βασιλευσά φησὶ Λιβύης Κυρήνην τὴν Ὑφέως. Cf. Müller. Min. p. 348.

5.

Idem ib. II, 498 : Ἀέστωρ (leg. videtur Ἀλέξανδρος) δὲ ἐν τοῖς Περὶ Κυρήνης ἱστορεῖ, ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου βασιλευόντος Λιβύης, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διακομισθεῖ ἔς Λιβύην ἢ Κυρήνην. λέοντος δὲ τὴν χώραν λυμαινομένου, προθεῖη τὴν βασιλείαν ὁ Εὐρύπυλος ἄθλον τῷ ἀποκτενοῦντι τὸν λέοντα. Τὴν δὲ διαχρήσασθαι αὐτὸν, καὶ τὴν βασιλείαν λαβεῖν. Παῖδας δὲ αὐτῆς γενέσθαι Αὐτοῦχον καὶ Ἀρισταῖον. Num recte conjecerim pro Ἀέστωρ reponendum esse Ἀλέξανδρος, tu videas. Cogitari etiam possit de Acestodoro vel

genitæ filius, fraterque Tritonis est. Is uxorem ducit Steropen, Solis filiam, Pasiphaes sororem, ex eaque duos precreat filios, Lycaonem et Leucippum. »

4.

Eurypylus, Neptuni f. et Celenûs Atlante natæ, rex Cyrenæ. Phylarchus libro septimo Eurytum appellat fratremque ejus Lycaonem scribit. Acesander vero libro primo De Cyrene ait post Eurypylum regnum Libyæ tenuisse Cyrenen filiam Hypsæi.

5.

Acestor in libris De Cyrene narrat, Eurypulo in Libya regnante, Cyrenen ab Apolline in Libyam transportatam esse. Et quum ferram leo infestaret, Eurypylum ei qui leonem interfectorum esset, regnum præmium proposuisset. Occidisse eum Cyrenen atque sic regnum accepisse. Filios ejus esse Autuchum et Aristæum.

Acestoride, qui Περὶ πόλεων vel Τὰ κατὰ πόλιν μυθικὰ scripsit. Vid. tom. II, p. 464.

Pro *Autucho* ap. Justinum XIII, 6 corrupte legitur *Authocus*. V. Müller. *Min.* p. 347.

6.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 1750 : 'Ο δὲ Εὐφημος ὄκει μὲν τὴν Λακωνικὴν κατὰ τὸν αἰγιαλόν· εἰς δὲ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Σήσαμος εἰς Θήραν ἀπόκησε. Σησάμου δὲ ἦν ἀπόγονος Ἀριστοτέλης, ὅστις τῆς εἰς Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο. Ἱστορεῖται δὲ ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ (Τιμάνδρῳ Paris.) ἐν Πυθιονίκαις· ἐπιμελέστερον δὲ παρὰ Θεοχρήστῳ ἐν Ἀ' Λιθυκῶν, καὶ παρὰ Ἀκασάνδρῳ ἐν Περὶ Κυρήνης.

7.

Schol. Pind. Pyth. IV, 1 : 'Ηρόδοτος (IV, 155) μὲν οὖν φησιν ὅτι ἡ Πυθία τὸν πρῶτον Βάττον οὕτω προσηγόρευσε Ἀριστοτέλῃν πρότερον λεγόμενον, τῇ Λιθύων φωνῇ· Λίβυος γὰρ Βάττους τοὺς βασιλείας λέγουσιν· οἱ δὲ ὅτι ἰσχυρόφωρος ἦν καὶ περὶ τῆς φωνῆς πυθανόμενος, ἡ Πυθία Βάττον προσηγόρευσε, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φαμέν... 'Ο δ' Ἀκείσαυδρος μὴ ἐκ γενετῆς αὐτὸν φησιν ἰσχυρόφωρον γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἀπὸ ταυτομάτου δεθῆναι τὴν γλῶτταν. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ ῥητορικὸς, φησὶ, καὶ συμβουλεύσασθαι δυνάμενος.

ACESTODORUS vel ACESTORIDES. Vide Cinea fragm. 4, tom. II, p. 464.

(ACHÆUS.)

Schol. Pindar. Ol. VII, 42 : Ἐναντίως τῷ ποιητῇ τὰ περὶ τῆς μητρὸς Τληπολέμου ἱστορεῖ ὁ Πίνδαρος· Ὅμηρος μὲν γὰρ αὐτὴν Ἀστυόχην ἀποκαλῶν καὶ Ἄκτορος εἶναι θυγατέρα βούλεται, ἐν οἷς φησιν (Il. β', 658; cf. 513)· ἂν τέκεν Ἀστυόχεια. » Ἔοικε δὲ

6.

Euphemus in Laconica habitabat ad oram maritimam. Unus vero ex posteris ejus Sesamus in Theram insulam emigravit. A Sesamo autem genus ducit Aristoteles, qui deducendæ in Cyrenen coloniæ præfuit. Narrantur hæc apud Pindarum in Pythioniciis, et accuratius etiam apud Theochrestum libro primo Rerum Lybicarum, et apud Acesandrum primo De Cyrene.

7.

Secundum Herodotum Pythia Battum vocabulo Libyæ usa sic appellavit, quum prius ille Aristoteles vocaretur. Etenim Libyes *battos* reges dicunt. Secundum alios Battus a Pythia nominatus est, quod vocem hæsitantem haberet, ac de linguæ medela oraculum consuleret; nam voce ca-

ὁ Πίνδαρος ἐντετυχημένα τῷ Ἀχαιῶ ἱστοριογράφῳ. Ἐκεῖνος γὰρ οὕτω γενεαλογεῖ· Ὑπερόχου Εὐρύπυλος· οὗ Ὁρμενος· οὗ Φέρης· οὗ Ἀμύντωρ· οὗ Ἀστυδάμεια ἡ Τληπολέμου μήτηρ. Καὶ αὐτὸς (κατ' ἄλλους?) δὲ Ἀμύντωρ εἰς Δία τὸ γένος ἀνάγει. Ἔνιοι δὲ καὶ ἰδὸν Ἀμύντορα τοῦ Διὸς εἶναι λέγουσιν.

Ad hæc Bœckius : « De Achæo historico, quem Beckius Pherecydis æqualem judicat, dubito magnopere. Voss. H. Gr. IV, p. 501, præter nostrum locum novit unum Schol. Arati Phæn., 171, ubi quanquam cum Pherecyde (fr. 46) et Hippia conjungitur, tamen tragicus Achæus accipi potest. Contra nostro loco vel articuli positus monstrare mihi videtur, excidisse nomen auctoris, v. c. Ἀκουσιλάῳ τῷ ἀρχαίῳ ἱστοριογράφῳ. Duobus locis Achæum historicum restituere tentavit Aug. Meinek. *Cur. crit.* p. 30, altero schol. Nicandr. Theriac. 613, ubi Schneiderus pro Ἀρχαίῳ nuper ex fide mpti *Alcæum* dedit; altero Harpocrationis, cui illum non obtrudemus, ubi Achæi historici auctoritatem fere nullam intellexerimus. Idem vero ibidem pro Ἀρχαίῳ ap. Artemidor. Onir. II, 25 rectissime Alcæus præstat. »

Acusilaus si intelligendus est, scribas ἐντετ. τῷ Ἀργεῖῳ ἱστορ. Sed malim ἐπιτυχημένα Ἐκαταίῳ ἱστ. Westermannus in not. ad Voss. Hist. Gr. conferri jubet C. Friebel. Græc. satyogr. fragm. p. 21. De re cf. Müller. *Min.* p. 348.

ÆNEAS ἐν Σαμακοῖς. V. Abantis fr. 1 not.

ADÆUS MYTILENÆUS. V. Polemonis fragm. p. 132.

ÆNESIDEMUS.

THNIAKA.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1300, de Zete et Calai Boreadibus : Τούτους Ἡρακλῆς ἀνείλεν ὕστερον,

plum esse βατταρίζειν dicimus. Acesander vero eum non inde ab natalibus vocem hæsitantem habuisse, sed casu fortuito lingua captum esse tradit; nam vir, ait, oratorius erat et consilio valebat.

De matre Tlepolemi Pindarus a Homero dissentit. Nam Homerus eam Astyochen vocat et Actoris esse filiam vult quo loco dicit : « *Quem peperit Astyochia.* » Pindarus in Achæum (?) historicum incidisse videtur. Is enim generis seriem ita constituit : Hyperochi Eurypylos; hujus Ormenus; hujus Pheres; hujus Amyntor; hujus Astydamia Tlepolemi mater.

DE TENO INSULA.

Zeten et Calain Boreadas postea interfecit ad Tenum in-

εἰρὸν περὶ Τῆνον τῆν νῆσον, ἣ παρακαίεται Δῆλον, ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐμνηστικᾶται τῷ Βορέᾳ... Αἰνησίδαμος δὲ ἐν Τηνιακοῖς (sic cod. Par.; vulgo: Αἰνησίδαμος δὲ ἐν Ταῖναικοῖς), ἐπειδὴ τὸν Ἡρακλεᾶ ξενίσαντες ἐνήδρευσαν αὐτὸν, φονεῦσαι βουλομένους. Cf. Hygin. fab. 14, Poet. astr. 49, Senec. Med. 634. De Heraclidarum in Teno ins. tribu vide Müller. *Dor.* II, p. 77 sq. Alius Ænesidemus est Cnossius philosophus scepticus, qui Augusti ætate vixit. V. Exc. in Phot. Bibl. cod. 212; Cic. De orat. III, 17, De fin. II, 11; Sext. Empir. Adv. math. VIII, 8; Eusebius P. E. XIV, 18.

AETHLIUS SAMIUS.

Scriptis Aethlius dialecto ionica (fr. 4). Quare probabiliter antiquioribus historicis accensendus est. At quemadmodum ea quæ Hecatei, Hellanici, Acusilai nominibus posteriore ætate circumferebantur, aut tota aut ex parte spuria et adulterata esse critici statuebant, sic etiam Aethlii ὄρους Athenæus (fr. 3) introducitur verbis: εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα.

ὌΡΟΙ ΣΑΜΙΩΝ.

1.

Clemens Alex. Protr. c. 4, p. 13 Sylb.: Ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀγάλμα ζύλον ἦν οὐκ εἰρασμένον· καὶ τὸ τῆς Κιθαιρωνίας Ἥρας ἐν Θεσπία πρέμων ἐκκεκομμένον· καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὡς φησιν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανίς, ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἀρχοντος ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius VI, p. 196 (ed. Lugd. 1651): *Pro Marte Romani hastam, Varronis ut indicant Musæ, atque, ut Aethlius (olim Ethedius, quod em. Can-*

sulam reperiens, quæ non longe a Delo distat. Etenim Hercules injuriam a Borea illatam eo modo ultus est. Ænesidemus vero in Teni insulæ historia propterea interfectos dicit, quod Herculem hospitio ab ipsis exceptum interficere ex insidiis tentarint.

SAMIORUM ANNALES.

1.

Samiae Junonis simulacrum, Aethlio teste, prius trabs lignea erat, postea autem sub Procle archonte statuæ similitudinem accepit.

2.

Athenis perpetuo omne genus autumnalium fructuum præsto fuisse, testis est Aristophanes in Horis. Quid igitur præter opinionem tradere videatur Aethlius Samius, quinto Annalium Samiorum dicens: « Ficus et uva et homomelis et mala et rosæ bis quotannis gignebantur. »

terus) memorat, ante usum disciplinamque ficturum, pluteum Samii pro Junone (coluere). Cf. Callimachus ap. Euseb. P. E. III, 8. Müller. *Archæol.* § 66. Panofka De reb. Sam. p. 58.

E LIBRO QUINTO.

2.

Athenæus XIV, p. 653, F: Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ δπόραι πᾶσαι μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄραις. Τί οὖν παράδοξον ἱστορεῖν δοκεῖ Ἀέθλιος ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίων Ὄρων λέγων « Σῦκον καὶ σταφυλὴ καὶ ὀμομηλὶς καὶ μῆλα καὶ ῥόδα δις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐγένετο. »

Hæc ex Athenæo repetit Eustath. ad Odys. η', 120. p. 1573. De re vide Panofka *De reb. Sam.* p. 6 sq.

3.

Idem XIV, p. 650 D: Αἱ δ' ἀμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὡς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἀπύρηνον. Ἀριστομένης ἐν Διονύσῳ φησὶν·

Ὁ Χίος οὐκ οἶσθ' ὡς ἀμαμηλίδας ποιεῖ;

Ὅτι δ' ἐστὶν ἕτερον τῆς ἀπίου καὶ ἥδιον Αἰσχυλίδης παρήστησιν ἐν τρίτῳ Γεωργικῶν. Περὶ Κέω γοῦν τῆς νήσου λέγων γράφει οὕτως· « Ἀπίους ἡ νῆσος φέρεται κρατίστας, κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἀμαμηλίδας· εἰσὶ γὰρ ἀπύρηνοι τε καὶ ἡδεῖαι καὶ γλυκεῖαι. » Ἀέθλιος δ' ἐν πέμπτῳ Ὄρων Σαμίων, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, ὀμομηλίδας αὐτὰς καλεῖ. Πάμφιλος δ' ἐν τοῖς Περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων· « Ἐπιμηλὶς (φησὶν) ἀπίου γένος. »

4.

Etym. M. p. 601, 25: νένωτα... ὁ Ἄθλιος (scr. Ἀέθλιος) ἐν τοῖς Σαμίων Ὄροις (vgo. ὄροις)· « Ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται. »

Ex Aethlio vel alio Samiorum Annalium scriptore

3.

Hamamelides non sunt eadem cum piris, ut putant nonnulli; sed diversum quiddam, et suavius, et absque nucleis. Aristomenes in Baccho ait:

Chium an nescis Hamamelidas facere?

Esse autem diversum fructum a piro, et suaviorem, Æschylides docet tertio libro Georgicorum; ubi de Ceo loquens ita scribit: « Fert ea insula pira præstantissima; quæ cum *hamamelidibus*, quas vocant in Ionia, conferri possint: nucleo enim carent, et suavia sunt atque dulcia. » Aethlius vero quinto libro Annalium Samiorum, si genuini illi libri sunt, *homomelidas* eandem vocat. Pamphilus vero, in libris De glossis et nominibus: « *Epimelis*, ait, piri genus. »

4.

Aethlius in Samiorum Annalibus: « Ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται. Sed colligere (vel cubitum ire) statuerunt. »

fluxerint quae affert Lactantius Instit. I, 6 : « Sextam (Sibyllam Varro recenset) Samiam de qua scripsit Eratosthenes in antiquis annalibus Samiorum reperisse se scriptum. » Cf. Suidas v. Σίβυλλαι· Ἐκτη, Σαμία, ἡ κυρίως ὀνόματι καλουμένη Φυτώ· περὶ ἧς ἔγραψεν Ἐρατοσθένης. Cf. Bernhardy. Fragm. Eratosth. p. 86.

AGACLYTUS.

ΠΕΡΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Photius : Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ· Πλάτων ἐν Φαίδρω (p. 236 B). Παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστάθη κολοσσός, ἀλλ' οὐτῶν Κυψελιδῶν. Κυψέλου δὲ φασὶ τὸ ἀνάθημα, ὡς Ἀγάκλυτος ἐν τῷ Περὶ Ὀλυμπίας φησὶν οὕτως· « Νὰός τῆς Ἥρας παλαιός, ἀνάθημα Σκιλλουντιῶν· οὗτοι δὲ εἰσὶν Ἥλειων. Ἔνεστι δὲ ἐν αὐτῇ χρυσοῦς κολοσσός, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίου· φασὶ γὰρ τὸν Κύψελον εὐξάμενον, εἰ Κορινθίως τυραννεύσειε, τὰς οὐσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνιερῶσειν, τὰς δεκάτας τῶν τιμημάτων εἰσπραξάμενον κατασκευάσαι τὸν σφυρήλατον κολοσσόν. » Δίδυμος δὲ κατασκευάσαι τὸν κολοσσόν φησὶ Περιάνδρον, ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράσους ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ καιρῶν β' λέγει οὕτως· « Ἐτεροι δὲ εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ὤρετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν· εἰοκασί δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσός καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν· διάνοιαν. » Φέρεται δὲ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ·

Εἰμι (Ἀτὸς Suid.) ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατός· εἰμι κολοσσός· ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.

DE OLYMPIA.

Cypselidarum donarium. Meminit Plato in Rhædro. Juxta Cypselidarum donarium Olympia stabat colossus malleo fabricatus, non ille a Cypselidis dedicatus. Alii vero donarium eum Cypselidarum fuisse aiunt, ut Agaclytus in libro de Olympia : « Antiquum Junonis templum, a Scil-luntis, colonis Eleorum, dedicatum. Ibi colossus est aureus donarium Cypseli Corinthii. Tradunt enim Cypselum vovisse, si Corinthi regnum adeptus fuisset, omnium bona post decennium se consecraturum esse; eumque exactis omnium bonorum decimis colossum malleo ductum fabricandum curasse. » Didymus vero tradit colossum a Periandro factum esse, ut Corinthiorum luxui et audaciæ modum poneret. Sic enim Theophrastus libro secundo De temporibus : « Alii vero pecuniam in res magis viriles impendunt, ut qui exercitus educunt et bella suscipiunt : quemadmodum

Ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικός οὕτω προφέρεται·

Νάξίός εἰμι ἐγὼ, παγχρῦσός εἰμι κολοσσός· ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.

Eadem Suidas, ubi libri perperam ὡς Ἀγακλυτός ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι. Pro ὡς Bernhardy mavult καί. — τὸν Κυψ. εὐξάμενον κτλ.] « Aliter rem narrat Aristot. OEcon. II init. Vide Menag. ad Diog. L. I, 96. » Bernhardy. — Νάξίός εἰμι ἐγὼ] εἰμι ἐγὼ N. Suidas et Phot., quod corr. vv. dd. — Agaclytus quidam, M. Aurelii libertus, commemoratur apud Julium Capitolinum in Vero c. 10, p. 238 ed. Schrevel.

AGATHOCLES CYZICENUS VEL BABYLONIUS. (*)

ΠΕΡΙ ΚΥΖΙΚΟΥ.

E LIBRO PRIMO

I.

Stephan. Byz. : Βέσβικος, νησίδιον περὶ Κύζικον... Ἀγαθοκλῆς δὲ ἐν πρώτῃ Περὶ Κυζίκου φησὶν ὅτι

(*) Fortasse Agathocles Cyzicenus est grammaticus, Zenodoti alumnus, Hellanici gr. magister (v. Suid. Πτολεμαῖος Ἐπιθέτης), quem laudat Eustath. ad Odys. ε', 68, p. 1524, 27, coll. p. 994, 41, schol. ad Il. α', 591; σ', 239. Memorantur præter Agathoclem Cyzicenum : 1. Agathocles Samius ἐν τῇ Περὶ Περσικῶν πολιτείᾳ apud Plutarch. De flu. c. 9 (vide fragm. Timolai). — 2. Agathocles Milesius, Περὶ ποταμῶν. Plut. De flu. c. 18, 3—3. A. Chius, rei rusticæ scriptor, ap. Varro R. R. 1, 1; Colum. 1, 1; Plinius Ind. lib. IV. V. VI. VIII. X. XIV. XV. XVII. XVIII, et XXII, 12. — 4. A. Atrarius, Ἀλευτικῶν auctor. Suidas v. Κικελίος. — 5. A. ἐν τῷ Περὶ διαίτης. Schol. Nic. Ther. 622. — 6. A. Agathocleæ frater, amasius Ptolemæi Philopat., minister Ptolem. Epiphanis, scripsit de ejus tragædia Adonide. Schol. Thesm. 1059.

etiam Dionysius tyrannus fecit. Is enim non solum alienas sed etiam suas opes consumendas esse putabat, ne alios ad insidias sibi struendas incitaret. Licet autem colligi tam Pyramides in Ægypto quam Cypselidarum colossum et omnia hujusmodi opera eodem consilio confecta fuisse. » Fertur etiam epigramma quoddam in colosso hoc :

Ipse ego colossus sum aureus et malleo ductus :
utinam funditus pereat Cypselidarum genus.

Apellans autem Ponticus epigramma hoc ita profert :
Naxitis sum ego et totus ex aureo fabricatus colossus :
utinam funditus pereat Cypselidarum genus.

DE CYZICO.

I.

Agathocles in primo De Cyzico libro Besbicum insulam ait opus esse Proserpinæ, atque nomen habere a gigante

κτίσμα ἐστὶ Φερσεφόνης, καὶ ὄνομα ἔχει γίγαντος (?). Οἱ γὰρ γίγαντες ἀπορρήξαντες αἰγιαλοὺς ἐκύλιον διὰ τῆς θαλάσσης, ἐγγῶσαι τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥυδακοῦ ζητοῦντες. Ἡ δὲ Κόρη ἀγωνιώσα περὶ Κυζίκου, τὰς πέτρας ἐρρίζωσε, καὶ νῆσον ἐποίησεν, ἥτις ἀφ' ἐνὸς τῶν ὑστερον οἰκισάντων Πελασιῶν προσηγορεύεται Βέσβικος, ἐφ' ἣ τὸς λειπομένους τῶν Γιγάντων ἤφρα- νισε σὺν Ἡρακλεῖ. Τὸ ἔθνικόν Βεσβικηνός. Cf. Mar- quardt. *Cyzicus* p. 45; Müller. *Min.* p. 445, 7; et *similem fabulam* in Deiochi fr. 5, tom. II, p. 18.

2.

Athenæus IX, p. 375, F : Περὶ δὲ ὕδων, ὅτι ἱερὸν ἐστὶ τὸ ζῆον παρὰ Κρήσιν, Ἀγαθοκλῆς ὁ Βαβυλώνιος ἐν πρώτῳ Περὶ Κυζίκου φησὶν οὕτως· « Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς Δίκτης, ἐν ἣ καὶ ἀπόρρητος γίνεται θυσία. Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα Διὶ θηλὴν ὑπέσχετο ὕς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιονχνεύσα τὸν κυζικημὸν τοῦ βρέφους, ἀνεπαίστον τοῖς παριοῦσιν ἐτίθει. Διὸ πάντες τὸ ζῆον τοῦτο πρίσπετον ἠγοῦνται, καὶ οὐ (φησί) τῶν κρεῶν δαΐσαιντο. Πραῖσισι δὲ καὶ ἱερὰ βρέζουσιν ἔτι, καὶ αὕτη προτελής αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. » Τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ καὶ Νεάνθης ὁ Κυζικηνός ἐν δευτέρῳ Περὶ τελετῆς. Cf. Lobeck. *Aglaoph.* p. 151. Movers. *Relig. d. Phœniz.* p. 218 sq.

3.

Etym. M. p. 276, 47 : Δίκτη, ὄρος τῆς Κρήτης, εἰρηται παρὰ τὸ τέκω, τίκτω, τίκτα τις οὔσα, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τεχθῆναι τὸν Δία. Ἀγαθοκλῆς δὲ θηλυκὸν ὄνομα εἶναι τὸ Δίκτηιον ὄρος (φησί).

(*a Beshico Pelasgo*). Nimirum Gigantes saxa litoris abrupta per mare volentes ostia Rhyndaci obstruere moliebantur. Proserpina vero de Cyzico anxia petras illas in mari stabilivit atque sic insulam fecit, quæ ab uno ex Pelasgis qui postea incolis eam frequentarunt Beshicus appellata est. Is Gigantes quot eorum ibi reliqui erant, cum Hercule delevit.

2.

Suam apud Cretenses sacrum esse animal, Agathocles Babylonius primo libro De Cyzico tradit his verbis : « Fabulantur, inquit, in lucem editum esse Jovem in Creta in Dicta monte, in quo etiam sacrum peragitur arcanum. Narrant enim ubera Jovi præbuisse suam, et circumcur- santem effecisse grunnitu suo, ut, qui accessissent, vagitum infantis non exaudirent. Quam ob causam religiose colendum hoc animal censent; et nulla conditione, inquit, de ejus carne comederint. Præssi vero etiam sacra faciunt sui : et hæc præcidanea apud illos hostia habetur. »

3.

Dictæ, mons Crætæ, nomen habet a verbo τέκω, *pario*, quum τίκτα quasi sive *parens* sit; nam Juppiter in eo monte natus est. Atque animadvertit Agathocles nomen Dictææ femininum esse.

4.

Athenæus I, p. 30, A : Κύρος δὲ ὁ μέγας Πυθάρχῳ τῷ Κυζικηνῷ, φίλῳ ὄντι, ἐχαρίσατο ἑπτὰ πόλεις, ὡς φησὶν ὁ Βαβυλώνιος Ἀγαθοκλῆς, Πήδασον, Ὀλύμπιον, Ἀκαμάντιον, [Τίον,] Σκήπτρα, Ἀρτύσον, Τορτύρη. Ὁ δ' εἰς ὕβριν, φασὶ (φησί?), καὶ ἀνοίαν προσελθὼν, τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος, στρατιάν συναγαγών. Καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοηδρόμου, πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον.

Hinc sua Eustath. ad II. p. 903, 29. Ἀκαμάντιον pro vg. Καμάντιον (v. Steph. B. v. Ἀκαμάντιον) dedit, deinde Τίον supplevit Casaubonus. Ceterum vid. Marquardt. I. 1. p. 57.

E LIBRO TERTIO.

5.

Idem XII, p. 515, A : Ἀγαθοκλῆς δ' ἐν τρίτῳ Περὶ Κυζίκου ἐν Πέρσαις φησὶν εἶναι καὶ χρυσοῦν καλούμενον ὕδωρ. Εἶναι δὲ τοῦτο λιβάδας ἐβδομήκοντα, καὶ μηδένα πίνειν ἀπ' αὐτοῦ ἢ μόνον βασιλέα καὶ τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων· τῶν δ' ἄλλων ἐάν τις πῖη, θάνατος ἡ ζημία. V. Brissonius De princ. Pers. I, 83.

6.

Idem XIV, p. 649, F : Ἐρῶ δὲ πρότερον περὶ τῶν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι καλούμενων κόνναρων καὶ παλιούρων. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν Ἀγαθοκλῆς ὁ Κυζικηνός, ἐν τρίτῳ τῶν Περὶ τῆς πατρίδος, λέγων οὕτως· « Κεραυνοῦ δὲ σκίψαντος εἰς τὸν τάρον, ἀνεβλάστησεν ἐκ τοῦ σήματος δενδρίον, ὃ ἐκεῖνοι κόνναρον

4.

Cyrus, magnus ille, Pytharcho Cyziceno, qui ei amicus erat, septem urbes dono dedit, ut Agathocles refert Babylonius, Pedasum, Olympium, Acamantium, Tium, Scepra, Artypsum, Tortyren. Quibus opibus insolescens ille et ad vesaniam usque progressus, patriæ tyrannidem affectasse dicitur, coactis adversus eam copiis. At Cyziceni adversus eum egressi, valido continuoque impetu facto, sibi ipsi salutis fuerunt.

5.

Agathocles tertio libro De Cyzico ait esse in Persarum terra etiam *auream aquam* quam appellant : esse autem septuaginta scaturigines, neminemque de illa aqua bibere, nisi unum regem et filium ejus natu maximum. Alius quisquis fuerit, qui de illa biberit, capite plectitur.

6.

Prius dicam de *connaris* et *paliuris* quæ apud Alexandrinos vocantur. Meminit autem eorum Agathocles Cyzicenus tertio libro Rerum Patriarum, ubi ita scribit : « Postquam de cælo tactum est sepulcrum, enata est ex monumento arbuscula, quam *connaron* illi (Ægyptii) nominant. Est autem arbuscula magnitudine ulmi aut piceæ, nihilo minor. Ramos autem habet crebros et longos ac

ἐπονομάζουσιν. Ἔστι δὲ τὸ δενδρίον τῷ μεγέθει μὲν πετελής καὶ πεύκης οὐδὲν τι μεῖον. Ἀκρέμονας δ' ἔχει θαμέας καὶ δολιχοὺς καὶ ἐπ' ὀλίγον ἀκανθώδεις, τὸ δὲ φύλλον τέρεν καὶ χλωρὸν, τῇ φυῇ περιφερές. Καρποφορεῖ δὲ δις τοῦ ἔτους, ἥρος τε καὶ φθινοπώρου. Γλυκὺς δὲ πᾶν ὁ καρπὸς, μέγεθος κατὰ φαυλὴν ἐλαίην, καὶ τὴν σάρκα καὶ τὸ ὀστέον ταύτῃ προσείκελον, διαλλάσσον δὲ τῇ τοῦ χυμοῦ ἡδονῇ. Καὶ τρώγεται ἔτι χλωρὸς ὁ καρπὸς καὶ ἐπὶ τὴν αὐανθῆν, ποιοῦσιν ἕξ αὐτοῦ ἄλευρα, καὶ πατέονται ταῦτα, οὐ μάζαντες, οὐδ' ὕδατι δέουτες, ἀλλὰ φαύλως ὀκοῖα περ πέφυκεν. »

E LIBRO INCERTO.

7.

Schol. ad Hesiod. Th. 485 : Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Βαβυλωνίος φησι τὴν Ἑβάν ἐκ Προικονήσου δέξασθαι τὸν λίθον, sc. quem Saturno devorandum dedit. De celeberrimo marmore, quo Proconnesus ins. (nunc *Marmora*) abundat, adi Marquardt. l. 1. p. 34 sq.

8.

Festusp. 269 ed. Müller. : *Agathocles, Cyzicenarum rerum conscriptor, ait, vaticinio Heleni impulsus Æneam Italiam petivisse portantem suam secum neptem Ascani filiam nomine Rhomam, eamque, ut Italia sint Phryges potiti et his [iis Ursin.] regionibus maxime, quæ nunc sunt vicinæ urbi, prima [primam Ursin.; primæ Grauert.] omnium consecrasse in Palatio Fidei templum, in quo monte postea quum conderetur urbs, visam esse justam vocabuli Romæ causam, eam, quæ priore, unde ea [quæ prior eundem corr. Scalig.] locum dedicavisset Fidei. Ait quidem Agathocles complures esse auctores, qui dicunt Æneam sepultum in urbe Berecynthia proxime flumen Nolon, atque ex ejus progenie quandam nomine Rhomum venisse in Italiam, et urbem Romam nominatam condidisse.*

Post verba vocabuli Romæ in codice legitur nom; unde nominis eruit Ursinus; Müllero hoc delendum videtur. — *Nolon*] fluvius ignotus; Berecynthi castellum juxta Sangarium memorat Ser-

nonnihil spinosos; folium vero tenerum et ex viridi pallidum, figura rotundum. Fructum fert autem bis quotannis, verè et autumnò. Estque dulcis fructus, magnitudine fere phauliæ olivæ, et carne et nucleo huic similis, sed saporis suavitate præstantior. Comeditur autem fructus recens adhuc, et postquam siccatus est, massas ex eo faciunt, quas comedunt, non subactas aut aqua humectatas, sed nude ac crude quales sunt. »

7.

Agathocles Babylonius Rheam ex Proconneso insula lapidem quem Saturno devorandum dedit, accepisse tradit.

vius in Virg. *Æn.* VI, 785, Vibius Seq. De flum. c. 18. Cf. Steph. Byz. v. Βερέκυντος; Niebuhr. H. R. I, p. 187.

Solin. Polyh. c. 1 : *Agathocles scribit Roman non captivam fuisse, ut supra dictum est, sed ab Ascanio natam, Æneæ neptem, appellationis istius causam fuisse. Ceterum locum Festi ex opere de rebus Cyzicenorū petitum esse, ex verbis Cyzicenorū hist. scriptor, et ex Berecynthiæ urbis mentione colligitur.*

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

9.

E LIBRO SEPTIMO.

Schol. Apoll. Rh. IV, 761 : Ἀγαθοκλῆς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τῶν χαλκείων τοῦ Ἡφαίστου ἱστορῶν, φησὶ κατὰ Σικελίαν δύο εἶναι νήσους, ὧν ἡ μὲν καλεῖται Ἰέρα, ἡ δὲ Στρογγύλη· αἵτινες ἡμέρας καὶ νυκτὸς πῦρ ἀφίπασιν. [Ὁ δὲ αὐτὸς φησιν ἐν ἐβδόμῳ· « Ἐν Σικελίᾳ νήσοι ὑπάρχουσι. Τούτων δύο πῦρ ἀφίπασι.] Καλεῖται δὲ ἡ μὲν Αἰόλου, ἡ δὲ Ἡφαίστου, ἐν ἧ πυρὸς ποταμούς φασιν ἀνιέναι. » Uncis inclusa codex Parisinus omittit. Agathocles recensetur etiam inter auctores, ex quibus H. N. libros V et VI Plinius concinnavit.

10.

Cicero De div. I, 24 : *Apud Agathoclem scriptum in historia est Hamilcarem Carthaginiensem, quum oppugnaret Syracusas, visum esse audire vocem se postridie cœnaturum Syracusis : quum autem is dies illuxisset, magnam seditionem in castris ejus inter Pœnos et Siculos milites esse factam : quod quum sensissent Syracusani, improvise eos in castra irrupisse, Hamilcaremque ab iis vivum esse sublatum. Ita res somnium comprobavit. Cf. Diodor. XX, 29,3 et 30,2 (Ol. 117, 4. 309). Ex Cicerone sua habet Valerius Maximus I, 7, 8.*

COMMENTARIUM.

9.

Agathocles in Commentariis de Vulcani officinis exponens ad Siciliam duas ait esse insulas, quarum altera Hieræ, altera Strongyle vocetur, easque diu noctuque ignem vomere. Idem dicit in septimo : « Prope Siciliam insulæ sunt, ex quibus duæ ignem vomunt. Altera Æoli, altera vocatur Vulcani, in qua ignis fluvios dicunt sursum emitti. »

AGATHON SAMIUS.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

I.

Plutarchi. De fluv. c. 14,5 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (Ταναΐδι) βοτάνη, τῇ διαλέκτῳ τῶν βαρβάρων Φρύζα καλουμένη, ὅπερ μεθερμηνευόμενον ἔστι μισοπόνηρος· πηγάνῳ δέ ἐστι παρόμοιος, ἣν οἱ πρόγονοι κρατοῦντες, οὐδὲν ὑπὸ μητριῶν ἀδικοῦνται· μάλιστα δὲ φύεται παρὰ Βορέου προσαγορευόμενον ἄντρον. Συλλεγομένη δέ ἐστι ψυχροτέρα χιόνος· ὅταν δέ τι ἐκ μητριῶς ἐπιβουλή γένηται, φλόγας ἀναδίδωσι· καὶ τοῦτο σύστημα ἔχοντες οἱ φοβούμενοι τὰς ἐπιγεγαμημένας, ἐκκλίνουσι τῶν ἐπικειμένων φόβων τὰς ἀνάγκας· καθὼς ἴστορεῖ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Σκυθικῶν.

[ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.]

2.

Plutarchus Par. min. c. 38 : Βούσιρις, παῖς Ποσειδῶνος καὶ Ἀνίπης τῆς Νειλου, τοὺς παριόντας ὑποὺλῳ φιλοξενία κατέθευ· μετῆλθε δ' αὐτὸν ἡ τῶν τετελευτηκῶτων νέμεσις· Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιτεθεὶς τῷ ῥοπάλῳ διεχρήσατο· ὡς Ἀγάθων Σάμιος.

ΠΟΝΤΟΥ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ.

3.

Schol. Paris. Apollon. Rhod. II, 1015 : Ἰερὸν δέ ἐστιν ὄνομα ὄρους. Καθῆκει δὲ τὸ ὄρος εἰς τὸν Εὐ-

ξεινον Πόντον. Μέννηται αὐτοῦ Κτησίας, καὶ Σουΐδας ἐν β' περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον δὲ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου περίπλῳ, ὃς καὶ ἀπέχειν αὐτὸ φησι σταδίους ἑκατὸν τῆς Τραπεζούστος. Σάμιον αuctorem intelligo, si recte se nomen habet; sin minus, scripserim Ἄνδρων (v. Andron. fr. 10).

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

4.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarch. De fluv. 18 : Ἰναχος ποταμός ἐστι τῆς Ἀργείας χώρας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Καρμάνωρ. Ἀλιάκμων δὲ, τῷ γένει Τίρυνθιος, ἐν τῷ Κακχυγίῳ πομαίνων ὄρει, καὶ κατ' ἄνοιαν τῇ Ῥεᾷ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, ἐμμανῆς ἐγένετο, καὶ μετ' ὀρμῆς ἐνεσχεῖς, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Καρμάνωρα· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀλιάκμων μετωνομάσθη· προσηγορεῦθη δ' Ἰναχος δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἰναχος, Ὀκεανοῦ παῖς, φθαρείσης τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰοῦς ὑπὸ Διὸς, τὸν θεὸν βλασφήμις λοιδορίας ἐπέπληττε, κατόπιν ἀκολουθῶν· ὃ δ' ἀναξιοπαθήσας ἔπεμψεν αὐτῷ Τισιφόνην, μίαν τῶν Ἐρινύων· ἃφ' ἧς ἐξοστρηλατούμενος ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀλιάκμονα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἰναχος μετωνομάσθη. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη, Κύουρα καλουμένη, πηγάνῳ προσόμοιος· ἣν αἱ γυναῖκες, ὅταν ἀκινδύνως ἐκτρώσαι θελήσωσιν, ἐν οἴνῳ βεβρεγμένην τοῖς ὄμφαλοις ἐπιτιθέασιν. (Eadem, laudato Agathone, Stobæus Flor. 100, 10.)

SCYTHICA.

1.

Provenit in Tanai herba quæ a barbaris *phryxa* vocatur, id est, si velis illud vocabulum interpretari, malos odio prosequens. Rutæ similis est, et si a privignis possideatur, nequaquam eis novercæ officere possunt. Maxime vero provenit in antro, quod vocant Boreæ, collectaque nive frigidior est; at quum cuidam parantur insidiæ a noverca, flammæ edit; quod indicium qui superinductas uxores timent, habentes, imminentis timoris necessitatem evitant, ut testatur Agathon Samius secundo Rerum Scythicarum.

(ÆGYPTIACA.)

2.

Busiris Neptuni et Anippæ Nilo genitæ filius prætereuntes simulata hospitalitate exceptos mactabat. Sed in eum mactatorum ultio vindicavit. Hercules enim insidias sentiens clava eum interfecit. Ex Agathone Samio.

PONTI PERIPLUS.

3.

Hierum (*Sacrum*) est nomen Ctesias, qui in Pontum Euxinum excurrit. Meminit ejus Mntias et Suidas in secundo, circa Macronum regionem esse aien; accuratius vero Agathon in Ponti Periplo, qui præter alia etiam stadiis centum eum a Trapezunte distare dicit.

DE FLUVIIS.

4.

Inachus Argivæ regionis fluvius est, Carmanor antea dictus, deinde Haliacmon, hac de causa. Haliacmon, Tiryntius genere, quum in Coccygio monte pasceret, et per incitiam Jovem cum Rhea rem habentem vidisset, furiosus evasit, et cum impetu delatus se ipsum in fluvium Carmanora præcipitavit, qui ab eo Haliacmon vocatus est. Inachus autem dictus tandem est ob hanc causam. Inachus, Oceani f., vitata a Jove filia sua Io, deum injuriis et contumeliis increpabat a tergo sequens, quum, non potis talia pati Juppiter, Tisiphonen, Furiarum unam, ad ipsum misit, a qua stimulata se coniecit in fluvium Haliacmona, quem ab eo postea vocavere Inachum. Nascitur in ipso herba,

Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος, Βηρύλλω παρόμοιος· ὃν ἐὰν κρατήσωσιν οἱ ψευδομαρτυρεῖν ἐθέλοντες, μέλας γίνεται. Κεῖνται δὲ πολλοὶ ἐν τῷ τεμένει τῆς Προσυμαίαις Ἡρας, καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς· μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Περὶ ποταμῶν.

AGATHONYMUS.

Agathonymus, qui tanquam Persiæ auctor a Pseudo-Plutarcho laudatur, non historicis qui de Persiæ rebus exposuerunt (uti Vossio visum), sed poetis, qui ἐν Περσῆϊδι Persei fabulam tractarunt, annumerandus esse mihi videtur. Locus Plutarchi legitur in libro De flux. 19, 10: Ὅρος δὲ Κοκκύγιον διωνομάσθη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ζεὺς, Ἡρας τῆς ἀδελφῆς ἑρασθεὶς, καὶ δυσωπούμενος τὴν ἀγαπωμένην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἄρρενα· τὸ γ' οὖν καλούμενον ὄρος Λυκίῳ, ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Κοκκύγιον ὠνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγαθώνυμος ἐν Περσῆϊδι. (Περσῆϊδι?)

Agathonymi nomen in *Aristonymi* abiisse c. 24, 1 censet Reinesius. Διώνυσος, Plutarchus ait, ἑρασθεὶς Ἀλφεισθιοῦς νύμφης καὶ μήτε δώροις μήτε δεήσεσι πεῖσαι δυνάμενος, εἰς τὴν προειρημένην Τίγριν μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· καὶ φόβῳ πείσας τὴν ἀγαπωμένην, ἀνέλαβεν αὐτήν· καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας, ἐγέννησεν υἱὸν Μῆιδον· ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τοῦ συγκυρήματος, τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστώνυμος ἐν γ'. Quæ quidem historia in poemate De rebus Persei facile locum obtinere potuit. Nescio an cum Agathonymo nostro componendus sit *Agathyllus*, Arcas poeta, qui *Arcadiæ* tractavit, teste Dionysio Halicarn. A. R. I, p. 123 et 180 ed. R., coll. Syncello p. 192, ubi pro Ἀγάθουλος libri exhibent Ἀγάθουμος. — De Aristonymo poeta comico v. Athenæus p. 87, A, et 284, F; 287, C. Anonym. in Vita Aristophanis; Suidas v. Ἀριστώνυμος (diversa confundens); Meinek. Hist. crit. com. p. 196 sqq. Ex Aristonymi nescio cujus Ἰωμαρίους locos com-

cyura dicta, rutæ similis, quam mulieres, quum sine periculo abortire volunt, vino irriguam umbilico imponunt. Inventur etiam in ipso lapis, beryllo æqualis, qui niger efficitur, si, qui falso testari volunt, eum tenuerint. Horum lapidum multos exstare in templo Junonis Prosymnææ refert Timotheus in Argolicis, et Agathon Samius in secundo De fluviis.

ITALICA.

Fulvius Stellus a mulieribus animo alieno cum equa rem habuit: ea suo tempore filiam edidit perpulchram, cui pater Epone nomen indidit; atque hæc dea est equo-

munes affert Stobæus in Florileg. passim. Cf. S. Maximus II, p. 571, 659, 684, 719; Anton. Melissa I, c. 71. Mitto quæ ex Aristonymo citant Hesychius, Etym. M. et Bekkeri Anecd.

AGESILAUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 29: Φουλοῖος Στέλλος μισῶν γυναῖκας, ἵππῳ συνεμίγετο· ἡ δὲ κατὰ χρόνον ἔτεκε κόρην εὐμορφον, καὶ ὠνόμασεν Ἐποναν· ἔστι δὲ θεὸς πρόνοιαν ποιουμένη ἵππων· ὡς Ἀγησίλαος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

Agasilæus qui laudatur in libris Macrobbii (Sat. V, 18) esse debet *Acusilæus* (fr. 11 a, tom. I, p. 101).

AGIAS (ARGIVUS).

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Athenæus III, p. 86, F: Ἀγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν Ἀργολικοῖς τοὺς στραβήλους ἀστραβήλους ὀνομάζουσι, μνημονεύοντες αὐτῶν ὡς ἐπιτηδεῖων ὄντων εἰς τὸ σαλπίζειν.

2.

E LIBRO TERTIO.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 139, 5: Ἀγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανέμου ὀγδοῦ φθίνοντος (Ilium captum esse dicunt). Ead. Euseb. P. E. p. 293, ubi citantur Ἄγις καὶ Κερκύλος. De Πανέμῳ (rectius Πενήμῳ) mense v. Hermann. Gr. Monatsk. p. 71 sq.

3.

Schol. Vatican. Eur. Troad. 16: Τὸν δὲ ἔρκειον

rum procurationem gerens. Agesilaus tertio Italicorum.

ARGOLICA.

1.

Agias et Dercylus in Argolicis strabelos *astrabelos* vocant, mentionem eorum facientes ut aptorum ad canendum veluti tuba.

2.

Agias et Dercylus libro tertio Trojam captam esse aiunt die vicesimo tertio Panemi mensis.

3.

Herceum hunc Jovem historici commemorantes, ei pe-

Δία ἄλλοι ἱστορικοὶ ἀναγράφουσιν ἰδίαν τιὰ σχεῖσιν περὶ αὐτοῦ ἱστοροῦντες, τρισὶν ὀφθαλμοῖς αὐτὸν κερῆσαι φασιν, ὡς οἱ περὶ Ἄγιαν καὶ Δερκόλον (Δέρκαλον cod.). Vid. Pausanias II, 24, 4; VIII, 46, 2. Welcker. *Cycl.* p. 279, not. 449.

4.

Athenæus XIV, p. 626, F: Ἄγιας δ' ὁ μουσικὸς ἔφη, τὸν στύρακα, τὸν ἐν ταῖς ὀρχήστραις θυμώμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὀδμήν τοῖς αἰσθανομένοις. Τὸ δ' ἀρχαῖον ἢ μουσικὴ ἐπ' ἀνδρείαν προτροπὴ ἦν.

Agiae nomen Fabricius (Bibl. Gr. I, p. 658) reponi voluit ap. schol. Eurip. Phœn. 13, ubi vulgo legitur Αἰγύστιος vel Αἰγύπτιος. Nos locum attulimus in fragmentis Lysimachi. — Ceterum de scriptura nominis Ἄγιας v. Welcker. in Hom. *Cycl.* p. 278. Præter Agiam Νόστων auctorem atque Agiam comicum (Pollux, III, 36), enotavi *Agiam vatem*, Agelochi f., qui Lysandro victoriam prædixit, ap. Pausan. III, 115, ubi v. interpr.; *Agiam Arcadem* in Xenoph. Anab. II, 5,7; *Agiam* (vgo Ageum) *Argivum Olympianicam*, Ol. 113, ap. Euseb. Chron. p. 152 ed. Mai; *Agiam Argivum*, qui, interfecto Argivorum tyranno Aristippo (vid. Diniae Argivi fragm.), summa rerum potitur, Plutarch. Arat. c. 29.

AGLAOSTHENES.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

1.

Hyginus Poet. astron. II, 2: *Arctos minor. Hanc Aglaosthenes, qui Naxica conscripsit, ait Cynosuram esse unam de Jovis nutricibus ex Idæis nymphis; ab ejus quoque nomine et urbem, quæ Hesticea vocatur, a Nicostrato et sodalibus ejus constitutam, et portum qui ibi est et agri majorem partem Cynosuram appellatam. Hanc autem inter Curetas fuisse, qui Jovis fuerunt administri.*

Eratosthenes Cataster. 2, de ursa minori: Ἄγλαοσθένης (Ἄγασθένης var. lect.) δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς (sic) φησι τροφὸν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰδαίων νυμφῶν, ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ Ἴστοις [τοῦνομα τοῦτο ἦν], ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ δὲ λιμένα καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι. Urbis

culiarem quendam habitum fuisse dicunt, tribusque oculis instructum narrant, sicuti Agias et Dercylus.

4.

Agias musicus dixit, styracem, quem in orchestris suffiunt feris Bacchanalibus, Phrygium afferre odorem olfa-

nomen ex h. l. emendandum ap. Hyginum et Germanicum. Idem nomen Ἴστοι tanquam stationis in Icaria ins. habes ap. Strabon. XIV, p. 639.

Germanic. ad Arat. 24: *Agatosthenes (sic) in Asiaticis carminibus Cynosuram dicit fuisse Jovis nutricem unam ex Idæis nymphis, a qua in Cretæ oppido Histoe Nicostratus constituit portus, et circa eum locum Cynosuram; fuisse cum Telchiniis, qui dicuntur Curetes Idæi.*

Initio scribe *Aglaosthenes in Naxiacis*. Istud *Asiaticis carminibus* (Ἀσιατικοῖς ἔπεσι) fortasse natum fuerit ex græcis Ναξιακοῖς φησι. — *Telchines* ipse grammaticus intulisse videtur. Vide Lobeck, *Aglaoph.* p. 1182. Cf. Hœck. *Creta*, I, p. 434.

2.

Germanicus ad Arat. 314: *Aglaosthenes dicit Jovem in aquilam transfiguratum Naxiam regionem ubi nutritus fuerat petiisse, et regnum accepisse: egresso vero de Naxo, quum adversus Titanas proficisceretur et sacrificium faceret, aquilam ei in auspicio apparuisse et fulmina ministrasse; quam bono omine acceptam tutelæ subjecisse.* Eadem ex Germanico repetit Lactantius, I, 11.

Eratosthenis Cataster. 30: Ἄγλαοσθένης δὲ φησιν ἐν τοῖς Ναξιακοῖς, γενόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ καὶ κατὰ κράτος ζητούμενον, ἐκεῖθεν ἐκκλαπήναι καὶ ἀχθῆναι εἰς Νάξον· ἐκτραφέντα δὲ καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ τὴν τῶν θεῶν βασιλείαν κατασχεῖν· ἐξορμῶντος δὲ ἐκ τῆς Νάξου ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας, (καὶ) ἀετὸν αὐτῶν φανῆναι συνιόντα, τὸν δὲ οἰωνισάμενον ἱερὸν αὐτὸν ποιήσασθαι κατηστερισμένον· καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἐν οὐρανῷ τιμῆς ἀξιοθῆναι. « Vocem καὶ ante ἀετὸν delendam aut ἱερεύσαντος ex Hygino (*sacrificanti ei aquilam auspiciatam*) addendum censuit Heynius. » *Westermann.* Ego pro φανῆναι συνιόντα velim φανῆναι αἰσιον ὄντα vel αἰσιοῦντα.

Hygin. Poet. astron. II, 17: *Aglaosthenes autem, qui Naxica scripsit, ait Jovem Cretæ surreptum, Naxum delatum et ibi esse nutritum: qui postquam pervenerit ad virilem ætatem, et voluerit bello lacessere Titanas, sacrificanti ei aquilam auspiciatam: quo auspicio usum esse, et eam inter astra collocasse.* Cf. Müller. *Min.* p. 443,5.

3.

Pollux IX, 6,83: (Πρῶτοι νόμισμα ἔκοψαν Νάξιοι κατὰ τὴν Ἄγλαοσθένης (i. q. Ἄγλαοσθ.) δόξαν.

cientibus. Priscis vero temporibus musica ad fortitudinem fuit adhortamentum.

3.

Primi numos cuderunt Naxii secundum Aglaosthenis sententiam.

4.

Plinius H. N. IV, 12, 22 : *Hanc* (Delum) *Aristoteles ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata. Æglosthenes* (scr. *Aglaosthenes*) *Cynthiam, alii Ortygiam, Asteriam, Lagiam, Chlamydiam, Cynæthum, Pyrpilen igne ibi primum reperto. — Naxus a Delo XVIII* (mill. pass.) *cum oppido, quam Strongylen, dein Dian, mox Dionysiada a vinearum fertilitate, alii Siciliam minorem aut Callipolin appellarunt.*

5.

Athenæus III, p. 78, C, de Naxiorum Dionysio *μελιχίω*. Vide Andrisci fr. 3.

(AGATHOSTHENES.)

Apud Tzetzen in Hist. VII, 645 *Agathosthenes* inter eos recensetur, qui mirabilia et fabulosa tradiderint. Scripserit igitur *Παράδοξα*, uti Sotion et Isigonus, quibus associatum ejus nomen videmus. Ceterum num genuinum sit nomen *Agathosthenis*, an ex *Aglaosthenes* corruptum (sicuti fr. 1 ap. Germanicum), non discerno.

6.

Tzetzes ad Lycophr. 1023 : *Κράθις, ποταμὸς Ἰταλίας τῶν λουομένων πυρσαιῶν τὰς χαίτας, καθάπερ Ἰσίδονος ὁ ἱστορικός φησι, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένους οἱ φιλόσοφοι*. Cf. Aristot. mir. ausc. c. 183; Timæus fr. 63. Euripid. Troad. 227.

7.

Idem ibid. 704 : *Ἄλλοι δὲ τὴν Ἄορνον, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένους καὶ Δίωνος καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν, οὐ λίμνην οὐδὲ πέτραν φασί, στόμιον δὲ τι περὶ τὴν Ἀδιαβην, ὅπερ στόμιον ὄρεον ὑπερπετᾶσθαι οὐ δύναται ἀπὸ γὰρ τῆς ἐκεῖθεν ἀναφερομένης ἀναθυμιάσεως τελευτᾶ καὶ πᾶν ζῷον ἄλογον.*

AGRIOPAS, Ὀλυμπιονικῶν scriptor. V. Euonidas.

6.

Crathis, Italiae fluvius, qui rufos facit crines lavantium, ut ait Isigonus historicus, et Sotion et Agathosthenes (Aglaosthenes?) philosophi.

7.

Alii, ut Sotion et Agathosthenes (Aglaosthenes?) et Dion, Aornum non lacum neque petram, sed in Adiabene orificium quoddam, quod nulla avis supervolare potest; nam vapore qui inde exhalatur omne brutum animal suffocatur.

AGROETAS (*).

AIBYKA.

E LIBRO PRIMO.

1.

Herodianus Π. μον. λέξ. p. 11, 19 : *Ἀγροίτας ἀ' Λιθουκῶν* « *Ἀνδρωθέντα δὲ τὸν Ἀμφίθεμιν πλησιάζουσαι ταῖς Νύμφαις καὶ γεννησάσαι παῖδα μυρμαδάναρ-αῦδα κήνας· βυγάνμα· καλομάκαν ψύλλον, ἀφ' οὗ ψύλλοι τὸ ἔθνος.* »

Ἀγροίτας ἀ' Α.] cod. ἀγροῦῶτας ἀπὸ Λιθουκῶν. emend. Lobeck. Aglaoph. p. 988. Sequentia « *vehementer corrupta et in codice obscuris calami ductibus perscripta, ut singularum literarum fidem se præstare neget Blochius.* » *Dindorf*. Emendandum est, ni fallor, hunc in modum : *παῖδας Ἀδουρμαχίδα (vel Μαρμαρίδα), Ἀραραυκίαν, Βύζαν, Μαχλύα, Μάκαν, Ψύλλον, ἀφ' οὗ Ψύλλοι τὸ ἔθνος. Ararauceles memorat Ptolemæus; Βυζάντες (s. Βυζάκιοι s. Βυζάντιοι) v. ap. Steph. B. s. v. et Strabon. p. 231, et interp. ad ll. II. Possis etiam scribere Ἀσβύταν vel Ἀσβύταν, id quod vel probabilius est, quum Asbytxæ vel Asbystæ vicini fuerint Ararazelum. V. Forbiger. *Alt. Geogr.* II, p. 828. De ceteris Libyæ populis, quorum nomina h. l. indigitantur, satis constat. De Amphithemi cf. fr. 4.*

2.

Schol. Apoll. Rh. II, 498 : *Ἀγροίτας δὲ ἐν πρώτῳ Λιθουκῶν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Κρήτην αὐτὴν (τὴν Κυρήνην) κομισθῆναι, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Λιθύην. Ἀδελφὴ δὲ Κυρήνης Λάρισσα· ἥς ὁμώνυμος πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Τινὲς δὲ φασὶ τὴν Κυρήνην Πηνειῶν θυγατέρα γενέσθαι, κακῶς. Ἐνεμεν γὰρ παρ' αὐτῆς θρέμματα, οὐκ ἔτι δὲ καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦν.*

(*) *Agrætam*, declamatorem Massiliensem, qui Romæ vixit, laudat M. Seneca Controv. II, 14, p. 190 ed. Bipont.

LIBYCA.

1.

Agroetas primo De rebus Libycis : « *Adultum vero Amphithemin cum nymphis consuevisse ex iisque genuisse Adyrmachidam, Araraucelam, Byzam (vel Asbytam), Machlyem, Macam, et Psyllum, a quo Psyllorum gens.* »

2.

Agroetas primo De rebus Libycis Cyrenen ab Apolline in Cretam, hinc deinde in Libyam transportatam esse tradit.

3.

E LIBRO TERTIO.

Idem IV, 1396 : Τὸν δράκοντα Λάδωνα ἐκάλουν. Γοῦτον δὲ Πείσανδρος ὑπέλιπεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι. Ἡσιόδος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. Ἀγροίτας δὲ ἐν γ' Λιθυκῶν φησὶ, μὴ μῆλα εἶναι, ἀλλὰ πρόβατα κάλλιστα, ἃ χρυσᾷ ὠνομάσθη· ἔχιν δὲ ταῦτα ποιμένα ἄγριον, ὃν διὰ τὸ ἀνήμερον δράκοντα ὠνομάσθαι. Eadem Eudocia p. 216 et 435.

4.

Idem IV, 1492 (cod. Paris.) : Τὸν δὲ Ἀκακαλλίδος υἱὸν Ἀμφίθεμιν καὶ Γαράμαντά φησι κληθῆναι (sc. Alexander Polyh.). Οἱ μὲν οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἔθνος τοὺς Γαράμαντας καλεῖσθαι φασιν· οἰκοῦσι δὲ οὗτοι τὴν Λιθύην· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθνους αὐτόν. Εὐσεβεῖς δὲ οἱ Γαράμαντες, καὶ ναοὶ ἐν αὐτοῖς ἴδρυνται, ὡς ἄλλοι τε καὶ Ἀγροίτας ἱστορεῖ. Vulgo Γαράμας ἱστ., quod em. Bernhardy. ad Dion. p. 876. Scholia vulgata pro Εὐσεβεῖς δὲ κτλ., ita habent : Ἔστι δὲ καὶ ναὸς παρ' αὐτοῖς· καὶ Γαράμας μνημονεύει τοῦ ἔθνους.

5.

Steph. Byz. : Ἀμπελος πόλις τῆς Λιγυστικῆς... Ἔστι καὶ ἄκρα Τορωναίων Ἀμπελος λεγομένη. Ἔστι καὶ ἑτέρα ἄκρα τῆς Σάμου, καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ· Ἀγροίτας δὲ δύο πόλεις εἶναι φησι, τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ κάτω.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

6.

E LIBRO XIII.

Schol. Apoll. Rh. II, 1248 : Ἀγροίτας δὲ ἐν τρισκαιδεκάτῃ (ἐν τῇ γ' ?) τῶν Σκυθικῶν δαπανᾶσθαι φησι τὸ ἦπαρ Προμηθέως δόξαι ὑπὸ τοῦ αἵτου, διὰ

3.

Draconem (malorum apud Hesperidas custodem) Ladonem vocabant. Eum Pisander ex terra genitum credidit. Hesiodus Typhone natum dicit. Agrætas vero libro tertio De rebus Libycis dicit μῆλα illa non esse mala, sed oves egregias; his pastorem fuisse ferocem, cui ob morum asperitatem Dracontis nomen sit inditum.

4.

Acacallidis filium Amphitliemin etiam Garamantem appellatum esse dicit. Jam vero alii Garamantum populum ab ipso, alii autem ipsum a Garamantum populo nomen habere censent. Garamantes Libyam incolunt; piique sunt ac templa habent, ut præter alios Agrætas narrat.

5.

Ampelus... etiam in Cyrenaica regione urbs est. Agrætas vero duas urbes esse dicit, alteram superiorem, alteram inferiorem.

τὸ τὴν κρατίστην τοῦ Προμηθέως χώραν τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Ἄετον φθεῖρειν. ἦπαρ δὲ παρὰ πολλοῖς, ὡσπερ καὶ οὖθαρ, τὴν εὐκαρπον λέγεσθαι γῆν. Ἡρακλέους δὲ ἐξοχετεύσαντος διόρυξι τὸν ποταμὸν, τὸν τε αἵτον δόξαι ὑπ' αὐτοῦ κεχωρῆσθαι, καὶ τὸν Προμηθέα λελύσθαι τῶν δεσμῶν. Cf. Herodori fragm. 23, tom. II, p. 34.

ALCETAS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XIII, p. 591, B : Αὐτῆς δὲ τῆς Φρόνης οἱ περικτιόνες ἀνδριάντα ποιήσαντες ἀνέθηκαν ἐν Δελφοῖς χρύσειον ἐπὶ κίονος Πεντελικοῦ· κατεσκευάσε δ' αὐτὸν Πραξιτέλης. Ὅν καὶ θεασάμενος Κράτης ὁ κυνικὸς ἔφη τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνάθημα. Ἔστηκε δὲ καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῆ μέση τῆς Ἀρχιδάμου, τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, καὶ τῆς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ἔχουσα ἐπιγραφὴν, ΦΡΥΝΗ ΕΠΙΚΛΕΟΥΣ ΘΕΣΠΙΚΗ, ὡς φησιν Ἀλκέτας ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων. De re cf. Ælian. Var. Hist. IX, 32; Pausan. IX, 27; Diog. L. VI, 60, qui pro Cratete Diogenem ponit. — De Alceta hoc aliunde non constat. Dé rebus Delphicis scripsit Anaxandrides vel, uti in nonnullis libris legitur, Alexandrides. — Varios Alcetas vide in Stephan. Thes. s. v., quibus adde : *A. Bæotorum* prætorem, ap. Polyb. XXIII, 2, 13 (qui non diversus est a *Diceta* lib. XXVII, 1, 10, coll. Müller. *Min.* p. 427), et *A. Caricæ præfectum*, ap. Appian. Syr. c. 52

SCYTHICA.

Agrætas libro (decimo) tertio rerum Scythicarum jecur Promethei ab aquila consumi propterea credi, quod præstantissima Promethei terra a fluvio, cui Aquilæ nomen, vastata sit. Nam ἦπαρ, *jecur*, sicuti οὖθαρ dici terram fertilem. Herculem vero, quum canalibus fluvii cursum avertisset, aquilam interemisit et vinculis Prometheus liberasse videri.

DE DONARIIS DELPHICIS.

Phrynes statuum vicini illius Delphis ponendam curarunt auream, basi e marmore Pentelico insistentem, Praxitelis opus. Quam statuum ubi vidit Crates Cynicus, *Intemperantiæ Græcorum* dixit monumentum. Stetit autem hoc signum medium inter Archidami signum, regis Lacedæmoniorum, et Philippi Amyntæ filii; inscriptionem habens, *Phrynæ Epiclis fil. Thespiciæ*; ut ait Alcetas secundo libro De donariis Delphicis.

ALCIMUS SICULUS.

Alcimus Siculus, qui de rebus Siculis scripsit, Theopompo antiquior fuit, si recte coniecit Schweighaeuserus (not. ad fr. 5). Attamen leviusculam esse hanc viri doctissimi suspicionem patet. Diogenes Laertius (II, 104) inter Stilpōnis Megarensis auditores recenset τὸν ῥητορικὸν Ἄλκιμον, ἀπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν Ἑλλάδι ῥητόρων. Qui quo clarior fuisse dicitur, tanto magis miramur, memoriam ejus omnem hocce Diogenis loco contineri. Quare num quid ei cum Alcimo Sicularum rerum auctore commune sit, in medio relinquendum. Libri quattuor quos Alcimus ad Amyntam scripsit, quum de Epicharmo Syracusano, ex quo multa Plato profecerit, fuisse videantur, haud male conveniunt homini Siculo; adeo ut auctorem eorum ab historico probabiliter non esse diversum conieceris (*).

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

1.

Athenæus VII, p. 322, A: Ἄλκιμος δ' ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐν Μεσσηνίᾳ φησί, τῇ κατὰ τὴν νῆσον, Βότρυν γενέσθαι, εὐρετὴν τῶν παραπλησίων παιγνίων τοῖς προσαγορευομένοις Σάλπης. Antecedunt fragmentum 11 Nymphodori. V. tom. II, p. 278.

2.

Schol. Theocrit. I, 64: Ἡ δὲ Αἴτην Σικελίας ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Αἴτης τῆς Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὡς φησιν Ἄλκιμος.

(3.)

Natalis Com. IX, 4: *Alcimus in Rebus Siculis*

(*) Memorantur præter Nostrum Alcimus, Lydiæ rex, ap. Xanth. fr. 9; Alcimus Cyzicenus, Olympionica Ol. 159 ap. Euseb. in Chron.; Alcimus Æl. Aristidis διοικητής, ap. Aristid. I, p. 449. 626.

DE REBUS SICULIS.

1.

Alcimus in libris De Rebus Siculis ait Messanæ in Sicilia Botryn exstitisse inventorum ludicrorum similium his quæ Salpæ tribuuntur.

2.

Ætna, Siciliæ mons, nomen habet ab Ætna Cœli et Terræ filia, ut Alcimus ait.

3.

Alcimus Siculus, in eo suorum librorum qui Italicus inscribitur, omnes in Italia mulieres vino abstinere ait, tali ex causa. « Hercules quum esset in Crotoniatarum agro, ibique ad ædes quasdam in via sitas sitiens pervenisset, accessit pocens ut sibi quod biberet daretur. Per id ipsum tempus

et Syracusius Nymphodorus (fr. 13) *Chimæram Lyciæ montem esse dixerunt, in quo ignis nascetur. Ejus in summa parte leones dicti sunt habitasse, in medio erant uberrima et amœnissima pascua, ad radices serpentes.* Hæc de Ætna loquens afferre Alcimus potuit; at constat quæ Natali in citandis auctoribus habenda sit fides. Sua hauserit ex Eustath. ad Hom. II, p. 634.

4.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΒΙΒΛΟΣ.

Athenæus X, p. 441, A: Ἄλκιμος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ τῶν βίβλων Ἰταλικῇ, πάσας φησὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ γυναῖκας μὴ πίνειν οἶνον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας. « Ἡρακλῆς, περὶ τὴν Κροτωνιάτιν γενόμενος, ἐπεὶ πρὸς τινα οἰκίαν, οὔσαν παρὰ τὴν ὁδὸν, διψῶν ἀφίκετο, προσελθὼν ἤτει πιεῖν ἐντεῦθεν. Ἐτυχε δ' ἡ γυνὴ τοῦ τὴν οἰκίαν κεκτημένου πίθου οἴνου λαθραίως ὑποίξασα· καὶ πρὸς μὲν τὸν ἄνδρα δεινὸν ἔφη ποιήσειν αὐτὸν, εἰ ξένου χάριν τὸν πίθον τοῦτον ἀνοίξειεν, ὕδωρ δ' ἐκέλευσεν αὐτὸν προσενεγκεῖν. Ἡρακλῆς δ' ἐπὶ θύραις ἐστῶς, καὶ ἀκούσας ταῦτα, τὸν μὲν ἄνδρα αὐτῆς σφόδρα ἐπήνεσεν· ὃν καὶ ἐκέλευσεν, αὐτὸν παρέλθοντα εἶσω σκοπεῖν τὸν πίθον. Καὶ ὃς εἰσελθὼν λίθινον εὗρε τὸν πίθον γεγονότα. Τούτου δὲ τὸ σημεῖον ἔτι καὶ νῦν ἐστίν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς γυναιξὶ πάσαις, ἐν αἰσχρῶ κείσθαι τὸ πίνειν οἶνον, διὰ τὴν προκειμένην αἰτίαν. »

Liber hic Ἰταλική in scriptus pars fuerit ejusdem operis, quod res Sicularum continebat. Similiter Timæus operis sui partem Ἰταλικά inscripserat.

5.

Idem XII, p. 518, B: Ὑπὸ δὲ τῆς τρυφῆς οἱ Τυρρηνοὶ, ὡς Ἄλκιμος ἱστορεῖ, πρὸς αὐλὸν μάττουσι καὶ πυκτεύουσι καὶ μαστιγοῦσιν. Antecedit Theopompi fr. 222. « Quodsi, ut nobis quidem videtur, Alcimi testimonium illud, quod apud Nostrum legitur, ex Theopompi historiis adpositum ab

forte uxor domini ædium clanculum vini dolium aperuerat itaque marito dicebat, durum fore si peregrini hominis gratia dolium illud aperiret; jussitque aquam ei bibendam offerri Hercules, pro foribus stans, quum hæc exaudivisset, valde laudavit maritum mulieris; hortatus autem est illum, ipse intro abiret, et dolium inspiceret. Qui quum introvisset, dolium reperit saxum factum. Cujus rei documentum etiam nunc superest in omnibus ejus regionis mulieribus, quod, prædictam ob causam, turpe et in probro habetur, si vinum mulier bibat. »

5.

Etrusci ita voluptati dediti sunt, ut, testante Alcimo, ad tibiæ modos etiam farinam subigant et pugillatu certent et flagris cædant.

Athenæo est, colligitur inde, ætate nonnihil superiore Theopompo fuisse Alcimum. » Schweighæuser, in Indice auctt. Athen.

6.

Festus p. 266 ed. Müller. : *Alcimus ait Tyrrhenia Æneæ natum filium Romulum fuisse, atque eo ortum Albam Æneæ neptem, cujus filius nomine Rhomus (cod. Rhodius) condiderit urbem Romam.*

ΠΡΟΣ ΑΜΥΝΤΑΝ

βιβλία τέτταρα.

7.

Diogen. Laert. III, 9, de Platone : Πολλά δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου τοῦ κωμωδιοποιοῦ προσωφέλῃται, τὰ πλεῖστα μεταγράψας, καθά φησιν Ἄλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν, ἃ ἔστι τέτταρα. Ἐνθα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ φησι ταῦτα· « Φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλά τῶν Ἐπιχάρμου λέγων· σκεπτόεν δέ. Ὁ Πλάτων φησιν αἰσθητὸν μὲν εἶναι τὸ μηδέποτε ἐν τῷ ποιῶ μηδὲ τῷ ποσῶ διαμένον, ἀλλ' αἰεὶ βέρον καὶ μεταβάλλον· ὡς ἐξ ὧν ἂν τις ἀνέλη τὸν ἀριθμὸν, τούτων οὔτε ἴσων οὔτε τιῶν οὔτε ποσῶν οὔτε ποιῶν ὄντων. Ταῦτα δ' ἔστιν ὧν αἰεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μηδέποτε πέφυκε. Νοητὸν δὲ οὐ μηδὲν ἀπογίνεται μηδὲ προσγίνεται. Τοῦτο δ' ἔστιν ἢ τῶν αἰδίων φύσις, ἢν ἁμοίαν τε καὶ τῆν αὐτὴν αἰεὶ

συμβέβηκεν εἶναι. Καὶ μὴν ὁ γε Ἐπιχάρμος περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐναργῶς εἴρηκεν·

- A. Ἄλλ' αἰεὶ τοὶ θεοὶ παρήσαν, ὑπέλιπον δ' οὐ πάποκα· τάδε δ' αἰεὶ πάρεσθ' ὅμοια, διὰ τε τῶν αὐτῶν αἰεὶ.
 B. Ἀλλὰ λέγεται μὰν χάος πρᾶτον γενέσθαι τῶν θεῶν.
 A. Πῶς δ'; ἀμάχανόν γ' ἀπ' οὐτινος εἶμεν ὃ τι πρᾶτον μῶλοιο.
 B. Οὐκ ἄρ' ἔμολε πρᾶτον οὐδέν; A. Οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον τῶνδε γ' ὧν ἄμμες νῦν ὠδε λέγομεν. Ἀλλὰ τᾶδ' ἄθρει· αἶ ποτ' ἀριθμὸν τις περισσὸν, αἶ δὲ λῆς, τιν' ἄρτιον ποτιθέμεν λῆ ψάφον ἢ καὶ τῶν ὑπαρχοῦσῶν λαθεῖν, ἢ δοκεῖ κά τοι τόχ' ὠτός εἶμεν; B. Οὐκ ἐμίγνα κα.
 A. Οὐδὲ μὰν οὐδ' αἶ ποτι μέτρον παχυσὸν ποτιθέμεν λῆ τις ἔτερον μάκος ἢ τῷ πρᾶσθ' ἐόντος ἀποταμεῖν, ἔτι γ' ὑπάρχοι τῆνο τὸ μέτρον; B. Οὐ γάρ. A. Ὅδε νῦν ὄρη καὶ τὸς ἀνθρώπως· ὃ μὲν γὰρ αἰσέθ', ὃ δὲ γὰ μὰν φθίνει· ἐν μεταλλάγᾳ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον.
 Ὅ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν κούποκ' ἐν ταῦτῳ μένει, ἔτερον εἴη κα τὸδ' ἦδη τῷ παρεξιστακότος.
 Καὶ τὸ δὴ κἀγὼ χθὲς ἄλλοι καὶ νῦν ἄλλοι τελέθσομεν, καθύς ἄλλοι κούποχ' ὠτόι καττὸν αὐτὸν αὐ λόγον. »

Ἔτι φησὶν ὁ Ἄλκιμος καὶ ταυτί· « Φασὶν οἱ σοφοὶ τῆν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, ὡς ἀκούουσαν, βλέπουσαν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μὴδὲν τῷ σώματι χρωμένῃ. Διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητὰ. Ὡν ἕνεκα καὶ Πλάτων ἔλεγεν ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὰς τοῦ παντὸς ἀρχὰς ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πληθος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δεύτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποθέσθαι· τρίτον τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν ὅσαι πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν, οἷον ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτείαν

AD AMYNTAM

libri quattuor.

7.

Multo fuit Platoni etiam Epicharmus comicus adjumento, cujus plurima transcripsit, ut Alcimus in iis libris quos ad Amyntam scripsit quattuor numero, meminit. Eorum in primo ita loquitur : « Constat autem et Platonem complura sibi de Epicharmi libris assumere. Id vero dispiciendum est. Sensibile asserit Plato, quod aut in qualitate aut in quantitate nunquam persistat, sed diffluat semper atque immutetur : veluti si numerum ex iis tuleris, quæ neque æqualia, neque aliqua, neque quanta, neque qualia sunt. Porro ista sunt quorum semper generatio est, nunquam vero substantia. Intelligibile vero, qui nihil vel decedit vel accedit. Hoc autem sempiternorum natura est, quam similem atque eandem semper esse contingit. Atqui Epicharmus de sensibilibus atque intelligibilibus expresse loquitur in hanc sententiam :

- A. Nempe di semper fuerunt atque nunquam intercident : hæc quæ dico semper nobis rebus in isdem se exhibent.
 B. Exstistisse sed eorum primum perhibetur Chaos.
 A. Quinam vero? nam de nihilo nil pote primum existere.

- B. Ergo nec erat primum quidquam? A. Nec magis hercule aliterum eorum quæ nunc appellamus rerum nomine. Hæc vero ita [vide :
 sume numerum, quemquem libeat, vel parem vel imparem ; si quem huic cupias aggregare clanculum aut subducere, an tibi hic idem videtur? B. Non mihi vero quidem.
 A. Sic et aliquid ad cubitalem si addas magnitudinem, aut si contra demas, eadem jam mensura non erit, ante quæ fuit. B. Enimvero. A. Pariter nunc considera homines : horum videas illum crescere, hunc decrescere. Quotquot sunt, mutationi tempore omni subjacent, et naturam quisque variat, uno nec manet in statu ; atque idem est et rursus aliud illi quod nunc transit : ipse heri tuque aliud fuimus, aliud sumus hoc tempore, iterumque alii : nunquam eidem sumus, ut ratio prædicat. »

Addidit hæc præterea Alcimus : « Aiunt autem sapientes animam alia quidem sentire per corpus, puta videndo atque audiendo ; alia vero ipsam per se ipsam animadvertere, nullo corporis officio utentem. Quocirca eorum quæ sunt alia sensibus percipi, alia intelligentiæ ratione comprehendi. Quare Plato quoque oportere dicebat eos qui cuperent rerum initia colligere, ipsas primum species, quas ideas vocat, secundum se ipsas distribuere, puta similitudinem et unitatem et multitudinem et magnitudinem, statumque et motum : secundo ipsum per se ipsum honestum

ἐνθουσιάζονται ὅτι τὰ παρ' ἡμῶν διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων ἁπονομύματα ἐκείνοις ὑπάρχει· λέγω δὲ οἷον δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, κατὰ δὲ ὅσα τοῦ καλοῦ. Ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἐν ἑκαστῷ αἰδιῶν τε καὶ νόημα καὶ πρὸς τούτους ἀπαθές· διὸ καὶ φησὶν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἐστάναι καθάπερ παραδείγματα· τὰ δ' ἄλλα ταύταις εἰκάναι, τούτων ὁμοιώματα καθεστῶτα. Ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτω λέγει·

- A. Ἄρ' ἔστιν αὐλήσις τι πρᾶγμα; B. Πάνυ μὲν ὦν.
 A. Ἀνθρώπος ὦν αὐλήσις ἔστιν; B. Οὐδαμῶς.
 A. Φέρ' ἴδω, τίς αὐλήσις; τίς εἰμὲν τοι δοκεῖ; ἄνθρωπος. Οὐ γάρ; B. Πάνυ μὲν ὦν. A. Οὐκ ὦν δοκεῖ οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τῶν ἀγαθῶν; τὸ μὲν ἀγαθὸν τι πρᾶγμα εἶμεν καθ' αὑτὸ· ὅστις δὲ κα εἰδῆ μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἤδη γίνεταί, ὥσπερ γὰρ τὰν αὐλήσιν αὐλήσις μαθὼν, ἢ ὄρχησιν ὄρχηστιάς τις, ἢ πλοκεύς πλοκᾶν, ἢ πᾶν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων ὁ τι τὴν λέξις, οὐ χ' αὐτὸς εἴη τᾶ τέχνα· τεχνικός γὰρ μὲν.

Πλάτων ἐν τῇ περὶ τῶν ἰδεῶν ὑπολήψει φησὶν· « Εἴπερ ἔστὶ μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν διὰ τὸ τὴν μνήμην ἡρεμοῦντός τινος καὶ μένοντος εἶναι· μένειν δὲ οὐδὲν ἕτερον ἢ τὰς ἰδέας. Τίνα γὰρ ἂν τρόπον, φησὶ, διεσώζετο τὰ ζῶα μὴ τῆς ἰδέας ἐφαπτόμενα, καὶ πρὸς τοῦτο τὸν νοῦν φυσικῶς εἰληφότα; » Νῦν δὲ μνημονεύει τῆς ὁμοιότητος τε καὶ τροφῆς, ὅποια πῖς ἔστιν αὐτοῖς, ἐνδεικνύμενα διότι πᾶσι τοῖς ζῴοις ἐμφυτός ἔστιν ἡ τῆς ὁμοιότητος θεωρία· διὸ καὶ τῶν ἁποφύλων αἰσθάνεται. Πῶς οὖν ὁ Ἐπίχαρμος;

et bonum et justum et hujusmodi cetera ponere : tertio conspiciere quæ sibi mutuo cohereant ideæ, puta scientiam aut multitudinem sive dominationem; simulque et illud cogitare, ea quæ sunt apud nos ex illorum participatione eis æquivoca fieri. Exempli causa dico justa esse quæ justo communicant; honesta, quæ honesto. Est autem unaquæque species æterna, et intelligentia et omni perturbatione vacua. Quocirca ideæ in natura velut exemplaria dixit subsistere : cetera his esse similia, quum sint earum imagines. Epicharmus igitur de bono atque de ideis ita disserit :

- A. Tibicinalis ars, resne aliqua est? B. Quippeni?
 A. Tibicinalis hæc ars, an homo est? B. Neutiquam.
 A. Videamus : ipsum quid putas tibicinem?
 hominem, an non? B. Hominem haud dubie. A. Nonne
 [existinas
 rem sese habere pariter etiam de bono?
 nempe ut bonum ipsum res sit : at si quis bonum
 istud didicerit, is jam dicatur bonus?
 nam sic tibicen est qui didicit tibiis,
 saltator qui saltare, tum qui texere
 textor, similiter qui aliud quidquid volueris.
 Ars ipse non est scilicet, sed artifex.

Plato in opinione de ideis ait : « Si quidem est memoria, ideæ in his quæ sunt existere, quod memoria quietæ cujusdam rei ac manentis sit : manere autem præter ideam nihil. Quo enim, inquit, modo servarentur animantes, nisi

Εὐμαίε, τὸ σοφὸν ἔστιν οὐ καθ' ἐν μόνον, ἀλλ' ὅποσα περὶ ζῆ, πάντα καὶ γνώμαν ἔχει. Καὶ γὰρ τὸ θῆλυ τῶν ἀλεκτοριδῶν γένος, αἱ λῆς καταμαθεῖν ἀπένεξ, οὐ τίκει τέκνα ζῶντ', ἀλλ' ἐπὶφύζει καὶ ποιεῖ ψυχὰν ἔχειν· τὸ δὲ σοφὸν ἂ φύσει τόδ' οἶδεν ὡς ἔχει μόνον· πεκαίδευται γὰρ αὐταύτας ὑπο.

Καὶ πάλιν·

Θαυμαστὸν ὦν οὐδὲν ἐμὲ ταυθ' οὕτω λέγειν, οὐδ' ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοῦσιν καὶ δοκεῖν καλῶς πεφύκει· καὶ γὰρ ἂ κῶνον κυνὶ κάλλιστον εἶμεν φαίνεται, καὶ βοῦς βοῖ, ὄνος δ' ὄνφ κάλλιστον, ὅς δὲ θῆλυ ἔτι. »

Καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν τεσσάρων βιβλίων παρατήγγυσιν ὁ Ἄλκιμος, παρασημαίων τὴν ἐξ Ἐπιχάρμου Πλάτωνι περιγυρομένην ὠφέλειαν.

ALEXARCHUS.

ITALICA.

E LIBRO QUARTO.

I.

Plutarch. Par. min. c. 7, p. 304, D. : Τοῦλλος Ὅστιλλιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπολέμησεν Ἄλβανοῖς, βασιλέως ὄντος Μετίου Φουβεντίου, καὶ τὴν μάχην πολλὰκις ὑπερέθετο. Οἱ δὲ, ἡττωμένου, εἰς εὐωχίαν ἐτρέπησαν· οἰνωμένοι δ' ἐπέθετο, καὶ τὸν

et ideam attigissent, et præterea mentem a natura accepissent? » Meminit autem similitudinis et pabuli, cujusmodi illis esse solet, ostendens quod sit animalibus omnibus insita similitudinis intelligentia : quocirca et quæ sunt ejusdem generis, ea sentiunt. Quomodo ergo Epicharmus hæc dixit?

Eumæe, generi sapere non uni datum est : sed quidquid anima, mente simul est præditum. Gallorum uxores volucrum considera : non illæ partus edunt vitæ composites, sed ovis incubantes animam adfabricant : et hujus norunt principem sapientiæ naturam solam, quæ magistra ipsis fuit.

Ac rursum :

Nil itaque mirum est ista me sic dicere, atque ipsos sibi placere et ingenio optimo factos videri : quandoquidem canis canum pulcherrimum videtur, bos itidem bovi, et asinus asino, sus sui pulcherrimum. »

Ista et hujusmodi alia per quattuor libros proponit Alcimus, admonens quantum emolumentum Plato ex Epicharmo sibi comparaverit.

ITALICA.

I.

Tullus Hostilius, Romanorum rex, bellum gessit contra Albanos, quorum rex erat Metius Fufetius, ac proelium

βασιλέα, δύο πόλους συζεύξας, διεσπάραξεν· ὡς Ἀλέξαρχος ἐν τετάρτῃ Ἰταλικῶν.

2.

Servius, ad Virgil. *Æn.* III, 334 : *Chaonios cognomine Campos*] *Epirum campos non habere omnibus notum est; sed constat ibi olim regem nomine Campum fuisse ejusque posteros Campylidas dictos et Epirum Campaniam vocatam, sicut Alexarchus, historicus græcus, et Aristonicus referunt. Varro filiam Campi Campaniam dictam, unde provinciae nomen, post vero, sicuti dictum est, Chaoniam ab Heleno appellatam, qui fratrem suum Chaonem, vel, ut alii dicunt, comitem, dum venaretur, occiderat. Alii filiam Campi Cestriam ab Heleno ductam uxorem, et de nomine soceri Campos, de nomine Chaone, Chaonas dixisse.*

A nostro scriptore diversus procul dubio est Alexarchus grammaticus ille superbiens, de quo Aristi Salamini locus exstat apud Clementem Alex. *Protr.* IV, 54, p. 16, 27 (vide Heraclidæ fr. 5, tom. III, p. 168). Idem aut alius est Alexarchus de quo Plutarchus *De Is. et Os.* c. 37 : Ἀρίστων τοίνυν ὁ γεγραφὸς Ἀθηναίων ἀποικίαν ἐπιστολῇ τινὶ Ἀλεξάρχου περιέπεσεν, ἐν ᾗ Διὸς ἱστορεῖται καὶ Ἰσιδος υἱὸς ὢν ὁ Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, οὐκ Ὅσιρις ἀλλὰ Ἀρσαφῆς (ἐν τῷ ἄλφα γράμματι) λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ ἀνδρεῖον τοῦ ὀνόματος.

ALEXIS SAMIUS.

ΣΑΜΙΩΝ-ΩΡΟΙ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Athenæus XIII, p. 572, F : Ἀλεξίς δ' ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ Ὠρων Σαμιακῶν· « Τὴν ἐν Σάμῳ Ἀφροδί-

sæpius distulit. Semel victo eo, Albani se ad convivia dederunt : quos Tullus vino captos adortus, regem eorum duobus pullis equinis alligatum discerpit. Alexarchus in quarto Italicorum.

ANNALES SAMIORUM.

1.

Alexis Samius secundo Annalium Samiorum hæc scribit : « Venerem, quæ Sami consecrata est, quam alii in *Arundinibus*, alii in *Palude* vocant, dedicarunt meretrices Atticæ, quæ Periclem secutæ, quum Samum oppugnet, magnam ex prostituta forma quæstum fecerant. »

2.

Alexis Annalium Samiorum libro tertio : « Multis e civitatibus, ait, ornatam esse Samum a Polycrate; qui canes adscivisset Molossos et Laconicos, capras e Scyro et Naxo, oves Mileto et ex Attica. Arcessivit vero, inquit, etiam artifices maxima mercede proposita. Idem, priusquam tyrann-

την, ἣν οἱ μὲν ἐν Καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἐν Ἐλεῖ, Ἀττικαί, φησὶν, ἑταῖραι ἰδρύσαντο αἱ συνακολουθήσασαι Περικλεῖ, ὅτε ἐπολιόρχει τὴν Σάμον, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὕρας. »

2.

E LIBRO TERTIO.

Idem XII, p. 540, D : Ἀλεξίς δ' ἐν τρίτῳ Σαμίον ὄρων ἐκ πολλῶν πόλεων φησι κοσμηθῆναι τὴν Σάμον ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, κύνας μὲν Μολοττικὰς καὶ Λακαίνας εἰσαγαγόντος, αἴγας δ' ἐκ Σκύρου καὶ Νάξου, πρόβατα δ' ἐκ Μιλήτου καὶ τῆς Ἀττικῆς. Μετεστέλλετο δὲ, φησὶ, καὶ τεχνίτας ἐπὶ μισθοῖς μεγίστοις. Πρὸ δὲ τοῦ τυραννῆσαι κατασκευασάμενος στρωμνὰς πολυτελεῖς καὶ ποτήρια ἐπέτρεπε χρῆσθαι τοῖς ἢ γάμον ἢ μείζονας ὑποδοχὰς ποιουμένοις. Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμῶθεν ἀναγέγραπται γυναῖκας ἢ παῖδας μεταπεμφάμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ἑμιλίας ἐπισημένους, ὡς καὶ ἀντερᾶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ· ὅτε καὶ δι' ὄργην ἀπέκειρε τὸν ἐρώμενον. Πρῶτος δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ ναῦς πῆξας, ἀπὸ τῆς πατρίδος Σαμίας ἐκάλεσε.

3.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ.

Idem X, p. 418, E : Αἰγυπτίους δ' Ἐκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι, κυλλήστιας ἐσθίοντας, τὰς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν καταλείοντας. Διὰ ταῦτα καὶ Ἀλεξίς ἐν τῷ Περὶ αὐταρκείας ἔφη, μετρία τροφῇ κεχρηθῆσθαι τὸν Βόχχοριν καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Νεόχαβιν. Cf. Diodor. I, 45, 2. Manethon. fr. 65 not. Hic Alexis num Samius noster sit, ut Schweighæuserus suspicatur, an alius, nescimus. De Alexide, Polycleti discipulo, v. Plinius XXXIV, 8, 19. Alexis Sicyonius Canthari statuarii pater, ap. Pausan. VI, 3, 6. De Alexide comico v. Meinek. tom. I, p. 374 sqq.

nidem occupasset, pretiosa stragula et pocula, quæ parata habebat, omnibus utenda dare consueverat, qui nuptias aut solemniora quædam epula celebrabant. » Quæ omnia quum legimus, mirari subit nusquam memoriæ prodi, tyrannum mulieres etiam et formosos pueros arcessisse; qui quidem masculæ veneris insano studio tenebatur, et in amando puero rivalis fuit Anacreontis poetæ, iraque incensus comam amassii detondit. Primus etiam Polycrates, quas ædificavit naves, eas *Samias* a patria nominavit.

3.

DE FRUGALITATE.

Egyptios vero, Hecateus ait, *panivoros* esse; qui *cyllestibus* (id nomen panis subacidi est) vescantur, et hordeum in potionis etiam usum mola frangant. Quare etiam Alexis, in libro de Frugalitate, modico victu usum esse ait Bocchorin et ejus patrem Neochabin.

AMPHICRATES (ATHENIENSIS).

ΠΕΡΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

1.

Athenæus XIII, p. 576, C : Οὐ καὶ αὐτὸς Θεμιστοκλῆς ἐξ ἑταίρας ἦν γεγεννημένος, ὄνομα Ἄβροτόνου ; ὡς Ἀμφικράτης ἰστορεῖ ἐν τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν συγγράμματι :

Ἄβροτόνον Ὀρθήισσα γυνὴ γένος ἄλλὰ τεκῆσθαι τὸν μέγαν Ἑλλησιν φασὶ Θεμιστοκλέα.

V. Plutarchus in Vit. Themistocli. c. 1.

2.

Diogenes Laert. II, 101, de Theodoro atheo : Καὶ μέντοι παρ' ὀλίγον ἐκινδύνευσε εἰς Ἄρειον ἀναχθῆναι πάγον, εἰ μὴ Δημήτριος αὐτὸν ὁ Φαληρεὺς ἐρρύσατο. Ἀμφικράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησὶ κωνεῖον αὐτὸν πτεῖν καταδικασθέντα.

Hic Amphicrates probabiliter est Atheniensis ille orator, qui Luculli temporibus vixit. De eo hæc Plutarchus Lucull. c. 22 : Ἐτελεύτησε δὲ παρὰ τῷ Τιγράνῃ καὶ Ἀμφικράτης ὁ ῥήτωρ· εἰ δεῖ καὶ τούτου μνήμην τινὰ γενέσθαι διὰ τὰς Ἀθήνας. Λέγεται γὰρ φυγεῖν μὲν αὐτὸν εἰς Σελεύκειαν τὴν ἐπὶ Τίγριδι· δεομένων δ' αὐτοῦ σοφιστεῦναι, ὑπεριδεῖν, καταλαζονεσάμενον, ὡς οὐδὲ λεκάνῃ δελφῖνα χωροῖται μεταστάντα δὲ πρὸς Κλεοπάτραν, τὴν Μιθριδάτου θυγατέρα, Τιγράνῃ δὲ συνοικοῦσαν, ἐν διαβολῇ γενέσθαι ταχὺ, καὶ τῆς πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἐπιμιξίας εἰργόμενον ἀποκαρτερεῖσαι. Ταφῆναι δὲ καὶ τοῦτον ἐντίμως ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ κεῖσθαι περὶ Σαφᾶν, ἐκεῖ τι χωρίον οὕτω καλούμενον.

Longin. De subl. 3, 2, postquam Gorgiæ, Callisthenis, Clitarchi ampullas vituperaverat : Τὰ γε μὴν Ἀμφικράτους τοιαῦτα καὶ Ἥγησιος καὶ Μάτριδος. Πολλαχοῦ γὰρ ἐνθουσιᾶν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν. Cf. id. ib. 4, 4 : Ἀμφικράτει καὶ οὐ Ξενοφῶντι (Rep. Lac.) ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένους αἰδήμονας.

Idem nomen restituendum Weisk. (ad Longin.

1. I.) putat apud Lucian. Rhetor. præc. c. 9, p. 573 ed. Didot. : Εἰτὰ σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθείς τῶν λόγων οὐ βῆδία μμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἥγησιος καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτην (Κρίτιον ed. Paris. ; I. ἀμφὶ Ἀμφικράτην) καὶ Νησιώτην, κτλ.

α Matris intelligendus videtur Matris Thebanus, qui encomium in Herculem scripsit, idque soluta oratione, si Langbænio credideris. Athenæus X, p. 412 : Μάτρις δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐγκωμίῳ, καὶ εἰς πολυποσίαν φησὶ τὸν Ἡρακλέα προκληθῆναι ὑπὸ τοῦ Λεπρέως, καὶ πάλιν νικηθῆναι (v. Casaub. ad h. l.). Idem II, p. 44 Atheniensem vocat : Μάτρις δὲ ὁ Ἀθηναῖος, ὅσον ἐβίω χρόνον, οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἢ μυρσίνης ὀλίγον. Verum Ptolemæus Hephæstionis (p. 187, 2 in Mythogr. ed. Westerm.), unde hanc fabulam mutuatus est Athenæus, Thebanum vocat : Μάτρις ὁ Θεβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὄλου τὸν βίον ἐσιτεῖτο. Quare ap. Athen. leg. videtur M. ὁ Θεβαῖος. » Tour. Eundem in Herculis historia laudat Diodor. I, 24, 4.

AMPHILOCHUS.

Amphilochus apud Clement. Alex. Strom. VI, p. 267, 9 cum Aristocle, Leandro, Anaximene, Hellanico, Hecataeo, aliis inter eos recensetur, qui Melesagoræ scripta expilasse dicuntur.

Schol. Eurip. Phæn. 670 : Ἀμφίλοχος διὰ τὸ ἐπισπάρθαι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Θήβαις (.sc. τοὺς Σπαρτοὺς κληθῆναι φησιν).

Alius Amphilochus fuerit Atheniensis qui de historia naturali scripsisse videtur. Nomen ejus ponitur in Indice auctorum ad Plinii Hist. Nat. lib. VIII, X, XII, XIII, XIV, XV et XVIII, 16, ubi ejus De cytiso volumen memoratur; add. Auctor. latin. Rei rust. p. 54. 164. Apud schol. Nicandr. Ther. 617 citatur Ἀντίλοχος ἐν τῷ Περὶ κυτίσου. Scribe Ἀμφίλοχος. Similiter Amphilochi nomen reponendum atque Melesagoræ expilatorem intelligendum esse putaveris ap. Theodoret. Therap. VIII, p. 908 : Ἀθήνησιν, ὡς Ἀντίλοχος ἐν

DE VIRIS ILLUSTRIBUS.

1. Nonne et ipse Themistocles ex meretrice natus erat, cui nomen Abrotonum? ut tradit Amphicrates in libro De viris illustribus :

Abrotonum Thressa mulier genere; sed peperisse magnum Græcis aiunt Themistoclem.

2.

Parum absuit quin Theodorus raperetur in jus ad Areopagum, nisi eum Demetrius Phalereus periculo eripuisset. Amphicrates vero in libro De viris illustribus ait illum damnatum cicutam bibisse.

τῇ ἐνάτῃ γέγραφεν ἱστορίαν, ἄνω γε ἐν τῇ ἀκροπόλει Κέκροπός ἐστι τάφος παρὰ τὴν Πολιοῦχον αὐτὴν. Verum pro Ἀντιλόχῳ, quod est in vetustioribus codicibus, recentiores præbent Ἀντίοχος; quod ut præferamus facit Clemens Alex. Protr. p. 13, 24 et Arnobius VI, 6, qui eandem rem ex *Antiocho* referunt. Is vero Antiochus procul dubio est auctor τῶν Κατὰ πόλιν μυθικῶν, quorum librum secundum laudat Ptolemæus Hephæstionis ap. Photium cod. 190, p. 150 b. 4 (v. fragm. Athenodori Eretriensis). Eundem intellige ap. Schol. Aristid. p. 103 ed. Frommel (v. Pherecyd. fr. 101). Amphilochnus nescio qui laudatur apud Boissonnad. An. I, p. 38: Ἀμφιλόχου. Ἡ προπετιῆς γλῶττα οὐδὲν ἄξιον ἐρευρομένη, καὶ ἀσύγνωστός ἐστιν καὶ ἑαυτὴν ἐστηλίτευσεν. Sequuntur ibid. aliæ sententiæ ejusdem, ut videtur, Amphilochi. Ceterum hæc hominis sunt ævi infimi Christianique.

AMPHION THESPIENSIS.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.

Athenæus XIV, p. 629, A: Ἀμφίων δὲ ὁ Θεσπιεύς ἐν δευτέρῳ Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι μουσείου ἀγεσθαι φησιν ἐν Ἐλικῶνι παίδων ὀρχήσεις μετὰ σπουδῆς, παρατιθέμενος ἀρχαῖον ἐπίγραμμα τόδε:

Ἀμφότερ', ὠρχεύμαν τε καὶ ἐν Μώσαις ἐδίδασκον
 ἄνδρας ὁ δ' αὐλητὰς ἦν Ἀνακὸς Φιαλεύς·
 εἰμὶ δὲ Βακχίδας Σικυώνιος. Ἡ ῥα θεοῖσι
 τοῖς Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας.

Cf. Müller. *Min.* p. 381. Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι ἀγῶνος dixit etiam Nicocrates ap. Schol. II, v', 21.

DE MUSARUM TEMPLO IN HELICONE.

Amphion Thespiensis secundo libro De Musarum templo in Helicone, saltationes puerorum ait studiosè agi in Helicone, vetus apponens epigramma hujusmodi:

Ambo hæc præstiti: saltavi et musicam docui
 Homines. Tibicen mihi fuit Anacus Phialensis.
 Sum vero Bacchides Sicyonius. Hoc ergo diis
 positum est munus, Sicyoni honorificum.

ANAXICRATES.

I.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Venet. in Eurip. *Androm.* 224: Ὡ φίλταθ' Ἐκτορ... μαστὸν ἤδη πολλαίσι νόθοις σοῖς] Τοῦτο παρ' ἱστορίαν φασὶν εἰρῆσθαι· μὴ γὰρ ἱστορεῖσθαι Ἐκτορὶ ἐξ ἄλλης γυναικὸς γεγενῆσθαι υἱός. Ἀπερίσκηπτοι δὲ εἰσιν οἱ ταῦτα λέγοντες. Ἀναξικράτης γὰρ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀργολικῶν οὕτω λέγει «Οἱ δ' ἄμφ' ἐνέαι (ὁ δὲ Ἀμφινέα schol. vulg.) καὶ Σκαμάνδριον τὸν Ἐκτορος υἱὸν καὶ πρεσβύτερον (παλαιότερον schol. vulg.). Ἦσαν δὲ αὐτῶν οὗτος μὲν νόθος, ὃς ἴ (i. e. ἐν Ἰλίῳ) κατελήφθη (ὃς κατελήφθη ἐν Ἰλίῳ sch. vulg.) καὶ ἀπόλλυται. Οὗτοι δὲ διασώζονται. Σκαμάνδριος δὲ ἀφίκετο εἰς Ταναίδα, Αἰνείου δὲ Ἀγγίσης ὁ πατὴρ ἴ (sic) καὶ ἄλλοι τινὲς, παῖδες αὐτῶν, καὶ Ἀγέστας, οἰκεῖος δὲ Ἀγγίση, καὶ Αἰνείας εἰς Δάρδανον μεταπίπτονται.»

«Plurima sunt in hoc scholio pessime corrupta.»
 COBET. *Amphineum* Hectoris filium memorari dicunt apud Dictyn Cret. III, 20. At in Dederichi editione nihil invenio nihi hæc: *Astyanacta quem nonnulli Scamandrium appellabant, et Laodamanta... præ se habens* (Andromache), etc. Hinc accedit *Amphineus* nomen per se suspectum esse. Eundem Hectoris filium esse puto, quem Conon Narrat. 46, cum Scamandrio jungens Ὁξύνιον appellat. Attamen hoc quoque corruptum esse mihi videtur. Vera nominis forma fuerit Ὁφρύνιος vel Ὁφρυνεύς. Scilicet fictus ille Hectoris filius est de Mysiæ loco Ὁφρυνίῳ vel Ὁφρυνείῳ, ubi Hectoris sepulcrum lucusque ei sacratu erat (v. Strabo XIII, p. 595; Herodot. VII, 43; Xenophon. Anab. VII, 8, 5; Aristodemi fragm. 6, supra p. 310). — In sequentibus scripserim: τὸν Ἐκτορος υἱὸν τὸν πρε-

ARGOLICA.

1.

Corissime Hector, scæpius mammas præbui nothi tuis.] Hoc contra historiam dictum esse aiunt, quum ex alia muliere liberos ab Hectore genitos esse historia non tradat. At hæc qui dicunt, parum circumspècti sunt. Nam Anaxicrates de rebus Argolicis libro secundo ita habet: «Alii vero dicunt *Ophryneus* et Scamandrium Hectoris filium natu majorem. Etenim hi nothi erant; filius legitimus in Illo relictus perierat; nothi autem illi servati sunt. Scamandrius venit in Tanaidem, (*Ophryneus* vero) et Anchises Æneæ pater, et alii quidam ex liberis eorum, et Agestas, Anchisæ cognatus, ipseque Æneas in Dardanum confugiunt.»

σβύτερον· ἦσαν δὲ αὐτῶν οὔτοι μὲν νόθοι· [ὁ δὲ γνήσιος, sc. Σκαμάνδριος ὁ καὶ Ἀστυάναξ] ἐν Ἰλίῳ κατελείφθη καὶ ἀπόλλυται. Postrema item laborant. Pro Αἰνείου δὲ desideras mentionem alterius Hectoris filii, qui salvus evasisse dicitur. Fuerit : Ὁφρύνιος δὲ καὶ Ἀγχίσις ὁ πατὴρ Αἰνείου, καὶ Αἰνείας καὶ ἄλλοι τινὲς, παῖδες αὐτῶν... ἐς Δ. μεταπίπτονται. Cf. Nicolai Dam. fr. 29, not.

2.

Schol. Eurip. Med. 19 : Περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς· Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσάν φησι καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ξούθῳ, Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκῃν. Hæc quoque probabiliter ex Argolicis fluxerunt. — Ad opus geographicum, ut videtur, pertinent quæ ex Anaxirate, Seleuci Nicatoris æquali (sive is noster sit, sive alius), apud Strabonem referuntur.

3.

Strabo XVI, p. 768 : Τοῦ δὲ Ἀραβίου κόλπου τὸ παρά τὴν Ἀραβίαν πλευρὰν ἀρχομένοις ἀπὸ τοῦ Ἑλάνιτου μυχοῦ, καθάπερ οἱ περὶ Ἀλέξανδρον ἀνεγράψαν καὶ Ἀναξικράτη, μυρίων καὶ τετραχισχιλίων σταδίων ἔστιν· εἴρηται δὲ ἐπὶ πλέον. Hæc et quæ sequuntur Strabo ex Eratosthene affert. Alexander, qui hoc loco una cum Anaxirate laudatur, idem est, mea sententia, quem Ælianus H. An. XVII, 1, ἐν Περιπλῷ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης (v. Alex. Polyhist. fr. 135 a) excitat. Anaxirates vero, quem Strabo citat, non diversus fuerit ab eo, cujus meminit Tzetzes Hist. VII, 174 :

Ταύτην τὴν Ἀντιόχειαν Σέλευκος κτίζει πόλιν καὶ ἄλλας ἐβδόμηκοντα καὶ τέσσαρας δὲ πόλεις. Τοὺς δ' ἀμαθῶς Ἀντιόχον λέγοντας ταύτην κτίσαι, Ἀτταίος τε καὶ Περνιτᾶς, Ἀναξικράτης ἅμα ἐλέγξουσι σαφέστατα καὶ δεῖξουσιν ληροῦντας σὺν οἷς Ἀσκληπιόδωρος δὲ οἰκετὴς τυγχάνων, οὓς τότε Σέλευκος ποιεῖ κτισμάτων ἐπιστάτας.

Asclepiodorus probabiliter is est quem Syriæ sa-

2.

De Creontis filia non concinunt cum Euripide historici. Clitodemus enim Creusam nominatam esse atque Xutho nupsisse, Anaxirates vero Glaucon appellatam dicit.

3.

Arabici sinus latus, quod præter Arabiam est, ab Elanico recessu sumpto initio (ut Alexander et Anaxirates scripserunt) quattuordecim millia stadorum comprehendit : id autem justo amplius dicitur.

RES SICULÆ OPPIDATIM EXPOSITÆ.

Vocatur etiam bellica quædam machina *sambuca*, oppugnandis urbibus inserviens : cujus formam structuram-

trapam commemorat Arrian. Exp. Al. III, 6, 8, IV, 13, 4, etc.

ANAXILAUS. Vide fr. Anaximenis in Script. Rer. Alex. p. 34, not. 2.

ANDREAS PANORMITANUS.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ.

E LIBRO XXXIII.

Athenæus XIV, p. 634, A : Καλεῖται δὲ τι καὶ τῶν πολιτοκτητικῶν ὀργάνων σαμβύκη, οὗ τό τε σχῆμα καὶ τὴν κατασκευὴν ἀποδείκνυσι Βίτων ἐν τῷ πρὸς Ἀτταλον Περὶ ὀργάνων. Καὶ Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ τῶν Σικελικῶν τῶν κατὰ πόλιν, ὡς ἀπὸ δύο ὄνων (νεῶν Lipsius) προσάγειτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι· καλεῖσθαι τε σαμβύκην, ἐπειδὴ, ὅταν ἐξαρθῆ, γίνεται σχῆμα νεῶς καὶ κλίμακος ἐνοποιούμενον, ὅμοιον δὲ τί ἐστι καὶ τὸ τῆς σαμβύκης.

« Cf. Mongitor. Bibl. Sic. tom. I, p. 23 sq. Fabric. B. Gr. tom. XI, p. 66. » Westermann. ad Voss. p. 384, 36.

ANDRISCUS.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Parthenius Erot. c. 9 : Περὶ Πολυκριτῆς. Ἡ ἱστορία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς α' Ἀνδρίσκου Ναξιακῶν· γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δ' τῶν Πρὸς τοὺς καιροῦς. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπὶ Ναξίου Mi-

que declarat Biton in libro De machinis ad Attalum. Et Andreas Panormitanus, tertio et trigesimo libro Rerum Sicularum oppidatim expositarum, ait muris hostium eam admoveri duabus suculis [sive, duabus navibus impositam] ; vocari autem *sambucam*, quoniam, postquam erecta est, forma navis et scæle in unum juncta similis sit quodammodo figuræ quam sambuca refert.

DE REBUS NAXIIS.

1.

De Polycria. Hæc historia transcripta est ex libro primo Andrisci De rebus Naxiis. Meminit ejus etiam Theophrastus in quarto libro De opportunitatibus. — Quo tempore contra

λήσιοι συνέβησαν σὺν ἐπικουροῖς καὶ τεῖχος πρὸ τῆς πόλεως ἐνοικοδομησάμενοι τὴν τε χώραν ἔτεμον καὶ κατεῖραντες τοὺς Ναξίους ἐφρούρου, τότε παρθένος ἀπολειφθεῖσα κατὰ τινα δαίμονα ἐν Δηλίῳ ἱερῷ, ὃ πλησίον τῆς πόλεως κεῖται, Πολυκρίτη ὄνομα αὐτῇ, τὸν τῶν Ἐρυθραίων ἡγεμόνα Διόγνητον εἶλεν, ὃς οἰκείαν δύναμιν ἔχων συνεμάχει τοῖς Μιλησίοις. Πολλῶν δὲ ἐνεχόμενος πόθῳ διεπέμπετο πρὸς αὐτὴν· οὐ γὰρ δὴ γε θεμιτὸν ἦν, ἱκέτιν οὖσαν ἐν τῷ ἱερῷ βιάζεσθαι· ἡ δὲ ἕως μὲν τινος οὐ προσέτετο τοὺς παραγινόμενους· ἐπεὶ μὲντοι πολλὸς ἐνέκειτο, οὐκ ἔφη πεισθῆσθαι αὐτῷ, εἰ μὴ ὁμόσειεν ὑπηρετήσῃ αὐτῇ ὃ τι ἂν βουληθῆ. Ὁ δὲ Διόγνητος, οὐδὲν ὑποτοπήσας τοῖόνδε, μάλα προθύμως ὤμοσεν Ἄρτεμιν, χαριεῖσθαι αὐτῇ ὃ τι ἂν προαιρήται· κατομοσαμένου δὲ ἐκείνου, καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἡ Πολυκρίτη μιμησέσθαι περὶ προσδοσίας τοῦ χωρίου, καὶ πολλὰ καθικετεύει αὐτὴν τε οἰκτεῖρειν καὶ τὰς συμφορὰς τῆς πόλεως. Ὁ Διόγνητος ἀκούσας τοῦ λόγου ἐκτός τε ἐγένετο αὐτοῦ καὶ σπασάμενος τὴν μάχαιραν ὤρμησεν διεργάσασθαι τὴν κόρην. Ἐν ᾧ μὲντοι λαβὼν τὸ εὐγνωμον αὐτῆς καὶ ἅμα ὑπ' ἔρωτος κρατούμενος (ἔδει γὰρ, ὡς εἶοικε, καὶ Ναξίους μεταβολὴν γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν), τότε μὲν οὐδὲν ἀπεκρίνατο, βουλεύόμενος τί ποιητέον εἴη· τῇ δ' ὑστεραία καθωμολογήσατο προδώσειν. Καὶ ἐν τῷ δὴ τοῖς Μιλησίοις ἑορτῇ μετὰ τρίτην ἡμέραν Θυαργήλια ἐπέη, ἐν ᾗ πολὺν τε ἄκρατον εἰσφοροῦνται καὶ τὰ πλείστου ἀξία καταναλίσκουσι· τότε παρεσκευάζετο προδιδόνα τὸ χωρίον. Καὶ εὐθὺς διὰ τῆς Πολυκρίτης ἐνθήμενος εἰς ἄρτον μολυβδίνην ἐπιστολὴν [ἐπιστέλλει.]

τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς, ἐτύγγανον δὲ ἄρα τῆς πόλεως ἡγεμόνες οὗτοι, ὅπως εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα παρασκευασάμενοι ἤκωσιν· σημεῖον δὲ αὐτοῖς ἀνασχήσειν αὐτὸς ἔφη λαμπτήρα. Καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ κομίζοντι τὸν ἄρτον φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιασθῆναι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκείνοι ἐνδοιασθεῖεν. Τοῦ δὲ ἀγγέλου ταχέως εἰς τὴν πόλιν ἐλθόντος, Πολυκλῆς, ὃ τῆς Πολυκρίτης ἀδελφός, ἐν πολλῇ φροντίδι ἐγένετο, εἶτε πεισθίη τοῖς ἐπεσταλμένοις, εἶτε μὴ· τέλος δὲ, ὡς ἐδόκει πᾶσι πείθεσθαι καὶ νῦξ ἐπῆλθεν, ἐν ᾗ προσετέτακτο πᾶσι παραγίνεσθαι, πολλὰ κατευξάμενοι τοῖς θεοῖς, δεχομένων αὐτοὺς τῶν ἀμφὶ Διόγνητον, ἐπίπτουσιν εἰς τὸ τεῖχος τῶν Μιλησίων, οἱ μὲν τινες κατὰ τὴν ἀνεωγμένην πυλίδα, οἱ δὲ καὶ τὸ τεῖχος υπερελθόντες, ἀθρόοι τε ἐντὸς γενόμενοι κατέκαιον τοὺς Μιλησίου· ἔνθα δὴ κατ' ἄνοιαν ἀποθνήσκαι Διόγνητος. Τῇ δ' ἐπιούσῃ οἱ Ναξιοὶ πάντες πολὺν πόθον εἶχον θεάσασθαι τὴν κόρην· καὶ οἱ μὲν τισιν αὐτὴν μίτραις ἀνέδου, οἱ δὲ ζῶνας, αἷς βαρθηθεῖσα ἢ παῖς διὰ πλῆθος τῶν ἐπιριπτουμένων ἀπεπνίγη. Καὶ αὐτὴν δημοσία θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ. Φασὶ δὲ τινες καὶ Διόγνητον ἐν τῷ αὐτῷ καῖναι, ἐν ᾧ καὶ ἡ παῖς, σπουδασάντων Ναξίων. Cf. Aristotelis fr. 168 b. tom. II, p. 156.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Parthenius Erat. 19 : Περὶ Παγκρατοῦς. Ἱστορεῖ Ἄνδρσκοκ ἐν Ναξιακῶν β'. Σκέλλις τε καὶ

Naxios Milesii cum auxiliariis copiis profecti sunt, valloque ante civitatem exstructo, regionem excidebant, prohibitis Naxiis ne urbe egredirentur. Eo tempore virgo nomine Polycrita, casu quodam in Delio templo, quod prope civitatem erat, relicta, Erythraeorum ducem Diognetum in amore sui traxit, qui domesticas copias ducens auxiliarius erat Milesiorum. Is itaque multo ejus desiderio captus, oratorem misit ad illam. Non enim fas erat supplicem puellam maxime in templo vi cogere. Illa autem aliquandiu legatos non admittebat. Quum vero plurimum instaret, dixit sibi persuaderi non posse, nisi juramento praestito effecturum se polliceretur, quicquid tandem ipsa vellet. Diognetus autem nihil tale suspicatus, valde prompte juravit per Dianam se praebiturum quicquid tandem cuperet. Facto itaque juramento, apprehendit eum manu Polycrita, ac meminit de prodenda regione, suppliciter plane precata, quo ipsius miseretur et calamitatum civitatis. Diognetus vero audito sermone obstupuit ac quasi extra se positus fuit, extractaque machera puellam penetrare parabat: verum aestimata apud se ejus benignitate, quum simul vinceretur ab amore (oportebat enim, ut verisimile, Naxios a praesentibus malis liberari), tunc quidem nihil respondit, consultans quid faciendum esset. Sequenti autem die despondit se proditurum. Et quum post triduum Milesiis festus instaret dies Thargeliorum in quo multum meri insumunt, ac maximos sumptus faciunt, eo sane tempore apparabat prodere regionem. Et statim opera

Polycrites impositam in panem plumbeam epistolam fratribus puellae transmisit (erant enim hi urbis praefecti), quo in illa ipsa nocte praeparati veniant. Signum eis fore ardentem faculam, quam se ipsum erecturum promisit. Polycrita autem eum cui panem deferendum dabat, fratribus dicere jussit, ne quid dubitarent, futurum ut res ad exitum perducatur, modo ipsi nihil cunctarentur. Nuntius ergo quum confestim in civitatem venisset, Polycles Polycritae frater multa sollicitudine angebatur, nunne fidem praestaret epistolae necne: postremum vero quum omnes obsequendum esse censerent, et instaret nox, in qua jussi erant venire, supplices antea diis facti, suscipientibus eos his quorum praefectus erat Diognetus, irruunt in praesidium Milesiorum, alii per apertam portam, alii transgredientes vallum. Sic acervatim intra propugnaculum existentes Milesios occiderunt. Ibi per ignorantiam Diognetus quoque occisus est. Porro sequenti die omnes Naxii magno desiderio puellam certatim honorare cupientes, alii vittis, alii cingulis eam circumdederunt, ita ut puella pondere eorum quae injiciebantur oppressa suffocaretur. Quare ipsam publice in campo sepelierunt, centenis omnibus ei parentantes. Aiunt autem aliqui Diognetum combustum esse in eodem loco cum puella, apparatu scilicet Naxiorum.

2.

De Pancrato. Narrat Andricus de rebus Naxiis libro

Κασσαμένος, οἰκήτορες Θράκης, δρμήσαντες ἀπὸ νήσου τῆς πρότερον μὲν Στρογγύλης, ὕστερον δὲ Νάξου κληθείσης, ἐληίζοντο μὲν τὴν τε Πελοπόννησον καὶ τὰς περίε νήσους, προσσχόντες δὲ Θεσσαλία πολλὰς τε ἄλλας γυναῖκας κατέστυραν, ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωεῶς γυναῖκα Ἰφιμέδην καὶ θυγατέρα αὐτῆς Παγκρατώ· ἧς ἀμφότεροι εἰς ἔρωτα ἀφικόμενοι, ἀλλήλους ἀπέκτειναν.

Οἰκήτορες Θράκης] sic Passov. ; κήτορες οἱ Θραϊκής cod. ; Κήτορος ἐκ Θρ. Cornar. ; οἱ Κήτορος ἐκ Θρ. Galeus ; οἱ Κήτορος οἱ Θράκες Legrand.

E LIBRO INCERTO.

3.

Athenæus III, p. 78, C : Νάξιοι δὲ, ὡς Ἀνδρίσκος, ἔτι δ' Ἀγλαοσθένης ἰστοροῦσι, μειλίχιον καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν τοῦ συκίνου καρποῦ παραδόσιν. Διὸ καὶ πρόσωπον τοῦ θεοῦ παρὰ τοῖς Νάξιοις τὸ μὲν τοῦ Βακχεῶς Διόνυσου καλουμένου εἶναι ἀμπέλινον, τὸ δὲ τοῦ Μειλίχίου σύκινον. Τὰ γὰρ σῦκα μειλίχα καλεῖσθαι. Cf. Grueter De Naxo ins. (Halis 1833) p. 12 et 60.

Subjicio locum Plutarchi (De malign. Herodoti c. 36), qui vel ex Andrisco, vel Phileta vel Aglaosthene vel ex alio rerum Naxicarum scriptore petitus est. Etenim Herodotus VIII, 46 Naxios narrat tres naves barbaris auxilio misisse, triremium præfectum Democritum persuasisse suis, ut Græcorum causam amplecterentur. Hæc malitiose dicta esse postquam Hellenici et Ephori testimoniis probare studuit Plutarchus, perguit ita : Αὐτὸς δὲ καὶ παντάσῃν ἑαυτὸν ὁ Ἡρόδοτος ἐξελέγχει ταῦτα πλαττόμενον. Οἱ μὲν γὰρ Νάξιων ὁρογράφοι λέγουσι, καὶ πρότερον Μεγαβάτην ἀπόσασθαι ναυσὶ διακοσίαις ἐπιπλεύσαντα τῇ νήσῳ, καὶ Δᾶτιν αἰθῆς τὸν στρατηγὸν ἐξελάσαι καταπρήσαντα ποιῆσαι κακόν.

ANDROETAS TENEDIUS.

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΠΟΝΤΙΔΟΣ.

Schol. Apollon. Rhod. II, 159 : Ἐρεψάμενοι δάφνη μέτωπα κτλ.] Ἐξ ἧς δάφνης ἀνημμένα ἦν τὰ

secundo. — Scellis et Cassamenus, qui Thraciam colonis frequentarunt, ab insula quæ Strongyla prius, nunc Naxus dicitur, profecti deprædabantur Peloponnesum et circumjacentes insulas. Deinde in Thessaliam appellentes, multas feminas abduxerunt, inter easque etiam Iphimedam Haloei uxorem ejusque filiam Pancrato, cujus ambo capti amore sese mutuo interemerunt.

3.

Naxii, ut Andrisco itemque Aglaosthenes referunt (apud populares suos) *Milichium* Bacchum appellari, quod is

σχοινία τῆς νεῶς. Οὐ ποιητικῶς δὲ ἀνέπλασε τὴν δάφνην ὁ Ἀπολλώνιος, ἀλλ' ἔστιν ὄντως ἐν τῷ τόπῳ δένδρον δάφνης εὐμέγεθες, ὡς φησὶν Ἀνδροείτας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ Περιπλῳ τῆς Προποντιδος, παριστορῶν ὅτι Ἄμυκος μὲν καλεῖται τὸ χωρίον, ἔχει δὲ ἐποικία καὶ νῦν, διέστηκε δὲ τοῦ Χαλκηδονίου Νυμφαίου σταδίου πέντε. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποντικῶν ἡρῶν (αὐτόθι) φησὶν εἶναι Ἄμυκου ἐκεῖ· καὶ εἴ τις ἐκ τῆς δάφνης κλάδον λάβοι, εἰς λοιδορίαν ἀνίστησι.

Androetæ nos mentionem facimus propter ea quæ in indice ad Apollonium Rh. annotavit Fabricius : « Hujus Androetæ, ait, ἱστορικὸν Περὶ τῆς γῆς αὐτοῦ πατρίδος memoratur in msto codice (Bibl. Vindobon.) apud Lambecium I, p. 148. » — De Amyco Plinius V, § 43 : *Deinde Nicepolis, a qua nomen etiamnum sinus retinet : in quo portus Amyci : deinde Naulochum promontorium.* In eadem vero regione Periplus Arriani § 25 ponit τὸν λιμένα Δάφνης τῆς Μαινομένης καλουμένης, vel sicuti Anonymus in Ponti Eux. Periplo extr. ait, λιμένα Δάφνης τῆς Μαινομένης τὸν νῦν λεγόμενον Σωσθένην. Quæ si comparaveris cum iis quæ de lauro prægrandi ad Amycum locum leguntur, vix dubium est quin uterque locus unus sit idemque (Cf. Steph. Byz. v. Δάφνη). — Qui sit *Apollodoros* Ποντικῶν auctor, nescitur. Galeus et Heynius ad Apollodor. pro Apollodoro reponendum putarunt *Apollonium*, intelligentes Apollonium Rhodium, qui quum Κτίσεις scripserit, partem hujus operis Ποντικά inscribere potuisset. Quæ suspicio minime verisimilis est.

ANDRONICUS ALYPIUS.

Hieronymus Præfat. in Daniel. : *Ad intelligendas autem extremas partes Danielis multiplex Græcorum historia necessaria est, Sutorii videlicet Callinici, Diodori, Hieronymi, Polybii, Posidonii, Claudii Theonis et Andronici cognomento Alypii, quos et Porphyrius esse secutum se dicit.* Qui fuerit iste Andronicus Alypius frustra quæsi. Num forte

mortalibus fici arboris fructum dederit : eamque ob causam, quem *Baccheum Dionysum* appellant, ejus dei faciem apud Naxios vitigineam esse. *Milichii* vero Dionysi ficulneam ; ficos enim apud eos *milicha* vocari.

PERIPLUS PROPONTIDIS.

Lauro funes Argo navis alligati erant. Ceterum non finxit Apollonius licentia poetica laurum istum, sed revera in eo loco laurus arbor prægrandis est, uti testatur Androctas

Rhodium ille peripateticus, qui Sullanis temporibus Aristotelis scripta publicavit? Apud Plutarchum De Pyth. Orac. p. 403, E *Alyrius*, Herodotus, Philochorus (fr. 165) et Ister multa oracula collegisse dicuntur. Quo loco Reiskius pro Ἀλυρίου legi Ἀλυπίου, atque Andronicum Alyrium intelligi vult.

ANTENOR.

Ptolemæus Hephæst. c. 5 : Ἀντήνωρ δὲ, ὁ καὶ Κρητικὰς γράφας ἱστορίας, Δέλτα (ἐκαλεῖτο) διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρήτας τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν φασίν. (De ejusmodi cognominibus vid. Lehrs. in Qu. epic. p. 20 sq.)

ΚΡΗΤΙΚΑ.

I.

Ælianus H. An. XVII, 35 : Ἐν λόγοις Κρητικοῖς Ἀντήνωρ λέγει τῇ τῶν καλουμένων Ῥαυκίων πόλει ἕκτινος δαιμονίου προσβολῆς ἐπιφοιτῆσαι μελιτῶν σφήνος, αἵπερ οὖν καλοῦνται χαλκοειδεῖς, ἐγγριπτούσας δὲ ἄρα αὐτὰς τὰ κέντρα εἶτα μέντοι πικρότατα λυπεῖν οὐσπερ οὖν. Ἐκείνους δὲ τὴν προσβολὴν οὐ φέροντας ἀναστῆναι τῆς πατρίδος, καὶ μέντοι καὶ εἰς γῶρον ἐλθεῖν ἄλλον, καὶ οἰκίσαι φίλῃ τῆς μητρίδος, ἵνα Κρητικῶς εἶπω, Ῥᾶκον ἐν αὐτῇ τῇ Κρήτῃ, εἰ καὶ τοῦ χωρίου ὁ δαίμων ἤλαυεν (ἀπήλαυεν Reisk.) αὐτοὺς, ἀλλὰ γοῦν τελείως ἀποσπασθῆναι τοῦ ὀνόματος οὐχ ὑπομείναντας. Λέγει δὲ ὁ Ἀντήνωρ καὶ ἔτι κατὰ τὴν Ἰδὴν τὴν Κρήσσαν ἐκείνου τοῦ γένους τῶν μελιτῶν εἶναι ἰνδάματα, οὐ πολλὰ μὲν, εἶναι δ' οὖν καὶ πικρὰς ἐντυχεῖν, ὡς ἐκείναι ἦσαν.

De apibus Creticis v. Diodor. V, 70; cf. Boettiger. *Amalthea* I, p. 62 sqq. — [μητρίδος] ἡ δὲ πατρὶς καὶ μητρίς, ὡς Κρήτες καλοῦσι, Plutarch. Moral. p. 792, E. Cf. Plato Rep. IX, p. 575, D.

Tenedius in Periplo Propontidis, addens locum illum Amycum appellari et nunc etiam villas habere, denique a Nymphæo Chalcedonio distare stadiis quinque.

CRETICA.

1.

Antenor in libris Rerum Creticarum in Rhaciorum urbem ait divino quodam impulsu apum, quæ vocantur Chalcoides (aeræ), examen accessisse, et defixis aculeis obvios vehementer vexasse: illos earum impetum non sustinentes e patria migrasse, et in alium pervenisse locum, ibique condidisse oppidum, quod similiter patriæ amore

2.

Plutarch. De malign. Herodot. c. 22 (de Cnidiorum apud Corcyræos honoribus). Vide infra Dionysii Chalcidensis fr. 13.

ANTIGONUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Dionysius Hal. A. R. I, c. 6, p. 17 R.: Italicas antiquitates primus perstrinxit Hieronymus Cardianus, post hunc Timæus: ἅμα δὲ τούτοις Ἀντιγόνου τε καὶ Πολυβίου καὶ Σιληνοῦ καὶ μυρίων ἄλλων τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν οὐχ ὁμοίως ἐπιβαλόντων· ὧν ἕκαστος ὀλίγα καὶ οὐδὲ αὐτὰ διεσπουδασμένως συνθεῖς ἀνέγραψεν.

Antigonum hunc Polybio antiquiorem esse ex serie, qua nomina auctorum se excipiunt, conjicias. Putaveris igitur intelligendum esse Antigonum Carystium, qui Ptolemæi II et III temporibus vixit, quemque Βίους φιλοσόφων, Παράδοξα et Περί λέξεως scripsisse scimus (v. Voss. p. 114; Clinton. III, p. 513). Sed ejusmodi conjecturæ nihil dirimitur. Alium esse Carystium, alium historiæ Italiciæ auctorem censet O. Müllerus ad Festum p. 266.

1.

Festus p. 266 ed. Müller.: *Antigonus, Italiciæ historiæ scriptor, ait Rhomum quandam nomine Jove conceptum urbem condidisse in Palatio, Romæ eique dedisse nomen.*

2.

Plutarch. Romul. c. 17, 11, de Tarpeia Capitolium Sabinis prodente: Ἀπίθανοι μὲν εἶσιν οἱ Τατίου θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τῶν Σαβίνων οὔσαν αὐτὴν, Ῥωμύλῳ δὲ βία συνοικοῦσαν ἱστοροῦντες ταῦτα ποιῆσαι καὶ παθεῖν ὑπὸ τοῦ πατρός· ὧν καὶ Ἀντίγονός ἐστι.

Rhacum in ipsa Creta nominarunt; ut quamvis patria vi fatali essent depulsi, nomen tamen illius retinerent. Ait autem Antenor in Ida monte Cretæ etiamnum harum apum paucas quasdam esse reliquias, quæ similiter atque illæ obvios acriter pungant.

ITALICA.

2.

Aburdi sunt qui tradunt Tarpeiam ducis Sabinorum Tatii filiam fuisse, et quum invita esset cum Romulo, hoc perpetrasse, atque ita esse a patre mulctatam. Ex his est Antigonus.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

3.

Stephan. Byz. v. Ἀβάντις: Δοκεῖ δ' ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος εἶναι τὸ Ἀβαντιάς.. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος Ἀβαντιάς τὸ Ἀβαντία θηλυκόν· ὅπερ πού κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Ἀμαντία ἐλέχθη παρὰ Ἀντιγόνου ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει. Καλλιμάχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην, αὐτὴν ἔφη· « Καὶ Ἀμαντίνην ὄκισαν Ὠρικίην. » Cf. Steph. Byz.: Ἀμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖρα, πλησίον Ὠρικοῦ καὶ Κορκύρας, ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοσησάντων ὀκισμένη. Καλλιμάχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησι· ἧς τὸ κτητικὸν Ἀμαντινική. Λέγονται καὶ Ἀβάντες. Etym. M. v. Ἀμαντες. Hesych. s. v. Num idem sit hic Antigonus cum Italicōn auctore, non liquet. De Antigono Περὶ ζωγράφων et Περὶ πινάκων scriptore, vide Polemonis fragmenta p. 132 sq.

ANTILEO.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Diogen. Laert. III, 3, de Platone: Ἦν δὲ τὸν ὄῃμον Κολλυτεύς, ὡς φησιν Ἀντιλέων ἐν δευτέρῳ Περὶ χρόνων.

2.

Pollux II, 4, 151: Μακρόχειρ, ὡς ὁ Ὑστάσπου Δαρεῖος, κατὰ τὸν Πολύκλειτον, ἢ ὡς Ἐέρξης, κατὰ Ἀντιλέοντα, ἢ Ὡχος ὁ ἐπικληθεὶς Ἀρταξέρξης.

ANTILOCHUS.

ΙΣΤΟΠΕΣ.

Clem. Al. Strom. I, c. 16, p. 133, 31 Sylb. (II, 56 Klotz.): Ἀντίλοχος δὲ αὖ ὁ τοῦς Ἱστορας παραγμα-

MACEDONICA PERIEGESIS.

3.

Videtur a voce Ἀβάντιος derivari Ἀβαντιάς.. Consentit huic rationi femininum Ἀβαντία, quæ regio juxta barbaricam mutationem literæ β in literam μ, apud Antigonum in Macedonica periegesi Ἀμαντία vocatur.

CHRONICA.

Plato pago Collytensis erat, ut Antileo ait secundo Chronicorum.

2.

Longimanus. Sic dictus Darius Hystaspis, secundum Po-

τευσάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευταίην, Γαμηλιῶνος (δὲ) δεκάτῃ ἱσταμένου γενομένην, ἔτη φέροι τὰ πάντα τριακόσια δώδεκα. (Ol. 127, 3. 270 a. C. Cf. Diog. X, 15. Clinton. ad h. a.)

Fortasse hunc Antilochum signat Dionysius Hal. De verb. compos. tom V, p. 30 ed. R., ubi inter eos, qui aptam verborum compositionem neglexerint, recenset Polybium, Psaonem, Demetrium Calactinum, Hieronymum, Ἀντίλογον (sic), Heraclidem, Hegesiam Magnetem. — Antilochus corrupte pro Antiocho laudatur ap. Theodoret. Therap. VIII, p. 908. (V. AMPHILOCHUS.)

ANTIMACHUS. Schol. Aristophan. Nub. 1022 varios Antimachos recensens, πέμπτος, αἰτ, ἱστοριογράφος (Cf. Dübner. ad h. l.). Ead. Suidas s. v.

ANTIOCHUS, qui τὰ κατὰ πόλιν μυθικὰ scripsit, laudatur ap. Ptolem. Hephæst. in Phot. cod. 190. Vide fragm. Athenodori Eretriensis et Amphilochi. Antiochi Alexandrini Περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμωδία κωμωδουμένων ποιητῶν meminit Athenæus XI, p. 482, C. Vide Meinek. Com. I, p. 14. 285.

ANTIPATER.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

E LIBRO TERTIO.

Steph. Byz.: Ἀρμενία, χώρα πλησίον τῶν Περσῶν, ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου, ὡς Ἀντίπατρος ἐν τρίτῳ Περὶ Ῥόδου. Qui fuerit hic Antipater inter tot ejusdem nominis scriptores aliis divinandum relinquo.

lycletum, vel Xerxes, secundum Antileontem, vel Ochus cognomento Artaxerxes.

DE VIRIS ERUDITIS.

Antilochus qui De viris eruditus opus confecit, a Pythagoræ ætate usque ad Epicuri mortem, quæ pertinet ad diem decimum Gamelionis, annos esse ait trecentos duodecim.

DE RHODO.

Armenia, regio Persis finitima, ab Armeno Rhodio nomen habet, teste Antipatro in tertio libro De Rhodo.

APELLAS SIVE APOLLAS PONTICUS.

ΔΕΛΦΙΚΑ.

1.

Clem. Alex. Protr. c. 4. p. 14, 12 Sylb. (I, 41 Kl.) : Ἀπελλᾶς δὲ ἐν τοῖς Δελφικοῖς δύο φησὶ γεγονέναι τὰ Παλλάδια, ἄμφω δ' ἐπ' ἀνθρώπων δεδημιουργήσθαι.

2.

Suidas : Ῥοδώπιδος ἀνάθημα. Ὀβελίσκοι ἐν Δελφοῖς πολλοί. Ἀπελλᾶς δὲ ὁ Ποντικός οἶται καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδα, Ἡροδότου (II, 134) ἐλέγχοντος τὴν δόξαν. Ἦν δὲ Θραῖσσα τὸ γένος· ἐδοῦλευσε δὲ σὺν Αἰσώπῳ Ἰάδμονι Μυτιληναίῳ, ἐλυτρώσατο δὲ αὐτὴν Χάραξος, ὁ Σαπρούς ἀδελφός· ἢ δὲ Σαπρῶ Δωρίχῳ αὐτὴν καλεῖ.

V. Grauert disputat. de Æsopo, p. 117 sqq. Manethonis fragm. 22, p. 555.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ ΠΟΛΕΩΝ.

3.

Athenæus IX, p. 369, A : Γογγυλίδας. Ταύτας Ἀπόλλας (sic) ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων ὑπὸ Λακεδαιμονίων γαστέρας φησὶ καλεῖσθαι. V. Steph. Thesaur. s. v.

4.

Schol. Nicand. Ther. 523 : Ἀπολλᾶς (vgo Ἰόλαος) ἐν τῷ Περὶ τῶν Πελοποννησιακῶν πόλεων τὸ πῆγανον ὑπὸ Πελοποννησίων ῥυτὴν καλεῖσθαι φησιν. Confundit schol. Apollam cum Iolla medico, quem laudat ad v. 683. Cf. Celsus V, 22, Plinius passim.

5.

Athenæus II, p. 63, D : Ἀπελλᾶς δὲ Λακεδαιμο-

DELPHICA.

1.

Apellas in Delphicis duo dicit fuisse Palladia, ambo autem hominum manu fabricata esse.

2.

Rhodopidis donarium, id est obelisci, qui Delphis sunt magno numero. Apellas vero Ponticus etiam in Ægypto pyramidem Rhodopidis esse; quam opinionem Herodotus refellit. Fuit autem genere Thracia, et cum Æsopo serviit Iadmoni Mytilenæo, redemit vero eam Charaxus, frater Sapphus. Sapphus vero Doricham eam vocat.

νίους φησὶ σέμελον τὸν κοχλίαν λέγειν. Cf. Hesych. : Σέμελος, κοχλίας.

6. 7.

Photius Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ. Vide Agaclyti fr. 1. — Schol. Pindar. Olymp. VII, 1, de Diagora Rhodio Olympionica ejusque familia. Vide Aristotelis fragm. 264, p. 183.

Quintil. Inst. X, 2, 14, de carmine Simonidis Dioscurorum ope servati : Est autem magna inter auctores dissensio Glaucone Carystio an Leocrati an Agatharcho, an Scopæ scriptum sit id carmen, et Pharsali fuerit hæc domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur, atque Apollodorus et Eratosthenes et Euphorio, an Crannone, ut Apollas [et add. Bentley.] Callimachus.

Ceterum num recte hæc cum Bœckhio (ad Pind. schol. l. 1.) ad Ponticum Apellam retulerimus, in medio relinquimus. Distinguendus, ut videtur, a Pontico Apellas Cyrenæus, quem inter Περιπλων auctores recenset Marcianus Heracleota p. 63 Hudson. Apellas Scepticus ἐν τῷ Ἀγρίππᾳ citatur ap. Diog. L. IX, 106, « ubi legendum videtur εἰς τῶν Περὶ Ἀγρίππᾳ, cf. ib. IX, 88. De eodem, ni fallor, cogitandum in titulo Chrysippi, qui edidit quattuor libros Περὶ ἀμφιβολιῶν πρὸς Ἀπολλᾶν et λύσιν τῶν Ἡδύλου ὑποθετικῶν πρὸς Ἀριστοκρέοντα καὶ Ἀπελλᾶν, v. Diog. VII, 193. 197. » Preller. ad Polemon p. 176.

APHRODISIUS VEL EUPHEMIUS.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Stephan. Byz. : Ἀφόρμιον, τόπος Θεσπιῶν. Ἀφροδίσιος ἦτο· Εὐφήμιος ἐν τῷ Περὶ τῆς πατρίδος. « Ὅθεν καὶ τὸν κυβερνήσαντα τὴν ναῦν τὴν Ἀργῶν

DE PELOPONNESI URBIBUS.

3.

Γογγυλίδας (rapas) Apellas in libro De urbibus Peloponnesi apud Lacedæmonios γαστέρας vocari dicit.

4.

Apellas in libro De urbibus Peloponnesi τὸ πῆγανον, rutam, a Peioponnesis ῥυτὴν vocari dicit.

5.

Apellas Lacedæmonios cochleam σέμελον vocare dicit.

DE PATRIA.

Aphormium, locus ditionis Thespiensium. Aphrodisius vel Euphemius in scripto De patria dicit : « Hinc etiam Ti-

Τίφυν γενέσθαι. Καὶ λόγος παρ' ἡμῶν (1. ἡμῖν) τῆς νεῶς ἀφορμισσάσης ἐντεῦθεν μετὰ τῶν ἀριστέων, ἀφ' οὔπερ ἀπέπλευσεν ἡ ναῦς (leg. videtur ἐφ' οὔπερ καὶ κατέπλευσεν ἡ ναῦς) **. » Ὁ τοπίτης Ἀφορμιεύς.

De re cf. Pausanias IX, 32, 4 : Παραπλέοντι δὲ αὐτόθεν πόλισμά ἐστιν οὐ μέγα ἐπὶ θαλάσση Τίφα (Σίφη vel Σίφαι ap. Strabon. Steph. etc). Ἡράκλειόν τε Τίφαιεῦσίν ἐστι καὶ ἑορτὴν ἄγουσιν ἐπέτειον. Οὗτοι Βοιωτῶν μάλιστα ἐκ παλαιῶ τὰ θαλάσσια ἐθέλουσιν εἶναι σοφοί, Τίφυν ἄνδρα μνημονεύοντες ἐπιχώριον, ὡς προκρίθει γενέσθαι τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης· ἀποφαίνουσι δὲ καὶ πρὸ τῆς πόλεως, ἔνθα ἐκ Κόλχων ὀπίσω κομιζομένην ὀρμίσασθαι τὴν Ἀργὴν λέγουσιν. Hinc conjicias Aphormium locum prope Tipham vel Sipham fuisse. In mappa Kiepertiana Aphormium tanquam Thisbes urbis ἐπίνειον notatur, nescio qua auctoritate. Siphis oriundus Tiphys etiam apud Apollonium Rhod. I, 105 dicitur. — Num recte sese habeat illud Ἀφροδίσιος ἦτοι Εὐφῆμιος, magnopere dubito. Expectabas disertam mentionem patriæ. Fortasse igitur fuit : ὁ Ἀφορμιεύς φησιν Εὐφῆμιος, vel, quum parum probabile sit singularem libellum de obscurissimo isto loco editum esse : Ἀφροδίσιός φησιν ὁ Σιφναῖος sive ὁ Σιφνεύς.

APOLLODORUS ARTEMITEN.

Scripsit post 140 a. Chr. et ante Strabonem V. fragm. 6.

ΠΑΡΘΙΚΑ.

1.

Strabo II, p. 118 : Ἀπήγγελλται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν τὰ Παρθικά συγγραψάντων τῶν Περί Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀρτεμιτηνόν (codd. Ἀρτεμίτην), ἃ πολλῶν ἐκεῖνοι

phyn Argus navis gubernatorem oriundum esse ferunt. Atque fama apud nos est, nave illa hinc cum heroibus in altum educta, quo eodem etiam in reditu appulit, (locum istum Aphormium esse vocatum). »

PARTHICA.

1.

Exposita sunt etiam nobis quæ Apollodorus Artemitenus belli Parthici scriptor de rebus Hyrcanicis et Bactrianicis accuratius reliquis tradidit.

2.

Apollodorus qui Parthica conscripsit, Ochum fluvium itentidem nominat, ut proxime Parthos labentem.

3.

Ab Hyrcania ad Artemitam Babylonis stadiorum sunt octo millia, ut Apollodorus ex Artemita ait.

μᾶλλον ἀφώρισαν, τὰ Περί τὴν Ὑγκανίαν καὶ τὴν Βακτριανήν.

2.

Idem Strabo XI, p. 509 : Ἀπολλόδωρος δὲ τὰ Παρθικά γράφας συνεχῶς αὐτὸν (τὸν Ὠχον ποταμὸν) ὀνομάζει, ὡς ἐγγυτάτω τοῖς Παρθυαίοις βρόντα.

3.

Idem XI, p. 519 : Ἀπὸ τῆς Ὑγκανίας ἐπὶ τὴν Ἀρτεμίταν τὴν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ στάδιοι εἰσιν ὀκτακισχίλιοι, καθάπερ εἶρηκεν Ἀπολλόδωρος ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Apollodorus qui ap. Steph. v. Ἀρτέμιτα νῆσος memoratur, est Atheniensis grammaticus.

4.

Idem XI, p. 525 : Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις, κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίκειά τε καὶ Ἀπάμεια καὶ [Ἡράκλεια] ἢ πρὸς Ῥαγαῖς καὶ αὐτὴ Ῥαγεία (Ῥάγα em. Cas.), τὸ τοῦ Νικατόρος κτίσμα· ὁ ἐκεῖνος μὲν Εὐρωπὸν ὠνόμασε, Παρθοὶ δὲ Ἀρσακίαν, νοτιωτέραν οὔσαν τῶν Κασπίων πυλῶν πεντακοσίοις που σταδίοις, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος Ἀρτεμιτηνός.

5.

Idem XI, 516 : Τῆς δὲ Βακτρίας μέρη μὲν τινα τῇ Ἀρίᾳ παραβέβληται πρὸς ἄρκτον, τὰ πολλὰ δ' ὑπέρκειται πρὸς ἑω· πολλὰ δ' ἐστὶ καὶ ἀάφορος πλὴν ἐλαίου. Τοσούτον δὲ ἴσχυσαν οἱ ἀποστήσαντες Ἕλληνες αὐτὴν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, ὥστε τῆς τε Ἀριανῆς ἐπεκράτουσαν καὶ τῶν Ἰνδοῶν, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀρτεμιτηνός, καὶ πλείω ἔθνη κατεστρέψαντο ἢ Ἀλέξανδρος, καὶ μάλιστα Μένανδρος (εἶγε καὶ τὸν Ὑπανὶν διέβη, πρὸς ἑω, καὶ μέχρι τοῦ Ἰσάμου [Ἰμάου conj. Casaub.; Ἰομάου fluv., Mannert. V, p. 295] προῆλθε)· τὰ μὲν γὰρ αὐτὸς, τὰ δὲ Δημήτριος ὁ Εὐθυδήμου υἱὸς τοῦ Βακτρίων βασιλείως οὐ μόνον δὲ τὴν Πατταληνὴν κατέσχον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης παραλίαις

4.

Sunt etiam Graecicae urbes in Media a Macedonibus conditae, Laodicea, Apamea et Heraclea apud Rhagas et ipsa a Nicator condita Rhaga, quam ipse Europum appellavit, Parthi Arsaciam, versus meridiem a Caspiis portis dissitam quingentis circiter stadiis, ut tradit Apollodorus Artemitenus.

5.

Bactriae partes quaedam Asiae versus septentrionem circumdantur : pleraque versus ortum porrigitur. Ampla est regio et omnium rerum ferax, excepto oleo. Tanta autem fuit Graecorum, qui eam abalienaverunt, potentia ob soli praestantiam, ut et Arianam obtinuerint et Indiam, ut ait Apollodorus Artemitenus, ac plures quam Alexander gentes subegerint, maxime Menander, siquidem is et Hypaninm transivit versus ortum et ad Isaum (Imaum?) usque pervenit : haec enim partim ipse egit, partim Demetrius Euthydemii filius Bactriorum regis. Non modo autem

τὴν τε Σαραόστου καλουμένην, καὶ τὴν Σιγέριδος βασιλείαν. Καθ' ἑαυτῶν δὲ φησὶν ἐκεῖνος, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανὴν· καὶ δὴ καὶ μέχρι Σηρῶν καὶ Φρυγῶν ἐξέτειναν τὴν ἀρχήν.

6.

Strabo XV, p. 686 : Ἀπολλόδωρος γοῦν, δ' τὰ Παρθικὰ ποιήσας, μεμνημένος καὶ τῶν τὴν Βακτριανὴν ἀποστησάντων Ἑλλήνων παρὰ τῶν Συριακῶν βασιλέων, τῶν ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, φησὶ μὲν αὐτοὺς αὐξηθέντας ἐπιθέσθαι καὶ τῇ Ἰνδικῇ· οὐδὲν δὲ προσανακαλύπτει τῶν πρότερον ἐγνωσμένων, ἀλλὰ καὶ ἐναντιολογεῖ, πλείω τῆς Ἰνδικῆς ἐκείνους ἢ Μακεδόνας καταστρέψασθαι λέγων. Εὐκρατίδα γοῦν πόλεις χιλίας ὕφ' ἑαυτῶν ἔχειν ἐκείνους δὲ αὐτὰ τὰ μεταξὺ ἔθνη τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ὑπάνιος τὸν ἀριθμὸν ἑνέα, πόλεις τε σχεῖν πεντακισχιλίας, ὧν μηδεμίαν εἶναι Κῶ τῆς Μεροπίδος ἐλάττω· ταύτην δὲ πᾶσαν τὴν χώραν καταστρεψάμενον Ἀλέξανδρον παραδοῦναι Πύρω.

De Eucratidæ temporibus (c. 140 a. C.) v. Clinton, III, p. 316. Cf. cum hoc loco Strabo p. 701.

7.

E LIBRO IV.

Athenæus XV, p. 682, C : Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τετάρτῳ Παρθικῶν ἀνθος τι ἀναγράφει καλούμενον φιλάδελφον κατὰ τὴν Παρθικὴν χώραν, περὶ οὗ τάδε φησὶ : « Καὶ μυσίνης γένη ποικίλα, μιλάξ τε καὶ τὸ καλούμενον φιλάδελφον, ὃ τὴν ἑταινωμίαν ἔλαβε τῇ φύσει πρόσφορον. Ἐπειδὴν γὰρ ἐκ διαστήματος αὐτομάτως κράδα συμπέσωσιν, ἐμφύχων περιπλοκὴν ἐν τῷ (ἐγγυτάτῳ ?) μένουσιν ἠνωμέναι, καθάπερ ἀπὸ βίζης μιᾶς, καὶ τὸ λοιπὸν ἀνατρέχουσι καὶ ζωοφυτοῦσι. Διὸ καὶ τοῖς ἡμέροις φυλακὴν ἀπ' αὐτῶν κατασκευάζουσιν. Ἀφαιροῦντες γὰρ τῶν βάρδων τὰς λεπτοτάτας καὶ διαπλέξαντες δικτύου τρόπῳ, φυτεύουσι κύκλω τῶν κηπευμάτων· καὶ ταῦτα συμπλεκόμενα περιδύλου παρέχεται δυσπάροδον ἀσφάλειαν. »

APOLLODORUS ERYTHRÆUS.

Lactantius Instit. I, 6, ex Varrone Sibyllas recensens : *Quintam Erythræam, quam Apollodorus Erythræus affirmat suam fuisse civem, eamque Graiis Ilium petentibus vaticinatam, et perituram esse Trojam et Homerum mendacia scripturum.*

APOLLODORUS, nescio qui, ἐν πρώτῳ τῶν Ποντικῶν laudatur apud schol. Apoll. Rhod. II, 159 (v. Andræta fragm.).

APOLLONIDES HORAPION.

Theophilus Ad Autolyc. II, 6 : Μέμνηται Ἀπολλωνίδης ὁ καὶ Ὠραπίων (Ὠράπιος libri, quod em. Reines. Var. L. p. 114) ἐπικληθεὶς ἐν βίβλῳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Σεμενοῦθι καὶ ταῖς λοιπαῖς κατ' αὐτὸν ἱστορίαις, περὶ τε τῆς θρησκείας τῆς Αἰγυπτιακῆς, καὶ τῶν βασιλέων αὐτῶν καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ματαιοπορίας. Postrema spectant ad vanitatem regum, qui pyramidas erexerunt, ut bene monet Vossius p. 396 collato Plinio 36, 12.

Alius APOLLONIDES est *Periplus* auctor, ejus meminit Schol. Apoll. Rhod. IV, 983 : Ἰστορεῖ δὲ περὶ τοῦ λιμένος τῶν Φαιάκων Ἀπολλωνίδης (Ἀπολλώνιος Cod. Paris.) ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem IV, 1174 : Ἡ τῶν Κερκυραίων πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου κεῖται, καὶ Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem II, 964 : Πρόχυσιν ἔφη (Ἀπολλώνιος) τῆς Ἀσσυρίας, τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λευκοσυρίας, τὴν ἐγκειμένην χώραν αὐτῆς εἰς θάλασσαν· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω· Ἀλεῖπον ἄλυν ποταμὸν, λέειπον δ' ἄλιμυρέα χώραν Ἀσσυρίας ἀνέχουσιν ἀπὸ χθονός. » Τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς παταμοχώστου τῆς γῆς οὕσης διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεισθαι ποταμοὺς ἄλυν καὶ Ἴριν. Καὶ οὕτως ἔχει ταῖς ἀληθείαις, καὶ πρὸς ταῖς ἀρκτοὺς ἡ χώρα ἔγκειται. Διὸ ποταμό-

pide esset minor : regionem hanc totam ab Alexandro subactam ac Poro esse traditam.

7.

Apollodorus libro quarto Rerum Parthicarum scribit, in Parthica regione *philadelphum* vocari florem quandam, de quo hæc tradit : « Multiplex myrtoꝝ genus, atque smilax, et quod *philadelphum* vocant, congruum naturæ suæ nomen sortitum. Nam quum ex intercapedine sponte rami coiverint, animatoꝝ complexum referentes arctissime manent conjuncti, quasi ex eadem orti radice, deinde procurrentes vivos surculos pariunt. Quamobrem cultis fundis sepes ex eo prætedunt, in hortorum circuitu consequentes commissis tenuissimis virgis ac implexis retis modo ; quæ sic contextæ munimentum inaccessum et tutum per ambitum undique præbent. »

Pattalenen occupaverunt, sed et reliquam oram maritimam, et quod Saraosti dicitur et quod Sigerdidis regnum. Omnino autem, ille ait, totius Arianae præcipuam partem esse Bactrianam. Quin et usque ad Seres et Phrynos dominium suum protulerunt.

6.

Apollodorus, Parthicoꝝ auctor, illata etiam Græcoꝝ mentione, qui a Syriae regibus, Seleuci Nicatoris successoribus, Bactrianam abalienassent, ait eos viribus auctos etiam Indiam aggressos esse : nihil vero præter antea nota aperuit, sed etiam ipse sibi contradicit, majorem aens ab his quam a Macedonibus Indiae partem fuisse subactam ; nam Eucratidem mille urbes sub se habuisse ; illos autem ipsas gentes, quæ sint numero novem inter Hydaspem et Hypanim, ac urbes quinque mille, quarum nulla Co Mero-

χώστον λέγει εἶναι Ἀπολλωνίδης. Τοὺς γὰρ προειρημένους ποταμούς ἀμφοτέρους, μάλιστα τὸν Ἴριον, κατὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας βρόντα, ἄλλοτε κατ' ἄλλους τόπους ἐκδιδόναι, καὶ ταύτη μακροῖς αὐτὴν προσχώμασιν εἰς μέσον ἐπεκτείνειν τὸ πελάγος. Διὸ δὴ σύμπασαν εἶναι ποταμόχωστον τὴν γῆν. Βίαιον γὰρ καὶ πολλὸν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διὰ χειμερίου καὶ μακρῆς φερόμενον παρασύρειν τὴν γῆν. Τοῦ δὲ κύματος παλίσσυτον ἐλαύνοντος ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἰλὸν, συμβαίνει τὴν χώραν ἐπιπολὺ παραύξεσθαι, καὶ τὴν θάλασσαν γίνεσθαι τεναγώδη. — Strabo XI, p. 523 : Ἔστι δ' οὐ μικρὰ κατὰ τὴν δύναμιν (sc. ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία), ὡς φησιν Ἀπ., ἥ γε καὶ μυρίου ἰππέας δύναται παρέχεσθαι, πεζῶν δὲ τέτταρας μυριάδας. — Id. XI, p. 528, de Armenia. V. Theophanis fr. 4 C. — Id. VII, p. 309, de Chersoneso Taurica a Mithridate subacta. Vide Posidonii Rhodii fr. 34. Ex hoc loco colligas Apollonidem inter Mithridatis et Strabonis tempora vixisse (100-50 a. C.). — Plinius H. N. VII, 2 : *Esse ejusdem generis in Triballis et Illyriis adjicit Isigonus, qui visu quoque fascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis : quod eorum malum facilius sentire puberes. Notabilis esse quod pupillas binas in oculis singulis habeant. Hujus generis et feminas in Scythia, quæ vocantur Bithyæ, prodit Apollonides.* Cf. Solinus Polyh. p. 1, 7 E.

APOLLONIDES NICENUS, Tiberii temporibus floruit, teste Diogene Laertio IX, 109 : Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, ὁ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ πρώτῳ Εἰς τοὺς Σίλλους ὑπομνημάτων, ἃ προσφωνεῖ Τιβερίῳ Καίσαρι. Idem ἐν Ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους laudatur ap. Ammonium De diff. verb. v. Ὀφλειν. Opus De proverbii citat Stephan. Byz. : Τέρικα, πόλις Ἰταλίας... ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη Ἑλλάς, ὡς Ἀπ. ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ Περὶ παροιμιῶν. — Aliud opus Περὶ κατεψευσμένων erat, cujus tertium librum laudat Ammonius v. Κατοίκησις : Κατοίκησις καὶ κατοικίσις διαφέρει, ὡς φησιν Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ κατεψευσμένων κατοικίσις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινόμενη ἰδρυσις· κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοὶ τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες· οἷον, Ἀθηναῖοι κατοίκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατοίκησαν δὲ οἱ Ἴωνες, κτλ. Octavum librum citat Anonym. in Vita Arati, p. 55, 4 in Biogr. Western. : Τὰς δ' Ἀράτου ἐπιστολάς... πάντων σχεδὸν συμφωνούντων τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁμολογούντων γνησίας αὐτὰς, μόνος Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς (Νικαεὺς correx. Benth. et Western.) ἐν τῷ ἡ' Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτὰς Ἀράτου φησὶν, ἀλλὰ Σαβιρίου (Ἀσινίου em. Bergk.) Πολίωνος. Τοῦ

δ' αὐτοῦ τούτου φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου ἐπιστολάς. Ex eodem opere fluxisse puto, quæ Harpocration v. Ἴων habet : Ἐγραψε (Ἴων)... καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησιν ὡς Ἐπιγένοους. Ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τριαγμοί, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκῆψιος καὶ Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, κτλ. (v. Ionis fragm. tom. II, p. 49). Apud Suidam inter opera Apollonii Dyscoli, Herodiani patris, recensetur liber Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας. Qui quum male quadret cum reliquis hujus grammatici scriptis, suspicor Apollonium perperam confusum esse cum Apollonide. Fuere olim qui ad Apollonii Hist. Mirabilem titulum istum referri vellent. Quod quam sit veri absimile, bene exposuit Westermannus in Paradoxogr. p. XXI.

De Apollonide poeta epigrammatum v. Jacobs. Anthol. tom. XIII, p. 854. — De Ap. tragico ap. Clem. Alex. Pædag. III, 12, 84, et Stobæum Floril. 63, 3, et 67, 6, v. Wagner. Fragm. Trag. p. 145. — Ap. philosophus stoicus v. in Plutarch. Caton. min. c. 65 sq. 69. — Ap. Cyprius medicus methodicus v. ap. Galen. Method. med. I, p. 43.

APOLLONIUS APHRODISIENSIS.

Suidas : Ἀπολλώνιος Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. Γέγραφε Καρικὰ, Περὶ Τράλλεων, Περὶ Ὀρφείως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.

Apollonium ex Aphrodisia Cariae urbe oriundum fuisse titulis librorum, quos composuit, probatur. Ibi igitur in celeberrimo Veneris templo sacerdotis munere functus fuerit. Ne pro certo quidquam affirmem, movet locus Stephani Byz. : Λητοῦς πόλις, πόλις Αἰγύπτου· ἐστὶ δὲ μοῖρα Μέμφιδος... Τὸ ἐθνικὸν Λητοπολίτης· οὕτω γὰρ Πολύστρατος καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ἀρχιερεὺς (vgo. ἀρχιερέως) λεγόμενος ἀναγράφεται. Num alius hic Apollonius, an idem? Num perperam et diversa confundens Suidas Aphrodisiensem ἀρχιερέα dixit? An Caria oriundus vitam in Ægypto degit? Tu videas. — Quando vixerit auctor Caricorum accuratius dici nequit. Ptolemæo Philadelpho juniorem fuisse patet ex fr. 13.

ΚΑΡΙΚΑ.

LIBER. I.

I.

Stephan. Byz. : Κουρόπολις, πόλις Καρίας. Ἀπολλώνιος Καρικῶν πρώτῳ. Cf. fr. 8.

CARICA.

1. Curropolis, urbs Cariae. Apollonius Caricorum primo.

LIBER IV.

2.

Idem : Βάργασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης καὶ Ἡρακλέους, ὃν ἐδίωξε Λάμος ὁ Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους, ὡς Ἄπ. Καρικῶν τετάρτῳ· τὸ ἔθνικόν Βαργασηγός, ὡς αὐτὸς ἐκκαίδεκάτῳ.

3.

Idem : Κύον, πόλις Καρίας. Ἄπ. τετάρτῳ Καρικῶν ἢ πρότερον Κανήσιον· τὸ ἔθνικόν Κυίτης.

4.

Idem : Ὑδῆ, πόλις Λυδίας, ἐν ἣ ὤκει Ὀμφάλῃ, δυναστεύουσα Λυδῶν, Ἰαρδάνου θυγάτηρ, ὡς Ἄπ. Καρικῶν τετάρτῳ.

5.

Idem : Ὑδισσός, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ὑδισσοῦ, παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας, θυγατρὸς Ὑδέου, ὡς Ἄπ. Καρικῶν τετάρτῳ· « Ἐξ ὧν ἐγεννήθη Ὑδισσός, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Ὑδισσός. » Ὁ πολίτης Ὑδισσεύς, ὡς αὐτὸς Ἄπ. φησιν. V. Forbiger Geogr. p. 232.

LIBER V.

6.

Idem : Ὑλλούαλα, δῆμος Καρίας. Ἄπ. ε' Καρικῶν· « Κἄρες (Κάρης codd.) δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, ἐνθα Ὑλλος ἀπώλετο, Ὑλλούαλαν ὠνόμασαν, καὶ ἕδος ἐνταῦθα ἐδείμαντο Ἀπόλλωνος. Καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸν θεὸν δῆμός ἐστι Ὑλλούαλα λεγόμενος. » Ἄλα γὰρ οἱ Κἄρες τὸν ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον (v. Ἄλᾶ-βανδα. V. Characis fr. 48) εἴρηται.

2.

Bargasa, urbs Cariae, a Bargaso, Bargaē et Herculis filio, quem persecutus est Lamus, Omphales et Herculis filius, ut Apollonius ait Caricorum quarto. Gentile : Bargasenus, ut idem ait sedecimo.

3.

Cyium, urbs Cariae, Ap. quarto. Prius vocata Canebium. Gentile : Cyites.

4.

Hyde, urbs Lydiae, in qua habitabat Omphales, Lydorum regina, Iardani f., ut Apollodorus ait quarto Caricorum.

5.

Hydissus, urbs Cariae, a Hydisso, Bellerophontis et Asteriae, Hydeo natae, filius, ut Apollonius quarto Caricorum : « Ex quibus genitus est Hydissus, a quo etiam Hydissus urbs nominata est. » Civis, Hydissensis, ut idem Ap. dicit.

6.

Hylluala, Cariae. Apollonius quinto Caricorum : « Cares vero locum illum, ubi Hyllus perit, Hyllualam nominant; et sacellum ibi aedificaverunt Apollini; et etiamnum

LIBER VII.

7.

Idem : Ἀρκόνησος, νῆσος Καρίας. Ἀπολλώνιος ἐβδόμῃ Καρικῶν. Τὸ ἔθνικόν Ἀρκονήσιος. V. Forbiger p. 219.

8.

Idem : Χρυσαιορίς, πόλις Καρίας, ἢ ὕστερον Ἰδριάς ὀνομασθεῖσα. Ἄπ. ἐν ἐβδόμῃ Καρικῶν καὶ α' πόλιν (Καρικῶν· « Χρυσαιορίν?) τὴν ὑπὸ Λυκίων κτισθεῖσαν. » Τὸ ἔθνικόν Χρυσαιορέως, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτοῖς· « Ταυροπολίται μὲν συνεμάχουν καὶ Πλαρασσεῖς, ἔτι καὶ Χρυσαιορεῖς δέ. » Ἐπαφρόδιτος δὲ τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσαιορίδα λέγεσθαι. Cf. Forbig. p. 230, 17.

Ex eodem Apollonio fluxerint articuli Ταυροπολις et Πλάρασσα, ubi auctoris notam non appossuit excerptor.

LIBER IX.

9.

Idem : Τάβαι, πόλις Λυδίας, περὶ ὧν ὁ χρησμὸς φησι πρὸς Πισιδας·

Ἄστῳ Τάβων ἐρικυδὲς ἐλεύθερον οἰκίσεσθαι.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐνάτῳ· « Ἐδεήθησαν θπως αὐτοὺς εἰς Τάβας καταγάγωσι »... Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Τάβου. Ὁ δὲ Τάβος ἤρωος. Οἱ δὲ φασὶ τὸν Κιθύραν καὶ Μαρσύαν ἀδελφοὺς τὸν μὲν κτίσαι Κιθύραν πόλιν, τὸν δὲ Τάβας, καὶ καλέσαι ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πέτρας οἰκεῖσθαι· τάβαν γὰρ τὴν πέτραν Ἑλληνες ἐρμηνεύουσιν. Ἔνιοι ἀπὸ Ταβανοῦ Ἀργείου... Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Τάβαι, καὶ τρίτῃ τῆς Περαιας (sc. Ῥοδίων). Haec trium urbium distinctio excerptoris negligentiae

juxta deum est pagus Hylluala dictus. » *Alia* scilicet equum Cares vocabant, sicuti jam dixi in antecedentibus.

7.

Arconesus, insula Cariae. Apollonius septimo Caricorum. Gentile : Arconesius.

8.

Chrysaoris, urbs Cariae, quae postea Hidrias vocata est. Apollonius in septimo Caricorum : « Chrysaorin a Lyciis conditam. » Gentile Chrysaorensis, ut idem ait ibidem : « Tauropolitae socii erant et Plarassenses. »

9.

Tabae, urbs Lydiae, de qua oraculum ad Pisidas inquit :

Urbem Tabarum gloriosam liberam incolis frequentare.

Et Apollonius nono : « Rogarunt quomodo eos Tabas deducerent. » Nomen habet a Tabo. Tabus vero heros est. Alii dicunt Cibyram et Marsyam fratres, illum Cibyram, hunc Tabas condidisse, nomenque hoc urbi indidisse, quod in saxo exstructa esset; nam *tabam* Graeci petram interpretantur. Alii a Tabano Argivo nominatam volunt. Est etiam alia Cariae urbs Tabae, et tertia in Peraea Rhodia.

imputanda esse videtur. V. Forbiger *Alt. Geogr.* II, p. 236.

LIBER X.

10.

Idem : Νάρκασσος, δῆμος καὶ πόλις Καρίας. Ἄπ. δεκάτῳ Καρικῶν· ὁ δημότης καὶ ὁ πολίτης Ναρκασεύς.

LIBER XV.

10 a.

Etym. M. p. 148, 1 : Ἄρπασος, ποταμὸς Καρίας, πρότερον Δαφνοῦς καλούμενος. Εἰρήται δὲ διὰ τὸ ὄξυτατον τοῦ ῥοῦ, καὶ ὅτι ἀρπάζει τοὺς παριόντας αὐτῆ. Οὕτως ἱστορεῖ Ἀπολλώνιος ἐν τῇ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν Καρικῶν. Cf. Steph. Byz. : Ἄρπασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ἄρπασου ποταμοῦ.

LIBER XVI.

11.

Steph. : Λαγινία (τὰ Λάγινα Strabo 14, p. 660), πόλις Καρίας. Ἄπ. Καρικῶν ἑκκαίδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Λαγινάιος καὶ Λαγινίτης καὶ θηλυκῶς Λαγινίτις. Ἔστι καὶ Λαγινεῖα Βιθυνίας. Cf. Forbiger p. 230. Aliud libri XVI fragm. vid. in fr. 2.

LIBER XVII.

12.

Idem : Εὐρώμος, πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐρώμου τοῦ Ἰδριεῖος Καρός. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωμέυς. Ἀπολλώνιος ἑπτακαίδεκάτῳ Καρικῶν. V. Forbiger II, p. 229.

13.

Idem : Ἄγκυρα, πόλις Γαλατίας... Ἀπολλώνιος δὲ ἐν ἑπτακαίδεκάτῳ Καρικῶν ἱστορεῖ, Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ νεήλυδας τοὺς Γαλάτας συμμαχήσαντας διῶξαι τοὺς ἐπὶ Πτολεμαίου σταλέντας Αἰγυπτίους ἄχρι θαλάσσης, καὶ λαβεῖν τὰς ἀγκύρας τῶν νεῶν αὐτῶν, καὶ μισθὸν τῆς νίκης εἰς πολιισμόν λαβόντας χώραν κτίσαι καὶ ὀνομάσαι οὕτω. Τρεῖς δὲ πόλεις ἔκτισαν, Ἄγκυραν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον πλεονεκτή-

ματος, τὴν δὲ ἀπὸ Πεσσινοῦντος τοῦ ἄρχοντος, τὴν δὲ Ταυίαν ἀπὸ τοῦ ἐτέρου ἄρχοντος. V. Forbiger I. I. p. 369. Μιθριδάτῃ κατ.] emend. Gronov.; vulgo Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ νεήλυδας τοῖς Γαλάταις. Mithridates III, regn. 302-266. Eique successit filius Ariobarzanes III (265-242). Cf. Clinton F. H. tom. III, p. 424. Bellum ad postrema Mithridatis tempora pertinere videtur. Aliunde de eo non constat. Sed occupasse Ptol. II loca Pontica nonnulla, prodit *Tius urbs*, quæ quondam *Berenice* dicta sit, teste Steph. v. Βερενίκη. V. Droysen. *Hellen.* II, p. 246.

LIBER XVIII.

14.

Idem : Χωλὸν τεῖχος, πόλις Καρίας, ὡς Ἄπ. ὀκτωκαίδεκάτῳ Καρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Χωλοτεχίτης.

APOLLONIUS ASCALONITA tanquam historicus memoratur ap. Steph. Byz. v. Ἀσκάλων... Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίκασι... ἱστορικοὶ Ἀπολλώνιος καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ Περὶ Βιθυνίας γεγραφὼς καὶ ἄλλοι.

Inter reliquos Apollonios scriptores, quorum permagnus numerus est, h. l. commemorasse sufficiat APOLLONIUM ACHARNENSEM, qui Περὶ ἑορτῶν scripsit :

Harpocrates : Πέλανος... Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ Περὶ τῶν ἑορτῶν οὕτω γράφει· « Ὅμοιοι δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. Λέγεται δὲ πέμματ' αἰ τῶν θεῶν γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρηθέντος σίτου ἐκ τῆς ἄλω. » Σανυριῶν δ' ἐν Γέλωτι φησι· « Πέλανον καλούμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ ἀ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ἡμεῖς οἱ βροτοί. » Δίδυμος δὲ κυρίως φησι τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα, ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι, ἢ ὅτι λευκὰ ἐστίν. V. quos laudat Hermann. *Antiq. sacr.* § 25, 13.

Harpocrates : Πυανόψια... Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑορτῶν γεγραφότες Πυανεψιώνος ἐβδόμῃ Πυανεψία Ἀπόλλωνι ἀγεσθαί φασι.

10.

Narcassus, populus et urbs Cariae. Apollonius decimo Caricorum.

10 a.

Harpasus, Cariae fluvius, antea Daphnus vocatus. Nomen habet a cursu rapidissimo et quod abripit prope eum incedentes. Sic narrat Apollonius decimo quinto Caricorum.

11.

Laginia, Cariae oppidulum. Ap. Caricorum decimo sexto.

12.

Euromus, Cariae urbs, ab Euromo, Idriei, Caris. Gentile Euromensis. Apollonius decimo septimo Caricorum.

13.

Ancyra, urbs Galatiae... Apollonius in decimo septimo Caricorum narrat, Mithridati et Ariobarzani auxiliantes Galatas, qui recens in Asiam advenerant, Aegyptios a Ptolemao II missos ad mare fuisse prosecutos, atque potitos esse navium eorum ancoris, et quum praemium victoriae regionem in qua urbes conderent, accepissent, dividisse atque Ancyram urbem appellasse. Tres vero urbes conderunt : Ancyram, ab re illa bello clare gesta nominatam; Pessinuntem, quæ a Pessinunte duce; Tauiam, quæ ab altero duce nomen habet.

14.

Cholum Tichus, urbs Cariae, ut Apollonius in Caricorum decimo octavo.

Δεῖν δέ φασι λέγειν Πυανέφια, καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιδῶνα· πύανα γὰρ ἔφουσι ἐν αὐτοῖς, καὶ ἡ εἰρσιωνή ἀγεται. Cf. Hermann. § 56, 5.

Harpocratio : Χαλκεῖα... Τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους ἀγομένη Πυανεψιδῶνος ἕξη καὶ νέα, χειρῶναξὶ κοινῇ, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν, ὡς φησὶν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς· Φανοδημος δὲ κτλ. Cf. Hermann. § 48, 7. 56, 31.

Schol. Aristoph. Nub. 408 : Διασίοισιν] Ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός. Ἄγεται δὲ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος ἢ φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεύς τὰ Διάσια διακρίνει ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου ἑορτῆς, προσαγορεύεσθαι αὐτὰ λέγων, καθάπερ τινὲς φασιν, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαίς τὰς ἄσας. Cf. Herm. 58, 23.

Suidas (et Photius) : Ὑδροφορία, ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, ὡς Ἀπολλώνιος. Cf. Plutarch. Sulla c. 14.

Athenæus V, p. 191, E : Ἐν δὲ ταῖς τῶν θεῶν ἑορταῖς οὐδ' ὅσον εἶναι δοκεῖ πλείω χρόνον παραμένειν. Γνωμικῶς γοῦν φησὶ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ ἢ Ἀθηνᾶ·

Ἦδη γὰρ φάος οἶχεθ' ὑπὸ ζόφον, οὐδὲ εἴοικε
δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.

Καὶ νῦν δὴ νόμος ἐκ θυσιῶν τινων πρὸ ἡλίου δύνοντος ἀπιέναι. Καὶ παρ' Αἰγυπτίους δὲ τὸ παλαιὸν σωφρονικῶς διεξήγετο τὸ τῶν συμποσίων γένος, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλώνιος ὁ περὶ τούτων γεγραφώς. Καθήμενοι μὲν γὰρ εἰδείπουν, τροφῇ τῇ λιτοτάτῃ καὶ υγιεινοτάτῃ χρώμενοι, καὶ οἶνω τοσοῦτῳ, ὅσος ἰκανὸς ἂν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν.

APOLLONII RHODII Κτίσεις quum carmine scriptæ sint, ad nos non pertinent. Weichertii opinio Κτίσεις non omnes esse versibus, sed nonnullas etiam prosa oratione scriptas fuisse, idoneis argumentis plane caret. Laudantur :

Ἀλεξανδρείας κτίσεις. Schol. Nicandri Thēriac. II : Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει ἀπὸ τῶν σταγόνων τοῦ τῆς Γοργόνας αἵματος (sc. πάντα τὰ δακτυὰ γενέσθαι φησί). Cf. Acusilaus fr. 4.

Ναυκράτειος κτίσεις. Athenæus VII, p. 283, D : Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης ἐν Ναυκράτειος κτίσει τὸν Πομπύλον φησὶν, ἄνθρωπον πρότερον ὄντα, μεταβαλεῖν εἰς ἰχθύν διὰ τινὰ Ἀπολλώνιος ἔρωτα. Τὴν γὰρ Σαμίων πόλιν παραρρεῖν ποταμὸν Ἰμβράσον,

Τῷ βρά πόντ' Ὀκυρόην νύμφην, περικαλλέα κούρην,
Χησιὰς εὐπατέρεια τέκνον φιλότῃ μιγεῖσα·
Ὀκυρόην, ἢ κάλλος ἀπείριτον ὥπασαν Ἰφραι.

Ταύτης οὖν ἔρασθέντα Ἀπόλλωνα ἐπιχειρήσαι ἀρπάσαι. Διαπεραιωθεῖσαν δ' εἰς Μίλητον κατὰ τινὰ Ἀρτέμιδος ἑορτῆν, καὶ μέλλουσαν ἀρπάζεσθαι εὐλαθῆθεῖσαν, Πομπύλον τινὰ θαλασσογῶν ἄνθρωπον καθικετεύσαι, ὄντα

πατρῶον φίλον, ὅπως αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα διασώσῃ, λέγουσαν τάδε·

Πατὴρ ἐμοῦ φίλου συμφράδμονα θυμὸν ἀέξων,
Πομπύλε, δυσκελάδου δεδαῶς ὁσὰ βένθεα πόντου,
σῶξέ με·

καὶ τὸν εἰς τὴν ἀκτὴν διαγαγόντα αὐτὴν διαπεραιοῦν. Ἐπιφανέντα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν τε κόρην ἀρπάσαι, καὶ τὴν ναῦν ἀπολιθώσαντα, τὸν Πομπύλον εἰς τὸν ὀμώνυμον ἰχθύν μεταμορφῶσαι, ποιήσαι τε τὸν

Πομπύλον ἀκυάλων νηῶν αἰήονα δούλον.

Ælian. H. An. XV, 23 (ex Athenæo) : Λέγει δὲ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης, ὅτι καὶ ἄνθρωπός ποτε οὗτος (ὁ πομπύλος) ἦν, καὶ ἐπόρθμειεν· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἠράσθη κόρης, καὶ ἐπειράτο αὐτῇ ὀμιλῆσαι· ἢ δὲ ἀποδιδράσκουσα ἦλθεν εἰς Μίλητον καὶ ἐθεήθη Πομπύλου τινὸς θαλαττογῶν, ἵνα αὐτὴν διαγάγῃ τὸν πορθμὸν· ὁ δὲ ὑπήκουσεν· ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων τὴν μὲν κόρην ἀρπάζει, τὴν δὲ ναῦν λίθον ἐργάζεται, τὸν δὲ Πομπύλον εἰς τὸν ἰχθύν τοῦτον μετέβαλεν.

Ῥόδου κτίσεις. Steph. Byz. v. Δωτίον : Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν Ῥόδου κτίσει·

Ὅσσα τε γαίης
ἔργα τε Δωτιάδος πρότεροι κάμον Ἀσμονίης.

Cf. Müller. *Min.* p. 192.

Schol. Pind. Ol. VII, 86 : Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς φησὶν ἄπυρα τοὺς Ῥόδιους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἡφαίστον ἔνεκα τῶν γάμων ἔχθραν, ὅτι ἐπεδίωξε τὴν Ἀθηναῖαν βουλόμενος συμμιγῆναι.

Κνίδου κτίσεις. Steph. Byz. : Ψυκτήρης, τόπος ἐν Θράκῃ, ἀπὸ Ἡρακλέους ἀναψύξαντος τὸν ἰδρωτὰ ἐν τῷ καταπαλαίσει τὸν Ἀδραμύλην, καθὼς φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδος (sic) κτίσει.

Καύνου κτίσεις. Parthenius Erot. c. 1 : Περὶ Λύρκου. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικαινέτῳ ἐν τῷ Λύρκῳ καὶ Ἀπολλωνίῳ Ῥοδίῳ Καύνῳ. — Ἀρτασθεΐσης Ἰούς τῆς Ἀργείας ὑπὸ ληστῶν ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἰναχος μαστιγῶς τε καὶ ἐρευνητῶς ἄλλους καθῆκεν, ἐν δὲ αὐτοῖς Λύρκον τὸν Φορωνεὺς, ὃς μάλα πολλὴν ἦν ἐπιδραμόν καὶ πολλὴν θάλασσαν περαιοθεὶς τέλος, ὡς οὐχ εὕρισκεν, ἀπέπειε τῷ καμάτῳ· καὶ εἰς μὲν Ἄργος δεδοικὸς τὸν Ἰναχον οὐ μάλα τι κατῆι, ἀφικόμενος δὲ εἰς Καύνον πρὸς Αἰθίαιον (Αἰγίαλον Heyn.) γαμῆ αὐτοῦ τῇ θυγατέρα Εὐθεβίην. Ἐφασαν γὰρ τὴν κόρην ἰδοῦσαν τὸν Λύρκον εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν καὶ πολλὰ τοῦ πατρὸς δεηθῆναι κατασχέειν αὐτόν· ὁ δὲ τῆς τε βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδασάμενος καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαργμάτων γαμβρὸν εἶχεν. Χρόνου δὲ πολλοῦ προϊόντος, ὡς τῷ Λύρκῳ παῖδες οὐκ ἐγένοντο, ἦλθε εἰς Διδυμῶνος, χρησόμενος περὶ γονῆς τέκνων, καὶ αὐτῷ θεσπίζει ὁ θεὸς, παῖδας φύσει ἢ ἂν ἐκ τοῦ ναοῦ χωρισθεῖς

πρώτη συγγένηται. Ὁ δὲ μάλα γεγηθὼς ἠπειγέτο πρὸς τὴν γυναῖκα, πειθόμενος κατὰ νοῦν ἂν αὐτῷ χωρήσειν τὸ μαντεῖον. Ἐπεὶ δὲ πλέων ἀφίκετο ἐς Βύβαστον πρὸς Στάφυλον τὸν Διονύσου, μάλα φιλοφρόνως ἐκεῖνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς πολλὸν οἶνον προετρέψατο, καὶ ἐπειδὴ πολλῇ μέθῃ παρεῖτο, συγκατέκλινεν αὐτῷ Ἡμιθέαν τὴν θυγατέρα. Ταῦτα δὲ ἐποίησε προπετυσμένοι τὸ τοῦ χρηστηρίου καὶ βουλόμενος ἐκ ταύτης αὐτῷ παῖδας γενέσθαι. Δι' ἔριδος μέντοι ἐγένοντο Ῥοῖὺ τε καὶ Ἡμιθέα αἱ τοῦ Σταφύλου, τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ· τοσοῦτος ἀμφοτέρως κατέσχευε πόθος. Λύρκος δὲ ἐπιγνοὺς τῇ ὑστεραία οἶα ἐδεδράκει, καὶ τὴν Ἡμιθέαν ὄρων συγκατακεκλιμένην, ἐδυσφόρει τε καὶ πολλὰ κατεμέμφοτο τὸν Στάφυλον ὡς ἀπατεῶνα γενόμενον αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μηδὲν ἔχων ὅ τι ποιῆ, περιελόμενος τὴν ζώνην δίδωσι τῇ κόρῃ, κελεύων ἠθήσαντι τῷ παιδί φυλάττειν, ὅπως ἔχη γνώρισμα, ὅπου ἂν ἀφίκοιτο πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς Καῦνον, καὶ ἐξέπλευσεν. Αἰθιαλὸς δὲ ὡς ἤσθετο τὰ τε κατὰ τὸ χρηστήριον καὶ τὴν Ἡμιθέαν, ἤλαυε τῆς γῆς αὐτόν. Ἔνθα δὲ μάχη συνεχῆς ἦν τοῖς τε τὸν Λύρκον προσιεμένους καὶ τοῖς τὰ Αἰθιαλοῦ φρονούσι· μάλιστα δὲ συνεργὸς ἐγένετο Εἰλεσίτη· οὐ γὰρ ἀπέπειν τὸν Λύρκον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνδρωθεὶς ὁ ἐξ Ἡμιθέας καὶ Λύρκου (Βασίλος αὐτῷ ὄνομα) ἤλθεν εἰς τὴν Καυνίαν, καὶ αὐτὸν γνωρίσας ὁ Λύρκος ἤδη γηραιὸς ὢν ἠγεμόνα καθίστησι τῶν σφετέρων λαῶν.

Idem ibid. c. 11. Vide Aristocriti fragm. 2.

[Λέσθου κτίσις] Pärthenius Erot. c. 21 : Περὶ Πεισιδικῆς. Λέγεται δὲ καὶ ὅτε Ἀχιλλεὺς πλέων τὰς προσεχῆς τῇ ἠπειρῷ νήσους ἐπόρθει, προσσχῆιν αὐτὸν Λέσθῳ· ἔνθα δὲ καθ' ἑκάστην τῶν πόλεων αὐτὸν ἐπιόντα κερατίζει. Ὡς δὲ οἱ Μηθύμυαν οἰκοῦντες μάλα κρατερῶς ἀντείχον, καὶ ἐν πολλῇ ἀμνηχανίᾳ ἦν διὰ τὸ μὴ δύνασθαι εἰλεῖν τὴν πόλιν, Πεισιδικὴν τινὰ Μηθυμαίαν, τοῦ βασιλέως θυγατέρα, θεασαμένην ἀπὸ τοῦ τείχους τὸν Ἀχιλλεῖα ἐρασθῆναι αὐτοῦ, καὶ οὕτως τὴν τροφὸν διαπεψμαμένην ὑπισχεῖσθαι ἐγχειρίσειν αὐτῷ τὴν πόλιν, εἰ γε ἄλλοι αὐτὴν γυναῖκα ἔξαι. Ὁ δὲ τὸ μὲν παραυτίκα καθωμολογήσατο· ἐπεὶ μέντοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νεμεσήσας ἐπὶ τῷ δρασθέντι προὔτρεψατο τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην. Μένηται τοῦ πάθους τοῦδε καὶ ὁ τῆν Λέσθου κτίσιν ποιήσας (Apollonius, haud dubie) ἐν τοῖσδε·

Ἐνθάδε Πηλείδης κατὰ μὲν κτάνε Λάμπητον ἦρω,
ἐκ δ' Ἰκετάονα πέφηνεν, ἰθαγενέας Δεπετύμνου
υἱέα Μηθύμνης τε καὶ ἀλχεστάτου ἄλλων,
αὐτοκασίγητον Ἐλικάονας, ἔνδοσι πάτρης,

Mortuum esse Lycurgum alii Cirrhæ tradunt, Apollthemis Elide, quo tum se contulisset, Timæus et Aristoxenus in Creta vitam cum morte commutasse asserunt.

τηλίκου ὑφιπύλου· θαλερῆ δὲ μιν ἄσσε Κύπρις.
Ἦ γὰρ ἐπ' Αἰακίδῃ κόρῃ φρένας ἐπτοίησε
Πεισιδικῆ, ὅτε τὸν γε μετὰ προμάχοισιν Ἀχαιοῖν
χάρμη ἀγαλλόμενον θήσκετο, πολλὰ δ' ἐς ὕγρην
ἤρα χεῖρας ἔτεινεν ἐλδομένη φίλότητος.

Εἶτα μικρὸν ὑποβάς·

Δέκτο μὲν αὐτίκα λαὸν Ἀχαιοῖκὸν ἔνδοσι πάτρης
παρθενικῆ, κληῖδας ὑποχλίσσασα πυλάων,
ἔτλη δ' οἷσιν ἰδέσθαι ἐν ὀφθαλμοῖσι τοκῆας
χαλκῷ ἐηλαμένους καὶ δούλια δεσμὰ γυναικῶν
ἔλκομένους ἐπὶ νῆας ὑποσχασίης Ἀχιλλῆος,
ἔφρα νυὸς γλαυκῆς Θέτιδος πέλοι, ἔφρα οἱ εἶεν
πενθεροὶ Αἰακίδαι, Φθίη δ' ἐν δώματι ναοὶ
ἀνδρῶν ἀριστῆος πινυτὴ δάμαρ· οὐδ' ὄγ' ἐμελλε
τὰ βέβειν, ὄλοφ δ' ἐπαγάσαστο πατρίδος οἴτῳ·
ἔνθ' ἢ γ' ἀνότατον γάμον εἶσιδε Πηλείδαο
Ἀργείων ὑπὸ χειρὶ δυσάμμορος, οἱ μιν ἐπεφρον
πανσυδίῃ θαμνῆσιν ἀράσσοντες λιθάδεσιν.

Probabile est Canopi quoque origines argumentum fuisse carminis choliambis conscripti, quod duobus locis laudat Steph. Byz. v. Κόρινθος et χώρα.

Apollonii nescio cuius Ὑπομνήματα, haud liquet cuiusnam generis, laudantur in schol. Apoll. Rhod. I, 430 : Ἀπολλωνίος φησιν ἐν πρώτῳ τῶν Ὑπομνημάτων τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι· ἀγνοῶν ὅτι μηδέπω εὐρεθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο, ὡς καὶ Ἡσιόδός φησι.

APOLLOTHEMIS.

Plutarch. Lyc. c. 31 : Τελευτήσῃα δὲ τὸν Λυκοῦργον οἱ μὲν ἐν Κίρρα λέγουσιν· Ἀπολλόθεμις δὲ, εἰς Ἦλιν κομισθέντα· Τιμαῖος δὲ καὶ Ἀριστόξενος ἐν Κρήτῃ καταβίωσαντα. Scriptor aliunde non notus.

ARCHEMACHUS EUBOEUS.

EYBOÏKA.

E LIBRO TERTIO.

I.

Athenæus VI, p. 264, A : Ἀρχέμαχος δ' ἐν τῇ τρίτῃ Εὐβοϊκῶν « Βοιωτῶν (φησὶ) τῶν τὴν Ἀρναίαν κατοικισάντων οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ'

DE REBUS EUBOEÆ.

1.

Archemachus Rerum Euboicarum libro tertio scribit : « Ex Boeotis qui Arnaeam considerant, hi qui in Bœofiam

ἐμφιλογωρήσαντες παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δουλεύειν καθ' ὁμολογίας, ἐφ' ᾗ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν· αὐτοὶ δὲ, τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, τὰς συντάξεις ἀποδώσουσιν. Οὗτοι οὖν, οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς, ἐκλήθησαν τότε μὲν μενέσται, νῦν δὲ πενέσται. Καὶ πολλοὶ τῶν κυρίων ἑαυτῶν εἰσιν εὐπωρότεροι. » Cf. Müller. Dor. II, p. 66 sq., Min. p. 378.

2.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 141, 21 Syll. : Εὐθυμένης δὲ ἐν τοῖς Χρονικοῖς συναχμάσαντα ("Ὀμηρον) Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀκάστῳ ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὑστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησί). Ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ.

3.

Harpocratio : Κοτύλιον ὄρος· Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος. Ἔοικε τὸ ὄρος τῆς Εὐβοίας εἶναι Ἀρχέμαχος γοῦν ἐν γ' Εὐβοϊκῶν φησί. « Κότυλος μὲν οὖν φαίνεται κατασχεῖν τὸ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κοτύλιον καλούμενον. »

Apud Stephan. Byz. legitur : Κοτύλιον, ὄρος Εὐβοίας, ἀνακαίμενον Ἀρτέμιδι, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Ἀρτέμιδος β'. Pro his Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν β' vel γ' emend. Dübner. ad fr. Antimachi p. 51 et Dindorf. in Steph. Thes. v. Κοτύλιον. Fortasse fuit : Ἀρχέμαχος ἐν [γ' καὶ] Ἀρμενίδας β'.

E LIBRO QUARTO.

4.

Harpocratio : Ἀλόνησος, νησὸδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος, ὡς καὶ

non redierunt, sed quibus placuit in illa regione manere, tradiderunt se Thessalis, quibus servirent his conditionibus, ut jus non esset dominis ipsos vel interficiendi vel in aliam terram deportandi; ipsi vero agros eorum colentes, annum in his census penderent. Hi igitur, his conditionibus manentes seque tradentes, *menestæ* tunc (a *manendo*) nominati sunt, nunc vero *penestæ* appellantur. Suntque eorum multi dominis suis ditiores. »

2.

Euthymenes in Chronicis Homerum Hesiodi æqualem sub Acasto archonte in Chio fuisse circa ducentesimum annum post Trojæ excidium tradit. Eadem est sententia Archemachi in libro tertio De rebus Eubœæ.

3.

Cotylæus mons, cujus Æschines in oratione Contra Ctesiphontem meminit, in Eubœa esse videtur. Archemachus certe in tertio Rerum Euboicarum dicit : « Cotylus igitur apparet obtinuisse montem, quem nunc de nomine ejus Cotylæum dicunt. »

4.

Halonnesus, parva insula maris Ægæi. Æschines in ora-

Ἀρχέλαος (lege Ἀρχέμαχος) ἐν δ' Εὐβοϊκῶν. Μνημονεύει δὲ τῆς ἀμφισβήτησεως τῆς Περι Ἀλοννήσου καὶ Θεσόπομπος ἐν δ' καὶ Ἀναξιμένης ἐν δ' Φιλιππικῶν.

5.

E LIBRO INCERTO.

Plinius H. N. VII, sect. 57 : *Longa nave primum navigasse... Archemachus (dicit) Ægeonem.*

METONYMIAI.

6.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 262 : Πάντων ἀρχαιοτάτους εἶναι Αἰγυπτίους (cum aliis multis dicit) Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνυμίαις.

7.

Plutarch. De Is. et Os. c. 27, p. 361, F : Οὐ γὰρ ἄλλοι εἶναι Σάραπιν ἢ τὸν Πλούτωνά φασι, καὶ Ἴσιν τὴν Περσέφασσαν, ὡς Ἀρχέμαχος εἶρηκεν ὁ Εὐβοεὺς, καὶ ὁ Ποντικός Ἡρακλείδης, τὸ χρηστήριον ἐν Κανώβῳ Πλούτωνος ἡγούμενος εἶναι.

8.

Strabo X, p. 465 : Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεὺς φησι τοὺς Κουρήτας ἐν Χαλκίδι συνοικῆσαι· συνεχῶς δὲ περὶ τοῦ Ἀηλάντου πεδίου πολεμοῦντας, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι τῆς κόμης ἐδράττοντο τῆς ἔμπροσθεν, καὶ αὐτοὺς κατέσπων, ὅπισθεν κομῶντας γενέσθαι, τὰ δ' ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ Κουρήτας ἀπὸ τῆς κορυφῆς κληθῆναι μετοικῆσαι δ' εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ κατασχόντας τὰ περὶ Πλευρώνα χωρία· τοὺς δὲ πέραν οἰκοῦντας τοῦ

tione Contra Ctesiphontem, sicuti etiam Archemachus in quarto Euboicarum. Meminit vero controversiæ de Halonneso etiam Theopompus quarto et Anaximenes quarto Philippicorum.

NOMINUM MUTATIONES.

5.

Omnium antiquissimos esse Ægyptios Archemachus quoque De nominum mutationibus dicit.

7.

Sarapin non alium esse aiunt quam Plutonem, neque Isidem a Proserpina differre, ut Archemachus quoque Eubœensis docuit et Heraclides Ponticus, qui oraculum Caponicum Plutonis esse iudicat.

8.

Archemachus Eubœensis Curetas ait Chalcidem inco-luisse, quumque continentes de Eelanto campo dimicarent, anterioreque eos coma hostes apprehenderent et prosternerent, comam alere in occipite, radere sinciput instituisse : atque adeo Curetas a κορυῆ, quæ est tonsura, dictos : mi-

Ἀχελώου, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, Ἀκαρῶνας καλεῖσθαι.

Tangere hæc in Euboicis quoque potuit. Ex Strabone eadem affert schol. ad II. ι', 529. Cf. schol. Homeri in Cram. Anecd. Paris. III, p. 376, ubi pro Ἀρχέμαχος legitur ἀρχέμαχος.

9.

Schol. Pind. Pyth. III, 120: Τὸ Ἴόνιον πέλαγος τὸ περὶ Σικελίαν τὸ ὄνομα ἔλαβεν, ὡς μὲν ἔνιοι, ἀπὸ Ἴουῶ. Θεόπομπος δὲ ἀπὸ Ἰονίου ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ, Ἀρχέμαχος δὲ ἀπὸ τῶν ἀπολλυμένων ἐν αὐτῷ Ἰακόνων (Ἰώνων, ὡς εἰσὶν Ἀθηναῖοι sch. Dion.). — Ἀρχέμαχος Bœckius dedit e cod. Gætting.; in reliquis Ἀρχίδαμος. Eadem leguntur apud schol. ad Dionys. Perieg. 94.

ARETADES CNIDIUS.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 11, p. 308, C: Δαρεῖος δὲ Πέρσης, ἐπὶ Γρανικῶν πολεμίας Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἑπτὰ σατράπας ἀποβαλὼν, καὶ ἄρματα δρεπανηφόρα δύο καὶ πεντακόσια, συμβαλεῖν ἔμελλε τῇ ἑξῆς. Ἀριοβαρζάνης δὲ ὁ υἱὸς, συμβαθῶς διακείμενος πρὸς Ἀλέξανδρον, ὑπισχνεῖτο τὸν πατέρα προδώσειν. Ἀγανακτήσας δὲ ὁ πατὴρ ἐτραχηλοκόπησεν ὡς Ἀρητάδης Κνίδιος ἐν τρίτῳ Μακεδονικῶν.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

2.

Idem De fluv. c. 12, 2, de Sagari fluvio: Γεννάται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, αὐτόγλυφος καλούμενος· ἐδρίσκει-

grasse autem in Ætoliæ et loca circa Pleuronem obtinisse. Eos autem qui trans Acheloum habitabant, quum caput non tonderent, Acarnanas dictos fuisse.

9.

Ionium mare prope Siciliam nomen habet secundum nonnullos ab Æone, sec. Theopompum ab Ionio Illyrio viro, sec. Archemachum ab Ionibus qui in eo perierint.

DE REBUS MACEDONICIS.

1.

Darius Persa proelio congressus cum Alexandro ad Granicum, amissis septem satrapis ac falcatis curribus quingentis et duo, postridie instaurare pugnam volebat. Ariobarzanes autem filius ejus, ut qui Alexandro faveret, promisit se patrem ipsi proditurum. Pater autem indignitate rei commotus, filio cervicis præcidit. Aretades Cnidius tertio Rerum Macedonicarum.

ται γὰρ τετυπωμένην ἔχων τὴν μητέρα τῶν θεῶν. Τοῦτον τὸν λίθον ἐὰν εὕρη τις, σπανίως εὐρισκόμενον, τῶν ὑποτεμνομένων οὐ ξενίζεται, ἀλλ' εὐψύχως φέρει τῆς παρὰ φύσιν πράξεως τὴν ὄψιν· καθὼς ἰστορεῖ Ἀρετάδης (sic) ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem Par. m. c. 27, p. 312 C: Τελαμῶν ὁ Αἰακοῦ καὶ Ἐνδηίδος, ἔλθων εἰς Εὐβοίαν *** νυκτὸς ἔφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ αἰσθόμενος καὶ τῶν πολιτῶν τινα ὑποπτεύσας, ἔδωκε τὴν κόρην καταποντωθῆναι τι τῶν δορυφόρων. Ὁ δ' ἐλεήσας ἀπημπόλησε· προσσχούσης δὲ τῆς νεῶς Σαλαμῖνι, Τελαμῶν ὠνήσατο· ἡ δ' ἔτεκεν Αἶαντα· ὡς Ἀρητάδης Κνίδιος ἐν δευτέρῳ Νησιωτικῶν.

Aretades, nescio qui, Περὶ συμπτώσεως, de fortuita scriptorum idem tradentium convenientia, laudatur a Porphyrio apud Euseb. P. E. p. 466. Quod quidem argumentum nescio an conferri possit cum eo quod Plutarchus in Paralleliis minoribus tractat. Porro ap. schol. Homer. II. ω, 110, leguntur hæc: προῖάπτω] Ἀπολλόδορος καὶ Ἀρητάδης καὶ Νεοτέλης καὶ Διονύσιος ὁ Θράξ διὰ τοῦ τ τὴν πρόθεσιν γράφουσι, καὶ δασύνουσι τὸ α, ἵνα ἦ προσάπτω, ἀνατίθημι. Idem nomen fortasse restituendum apud schol. Odys. γ, 344: γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον] Ἐξήτησαν διὰ τί τοῖς θεοῖς ἀπένεμον τὰς γλώσσας. Οἱ μὲν ἐνόμισαν, ὧν ἔστι Λεάνδρου ἡ Ἀρκτηάδης (Λεάνδρος καὶ Ἀρητάδης?) κατὰ πατρῷον ἔθος Ἴώνων· ἔστι γὰρ πάτριον ἔθος Ἴώνων.

DE REBUS PHRYGIIS.

2.

Nascitur in Sagari fluvio lapis nomine *autoglyphus* (id est, sponte sculptus); invenitur enim cum expressa matris deorum effigie: quem si quis invenerit (raro autem invenitur), ab iis qui castrantur non abhorret, sed intrepido vultu fert rem quæ præter naturam fit. Narrat hoc Aretades in Phrygiis.

DE INSULIS.

3.

Telamon Æaci et Endeidis filius in Eubœam quum venisset, [Peribœam Alcathoi filiam vitavit] noctuque fugit. Pater sentiens hoc, et factum ab aliquo civium suspicatus, filiam cuidam satellitum in mare abjiciendam mandavit: qui motus miseratione, eam vendidit; quumque mulier esset ad insulam Salaminam navi advecta, Telamon eam emit; peperit autem Ajacem. Historiam narrat Aretades Cnidius libro De insulis secundo.

ARETES DYRRACHINUS.

Censorin. De die nat. c. 18, 11: *Est præterea annus, quem Aristoteles maximum potius quam magnum appellat, quem solis et lunæ vagarumque stellarum orbis conficiunt, quum ad idem signum, ubi quondam fuerunt una referuntur; cujus anni hiemps summa est cataclysmos, quam nostri diluisionem vocant, æstas autem ecpyrosis, quod est mundi incendium: nam his alternis temporibus mundus tum exigrescere tum exaquescere videtur. Hunc Aristarchus putavit annorum vertentium II CCCCLXXXIII, Aretes Dyrrachinus VDLII, Heraclitus et Linus XDCCC, Dion XDCCCLXXXIII, Orpheus CXX, Cassandrus tricies sexies centum millium, alii vero infinitum esse nec unquam in se reverti existimarunt. Dion forte Neapolitanus mathematicus est cujus meminit Varro ap. Aug. C. D. XXI, 8 (v. Castoris fr.). De Lino v. Welck. Klein. Schft. I, p. 45.*

Censorinus ibid. c. 21, 3: *Timæus CCCCXVII, Aretes DXIII* (sc. annos numerant a bello Trojano usque ad Olympiadem primam). Codd. h. l. *Eretes et Erethes*, « unde Carrio reposuit *Aretes*, uti est c. 18, 11. *Oræthes* conj. Manutius. Fortasse legendum *Crates*. Hunc in disputationibus Homericis de hac re egisse verisimile est. » *Otto Jahn*. Ceterum num historicus fuerit *Arethes*, nescio.

ARCHINUS

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ.

1.

Schol. Pind. Pyth. III, 59: *Ἡ δὲ Βοιωτὶς (λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερδαίᾳ) καὶ Νεσωνὶς ἐλέγετο, ὡσπερ Ἀρχίνος ἐν Θεσσαλικοῖς. Βοιωτὶς δὲ ἐλέγετο ἀπὸ μιᾶς τῶν νυμφῶν Βοιωτῆδος.*

THESSALICA.

1.

Bœbias lacus etiam Nesonis vocabatur, ut Archinus in Thessalicis ait. Bœbias autem appellabatur a Bœbeide nympa.

2.

Dotium, urbs Thessaliæ, nomen habet a Dotio Elati filio, vel, ut Archinus dicit, a Doto Neoni filio, Hellenis nepote.

ARCADICA.

Cur qui sponte sua in Lyceum intrant, lapidibus obruuntur ab Arcadibus; qui per imprudentiam, Eleutheras de-

« Ante vocem Νεσωνὶς cum cod. Gott. delevi verba Κορωνὶς ἢ κατ' ἐνίους, ex varia lectione haud dubie orta. De Nesonide palude, quam alii rectius distinguunt a Bœbeide, cf. Suidas v. Νέσων, Strabo IX, p. 296, 304, 305; Eustath. ad Iliad. β, 711, et correctæ a Berkelio schol. ad Eur. Alcest. 590. » *Bœckh*.

2.

Stephan. Byz.: Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας.. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίως τῆς Ἐλάτου, .. ὡς δὲ Ἀρχίνος (vgo Ἀρχῆνος) ἀπὸ Δώτου τοῦ Νεώνου τοῦ Ἑλληνοσ. Cf. Pherecydes fr. 8 et Mnaseæ fr. 21.

De Archino Atheniensis v. quæ laudat Westermann, in *Gesch. der gr. Bereds.* § 45, 2-6. Locis ibi citatis adde Philopon. in Aristot. *Metaph.* p. 67; Syrian. in *Metaphys.* p. 120 b.

ARCHITIMUS.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Plutarch. Qu. Gr. c. 39, p. 300, B: « Διὰ τί τοὺς εἰς τὸ Λύκαιον εἰσελθόντας ἐκουσίως, καταλείουσιν οἱ Ἀρκάδες· ἂν δ' ὑπ' ἀγνοίας, εἰς Ἐλευθέρας ἀποστέλλουσι; » Πότερον ὡς ἐλευθερουμένων αὐτῶν διὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἔσχεν ὁ λόγος πίστιν, καὶ τοιοῦτόν ἐστι τὸ εἰς Ἐλευθέρας, οἷον τὸ, εἰς Ἀμελοῦς χώραν, καὶ τὸ, ἤξει εἰς ἀρέσαντος ἔδος; ἢ κατὰ τὸν μῦθον, ἐπεὶ μόνοι τῶν Λυκάωνος παίδων Ἐλευθῆρ καὶ Λεβάδος οὐ μετέσχον τοῦ περὶ τὸν Δία μιάσματος, ἀλλ' εἰς Βοιωτίαν ἔφυγον, καὶ Λεβαδεῦσιν ἐστὶν ἰσοπολιτεία πρὸς Ἀρκάδας. Εἰς Ἐλευθέρας οὖν ἀποπέμπουσι τοὺς ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διὸς ἀκουσίως γενομένους. Ἡ ὡς Ἀρχίτιμος ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς, ἐμβάντας τινὰς κατὰ ἀγνοίαν ὑπὸ Ἀρκάδων φησι παραδοθῆναι Φλιασίοις, ὑπὸ δὲ Φλιασίων Μεγαρεῦσιν, ἐκ δὲ Μεγαρέων εἰς Θήβας κομιζομένουσ περὶ τὰς Ἐλευθέρας ὕδατι καὶ βρονταῖς καὶ διοσημεΐαις ἄλλαις κατασχεθῆναι· ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὸν τόπον Ἐλευθέρας ἐνίοι φασὶ προσαγορεύεσθαι.

portantur? — An quasi liberatis hoc modo hisce, sermoni fides paratur? ut similis sit locutio *Ad Eleutheras*, qualis est *In regionem Amelus* et *Ad sedem venies Aresantis*. Aut fabulam sequi præstat? quoniam soli de Lycaonis filiis Eleuther et Lebadus facinoris, quod in Jovem molitus erat pater, insontes fuerunt et in Bœotiam fugerunt: unde et Lebadensibus jus civitatis cum Arcadibus intercedit; ergo Eleutheras relegant, qui in Jovis sacro inaccessio loco imprudentes rei fuerunt. Architimus in Arcadicis scribit quosdam qui Lyceum intrassent per ignorantiam, ab Arcadibus traditos fuisse Phlasiis, ab his Megarensibus: inde quum Thebas mitterentur, apud Eleutheras fuisse imbre, tonitruibus aliisque cælestibus denuntiationibus detentos: atque inde etiam loco nomen Eleutheras factum nonnulli affirmare.

Archetimus quidam Syracusanus memoratur Diogeni L. I, 40 : Ἀρχέτιμος ὁ Συρακούσιος ἑμιλίαν αὐτῶν (septem sapientium) γέγραφε παρὰ Κυψέλω, ἧ καὶ αὐτὸς φησι περιτυχεῖν.

ARIÆTHUS TEGEATA.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

1.

Hygin. Poet. astr. II, 1. Arctos minor : *Ariæthus Tegeates, historiarius scriptor, non Callisto, sed Megisto dicit appellatam, et non Lycaonis, sed Cetes filiam, Lycaonis neptem. Præterea Cetea ipsum Engonasin nominari. Reliqua vero superioribus conveniunt. Quæ res in Nonacri monte Arcadiæ gesta narratur. Eadem iterum tangit II, 6.*

2.

Schol. Venet. Iliad. δ', 319 : Πύλιοι καὶ Ἀρκάδες περὶ γῆς ὄρων ἐπολέμουν περὶ τὸ καλούμενον Ἀγκαῖον (Λύκαιον?) ὄρος. Νέστωρ δὲ μονομαχήσας ἐκ προκλήσεως Ἐρευθαλίωνα τὸν Ἴππομέδοντος ἦ, ὡς ἔνιοι, Ἀφείδαντος ἀνεῖλε, καὶ ὑπὸ χάρας τὸ περιορισθὲν χωρίον παρεξήληθεν, οἱ δὲ Ἀρκάδες, ἔτι σκαρίζοντος τοῦ Ἐρευθαλίωνος, ἐφορμήσαντες τοῖς Πυλίοις συνέβαλον, καὶ οὕτως ἐνίκησαν. Θάψαντες δὲ τὸν Ἐρευθαλίωνα καὶ τοὺς φίλους ἐπέγραψαν τῷ τάφῳ τὸδε τὸ ἐπίγραμμα·

Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίῳ φίλοις τ' ἐπὶ τύμβον ἔθηκαν Ἀρκάδης βασιλῆς, γένος ἔξοχον Ἴππομέδοντος (Ἴπποδά-
[μαντος cod. Lips.]),
οἱ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.

Ἱστορεῖ Ἀρῖαιθος (Ἀρήθος Cramer. in Anecd. Paris. III, p. 202). Schol. Victor. l. l. sic habet : Πύλιοι μὲν οὖν πρὸς Ἀρκάδας ἐπολέμουν περὶ ὄρων γῆς.

ARCADICA.

2.

Pylii et Arcades de ditonis finibus belligerabant circa Ancaem montem (*Acidantem fl.*). Nestor ad singulare certamen Ereuthalionem, Hippomedontis vel, ut nonnulli dicunt, Aphidantis filium, provocavit eumque occidit, et præ gaudio locum quem pro certaminis arena circumscripserant, transgressus est. Tum vero Arcades, palpitante adhuc Ereuthalione, irruentes in Pylios manumque conserentes victoria potiti sunt. Deinde sepelierunt Ereuthalionem [et amicos], tumuloque inscripserunt hæcce :

Hic Ereuthalioni amicisque tumulum fecerunt Arcadiæ principes, clarum genus Hippomedontis, qui Nestorem ejusque populum domuerunt bello.

Γίνεται δ' αὐτοῖς συμβολὴ περὶ τὸν Ἀκίδαντα ποταμὸν (Φειᾶς παρ τεύχεσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέθερα, Hom. II. γ', 135). Ἐρευθαλίωνος δὲ τοῦ Ξανθίππου προ-
τρεπομένου τὸν βουλόμενον, Νέστωρ ἀντιστάς ἐνίκησεν. Ὑπὸ δὲ τῆς ἡδονῆς ἀλλόμενος ἐκπεπήδηκε τοῦ περιορισθέντος χωρίου· ὅθεν Ἀρκάδες Ἐρευθαλίωνα μᾶλλον ἔφασαν νικῆσαι τὸν μὴ ἐξεληθόντα τοῦ τόπου, καὶ συμβαλόντες ἐκ δευτέρου, εἶτα κοινήν περιγράψαντες τοὺς χώρους, ἔθαψαν Ἐρευθαλίωνα, καὶ τῷ σήματι ἐπέγραψαν· »

Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωνα φίλοι περὶ τύμβον ἔθηκαν, Ἀρκάδης βασιλῆ, γένος ἔξοχον Ἰμφιδάμαντος, οἱ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.

Ἱστορεῖ Ἀρῖαιθος. Cf. II, η, 132 sqq.

3.

Dionysius Hal. A. R. I, 49, p. 123 R. Æneas secundum Cephalonem et Hegesippum Troja venit in Thraciam ibique moritur. Ἄτεροι δὲ ἐκ Θράκης ἀναστήσαντες αὐτὸν ἕως Ἀρκάδης παρακομίζουσιν. Οἰκῆσαι δὲ λέγουσιν ἐν Ὀρχομενῷ τε τῷ Ἀρκαδικῷ καὶ τῇ Νήσῳ λεγομένῃ καίπερ οὐσὴ μεσόχθονι, ὑπὸ τελεμάτων καὶ ποταμοῦ· τὰς δὲ καλουμένας Καπύας Αἰνείου τε καὶ Τρώων ἀπόκτισιν εἶναι, Καπύας ὀνομασθῆσας ἀπὸ τοῦ Τρωικοῦ· κάπυος. Λέγεται δὲ ταῦτα ἄλλοις τε καὶ Ἀρῖαιθῳ (sic cod. Vat., Ἀρῖσθῳ rel.) γράψαντι τὰ Ἀρκαδικὰ. Cf. quæ sequuntur ex Agathyllo poeta Arcadico.

Καπυὰς] « Καφύας seu Arcadiæ Dionysium scripsisse opinor; ut sensus sit Arcadiæ oppidum, quod posterioribus sæculis Καφύας nominarunt, a primis conditoribus, Ænea et Trojanis, dictum fuisse Καπυὰς, voce a Capy Trojano deflexa. Nisi forte Arcadico et Dorico more id oppidum Καφύαι dicitur; Ionico autem et communi Καπύαι. V. Strabo III, p. 704. Steph. B. v. Καφύαι. » SYLBERG. Ceterum cf. Klausen. Æneas tom. I, p. 366.

Vel potius :

Hic Ereuthalionem amici tumulo condiderunt Arcadiæ regem, clarum genus Amphidamantis (Aphidantis), qui quondam Nestorem ejusque populum domuere bello.

Narrat hæc Ariæthus.

3.

Alii Æneam ex Thracia discedentem faciunt et in Arcadiam usque deducunt, eumque dicunt habitasse in Orchomeno Arcadico, et in ea quæ (licet sit mediterranea) ob loca cænosa et flumen Νῆσος vocatur. Atque Capyas, quas dicunt, ab Ænea ceterisque Trojanis conditas et a Capy Trojano Capyas appellatas esse. Hæc autem tum ab aliis tum ab Ariætho rerum Arcadicarum scriptore produntur.

4.

Schol. Apollon. Rh. II, 498 : Φερεκύδης δέφησι καὶ Ἄραιθος (sic) ἐπὶ κύκων αὐτὴν (τὴν Κυρήνην) ὀχηθεῖσαν κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι. Pro Ἄραιθος codex Parisinus præbet Ἄρατος. Falso; nam de Cyrene nihil apud Aratum legitur. Error inde natus quod paullo post Arati locus (Phæn. 151) de etesiis citatur. Quomodo de Cyrene in Arcadicis sermo esse potuerit, docet filius ejus Aristæus, cujus cultus apud Arcades vigeat. Fortasse igitur ex eodem Ariætho desumpta sunt quæ antecedunt ap. schol. l. 1 : Τοῦ γὰρ κατηστερισμένου κυνὸς [ἐν τῷ λέοντι, ἐπειδὴν δ' ἥλιος εἰσέλθῃ τὸν λέοντα addit cod. Paris.; quæ sunt Arati Phænom. 151, et paullo post uberius exscribuntur] φλέγοντος τὰς Κυκλάδας νήσους καὶ πολλὸν χρόνον αὐχμοῦ τε καὶ ἀπορίας οὔσης, οἱ τὴν Κέω κατοικοῦντες ἐκ θεοπροπίου ἐπεκαλέσαντο Ἄρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης [τῆς Ὑψέως add. Par.] ἐκ Φθίας. Ὁ δὲ παραλαβὼν τινὰς ἐξ Ἀρκαδίας ἤλθεν εἰς τὴν Κέω, καὶ Διὸς ἱερὸν ἰδρύσατο Ἰκμαίου, ἕνεκα τοῦ τοὺς ἄμβρους γίνεσθαι [καὶ τοὺς ἐτησίας πνεῖν add. Par.], καὶ τὸν κύνα ἐξιλάσατο. Καὶ ἐνομοθέτησε κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Κείοις μεθ' ὀπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ. Cf. Heraclicid. Pont. fr. 9 (tom. II, p. 214).

5.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 36 : Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν Πηνελόπης φασὶ [ἤ?] Καλλιστοῦς καὶ δύο παῖδας γενομένους (1. καὶ Διὸς παῖδα γενέσθαι?) (ἀφ' ἧς ὄρος Κυκλάδης)· ἄλλοι δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης, ὡς καὶ Εὐφορίων· ὃν ἔθρεψαν νύμφαι· διδὸ καὶ νυμφαγενῆ αὐτὸν φησι τραφέντα παρ' ἐκείναις. Ἄρ. ἦθος (sic) δὲ δ' Τεγεάτης Αἰθέρος αὐτὸν καὶ νύμφης Οἰνός γε νεαλογεῖ. Ἐνιοὶ δὲ Ὀρσινόης νύμφης καὶ Ἐρμού. Ἐπιμενίδης δὲ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς παῖδας γεγενῆσθαι Πᾶνα καὶ Ἀράδα διδύμους.

Non erat cur Wagnerus fragm. Tragg. p. 20 Ἄρ. ἦθος mutaret in Ἄρισταρχος. *OEnoe* Panis mater (cf. Schol. Theocrit. I, 3) Tegeaticam narrationem arguit; siquidem Pausanias VIII, 47, 2, de Tegeatico fano Minervæ Aleæ verba faciens, aræ

4.

Pherecydes et Ariæthus cygnis vectam Cyrenen Apollinis consilio in Cyrenen venisse narrant.

5.

Pan secundum Ariæthum Ætheris et CEnoes nymphæ filius est.

hujus deæ insculptas esse ait Rheam et OEnoen nympham, parvulum Jovem tenentes. Ibidem inter ἀναθήματα templi recensentur αἱ πέδαι, πλὴν ὅσας ἠφάνισεν αὐτῶν ἰδὸς, ἃς γε ἔχοντες Λακεδαιμονίαν οἱ αἰχμάλωτοι τὸ πεδῖον Τεγεάταις ἔσκαπτον· addit : Μαρπήσεως τε ἐπίκλησιν Χήρας γυναῖκός Τεγεατῖδος ἀνακεῖται τὸ ὄπλον. Hæc notanda fuissent ad Diniae fragmentum 8 (ex Herodiano), p. 26, ubi Lacedæmonii vincti flumen per campum deduxisse narrantur : Περὶ μὲν ἡδ' αὖ ἐν Τεγέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖστοι καλοῦσι Χοῖραν. Totus ille Herodiani locus quum sit quammaxime corruptus, non dubito quin istud Περὶ μὲν ἡδ' αὖ.. Χοῖραν ex Pausania corrigendum sit. Plura de hac Marpessa exposuit Pausanias VIII, 48, 4 sqq., quæ tu vide.

ARISTÆNETUS.

ΠΕΡΙ ΦΑΣΗΛΙΔΟΣ.

Stephan. Byz. v. Γέλα : Ἀρισταῖνος δ' ἐν πρώτῃ τῶν Περὶ Φασήλιδα, ὅτι Λάκιος καὶ Ἀντιφήμος ἀδελφοὶ ἐλθόντες εἰς Δελφούς μαντεύσασθαι· τὴν δὲ Πυθίαν οὐδὲν περὶ ἐκείνων λέγουσαν, προστάζει τὸν Λάκιον πρὸς ἀνατολὰς ἡλίου πλεῖν· τοῦ δ' Ἀντιφήμου γελάσαντος τὴν Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν [πλεῖν] ἐφ' ἡλίου δυσμῶν καὶ ἣν ἂν πόλιν οἰκίῃσθαι (1. καὶ Γέλαν π. οἰκίσαι).

Cf. Etym. M. p. 225 : Ἀντιφήμος ἢ Δεινομένης δ' Ῥόδιος, κατὰ χρόνον (χρησµὸν?) εἰς Δελφούς παραγενόμενος, ἤκουσεν ὡς δεοὶ πρὸς δυσμὰς ἀπίοντα πόλιν κτίσειν· ἐπὶ δὲ τῇ ἀπροσδοκῆτῃ ἀκοῇ ἐγέλασε καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος ὠνόμασε τὴν πόλιν. De Antiphemo Gelæ conditore v. Herodot. VII, 153; Thucyd. VI, 4; VII, 57; Pausan. VIII, 46; Schol. Pindar. Ol. II, 14. De Lacio, Phaselidis conditore, et Antiphemo cf. fabulam Philostephani ap. Athen. VII, p. 297, F; et quæ similia narrantur de Telmisso et Galeota ap. Stephan. Byz. v. Γαλεῶται. Ceterum v. Raoul-Rochette *Etabl. d. col. gr.* III, p. 251; Müller. *Dor.* I, p. 110 sq.

Alium, puto, Aristænetum commemorat Eu-

DE PHASELIDE.

Aristænetus libro primo De Phaselide narrat Lacium et Antiphenum fratres oraculi consultant causa Delphos venisse; Pythiam vero ad ea, quæ scire cupissent, nihil respondentem Lacio imperasse, ut orientem versus navigaret (urbemque conderet. Ob tale responsum) quum risisset Antiphemus, huic Pythiam jussisse, ut occasum versus navigaret, et Gelam (*Risus*) urbem conderet.

docia Viol. p. 67 : Ἄρ. βήτωρ ἔγραψεν ἱστορίαν Αἰγυπτίων καὶ Περί τῶν τοῦ Νείλου ἀγαθῶν. Cf. *ibid.* p. 305 v. Νείλος : Ἀνέγων δὲ παρὰ Ἀρισταίνετῳ τῷ ῥητορικῷ, οἱ ἐορτάζουσιν αὐτῷ οἱ Αἰγύπτιοι ἐορτὴν πανδημει, πάντες καὶ πᾶσαι ἐρχόμεναι περὶ τὰ θέατρα τῶν πόλεων, κἀκεῖσε θοινῶνται ἕκαστος καὶ ἐκάστῃ ἧ ἔχει χοροὺς δὲ συστησάμενοι ἄδουσι τῷ Νείλῳ ᾠδὰς, αἱ τῷ Διὶ ἄδονται ὡς τοῦ Νείλου τὸ τοῦ Διὸς ἔργον ποιῶντος καὶ ἄρχοντος τῆς χώρας. Ἀνδρογύνων δὲ δοκεῖ λέγειν τιμὰς, τῷ πανδημει τοὺς ἄρρενας μετὰ τῶν γυναικῶν ἐκβακχεύεσθαι, καὶ πολλάκις ὡς ἐν μέθῃ καὶ ἀσελγαίνοντας. Num hic Aristænetus est rhetor Byzantinus, cujus meminit Philostratus V. S. II, 11, p. 591? Aristænetum quendam Nicæensem introducit Plutarchus in Qu. Conv. III, 7, 2, p. 796 ed. Didot. Mitto Aristænetum Nicæensem epistolographum, de quo v. Boissonad. (Paris. 1822).

ARISTEAS ARGIVUS. V. Aristippi Arcadica fr. 1.

ARISTIDES MILESIUS.

Num omnia quæ in sqq. exhibebimus, ejusdem sint Aristidis Milesii, nescitur. Quodsi ad eundem hominem pertinent libri De proverbiiis, in quibus Polemonis mentio fit (fr. 30), et fabulæ Milesiæ, quæ jam Crassi temporibus deliciæ Romanorum erant (f. 29): Aristidem inter an. 150-100 vixisse conjicias.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 30 : Ἀτεπόμαρος, Γάλλων βασιλεὺς, Ῥωμαίοις πολεμῶν, ἔφη μὴ πρότερον ἀναχωρῆσαι, ἔάν μὴ τὰς γυναῖκας εἰς συνουσίαν ἐκδῶσι. Τῶν δὲ διὰ συμβουλὴν θερααινίδων πεμψάντων τὰς δούλας, καὶ κοπωθέντες οἱ βάρβαροι τῇ ἀλήτῳ

συνουσίᾳ ὑπνώθησαν. Ἡ δὲ Ῥητάνα (αὕτη γὰρ ἦν ἡ τοῦτο συμβουλεύσασα) ἀγρίας ἐπιλαβομένη συκῆς, ἀναβαίνει εἰς τὸ τεῖχος, καὶ μὴνύει τοῖς ὑπάτοις· οἱ δ' ἐπελθόντες ἐνίκησαν. Ἄφ' οὗ καὶ ἐορτὴν θερααινῶν καλεῖται· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν πρώτῃ Ἰταλικῶν. « Hunc Milesium Aristidem Wytttenbachius (in Plutarch. tom. II, 1, p. 80) censet de numero historicorum eximendum esse, ut qui *ficus sit ex Aristide Milesiacorum* scriptore: quam ego severitatem judicii haud sequar, quia nulla ætas non fert mixtos bonis scriptores ineptissimos. Mirabile profecto est, ad *solum* Parallelorum libelli artificem unde confluerint tantæ amplitudinis opera omnibus aliis inusitata; mirabilius etiam, qui Aristides tot tamque graves subinde res solus aut legendo cognoverit aut fando audierit; verum in servatis ex antiquitate reliquiis minimis versandum est nobis religiose et in scriptoribus vel infimis nihil nobis licet nisi narrationum futilitatem veritatēque expendere et, prout pulvere aut male scriptorem alique in examine illo stetisse censebis, vel acerbiore eum nomine insignire (quemadmodum nostrum Aristidem ob oculos habens Valckenarius ad Herodot. VII, 225, « Istiusmodi nebulonum, inquit, mendacia vix digna sunt memoratu », aut Wesselingius (V. Diodor. Bip. tom. X, p. 224 et p. 381), excerpto cuidam Aristidis loco hanc addit coronidem: « Tu tamen tanquam hic exscriptum non foret, considerare poteris »), exterminare autem de civitate et ad corvos abigere non licet. » ΕΒΕΡΤ. Σικελ. p. 106.

E LIBRO TERTIO.

2.

Id. *ib.* c. 2 : Πορσίνας, Τούσκων βασιλεὺς, πέραν ποταμοῦ Θύμβρεως στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίοις, καὶ τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηναίαν Ῥωμαίοις μέσην λαβὼν, λιμῷ τοὺς προειρημένους ἔτρυχε. Τῆς δὲ συγκλήτου συγκεχυμένης, Μούκιος τῶν ἐπισήμων ἀνὴρ λαβὼν τετρακοσίους ἀπὸ τῶν ὑπάτων δμήλικας, ἐν ἰδιωτικῷ σχήματι τὸν ποταμὸν διήλθεν. Ἰδὼν δὲ τὸν σωματοφύλακα τοῦ τυράννου τὰ ἐπιτήδεια διαδιδόντα

ITALICA.

1.

Atepomarus, Gallorum rex, bello Romanos infestans, profusus est non ante se recessurum, quam Romani suas uxores Gallis cognoscendas misissent. Romani consilio ancillarum obsecuti has pro liberis miserunt: et barbari nimio rei venereæ abusu fatigati in somnum sunt soluti. Refana (ea princeps consilii fuerat) caprifico conscensa in murum evadit, remque consulibus indicat. Ita Romani facta eruptione vicerunt: atque hinc festus ancillarum dies sumpsit initium. Aristides Milesius auctor primo Italicorum.

2.

Porsena, Etruscorum rex, trans Tiberim positus castris Romanos oppugnabat, commeatuque intercepto fame eos urgebat. Inopia consilii tum laborante senatu, Mucius, de viris illustribus unus, quadringentis consulum permissu assumptis æqualibus, habitu privati hominis indutus amnem transiit: quumque satellitem regis videret militibus necessaria distribuere, regem ipsum esse ratus interfecit. Adductus deinde ad regem, igni, ut erat ibi paratus, dextram imposuit manum, doloribusque animose toleratis subridens, *Solvar, inquit, Barbare, etiam te invito: scito enim in*

τοῖς στρατηγοῖς, ὑπολαβὼν αὐτὸν τὸν Πορσίαν εἶναι, ἀνείλεν. Ἄχθεις δ' ἐπὶ τὸν βασιλέα, τοῖς ἐμπύροις ἐπέθηκε τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ στέξας τὰς ἀλγυδῶνας εὐψύχως, ἐμειδίασεν, εἰπὼν· « Βάρβαρε, λέλυμαι, κὰν μὴ θέλῃς· καὶ ἴσθι ἡμᾶς κατὰ σοῦ τετρακοσίους ὄντας ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ὃ σε ἀνελεῖν ζητοῦμεν. » Ὁ δὲ φοβηθεὶς, σπονδὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐποίησατο, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν τρίτῃ ἱστοριῶν (1. Ἱταλικῶν).

3.

Id. ib. c. 3 : Ῥωμαῖοι πρὸς Σαμνίτας πολεμὸν ἔχοντες, στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν Ποστούμιον Ἀλβῖνον. Οὗτος κατὰ τὰς καλουμένας φορκούλας Καυδίνας (ἔστι δὲ τόπος στενωτάτος) ἐνεδρευθεὶς, τρεῖς ἀπέβαλε λεγεῶνας, καὶ αὐτὸς καιρῶς τρωθεὶς ἔπεσε. Βαθείας δὲ νυκτὸς ὀλίγον ἐπιζήσας, περιείλετο τῶν ἀνηρημένων πολεμίων τὰς ἀσπίδας, καὶ εἰς τὸ αἶμα τὴν χεῖρα βαπτίσας, ἔστησε τρόπαιον ἐπιγράψας· Ῥωμαῖοι κατὰ Σαμνιτῶν Διὶ τροπαιούχῳ. Φάβιος δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Λαίμαργος, στρατηγὸς πεμφθεὶς, καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τὸν τόπον, ἰδὼν τὸ τρόπαιον, τὸν αἰωνὸν ἀσμένως ἐδέξατο· καὶ συμβαλὼν ἐνίκησε, καὶ αἰχμάλωτων λαβὼν τὸν βασιλέα, εἰς Ῥώμην ἔπεμψεν· ὡς Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν τρίτῃ Ἱταλικῶν.

4.

Id. ib. c. 19 : Τῶν Διονυσίων ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀγομῆνόν, Ἄρνούτιος ἐκ γενετῆς ὑδροπότης ἐξουδένιζε τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν. Ὁ δὲ μέθην ἐνέβαλε, καὶ ἐβιάσατο τὴν θυγατέρα, Μεδουλλίαν· ἥ δὲ ἐκ δακτυλίου γνοῦσα τὸ γένος, καὶ πρὸς τὴν ἡλικίαν φρονήσασα, με-

castris nos esse quadringentos qui te ad necem quaerimus. Territus Porsena pacem cum Romanis fecit. Refert Aristides Milesius tertio Historiarum libro.

3.

Romani bello Samnitico duces exercitus creaverunt Postumium Albinum. Is in angustiis quæ Caudinae Furcae dicuntur, circumventas hostium insidiis tres legiones perdidit, et ipse vulnere gravi accepto cecidit. Intempesta nocte, jamjam moriturus, hostibus occisis scuta ademit, tropaeum statuit, manique in sanguinem intincta inscripsit, *Jovi tropaeorum vindici de Samnitibus Romani posuerunt*. Fabius autem, Gurgis cognomen, missus cum copiis, ut ad locum venit, viso tropaeo omen arripuit, commissoque praelio vicit hostes, regemque eorum captum Romam misit. Ex Aristidis Milesii Italicoe tertio.

4.

Romæ quum celebrarentur Liberalia, Aruntius, qui inde a natalibus fuerat abstemius, vim Liberi patris despiciatui habuit. A quo in ebrietatem conjectus, filiae suæ Medullinae virginitatem per vim eripuit. Ea ex annulo violatorem cognoscens, majus ætate sua facinus meditata patrem inebriavit ac exornavit, adductumque ad aram Fulminis, illacrimans interfecit eum qui suæ virginitati insidias struxerat. Aristides tertio Italicoe.

θύσασα τὸν πατέρα καὶ στεφανώσασα, ἤγαγεν ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀστραπῆς, καὶ δακρύσασα ἀνείλε τὸν ἐπίβουλον τῆς παρθενίας· ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῃ Ἱταλικῶν.

5.

Id. ib. c. 22 : Οὐαλερία Τουσκλαναρία κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἐρασθεῖσα Οὐαλερίου τοῦ πατρὸς, τῇ τροφῷ ἀνεκοίνωσεν· ἥ δὲ τὸν δεσπότην δόλῳ ὑπῆλθεν, εἰπούσα, ὡς αἰδεῖται κατ' ὄψιν μίσγεσθαι, τῶν τε γειτόνων εἶναι τὴν παρθένον. Καὶ οἰνωθεὶς ὁ πατήρ ἤτει φῶς, ἥ δὲ τροφὸς φθάσασα διήγειρεν, ἥτις ἐπὶ ταῖς ἀγροικίαις ἦν, ἐγκύμων τυγγάνουσα· ποτὲ δὲ κατὰ κρημνῶν ἐνεχθείσης, τὸ βρέφος ἔξ' ἐκτιοῦσα δ' ἐγκύμων κατέστη, καὶ εἰς τὸν ὄρισμένον χρόνον ἐγέννησεν Αἰγίπανα, κατὰ τὴν Ῥωμαίων φωνὴν Σιλουάνον. Ὁ δὲ Οὐαλέριος ἀθυμήσας κατὰ τῶν αὐτῶν [ἑαυτὸν] ἔρριψε κρημνῶν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τρίτῃ Ἱταλικῶν.

6.

Id. ib. c. 24 : Ἀννίβα Καμπανὸς λεηλατοῦντος, Λούκιος Θύμβρις τὸν υἱὸν Ρούστιον μετὰ χρημάτων ἔθετο πρὸς Οὐαλέριον Γέστιον ὄντα γαμβρόν. Ὁ δὲ νενίκηκεν. Ἀκούσας δὲ ὁ [Καμπανὸς], φιλαργυρία παρέβη τὰ δίκαια τῆς φύσεως, τὸν παῖδα φονεύσας. Ὁ δὲ Θύμβρις διὰ τῆς ἀγροικίας πορευόμενος, καὶ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς ἐντυχῶν, ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν γαμβρόν, ὡς δειξῶν θησαυρούς· ἐλθόντα δ' ἐτύφλωσε καὶ ἐσταύρωσεν· ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῃ Ἱταλικῶν.

5.

Valeria Tusculanaria propter iram Veneris amore patris Valerii correpta, rem cum nutrice communicavit : hæc fraude dominum ad filiae concubitum induxit, a virgine eum deperiri iniquis vicina, et quæ cum ipso vereatur concumbere, si agnoscat. Pater cum filia congressus, per ebrietatem lucernam postulavit : nutrix Valeriam excitare occupavit : quæ profuga quum ruri degeret, uterumque gereret ; aliquando dejecta est per præcipitium, incolumis tamen, salvo etiam foetu, quem suo tempore peperit, nomine Silvanum (Græci Ægipanem vocant). Valerius præ morore de eodem se præcipitio dejecit. Aristides Milesius tertio Italicoe.

6.

Hannibale res Campanorum agente et ferente, Lucius Thymbris Rustium, filium una cum pecunia deposuit apud Valerium Gestium necessarium suum. Hic quum hostem rebus potiri intellexisset, præ cupiditate pecunie naturæ jura violans, puerum interfecit. Thymbris iter per agros faciens, reperto filii cadavere, necessarium istum suum ad se vocavit, thesauros ei se ostensurum prætendens : nactusque hominem oculis privavit et in crucem sustulit. Aristides tertio Italicoe.

7.

Id. ib. c. 31 : Ῥωμαίων πρὸς Γάλλους πολεμούντων, καὶ τῆς εὐθηνίας μὴ ἀρκούσης, Κίνας τοῦ δήμου τὸ σιτόμετρον ὑπέσπασε· Ῥωμαῖοι δὲ, ὡς ἀντιποιούμενον αὐτὸν τῆς βασιλείας, λιθόλευστον ἐποίησαν ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

8.

Id. ib. c. 40. Vide Alexandri Polyh. fr. 26.

E LIBRO QUARTO.

9.

Id. ib. c. 39 : Ἐν Αἰγέστη, τῇ πόλει τῆς Σικελίας, ἐγένετό τις ὤμδος τύρανος, Αἰμίλιος Κενσωρῖνος. Οὗτος τοὺς καινότερα βασιανιστήρια κατασκευάσαντας ἐδωροδοκεῖ. Εἷς δὲ τις, Ἀρούχιος Πατέρκουλλος, δημιουργήσας ἵππον χαλκοῦν τῷ προειρημένῳ δῶρον ἔδωκεν, ἵνα βάλῃ αὐτοῦς. Ὁ δὲ τότε πρῶτον νομίμως ἀναστραφεῖς, τὸν χαρισάμενον πρότερον ἔβαλεν ὡς ἄν, ἣν ἐπενόησε βάσανον ἄλλοις, αὐτὸς πάθῃ πρῶτος. Τοῦτον συλλαβὼν ἀπὸ τοῦ Ταρπηίου ὄρους ἔρριψε. Καὶ δοκοῦσιν οἱ ἀποτόμως βασιλεύσαντες ἀπ' ἐκείνου Αἰμίλιοι προσαγορεύεσθαι ὡς Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ Ἰταλικῶν. « Gens Æmilia ad Amulium Albanorum regem a Silio (Pun. VIII, 295) refertur. Jam is Amulius, quia pulso fratre regnat, sceleri scelus addit (Liv. I, 3) ; inde novam suam Æmilii nominis etymologiam Aristides arcessivisse videatur. » *Ebert.* Σικελ. p. 80.

E LIBRO DECIMO NONO.

10.

Id. ib. c. 35 : Λοιμοῦ κατασχόντος Φαλαερίους, καὶ φθορᾶς γενομένης, χρησμὸς ἐδόθη λωφῆσαι τὸ

7.

Romanis bellum contra Gallos gerentibus, et rebus ad victum quæ pertinent non suppeditantibus, Cinna mensuram, qua populo solebant frumentum dimetiri, contraxit : estque propterea a civibus, quasi regnum affectaret, lapidibus obrutus. Aristides tertio Italicorum.

9.

Ægestæ, quæ Siciliæ urbs est, sævus quidam fuit tyrannus, Æmilius Censorinus, donis eos afficiens, qui nova invenissent tormenta. Erat quidam Aruntius Paterculus, qui equum æreum fabricatus dono dedit tyranno, ut in eum conjiceret cruciandos. Tyrannus tunc primum jus secutus, ipsum tormenti auctorem in equum conjecit, ut quos alii paraverat cruciatus, ipse primus experiretur. Eum comprehensum de monte Tarpejo dejecit. Et videntur qui crudeliter imperant, ab illo dicti Æmilii. Aristides quarto Italicorum.

10.

Faleriis grassante peste, oraculo indicatum est finem fore mali, si quotannis Junoni virgine litarent. Ea superstitio quum perduraret, sorte lecta Valeria Luperca, et ad aram

δεινὸν, ἔὰν παρθένον τῇ Ἥρᾳ θύουσιν κατ' ἐνιαυτόν. Ἄει δὲ τῆς δεισιδαιμονίας μενούσης, κατὰ κλῆρον καλουμένη Οὐαλερία Λουπέρκα ἤγετο εἰς θύσιν· σπασαμένη δὲ τὸ ξίφος, ἀετὸς καταπτὰς ἤρπασε, καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ἔθηκε βράβδον μικρὰν ἔχουσαν σφύραν, τὸ δὲ ξίφος ἐπέβαλε δαμάλει τινὶ παρὰ τὸν ναὸν βοσκομένη. Νοήσασα δὲ ἡ παρθένος, καὶ τὴν βοῦν θύσασα, καὶ τὴν σφύραν ἄρασα, κατ' οἰκίαν περιῆλθε, καὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἡρέμα πλήττουσα διήγειρεν, ἐρωῶσθαι ἐνὶ ἐκάστῳ λέγουσα. Ὅθεν καὶ νῦν τὸ μυστήριον τελεῖται ὡς Ἀριστείδης ἐν ἑνεακαιδεκάτῳ Ἰταλικῶν. Eandem fabulam ex Varrone affert Jo. Lydus. Vide fr. 25.

E LIBRO QUADRAGESIMO (P).

11.

Id. ib. c. 5 : Διὰ μέσης τῆς ἀγορᾶς βέων δ Τίβερης διὰ μῆνιν Ταρσίου Διὸς, μέγιστον ἀπέρρηξε χῶμα, καὶ πολλὰς οἰκίας ἐβύθισε· χρησμὸς δ' ἐδόθη λήζεσθαι, ἔὰν τὸ τίμιον ἐμβάλωσι. Τῶν δὲ χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν ἐμβαλλόντων, Κούρτιος τῶν ἐπισήμων νέος, τὸν χρησμὸν νοήσας, καὶ λογισάμενος τὴν ψυχὴν τιμιωτέραν, ἔφιππον ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸ χάσμα, καὶ τοὺς οἰκείους ἐξέσωσε τῶν κακῶν· ὡς Ἀριστείδης ἐν τεσσαρακοστῷ Ἰταλικῶν.

E LIBRIS INCERTIS.

12.

Id. ib. c. 4 : Ῥωμαῖοι πρὸς Ποινοὺς πόλεμον ἔχοντες, ἐπεμφῖαν τριακοσίους, καὶ στρατηγὸν Φάβιον Μάζιον. Συμβαλὼν δ' ἀπέβαλε πάντας, αὐτὸς δὲ καιρίως τρωθεὶς μεθ' ὀρνίθου ἐπὶ τὸν Ἀννίβαν ἠνέχθη, καὶ καθελὼν τὸ διάδημα, συναπέθανεν αὐτῷ, καθάπερ ἴστορεῖ Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος.

ducta, strictum ab ea gladium rapuit aquila, depositeoque in ea quæ comburenda igni erant bacillo, cui exiguus præfixus erat malleus, gladium injecit buculæ cuidam prope templum pascenti. Id intelligens virgo bucula rem sacram fecit, sublatoque malleo secundum domos circumvixit, lenique ictu excitavit ægrotantes, Valere unicuique dicens. Atque hinc est quod illa sacra in hunc usque diem peraguntur. Aristides undecimo Italicorum.

11.

Per medium forum flumen Tiberis ob iram Jovis Tarsii ingentem aperuit hiatum multasque absorpsit domos. Oraculo moniti finem fore, si pretiosam rem injicerent, aurum et argentum injecerunt. Sed Curtius, unus de primariis juvenibus, sententia oraculi intellecta, animamque isis præstantiorem sentiens, eques se ipsum in hiatum immisit, suosque calamitate solvit. Aristides quadragesimo Italicorum.

12.

Romani bello Punico trecentos miserunt, duce Fabio Maximo. Is conserta pugna omnes amisit : ipse letali affectus vulnere in Annibalem irruit, diadema ei detraxit, cumque eo mortuus est. Ita Aristides Milesius.

13.

Id. ib. c. 11 : Βρυῦτος ὑπὸ πάντων ὑπατος χειρο-
τονηθείς, ἐφυγάδευσε τὸν ὑπερήφανον Ταρχύνιον τυ-
ραννικῶς ἀναστρεφόμενον. Ὁ δ' ἔλθων εἰς Τούσκους,
ἐπολέμει Ῥωμαῖοις. Οἱ δὲ υἱοὶ τὸν πατέρα προδοῦναι
ἠβουλήθησαν. Ἐμπεσόντων δὲ, τραχηλοκοπήσασαί· ὡς
Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τοῖς Ἱταλικαῖς.

14.

Id. ib. c. 12 : Ῥωμαῖοι πρὸς Σαμνίτας πόλεμον
ἔχοντες, ἐχειροτόνησαν Μάλιον τὸν Ἐπιτάκτην ἐπικλη-
θέντα. Οὗτος διὰ χειροτονίαν ὑπατικὴν εἰς Ῥώμην
πορευόμενος, τῇ υἱῷ προσέταξε μὴ συμβαλεῖν· οἱ δὲ
Σαμνίται μαθόντες, βλασφημίαις ἐξουδένιζον τὸν νεα-
νίαν. Ὁ δὲ παραχθεις ἐνίκησεν· Μάλιος δ' αὐτὸν
ἐτραχηλοκόπησεν, καθάπερ ἴστορεῖ Ἀριστείδης Μι-
λήσιος.

15.

Id. ib. c. 15 : Ταρπητία τῶν εὐσηχμόνων παρθένων
τοῦ Καπιτωλίου φύλαξ, Ῥωμαίων πρὸς Σαβίνους πο-
λεμούντων, ὑπέσχετο τῇ Τατίῳ δῶσειν εἴσοδον εἰς τὸ
Ταρπητίον ὄρος, ἐὰν μισθὸν λάβῃ τοὺς ἄρμους, οὗς ἐφό-
ρουν κόσμου χάριν· Σαβίνοι δὲ νοήσαντες, ζῶσαν κα-
τέχουσιν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν Ἱταλικαῖς.

16.

Id. ib. c. 16 : Ῥωμαῖοι καὶ Ἄλβανοι πολεμοῦντες
τριδύμους προμάχους εἶλοντο, καὶ Ἄλβανοὶ μὲν Κου-
ριατίους, Ῥωμαῖοι δὲ Ὠρατίους. Συμβληθείσης δὲ
τῆς μάχης, οἱ Κουριατίοι δύο τῶν ἐναντίων ἀνείλον·
ὁ δὲ περιλοιπὸς φυγῇ προσποιετῆ συμμάχῳ χρώμενος,

13.

Brutus ab universis civibus consul creatus, Tarquinius
Superbum, qui tyrannice sese gesserat, in exilium egit. Is
ad Etruscum confugit, eorumque opera Romanis bellum fecit.
Filii patrem prodere voverunt, reque detecta, securi sunt
percussi. Aristides Milesius Italicis.

14.

Romani bello adversus Samnitas præfecerunt Manlium
Imperiosum cognomento. Is quum ad comitia creandis con-
sulibus indicta Romam proficisceretur, filio mandavit ne
pugnam committeret. Samnites, re percepta, conviciis
juvenem irritaverunt, et ad prælium elicerunt. Ex eo
victor discessit; pater autem eum securi percussit, ut narrat
Aristides Milesius.

15.

Tarpeja, una de nobilibus virginibus, Capitolii custos,
bello Sabinorum contra Romanos, Tatium promisit se aditum
ei in montem Tarpejum patefacturam, si monilia mercedis
loco acciperet, quæ Sabini gestabant. Sabini hoc sentientes,
vivam cum monilibus obruerunt. Aristides Milesius in Ita-
licis.

16.

Romani et Albani, bello conftrato, tergeminis rem decer-
nendam permiserunt, Albani Curiatius, Romani Horatius.

ἐφόνευσε καθ' ἓνα τῶν ἐπιδιωκόντων· χαρέντων δὲ
πάντων, μόνη ἡ ἀδελφὴ οὐ συνεχάρη Ὠρατία τὸν
κατηγγυημένον ἄνδρα Κουριατίον ἀνηρηκότι· ὁ δ' ἐφό-
νευσε τὴν ἀδελφὴν, ὡς φησὶν Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος
ἐν Ἱταλικαῖς.

17.

Id. ib. c. 17 : Ἀντύλος ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων, πο-
ρευόμενος εἰς τὸ προάστειον, ὑπὸ κοράκων ἐπεσκέθη
παιόντων ταῖς πτέρυξι. Φοβηθείς δὲ τὸν οἰωνόν, εἰς
Ῥώμην ὑπέστρεψεν. Ἴδὼν δὲ τὸ τέμενος τῆς Ἑστίας
καίόμενον, καὶ τὸ Παλλάδιον ἀρπάσας, ἐτυφλώθη·
ὑστερον δ' ἀνέβλεψεν ἐξισασάμενος· ὡς Ἀριστείδης
Μιλήσιος ἐν Ἱταλικαῖς.

18.

Id. ib. c. 18 : Πούπλιος Δέκιος Ῥωμαῖος, πρὸς
Ἄλβανούς πολεμῶν, ὄναρ εἶδεν, ἐὰν ἀποθάνῃ, βῶμην
προσποιεῖσιν Ῥωμαῖοις. Ἐλθὼν δ' εἰς μέσους καὶ πολ-
λοὺς φονεύσας, ἀνηρέθη. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ
Δέκιος ἐν τῇ πρὸς Γάλλους πολέμῳ τοὺς Ῥωμαῖους
διέσωσεν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος.

19.

Id. ib. c. 36 : Ἀμούλιος πρὸς Νομίτορα τὸν ἀδελ-
φὸν τυραννικῶς διακείμενος, τὸν μὲν υἱὸν Αἰνίτον ἐπὶ
κυνηγίᾳ ἀνείλε, τὴν δὲ θυγατέρα Σιλουίαν ἐν Ἰουλίᾳ
τῆς Ἥρας ἱερείαν ἐποίησατο. Ταύτην Ἄρης ἐγκύμονα
ποιεῖ· ἡ δ' ἔτεκε διδύμους, ὧμολόγησέ τε τῇ τυράννῳ
τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ φοβηθείς, ἀμφοτέρους κατεπόν-
τισε, βαλὼν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Θύμβρεως. Οἱ δὲ
προσηνέχθησαν ἐν τόπῳ, ἔνθα λυκαῖνα ἦν φωλεύουσα
νεοτόκος· καὶ τοὺς μὲν σκύμους ἔρριψε, τὰ δὲ βρέφη

Ut ventum est ad conflictum, Curatii duos de Horatiiis
obtruncarunt. Tertius superstes simulatae fugæ auxilio Cu-
riatios singulos insequentes trucidavit. Gaudentibus omni-
bus, sola victori non est gratulata soror Horatio, cuius
sponsum Curiatium frater necasset : ab eoque ipsa est inter-
empta. Aristides Milesius in Italicis.

17.

Antyllus vir primarius in suburbium pergens, a corvis
retentus est alis eum plangentibus. Eo ostento territis in
Urbum rediit, quumque videret Vestæ ædem flagrare, Pal-
ladio inde raptò excæcatus est : posteaque temporis expiata
ira numinis usum oculorum recuperavit. Aristides Milesius
Italicis.

18.

Publius Decius Romanus contra Albanos belligerans,
per quietem imaginatus est se sua morte Romanis vires
additurum. Itaque in medios hostes irruit, multisque occisis
interfectus est. Eodem modo filius ejus Decius bello Gallico
rem Romanam conservavit. Auctor Aristides Milesius.

19.

Amulius fratrem Numitorem tyrannice tractans, filium
ejus Ænitem in venatione interfecit : et filiam Silviam Juliae
sacerdotem Junonis fecit. Hanc Mars prægnantem reddidit :
quumque gemellos partu edidisset, tyranno veritatem ipsa

ἔτρεφε. Φαῦστος δὲ ποιμὴν αὐτόπτης γενόμενος τοὺς παῖδας ἀνέθρεψε, καὶ τὸν μὲν Ῥώμον, τὸν δὲ Ῥωμύλον προσηγόρευσε, τοὺς κτίστας Ῥώμης· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τοῖς Ἰταλικῶς.

Ibid. c. 27 nomen Aristidis excidisse videtur.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

20.

Id. ib. c. 1 : Ἀσδρούβας βασιλεὺς, Σικελίαν καταλαβόμενος, πόλεμον Ῥωμαίοις κατήγγειλε· Μέτελλος δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου στρατηγὸς χειροτονηθεὶς, ἐγκρατῆς ἐγένετο τῆς νίκης ταύτης, ἐν ᾗ Λεύκιος Γλαύκων, εὐγενὴς ἀνὴρ, τὴν Ἀσδρούβα κατέχων ναῦν, ἀμφοτέρως ἀπέβαλε τὰς χεῖρας, καθάπερ ἵστορεῖ Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν πρώτῃ Σικελικῶν, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν ἔμαθε Διονύσιος ὁ Σικελιώτης. De Dionysio Siculo historico non constat (in versione antiqua est *Diodorus Siculus*).

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

21.

Id. ib. c. 4 : Περσῶν μετὰ πεντακοσίων μυριάδων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐρχομένων, Λεωνίδας ἅμα τριακοσίοις ἐπέμψθη εἰς Θερμοπύλας ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Εὐωχομένω δ' ἐκεῖ ἐπέκειτο τὸ τῶν βαρβάρων πλῆθος· καὶ ὁ Λεωνίδας εἶπεν, ἰδὼν τοὺς βαρβάρους· « Οὕτως ἀριστᾶτε, ὡς ἐν ἄδου δειπνήσοντες. » Καὶ ὁρμήσας κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ πολλοὶς περιπαρεῖς δόρασιν, ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ξέρξην, καὶ τὸ διάδημα ἀφείλετο. Οὗ

confessa est. Is in metum venit, projecitque utrumque ad ripam Tiberis. Amne autem devecti sunt ad locum, ubi lupa catulos alebat. Lupa, his abjectis nutritiv infantem. Faustus pastor, qui spectandæ rei intervenerat, pueros educavit, Remi et Romuli nominibus impositis. Hi sunt qui Romam condiderunt. Auctor Aristides in Italicis.

ΣΙΚΥΛΑ.

20.

Asdrubal rex, Sicilia occupata, bellum Romanis indixit. Metellus a senatu bello gerendo præfectus, vicit; in prælio Lucius Glaucos patricius, dum navem Asdrubalis detinet, utramque amisit manum. Narrat hoc Aristides Milesius primo libro Rerum Sicularum, a quo hoc argumentum sumpsit Dionysius Siculus.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

21.

Quum Persæ in Græciam adduxissent quingentarum myriadam exercitum, missus est Leonidas a Spartanis cum trecentis militibus. Is, ingruente prædentibus barbarorum

ἀποθανόντος ὁ βάρβαρος τέμνει τὴν καρδίαν, καὶ εὖρε δασεῖαν· ὡς Ἀριστείδης ἐν πρώτῃ Περσικῶν. Eadem Stobæus Florileg. VII, 64, ubi Aristides laudatur ἐν γ' τῶν Περσικῶν.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

22.

Schol. Pind. Pyth. III, 14 : Ἀριστείδης δὲ ἐν τῷ Περὶ Κνίδου συγγράμματι φησιν οὕτως· Ἀσκληπιὸς Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης· αὐτὴ δὲ παρθένος οὖσα ἀνομάζεται Κορωνίς, Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα, τοῦ Λακεδαιμόνος. Ἀσκληπιῶ δὲ καὶ Ἡπιόνης Ποδαλείριος καὶ Μαχάων. Cf. Pausan. II, 10, 3; Pro Epione Hermippus ap. schol. Aristoph. Plut. 701 ponit *Lampetiam*, Solis f.; Hygin. fab. 97 *Coronidem*; Orpheus Hymn. 66, 7 *Hygieam*.

23.

Schol. Theocrit. XVII, 69 : Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. Ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἄγων ἐν Τριοπίῳ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. Καλεῖται δὲ Δῶριος ὁ ἄγων, ὡς Ἀριστείδης φησὶ. Cf. Herodot. I, 144; Dionys. Hal. IV, 25; Sainte-Croix *Des gouvernements fédératifs*, p. 153 sqq. Tittmann. *Staatsverf.* p. 671; O. Müller. *Dor.* I, 105; Idem in Böttigeri *Amalthea* I, p. 125.

24.

Stephan. Byz. : Ἀραὶ, Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς, οὕτω λεγόμεναι διὰ τὰς ἀρὰς, ἃς Δωριεῖς ἐποίησαντο πρὸς τοὺς Πενταπολίτας, ὡς Ἀριστείδης. Ἄλλοι δ' ἄλλως.

multitudine, iis conspectis dixit ad suos : *Sic grandete ut cænaturi apud inferos* : factoque in barbaros impetu, nullis confixus hastiis in ipsum Xerxem contendit, eique diadema avellit. Mortui cor barbarus secans, hirsutum reperit. Auctor Aristides primo Rerum Persicarum.

DE CNIDO.

22.

Aristides in libro de Cnido ita scribit : Asclepius Apollinis et Arsinoes filius, quæ quum virgo adhuc erat, nominabatur Coronis, filia Leucippi, qui ipse Amyclæ Lacedæmone nati filius erat. Asclepii vero et Epiones filii Podalirius et Machaon.

23.

Doriensium Pentapolis : Lindus, Ialysus, Camirus, Cos et Cnidus. Qui Dorienses conjunctim in Triopio ludos celebrant Nymphis, Apollini et Neptuno. Solennitas ista *Doria* appellatur, ut Aristides ait.

24.

Aræ, Ionix insulæ tres, quæ nomen habent ab ἀρατῆ, *diris*, quibus Dorienses Pentapolitas exsecrati sunt, ut Aristides ait.

Cf. Dieuchidas (fr. 7) ap. Athenæum p. 262, F, ubi Ἀραιαὶ νῆσοι sitæ esse dicuntur μεταξύ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σάμης. Quod rectius esse quam istud Ἰωνίας νῆσοι interiore historiæ ratione probatur. Vid. O. Müller. *Dor.* I, p. 107. Exsecrationes illas Dieuchidas mythice refert ad tempora Phorbantis et Triopæ.

EX SCRIPTIS INCERTIS.

(25.)

Jo. Lydus De mensib. fragm. ed. B. Hase :

..... παρθένος τῆς δαίμονος τὸ φιλόπρωπον..... τὴν θρ.... πᾶσαν κατοικίαν παρήλαθε, καὶ τοῖς..... διήγειρεν, ὡς δ' Ῥωμαῖος Βάρ[ρων]..... Λακε[δαίμο]νοις γεν[έσθ]αι λόγος..... Ἀριστείδης, ὃς ἐν τῇ πέ[μπτ]η..... φη[σιν], ἦνικα.... οὗτος..... καὶ πολλῶν ἀπολλυμένων[, ἐχ]ρησεν ὁ Πύθιας, [παύσεσθαι τὴν νόσον ἐὰν κατ' ἐνιαυτὸν θεοῖς ἀ]ποτροπαίοις ἢ [λυσιόις κληρωτῆ σφ]αγιασθῆ παρθένος. Τῆς [δὲ] ἀνόμου δεισιδαί[μονίας κατὰ π]ᾶν φθινόπωρον τελοουμένης, [συν]έπεσε ποτε [λαχεῖν] τὴν Ἑλένην. Τυνδά[ρε]ως δὲ τὴν θυγα[τέρα] ἕστερ[αν]ω[μένην τ]οῖς βωμοῖς προσή[γα]γε. Καταρχομένου δὲ αὐ[τοῦ] τῆς ἀνό[μου θυ]σίας, ἀετὸς καταπτάς ἤρπασε τοῦ βασι[λέ]ως τὸ ξίφος, [καὶ παρ]ά τινα λευκὴν δάμαλιν ἀφῆκεν. Οἱ δὲ δορυφόροι κατόπιν ἀπο[κ]οιουθήσαντες, καὶ αὐτόπται γενομένοι τοῦ συμβάντος, [τῆ]ν βοῦν πρὸς Τυνδάρεων ἤγαγεν· ὁ δὲ θαυμά[σ]ας τὴν πρόνοιαν, [τῆ]ς μὲν ἀνθρωπο[κτό]νου συνηθείας ἐπαύσατο, τὴν δὲ δάμαλιν θύσας τοῦ λοιμ[οῦ] π[ά]θους ἀπηλλάττετο.

Supplementa sunt Hasii, v. celeb. Primas lineas, ex fragmento 10 (Plut. Par. c. 35) suppleverim ita : [νό]ησασα δὲ ἡ] παρθένος τῆς δαίμονος τὸ φιλόπρωπον [ἀ]ρασά τε] τὴν [σ]φ[ύ]ραν,] πᾶσαν κατ' οἰκίαν [περ]ιήλαθε, καὶ τοὺς [ἀ]σθεοῦντας ἤρέμα πλήττουςα] διήγειρεν, ὡς δ' Ῥωμαῖος Βάρρων. [Παραπλήσια καὶ] Λακε[δαίμο]νοις γεν[έσθ]αι λόγος [κατέχει]. Quæ sequitur lacuna major quomodo explenda sit, incertius. Ceterum eandem hanc de Helena historiam antecedenti jungit Putarchus Par. c. 35. Verba sunt : Λοιμοῦ κατασχόντος Λακεδαίμονα,

25.

Similia etiam Lacedæmonis accidisse feruntur. Etenim quum peste multi ex Lacedæmonis perirent, sortes hasce dedit Apollo, desitutum morbum, si quotannis diis averruncis sive liberatoribus virgo sorte ducta immoletur. Ita quum impia religio quoque auctum expiaretur, accidit aliquando, ut Helena sortem tollerent : Tyndareus ideo filiam coronatam ad aras adduxit. Jamque auspicabatur dira sacra, quum aquila delapsa regis gladium raperet, dimitteretque juxta candidam aliquam juvencam. Satellites pone secuti quum rem ipsi spectassent, buculam ad Tyndareum dedu-

ἔχρησεν ὁ θεὸς παύσασθαι, ἐὰν παρθένον εὐγενῆ κατὰ ἔτος θύσωσιν. Ἑλένης δὲ ποτε κληρωθείσης καὶ προαρχθείσης κεκοσμημένης, ἀετὸς καταπτάς ἤρπασε τὸ ξίφος, καὶ ἐς τὰ βουκόλια κομίσας ἐπὶ δάμαλιν κατέθηκεν· ὅθεν ἀπέσχοντο τῆς παρθενοκτονίας· ὡς Ἀριστοδῆμος ἐν τρίτῃ μυθικῇ συναγωγῇ. Hinc verisimile fit pro Ἀριστείδης ὃς apud Lydum reponendum esse Ἀριστόδημος.

26.

Plinius H. N. IV, 23 : *Melos cum oppido, quam Aristides Bibliida vocat.*

Idem IV, 21 : *Eubœa... ante vocitata est... , ut Aristides, Macra.*

Ex his Prellerus ad Polem. p. 59 colligit Aristidem Græciæ periegesin edidisse. Idem conjicit ad Aristidem revocandos esse locos nonnullos ubi nunc laudatur Ἀριστοτέλης, ut ap. schol. Theocrit. XV, 64 : Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης (περὶ Ἑρας em. Preller. in libro *Demeter u. Perseph.* p. 244) ἱερῶν κτλ. (V. Aristotelis fr. 287); et Bekker. Anecd. p. 451, ubi Δοῦριν δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ λέγειν (v. Duris fr. 83), et Ἐλιαν. Hist. A. XII, 40, ubi Aristotele auctore narratur hoc : Σαμίοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε καὶ ἐντεῦθεν Μανδρόβουλος ὁ Σάμιος τῇ Ἡρᾷ πρόβατον ἀνάθημα ἀνήψεν. — Quæ quidem omnia incertissima sunt.

(27.)

Tzetzes ad Lyc. 836 : Ὅτι δὲ παρὰ Ἰόπην τὰ κατ' Ἄνδρομέδαν ἐγεγονέει Ἀριστείδης τε μαρτυρεῖ καὶ Λιθάνιος καὶ Προκόπιος καὶ Ἰώσηπος (A. J. III, 9). Probabiliter Aristidem rhetorem Tzetzes intellexit tum hoc loco tum sequente.

(28.)

Tzetzes Histor. I, 24, v. 624 de Simonide poeta :

Ὁ δ' Ἀριστείδης γέγραπεν ἀνδρὸς εὐχαριστίαν. Πλέον φησὶ γὰρ ὁ ἀνήρ ἄταφον εὖρε νέκυν, ὄνπερ τιμήσας ἐθαψεν· ἕναρ φαίει δ' ὁ νέκυς λέγει, Μὴ πλείους, ἀνθρώπε· ναυτῶν δὲ μὴ πεισθέντων, μόνος ὁ Σικωνίδης μὲν συμπλέων ἀπελείψθη· οἱ δὲ πάντες ἀπώλοντο τυχόντες ναυαγίας.

cunt; is, providentiam admiratus, fatalem consuetudinem abrogat, et immolata vacca lue liberatur.

27.

Quæ de Andromeda narrantur, ea circa Jopen accidisse testantur Aristides, Libanius, Procopius et Josephus.

28.

Aristides literis consignavit viri gratum animum. In navigatione Simonides mortuum reperit inseputum, quem funere honoravit. Per quietem vero mortuus apparens ei dicit : « Ne naviges. » Navitis haud persuasus, unus Simonides navigatione abstinentis servatus est; reliqui omnes perierunt naufragi.

Ἐὐχάριστον δ' ἐπίγραμμα γράψας ὁ Σιμωνίδης
τῇ στήλῃ παρενέγραψε νεκροῦ τοῦ σεσωκότος·
« Ὅτος ὁ τοῦ Κείσιο Σιμωνίδεω ἔστι σωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν. »

Cf. Schol. Aristid. p. 201 ed. Frommel; Anthol. Palat. VII, 77; Schneidewin Simonid. fr. p. 170; Cicero De div. I, 27. II, 26; Valer. Max. I, 7; Libanius tom. IV, p. 1101 R.

ΜΙΑΗΣΙΑΚΑ.

De Milesiacis narratiunculis eroticis præmittimus testimonia Plutarchi et Luciani. Plutarch. Crassus c. 32 : Surena post necem Crassi τὴν γερούσιαν τῶν Σελευκέων ἀθροίσας εἰσήνεγκεν ἀκόλαστα βιβλία τῶν Ἀριστείδου Μιλησιακῶν, οὗτοι ταῦτά γε καταφυσάμενος· εὐρέθῃ γὰρ ἐν τοῖς Ῥουστίου σκευοφόροις, καὶ παρέσχε τῷ Σουρήνῃ καθυβρίσαι πολλὰ καὶ κατασκῶψαι τοὺς Ῥωμαίους, εἰ μὴδὲ πολεμοῦντες ἀπέχεσθαι πραγμάτων καὶ γραμμάτων δύνανται τοιοῦτων. — Lucianus Amor. c. 1 p. 385 ed. Didot. : Πάνυ δὴ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἢ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθῶ κατηύφραναν, ὥστ' ὀλίγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. Cf. Bæhr. Röm. Literat. § 177.

Ovid. Trist. II, 413 :

*Junxit Aristides Milesia crimina secum;
pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.*

E LIBRO SEXTO.

29.

Harpocratio : Δερμηστής... Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληχα οὕτω λέγεσθαι ἐν Νιδῶνι, ἐν ζ' Τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφοκλεῖον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. Μήποτε δὲ μᾶλλον εἴη ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν ζ' Μιλησιακῶν Ἀριστείδου. V. Steph. Thes. s. v. II, p. 1006, C.

Tum grati animi testem epigramma Simonides
cippo mortui, qui ipsum servaverat, inscripsit :
« Hic Cei Simonidis est servator,
qui vel mortuus vivo gratiam retulit. »

FABULÆ MILESIAE.

29.

Δερμηστής fortasse is potius est, qui τὰ δέρματα, *coria*, edit, sicuti subindicat in sexto Milesiacorum Aristides.

DE PROVERBIIS.

30.

Assentiendum potius est Polemoni periegetæ, Dodonæarum rerum optime gnaro, et Aristidi, qui Polemonem exscribens

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

30.

E LIBRO SECUNDO.

Steph. Byz. v. Δωδώνη, de proverbio Δωδωναίου χαλκεῖον : Προσθετέον οὖν τῷ περιηγητῇ Πολέμωνι, ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισταμένω, καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τοῦτου μεταγεγραφοῦσι, λέγοντι κατὰ τὴν β'. « Ἐν τῇ Δωδώνῃ στύλοι δύο παράλληλοι καὶ παρεγγύς ἀλλήλων· καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου χαλκεῖον ἐστὶν οὐ μέγα, τοῖς δὲ νῦν παραπλήσιον λέβησι, ἐπὶ δὲ θατέρου παιδιάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστιγιον ἔχον, οὗ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ λεβήτιον ἔχων κίων ἐστηκεν. Ὅταν οὖν ἄνεμον συμβῇ πνεῖν, τοὺς τῆς μαστιγος ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας, ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμάσιν, αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος συνέβαινε ψάσειν τοῦ χαλκεῖου καὶ τοῦτο ἀδιαλείπτως ποιεῖν, ἕως ἂν ὁ ἄνεμος διαμῆνῃ. »

Cf. Suidas v. Δωδωναίου χαλκεῖον, ubi postquam Demonis (fr. 18) sententiam exposuit, pergit ita : Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων (sc. Demonis explicationem) δύο φησι στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μαστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκεούς ὄντας σειομένους ὑπ' ἀέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἤχεῖν. Πρὸς Δήμωνα· εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία. Pro Ἀριστοτέλης legendum esse Ἀριστείδης e Stephani loco patet. Eandem nomen confusionem habet Prov. codex Coislín. 116 Vide Leutsch. ad Zenob. Prov. VI, 5, ubi reliquos, qui de hoc proverbio egerunt, laudatos invenies. « Verba πρὸς Δήμωνα indicant ea quæ nunc sequuntur, εἰ δὲ πολλοὶ κτλ. ab Aristide contra Demonis sententiam, multos pelves fuisse, monita esse. » Preller. ad Polem. p. 58.

31.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIV, p. 641, A : Τὸ μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον « Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα » τέλος τί ἐστι καὶ ἐλλιμένιον, ὡς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ Περὶ παροιμιῶν.

in libro secundo ait : « In Dodona duæ sunt columnæ parallelae, nec multum inter se distantes, quarum in altera est vas æneum haud ita magnum lebetibusque nostris simile; in altera stat puerulus dextra manu tenens flagellum, et ad dextram habens columnam, in qua positum est vasculum. Jam igitur si ventus spiraverit, flagelli loci ænei, similiter ac coreacei, vento agitati in vas æneum illiduntur, idque continuo fit tamdiu quam ventus perdurat.

31.

Quod autem in proverbio dicitur *Abydenorum epiphorema*, id vectigal quoddam est et portorium, ut Aristides ait tertio libro De proverbiiis.

32.

Steph. Byz. v. Τένεδος, de proverbio Τενέδιος πέλεκυς. V. Aristotelis fr. 170, p. 157.

33

Zenobius VI, 11 : Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. Μένηται ταύτης Ἀλέξανδρος (Ἀλεξίς Suidas) ἐν Αἰπόλις. Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένος ἐλάμβανε τὸν χρησμὸν, καὶ προσέειπεν αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νεομιμμένης ἡμέρας, ἔξει μίαν τῶν τριῶν· ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἔδει στερεθῆναι ἢ τῆς χειρὸς ἢ τῆς γλώττης. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τῷ καταγινωσκόμενῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ξίφος, βρόχος, κώνειον.

Cf. Suidas v. Τὰ τρία τὰ εἰς τὸν θάνατον (sic leg. sec. Aristidis prov. explicationem), et v. Εἴποις τὰ τρία παρὰ τῆ αὐλῆ. Apostol. XVIII, 20; Zenob. III, 100.

Eustathius ad Odys. V, 408, p. 1747, 6, de proverbio ἐς κόρακας : Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδει τοὺς κόρακας νεοσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς « φεῦγ' ἐς κόρακας », ὃ ἔστιν εἰς ἀποκρήμους τόπους καὶ εἰς φθοράν.

Grammatica quædam ex Aristide (nisi esse debet Aristarchus) laudat Schol. Ven. II, v, 82 : χάριμν] χάριμν λέγει τὴν εἰς μάχην παράθηξιν· τὴν γὰρ χαρὰν, ὡς φησὶ καὶ Ἀριστείδης (Ἀρίσταρχος schol. Ven. alt. et Lips.), οὐδετέρως αἰεὶ λέγει χάριμα. Etym. M. p. 514, 5 : Κίναδος, ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία· καὶ ἡ λοιδορία οἰκειῶς ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων· εἴρηται δὲ παρὰ Μιλησίῳ (num Ἀριστείδη, an potius Ὠρω?)

ARISTIPPUS.

Diogen. L. III, 83 : Γεγόνασι δὲ Ἀρίστιπποι τέσσαρες... δεύτερος, ὁ τὰ Περὶ Ἀρκαδίας γεγραφώς. Eadem Eudocia p. 71.

33.

Tria quæ ad mortem spectant. Meminit hujus proverbii Alexander (Alexis) in Caprariis. Aristides dicit eum, qui Delphicum oraculum consulere, oracula obsignata accepisse, eique prædictum esse, si tabellas solvisset ante diem definitam, fore ut unam ex tribus hisce pœnam passurus esset : aut enim oculis, aut manu, aut lingua privatum iri. Alii vero dicunt capitis condemnatis tria proponi, gladium, laqueum, cicutam.

ARCADICA.

1.

Apis Argivorum rex Memphim condit, uti tradit Aristip-

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139 : Ἄπὸς τε ὁ Ἄργους βασιλεὺς Μέμφιν οἰκίζει, ὡς φησὶν Ἀρίστιππος ἐν πρώτῳ Ἀркаδικῶν. Τοῦτον δὲ ὁ Ἀριστείας ὁ Ἄργεῖος ἐπονομασθῆναι φησὶ Σάραπιν καὶ τοῦτον εἶναι δν Αἰγύπτιοι σέβουσιν. Eadem Euseb. P. E. X, p. 293. De Aristeia Argivo scriptore nihil constat, nisi forte putes eundem esse cum Aristeia Argivo, qui contra Aristippum seditionem movens, Pyrrhum in urbem arcessivit (Plutarch. Pyrrh. c. 30), 272 a. C. — De Sarapide librum scripsit Aristocles peripateticus Messenius. Suidas s. v.

2.

Schol. Theocrit. I, 3 : Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ α Ἀρκαδικῶν (codd. ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ) Διὸς καὶ νύμφης Οἰνήτιδος (Πᾶνα εἶναι λέγει).

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Schol. Apoll. Rh. III, 1087 : Ἐκ τίνος γυναικὸς ὁ Δευκαλίων ἐγένετο Προμηθεῖ, σεσιώπηται. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ· καὶ ἄλλος, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεικὸς· καὶ τέταρτος, ὁ Ἄβαντος, οὗ μνημονεύει Ἀρίστιππος ἐν Ἀρκαδικοῖς.

4.

Schol. vet. Pind. Ol. XI, 83. Narravit Pindarus Herculem, Eliide capta, ludos Olympicos instituisse, in iisque primis ludis curru vicisse Semum Mantineensem, filium Halirrhothii. Annotat Schol. : Μετὰ τὴν τῆς Ἥλιδος ἄλωσιν εἰς ἣν τῶν ἀγωνισαμένων ὁ Θεσεὺς, οὐχ ἄρματι δὲ, ἀλλὰ παγκρατίῳ ἱστορεῖ Ἀρίστιππος (cod. Ἀρίστιππος).

οὐχ ἄρματι] Hæc interposuit scholiasta, non Aristippus. Scilicet falsa lectione moti nonnulli Halirrhothium a Pindaro ἐπιθετικῶς Neptunum dici

pus in primo Arcadicorum. Hunc vero Aristeas Argivus cognominatum esse Sarapidem eoque nomine ab Ægyptiis coli dicit.

2.

Aristippus primo libro Arcadicorum Panem esse Jovis et Ceneidis nymphæ filium dicit.

3.

Deucalionem quendam, Abantis filium, commemorat Aristippus in Arcadicis.

4.

In ludis post Eliidem captam ab Hercule celebratis pancratio pugnavit Theseus, ut Aristippus prodit.

putarunt, atque filium ejus curru victorem intelligendum esse Theseum. Ceterum Theseum inter certatores Olympicos Aristippus memorasse videtur ex Diphili Theseide, in cujus fragmento (ap. schol. l. 1.) Theseus componitur cum Semo Mantineensi.

ARISTO PELLÆUS.

Eusebius Hist. Eccles. IV, 6 (Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιτορκία) : Καὶ δὴ τὰ τῆς Ἰουδαίων ἀποστασίας αὐτῆς εἰς μέγα καὶ πολὺ προελθούσης, Ροῦφος ἐπάρχων τῆς Ἰουδαίας, στρατιωτικῆς αὐτῶν συμμαχίας ὑπὸ βασιλείως πεμφθείσης, ταῖς ἀπονοαῖς αὐτῶν ἀφειδῶς χρώμενος ἐπεζήει, μυριάδας ἀθρόως ἀνδρῶν ἁπλοῦ καὶ παίδων καὶ γυναικῶν διαφθείρων, πολέμου δὲ νόμῳ τὰς χώρας αὐτῶν ἐξανδραποδίζόμενος. Ἐστρατήγει δὲ Ἰουδαίων τηνικαῦτα Βαρχαχεβᾶς ὄνομα, ὃ δὴ ἀστέρᾳ δηλοῖ· τὰ μὲν ἄλλα φοινικὸς καὶ ληστρικός τις ἀνὴρ, ἐπὶ δὲ τῆ προσηγορίᾳ οἶα ἐπ' ἀνδραπόδων, ὡς δὴ ἐξ οὐρανοῦ φωστὴρ αὐτοῖς κατεληλυθώς, κακουμένους τε ἐπιλάμψαι τερατευόμενος. Ἀκμάσαντος δὲ τοῦ πολέμου ἔτους ὀκτωκαίδεκάτου τῆς ἡγεμονίας Ἀδριανοῦ κατὰ Βίβθηρα πόλιν, ἥτις ἦν ὀχυρωτάτη, τῶν Ἱεροσολύμων οὐ σφόδρα πόρρω διεστῶσα, τῆς τε ἔξωθεν πολιτορκίας χρονίου γενομένης, λιμῶν τε καὶ δίψης τῶν νεωτεροποιῶν εἰς ἔσχατον ὀλέθρου περιλαθέντων, καὶ τοῦ τῆς ἀπονοαῖς αὐτοῖς αἰτίου τὴν ἀξίαν ἐκτίσαντος δίκην, τὸ πᾶν ἔθνος ἐξ ἕκλεινον καὶ τῆς περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα γῆς πάμπαν ἐπιδαίνειν εἰργεταὶ νόμου δόγματι καὶ διατάξασιν Ἀδριανῶν, ὡς ἀνμῆδ' ἐξ ἀπόπτου θεωροῖεν τὸ πατρῶον ἔδαφος ἐγκλειουσαμένου, [ὡς] Ἀρίστων ὁ Πελλαῖος ἱστορεῖ. Οὕτω δὲ τῆς πόλεως εἰς ἐρημίαν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους καὶ πολυτελῆ φθορὰν τῶν πάλαι οἰκητόρων ἐλθούσης, ἐξ ἀλλοφύλου τε γένους συνοικι-

σθείσης, ἡ μετέπειτα συστάσα Ῥωμαϊκὴ πόλις τὴν ἐπωνυμίαν ἀμείψασα, εἰς τὴν τοῦ κράτουντος Αἰλίου Ἀδριανοῦ τιμῆν, Αἰλία προσαγορεύεται.

Eadem narrat Nicephorus H. Eccl. III, 24. — ὁ Πελλαῖος « Id est ex urbe Syriæ Pella, quæ post excisam a Tito urbem Hierosolymitanæ, sedes fuit episcopatus Hierosolymitani. Porro hic Aristo Pellæus auctor esse dicitur libelli cujusdam, cui titulus erat *Disputatio Jasonis et Papisci*. Ita scribit Maximus in schol. ad Dionys. De mystica theolog. c. 1 : Ἀνέγνων δὲ τοὺς ἐπτὰ οὐρανοὺς καὶ ἐν τῇ συγγεγραμμένῃ Ἀρίστωνι τῷ Πελλαίῳ Διαλέξει Παπίσκου καὶ Ἰάσονος, ἦν Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν ἕκτῳ βιβλίῳ τῶν Ὑποτυπώσεων τὸν ἅγιον Λουκᾶν φησὶν ἀναγράφαι. Hujus libelli meminit Celsus et Origenes libro quarto Contra Celsum. Eundem ex Græco in latinum sermonem vertit Celsus quidam. Sed sola ejus præfatio hodie superest inter opuscula Cypriani. » VALESIIUS. Plura de hoc Dialogo vide ap. Fabricium in B. Gr. tom. V, p. 187 ed. princ., VII, p. 156 ed. Harl.

ARISTOBULUS.

ITALICA.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 32 : Διὰ τοὺς ἀστυγέτονας πολέμους ἡ σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων τοῦ δήμου τὸ σιτόμετρον ἤρε· Ῥωμίλους δὲ, ὁ βασιλεὺς, βαρέως ἐνεγκόν, τῷ δήμῳ ἀπέδωκε· πολλοὺς δὲ τῶν μειζόνων ἐκολάζεν. Οἱ δὲ φονεύσαντες αὐτὸν ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλή, καὶ κόψαντες, εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλον. Ῥωμαῖοι δὲ μετὰ τυρὸς εἰς τὴν σύγκλητον ἔδραμον. Αἴτιος δὲ Πρόκλος, τῶν ἐπισήμων ἀνὴρ, εἶπε, τὸν Ῥωμίλον ἐν ὄρει ἑωρα-

Postrema Judæorum expugnatio temporibus Hadriani. Quum defectio Judæorum magis ac magis iterum cresceret, Rufus legatus Judææ, auxiliis sibi ab imperatore submissis, amentiam ac desperationem hominum in occasionem sæviendi vertens, eos acerbissime ultus est, cæsa innumerabili hominum multitudine cum conjugibus ac liberis, agroque illorum jure belli in populi Romani ditionem redacto. Erat tunc temporis Judæorum ductor Barchochebas quidam, quod nomen stellam significat : vir alioqui cruentus et atrocissimi avidus, sed qui nomine suo auditoribus utpote vilissimis mancipiis fucum faciebat, quasi sidus e cælo delapsum esset, ut ipsis ærumnarum mole oppressis lucem afferret. Anno demum octavo decimo imperii Hadriani, quum totius belli vis circa Bittera urbem minutissimam nec procul Hierosolyms dissitam exarsisset, et protracta diutius a Romanis obsidione, rebelles fame ac siti oppressi essent, ipseque adeo seditionis auctor debitas pœnas dedisset, ex eo deinceps tempore universa Judæorum

gens in regionem circa Hierosolyman sitam pedem inferre prohibita est, lege et constitutione imperatoris Hadriani, adeo ut ne prospicere e longinquo patrium solum ipsis liceret, ut scribit Aristo Pellæus. In hunc igitur modum quum civitas Judæorum gente nudata esset et veteribus incolis penitus vacuefacta, postea alienigenis eo confluentibus urbs et colonia civium Romanorum effecta, in honorem Ælii Hadriani imperatoris Ælia nuncupata est.

ITALICA.

1.

Propter bella cum vicinis gesta senatus Romanus frumentum in populum dimensionem sustulerat : quod Romulus ægre ferens populo restituit, multis potentiorum mulctatis. Itaque a primariis est in senatu occisus frustaque discerpti in sinibus egesta. Romani autem cum igne ad curiam concursum fecerunt crematuri : nisi Julius Proculus, unus de procerum

κέναι μείζονα παντός ἀνθρώπου θεόν γεγενῆσθαι. Ῥωμαῖοι δὲ πιστεύσαντες, ἀνεχώρησαν· ὡς Ἀριστοβούλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Idem De fluv. c. 14, 3, de Tanai fluvio : Γενῶνται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος χρυστάλλω παραπλήσιος, ὃν ἀνθρωπόμιμος, ἐστεμμένος. Ὅταν δ' ἀποθάνῃ βασιλεὺς, ἀρχαιρεσίας παρὰ τὸν ποταμὸν τελούσιν καὶ ὃς ἂν εὐρεθῇ τὸν λίθον ἐκείνον ἔχων, παραχρῆμα βασιλεὺς γίνεται, καὶ τὰ σκήπτρα παραλαμβάνει τοῦ τελευτήσαντος καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν γ' Περὶ φυτῶν. Μένεται δὲ τούτων καὶ Ἀριστοβούλος ἐν α' Περὶ λίθων.

Hunc Aristobulum diversum esse ab Aristobulo rerum Alexandri scriptore vix est quod moneatur.

ARISTOCLES.

Exhibemus fragmenta quæ supersunt ex Aristoclis *Italicis*, *Paradoxis*, ex libris *De Gigantibus*, *De Musica*, *De Choris*. Hæc ad unum eundemque auctorem omnia pertinere minime contendo; at quominus suum cuique tribuatur, indiciorum penuria impedimur (*). Hoc tantum liquet, Aristoclem

(*) Inter varios Aristocles notissimus est Rhodius Aristocles, ὁ καλ' ἡμᾶς (ut Strabo ait XIV, p. 655). Cf. de hoc gramm. Erotianus in præfat. Lex. Hippocrat. Eundem, aut Aristoclem Lampsacenum stoicum, intelligit Varro De ling. lat. X, 74, p. 261 ed. Müller., ubi de analogia exponens : *Hæc diligentius quam apertius dicta esse arbitror, sed non obscurius quam de re simili definitiones grammaticorum sunt, ut Aristæx, Aristodemî, Aristoclis, itemque aliorum, quorum obscuritates eo minus reprehendendæ, quod pleræque definitiones re incognita propter summam brevilitatem non facile perspicuntur, nisi articulatum sint explicatæ.* Idem Aristocles De re gramm. laudatur I. X, 10. Tanquam rhetorem Ar. memorat Dionys. Hal. Dinarch. c. 8. Ejusdem est opus Περὶ ποιητικῆς, quod laudat Ammonius De diff. verb. v. ἐπικήδιος. Libri Περὶ διαλέκτου vel Περὶ διαλέκτων citantur in Etym. M. v. κύμα p. 545, 8, unde sua schol. ad Haliout. I, 223, et in Cram. Anecd. I, p. 231; III, p. 298, 25; schol. II. τ, 218; Strato De metr. : εὐκνήμις

numero, dixisset, visum ab se in monte Romulum, quovis homine ampliolem, ac deum factum. Quod credidere Romani ac se receperunt. Aristobulus tertio Rerum Italicarum.

DE LAPIDIBUS.

2.

Crescit in Tanai lapis crystallo similis, humanam figuram referens et coronatus; hunc qui invenerit, dum habentur

qui scripsit de musica chorisque, vixisse Alexandria post regnum Ptol. Euergetæ II (146-117). Id enim colligitur ex Athenæo (IV, p. 174, B), ubi Aristocles (fr. 12) dicit : Καὶ φασὶ τοῦτο εὐρησθαι ὑπὸ Κτησιβίου κουρέως, ἐν ταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδίᾳ (qui vicus erat Alexandriae urbis) ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου. Aristocles qui Paradoxa, De Gigantibus, et fortasse alia quedam argumenti mythologici (v. fr. 4. 5) scripsit, intelligendus videtur apud Clementem Alex. (Strom. VI, 2, p. 267, 9), ubi inter eos qui Melesagoram expilaverint, nominantur Amphilochos, Aristocles, Leander, Anaximenes, Hellanicus, Hecateus.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

I.

Plutarch. Par. c. 25 : Γάτος Μάξιμος ἔχων υἱὸς Σιμίλιον καὶ Ῥῆσον· τοῦτον ἐγέννησεν ἐξ Ἀμερίας Κόνων ὁ Ῥῆσος· οὗτος ἐν κυνηγεσίῳ ἀπέκτεινε τὸν

μακροκαταληκτεῖ. Ἄρ. δὲ ἐν τῷ Περὶ διαλέκτων φησὶ Ἀττικοὺς ἐκτείνειν. Koen. ad Greg. Corinth. p. xxu. — Apud Suidam laudantur : Ἀριστοκλῆς Λαμψακηνὸς, φιλόσοφος στωικός· ἔγραψεν ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππου περὶ τοῦ Πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοσοῦμεθα, βιβλία δ'. Cf. Synesius in Dione p. 35. — Ἀριστοκλῆς Περγαμηνὸς, σοφιστής, γεγραμῶς ἐπὶ τε Τραϊανῶν καὶ Ἀδριανῶν. Τέχνην ῥητορικὴν, Ἐπιστολάς, Περὶ ῥητορικῆς βιβλία ε', Μελέτας, Πρὸς τὸν βασιλεῖα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσοῦ. Cf. Philostrat. V. Soph. II, 3, p. 567, 9. Eudoc. p. 66. Suidas v. Ἀρστέιδης. Westermann. G. d. Bereds. § 94, 8. — Ἀριστοκλῆς, Μεσσηνίος τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος περιπατητικός. Συνέταξε Περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. Πότερον σπουδαιότερος Ὀμπρος ἢ Πλάτων. Ἐγραψε δὲ καὶ Τέχνας ῥητορικῆς, Περὶ Σαρπίτιδος, Ἠθικά βιβλία θ'. Hic sæculo tertio vixit. Magister fuit Alexandri Aphrodisiensis (quem nonnulli cum Alexandro Magno confuderunt, ut Hermann. in Fabric. Bibl. Gr. III, p. 470, Jacobs Anthol. XIII, p. 862. Cf. Westermann. Paradox. p. xxv). V. Cyrill. C. Jul. II, p. 61, D; Simplic. in Aristot. De cælo p. 34, B. Operis Περὶ φιλοσοφίας ampla exstant fragmenta ap. Euseb. in Pr. Ev. XIV, 17 sqq. XV, 2 et 14. Suid. v. Σωτάδας. Proclus in Platon. p. 7. Anonym. in Walz Rh. Gr. VII, p. 246. — Aristocli cuidam libros aliquot dedicavit Phrynichus. V. Phot. cod. 158. Reliquos Aristocles a nobis alieniores, quorum sat multi, non recenseo. Cf. Jonsius Hist. ph. p. 250; Meursius in notis ad Aristoxenum.

comitia juxta fluvium post regis obitum, statim rex creatur sceptraque defuncti suscipit, ut narrat Ctesiphon tertio De plantis. Meminit horum etiam Aristobulus primo De lapidibus.

ITALICA.

1.

Caius Maximus filios habuit Similium et Rhesum, et hunc quidem ex America, Cononem cognomento. Is in venatione

ἀδελφὸν, καὶ ὑποστρέψας, τὸ σύμπτωμα τύγης εἶπεν, οὐ κρίσεως, γεγονέναι. Ὁ δὲ γιῶνς τάληθες, ἐφυγάδευσεν ὡς Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

2.

Id. *ibid.* c. 41 : Τηλέγονος Ὀδυσσεύς καὶ Κίρκης, ἐπ' ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς πεμφθεὶς, ἔμαθε πόλιν κτίσαι, ἔνθα ἂν ἴδῃ γεωργούς ἐστεφανωμένους καὶ χορεύοντας. Γενόμενος δὲ κατὰ τινά τῶν Ἰταλίας, καὶ θεασάμενος ἀγροίκους πρηνίνοις κλάδοις ἐστεφανωμένους καὶ ὀρχήσει προσευκαίρουντας, ἔκτισε πόλιν, ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Πρηνίστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παραγώγως Πραίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

3.

E LIBRO PRIMO.

Stobæus Floril. 64, 37 : Ἀριστοκλέους ἐν ἀ' Παρὰ δόξων. Ἐφέσιος τῶ γενέει νεανίας τῶν ἐπιστήμων, υἱὸς Δημοστράτου, ταῖς δ' ἀληθείαις Ἄρεως, οὗτος τὸ θῆλυ μισῶν γένος, νυκτὸς βαθείας εἰς τὰς πατρώας ἔτρεχεν ἀγέλας, καὶ ὄνῳ συνεγένετο θηλείᾳ. Ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην Ὀνοσκελίαν τούνομα, τὴν προσηγορίαν λαβοῦσαν ἀπὸ τοῦ συμπτώματος.

Eadem Plutarchus Parall. min. c. 29, et Apostol. prov. XIV, 70 ; uterque pro Ἀριστοκλῆς ponit notius nomen Ἀριστοτέλης. Aristoclem etiam Arsenius exhibet p. 385. Librum Plutarchus et Arsenius afferunt *secundum*, Apostolius *septimum*. Juvenem Plutarchus nominat Aristonymum. — Ὀνοσκελίαν] Ὀνόσκελιν Plutarch.

fratrem occidit, domumque reversus, fortuito, non consulto rem ita confectam dixit. Pater vero eum, re comperta ut erat, extorrem egit. Aristocles tertio Rerum Italicarum.

2.

Telegonus Ulyssis e Circe filius missus ad indagandum patrem, monitus est ut ibi urbem conderet, ubi certa gentes agricolas saltare videret. Quumque in quendam Italiae locum venisset, offendit colonos ramis ilignis redimitos choreis vacare. Itaque urbem ibi condidit, et ab eventu Prinitium (est enim ilex, Græcis *prinos*) nominavit. Romani eam urbem voce detorta Præneste appellant. Sic commemorat Aristocles tertio Rerum Italicarum.

PARADOXA.

3.

Ex Aristocle in primo Paradoxorum. Ephesius juvenis nobilis, (Aristonymus) Demonstrati filius, revera autem Marte satus, muliere genus exosus, nocte profunda ad paternas contendit greges atque asinam inivit. Quæ gravida facta puellam peperit pulcherrimam, cui Onosceliæ nomen, de iis quæ acciderant, inditum est.

4.

Schol. Pind. Olymp. VII, 66 : Οἱ μὲν Παλαμάονα λέγουσι βῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηναῖς ἰγεννᾶτο · οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθεά· Ἀριστοκλῆς δὲ ὑφίσταται τὴν γέννησιν Ἀθηναῖς ἐν Κρήτῃ· νεφέλη γὰρ φησι κεκρύφθαι τὴν θεὸν, τὸν δὲ Δία πλήξαντα τὸ νέφος προφῆναι αὐτῆν.

Ἀριστοκλῆς] sic Bœckh. ex Vratisl. D. et Goting. cod. ; vulgo Ἀρίσταρχος. In schol. vett., ubi eadem, pro Ἀριστοκλῆς est Ἀριστοτέλης. Ad Paradoxa fr. refert Westermannus cum Bœckhio. Fortasse præstat referre ad scriptum argumenti mythologici ; quale illud de Gigantibus (v. fr. 6).

(5).

Ælian. H. An. XI, 4 : Τὴν Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς. Καὶ τὴν ἑορτὴν Χθόνια καλοῦσιν. Μεγίστους οὖν ἀκούω βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἀγεσθαί τε πρὸς βωμῶν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἑαυτὰς παρέχειν. Καὶ οἷς λέγω μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὅς πού φησι·

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κῆν Σικελοῖσιν ἐναργῆς, καὶ παρ' Ἑρεχθίδαις· ἐν δέ τι [τοῦτο] μέγα κρίνετ' ἐν Ἑρμιονεῦσι· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀπειδῆ ταύρων, ὃν οὐχ αἰροῦσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα, τοῦτον γραῖς στείχουσα μόνα μόνον οὐατος ἔλκει τόνδ' ἐπὶ βωμῶν· ὃ δ' ὡς ματέρι πάσις ἔπεται. Σὺν τῷδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος· ἴλαος εἶης, καὶ πάντων θάλλοι κλάρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

De re cf. Pausanias II, 35, 5. Templum Chthoniæ Cereris a piratis dirutum Pompeii temporibus. V. Plutarch. Pomp. c. 24. Argumentum fragmenti Paradoxis aptum ; versibus ea scripserunt Poly-

4.

Nonnulli Palamaonem, alii Mercurium, alii Prometheus dicunt caput aperuisse Jovi Minervam parturienti. Aristocles vero Minervam in Creta natam esse statuit, dicitque deam in nube latuisse, quam nubem Juppiter percutiens deam in lucem edidisset.

5.

Cerem Hermionenses colunt, et splendida ei magnificaque sacra faciunt : festum illud Chthonium appellant. Audio sane maximos boves a muliere, Cereris sacerdote, ad aram e grege se abduci atque mactari permittere. Hæc autem testimonio comprobat Aristocles, qui canit :

O fecunda Ceres, Siculas veneranda per oras,
Cecropiosque agros! hoc ego præcipue
miror, in Hermione quod magno robore taurum,
quemque viri possent vix domuisse decem,
e grege deductum sola aure adduxit ad aram
sancta tibi mulier; qui puer ut sequitur.
Hæc tua vis, Ceres, est; tu nobis esto benigna,
per teque Hermione læta beata fuat.

critus, Philostephanus, Archelaus. Idem fecerit Aristocles. — Apud schol. Theocrit. XV, 64 laudatur Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ Ἑρμιόνης (Cereris Hermionensis) ἱεροῦ. Ubi Wartonus pro Aristotele forte *Aristophanem*, Prellerus (ad Polem. p. 59) *Aristidem* reponi vult (V. Aristotelis fr. 2). Si quid mutandum, suspicor scriptum fuisse *Aristocles*.

ΠΕΡΙ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

6.

Photius Lex. : Μίνθα, τὸ παρ' ἐνίοις ἡδύσμον· εἰς δὲ μεταβάλλειν φασι τὴν Ἄδου παλλακὴν, ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν Ἥλιον ὄρος· Ζηνόδοτος δὲ τὴν Ἰυγγα ὑπ' ἐνίων Μίνθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, Ναΐδα δὲ νόμφην· Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ Περὶ γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτῇ μῦθον διὰ τὸ καρπῶδες εὐρεθὲν τῷ καταφρονηθῆναι τὸ φυτόν.

Postrema sensu carent. Scripserim διὰ τὸ ναρκῶδες ε. τ. καταφρονηθῆναι vel κατατριβῆναι τὸ φ. Fabulam Aristocles haud dubie eam respicit, quam innuit schol. ad Nicand. Alex. 374 : Μίνθη Ἄδου παλλακὴ οὕτω καλουμένη, ἣν διεσπάραξεν ἡ Περσεφόνη, ἐφ' ἣ τὴν ὀμώνυμον πόαν ἀνέδωκεν δ' Ἄδης. Cf. Oppian. Hal. III, 486; Pollux On. VI, 68; Ovid. Met. X, 729. De monte v. Strabo VIII, p. 344.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

7.

Athenæus XIV, p. 620, D : Καὶ οἱ καλούμενοι δὲ Ἰλαρωδοὶ (οὓς νῦν τινὲς Σιμωνίδους καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοκλῆς φησὶν ἐν πρώτῳ Περὶ χορῶν, τῷ τὸν Μάγνητα Σίμων διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τοῦ Ἰλαρωδεῖν ποιητῶν) συνεχῶς ἡμῖν ἐπιφαίνονται. Καταλέγει δὲ ὁ Ἄρι-

στοκλῆς καὶ τοῦσδε ἐν τῷ Περὶ μουσικῆς γράφων ὧδε· « Μαγῶδός· οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ αὐτὸς τῷ λυσιῳδῷ. »

ΠΕΡΙ ΧΟΡΩΝ.

8.

E LIBRO PRIMO.

De hilarodis et simodis. Vide fragm. antecedens. Adde Athen. XIV, p. 621, B : Σεμνότερος δὲ τῶν τοιούτων ἐστὶ ποιητῶν Ἰλαρωδὸς καλούμενος. Οὐδὲ γὰρ σκινίζεται· χρεῖται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείαᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρητο, ὡς φησὶν ὁ Ἀριστοκλῆς, νῦν δὲ κρηπίσι. Ψάλλει δ' αὐτῷ ἄρρην ἢ θηλεία, ὡς καὶ τῷ αὐλωδῷ. Δίδοται δὲ ὁ στέφανος τῷ Ἰλαρωδῷ καὶ τῷ αὐλωδῷ, οὐ τῷ ψάλτῃ, οὐδὲ τῷ αὐλητῇ. Ὁ δὲ μαγῶδός καλούμενος τύμπανα ἔχει, καὶ κύμβαλα, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα· σκινίζεται τε, καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἕξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα καὶ μοιχοὺς καὶ μαστροποὺς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγερόμενον πρὸς τὴν ἔρωμένην.

9.

E LIBRO OCTAVO.

Athenæus XIV, p. 630, B : Καλεῖται δ' ἡ μὲν σατυρική ὄρχησις, ὡς φησὶν Ἀριστοκλῆς ἐν ὀγδόῳ τῶν Περὶ χορῶν, σικιννίς, καὶ οἱ σάτυροι σικιννισταί.

10.

Idem XIV, p. 620, B : Ὅτι δ' ἐκαλοῦντο οἱ βαψφοδοὶ καὶ Ὀμηρισταί, Ἀριστοκλῆς εἶρκεν ἐν τῷ Περὶ χορῶν.

DE GIGANTIBUS.

6.

Mentha, herba quæ a nonnullis ἡδύσμον vocatur. In hanc commutatam dicunt Mentham, Plutonis pellicem, a qua mons prope Elin situs nomen habeat. Zenodotus Iyngem, Suadæ filiam Naidaque nympham, a nonnullis Mentham appellari tradit. Aristocles autem in libro De Gigantibus fictam de Mentha fabulam inde esse ait, quod planta confricata (?) odorem torporificum emittere reperta sit.

DE MUSICA.

7.

Etiam *Hilarodi* qui vocantur (quos nunc *Simodos* nonnulli appellant, ut ait Aristocles primo libro De choris, eo quod Simus Magnes inter omnes, qui hoc genus hilarium carminum tractarunt, maxime excelluerat) frequenter nobis se offerunt. Recenset autem etiam hos Aristocles in libro De musica ita scribens : « *Magodus*, hic vero idem est atque *Lysiodus*. »

8.

Gravior honestiorque poetis hujusmodi est hilarodus. Nec enim molliter aut indecore agit; utitur autem virili veste candida, et auream gestat coronam : et olim quidem calceamentis utebatur, ut ait Aristocles, nunc vero crepidis. Lyræ ei pulsatur mas aut femina; quemadmodum et aulædo sive mas sive femina tibiis succinit. Corona autem tribuitur hilarodo, quemadmodum et aulædo, non lyræ pulsanti, nec tibiicini. Qui vero magodus vocatur, is tympana habet et cymbala et omnia circum ipsum indumenta muliebria : et molliter ille agit, et omnia facit quæ parum modesta sunt, modo mulieris partes agens, aut mæchi aut lenonis, modo viri ebrii aut comessatum euntis ad amasiam.

9.

Satyrica saltatio, ut Aristocles libro octavo De choris ait, Sicinnis vocatur, satyri vero Sicinnistæ.

10.

Rhapsodos etiam *Homeristas* vocatos esse, Aristocles in opere De choris dicit.

11.

Athen. I, p. 22, A : Ἀριστοκλήης γοῦν φησιν, ὅτι Τελέστης, ὁ Αἰσχύλου ὄρχηστής, οὕτως ἦν τεχνίτης, ὥστε ἐν τῷ ὄρχεῖσθαι τοὺς Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας φανερά ποιῆσαι τὰ πράγματα δι' ὄρχησεως.

12.

Idem IV, p. 174, B : Ἱστορεῖ Ἀριστοκλήης ἐν τῷ Περὶ χορῶν οὕτως πῶς λέγων· « Ζητεῖται πότερα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστὶν ὀργάνων ἢ ὑδραυλις ἢ τῶν ἐντατῶν. Ἀριστόξενος μὲν οὖν τοῦτο οὐκ οἶδε. Λέγεται δὲ Πλάτων μισρὰν τινα ἔνοιαν δοῦναι τοῦ κατασκευάσματος νυκτερινὸν ποιήσαντα ὠρολόγιον εἰκόδς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Καὶ τὸ ὑδραυλικὸν δὲ ὄργανον δοκεῖ κατὰ κλεψύδραν εἶναι. Ἐντατὸν οὖν καὶ καθαπτὸν οὐκ ἂν νομισθεῖη, ἐμπνευστὸν δ' ἂν ἴσως ῥηθεῖη, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Κατεστραμμένοι γάρ εἰσιν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀρασσομένου τοῦ ὕδατος ὑπὸ τίνος νεανίσκου, ἔτι δὲ δικνουμένων ἀξινῶν διὰ τοῦ ὄργανου, ἐμπνεόνται οἱ αὐλοὶ καὶ ἤχον ἀποτελοῦσι προσηνῆ. Ἔοικε δὲ τὸ ὄργανον βωμῷ στρογγύλῳ. Καὶ φασὶ τοῦτο εὐρήσθαι ὑπὸ Κτησιβίου κουρέως, ἐνταῦθα οἰκοντὸς ἐν τῇ Ἀσπενδίᾳ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου· διαπρέψαι τέ φασὶ μεγάλως. Τουτοῖ οὖν καὶ τὴν αὐτοῦ διδάξαι γυναῖκα Θαιάδα. »

Ad Aristoclis Περὶ χορῶν opus referenda etiam puto quæ leguntur ap. Bekk. An. p. 451 de Asiade cithara. Libri ibi pro Aristocle exhibent Aristoclem (v. ejus fr. 259).

Aristoclis ad Apollodorum epistolam commemorat Athenæus XIV, p. 636, F : Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφεῖ, ὃ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν, ὃ δὲ κλεψίμβος κληθεῖς, ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἔλυμος καὶ τὸ ἐνεαχόρδον ἀμαυρότερα τῇ χρεῖα καθέστη-

11.

Aristocles dicit Telestem Æschyli saltatorem, artem illam sic coluisse, ut quum saltaret Septem duces ad Thebas, res ab his gestas saltationis gestibus evidentes oculis subjecerit.

12.

Tradit Aristocles in libro De choris ita fere dicens : « Queritur hydraulis utrum ex instrumentis sit quæ inflantur, an ex iis quæ intenduntur? Aristoxenus quidem hoc ignoravit. Platonem vero aiunt parvam quandam notionem hujus fabricæ ostendisse, nocturnum facientem horologium hydraulico simile, veluti clepsydrum admodum magnam. Et videtur ipsum organum hydraulicum clepsydra esse. Igitur non in eorum numero habendum fuerit, quæ tenduntur pulsanturque : inspiratum vero forsan rectius dicetur, quoniam ab aqua spiritum accipit. Nam in aquam obversæ sunt fistulæ : et aquam agitante juvene aliquo, axisque per instrumentum pervadentibus, inflantur fistulæ et gratum edunt sonum. Simile est autem hoc organum

xe. Apollodorus ille qui sit nescio. Ne de Atheniensi grammatico cogitemus, tempora obstant.

Aristoclem libro primo *De republica Laconica* laudat Athenæus p. 140, B; verum quum paullo post bis laudetur *Nicocles Lacon*, recte statuiss videtur Schweighæuser Aristoclem illum scribarum errore natum esse ex Nicocle (ubi vide).

ARISTOCRATES.

Hipparchi filius, Lacedæmonius (fr. 2) primo vel secundo ante Christum seculo scripsit.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

1.

E LIBRO QUARTO.

Athenæus III, p. 82, E : « Ἐπιμηλὶς δὲ καλεῖται (φησὶ Πάμφιλος) τῶν ἀπίων τι γένος. » Ἐσπερίδων δὲ μῆλα οὕτως καλεῖσθαι τινὰ φησὶ Τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρτῳ Δείπνων. Καὶ ἐν Λακεδαίμονι δὲ παρατίθεσθαι τοῖς θεοῖς φησὶ Πάμφιλος ταῦτα· εὖσομα δὲ εἶναι καὶ ἄβρωτα, καλεῖσθαι δ' Ἐσπερίδων μῆλα. Ἀριστοκράτης γοῦν ἐν τετάρτῳ Λακωνικῶν· « Ἐτι δὲ μῆλα καὶ τὰς λεγομένας Ἐσπερίδας. »

2.

Plutarch. Lyc. c. 4 : Ὅτι δὲ καὶ Λιθύνη καὶ Ἰθηρίαν ἐπέπληθεν ὁ Λυκοῦργος, καὶ περὶ τὴν Ἰνδικὴν πλανήεις τοῖς γυμνοσοφισταῖς ὁμίλησεν, οὐδένα πλὴν Ἀριστοκράτη τὸν Ἰππάρχου Σπαρτιάτην εἰρηκότα γινώσκομεν.

are rotundæ : dicuntque inventum esse a Ctesibio tonsore, hic habitante in Aspendia [Alexandriæ vico] sub secundo Evergete, et valde aiunt excelluisse : hunc vero etiam uxorem suam Thaidem docuisse. »

LACONICA.

1.

Epimelis vocatur, ait Pamphilus, pitorum quoddam genus. Esse malorum genus, quæ *Hesperidum mala* dicantur, ait Timachidas quarto libro Convivii. Ea Lacedæmone diis apponi ait Pamphilus; esse autem illa fragrantia quidem, sed in cibum non admitti. Aristocrates quidem quarto Rerum Laconicarum scribit : « Insuper mala et quas Hesperidas vocant. »

2.

Africam quoque et Hispaniam a Lycurgo aditas, vagatumque eum per Indiam, cum Gymnosophistis versatum esse, præter Aristocratem Hipparchi filium, Spartanum, qui tradiderit, neminem inveni.

3.

Idem ib. c. 31 extr. : Ἀριστοκράτης δ' ὁ Ἰππάρχου φησὶ τοὺς ξένους τοῦ Λυκούργου τελευτήσαντος ἐν Κρήτῃ καῦσαι τὸ σῶμα καὶ διασπείραι τὴν τέφραν εἰς τὴν θάλασσαν, αὐτοῦ δεηθέντος καὶ φυλαξαμένου, μὴ ποτε ἄρα τῶν λειψάνων εἰς Λακεδαίμονα κομισθέντων, ὡς ἐπανήκοντος αὐτοῦ καὶ τῶν ὄρκων λελυμένων, μεταβάλλωσι τὴν πολιτείαν.

4.

Idem Philopœm. c. 16. Philopœmen, secatis intestinis Spartaë tumultibus, Lacedæmonios ad fœdus Achæorum reduxit. Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐγκαλέσας τι τοῖς Λακεδαιμονίοις στρατηγῶν ὁ Φιλοποίμην τοὺς μὲν φυγάδας κατήγαγεν εἰς τὴν πόλιν, ὀδοθήκοντα δὲ Σπαρτιάτας ἀπέκτεινεν, ὡς Πολύβιός φησιν, ὡς δ' Ἀριστοκράτης, πενήκοντα καὶ τριακοσίους, τὰ δὲ τεῖχη καθεῖλε, χώραν δὲ πολλὴν ἀποτεμόμενος προσέειπε τοῖς Μεγαλοπολίταις κτλ.

Cf. Exc. Polyb. XXI, 16. XXIII, 1, 1; 7, 5. (Ol. 147, 4. 189 a. C.). — Sequentia num ad eundem Aristocratem pertineant, incertum quidem, non improbabile tamen.

5.

Stephan. Byz. : Ἀθανεῖς, ἡ Εὐβοία, ... ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀθαντος τοῦ Ἀργείου ἢ τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀρεθούσης, ὡς Ἀριστοκράτης.

6.

Schol. Sophocl. Trach. 266 : Κρεώφυλος δὲ β', Ἀριστοκράτης δὲ γ', Τοξέα, Κλύτιον, Δηρίονα, sc. Euryti et Antioches filios fuisse dicunt. Tres etiam numerat Diodor. IV, 37. Cf. Welck. Cycl. p. 231.

(7.)

Schol. Aristophan. Nub. 971 : De Phryni citharœdo Mytilenæo verba fiunt sæpe a comicis commemorato, quippe qui ἐκαινούργησε κλάσας τὴν ᾠδὴν παρὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ καὶ Ἀριστοκράτης.

3.

Aristocrates, Hipparchi filius, Lycurgo in Creta mortuo, ab hospitalibus ejus corpus crematum, cineresque in mare dispersos perhibet; obtemperasse nimirum eos ipsis Lycurgi precibus, id caventis, ne suis reliquis Spartam allatis, tamquam ipse si rediisset, cives soluta sacramenti religione republicam a se institutum mutarent.

4.

Postea temporis Philopœmen præturam gerens, incertum quod crimen Lacedæmonis objiciens, quum exules eorum in urbem restituit, tum Spartanos octoginta (hunc numerum habet Polybius; Aristocrates centum et triginta) necavit; muros dejecit, multumque agri ademptum urbi Megalopolitans attribuit.

Pro Ἀριστοκράτης « Valekenarius apud Burgesium in Diario classico fasc. 44, p. 280, Ἀριστοκράτης, Burgessius ipse Φερεκράτης, quod probabilius. Phrynis memoratur in fragmento Pherecratis ap. Plutarch. Mor. p. 1142. Fortasse tamen delendum καὶ Ἀριστοκράτης. » DINDORF. Cf. Istri fr. 49.

ARISTOCREON.

Plinius H. N. VI, 36, p. 388 ed. Tauchn. : *Simili modo et de mensura ejus* (spatii quod est a Syene ad Meroon) *varia prodidere : primus Dalion ultra Meroen longe provectus. Mox Aristocreon et Bion et Basilis, etc.* (V. fragm. Basilidis). Aristocreon hic idem fuerit cum Aristocreonte Chryssippi Solensis familiari et discipulo, qui defuncto magistro (207 a. C.) statuum posuit (Plutarch. De Stoic. repugn. c. 2 p. 1133, F). Libros de Æthiopia jam legit æqualis Aristocreontis Hermippus (v. fr. 2).

(ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.)

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 390 Tchn. : *Aristocreon Libyæ latere a Meroe oppidum Tolen dierum quinque itinere tradit. Inde dierum duodecim Esar Ægyptiorum oppidum qui Psammetichum fugerint. In eo produntur annis trecentis habitasse. Contra in Arabico latere Daron oppidum esse eorum. Bion autem, etc.* (v. Bionis fr. 3).

Ibidem inter alios Æthiopiæ populos recensentur *Ptoembari, Ptoemphanæ, qui canem pro rege habent, motu ejus imperia augurantes.* Hæc item sunt Aristocreontis.

2.

Ælianus H. A. VII, 40 : Πέπυσμαί δὲ καὶ Αἰθιόπων εἶναι ἔθος, ἐν ᾧ βασιλεύει κύων, καὶ τῇ ἐκείνου

5.

Abantis Eubœa dicta est ab Abante Argivo vel Neptuni et Arethusæ filio, ut Aristocrates ait.

6.

Creophylus duos, Aristocrates vero tres, Toxeum scilicet, Clytium et Deionem, filios Euryti fuisse dicit.

(7.)

Phrynis citharædus frangens cantum contra morem priscum mutavit, ut Aristophanes ait et Aristocrates.

(ÆTHIOPICA.)

2.

Nationem Æthiopum esse audivi, quæ canem habet regem et illius arbitrio paret; si suo quodam modo gannit vel

δραμῇ πείθονται : κνυζωμένον τε ἴσασιν, ὅτε μὴ θυμοῦται, καὶ ὑλακτοῦντος τὴν ὄργην συνίῃσι. Τοῦτο εἴ τῳ ἱκανὸς Ἑρμιππος τεκμηριώσεται, μάρτυρά οἱ τοῦ λόγου ἐπαγόμενος Ἀριστοκρέοντα (sic. Schneider pro vlg. Ἀριστοκλέωνα), πειθέτω.

Nihil obstat quin hæc Hermippus in libris De vitis philosophorum tradiderit. Cf. Plutarch. De commun. notit. c. 16, p. 1064, B : Ἔθνος εἰναί φασιν Αἰθίοπων, ὅπου κύων βασιλεύει καὶ βασιλεὺς προσαγορεύεται, καὶ γέρα καὶ τιμὰς ἔχει βασιλέως, ἄνδρες δὲ πράσσουσιν ἅπερ ἡγεμόσι πόλεων προσήκει καὶ ἄρχουσιν. Quibus subijcit : Ἄρ' οὖν παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ὁμοίως τὸ μὲν ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἀγαθοῦ πάρεστι τῇ ἀρετῇ, καὶ μόνην ταύτην αἰρετόν καὶ ὠφέλιμον καὶ συμφέρον καλοῦσι, πράττουσι δὲ ταῦτα καὶ φιλοσοφοῦσι καὶ ζῶσι καὶ ἀποθηνήσκουσιν, ὥσπερ ἀπὸ προστάγματος τῶν ἀδιαφόρων.

Quæ leguntur ad Hermippi fragm. 76 inde a verbis : *Ceterum e Plinio, ea deleas, velim.*

3.

Plinius H. N. V, 10, p. 316 Techn. : *Aristocreon ab Elephantide ad mare DCCL. M. passuum (esse dicit).*

ARISTOCRITUS.

ΠΕΡΙ ΜΙΛΗΤΟΥ.

1.

Schol. Apollon. Rh. I, 186 : Ὁ δὲ Μίλητος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου τοῦ Μίνως ἦν. Οἱ δὲ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. Καὶ Ἀριστοκρίτος φησὶν ὅτι Ἀρεία θυγάτηρ ἐγένετο Κλεόχου, ἥς καὶ Ἀπόλλωνος γενέσθαι βρέφος,

murmurat, eum non iratum esse norunt; si latrat, iram agnoscunt. Hoc, si cui testimonio sufficiens videatur Hermippus, testem sibi narrationis adducens Aristocreontem, credat.

DE MILETO.

1.

Miletus, a quo Miletus urbs nomen habet, Euxantii filius, Minois nepos fuit. Alii Apolline et Area Cleochi filia natum dicunt. Aristocritus quoque Aream ait filiam Cleochi fuisse, eamque ex Apolline peperisse infantem, quod in milacem (sive smilacem) exposuisset; Cleochum vero suscepisse et a milace nomen ei dedisse Mileto. Hunc deinde adultum, quum Minois invidia premeretur, in Samum insulam abiisse, ubi etiam locus quidam Miletus de nomine ejus vocatur. Samo deinceps in Cariam profectus cognominem ipsi Miletum urbem condidit.

καὶ τοῦτο ἐκτεθῆναι εἰς μίλακα. Τὸν δὲ Κλέοχον ἀνελέσθαι, καὶ ὀνομάσαι ἀπὸ τῆς μίλακος Μίλητον. Τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα καὶ φθονούμενον ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον· ἀφ' οὗ καὶ τόπος ἐστὶ Μίλητος· καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβάς εἰς τὴν Κариαν, ἔκτισε πόλιν, Μίλητον ἀφ' ἑαυτοῦ καλέσας.

Eὐξαντίου τοῦ Μίνως] ex cod. Paris.; E. τ. Μίνωος sch. vett. Apud Apollodor. III, 1, 2, 6 Minois et Dexithæ filius est Εὐξάντιος. Quod ne n. 1. reponendum putemus facit Etym. M. p. 394, 34 : Εὐξαντίδος γενεῆς, Εὐξάντιος· τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης κτλ. Bekk. An. p. 830, 25 : τὸ δὲ Εὐξαντίας ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος. Euxantidarum (bene carminatorum) genus Milesium fuisse videtur. Celebrantur Μιλήσια ἔρια. Cf. Dindorf. in St. Thes. v. Εὐξάντιος et Μίλων. — φθονούμενον κτλ.] Cf. Ovid. Met. 9, 442. Alii aliter. V. Nicander ap. Antonin. Lib. 30; Apollodor. III, 1, 2. ibiq. interpr. Plura de his præbent Rambach. De Mileto, Halæ 1790. Schroeder. De rebus Milesiorum, Stralsund. 1827. Soldau. Rerum Miles. Com. I. Darmstadt 1829.

2.

Parthenius Erot. c. 11 : Περὶ Βυβλίδος. Ἰστορεῖ Ἀριστοκρίτος περὶ Μιλήτου καὶ Ἀπολλωνίου ὁ Ῥόδιος Καύναυ κτίσει. — Περὶ δὲ Καύνου καὶ Βυβλίδος, τῶν Μιλήτου παίδων, διαφόρος ἱστορεῖται. Νικαινετός μὲν γὰρ φησὶ τὸν Καύνον ἐρασθέντα τῆς ἀδελφῆς, ὡς οὐκ ἔληγε τοῦ πάθους, ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν καὶ δεύσαντα πόρρω τῆς οἰκείας χώρας, πόλιν τε κτίσαι καὶ τοὺς ἀπεσκευασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσαι· λέγει δὲ ἔπεισι τοῖσδε·

Αὐτὰρ ὅγε προτέρωσε κίων Οἰκοῖσιν ἄστῳ κτίσατο, Τραγασίη δὲ Κελαῖνοῦς εἶχετο παιδί, ἣ οἱ Καύνον ἔτικτεν ἀεὶ φιλέοντα θέμιστας· γέινετο δὲ ραδαλῆς ἐναλίγκιον ἀρκεῦθοισι Βυβλίδα, τῆς ἦτοι ἀέκων ἠράσσατο Καῦνος· βῆ δὲ πέρην Δίας, φεύγων ὀριώδεα Κύπρον

2.

DE BYBLIDE.

Narrant Aristocritus De Mileto, et Apollonius Rhodius De Cauno condita.

De Cauno et Biblide, Mileti liberis, diversimode narratur. Nicænetus enim ait Caunum adamasse sororem, et quum non quiesceret in eo hic affectus, reliquissæ paternam domum, proculque a patria profectum condidisse urbem, in quam dispersos eo tempore Iones congregarit. Versus, quibus hæc dicii, hi sunt :

(Miletus) vero procul abiens Cæsius urbem condidit; et Tragasæ se Celæntis junxit filiæ, quæ ei Caunum peperit æquis semper gaudentem legibus; genuit etiam teneris similem juniperis Byblidem, quam quidem invitum ardebat Caunus; quare abiit trans Diam, fugiens anguiferam Cyprum

καὶ Κάπρος Ὀλιγενεὺς καὶ Κάρια Ἰρά λωστρά·
ἐνθ' ἦτοι πτολιέθρον ἐδείματο πρῶτος Ἴωνων.
Αὐτὴ δὲ γνωστὴ, ὁλολυγόνος οἶτον ἔχουσα,
Βυβλὶς ἀποπρὸ πυλῶν Καύνου ἀδύρατο νόστον.

Οἱ δὲ πλείους τὴν Βυβλίδα φασίν, ἔρασθεισαν τοῦ Καύ-
νου, λόγους αὐτῷ προσφέρειν καὶ δεῖσθαι μὴ περιυδεῖν
αὐτὴν εἰς πᾶν κακὸν προελθούσαν· ἀποστουγίσαντα δὲ
οὕτως τὸν Καῦνον περαιωθῆναι εἰς τὴν τότε ὑπὸ Λελέ-
γων κατεχομένην γῆν, ἐνθα κρήνη Ἐχενήτις, πόλιν τε
κτίσαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Καῦνον· τὴν δὲ ἄρα,
ὑπὸ τοῦ πάθους μὴ ἀνιεμένην, πρὸς δὲ καὶ δοκοῦσαν
αἰτίαν γεγενέαι Καῦνον τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀναφαιμένην
ἀπὸ τινος δρυὸς τὴν μίτραν, ἐνθεῖναι τὸν τράχην.
Λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτως·

Ἦ δ' ἔτι δὴ ὁλοστο κασιγνήτου νόον ἔγω,
κλαῖεν ἀηδονίδων θαμινώτερον, αἶτ' ἐνὶ βήσσης
Σιθονίῳ κούρῳ πέρι μυρίον αἰάξουσιν·
καὶ βα κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος αὐτίκα μίτραν
ἀφαιμένην, δεῖρην ἐνεθήκατο· ται δ' ἐπ' εἰσείνη
βεῦδα παρθενικαὶ Μιλησίδες ἐρρήξαντο.

Φασὶ δὲ τινες καὶ ἀπὸ τῶν δακρῶν κρήνην ρυῖναι
ἰδίᾳ τὴν καλουμένην Βυβλίδα.

De Nicæneti fragmento v. Is. Voss. ad Pompon.
Melam I, 16, et Jacobs. ad Anthol. tom. VII,
p. 233. — Κελαινοῦς] Passov. Καλαινεὺς Cornarius;
Καλαινοῦς Voss. Apud Ovid Met. 9, 451 uxorem
ducit *Cyanen*, Mæandri filiam. — βῆ δὲ πέρην,
Δίας] Passov.; βῆ δὲ φερονέδιος Cornarius; Βῆ ἐπ' ἔραν
Δίας Voss. « At neque recte dicitur ἔρα Δίας, ne-
que in Dia regione condita erat urbs Caunus. Jac-
obsius, ut indicaretur causa erit fugam capesserit
Caunus, proposuit hæc : Βῆ δ' ὄγ' ἄφαρ δένουος
φεύγων; sed ipse parum tribuit huic conjecturæ. »

et Caprum silvovum et Caria: sacra balnea;
ibique urbem ædificavit primus Ionum.
Ipsa vero soror lusciniæ tristitiam habens
Byblis procul a portis Cauni ploravit reditum.

Plurimi autem Byblida aiunt amore Cauni captam sermo-
nes cum eo contulisse ac rogasse ne contemneret ipsam
quæ in omne malum inciderit. Caunum vero aversatum
trajecisse in regionem a Lelegibus eo tempore occupa-
tam, ubi Echeneis fons, ibique urbem condidisse quæ de
nomine ejus Caunus appelleretur. Byblidem interea, quum
amoris affectus non relinqueret eam, prætereaque ipsa se
putaret auctorem exstitisse Cauno exilii, alligato ad quer-
cum balteo collum innexuisse, quod a me ipso quoque his
versibus descriptum est :

Hæc ubi miseri fratris mentem cognovit,
flebat lusciniis intentius, quæ in convallibus
Sithonium puellum indesinenter plorant.
Ac duræ quercui statim balteum
alligans collum implicuit, lugentesque eam
vestimenta virgines Milesiæ dilacerarunt.

Passov. De Byblide fonte cf. schol. Theocrit. VII,
115. Conon Narr. 2.

Parthenius cap. 14 de Antheo historiam narrans
præmittit : Ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ τὰ Μιλησιακά.
Inter hos Aristocritum fuisse probabile, nisi forte
ipsum Aristocriti nomen in Aristotelis abiit.

2 a.

Parthenius c. 26 : Περὶ Ἀπριάτης. Ἱστορεῖ
Εὐφορίων Θρακί. — Ἐν Λέσθῳ παιδὸς Ἀπριάτης
Τράμβηλος δὲ Τελαμῶνος ἔρασθεις πολλὰ ἐποιεῖτο εἰς
τὸ προσαγαγέσθαι τὴν κόρην· ὡς δ' ἔκεινη οὐ πάνυ
ἐνεδίδου, ἐνενοεῖτο δόλω καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι αὐτῆς.
Πορευομένην οὖν ποτε σὺν θεραπεινιδίοις ἐπὶ τι τῶν
πατρῶν χωρίων, δὲ πλησίον τῆς θαλάσσης ἔκειτο, λο-
χίστας εἶλεν. Ὡς δὲ ἔκεινη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχετο
περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἔρριψεν
αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐτίγχανε δὲ ἀγχιβαθῆς οὔσα.
Καὶ ἡ μὲν ἄρα οὕτως ἀπολώλει. Τινὲς μὲν τοὶ ἔφασαν
[Γράφει Ἀριστοκρίτος ἐν τοῖς Περὶ Μιλήτου mgo co-
dicis Vaticani] διωκομένην αὐτὴν ρῦψαι. Τράμβηλον
δὲ οὐ πολὺ μετέπειτα τίσιν ἐλάμβανεν ἐκ θεῶν. Ἐπειδὴ
γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λέσθου πολλὴν λείαν ἀποτεμύ-
μενος ἦγεν, οὗτος ἐπαγομένῳ αὐτὸν τῶν ἐγχωρίων
βοηθὸν συνίσταται αὐτῷ· ἐνθα δὴ πληγῆς εἰς τὰ στέρνα
παρὰ χρῆμα πίπτει· ἀγάμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτὸν
Ἀχιλλεὺς ἔτι ἐμπνουν ἀνέκρινεν, ὅστις τε ἦν καὶ ὀπόθεν·
ἐπεὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρό-
μενος ἐπὶ τῆς ἡϊόνος μέγα χῶμα ἔχουσε· τοῦτο ἔτι νῦν
ἠρῶον Τραμβήλου καλεῖται.

Cf. Tzetzes ad Lycophr. 467 : Μετὰ γὰρ τὴν ὕψ'
Ἡρακλέους γενομένην τῆς Τροίας ἄλωσιν, Τελαμῶν
Θεάνειρον τὴν καὶ Ἡσιόνην ὡς ἐξάϊρετον γέρας ἔλαβεν,
ὡς Ἱστορὸς ἐν Συμμίκτοις φησίν. Αὐτῇ δ' ἐκ Τελαμῶνος

Addunt nonnulli ex lacrimis istis fontem natum esse, qui
Byblis vocetur.

2 a.

Trambelus Telamonis filius Apriatæ puellæ in Lesbo
amore captus, multa faciebat, quo puellam illectaret. Ve-
rum quum illa nihilo mitior fieret, meditabatur dolo ac
fraude eam circumvenire. Euntem itaque aliquando una
cum ancillis in paternum rus, non procul mari situm, ex
insidiis adortus deprehendit, et quum illa multo magis pro
virginitate sua tutanda oblectaretur, iratus Trambelus pro-
jecit eam in altum valde tum existens mare, et sic quidem
interiit illa. Quanquam alii scriperunt eam ob persecutionem
Trambeli se ipsam præcipitasse. Porro Trambelum non longe
post ultio quoque deorum sequuta est. Quum enim Achilles
multam ex Lesbo prædam partam abduceret, ille ab indigenis
ad auxilium ferendum inductus, contra Achillem se opposuit.
Ubi in pectore vulneratus statim concidit. Admiratus autem robur
ejus Achilles spirantem adhuc interrogavit, quis et unde esset?
quumque cognovisset eum Telamonis esse filium, in multo luctu ei
tumulum effodit, qui adhuc hodie heroum Trambeli appellatur.

ἔγκυος γενομένη ἀπέδρασε τῆς νεῶς καὶ νηξαμένη ἦλθεν εἰς Μίλητον. Ἐγὼ δὲ ὠνηθεῖσάν φημι παρὰ Πριάμου βασιλεύοντος τῆς Μιλήτου Ἀρίωνος, δεῦθεν ἐν ἕλῃ κεκρυμμένην εὐρῶν διέσωσε, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα υἱὸν Τράμβηλον κληθέντα ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον παῖδα. Τῆς δ' ἐπὶ Ἴλιον στρατείας γενομένης, Ἀχιλλεύς εἰς Μίλητον παρεγένετο, καὶ τὸν Τράμβηλον ἀντιστάνα ἀνείλε. Θαυμάσας δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ, καὶ μαθὼν Τελαμῶνος εἶναι υἱὸν, ἔθαψεν αὐτὸν, δακρύσας ὡς συγγενῆ. His adde quæ ex Aristobulo Cassandrensi (fr. 3, p. 97 in Scriptt. Alex. M.) Athenæus (II, p. 43, B) narrat de Achilleo Mileti fonte, ἀφ' ἧς (κρήνης) οἱ Μιλήσιοι περιράνασθαι φασὶ τὸν ἥρωα, ὅτε ἀπέκτεινε Τράμβηλον τὸν τῶν Λελέγων βασιλέα.

3.

Plinius H. N. V, 37 : *Ionice ora habet... Samon : Partheniam primum appellatam Aristoteles tradit, postea Dryusam, deinde Anthemusam, Aristocritus adjicit Melamphyllum, dein Cyparisi- am : alii Parthenoarusam, Stephanen.* Cf. Pano- fka Res Sam. p. 8 sqq.

4.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙΔΟΞΟΥ- ΜΕΝΑ.

Clemens Alex. Strom. V, p. 239, 51 : Ἀριστόκριτος δ' ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πρὸς Ἡρακλεῶδωρον ἀντιδοξουμένων μέμνηται τινος ἐπιστολῆς οὕτως ἐχούσης : « Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντιῶν δήμῳ. Μὴ βλάπτετε προσόδους ἐμὰς, ἵνα μὴ ἔμοι ἴπποι ὑμέτερον ὕδωρ πίωσι. » Συμβολικῶς γὰρ ὁ βάρβαρος τὸν μέλλοντα πόλεμον αὐτοῖς ἐπάγεσθαι παρεδήλωσεν.

Ἀτοίας] Ἀτέας Plutarch. An seni ger. resp. p. 792 C. (p. 968, 1 Did.) et Non suavit. vivi sec. Ep. p. 1095, F (p. 1341, 21 Did.), Lucian. Macrob. c. 10, p. 641 Did. Cf. Frontin. Strat. II, 4, 20.

5.

Schol. Aristoph. Vesp. 846 : Ἔστι δὲ παροιμία, ἀφ' Ἐστίας ἀρχου. Μῦθον δὲ συνέθηκεν Ἀριστόκριτος οὕτως ἔχοντα : μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τῶν Τυτάνων ἀρχὴν, τὸν Δία δεξάμενον τὴν βασιλείαν

4.

Aristocritus in primo libro eorum, quæ contra Heracleodorum disputat, epistolam commemorat, quæ ita habet : « Rex Scytharum Atheas Byzantinorum populo. Nolite damnum inferre redivisibus meis, ne equi mei vestram bibant aquam. » Etenim symbolice barbarus bellum, quod illaturus iis sit, significavit.

5.

Proverbium est : *A Vesta ordiare.* Fabulam vero Aristocritus composuit hanc : Post dissolutum, ait, Titanum im-

ἐπιτρέπειν Ἔστία λαβεῖν ὅ τι βούλοιο. Τὴν δὲ πρῶτον μὲν παρθενίαν αἰτήσαι, μετὰ δὲ τὴν παρθενίαν ἀπαρχὰς θουομένων αὐτῇ νέμεσθαι πρώτη παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

De proverbio multa conguessit Leutsch. ad Zenob. I, 40.

ARISTOMENES.

Schol. Apoll. Rh. I, 164 : Λυκούργου καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος καὶ Ἐπίοχος. Τιμᾶται δὲ παρ' Ἀρκάσιν, ὡς φησὶν Ἀριστομένης. Μνημονεύει καὶ Ὀμηρος τοῦτου τοῦ Λυκούργου (II, η, 144)... καὶ ἄγεται μωλεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀρκάσιν, ἐπειδὴ Λυκοῦργος λοχίστας κατὰ τὴν μάχην εἶλεν Ἐρευθαλίωνα. Μῶλος δὲ ἡ μάχη.

Ἐπίοχος] Ἐποχος Apollodor. III, 9, 2, 1; Pausan. V, 5, 4. VIII, 4, 7. Idem de matris nomine aliter statuunt. — Pro Ereuthalione dicendus erat *Areithous*. Vide Homer. I, 1; Pherecydes fr. 87; Pausanias II. II. Ereuthalion erat armiger *Areithoi*; postea a Nestore interfectus. V. Ariæthi Tegeatæ fr. 2. — Μῶλος] Cf. Molus filius et Mola filia Martis ap. Apollodor. I, 7, 7, 3 et A. Gell. XIII, 21.

Ceterum qui sit Aristomenes, et num recte se nomen habeat parum liquet. Cogitari possit de Aristotele, qui in Tegeatum republica de antiquissima Arcadium historia exposuit (Schol. Apoll. Rh. II, 264 coll. Clem. Alex. Protr. p. 17, D). Aristomenem quendam, cujus quæ patria sit, non acceperit, Varro R. R. p. 54 recenset inter eos qui de agricultura consuli possint. Noster fortasse est Aristomenes Atheniensis, cujus meminit Athenæus III, p. 115, A : Οὐδὲ γὰρ οὕτως εὐτυχῶς μνήμης ἔχω, ἃ ἐξέθετο πόπανα καὶ πέμματα Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τρίτῳ Τῶν πρὸς τὰς ἱερουργίας. Ἐγνωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὸν ἀνδρατοῦτον, νεώτεροι πρεσβύτερον. Ὑποκριτῆς δ' ἦν ἀρχαῖα κωμῳδίας, ἀπελεύθερος τοῦ μουσικωτάτου βασιλείως Ἀδριανοῦ, καλούμενος ὑπ' αὐτοῦ Ἀττικοπέριτζ. De Aristomene poeta comico, v. Meinek. Hist. crit. com. p. 210.

perium, Jovem regno potitum Vestæ facultatem dedisse, ut quodcumque vellet acciperet. Eam igitur primum petiisse virginitatem, deinde, ut primitiæ hominum sacrificantium ipsi primæ offerrentur.

Lycurgi et Antinoes filii Ancaeus et Epiochus (Epochus). Honoratur Lycurgus apud Arcades, ut Aristomenes dicit. Homerus quoque hujus Lycurgi meminit. Atque *Molea* festum apud Arcades celebratur, quod pugna, quam μῶλον Arcades dicunt, Lycurgus Ereuthalionem ex insidiis interfecisset.

ARISTONICUS TARENTINUS.

1.

Ptolemæus Hephaest. Nov. Hist. I, p. 183 ed. Westerm. : Ἀχιλλέα μὲν Ἀριστόνικος ὁ Ταραντίνος διατρίβοντα ἐν ταῖς παρθέναις παρὰ Λυκαμήδει Κερκυσέραν καλεῖσθαι φησιν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰσάν καὶ Πυρράν (καὶ Ἰσσαν καὶ Πύρραν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ em. Roulez) Ἄσπετος καὶ Προμηθεύς.

2.

Id. ib. lib. II : Ὅτι τὴν μέσσην κεφαλὴν τῆς Ὑδρας Ἀριστόνικός φησιν ὁ Ταραντίνος χρυσοῦν εἶναι. Hydram intellige, quam Hercules occidit.

3.

Hyginus Poet. astron. II, 34 : *Hunc (Orionem) Hesiodus Neptuni filium dicit, ex Euryale Minois filia natum, concessum autem ei, ut super fluctus curreret, nec eos infringeret. Aristonicus autem dicit quendam Hyrea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Hunc autem, quum Jovem et Mercurium hospitio recepisset, petiisse ab iis, ut sibi aliquid liberorum nasceretur. Itaque quo facilius petitum impetraret, bovem immolasse et his pro epulis apposuisse. Quod quum fecisset, poposcisse Jovem et Mercurium quod corium de bove fuisset detractum, et quod fecerant urinæ, in corium infudisse : ex quo postea natum puerum, quem Hyreus e facto Uriona nomine appellavit.*

Aristonicus] in aliis libris *Aristomachus*. Eadem varietas ap. Cæsar. German. ad Arat. Phæn. 327, ubi eadem historia. (Aristomachus quendam, qui de rebus quæ ad agriculturam pertinent, scripsit, memorat Plin. XI, c. 9. XII, 1, 14. XIII, § 47. XIV, s. 24. XIX, s. 26, § 4. XV. Auct. R. R. p. 395). — *Hyrea*] V. Müller. *Min.* p. 215.

Distinguendus a Tarentino *Aristonicus Alexandrinus*, Ptolemæi filius, qui Strabonis ætate Romæ artem grammatici professus est. Laudatur a Strabone I, p. 38 (ἐν τοῖς Περὶ Μεγελάου πλάνης), Suida, Etym. M., schol. Homer., Eustath., Zonara, Ammonio, schol. Pindari, schol. Hesiodi, Athenæo, in Crameri Anecd. Paris. I, p. 397 (Περὶ διαλέκτων), et III, p. 285, 18, etc. Præter Homerica et

Hesiodica scripserat Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσειῶν, quod opus Sopater in libro XII Eclogarum adhibuerat, teste Phot. cod. 162. Cf. Villoison. Prolegg. XXXI; Jonsius III, 2, 3; Bæckh. præf. ad schol. Pindar. p. xvi. Preller ad Polemon. p. 179, et præ cæteris Lehrs. De stud. Aristarch. p. 5 sqq.

Incertum est ad quemnam Aristonicum pertineat locus Epit. Athenæi I, p. 20 : Τῆς δὲ κατὰ τοῦτον ὀρχήσεως τῆς τραγικῆς καλουμένης πρώτος εισηγητὴς γέγονε Βάθυλλος Ἀλεξανδρεὺς, ὃν φησὶ νομίμως ὀρχήσασθαι Σέλευκος. Τοῦτον τὸν Βάθυλλον φησὶν Ἀριστόνικος καὶ Πυλάδην, οὗ ἔστι καὶ σύγγραμμα περὶ ὀρχήσεως, τὴν Ἰταλικὴν ὀρχησιν συστήσασθαι ἐκ τῆς κωμικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἣ ἐλέγετο σίκινις (διὸ καὶ οἱ Σάτυροι σικινισταί), ἧς εὐρετὴς Σίκιννός τις βάρβαρος. Οἱ δὲ φασὶν ὅτι Κρῆς ἦν ὁ Σίκιννος. Ἦν δὲ ἢ Πυλάδου ὀρχησὶς ὀγκώδης, παθητικὴ τε καὶ πολυκόπος, ἢ δὲ Βαθύλλου ἰλαρωτέρα· καὶ γὰρ ὑπόρχημά τι τοῦτον διατίθεσθαι.

Ante Casaubonum legebatur : καὶ Πυλάδης. Librum Περὶ ὀρχήσεως Casaubonus non ad Pyladem, sed ad Aristonicum pertinere suspicatur. Quodsi est, quæritur an non *Aristonicus* esse potius debeat *Aristocles*, quem De choris scripsisse scimus, et quem de Sicinni et Sicinnistis laudat Athenæus XIV, p. 630, B. Athenæi loco inepte usus est Suidas v. Πυλάδης.

ARISTONYMUS. Vide AGATHONYMUS.

ARISTOPHANES BOEOTUS.

ΟΡΟΙ ΘΗΒΑΙΩΝ.

1.

Stephan. Byz. : Ἀντικονδυλεῖς, οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Κολοίφρυγες, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ τοῦς Θηβαίους ἄλλοι γεγραφώς.

Κολοίφρυγες dedi monente Berkelio. Libri κόλοι Φρύγες. V. Hesych. : Κολοίφρυξ, Ταναγραῖος ἀλεκτρῶν καὶ ὄρος Βοιωτίας. Quam vocem in Κολοίφρυξ corruptam invenit auct. Etym. M. — Ut δρους in

DE FINIBUS THEBANORUM.

1.

Anticondylenses, in Bœotia Colœphryges, ut Aristophanes, qui De finibus Thebanorum scripsit.

1. Achillem Aristonicus Tarentinus inter virgines apud Lycomedem Cercyseram vocatum dicit, nec non Issam et Pyrrham. Præterea Achilles appellabatur Aspetus et Promethæus.

2. Medium hydræ (ab Hercule truncate) caput aureum fuisse Aristonicus Tarentinus ait.

ῥρους mutemus, causa idonea h. l. non subest. Cæterum num peculiare opus a Βοιωτικῶς diversum an partem eorum laudet Stephanus, haud liquet.

ΒΟΙΩΤΙΚΑ.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Stephan. Byz. : Χαίρωνεια πόλις πρὸς τοῖς ὄροις Φωκίδας... Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ· « Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολισματος Χαίρωνια. Τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν Ἀπόλλωνος καὶ Θηροῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Ἱερῶν Ἦρας. * Ἀθηναῖοι καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ὀρχομενιζόντας τῶν Βοιωτῶν ἐπερχόμενοι Χαίρωνειαν πόλιν Ὀρχομενίαν εἶλον. »

Post Ἦρας lacunam notavi: Plura excerptor omisit, in quibus sermo erat de expeditione quam Tolmides suscepit contra optimates Bœotorum, qui, quum democratica rerum publicarum forma in plerisque Bœotiæ civitatibus ab Atheniensibus (Ol. 80, 4) constituta esset, exules Orchomenum, Chæroneam inque alias urbes Phocidi proximas se receperant. Vide Thucyd. I, 113, et de Chæronea a Tolmide capta Diodor. XII, 6, 1, et Müller. *Min.* p. 416, qui Stephani verba ita fere constituit ut supra exhibuimus. Vulgo : Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτοῦς (αὐτῶν cod. Rhedig.) εἰ. τ. Ὁ. τ. Β. ἐπὶ Ὀρχομενοῖς καὶ Χ. π. Ὀρχομενῶν εἶλον. — ἐπερχόμενοι.] Preller. ad Hellan. p. 48, 3. Müller. dederat ἐφορμώμενοι. — Ceterum num recte postrema hæc Aristophani tribuerim, sciri nequit. Theopompi Hellenicis vindicaveram in Vit. Hellenici p. xxviii not. 2.

(3).

Schol. Hesiod. Theog. 126 : Ἀριστοφάνης ἐν τῇ [β'] βίβλῳ (ἐν τῷ βίῳ cod. Bas.) λέγει· « Ἀμφιτρύων γενναιότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ, ὅτε ἐπιηξήθη. » Gaisford. emendari vult : Ἄρ. ἐν δευτέρῳ (Βοιωτικῶν) λέγει· Ἄ. γ. α. π. γ., ἧγουν ὅτε ἐπιηξήθη, quum voces

DE REBUS BOEOTORUM.

2.

Aristophanes Rerum Bœoticarum libro secundo : « Chæroneæ urbis conditorem ferunt Chæronem, quem Apollinis et Theris filium esse fabulantur, uti Hellenicus lib. De Sacerdotibus Junonis Argivæ. ** Athenienses eorumque socii contra eos Bœotos, qui Orchomeniis se adjunxerant, profecti, Chæroneam urbem Orchomeniis addictam ceperunt. »

3.

Aristophanes (Rerum Bœoticarum libro secundo) : « Amphitryo filium genuit, qui adultus patre fortior erat. »

4.

Quum autem Aristophanes Bœotus scripserit, Herodo-

τὸ βίβλος, βίος et δεύτερος sæpissime inter se confundantur. Exempla congescit Unger. in Theb. Parad. p. 433.

4.

Plutarch. De Herodoti mal. c. 31 : Ἀριστοφάνους δὲ τοῦ Βοιωτοῦ γράψαντος, ὅτι χρήματα μὲν αἰτήσας οὐκ ἔλαβε (sc. Ἡρόδοτος) παρὰ Θεβαίων, ἐπιχειρῶν δὲ τοῖς νέοις διαλέγεσθαι καὶ συσκολάζειν, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκολύθη δι' ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ μισολογίαν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐστὶ τεκμήριον· ὁ δὲ Ἡρόδοτος τῷ Ἀριστοφάνει μεμαρτύρηκε, δι' ὧν τὰ μὲν ψευδῆς, τὰ δὲ διὰ **, τὰ δὲ ὡς μισῶν καὶ διαφερόμενος τοῖς Θεβαίοις ἐγκέκληκε. Simile commentum ex Diyllo novimus. V. Bæhr. Herodot. tom. IV, p. 835 sq.

5.

Idem ibid. c. 33 : (Thebani, Herodotus VII, 233 narrat, in ipso prælio ad Thermopylas se dederunt Persis. Οὐ μέντοι τάγε πάντα εὐτύχησαν· ὡς γὰρ αὐτοὺς ἔλαβον οἱ βάρβαροι ἐλθόντας, τοὺς μὲν τινας καὶ ἀπέκτειναν προσιόντας, τοὺς δὲ πλεῖνας αὐτῶν, κελεύσαντος Ξέρξου, ἔστιζον στίγματα βασιλῆα, ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ Λεοντιάδου. Ad hæc respondet Plutarchus :)

Οὔτε Λεοντιάδης ἐν Θερμοπύλαις ἦν στρατηγός, ἀλλ' Ἀνάξανδρος, ὡς Ἀριστοφάνης ἐκ τῶν κατὰ ἄρχοντας ὑπομνημάτων ἱστορήσε, καὶ Νικάνδρος ὁ Κολοφώνιος· οὔτε γινώσκει τις ἀνθρώπων πρὸ Ἡροδότου στιχθέντας ὑπὸ Ξέρξου Θεβαίους.

Ceterum probabile est complura eorum, quæ Plutarchus de Herodoto Bœotorum osore disputavit, ex eodem fluxisse Aristophane.

Aristophanes ἐν δευτέρῳ Θεβαϊκῶν laudatur a Photio et Suida v. Ὁμολόιος Ζεὺς, ubi vero ex Favorino reponendum esse Ἀριστόδημον recte viri docti statuerunt. — Apud Josephum C. Apion. I, c. 23 Aristophanes, nescio qui, inter eos recenseatur, qui de Judæis dixerint.

Fortasse Aristophanes noster intelligendus est in schol. Aristoph. Vesp. 500 : Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννίς

tum pecunias petentem a Thebanis nihil impetrasse; aggresso autem cum pueris disserere et scholam instituire, a magistratibus fuisse interdictum ob rusticitatem eorum et odium literarum : aliud quidem certum rei nullum exstat argumentum. Sed Aristophani Herodotus testimonium tulit, dum alia falso, alia per (injustitiam), alia tamquam exosus Thebanos et adversum eos jurgans vituperat.

5.

Atqui non fuit Leontides dux Thebanorum in Thermopylis, sed Anaxander, ut Aristophanes e Commentariis ad magistratum seriem digestis docuit, et Nicander Colophonius : neque agnoscit quisquam hominum ante Herodotum compunctos a Xerxe Thebanos.

(τῶν Πεισιστρατιδῶν) καταστῆναι, ὡς φησιν Ἐρατοσθένης, ἐπὶ ἔτη ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἄριστοφάνους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἐν φήσαντος, Ἡροδότου δὲ ἕξ καὶ τριάκοντα.

Ibi pro Ἀριστοφάνους Bentlejus reponi voluit Ἄριστοτέλους. Quod si est, pro τεσσαράκοντα καὶ ἐν scripserim πεντήκοντα καὶ ἐν, ita scilicet ut Pisistrato tribuantur anni 33, et filiis anni 18, uti est ap. Aristot. Pol. V, 9, 23, quo in numero comprehenduntur anni quos in exilio egit Pisistratus. Sed probabilius est Aristotelem ab hoc loco alienum esse, uti recte censuisse videntur Bernhardy. ad Eratosth. p. 246, et Schneidewin. ad Heraclid. De Reb. pub. p. 27. Aristophanes noster, modo recte se nomen habeat, sequitur eundem computum, quem reddit Isocrates De bigis 10, p. 351, D. V. Clinton. F. Hell. II, p. 218.

ARMENIDAS.

ΘΗΒΑΙΚΑ.

1.

Schol. Apoll. Rh. I, 551 : Ἀρμενίδας ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς (Μεγαρικοῖς cod. Paris.) Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνὸν ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι (γενέσθαι cod. Par. sc. φησι), ἀφ' οὗ Ἴτων πόλις καὶ Ἴτωνις Ἀθηνᾶ. Cf. Müller. *Min.* p. 391, 5. De Itono tanquam patre Bœoti v. Unger. *Theb. Parad.* p. 455.

2.

Idem I, 741 : Ὅτι δὲ ἠκολούθησαν τῇ Ἀμφίονος λύρα οἱ λίθοι αὐτόματοι, ἱστορεῖ καὶ Ἀντιμενίδας (scr. Ἀρμενίδας) ἐν πρώτῳ, τὴν δὲ λύραν δοθῆναι Ἀμφίονι ὑπὸ Μουσῶν φησι. Ead. *Eudocia* p. 280.

3.

Photius *Lex.* : Μακάρων νῆσοι· ἡ ἀκρόπολις τῶν

THEBAICA.

1.

Armenidas in Thebaicis Amphictyonis filium Honum in Thessalia natum esse dicit, a quo Iton urbs et Itonis Minerva nuncupatæ sint.

2.

Ad sonos lyrae Amphionis saxa sua sponte consurgisse Armenidas quoque in libro primo narrat, lyram vero a Musis Amphioni datam esse.

3.

Beatorum insulæ. Sic olim Thebarum in Bœotia acropolis vocata, teste Armenida.

4.

Armenidas scribit : « Atque rogus faciunt septem in colli-

ἐν Βωιωτία Θηδῶν τὸ παλαιόν, ὡς Ἀρμένιδας (Ἀρμενίδας em. Fiorillo in Herod. Attic. p. 117, et Gaisford.). Eadem Suidas ubi auctoris nomen Παρμενίδης.—Armenidæ nomen fortasse latere ap. Suid. v. Καδμεῖα νίκη suspicatur Bernhardy. Vide Lysimachi fr. 7. De nostro loco cf. Müller. l. 1. p. 217.

4.

Schol. Pind. Ol. VI, 23 : Ἐπτὰ ἔπειτα πυρᾶν] Ἀριστόδημος φησὶ τὰς ἑπτὰ πυρὰς εἶναι τῶν στρατιωτῶν τῶν ἀπολομένων... Ἀρμενιδ' (scr. Ἀρμενίδας) γράφει· « Καὶ πυρὰς ποιοῦντες ἑπτὰ ἐπὶ τοῖς ἔρμασι, ἐνταῦθα ὅπου καλοῦνται Ἐπτὰ πυρὰι, ἡ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις ἡ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ παιδῶν Νιόβης ἐκεῖ καυθέντων, (adde ἡ) ἀπὸ τῶν ἰδ', χωρισθεισῶν τῶν συζυγῶν. » Cf. Bœckh. ad h. l. et Præf. ad schol. p. XXIII. Loquitur h. l. Armenidas de festo quodam Thebano (cujus significatio chronologica fuerit).

5.

Steph. Byz. : Ἀλίαρτος, πόλις Βωιωτίας... Ἀρμενίδας δὲ τῷ ρ Ἀρίαρτόν φησιν. Cf. Müller. l. I. p. 481.

6.

Athenæus I, p. 31, A : Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ τινων Βιβλίνων φησιν αὐτὸν (τὸν οἶνον Βίβλινον) ὠνομάσθαι. Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θράκης φησιν εἶναι χώραν τὴν Βιβλίαν, ἣν αὖθις Τισάρην καὶ Οἰσύμην προσαγορευθῆναι. Unde hæc petita sint incertum.

Casaubonus leg. suspicatur ἣν Ἀντισάρην. Steph. B. : Ἀντίσαρα, ἐπίγειον Δατηνῶν. Ἡρωδιανός· « Ἀντισάρη, καὶ αὕτη πόλις· τινὲς δὲ Τισάρη γράφουσι.

7.

Hesychius : Ἐνοδία, Ἄρτεμις, ἐπεὶ κунηγητικῆ, ὡς Ἀνδρομενίδης (Ἀρμενίδης conj. Vales.). Cf. *Etym. M.* : Ἐνοδία, ἡ Ἐκάτη, ἐπεὶ κунηγός. Ἡρακλείδης.

bus, ubi sitæ sunt Septem rogi, quos ita vocant, aut a septem contra Thebas ducibus, aut a Niobæ filiiis septem ibi concrematis vel a quattuordecim ejusdem liberis in syzygiis distinctis (ita ut bini in singulis rogis concremarentur). »

5.

Haliartus, urbs Bœotiæ. Armenides vero per r litteram Haliartus scribit.

6.

Epicharmus Biblinum vinum a quibusdam Biblinis denominatum ait. Armenidas vero dicit Thraciæ regionem esse, quæ postea Tisare et Cæsyme vocata sit.

7.

Ἐνοδία, in viis versans, Diana dicitur, utpote venatrix teste Armenida (P).

De OEdipi sepulcro ap. Schol. Soph. OEd. Col. a Lysimacho (fr. 8) citatur Ἀρίζηλος, de quo aliunde non constat. Putari possit latere nomen *Armenidæ*. Itaque Armenidas Lysimacho antiquior foret.

Fortasse Ἀρμενίδας reponendum ap. St. Byz. v. Κοτύλαιον pro corrupto Ἀρτέμιδος. Vide Archemachi fr. 3.

ARTEMIDORUS ASCALONITA, Bithyniacōn auctor, testante Stephano Byz. v. Ἀσκάλων: Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίασαι, ... ἱστορικοὶ Ἀπολλώνιος καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ Περὶ Βιθυνίας γεγραφώς, καὶ ἄλλοι.

ARTEMONES.

Reliquias exhibuimus Artemonis Clazomenii, Artemonis Pergameni, Artemonis Cassandrensis. Clazomenis Artemonum familiam viguisse præter historicum nostrum, qui Annales patriæ et De Homero librum composuit, testatur Artemon ille notissimus, qui Pericli contra Samios belligeranti machinarum obsidionalium inventor exstitit. De ætate historiographi, cujus duobus tantum locis mentio fit, quod dicam nihil habeo. Quod Pergamenum attinet, existimari possit eum non diversum esse vel a Clazomenio vel a Cassandrensi, quandoquidem Pergameni, sicuti Alexandrini, epitheto sæpenumero non patria auctoris significatur, sed locus ubi vixerit scripseritque. Artemon ὁ ἀπὸ Περγάμου (fr. 5) commentarios elaboravit in Pindari carmina, non in omnia tamen, uti ex fragmentis colligas, sed in ea tantum, quæ victorias celebrant principum Siculorum. Curiosus eum in historias eorum inquisivisse indicat schol. ad Isthm. II, 1 (fr. 8), ubi σφόδρα τὰ περὶ τοῦ Σικελιώτατος πεπολυπραγµονηθέναι dicitur. Idem fr. 3 nominatur ἱστορικός. Quem titulum num ipsis illis commentariis meruerit, an inde sit nactus, quod peculiare de rebus Siculis opus, vel alia quædam historica scripserit, ambigitur. Ceterum Pindari explicatio parum feliciter ei successit, ac perversum istud, quod Crates colebat, interpretationis genus coarguit. Scripsit Artemon post Callimachum et ante Menecratem, qui hariolari Artemonem dicit fr. 5. Hic Menecrates quum Nysæensis Aristarchi grammatici discipulus intelligendus sit, verisimillimum est Artemonem Aristarchi et Cratetis aut æqualem aut supparem fuisse.

Circa eadem fere tempora vixerit Artemon Cassandrensis. Scripsit Περὶ συναγωγῆς βιβλίων (*) et Περὶ βιβλίων χρήσεως (quibus titulis idem opus significari videtur), et aliud opus ad historiam musicam pertinens, cui titulus erat Περὶ τοῦ Διονυσιακοῦ συστήματος. Ad eundem referam collectionem Epistolarum Aristotelis (fr. 14). Hoc si recte fit, probabiliter statuimus vixisse eum ante Andronicum, qui Sullanis temporibus Aristotelis scripta edidit. Ab altera parte Artemon junior erat quam Dionysius Scytobrachion, cujus ipse in opere Περὶ συναγωγῆς βιβλίων (fr. 9) meminit, quemque Apollodori fere æqualem fuisse suo loco diximus (v. tom. II, p. 6 not.).

Quartus Artemon est *Magnesius*, auctor operis quod inscribitur Τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγµατευοµένων διηγήµατα. Ex eo Sopater sophista coniplura in librum Eclogarum secundum transtulit, teste Photio in cod. 161 init. Nec a vero abhorret Westermanni suspicio (in Paradoxogr. p. xli) ad Artemonem Magnesium fortasse referendum esse libellum, quem Γυναῖκες ἐν πολεμικοῖς σὺνεταὶ καὶ ἀνδρεῖαι inscriptum e codice Mediceo Holstenius, e codice Escorialensi Tychsenius excerpserunt, ediderunt deinde Heerenius in *Bibl. d. alt. Kunst*, fasc. 6, Gotting. 1789, et ipse Westermannus ad calcem Paradoxographorum. Ut ut est, hoc certe rectissime Westermannus monuit, falsos fuisse Holstenium et Heerenium, qui a Phlegonte narrationes istas profectas esse putarunt, quum dicendi et enarrandi genus a Phlegonte vehementer discrepet (**). — *Artemon* qui Περὶ

(*) Cf. similia scripta Telephi Pergameni (Suidas s. h. v.) Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ' ἐν οἷς διδάσκει τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία; Philonis Byblii (Suidas s. h. v.) Περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων; Damophili (Suidas s. v.) Περὶ ἀξιοκτῆτων βιβλίων.

(**) Reliquos Artemones paucis attigisse sufficiat. De *Artemone Lampsaceno*, Periclis æquali, qui ὁ περιφόρητος dicebatur, et de alio Artemone, quem Anacreon apud Chamaeleontem in Athen. p. 533, F, item περιφόρητον dicit, vide Schweighæuser. ad Athen. l. 1.; Welcker. Mus. Rhenan. III, 1, p. 156; Sintenis ad Plutarch. Pericl. 27, p. 192 sq. Interpr. ad Aristoph. Acharn. 850. Bode *Gesch. d. ion. Lyrik* p. 365. — *Artemon*, Antiocho regi, Laodices marito, simillinus. Plinius VII, 42; Valer. Max. IX, 14, 1, ab. — *Artemon medicus* ap. Plinium H. N. XXVIII, 1, et Galenum. — *Artemon Milesius*, Onirocriticōn auctor. Artemidor. Oniocr. I, 2; II, 44, p. 8 et 223 ed. Reiff. Fulgentius Myth. l. 13; Tertullian. De anim. c. 46; Eustath. ad II, II, p. 1119; Suidas v. Ἀρτέμιων. — *Artemo Laodicensis*, pater Andronis, quo familiariter usum se scribit Cicero Ad fam. XIII, 67. — *Artemon rhetor*. Seneca Suas. I, p. 8; Controv. I, 6, p. 114; 7, p. 124. II, 9, p. 151; 11, p. 167; III, 16, p. 214; IV, 25, p. 286; V, 30, p. 332; 33, p. 352. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 86, 26. — *Artemon hereticus*. Phot. cod. 158; Theodoret. Hæret. II, 4. — *Artemon statuarius*; Plinius XXXVI, 5, 4, 11.

ζωγράφων scripsit (fr. 13), et quem e Jubæ commentariis, ut videtur, Harpocration laudat, fuerit pictor Artemon, de quo Plinius XXXV, 11, 40.

ARTEMON CLAZOMENIUS.

ΩΡΟΙ ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΩΝ.

1.

Ælianus N. A. XII, 28 : Ἀκούω δὲ ἐν Κλαζομεναῖς σὺν γενέσθαι πτηνόν, ἥπερ οὖν ἐλυμαίνετο τὴν χῶραν τοῖς Κλαζομενίοις· καὶ λέγει τοῦτο Ἀρτέμων ἐν τοῖς Ὁμοῖς (ὄροις codd.) τοῖς Κλαζομενίων, ἔνθεν τοι καὶ χῶρος ἐκεῖ κέκληται ὁδὸς περωτῆς ὀνομαζόμενος τε καὶ ἀδόμενος.

De sue alato in numis Clazom. v. Eckhel. D. N. II, p. 510.

ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ.

2.

Suidas : Ἀρκτῖνος Τήλεω, τοῦ Ναύτεω ἀπογόνου, Μιλῆσιος, ἐποιοῦς, μαθητὴς Ὀμήρου, ὡς λέγει ὁ Κλαζομενίος Ἀρτέμων ἐν τῷ Περὶ Ὀμήρου, γεγονὸς κατὰ τὴν θ' ὀλυμπιάδα μετὰ ὕ' ἔτη τῶν Τρωικῶν.

In duobus codicibus (V et L ap. Bernh.) pro ὕ' est υ' ; cui siglo in V. suprascriptum est λ'. Ol. 9, 1 = 744 a. C. ; igitur capta Troja est 1144 ; primus expeditionis annus est 1154 a. C. (sive 6 × 63 ante Olymp. 1). Posteriorem numerum signant codd. V. et L., eumque genuinum esse statuo. Senior quidam suprascripsit λ', ut vulgarem Alexandrinorum æram Trojanam (1184) nancisceretur. Eandem æram secutum esse Democritum diximus in Fragm. Chron. p. 123. Homerum (de quo Democritus quoque scripserat ; v. Mullach. Democr. fragm. p. 236) Artemon assignaverit Olympiadi primæ. Arctinus a Cyrillo Adv. Jul. p. 12, B, Eusebio et Hieronymo collocatur ad Olymp. 1. Quare Fischer. in Tab. chr. p. 61, apud Suidam pro θ' ὀλ. scribendum suspicatur α' ὀλ. ; qua conjectura facile caremus. Xanthus et Phanius (fr. 18) Arctinum Leschæ coævum et æmulum

ANNALES CLAZOMENIORUM.

1.

Apud Clazomenios audio suem fuisse alatum, qui agros eorum vastaverit, uti prodit Artemon in Annalibus Clazomeniorum ; unde etiam locus illic decantatus *Suis alati* nominatur.

dicunt. Ceterum de Arctino adi Welckerum in *Cycl.* p. 211 sq. (coll. p. 188) ; quem tamen miror cum Vossio (Hist. Gr. p. 405) statuere Artemonem nostrum esse Clazomenium illum mechanicum, qui Pericli operam suam præstiterit (v. Diodor. XII, 28 ; Plutarch. Per. c. 27 ibique Sintenis p. 192 sq. Servius ad Æn. IX, 505 ; Plinius VII, 56, 57 ; schol. Aristoph. Acharn. 850).

ARTEMON PERGAMENUS.

Commentarii in Pindari carmina Siculis scripta.

3.

Schol. Pind. Pyth. I, 1 : Ἰέρωνι Αἰτναίῳ] Γέγραπται μὲν δ' ἐπίνομος Ἰέρωνι, λέγεται δὲ ὁ Πίνδαρος οὕτως (sc. verbis χρυσέα φόρμιγγ' ἐπιβεβλήσθαι κατὰ Ἀρτέμονα τὸν ἱστορικόν, ὅτι δὴ αὐτῷ δ' Ἰέρων χρυσῆν ὑπέσχετο κιθάραν. — Τὰ δὲ ταιαῦτα περιεργίας πεπλήρωται, bene adjicit scholiasta.

Eandem ineptiam repetit schol. paullo post : Τινὲς χρυσῆν ὑποσχέσθαι φασὶ κιθάραν τὸν Ἰέρωνα τῷ Πινδάρῳ. Διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπομνηστικῶν αὐτὸν τῆς ἐπαγγελίας ἀπὸ τῆς κιθάρας ἤρξατο.

4.

Idem ib. I, 32 : Ἀρτέμων δὲ τις ἱστορικὸς πιθαιώτερον λογοποιεῖ· καθάπαξ γὰρ, φησὶν, πᾶν ὅρος ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις ἐπὶ Τυφῶνι καίεται. Pindarus l. 1. de Ætna loquitur, quem Typhoni Juppiter imposuerit. Hinc sua sumpsit Tzetz. ad Lycophr. 177, p. 454 ed. Müller. Idem p. 455 dicit se ἱστορικώτερον et fabularum interpretandarum peritiorem esse τοῦ Πολυίστορος Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀρτέμωνος τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ Κασσάνδρου (?) τοῦ Σαλαμίνιου κτλ.

5.

Idem Ol. II, 16 : Καμόντες οἱ (sc. οἱ τοῦ Θήρωνος πατέρες) πολλὰ θυμῷ ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ] Ἀρίσταρχος τὴν πόλιν (Agrigentum) οἴκημα ποταμοῦ προσγορεῦσθαι φησὶ διὰ τὸ δμῶνυμον εἶναι τῷ ποταμῷ Ἀκράγαντι. Τὴν γὰρ ὀνομασίαν ἢ πόλιν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔσχεν. Ἀρτέμων δὲ ὁ ἀπὸ Περγάμου τὴν Γέλλαν οἶταν δεῖν ἀκούειν, οὕτω κα-

DE HOMERO.

2.

Arctinus, Telei filius, a Naute oriundus, Milesius epicus poeta, Homeri discipulus, ut ait Artemo Clazomenius in libro De Homero, floruit Olympiade nona, quadringentis (vel quadringentis decem) annis post bellum Trojanum.

λουμένην πόλιν ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῷ ποταμῷ τῷ Γέλλᾳ,
ὡς Καλλιμάχος·

Οἱ δὲ Γέλα ποταμοῦ κεφαλῇ ἐπικείμενον ἄστν.

Καὶ γὰρ ταύτην ὁμώνυμον εἶναι Γέλλα τῷ ποταμῷ,
τοὺς δὲ Ἀκραγαντίους Γελλῶνων εἶναι ἀποίκους. Ὡστε
τὸ πατέρων ἄστρον ἐν Γέλλα ἐπὶ τῶν τοῦ Θήρωνος
προγόνων συντετάχθαι. Κεφαλαϊώδεις δὲ χρῆται τῷδε·
τὸ δὲ καμόντες, ἔφη, προσήκειν μᾶλλον ἀκούειν ὑπὲρ
τῶν τὴν Γέλλαν ἐκτικόντων, ἀλλ' οὐ τὴν Ἀκράγαντα.
Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ βράστου συνωκίσθησαν, οἱ δὲ χα-
λεπῶς καὶ μόλις. Ἀντίφημος γὰρ ὁ Ῥόδιος καὶ Ἐντιμος
ὁ Κρής οἱ τὴν εἰς Γέλλαν στείλαντες ἀποικίαν πρῶτον
μὲν περὶ τὴν συναγωγὴν ἕκαμον οὐ μετρίως, συνα-
θροίζοντες τοὺς ἐκ Πελοποννήσου καὶ Ῥόδου καὶ Κρή-
της, εἶτα περὶ τὸν διάπλου, εἶτα περὶ τὸν κατοικ-
τισμὸν, καὶ πάλιν διαγωνισάμενοι πρὸς τοὺς Σικανούς.
Μενεκράτης δὲ φησι ληρεῖν τὸν Ἀρτέμωνα κ. τ. λ.

6.

Id. Ol. V, 2 : Ὠκεανοῦ θυγάτηρ] Ἀρίσταρχος
δὲ ἀκούει Ὠκεανοῦ θυγατέρα Καμάριναν, τὴν λίμνην,
ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. Ἀρτέμων δὲ πρὸς τὴν
Ἀρέθουσαν τὸν λόγον εἶναι φησιν· αὕτη δὲ ἐν Συρα-
κούσαις κρήνη, ὑποτέτακται δὲ ἡ Καμάρινα ταῖς Συ-
ρακούσαις. Ἐχει δὲ ἡ Ἀρέθουσα καὶ πᾶσα κρήνη τὰς
πηγὰς ἀπὸ Ὠκεανοῦ. Inepta hæc.

7.

Idem Pyth. III, 48 (Hieroni) : Ἐπαίνει τὸν
Πίνδαρον ὁ Ἀρτέμων, ὅτι παρακρουσάμενος τὴν περὶ
τὸν κόρακα ἱστορίαν αὐτὸν δι' ἑαυτοῦ ἐγνωκέναι
φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Ἱστορεῖται γὰρ ὅτι τὴν Ἴσχυος
μίξιν ἐδήλωσεν αὐτῷ ὁ κόραξ· παρὸ καὶ δυσχεράναντα
ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντί λευκοῦ μέλανα
αὐτὸν ποιῆσαι. Τοῦτον οὖν τὸν μῦθον διωσάμενόν φησι
τὸν Πίνδαρον τῷ ἑαυτοῦ νῶ καταλαβεῖν τὰ πεπραγμένα
τῇ Κορωνίδι. Παράλογον γὰρ τὸν ἄλλοις μαντευόμενον
αὐτὸν μὴ συμβαλεῖν τὰ κατ' αὐτοῦ δρώμενα. Χαίρειν
οὖν φράσας τῷ τοιούτῳ μύθῳ τέλειον ὄντι ληρωδεῖ αὐτὸν
φησι τὸν Ἀπόλλωνα παρὰ τοῦ νοῦ πυθόμενον ἐπιπέμψαι
τῇ Κορωνίδι τὴν Ἄρτεμιν. Τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα
μῦθόν φησι καὶ Ἡσίοδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω·

Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερὴς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθῶ ἐς ἠγαθέην, καὶ β' ἔφρασεν ἐργ' αἰδέηλα
Φοῖβῳ ἄκερσεκόμη, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς γῆμε Κορωνίην
Ἐλλατίδης, Φλεγύαο Δογνήτῳ θυγάτρα.

8.

Idem Isthm. II, 1 : Ξενοκράτει Ἀκραγαν-
τίνῳ] Τὸν δὲ Ξενοκράτην τοῦτον οἱ μὲν προῦπομνη-
ματιστάμενοι Θήρωνος ἀδελφὸν εἶναι φασιν, ὁ δὲ Ἀρτέ-
μων σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας πεπολυπραγμο-
νηκὸς αὐτὸν μόνον συγγενῆ φησὶν εἶναι Θήρωνος.

ARTEMON CASSANDRENSIS.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ ΒΙΒΛΙΩΝ.

9.

Athenæus XII, p. 515, E : Ὡς ἱστορεῖ Ξάνθος
ὁ Λυδὸς, ἧ ὁ εἰς αὐτὸν τὰς ἀναφερομένας ἱστορίας
συγγεγραφὸς, Διονύσιος ὁ Σκυτοβραχίων, ὡς Ἀρτέμων
φησὶν ὁ Κασανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ συναγωγῆς βιβλίων,
ἀγνοῶν ὅτι Ἐφορος ὁ συγγραφεὺς μνημονεύει αὐτοῦ,
ὡς παλαιότερου ὄντος, καὶ Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δε-
δικώτος.

ΠΕΡΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ.

10.

E LIBRO SECUNDO.

Idem XV, p. 694, A : Ἀλλὰ τριῶν γενῶν ὄντων,
ὡς φησὶν Ἀρτέμων ὁ Κασανδρεὺς ἐν δευτέρῳ Βιβλίῳ
χρήσεως, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ἀδόξενα,
ὄν τὸ μὲν πρῶτον ἦν δὲ πάντας ἄδειν νόμος ἦν, τὸ
δὲ δεύτερον δὲ δὴ πάντες μὲν ἤδον, οὐ μὴν ἀλλὰ γε κατὰ
τινα περίοδον ἐξ ὑποδοχῆς, τρίτον δὲ καὶ τὴν ἐπὶ πᾶσι
τάξιν ἔχον, οὐ μετεῖχον οὐκέτι πάντες, ἀλλ' οἱ συνετοὶ
δοκοῦντες εἶναι μόνοι, καὶ κατὰ τόπον τινα εἰ τύχῃ
ὄντες· διόπερ ὡς ἀταξίαν τινα μόνον παρὰ τᾶλλα ἔχον
τὸ μήθ' ἅμα μήθ' ἐξῆς γινόμενον, ἀλλ' ὅπου ἔτυχε
εἶναι, σκόλιον ἐκλήθη. Τὸ δὲ τοιοῦτον ἤδετο, ὅποτε τὰ
κοινὰ καὶ πᾶσιν ἀναγκαῖα τέλος λάβοιεν· τῆνικαῦτα
γὰρ ἤδη τῶν σοφῶν ἕκαστον ὦδῆν τινα καλὴν εἰς μέσον
ἤξιον προσφέρειν. Καλὴν δὲ ταύτην ἐνόμιζον τὴν πα-
ραίνεσίν τε τινα καὶ γνώμην ἔχειν δοκοῦσαν χρησίμην
τε εἰς τὸν βίον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

11.

E LIBRO PRIMO.

Idem XIV, p. 636, E : Ἀρτέμων δ' ἐν τῷ πρώτῳ
Περὶ Διονυσιακοῦ συστήματος Τιμόθεόν φησι τὸν Μι-
λήσιον παρὰ τοῖς πολλοῖς δοῦσαι πολυχροδοτέρῳ συστή-
ματι χρῆσασθαι τῇ μαγάδι· διὸ καὶ παρὰ τοῖς Λάκωσιν
εὐθυνομένον, ὡς παραφθεῖροι τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν,
καὶ μέλλοντός τινος ἐκτέμνειν αὐτοῦ τὰς περιττὰς τῶν
χορδῶν, δεῖξαι παρ' αὐτοῖς ὑπάρχοντα Ἀπολλωνίσκον,
πρὸς τὴν αὐτοῦ σύνταξιν ἰσόχορδον λύραν ἔχοντα, καὶ
ἀφεθῆναι.

12.

Idem XIV, p. 637, B : Καὶ περὶ τοῦ τρίποδος δὲ
καλουμένου (ὄργανον δὲ καὶ τοῦτο μουσικόν) ὁ προει-
ρημένος Ἀρτέμων γράφει οὕτως· « Ὅθεν πολλὰ τῶν
ὀργάνων οὐδ' εἰ γέγονέ ποτε γινώσκειται· καθάπερ

δ Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρίπους. Ὀλιγοχρόνιον γὰρ τὴν ἀκμὴν σχῶν, καὶ διὰ τὸ δοκεῖν ἐργώδης εἶναι κατὰ τὴν χειροθεσίαν ἢ δι' ἣν δὴ ποτ' οὐκ αἰτίαν συντόμως καταλυθεὶς διαλέληθε τοὺς πολλούς. Ἦν δὲ παραπλήσιος μὲν Δελφικῶν τρίποδι, καὶ τοῦνομ' ἐντεῦθεν ἔσχε, τὴν δὲ χρῆσιν τριπλῆς κιθάρας παρσίχετο. Τῶν γὰρ ποδῶν ἐστῶτων ἐπὶ τινος βάσει εὐστρόφου, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις, τὰς μέσας τρεῖς χώρας τὰς ἀπὸ ποδὸς ἐπὶ πόδα διεστῶσας ἐνέτεινε χορδαῖς, ὑπερθεὶς ἐκάστη πῆχυν καὶ κάτω προσαρμόσας χορδοτόνια, καὶ τὸν ἐπάνω κόσμον κοινὸν τοῦ λέβηθος καὶ τῶν παρηρτημένων ἐνίον ἀποδοῦς· ἐξ ὧν καὶ τὴν φαντασίαν εἶχεν ἀστείαν, καὶ τὸν ἦχον προσέβαλλεν ἀδρότερον. Διένειμε δ' ἐκάστη χώρα τὰς τρεῖς ἀρμονίας, τὴν τε Δωριστὴ καὶ Λυδιστὴ καὶ Φρυγιστὴ. Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς ἐπὶ τινος δίφρου, περὶ ταυτὸν συμμέτρως ἔχοντα τῇ συστάσει, διείρας δὲ τὴν εὐώνυμον χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολὴν, καὶ τῇ ἑτέρᾳ χρησόμενος τῷ πλήκτρῳ, καθ' ὅποιαν ἂν πρώτῃν ἤρειτο τῶν ἀρμονιῶν, μετέστρεψε τῷ ποδὶ τὴν βᾶσιν εὐτροχον οὔσαν, καὶ πρὸς ἑτέραν πλευρὰν πάλιν ἐπιβάλλων ἔχρητο, καὶ πάλιν ἑτέραν. Οὕτω δ' ὀξέως ὑπὸ τὴν χεῖρα προσῆγεν αὐτῷ τὰ συστήματα ἢ τῆς βάσεως εὐκίνησι καὶ τῷ ποδὶ ψαυομένη, καὶ τὴν χειροθεσίαν ἐπὶ τοσοῦτον εἰθίσθη κατοξύνειν, ὥστ' εἴ τις μὴ ζυνορήνῃ τὸ γινόμενον, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀκοῆς μόνον κρίνοι, νομίζειν τριῶν κιθαριστῶν ἀκούειν διαφόρων ἡρμοσμένων. Καὶ τοῦτο τὸ ὄργανον θαυμαστὸν ἰσχυρῶς μετὰ τὸν ἐκείνου βίον ἐξέλιπεν εὐθέως. »

ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΩΝ.

13.

Harpocratio v. Πολύγνωτος : Περὶ Πολυγνώτου τοῦ Ζωγράφου, Θεασίου μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Ἀγλαοφῶντος, τυχόντος δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἦτοι ἐπεὶ τὴν Ποικίλην στοὰν ἔγραψε προῖκα, ἢ ὡς ἕτεροι, τὰς ἐν τῷ θησαυρῷ καὶ τῷ ἀνακίῳ γραφὰς, ἱστορήκασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀρτέμων ἐν τῷ Περὶ ζωγράφων καὶ Ἰόβας ἐν τοῖς Περὶ γραφικῆς. Fortasse De pictoribus scripsit Artemon pictor, cujus meminit Plinius H. N. XXXV, 11, 40, 32 : *Artemon (pinxit) Danaen mirantibus eam prædonibus; reginam Stratonicem, Herculem et Deianiram: nobilissimas autem, quæ sunt in Octaviæ operibus, Herculem ab OËta monte Doridos exuta mortalitate consensu deorum in cælum euntem; Laomedontis circa Herculem et Neptunum historiam.* Circa OI. 120 floruisse pictorem conjecit O. Müller. *Archæol.* § 163, 1.

AMBRACICA.

Narrant Nicander Transformationum libro primo et Athanadas in libro De rebus Ambracis :

14.

Demetrius De elocut. § 223 : Ἀρτέμων μὲν οὖν, ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράφας ἐπιστολάς, φησὶν ὅτι δεῖ ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ διάλογόν τε γράφειν καὶ ἐπιστολάς· εἶναι γὰρ τὴν ἐπιστολὴν ὅσον τὸ ἕτερον μέρος τοῦ διαλόγου.

Walzius in Præfat. ad Rhet. Gr. vol. IX : « De hoc Artemone, quem eundem esse cum eo qui auctore Athenæo Περὶ συναγωγῆς βιβλίων et Περὶ βιβλίων κτήσεως scripsit, satis probabiliter statuunt Schoëllius in Hist. lit. tom. II, p. 185 (ed. Berlin.) et Stahr. *Aristot.* P. I, p. 206, quum desint alia Græcæ Romanæve antiquitatis testimonia, percommode nuper accidit, ut C. F. Neumannus *Davidis*, Armeni librorum Aristotelis interpretis, testimonium afferret, quo auctore epistolæ Aristotelis ab Artemone quodam collectæ et octo libris editæ sunt. (*Mémoires sur la vie et les ouvrages de David, philosophe du cinquième siècle, et principalement sur les traductions de quelques écrits d'Aristote*, par C. F. Neumann, in *Journal Asiatique* 1829, tom. III, p. 113.) »

ASTYNOMUS.

Plinius H. N. V, 31, 35, de Cypro : *Vocatam ante Acamantida, Philonides, Cerastin Xenogoras, et Aspeliam (num Σφήκειαν?) et Amathusiam et Macariam : Astynomus Crypton et Coliniam.* Stephanus Byz. : Κύπρος, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου ἢ ἀπὸ τοῦ φουμένου ἀνθους κύπρου. Ἀσύννομος δὲ φησι Κρύπτον κεκληθῆσθαι διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλὰς ὑπὸ τῆς θαλάσσης· εἶτα Κύπρος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὴ ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν καὶ Κεραστίας καὶ Ἀμαθουσία καὶ Μηιονίς καὶ Σφήκεια καὶ Ἀκαμαντίς. Cf. Eustath. ad Dionys. : Οἱ δὲ Κρύπτον πότε κληθῆναι αὐτὴν λέγουσι διὰ τὸ κεκρύφθαι ὑπὸ θαλάσσης, ὅπερ καὶ περὶ Δήλου μυθεύεται καὶ περὶ Ῥόδου δὲ κατὰ Πίνδαρον. — Nominatur *Astynomus* etiam inter fontes Plinii H. N. lib. IV.

ATHANADAS.

AMBRACICA.

Antoninus Liberalis c. 4 : Ἰστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιομένων α' καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς·

Κραγαλεὺς ὁ Δρύοπος ὄκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ

Cragaleus, Dryopis filius, habitabat in Dryopide regione ad lavaera Herculis, quæ fabulantur Herculem clava montis latus percutientem aperuisse. Cragaleus ille jam senex erat, et ab indigenis homo justus habebatur et prudens. Ad eum

τὰ λουτρά τὰ Ἡρακλέους, ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πληξάντα τῇ κορύνῃ τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν. Ὁ δὲ Κραγαλεὺς οὗτος ἐγεγόνει γεραίος ἦδη, καὶ τοῖς ἐγγχωρίοις ἐνομιζέτο δίκαιος εἶναι καὶ φρόνιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βουῖς προσάγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἡπείρῳ. Καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων ἑαυτῷ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων καὶ πολέμῳ λαθῶν τὴν πᾶσαν Ἡπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὐρυτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἀρ' ἧς ἡ πόλις Ἀμβρακία καλεῖται. Καὶ αὐτὸς μέγιστα χάρισασθαι τούτῃ τῇ πόλει· Σισυφίδαας μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντας ἀφικομένους κατορθώσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις τὸν γεγόμενον αὐτοῖς πρὸς Ἡπειρώτας· Τόργον (Γόργον;) δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμοῦς λαὸν ἔποιον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου· Φαλαίκῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντεῖαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι, καὶ παρὰ τοῦτο (πολλοὺς) ἀπολέσθαι τὸν Φάλαικον· τὸ δὲ ἴδιον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλει παῦσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἐριδας καὶ στάσεις, ἀντὶ τούτων δ' ἐμποιῆσαι εὐνομίας καὶ θέμιν καὶ δίκην· ἔθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις σωτῆρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίνιας ἀδεσθαι. Ἄρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, παρ' ἐκόντος δ' ἤξίου τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν ἐφίεσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην. Ὅτε Φάλαικος (*) ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυναμένου κατὰ δέος ἀνελεῖν, αὐτὴ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίκῳ προφῆναι σκύμμον λέοντος· ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκδραμεῖν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα καὶ προσπεσοῦσαν ἀναρῶνξαι τὰ στέρνα τοῦ Φαλαίκου·

(*) Φάλαικος] Φαῦλος ex Elian. H. An. 12, 40 et Ovid. Ibid. 504 Burmannus et Jacobs. In seqq. pro Κελτοῦς Berkelius Κελαίθους, Hemsterhusius Σελλοῦς reponendum esse censent.

boves pascentem accedunt Apollo, Diana et Hercules, disceptaturi causam de Ambracia Epirotica. Atque Apollo quidem sibi urbem eam vindicabat, quod pater esset Melaneī, qui Dryopum rex fuisse belloque totam Epirum cepisset, ac liberos procreasset Eurytum et Ambraciam, a qua urbi Ambraciæ nomen esset inditum. Præterea ipsum quoque maximis hanc urbem beneficiis affectisse: suo enim jussu Sisyphidas advenisse bellumque, quod contra Epirotas Ambraciotis fuisse, ad felicem perduxisse exitum. Porro Torgum (Gorgum?) fratrem (filium?) Cypseli, suis motum oraculis, novis colonis e Corintho Ambraciam frequentasse. Tum Ambraciotas ipsius ductos oraculis contra Phalacum tyrannide urbis potitum insurrexisse, ac propterea Phalacum regnum vitamque amississe; in summa denique sæpissime se in urbe ista sedasse bellum civile, rixas et seditiones, et horum loco ordinem optimum, justitiam et leges æquas introduxisse; unde etiamnum se ab Ambraciotis in festis et conviviis servatorem et Pythium cantari. Diana deinde, litigare cum Apolline desinens, petebat ut ultro sibi Ambraciam concederet; desiderii ejus causam esse hancce Nimirum quo

τοὺς δὲ Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν Ἄρτεμιν ἡγεμόνην ἰάσασθαι, καὶ ποιησαμένους Ἄγροτέρας εἰκασμα παραστήσασθαι χάλκειον αὐτῷ θῆρα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυσεν Ἀμβρακίαν τε καὶ τὴν σύμπασαν Ἡπειρον οὖσαν ἑαυτοῦ· πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοῦς καὶ Χάονας καὶ Θεσπρώτους, καὶ σύμπαντας Ἡπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς Γηρυόνας βουῖς συνελθόντες [ἤθελον] ἀφελέσθαι. Χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποιον ἔλθειν ἐκ Κορίνθου, καὶ τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀρ' Ἡρακλέους. Ἄ διακοούσας ὁ Κραγαλεὺς ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι. Ἀπόλλων δὲ κατ' ὄργην ἀψάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ, πέτρον ἐποίησεν, ἵνα περ εἰστέθει. Ἀμβρακιώται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίκασι. Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἔντομα θύουσι ἄχρι νῦν.

Aliunde de Athanada non constat. Eum non diversum esse ab Athana, Rerum Sicularum scriptore, conjicit Westermannus, neque id improbabiler. Certè solennis est patronymici et simplicis nominis confusio. In Sicilia et Ambracia res erant Corinthiorum. — Bastius Athanadæ nomen restitui voluit apud Parthen. Erot. c. 13, ubi de Harpalyces historia laudatur Δεκτάδας. Locum hunc dedimus in Dieuchidæ fragm. 12.

ATHENÆUS ap. Diodor. II, 20, de Semiramidis historia laudatur. V. Dinonis fr. 1, tom. II, p. 89.

tempore Phalæcus (Phaylus) tyrannide urbem pressisset ac propter metum nemo tollere eum fuisset ausus, se venanti tyranno catulum leonis exhibuisse, quem quum is in manus sumpsisset, leonem matrem e silva erumpentem facto impetu pectora Phalæci dilaniasse. Tum Ambraciotas servitutis excusso jugo Dianam principem placasse, et venatricis Dianæ simulacrum fecisse, cui feram æneam apposissent. Hercules denique quum Ambraciam tum universam Epirum ad se pertinere ostendebat: nam Celtas (?) et Chaones et Thesprotos et universos Epirotas bello, quod intulissent, a se subactos, quo tempore conjunctis viribus sibi boves Gerionis adimere essent aggressi. Aliquantum post colonos Corintho venisse, qui, prioribus Ambraciæ incolis ejectis, ipsi urbem occupassent: atqui omnes Corinthios esse ab Hercule ortos. His auditis, Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Quapropter iratus Apollo manu tangens eum in saxum mutavit eo quo steterat loco. Ambraciota vero sacrificant quidem Apollini servatori, urbem tamen Herculis esse ejusque liberorum statuerunt, et post festum Herculis in hunc usque diem Cragaleo exta offerunt.

ATHENICON.

ΣΑΜΟΘΡΑΚΙΚΑ.

1.

Schol. cod. Paris. ad Apollon. Rh. I, 917 : Ἀθηνικῶν δὲ φησι δύο εἶναι τοὺς Καβεῖρους γεγονότας υἱοὺς Διὸς καὶ Ἡλέκτρας τῆς Ἀτλαντος, Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα. Καβεῖρους δὲ ὀνομασθῆναι ἀπὸ Καβεῖρου ὄρου ἐν Φρυγίᾳ, ὅθεν εἰς Σαμοθράκην μετηνέχθησαν. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1220.

Ἀθηνικῶν] Ἀθηνίων codd. sicut in sequenti fragmento. At ap. Herodianum Περὶ μου. λεξ. p. 10, 2 inter nomina in ὧν et κῶν desinentia laudatur Ἀθηνικῶν ὁ τὰ Σαμοθράκια γράψας. Hinc Ἀθηνικῶν eruendum esse statuit G. Dindorfius in Zimmermanni Ephemerid. phil. a. 1839, collata inscriptione ex Bœckh. Corp. insc. II, p. 201, 16. Consentit Meinek. in Fragm. Com. IV, p. 557, ubi sermo est de Athenicone poeta comico, quem ex Juba memorat unus Athenæus XIV, p. 660, E : Καὶ Ἀθηνίων ἐν Σαμοθράξιν, ὡς φησι Ἰόβας (fr. 82) μάγειρον εἰσάγει φυσιολογούντα κτλ. Ceterum fabulam istam non pertinere ad ea quæ schol. Apollon. affert res ipsa clamare videtur. V. Meinek. l. 1. I, p. 489.

2.

Schol. Hom. II, II, 718 : Δύμαντος καὶ Εὐνόης νόμης (sc. Ἐκάβη ἐστίν), ὡς Φερεκύδης Ἀθηνίων δὲ, Κισσέως καὶ Τηλεκλείας. Quæ Eustathius ad II, p. 1083, 1 corrumpit hunc in modum : Εὐριπίδης δὲ, φασί, καὶ Ἀθηνίων καὶ Τηλεκλείδης Κισσέως αὐτὴν ἐκγενέσθαι. « Pro Τηλεκλείδης Eustathius fortasse Τηλεκλείτης scriptum repererat. » Meinek. l. 1. I, p. 90. Ceterum scholiastæ locus addendus ad fragm. 99 Pherecydis.

ATHENOCLES De rebus Assyriorum scripsit, teste Agathia II, 24. Vide Dinonis fragm. I a, not. (tom. II, p. 89), ubi iis, quæ de Athenocle grammatico notavi adde schol. II, ζ, 71, ubi Didy-

SAMOTHRACICA.

1.

Athenicon dicit duos esse Cabiros, Jove et Electra Atlantis filia natos, Dardanum et Iasionem. Cabiros autem appellari de Cabiro monte Phrygiæ, unde in Samothraciam transducti sint.

2.

Pherecydes Hecubam Dymantis et Eunoës, Athenicon vero, Cissei et Telecleas filiam esse tradunt.

COMMENTARII.

Athenodorus Eretriensis octavo libro Memorabilium re-

mus laudat Athenoclem ἐν τῷ Περὶ Ὀμήρου, de re ad criticam pertinente. De aliis grammaticis rebus citatur in schol. Odys. ζ, 144. ξ, 504. Æqualis fuit Ammonii Aristarchei, sicuti colligitur ex schol. II, γ, 368, quo loco citatur : Ἀμμωνίος ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα συγγράμματα.

ATHENODORUS ERETRIENSIS.

ἸΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

E LIBRO OCTAVO.

Ptolemæus Hephæst. lib. V, ap. Phot. cod. 190, p. 150, 6 ed. Bekk. : Ἀθηνόδωρος ἐν ὀγδόῳ Ἰπομνημάτων φησὶ Θέτιν καὶ Μήδειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κριτὴν γενέσθαι Ἰδομενέα, καὶ προσνεῖμαι Θετίδι τὴν νίκην. Μήδειαν δ' ὀργισθεῖσάν εἰπεῖν Κρήτες αἰεὶ ψευσταί, καὶ ἐπαράσασθαι αὐτῷ, μηδέποτε ἀλήθειαν εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησε. Καὶ ἐκ τούτου φησὶ τοὺς Κρήτας ψεύστας νομισθῆναι· παρατίθεται δὲ τοῦτο ἱστοροῦντα ὁ Ἀθηνόδωρος Ἀντίοχον ἐν δευτέρῳ τῶν Κατὰ πόλιν μυθικῶν. Idem, puto, Antiochus (a Syracusano historico diversus, uti videtur) de Palladio laudatur una cum Pherecyde (fr. 101, p. 95) apud schol. Aristid. p. 103 Frommel.

AUGÆAS ἐν α' Ἀργολικῶν laudatur ap. schol. II, λ, 690. Quod corrigendum esse puto in Δεινίας ἐν α' Ἀργ. Vide locum in Telesarchi fr. 2.

AUTESION.

(AXAIIKA?)

Schol. Pindar. Ol. I, 37 : Pelopem Pindarus dicit Lydum, Ister (fr. 59) Paphlagonem, Αὐτεσίον Ἀχαιὸν ἀπ' Ὠλένου πόλεως, ἧς καὶ Ὀμηρος μνημονεύει (II, β, 639).

fert, Thetim et Medeam de pulcritudine in Thessalia certasse, arbitrumque adhibuit Idomeneæ Thetidi victoriam adjudicasse : Medeam vero indignabundam illud protulisse : *Cretenses semper mendaces*; eidemque imprecatam, ne verum unquam diceret, sicuti in hac sententia. Hinc factum scribit ut mendaces habeantur Cretensēs. Testem hujus narrationis apponit Antiochum libro secundo operis, quo singularum civitatum fabulas collegit.

(ACHAIIKA?)

Autesion Pelopem Achæum esse dicit ex Oleno urbe, cujus Homerus quoque meminit.

Ἀυτεσιῶν dedit Bœekh. ex cod. Vrat. D.; vulgo Ἄντεσιῶν. In schol. ad Ol. 6, 15, ubi eadem repetuntur, nomen scriptoris est Ἄπεσιῶν. Autesion sane est nomen Achaicum.

AUTOCHARIS.

XPONIKA.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rhod., IV, 1470 : Ὅτι (Πολύφημος ἐν Μυσίᾳ καταλειφθεὶς) τὴν Κίον ἔκτισεν, εἶρηκεν Αὐτόχαρις ἐν πρώτῳ Χρόνῳ.

Αὐτόχαρις] sic Eudocia p. 341, ubi eadem. Schol. libri mss. præbent αὐτὸ Χάρις. Cf. Nymphodori fr. 18, tom. II, p. 380.

AUTOCRATES.

ΑΧΑΙΚΑ

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XI, p. 460, D : Τιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δημήτηρ ποτηριοφόρος, κατὰ τὴν Ἀνθέων χώραν, ὡς Αὐτοκράτης ἱστορεῖ ἐν δευτέρῳ Ἀχαϊκῶν.

2.

Idem IX, p. 395, A : Αὐτοκράτης δ' ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς καὶ τὸν Δία ἱστορεῖ μεταβαλεῖν τὴν μορφήν εἰς περριστεράν, ἐρασθέντα παρθένου Φθίας ὄνομα ἐν Αἰγίῳ.

CHRONICA.

2.

Polyphemum in Mysia relictum Cium urbem condidisse Autocharis Chronicorum libro primo.

ACHAICA.

1.

Colitur in Achaia etiam Ceres ποτηριοφόρος, pocula gestans, ut tradit Autocrates libro secundo Achaicorum.

2.

Autocrates in Achaicis refert etiam Jovem in columbæ formam versum fuisse Ægii, quum virginem deperiret Phthiam nomine.

BALAGER.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

Steph. B. : Ἄμολθος, πόλις Μαγνήτων, ὡς Βάλαγρος Μακεδονικῶν (sic cod. Rbed.; Μακεδονικῆ vgo) δευτέρῳ.

Idem v. Δυρράχιον : Βάλαγρος ἐν Μακεδονικοῖς φησί· « Καὶ τούτων αἱ πόλεις Δυρραχηνοῖς τε καὶ Ἀπολλωνιάταις ἐπιτιθήρηται. »

Idem : Ὀλβηλος, πόλις Μακεδονίας. Βάλαγρος Μακεδονικῶν (sic Rhed., Μακεδονική vgo)*.

Balager quidam ab Antonio-Diogene (Phot. Bibl. cod. 166, p. 111, b, 3 ed. Bekker.) fingitur epistolam de Dinia erroribus ad Philam uxorem, quæ Antipatri filia erat, scripsisse (Cf. Introduct. in Pseudocall. p. XIX, not.). Ceterum genuinum nomen idque apud Macedones frequentissimum, est Βάλακρος. V. Dindorf. in Steph. Thes. s. v; Valckenar. ad Herodot. VI, 45, coll. Bernhardy ad Eratosthenem p. 83. — Balacer Nican-dri filius, familiaris et comes Pyrrhi regis, una cum Dinarcho (v. fr. Dinarchi) et Euagora, tamquam τῶν ἀθέων καὶ ἐξαγίστων δογμάτων ζηλωτῆς, qui Proserpinæ templum expilandum Pyrrho suaserit, commemoratur ap. Dionys. Hal. Exc. De virt. (tom. IV, p. 2362 R.).

BASILIS.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus IX, p. 390, B : Βάσιλις δὲ ἐν δευτέρῳ τῶν Ἰνδικῶν· « Οἱ μικροί, φησὶν, ἄνδρες, οἱ τοῖς γεράνοισι πολεμοῦντες, πέρδιξιεν ὀχλήματι χροῖνται. »

Agatharchides Demari Rubro ap. Phot. cod. 250 p. 454 b, 34 : Τὰ μὲν πρὸς ἑσπέραν ἐξείργασται Λύ-

MACEDONICA.

1.

Amolbus, urbs Magnetum, ut Balager ait Rerum Macedonicarum secundo.

2.

Balager in Macedonicis ait : « Atque horum urbes Dyr-rachensis et Apolloniatis divise sunt. »

3.

Olbelus, urbs Macedoniæ. Balager Rerum Macedonicarum libro*.

INDICA.

Basilis in secundo Rerum Indicarum : « Homunciones illi, qui cum gruibus bellum gerunt, veluntur perdicibus. »

κος καὶ Τίμαιος, τὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς Ἑκαταῖος καὶ Βασιλεύς (sic Bekker. sec. codd.; ante eum leg. Βάσιλις).

Plinius H. N. VI, 35, p. 388 Tchn., de Meroe : *Simili modo et de mensura ejus varia prodidere (primus Dalion ultra Meroen longe subvectus: mox Aristocreon et Bion et Basilis : Simonides minor etiam, quinquennio in Meroe moratus) : nam et Timosthenes, classium Philadelphi praefectus, sine mensura, dierum LX a Syenē Meroen iter prodidit; Eratosthenes DCXXV mill., Artemidorus DC mill., Sebosus ab Aegypti extremis centena LXXV passuum.*

Basilis ille sive Basileus fortasse non diversus est a Basileo quem laudat schol. Nicandri Ther. 715 : Ὁ Βασιλεύς ἐν τῷ Θηριακῷ δέκα γένη εἶναι τῶν φαλαγγίων. Certe rerum naturalium scrutatorem cum exploratore terrarum longin quarum conciliare facile licet. Simili modo Voss. p. 424 a Dalione Aethiopicum scriptore non distinguendum censet Dalionem medicum vel herbarium, cujus Plinius meminit. Quanto tempore Basilis Agatharchidem superaverit, accuratius dici nequit. Ceterum ex historia probabile fit iter Basilidis Aethiopicum non ultra initium regni Ptolemæi Philadelphi esse removendum. Ac quum primum Plinius ponat nomina peregrinatorum, Dalionis, Aristocreontis, Bionis, Basilidis, Simonidis, intervallum vero, quod sit inter Syenen et Meroen, non ex his ipsis, verum ex Timosthene, Eratosthene, Artemidoro, Sebo (Augusti temp.) afferat, qui omnes majoris ambitus opera geographica composuerunt : nescio an duæ hæ series auctorum ita sint conjungendæ, ut ex Dalione sua hausisse indicetur Timosthenes; ex Aristocreonte et Bione Eratosthenes, e Basileo Artemidorus, e Simonide demum Sebosus. Quam conjecturam si admiseris, Basilis floruit inter Eratosthenem († 196) et senem Agatharchidem (nam senex admodum Agatharchides librum De mari Rubro scripsit), vel inter 190-130 a. C. Aristocreon paullo ante Eratosthenem et Hermippum Smyrnæum scripserit, ac probabiliter idem est cum Aristocreonte Chryssippi Solensis familiari et discipulo, qui mortuo magistro (a. 207) æream imaginem posuit, cui inscripsit :

Τόνδε νέον Χρῦσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε
τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγαλιδίων κοπίδα.

Vid. Plutarch. De stoicor. repugn. c. 2, p. 1133.

BATON SINOPENSIS.

Baton Sinopensis (*), rhetor (fr. 1), junior Arato Sicyonio vel ætate ei suppar (fr. 6). Scripsit *Persica*, teste Strabone. Horum vero memoria pæne intermorta est. Plura supersunt ex libris *De tyrannis Ephesiis* (fr. 1. 2.), et *De tyrannide Hieronymi Syracusani* (fr. 3), vel potius *De tyrannibus Syracusanis*; cujus operis pars erat de Hieronymo. Fortasse etiam aliorum tyrannorum fata Baton enarravit. Quod quidem argumentum rhetorum studiis accommodatissimum erat. Ad periegesin antiquariam pertinent quæ citantur ex libro *De Thessalia et Hæmonia* (fr. 4). Ejusdem indolis fuerint *Historiæ Atticæ* (fr. 5). In hæc scripta nescio an cadat, quod in universum rectissime monet Prellerus ad Polemon. p. 198 : « Videtur mihi, ait, rhetores ut plurimum nihil aliud fecisse nisi materiam a periegetis potissimum supeditatam rhetorico calamistro exornasse. » Quæ præterea ex Batone afferuntur de Agide ad Aratum auxilia adducente, tum vero prælium committere recusante (fr. 6), ea num fluxerint ex peculiari de historia fœderis Achaici libro, an ex majoris ambitus de rebus Peloponnesiacis vel de regibus Spartanorum opere, id in medio relinquendum. Agmen claudit liber *De Ione poeta*, quo auctor non ea tantum quæ ad vitam poetæ spectant comprehenderit, sed simul etiam ipsorum carminum egerit interpretem. Non probat hæc fragmentum quod superest unicum, at suadet similium operum Chamæleontis, Heraclidis Pontici, aliorum comparatio.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

Strabo XII, p. 546 : Ἄνδρας δὲ ἐξήνεγκεν ἀγαθοῦς (Σινώπη), τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν καὶ Τιμόθεον τὸν Πατρίωνα, τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν κωμικὸν, τῶν δὲ συγγραφέων Βάτωνα τὸν πραγματευθέντα τὰ Περσικά.

(* Alios Batones vide ap. Fabric. Bibl. Gr. II, p. 426 ed. Harl., Ebert. Dissert. Sic. p. 92 (hic liber mihi ad manus nunc non est), Dindorf. in Steph. Thes. v. Βάτων, ubi vide etiam de variis formis, quibus libri manuscr. nomen exhibent : Βάττων (sic nonnulli libri ap. Athen. p. 289, fr. 1), Βάττος, Βάτος (sic fr. 5), Βάθων. In Κάτων corruptum ap. Steph. Byz. v. Διόπολις et apud Athenæum p. 103, B; 678, F, ubi de Batone comico sermo est. Apud Diog. L. VIII, 89 legitur : Φησι δὲ αὐτὸν (Εὐδοξον) Ἐρατοσθένους ἐν τοῖς πρὸς Βάτωνα (πρὸς Κάτωνα cod. Pal.; ad Hecatonem vet. interpres) καὶ κυνῶν διαλόγου συνθεῖναι. Ibi πρὸς Πλάτωνα corrigi voluit Menagius, argumento parum firmo. Vide Bernhardt. ad Eratosth. p. 202 et 168. Si recte se habet illud πρὸς Βάτωνα, fieri posset ut Bato Sinopensis intelligendus sit, quippe qui Arati fere æqualis quin fuerit nihil adeo impedit. Eratosthenes moritur Ol. 146; 196 a. C.

Ad Persica referre licet, si Batonis sunt, quæ leguntur apud Stephanum Byz. : Διὸς πόλις, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίας Θεβαΐδος, ἡ λεγομένη Ἐκατόμυλος, κτίσμα Ὀσίριδος καὶ Ἰσιδος. Πρὶν δὲ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι, φησὶ Κάτων, ὅτι μυρίας τρισχιλίας κύμας εἶχε καὶ τριάκοντα, ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας, ἀρουρῶν δὲ τόπον μεμετρημένον τρισχιλίων καὶ ἑπτακοσίων, ἑκατὸν δὲ πύλας διακεκοσμημένας, τετρακόσια στάδια τὸ μῆκος. Ibi pro Κάτων scribendum esse Βάτων conjecit Ebert. in Diss. Sic. p. 94. Eadem leguntur in scholiis ad Iliad. 1, 383, ubi item laudatur Κάτων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.

1.

Athenæus VII, p. 289, C, de Menecrate Syracusano medico, qui *Jovem* se dicebat : Τοὺς γοῦν θεραπευομένους ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἱερὰς καλουμένας νόσους, συγγράφεσθαι ἠνάγκαζεν, ὅτι ὑπακούσονται αὐτῷ δοῦλοι περισωθέντες. Καὶ ἠκολούθουν ὁ μὲν τις Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων, καὶ καλούμενος Ἡρακλῆς (Νικόστρατος δ' ἦν οὗτος, ὁ Ἀργεῖος, ἱερὰν νόσον θεραπευθεὶς. Μνημονεύει δ' αὐτῶν Ἐφίππος ἐν Πελταστῇ, λέγων ὧδε :

Οὐ Μενεκράτης μὲν ἔρασκεν εἶναι Ζεὺς θεός,
Νικόστρατος δ' ἀργεῖος, ἕτερος Ἡρακλῆς.)

ἄλλος δέ τις, ὡς Ἐρμῆς, χλαμύδ' ἔχων καὶ κηρύκειον, πρὸς δὲ τούτοις πετρά· ὡς ὁ Ζελεΐτης Νικαγόρας, ὁ καὶ τῆς πατρίδος τυραννήσας, ὡς ἱστορεῖ Βάτων ἐν τοῖς

PERSICA.

1.

Diospolis, maxima illa urbs Thebaidis in Ægypto, quæ vocatur Hecatompylus, *centum portis instructa*, ab Osiride et Iside condita est. Antequam a Persis dirueretur, Baton ait habuisse eam vicorum tredecim millia et triginta, hominum septingenta millia, agri dimensi jugera tria millia et septingenta, centum portas egregie instructas, et quadraginta stadia longitudinis.

DE EPHESIORUM TYRANNIS.

1.

Menecrates Syracusanus eos quos a sacris morbis curasset, scripto cavere coegit, obtemperaturos se illi servosque futuros, ubi convaluissent. Sequebanturque eum, alius Herculis habitu indutus et *Hercules* cognominatus (Nicostratus is fuit Argivus, sacro morbo liberatus; cujus meminit Ehippus in Peltaste, his verbis :

Nonne Menecrates deum Jovem se esse dicebat;
Nicostratus vero Argivus, alterum se Herculeum?),

alius vero Mercurii habitu, chlamydem gestans et caduceum insuperque alas; sic Zelites Nicagoras, is qui etiam

Περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυράννων. De Nicagora cf. Clem. Alex. Protrept. p. 48 Pott.

2.

Suidas : Πυθαγόρας Ἐφέσιος, καταλύσας δι' ἐπιβουλῆς τὴν τῶν Βασιλειῶδων καλουμένην ἀρχὴν, ἀνεφάνη τε τύραννος πικρότατος, καὶ τῷ μὲν δήμῳ καὶ τῇ πληθύνῃ ἦν τε καὶ ἐδόκει κεχαρισμένος, ἅμα τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπεπλήξων ὑποσχέσεσιν, τὰ δὲ ὑποσπειρών αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη· τοὺς γε μὴν ἐν ἀξιώσει τε καὶ δυνάμει περισυλῶν καὶ δημεύων φορητὸς οὐδαμὰ οὐδαμῇ ἦν. Καὶ κολάσαι δὲ πικρότατα οὐκ ἂν ὤκνησε, καὶ ἀφειδέστατα ἀποκτείνειν οὐδὲν ἀδικοῦντας· ἐξελύττησε γὰρ εἰς ταῦτα ἔρως τις χρημάτων ἀμετρος· καὶ διαβολαῖς ταῖς εἰς τοὺς πλουσίους ἐκρηπισθῆναι κουφότατος ἦν. Ἀπέχρησε μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἂν κάκιστα ἀνθρώπων ἀπολέσαι αὐτόν· ἤδη δὲ καὶ τοῦ θείου καταφρόνειας. Τῶν γοῦν προειρημένων, οἷς ἐπέθετο, παμπόλλους ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέκτεινε· ἑνὸς δὲ τὴν θυγατέρα καταφυγοῦσαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναστῆσαι μὲν αὐτὴν βιαίως οὐκ ἐτόλμησεν, συνεχῆ δὲ φυλακὴν ἐπιστήσας ἐξετρώχωσεν ἄρα ἐς τοσοῦτον, ὡς βρόχῳ τὴν κόρην τὸν λιμὸν ἀποδῶναι. Οὐκοῦν ἠκολούθησε δημοσίᾳ νόσος καὶ τροφῶν ἀπορία· καὶ σαλεύων ὁ Πυθαγόρας ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπέστειλε, καὶ ἤτει λύσιν τῶν κακῶν. Ἡ δὲ ἔφη, νεὼν ἀναστῆσαι καὶ κηδεῦσαι τοὺς νεκρούς. Ἦν δὲ πρὸ Κύρου τοῦ Πέρσου, ὡς φησι Βάτων.

Finis narrationis desideratur. Suidam hæc Batonis ex deperdito libro Æliani De providentia sumpsisse suspicatur Küster., accedentibus Toupio, Valekenario, Bernhardyo. — Βασιλειῶδων] Vulg. βασιλίδων, v. Dindorf. in Steph. Thes. s. v. Cf.

tyrannidem suæ patriæ occupaverat, ut tradit Baton in libris De Ephesiorum tyrannis.

2.

Pythagoras Ephesius, everso per insidias illorum, qui Basilidæ vocabantur, imperio tyrannum acerbissimus exstitit. Et apud populum quidem et multitudinem et erat et videbatur graciosus, tam pollicitationibus spem illorum alens, quam exiguis lucellis eos inescans; viros autem dignitate et auctoritate conspicuos intolerabili quodam modo spoliabat, bonaque eorum publicabat. Ad hæc homines innocentissimos acerbissime punire et crudelissime interficere non dubitabat, nulli parcens: ad eam enim rabiem immoderata pecuniæ cupiditas hominem impellebat; et calumniis adversus divites facile incendebatur. Itaque vel hisce causis abunde commoverisset, ut pessime omnium mortalium periret. Sed addebat etiam divini numinis contemptum. Nam multos eorum, quos vi opprimere conabatur, ut diximus, in ipsis templis interfecit. Cujusdam autem filiam, quæ in templum confugerat, vi quidem abstrahere non est ausus, sed collocatis ante fores custodibus, puellam fame confectam laqueo vitam finire coegit. Itaque publica lues et annonæ penuria consecuta est. Pythagoras autem de sua salute anxius Delphos misit remedium malorum petens. Cui deus respondit templum esse condendum et manes mortuorum placandos. Fuit autem ante Cyrum Persam, ut ait Bato.

Aristot. Pol. V, 5. — ἀξιώσει τε] ἀξιώματι cod. et in marg.; τε om. V. Cf. Suid. v. Φορητός, ubi nonnulla ex his repetuntur. — ἔρω τις] vulg. ἔρ. τε. Quod posui τις est Bernhardyi; forte καὶ et aliud substantivum exciderunt. — ταῖς εἰς τ. πλουσίους] vulgo: πησίους. Cod. V et E πησίον. « Hoc repone vel πλουσίους » Gaisford. « Superest ut superlativus quispiam indagetur, cujus syllaba novissima remansit in ταῖς, quod nequit pro articulo haberi » Bernhardyus, in Suidam paullo severior. — τὴν θυγατέρα κ.] sic Bernh. e cod. A et V, pro vulg. τὰς θυγατέρας καταφυγούσας; idem postea τὴν κόρην cum V, pro vulg. τὰς κόρας. — μὲν αὐτὴν β.] cod. A., « quod Æliani decet elegantiam affectatam » Bernh.; vg. αὐτὴν om. — ἡ δὲ] A, V. Cet. addunt Πυθιάς, « quod consulto neglexerat Ælian., intensissimus ille sermoni colorando. » Bernh. Ceterum Pythagoræ Ephesii memoria etiam in numis servata est. V. Mionnet. VI, 8, 113.

(ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.)

Περὶ τῆς Ἰερωνύμου τυραννίδος.

3.

Athenæus VI, p. 251, E: Ἰερωνύμου δὲ, τοῦ Συρακοσίων τυράννου, Θράσωνα, τὸν Κάρχαρον ἐπικαλούμενον, Βάτων (Κάτων olim edd.) ὁ Σινωπεὺς ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ τῆς τοῦ Ἰερωνύμου τυραννίδος, προσφέρεισθαι φάσκειν αὐτὸν ἐκάστοτε πολλὸν ἄκρατον. Τοῦτον δ' ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ Ἰερωνύμου ἕτερος κόλαξ, ὃς οὖνομα· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἰερωνύμου ἀνέπεισε διάδημά τε ἀναλαβεῖν, καὶ τὴν πορφύραν καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν διασκευὴν, ἣν ἐφόρει Διονύσιος ὁ τύραννος.

(DE SYRACUSARUM TYRANNIS.)

De Hieronymi tyrannide.

3

Hieronymi, Syracusarum tyranni, assentatorem Thraso-nem fuisse, qui Carcharus (*Asper*) cognominatus est, Bato Sinopensis narrat in libro quem de Hieronymi tyrannide composuit; ubi eundem plurimo mero se proluere solitum ait. Hunc vero deinde ut e medio tolleret Hieronymus, effecit alius ejusdem assentator, cui Osis nomen: ipsique Hieronymo persuasit, ut diadema sumeret et purpuram et reliquum omnem ornatum, quem gestaverat Dionysius tyrannus.

DE THESSALIA ET HÆMONIA

4.

Bato Sinopensis rhetor libro de Thessalia et Hæmonia perspicue declarat Saturnalium festum quam maxime

Osis apud Livium (XXIV, 21, 22, XXV, 25) constanter vocatur *Sosis*, quod apud Athenæum restitui voluit Gronovius. Haud dubie Baton quoque est inter λογογράφους rerum Hieronymi, quos carpit Polybius VII, 7, 2, tanquam τραγωδοῦντας τὴν ὁμότητα τῶν τρόπων καὶ τὴν ἀσέβειαν τῶν πράξεων, ἐπὶ δὲ πᾶσι τὸ παράλογον καὶ τὸ δεινὸν τῶν περὶ τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ συμβάντων.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΜΟΝΙΑΣ.

4.

Athenæus, XIV, p. 639, E: Βάτων δ' ὁ Σινωπεὺς, ὁ βῆτωρ, ἐν τῷ Περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἰμονίας σαφῶς ἐμφανίζει τὴν τῶν Σατουρναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην, φάσκειν αὐτὴν παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς Πελώρια καλεῖσθαι, γράφων οὕτως: « Θυσίας κοινῆς τοῖς Πελασγοῖς γινομένης ἀναγγεῖλαι τινα τῷ Πελασγῷ ἄνδρα, ᾧ ὄνομα ἦν Πέλωρος, διότι ἐν τῇ Αἰμονίᾳ σεισμῶν μεγάλων γενομένων βραγίη τὰ Τέμπη ὄρη ὀνομαζόμενα, καὶ διότι διὰ τοῦ διαστήματος ἐρμήσαν τὸ τῆς λίμνης ὕδωρ ἐμβάλλοι εἰς τὸ τοῦ Πηνειοῦ βεῖθρον, καὶ τὴν πρότερον λιμνάζουσαν χώραν ἄπασαν γεγυμνωσθαι, καὶ ἀναζητηομένην τῶν ὑδάτων, πεδία θαυμαστὰ τῷ μεγέθει καὶ τῷ κάλλει ἀναφαίνεσθαι. Ἀκούσαντα οὖν τὸν Πελασγὸν τὴν τράπεζαν ἀφθόνως αὐτῷ κεκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παραθεῖναι. Καὶ τοὺς ἄλλους δὲ φιλοφρονουμένους ἕκαστον φέρειν ὃ τι ἔχοι παρ' αὐτῷ βέλτιστον, καὶ παρατιθέναι ἐπὶ τὴν τράπεζαν τῷ ἀπαγγεῖλαντι, καὶ αὐτὸν τὸν Πελασγὸν προθύμως διακοινεῖν, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ἐν ἀξιώματι ὄντας ὑπηρετεῖν, καθότι ἐκάστῳ ὁ καιρὸς παρέπιπτε. Διόπερ φασίν, ἐπεὶ τὴν χώραν κατέσχον, ἀπομίμημα τῆς τότε γενομένης ἑορτῆς, θύοντας Διὶ Πελώρῳ, τραπέζας τε λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι, καὶ οὕτως φιλόανθρωπον τὴν πανήγυριν

Græcænicum esse, dicitur apud Thessalos *Peloria* nominari. Verba ejus hæc sunt: « Quo tempore sacrificium epulumque publicum celebrabant Pelasgi, renunciavit Pelasgo vir quidam, cui nomen *Pelorus* erat, vehementibus terræ motibus exortis in Hæmonia. disruptos esse montes qui Tempe vocantur, et per intervallum erumpentem aquam paludis in Penei alveum influxisse, regionemque universam quæ antea palustris fuisset, denudatam esse, et exsiccatis aquis campos apparuisse miræ pulchritudinis et amplitudinis. Quibus auditis, Pelasgus mensam sibi laute instructam Peloro apposuit, et reliqui multa comitate attulere singuli quidquid quisque optimum habebat, mensæ nuntii imponentes, ipseque Pelasgus prompte ei ministravit, et reliquorum quisque honoratiorum eidem famulabantur, prout cuique offerebatur occasio. Quamobrem, postquam regionem illam occuparunt, ad imitationem, ut aiunt, festi tunc celebrati, Jovi Peloro sacra facientes, mensas splendide instructas proponunt, tantaque liberalitate humanitateque panegyrim illam celebrant, ut et peregrinos cunctos ad epulas adhibeant, et victos solvant, et servos accum-

συντελεῖν, ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας ἐπὶ τὴν θοῖνῃν παραλαμβάνειν, καὶ τοὺς δεσμώτας λύειν, καὶ τοὺς οἰκέτας κατακλινάνας μετὰ πάσης παρρησίας ἐστίαν, διακονούντων αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν· καὶ τὸ σύνολον ἔτι καὶ νῦν Θεσσαλοὺς μεγίστην ἐορτὴν ἄγοντας προσ-αγορεύειν Πελωρίαν. » Cf. Panofka in *Abhdl. d. Berlin. Akad.* 1839, p. 35, citante Hermannō in *Antiqq. sacr.* § 64, 21, et Preller. in *Pauly's Realencycl.* s. v. *Jupiter*, tom. IV, p. 591.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Pindar. Isthm. III (IV), 104 : Βάτος δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν Πολύδωρον, Ἀνίκητον, Μηκιστόφρονον, Πατροκλέα, Τοξόκλειτον, Μενεβρόντην, Χερσίβιον, sc. Hercules e Megara filios recenset. — « Βάτος nomen corruptum videtur; scripserim Βάτων. » *Bœckh.*

6.

Plutarch. Agid. c. 15. Ætolis Peloponnesum invadentibus, Aratus auxilia petit a Lacedæmoniis; qui mittunt exercitum duce Agide. Hic ubi adventit, Arato proclium evitare visum est satius : Ὅ δὲ Σινωπεὺς Βάτων αὐτὸν οὐκ ἐθέλειν μάχεσθαι φησι Ἄγιν Ἀράτου κελεύοντος, οὐκ ἐντετυχηῶς οἷς Ἄρατος γέγραφε περὶ τούτων ἀπολογιζόμενος κτλ. (v. Arati fr. 1). Fortasse alia quædam de Arato ex eodem fonte hausit Plutarchus. V. Droysen. *Hellen.* II, p. 391 *not.*

ΠΕΡΙ ΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

7.

Athenæus X, p. 436, F : Βάτων δ' ὁ Σινωπεὺς ἐν τοῖς Περὶ Ἰωνος τοῦ ποιητοῦ φιλοπότην φησὶ γενέσθαι καὶ ἐρωτικώτατον τὸν Ἰώνα. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐρᾶν μὲν δμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας,

here et cum omni libertate epulari jubeant, ministeria obeuntibus dominis : et omnino etiam nunc Thessali maxima celeberritate festum illud agunt, et *Peloriam* nominant. »

ATTICÆ HISTORIÆ.

5.

Baton libro secundo Historiarum Atticarum Herculis et Megaræ filios recenset Polydorum, Anicetum, Mecistophonum, Patroclum, Toxoclitum, Menebrontem, Chersibium.

6.

Baton Sinopenensis ait Agim, etsi jubente Arato, pu-

Τελέου δὲ θυγατρὸς ἥς καὶ Περικλέα τὸν Ὀλύμπιον ἐρᾶν φησι Τηλεκλείδης ἐν Ἰουδοῖς.

BION SOLENSIS.

Diogenes L. IV, 58 : Γεγόνασι δὲ Βίωνες δέκα... Πέμπτος Σολεὺς, Αἰθιοπικὰ γεγραφὼς. Ἐκτος, ῥητορικὸς, οὗ φέρεται ἐννέα βιβλία Μουσῶν ἐπιγραφόμενα. Plinius H. N. VI, 35, p. 388 : *Simili modo et de mensura ejus varia prodidere : primus Dalion ultra Meroen longe subvectus, mox Aristocreon et Bion et Basilis.* V. Basilis fragm.

Præter Æthiopia Bion Solensis De historia naturali scripsisse videtur. Nam apud Varronem (De re r. 1, 1) recensetur inter eos qui rei rusticæ studiosis consulendi sint. Eundem inter auctores suos recenset Plinius in elencho libr. VIII, X, XIV, XV, XVII, XVIII. Quæritur num idem sit *Cæcilius Bion*, cujus Περὶ δυνάμεων opus laudat Plinius XXVIII, 57, p. 199 ed. Tchn. : *Datur* (ad sedandum lienem) *et equi lingua inveterata ex vino, præsentaneo medicamento, ut didicisse se ex Barbaris Cæcilius Bion tradit.* Ejusdem meminit Plinius XXIX, 28, p. 236 : *Tertium genus est eodem phalangii nomine araneus lanuginosus, grandissimo capite. Quo dissecto inveniri dicuntur intus vermiculi duo, adalligatique mulieribus cervina pelle ante solis ortum, prestare ne concipiant, ut Cæcilius in Commentariis reliquit. Vis ea annua est.* Pertinent hæc ad commenta magica. (Pro *Bion* vel *Dalion* corrupte legitur *Bialcon* lib. XXVIII, 80, p. 214.) Nomen *Cæcilius* arguit patronum Romanum. Æthiopicôn vero scriptor quum Basili antiquior vel certe æqualis ejus fuisse videatur, non est probabile eundem esse cum Cæcilio. Laudatur denique Bion una cum Alexandro Polyhistore de rebus Assyriorum. Quodsi recte nomen se habet, neque Dinon potius esse debet, hæc fortasse ei vindicanda Bioni sunt, qui novem Musarum libros, sicuti Herodotus et Cephalion, scripsit.

gnare non voluisse. At non legit ille quæ ipse Aratus de his defendens se conscripsit.

DE IONE POETA.

7.

Bato Sinopenensis in libro, quem de Ione poeta conscripsit, et bibacem et amoribus deditissimum Ionem fuisse ait. Et ipse quidem Ion in Elegiis, amore se captum Chrysillæ Corinthiæ profitetur, Telei filiæ; quam eandem a Pericle quoque Olympio adamatam Teleclides ait in Hesiodis.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 387 ed. Tehn. : *A Syene, et prius Arabiae latere, gens Catadupi; deinde Syenitæ. Oppida: Tacompon, quam quidam appellaverunt Thathicen, Aranium, Sesanium, Sandura, Nasaudum, Anadoma, Cumara, Peta et Bochiana, Leuphithorga, Tantarene, Moechindira, Noa, Gophoa, Cystate, Megeda, Lea, Rhemnia, Nupsia, Direa, Pataga, Bagada, Dumana, Rhadata, in quo felis aurea pro deo colebatur, Boron in mediterraneo, Mallos, proximum Meroæ. Sic prodidit Bion, Juba aliter. (V. Jubæ fr. 42, tom. III, p. 477.)*

2.

Idem ib. p. 388 Tehn. : *Ex Africae latere tradita sunt eodem nomine Tacompos altera, sive pars prioris: Magora, Lea, Edosa, Pelenaria, Pyndis, Magusa, Bauma, Linitima, Spintum, Sydopta, Gensora, Pindicitora, Agugo, Orsima, Suasa, Maumarum, Urbim, Mulon, quod oppidum Græci Hypaton vocarunt; Pagoargas, Zamnes, unde elephantum incipiunt; Mamblia, Berrèsa, Cetuma. Fuit quondam et Epis oppidum contra Meroen, antequam Bion scriberet deletum.*

3.

Idem ib. p. 390 Tehn. : *Inde (sc. a Tole oppido) dierum duodecim (itinere) Esar Ægyptiorum oppidum, qui Psammetichum fugerint. In eo produntur annis trecentis habitasse... Bion autem Sapen vocat, quod ille (sc. Aristocreon) Esar, et ipso nomine advenas ait significari. Antecedit Aristocreonis fr. 1.*

Idem ib. p. 391 Tehn. : *Bion alia oppida in insulis tradit, a Sembobiti Meroen versus dierum toto itinere viginti. Proximæ insulæ oppidum Semberritarum sub regina, et aliud Asar: alterius oppidum Daron. Tertiam Medoen vocant, in qua oppidum Asele. Quartam eodem quo oppidum nomine Gardon. Inde per ripas oppida: Navos, Modundam, Andatim, Setundum, Colligat, Secande, Navec-*

DE ÆTHIOPIA.

4.

Multi etiam pulcerrimos creabant reges, uti etiamnum Æthiopes qui Athanati, *Immortales*, (*Macrobii* ap. Herodot.) vocantur, uti Bion narrat in Æthiopicis.

5.

Candacen Æthiopes quamque regis matrem appellant, teste Bione in primo De Æthiopia, ubi hæc: « Æthiopes pa-

tate, Cumi, Agrospi, Ægipam, Candrogari, Arabam, Summaram.

4.

Athenæus XIII, p. 566, C: Καθίστων δὲ καὶ πολλοὶ τοῦς καλλίστους βασιλέας, ὡς μέχρι νῦν οἱ Ἀθῆνατοι καλούμενοι Αἰθίοπες, ὡς φησι Βίων ἐν Αἰθιοπικοῖς. Ὡς ἔοικε γὰρ τὸ κάλλος βασιλείας οἰκειῶν ἐστὶ. Cf. Herodot. III, 20; Aristot. Pol. IV, 3, 7. Nicolai fr. 142.

5.

Schol. ad Actor. VIII, 27 ap. Albert. in Gloss. Gr. N. T. p. 213 et Cramer. Anecd. III, p. 415: Κανδάκην Αἰθίοπες πᾶσαν τὴν τοῦ βασιλέως μητέρα καλοῦσιν. Οὕτω Βίων ἐν πρώτῳ Αἰθιοπικῶν « Αἰθίοπες τοῦς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς ἡλίου παραδιδόασιν· ἐκάστου δὲ τὴν μητέρα καλοῦσιν Κανδάκην. » Cf. Hesych. : Κάνδη, γυνὴ

ἢ Κανῶ.

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ.

(6.)

Syncell. p. 359, C: Ἐβασίλευσαν Ἀσσύριοι ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμειως μέχρι Βελεοῦν τοῦ Δελκετάδου. Εἰς τοῦτον γὰρ τοῦ Σεμιράμειως γένους λήξαντος, Βελιταρᾶν κηπουργὸς ἐβασίλευσε καὶ τὸ ἐκείνου γένος ἐξῆς μέχρι Σαρδαναπάλλου, καθὰ Βίωνι καὶ Ἀλεξάνδρῳ δοκεῖ τῷ Πολυίστορι. Syncellus hauserit ex Agathia (II, 25), qui de iisdem rebus fusius exponit (v. Polyhistoris fr. 2). Bionis mentio ex Alexandro fluxerit.

BOTRYAS MYNDIUS.

Ptolemæus Heph. ap. Phot. cod. 190, p. 147, 21: Βοτρυάς ὁ Μύνδιος τῆς Νιόβης παῖδας πάντας ὑπὸ Ἀπόλλωνός φησιν ἀνηρῆσθαι.

Βότρυας] idem quod Βότρως, cujus nominis viros v. ap. Dindorf. in Steph. s. v. et in Meinek. Hist. crit. com. p. 408 not.

tres regum non exhibent, quos pro Solis filiis habent, matrem vero uniuscujusque Candacen appellant. »

DE REBUS ASSYRIORUM.

6.

Regnarunt Assyrii a Nino et Semiramide usque ad Belem Delcetadæ filium. In quo quum Semiramidea stirps deficeret, Belitaran hortulanus regno potitus est, quod apud posteros ejus mansit usque ad Sardanapallum, uti Bioni et Polyhistori videtur.

BRUTTIUS s. BRETTIUS, chronographus, homo Christianus, quem laudant Euseb. Chron. p. 379 ad Ol. 218, 3, Syncell. p. 344, A, Malala p. 34, 22; 139, 17; 262, 21 ed. Bonn., senioris est ætatis, quam ut fragmenta ejus hic locum inveniant. Vide quæ de eo disputat Bentlej. ad Millium p. 71, ad calcem Malalæ edit. Bonn.

BUTORIDES ap. Plinium H. N. XXXVI, c. 12, inter eos recensetur, qui de pyramidibus Ægyptiis scripserunt.

CÆMARO, Indicôn auctor, apud Plutarch. De fluv. 4. V. Daimachi fragm. 4 a. tom. II, p. 441.

CALLICRATES Περὶ Ἀθηνῶν scripsit. Vid. Menecles Barcæus.

CALLIDEMUS.

linius H. N. IV, 12, 21 : (Eubœa) antea vocitata est..., ut Aristides Macra, ut Callidemus, Chalcois. Eadem Solin. c. 17. Idem nomen est in indice auctorum lib. IV. Nihilominus fortasse corruptum ex Clidemus.

CALLIPHANES.

Plinius VII, c. 2, p. 5 ed. Tchn. : *Supra Nasamones confinesque illis Machlyas, Androgynus esse utriusque naturæ inter se vicibus coeuntes Calliphanes tradit. Aristoteles adjicit dextram mammam iis virilem, lævam muliebrem esse.*

Qui sit hic Calliphanes, cujus nomen recurrit in catalogo auctorum ad lib. III. V. VI, parum liquet. Calliphanes quidam, δ τοῦ Παραβρύκοντος κληθεὶς, memoratur ap. Athenæum, I, p. 4, C. Lysiæ contra Καλλιφάνη orationem citat Harpocrat. v. Νωθεῖα.

DE REBUS ORCHOMENIORUM.

1.

In Helicone primos omnium sacra Musis fecisse et Musis eum montem consecrasset Ephialtem et Otum tradunt; eosdem etiam Ascræ condidisse; quod Hegesinus in Athide poemate his versibus indicavit :

Ast Ascræ optato potitur Neptunus amore :
mox illi quæ progenuit volventibus annis
Cœclum . natis primus qui junctus Aloei
udi ad radices Heliconis condidit Ascræ.

Hanc Hegesini poesin ego nunquam legi, quandoquidem ante me natum prorsus evanuerat; sed Callippus Corinthius in historia quam de Orchomeniorum rebus conscripsit,

CALLIPPUS CORINTHIUS.

ΕΣ ΟΡΧΟΜΕΝΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ.

1.

Pausanias IX, 29, 1 : Οὔσαι δὲ ἐν Ἐλικῶνι Μούσαις πρώτους καὶ ἐπονομάσαι τὸ ὄρος ἱερὸν εἶναι Μουσῶν Ἐφιάλτην καὶ Ὠτόν λέγουσιν, οἰκίσαι δὲ αὐτοῦς καὶ Ἀσκραν· καὶ δὴ καὶ Ἠγησίονους ἐπὶ τῷδε ἐν τῇ Ἀθίδι ἐποίησεν·

Ἄσκη δ' αὐ παρέλετο Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
ἢ δὴ οἱ τέκε παῖδα περιπλομένων ἐνιαυτῶν
Οἰκλον, ὃς πρώτος μετ' Ἀλωῆς ἐκτίσε παίδων
Ἄσκραν, ἧβ' Ἐλικῶνος ἔχει πόδα πιδαικόντα.

Ταύτην τοῦ Ἠγησίου τὴν ποίησιν οὐκ ἐπελεξάμην· ἀλλὰ πρότερον ἄρα ἐκλειοπιῦθα ἦν πρὶν ἢ ἐμὲ γενέσθαι. Κάλλιππος δὲ Κορινθίος ἐν τῇ Ἐς Ὀρχομενίουσιν συγγραφῇ μαρτύρια ποιεῖται τῷ λόγῳ τὰ Ἠγησίῳ τὰ ἔπη. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡμεῖς πεποιήμεθα παρ' αὐτοῦ Καλλίππου διδαχθέντες.

Cf. Müller. *Min.* p. 17 sq.; Welcker. *Cycl.* p. 325.

Idem IX, 38, 9 : Ἀσπληθόνα δὲ ἐκλιπεῖν τοὺς οἰκητοράς φασι, ὕδατος σπανίζοντας· γενέσθαι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἀσπληθόνος τῆ πόλει· τοῦτον δὲ εἶναι νύμφης τε Μιδείας καὶ Ποσειδῶνος· ὁμολογεῖ δὲ καὶ ἔπη σφίσι, ἃ ἐποίησε Χερσίας, ἀνήρ Ὀρχομένιος·

Ἐκ δὲ Ποσειδῶνος ἀγακλειτῆς τε Μιδείας
Ἀσπληθῶν γένεθ' υἱὸς ἀν' εὐρύχορον πτολιεθρον.

Τοῦδε τοῦ Χερσίου τῶν ἐπῶν οὐδεμία ἦν ἔτι κατ' ἐμὲ μνήμη· ἀλλὰ καὶ ταδε ἐπηγάγετο ὁ Κάλλιππος ἐς τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ἔχοντα ἐς Ὀρχομενίουσιν. Τοῦτου δὲ τοῦ Χερσίου καὶ ἐπίγραμμα οἱ Ὀρχομένιοι τὸ ἐπὶ τῷ Ἠσιόδου τάφῳ (v. Pausan. 1. 1. § 4) μνημονεύουσι. Cf. Müller. 1. 1.

eorum Hegesini versuum testimonio utitur; idem nos quoque facimus a Callippo edocti.

2.

Aspledonem ob aquarum penuriam desertam tradunt; nomen vero urbi contigisse ab Aspledone, quem Midea nympha Neptuno pepererit. Id confirmant versus a Chersia facti, viro Orchomenio :

Neptunoque tridentifero insignique Midea
Aspledon satus est, ampla spectandus in urbe.

Ætate quidem mea Chersia hujus carmina jam vetustas aboleverat; sed hos quoque versus Callippus retulit in libro De Orchomeniis. Eidem Chersia epigramma Orchomenii attribuant, quod Hesiodi sepulcro inscriptum est.

DOMITIUS CALLISTRATUS.

Auctor noster qui Heracleæ Ponticæ historiam condidit libris minimum septem, modo Callistratus simpliciter dicitur (fr. 1-3), modo addito prænominē *Domitius* Callistratus (fr. 4-8). Hinc conijcimus Callistratum (sicuti Corn. Alexandrum Polyhistorum) Romani patroni fuisse libertum, qui fortasse post eversam bello Mithridatico Heracleam patriam captivus in Italiam abductus erat. Distinguendus ab eo est Callistratus Aristophaneus, qui commentariis suis in Homerum, Pindarum, tragicos et comicos, grammaticis notissimus est (*).

Præter Heracleæ historiam laudatur Callistrati *De Samothracia* opus; quod num ad Domitium C. pertineat necne, nescimus. *Callistratus Tene-*

dus inter Arati interpretes recensetur in antiquo catalogo Petrii Victorii, ut ex Vossio disco. Sed vereor magnopere ne ille Callistratus fuerit *Cleostratus*; ejus enim nominis familiarum astronomorum in Tenedo ins. habitasse arguunt Cleostratus Tenedius, octaeteridis inventor (Censorin. 18. Cf. Ideler. Chron. II, p. 605 sq.), atque alius junior Tenedius, qui *Phænomena* scripsit (Vit. Arat. in Bioyρ. Westermanni p. 57, 29 et schol. Vatican. in Euripid. Rhes. 524, p. 299 ed. Cobet.). Præterea Callistrati nomen haud semel cum Callisthenis confusum esse ostendimus ad fragm. Callisthen. p. 32. Jam quum schol. Apollon. Rhod. duobus locis (I, 1037. II, 672. V. Callisth. fr. 39. 40, p. 28) Periplum Callisthenis laudet de locis Ponticis, suspicio est his quoque locis pro notiore *Callisthene* reponendum esse *Callistratum*, eumque nostrum esse Domitium Heracleotam, qui Περίπλου Πόντου condiderit, sicuti Ἀσίας περίπλου composuerat Nymphis Heracleota.

(* Non distinguendum esse fortasse inde aliquis colligat, quod Athenæus VI, p. 363, E, ex Callistrato Aristophaneo narrat Mariandynos servos δωροφόρους appellatos esse, sicuti *Penestæ* dicebantur apud Thessalos, *Claroti* apud Cretenses. Exscripsi locum fr. 10. Sed hujus rei memorandæ opportunitatem Commentarii in comicos poetas glossarumque collectiones sæpissime præbere poterant; neque quidquam præterea indagare potui, quod ejusmodi sententiæ probabilitatis speciem conciliaret. Ceterum de Callistrati Commentariis *Homericis* vid. schol. et Eustath. Ad *Pindarum* laudatur a schol. P. II, 1, N. III, 1. VII, 150, Isthm. II, 1. 18. IV, 1; ad *Euripidem* a schol. Orest. 301. 424. 1030; ad *Aristophanem* citatur sexcenties. Ejus in *Cratinum* comment. laudat Athen. XI, p. 495; idem aliis etiam comicis operam suam navasse videtur. Cum hoc argumento conjunctus quodammodo erat liber Περί ἑταιρῶν. (Athenæus XIII, p. 591, D: Ἐπλοῦται δὲ σφόδρα ἡ Φρόνη, καὶ ὑπισχνεῖτο τευχεῖν τὰς Θήβας, ἐὰν ἐπιγράψωσι Θηβαῖοι, « Ἀλεξάνδρος μὲν κατέσκαψεν, ἀνέστησε δὲ Φρόνη ἡ ἑταῖρα, » ὡς ἰστορεῖ Καλλίστρατος ἐν τῷ Περί ἑταιρῶν.) Ejusdem Σύμμικτα citat Athenæus III, p. 125, B (βιβλ. ζ'. de Simonide), et Erotian. v. χεῖρα (βιβλ. ε'). Ex iisdem libris fluxerit quod Athenæus habet I, p. 21, C: Καλλίστρατός τε ὁ Ἀριστοφάνειος Ἀρίσταρχον ἐν συγγράμματι κακῶς εἰρηκεν ἐπὶ τῷ μὴ εὐρύθμιος ἀμπεχέσθαι, φέροντός τι καὶ τοῦ τοιοῦτου πρὸς παιδείας ἐξέτασιν. — Præterea vid. indices auctorum ad Phot. Lex.; Hesych., Harpocrat. (v. ἀπλάς), Suidam, Zonaram, Bekker. Anecd. Plurima ex his enotavit Clintonus F. H. III, p. 530. Accuratus hæc pervestigaturo præsto erit R. Schmidt. *Comment. De Callistrato Aristophaneo*. Halæ 1838. *Callistratus*, qui in nonnullis codd. Suidæ, Harpocrationis, Photii una cum *Meneclæ* Περί Ἀθηναίων laudatur, esse debet *Callierates*. Vide fragmenta Meneclæ Barcæi. Eadem nomina permutata sunt ap. Plutarch. Vit. X Orat. in Demosthen. (p. 281, 9 in Bioyρ. Westermanni). — Alios Callistratos vide ap. Fabric. B. Gr. V, p. 560 sq.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ.

E LIBRO SECUNDO.

I.

Apollonius Rhodius II, 780, Priolaum (*a Priola urbe prope Heracleam*), fratrem Lyci, Dascylo nati, regis Mariandynorum, prælio contra Mysos commisso interfectum esse dicit, atque mortem ejus etiam nunc cantilenis a Mariandynis defleri. Ad hæc scholiasta:

Ἰδίως τὸν θρηνοῦμενον (θρυλλοῦμενον vulg.; em. Dindorf.) Πριολαὸν φησι, τῶν ἄλλων Βάρυνον λεγόντων τὸν Τιτίου υἱὸν, ὡς Νύμφης καὶ Καλλίστρατος.

Nymphis (fr. 9) de patris nomine nihil tradidit, neque Βάρυνον sed Βώρυμον dixit, uti Hesyclus s. v; eamque formam etiam n. l. reponi jure vult Dindorf. in Steph. Thes. v. Βώρυμος. In codice Paris. est ita: Τιτίου δὲ υἱὸς Βαρίνος κατὰ Νύμφην καὶ Καλλίστρατον, κατὰ δὲ ἄλλους Πριόλαος. Postrema de suo adjecit. Nam ita schol. Æschyl. Pers. 941: Καλλίστρατος ἐν δευτέρῳ Περί Ἡρακλείας, Τιτίου (vg. Τιτυοῦ) παῖδας εἰναι φησι δύο, Πριόλαον καὶ Μαριανδυνὸν, δὲ κνηγοῦντα ἀπολέσθαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν Μαριανδυνοῦς ἐν ἀκμῇ θέρους θρηνεῖ αὐτόν. τὸν δὲ Μαριανδυνὸν αὐξῆσαι μάλιστα τὴν θρηνητικὴν αὐλοῦσαν καὶ

DE HERACLEA.

1. Quod Priolaus dicitur ille, quem cantilenis Mariandyni lugent, proprium est Apollonii; nam ceteri Barynum (*Bor-num*) dicunt Titiae filium, ut Nymphis et Callistratus.

Callistratus libro de Heraclea secundo dicit Titiae filios esse Priolaum et Mariandynum, et præter hos *Bor-num*, qui in venatione perierit: Mariandynum vero multum excoluisse aulodiam threneticam, eamque docuisse Hyagnim, patrem Marsyæ.

διδάξει ταύτην Ἰαγνιν τὸν Μαρσίου πατέρα. Verum hic nihil de Bormo sive *Baryno*, qui olim post *Mariandynon* excidisse videtur. Integram sententiam Callistrati dabit Pollux : Βώρμος δὲ *Mariandynon* γεωργῶν ἄσμα, ὡς Αἰγυπτίων *Μανέρως*, καὶ *Αιτιέρσας Φρυγῶν*... Ὁ δὲ Βώρμος ἦν Ἰόλλα (1. *Πριόλας*) καὶ *Mariandynou* ἀδελφός, Οὔπιου (1. *Τιτίου*) βασιλέως παῖς. De mortis causa aliter *Nymphis* l. 1. Quod de *Mariandyno post mortem fratris* aulodiam threneticam excolente et magistro *Hyagnis* affert schol. *Æschyli*, in sua transtulit *Eustathius* ad *Dion. Perieg.* v. 787, p. 251 ed. *Bernhardy*. — Ceterum Βώρμον nomen in aliis hoc genus fabulis dici Βῶρον monui ad *fragm. Chronolog.* p. 174 sq. Nominis ratio latet. Quum tamen et *Priolaus* et *Titias* et *Mariandynus* et *Cyzicus* ex urbium et regionum nominibus ficti sint, simile quid suberit *Boro* s. *Bormo*. Βωρεῖς, tribules tribus *Cyzicena* in *Inscr. Cyzic. ap. Caylum Recueil d'Antiq. égypt.* I, 2, pl. 60. Βῶρον *Lydiæ* urbem ex *Lex. Septemv.* affert *Dindorf*, in *Stephan. Thes.* v. Βῶροι coll. v. Βωρεύς. — De cantilenis istis adi *Bode. Hist. poes. Gr. tom. II, p. 92 sqq.*

2.

Schol. *Apoll. Rhod.* I, 1126 : Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ καθ' Ἡρακλείαν περὶ *Τιτίου* φησὶ « *Τιτίας*, ἥρως ἐγγχώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύονται. παῖδα Διός, οἱ δὲ πρεσβύτερον (1. τὸν πρεσβύτατον) τῶν *Mariandynou* τοῦ *Κιμμερίου* παίδων δι' ὃν μάλιστα τὸ ἔθνος ἠῤῥηται, καὶ προάγεται ἔτι εἰς εὐδαιμονίαν. » Καὶ *Προμαθίδας* δὲ ἐν τοῖς *Περὶ Ἡρακλείας* λέγει περὶ *Τιτίου* ὅστις ἦν, καὶ *Θεοφάνης*. Ἀπεθωθή δὲ ἀπὸ *Mariandynon*.

Cf. *idem* II, 780 : Τὸν *Τιτίαν* οἱ μὲν φασὶ Διός παῖδα, [οἱ δὲ] ἕνα τῶν Ἰδαίων *Δακτύλων*, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτατον τῶν *Mariandynou* παίδων. Ὁ δὲ *Mariandynos* *Φινέως* ἢ *Φρίξου* ἢ *Κιμμερίου* λέγεται παῖς εἶναι. Ἀπὸ δὲ *Τιτίου* φασὶ *Τίτιον* τὴν πόλιν κληθῆναι. Verba [οἱ δὲ] habet cod. *Paris.* ; in vulg. absunt, recte. — *Apollonius* II, 780 *Titiam* ab *Hercule* in ludis funebribus *Priolai* in honorem celebratis occisum esse tradit. *Lib. I, 1126* *Titiam* et *Cyllenum*, πρώτους πόλεων μοιραγέτας ἢ δὲ παρέδρους *Μητέρος Ἰδαίας* dicit. Atque ita *Apollonius* dixit, notante scho-

2.

Callistratus libro de *Heraclea* secundo, « *Titias*, ait, heros fuit indigena, quem alii fabulantur *Jovis* esse filium unumque ex *Idæis Dactylis*, alii natu maximum inter filios *Mariandyni Cimmerico* nati. Atque *Titias* ille est, per quem maxime gens augetur et producitur etiamnum ad felicitatem. » *Promathidas* quoque in suis de *Heraclea* libris quis fuerit *Titias* exponit, nec non *Theophanes*. Ceterum *Titias* inter deos a *Mariandynis* relatus est.

3.

Taphræ, aut *Taphre* singulariter, regio fossa munita

liasta, ἀκολουθῶν *Μενάνδρῳ*, λέγοντι *Μιλησίους*, ὅταν θύωσι τῇ Ῥέα, προθύειν *Τιτία* καὶ *Κυλλήνω*. Cf. *Welcker. Trilog.* p. 172 ; *Lobeck. Aglaoph.* p. 1165. *Menander* ille, aliunde non notus, fortasse est *Heracleota*, quem *Plinius H. N.* in *indic. lib. VIII et IX* apponit. Sed fieri etiam potest ut nomen corruptum sit, ac intelligi debeat *Μαιάνδριος* ὁ *Μιλήσιος*, de quo v. *tom. II, p. 334.*

E LIBRO TERTIO.

3.

Stephan. Byz. : Τάφραι καὶ Τάφρη, ἐνικῶς, χώρα ταφρευθεῖσα περὶ τὴν *Μαιῶτιν* λίμνην ἐπὶ δούλων ταῖς δεσποῖναις συμμιγέντων κατὰ τὸν πολυχρόνιον πόλεμον τῶν *Σκυθῶν*, τῶν δεσποτῶν πολεμούντων τοῖς *Θραξίν* ἢ τοῖς ἐντός *Ἰστρου*, ὡς *Καλλίστρατος* ἐν τρίτῳ. Ταύτην τὴν χώραν κατοικῆσαι *Σατορχαίους*. Οἱ οἰκοῦντες *Σατορχαῖοι*. *Rem* fusius exponit *Herodotus IV, 1 sqq.* *Fossam* ductam dicit (c. 3) ἐκ τῶν *Ταυρικῶν* οὐρέων εἰς τὴν *Μαιῆτιν* λίμνην. De *Taphris* cf. *Mela II, 1, 39*; *Plinius IX, 12, 26*; *Ptolemaeus III, 6*; *Eustath. ad Dion. 163*; *Strabo VII, p. 308*. Recentiores, qui de his dixerunt, laudat *Bæhr. ad Herodot. l. I. p. 277 sq.*

4.

Idem : Ψίλιον, ποταμὸς μεταξὺ *Θυνίας* καὶ *Βιθυνίας*. *Δομίτιος Καλλίστρατος* ἐν τρίτῳ *Περὶ Ἡρακλείας* « Ἐγκυριεύσαντες ἀπὸ τοῦ *Σαίγαριου* χωρίου ἕως τοῦ *Ψιλίου* ποταμοῦ. » Ἔστι καὶ ἄλλος *Ψίλις* ποταμὸς τῆς *Βιθυνίας*, ἐκρέων εἰς τὸν *Εὐξείνιον* πόντον.

Ἐγκυριεύσαντες.. ἕως, *Holsten.*; ἐγκυριεσσαντος.. εἰς libri. De *Psili* vel potius *Psilli* (*Strabo* p. 543 et aliis, *Ψίλλιος* ap. *Marcian.* p. 69) constat; *Psilium* *Callistrati* nescio an alius memoraverit. Neque vero diversus est fluvius, uti *Stephanus* putat.

E LIBRO QUARTO.

5.

Idem : Ἀρκιρόεσσα, πόλις ἐν Πόντῳ, Ἡρακλείας ὑποτελής. *Δομίτιος Καλλίστρατος* ἐν τετάρτῃ *Περὶ Ἡρακλείας*. *Codex Vossianus* ἐν ζ' *Περὶ Ἡ.* Num aliunde de hac urbe constat?

circa *Mæotin* paludem a servis, qui cum dominorum uxoribus congressi erant tempore diurni *Scytharum* belli, quum domini bellarent cum *Thracibus* vel cum iis qui intra *Istrum* sunt, ut *Callistratus* libro tertio.

4.

Psilium, fluvius inter *Thyniam* et *Bithyniam*. *Domitius Callistratus* in tertio de *Heraclea* : « Regione potiti a *Sangario* castello usque ad *Psilium* fluvium. »

5.

Arciroessa, urbs *Ponti*, *Heraciensis* subjecta, *Domitius Callistratus* libro de *Heraclea* quarto.

6.

Idem : Μόκατα, Βιθυνίας πόλις, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τῷ Περὶ Ἑρακλείας τετάρτῳ. Cod. Rhedig. : Μόκατα π. Βιθ., ὡς Δομάτιος. Aliunde non nota urbs, nisi forte est ea quæ τὰ Μόδρα appellatur ap. Strabon. p. 543.

LIBER VI.

Idem : Ὀδιούπολις, χωρίον Ἑρακλείας τῆς πρὸς τῷ Πόντῳ. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐκτῷ τῶν Περὶ Ἑρακλείας.

8.

Idem v. Ὑπιος. Vide Nymphidis fr. 4, tom. II, p. 13.

E LIBRO SEPTIMO.

9.

Idem : Ὀλύμπη, πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐβδόμῳ Περὶ Ἑρακλείας.

(10).

Athenæus VI, p. 263, E : Τάχ' οὖν διὰ τοῦτο καὶ Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς τοὺς Μαρριανδυνοὺς δωροφόρους κέκληκεν·

Δωροφόροι καλεοῖσθ' ὑποφρίσσοντες ἀνακτας.

Λέγει δὲ καὶ Καλλίστρατος ὁ Ἀριστοφάνειος, ὅτι τοὺς Μαρριανδυνοὺς ὠνόμαζον μὲν δωροφόρους, ἀφαιροῦντες τὸ πικρὸν τῆς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν προσηγορίας, καθάπερ Σπαρτιᾶται μὲν ἐποίησαν ἐπὶ τῶν Εἰλιώτων, Θετταλοὶ δ' ἐπὶ τῶν πενσετῶν, Κρήτες δ' ἐπὶ τῶν κλαρωτῶν. Καλοῦσι δὲ οἱ Κρήτες τοὺς μὲν κατὰ πόλιν οἰκέτας χρυσωνήτους, ἀμφαμιώτας δὲ τοὺς κατ' ἀγρὸν, ἐγχωρίους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δὲ κατὰ πόλεμον· διὰ τὸ κλη-

6.

Mocata, urbs Bithyniæ, ut ait Dom. Callistratus libro de Heraclea quarto.

7.

Hodiupolis, castellum Heracleæ juxta Pontum, cujus meminit Domitius Callistratus libro sexto de Heraclea.

9.

Olympus, urbs Illyriæ, ut Dom. Callistratus lib. VII.

DE SAMOTHRACE.

Hæc igitur videre fas est; fas etiam est audire et scribere de illis, quæ tradidit Callistratus historiæ de Samothraciæ rebus auctor, et Satyrus prisicarum fabularum collector, et quum alii multi tum Arctinus poeta, omnium, quos novimus, antiquissimus. Sic igitur illi scribunt : Chrysen, Pallantis filiam, quum Dardano nupsisset, pro dote attulisse Minervæ munera, Palladia scilicet et magnorum deorum sacra, quorum mysteria didicerat. Sed quum Arcades, diluvium

ρωθῆναι δὲ κλαρώτας. De re cf. Meinek. Euphor. p. 141; Müller. Dor. II, 63; Hermann. Antiq. § 19, et quos laudat. Ceterum v. Introduct.

ΠΕΡΙ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ.

Dionys. Hal. A. R. I, 68, postquam de diis Penatibus dixerat, quorum signa Romæ in templo non procul a Foro sita visuntur, pergit : Ὅρᾶν μὲν δὴ ταῦτα ἔξεστι, ἀκούειν δὲ καὶ γράφειν ὑπὲρ αὐτῶν, ἃ Καλλίστρατός τε ὁ Περὶ Σαμοθράκης συνταξάμενος ιστορίαν, καὶ Σάτυρος ὁ τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγαγὼν καὶ ἄλλοι συχοῖ, παλαιότατος δὲ, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιητῆς Ἀρκίτιος. Λέγουσι γοῦν ὧδε· Χρύσην τὴν Πάλλαντος θυγατέρα γημαμένην Δαρδάνῳ, φερνὰς ἐπενέγκασθαι δωρεὰς Ἀθηνᾶς, τὰ δὲ Παλλάδια καὶ τὰ ἱερὰ τῶν μεγάλων θεῶν, διδαχθεῖσαν αὐτῶν τὰς τελετάς. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐπομβρίαν φεύγοντες Ἀρκάδες Πελοπόννησον μὲν ἐξέλιπον, ἐν δὲ τῇ Θρακίᾳ νήσω τοὺς βίους ἰδρύσαντο, κατασκευάσαι τὸν Δάρδανον ἐνταῦθα τῶν θεῶν τούτων ἱερὸν, ἀρρήτους τοῖς ἄλλοις ποιοῦντα τὰς ἰδίας αὐτῶν ὀνομασίας καὶ τὰς τελετάς αὐτοῖς, τὰς καὶ εἰς τὸδε χρόνου γινομένας ὑπὸ Σαμοθράκων, ἐπιτελεῖν. Ὡς δὲ μετῆγε τοῦ λαοῦ τὴν πλεῖονα μοῖραν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὰ μὲν ἱερὰ τῶν θεῶν καὶ τὰς τελετάς τοῖς ὑπομείνασιν ἐν τῇ νήσῳ καταλιπεῖν· τὰ δὲ Παλλάδια καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας κατασκευασάμενον (ἀνασκευασάμενον Sylb.) ἀγαγέσθαι μετ' αὐτοῦ. Διαμαντευόμενον δὲ περὶ τῆς οἰκίσεως τὰ τε ἄλλα μαθεῖν, καὶ περὶ τῶν ἱερῶν τῆς φυλακῆς τόνδε χρῆσμον λαβεῖν·

Εἰς πόλιν, ἣν κτίσητε, θεοὺς σέβας ἀφθιτον αἰεὶ θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν θυσιάς τε χοροῖς τε. Εὐτ' ἂν (ἐς τ' ἂν Reisk.) γὰρ τὰδε σεμνὰ καθ' ὑμετέραν χύωραν ἤ, δῶρα Διὸς κούρης, ἀλόχου σέβειν, ἣ δὲ πόλις σοὶ ἔσται ἀπόρρητος τὸν αἰεὶ χρόνον ἡμᾶτα πάντα.

Δάρδανον μὲν οὖν ἐν τῇ κτισθείσῃ τε ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ ὀνομασίας ἁμοίας τυχούσῃ πόλει τὰ ἔδη καταλιπεῖν.

fugientes, Peloponnesum reliquissent, et in insula Thraciæ sedes collocassent, Dardanum hic diis istis templum extruxisse, nec aliis proprium ipsorum nomen declarasse : et ritus illis instituisse, quos ad hoc usque tempus Samothracæ observant. Sed quum majorem populi partem in Asiam traduxisset, sacra eorum et mysteria illis reliquisse, qui in insula remanserant; sed Palladia et deorum imagines cum reliquis rebus, quas convasarat, secum asportasse. Quom autem de sedibus oraculum consuleret, inter multa alia quæ didicit, hoc etiam oraculum de sacrorum custodia tunc accepisse :

In urbe quam condetis diis cultum purum semper statuet, et observantia coles sacrisque chorisque. Nam dum hæc veneranda in vestra regione fuerint dona Jovis virginis, conjugis tuæ, ista urbs tibi erit inexpugnabilis in perpetuum omnes dies.

Dardanum igitur in urbe quam condidit et quam de suo nomine nominavit, hæc simulacra reliquisse. Postea vero,

Ἰλίου δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ συνοικισθέντος, ἐκεῖ μετενε-
χθῆναι πρὸς τῶν συγγόνων (ἐκγόνων Sylb.) αὐτοῦ τὰ
ιερά. Ποιήσασθαι δὲ τοὺς Ἰλιαῖς νεῶν τε καὶ ἄδυτον
αὐτοῖς ἐπὶ τῆς ἄκρας, καὶ φυλάττειν δι' ἐπιμελείας ἧς
ἐδύνατο πλειστής, θεόπεμπτά τε ἡγουμένους εἶναι καὶ
σωτηρίας κύρια τῇ πόλει. Ἀλισκομένης δὲ τῆς κάτω
πόλεως, τὸν Αἰνεῖαν κύριον τῆς ἄκρας γενόμενον, ἄρανα
ἐκ τῶν ἀδύτων τὰ τε ἱερά τῶν μεγάλων θεῶν καὶ ὅπερ
ἔτι περιῆν Παλλάδιον. Ὁἄτερον γὰρ Ὀδυσσεῖα καὶ Διο-
μήδη νυκτὸς εἰς Ἴλιον ἀφικομένους λαθεῖν. Οἴχεσθαι
δὲ κομισάντα τὸν Αἰνεῖαν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἔλθειν
ἀγοντα εἰς Ἰταλίαν. Ἀρκύντος δὲ φησιν ὑπὸ Διὸς δο-
θῆναι Δαρδάνῳ Παλλάδιον ἐν καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ
ἕως ἢ πόλις ἠλίσκετο, κεχυρμένον ἐν ἀβάτῳ. Εἰκόνα
δὲ ἐκεῖνου κατεσκευασμένην μηδὲ ἐν τοῦ ἀρχετύπου
διάφορον, ἀπάτης τῶν ἐπιβουλεύοντων ἕνεκα, ἐν φα-
νεροῦ τεθῆναι, καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λα-
θεῖν. Τὰ μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν ὑπ' Αἰνεῖου κομισθέντα
ιερά, τοῖς εἰρημένους ἀνδράσι πειθόμενος, γράφω τῶν
τε μεγάλων θεῶν εἰκόνας εἶναι, οὓς Σαμοθράκας Ἐλ-
λήνων μάλιστα ὀργιάζουσι, etc.

Callistrati κεχωρισμένην ἱστορίαν περὶ Σαμοθράκης
commemorat Joh. Magister Canabutus in Com-
mentario epistolari in Dionys. Hal. l. 1; «cujus
summarium exhibet Wesselius in Catalog. Biblioth.
Vind. P. V. N. CXVII p. 164 sq.

«Hinc pauca capita excerptam quæ haud vulga-
rem viri eruditionem ostendant: C. 43: Γενεαλο-
γία τοῦ Δαρδάνου. — C. 50: Ὅτι ὁ Δάρδανος ἐξελθὼν
ἀπὸ τῆς Ἀρχαδίας καθήνησεν εἰς τὴν Σαμοθράκην. —
C. 54: Περὶ τοῦ θανάτου Ἰάσου ὑπὸ κεραυνοῦ. —
C. 57: Ὅπως ἐμερίσθησαν Δάρδανος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ
Ἰδαῖος, καὶ ὅτι ὁ Ἰδαῖος κατόκησεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Φρυ-
γίας. — C. 62: Περὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. —
C. 84: Ὅτι ὁ Δάρδανος ἔκτισε ναὸν εἰς τὴν Σαμοθρά-
κην καὶ ἔθηκε τοὺς θεοὺς καὶ τὰ παλλάδια. — Ὅπως
ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς Σαμοθράκης καὶ κατέλιπεν ἐκεῖ τὸν
Σάμωνα (*) quæ manifestum faciunt Canabutum

(*) «His interponuntur plura de Vestæ, Minervæ et Martis
templis aliaque cum his rebus minus conjuncta, quæ tamen
aliquando edi velim: Περὶ νυμφῶν καὶ ἑπὶ γένῃ δαιμόνων
εἰσιν, ἃ καλοῦσι βαρβαρίζοντες Νεγαρίδας: quæ vulgo vocan-
tur νεγαρίδας: tum Περὶ ναυτῶν καὶ τοῦ ἀστέρου τῆς τραμου-
ντῆνας: quod nomen quoniam adhuc in hominum ore viget,

quum illi conditum fuisset, hæc sacra ab ejus cognatis
(nepotibus) eo fuisse translata; Illenses autem templum et
adytum ipsis in arce fecisse, et quanta maxima cura po-
tuerunt hæc servasse, quod ea divinitus sibi missa, publi-
camque ex iis salutem pendere crederent: sed quum urbis
pars inferior caperetur, Æneam, arce potitum ex adytis sa-
cra magnum deorum et Palladium, quod adhuc supererat,
abstulisse; alterum enim a Diomede et Ulysse Ilium noctu
perfectos surreptum fuisse. Æneam igitur ex urbe discessisse
eaque secum tulisse et in Italiam transportasse. Sed Arcti-
nus ait unum Palladium Dardano a Jove datum atque hoc
Ilii, donec urbs caperetur, in adyto reconditum fuisse. Sed

nostrum pleraque quæ ad hanc fabulam pertinent,
cognita habuisse, sive is Callistrati κεχωρισμένην
ἱστορίαν περὶ Σαμοθράκης legit, quam c. 81 com-
memorat, sive, quod probabilius, mythographos
recentiores. Postremum c. 90 inscriptum est:
Τί γράφει ὁ ποιητῆς Ἀρκύντος περὶ τοῦ κλαπέντος
παλλάδιου ὑπὸ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεῶς. » *Lobeck.*
Aglaoph. p. 1206.

CARYSTIUS PERGAMENUS.

Carystius Pergamenus (fr. 1. 7. 10. 14. 15. 17.
19) Nicandro, quem citat fr. 6, fuit junior; Ni-
cander autem florere cœpit extremis temporibus
Ptolemæi V Epiphanis (205-181), inque scri-
bendo adhuc versatus est sub Attalo tertio (138-
135). V. Clinton, ad an. 182. Num Carystius quo-
que postrema viderit tempora regni Pergamæni,
an serius vixerit, in medio relinquendum.

Scriptis Didascalias in fabulas scenico-
rum de Sotade, et Ἱστορικὰ ὑπομνήματα. Hæc non
exhibuisse historiam continuam, ex temporum or-
dine adornatam, ex iis colligis quæ laudantur e libro
tertio (fr. 10. 11); neque aliud auctor egisse vi-
detur, nisi ut memorabilia cogeret tum ex popu-
lorum institutis tum vero ex moribus repetita et
indole et fatis virorum clarorum (Philippi fr. 1.
2. 3; Alexandri 4. 5. 6; Antipatri fr. 7; Cassandri
fr. 8; Lysimachi fr. 9; Demetrii Poliorcetæ fr. 10;
Philetæri fr. 12. Aristophontis fr. 11).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

I.

Athenæus XI, p. 506, E: Οὗτος δ' ἐστὶ Πλάτων,
ὃν Σπεύσιππος φησι φίλατον ὄντα Ἀρχελάῳ, Φιλίππῳ

addam schol. Eur. Or. 1626: Τὸ τῆς Ἑλένης ἄστρον, ἠνιδιω-
τικῶς φασὶ Τραμουντῆναν, αἰεὶ πᾶσιν ὀράται: τοῦτο δὲ καὶ
ναῦται ὀρώντες ἴσασσι ἃ δεῖ. Hinc Tramontanam perdere dicun-
tur qui cursu excedunt. De *Canabuti* codice et argumento
Fabricius tom. IV, p. 393, ait Lambeicum et Kollarium
longe accuratius disseruisse, quorum libros adire non potui.»

imaginem ejus effictam fuisse, quæ ne minimum quidem ab
exemplari differebat: et in propatulo fuisse positam, ad
eos fallendos, qui insidias ipsi struxissent, atque hanc a
Græcis per insidias fuisse surreptam. Sacra igitur quæ Æneas
in Italiam transtulit, viros supra nominatos secutus aio
fuisse magnum deorum simulacra, quos inter Græcos Sa-
mothracis potissimum colunt.

CARYSTIUS PERGAMENUS.

I.

Scribit Carystius Pergamenus, in Commentariis Historicis,
in hunc modum: «Speusippus quum cognovisset Philippum

τῆς βασιλείας αἴτιον γενέσθαι. Γράφει γοῦν Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν οὕτως· « Σπεύσιππος, πυνθανόμενος Φίλιππον βλασφημεῖν περὶ Πλάτωνος, εἰς ἐπιστολὴν ἔγραφε τι τοιοῦτον, ὥσπερ ἀγνοοῦντας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας Φίλιππος διὰ Πλάτωνος ἔσχεν. Εὐφραῖον γὰρ ἀπέστειλε τὸν Ὠρείτην πρὸς Περδίκκην Πλάτωνος, ὃς ἐπίσειεν ἀπομερίσαι τινὰ χώραν Φιλίππῳ. Διατρέφων δ' ἐνταῦθα δύναμιν, ὡς ἀπέθανε Περδίκκας, ἐξ ἐτοίμου δυνάμειος ὑπαρχούσης, ἐπέπεσε τοῖς πράγμασι. »

2.

Idem XI, p. 508, D : Εὐφραῖος μὲν γάρ, παρὰ Περδίκκῃ τῇ βασιλεῖ διατριβὴν ἐν Μακεδονίᾳ, οὐχ ἦτον αὐτοῦ ἐβασίλευε, φαῦλος ὢν καὶ διάβολος. Ὅς οὕτω ψυχρῶς συνέταξε τὴν ἑταιρίαν τοῦ βασιλέως, ὥστε οὐκ ἐξῆν τοῦ συσσιτίου μετασχεῖν, εἰ μὴ τις ἐπίσταιτο τὸ γεωμετρεῖν ἢ τὸ φιλοσοφεῖν. Ὅθεν Φιλίππου τὴν ἀρχὴν παραλαβόντος, Παρμενίων αὐτὸν ἐν Ὠρεῶν λαβῶν ἀπέκτεινε, ὡς φησὶ Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν.

3.

Idem X, p. 435, D : Καρύστιος δὲ ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, « Ὅτε (φησὶ) μεθύειν προηρείτο Φίλιππος, τοῦτ' ἔλεγε, Χρῆ πίνειν, Ἀντίπατρος γὰρ ἰκανὸς ἐστὶ νήφων. Κυβεύοντος δὲ ποτε αὐτοῦ, καὶ τινος ἀγγελιαυτοῦ ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαπορήσας ὤσεν ὑπὸ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα. »

4.

Idem X, p. 434, F : Εἰς τοσοῦτον δὲ Ἀλέξανδρος ἐμέθυεν, ὡς φησὶ Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν Ἱστορι-

κοῖς ὑπομνήμασιν, ὡς καὶ ἐπὶ ὄνῳ ἀρματος κομᾶζειν. Ἐποιοῦν δὲ τοῦτο, φησὶ, καὶ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς.

5.

Idem XIII, p. 603, B : Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, « Χάρωνι, φησὶ, τῷ Χαλκιδικεῖ παῖσι καλὸς ἦν, καὶ εἶχεν εὖ πρὸς αὐτόν. Ὡς δ' Ἀλέξανδρος παρὰ Κρατέρῳ αὐτὸν ἐπήνεσε γενομένου πότου, ὁ Κράτερος ἐκέλευσε τὸν παῖδα καταφιλῆσαι τὸν Ἀλέξανδρον· καὶ ὃς, Μηδαμῶς, εἶπεν, οὐ γὰρ οὕτως ἐμὲ εὐφρανεῖ, ὡς σὲ λυπησεῖ. Ὅσπερ γὰρ ἦν ἐρωτικὸς ὁ βασιλεὺς οὗτος, οὕτως καὶ πρὸς τὸ καθήκον ἐγκρατῆς καὶ πρὸς τὸ προπωδέστατον. Αἰχμαλώτους γοῦν λαβῶν τὰς Δαρεῖος θυγατέρας καὶ τὴν γυναῖκα κάλλιε διαπρεπεστάτην οὔσαν, οὐ μόνον ἀπέσχετο, ἀλλ' οὐδ' ἐκείνας μαθεῖν ἐποίησεν, ὅτι εἰσὶν αἰχμαλῶτοι, ἀλλ' ὡς ἔτι Δαρείου ἐν τῇ βασιλείᾳ ὄντος πάντα αὐταῖς χορηγεῖσθαι ἐκέλευσε. Διόπερ καὶ Δαρεῖος τοῦτο μαθὼν ἠύξατο τῷ Ἡλίῳ τὰς χεῖρας ἀνατείνας, ἢ αὐτὸν βασιλεύειν ἢ Ἀλέξανδρον. »

6.

Idem XV, p. 684, E : Καὶ ἀμβροσίαν δὲ ἄνθος τι ἀναγράφει ὁ Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, λέγων οὕτως· « Νίκανδρος φησιν, ἐξ ἀνδριάντος τῆς κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου τὴν καλουμένην ἀμβροσίαν φύεσθαι ἐν Κῷ. » Προεῖρηται δ' ἄνω περὶ αὐτῆς, ὅτι τὸ κρίνον οὕτω λέγουσι.

7.

Idem XII, p. 548, E : Καρύστιος δ' ὁ Περγαμηνὸς ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, « Κηφισόδωρος, φησὶν, ὁ Θηβαῖος, Πολύδωρον τὸν Τῆσιον ἱατρὸν Ἀντιπάτρῳ

calumniari Platonem, in epistola quadam tale quidpiam scripsit : *Quasi vero ignorarent homines, Platonis opera regnum etiam adeptum esse Philipppum.* Euphræum enim Oritam ad Perdiccam miserat Plato, qui illi persuasit, ut Philippo aliquam regionem tribueret. In qua quum ille milites aleret, mortuo Perdicca in parato habens copias, rerum potitus est. »

2.

Euphræus, quum apud Perdiccam regem in Macedonia versaretur, non minus quam ille regnavit, et pravus et calumniator fuit; qui regis sodalitatem ita frigide ordinavit, ut nemo ad convivium ejus admitteretur, nisi qui geometriam aut philosophiam calderet. Quare postquam Philippus regno potitus est, Parmenio Orei eum nactus occidit, ut Carystius narrat in Commentariis historicis.

3.

Carystius in Commentariis Historicis ait : « Quoties compotare constituitis Philippi, sic dicere solebat : *Nunc est bibendum : Antipatrum enim sufficit sobrium esse.* Quum vero aliquando tesseris luderet, nunciaretque ei aliquis, adesse Antipatrum; dubius aliquantisper consilii, aleam sub lectum detrusit. »

4.

Ut Carystius Pergamenus in Commentariis historicis refert, eo usque processit temulentiae Alexander M., ut etiam in

plastro asinis juncto comessatum iret. Faciebant id autem, inquit, etiam Persarum reges.

5.

Carystius in Commentariis historicis scribit : « Charon Chalcidensis puerum habebat formosum, valde sibi carum. Quem quum apud Craterum aliquando inter pocula Alexander laudasset, puerum Charon jussit osculari regem : at rex, Minime vero, inquit : nec enim ille tantum mihi voluptatis, quantum tibi molestiae est allaturus. Ut enim erat in amorem pronus rex, sic et ad honesti rationem continens et decori observantissimus. Qui quum captivas cepisset Darii filias uxoremque formosissimam, non modo abstinuit, sed curavit etiam, ut ne ipsae quidem captivae se esse sentirent; et perinde ac si in regno adhuc Darius esset, omnia illis ministrari jussit. Quare etiam Darius, hoc cognito, manibus ad solem elatis precatus est, ut aut ipse regnum obtineret, aut Alexander. »

6.

Etiam ambrosiam florem quandam memorat Carystius in Historicis commentariis ita scribens : « Nicander ait e capite statuæ Alexandri in Co insula nasci ambrosiam quam vocant. » De hac autem supra dictum est filium ita vocari.

7.

Carystius Pergamenus in Commentariis historicis scribit, tradi a Cephisodoro Thebano : Polydorum Teium me-

συσσιτεῖν, φιλοτάπιδά ἔχοντι κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς εὐτελεῖ, ἐφ' ἧς κατακεῖσθαι, κάδους δὲ χαλκοῦς καὶ ποτήρια ὀλίγα· γεγονέαι γὰρ ὀλιγοδαίον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον.

8.

Athen. XIV, p. 620, B : Περὶ οὗ (sc. περὶ Κασάνδρου τοῦ Μακεδονίας βασιλεύσαντος) φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, ὅτι οὕτως ἦν φιλόμηρος, ὡς διὰ στόματος ἔχειν τῶν ἐπῶν τὰ πολλὰ· καὶ Ἰλιάς ἦν αὐτῷ καὶ Ὀδυσσεΐα ἰδίως γεγραμμέναι.

9.

Idem XIII, p. 610, E : Εἴτ' οὐκ ἐγὼ δικαίως πάντας ὑμᾶς τοὺς φιλοσόφους μισῶ, μισοφιλόλογους ὄντας; οὐδ' οὐ μόνον Λυσιμάχος ὁ βασιλεὺς ἐξεκέρυξε τῆς ἰδίας βασιλείας ἀπελευθέρων, ὡς ὁ Καρύστιος φησὶ ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι.

E LIBRO TERTIO.

10.

Idem XII, p. 542, E : Καρύστιος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ἐν τρίτῳ Ὑπομνημάτων, « Δημήτριος, φησὶν, ὁ Φαληρεὺς, Ἱμεραίου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρεθέντος ὑπ' Ἀντιπάτρου, αὐτὸς μετὰ Νικάνορος διέτριβεν, αἰτίαν ἔχων, ὡς τὰ Ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Κασάνδρου δὲ γυνόμενος φίλος, μέγα ἴσχυσε. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν αὐτοῦ τὸ ἀριστον οὐδύβαφα παντοδαπὰς ἐλάας ἔχοντα καὶ τυρὸν νησιωτικόν. Ὡς δ' ἐπλούτησε, Μοσχίωνα, τὸν ἀριστον τῶν τότε μαγειρῶν καὶ δειπνοποιῶν, ἐωνήσατο, καὶ τοσαῦτα ἦν τὰ παρασκευαζόμενα καθ' ἡμέραν, ὥστε, χαρισαμένον τῷ Μοσχίῳ, τὰ λείψανα,

dicum convictu usum esse Antipatri; habuisseque regem vile tapetum glabrum annulis instructum, velut vulgaria aulea, cui incumberet, et cados aeneos et pocula pauca: victu enim parco usum esse et a luxuria alienum fuisse.

8.

De Cassandro qui Macedonia regno potitus est, Carystius in Commentariis historicis ait, eum adeo studiosum fuisse Homeri, ut majorem carminum ejus partem constanter in ore haberet: qui etiam Iliadem et Odysseam proprio studio sibi ipse descriperat.

9.

Atqui nonne merito vos ego omnes philosophos odi eruditionis inimicos? quos non solum Lysimachus rex publico edicto e regno suo expulit, ut Carystius ait in Historicis commentariis, verum etiam Atheniensis.

10.

Carystius Pergamenus tertio libro Commentariorum ait: « Demetrius Phalereus, interfecto Himeræo fratre ejus ab Antipatro, ipse apud Nicanorem versabatur; perhibeturque Epiphania celebrasse fratris. Deinde per Cassandri benevolentiam ad magnam potestatem pervenit. Et initio quidem prandium ei fuerat, acetabula omnifariis olivis repleta, et insularis caseus. Ut vero ditatus est, Moschionem coquorum

Μοσχίων ἐν ἔτεσι δύο τρεῖς συνοικίας ἐωνήσατο, παῖδάς τ' ἐλευθέρους ὕβριζε καὶ γυναῖκας τὰς τῶν ἐπιφανεστάτων. Ἐξηλοτύπου δὲ πάντες οἱ παῖδες τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θεόγγιν· καὶ τοσοῦτον ἦν τῷ Δημητρίῳ προσελθεῖν, ὥστε, μετ' ἀριστον αὐτοῦ περιπατήσαντος παρὰ τοὺς Τρίποδας, συνῆλθον εἰς τὸν τόπον παῖδες κάλλιστοι ταῖς ἐξῆς ἡμέραις, ἵν' ὀφθείεν αὐτῷ. »

EX EODEM LIBRO.

11.

Idem XIII, p. 577, C : Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ, ὁ τὸν νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος, ὅς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται νόμον εἶναι, αὐτὸς ἀπεδείχθη ὑπὸ Καλλιάρχου τοῦ κωμικοῦ ἐκ Χορηγίδος τῆς ἐταίρας παιδοποιησάμενος, ὡς ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ Καρύστιος ἐν τρίτῳ Ὑπομνημάτων.

Euclides archon fuit Ol. 94, 1. 403. De lege v. Demosth. p. 1308, 25. Eodem loco Carystius memoraverit quæ antecedunt apud Athenæum similia:

12.

Idem XIII, p. 577, B : Φιλέταιρον δὲ, τὸν Περγάμου καὶ τῆς Καινῆς ταύτης λεγομένης βασιλεύσαντα χώρας, Βόας αὐλητρίδος, ἐταίρας, τὸ γένος ἀπὸ Παφλαγονίας, υἱὸν φησὶ γενέσθαι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. De hoc Philetæro v. Strabo XII, p. 543. XIII, p. 623. Pergamum tenuit per annos viginti usque ad 263 (vel 260). Vide Clinton. F. H. tom. III, p. 400 sq.

13.

Idem XIV, p. 639, B : Περιηγέθησαν ἡμῖν καὶ

ea ætate optimum et cœnarum parandarum peritissimum emit: et tanta ciborum copia quotidie parabatur, ut, quum Moschioni reliquias donaret Demetrius, intra duos annos Moschion tres in urbe insulas emeret, et liberis pueris et illustrissimorum virorum uxoris stuprum inferret. Theogni amasio ejus omnes pueri invidabant: et tanti habebatur ad Demetrium accedere, ut, quum ille post prandium obambulasset apud Tripodas, insequentibus diebus formosissimi quique pueri eum in locum convenirent, quo ab illo conspicerentur.»

11.

Aristophon orator, qui legem rogaverat prætore Euclide, ut quisquis non ex cive Attica natus esset, spurius haberetur, ipse convictus est a Calliade comico filios generasse ex Choregide meretrice, ut tradit idem Carystius tertio libro Commentariorum.

12.

Philetærum, Pergami et Novæ hujus, quæ vocatur, provincie regem, filium fuisse Boæ meretricis et tibicinæ, genere Paphlagoniæ, Carystius scribit in Commentariis historicis.

13.

Circumferabantur nobis quoque secundæ quæ vocantur

αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν διδόμεναι οὐ μόνον ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις, ἐν αἷς Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἐστῆν τοὺς οἰκέτας, αὐτοὺς τὰς τῶν οἰκετῶν ἀναδεχομένους λειτουργίας. Ἑλληνικὸν δὲ τοῦτο τὸ ἔθος. Ἐν Κρήτῃ γοῦν τῇ τῶν Ἑρμαίων ἑορτῇ τὸ ὅμοιον γίνεται, ὡς φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. Εὐωχομένων γὰρ τῶν οἰκετῶν οἱ δεσπόται ὑπερητοῦσι πρὸς τὰς διακονίας. Καὶ ἐν Τροιζῆνι δὲ μὴν Γεραιστίω πανηγυρις δὲ τότε γίνεται πολυήμερος, ἧς ἐν μῆθ' οἱ δούλοι μετὰ τῶν πολιτῶν κοινῇ τε ἀστραγαλίζουσι, καὶ οἱ κύριοι τοὺς δούλους ἐστιῶσιν, ὡς ὁ αὐτὸς φησι Καρύστιος.

14.

Idem I, p. 24, B: Ὅτι Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἱστορεῖ, τὰς Κερκυραίας γυναῖκας ἔτι καὶ νῦν σφαιριζούσας ἄδειν. Σφαιρίζουσι δὲ παρ' Ὀμήρω οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες.

15.

Schol. Aristoph. Av. 574: Αὐτίκα Νίκη πέταται] Νεωτερικὸν τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἔρωτα ἐπτερωθῆναι. Ἀρχενον γὰρ φασί, τὸν Βουβάλου καὶ Ἀθηνίδος πατέρα, οἱ δὲ Ἀγλαοφῶντα, τὸν Θάσιον ζωγράφον, πτηνὴν ἐργάσασθαι τὴν Νίκην, ὡς οἱ περὶ Καρύστιον τὸν Περγαμηνὸν φασιν.

16.

Schol. Theocrit. XIII, 22: Κυανέων] Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς φησι Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν Φόρκου πύλας κεκλήσθαι.

mensæ, quæ quidem sæpius nobis exhibebantur, nec solum Saturnalium diebus, quibus solent Romani servos convivio excipere, ipsi servilia ministeria obeuntes. Est autem Græcanicus hic mos. In Creta certe feriis Mercurialibus idem faciunt, ut ait Carystius in Historicis commentariis. Epuantur enim servi, et ministrant famulanturque heri. Idem fit Trozene, mense Geræstio, quo celebrantur plurimum dierum feriae, quorum dierum uno servi una cum civibus talis ludunt, et heri servos epulis excipiunt, ut idem tradit Carystius.

14.

Carystius Pergamenus narrat Corcyraeas mulieres etiam nunc pila ludentes canere. Apud Homerum quidem non modo viri pila ludunt, sed etiam mulieres.

15.

Victoriam et Amorem alis instructos representari innovatio est. Archennum scilicet Bubali et Athenidis patrem, vel secundum alios Aglaophontem Thasium pictorem, Victoriam alis præditam primum exhibuisse Carystius Pergamenus tradit.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ.

17.

Athenæus VI, p. 235, E: Τὸν δὲ νῦν λεγόμενον παράσιτον Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ Περί διδασκαλιῶν εὐρεθῆναι φησιν ὑπὸ πρώτου Ἀλέξιδος, ἐκλαθόμενος ὅτι Ἐπίχαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ παρά πτότον αὐτὸν εἰσήγαγεν.

18.

Vita Sophocli: Νίκας δὲ ἔλαβεν (Σοφοκλῆς) εἰκοσιν, ὡς φησι Καρύστιος.

ΠΕΡΙ ΣΩΤΑΔΟΥ.

19.

Athenæus XIV, p. 620, F: Ἦκμασε δὲ ἐν τῷ εἶδει τούτῳ (sc. ἐν τῷ κιναιδολόγῳ) Σωτάδης ὁ Μαρωνίτης, ὡς φησι Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ Περί αὐτοῦ Σωτάδου συγγράμματι, καὶ ὁ τοῦ Σωτάδου υἱὸς Ἀπολλώνιος. Cf. Hegesander ap. Athenæum l. 1.

CASSANDER SALAMINIUS ap. Tzetzem ad Lyc. 177. Vid. Hegesander Salaminius.

CERCIDAS MEGALOPOLITANUS.

Cercidam Megapolitanum Historica quædam scripsisse colligas ex Æliano V. H. XIII, 20: Ἄνθρωπος Μεγαλοπολίτης τῆς Ἀρχαδίας, Κερειδᾶς ὄνομα, ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τοὺς οἰκέτους ἀθυμουμένους, ἠδέως ἀπολύεσθαι τοῦ ζῆν, δι' ἑλπίδος γὰρ ἔχειν συγγενέσθαι τῶν μὲν σοφῶν Πυθαγόρα, τῶν δὲ ἱστορικῶν Ἑκαταίῳ, τῶν δὲ μουσικῶν Ὀλύμπῳ, τῶν δὲ

16.

Carystius Pergamenus dicit *Cyaneas* quas mortales vocent, a diis *Phorci portas* appellari.

DIDASCALIE.

17.

Qui autem nunc parasitus vocatur, eum Carystius Pergamenus in libro De didascalii ait primum apud Alexidem reperiri; oblitus scilicet jam ab Epicharmo in fabula Spe vel Pluto talem hominem in computationem introduci.

18.

Sophocles viginti reportavit victorias, teste Carystio.

DE SOTADE.

19.

Floruit in hoc obscenæ poeseos genere Sotades Maronita, ut ait Carystius Pergamenus in libro quem de ipso hoc Sotade edidit, item Sotadis filius Apollonius.

ποιητῶν Ὀμήρω. Καὶ ἐπὶ τούτοις, ὡς λόγος, τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. — Stephan. Byz. : Μεγαλόπολις. ἀφ' ἧς Κερκιδᾶς, ἀριστος νομοθέτης καὶ μιμιάμβων ποιητής. Ceterum Cercidas hic haud dubie idem est cum eo, quem Philippo patriam prodidisse (344 a. C.) Demosthenes (De coron. § 295, p. 171 ed. Didot) dicit, et contra Demosthenem defendit Polybius XVII, 14. Carminum fragmenta quædam servarunt Diogenes Laert., Stobæus in Florilegio, alii. V. Perizonium ad Ælian. l. 1., Menagium ad Diog. L. VI, 76. Peculiarem de Cercida commentationem (qua uti non licuit) scripsit Meinekius in Actis Academ. Borussiae a. 1831. De nominis scriptura v. Steph. Thes. s. v.

CHARICLES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus VII, p. 350, B : Γυμνικούς δὲ ἀγῶνας, ἔφη (sc. Στρατόνικος ὁ κιθαριστής), διατιθέτωσαν Ἥλειοι, Κορίνθιοι δὲ θυμελικούς, Ἀθηναῖοι δὲ σκηνικούς. Εἰ δέ τις τούτων πλημμελοῖη, μαστιγούσθωσαν Λακεδαιμόνιοι· ἐπισκώπτων τὰς παρ' αὐτοῖς ἀγομένας μαστιγώσεις, ὡς φησι Χαρικλῆς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος (i. e. περὶ τῶν ἐν ἄστει Διονυσίων).

Auctor haud dubie Atheniensis fuit, ut Charicles, Phocionis gener, de quo v. Plutarch. Phoc. 21. 22. 33. 35; et Charicles Apollodori f., unus e triginta viris, Thucyd. VII, 20; Xenophon. Hell. II, 3, 2; Aristot. Pol. V, 5, 4, etc.; et *Chariclides comicus* ap. Athen. VII, p. 325, D.

CHARON NAUCRATITES

ET

CHARON CARTHAGINIENSIS.

Suidas : Χάρων Ναυκρατίτης, ἱστορικός. Ἱερεῖς τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὰ ἐπὶ ἑκάστου πραγθέντα, Βασιλεῖς τοὺς ἐκ παλαιοῦ γεγονότας ἐν ἑκάστῳ ἔθνει, καὶ Περὶ Ναυκρατέως καὶ ἄλλα τινα περὶ Αἰγύπτου. Cf. Eudoc. p. 435, ubi : ἔγραψεν ἱστορίαν Περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερῶν καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, καὶ Περὶ τῶν ἐπὶ ἑκάστου πραγθέντων, Περὶ βασιλέων τῶν ἐκ παλαιοῦ γεγονότων.

Fragmenta non exstant. Eundem vero Naucraticum nostrum esse cum eo, qui historias in Apollonii Naucraticæ sive Rhodii carminibus tractatas illustraverit, probabilis conjectura est Jonsii II, 7, 4. Schol. Apoll. Rhod. II, 1054 : Στυμφαλίδες λέγονται περὶ αὐτὴν (τὴν Στυμφαλίδα λίμνην) ὄρνιθες, ἃς πλωτῆρας εἶπεν Ἀπολλώνιος. Οὕτως δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Σέλευκος καὶ Χάρων, αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος, ἐν τῷ Περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. Idem laudatur ap. Apulej. De orthogr., ubi de Busiride et Hercule quædam narrantur *auctore Argone* (sic pro *Charone*) *in quarto Apollonii Commentario et Pherecyde* (fr. 33 f.).

Haud magis constat de *Charone Carthaginensi*, de quo ita Suidas : Χάρων Καρχηδόνιος, ἱστορικός. Ἐγραψε τυράννουσ ὅσοι ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ γεγόνασι, Βίους ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐν βιβλίοις δ', Βίους ὁμοίως γυναικῶν ἐν δ'. Cf. Ebert. Sicul. p. 90.

Fortasse Carthaginensi vel Naucraticæ tribuenda sunt Αἰθιοπικά sive Λιβυκά, Κρητικά (de legibus Minois), necnon Περίπλους τῶν ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν (nisi hic fortasse est Ἄννωνος περίπλους), quæ omnia Suidas vindicat Charoni Lampasaceno (v. Prolegg. ad fragm. Hist. p. xvi sq.).

CHRESTODEMUS, Θεβαϊκῶν scriptor, apud Apostol. XVIII, 42, esse debet Aristodemus, cujus vide fragm. 5, tom. III, p. 309.

CHRISTODORI Λυδιακά laudantur in schol. II. β, 461 : Ἄσιος, υἱὸς Κότους καὶ Μυιοῦς, Λυδῶν βασιλεὺς, ὡς φησι Χριστόδωρος ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. « Κότους λευκώλενον ἄλλην ἤγετο κουριδίην ὁμοδέμμιον, οὐνομα Μυῖαν· ἠδ' Ἀσίην (1. Ἄσιον) τέκε κοῦρον. » Vides hæc carmine scripta. Auctor igitur fuerit Christodorus Coptites, qui sub Anastasio imp. (491-518 p. C.) floruit, teste Suida : Χριστόδωρος Πανίσκου, ἀπὸ Κοπτοῦ πόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἐποποιὸς, ἤμαζεν ἐπὶ τῶν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως χρόνων. Ἐγραψεν Ἰσαυρικά ἐν βιβλίοις ε' (ἔχει δὲ τὴν Ἰσαυρίας ἄλωσιν τὴν ὑπ' Ἀναστασίου γενομένην), Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως ἐπικῶς, βιβλία 16', Πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κέ', Πάτρια Νάκλεια (ἔστι δὲ πόλις περὶ Ἠλιούπολιν, ἐν ἧ τὰ καλούμενα Ἄφακα), Πάτρια Μιλήτου τῆς Ἰωνίας, Πάτρια Τράλλων, Πάτρια Ἀφροδισιάδος, Ἐκφρασιν τῶν ἐν τῷ Ζευξίππῳ ἀγαλμάτων, καὶ ἄλλα πολλά. Cf. Eudocia p. 436, ubi inter scripta Chri-

DE LUDIS URBANIS.

Gymnicos ludos (Stratonicus citharista inquit) agant

Elei, Corinthii thymelicos, Athenienses scenicos; si quis vero in his peccaverit, flagellis cædantur Lacedæmonii. irrident nempe usitatas apud hos flagellationes, ut Charicles scribit libro primo De ludis (Atheniensium) urbanis.

stodori recensentur etiam : Ἐπιγραμμάτων βιβλία γ', Ἐπιστολῶν δ'.

CHRYSERMUS CORINTHIUS.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. De flum. 18, 7 : Χρῦσερμος δὲ ὁ Κορίνθιος ἐν α' Πελοποννησιακῶν ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Περσείως φερομένου μετεώρου, καὶ κατὰ τὸν λόφον (Ἄπαισαντον) γενομένου τοῦτον, ἐξέπεσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκηξ. Γοργοφόνος δὲ, ὁ βασιλεὺς Ἐπιδαυρίων, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς ἔλαβε χρησμὸν ἐμπεριελθεῖν τὰς Ἀργολικὰς πόλεις, καὶ ὅπου ἂν εὕρῃ ξίφους μύκητα, ἐκεῖ κτίσαι πόλιν. Γεγόμενος δὲ κατὰ τὸ Ἄργιον ὄρος, καὶ εὐρῶν τὴν ἐλεφαντίνην λαβὴν, πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπὸ τοῦ συγκυρῆματος προσηγόρευσε Μυκῆνας. Cf. Hecatæi fr. 360.

E LIBRO TERTIO.

2.

Plutarch. Paral. min. c. 3 (p. 376 Didot.) : Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων ὑπὲρ Θυρεάτιδος χώρας πολεμοῦντων, οἱ Ἄμφικτυόνες ἔκριναν πολεμῆσαι ἑατέρους, καὶ τῶν νικησάντων εἶναι τὴν χώραν. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν Ὀθρυάδην ἐποίησαν στρατηγόν, Ἀργεῖοι δὲ Θέρσανδρον. Πολεμοῦντων δὲ, δύο ἐκ τῶν Ἀργείων περιελείφθησαν, Ἀγῆνωρ καὶ Χρόμιος, οἵτινες εἰς τὴν πόλιν ἠγγειλαν τὴν νίκην. Ἡρεμίας δ' ὑπαρχούσης, ὁ Ὀθρυάδης ἐπιζήσας καὶ ἡμικλάστοις δόρα-

PELOPONNIESIACA.

1.

Chrysermus Corinthius primo Peloponnesiacorum hujus historiae meminit. Quum Perseus in sublime ferretur, et ad hunc (Apasantum) montem appulisset, decidit forte gladii, quem ferebat, capulum. Gorgophono autem, Epidauriorum regi, ab imperio pulso respondit oraculum, ut Argolicas circumiret civitates, et ibi urbem conderet, ubi gladii capulum offenderet. Quum ergo ad montem Argium venisset, ibique capulum eburneum reperisset, civitatem condidit, quam ab eventu Mycenae appellavit.

2.

Argivis et Lacedaemoniis de agro Thyreatico altercantibus, Amphictyones pugna utrinque lectorum hominum rem decernendam censuerunt, victorique agrum istum deferendum esse. Lacedaemonia a sua parte Othryadem summæ rei, Argivi Thersandrum præfecerunt. Prælio de Argivis duo superstites fuerunt, Agenor et Chromius, qui de victoria duobus nuntium attulerunt. Facta autem quiete, Othryades etiamnum vivens, fultusque hastilibus semifractis, mortuorum scuta

σιν ἐπεριδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἀρπάζων ἀσπίδας περιεἶλετο· καὶ τρόπαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψε Διὶ τροπαιοῦχῳ. Καὶ τῶν δύο στάσιν ἔχόντων, οἱ Ἄμφικτυόνες αὐτόπται γενόμενοι Λακεδαιμόνιους προκρίνουσι· καθάπερ Χρῦσερμος ἐν τρίτῳ Πελοποννησιακῶν. Cf. Müller. Dor. I, p. 158.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem ibid. c. 10, p. 379 : Περσῶν τὴν Ἑλλάδα λεηλατοῦντων, Πausanias, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, πεντακόσια χρυσοῦ τάλαντα παρὰ Ξέρξου λαβὼν, ἐμελλε προδιδόναι τὴν Σπάρτην. Φωραθέντος δὲ τούτου, Ἀγησίλαος ὁ πατὴρ μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοῦκου συνεδίωξεν Ἀθηναίους, καὶ τὰς θύρας τοῦ τεμένους πλίνθῳ φράξας, λιμῶ ἀπέκτεινεν· ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἄταφον ἔρριψεν· ὡς Χρῦσερμος ἐν δευτέρῳ Ἱστορικῶν. Scribe Περσικῶν cum Stobæo in Floril. XXXIX, 31, ubi eadem.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO OCTAVO?

4.

Plutarch. De flum. I, 4 : Οἱ δ' ἐγγώριοι τὰς ἀσεβῶς ἀναστρεφομένας παρθένους σταυροῖς προσηλώσαντες, εἰς αὐτὸν (τὸν Ὑδάσπην) βάλλουσι, τῆ σφῶν διαλέκτῳ τὸν Ἀφροδίτης ἕμνον ἄδοντες. — Κατορύσσουσι δὲ κατ' ἐνιαυτὸν γραῦν κατάκριτον, παρὰ τὸν ὀνομαζόμενον λόφον Θηρόγονον· ἄμα γὰρ τὴν πρεσβῦτιν ἔρπετῶν πλῆθος ἐκ τῆς ἀκρωρείας ἐξέρχεται, καὶ τὰ περιύπτάμενα τῶν ἀλόγων ζῶων κατεσθίει· καθὼς

abstulit, tropæum erexit, suoque sanguine id Jovi tropæorum tutori inscripsit. Integrata lite Amphictyones in rem præsentem venerunt, litemque secundum Lacedaemonios dederunt. Sic Chrysermus libro tertio Rerum Peloponnesiacarum.

PERSICA.

3.

Persis Græciam populantibus, Pausanias Lacedaemoniorum dux acceptis a Xerxe quingentis talentis voluit Spartam prodere. Re comperta, pater Agesilaus eum usque ad fanum Minervæ Chalcidææ prosecutus est, obturatisque fani foribus latere cocto, fame necavit. Mater etiam insepultum abjecit. Chrysermus Persicorum libro secundo.

INDICA.

4.

Indigenæ virginis quæ non caste vixerint, clavis cruci affigunt et in hunc fluvium (in Hydaspen) dejiciunt, dialecto vernacula Veneris hymnum canentes. Defodiunt et vetulam condemnatam quotannis juxta verticem Therogonum. Illuc enim reptilium multitudo ad vetulam ex cacumine statim accedit, et quæ circumvolant muta animalia vorat, ut narrant

Χρύσερμος ἐν π' (η' ρ) Ἰνδικῶν. Μέννηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Ἀρχέλαος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

5.

Plutarch. De flum. VII, 4 : Γεννᾶται (sc. ad Pactolum fl.) δὲ βοτάνη πορφυράνθεμος, καλουμένη Χρυσιπόλη· πρὸς αὐτὴν γὰρ αἱ ἀστυγείτονες πόλεις τὸν ἀκέραιον χρυσὸν δοκιμάζουσιν· ἅμα γὰρ αὐτὸν χωνευθῆναι ἄππουσι τὴν βοτάνην· καὶ ἐὰν μὲν ἀνόθευτον τὸ χρυσίον ᾗ, τὰ φύλλα χρυσοῦται, καὶ διατηρεῖ τῆς ὕλης τὴν οὐσίαν· ἐὰν δ' ἐφαρμένον ὑπάρχη, τὴν ἡλλαγμένην ὑγρασίαν ἀποπτύει, καθὼς Χρύσερμος ἐν γ' Περὶ ποταμῶν.

E LIBRO DECIMO TERTIO.

6.

Plutarch. De flum. 20. 3 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Εὐφράτῃ) λίθος Ἀστιγῆς (Ἀετίτης Stob.) καλούμενος, ὃν αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις ἐπὶ τὰς γαστέρας ἐπιτίθεισι, καὶ παραχρῆμα τίκτουσι ἄτερ ἀλγηδόνος. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη, Ἐξαλλα (Ἀξαλλα Stob.) καλουμένη, μεθερμηνευομένη θερμὸν ταύτην οἱ τετραταίζοντες, ὅταν ἐπὶ τοῦ στήθους θῶσιν, ἀπαλλάττονται παραχρῆμα τῆς ἐπισημασίας· καθὼς Ἰστορεῖ Χρύσερμος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν. Eadem Stobæus Floril. C, 11.

Chrysermum medicum Herophileum memorant Galenus et Plinius (XXII, 5, 32). Porro Chrysermi nomen Casaubonus reponendum suspicabatur apud Theophilum Ad Autolyc. III, 26, ubi laudatur Chryseros, Aurelii imperatoris libertus, auctor Chronicorum (vid. tom. III, p. 656). Chrysermus, pater Ptolemæi, qui apud regem Ptolem. Philopatora versabatur, memoratur a Plutarch. Cleom. 36. *Chrysarmum* (sic), avum Ptolemæi, sacerdotis sub Ptolemæo Epiphane, v. ap. Letronn. *Inscr. de l'Ég.* I, p. 259.

Chrysermus Indicorum octogesimo (?), ac fusius exponit Archelaus decimo tertio De fluminibus.

DE FLUVIIS.

5.

Nascitur ad Pactolum herba purpureis floribus, Chrysopole dicta, qua vicinarum urbium incolæ aurum probant. Nam ipso tempore quo id conflant, hanc herbam admovere solent, cujus folia, si adulteratum non sit aurum, inaurantur, et materiæ substantiam servant; sed si corruptum sit, immutatum liquorem respuunt, ut refert Chrysermus tertio De fluviiis.

6.

Nascitur in Euphrate lapis Astiges (Aetites) dictus, quem

CHRYSIPPUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. Parall. min. c. 28 : Παπίριος Τόλουκερ, γήμας Ἰουλιαν Πούλχραν, ἔσχεν ἕξ θυγατέρας, καὶ τοὺς ἴσους ἄρρενας. Τούτων ὁ πρεσβύτατος Παπίριος Ῥωμᾶνος, τῆς ἀδελφῆς ἑρασθεῖς Κανουλίας, ἐγκυον ἐποίησε. Μαθὼν δὲ ὁ πατήρ, τῇ θυγατρὶ ξίφος ἐπέμψεν· ἣ δὲ ἔαυτὴν ἀνείλε· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Ῥωμᾶνος ἐπραξεν ὡς Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ Ἰταλικῶν.

Quis sit ille Chrysippus haud liquet. De Chrysippo Solensi stoico, qui Ptolemæi III et IV temporibus floruit, fortasse cogitandum esse censet Vossius p. 152. Ac sane quidem Solensis præter grammatica et philosophica etiam historica scripsisse perhibetur ap. Suidam v. Χρύσιππος. Hinc tamen de Ἰταλικῶν auctore nihil dirimitur; nam historicis libris Suidas annumerare potuit opus Περὶ τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων, fortasse etiam opus Περὶ βίων, quamquam id non historicum sed philosophicum fuisse ex fragmentis luculenter apparet. Ex eodem Περὶ βίων opere petita esse quæ affert Strabo VII, p. 301 : Ὅρα δὲ καὶ ἃ λέγει Χρύσιππος περὶ τῶν τοῦ Βοσπόρου βασιλέων τῶν περὶ Λεύκωνα κτλ., liquet ex Plutarcho De stoicor. repugn. p. 1043, A-D. Cf. Ebert. Diss. Sic. p. 113, 226, qui recte, puto, Chrysippum Italicorum auctorem a Solensi philosopho distinguendum esse statuit. De Chrysippo Ciceronis liberto v. Cicero Ad. Qu. Fr. III, 4, 5; 5, 6; Ad Att. VII, 2, 8.

CLAUDIUS IOLAUS.

Claudium Iolaum Romani cujusdam libertum fuisse ex prænomine recte concludere videtur Vossius. Alterum nomen varie in codd. exaratur :

obstetricis mulierum quæ difficulter pariunt, ventri imponunt, et statim sine dolore illæ parturiunt. Provenit in eo etiam herba, quæ Exalla sive Axalla (i. e. calidum) vocatur : quam si, qui quartana laborant, in pectore posuerint, paroxysmo statim liberantur, ut testatur Chrysermus Corinthius decimo tertio De fluviiis.

ITALICA.

Papirius Tolucer ducta in uxorem Julia Pulchra, sex filios totidemque filias procreavit. Filiorum natu maximus, Papirius Romanus nomine, Canuliam sororem, amore victus, gravidam fecit : pater, re cognita, gladium filiae misit : ea se confodit, idemque fecit Romanus. Narrat Chrysippus primo Italicorum.

Ἰόλαος fr. 3; Ἰουλλος fr. 2; Ἰουλος fr. 1; Ἰούλιος fr. 4. Quod primum posui, unice verum habeo. Quam sæpe Ἰόλαος abierit in Ἰόλλας et Ἰόλας, exempla doceant, quæ G. Dindorfus collegit in Steph. Thes. s. h. v. Hinc haud longe aberat, ut *Iulium* nobis Romani ævi Græculi effingerent. Iolaus medicus memoratur ap. Galenum XIII, p. 867, Celsum V, 22, 5, Plinium XX, s. 73, 76, schol. Nicandri Ther. 683. Idem aut alius est Iolaus Bithynus botanicus, de quo v. Eriphan. I, p. 3, C, et Dioscorides in præfat. Ex eadem fortasse familia oriundus noster Φοινικικῶν scriptor. Certe historiæ naturalis studium haud alienum ab eo fuisse coarguit κολοκασίου plantæ descriptio (fr. 1). Judæorum originem deducit ab Judæo Thebano (fr. 3). Hinc colligat aliquis ipsum nostrum auctorem Thebis oriundum fuisse, quippe ubi non solum Iolai herois cultus floruerit, sed etiam familia Iolaidarum exstiterit, testante Iolaida, duce Thebanorum in pugna Mantineensi (Ælian. V. H. II, 12, 3. Plutarch. Mor. p. 194, C). Sed hoc fortasse ludicrum est. Vixit auctor post Augusti tempora, uti ex Cæsareæ urbis mentione (fr. 2) colligimus. — *Iolaus*, quem de Poleponnesi urbis scripsisse dicit schol. Nicandri Ther. 521, non est noster, ut Vossio videtur, sed is, qui aliis dicitur Apollas vel Apellas (v. supra Apellæ fr. 4).

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Stephan. Byz.: Ἄκη, πόλις Φοινίκης... Κλαύδιος δὲ Ἰουλος ἐν πρώτῃ Φοινικικῶν φησὶν ὅτι ἐκλήθη ἀπὸ Ἡρακλείους. Χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσεθέως ἐν ἐπιταγαῖς ἄθλων περισεθεῖς, τῷ τῆς Λερναίας ὕδρας ἰῶ [καί] τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπονεῖτο ἔλκεσιν. Ἀνεῖλε

δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἐπ' ἀνατολὰς ἰέον, μέχρι ἂν ἐντύχη ποταμῷ φύοντι πόαν τῇ ὕδρα παραπλήσιον· ἐκείνης γὰρ καταπλασάμενον τῶν ἐλκῶν ἀπαλλαγῆσθαι. Εὖρε δὲ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πυθόχρηστον πόαν, ἧς ὁ καυλὸς ἢ τε ῥίζα πάντως ἐστὶν ὀσμώδης τῷ ποικίλῳ [καί] ταῖς κεφαλαῖς· ὁπόσα γὰρ ἂν τις ἀποκεῖρη, φύονται αὖθις ἔτεροι. Κολοκάσιον μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν. Τὸ δ' ὑπερπεφυκὸς κιβώριον ὄψιν ἠδεῖαν ἐδωδίμους τε τὰς φλέβας παρέχον Αἰγυπτίοις· περὶ δὲ τὸν Νεῖλον φύεται πολλή. Ἡ δὲ περὶ τὸν Βῆλον ἔλλα θεραπεύει δυσίατα. Τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης λευκὸν ἀναδίδωσιν ὀπόν. Τούτω, φησὶ, καὶ Ἡρακλῆς ἰάθη. Καὶ καλεῖται τὴν πόλιν Ἄκη. Cf. Steph. Thes. v. Κολοκασία. Pro Ἰουλος Westermannus scripsit Ἰούλιος.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Νῦν δὲ Δῶρα καλεῖται... Κλαύδιος Ἰουλλος ἐν γ' Φοινικικῶν· « Μετὰ Καισάρειαν Δῶρα κείται βραχεῖα πολίχνη, Φοινικῶν αὐτὴν οἰκούντων, οἱ διὰ τὸ ὑπόπετρον τῶν τε αἰγιαλῶν καὶ τὸ πορφύρας γόνιμον συνελθόντες καλιὰς αὐτοῖς ὀκοδομήσαντο καὶ περιβαλλόμενοι χάρακας, ὡς ὑπήκουεν αὐτοῖς τὰ τῆς ἐργασίας, τεμνόμενοι τὰς πέτρας διὰ τῶν ἐξαίρουμένων λίθων τὰ τεῖχη κατεβάλλοντο, καὶ τὴν ἔνορμον (εὖορ. ?) χεῖλην (leg. χηλὴν) ὅπως τε (γε ?) ἀσφαλῶς ἔθεντο, ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρὶ γλώσση Δῶρα (Δῶρ ?) καλοῦντες. Οἱ δὲ Ἑλληνες χάριν τοῦ τῆς φωνῆς εὐπροφόρου καλεῖν ἀρκοῦνται Δῶρα τὴν πόλιν. Καὶ τινες ἰστοροῦσι Δῶρον τὸν Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγενῆσθαι. »

2, a.

Etym. M. p. 219, 32 : Γάδειρα. Τὰ Γάδειρα λέγονται πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ γῆ καὶ τοῦ δεῖρά, οἶονε γῆς δεῖρά. Τὰ γὰρ Γάδειρα τῆς γῆς ἐξοχή ἐστίν. Ἡ, ὡς

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Ace, Phœnices urbs. Claudius Iolaus primo Rerum Phœnicarum ait Herculeum ei nomen indidisse. Nam quum ipsi ab Eurystheo difficillima inuncta essent certamina, laborabat ulceribus, quæ ex venenatis hydræ Lernææ moribus acceperat. Tum a Delphico oraculo responsum tulit, orientem versus ipsi pergendum esse, donec inveniret amnem in quo herba nasceretur hydræ similis : quam si emplastri modo ulceribus imponeret, fore ut ab ulceribus liberaretur. Invenit fluvium et herbam Apollinis oraculo monstratam, cujus caulis atque radix varietate maculorum atque capitibus hydram imitantur : quot enim aliquis demetat, tot alia deinde renascuntur. Radicem hanc colocasium appellant. Ciborium vero enatum jucundum spectaculum et edules venas præbet Ægyptiis. Plurima circa Nilum nascitur : at illa circa Belum ulcera curatu difficilia sanat.

Contrita herba cum radice album succum reddit. Hoc se Herculeum sanasse ait, et urbem de hac causa *Acen* appellasset.

2.

Dorus, quæ nunc Dora vocantur, urbs Phœnices. Claudius Iolaus libro tertio Rerum Phœnicarum sic scribit : « Post Cæsaream sita sunt Dora, exiguum oppidulum, quod a Phœnicibus habitatur, qui propter saxosum et purpuris sæcundum litus ibi congressi gurgustia sibi ædificaverunt, et fossas circumducentes, prouti opus procedebat, excisis e saxis muros fundarunt, et navium stationi aptam molem, quæ in mare procurrit, firmantes tutam reddiderunt, lingua patria eam *Dor* (?) vocantes. Græci vero facillioris enuntiationis causa urbem *Dora* vocare satis habent. Et nonnulli narrant Dorum Neptuni filium ejus conditorem fuisse. »

2 a.

Gadira, plurali numero dicitur. Nomen compositum ex vocabis γῆ et δεῖρά, ut sit pro γῆς δεῖρά, *terræ collum an-*

φησι Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν ταῖς Φοινίκης ἱστορίαις, ὅτι Ἀρχαλεὺς υἱὸς Φοίνικος γένεσας πόλιν ὠνόμασε τῇ Φοινίκων γραφῇ· γὰρ δὸν γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ἐκ μικρῶν ῥοδοδομημένον. Cf. Steph. Byz. : Γάδειρα, πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ, στενὴ καὶ περιμῆκης, ὡς οὔσα τῆς γῆς δεῖρά, et Eustath. ad Dion. 64. Sec. Hesych. γάδειρα Phœnices vocant τὰ περιφράγματα. Cf. Plinius IV, c. 22 : *Pœni Gadir, ita Punica lingua septem significante.* — In Etym. M. p. 185, 14, pro Κλαύδιος legendum esse κλάδος viri docti monuerunt.

EX LIBRIS INCERTIS.

3.

Steph. B. : Ἰουδαία. Ἀλέξανδρος ὁ Πολύτωρ, ἀπὸ τῶν παίδων Σεμιράμιδος Ἰούδα καὶ Ἰδουμαία, ὡς δὲ Κλαύδιος Ἰόλαος, ἀπὸ Ἰουδαίου Σπάρτωνος ἐκ Θήβης μετὰ Διονύσου ἐστρατευκός. Judæum Σπάρτωνος (nisi forte Σπάρτου scr.) finxit ex Udæo Sparto.

4.

Idem : Λάμπη, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπαῖος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπεῖας αὐτοῦς φησιν.

CLAUDIUS THEON. CLODIUS NEAPOLITANUS.

à *Claudii Theonis* historia græca memoratur Hieronymo Præfat. in Daniele, ubi prodesse dicitur ad extremas Danielis partes intelligendas, esseque inter eas, quas secutum se ait Porphyrius quum contra Daniele librum scriberet duodecimum. » Voss. p. 416. V. Porphyrii fr. tom. III, p. 689. Inter varios, quos aliunde novimus, Theones nullus exstat, quem Porphyrii fontem fuisse cum probabilitate specie contendere liceat.

Clodius Neapolitanus ab eodem Porphyrio laudatur in fragmento quod ex manus. Oxoniensi communicavit Bentleius in Epistol. ad Millium p. 49 Ox., ubi postquam de interpretatione verborum κναζζβι, χθύπτης, φλεγμῶ, δροψ̄ exposuerat, pergit : Καὶ ἕτερα δὲ πλεῖστα τοιαῦτα διὰ τῶν κδ' στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὔρομεν, οἶον· Βέθου, ζάψ, χθῶ, πλῆκτρον, σφιγξ̄· δέστιν οὕτως· βέδου ἐστὶν ἡ ὑγρά οὐσία, ζάψ ἡ πυρώδης οὐσία, χθῶ ἡ γῆ, πλῆκτρον δὲ ὁ ἀήρ, σφιγξ̄ ἡ τούτων φίλια διὰ τὸ συνεσφιγχθαι.

gustum; nam Gadir est terræ eminentia; aut, sicuti Claudius Iolaus dicit in Phœnices historia, nomen inde venit, quod Archaleus Phœnicis filius urbisque conditor eam Phœnicum lingua sic appellavit. Nam γάδων apud Phœnices significat quod a parvis initiis ædificatum est.

3.

Judæa (et *Idumæa*) secundum Alexandrum Polyhistorum

Κλώδιος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ἠρμῆνευσε τὸ προκείμενον ἀήρ, θάλασσα, γῆ, ἤλιος. Eundem Clodium non addita nota patriæ citat Porphyrius De abstin. I, 26, ubi ex eo refert Pythagoricos in sacrificiis non prorsus abstinuisse animatis.

Quæritur an diversus sit *Sextus Clodius*, qui De diis græce scripsit teste Arnobio Adv. gent. V, 18 : *Faunam igitur Fatuam, Bona quæ dicitur dea, transeamus, quam myrteis cæsam virginis, quod marito nesciente seriam meri ebiberit plenam, Sextus Clodius indicat sexto De diis græco.* Cf. Lactantius De fals. rel. I, 22 : *Sextus Clodius in eo libro quem græce scripsit, refert Fauni hanc (Fatuam) uxorem fuisse.* Fortasse hic est Sextus Clodius, e Sicilia, Latine simul Græcæque eloquentiæ professor, cui Antonius duo millia jugerum campi Leontini assignavit. Vide Sueton De rhet. c. 5; Cicero Phil. II, 17. III, 9.

Κλώδιος τις ἐν ἐλέγχῳ χρόνων, quem Plutarchus in Numa, c. 1, laudat, intelligendus est *Clodius Licinius*, cujus librum tertium rerum Romanarum citat Livius XXIX, 22. Hunc græce scripsisse quum non tradatur, nihil est cur nos putemus. Cf. Heeren. De fontt. Plut. p. 112; Krause Fragm. hist. Rom. p. 213.

CLEMENS.

Suidas : Κλήμης, ἱστορικός. Ἐγραψε Ῥωμαίων βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας· καὶ πρὸς Ἱερώνυμον Περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων· καὶ ἄλλα. Eadem Eudocia p. 267.

Clementem historicum, in quem verba Suidiana (ἔγραψε... αὐτοκράτορας) cadere possint, novimus chronographum, cujus sæpe meminit Malala (p. 34, 10. 228, 18. 231, 11. 240, 2. 242, 21. 280, 2. 428, 13 ed. Bonn.). Eundem laudant Cedrenus p. 19; Hesych. in fragm. in Christi natalem, Anonymus in Combefis. Origg. Constant. p. 32. Vixit homo post Justinianum (v. Malala p. 428, 13), ideoque ad nos nihil pertinet. Quod vero addit Suidas eundem scripsisse ad Hieronymum nescio quem (Rhodium peripateticum intelligit Westermannus *Gesch. d. Bered.* § 49, 1) περὶ Ἰσοκρατικῶν σχημάτων, aperte aliena miscuit,

a Semiramidis liberis Juda et Idumæa, vocata; secundum Claudium Iolaus Judæa nomen habet a Judæo, Spartonis f., qui Thebis cum Baccho in expeditionem profectus est.

4.

Lampe, urbs Cretæ, ab Agamemnone condita, nomen habet a Lampo Tarrhæi filio. Gentile Lampæus. Claudius vero Lampenses incolas vocat.

chronographum confundens cum grammatico, quem citant Etym. M. v. ζάλη, Suidas v. ζάλην, Ἡρας, παλιμβολος, monente Ruhnkenio ad Tim. Lex. p. x. Conferri Bernhardus et Westermanus jubent Ebertum in Dissert. Sic. p. 150.

CLEOBULUS.

Plinius V, 11: *Metrodorus et Cleobulus Chium a Chione nympa* sc. appellatam esse dicunt. — Memoratur Cleobulus etiam in indice auctorum ad lib. IV et XIII. Idem aut alius est Cleobulus, qui De re rustica scripsit, teste Columella I, 1, 1.

CLEON MAGNESIUS.

Pausanias X, 4, 6: Κλέων δὲ ἀνὴρ Μάγνης (οἱ τῶν Ἑρμῶν προσοικοῦσιν) ἐρασκεν ἐς τὰ παράδοξα ἀπίστοις εἶναι τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἂν μὴ παρὰ τὸν αὐτῶν γένηται βίον θεάμασιν ἐπιτυχεῖν λόγου μείζουσιν· αὐτὸς δὲ καὶ Τιτυὸν καὶ ἄλλους ἔφη πείθεσθαι γεγονέναι κατὰ τὴν φήμην· τυχεῖν γὰρ δὴ ὦν ἐν Γαδείροις, καὶ ἐκπλεῦσαι μὲν αὐτὸς τε καὶ τὸν ἄλλον πάντα ὄχλον ἐκ τῆς νήσου κατὰ τὸ Ἡρακλέους πρόσταγμα· ὡς δὲ αὖθις ἐπανήκειν ἐς τὰ Γάδειρα, ἀνδρα εὐρεῖν θαλάσσιον ἐκπεπτωκότα ἐς τὴν γῆν· τοῦτον πλέθρα μὲν πέντε μάλιστα ἐπέχειν, κεραυνωθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ θεοῦ καίεσθαι. Οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἔλεγε. Ex quonam opere hæc deprompta sint, incertum. Commentarios de rebus portentosis intelligi vult Vossius.

CLEON SYRACUSANUS.

ἮΠΙ ΛΙΜΕΝΩΝ.

Stephanus Byz. v. Ἀσπίς... ἔστι καὶ νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν... Ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη Ψύρων ἔγγυς. Ἔστι καὶ ἄλλη, ὡς Κλέων ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ Περὶ τῶν λιμένων, ἀδενδρος οὔσα.

νῆσος πρὸς ταῖς Κ.] « Existimo hanc insulam in sinu Saronico esse collocandam, atque inter illas

insulas numerandam, quæ Atheniensium portui objacent. Plinius H. N. IV, 12: *Siræo promontorio objacent Eleusa, Dendros, Craugiae duæ, Selachusa, Cenchreis, Aspis.* In membranibus Bibliothecæ publicæ pro *Dendros* conspicitur *Alendros*, quod mihi suspicionem injicit olim in Plinii exemplaribus *Adendros* fuisse exaratum, eamque esse insulam, cujus situm Stephanus infra reticet; atque ab arborum raritate ex Cleone Syracusano sic dictam perhibet. » BERKEL.

Cleonom Siculum una cum Timosthene, qui item Περὶ λιμένων scripsit, inter fontes suos recensent Scymnus Chius (v. 118: καὶ τῷ Σικελῶν Κλέωνι καὶ Τιμοσθένει) et Marcianus Heracl. p. 112 ed. Miller. (...καὶ Ἀνδρσοσθένης Θάσιος, καὶ Κλέων ὁ Σικελιώτης, Εὐδοξος δὲ ὁ Ῥόδιος κτλ.) et Avienus in Ora marit. 48. Fortasse est Cleon Siculus, Alexandri Magni comes vilisque adulator, de quo v. Curtium VIII, 5. Ceterum Cleonius nomen, opinor, reponendum est ap. schol. Apollon. Rh. II, 297: Ἔστι γὰρ καὶ Αἴνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Διὸς ἱερὸν ἔστι· οὗ μνημονεύει καὶ Λέων (I. οὗ μν. Κλέων) ἐν Περιπλῶ (fort. ἐν τῷ Περὶ λιμένων) καὶ Δημοσθένης (I. Τιμ.) ἐν τοῖς Λιμέσιν. — Denique nescio an Cleontis nomen lateat apud schol. II, ε, 6, ubi *Cleander* Syracusius de argumento ad geographiam pertinente laudatur: Κλέανδρος [Κλέων δὲ?] ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ Περὶ τοῦ δρίζοντος Ὀμηρὸν φησι πρῶτον ἔνοιαν δρίζοντος δηλώσει, οὐκ ὀνομάσαντα μὲν δρίζοντα (μαθηματικὴ γὰρ ἦδε κλησίς), εἰπόντα δὲ ἐπὶ τοῦ κυνός· « λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὠκεανοῖο, » ἔπει ἔτι κέρυπται, ὑπερκύψας δὲ τὸν δρίζοντα λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὠκεανοῖο· ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀνεισι μὲν ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅτι ἔτι κέρυπται. » — Οὐ λέληθε δὲ καὶ τὸν Ἄρατον, ἀρπάζαντα τὴν φωνὴν ἐπὶ τοῦ δρίζοντος φάναί « ὑψόθεν Ὠκεανοῖο. » Postrema de Arato non e Cleandro, sed ex Homeri commentatore fluxerint.

Tertius *Cleon* est *Curiensis*, Ἀργοναυτικῶν poeta (schol. Ap. Rhod. I, 77. 587. 625. Cf. Weichert. *Ueber d. Leb. u. d. Schft. d. Apollonius*), idem fortasse cum Cleone ἐλεγγοποιῶν, cujus meminit auctor Etym. M. p. 389 (cf. Meinck. ad Euphor. p. 154) et Pollux X, 97.

Cleon Magnesius (ex iis, qui Hermi sunt accolæ) eos maxime homines rerum miraculis fidem habere non consuesse dicebat, quibus in tota vita non contigisset ipsis quicquam intueri quod esset communi hominum opinione majus; se certe adduci posse ut crederet et Tityum et alios ea magnitudine, quam fama prodidit, fuisse. Venisse enim forte se aliquando Gades et ab ea insula cum tota sui comitatus turba Herculis jussu enavigasse; mox iterum Gades

reversum, marinum hominem in litus ejectum invenisse nihilo breviorum jugerum quinque spatio, qui a deo fulmine ictus incensus erat. Atque hæc quidem ille.

DE PORTUBUS.

Aspis est quoque insula juxta Cycladas; et alia prope Psyra; et alia arboribus carens, ut Cleon in libro De portubus narrat.

CLINIAS.

Festus p. 269 ed. Müller. : *Galitas scribit, quum post obitum Æneæ imperium Italiæ pervenisset ad Latinum, Telemachi Circæque filium, is quod ex Rhome suscepisset filios, Romum Romulumque, urbi conditæ in Palatio causam fuisse appellandæ potissimum Rhomæ.*

Galitas] Clinias Dacier. ex Servio Æn. I, 273 : *Clinias refert Telemachi filiam, Romæ nomine, Æneæ nuptam fuisse, ex cujus vocabulo Romam appellatam.* « Et hæc sane cum Festi narratione satis concinunt, modo statuamus stemma a Clinia confictum hoc fuisse : Telemachus pater Latini et Romæ ; hæc Æneæ uxor filios parit Romum Romulumque ; Æneæ mortuo Latinus imperium excipit, sed Æneæ filii propriam sibi urbem exstruunt. Alia opinio est Grauertii p. 94. » MÜLLER. Cf. Calliæ fr. 5, tom. II, p. 383. — *is quod*] cod. *hisque*; Ursinus *isque*; Müller. *is quod*, sc. Æneas, non Latinus.

Ceterum de Clinia parum constat. Memoratur *Clinias* apud Agatharchidem ap. Phot. cod. 260; sed ibi Reinesius recte reposuit *Diniam* (v. fr. 4). Præterea ap. schol. ad Apoll. Rh. II, 1086 leguntur hæc : Κλεινίας δέ φησι καὶ τὸν ναόν ποτε οὕτως εἰρησθαι ἔννατον διὰ τὸ ἔνναϊν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. — De Clinia Pythagoreo v. Stobæus Floril. I, 65, 66. (LXIV, 16); schol. II, 1, 189 in Cram. An. III, p. 56. Fabric. B. Gr. I, p. 840 ed. Harl.

CLEOPHANES.

ΠΕΡΙ ΑΙΩΝΩΝ.

Schol. Pindar. Ol. IX, 143 : Ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ γὰρ ἤγοντο τῷ Διὶ τὰ Λύκαια. Κλεοφάνης ἐν τῷ Περὶ ἀγῶνων.

Auctor hic aliunde non notus. *Cleophanes* rhetor Myrleanus (Democharis æqualis), commemoratur in libris Strabonis (VII, p. 566). Eundem Diogenes L. IV, 41 vocat *Leocharem*. At verum nomen esse Cleocharem censet Ruhnken. ad Rutilium Lupum (I, 2 et 10). Σύγκρισιν Δη-

DE CERTAMINIBUS.

In Arcadia Jovi Lycæa celebrabantur, ut Cleophanes in libro De certaminibus ait.

ITALICA.

Romani bello Latino Publium Decium imperatorem designaverunt. Quidam autem patricius juvenis, nomine Cassius Brutus, quum pauper esset hostibus pro certa mercede por-

μοσθένους καὶ Ἰσοκράτους a Cleochare scriptam esse discimus e Photio (cod. 176. 21). Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 76, 12. — *Cleophanes* quidam, qui cum Phocione contra Philippum pugnavit, est apud Plutarchum Phoc. 13. Antiphanis comædiam, quæ Κλεοφάνης inscribitur, laudat Athenæus III, p. 98, F. — Cum nostro Cleophane confer Chariclem, qui Περὶ τοῦ ἀστικῶ ἀγῶνος scripsit.

[CLEOPHORUS. Schol. Odys. γ, 215, ἐπιστόμενοι θεοῦ ὁμῶν.] Ἐν τῇ ἑξακαιοκάτῃ (sic) ἱστορεῖ Κλεοφόρος [ἐν τῷ] Περὶ τοὺς θεούς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς μαντεῖα. Bæckhius (ut Buttmannus in Addendis notat) corrigendum censet : Ἱστορεῖ δ' Ἐφορος περὶ τοῦδε, ὡς πολλάκις κτλ. In cod. Harlej. ap. Cramer. *Anecd. Parisin.* III, p. 434 : Πολλάκις μεθίστασι τοὺς βασιλεῖς μαντεῖαις ἐπιστόμενοι· ἱστορεῖ Κλεοφόρος ἐν τῷ ις' Περὶ τοὺς θεούς. Τούτῳ συνωδὸν ἔστι τὸ· Δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊὸν ἔστι Κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς. Odys. II, 401.]

CLITONYMUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

I.

Plutarchus Par. Min. c. 10 : Ῥωμαῖοι πρὸς Λατίνους πολεμοῦντες ἐχειροτόνησαν στατηγὸν Πόπλιον Δέκιον· νεανίσκος δὲ τις τῶν ἐπισήμων πένης, τοῦνομα Κάσσιος Βροῦτος, ἐπὶ ῥητῶ μισθῷ νυκτὸς τὰς πύλας ἀνοῖξει ἐβουλήθη. Φωραθεὶς δὲ, εἰς ναὸν ἔφυγεν Ἀθηναῶν Ἀδελφείρας. Κάσσιος δὲ Σιγνίφερ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, κατέκλεισε, καὶ λιμῶν διέφθειρε, καὶ ἀταφον ἔρριψεν· ὡς Κλειτόνυμος ἐν Ἱταλικῶν*.

ΣΥΒΑΡΙΤΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem ib. c. 21 : Ἐν Συβάρει, πόλει τῆς Ἱταλίας, νέος περίβλεπτος τὸ κάλλος Αἰμίλιος φιλοκύνητος ἦν· ἥ δὲ νεόνυμφος δοῦσα ἐτέρα συνεῖναι εἰσήει εἰς τὴν

tas aperire instituit. Deprehensusque in templum Minervæ Auxiliaris confugit. Pater autem ejus Cassius Signifer ibi eum inclusit, fameque interemptum inhumatum abjecit. Clitonymus in Italicis.

SYBARITICA.

2.

Sybari, quæ Italiæ urbs est, Æmilium, raræ formæ juvenis, deditus erat venationibus. Mulier, cum qua nuper nuptias peregerat, cum alia femina rem ei esse opinata,

νάτην. Τῶν δὲ δένδρων σεισθέντων, οἱ κύνες ἐπιδραμόντες, διέσπασαν· ὁ δὲ ἐπέσφαξεν ἑαυτόν· ὡς Κλειτόνυμος ἐν δευτέρῳ Συβαριτικῶν.

ΘΡΑΚΙΚΑ.

Idem De fluv. c. 3, 4 : Γενᾶται δὲ καὶ ἐν τῇ Παγγαίῳ ὄρει βοτάνη, κιθάρα καλουμένη διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. Διασπαράσσεται τὸν Ὀρφέα, τὰ μέλη τοῦ προειρημένου εἰς ποταμὸν ἔβαλον Ὀρβρον. Καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ τοῦ θνητοῦ κατὰ πρόνοιαν θεῶν εἰς δράκοντα μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· ἡ δὲ λύρα κατεστηρίχθη (κατηστερίσθη?) κατὰ προαίρεσιν Ἀπόλλωνος· ἐκ δὲ τοῦ βρυσάντος αἵματος ἐνεφάνη βοτάνη, κιθάρα καλουμένη. Τῶν δὲ Διονυσίων τελουμένων, αὕτη κιθάρας ἀναδίδωσι ἤχον· οἱ δὲ ἐγγώριοι νεβρίδας περιβεβλημένοι καὶ θύρσους κρατοῦντες, ὕμνον ἄδουσιν.

Καὶ τότε φρονήσεις, ὅταν ἔση μάτην φρονῶν· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτόνυμος ἐν τῷ γ' τῶν Θρακικῶν (sic emend. Jonsius III, 2, 2 pro vg. Τραγικῶν).

CLITOPHON RHODIUS.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO DECIMO.

I.

Plutarch. De fluv. 25, 3 : Φύεται δὲ καὶ βοτάνη (sc. ἐν Ἰνδῶν), Καρπύκη καλουμένη, βουγλώσσω παρόμοιος· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἰκτερικοὺς μετ' ὕδατος χλιαροῦ δεδομένη τοῖς πάσχουσι· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ὁ Ῥόδιος ἐν τ' Ἰνδικῶν. Eadem Stobæus Florileg. C, 20.

THRACICA.

3.

Nascitur in Pangæo monte herba *cithara* nuncupata hanc ob causam. Illæ quæ Orpheum discerpserunt, ejus membra in fluvium Hebrum projecerunt. Et caput quidem mortui dii mutarunt in dracontis formam, lyra autem ex Apollinis decreto inter astra relata est. At ex sanguine fluente orta est herba, cithara vocata, quæ dum peraguntur Dionysia, sonum emittit citharæ. Indigenæ vero nebridibus induti et thyrsos tenentes, hymnum canunt, cujus hæc sunt verba :

Tuncque sapiens quum eris in vanum sapiens.

Refert Clitonymus tertio Thracicorum.

INDICA.

1.

Crescit in Indo herba Carpyce, huglosso simillima, quæ laborantibus regio morbo exhibitâ cum aqua tepida, eos liberat, ut refert Clitophon Rhodius decimo Indicorum.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO DECIMO TERTIO.

2.

Plutarch. De fluv. 6, 4 : Παράκειται δ' αὐτῶν (sc. τῷ Ἀραρί ποταμῶν) ὄρος, Λούγδουνος καλούμενον [μετ]ωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μώμορος καὶ Ἀτεπόμαρος, ὑπὸ Σασηρονέως τῆς ἀρχῆς ἐκβλήθέντες, εἰς τοῦτον κατὰ προσταγήν τὸν λόφον * πόλιν κτίσαι θέλοντες. Τῶν δὲ θεμελίω δρυσοσμένων, αἰφνιδίως κόρακες ἐπιφανέντες καὶ διαπετυζάμενοι, τὸ περίε ἐπλήρωσαν τὰ δένδρα. Μώμορος δ', οἰωνοσκοπίας ἔμπειρος ὑπάρχων, τὴν πόλιν Λούγδουνον προσηγόρευσεν· λούγον γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι· δοῦνον δὲ τὸν ἐξέχοντα· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν τ' Κτίσεων.

ΓΑΛΑΤΙΚΑ.

E LIBRO QUINTO VEL PRIMO.

3.

Stobæus Floril. X, 71 : Κλειτοφῶντος ἐκ τοῦ ε' Ἰταλικῶν (1. Γαλατικῶν). Βρέννος ὁ τῶν Γαλατῶν βασιλεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν, εἰς Ἐφεσον ἦλθε, καὶ στρατοπεδευσάμενος περιέμενε τοῦ πολέμου τὴν προθεμίαν. Παρθένος δὲ τῆς τῶν ἐπισήμων, τοῦνομα Δημονίκη, εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ βαρβάρου, προδῶσεν αὐτῷ τὴν Ἐφεσον ὑπέσχετο, ἐὰν μισθὸν λάβοι τὰ ψέλλια καὶ τοὺς ὄρους· ὁ δὲ Βρέννος δεξάμενος αὐτὴν εἰς τόπον ὠρισμένον, ἤγαγε τοὺς ὑποτεταγμένους, καὶ προσέταξεν αὐτοῖς τὸν χρυσὸν ὅσον εἶχον κόσμου χάριν βάλλειν εἰς τὸν τῆς φιλαργούρου κόλπον. Ποισάντων δὲ αὐτῶν τὸ παραγγελθὲν, ἡ Δημονίκη ὑπὸ τῆς δαψιλείας τοῦ βαλλομένου χρυσοῦ ζῶσα κατεχύσθη.

Plutarch. Par. min. c. 15 : Βρέννος, Γαλατῶν βασιλεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν, ἐπὶ Ἐφεσον ἦλθε, καὶ

URBIUM ORIGINES.

2.

Juxta Ararem adstat mons Lugdunus, qui hanc ob causam nomen hoc accepit. Quum Momorus et Atepomarus, a Sesseroneo regno dejecti, in eo colle ex oraculi præcepto urbem ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi subito appaerentes expansis alis, arbores quæ circa erant repleverunt. Momorus autem augurii callentissimus civitatem Lugdunum vocavit. *Lugum* enim dialecto sua corvum vocant, *dunum* vero locum eminentem, ut refert Clitophon decimo tertio De urbium originibus.

GALATICA

3.

Brennus Gallorum dux Asiam vastans ad Ephesum venit, ibique puellam Demonicen nomine adamavit : ea se corporis sui usuram ipsi concessuram, Ephesumque tradituram pollicita est, pacta mercedis loco armillas et mundum mu-

nemus intravit. Ramis autem agitatis, canes accurrerunt, eamque discerpserunt. Clitonymus secundo Sybariticorum.

ἡράσθη παρθένου δημοτικῆς (1. Δημονίκης)· ἡ δὲ συνελθεῖν ὑπέσχετο, ἔάν τὰ ψέλλια καὶ τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν δῶ αὐτῇ, καὶ τὴν Ἐφεσον προδοῦναι· ὁ δ' ἤξιώσε τοὺς στρατιώτας ἐμβαλεῖν εἰς τὸν κόλπον ὃν εἶχον χρυσὸν τῆς φιλαργύρου. Ποιησάντων δὲ, ὑπὸ τῆς δαφιλείας τοῦ χρυσοῦ ζῶσα κατεγώσθη, καθάπερ ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν πρώτῳ Γαλατικῶν. Cf. Droysen. *Hellen.* II, p. 177.

4.

Plutarch. De flux. 7, 6 : Γενναῖται δ' ἐν αὐτῷ (sc. ἐν τῷ Τιμῳλῳ) λίθος κισσῆρι παρόμοιος, καὶ σπανίως εὐρίσκειται· τετράκις γὰρ τῆς ἡμέρας ἀλλάσσει τὴν χροάν· βλέπεται δὲ ὑπὸ παρθένων τῶν μὴ τῷ χρόνῳ φρονήσεως ἔχουσῶν· αἱ δὲ ὄραν ἔχουσαι γάμων, ἔάν ὀρώσιν αὐτὸν, οὐδὲν ἀδικοῦνται παρὰ τῶν ὑβρίζειν θελότων· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν. Eadem usque ad verbum ἔχουσῶν leguntur in Aristot. Mirab. c. 174 ed. Westermann.

5.

Schol. Venet. II. v, 404 : Νηλεὺς (in codd. BV. corrupte Ἀπλεὺς) ὁ Κόδρου χρησμὸν λαβὼν ἀποικίαν ἔστειλεν εἰς Μίλητον καὶ τὴν Καρίαν· ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀχαικῆς Ἐλικῆς. Παραγενόμενος εἰς τὴν Καρίαν ἱερὸν Ποσειδῶνος ἰδρύσατο καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐλικῇ τεμένους Ἐλικωνίων προσηγόρευσε. Δοκεῖ δ' ἐπὶ θύσῃ [τὸν θεόν], βοησάντων μὲν τῶν βοῶν πρόσδέγεσθαι τὸ θεῖον τὴν θυσίαν· σιγῶντων δὲ, λυποῦνται, μηνίειν νομίζοντες. Ἡ ἱστορία παρὰ Κλειτοφῶντι. Queritur an recte se nomen habeat. Fortasse erat : ἡ ἱστορία παρὰ Κλείτω. Certe Clytum (Κλείτον ap. Athen.) Milesiacorum scriptorem bene novimus (v. t. II, p. 333).

CONON.

Quæ in sequentibus e Conone afferuntur, num omnia ejusdem auctoris sint, et ad Cononem pertineant Augusti æqualem, cujus Narrationes superstites sunt, querimus.

liebrem. Brennus militibus mandavit, ut quidquid auri haberent, id in sinum avaræ conjicerent. Itaque illa auri multitudine obruta periit, sicuti Clitophon narrat primo Galaticorum.

4.

Nascitur in Tmolo lapis pumici similis, qui infrequentius invenitur; is quater per diem mutat colorem; conspici solet a virginibus, qui propter ætatis imbecillitatem sapientia præditæ non sunt. Quodsi quæ plenis sunt nubiles annis, eum conspexerint, nequidquam læduntur ab iis qui tentare eas volunt, uti auctor est Clitophon.

ITALIKA.

1.

Servius ad Virgil. Æn. VII, 738 : *Sarrastis populos*] *Populi Campaniæ sunt a Sarno* (codd. *Burm. Sarro*) *fluvio. Conon in eo libro, quem de Italia scripsit, quosdam Pelasgos aliosque ex Peloponneso convenas ad eum locum Italiæ venisse dicit, cui nullum antea nomen fuerit, et flumini, quem incolerent, Sarno nomen imposuisse ex appellatione patrii fluminis, et se Sarrhastes appellasse : hi inter multa oppida Nuceriam condiderunt.*

2.

Macrobius Sat. I, 9 : *Xenon* (Conon?) *primo Italicôn tradit Janum in Italia primum dñs templam fecisse et ritus instituisse sacrorum, ideoque eum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam. Xenionem, qui Cretica scripsit, laudari putat Vossius p. 506. Mihi Macrobius et Servius eundem auctorem, cujus nomen alterutro loco corruptum est, citare videntur.*

Josephus C. Apion. I, 23, inter eos qui de Judæorum antiquitate verba fecerint, laudat Theophilum, Theodotum, Mnaseam, Aristophanem, Hermogenem, Eumerum, Cononem, Zopyrionem.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ.

ΝΗΣΙΑΣ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Schol. Apoll. Rh. I, 1165 : Ὁ δὲ πρὸς τὸν Αἰγαίωνα μῦθος ὑπὸ Δημητρίου φέρεται τοῦ Κνιδίου (scr. Σκηψίου?). Κόνων δὲ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος κατεποντίσθη εἰς τὸ νυκτὶ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἤριον

5.

Neleus, Codri filius, ex oraculi jussu coloniam deduxit Miletum in Cariam Athenis et ex Achaïæ urbe Helice. In Cariam ubi venerat, templum Neptuno consecravit, idque de fano, quod Helicæ erat, Heliconium nuncupavit. Videtur autem sacrificantibus, si boves mactandi vocem mittunt, grate deus sacrificium accipere; sin silent boves, contristantur, irasci numen putantes. Historia apud Clitophontem est.

HERACLEA. DE INSULIS.

Conon in Heraclea dicit Ægæonem certamine devictum a Neptuno demersum esse ubi est quod nunc Apollonius vocat

Αἰγαίωτος, (τὸν αὐτὸν καὶ Βριάρεων καλῶν). Περὶ δὲ τῆς κλήσεως τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐν μὲν τῷ τρίτῳ τῷ Περὶ τῆς Νησιάδος φησὶν ἐν τούτοις· «Τὸ Αἰγαῖον πέλαγος οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Περκανίας Αἰγὸς ἐπώνυμον γεγονέναι φασίν· οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς Καρυστίας τῆς Αἰγαίης ὀνομαζομένης. Αἱ μὲν γὰρ Αἰγαί, ἔνθεν τὸν Ποσειδῶνα παραγίνεσθαι φασί, κατὰ Πελοπόννησον εἰσὶν, ἐν τοῖς περὶ Κρίσαν τόποις (ἐν τῷ κατὰ Κρίσαν κόλπῳ).»

Ἡρίον Αἰγ.] Ῥυνδαχός, ποταμὸς Φρυγίας, ὃ νῦν Μέγιστος, πρὸς ᾧ κατὰ τὴν ἔξοδον καὶ Αἰγαίωτός τινος ἤρωος Μυσοῦ τάφος, schol. l. 1. Si recte verba se habent, ἡ Νησιὰς esse debet Cononis. Reines. ap. Suid. v. Σῆμος ed. Bernh. nomen auctoris excidisse censet, nempe *Semi*, cujus Νησιάδα uno loco laudat Athenæus III, p. 123, D. At probabiliter ap. Athen. reponendum Δηλιάδα, cujus sæpissime ille meminit.

COSMES.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rh. IV, 262 : Κόσμησ δὲ ἐν πρώτῃ Αἰγυπτιακῶν καὶ Λέων ... καὶ Κνωσσοσ (l. Εὐδοξοσ) ἐν α' Γεωγραφουμένων τῆσ Ἀσίας πάντων ἀρχαισιτάτουσ Αἰγυπτίουσ φασί· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πρώτῃ κτισθῆναι πόλιν Θήβασ. Nomen auctoris fortasse mendam traxit. Sin genuinum est, scribendum certe Κοσμησ s. Κοσμάσ.

Ægeæon (quem eundem etiam Briareum appellat) sepulchrum. Quod vero dominationem maris Ægei attinet, idem libro e tertio De insulis dicit hæc : « Ægeum mare alii ab Æge Percania, alii a Carystia Ægeæ, quam vocant, nomen habere aiunt. Nam Æge, unde Neptunum venisse dicunt, in Peloponneso sunt e regione Crissæ. »

DE REBUS ÆGYPTIACIS.

Cosmes in primo De rebus Ægyptiacis et Leon et Eudoxus in primo Geographicorum Asiæ Ægyptios omnium antiquissimos esse, ac primam in Ægypto urbem Thebas esse conditam.

DE SACRIFICIIS ATHENIENSIVM.

1.

Crates Atheniensis in libro De sacrificiis Atheniensium

CRATES ATHENIENSIS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1.

Suidas v. Εἰρεσιῶνη, et hinc schol. Ald. Aristoph. Eq. 729, p. 410 ed. Didot, de εἰρεσιῶνη : Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖοσ ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν, ἀφορίας ποτέ κατασχούσης τὴν πόλιν, θαλλόν φησι καταστέφαντασ ἑρόιοσ ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι.

2.

Suidas v. Κυνήειοσ et Photius v. Κύνειοσ : Κράτης ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει· « Τὸ δὲ Κύνειόν ἐστι Ἀπόλλωνοσ ἱερὸν Κυννείου· [ἀναλίσκεται δὲ εἰς τὰσ θυσιάσ τὰσ τοῦ Ἀπόλλωνοσ τοῦ Κυννείου] τὸ ἐκ τοῦ θυνείου γινόμενον. Τοῦτο δὲ ἐστι τὸ θυνεῖον Ἀλῆσι, καὶ γίνεται πρόσοδοσ μεγάλη. Ταύτην ἡ πόλισ εἰσ θυσιάν καταχωρίζει τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυννεῖῳ Ἀλῆσι, οὗ Δημήτριοσ ὁ βασιλεὺσ. »

Κύνειόν] κυνήειον Phot. et Suid. — Κυννείου] sic h. l. Phot.; κυνηείου Suid. Uncis inclusa supplavit Hermannus. — Ἀλῆσι] ἀλῆσει cod. Phot.; ἀλῆσι corrector; ἀλῆσιον Suid. — Ἀλῆσι, οὗ] Ἀλῆσιού codd. Phot. et Suid., ἀλῆσιον edit. Mediol. Demetrii statuam intelligendam esse censet Hemsterhusius et Hermannus. Ceterum cf. Socratis fr. 16.

3.

Harpocratio : Προκόνια... Δίδυμοσ δὲ προκόνια, φησί, πυροὶ μέλιτι χειρισμένοι· Ἀριστοφάνησ δὲ ὁ γραμματικὸσ καὶ Κράτησ τὰ ἐξ ἀφρόκτων κριθῶν οὕτωσ φασὶν ὀνομάζεσθαι· εἶκοε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὡσ Ἀντικλείδησ ἐν τοῖσ Ἐξηγητικῶσ ὑποσημαίνει. Δήμων δὲ φησιν ἐν τῷ Περὶ θυσιῶν· « Καὶ προκόνιά ἐστι κάγχροσ (κάγχροσ Phot. et Suidas) κατηργιμένοι μετὰ ἀρωμάτων. » Hæc ad eundem Cratetem refero. Eadem Suidas et Photius.

tradit, quum sterilitate aliquando urbs premeretur, cives ramum lana obvolutum supplicatorium dedicasse Apollini.

2.

Crates in libro De sacrificiis Atheniensium hæc scribit : « Cynneum est templum Apollinis Cynnei. In cuius sacra impenduntur reditus thynnei. Intelligo autem thynneum Halæense, unde magnum redit vectigal. Hoc civitas in sacrificia assignavit Apollini Cynneo, cujus templum Halis est, ubi Demetrius rex (statua Dem. regis). »

3.

Proconia, Didymus ait, triticeum est melle perlitum. Aristophanes grammaticus et Crates farinam ita vocari aiunt ex hordeo non tosto confectum. Apparet autem ea tam ex tritico quam hordeo fieri, ut ex Anticlide in Exegeticis intelligere est. Demon vero in libro De sacrificiis ait : « Proconia dicitur hordeum decorticatum, aromatis conditum. »

4.

Harpocratio : Ὁμηρίδαι. Σέλευκος ἐν β' Περὶ βίων ἀμαρτάνειν φησὶ Κράτητα νομίζοντα ἐν ταῖς Ἱεροποιαῖς Ὁμηρίδας ἀπογόνους εἶναι τοῦ ποιητοῦ.

Ἱεροποιαῖς] alius titulus esse videtur libri Περὶ θυσιαῶν. Sic Nitzsch. *Histor. Hom.* II, p. 72. Aliter Welcker. *Cycl.* p. 166 not.

5.

Schol. Soph. OEd. C. 100 : Καὶ οὐ μόνον θυσίας ηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλυνα τῶν ξύλων πάντα ηφαλία φησὶ προσαγορευέσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερον φησὶ κτλ. (*Phil. fr.* 31).

Quæ ex Cratetis libris Περὶ Ἀττικῆς διαλέκτου affert Athenæus, ad Atheniensem, non vero ad Mallotem Cratetem referenda sunt. *Librum secundum* laudat Athenæus VI, p. 235, B (De parasitis; quem locum Athenæum ex Polemone Cratetis testimonium adhibente exscripsisse censet Prellerus ad *Polem. fr.* 78); III, 114, A : Κράτης δ' ἐν δευτέρᾳ Ἀττικῆς διαλέκτου, θάργγλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον. — XI, p. 495, A : Κράτης δ' ἐν δευτέρᾳ Ἀττικῆς διαλέκτου γράφει οὕτως· « Οἱ χόες πελίκαι, καθάπερ εἵπομεν, ὠνομάζοντο. Ὁ δὲ τύπος ἦν τοῦ ἀγγελίου πρότερον μὲν τοῖς Παναθηναϊκοῖς ἐοικώς, ἤνικα ἐκαλεῖτο πελίκη, ὕστερον δὲ ἔσχεν οἰνοχόης σχῆμα » κτλ. — XIV, p. 653, B : Κρ. ἐν β' Ἀττ. διαλ. ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀρχαίοις φάσκων ἀντὶ τοῦ βότρου τὴν σταφυλὴν κείσθαι κτλ. — *E libro quinto* Athenæus XI, p. 497, F : Κρ. ἐν ε' Ἀττικῆς διαλ. ἔκπωμά φησιν εἶναι οὕτως (σαννάκρα) καλούμενον. Adde IX, p. 366, F : Κράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀττικῆς λέξεως Ἀριστοφάνη παριστῆ λέγοντα κτλ., καθά φησὶ Σέλευκος ἐν τοῖς Περὶ Ἑλληνισμοῦ. XIV, p. 640, C, ubi versus Philippidæ comici e Cratete laudantur.

4.

Seleucus in secundo De vitis errare dicit Cratetem, qui in libro De sacrificiis Homeridas posteros poetæ esse dicit.

5.

Atque non modo sacra abstemia, sed etiam ligna quædam abstemia, quibus illa cremabant, habebant. Et Crates quidem Atheniensis præter vitem omnia ligna vocari abstemia ait, Philochorus vero accuratius dicit etc.

BOEOTIACA.

6.

Pernessus, qui vocatur ab indigenis quod primum appa-

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

6.

Schol. Hesiod. Theog. 5 : Περιμησός, ὃν καλοῦσιν οἱ ἐγγύριοι διὰ τὸ πρῶτον φανῆναι Πάρμησον, ὧς φησὶ Κράτης ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς. Ἐμβάλλει δὲ εἰς τὴν Κωπαίδα λίμνην, τὰς δὲ πηγὰς ἔχει ἐν τῇ Θεσπιακῇ χώρᾳ.

7.

Etym. M. p. 145, 53 : Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας· ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας· ἀπὸ Ἄρνης τῆς Αἰόλου· ὁ δὲ Κράτης φησὶ παρὰ τὸ ἄρνας· ἐπιτηδεῖα γὰρ εἰς τὸ ἄρνας τρέφειν ἢ πόλις. Καὶ οὐκ ἀπεικός· ὡς γὰρ ὁ αὐτός φησὶ, καὶ τὴν Κῶν τὴν ἐπιτηδεῖαν πρὸς τὰ πρόβατα τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας οὕτως ὀνομάζειν τῇ οἰκείᾳ φωνῇ. Κῶν γὰρ τὸ πρόβατον ὠνόμασαν. Οὕτω καὶ τὴν ἄρνην· καὶ γὰρ αὕτη εὐαρνος. Eadem Tzetzes ad Lyc. 644, ubi pro Κράτης codd. Κράτων et Κρίτων.

Crates hic, opinor, non diversus est a Pergameno grammatico, Cratete Mallote, qui sæpius in Scholl. ad Hesiodum laudatur. Eum vero peculiare opus de rebus Bœotorum condidisse hoc uno loco fisus haud contenderim; immo voce Βοιωτιακῶν nihil nisi commentariorum in Hesiodum locus indicari mihi videtur. Quantopere enim in his ad Geographica Crates attenderit, quum ex omni Cratetæ disciplinæ ratione patet, tum ex uno Strabone colligitur (*v.* Strabo p. 3. 4. 30. 31. 38. 103. 157. 439. 609. 676. 702). Similiter Eustathius ad *Odys.* IX, 22, p. 1613, 13, Crateti opus Περὶ λιμένων affingit : Νήριτον] Κράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ λιμένων Νήιον γράφει, καὶ Φιλόζενος δὲ ὁμοίως. Ubi schol. : Ὁ Φιλόζενος Νήιον αὐτὸ φησὶ... Τινὲς δὲ Νήιον, ὥσπερ ὁ Κράτης, τὸν περὶ τὸν λιμένα τόπον. Neque aliud quidpiam inveni, unde opus historicum vel geographicum a Cratete Pergameno sive Mallote (quos Vossius perperam distinguit) jure colligi possit.

7.

Arne, urbs Bœotiæ. Est etiam Arne Thessaliæ. Nomen habet ab Arne Æoli filia, vel, uti Crates dicit, ab ovibus (παρὰ τὸ ἄρνας), quod idonea ad oves alendas urbs sit. Neque id veri dissimile. Nam, ut idem Crates dicit, Con quoque, quod ovibus alendis apta esset, Cares incolæ sua lingua sic nominarunt. Scilicet ovem Cares *côn* appellant. Eodem igitur modo Arnen vocarunt, quæ item est ovibus dives.

CREON VEL PÆON AMATHUSIUS.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

I.

Schol. Aristoph. Nub. 10: Κρέων δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Κυπριακῶν κορυδαίνῃ φησὶ καλεῖσθαι τὸ πρὸς κεφαλῇ (κεφαλῆς Suid.) προσεῖλημα, ὃ δὴ παρὰ Ἀθηναίους καλεῖται κρώβυλον, παρὰ δὲ Πέρσαις κιδάριον (νιδάριον Suid.).

Eadem habet Suidas vv. ἐγκροκορυδαίνετος, coll. νιδάριον, φασκιδίον, sed corrupte laudat Creontem ἐν τῷ α' τῶν Ῥητορικῶν. — Idem auctor (Vossio omisus), nisi egregie fallor, Plutarcho dicitur Παιῶν Ἀμαθούσιος.

2.

Plutarchus Thes. c. 20: Ἴδιον δὲ τινα περὶ τούτων λόγον ἐκδέδωκε Παιῶν ὁ Ἀμαθούσιος. Τὸν γὰρ Θεσεία φησὶν ὑπὸ χειμῶνος εἰς Κύπρον ἐξενεχθέντα, καὶ τὴν Ἀριάδην ἔγκυον ἔχοντα, φάσκει δὲ διακειμένην ὑπὸ τοῦ σάλου καὶ δυσφοροῦσαν ἐκκιδάσαι μόνην· αὐτὸν δὲ τῷ πλοίῳ βοηθοῦντα πάλιν εἰς τὸ πέλαγος ἀπὸ τῆς γῆς φέρεσθαι. Τὰς οὖν ἐγκωρίους γυναῖκας τὴν Ἀριάδην ἀναλαβεῖν καὶ περιέπειν ἀθυμοῦσαν ἐπὶ τῇ μονῶσει, καὶ γράμματα πλαστὰ προσφέρειν, ὡς τοῦ Θεσείως γράφοντος αὐτῇ, καὶ περὶ τὴν ὠδὴνα συμπονεῖν καὶ βοηθεῖν· ἀποθανοῦσαν δὲ θάψαι, μὴ τεκοῦσαν. Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Θεσεία καὶ περιλυπὸν γενόμενον τοῖς μὲν ἐγκωρίοις ἀπολιπεῖν χρήματα, συντάξαντα θύειν τῇ Ἀριάδῃ· δύο δὲ μικροὺς ἀνδριαντίσκους ἰδρύ-

σασθαι, τὸν μὲν ἀργυροῦν, τὸν δὲ χαλκοῦν. Ἐν δὲ τῇ θυσίᾳ τοῦ Γορπιαίου μηνὸς Ἰσταμένου δευτέρᾳ, κατακλινόμενόν τινα τῶν νεανίσκων φθέγγεσθαι καὶ ποιεῖν, ἅπερ ὠδίνουσαι γυναῖκες· καλεῖν δὲ τὸ ἄλλος Ἀμαθούσιος, ἐν ᾧ τὸν τάφον δεικνύουσιν, Ἀριάδνης Ἀφροδίτης.

CREOPHYLUS.

ΕΦΕΣΙΩΝ ΩΡΟΙ.

Athenæus VII, p. 361, C: Κρεόφυλος δ' ἐν τοῖς Ἐφεσίων Ὠροῖς « Οἱ τὴν Ἐφεσον (φησὶ) κτίζοντες, πολλὰ ταλαιπωρηθέντες ἀπορία τόπου, τὸ τελευταῖον πέμφαντες εἰς θεοῦ, ἡρώτων, ἔπου τὸ πόλισμα θῶνται. Ὁ δ' αὐτοῖς ἔχρησεν, ἐναυῦθα οἰκίζειν πόλιν, ἣ ἂν ἰχθύς δεῖξῃ, καὶ ὅς ἀγριὸς ὑψηγήσῃται. Λέγεται οὖν, ἔπου νῦν ἡ κρήνη ἐστὶν Ὑπέλαιος καλουμένη, καὶ ὁ ἱερὸς λιμὴν, ἀλιεὶας ἀριστοποιεῖσθαι, καὶ τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακίᾳ εἰσπεσεῖν εἰς φοροῦτον, καὶ ἀφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ λόχμην, ἐν ἣ ἔτυχεν ὅς ἀγριὸς ὄνδρος, ὑπὸ τοῦ πυρὸς θαυροθηθεὶς, ἐπέδραμε τοῦ ὄρους ἐπὶ πολλὸ, ὃ δὴ καλεῖται Τρηχεῖα, καὶ πίπτει ἀκοντισθεὶς, ἔπου καὶ νῦν ἐστὶν ὁ τῆς Ἀθηναῶν ναός. Καὶ διαβάντες οἱ Ἐφεσίοι ἐκ τῆς νήσου, ἔτρε εἰκοσιν. ἐν οἰκίσαντες, τῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ κτίζουσι Τρηχεῖαν καὶ τὰ ἐπὶ Κόρησσαν, καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ ἰδρύσαντο, Ἀπόλλωνός τε τοῦ Πυθίου ἐπὶ τῷ λιμένι. »

Κόρησσαν] Aliis Κόρισσος. Cf. Strabo XIV, p. 634, A. Herodot. V, 100. Diodor. XIV, 99. Stephan. Byz.: Κορησσός, πόλις τῆς Ἐφεσίας. ** διὰ τὸ τὴν Λητῶ τεκοῦσαν καὶ τὴν Ἀρτεμιν κομιζοῦσαν γενομένην κατὰ τὸν τόπον οὗ νῦν βοιμὸς αὐτῆς· τῆς δὲ πυβομέ-

DE REBUS CYPRIIS.

1.

Creon libro primo De rebus Cypriis cordylen (apud Cyprios) vocari dicit capitis involucrem quod Athenienses orobyllum, Persæ cidarium vocant.

2.

Singularem de his famam vulgavit Pæon Amathusius. Nam Theseum ait tempestate Cyprum delatum, quum gravidam secum haberet Ariadnam, maleque ex jactatione affectam et languentem solam exposuisset, succurrentem navigio in pelagus rursus a terra ablatum: feminas autem indigenas excepisse Adriadnam, mœstamque, quod relicta esset sola, fovisse, ac literas obtulisse ei fictas, velut a Theseo ad eam missas; adjuvisse etiam et præsto fuisse in partu, atque defunctam non edito partu, funerasse. Post hæc reversum Theseum et dolore confectum indigenis argentum reliquisse, instituisseque ut sacra facerent Ariadnæ: præterea duo ei exigua simulacra posuisse, argenteum unum, alterum æneum. In sacris autem, quæ altero die mensis Gorpæi celebrantur, decumbentem quandam ado-

lescentem voce et gestu feminas parturientes exprimere; et appellare Amathusios lucum, in quo tumulum ostendunt, Ariadnæ Veneris.

ANNALES EPHESIORUM.

Creophylus in Ephesiorum Annalibus hæc scribit: « Ephesi conditores, diu multas molestias passi inopia loci, postremo ad dei oraculum miserunt sciscitantes quo loco oppidum conderent. Quibus deus respondit, ibi conderent oppidum, quo piscis monstraturus esset viam, et aper esset præiturus. Igitur fama est, ubi nunc est fons Hypelæus dictus et sacer portus, ibi piscatores quosdam parasse cœnam, unum autem e piscibus simul cum pruna ardente desilientem, in aridas incidisse quisquilias: inde incensum fuisse dumetum, in quo forte lafebat aper; qui exturbatus ab igne, in montem cucurrit cui Trachea nomen, ibique aliquantum progressus cecidit tandem jaculo transfixus quo loco nunc est Minervæ templum. Igitur transgressi Ephesii ex insula quâ per unum et viginti annos habitaverant, vicesimo secundo Tracheam conduunt, et quæ sunt ad Corëssum, et Dianæ templum in foro exerunt, et Apollinis Pythii templum ad portum. »

νης τίνος ἐστὶν ὁ τόπος; «Κόρη, σός,» εἰπεῖν. Quæ fortasse ex ipso Creophylo fluxerunt. Ejusdem indolis est fabula quam de Tei origine narrat Pherecydes fr. 112. Ionicæ dialecti vestigium superest in voce ἔτσα. Nec improbable est antiquioribus historicis horographum nostrum accensendum esse, quamquam erravit Schweighæuserus, qui putavit eundem esse auctorem quem ferunt carminis epici Ἡρακλεία (Οἰχαλίας ἄλωσις) inscripti (Pausan. IV, 2, 2), de quo v. Welckerum De cyclo epic. p. 229 sqq. Adde quæ idem de nominis significatione et orthographia disputat p. 219 sqq. Cf. Steph. Thes. v. Κρεώφυλος.

CRITOLAUS.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarchus Par. min. c. 6 : Ῥωμαίων πρὸς Πύρρον Ἡπειρώτην πολεμούντων, Αἰμίλιος Παῦλος χρησµὸν ἔλαθε νικῆσαι, βωµὸν ἐὰν ποιήσῃ, ἐνθα ἂν ἰδῇ χάσματι κρυπτόμενον ἄνδρα τῶν ἐπισήμων μετὰ ἄρματος· μετὰ τρεῖς ἡμέρας Οὐαλέριος Κονάτος κατ' ὄναρ ἰδὼν ἀναλαβεῖν ἱερέως κόσμον (καὶ γὰρ ἦν μαντικῆς ἔμπειρος), στρατηγίας καὶ πολλοὺς φονεύσας, ὑπὸ γῆς κατεπόθη. Ὁ Αἰμίλιος δὲ βωµὸν ἰδρύσας, ἐνίκησε καὶ ἑκατὸν ἐξήκοντα πυργοφόρους ἑλέφαντας εἰς Ῥώμην κατέπεμψεν. Ὁ δὲ βωµὸς μαντεύεται κατ' ἐκείνων τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐνίκηθη Πύρρος, ὡς ἱστορεῖ Κριτόλαος τρίτῃ Ἡπειρωτικῶν. Cf. Droysen. *Hellenism.* II, p. 145 not.

EPIROTICA.

Romanis bellum adversus Pyrrhum Epirotam gerentibus, oraculo victoria promissa est Emilio Paulo, si aram posuisset eo loco, quo videret virum illustrem aliquem una cum curru hiatu terræ hauriri. Triduo post Valerius Conatus, homo divinus, per somnium jussus vestem pontificiam sumpsit, et in aciem suos eduxit, ac magna hostium cæde edita a terra absorptus est. Emilius vero aram statuit, victoriaque potitus centum et sexaginta turrigeros elephantos Romam misit. Ara ista vaticinatur sub id tempus, quo Pyrrhus est victus. Scribit hæc Critolaus tertio Epiroticarum rerum libro.

PHÆNOMENA.

1.

Saturnus apud agricolam diversans, filiam ejus Entoriam insigni forma compressit, et filios ex ea genuit Janum,

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

E LIBRO QUARTO.

2.

Id. ib. c. 9 : Κρόνος ἐπιξενωθεὶς γεωργῶ, ἔϋ ἦν θυγάτηρ καλὴ Ἐντωρία, ταύτην ἐβιάζετο καὶ ἐτέκνωσεν υἱὸς, Ἴανον, Ὑμνον, Φαῦστον, Φήλικα. Δοὺς οὖν τρόπον τῆς τοῦ οἴνου πόσεως καὶ τῆς ἀμπέλου, ἠξίωσε καὶ τοῖς γείτοσι μεταδοῦναι. Ποιήσαντες δ' αὐτὸ καὶ πιόντες παρὰ τὸ σύνθηες, εἰς ὕπνον κατηνέχθησαν βαρύτερον τοῦ δέοντος· οἱ δὲ πεπαρμακῶσθαι δόξαντες, λίθοις βάλλοντες τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν· οἱ δὲ θυγατρίδαὶ ἀθυμήσαντες, βρόχῳ τὸν βίον κατέστρεψαν. Λοιμοῦ δὲ κατασχόντος Ῥωμαίους, ἔχρησεν ὁ Πύθιος λωφήσειν, ἐὰν ἐξιλιάσωνται τοῦ Κρόνου τὴν μῆνιν καὶ τοὺς δαίμονας τῶν ἀνόμως ἀπολομένων. Λουτάτιος δὲ Κάτλος, ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων, κατεσκεύασε τῷ θεῷ τέμενος τὸ κείμενον σύνεγγυς τοῦ Ταρπηίου ὄρους, καὶ τὸν ἄνω βωµὸν ἰδρύσατο τετραπρόσωπον, ἧ διὰ τοὺς θυγατρίδας, ἧ ὅτι τετραμερὴς ὁ ἐν αὐτῷ ἐστὶ, καὶ μῆνα κατέδειξεν Ἰανουάριον. Ὁ δὲ Κρόνος πάντας κατηστέρισεν. Καὶ οἱ μὲν καλοῦνται προτρογητῆρες, ὁ δ' Ἴανός προανατέλλων· δεικνυταὶ δὲ ὁ ἀστὴρ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς παρθένου· ὡς Κριτόλαος ἐν τετάρτῃ Φαινομένων.

3.

Festus p. 329 ed. Müller. : *At Critolaus Saonem ex Samothrace, cum Ænea deos Penates qui Lavinium transtulerit, saliare genus saltandi instituisse, a quo appellatus Salios, quibus per omnes dies, ubicumque manent, quia amplæ ponuntur cænx, si quæ aliæ magnæ sunt, saliares appellantur.*

^a De hoc Saone Wesseling. ad Diodor. V, 48,

Hymnum, Faustum, Felicem. Quum autem vini usum et vitis cultum tradidisset Icario hospiti suo, mandavit ut eo vicinis quoque impertiret. Quod quum factum esset, vicini insolito potu in graviorem consueto delapsi somnum, putaverunt sibi venenum esse propinatum, lapidibusque Icarium obruerunt : filia filii præ morere se ipsos suspenderunt. Quum autem Romam pestilentia invasisset, respondit Apollo Pythius finem mali fore, si Saturni iram placasset et genios injuste occisorum. Itaque Lutatius Catulus, unus de principibus viris, Saturno templum prope Tarpeium montem condidit, aramque in eo collocavit quattuor habentem facies, sive ob nepotes Icarii, sive quod anni partes sunt quattuor : mensem quoque Januarium statuit. Saturnus autem universos in sidera retulit : quorum alii Protrygeteres (quasi vindemiam antecedentes) vocantur; Janus autem prior oriens : quæ stella cernitur ante pedes Virginis. Narrat Critolaus libro quarto eorum quæ in cælo visuntur.

p. 369, 3; Bendsen. Samothr. in Münteri Miscell. Hafn. tom. I, fasc. 2, p. 96. Cf. Servius in Æn. II, 325 : *Nam et Samothraces horum Penatium antistites suos (Saos s. Saios recte corr. Lobeck. Aglaoph. p. 1292) vocabant, qui postea a Romanis Salii appellati sunt. — ubicunque manent*] illustratum a Cupero Observ. IV, 2 et Dacier. ex titulo ap. Gruter. p. 183, Orell. N. 2244, qui *mansiones Saliorum Palatinorum a veteribus ob armorum ancilium custodiam constitutas memorat.* » MÜLLER.

Hunc Critolaum eundem esse puto cum Plutarcheo. De temporibus ejus constaret, si intelligendus foret Critolaus Phaselita (Plut. Mor. p. 506, B), peripateticus, Aristonis Cei in schola successor (Cic. Fin. V, 5; Clemens Strom. I, p. 301, B; Quintil. II, 15, 17), qui an. 155 a. Chr. jam proventus ætate cum Diogene et Carneade celebrem istam ad Romanos legationem obiit (Cic. De orat. II, 37; Ep. ad Att. XII, 23; Tuscul. IV, 3. Plin. H. N. VII, 30. Plutarch. Cat. m. c. 22. Gellius VII, 14, 8; XVII, 21, 48. Macrob. Sat. I, 5. Ælian. V. H. III, 17), quemque per 82 annos vixisse refert Lucianus in Macrob. c. 21. At quæ Plutarchus ex Critolao refert a philosopho isto scito et terete (Gell. I, 1) prorsus aliena esse videntur. Nec aliunde liquet historicum opus a peripatetico compositum esse, quamvis citentur nonnulla quæ ad historiam pertineant. Plutarch. Moral. p. 811, C (p. 990 Didot) : *Ἐτεροι δὲ σεμνότερον οἴονται καὶ μεγαλοπρεπέστερον εἶναι τὸ τοῦ Περικλέους, ὢν καὶ Κριτόλαός ἐστιν ὁ περιπατητικός, ἀξίων, ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ Πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατασπῶντο πράξεις, οὕτως ἑαυτῷ πρὸς τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα χρῆσθαι.* Idem Critolai dictum Plutarchus affert in Vit. Pericl. c. 7.

Gellius XI, 9 : *Critolaus scripsit legatos Mileto publicæ rei causa venisse Athenas, fortasse an [dixerit] auxilii petendi gratia; tum qui pro sese verba facerent, quos visum erat advocasse; advocatus, uti erat mandatum, verba pro Milesiis ad populum fecisse : Demosthenem Milesiorum postulatis acriter respondisse, neque Milesios auxilio dignos, neque ex republica id esse contendisse : rem in posterum diem prolatam; legatos ad Demosthenem venisse, magnoque opere orasse, uti contra ne diceret : eum pecuniam petivisse, et quantum petiverat abstulisse : postridie, quum res agi denuo cœpta esset, Demosthenem, lana multa collum cervicesque circumvolutum, ad populum prodisse et dixisse se synanchen pati; eo contra Milesios loqui non quire : tum e populo unum exclamasse, non synanchen, quod Demosthenes pateretur, sed*

argyranchen esse. Ipse etiam Demosthenes, ut idem Critolaus refert, non id postea concealavit : quin gloriæ quoque hoc sibi assignavit. Nam quum interrogasset Aristodemum, actorem fabularum, quantum mercedis, uti ageret, accepisset, et Aristodemus talentum respondisset : At ego plus, inquit, accipi, ut tacerem. Philosophica quædam ex Critolao affert Gellius IX, 5, 6. Critolaum grammaticum quendam laudat auct. Etym. M. p. 416, 25 v. ἡ δ' ὄς. Alios Critolaos taceo.

CRITON PIERIOTA.

Suidas : [Κρίτων ἔγραψε Γετικά, vel ut codd. B. E : Κρ. ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.]

Κρίτων Πιερίωτης πόλις δὲ Μακεδονίας ἐστὶν ἡ Πιερία ἱστορικός. Ἐγραψε Παλληνιακά, Συρακουσῶν κτίσιν, Περσικά, Σικελιακά, Συρακουσῶν περιήγησιν, καὶ Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

Κρίτων Νάξιος, ἱστορικός. Ἐγραψεν Ὀκταετηρίδα ἦν Εὐδόξου φασίν.

Quæ uncis inclusi omiserunt codd. A et V; scilicet huc translata sunt ex v. Γεσοί (v. fr. 1). In seqq. Παλληνιακά cod. A., idemque deinde Σικελιακά; vulgo Παλληνιακά et Σικελιακά. Cod. V et Eudocia p. 267 titulum Σικελιακά omiserunt. Fortasse vox Σικελιακά nihil nisi repetitio corrupta male mutata est tituli Παλληνιακά, sicuti ad unum idemque opus pertinent qui sequuntur tituli Συρακουσῶν κτίσις et Συρακουσῶν περιήγησις. Hinc deinde nascitur suspicio Περσικά quoque non diversa esse ab opere Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων : scilicet narrandi exordium auctor posuerit in expeditione Alexandri, ideoque Περσικά titulus a prima operis parte desumptus sit. Hoc sæpius factum esse vidimus, ac vel inde probabile est, quod eadem ratio esse videtur tituli : Συρακουσῶν κτίσις. Comparari etiam possint Duridis Περσικά ap. Eudoc. v. Δῶρις, quo titulo Macedonica Samii auctoris historia designatur. Ne advocem Persica Callisthenis. Ceterum unde nata sit hæc rerum confusio facile dictu. Nimirum a duobus lexicis sua Suidas corrasit. Jam si tituli operum vel non ad verbum concinerent, vel in altero fonte corrupti essent, diversa opera his omnibus subesse putavit.

A Pierota Critone, quanquam aliunde non noto, distinguo Critonem qui Γετικά scripsit. Cf. de eo Steph. Byz. v. Γετία : *Τὸ κτητικὸν λέγεται Γετικὸς, ἀπ' οὗ Κρίτωνος Γετικά.* Is probabiliter est Crito medicus qui sub Trajano vixit (Suidas : *Ῥοῦφος Ἐφέσιος, ἰατρός, γεγονὸς ἐπὶ Τραϊανοῦ σὺν*

Κρίτων), comesque imperatoris fuisse traditur ap. Joh. Lydum de mag. II, 28. Celebratur ille a Martiali (ep. XI, 60). Ex tetrabiblo ejus medico, qui inscribitur Κοσμητικά, Galenus nonnulla adducit. Τὰ Γετικά autem, opus historicum, continuisse putanda sunt Trajani bellum Dacicum.

De Naxio Critone astronomo, quem librum de ennaeteride sive octaeteride, ab aliis Eudoxo, ab aliis Eratostheni vindicatum, scripsisse Suidas ait, cf. Plinius XVIII, s. 74, coll. Eratosthenis fragm. chronol. p. 204 (*).

ΓΕΤΙΚΑ.

1.

Suidas v. Γεσσί. « Οἱ Ῥωμαῖοι πῆζαντες τοὺς γεσοὺς καὶ τὰς περικεφαλαίας τούτοις ἐπιθέντες φαντασίας παρέσχοντο τοῖς ἐκ διαστήματος, ὡς μένοντες ἐπὶ τοῦ λόφου. » Ἔστιν δὲ ὄπλον. [Ὅτι δὲ Γεσός ἐστιν μακροκέντης ἢ κοντός. — Ὅτι Κρίτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.]

Uncis inclusa absunt in codd. B, C, V, E. Sicut exhibuimus leguntur in optimo cod. A. Apparet duas hæc notas posterius additas esse. Non dubitandum tamen quæ antecedunt ex Geticis Critonis esse desumpta. In edit. Med. ita : Ἔστι δὲ ὄπλον ἢ κοντός· μακρόθεν κεντοῦν ἢ κοντός. Κρίτων ἔγραψεν ἐν τ. Γ. Küsterus ita dedit : Ἔστι δὲ ὄπλον μακρόθεν κεντοῦν ἢ κοντός. Κρίτων ἔγρ. ἐν τ. Γ. Cf. Hesych.: Γαιῶς (l. γαισός) μακροκέντης ἢ κόντος λαμβάνων. Postrema vox nomen populi (Ἀλαῶν?) celare videtur. Cf. Steph. Thes. v. γαισός.

(*) Κρίτων quem ap. Tzet. Lyc. 644 manuscripti libri nonnulli exhibent (reliqui Κράτων), est Κράτης, quem de eadem re laudat Elym. M. v. Ἄρνη. — Fortasse idem Crates reponendus ap. Plutarchum Mor. p. 985, B, ubi Κριτεὺς citatur de causa cur scutum Ulyssis delphinum in-signis habuisset.

Alios Critones memoro *discipulum Socratis, Pythagoreum*, cujus Περὶ φρονήσεως libr. laudat Stob. Florileg. III, 74. 75; *comicum comædiæ novæ*, cujus tres fabulæ, (Ἀλωδοί, Μεσσηνία, Φιλοπράξιμων) memorantur ap. Polluc. IX, 15, X, 35; Athenæum IV, p. 173, B. Ὀφαρτυτικῶν auctorem habes ap. Athen. IX, p. 516, C.

GETICA.

1.

Gæsa. « Romani autem quum gæsa humi defixissent, iisque galeas imposuissent, eminus aspicientibus speciem præbuerunt, quasi in colle adhuc versarentur. » Est autem γαισός (γαισός) telum, contus longus. Hæc Criton scripsit in opere De bello Getico.

2.

Crito in Geticis ait : « Reges vero Getarum, quum im-

2.

Idem Δεισιδαιμονία : Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς φησιν « Οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτη καὶ γοητεία δεισιδαιμονίαν καὶ ἠμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς, μεγάλων ἤδη ἐφίενται. »

3.

Idem : Καθιστάμενος, πρὸς τὸ βέλτιον μετάγων. « Ὁ δὲ Καῖσαρ εἰς τὴν Ἀσίαν ἦλθε τὰ τῶν ὑπηκόων καὶ τῶν Πάρθων ἅμα καθιστάμενος. » Καὶ αὖθις « Πολεμοῦντι δὲ αὐτῷ καὶ [τὰ] περὶ τὴν ἀρχὴν καθιστάμενῶ συγγενόμενος » φησὶ Κρίτων ἐν Γετικοῖς. Hæc de se ipso Crito Trajani comes dicere potuit.

Idem v. Ἄρτι... καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν τὸ ἄρτίως. « Ἔτι περαιουμένοις καὶ ἀρτίως ἀποβαίνουσιν ἐπιτίθεσθαι. » Κρίτων ἐν Γετικοῖς.

Idem v. Βουτιάις : « Καὶ τινων βουτιάις ἐφεστῶτων, τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασι νενεμημένων. » Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Variant libri inter Κρίτων, Κρείτων, Κρότων; cod. A : Ἄρτικοῖς. Eadem iterum sed leviter corrupta s. v. ἐνεμημένων.

Strabo lib. VII, p. 596, de Mysis Europæis dicit : Λέγει δὲ τοὺς Μυσοὺς ὁ Ποσειδώνιος καὶ ἐμφύλιον ἀπέγεσθαι κατ' εὐσέθειαν, διὰ δὲ τοῦτο καὶ θρεμμάτων· μέλιτι δὲ χρῆσθαι καὶ γάλακτι καὶ τυρῷ ζῶντας καθ' ἡσυχίαν, διὰ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι θεοσεβεῖς τε καὶ καπνοβάτας, κτλ. « Ad hunc fere locum, Cramerus ait, in margine cod. A. pr. m. adnotata sunt hæc : Τοὺς πιλοφόρους Γέτας, ὡς ἄλλοι τέ φασι καὶ (in cod. ἢ) Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Getas illos πιλοφόρους commemorat Dio Cassius in narratione de Trajani bello Dacico (lib. LXVIII, 14) et ex Dione Petrus Patricius fr. 5. Porro Chrysostom. Orat. 71, p. 658 : Ἔνθα γὰρ ἐνίστε βλέπουσιν ἀνθρώπους, τοὺς μὲν τινὰς πῖλους ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἔχοντας, ὡς νῦν τῶν Θρακῶν τινες τῶν Γετῶν λεγομένων. Paulinus in Carmine de Niceta, Daciæ episcopo :

Et Getæ currunt et uterque Dacus
qui colit terræ medio, vel ille
divitis multo bove pileatus
accola ripæ.

postura et præstigijs magicis illorum animis religionem incusserint et consensionem, magna jam animo agitant. »

3.

« Cæsar autem in Asiam profectus tam populorum sibi subjectorum quam Parthorum res composuit. » Et alibi : « Qui cum eo erat bellum gerente et res imperii ordinante. » Quæ Critonis sunt in Geticis.

Crito in Geticis : « Adhuc fluvium trajicientes, quo ipso tempore navibus excedunt, aggredi. »

« Quum alii agriculturæ præfecti essent, ceteri vero qui regem comitarentur castellorum curam agerent. » Crito in Geticis.

CTESICLES.

XRONIKA.

E LIBRO TERTIO.

1.

Athenæus VI, p. 272, B : Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ Χρονικῶν [τῇ πεντῆ]καιδεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατόν φησιν Ὀλυμπιάδι Ἀθήνησιν ἐξετασµὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικὴν, καὶ εἰρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν διουρυίους πρὸς τοῖς γιλιόις, μετοίκους δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας τεσσαράκοντα.

[τῇ πεντῆ] suppl. Schweigh., τῇ ἑκκαιδεκάτῃ volebat Casaub., τῇ ὀκτωκαιδ. Scaliger. Cf. Clinton. F. H. tom. II ad Ol. 115, 4, et p. 378.

2.

Idem X, p. 445, D : Σὺ δὲ παροινῶν καὶ μεθύων οὐδέπω κόρον ἔχεις, οὐδ' ἐπὶ νοῦν λαμβάνεις, ὅτι ὑπὸ μέθης ἀπέθανεν Εὐμένης ὁ Περγαμῆνος, ὁ Φιλεταίου τοῦ Περγάμου βασιλεύσαντος ἀδελφιδούς, ὡς ἱστορεῖ Κτησικλῆς ἐν τρίτῳ Χρόνων. Cf. Droysen. *Hellenism.* II, p. 368.

CTESIPHON.

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarchus Par. min. c. 12 : Ἐπαμινώνδας, ὁ τῶν Θηβαίων στρατηγός, ἔχων πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμον, καὶ ἀρχαιρεσιῶν ἀγομένων, ἦκεν ἐς πατρίδα,

CHRONICA.

1.

Ctesicles tertio libro Chronicorum scribit, Olympiade [quinta] et decima cum centesima Athenis Demetrium Phalereum recensum instituisse incolarum Atticæ : inventosque esse civium Atheniensium millia viginti et unum, inquilinorum millia decem, servorum quadringenta millia.

2.

Te insolentiæ temulentiaque nondum satietas cepit, neque in animum tuum admittis cogitationem, ex ebrietate mortuum esse Eumenem Pergamenum, Philetæri regis Pergameni ex fratre nepotem, ut narrat Ctesicles tertio libro Chronicorum.

BŒOTICA.

1.

Epa-minondas Thebanorum dux bellum contra Spartanos gerens, ad comitia in urbem est profectus, quum prius hoc

παραγγείλας τῷ παιδί Στῆσιμβρότῳ μὴ συμβάλλειν. Λακεδαιμόνιοι, μαθόντες τὴν ἀπουσίαν, ἐβλασφήμουν τὸν νεανίαν ὡς ἀνανδρὸν· ὁ δ' ἀγανακτήσας καὶ ἐπιλαθόμενος τοῦ πατρὸς, συνέβαλε καὶ ἐνίκησεν· ὁ δὲ πατὴρ βαρῶς ἐνέγκας, στεφανώσας ἐτραχηλοκόπησεν, ὡς Κτησιφῶν ἱστορεῖ ἐν τρίτῳ Βοιωτικῶν.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

2.

Plutarch. De flav. 23, 1 : Ἀράξης ποταμός ἐστὶ τῆς Ἀρμενίας, τὴν προσηγορίαν εἰλήφως ἀπ' Ἀράξου τοῦ Πύλου· οὗτος γὰρ πρὸς Ἄρβηλον τὸν πάππον ὑπὲρ σκήπτρων ἀμιλλώμενος, αὐτὸν κατετόξευσε· ποινηλατούμενος δὲ ὑπ' Ἐρινύων, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον· ὁς ἀπ' αὐτοῦ Ἀράξης μετωνομάσθη, καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν Ἀ' Περσικῶν.

ΠΕΡΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.

Idem ib. c. 18, 11 : Φύεται δ' ἐν αὐτῷ (sc. ἐν τῷ Κοκκυγίῳ ὄρει) δένδρον, Παλιούρος καλούμενον· ἐφ' ᾧ ἂν τι καθίσῃ τῶν ἀλόγων ζῶων, ὡς ὑπ' ἰεσοῦ κατέχεται, πάρεξ κόκκυγος· τούτου γὰρ φεῖδεται· καθὼς Κτησιφῶν ἐν Ἀ' Περὶ δένδρων.

Idem ib. 23, 5 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (ἐν Ἀράξῃ) δένδρον, βοῖα παραπλήσιον, καρπὸν δ' ἄφθονον τρέφει μήλων, τὴν γεῦσιν ἔχοντα σταφυλῇ παρόμοιον. Ἐκ ταύτης τῆς ὀπώρας πέπειρον ἐάν τις καθελὼν ὀνομάσῃ τὸν Ἄρη, γίνεται κρατούμενος χλωρός· καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν γ' Περὶ δένδρων.

ΠΕΡΙ ΦΥΤΩΝ.

Idem ib. c. 14, 3. Vide fragm. Aristobuli 2, ubi laudatur liber tertius ejus operis, quod tamen vix diversum fuerit ab opere De arboribus.

injunxisset Stesimbrotto filio suo, ne cum hoste confligeret. Spartani ejus absentia cognita, juveni timiditatem exprobra-verunt : quod ille indigne ferens, oblitus patris pugnam conseruit et vicit. Pater autem iratus ei coronato collum abscidit. Ctesiphon tertio libro rerum Bœoticarum.

PERSICA.

2.

Araxes Armeniae fluvius est, ita dictus ab Araxo, Pyli filio. Hic enim, quum de imperio adversus Arbelum avum suum pugnaret, eum sagitta confodit; sed quum a Furiis vexaretur, proruit in fluvium Bactrum, qui ab ipso deinde dictus est Araxes, uti refert Ctesiphon primo Rerum Persicarum.

DE ARBORIBUS.

Nascitur in Cocygio monte arbor nomine Paliurus, cui si animal insederit, tanquam visco detinetur, excepto cuculo; huic enim parcit, teste Ctesiphonte in primis De arboribus.

Ctesiphontis, architecti, ut videtur, volumen *De Ionica aede Ephesi, quæ est Dianæ*, memorat Vitruv. VII, præfat. Alios Ctesiphontes nihil curo.

CTESIPPUS.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarchus De fluvi. 5, 2 : Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ (Φάσιδι) βᾶδος, ὀνομαζομένη Λευκόφυλλος· εὐρίσκεται δὲ τοῖς μυστηρίοις τῆς Ἑκάτης περὶ τὸν ὄρθρον, πρὸς παιανισμὸν ἔνθεον, αὐτοῦ περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος· ἦν οἱ ζηλότυποι τῶν ἀνδρῶν δρεπόμενοι, ῥίπτουσι περὶ τὸν παρθένιον θάλαμον, καὶ ἀνόθευτον τηροῦσι τὸν γάμον. Ἐάν τις προπετέστερον ἀποστραφῆ τῶν ἀσεβεστέρων διὰ μέθην, καὶ εἰς τὸν τόπον εἰσέλθῃ, τῶν σωφρονούντων ἀφαρπάζεται λογισμῶν, καὶ εὐθύς ἠμολογεῖ πᾶσιν, ὅσα παρανόμως ἢ ἔπραξεν ἢ μέλλει πράττειν. Οἱ δὲ παρατυγχάνοντες, συλλαμβάνοντες, ῥίπτουσι ἐμβεβρωσμένον εἰς τὸ καλούμενον Στόμιον τῶν ἀσεβῶν. Ἔστι δὲ στοργυλοειδὲς, φρέατι παραπλήσιον. Ἐκδίδωσι δὲ τὸ βληθὲν μετὰ ἅ ἡμέρας εἰς τὸν Μαιωτῶν λίμνην, σκαλῆκων γέμον· Γῦπες δ' αἰφνιδίως ἐπιφανέντες ἀόρατοι, τὸ (μὲν) κείμενον διαρπάζουσιν, ὡς ἱστορεῖ Κ τ ῆ σ ι π π ο ς ἐ ν β' Σ κ υ θ ι κ ῶ ν.

CYDIPPUS MANTINENSIS.

Cydippus Mantinensis a Clemente Alex. in Strom. I, p. 132, una cum Antiphane, Aristodemo, Aristotele, Philostephano, Stratone, inter eos recensetur qui περὶ εὐρημάτων scripserint.

DAES COLONENSIS.

Strabo XIII, p. 615 : Φησὶ δὲ Δάης ὁ Κολωνεὺς ἐν Κολωναῖς ἰδρυθῆναι πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πλευσάντων Αἰολέων τὸ τοῦ Κιλλαίου Ἀπολλωνος ἱερὸν.

SCYTHICA.

Nascitur in Phaside virga, Leucophyllus dicta, quæ, dum celebrantur Hecates mysteria, invenitur circa diluculum ad divinam pænanum cantationem, in ipso veris initio; quam postquam zelotypi viri collegerunt, circa thalamum virginalem jaciunt, ut puras conservent nuptias. Quodsi quis impurus ob ebrietatem insolentius accesserit et ad hunc locum pervenerit, mente alienatur, et statim confitetur coram omnibus, quæcumque illegitima aut fecit aut factu-

DALION.

Plinius H. N. VI, s. 35, p. 388 ed. Tchn. : *Simili modo de mensura ejus* (spatii quod est a Syene ad Meroen) *varia prodidere. Primus Dalion ultra Meroen longe proventus; mox Aristocreon et Bion et Basilis, etc.* (Vide fragm. Basilis). Peregrinationes suas primis Philadelphii temporibus Dalion instituisse videtur. Vossius (p. 424 ed. Westerm.) non distinguendum esse putat inter Dalionem, qui de Æthiopia scripsit, atque Dalionem medicum, qui memoratur ap. Plin. H. N. in elencho auctorum lib. XX (*Damione, Dalione, Sosimene*), XXI (*Damione, Dalione*), XXVIII (*Dalione, Cæcilio Bione, qui περὶ δυνάμεων, Anaxilao, Juba*), et XX, 73 p. 335 Tch. (*Dalion, herbarius*). *Damion medicus* citatur lib. XX, 40; *Damon medicus*, XXIV, 150 ed. Tauchn. Forstasse *Dalion, Damion et Damon unus est idemque*.

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 391 : *Regio supra Siritum, ubi desinunt montes, traditur a quibusdam habere maritimos Æthiopas, Nisicastes, Nisitas, quod significat ternum et quaternum oculorum viros : non quia sic sint, sed quia sagittis præcipua contemplatione utantur. Ab ea vero parte Nili quæ supra Syrtis majores, oceanumque meridiana protenditur, Dalion (al. Dallon) vocatos esse dicit, pluvia tantum aqua utentes Cisoros, Longoporos. Ab Oëcalicibus dierum quinque itinere Usibalcos, Isuelos, Pharusos, Valios, Cispios. Reliqua deserta. Deinde fabulosa.*

2.

Plinius VII, 1, p. 5 Tchn. : *Haud dissimile iis* (sc. Thibiis Ponti accolis; cf. fr. Phylarchi 68) *genus Pharnavum in Æthiopia prodidit Damon, quorum sudor tabem contactis corporibus afferat.*

Damon probabiliter ortum ex Δάλλων, quod facile abire potuit in *Damon*, nomen notissimum. Quanquam cogitari posset de *Damone*, qui περὶ

rus erat. Qui vero prope astant, eum corripiunt, et corio insutum conjiciunt in Os impiorum, quod vocant. Est id rotundum, puteoque simillimum, ac projectum corpus post triginta dies in Maotidem paludem ejicit vermibus refertum : vultures autem ex tempore a nemine antea percepti jacens cadaver discernunt, ut testatur Ctesippus secundo Rerum Scythicarum.

Daes Colonensis ait Colonis (in Troade) primum consecratum fuisse ab Æolibus e Græcia huc advectis templum Apollinis Cillæi.

Βυζαντίου scripsit, siquidem recte hic a Nostro diversus esse putatur.

DAMON.

ΠΕΡΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Athenæus X, p. 442, C: Φύλαρχος ἐν ἕκτη Βυζαντίου, οἰνόφλυγος ὄντας, ἐν τοῖς καπηλείοις οἰκεῖν, ἐμισθώσαντας τοὺς ἑαυτῶν θαλάμους μετὰ τῶν γυναικῶν τοῖς ξένοις, πολεμίας σάλπιγγος οὐδ' ἐν ὑπνοῖς ὑπομένοντας ἀκοῦσαι. Διὸ καὶ πολεμουμένον ποτὲ αὐτῶν, καὶ οὐ προσκαρτερούντων τοῖς τείχεσι, Λεωνίδης δ' στρατηγὸς ἐκέλευσε τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγεῖν, καὶ μόλις ποτὲ ἐπαύσαντο λιποτακτοῦντες, ὡς φησι Δάμων ἐν τῇ Περὶ Βυζαντίου.

Eadem ex Athenæo hauriens suis verbis narrat Ælian. V. H. III, 14. Cf. Phylarch. (fr. 10) ap. Athen. l. l. Rem ad ea tempora pertinere quibus Antiochus Byzantios bello petiverit (c. an. 262-258), suspicio est Droysenii (*Hellenism.* II, p. 285). Contra Bernhardus ad Suid. v. Λέων, Leonidem eundem esse putat cum Leonte rethore Philippique adversario. Vide fragm. Leontis (tom. II, p. 330).

Damonem Cyrenæum, qui De philosophis scriperit, memorat Diog. L. I, 14: Δάμων δ' Κυρηναῖος, γεγραφὸς Περὶ τῶν φιλοσόφων, πᾶσιν ἐγκαλεῖ, μάλιστα δὲ τοῖς ἑπτά.

DAMOCRITUS.

Suidas: Δαμόκριτος, ἱστορικός. Τακτικὰ ἐν βιβλίοις β'. Περὶ Ἰουδαίων· ἐν ᾧ φησὶν ὅτι χρυσῆν ὄνου κεφαλὴν προσεκύνουν καὶ κατὰ ἑπταετίαν ξένον ἀγρεύοντες προσέφερον, καὶ κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας διέβαινον, καὶ οὕτως ἀνήρουν.

Eudocia p. 128 post v. Ἰουδαίων pergīt: Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν καὶ ἄλλα. — ὄνου κεφαλὴν] Eadem sub v. Ἰούδας repetit. « De fabella v. interp. ad Tacit. Hist. V, 4 et Paullum Comm. in N. T. III, p. 152

DE BYZANTIO.

Phylarchus libro sexto Byzantios ait ita vinosos esse, ut in cauponis habitent, suas aedes simul cum uxoris elocantes peregrinis; bellicæ tubæ sonum ne in somno quidem exaudire sustinentes. Itaque aliquando quum bello ipsis illato laborem curamque tuendorum murorum non ferrent, Leonides dux jussit ut cauponum tentoria super ipsis muris figerentur; quo facto ægre tandem obtinuit ut desinerent

sq. » Bernh. — ἑπταετίαν] τριετίαν sub v. Ἰούδας.

Damocritum hunc Jonsius Scr. H. phil. I, 4, 5 (et Mullach. De Democrito p. 92) eundem esse statuit cum Demetrio quem De Judæis librum scripsisse dicunt Alexander Polyhistor et Clemens Alex. Stromat. I, p. 146. Quod parum probabile. Vide not. ad Alexandr. Polyh. p. 208. Quam addit Eudocia Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν, ea nescio an orta sit ex Democriti Abderitæ libro qui ferebatur Περὶ τῶν ἐν Μερόῃ ἱερῶν γραμμάτων.

DEMADES.

Suidas: Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐτυχὴς, πρότερον ναύτης ὢν. Ἐγραψεν Ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, Ἰστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Λητοῦς παίδων.

Demades demagogus scriptum reliquit nihil, uti tradunt Cicero Brut. 9 et Quinctilian. II, 17, 13; XII, 10, 49. Quare quod superstes est orationis Περὶ δωδεκαετίας (338-326) fragmentum suppositivum esse viri docti judicarunt (v. quos laudat Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 54, 16). Multo minus persuaderi sibi aliquis patietur Demadem istum De Delo insula ejusque fabulis opus composuisse. Dubium vix est alium quendam ejusdem vel similis nominis virum cum oratore a Suida confundi. (V. Fabricius B. Gr. IV, p. 421; Ruhnken. Hist. crit. orat. § 73.) Fragmentum habeo unum.

Schol. Hesiod. Theog. 913, de Proserpina: Ἡρπάσθαι δὲ αὐτὴν φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης, Ὀρφεὺς ἐκ τῶν περὶ τὸν ὠκεανὸν τόπων, Φανόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, Δημάδης δὲ ἐν Νάπαις.

Δημάδης] var. lect. Δημέας, Δημαίης. (Etym. M. p. 265, 12: ἀπὸ τοῦ Δημέας γίνεταί Δημαέδης, καὶ κατὰ συναίρεσιν Δημάδης.) Pro ἐν Νάπαις Ebert. (Σικελίων p. 10) proposuit ἐν Νάπαις vel ἐκ Νάπης (Steph. B. Νάπη, πόλις Ἀέθρου). Cui tamen conjecturæ mythologia non favet. Posses: ἐν [Ἐννας] Νάπαις. Nam ἐν τοῖς λεμῶσι τοῖς κατὰ τὴν Ἐνναν Proserpina rapta sec. Diodor. V, 3, Aristot. Mi-

illi ordines deserere, sicuti narrat Damon in libro De Byzantio.

Damocritus, historicus, scripsit Tacticorum libros duos, item de Judæis: in quo opere tradit eos aureum asini caput adorare, et septimo quoque anno peregrinum captum sacrificare et interficere, carne ejus minutatim dissecta.

Proserpinam raptam esse nonnulli dicunt e Sicilia, Bacchylides e Creta, Orpheus e locis ad Oceanum sitis, Phandemus ex Attica, Demades vero e**.

rab. 63, alios. At jam dixerat auctor : οἱ μὲν ἐκ Σικελίας. Fortasse scriptum olim fuit : Δημάδης δ' Ἐκάτης [ἐκ νήσου]. Hæc enim caderent in auctorem Deliacorum. De νησὶ δὲ ἴστω isto ante Delum sito libro primo Deliadis (fr. 2) dixit *Semus* (quem olim Suidæ immemor etiam n. 1. reponendum putabam, fuisse ratus Σημ. α' Δηλ. pro Δημάδης).

DEMAGORAS SAMIUS.

Demagoras, Dionysio Halicarnassensi antiquior, qui Samius dicitur fragm. 3, Troica videtur scripsisse. Confundi nomen facile potuit cum *Timagora*, quem auctorem Thebaicorum novimus ex schol. ad Eurip. Phœn. 159 et 670.

I.

Schol. Eur. Phœn. 7 : Δημαγόρας δὲ ἀπὸ Λιβύης ἔλθοῦσαν τὴν Ἥλέκτραν οἰκῆσαι τὴν Σαμοθράκην. Ἐνθα συγγενομένη Διὶ ἔτεκεν Ἡμιθέαν, Δάρδανον, Ἀρμονίαν· τὸν δὲ Κάδμον παραπλέοντα μετὰ Θάσου ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς μνηστῆραί τε καὶ μουόμενον ἰδεῖν τὴν Ἀρμονίαν, προνοία δὲ Ἀθηνᾶς ἀρπάσαι αὐτήν.

« Pro Ἡμιθέαν cum Valcken, leg. Ἡετίωνα. » *Matthiæ*. Scilicet Eetion pro *Hemithea* legitur in schol. ad v. 1129; ubi notandum quod cod. Aug. habet Ἡετίωνα, ὃν καὶ Ἡσιωνᾶν (sic) ὠνόμασαν. De Electra Libyca cf. Diodorus III, 60, 4; V, 48, 2, ubi ejus e Jove liberos recenset Harmoniam, Dardanum et Ἰασιώνα (hoc voluit schol. in cod. Aug.). De re cf. Müller. *Min.* p. 461, nostri loci non immemor, nisi quod pro Demagora laudat *Timagoræ* Thebaica (cujus schol. Eur. Phœn. 159 meminit, et Steph. Byz.). Ac nescio an revera Demagoras et Timagoras unus fuerint idemque.

2.

Dionysius Hal. A. R. I, 72, p. 180 R. Cephalion (fr. 8) Romam conditam dicit δευτέρῳ γενεᾷ μετὰ τὸν Δίακον πόλεμον a Romo Æneæ filio. Ἐῖρηται δὲ Δημαγόρα καὶ Ἀγαθύλλῳ καὶ ἄλλοις συχνοῖς

1.

Demagoras e Libya Electram in Samothraciam venisse ibique sedem fixisse ait, et cum Jove congressam peperisse Hemitheam (Eetionem?), Dardanum et Harmoniam. Cadum vero cum Thaso sororem quærentem, quum in Samothraciam appulisset, initiatum esse et inter initiationem conspexisse Harmoniam eamque Minervæ consilio rapuisse.

δ τε χρόνος καὶ τῆς ἀποικίας ἡγεμῶν δ αὐτός. Eadem Euseb. Chron. p. 45; Syncell. p. 192, B.

3.

Suidas : Ἀλκυονίδες ἡμέραι αἱ εὐδαιναί. Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σικωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ια' [1. ιδ'] φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζῶων· Δημαγόρας δὲ δ Σάμιος ζ', καὶ Φιλόχορος θ'.

Eadem Eustath. ad II, IX, 558, p. 776; Lex. Seguer. in Bekk. An. p. 377; Arsen. p. 40; Apostol. II, 21; Eudoc. p. 35; Bachmann. Anecd. I, p. 68. — ια'] ε' Eustath.; sed Aristot. Hist. An. V, 8, 2, ex Simonide refert esse ιδ'. Cf. schol. Aristoph. Av. 251; schol. Apoll. Rh. I, 1086; Ovid. Met. XI, 745.

DEMARATUS.

Vossius p. 426 : « Plutarchus in Agesil. c. 16 scripta memorat *Demarati Corinthii*. Sed hujus Corinthii an cetera quoque sint, vel quæ ejus sint, quæ alterius, haud proclive est dicere. » Verba Plutarchi l. 1. hæc sunt : Οὐ γὰρ ἔγωγε συμφέρομαι τῷ Κορινθίῳ Δημαράτῳ μεγάλῃς ἡδονῆς ἀπολελείφθαι φήσαντι τοὺς μὴ θεασασμένους Ἑλληνας Ἀλέξανδρον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καθήμενον. Hinc sine causa scriptum aliquod Demarati Vossius elicit. Demaratus ille amicus erat Philippi et comes Alexandri. Plutarch. De fort. Alex. orat. I, c. 7 (p. 404 ed. Didot) : Δημάρατος μὲν οὖν ὁ Κορινθίος εἷς ὢν τῶν Φιλίππου ξένων καὶ φίλων, ὅτε Ἀλέξανδρον εἶδεν ἐν Σούσις, περιχαρῆς γενόμενος καὶ δακρύσας, μεγάλῃς ἔφη χαρᾶς ἔστερῆσθαι τοὺς ἐμπροσθεν τεθνηκότας Ἑλληνας, ὅτι Ἀλέξανδρον οὐκ εἶδον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καθήμενον. Alia ejusdem dicteria vide ap. Plutarch. De adulat. et am. c. 30 (p. 84 Did.) et in Apophthegm. Philippi 30 (p. 179, C, p. 213 Didot). Cf. Vit. Alex. c. 9, 37, 56. — Cujusnam Demarati sint versus qui leguntur in Antholog. lib. I, nescio. Reliquos Demaratos non enumerō.

2.

Demagoras et Agathyllus et alii plurimi de tempore quo Roma condita sit et de duce colonix cum Cephalione consentiunt.

3.

Alcyonii dies, sereni. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in Quinquertionibus quattuordecim esse dicit, ut et Aristoteles in Historia Animalium; Demagoras vero Samius septem, Philochorus novem.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarchus Parall. min. c. 16. : Τεγεάταις καὶ Φανεάταις χρόνιου πολέμου γενομένου, ἔδοξε τριδύμους ἀδελφούς πέμψαι τοὺς μαχησομένους περὶ τῆς νίκης. [Καὶ] Τεγεᾶται μὲν οὖν τοὺς Ῥηξιμάχου παῖδας, Φανεᾶται δὲ τοὺς Δημοστράτου προὔδ' ἄλλοτο. Συμβληθεῖσιν δὲ τῆς μάχης, ἐφονεύθησαν τῶν Ῥηξιμάχου δύο· ὁ δὲ τρίτος, τὸνομα Κριτόλαος, στρατηγῆματι περιεγένετο τῶν δύο (1. τῶν ἀντιπάλων ex Stobæo)· προσποιητὴν γὰρ φυγὴν σκηψάμενος, κατὰ ἓνα τῶν δικόντων ἀνείλε. Καὶ ἐλθόντος, οἱ μὲν ἄλλοι συνεχάρησαν, μόνῃ δ' οὐκ ἔχαρη ἡ ἀδελφὴ Δημόδίκη· πεφονεύει γὰρ αὐτῆς τὸν κατηγγυημένον ἄνδρα, Δημόδικον. Ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κριτόλαος ἀνείλεν αὐτήν. Φόνου δ' ἀγόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀπελύθη τῶν ἐγκλημάτων· ὡς Δημάρατος ἐν δευτέρῳ Ἀρκαδικῶν. Eadem narrat Stobæus Floril. XXXIX, 32.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

2.

Plutarch. De fluvi. c. 9, 4 : Παράκειται δ' αὐτῷ (Μαιάνδρῳ) ὄρος Σίπυλον, τὴν προσηγορίαν ἔχον ἀπὸ Σίπυλου τοῦ Ἀγήνορος καὶ Διωξίπτης παιδός. Οὗτος γὰρ μητροκτονήσας κατ' ἄγνοιαν, καὶ ὑπ' Ἐρινύων αἰσθηλατῆθεις, εἰς τὸ Κεραύνιον ὄρος ἦλθε, καὶ διὰ

ARCADICA.

1.

Quum diuturnum fuisset inter Tegeatas ac Pheneatas bellum, placuit utrinque mitti fratres tergeminos, qui de summa rei decernerent. Tegeatæ Rheximachi, Pheneatæ Demonstrati filios delegerunt. Conserta pugna, duo de filiis Rheximachi ceciderunt. Tertius Critolaus calliditate adversarios vicit : simulata enim fuga eos, dum invicem divulsi insequuntur, interfecit. Redeunti quum omnes gratularentur victori, sola soror ejus Demodice gaudio abstinuit ob interfectum ea pugna a fratre Demodicum, cui desponsa fuerat. Quod indigne ferens Critolaus sororem trucidavit ; cædisque postulatæ a matre, absolutus est, ut Demaratus narrat Arcadicorum secundo.

PHRYGIACA.

2.

Mæandro adjacet mons Sipylyus, a Sipylo, Agenoris et Dioxiippæ filio, dictus. Hic enim quum matrem invitus occidisset, a Furiis exagitatus in Ceraunium montem venit, et præ doloris exsuperantia laqueo vitam circumscriptis. Mons

λύπης ὑπερβολὴν βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψε. Τὸ δ' ὄρος κατὰ πρόνοιαν θεῶν ἀπ' αὐτοῦ Σίπυλον ὠνομάσθη. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, παρόμοιος κυλίνδρῳ, ὃν οἱ εὐσεβεῖς υἱοί, ὅταν εὐρωσιν, ἐν τῷ τεμένει τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν τιθεᾶσι, καὶ οὐδέποτε χάριν ἀσεβείας ἀμαρτάνουσιν, ἀλλὰ φιλοπάτορες ὑπάρχουσι, καὶ πρὸς τοὺς προσήκοντας συμπαθοῦσι, ὡς ἱστορεῖ Ἀγαθαρχίδης ὁ Σάμιος ἐν δ' Περὶ λίθων. Μέννηται δὲ τούτων ἀκριδέστερον Δημάρατος ἐν δ' [Περὶ] Φρυγίας.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem ib. c. 9, 3 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (sc. Μαιάνδρῳ) λίθος, κατ' ἀντίφρασιν Σώφρων καλούμενος, ὃν ἐὰν βάλῃς τινὸς εἰς κόλπον, ἐμμανὴς γίνεται καὶ φονεῖ τινα τῶν συγγενῶν· ἐξίλασάμενος δὲ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν, ἀπαλάσσειται τοῦ πάθους· καθὼς ἱστορεῖ Δημάρατος ἐν γ' Περὶ ποταμῶν. Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἀρχέλαος ἐν α' Περὶ λίθων.

ΤΡΑΓΩΔΟΥΜΕΝΑ.

E LIBRO PRIMO VEL TERTIO.

4.

Clem. Alex. Protr. c. 3, p. 12 Syll. : Ἐρεγθεὺς δὲ ὁ Ἄττικὸς καὶ Μάριος ὁ Ῥωμαῖος τὰς αὐτῶν ἔθυσσ' ἑταυτέρας· ὧν ὁ μὲν τῇ Φερεφάττῃ, ὡς Δημάρατος ἐν πρώτῃ Τραγωδοῦμένων, ὁ δὲ τοῖς ἀποτροπαίαις, ὁ Μάριος, ὡς Δωρόθεος ἐν τῇ τετάρτῃ Ἰταλικῶν ἱστορεῖ. Cf. Euseb. P. E. IV, 16, p. 157.

autem, diis ita volentibus, ab eo Sipylyus vocatus est. Generatur in eo lapis, quem ubi pii filii invenerent, in templo Matris deorum ipsum reponunt, nec unquam impie peccant, sed parentes diligunt et in cognatos suos bene affecti sunt, ut scribit Agatharchides Samius quarto De lapidibus. Meminit horum etiam accuratius Demaratus quarto De Phrygiæ.

DE FLUVIIS.

3.

Nascitur in Mæandro lapis, per antiphrasin Sophron (Sapiens) dictus, quem si in alicujus sinum projicias, insanescit statim, et e cognatis quendam occidit; placata vero deorum Matre, liberatur ab hac passione, ut refert Demaratus tertio De fluviis.

TRAGODUMENA.

4.

Erechtheus Atticus et Marius Romanus filias suas sacrificarunt, ille quidem Persephonæ, ut Demaratus primo Tragodumenon ait, hic vero diis averruncis, ut Dorotheus in quarto Italicorum refert.

Stobæus Florileg. XXXIX, 33: Δημαράτου ἐν τρίτῳ Τραγωδομένων. Ἀθηναίων πρὸς Εὐμόλοπον τὸν Θρακῶν βασιλέα πόλεμον ἐχόντων, Ἐρεχθεὺς ὁ τῆς Ἀττικῆς προϊστάμενος χρησμὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσει τοὺς ἐχθρούς, ἐὰν τὴν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Περσεφόνη θύσῃ. Παραγενόμενος δ' εἰς Ἀθήνας Πραξιθέα τῇ γυναικὶ τὴν Πυθόχρηστον μαντεῖαν ἀπήγγειλεν· εἴθ' οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνέειπε, καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον ἐγκρατῆς ἐγένετο τῆς νίκης.

5.

Schol. Apoll. Rh. I, 45: Ἴφικλος υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μίνου. Τοῦτον Ἡσίοδος (fr. 162) ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησὶ, Δημάρατος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Cf. Ahrens ad fragm. Sophocl. p. 306 ed. Didot.

6.

Apollodor. I, 9, 19, 7: Δημάρατος δὲ αὐτὸν (Herculem) εἰς Κόλυχος πεπλευκότα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι. Codices Δημαρέτης; correx. Ægius.

Schol. Apoll. Rh. I, 1290: Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος συμπεπλευκέναι φησὶ τὸν ἥρωα (Ἡρακλέα) τοῖς ἀριστεύσιν καὶ τὰ περὶ Μῆδειαν συμπεπραχέναι τῷ Ἰάσωνι. Ὁμοίως καὶ Δημάρατος.

Demarati nomen sine causa Berkelius restitui voluit ap. Stephan. Byz. v. Ἀκτῆ, ubi libri Δημάρατος. Vide fragm. Timageti Περὶ λιμένων.

DEMETRIUS CALLATIANUS.

Diogenes L. V, 83: Ἐκτος (Δημήτριος) Καλλατιανὸς, ὁ γεγραφὼς Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης εἰκοσι βιβλίου. Scymno antiquior est, una, puto, vel duabus generationibus. Neque alium atque Nostrum intellexisse videtur Dionysius Halic. De comp. verb. tom. V, p. 30 R., qui Demetrium post Po-

Demaratus tertio Tragodumenón hæc narrat. Atheniensibus contra Eumolpum Thracum regem bellum gerentibus, Erechtheus, Atticæ princeps, oraculum accepit, fore ut victoria potiretur, si natu maximam filiarum Proserpinæ sacrificaret. Reversus Athenas Pythiæ responsum Praxithææ uxori nuntiavit, atque sic filiam ad aram adducens mactavit, deinde prælium conserens victoriam deportavit.

5.

Iphiclus filius erat Phylaci et Clymenæ Minya natæ. Hunc Hesiodus super tritici spicis, Demaratus super mari currere potuisse dicit.

6.

Demaratus Herculem ad Colchos cum Argonautis navigasse tradit. Dionysius eum etiam ducem eorum fuisse dicit.

lybium et Psaonem inter eos recenset, qui aptam verborum compositionem prorsus neglexerint, atque τοιαύτας συντάξεις κατέλιπον, ὅσας οὐδεὶς ὑπομένει μέχρι κορωνίδος διελθεῖν.

ΠΕΡΙ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ.

I.

Scymnus v. 718 ed. Meinek.:

Μετὰ ταῦτα δ' ἔσθ' ὁ Πόντος, οὗ δὴ τὴν θέσιν ὁ Καλλατιανὸς συγγραῶν Δημήτριος εἰσικεν ἐπιμελεστάτως πεπυσμένως.

Quare in sequentibus ad hunc maxime auctorem narrationem accommodasse Scymnus videtur. Patria Demetrii memoratur etiam v. 760:

*** Κάλλατις

ἀποικία μὲν Ἡρακλειωτῶν γενομένη κατὰ χρησμὸν ἔκτισαν δὲ ταύτην ἡνίκα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν Ἀμύντας παρέλαβεν.

Deinde v. 789, postquam Istri insulam Peucen commemoravit, pergit

Μετ' αὐτὴν πελαγία

Ἀχιλλέως ἡ νῆσός ἐστι κειμένη. Ἔχει δὲ πλῆθος χειρόηδες ὀρνέων, θέαν ἱεροπρεπῆ τε τοῖς ἀφικνουμένοις. Οὐ δυνατόν ἐστ' ἡπειρον ἀπὸ ταύτης ἰδεῖν καίπερ ἀπεχουσῆς στάδια τῆς χώρας ἀπο τετρακόσι, ὡς δὴ συγγραφεὶ Δημήτριος.

Idem v. 880:

Εἶτα μετὰ τοῦτους ἐστὶ Μαιωτῶν γένος Ἰαξαματῶν λεγόμενον, ὡς Δημήτριος [ὁ συγγραφεὺς] εἶρηκεν, ὡς δ' Ἐφορος λέγει, Σαυροματῶν λέγεται ἔθνος.

Eadem in Anonym. Periplo Pont. Eux. init. (tom. III, p. 206, ed. Gail).

Idem Scymnus v. 117 Demetrium Callatianum inter fontes suos recenset.

2.

Strabo I, p. 60: Δημήτριος δ' ὁ Καλλατιανὸς τοὺς καθ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα γενομένους ποτὲ σεισμοὺς διη-

DE ASIA ET EUROPA.

1.

Post hæc Pontus est, cuius situm Demetrius, Callatianus scriptor, videtur curiosissime explorasse.

Post Peucen in alto mari Achillis insula (Leuce) sita est, quam habet mansueta multitudo avium, sacrum advenis spectaculum. Non potest ex ea terra continens conspici, quamquæ quadringentis tantum distet stadiis, sicuti scribit Demetrius.

Post hos (Sarmatas) est Mæotiarum gens, qui Iaxamatæ dicuntur, ut ait Demetrius scriptor; ut vero Ephorus tradidit, Sauromatæ sunt.

2.

Demetrius Callatianus terræ motus quæ ab antiquis

γούμενος τῶν τε Λιγᾶδων νήσων καὶ τοῦ Κηναίου τὰ πολλὰ καταδύναί φησι, τὰ τε θερμὰ τὰ ἐν Αἰδηψῷ καὶ Θερμοπύλαις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπισχεθέντα πάλιν ῥυῆται, τὰ δ' ἐν Αἰδηψῷ καὶ καθ' ἑτέρας ἀναρραγῆναι πηγὰς· Ὡρεοῦ δὲ τὸ πρὸς θαλάττη τείχος καὶ τῶν οἰκιῶν περὶ ἑπτακοσίας συμπεσεῖν, Ἐχίνου τε καὶ Φαλάρων καὶ Ἡρακλείας τῆς Τραχίνος, τῶν μὲν πολὺ μέρος πεσεῖν, Φαλάρων δὲ καὶ ἐξ ἐδάφους ἀναστραφῆναι τὸ κτίσμα. Παραπλήσια δὲ συμβῆναι καὶ Λαμиеῦσι καὶ Λαρισαίοις· καὶ Σκάρφειαν δ' ἐκ θεμελιῶν ἀναρριφῆναι, καὶ καταδύναί σώματα χιλίων καὶ ἑπτακοσίων οὐκ ἐλάττω, Θρονίους δ' ὑπὲρ ἡμισυ τούτων· κῦμά τε ἐξαρθὲν τριχῆ, τὸ μὲν πρὸς Σκάρφην ἐνεχθῆναι καὶ Θρόνιον, τὸ δὲ πρὸς Θερμοπύλας, ἄλλο δὲ εἰς τὸ πεδῖον ἕως τοῦ Φωκικοῦ Ἀφροῦντος. Πηγὰς τε ποταμῶν ξηρανθῆναι πρὸς ἡμέρας τινὰς, τὸν δὲ Σπερχειὸν ἀλλάξαι τὸ βεῖθρον καὶ ποιῆσαι πλωτὰς τὰς ὁδοὺς, τὸν δὲ Βοάγγριον κατ' ἄλλης ἐνεχθῆναι φάραγγος, καὶ Ἀλόπτης δὲ καὶ Κύνου καὶ Ὀποῦντος πολλὰ καταβλαθῆναι μέρη, Οἶον δὲ τὸ ὑπερκείμενον φρούριον πᾶν ἀνατραπῆναι, Ἐλατείας δὲ τοῦ τείχους καταρραγῆναι μέρος, περὶ δὲ Ἄλπιων θεσμοφορίων ὄντων πέντε καὶ εἴκοσι παρθένους ἀναδραμούσας εἰς πύργον τῶν ἐλλυμενίων κατὰ θέαν, πεσόντος τοῦ πύργου, πεσεῖν καὶ αὐτὰς εἰς τὴν θάλατταν. Λέγουσι δὲ καὶ τῆς Ἀταλάντης τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ τὰ μέσα, βήγματος γενομένου, διάπλουν δέ-ξασθαι, μεταξὺ καὶ τῶν πεδίων ἓναι καὶ μέχρι εἴκοσι σταδίων ἐπικλυσθῆναι, καὶ τριῆρη τινὰ ἐκ τῶν νεωρίων ἐξαιρεθεῖσαν ὑπερπεσεῖν τοῦ τείχους.

3.

Stephan. Byz. : Ἀντικύρα, πόλις δύο ἢ μία Φωκίδος, ὡς Δημήτριος ὁ Καλλατιανὸς, ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Fortasse alia nonnulla eorum, ubi Demetrius sine patriæ nota apud Stephanum laudatur, ad

temporibus per Græciam totam acciderunt, enumerans, Lichadum insularum et Cenæi multas partes demersas narrat, et thermas quæ sunt Ædepsi atque in Thermopylis, per triduum retentas, rursus fluxisse, ita quidem, ut Ædepsanæ aliis eruperint fontibus. Et Orei murum maritimum et domos ad septingentas corruisse; Echini, Phalarorum et Heracleæ Trachiniæ magnam concidisse partem, Phalara funditus esse eversa. Similia evenisse Lamienisibus et Larisæis; et Scarphiam e fundamentis subrutam, et demersos homines mille septingentis non pauciores, Throniorum dimidiam partem horum et amplius: ac fluctum excitatum trifariam, cujus una pars ad Scarphen et Thronium delata, altera ad Thermopylas, tertia in campum usque ad Daphnuntem Phocidis. Fontes quoque fluminum per aliquot dies fuisse siccatos; Spercheum alveo mutato vias reddidisse navigabiles; Boagrium per aliam decurrisse convallem; Alopes, Cyni et Opuntis multas partes læsas: Cæum autem castellum, quod supra urbem situm fuit, totum eversum, partem muri Elateæ concidisse: et apud Alponum, quum

Nostrum pertinent. Quæ vero sint, sciri omnino nequit.

4.

Schol. Theocrit. I, 64 : Δημήτριος δὲ ὁ Καλλατιανὸς, τοῦ Βριάρεω, ἐνὸς τῶν Κυκλώπων, παῖδας γενέσθαι Σικανὸν καὶ Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα (sc. Ætnæ monti). Ceterum nescio an hæc potius referenda sint ad Commentarios in Theocritum, sicuti ea quæ leguntur in^o schol. ad Id. VII, 151 : τὸν Πολύφαιμον, ὃς ὄρεσι νᾶας ἔβαλλεν.] Τὸν Πολύφαιμον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων ὄρη ἔβαλλεν, ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριος φησι. — Id. ad Id. V, 83 : Δημήτριος δὲ Κάρνειον τὸν Ἀπόλλωνα προσαγορευθῆναι φησιν ἀπὸ τοῦ κραναί, ὃ ἔστι τελέσαι. Φησὶ γὰρ, ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἠῤῥατο τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κραίνη.

5.

Lucian. Macrob. c. 10 (p. 641 Didot.) : Ἰέρων τε ὁ Συρακοσίων τύραννος δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενομένος ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὡσπερ Δημήτριος τε ὁ Καλλατιανὸς καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Hiero moritur a. 216 a. C.

DEMETRIUS ERYTHRÆUS.

Diogenes L. V, 85, Demetrios poetas recensens : Ἐκτος, Ἐρυθραῖος, ποικιλογράφος ἄνθρωπος· καὶ ἱστορικὰ καὶ βῆτορικὰ πεποίηκε βιβλία.

Ætatem hominis indicat Suidas : Τυραννίων... Ἄμισθνός.. γεγωνὸς ἐπὶ Πομπηίου τοῦ Μεγάλου καὶ πρότερον... ἀντεσοφίστευσε δὲ Δημητρίῳ τῷ Ἐρυθραίῳ. — Alium Demetrium Erythræum memorat Diog. L. l. 1. 84 : Δωδέκατος (Δημήτριος), γραμματικὸς, Ἐρυθραῖος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Τήμνω.

DEMETRIUS ILIENSIS tamquam Τρωικῶν

Thesmophoria agerentur, viginti quinque virgines in turrim in portu sitam spectandi causa accurrisse ac ruina turcis in mare decidisse. Ferunt et Atalantam, quæ est juxta Eubœam, ruptura accidente mediam navibus perviam redactam, campos etiam quosdam ad viginti stadia usque inundatos, et tiremem quandam e navali ablatam supra muros decidisse.

3.

Anticyra altera est Phocidis urbs, ut Demetrius Callatianus ait, altera apud Malienses est, ut Apollodorus testatur.

4.

Demetrius Callatianus Briarei, unius ex Cyclopiibus, liberos esse ait Sicanum et Ætnam, de qua Ætna mons vocatus est.

5.

Hiero Syracusarum tyrannus duo et nonaginta annos natus morbo vitam finivit, ut Demetrius Callatianus et alii tradunt.

auctor memoratur ap. Eudoc. p. 128 : Δημήτριος Ἰλιεύς ἱστορικός, ἔγραψε Τρωικὰ ἐν βιβλίοις εἰκοσι· et ap. Eustath. ad Hom. Odys. λ, 534, p. 1696, 40 : Ἰστέον δὲ ὅτι Ὀμήρου καὶ τῶν πλείονων ἓνα παῖδα λεγόντων Δηϊδαμείας καὶ Ἀχιλλέως, τὸν Νεοπτόλεμον, Δημήτριος δ' Ἰλιεύς δύο ἱστορεῖ, Ὀνειρόν τε καὶ Νεοπτόλεμον. Ὁν ἀνελῶν φησιν ἐν Φωκίδι Ὀρέστης ἀγνοῖα, ὕστερον δὲ γνοῦς, τάφον αὐτῷ ἐποίησε περὶ Δαυλίδα, καὶ ἀναθῆεις τὸ ἔξφος, ὃ ἀνεῖλεν αὐτὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον, ἣν ὁ Λυκοφῶν φαληριῶσαν σπῖλον καλεῖ, καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐξιλίωσατο. (De Oniro ab Oreste occiso cf. Ptolem. Hephæst. p. 187, 21 Westerm.) Is Demetrius fortasse non diversus est a *Demetrio Cratetis* discipulo, qui *Scepsin* Troadis urbem patriam habuit, atque voluminibus triginta (ap. Eudociam nonnisi viginti habes) Τρωικὸν διάκοσμον sive Commentarium scripsit (*) in eam libri secundi Iliadis

(*) Fragmenta commentariorum multa exstant luculentaque, quæ quum exscribere h. l. non liceat, indicasse satis habeo : Athenæus p. 141 E (α'); 658 C (β'); 346 C (γ'); 697 C (δ'); 300 D (α'); 155 B et 644 A (δ'); 80 D (ε'); 174 F (ις' et κδ'); 697 D (ιθ'); 91 C et 425 C (κς'); 44 E; 167 D; 236 D E. Steph. Byz. Σιλίνθιον (ις'); Κάλυμνα. Strabo I, 45. 46. 58. 59; VIII, 328. 339. 344. 375; IX, 439. 438; X, 456. 472. 473. 489; XII, 550. 551 sqq.; XIII, 594. 596 sq. 599. 600. 602 sq. 606. 607. 609 sq. 611. 626. 627; XIV, 680. Schol. Apollon. Rhod. I, 230. 238. 1123. 1165; III, 134. Schol. Hom. II. XI, 757. XIV, 229. XX, 3. 53. Schol. Pind. Ql 5, 42. Bekker. An. 342, 10. 364, 18; Etym. M. p. 808, 37 v. Χέραδες; Suidas Ἀδράστεια; Harpocrat. v. Ἀδράστεια, Θυργωνίδαι, Ἴων; Tzetzes Lyc. 530. Ptolem. Hephæst. V. p. 326 Gal. (s. Phot. Bibl. cod. 190). De temporibus scriptoris cf. Clinton F. Hell. tom. III. p. 527. — Haut magis ad nos pertinet *Demetrius Magnesium*, Cicero nis æqualis. Ejus *Περὶ ἰμωνοίας* librum commemorat Cicero Ad Attic. VIII, 11, coll. IV, 11. (v. Voss. Hist. Gr. p. 193; Westermann. Quæstion. Demosth. P. IV, p. 38 sqq.). Reliqui qui hujus auctoris mentionem faciunt, opus respiciunt *Περὶ ἰμωνοῦμων* (pro quo interdum ponunt II. *συνωνύμων*), in quo tum poetas et prosæ orationis scriptores homonymos recte distinguere, simulque ab aliis ejusdem nominis viris, qui fama aliqua gaudebant, secernere et fata eorum breviter enarrare studebat, tum vero etiam urbium nominibus eandem operam navabat. Laudatur ap. Diog. L. I, 38. 79. 112; II, 52. 56. 57; V, 5. 75. 89; VI, 79. 84. 88; VII, 169. 185; VIII, 84. 85; IX, 15. 27. 35. 36; IX, 13. Ac videtur Diogenes tantum non omnia, quæ in suis homonymorum catalogis habet, ex Demetrio mutuatus esse. Adde Athenæum XIII, p. 611 B. Plutarch. Demosth. 15. 27. 28. 30. Vit. X Oratt. p. 847 A et 844 B (ex Ruhnk. conj. pro vulg. Ἥγησιος); Dionys. Hal. Dinarch. c. 1; Phot. cod. 267; Harpocrat. Phot. Suid. v. Ἰσάσιος; Lexic. Seguer. p. 364. Ad urbium ἰμωνοῦμα pertinent quæ leguntur ap. Harpocrat. v. Ἀκη, Λευκὴ Ἀκτὴ, Μεθώνη; Stephan. Byz. v. Ἀγθάτανα, Ἀκτὴ, Ἀλαθίων, Ἀθῆναι, Ἀθαία, Ἀπία, Ἀρκάδες, Ἀττάλεια. Photius v. Κυνεῖος

partem, qua copiæ Trojanorum recensentur. Opus amplissimum et eruditionis antiquariæ plenissimum (Strabo XIII, p. 603 : ἀνδρὶ ἐμπείρῳ καὶ ἐντοπίῳ, φροντίσαντι τε περὶ τούτων τοσοῦτον, ὥστε τριάκοντα βιβλίου συγγράψαι στίχων ἐξήγησιν μικρῶ πλείονων ἐξήκοντα [II. II, 811-877] τοῦ καταλόγου τῶν Τρώων). Ejusdem auctoris Νεῶν διάκοσμον laudat (nescio an errore) schol. Pind. V, 42 (v. Bæckh. præfat. ad schol. Pind.). — Ceterum Scepsius ille procul dubie reponendus est apud schol. Apollon. Rh. I, 1165, ubi nunc in vulg. legitur Δημήτριος Κυνίδιος, in cod. Paris. Δ. Κίδιος.

DEMETRIUS ODESSANUS.

Stephan. Byz. v. Ὀδησσός. Ὁ πολίτης Ὀδησιῆς καὶ Ὀδησσεύς. Ἐγρημάτιζον δὲ Ἡρακλείδης ἱστοριογράφος καὶ Δημήτριος ὁ Περὶ τῆς πατριδος γράψας.

DEMETRIUS SALAMINIUS.

Stephanus Byz.: Καρπασία, πόλις Κύπρου. Δημήτριος δ' ὁ Σαλαμίνιος Καρβασίαν φησίν, ὅτι πρὸς τὸν καλούμενον Κάρβαν ἀνεῖμον κείσθαι δοκεῖ. Ex eujusnam generis scripto hæc fluxerint, nescio. De Carba vento vide testimonia in Steph. Thes. v. Καρπασία.

DEMETRII ΠΑΜΦΥΛΙΑΚΑ.

Tzetzes ad Lyc. 440 : Ἡ δὲ Μέγαρος, κατὰ Δημήτριον τὸν τὰ Παμφυλιακὰ συγγράψαντα, θυγάτηρ ἦν Παμφύλου, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Μέγαρος ἐκλήθη. Quinam sit hic Demetrius, quæro. Demetrius quidam Tarsensis apud Plutarchum in libro De defectu oracularum unus est ex interlocutoribus (Δημήτριος ὁ γραμματικὸς ἐκ Βρετανίας εἰς Τάρσον ἀνακομιζόμενος οἶκαδε, cap. 2). In hunc Pamphyliaica satis bene quadrarent, si ex patria ejus conjecturam facere licet. Idem fortasse etiam ea literis tradidit, quæ vidisse se in regionibus longinquis narrat apud Plutarch. l. l. c. 18, ubi hæc : Ὁ δὲ Δημήτριος ἔφη, τῶν περὶ τὴν Βρεττανίαν νήσων εἶναι πολλὰς ἐρήμους σποράδας, ὧν ἐνίας δαιμόνων καὶ ἠρώων ὀνομάζεσθαι· πλεῦσαι δὲ αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἔνεκα, πομπῇ τοῦ βασιλέως, εἰς τὴν ἔγγιστα κειμένην τῶν ἐρήμων, ἔχουσαν οὐ πολλοὺς ἐποικοῦντας, ἱεροὺς δὲ καὶ ἀσύλους πάντας ὑπὸ τῶν Βρεττανῶν ὄντας ἀφικο-

Carpasia, urbs Cypri. Demetrius Salaminus Carbasiam dicit, quod ad Carban ventum, quem vocant, sita esse videtur.

PAMPHYLIACA.

Megarsus, secundum Demetrium qui Pamphyliaica conscripsit, filia erat Pamphyli, a qua Megarsus urbs nominata est.

μένου δ' αὐτοῦ νεωστὶ, σύγχυσιν μεγάλην περὶ τὸν ἀέρα καὶ διοσημείας πολλὰς γενέσθαι, καὶ πνεύματα καταρραγῆναι καὶ πεσεῖν πρηστήρας. Ἐπεὶ δ' ἐλώφησε, λέγειν τοὺς νησιώτας, ὅτι τῶν κρείσσων τινὸς ἐκλειψίς γέγονεν. Ὡς γὰρ λύχνος ἀναπτόμενος, φάναι, δεινὸν οὐδὲν ἔχει, σβεννύμενος δὲ πολλοῖς λυπηρὸς ἔστιν, οὕτως αἱ μεγάλαι ψυχαὶ τὰς μὲν ἀναλάμψεις εὐμενεῖς καὶ ἀλύτους ἔχουσιν, αἱ δὲ σβέσεις αὐτῶν καὶ φθοραὶ πολλάκις μὲν, ὡς νυκτὶ, πνεύματα καὶ ζάλας τρέπουσι, πολλάκις δὲ λοιμικοῖς πάθεισιν ἀέρα φαρμάττουσιν. Ἐκεῖ μέντοι μίαν εἶναι νῆσον, ἐν ᾗ τὸν Κρόνον καθεῖρχθαι φρουρούμενον ὑπὸ τοῦ Βριάρεω καθέδοντα· δεσμὸν γὰρ αὐτῶν τὸν ὕπνον μεμηχανῆσθαι, πολλοὺς δὲ περὶ αὐτὸν εἶναι δαίμονας ὀπαδοὺς καὶ θεράποντας.

DEMETRII APOLOICA.

Clemens Alex. Protr. c. 4, p. 14, 7 : Δημήτριος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργολικῶν τοῦ ἐν Τίρυνθι τῆς Ἡρας ξοάνου καὶ τῆν ἕλην ὄχνην καὶ τὸν ποιητὴν Ἄργον ἀναγράφει.

Demetrium quendam ex Argolide Troezenium memorat Athenæus IV, p. 119, C : Καλεῖ δὲ τοῦτον (sc. Δίδυμον τὸν γραμματικὸν) ὁ Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος βιβλιολάθαν, διὰ τὸ πλῆθος ὧν ἐκδέδωκε συγγραμμάτων· ἔστι γὰρ τρισχίλια πρὸς τοῖς πεντακισίοις. Idem I, p. 29, A : Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσιμοφοριζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσιμοφοριασάσας ἐπιγράφει. Alius, puto, notatur ap. Diogen. L. II, 74, de Empedocle : Δημήτριος δὲ ὁ Τροιζήνιος ἐν τῷ Κατὰ σοφιστῶν βιβλίῳ φησὶν αὐτὸν, καθ' Ὀμηρον

Ἀψάμενον βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῦ κρανεῖης
αὐχέν' ἀποκρεμάσαι, ψυχὴν δ' αἰδῶσδε καταλθεῖν.

Aut hunc aut Demetrium peripateticum (Diogen. L. V, 83) intellexerit Dionysius Halicarn. Ad Cn. Pomp. De Platone (tom. VI, p. 757 R.), ubi post Aristotelem, Theopompum, Cephisodorum, Zoilum et Hippodamantem Demetrius inter eos ponitur qui Platonem variis modis reprehenderint.

ARGOLICA.

Demetrius in secundo Argolicorum Junonis in Tirynthe urbe simulacrum e pyri ligno ab Argo fabricatum esse tradit.

DE REBUS ÆGYPTI.

Demetrius in Rebus Ægypti, circa Abydum urbem istas esse spinas ait, ita scribens : « Habet vero locus inferior etiam spinam quandam arborem, quæ fructum fert rotundum in ramulis quibusdam orbicularibus. Floret vere, et colorem flos habet splendidissimum. Narratur vero etiam fabula quaedam ab Ægyptiis, Æthiops Troiam missos a Tithono, postquam cognoverunt obisse Memnonem, hoc

DEMETRII TA KATA AIGYPTON.

Athenæus XV, p. 680, B : Δημήτριος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον περὶ Ἄβυδον πόλιν τὰς ἀκάνθας ταύτας εἶναι φησι, γράφων οὕτως : « Ἐχει δὲ καὶ ὁ κάτω τόπος καὶ ἀκανθᾶν τινα δένδρον, ὃ τὸν καρπὸν φέρει στρογγύλον ἐπὶ τινὸν κλωνίων περιφερῶν. Ἀνθεὶ δ' οὗτος, ὅταν ὥρα ᾖ, καὶ ἔστι τῷ χρώματι τὸ ἄθος καλλιφεγγές. Λέγεται δὲ τις μῦθος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὅτι οἱ Αἰθίοπες, στελλόμενοι εἰς Τροίαν ὑπὸ τοῦ Τίθωνοῦ, ἐπεὶ ἤκουσαν τὸν Μέμνονα τετελευτηκένας, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τοὺς στεφάνους ἀνέβαλον ἐπὶ τὰς ἀκάνθας. Ἔστι δὲ παραπλήσια τὰ κλώνια στεφάνοις, ἀφ' ὧν τὸ ἄθος φύεται. »

Quæ antecedunt lege in fragmento 150 Hellenici. Hic Demetrius fortasse idem est cum eo qui De Judæis scripsit. Vid. Alex. Polyh. Introd. p. 208.

DEMOCRITUS EPHESIUS.

Diogenes Laert. IX, 49, varios Democritos recensens : Τέταρτος Περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ γεγραφὸς καὶ τῆς πόλεως Σαμοθράκης.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΝΑΟΥ.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus XII, p. 525, C : Ἀπόλωντο δὲ καὶ Μαγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ διὰ τὸ πλεόν ἀνεθῆναι, ὡς φησι Καλλίνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, καὶ Ἀρχιλοχος. Ἐάλωσαν γὰρ ὑπὸ Ἐφεσίων. Καὶ περὶ αὐτῶν δὲ τῶν Ἐφεσίων Δημόκριτος Ἐφέσιος ἐν τῷ προτέρῳ Περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ, διηγούμενος περὶ τῆς χλιδῆς αὐτῶν καὶ ὧν ἐφόρουσιν βαπτῶν ἱματίων, γράφει καὶ τάδε : « Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ καὶ κρόκιναι ῥόμβοις ὑφαντά· αἱ δὲ κεφαλαὶ κατ' ἴσα διειλημμέναὶ ζώοις. Καὶ σαράπεις μήλινοι καὶ πορφυροὶ καὶ λευκοί, οἱ δὲ ἄλουργεῖς. Καὶ καλασῖραις Κορινθιουργεῖς· εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πορφυραὶ ταύτας, αἱ δὲ ἰοβαφεῖς, αἱ δὲ ὑακίνθιναι· λάβοι δ' ἄν τις καὶ φλογίνας καὶ θαλασ-

in loco coronas in istas spinas conjecisse. Sunt autem ipsi ramuli, e quibus flos nascitur, coronis similes. »

DE TEMPLO EPHESEO.

Perierunt etiam Magnetes, illi qui ad Mæandrum incolunt, eo quod voluptatibus nimis indulserant, ut ait Callinus in Elegiis, et Archilochus. Nam in servitutem redacti sunt ab Ephesiis. De ipsis porro Ephesiis Democritus Ephesio primo libro De templo Ephesio, luxuriam eorum exponens et pictas quas gestabant vestes, hæc scribit : « Vestes Ionum violacei sunt coloris, et purpurei, et crocei, intextis rhombis : summitates vero formis figurisque æquabiliter distinctæ. Sarapes item lutei et purpurei et albi; ali

σειδεῖς. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ Περσικαὶ καλασίρει, αἵπερ εἰσι κάλλιστα πασῶν. Ἴδοι δ' ἂν τις, φησί, καὶ τὰς καλουμένας ἀκταίας, ἧπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασιν. Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν ἰσχυρὸν καὶ κουφότητος χάριν καταπέπλαστα δὲ χρυσοῖς κέγγροις· οἱ δὲ κέγγροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἴσω μοῖραν ἅμματα ἔχουσιν ἀνὰ μέσον. » Τούτοις πᾶσι χρῆσθαι φησι τοὺς Ἐφεσίους ἐπιδόντας εἰς τρυφήν.

DEMOGNETUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Herodianus II. μὸν. λέξ. p. 11, 27 : Δημόγνητος ἐν τῷ Περὶ Κνιδίου (I. Κνίδου) · « Καὶ Κόκκυνα τὸν Τελεστερον (Τελεστέρου?) καὶ Κόλλον τὸ (I. τὸν) Σκίρου, καὶ Λωγάων (?) τὸν αὐτὸν ὁμοῦ (Αὐτονόμου?) καὶ Κτῆσιν (Κτησίαν?) τὸν Μνησιθέου. »

Λωγάων] num Λωγάιον (Λωγάιον, ὄνομα κύριον Suidas)?

DEMOSTHENES BITHYNUS.

Demosthenes Bithynus (fr. 5) (*) Βιθυνιακὰ, quæ decem minimum libros complectebantur, carmine scripsit, atque Κτίσεις, incertum num versibus an oratione soluta. Ætatem auctoris certius constituere non possumus. Alexandro Polyhistore at-

(*) Alius Demosthenes *Bithynus* est Demosthenes Philaethes, Alexandri Philaethæ discipulus, medicus Herophilus, qui tres *De oculis* libros scripsit, teste Galeno tom. III, p. 46 Basil., tom. VIII, p. 10 ed. Paris. — Qui apud Schol. Apoll. Rhod. II, 297 laudatur Δημοσθένης ἐν τοῖς Διμέσιν, esse debet Τιμοσθένης.

marina purpura tincti. Tum *calasires* opere Corinthio confectæ, quarum aliæ purpureæ sunt, aliæ violaceæ, aliæ hyacinthinæ; videas etiam flammeas et marini coloris. Sunt vero etiam Persicæ calasires, quæ sunt omnium pulcherrimæ. Videas etiam quas *actæas* vocant: quod ex omnibus Persicis amiculis pretiosissimum est. Est autem hoc dense textum, ut simul firmum sit et leve: et aureis milli granis conspersum; et quodlibet granum filo purpureo per medium transeunte in interiore amiculi latere revinctum est. » His omnibus uti ait Ephesios in luxuriam effusos.

DE CNIDO.

Demognetus in libro De Cnido: « Et Coccyum Telesteri (?) filium, et Collum Sciri f., et Logaonem Autonomi f., et Ctesiam Mnesithei filium. »

quæ Polybio antiquiorem fuisse colligas e fragm. 15. At dubia res est num recte ibi se habeat nomen Demosthenis, et ad Nostrum scriptorem sit referendum. Meinekius ad Euphor. p. 31, æqualem Euphorionis fuisse suspicabatur. Scilicet quum apud Chærobosecum in Bekk. Anecd. p. 1383 legatur: Καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον (sc. τὸ ἄ in voce Ἰλαος) εὐρίσκεται, ὄϊον· « Δαίμονος Ἰλαίου, » Euphorionem carmen aliquod Demostheni cuidam inscripsisse, eumque Demosthenem esse Bithynum poetam opinatur. Quæ neque negare neque affirmare licet.

ΒΙΘΥΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. v. Τάρας: Ἔστι καὶ Τάραντος ἀρσενικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἐνθα τιμᾶται Ταρανταῖος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὐρηται καὶ διὰ τοῦ δ' Ἀράρανδος.

2.

Idem v. Ταρσός: Ἔστι καὶ Ταρσός ἄλλη τῆς Βιθυνίας. Τὸ ἔθνικὸν ταύτης Τάρσιος καὶ Ταρσία. Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν Ταρσίαν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τὴν πόλιν ὀῖδε. Τὸ ἔθνικὸν Ἰάρσειος· ἔστι καὶ χωρίον Βιθυνίας Τάρσος λεγόμενον.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem: Τευμησσός, ὄρος Βοιωτίας. Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ (γ. 224) (ἄστῳ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν).

εἰς Μυκαλησσὸν ἰῶν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην.

Turbatum aliquid videtur, quum Demosthenis mentio inter Homeri mentionem et versum Home-ricum interjecta sit inepte.

BITHYNIACA.

1.

Est etiam Tarantus masculine dicta urbs Bithyniæ, ubi colitur Tarantus Juppiter, teste Demosthene in secundo De Bithynia. Reperitur etiam per d litteram Darandus.

2.

Tarsus etiam est Bithyniæ urbs. Civis ejus Tarsius et Tarsia. Demosthenes in secundo De Bithynia Ταρσίαν per et diphthongum urbis nomen scribit. Civis Tarseus. Est etiam castellum Bithyniæ, cui Tarsus nomen.

3.

Teumessus, mons Bœotiæ. Homerus in Hymno in Apollinem (tanquam urbem memorat Demosthenes tertio De Bithynia):

Mycalessum tendens et Teumessum herbosam.

E LIBRO QUARTO.

4.

Idem : Ἀλεξάνδρεια, πόλις ὀκτωκαίδεκα... Δευτέρα ἔστι πόλις Τροίας, ἐν ἣ ἐγένετο Ἡγήμων ἑποποιός, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων· περὶ ἧς Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυιακῶν.

5.

Idem : Ἡραία, ἄκρα οὕτω λεγομένη, καταντικρὺ Χαλκηδόνος. Ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡερείαν φασί τινες, κακῶς, ἄλλοι δὲ Ἡριον, μυθοποιούντες ὡς ἐκείσε δρῦζαντες τάφους χύτρας εὔρον καὶ ὀστᾶ. Πειστέον δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυῶν Δημοσθένει ἐν τῷ δ' βιβλίῳ.

Ἔστι δὲ τις προπάροιθε κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη Ἡραία τρηχοῦσα, πολυσιπλάς· ἐνδοθὶ δ' αὐτῆς λαίνεον περὶ τεῖχος ἰὼν κοιλαινεται εἰσω κόλπος ἄλός· φαίης κεν ἰδὼν βαθυδίνασιν πάντη ἔμμεναι. Εἰλαμένη δὲ καὶ οὐ βύθος ἔστι θαλάσσης, ἐνθα τε νῆας ἀνήγον, διόμενοι σκέπας εἶναι αὐτοφυοῦς ὄρμοιο, κακῶ δ' ἐνέκυρσαν ἐτοίμῳ.

Eadem Etym. M. p. 437, 40, omissis verbis inde a τρηχοῦσα usque ad ἄλός. Ibidem pro ἐνθα τε νῆας ἀνήγον est : ἐνθα θαλάσσης νῆας ἤγον, x. δ' ἐν. ἐτοίμως. Vocem ἤγον pro ἀνήγον præbet etiam cod. Rhedig.

6.

L. LIBRO NONO.

Idem : Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας, ἀποικὸς Μιλησίων... Τὸ ἔθνικόν Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεύς

4.

Alexandria. Secunda ejus nominis urbs in Troade est, ex qua Hegemon poeta epicus oriundus est, qui Leuctricum bellum Thebanorum et Lacedæmoniorum scripsit. De hac urbe Demosthenes dicit in quarto De Bithynia libro.

5.

Heræa, promontorium sic nominatur Chalcedonis e regione situm, quod nonnulli ex consuetudine Heeriam vocant, perperam. Alii vero Herium, fabulantes quod ibi fodientes sepulcra (ἡρία) invenerint urnas et ossa. Sed fides habenda potius est Demostheni Bithyno, qui libro quarto ita habet :

Est vero ante celebrem Chalcedonem promontorium, Heræa, asperum, scopulis obsitum. Intra illud, saxosum circa murum, procedens cavatur sinus maris. Quem conspiciens dixeris profundum ubique esse. At humectum quidem solum, sed nulla maris profunditas. Ibi naves subdlexerunt, credentes tutamen esse portus natura facti ; at in paratum inciderunt malum.

6.

Artaces, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia. Gentile Artacenus. Sophocles vero Artaceus dixit, et Demosthenes in nono De Bithynia Artacius habet :

Habitavit in Artacis sedem figens oris.

Sic enim (Artacia) ibi Venus dicitur.

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

εἶπε... καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης ἐν ἐνάτῳ Βιθυιακῶν·

Νάσσατο δ' Ἀρτακίσιον ἐφέστιος αἰγιαλοῖσι.

Οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται. In ultimis excerptorem negligentem accusamus.

7.

E LIBRO DECIMO.

Idem : Κοσσός, ὄρος Βιθυρίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυιακῶν δεκάτῳ. Οἱ οἰκούντες Κοσσαῖοι.

8.

Idem : Μαυσωλοὶ, οἱ Κᾶρῆς, ἀπὸ Μαυσωλοῦ. Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυιακῶν· « Αἰδαλα Μαυσωλῶν. »

E LIBRIS INCERTIS.

9.

Idem : Ἄμαστρις, πόλις Παφλαγονίας, ... ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἄμαστρίδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣ συνίκησε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. Δημοσθένης δ' ἐξ Ἄμαζόνος οὕτω λεγομένης.

10.

Idem : Ἀπολλωνία, πρώτη πόλις Ἰλλυρίας... κβ', τῶν ἐπὶ Θράκης Ἰώνων, ἣν Δημοσθένης φησίν.

11.

Idem : Δορυλαῖον, πόλις Φρυγίας, ὃ καὶ Δορούλαιον Δημοσθένης φησί.

12.

Idem : Κρηῖσσα, πόλις Παφλαγονίας, ἣν Μηριόνης μετὰ Τροίαν ἔκτισε, Ζηίλας δὲ εἶλεν ὁ Νικομήδους υἱός. Δημοσθένης γράφει τὸ ἔθνικόν Κρησσαῖος.

7.

Cossus, mons Bithyniæ, teste Demosthene in libro decimo De Bithynia. Incolæ Cossæi.

8.

Mausoli, Cares, a Mausolo. Demosthenes decimo De Bithynia : « Dædala Mausolorum. »

9.

Amastris, urbs Paphlagoniæ... a muliere Perside Amastride, filia Oxyathræ, Darii fratris, quæ nupsit Dionysio Heracleæ tyranno. Demosthenes vero ab Amazone Amastride urbem nomen habere ait.

10.

Apollonia, urbs Ionum in Thracia, quam Demosthenes memorat.

11.

Dorylaeum, urbs Phrygiæ, quam etiam Dorylaeum Demosthenes dicit.

12.

Cressa, urbs Paphlagoniæ, quam Meriones post Troica condidit ; Zeilas vero Nicomedis filius cepit. Demosthenes gentile scribit Cressæus.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

13.

Steph. : Ὀλιζίων, πόλις Θεσσαλίας... Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ γάρ, ὡς ἴστορεῖ Δημοσθένης ἐν Κτίσει, τὸ μικρὸν ὀλιζὼν καλοῦσι. Τὸ ἐθνικὸν Ὀλιζίωνος.

14.

Idem : Λάμφακος, πόλις κατὰ τὴν Προποντίδα, ἀπὸ Λαμφάκης, ἐπιχωρίας τινὸς κόρης. Ἔστι δὲ Φωκαέων κτίσμα, πάλαι Πιτυοῦσα λεγομένη, ὡς Διόχοτος ὁ Κυζικηνός... ἔστι δὲ εὐοίνος... Δημοσθένης δὲ διὰ τὸ εὐοίνον καὶ Πριάπου κτίσμα ταύτην φησὶ, τοῦ υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Διονύσου.

15.

Idem : Χαλκεῖα, πόλις Λιθύης ὁ Πολυτίστωρ ἐν Λιθυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος ἐν τῷ δωδεκάτῳ ὧδε γράφει· « Ἀγνοεῖ δὲ μεγάλως καὶ τὰ περὶ τῶν Χαλκείων· οὐτὲ γὰρ πόλις ἐστίν, ἀλλὰ χαλκουργεῖα. » Num recte sese habeat h. l. nomen Demosthenis, viri docti addubitarunt. V. not. ad Callisthenis fr. 35, p. 26.

DEMOTELIS.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

Demoteles apud Plinium H. N. XXXVI, 12, inter eos recensetur qui de pyramidibus scripserunt. Vide fragmenta Aristagoræ. — Præterea mentionem ejus injicit Plinius XXXVI, 13, 19, 1 : *Dicamus et labyrinthos, vel portentosissimum humani impendii opus, sed non, ut existimari potest, falsum. Durat etiamnum in Ægypto, Heracleopolite (deb. Arsinoïte) nomo, qui primus factus est ante annos, ut tradunt, MMMDC a Petesuchi rege Seveenefroe (sic Bunsen. ; libri : Petesuchi vel Petesutocco rege sive Tithoe), quamquam Herodotus totum opus XII regum dicit esse novissimique Psammetichi. Causam faciendi varie interpretantur. Demoteles regiam Menevidis (sic Bunsen. ;*

URBIUM ORIGINES.

13.

Olizon, urbs Thessaliæ, nomen ex eo habet, quod est parva. Thessali enim, ut Demosthenes narrat in Urbium originibus, ὀλιζὼν dicunt pro parvo. Gentile Olizonius.

14.

Lampsacus, urbs ad Propontidem, nomen habet a Lampsace, puella quadam indigena. Est vero Phocensium co-

Moteridis cod. Bamberg., *Motherudis* vgo), *Lycæas sepulcrum Mæridis; plures Soli sacrum id exstructum, quod maxime creditur.* V. Bunsen. *Ægypten* tom. III, p. 89; tom. II, p. 54, not. Manethon, fragm. tom. II, p. 542.

DERCYLUS (ARGIVUS).

Nomen auctoris vario modo exaratur : Δερκύλος, Δέρκυλος, Δέρκυλλος. Similiter Δερκυλλίδας in multis libris scribitur Δερκυλλίδας. (*) Præferendum duplici lambda simplex esse demonstravit L. Dindorfius in Steph. Thes. Gr. s. h. v., ubi vide. Patriam Dercyli Argolidem fuisse puto. Dialecti patriæ formas eum sermone suo admiscuisse docemur ab auctore Etym. Mag. p. 391, 12 : Ἀργεῖοι, inquit, καὶ Λάκωνες καὶ Παμφύλιοι καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὠρώπιοι, ἐνδείαν τοῦ σ ποιῶντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιήσαι ποιτῆαι, καὶ βουσόα βουδα, καὶ μουσικὰ μωλα· κέχρηται τούτῳ τῷ εἶδει τῆς δασείας καὶ Δέρκυλλος (**).

Quod ætatem scriptoris attinet, post Alexandri M. tempora eum vixisse liquet ex fr. 8. Senioris ævi hominem arguit etiam Panemi mensis nomen Macedonicum (fr. 3). Ubi simul cum Dinia vel Agia Noster laudatur, loco ponitur postremo; unde illos antiquiores esse, eorumque memoriam ex ipso Dercylo excitari suspiceris.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Athenæus III, p. 86, F, et schol. Vatic. Eurip. Troad. 14. Vide Agiæ fr. 1 et 3.

(*) Dercyllidas quidam ἐν τῷ Περὶ Πλάτωνος φιλοσοφίας laudatur ap. Simplicium in Aristot. Phys. p. 54 b, 56 b. Cf. Proclus in Platon. p. 7.

(**) Valckenar. ad Adoniaz. p. 274 : « Hinc discimus historicum antiquissimum (?) Argivum Dercyllum Argolica sua scripsisse patria dialecto; ut adeo λέξεις Ἀργεῖαι inter Hesychianas videri possint ab grammatico partim etiam ex historiis Dercylli derivatas. »

Ionia, olimque Pityusa vocabatur, teste Deiocho Cyziceno. Vini ferax est. Quare etiam Priapi Baccho et Venere nati opus eam Demosthenes dicit.

15.

Chalcea, urbs Libyæ. Polyhistor De Libya libro tertio, secundum Demosthenem, quem reprehendens Polybius libro duodecimo sic scribit : « Ignorat vero magnopere etiam quæ pertinent ad Chalcea. Neque enim urbs est, sed metalli officinæ sunt. »

2.

Schol. Pindar. Ol. VII, 49, de Tlepolemo Lycymni interfectore : Οἱ δὲ περὶ Δεινίαν (fr. 6) καὶ Δέρκυλόν φασιν ἀκούσιον τὸν φόνον γενέσθαι.

3.

E LIBRO TERTIO.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139, 5 Sylb. : Ἁγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανέμου ὀγδόῃ φθίνοντος sc. Ilium captum esse statuunt. Ead. Eus. P. E. p. 293, ubi Κερκύλος.

(ΒΟΙΩΤΙΚΑ?)

4.

Schol. Eur. Phoen. 7 : Δέρκυλλος Θηβαίου τινός, Δράκοντος τοῦνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἀρμονίαν εἶναι φησιν, ὃν φονεύσας Κάδμος ἔγημεν Ἀρμονίαν. Ἐφορος δὲ κ. τ. λ. (Eph. fr. 12)... Δημαγώρας δὲ κ. τ. λ. (v. fr.).

« Cod. August. : Δέρκυλλος δὲ Θηβαίου τινός Δράκοντος, Ἄρεως Θηβαίου, φησὶν εἶναι τὴν Α. θ. quocum consentit Havn. et Taurin., nisi quod hic δὲ ponit post Ἄρεως. Valck. scriptum fuisse suspicatur : Δ. μὲν, Θ. τ., Δρ. τοῦνομα, Ἄρεως υἱοῦ, βασιλέως δ. Θηβ. Cf. Palæphatus c. 6. » MATTHIE. — Vocem Θηβαίου post Ἄρεως non mutaverim, quippe quam expresse addidisse historicus noster videtur, ne de deo Marte cogites. Ceterum fragmentum peti potuit e Κτίσεων libris.

ARGOLICA.

2.

Dinias et Dercylus libro tertio invitum Tlepolemum eadem commisisse aiunt.

3.

Agias et Dercylus die vicesimo tertio Panemi mensis Ilium captum esse statuunt.

4.

Dercylus Thebani cujusdam, cui Dracontis (Areo Thebano nati) nomen, filiam Harmoniam esse dicit. Quo interfecto Cadmus Harmoniam duxit.

ÆTOLICA.

5.

Nascitur in Acheloo herba quæ myops vocatur : eam si quis in aquam jecerit et faciem lavarit, visum amittit, quem, simulac Dianam placaverit, recuperat, ut testatur Dercylus tertio Ætolicorum.

ΑΙΤΩΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

5.

Plutarch. De flux. 22, 5 : Γεννᾶται ἐν αὐτῇ (Ἀχελώῳ) βοτάνη ἢ μύψη προσαγορευομένη ἦν ἐάν τις εἰς ὕδωρ βάλων νίψηται τὸ πρόσωπον, ἀποβάλλει τὴν θρασιν, Ἄρτεμιν δ' ἐξίλασάμενος ἀνακτᾶται τὸ φῶς· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Αἰτωλικῶν.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

6.

Plutarch. Par. m. c. 38 : Ἡρακλῆς τὰς Γηρούων βοῦς ἐλαύνων δι' Ἰταλίαν ἐπεξενώθη Φαύνω βασιλεῖ, ὃς ἦν Ἑρμοῦ παῖς, καὶ τοὺς [γε] ξένους τῷ γεννήσαντι ἔθυσεν· ἐπιχειρήσας δὲ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνηρέθη· ὡς Δέρκυλλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

7.

Idem ibid. c. 17 : Ἐν Ἰλίῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐμπερησθέντος, προσδραμῶν Ἴλος τὸ διοπετὲς ἤρπασε παλλᾶδιον, καὶ ἐτυφλώθη· οὐ γὰρ ἔξδὸν ὑπ' ἀνδρὸς βλέπεσθαι· ὕστερον δ' ἐξίλασάμενος ἀνέβλεψεν· ὡς Δέρκυλλος ἐν πρώτῳ Κτίσεων.

ΠΕΡΙ ΟΡΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

8.

Plutarch. De flux. I, 4 : Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος μετὰ στρατεύματος εἰς Ἰνδίαν ἐλθόντος, καὶ τῶν

ITALICA.

6.

Hercules Geryonis hoves per Italiam agens hospitio usus est Fauni regis, qui Mercurii fuit filius, ac patri immolare hospites solebat : is aggressus Herculem, ab ipso est trucidatus. Dercylus tertio Italicorum.

URBIUM ORIGINES.

7.

In Ilio Minervæ templo ardente, Ilius occurrens cælo delapsum Palladium eripuit, ac captus est luminibus, quod illud videri a viro nefas erat. Postmodo tamen placato numine visum recepit, testante Dercylo in primo De urbium originibus.

DE MONTIBUS.

8.

Quum Alexander Macedo in Indiam venisset cum exercitu, et indigenæ ei totis viribus resistere decernerent, elephas

ἐγχωρίων κρίσιν ἐχόντων ἀντιπολεμεῖν αὐτῷ, Πῶρου τοῦ βασιλέως τῶν τόπων ἐλέφας αἰφνιδίως οἰστραπλήξ γενόμενος, ἐπὶ τὸν Ἥλιου λόφον ἀνέβη, καὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρησάμενος εἶπεν· Δέσποτα βασιλεῦ, τὸ γένος ἀπὸ Γηγασίου κατάγων, μηδὲν ἐξ ἐναντίας Ἀλεξάνδρου ποιήσης· Διὸς γάρ ἐστι Γηγασίος. Καὶ τελέσας τὸν λόγον ἔθανεν. Ἀκούσας δὲ τούτων ὁ Πῶρος, ψοφοδεὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου γόνασι προσέπεσεν, εἰρήνην αἰτούμενος· τυχὼν δὲ ὧν ἤθελε, τὸ ὄρος Ἐλέφαντα μετωνόμασεν· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Περὶ ὄρων.

9.

Plutarch. De fluv. 8, 4 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Λυκόρμα ποταμῷ) Λευκόιον ἄνθος, ὃ μητριᾶς ὀνόμασθίσης, μαραίνεται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Περὶ ὄρων. *Lege quæ antecedunt ap. Plutarchum.*

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

10.

Plutarch. De fluv. 19, 4 : Παράκειται (Ἀλφειῷ ποταμῷ) ὄρος, Κρόνιον καλούμενον ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Μετὰ τὴν γιγαντομαχίαν Κρόνος, τὰς Διὸς ἀπειλὰς ἐκκλίων, εἰς ὄρος παρεγένετο Κτοῦρον, ὃ ἀπ' αὐτοῦ Κρόνιον μετωνόμασεν· λαθὼν δὲ πρὸς ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἀφορητῆς δραξάμενος, διῆρεν εἰς Καύκασον τῆς Σκυθίας. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Κύλινδρος καλούμενος λίθος ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος· ὁσάκις γὰρ ἂν ἀστράψῃ Ζεὺς ἢ βροντήσῃ, τσαυτάκις ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας διὰ φόβον κυλιέται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' Περὶ λίθων.

11.

Joh. Lydus De mens. p. 104 ed. Ræther. : Δέρ-

κυλλος δὲ φησιν, ὅτι γεννᾶται ἐν τῷ Ὑδάσπῃ ποταμῷ λίθος λυχνίς καλούμενος· οὗτος, σελήνης αὐξομένης, ἤχον μελωδίας ἀποδίδωσι. *Eadem brevis in Boissonad. Anecd. I, p. 417. Plutarch. De fluv. 1, 2 de hoc lapide ait : Σελήνης δ' αὐξομένης εὐρίσκεται πρὸς μελωδίαν αὐλῶν.*

ΣΑΤΥΡΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

12.

Plutarch. de fluv. 10, 3 : Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ (Μαρσύα) βοτάνη, αὐλὸς ὀνομαζομένη, ἣν ἂν πρὸς ἄνεμον σείσῃ τις, μουσικὴν ἔχει μελωδίαν, καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' Σατυρικῶν.

DIEUCHIDAS

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

1.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 267, 9 Syll. : Διευχίδας τε ὁ Μεγαρικὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Δευκαλιωνίας μετέλαθεν.

E LIBRO TERTIO.

2.

Harpocratio : Ἀγυιᾶς... Ἀγυιεύς δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὃξὺ λήγων, ὃν ἱστάσι πρὸ τῶν θυρῶν. Ἰδίους δὲ εἶναι φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν... Φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ Διευχίδας (codd. Δευχίδας; em. Casanb.) ἐν τῇ γ' τῶν Μεγαρικῶν.

Pori, illius regionis regis, derepente cæstro percitus Solis collem ascendit, et vocem humanam depromens in hæc erupit : « Domine rex, qui a Gegasio genus ducis, ne quicquam contra Alexandrum suscipias : Jovis enim Gegasius est. » Et absoluto sermone occubuit. Quibus auditis Porus supplex Alexandri genua amplexus est pacem expetens ; quam quum consecutus esset, montem illum Elephantem nominavit, ut testatur Dercylus libro tertio De montibus.

9.

Nascitur in Lycorma fluvio flos Leucoium (*alba viola*), qui pronuntiatio novercæ vocabulo, statim marcescit, ut narrat Dercylus in tertio De montibus.

DE LAPIDIBUS.

10.

Adjacet Alpheo mons Cronius, id est Saturnius, ea de causa sic dictus. Post Gigantomachiam Saturnus, Jovis minas declinans, ad montem Cturum pervenit, quem de se denominavit Cronium. Quum autem per aliquod tempus latuisset, rapta occasione, divertit in montem Caucasum

Syriæ. Provenit in eo monte lapis, quem ab eventu cylindrum vocant ; nam quotiescunque fulgurat aut tonat Jupiter, toties de cacumine præ timore volvitur, ut narrat Dercylus primo De lapidibus.

11.

Dercylus narrat nasci in Hydaspe lapidem, qui lychnis nominatur, qui crescente luna sonum melodicum edit.

12.

Nascitur in Marsya fluvio herba aulus, id est *tibia*, dicta, quæ si ad ventum moveatur, musicos sonos edit, referente Dercylo libro primo Satyricorum.

MEGARICA.

1.

Dienchidas Megaricus initium historię suæ e Deucalionia mutuatus est.

2.

Aggyieus est columna in acutum desinens, quam pro foribus statuunt. Eas alii Apollini, alii Baccho, alii utrique sacras esse dicunt... Aiunt vero proprium hoc esse Doriensium, ut exponit Dieuchidas in tertio Megaricorum.

Schol. Aristoph. Vesp. 875 : Περὶ τοῦ ἀγυειῶς Ἀπόλλωνος Διευχίδας (Διευτυχίδας cod. Ven.; ἰδίως εὐτυχίας Ald.) οὕτως γράφει « Ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔστιν ὡς ἀγυειὺς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα. Καὶ οὕτως καταμηνύει ὅτι Δωριέων ἔστι τὰ τῶν Ἑλλήνων· τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς στρατιάς * φάσματος οἱ Δωριεῖς ἀπομιμούμενοι τὰς ἀγυιάς ἰστιάσιν ἔτι καὶ νῦν τῷ Ἀπόλλωνι. »

ιατρῷ κτλ.] cod. Ven. : ἱατρῷ τούτῳ δ. ἔτι καὶ νῦν ἔστι καὶ ὡς αγ. Unde Dindorf. conj. : ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ διαμένει ἔτι καὶ νῦν, ἔστικε βωμὸς αγ. Etiam sequentia mutila esse patet. Ceterum cf. Müller. Dor. I, 299.

3.

Schol. Pind. Nem. IX, 30 : Διευχίδας (sic Bœckh. pro vg. Διευτυχίδας) δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρικῶν τὸ μὲν κενήριον Ἀδράστου ἐν Σικυωνί φησιν, ἀποκείσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Μεγάρῳ.

E LIBRO QUARTO.

4.

Clemens Alex. Strom. I, p. 141, 46 Syll. : Διευχίδας γὰρ ἐν τετάρτῳ Μεγαρικῶν περὶ τὸ διακοσιστὸν ἔτος ὑστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως τὴν ἀκμὴν Λυκούργου φέροι. Cf. Müller. Dor. I, p. 132 sq.

5.

Plutarch. Lycurg. c. 2 : Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκούργον πατρὸς, ἀλλὰ Πρυτανίδος καὶ τὸν Λυκούργον καὶ τὸν Εὐνόμον, οἱ δὲ πλεῖστοι σχεδὸν οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσιν, ἀλλὰ Προκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου γενέσθαι Σόον· Σόου δὲ Εὐρυπῶντα, τούτου δὲ Πρυτανίαν, ἐκ τούτου δὲ Εὐνόμον, Εὐνόμου δὲ Πολυδέκτην ἐκ προτέρας γυναικὸς, Λυκούργον δὲ με-

3.

Dieuchidas in tertio Megaricorum cenotaphium quidem Adrastis Sicyone esse, ipsum vero corpus Megaris jacere ait.

4.

Dieuchidas in quarto Megaricorum circa ducentesimum post captam Trojam annum Lycurgum floruisse statuit.

5.

Simonides poeta Lycurgi patrem non Eunomum dicit, sed Prynanim patrem Lycurgi et Eunomi; perique vero non ita seriem generis deducunt, sed e Procle, Aristodemi filio, natum prodrunt Soom, huic filium fuisse Eurypontem, hoc natum Prynanim, cujus filius Polydectes fuerit ex priore uxore, ex posteriore, cui Dionassæ nomen, Lycurgus, ut Dieuchidas narrat Lycurgum a Procle sextum, ab Hercule undecimum dicens.

6.

Homeri poemata ut vicium ordine et quasi tenore ab rhapsodis recitarentur, scripsit, tali modo, ut, ubi primus desineret, inde alter exciperet seriem. Magis ergo Solon

teron ἐκ Διωνάσσης, ὡς Διευτυχίδας (scr. Διευχίδας) ἰστόρηκεν, ἔκτον μὲν ἀπὸ Προκλέους, ἐνδέκατον δὲ ἀφ' Ἡρακλέους.

E LIBRO QUINTO.

6.

Diog. L. I, 57, de Solone : Τὰ τε Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε βραβυδεῖσθαι, ὅσον ἔπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκείθεν ἀρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Μᾶλλον οὖν Σόλων Ὀμηρον ἐφώτισεν ἢ Πεισίστρατος, ὡς φησι Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. Cf. Welcker. Cycl. p. 378. 380.

E LIBRIS INCERTIS.

7.

Athenæus VI, p. 262, E : Διευχίδας δ' ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς * * τὰς καλουμένας (φησὶν) Ἀραιὰς (μεταξὺ δὲ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης εἰσί), γενομένης διαφορᾶς τοῖς συνεξομήσασιν τῷ Τριόπᾳ μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον, καὶ τῶν μὲν εἰς τὸ Δώτιον ἀναχωρησάντων, οἱ μὲν μετὰ Φόρβαντος μέιναντες εἰς Ἴηλυσὸν ἦλθον, οἱ δὲ μετὰ Περιέργου τὴν Καμειρίδα κατέσχον. Τότε λέγεται καταράσασθαι τὸν Περιέργον τῷ Φόρβαντι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς νήσους Ἀραιὰς κληθῆναι. Ναυαγήσας δ' ὁ Φόρβας καὶ Παρθενία, ἡ τοῦ Φόρβαντος καὶ τοῦ Περιέργου ἀδελφῆ, διενήξαντο εἰς Ἴηλυσὸν περὶ τὸν καλούμενον τόπον Σχεδίαν. Καὶ αὐτοῖς περιτυχῶν Θαμανεύς, ὃς ἐτύγχανε κατὰ τὴν Σχεδίαν κυνηγετῶν, ἦγεν ὡς ξένισον εἰς οἶκον, καὶ τὸν οἰκῆτην ἀπέστειλεν ἀπαγγελοῦντα τῇ γυναικὶ ταπεινὴν παρασκευάζειν, ὡς ἀγοντος αὐτοῦ ξένους. Ἐλθὼν δ' εἰς οἶκον, ὡς οὐδὲν εὔρε παρασκευασμένον, αὐτὸς ἐπιβαλὼν τὸν σῖτον ἐπὶ τὸν ἀλετώνα, καὶ τᾶλλα τὰκόλουθα, ἔπειτα ἀλέσας ἐξένισεν αὐτούς. Καὶ ὁ Φόρβας οὕτως ἐπὶ τῷ ξενισμῷ

quam Pisistratus Homerum illustravit, ut in quinto Megaricorum Dieuchidas ait.

7.

Dieuchidas in Megaricis hæc scribit : « Circa Aræas insulas (sunt hæc inter Cnidum et Symen) orto post Triopæ obitum inter eos, qui cum illo expeditionem susceperant, dissidio, alisque domum repetentibus, Phorbas cum suis manens, Ialysum venit; Periergus vero cum suis Camiridis portum tenuit. Tunc dicitur Phorbantem diris imprecationibus persecutus esse Periergus; indeque aiunt Aræas (ab eisdem illis imprecationibus) nominatas insulas esse. Igitur naufragium passus Phorbas, cum Parthenia, Phorbantis et Periergi sorore, Ialysum enavit, et eo loco, cui Schedia nomen, terram attigit. In quos incidens Thameus, qui forte circa Schediam venabatur, domum suam eos deduxit hospitio excepturus, premissis servo qui uxori nunciaret, ut pararet necessaria hospitibus quos esset adducturus. Verum quum domum pervenisset, nihilque offendisset paratum, ipse frumentum in molam conjectum moluit; reliquisque rebus paratis, cibavit hospites. Qua hospitali benignitate ita delectatus Phorbas est, ut in extremo vitæ

ἦσθη, ὡς καὶ τὸν βίον τελευτῶν ἐπέσκηψε τοῖς φίλοις, δι' ἐλευθέρων τοὺς ἐναγισμοὺς ἐπιτελεῖν αὐτῶ, καὶ τὸ ἔθος διαμένει ἐν τῇ θυσίᾳ τοῦ Φόρβαντος. Ἐλευθεροὶ γάρ εἰσιν οἱ διακονοῦντες, δούλῳ δὲ προσελθεῖν οὐκ ἔστιν ὄσιον. » Cf. Müller. *Dor.* I, p. 107. Aristidis fr. 24.

8.

Schol. Apollon. Rhod. I, 517 : Διευχίδας (vg. Διρηχίδας) δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι Ἀλκᾶθους ὁ Πέλοπος διὰ τὸν Χρυσίππου φόνον φυγαδευθεὶς ἐκ Μεγάρων, ἀπήρχετο κατοικήσων εἰς ἕτεραν πόλιν. Καὶ δὴ περιπεσὼν λέοντι λυμαινομένῳ τὰ Μέγαρα (ἐφ' ὃν καὶ ἕτεροι ἦσαν ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μεγάρων) καταγωνίζεται τοῦτον, καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ εἰς πῆραν θέμενος, ἐπανῆλθεν αὐθις εἰς τὰ Μέγαρα. Καὶ ἀπαγγελλόντων τῶν ἀπεσταλμένων ἐπὶ τὴν θῆραν, ὅτι αὐτοὶ εἰσιν οἱ κατηγωνισμένοι τὸ θηρίον, προσκομίσας τὴν πῆραν, ἤλεγξεν αὐτούς. Διόπερ θύσας τοῖς θεοῖς ὁ βασιλεὺς, τὸ τελευταῖον τὴν γλῶσσαν ἐπέθηκε τοῖς βωμοῖς· καὶ ἀπὸ τότε ἔθος τοῦτο διέμεινεν Μεγαρεῦσι. Φιλόχορος δὲ (fr. 173) ἐν τῷ Περὶ θυσιῶν κ. τ. λ. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 229.

9.

Idem ibid. I, 118 : Ἀμυθάνας, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἑλλήνος, τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης, γίνεταί Μελάμπους, ὡς φησι Διευχίδας (vg. Διρηχίδας; cod. Par. Διρυχίας). Κληθῆναι δὲ αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ τεκοῦσαν τὴν μητέρα ἐκθεῖναι αὐτὸν εἰς σύνδενδρον τόπον, τοὺς δὲ πόδας μελανθῆναι τῷ ἡλίῳ, ἀσπίους ὄντας.

spiritu injungeret amicis, ut per liberos homines inferias sibi fieri curarent. Qui mos constanter dein in Phorbantis sacro duravit : ministrant enim liberi homines; servisque accedere nefas habetur. »

8.

Dieuchidas in Megaricis narrat Alcathoum Pelopis filium ob cæsum Chrysisippum Megaris abiisse in exilium, aliaque in urbe sedem figere voluisse. Incidisse tum in leontem Megara infestantem, contra quem complures a rege Megaresium emissi fuerant. Hunc Alcathous interfecit, atque linguam ejus in peram suam condens Megara rediit. Et quum ii qui in venationem emissi erant, nuntiant ipsos bestiam debellasse, peram ille afferens coarguit eos. Quare sacra diis faciens rex, postremo linguam in aris ponit, qui mos ab hoc inde tempore apud Megareses mansit.

9.

Amythaon, Crethei, Æoli, Hellenis, Jovis et Dorippes filius, pater est Melampodis, testante Dieuchida. Melampus vero inde est nominatus, quod in lucem editum mater exposuerit in locum arboribus consitum, ita tamen ut pedes, extra umbram positi, solis radiis nigrescerent.

10. 11.

Scirphæ, oppidum Phocidis. Gentile Scirphius et Scirphæus, teste D. — Gerania, mons Megaridis, ut D. ait.

10.

Steph. Byz. : Σκίρφαι, πόλις Φωκική. Τὸ ἐθνικὸν Σκίρφιος καὶ Σκίρφαϊός, ὡς Διευχίδας φησίν.

11.

Harpocratio : Γερανία... ἔστι δὲ ὄρος Μεγαρίδος, ὡς Διευχίδας.

12.

Parthenius Erot. c. 13. Περὶ Ἀρπαλύκῃς. Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρακὶ καὶ Δεκτάδας (l. Διευχίδας). Κλύμενος δὲ ὁ Τελέως ἐν Ἄργει γήμας Ἐπικάστην γεννᾷ παῖδας, ἄρρενας μὲν Ἴδαν καὶ Θήραγρον, θυγατέρα δὲ Ἀρπαλύκην, πολὺ τι τῶν ἡλικίων θηλειῶν κάλλει διαφέρουσαν. Ταύτης εἰς ἔρωτα ἑλθὼν χρόνον μὲν τινα ἐκαρτέρει καὶ περιῆν τοῦ παθήματος· ὡς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρρει τὸ νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφῆς κατεργασάμενος τὴν κόρην, λαθραίως αὐτῇ συνῆλθεν. Ἐπεὶ μέντοι γάμου καιρὸς ἦν καὶ παρῆν Ἀλάστωρ, εἰς τῶν Νηλειδῶν, ἀξίμενος αὐτὴν, ὃ καθωμολόγητο, παραχρῆμα μὲν ἐνεχείρισε, πάνυ λαμπροῦς γάμους δαΐσας· μεταγνοὺς δὲ οὐ πολὺ ὕστερον διὰ τὸ ἐκφρων εἶναι καταθεῖ (μεταθεῖ Schneid.) τὸν Ἀλάστορα, καὶ περὶ μέσῃν ὁδῶν αὐτῶν ᾗδόντων, ἀφαιρεῖται τὴν κόρην, ἀγόμενός τε εἰς Ἄργος ἀναφανδὸν αὐτῇ ἐμίσητο. Ἡ δὲ δεινὰ καὶ ἔκνομα πρὸς τοῦ πατρὸς ἀξιοῦσα πεπονθέναι, τὸν νεώτερον ἀδελφὸν κατακόπτει, καὶ τινος ἑορτῆς καὶ θυσίας παρ' Ἀργείοις τελοῦμένης, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται, τότε σκευάσασα τὰ κρέα τοῦ παιδὸς παρατίθησι τῷ πατρί. Καὶ ταῦτα δρᾶσασα αὐτὴ μὲν εὐζαμένη θεοῖς ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι, μεταβάλλει τὴν ὄψιν εἰς καλχίδα ὄρνιν· Κλύμενος δὲ, ὡς ἔνοιαν ἔλαβε τῶν συμφορῶν, διαχρῆται ἑαυτόν.

12.

DE HARPALYCE. Scribit Euphorion ad Thracem et Dieuchidas. Clymenus Telei filius Argis uxore ducta Epicaste, filios genuit masculos quidem Idam et Theragrum, filiam vero Harpalycen, multum sane cœlesteanas puellas forma præcellentem. In ejus amorem Clymenus incidit, et tempore quidem aliquo se continebat ac superabat affectum. Quum autem multo magis increceret morbus, per nutricem conciliavit sibi puellam, ac clam cum ea coivit. Postea vero ubi nuptiarum tempus advenisset, adesetque Alastor, cui desponsata erat, unus Nelidarum, eam ducturus, statim sane splendidis nuptiis instructis eam illi concessit. Pœnitentia autem non longe post ductus propter amentiam, Alastorem insequitur e medioque itinere aufert puellam, ductamque Argos palam habuit pro uxore. Illa autem gravia atque enormia se passam a parente existimans, juniorem fratrem mactat, ac festo quopiam sacrificiorum apud Argivos die, in quo publice omnes convivabantur, apparatus pueri carnes parenti apponit : quo perpetrato a diis petit ex hominibus auferri. Mutata itaque est in chalcidem avem. Clymenus autem mente calamitates suas volvens, se ipsum interemit.

« Alios auctores secutus est Hyginus fab. 206, ubi Clymenus non Telei sed Schoenei filius dicitur et suam ipse filiam occidit. » *Meineke* ad Euphor. p. 74. — Δεσπτάδας] Διευχίδαας conjecit Gale, quod probant *Meinekus*, *Legrand* et *Passovius*. Bast. (epist. crit. p. 231) maluit Ἀθανάδας (Ἀμβρακικῶν auctor). Conjicere etiam possis Ἀρετάδας (Cnidius).

DINARCHUS.

Demetrius Magnes Περὶ ὁμωνύμων ap. Dionys. Hal. De Dinarch. c. 1 (tom. V, p. 631 R.): Δεινάρχοις δ' ἐνετύχουεν τέταρσιν· ὧν ἔστιν ὁ μὲν ἐκ τῶν ῥητόρων τῶν Ἀττικῶν· ὁ δὲ τὰς περὶ Κρήτην συναγωγήσε μυθολογίας. Ὁ δὲ πρεσβύτερος μὲν ἀμφοῖν τούτοις, Δῆλιος δὲ τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα (γράμμα Bentl.)· τέταρτος δὲ ὁ περὶ Ὅμηρον λόγον συνθεθεϊκός.

Deli poetæ meminit Euseb. Chron. p. 292 ed. Mai., ad an. Abrah. 712: *Ut nonnulli aiunt, Bacchi gesta resque ejus in India, itemque Lyeurgi et Actæonis et Penthei, et quomodo Bacchus in prælio adversatus periit, uti dicit Dinarchus poeta, non rhetor. Qui autem voluerit, licet ei adhuc spectare Bacchi sepulcrum Delphis juxta aureum Apollinem.* Sequuntur alia ex Philochoro (fr. 23), qui Dinarchum laudasse videtur. Cf. *Cyrril. C. Jul. X*, 341: Ὁ Δεινάρχος ποιητὴς οὐκ ἄσημος ὧν τὰς Διονύσου πράξεις ἀφηγούμενος, ὅσα τε αὐτῷ πεπότηνται, καὶ μὴν καὶ Ἀκταίονα καὶ Λυκοῦργον ὅπως εἶη πεφονευκός, εὖ μάλα διειρηκῶς ἀνηρῆσθαι καὶ αὐτὸν ὑπὸ Περσέως καὶ κεκηδεῦσθαι παρὰ τὸν χρυσοῦν Ἀπόλλωνα. *Augustin. Civ. D. XVII*, 12. *Cedrenus I*, p. 24. *Syncell. p. 162*. *Tatian. C. Gr. VIII*, 251. *Lobeck. Agl. p. 573*. Cf. etiam *Malala p. 45* ed. Bonn., ubi postquam narraverat cur Bœoti Lycurgum contra Bacchum Bœotiæ imperio positurum auxilio advocaverint, pergīt: Καὶ γνούς τοῦτο ὁ Διόνυσος, ὅτι ὠπλίσατο κατ' αὐτοῦ, ἔφυγε τὸν Λυκοῦργον· καὶ εἰς Δελφούς ἀπελθὼν ἐκεῖ τελευτᾷ. Καὶ ἐτέθη τὸ λείψανον τοῦ αὐτοῦ Διονύσου ἐκεῖ ἐν σορῶ· καὶ τὰ ὄπλα δὲ αὐτοῦ αὐτὸς ἐκεῖ εἰς τὸ ἱερὸν ἐκρέμασε, καθὼς Δεινάρχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου. Ibi Δεινάρχος pro vulg. Δήμαρχος correxit *Bentlej*. Ad *Millium Ep. p. 72 Ox.*

Prosaicum de Delo scriptum, sive Δηλιακὸν sc. λόγον, memorat *Dionys. l. 1*: Δηλιακός· Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοιῦς τῆς Σταφύλου· ὀδοῦ οὐ τοῦ ῥήτορος ἀλλ' ἐτέρου τινὸς συγγραφῆς ἐστὶ. Δηλοῖ δ' ἐκ τοῦ τρόπου καὶ τοῦ χαρακτήρος, ἀρχαῖκός ὧν καὶ περιτρέχων τὴν τοπικὴν Δήλου καὶ Λέρου ἱστορίαν.

Ap. *Dionysium Halicarnassensem* (Exc. de Virt.

tom. IV, p. 2362 R.) templi Junonis expilandi consilium Pyrrho suggestisse dicuntur οἱ κάκιστοι καὶ ἀνοσιώτατοι τῶν φίλων, Εὐήγορος (I. Εὐαγόρας) Θεοδώρου καὶ Βάλακρος Νικάνδρου καὶ Δεινάρχος Νικίου, τῶν ἀθέων καὶ ἐξαγίστων δογμάτων ζηλωταί. Tempora obstant ne ille Dinarchus veteris religionis contemptor idem sit cum nostro scriptore.

Inserere huc liceat mentionem DIONIS ACADEMICI, qui de Ægypto quædam scripsisse videtur, si quid ex unico loco Athenæi colligere licet. Etenim Athenæus Ep. I, p. 34, B: Ἑλλάδικος δὲ φησιν, ἐν τῇ Πλινθίῃ πόλει Αἰγύπτου πρώτη εὔρεθῆναι τὴν ἄμπελον. Διὸ καὶ Δίων, ὁ ἐξ Ἀκαδημίας, φιλοίνους φησὶ καὶ φιλοπότας τοὺς Αἰγυπτίους γενέσθαι· εὔρεθῆναι τε βοήθημα παρ' αὐτοῖς, ὥστε τοὺς διὰ πενίαν ἀποροῦντας οἶνον τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενόμενον πίνειν· καὶ οὕτως ἡδεσθαι τοὺς τοῦτον προσφερομένους, ὡς καὶ ἄδειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν, ὅσα τοὺς ἐξοίνους γινομένους.

Dionem hunc Academicum tamquam ἀρχιπρεσβευτὴν legationis, quam Alexandrini Romam adversus Ptolemæum Auletum miserunt, commemorat *Strabo XVII*, p. 796 (Cf. *Cicero Pro Cælio c. 10*; *Academ. II*, 4). Fortasse idem est cum Ælio Dio, quem de rebus Alexandriæ scripsisse infra videbimus.

DIOGENES CYZICENUS.

Suidas: Διογένης [ἢ Διογενιανός] Κυζικηνός, γραμματικός. Ἐγράψε Πάτρια Κυζίκου· Περὶ τῶν ἐν τοῖς βίβλοις σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων.

Is qui de Cyzico scripsit, apud *Stephanum* constanter audit *Diogenes*; quare verba ἢ Διογενιανός uncis inclusi, quippe quæ *Suidæ* deberi videantur diversa confundenti. Erroris origo fortasse in eo quærenda, quod *Suidas* opera grammatica Περὶ τῶν ἐν τ. β. σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων, in codice aliquo depravato *Diogeni* tributa reperiret, quum ab aliis rectius tribuerentur *Diogeniano* (*Heracleotæ Pontico*) grammatico, *Hadriniani* temporibus claro. Vide *Bernhardy* ad *Suid. l. 1*. *Contra Rankius De Hesych. p. 56* non ea tantum, quæ h. l. *Suidas* recenset, sed præterea etiam libros Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν, ὄρων, ἀκρωρειῶν, et Περὶ ποταμῶν (ubi παρομιτιῶν emend. *Schottus*, *Küster.*, *Schneidewin.* in *Parœm. p. xxvii*) κατὰ στοιχείων ἐπίτομον ἀναγραφὴν, Συναγωγὴν καὶ πίνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῆ πόλεων, καὶ

τὰ λοιπά, quos Diogeniano Suidas dedit, Diogeni Cyziceno nostro vindicandos esse opinatur. Ceterum in operibus istis Περὶ ποταμῶν etc. atque in ethnicis res non tam geographice tractatas, quam ad rationes grammaticæ accommodatas esse Küsterus aliique recte monuerunt. Historicum Diogeniani opus non novi, nisi quod semel ap. Etym. M. p. 34, 5, nescio an perperam, laudantur Χρονικά : Αἴλιος δ' Ἀδριανὸς ὁ βασιλεὺς ἐκαλεῖτο· ἔθεν Αἴλιοι χρηματίζουσι· καὶ Αἴλια πόλις Παλαιστίνης· ὁ πολίτης Αἰλιώτης. Ὅτι δὲ Αἴλιος ἐκαλεῖτο, Διογενιανὸς ἐν τοῖς Χρονικοῖς φησιν. — Ex titulo Πάτρια Κυζίκου conjeceris seri ævi scriptorem Diogenem nostrum esse. Nam ut ab antiquioribus scriptoribus titulus ille alienus, sic Byzantino ævo frequentissimus est.

ΠΕΡΙ ΚΥΖΙΚΟΥ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Stephan. Byz. : Βέσβικος, νησίδιον περὶ Κύζικον, ὃς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ περὶ τῶν ἑπτὰ τῆς πατρίδος νήσων, λέγων· « Προκόννησος καὶ Φοῖβη καὶ Ἄλωνα καὶ Φυσία καὶ Ὀριόσσσα καὶ Βέσβικος, γόνιμοι καὶ λιπαράι. »

Περὶ τῶν ἑπτὰ τ. π. ν.] ita scribendum esse jam Vossius p. 430 significavit vertens *de septem patriæ suæ insulis*, quamquam in eo errasse mihi videtur, quod totum opus de insulis istis fuisse credit; quum nihil nisi caput libri primi operis De Cyzico citari consentaneum sit. Codd. : ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ περὶ τῆς π. ν. Bernhardius legi vult ἐν πρώτῃ Περὶ τῶν τῆς π. ν., delete ἑπτὰ. Cujus rei causam idoneam non video, etsi in sequentibus sextantum insule memorantur. Rankius De Hesych. p. 55 in vulgata asquiescens septem operis libros fuisse putat, orationem vero ita distingui vult, ut νήσων ad verba Cyziceni scriptoris revocaretur. Quod merito improbavit Bernhardt. « Nam et obest λέγων, ait, præter Stephani morem inculcatum, et ipsa formulæ insolentia, ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ, cujus ad integritatem requirebatur saltem τῶν εἰς ἑπτὰ. » — De Besbico ante Rhyndaci ostia conti-

nenti olim juncta cf. Plin. II, 88. V, 22; Agathoclis fr. 1 (tom. IV, p. 12); Strabo p. 576. Forbiger. *Alt. Geogr.* II, p. 160 sq.

2.

Idem : Ἀδράστεια, μεταξὺ Πριάπου καὶ τοῦ Παρίου, ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς καὶ πρῶτος ἰδρύσατο τὸ Νεμέσεως ἱερὸν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα Ἀδράστεια καὶ Ἀδραστειᾶς πεδίον, καὶ ἡ πόλις. Διογένης οὕτως ἐν πρώτῃ [Περὶ] Κυζίκου φησιν ἀπὸ Ἀδραστειᾶς κεκλήσθαι, μῖς τῶν Ὀρεστειάδων νομφῶν. De re vide Marquardt. *Cyzicus* p. 110 sqq.

3.

E LIBRO TERTIO.

Idem : Ζέλεια, πόλις Τρωάδος.. Ἔστι καὶ Ζέλεια φρούριον Κυζίκου, ὡς Διογένης ἐν τρίτῃ Περὶ Κυζίκου. Cf. Marquardt. *Cyzicus* p. 22.

DIOGENIS ΠΕΡΣΙΚΑ.

4.

Clemens Alex. Protr. I, p. 19, 31 Sylb. : Περσῶν δὲ οἱ μάγοι τὸ πῦρ τετιμῆκασιν καὶ τῶν τῆν Ἀσίαν κατοικούντων πολλοὶ, πρὸς δὲ καὶ Μακεδόνες, ὡς φησὶ Διογένης ἐν πρώτῃ Περσικῶν. Eadem in pagina Clemens de eadem re laudat Dinonem (fr. 9). Diogenem hunc Cyzicenum esse suspicor. Ceterum cf. not. ad Dioclis Peparethii fr. 3.

DIOGENES SICYONIUS, ὁ γράψας Τὰ περὶ Πελοπόννησον, inter varios Diogenes recensetur ap. Diog. L. VI, 81.

Apud Parthen. Erot. c. 6 pro Διογένης καὶ Ἠγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς legendum est Θεαγένης κτλ. — Antonius Diogenes qui Τὰ ὑπὲρ Θούλην ἄπιστα scripsit (Porphyrius Vit. Pyth. c. 8. Photius cod. 166. Servius ad Virg. Georg. I, 30. Photii excerpta ed. Passov. una cum Parthenio), sicuti reliqui ejus nominis auctores, ad nos nihil pertinet.

DE CYZICO.

1.

Besbicus, parva insula non longe a Cyzico dissita, ut testatur Diogenes in primo, de septem patriæ insulis dicens : « Proconnesus et Phœbe et Alone et Physia et Ophioessa et Besbicus, feraces et pingues. »

2.

Adrastea inter Priapum et Parium, ab Adrasto rege, qui etiam primus Nemesis fanum consecravit. Vocabatur et regio Adrastea et Adrasteæ campus, et urbs. Diogenes in primo

De Cyzico nomen illud inditum esse ait ab una ex Orestea-dibus nymphis.

3.

Zelea, urbs Troadis. Est etiam Zelea Cyzici castellum, ut Diogenes in tertio De Cyzico ait.

PERSICA.

Persarum magi ignem coluerunt, sicuti etiam alii multi Asiam inhabitantes, nec non Macedones, ut Diogenes ait primo Persicorum.

DIONYSIUS CHALCIDENSIS.

Dionysius Chalcidensis De urbium originibus scripsit libros quinque. Testis est Scymnus Chius v. 115, ubi præ ceteris auctoribus se usum esse dicit Eratosthene,

Ἐφόρου τε καὶ τῶ τὰς κτίσεις εἰρηκότι
ἐν πέντε βίβλοις Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ.

Quodsi ordine chronologico scriptorum nomina se excipiunt, Ephoro Dionysius antiquior est. Opinioni favet Plinius IV, 21 (fr. 9), qui de Eubœa loquens laudat *Dionysium et Ephorum*; nam Chalcidensem innui vix dubium esse potest. Porro Strabo (fr. 7) de Mysis Bithyniæ veterum testimonia recensens: Πρῶτον, αἰτ, μαρτυρήσει Σκύλαξ... εἶτα Διονύσιος ὁ τὰς Κτίσεις συγγράψας. Schol. Apollon. I, 538 (fr. 6) a junioribus ad antiquiores, ut videtur, progrediens excitat: Suidam et Aristotelem, qui de Eubœa scripserunt, τὸν τοὺς Φρυγίους λόγους γράψαντα, Daimachum, Dionysium Chalcidensem. Certiora indicia desidero; ex iis quæ præbentur, colligas Dionysium floruisse circa 350 a. C. vel etiam paullo prius.

A Tatiano Or. adv. Gr. c. 49, inter eos qui de Homeri genere et ætate dixerint, præter Theagenem, Stesimbrotum, Antimachum, afferuntur Ἡρόδοτος ὁ Ἄλιξ, καὶ Διονύσιος ὁ Ὀλύνθιος, deinde Ephorus, alii. Nescio an Olynthus ille a Nostro non sit diversus (*). Chalcidenses φιλαπόδημοι Dicæarcho sunt; Olynthus Chalcidensium colonia; Homeri historia haud uno modo cum Κτίσει Ἰωνίας conjungebatur.

In fragmentis Dionysius noster sexies (fr. 1. 5. 6. 10. 11. 13) nominatur ὁ Χαλκιδεὺς, semel (fr. 12) ὁ Ἀθηναῖος; contra Dionysius poeta ille et orator et πολιτικός, quem omnes novimus, quum ceteris sit Atheniensis, Photio et Suidæ (v. Θουριόμαντις; τὴν γὰρ εἰς Σύβαριν ἀποικίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ἀνατιθέασιν... οἱ δὲ τῷ Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ κτλ.) dicitur Chalcidensis. Putari igitur possit Κτίσεων auctorem eundem esse cum Dionysio poeta. At parum hoc probabile. Chalcidem patriam poetæ pepererit τοῦ

(*) Simili modo Ehippium Olynthium ab Arriano dici Chalcidensem probabiliter statuit Geier.

URBIUM ORIGINES.

1.

Arcades videntur ante lunam fuisse, ul' etiam Eudoxus in Periodo ait. Theodorus vero in vicesimo nono paullo ante Herculis contra Gigantes bellum lunam apparuisse dicit.

χαλκοῦ cognomen et stupor librariorum (Cf. Osann. *Beitrage z. gr. u. rœm. Lit.* fasc. I, p. 80. Schiller. De Thuriarum Rep. p. 16). Vice versa ex Dionysio Chalcidensi nasci potuit D. ὁ χαλκοῦς, hinc deinceps ὁ Ἀθηναῖος. Quamquam hoc fortasse argutius est quam verius (v. not. ad fr. 12).

De auctoritate scriptoris ut bene auguremur, imprimis faciunt verba Scymni modo appicta, ac facile principem inter Κτίσεων auctores locum Dionysius obtinuerit. Certe malam ei notam ex parcis quæ perdurarunt fragminibus adspargere non licet. Si qua minus recte posita, sunt ea ejusmodi, ut summi nominis scriptorum exemplo excusari queant. Quod dispositionem operis attinet, nihil nisi chronologici ordinis indicia ex reliquiis (1. 2. 2 a) eruere potui.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Apollon. Rh. IV, 264: Οἱ Ἀρχάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὐδόξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῷ ἐνάτῳ (ἐν κβ' cod. Par.), ὀλίγω πρότερον φησὶ τοῦ πρὸς τοὺς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Καὶ Ἀρίστων ὁ Χίος ἐν ταῖς Θέσεσι (Κτίσει em. Rutgersius), καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν πρώτῳ Κτίσεων τὰ αὐτὰ φασὶ· καὶ ἔθνος δὲ Ἀρχαδίας Σεληνήτας εἶναι. Μνασέας δὲ κτλ. Sequuntur sententiæ Mnaseæ, Aristotelis, Duridis. Totum locum Musurus transtulit in schol. Ald. ad Aristoph. Nub. 397 (p. 431 ed. Dübner.). Cf. Eudoc. p. 481.

E LIBRO TERTIO.

2.

Harpocrat. v. Ἡφαιστία: Ὅτι β' πόλεις ἦσαν τῆς Λήμου Μύρρινά τε καὶ Ἡφαιστία δηλοὶ καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν γ' Κτίσεων.

Crameri Anecd. Ox. IV, p. 271: Χαλκιδεῖς οἱ ἐν Εὐβοίᾳ τοῖς ῥήμασι τοῖς συντασσομένοις δοτικαῖς αἰτιατικαῖς πρότερον ἐπιφέροντες τὰς δοτικὰς συνάπτουσιν· οἷον Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς· ἠ Μυρρίνην τὴν Ἀμαζονίδα περιβλεψάμενος, ἔδωκεν αὐτῇ τὰς ἄλλας Ἀμαζονίδας μετακαλέσασθαι. »

Atque Ariston Chius in Originibus et Dionysius libro primo Originum eadem narrant, atque populum Arcadiæ Selenitas esse.

2.

Duas fuisse Lemni urbes Myrrhinam et Hephæstiam etiam Dionysius Chalcidensis tertio Originum declarat.

E LIBRO QUINTO.

2 a.

Harpocratio : Ἡραῖον τεῖχος... χωρίον ἐστὶν ἐν Ἐράχῃ οὕτως ὀνομαζόμενον, ὑπὸ Σαμίων δὲ οἰκίσθη, ὡς φησι Διονύσιος ἐν ε' Κτίσεων. Cf. Etym. M., Suidas, Photius, Steph. B. s. v. Herodot. IV, 90. Circa Ol. 3o Samios eo misisse colonos suspicatur Panofka De reb. Samior. p. 23.

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Photius Lex. : Πραξιδική, θεὸς, ἥς κεφαλὴν μόνον ἰδρύνοντο. Μνασείας δὲ ἐν τῷ Περὶ Εὐρώπης Σωτήρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδικῆς γενέσθαι Κτήσιον υἱόν, καὶ θυγατέρας Ὀμόνοϊαν καὶ Ἀρετὴν· ἃς ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδικῆς κληθῆναι. Διονύσιος δὲ ἐν Κτίσεων Ὠγύγου θυγατέρας· Ἀλκομενίαν, Θελενίαν, Αὐλίδα, ἃς ὕστερον Πραξιδικῆς ὀνομασθῆναι. Eadem Suidas. V. Müller. *Min.* p. 129.

4.

Photius Lex. : Τελμισσεῖς οἰκοῦσιν ἐν Καρία, ἀπέχοντες ξ' στάδια Ἀλικαρνασσοῦ, ὡς Πολέμων (fr. 35). Τελμισσὸς δὲ πόλις ἐν Λυκίᾳ ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήνορος θυγατέρων, ἥ ἐμίγη εἰς σκύλακα μεταβαλὼν· διὸ καὶ τερασκόπον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς Διονύσιος ἐν Κτίσεων. Eadem Suidas, Apostol. XVIII, 25.

De Telmisso urbe in Lyciæ et Cariæ confiniis sita, ac modo huic modo illi regioni annumerata, vide Strabon. XIV, p. 665, Steph. Byz. v. Τελμισσός, Eustath. ad Dionys. 859, Plin. H. N. V, 27, Liv. XXXVI, 16, Mela I, 15, 3, Arrian. Exp. Al. I, 24, II, 3. *Van der Chys* in Comment. ad Arrian. geogr. p. 31. Cariæ urbs edicto assignata videtur ab Alexandro M. vel a Ptolemæis. Cf. Niebuhr. Opusc. p. 288 sq. — *Qua in urbe excelluit aruspicum disciplina*, Cic. De Div. I, 41; *Nec quisquam dixit quomodo (ars magica) venisset*

2 a.

Heraeum tichus, locus Thraciæ sic dictus, a Samiis incolis frequentatus, ut ait Dionysius quinto Originum.

3.

Praxidice, dea cujus caput solum [in templis aliisve locis publicis] collocare solebant. Mnaseas vero in opere De Europa ait Soteris et sororis Praxidices fuisse Ctesium, filias vero Concordiam et Virtutem, quæ a matre Praxidicæ vocatæ fuerint. Dionysius vero in Originibus ait Ogygis filias fuisse Alalcomeniam, Thelxiniam, Aulidem, quæ postea Praxidicæ vocatæ fuerint.

4.

Telmisus urbs in Lycia, a Telmisso Apollinis filio et una

Telmessus, religiosissimam urbem, Plinius H. N. XXX, 1, 2. — Quos Photius τερασκόπους dicit, Herodoto I, 78 sunt ἐξηγηταὶ Τελμισσεῖς (*religionum interpretes* Cic. De legg. II, 26), quos Cræsus de portento Sardibus edito consuluit. Cf. Ruhnck. ad Tim. p. 110. — Filia Antenoris intelligenda est, nisi fallor, Κρινώ, quam νήπιον φέρουσαν in Lesche Delphica pictam vidit Pausan. X, 27 extr. Conferre licet Κρίνιν Apollinis Sminthei sacerdotem ap. Polemon. fr. 31. De quibus nominibus v. Welcker. *Cycl.* p. 152, 154. — εἰς σκύλακα μ.] Cum hac fabulæ adoratione componi velim nomen sacerdotale cum Apollinea religione conjunctum, Λάκιος (ab ἔλακε), quibuscum recte Welckerus p. 209 jungit nomina Πάκιος et Βράγχοτος. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 224, 226. Eodem refero Βάττον Cyrenensem, qui eo nomine est sacerdos Apollinis. De Telmisso v. Stephan. Byz. v. Γαλεῶται, ubi Apollinis et Themistis filius dicitur, frater vero Galei, a quo Galeotæ Sicilia nominati. V. Müller. l. l. p. 77. Welcker. *Das Bonner Museum* p. 77. Cf. *Lacium* et Antiphemum fratres, quorum ille Phaselidem Pamphyliæ, hic Gelam in Sicilia condidit.

5.

Zenob. V, 74 : Πᾶσα γῆ πατρὶς : τοῦτο μέρος ἐστὶ χρησιμοῦ, ὃν ἀνείλεν ὁ θεὸς Μελεῶ τῷ Πελασγῷ περὶ οἰκίσεως μαντευομένῳ. Μέμνηται τοῦ χρησιμοῦ καὶ Μνασείας καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς. — Μελεῶ] codd. ; aliis Μάλεος vel Μάλης audit. V. Müller. *Etrusk.* I, 83, II, 208 G. Hermann. De Gr. Minerva p. 6, citante Leutsch. ad h. l. Adde quæ habet Lobeck. in *Aglaoph.* p. 586 not. m.

6.

Schol. Apoll. Rhod. I, 558 : Σουίδα γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι, καὶ ὁ τοὺς Φρυγίους λόγους γράψας, καὶ Δημάχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς, οὐ τὴν περὶ Ἀχιλλέως διεσπαρμένην ἀφῆκαν ἡμῖν ἐπὶ χώρας δόξαν. Ἀλλὰ τοῦναντίον οἱ μὲν ἐκ Θέτιδος αὐτὸν νομίζουσι γεγενῆσθαι, τῆς Χεί-

Antenoris filiarum, cum qua rem habuit in catulum mutatus. Quam ob causam illum etiam prodigiorum interpretem fecit, ut tradit D. in Originibus.

5.

Omnis terra patria. Est hæc oraculi pars, quod deus dedit Meleo Pelasgo de habitationis loco responsum petenti. Meminit oraculi Mnaseas et Dionysius Chalcidensis.

6.

Suidas et Aristoteles, qui de Eubœa scripserunt, et de Phrygiis rebus auctor et Deimachus et Dionysius Chalcidensis de Achille non vulgatam illam quæ apud nos sparsa est sententiam emisserunt, quorum alii Thetide Chironis filia

ρωνος, Δημάχος δὲ ἐκ Φιλομήλης τῆς Ἀκτορος· ἄλλοι δὲ ἄλλως περὶ αὐτοῦ ἀποφαίνονται.

7.

Strabo XII, p. 566, A: Ὅτι δ' ἦν κατοικία Μουσῶν ἢ Βιθυνία, πρῶτον μαρτυρήσει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς, φήσας περιοικεῖν τὴν Ἀσκανίαν λίμνην Φρύγας καὶ Μουσούς· ἔπειτα Διονύσιος ὁ τὰς Κτίσεις συγγράψας, δὲ τὰ κατὰ Χαλκηδόνα καὶ Βυζάντιον στενὰ, ἃ νῦν Θράκιος Βόσπορος καλεῖται, πρότερόν φησι Μῦσιον Βόσπορον προσαγορεύεσθαι. Τοῦτο δ' ἂν τις καὶ τοῦ Θράκας εἶναι τοὺς Μουσούς μαρτύριον θεῖη. Cf. Xanthi fr. 8.

8.

Joann. Lydus De mensib. p. 78 ed. Ræther. : Διονύσιος ἐν ταῖς Κτίσεσι φησι τὸν Χαλκιδικὸν Εὐρίπιδον ἐπτάκις καθ' ἡμέραν στρεφόμενον, κατὰ μόνας δὲ ἑβδομάδας ἴστασθαι. « Vide Cic. De nat. d. III, 10, p. 524 ed. nostr., ibique annotata, et Wyttensbach. ad Phæd. p. 240, Zell. ad Aristot. Ethic. Nic. p. 401, et Annot. ad Cic. De legg. II, 1, p. 157 ed. Moser et Creuz. » CREUZER. Quibus Ræther. addit Antigon. Mirab. c. 140, Etym. M. v. Εὐρίπος, Plin. H. N. II, 97, Theon. Smyrn. Math. c. 46, p. 163.

9.

Plinius H. N. IV, 21 : *Eubœa ante vocitata est Chalcodontis, aut Macris, ut Dionysius et Ephorus tradunt.* De Eubœa Perieg. (v. 520 Ἀθανιατὶς ἐπλετο Μάκρις) Plinius cogitare non potuit; ad D. Milesium, utpote περιηγήσεως auctorem, retulit Schirlitz. in *Seebodes Archiv* 1828, II, p. 36. Chalcidensem intelligo, favente quod sequitur fragmento.

10.

Schol. Apoll. Rh. I, 1024 : Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς εἰρησθαί φησιν αὐτοὺς Μάκρωνας, ἐπειδὴ Εὐβοείων εἰσι Μάκρωνες ἀποικοί. Ἄλλοι δὲ Μάκρωνας αὐτοὺς φασὶ λέγεσθαι διὰ τὸ πλείστους εἶναι παρ' αὐτοῖς μακροκεφάλους, ὥσπερ παρὰ τοῖς Πέρσαις

natum putant, Deimachus vero e Philomela Actoris filia; alii denique alio modo de eo statuunt.

7.

Mysos Bithyniam inhabitasse primum Scylax testatur Caryandensis, circa Ascanium lacum habitasse iniquis Phryges et Mysos; deinde Dionysius, qui De urbius originibus scripsit, fauces, quæ inter Chalcedonem et Byzantium sunt ac Thracius nunc vocantur Bosporus, ante ait Mysium Bosporum fuisse appellatum: quod ipsum testimonio esse potest Thraciam gentem fuisse Mysos.

8.

Dionysius in Originibus dicit Euripum Chalcidium quum

γρυπούς. Μέμνηται δὲ τούτων Ἡρόδοτος ἐκ δευτέρᾳ [104, ubi v. Bæhr.].

II.

Dionys. Hal. A. R. I, 27 : Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς οἰκιστὴν μὲν ἀποφαίνει τῆς πόλεως Ῥώμων. Τοῦτον δὲ λέγει κατὰ μὲν τινὰς Ἀσκανίου, κατὰ δὲ τινὰς Ἡμαθίωνος παῖδα εἶναι.

Dionysium exscriptit Euseb. Chron. p. 205, Mai.; Eusebium Syncellus p. 193 B. Cf. Plutarch. Rom. c. 2 : Οἱ δὲ (οἰκίσαι τὴν πόλιν φασιν) Ῥώμων ἐκ Τροίας ὑπὸ Διομήδους ἀποσταλέντα τὸν Ἡμαθίωνος. Romulum Ascanii filium etiam Eratosthenes dicit ap. Serv. ad Virg. Æn. I, 273.

12.

Schol. Apoll. Rhod. II, 279 : Διονύσιος δὲ φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς κηρύσει (leg. Κτίσει) τὰς ἐλάφους οὕτω λέγεσθαι, πρόκας. Ὅθεν καὶ Προκόννητος, ἐπεὶ καὶ ἐν ταύτῃ πληθύνουσιν ἔλαφοι. Οἱ δὲ Προκόννητον λέγουσιν εἰρησθαί ἀπὸ τῆς προχόου, ἣν ἔχουσα τοῖς Μιλησίοις ἀπήντησεν ἡ παρθένος, ὅτε τὴν ἀποικίαν ἐπέτελλοντο. Οἱ δὲ Προκόννητον ἐτυμολογοῦσι, καθὼ πρότερον οὔσα νῆος προσεχώσθη. Ὑπὸ τινῶν δὲ Προκόννητος καὶ Ἐλαφόννητος ἐκλήθη.

Cod. Paris. Προκόννητον.. Προκόννητον.. Προκόννητον.. Ἐλαφόννητος. Eadem Etym. M. v. Προκόννητος, ubi pro ἐν κηρύσει (in conceptibus) est ἐν κτήσεσι. Hinc Sylburg. emendavit ἐν Κτίσει, idque probarunt Casaubonus (ad Athen. X, 14), Maussaeus (ad Harpocrat. v. Ἡφαιστία), Vossius (H. Gr. p. 432), Daumius (ep. ad Reines. XX), Reinesius (Var. Lect. II, 8); κηρύσει lectionem tuetur vir doctus, qui indicem scriptorum in schol. Apoll. Rhod. laudantium transmisit Fabricio (Bibl. Gr. II, p. 136 ed. pr.). Κτίσεις sæpenumero abire in κτήσεις nota res; κτήσεις in κηρύσει mutaverit sciulus, qui in seqq. e Philetæ Ἀτάκτοις tradi viderat πρόκας λέγεσθαι τὰς ἐλάφους τὰς πρώτας τικτούσας, οἷον πρωτοτόκους. — Ἀθηναῖος Dionysius Chalcid; fortasse eodem modo dicitur quo Euphoriion, qui φύσει μὲν Χαλκιδεὺς, θέσει δὲ Ἀθηναῖος

septies singulis diebus reciprocet, secundum solas hebdomadas stare.

10.

Dionysius Chalcidensis Macrones inde dici ait, quod sint coloni Eubæorum (quorum insula Maeris appellabatur).

11.

Dionysius Chalcidensis conditorem Urbis fuisse contendit Romum, hunc vero dicit ab aliis Ascanii, ab aliis Emathionis filium haberi.

12.

Dionysius Atheniensis in Originibus cervas appellari πρόκας ait. Unde etiam Proconnesus nominata, quod ea insula cervis abundat.

(Helladius Chrestom. p. 679). — Προχόννησον] πρόχουν in numo Proconnesio vides ap. Mionnet. *Supplem.* V, p. 496, n. 1262. — Ἐλαφόνησος] Ἀδελφόνησος Etym. M. Plin. H. N. V, 44 : *Elaphonnesus...*, eadem *Neuris et Proconnesus dicta*. Distinguit inter Procon. et Elaphonesum Scylax Peripl. p. 35 Hudson : Νῆσος ἐστὶ καὶ πόλις Προκόννησος καὶ ἑτέρα νῆσος εὐλίμενος Ἐλαφόννησος. Hanc esse, quam τὴν παλαιὰν Προκόννησον dicit Strabo XIII, p. 588, bene monet Marquardt. *Cyzicus* p. 18.

3.

Herodotus (III, 48) narrat pueros Corcyraeorum trecentos, quos Periander Corinthiorum tyrannus ad Alyattem misisset castrandos, quum Samum appulissent, jussu Samiorum in fanum Dianæ supplices confugisse, atque hoc modo servatos, et Corcyraeis a Samiis restitutos esse. Contra Plutarchus De malign. Herod. c. 22 (p. 1048 ed. Didot), Cnidios ait Corcyraeorum pueros servasse et reddidisse, quum Samii voluissent quidem, nec tamen potuissent. Pergit : Κορυραῖοι Σαμίων μὲν ἐπὶ τούτῳ λόγον οὐ πολλὸν ἔχουσι, Κνιδίων δὲ μέμνηται καὶ Κνιδίοις εἰσὶ τιμαὶ καὶ ἀτέλειαι καὶ ψήφισματα παρ' αὐτοῖς· οὗτοι γὰρ ἐπιπλεύσαντες ἐξήλασαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοὺς Περιάνδρου φύλακας, αὐτοὶ δ' ἀναλαβόντες τοὺς παῖδας εἰς Κέρκυραν διεκόμισαν, ὡς Ἀντήνωρ ἐν τοῖς Κρητικοῖς ἱστόρηκε, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν ταῖς Κτίσεσιν.

Cum Herodoto facit Diog. L. I, 95 ; de Cnidiiis cf. Plinius IX, 41. V. W. Müller De Corcyraeorum Rep. p. 15 sq. Panofka l. l. p. 38. Corcyraeis contra Periandrum *Alyattis* amicum praesto fuerunt Cnidii illi, nisi fallor, qui tum propter τὴν βαρύτητα τῶν κατ' Ἀσίαν βασιλέων (Diodor. V, 9, circa Ol. 50) relicta patria novās sedes quaesiverē. Cnidiorum colonia Corcyra Nigra. Ceterum cf. Müller. *Dor.* I, p. 167.

(14.)

Clemens Alex. Strom. I, p. 348 ed. Pott. : Ἐάνθος δὲ ὁ Λυδὸς περὶ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς δὲ Διονύσιος περὶ τὴν πεντεκαιδεκάτην Θάσον ἐκτίσθαι (sc. φησί).

Hæc ad Chalcidensem D. referunt Fabricius (*Bibl. Gr.* II, p. 797 ed. pr.) et Westermanus ad Voss. H. Gr. p. 432. Ego (*Fragm. chron.* p. 147) ad D. Halicarnassensis opus *Περὶ χρόνων*

nunc deperditum retuli, nec mutavi sententiam. Idem Clemens I, p. 320 : Παλαιότερα τῶν Ἑλληνικῶν τὰ Ἀργολικὰ, τὰ τοῦ Ἰνάχου λέγω, ὡς Διον. ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τοῖς Χρόνοις διδάσκει. Hunc librum spectat etiam Suidas : Εὐριπίδης τραγικὸς, τοῦ προτέρου ἀδελφιδουῶς, ὡς Διον. ἐν Χρονικοῖς. Adde Syncell. p. 275, C : Οἱ βασιλεῖς Ποντίων δέκα κατὰ τούτους ἤρξαν τὸς χρόνους διαρκέσαντες ἔτη σιγ'· περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσιν. Vide Dionys. H. A. R. I, 46. Xanthi mentionem Clemens apud ipsum repererit Dionysium Halicarnassensem, quem Lydi opere in *Archæol. Rom.* usum esse constat.

DIOPHANTUS.

Diophantus apud Agatharchidem De mar. Rubr. (*Phot. Bibl. cod.* 250, p. 454 b. 34) regiones septemtrionales descripsisse dicitur (Ἰὰ μὲν πρὸς ἑσπέραν ἐξείργασται Λύκος τε καὶ Τίμαιος· τὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς Ἐκαταῖος καὶ Βάσιλις· τὰ δὲ πρὸς ἄρκτους Διόφαντος καὶ Δημήτριος). Hic est, uti recte Vossius monet, quem Stephanus laudat v. Ἄβιοι et Λιβυστίνοι, ubi adducitur Δ. ἐν Πολιτικοῖς. Qui titulus corrigendus est, ni fallor, ex schol. Apollonii Rhodii III, 241, scilicet apud Stephanum pro Πολιτικοῖς scribe Ποντικοῖς (*); apud schol. Rhod. pro Διοφάνης ἐν α' τῶν Ποντικῶν reponendus videatur Διοφάντος ἐν α' τ. II. Diophantum Pontici Mithridatis ducem memorat Memnon c. 34 (tom. III, p. 543). Quanto noster Diophantus ætate Agatharchidem superaverit, nescio. Diversus ab eo, puto, fuit Diophantus Lacedæmonius, quem quattuordecim Antiquitatum libros, nec non De sacris deorum opus scripsisse ait Fulgentius (**).

(*) Error facillimus erat si re vera Diophantus exstitit, qui *Politica* scripsit. Quod sane non alienum foret ab Diophanto cuius meminit Aristoteles Pol. V, 4, 13, ubi : Ἐπερ δεῖ δημοσίους εἶναι τοὺς τὰ κοινὰ ἐργαζομένους, δεῖ καθάπερ ἐν Ἐπιδάμῳ τε καὶ ὡς Διόφαντος ποτε κατεσκευάζεν Ἀθήνῃσι, τοῦτον ἔχειν τὸν τρόπον. Aliunde de hoc non constat, nisi idem est cum rhetore, Philippi æquali, de quo v. Demosthen. p. 403, 10; 436, 13; 498, 26; 505 extr. Cf. Westermann. *gr. Bereds.* 53, 7.

(**) Alius Diophantus (*Ecphantus*?) est Syracusanus, philosophus Pythagoreus, cuius de mundi ortu sententiam affert Theodoret. Therap. IV, p. 795. Alios vide in Thesaur. L. Gr. s. v. et in Fabric. B. Gr. V, p. 645 sq. — Quod ad Diophanes auctores cf. not. ad fr. Theopanis tom. III, p. 312.

13.

Corcyraei Samiorum quidem in his non magnam habent rationem; Cnidiorum vero meminerunt, iisque sunt apud ipsos honores, immunitates atque decreta : nam hi navibus advecti, custodes Periandri e templo expulerunt, puerosque ad se receptos Corcyram pervexerunt, ut Antenor in

Rebus Creticis narravit, ac Dionysius Chalcidensis in opere De originibus urbium.

14.

Xanthus Lydus circa duodevicesimam Olympiadem, Dionysius vero circa decimam quintam Thasum conditam esse dicunt.

ΠΟΝΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Schol. Apoll. Rh. III, 242 : Διοφάνης (1. Διόφαντος) ἐν τῇ α' τῶν Ποντικῶν ἱστοριῶν Ἀντιόπην φησὶν Αἰήτου μητέρα. Προγενέστερον δὲ φασὶ τὸν Ἀψυρτον Μηδείας γενέσθαι ἐξ Ἀστεροδείης τῆς Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος θυγατρὸς. Eadem Eudocia p. 31, nisi quod omittit vocem φασι; adeo ut postrema quoque Diophanto vindicanda forent.

2.

Stephan. Byz. : Λιθυστῖνοι, ἔθνος παρακειμένον Κόλχοις, ὡς Διόφαντος ἐν Πολιτικοῖς (1. Ποντικοῖς).

3.

Idem : Ἄβιοι, ἔθνος Σκυθικόν... Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Περὶ Εὐξείνου Πόντου, ὡς Διόφαντος, εἶπεν οὕτω λέγεσθαι αὐτοὺς διὰ τὸ τὸν Ἄβιανὸν ποταμὸν κατοικεῖν. Westermann. e cod. Rhedig. interpunxit ὡς Διόφαντος εἶπεν. Quod ferri nequit. Ἄς Δ. significat : eodem modo quo Diophantus (quippe quem testem citavit Alex. Polyhistor). Similiter dictum ap. Stephan. v. Χαλκεῖα : Ὁ Πολύστωρ ἐν Λιθυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος... ὧδε γράφει κτλ.

DIOPHANTUS LACEDÆMONIUS.

ANTIQUITATUM LIBRI XIV.

1.

Fulgentius Mythol. I, 1 : Diophantus, Lacedæmonum auctor, libros scripsit Antiquitatum quattuordecim, in quibus ait Syrophanem Ægyptium familia substantiaque locupletem, filium genuisse, quem voluit enormis substantiæ successorem, ineffabili, ultra quam paternitas exigebat, affectu erga filium deditum. Isque dum adversis fortunæ incurtus sibis raperetur, patri crudele geminæ orbitatis dereliquit elogium : ut et posteritatis perpetuale suffragium denegasset et substantiæ propagandæ subitam interceptionem objiceret. Quid igitur face-

PONTICÆ HISTORIÆ.

1.

Diophantus in primo Ponticarum historiarum Antiopen Æetæ matrem dicit.

2.

Libystini; gens Colchis finitima, ut Diophantus ait in Ponticis.

ret, aut fecunda paternitas in sterilitate damnata, aut felix substantia in successione curata? Parum erat non habere quod habuit, nisi etiam esset, qui obtineret quod reliquit. Denique doloris angustia, quæ semper inquirat necessitatis solatium, filii sibi simulacrum in cædibus instituit. Dumque tristitiæ remedium quærit, seminarium potius doloris invenit, nesciens quod sola sit medicina miseriarum oblivio. Fecerat enim ille, unde luctus resurrectiones in dies acquireret, non in quo luctus solatium inveniret, etc.

DE SACRIS DEORUM.

Fulgentius Voc. antiq. interpr. v. nefrendes : Diophantus Lacedæmonius, qui De sacris deorum scripsit, ait, apud Athenas (?) Marti solere sacrificari sacrum, quod Ἐκατομρόνια appellatur; si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum, etc. (v. fragm. 9 Sosicratis). Cf. Pausan. 4, 19, 3; Plutarch. Rom. c. 25; Moral. p. 159, E. 660, F. Polyæn. II, 3, 2.

ÆLIUS DIUS.

Photius Bibl. cod. 161, p. 104, a, 12, Sopatrum dicit Eclogarum librum sextum consarcinasse tum ex aliis scriptoribus tum ex τῶν Αἰλίου Δίου Περὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν Ἐβλανικίου, δι' ὧν μυθικὰ καὶ πλασματικὰ πολλὰ συλλέξας καὶ διάφορα ἕτερα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔκτου λόγου καταντήσεις. Pro Δίου, quod e codice Veneto (A) dedit Bekkerus, vulgo legitur δι' οἷ. Hoeschelius scripsit Διονυσίου.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Anonymus De Periplo Scylacis Caryand. in cod. Paris. N° 443 (Suppl.), fol. 62 : Αἴλιος Δίος ἐν τῷ Περὶ Ἀλεξανδρείας βιβλίῳ πρώτῳ φησὶν, ὅτι Δαρείῳ προσεφώνησε Σκύλαξ τὸ πρόντισμα.

3.

Abii, gens Scythica. Alexander in libro De Ponto Euxino, quemadmodum Diophantus, nomen eos inde nactus esse ait, quod Albianum fluvium habitant.

DE ALEXANDRIA.

1.

Ælius Dius libro primo De Alexandria dicit, Dario (Hystaspis f.) Scylacem hanc lucubrationem (Periplum) dedicasse.

In editionibus Scylacis, quot quidem inspexi, omnibus legitur Αἴλιος Διονύσιος (v. Dodwellus in Geogr. min. ed. Gail. tom. I, p. 234; Hecataeus et Scylax ed. Clausen. p. 255; Marcien d'Héraclée ed. Miller. p. 196). Hanc ob causam, ut videtur, etiam apud Photium Hoeschelius reponi jussit Διονυσίου. At codex geographorum min. Parisinus exhibet Διός (i. e. Δίος). Aliunde de Ælio Dio, quantum equidem scio, non constat, nisi forte idem est cum Dio, cujus De Phœnicia historiam laudat Josephus. Quod quidem haud est improbabile. Prænomen Ælius Romana tempora arguit. Ac si Dius τὸ φρόντισμα quod Dario (Hystaspis) Scylax dedicasse dicitur, Periplum intellexit quem superstitem habemus post Polybii demum tempora consarcinatum, ætatem viri ad Cæsaris et Augusti fere tempora relegaverim, simulque auctorem satis ineptum et πλασματικά pro veris venditantem agnoverim. Fieri denique potest ut a nostro non diversus sit Dio Academicus, Pompeii æqualis, quem de rebus Ægyptiis scripsisse quædam vidimus. Ceterum viri docti, qui Ælio Dio substituerunt Ælium Dionysium, de eo cogitarunt scriptore, qui Περὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν libros quinque Scymno alicui dedicavit. V. Photius cod. 152 (coll. idem p. 529, b, 29. 532, a, 24), et Eustath. in Dionys. Per. 912 (Αἴλιος Διονύσιος Περὶ Ἀττικῶν λέξεων. cf. in Il. v, 6, p. 916, 12); in Hom. Il. β, 362 p. 239, 32 (Αἴλ. Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ, de voce φρατρία); Il. σ, 501, p. 1158, 23 (ὅτι δὲ ἰδίους καὶ Δράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυρας φησὶν, Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ); Il. ρ, 383, p. 825. Idem Eustathius p. 239, 20: Ἀρχὴ τις ἐξοδίου κιθαρωδικοῦ τὸ Ἄλλὰ ἀλλ' ἀναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὅσπερ φησὶ, « κωμικοῦ μὲν ἦδε· Καλλιστέφανος· ραψωδοῦ δὲ αὐτῆ· Νῦν δὲ, θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἀφθονοὶ ἐστὲ· τραγικοῦ δὲ· Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων.» Quo loco si recte se habet nomen Αἴλιος Διονύσιος, colligitur Ælium Dionysium eundem esse cum Dionysio musico, qui Hadriani temporibus floruit. Suidas: Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, γεγονώς ἐπ' Ἀδριανῷ Καίσαρος, σοφιστῆς, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς

διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. Ἐγραψε δὲ Ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ', Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λς' (ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν καὶ κιθαρωδῶν καὶ ποιητῶν παντοίων μέμνηται), Μουσικῆς παιδείας ἢ διατριβῶν βιβλία κβ', Τίνα μουσικῶς εἰρηται ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ βιβλία ε'. Cf. idem v. Ἡρωδιανὸς Ἀλεξανδρέως. Historiæ musicæ librum XXXIII laudat Steph. Byz. v. Ὑδρέα, librum XXX Suidas v. Σωτηρίδας. — Cf. Ptolem. Harmonic. p. 219 (ubi D. mus. ἐν α' τῶν Ὀμοιοτήτων), 267, 269, 277.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

2.

Josephus C. Apion. I, 17: Ὅτι δ' οὐ λόγος ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ συγκείμενος ὁ περὶ τῶν παρὰ ταῖς Τυρίοις γραμμάτων, παραθήσονται μάρτυρα Δίον, ἄνδρα περὶ τὴν Φοινικικὴν ἱστορίαν ἀκριβῆ γεγονέναι πεπιστευμένον. Οὗτος τοίνυν ἐν ταῖς Περὶ Φοινίκων ἱστορίαις γράφει τὸν τρόπον τοῦτον· « Ἀβιβάλου τελευτήσαντος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἰρώμος ἐβασίλευσεν. Οὗτος τὰ πρὸς ἀνατολὰς μέρη τῆς πόλεως προσέχλωσε, καὶ μείζον τὸ ἄστυ πεποίηκε, καὶ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τὸ ἱερὸν καθ' ἑαυτὸν ὄν ἐν νήσῳ, χώσας τὸν μεταξὺ τόπον, συνῆψε τῇ πόλει, καὶ χρυσοῖς ἀναθήμασιν ἐκόσμησεν· ἀναθὰς δὲ εἰς τὸν Αἶβαν ὑλοτόμησε πρὸς τὴν τῶν ναῶν κατασκευήν. Τὸν δὲ τυραννοῦντα Ἱεροσολύμων Σολομῶνα πέμψαι φασὶ πρὸς τὸν Εἰρώμον αἰνίγματα καὶ παρ' αὐτοῦ λαβεῖν ἀξιοῦν, τὸν δὲ μὴ δυνήθenta διακρίνει τῷ λύσαντι χρήματα ἀποτίνει. Ὁμολογήσαντα δὲ τὸν Εἰρώμον καὶ μὴ δυνήθenta λύσαι τὰ αἰνίγματα πολλὰ τῶν χρημάτων εἰς τὸ ἐπιζήμιον ἀναλωσαι. Εἶτα δὴ Ἀβδήμονόν τινα Τύριον ἄνδρα τὰ προτεθέντα λύσαι, καὶ αὐτὸν ἄλλα προβαλεῖν· ἃ μὴ λύσαντα τὸν Σολομῶνα πολλὰ τῷ Εἰρώμῳ προσαποτίσαι χρήματα. » Δίος μὲν οὕτω περὶ τῶν προειρημένων ἡμῖν μεμαρτύρηκεν.

Eadem e Josepho Eusebius Chron. p. 80 ed. Mai. Memoratur Dius inter scriptores De rebus Phœnicum ap. Joseph. in Ant. Jud. VIII, 5, 3;

DE REBUS PHOENICUM.

2.

Quod autem sermo de Tyriorum litteris a me non fingitur, testem producam Dium, virum qui Phœnicum historiam accurate scripsisse creditur. Ille igitur in suis de Phœnicibus historiis in hunc modum scribit: « Abibalo vivis erepto, filius ejus Hiromus regnavit. Hic partes urbis orientales aggere cinxit et ampliorem eam reddidit; et Olympii Jovis templum, ab omni vicinarum ædium strue sejunctum et in insula positum, aggere interjecto copulavit urbi, et aureis donariis exornavit, ascendensque in Libanum ma-

teriam cecidit ad fanorum extructionem. Regem autem Hierosolymorum Solomonem ad eum aiunt ænigmata misisse et ab eo alia reposituisse ea lege, ut qui dissolvere non posset, dissolventi pecunias penderet. Quam conditionem quum Hiromus accepisset, nec resolvere ambagos potuisset, multam ingentem pecuniarum pependisse. Tunc virum quendam Tyrium nomine Abdemonum existisse, qui problemata solveret aliaque invicem proponeret: quæ quum Solomon non solvisset, pecunias multas Hiromo insuper rependisse. » Ita quidem Dius de iis quæ supra diximus testatus est.

Cosmen Topogr. Christ. XII, p. 342, Zonaram p. 85. — Dium quendam philosophum Pythagoreum laudat Stobæus Floril. LXV, 16. 17.

DOSIADES.

Dosiadem Diodorus inter eos memorat, ex quibus suam de fabulis et historiis Creticis farraginem corraserit (v. fr. 6). Sosierate et Laosthenide antiquior fuisse videtur. A Clemente (fr. 5) nominatur Δωσιάδας (cf. Zonar. Lex. p. 587 : Δωσιάδης καὶ Δωσιάδας, ὀνόματα κύρια). Alius est Dosiades, poeta Rhodius, cujus duo poemata habemus aræ formam exprimentia. V. Antholog. Pal. XV, 25 et 26; Lucian. Lexiph. c. 25, p. 369 ed. Didot. Bekker. Anecd. p. 735, 1. *Dosiades* nomen secundum nonnullos fuit patri Epimenidis Cretensis (v. Diog. L. I, 109).

ΚΡΗΤΙΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

1.

Athenæus IV, p. 143, A : Περὶ δὲ τῶν Κρητικῶν συσσιτίων Δωσιάδας ἱστορῶν ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Κρητικῶν, γράφει οὕτως. « Οἱ δὲ Λύκτιοι συνάγουσι μὲν τὰ κοινὰ συσσίτια οὕτως. Ἐκαστος τῶν γινομένων καρπῶν ἀναφέρει τὴν δεκάτην εἰς τὴν ἑταιρίαν καὶ τὰς τῆς πόλεως προσόδους, ἃς διανεμῶσιν οἱ προεστηκότες τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἐκάστων οἴκους. Τῶν δὲ δούλων ἕκαστος Αἰγιναιῶν φέρει στατήρα κατὰ κεφαλήν. Διήγη-

ται δ' οἱ πολῖται πάντες καθ' ἑταιρίας, καλοῦσι δὲ ταῦτα ἀνδρεῖα. Τὴν τ' ἐπιμέλειαν ἔχει τοῦ συσσιτίου γυνή, τρεῖς ἢ τέτταρας τῶν δημοτικῶν προσειληφῶσα πρὸς τὰς ὑπηρεσίας. Ἐκάστῳ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι· καλοῦσι δ' αὐτοὺς καλοφόρους. Εἰσι δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην οἴκοι δύο ταῖς συσσιτίαις, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν ἀνδρεῖον, τὸν δ' ἄλλον, ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύουσι. Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶτον μὲν κείνται δύο τραπέζαι, ξενικὰ καλούμεναι, αἷς προκαθίζουσι τῶν ξένων οἱ παρόντες· ἐξῆς δ' εἰσὶν αἱ τῶν ἄλλων. Παρατίθεται δὲ τῶν παρόντων ἴσον μέρος ἐκάστῳ· τοῖς δὲ νεωτέροις ἡμισυ δίδεται κρέως, τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ἄπτονται. Εἶτα ποτήριον ἐν ἐκάστῃ τραπέζῃ παρατίθεται κεκραμένον ὕδαρος· τοῦτο κοινῇ πάντες πίνουσιν οἱ κατὰ τὴν κοινὴν τραπέζαν· καὶ δειπνήσασιν ἄλλο παρατίθεται. Τοῖς δὲ παισὶ κοινὸς κέκραται κρατήρ. Τοῖς δὲ πρεσβυτέροις, ἐὰν βούλωνται πλεῖον πιεῖν, ἐξουσία δέδοται. Ἀπὸ δὲ τῆς τραπέζης τὰ βέλτιστα τῶν παρακειμένων ἢ προεστηκῶν τῆς συσσιτίας γυνὴ φανερώς ἀφαιροῦσα, παρατίθει τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον ἢ κατὰ σύνεσιν δεδοξαμένοις. Ἀπὸ δὲ τοῦ δείπνου πρῶτον μὲν εἰώθασιν βουλευέσθαι περὶ τῶν κοινῶν, εἶτα μετὰ ταῦτα μὲνηται τῶν κατὰ πόλεμον πράξεων καὶ τοὺς γενομένους ἀνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦσι, προτρεπόμενοι τοὺς νεωτέρους εἰς ἀνδραγαθίαν. » Cf. Hæckh. *Creta* tom. III, p. 100^ssq. Müller. *Dor.* II, p. 276 sqq.

2.

Idem VI, p. 264, A : Σωσικράτης δ' ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν· « Τὴν μὲν κοινὴν (φησὶ) δουλείαν οἱ Κρηῖτες καλοῦσι μοῖαν, τὴν δὲ ἰδίαν ἀφαμιώτας, τοὺς δὲ περιοίκους ὑπηκόους. » Τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ καὶ Δωσιάδας ἐν τετάρτῳ Κρητικῶν.

CRETICA.

De Cretensium syssitiis (id est, conviviis publicis) Dosiadas quarto libro Rerum Creticarum hæc scribit : « Lyctii vero convivia publica in hunc modum celebrant. Quilibet ex fructibus prædiorum decimam partem in sodalitatem confert, insuperque suam partem redituum publicorum, qui a præfectis civitatis in singulas familias dispertiuntur : servi vero in singula capita staterem Æginensem pendunt. Distributi autem sunt cives omnes per sodalitates, quas ἀνδρεῖα illi vocant. Curam communis convivii habet mulier, adsumptis tribus aut quattuor e popularibus, qui ministrant : quorum singulos sequuntur duo famuli, ligna gestantes, quos καλοφόρους vocant. Sunt autem ubivis tota Creta duæ domus publicis sodalitatibus destinatæ : quarum alteram ἀνδρεῖον (*virorum cœnaculum*) vocant; alteram vero, in quo cubant hospites peregrini, κοιμητήριον (id est, *cubitatorium*) appellant. In eâ domo quæ proprie convivii publicis destinata est, duæ positæ sunt mensæ, *hospitales* dictæ, quibus assident hospites qui adsunt :

deinde sunt mensæ reliquorum convivarum. Apponitur autem unicuique præsentium portio æqualis; junioribus quidem carnis portio tantum dimidia; nec ceterarum rerum ullam hi attingunt. Deinde in singulis mensis poculum ponitur, vino admodum diluto repletum. In commune id bibunt omnes, quibus mensa communis est : post cœnam vero aliud eisdem apponitur. Pueris vero unum commune poculum misceret. Senioribus autem, si amplius bibere cupiunt, potestas datur. A mensa vero, quæcumque sunt fereulorum optima, ea palam auferens mulier cœnæ præfecta apponit his qui aut bellica virtute aut prudentia aliis antecellere putantur. Post cœnam primum consueverunt de rebus publicis deliberare : dein post hæc commemorant res bello præclare gestas, et fortes viros laudant, junioresque ad virtutis studium cohortantur. »

2.

Sosicrates Rerum Creticarum libro secundo, « Publicum servitium, inquit, Cretenses μοῖαν vocant, privata vero mancipia, ἀφαμιώτας; pericæcos vero, *subditos*. » Paria his Dosiadas tradit Rerum Creticarum libro quarto.

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Plinius H. N. IV, 12, 20 : *Dosiades eam* (Cretam) *a Crete nympa : Hesperidis filia, Anaximander : a rege Curetum, Philistides Mallotes : Crates primum Aeriam dictam : deinde postea Curetin, et Macarón nonnulli a temperie caeli appellatam existimavere.* E Plinio sua Solinus p. 74.

3 a.

Schol. II. υ, 234 : Μναςίας δέ φησιν ὑπὸ Ταντάλου ἠρπάσθαι (Γανυμήδην) καὶ ἐν κυνηγεσίῳ ἀναireθῆναι (πεσόντα ταφῆναι ἐν τῷ Μυσίῳ Ὀλύμπῳ κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός)· Δωσιάδης δὲ ὑπὸ Μίνω καὶ ὁ λιμὴν, ὅθεν ἠρπάσθη, Ἄρπαγίας καλεῖται· ἀξιῶντος δὲ μιγῆναι αὐτῷ κατακρημνίσαι αὐτόν· τὸν δὲ θάψαι καὶ πλάσασθαι τῷ πατρὶ ὡς θύελλα καὶ νέφος ἤρπασεν αὐτόν. Cf. Echemenis Κρητικά ap. Athen. XIII, p. 601, E.

4.

Bekker. Anecd. p. 783, 14 : Δωσιάδης (sic) δὲ ἐν Κρήτῃ φησὶν εὐρεθῆναι αὐτά (sc. τὰ γράμματα).

5.

Clem. Al. Protr. c. 3. p. 12, 34 Sylb. (I, 36 Vil.) : Lyctii in Creta Jovi homines immolant, referente in Nostis Anticlidae (fr. 9) : καὶ Λεσβίου Διονύσου τὴν δημοίαν προσάγειν θυσίαν Δωσιάδας (sic) λέγει. Cf. Euseb. P. E. p. 157.

6.

Diodorus V, 80, 4, postquam de mythologumenis Cretensium, historiaque insulae antiquissima exposuit (c. 64 - 80), accinit haec : Ἐπεὶ δὲ τῶν τὰ Κρητικὰ γεγραφῶτων οἱ πλεῖστοι διαφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους, οὐ χρὴ θαυμάζειν ἐὰν μὴ πᾶσιν δημολογού-

3 a.

Mnaseas dicit a Tantalō Ganymedem raptum esse et in venatione occisum; casum vero in Mysio Olympio in templo Jovis Olympii sepultum esse. Dosiades vero a Minoe raptum esse ad portum, qui inde Harpagias vocetur; ac Minoe consuescere cum eo tentante, de rupe se precipitem dedisse; tum Minoem eum sepelivisse, atque ficto mendacio patri ejus dixisse procellam atque nubem filium abstulisse.

4.

Dosiades in Creta literas inventas esse ait.

5.

Lesbii quoque Baccho humanas victimas ad aras ducunt, ut Dosiades ait.

6.

Quandoquidem Creticarum rerum scriptores plerique omnes inter sese dissentiunt, nemini mirum videri debet,

μενα λέγομεν. Τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπηκολουθήσαμεν, ἀ μὲν Ἐπιμενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἀ δὲ Δωσιάδῃ καὶ Σωσικράτῃ καὶ Λαοσθενίδᾳ.

DOSITHEUS.

Dositheus ex uno notus Plutarcho. Nam distinguendus ab eo Dositheus Coloneus, astronomus, cujus meminerunt Censorin. c. 18; Plinius H. N. XVIII, 31; Geminus Rhod. p. 245 sqq.; Joh. Lydus De mens. IV, 84 p. 284 ed. Ræther., ubi cf. not. J. B. Hasii. Eundem laudari censeo in Vit. Arati p. 58, 24 ed. Westerm., ubi Δωσιθεος ὁ πολιτικός (lege Ποντικός, e *Colonis Ponticis oriundus*) ἐλθεῖν φησιν αὐτόν (sc. Ἄρατον) καὶ πρὸς Ἀντίστοχον τὸν Σελεύκου κτλ. Meinek. (ad Euphor. p. 16 not.) voluit : Σωσιθίος δὲ ὁ ἐπιλυτικός. De Dositheo grammatico sæculi tertii v. Fabricius B. Gr. tom. VII, p. 59; XII, p. 514; Bæcking. in præfat. ad Dosithei Ἐρμηνεύματα (Bonn. 1831). Cf. H. Stephani Thes. s. v.

ITALICA.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. c. 34 : Κομμίνιος Σούπερ Λαυρεντίνος, ἔχων υἱὸν ἐξ Ἐγερίας νύμφης Κομμίνιον, ἐπήγαγε μητρυιὰν Γιδίκαν· ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ πρόγονου καὶ ἀποτυχοῦσα, βρόχῳ κατέστρεψε τὸν βίον, ἐπιστολὰς καταλείψασα ψευδεῖς. Ὁ δὲ Κομμίνιος ἀναγνούς τὰ ἐγκλήματα, καὶ τῷ ζήλῳ πιστεύσας, ἐπεκαλέσατο τὸν Ποσειδῶνα. Ὁ δὲ τῷ παιδί ἐπὶ ἄρματος ὀχομένῳ ταῦρον ἔδειξε, καὶ οἱ ἵπποι τὸν νέον σύραντες ἀπόλωσαν· ὡς Δωσιθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

si non omnibus consentanea hic a nobis exponantur. Illos enim secuti sumus, quibus et probabilior est oratio, et fides maxima habetur. Nunc enim Epimenidi theologo, nunc Dosiadæ et Sosicrati ac Laosthenidæ nos accommodavimus.

ITALICA.

1.

Comminius Super Laurentinus ex Egeria nympa filium sustulit Comminium. Gidicam deinde noceram ei superinduxit, quæ quum deperiret privignum, et repulsum esset passa, suspendio sese vita exiit, calumniosis post se relictis literis. Comminius, cognitis criminibus, fidemque habens obtrectationi, Neptunum invocavit. Is puero curru vehenti objecit taurum, quo consternati equi eum raptando perdididerunt. Dositheus tertio Rerum Italicarum.

2.

Idem ib. c. 33 : Ἦθιος Τολιειξ γήμας Νουκεριάν, ἔσχε δύο παῖδας ἐκ ταύτης. Ἔσχε δὲ καὶ ἐξ ἀπελευθέρως κάλλει περιβλεπτον Φίρμον, ὃν τῶν γησιῶν μᾶλλον ἔστεργε. Ἡ δὲ Νουκερία πρὸς τὸν πρόγονον μισοπότηρως διαχειμένη, τοὺς παῖδας ἀνέπειθεν [αὐτὸν ἀναρεῖν]. Τῶν δ' εὐσεβῶς ἀνανευσάντων, αὐτὴ τὸν φόνον ἐνήργησε, καὶ νυκτὸς τοῦ σωματοφύλακος τὸ ξίφος ἐλύσασα καιρίως ἔτρωσε τὸν κοιμώμενον, ἐγκαταλιποῦσα τὸ ξίφος. Τοῦ δὲ σωματοφύλακος ὑποπτευθέντος, ὁ παῖς τὴν ἀλήθειαν λέγει. Ὁ δὲ τοῦτον θάψας, τὴν γυναῖκα ἐφυγάδευσεν· ὡς Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

3.

Idem ib. c. 37 : Φάβιος Φαβρικιανὸς, τοῦ μεγάλου συγγενῆς Φαβίου, πορθήσας Τούξιον μητρόπολιν Σαυιτιῶν, τὴν παρ' αὐτοῖς τιμωμένην νικηφόρον Ἀφροδίτην ἐπεμψεν εἰς Ῥώμην. Τοῦτου γυνὴ Φαβία μοιχευθεῖσα ὑπὸ τινος εὐπρεποῦς νεανίου, τοῦνομα Πετρωνίου Οὐαλεντινίου, τὸν ἄνδρα ἐδολοφόνησε. Φαβία δὲ τὸν ἀδελφὸν ἔτι νήπιον Φαβρικιανὸν τῶν κινδύνων ἐρρύσατο, καὶ ἔπεμψε κρύφα τραφησόμενον. Ἀκμάσας δὲ ὁ νεανίας τὴν τε μητέρα καὶ τὸν μοιχὸν ἀπέκτεινε, καὶ ἀπελύθη ὑπὸ τῆς συγλήτου· ὡς ἱστορεῖ Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

4.

Idem ib. c. 19 : Κυάνιππος γένει Συρακούσιος μόνῳ Διονύσῳ οὐκ ἔθυσεν· ὁ δὲ θεὸς ὀργισθεὶς μέθην ἐνέσκηψε,

2.

Ebius Toliex duos filios ex uxore Nuceria sustulit, aliumque eximium forma Firmum e liberta, quem legitimis habuit cariorem. Nuceria, quæ in privignum esset animo intendo, filios hortata est ut Firmum inficerent. Quod quum illi pie recusassent, ipsa cædem peregit, ac noctu ejus, cui Firmi corporis custodia erat mandata, mucrone stricto letale vulnus privigno intulit, inque eo pugionem reliquit. Puer vero custodem suum suspitione liberavit, re ut acta erat explicata. Ebius, sepulto filio, uxorem extorrem egit. Dositheus tertio Italicorum.

3.

Fabius Fabricianus, Maximi cognatus, diripiens Tuxium principem Samnitium urbem, Venerem Victricem, quæ apud illos colebatur, Romam misit. Hujus uxor Fabia stuprata a formoso quodam juvene, Petronio Valentino, maritum dolo interfecit. Fabia autem fratrem Fabricianum adhuc infantem periculo eripuit, et alio furtim educandum misit. Is adultus matrem adulterumque occidit, estque senatus sententia absolutus. Dositheus tertio Italicorum.

SICULA.

4.

Cyanippus Syracusanus quum diis sacrificaret, solum Bacchium præterit. Irritatus deus ebrietatem ei immisit,

καὶ ἐν τόπῳ σκοτεινῷ τὴν θυγατέρα ἐδιάσατο, Κυάνην. Ἡ δὲ τὸν δακτύλιον περιελομένη ἔδωκε τῇ τροφῷ, ἐσόμενον ἀναγνώρισμα. Λοιμωξάντων δὲ, καὶ τοῦ Πυθίου εἰπόντος μὲν, δεῖν τὸν ἀσεβῆ τροπαιοῖς θεοῖς σφαγίσαι, τῶν δ' ἄλλων ἀγνοούντων τὸν χρησμόν, γνοῦσα ἡ Κυάνη, καὶ ἐπιλαβομένη τῶν τριχῶν, εἴλκε, καὶ αὐτὴ κατασφάζασα τὸν πατέρα, ἑαυτὴν ἐπέσφαξε· καθάπερ Δοσίθεος ἐκ τῆ τρίτῳ Σικελικῶν.

ΑΙΤΩΛΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

5.

Idem ib. c. 40 : Εὐήνος Ἄρεος καὶ Στερόπης, τὴν Οἰνομάου γήμας Ἀλκίππην, ἐγέννησε θυγατέρα Μάρπησσαν, ἣν παρθένον ἐφρούρει. [Ἰδὼν δὲ αὐτὴν χορεύουσαν?] Ἰδὰς ὁ Ἀφάρητος καὶ ἀρπάσας ἐκ χοροῦ ἔφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ διώξας, καὶ μὴ συλλαθῶν, εἰς τὸν Λυκόρμαν ἔρριψεν ἑαυτὸν ποταμὸν, καὶ ἀθάνατος ἐγένετο· ὡς Δοσίθεος ἐν πρώτῳ Ἰταλικῶν.

Ἰταλικῶν aperte corruptum. Scribe Αἰτωλικῶν, quam correctionem suppeditat genus Eueni. V. Apollodor. I, 7, 7.

ΛΥΔΙΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

6.

Idem ibid. c. 30 : Σαρδιανοὶ πρὸς Σμυρναίους πόλεμον ἔχοντες περὶ τὰ εἰχὴν ἐστρατοπεδεύσαντο, καὶ διὰ πρεσβέων ἐπεμψαν, μὴ πρότερον ἀναχωρῆσαι, ἐὰν μὴ τὰς γυναῖκας συνελθεῖν αὐτοῖς συγχωρήσωσι. Τῶν δὲ

per quam in obscuro loco filiam Cyanen compressit. Ea patris digito deductum anulum nutrici asservandum tradidit, agnitionis argumento futurum. Peste oborta, quum Apollo Pythius respondisset incestum hominem esse diis averuncatoribus malorum immolandum, Cyane sensum oraculi ceteros fallentem percipiens, crinibus arreptum patrem protraxit, et eum seque insuper ipsam jugulavit. Dositheus tertio Rerum Sicularum.

ÆTOLICA.

5.

Evenus, Martis et Steropes filius, ex Alcippa uxore, CEnomai filia, progeniit filiam Marpessam, eamque virginem asservavit. Idas autem, Aphareï filius, saltantem conspicatus, e choro eam rapuit, ac profugit. Quem Evenus persequens, quum non assequeretur, in Lycormam fluvium sese conjecit, immortalisque est factus. Dositheus primo Rerum Ætolicarum.

LYDICA.

6.

Sardiani, bello cum Smyrnæis contracto, Smyrnam ob sederunt, missisque legatis denuntiarunt se non antea ob sidionem soluturos, quam suarum uxorum copiam ipsis Smyrnæi fecissent. Male tum cum Smyrnæis actum fuisse

Σμυρναίων διὰ τὴν ἀνάγκη· μελλόντων πάσχειν κακῶς, θεραπευαίς ἦν μία τῶν εὐσχημόνων, ἣ προσδραμοῦσα ἔφη τῷ δεσπότη Φιλάρχῳ· Δεῖ τὰς θεραπευαίνας κοσμήσαντας ἀντ' ἐλευθέρων πέμπειν. Ὁ δὲ καὶ ἔδρασαν. Οἱ δὲ κοπιωθέντες ὑπὸ τῶν θεραπειῶν, ἐάλωσαν. Ὁθεν καὶ νῦν παρὰ Σμυρναίους ἑορτὴ λέγεται Ἐλευθέρια, ἐν ἣ αἱ δοῦλαι τὸν κόσμον τῶν ἐλευθέρων φοροῦσιν· ὡς Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Λυδιακῶν.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΙ.

7.

Idem ib. c. 33 : Πέλοψ, Ταντάλου καὶ Εὐρυανάσσης, γήμας Ἴπποδάμειαν, ἔσχεν Ἀτρέα καὶ Θυέστην· ἐκ δὲ Δαναΐδος νύμφης Χρῦσιππον, ὃν πλέον τῶν γνησίων ἔστερξε. Λαΐος δὲ ὁ Θηβαῖος, ἐπιθυμήσας, ἤρπασεν αὐτόν. Καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Θυέστου καὶ Ἀτρέως, ἐλέους ἔτυχε παρὰ Πέλοπος διὰ τὸν ἔρωτα. Ἴπποδάμεια δ' ἀνέπειθεν Ἀτρέα καὶ Θυέστην ἀναιρεῖν αὐτόν, εἰδῦια ἔσσεσθαι ἔφεδρον βασιλείας. Τῶν δ' ἀρνησασμένων, αὐτὴ τῷ μύσει τὰς χεῖρας ἔκρισε. Νυκτὸς γὰρ βαθείας κοιμημένου Λαΐου, τὸ ξίφος ἐλκύσασα καὶ τρώσασα τὸν Χρῦσιππον, ἐγκαταπήγνυσι τὸ ξίφος. Ὑπονοηθεὶς δὲ ὁ Λαΐος διὰ τὸ ξίφος, βύεται ὑπὸ ἡμιβηῆτος τοῦ Χρῦσιππου τὴν ἀλήθειαν ὁμολογήσαντος· ὁ δὲ θάψας, τὴν Ἴπποδάμειαν ἐξώρισεν· ὡς Δοσίθεος ἐν Πελοπίδαϊς (Πελοποννησιακοῖς?).

8.

Steph. Byz. (p. X ed. Westerm.) : Δῶριον, πόλις μία τῶν τριῶν· Ὁμηρος (Π. Π, 594).

καὶ Πτελεὼν καὶ Ἔλος καὶ Δῶριον.

Δοσίθεος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φησὶν ὑπὸ Θαμύρα εὐρεθῆναι τὴν Δῶριον ἄρμονίαν.

Excerpta hæc sunt ex eo loco integri operis, cuius hunc centonem e cod. Parisino servavit Montefalconius :

necessitate circumventis, nisi quædam formosa ancilla ad dominum suum Philarchum accurrens subiecisset hoc consilii, ancillas ornatas loco liberarum esse mittendas. Quod quum exsecuti essent Smyrnæi, hostes ab ancillis defatigati, in potestatem Smyræorum venerunt. Itaque etiamnum Eleutheria festivitas, quasi liberarum diceret, apud Smyræos celebratur, in qua servæ liberarum ornatu decoratæ incedunt. Dositheus tertio Lydiacorum.

PELOPIDÆ.

7.

Pelops, Tantalus et Euryanassæ filius, ducta Hippodamia filios procreavit Atreum et Thyestem, et e Danaide nymphe Chrysippum, quem majore quam genuinos amore est prosecutus. Laius autem Thebanus cupiditate impulsus Chrysippum rapuit, comprehensusque ab Atreo et Thyeste, a Pelope dignatus est venia, quod amor raptionis causa fuis-

... ω περι Μεσσήνην κα-
... ἄρμονίαν καὶ τῆς
... ορεῦσαι Δῶριον. εἰ

Hæc num ad nostrum Dositheum pertineant, haud discerno. Dorion est Peloponnesi urbs, in qua cum Misis certavit Thamyris. Hancce fabulam Dositheus tractasse videtur.

DRACO.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Harpocratico : Ἐτεοβουτάδαι... γένος [παρ'] Ἀθηναίοις, οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου· ἑτέον γὰρ τὸ ἀληθές. Ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἰέρεια τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, καθά φησι Δράκων Περὶ γενῶν.

Num hæc ex opere antiquario, an grammatico sumpta, dubium; hoc verisimilius, si Draco ille est *Stratonicensis* grammaticus, qui non ita multum post Aristarchum floruisse videtur. V. Lehrs. Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1840, p. 934 sqq. — Alius est *Draco Corcyraeus*, Περὶ λίθων operis auctor, testante Athenæo XV, p. 692, D : Ἱστορεῖ δὲ τοῦτο Δράκων ὁ Κερκυραῖος ἐν τῷ Περὶ λίθων γράφων οὕτως· α Ἰανὸν δὲ λόγος ἔχει διπρόσωπον γεγενῆαι, τὸ μὲν ὀπίσω, τὸ δ' ἔμπροσθεν ἔχοντα πρόσωπον. Ἄπὸ τούτου καὶ τὸν Ἰανὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Ἰανὸν ὀνομάζεσθαι, κατοικήσαντος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους. Πρῶτον δὲ καὶ στέφανον εὐρεῖν καὶ σχεδιάς καὶ πλοῖα, καὶ νόμισμα χαλκοῦν πρῶτον χαράξαι. Διὸ καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα πολλὰς πόλεις καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ἐπὶ τοῦ νομίσματος ἐγχαράττειν πρόσωπον δικέφαλον, καὶ ἐκ θατέρου μέρους ἢ σχεδίαν ἢ στέφανον ἢ πλοῖον. Τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν γήμαντα Καμίσην υἱὸν μὲν Αἰθῆκα, θυγατέρα δ' Ὀλιστήνην γενεῖν. Καὶ αὐτὸν ὡς μειζόνων ὀρεγόμενον πραγμάτων εἰς

set. Hippodamia vero Atreo et Thyestæ hortatrix fuit ut interficerent Chrysippum, sciens eum inhiatum regno : quumque id detrectarent, ipsa flagitio manus admovit, ac nocte intempesta, dum Laius dormiret, stricto ejus gladio Chrysippum sauciavit, gladio in eum defixo. Laius quum in necis suspicionem venisset propter gladium, liberatus ab ipso est Chrysippo, qui semimortuum jam veritati tulit testimonium. Pelops, filio sepulto, Hippodamiam solum vertere coegit. Dositheus in Pelopidis.

8.

Dositheus in Dorio urbe Thamyrin harmoniam Doricam invenisse dicit.

DE GENTIBUS.

Eteobutadæ, gens apud Athenienses, quasi qui vere a Bute oriundi sunt; nam ἑτέον significat vere. Ex his con-

τὴν Ἰταλίαν διαπλεῦσαι, καὶ οἰκῆσαι τὸ πλησίον Ῥώμης ὅρος κείμενον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ Ἰάνουκλον ὀνομαζόμενον. »

ECHEMENES.

Cretensem fuisse Echemenem et libri ab eo scripti argumentum suadet, et ipsum nomen auctoris; nam Ἐχέμας Cretensis memoratur a Callimacho in Epigr. 72, 1.

KPHTIKA.

Athenæus XIII, p. 601, E : Κρήτες γοῦν, ὡς ἔφην, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόηται. Ἐχεμένης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς οὐ τὸν Δία φησὶν ἀρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα. Eadem Comes Natal. tradit IX, 13. Cf. Müller. Dor. II, p. 297, Dosiadis fragm. 3, a. et not. ad Nicolai Dam. fr. 21.

Fulgentius Myth. I, 14, inter eos, qui de novem Musis allegorice exposuerint, nominat Pisantrum (fr. 26 ed. Dübn.) physicum et Euxemenem in libro Θεολογουμένων. Ibi fortasse restituentum esse *Echemenem* suspicatur Vossius p. 436. Fortasse præstat reponere *Euemerum*.

ECHEPHYLIDAS.

Echephylidas (Ἐχεφυλίδας fr. 2, Ἐχεφυλίδης fr. 1, Ἐχεφυλλίδας fr. 3) de Peloponnesi civitatibus geographica vel historica quædam conscripsisse videtur. Nomen alibi, quantum scio, non obvium. Ἐχέφυλος tamen exstat in inscript. Delphic. ap. Bœckh. C. I. I, p. 830, n. 1706, 18.

1.

Stephan. Byz. : Σφακτηρία, οὐδετέρως. Ἔστι δὲ μεθόριον Ἡλείων τῆς πρὸς Μεσσήνην χώρας. Κέκληται δ' οὕτως, ὡς φησὶν Ἐχεφυλίδης, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ σφαιγιασμένους τοὺς Ἡρακλείδας πρὸς Ὄξυλον ποιήσασθαι συνθήκας περὶ φιλίας καὶ δημοσίας.

stituebantur sacerdotes Minervæ Poliadis, sicut Draco ait De gentibus.

CRETICA.

Cretenses sane, ut dixi, et Chalcidenses Eubææ puero- rum amore mirum in modum flagrarunt. Itaque Echemenes in Creticis ait, non a Jove raptum esse Ganymedem, sed a Minoe.

1.

Sphacteria, neutro genere, in confiniis sita Eleorum ad Messenæ regionem. Sic autem vocata est, ut ait Echephylidas, quod ibi Heraclidæ mactatis hostiis amicitiae et concordiae pacta cum Oxylo fecerunt.

2.

Idem : Ὑρμίνη, πόλις τῆς Ἡλίδος (II. B, 616). Με- νέλαιος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν Ὑρμιναν διὰ τοῦ α φησί. Τὴν δὲ Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδας φησὶ τὰς νῦν Ὀρμίνας. Ὀρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἐπειοὺς καλεῖσθαι. Ὀρμιναι δὲ δύο.

Libri ἐχεφυλίδας; correx. Pinedo. Cf. Ruhnken. Dissert. de Longin. p. lxxxiii ed. Weisk. — Cf. Eustath. ad II. B, p. 304 : Ὁ δὲ τὰ ἔθνη ἐκθέ- μενος, Ὑρμίνας δύο εἶναι φησὶν ἀπὸ Ὑρμίνης, τὰς ὕστερον διὰ τοῦ ο κληθείσας. Strabo VIII, p. 341 : Ὑρμίνη μὲν οὖν πολίχνην ἦν, νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ἀλλ' ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης ὀρεινόν ἐστι, κα- λούμενον Ὀρμινὰ ἢ Ὑρμινὰ (Ὀρμινὰ ἢ Ὑρμινὰ scribi vult Dindorf. in Thes.).

3.

Schol. Platon. p. 380 ed. Bekk. : Πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς.] Ἐχεφυλλίδας δὲ αὐτὸν ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου τῶν Μολιονιδῶν ἠττηθῆναι κατὰ τὴν ἐπ' Αὐ- γέαν στρατείαν· διωχθέντα δὲ ἄχρι τῆς Βουπρασίδος καὶ περιθελεψάμενον, ὡς οὐδεὶς ἐξίκετο τῶν πολεμίων, ἀναψῆσαι τε καὶ ἐκ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ πίνοντα προσαγορεύσαι « τοῦτο ἡδὺ ὕδωρ »· ὃ νῦν δαίκενυται ἰόν- των ἐκ Δύμης εἰς Ἥλιον, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγγυρῶν Βαδὺ ὕδωρ. Τὰ δὲ αὐτὰ Φερεκῆδης (fr. 36) καὶ Κώ- μαρχος (1. Κλέαρχος) καὶ Ἰστρος (fr. 46) κτλ. Cf. Duris fr. 76, tom. II, p. 487. Litera β in βαδὺ di- gamma exprimitur.

EMPODUS.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ.

Athenæus IX, p. 370, C : Καὶ οὐ παράδοξον, εἰ κατὰ τῆς κράμβης τινὲς ὤμνουν, ὁπότε καὶ Ζήνων ὁ Κιτιεὺς, ὁ τῆς Στοᾶς κτίστωρ, μιμούμενος τὸν κατὰ τῆς κυνὸς ὄρκον Σωκράτους, καὶ αὐτὸς ὤμνευε τὴν κάπ- παριν, ὡς Ἐμποδός φησὶ ἐν Ἀπομνημονεύμασιν.

« Empodus commentarios reliquit, historicos, ut puto. » Vossius. « Nescio an corruptum viri nomen. » Schweighæuser. Idem jam Casaubonus suspicatus est qui Ποσειδώνιος scrib. conjecit. Num

2.

Hyrmine, urbs Elidis. Menelaus vero quarto Thebaicō- rum Hyrminan per a literam dicit. Echephylidas Hyrmi- nen esse quas nunc vocant Horminas. Horminas vero etiam Epeos vocari. Duo autem sunt Horminæ.

MEMORABILIA.

Non mirum admodum accidere nobis debet per brassi- cam jurasse nonnullos; quandoquidem et Zeno Cittieus, Stoæ conditor, Socratis iuramentum *Per canem imitans capparim* jurare consueverat, ut tradit Empodus in Memo- rabilibus.

Empedus? cujus nominis Pythagoreum philosophum memorat Iamblich. Vit. Pyth. 36. An Empylus, cujus nominis scriptorem vidimus tom. III, p. 327?

EPAPHUS.

E LIBRO XVII.

Macrobius Sat. III, 6 : *Epaphus autem, vir plurimæ lectionis, libro septimodecimo ait Delphis quodam tempore evenisse, ut templum, religiosum antea et intactum, spoliatum incensumque sit; et adjicit, multas circa Corinthum urbes insulasque proximas terræ motu haustas; Delon neque antea neque postea hoc incommodo vexatam, sed semper eodem manere saxo. Eadem narrat Servius ad Æn. III, 34. Ceterum cujusmodi opus hoc Epaphi fuerit, nescio.*

EPARCHIDES.

Athenæus II, p. 61, A : Ἐπαρχίδης Εὐριπίδην φησί, τὸν ποιητὴν, ἐπιδημηῆσαι τῇ Ἰκάρῳ, καὶ, γυναικὸς τινας μετὰ τέκνων κατὰ τοὺς ἀγρούς, δύο μὲν ἀρρένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου, φαγούσης θανασίμους μύκητας, καὶ ἀποπνιγίσης μετὰ τῶν τέκνων, ποιῆσαι τοῦτ' ἐπίγραμμα :

ὦ, τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, ἤλιε, τέμνων,
ἄρ' εἶδες τοῖόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος;
μητέρα παρθενικὴν τε κόρην δισσοῦς τε συναίμους
ἐν ταύτῳ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους.

Sequens fragmentum quum item de Icaro ins. sit, de hac ipsa Eparchides, aliunde mihi non notus, scripsisse videtur.

Idem I, p. 30, B : Γίνεται δὲ ἐν Ἰκάρῳ, φησὶν

1.

Eparchides narrat, quum Euripides poeta in Icaro insula hospes esset, accidisse ut mulier quædam cum liberis (duo filii erant adulti, et una filia virgo) comestis in agro letiferis fungis suffocata simul cum liberis periret; ibi tum poetam tale epigramma composuisse :

O sol! qui cæli polum sempiternum peragras,
an talem umquam oculis vidisti calamitatem?
Matrem, filiam virginem, filiosque duos,
eodem fatali die e vivis abreptos!

2.

Nascitur in Icaro, ut Eparchides ait, vinum Pramnium. Quod vini genus neque dulce neque densum, sed auste-

Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμνιος. Ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἴνου· καὶ ἔστιν οὗτος οὔτε γλυκὺς οὔτε παχύς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν... Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ἰκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τῶν ἰχθύων πληθὸς, ὡς καὶ Ἐχινάδες ἀπὸ τῶν ἔχίνων, καὶ Σηπίας ἄκρα ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν σηπιῶν, etc... Προσαγορεύεται δὲ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ἡ ἄμπελος ἡ τὸν Ἰκάριον Πράμνιον φέρουσα ὑπὸ τῶν ξένων μὲν ἱερά, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοαίων Διονυσίας. Οἴνῳ δὲ πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἔστί.

EPIMENIDES.

Epimenides vates Cretensis apud Diog. Laert. I, 112, præter poetica (De origine Curetum et Corybantum, Theogoniam et Iasonis Expeditionem, De Minoe et Rhadamantho) prosa oratione scripsisse perhibetur : Περὶ θυσῶν, καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας.

His scriptis, senioris ævi foetibus, usus est Diodorus (.V, 80,4), qui suam de Cretensium antiquitatibus narrationem accommodasse se dicit ad ea quæ tradiderint Epimenides theologus, Dosiades, Sosicrates et Laosthenidas.

Diogen. I, 115 : Γεγόνασι δὲ καὶ Ἐπιμενίδαϊ ἄλλοι δύο· ὁ τε γενεαλόγος, καὶ τρίτος ὁ Δωριστὶ γεγραφὼς Περὶ Ῥόδου.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΙ.

I.

Ad Rhodi historiam referri possit schol. Pind. Ol. VII, 24 : Ἡρόφιλος δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης τὴν Ῥόδον εἶναι φησιν, Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὴν Ὠκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. At probabilius fluxisse ex genealogiis, ad quas alter ejusdem scholiastæ locus pertinere videtur.

rum et durum, et insignem habens vim... Erat autem Icaro insulæ prius nomen Ichthyoessa (*Piscosa*) a piscium copia qui circa eam gignuntur : quemadmodum et Echinades ab echinis nomen habent, et Sepias promontorium a sepiis.. Vitis autem quæ fert Icarium Pramnium, ab exteris *Sacra* appellatur, ut ait Eparchides, ab Enoensibus vero *Dionysias*. Est autem Enoe ejusdem insulæ oppidum.

GENEALOGIÆ.

1.

Herophilus Neptuni et Veneris filiam Rhodum esse dicit, Epimenides vero eam Oceani filiam dicit, a qua etiam Rhodus urbs nomen habeat.

ERGIAS RHODIUS.

Nomen auctoris suspectum. Fortasse pro Ἐργίας scribendum Ἐρξίας; quamquam inde non sequitur Erxiam illum, cujus Κολοφωνιακὰ Athenæus memorat, eundem esse cum auctore Ῥοδιακῶν.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

Athenæus VIII, p. 360, E : Ἐργίας οὖν ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Περί τῆς πατρίδος, προσειπὼν τινα περὶ τῶν κατοικησάντων τὴν νῆσον Φοινίκων, φησὶν ὡς ἂ οἱ περὶ Φάλανθον ἐν τῇ Ἰαλυσῷ πόλιν ἔχουσι ἰσχυροτάτην τὴν Ἀχαιοὶν καλουμένην, καὶ δαιτὸς ἔγκρατεῖς ὄντες, χρόνον πολλὸν ἀντεῖχον Ἰφίκλω πολιορκουῦντι. Ἦν γὰρ αὐτοῖς καὶ θέσφατον ἐν χρησμῶ τινι λελεγμένον, ἔξεν τὴν χώραν, ἕως κόρακες λευκοὶ γένωνται, καὶ ἐν τοῖς κρατῆρσιν ἰχθύες φανῶσιν. Ἐλπίζοντες οὖν τοῦτ' οὐδέποτε ἔσεισθαι, καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον βραχυμοτέρωσ ἐῖχον. Ὅ δ' Ἰφίκλος, πυθόμενος παρὰ τινος τὰ τῶν Φοινίκων λόγια, καὶ ἐνεδρεύσας τοῦ Φαλάνθου πιστόν τινα παραρυσόμενον ἐφ' ὕδωρ, ᾧ ὄνομα ἦν Λάρκα, καὶ πίστει πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, θηρεύσας ἰχθῦδια ἐκ τῆς κρήνης, καὶ ἐμβαλὼν εἰς ὑδρεῖον, ἔδωκε τῷ Λάρκα, καὶ ἐκέλευσε φέροντα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐκχεῖν εἰς τὸν κρατῆρα, ὅθεν τῷ Φαλάνθῳ ὠνόχοιετο. Καὶ ὁ μὲν ἐποίησε ταῦτα· ὁ δὲ Ἰφίκλος κόρακασ θηρεύσας, καὶ ἀλείψας γύψῳ, ἀφήκε. Φάλανθος δ', ἰδὼν τοὺς κόρακασ, ἐπορεύετο καὶ ἐπὶ τὸν κρατῆρα. Ὄσ δὲ καὶ τοὺς ἰχθύσ εἶδεν, ὑπέλαθε τὴν χώραν οὐκ εἶναι αὐτῶν εἶναι, καὶ ἐπεκηρυκέσατο πρὸς τὸν Ἰφίκλον, ὑπόσπονδος ὑπεξελθεῖν ἀξιώων μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Συγκαταθεμένου δὲ τοῦ Ἰφίκλου, ἐπι-

lysia] tenens munitissimum, cui Achaia nomen, commeatu non carens, diu restiterat Iphicho obsidenti. Oraculum enim a deo olim eis fuerat redditum, fore ut obtinerent regionem, donec albi conspicerentur corvi, et pisces in crateribus apparerent. Sperantes igitur illi, numquam id eventurum, securius remissiusque administrabant bellum. Iphichus vero, cognito per nescio quem responso Phœnicibus divinitus dato, aliquem ex iis quibus fidem Phalanthus habuerat, Larcam nomine, aquatum euntem intercept per insidias : cum eoque de proditione, interposita fide, egit. Pisciculos a fonte captos inject in urnæ, Larcaequ dedit; jubens aquam illam in craterem infundere, e quo vinum hauriretur Phalantho. Id dum facit Larca, Iphichus captos corvos gypso oblinit, dimittitque. Phalanthus conspicatus corvos, ad craterem properat : quem ubi piscibus vidit repletum, jam non amplius sua in potestate fore regionem ratus, legatos de pace ad Iphichum misit, petens ut sibi liceret incolumi cum suis abire. Quod quum pollicitus Iphichus esset, fraudem talem machinatus est Phalanthus. Mactatis victimis, exemptis visceribus, in earum ventribus abditum aurum argentumque conabatur auferre. At sentiens fraudem Iphichus, prohibuit. Cui quum jusjurandum objiceret Phalanthus, quo pollicitus erat ille, se asportari passurum quidquid in ventre illi auferrent ; fraudem ipse contra mo-

2. Schol. Pind. Ol. I, 127, postquam tredecim procos ab OEnomao interfectos enumeraverat, addit : Τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολωλότων μνηστήρων καὶ Ἡσιόδου καὶ Ἐπιμενίδου συμμαρτυρεῖ. Eadem Eudocia p. 314.

3. Schol. Apollon. Rhod. IV, 57 : Ἐπιμενίδου δὲ αὐτὸν (τὸν Ἐνδυμῖωνα) παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναι φησι τῆς Ἥρας· διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διακντὸς καθεῦδεν. Eadem Eudocia p. 148.

4. Idem III, 242 : Ἐπιμενίδου δὲ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην· μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί.

5. Idem II, 125 : Phrix et Iophossæ, Æete natæ, filios Hesiodus in Eois recenset quattuor : Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον (Κύτωρον cod. Paris.). Ἐπιμενίδου δὲ καὶ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα. Eadem Eudocia p. 79. Cf. fragm. Herodor. h. I.

6. Schol. Eur. Phœn. 13 : Ἐπιμενίδου Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκφραντὸς φησι αὐτὸν (τὸν Λαῖον) γεγαμηκῆναι, ἐξ ἧσ εἶναι τὸν Οἰδίποδα· οἱ δὲ δύο φασὶ τὸν Λαῖον γῆμαι γυναῖκασ, Εὐρύκλειαν καὶ Ἐπικάστην. Καὶ τὸν Οἰδίποδα δὲ φασὶν Ἐπικάστην τὴν μητέρα γεγαμηκῆναι, καὶ Εὐρυγάνην.

7. Schol. Vat. in Eur. Rhœs. 36 : Ἐπιμενίδου δὲ Καλιστοῦσ καὶ Διὸσ παῖδασ γεγενῆσθαι (φησι) Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμουσ.

2. Tredecim procos filia ab OEnomao interfectos esse etiam Hesiodus et Epimenides testantur.

3. Epimenides Endymionem apud deos versantem Junonis amore captum esse dicit; quare Jove irato postulasse eum ut per omne tempus dormiret.

4. Epimenides ait Aeten genere Corinthium matremque ejus Ephyram esse.

5. Epimenides Phrix filios recenset quinque, Argum, Phrontin, Melanem, Cytisorum, Presbonem.

6. Epimenides Eurycleam Ecphantis fillam Laio nupsisse, ex eaque natum esse OEdipum.

7. Epimenides ait Jovis et Callistis filios fuisse Panem et Arcadem geminos.

DE RHODO.

Ergias Rhodius in libris quos De patria edidit, postquam de Phœnicibus, insulam olim incolentibus, nonnihil ante narravit : « Phalanthus, ait, oppidum in Ialyso [sive Ia-

τεχνῶται δὲ Φάλανθος τοῖονδε τι. Καταβαλὼν ἱερεῖα καὶ τὰς κοιλίας ἐκκαθάρας, ἐν ταύταις ἐπειρᾶτο ἐξάγειν χρυσὸν καὶ ἀργύριον. Αἰσθόμενος δὲ δὲ Ἴφικλος διεκώλυσε. Προσφέροντός τε τοῦ Φαλάνθου τὸν ὄρχον, ὃν ὤμοσεν, ἐάσειν ἐξάγεσθαι ὃ τι κατὰ γαστρός αἴρωνται, ἀντισοφίζεται, πλοῖα αὐτοῖς διδοῦς, ἵνα ἀποκομισθῶσι, παραλύσας τὰ πηδάλια καὶ τὰς κώπας καὶ τὰ ἰστία, ὁμοίαι φήσας πλοῖα παρέξειν, ἄλλο δὲ οὐδέν. Ἐν ἀπορίᾳ δὲ οἱ Φοίνικες ἐχόμενοι, πολλὰ μὲν τῶν χρημάτων κατώρυσσον, ἐπισημαινόμενοι τοὺς τόπους, ἵν' ὑστερόν ποτε ἀνέλωνται ἀφικόμενοι, πολλὰ δὲ τῷ Ἴφικλῷ κατέλειπον. Ἀπαλλαγέντων οὖν τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐκ τῆς χώρας τῶν Φοινίκων, κατέσχον τὰ πράγματα οἱ Ἐλληγες. » Τὰ δ' αὐτὰ ἱστορήσας καὶ Πολύζηλος ἐν τοῖς Ῥοδιακοῖς « Τὰ περὶ ἰχθύων (φησι) καὶ τῶν κοράκων μόνου ἤδεσαν ὁ Φάκας καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, Δορκία. Αὕτη δ' ἐρασθεῖσα τοῦ Ἴφικλου, καὶ συνθεμένη περὶ γάμου διὰ τῆς τροφοῦ, ἔπεισε τὸν φέροντα τὸ ὕδωρ ἰχθύς ἀγαγεῖν, καὶ ἐμβαλεῖν εἰς τὸν κρατῆρα, καὶ αὐτὴ δὲ τοὺς κόρακας λευκάνασα ἀφῆκεν. »

ERXIAS.

Etym. M. 376, 51 : Ἐρξίας, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ βρέξω βρεξίας· ὑπερβίθασμῳ ἔρξίας ὁ πρακτικός· ὁμοίως τῷ βρέκτης, ἔρκτης. Cf. nom. pr. Ἐρξίων ap. Anacreont. in Athen. XI, p. 498, C; Ἐρξικλείδης ap. Pausan. X, 5, 13; Ἐρξιμένης ap. Boeckh. C. I. I, n. 165. Ἐρξανδρός Mytilenæus ap. Herodot. IV, 97. X, 37.

ΚΟΛΟΦΩΝΙΑΚΑ.

Athenæus XIII, p. 561, F : Σάμιοι δὲ, ὡς φησιν Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς, γυμνάσιον ἀναθέντες τῷ Ἐρωτι τὴν διὰ τούτων ἀγομένην ἑορτὴν Ἐλευθερίας προσηγόρευσαν· δι' ὃν θεὸν καὶ Ἀθηναῖοι ἔλευθερίας ἔτυχον. Καὶ οἱ Πεισιστρατίδαι ἐκπεσόντες, ἐπεχείρησαν διαβάλλειν πρῶτοι τὰς περὶ τὸν θεὸν ταῦτον πράξεις.

litus est, navigia illis dans quibus proficiscerentur, sed demptis gubernaculis remisque et velis : jurasse se quidem, aliens, navigia illis daturum, sed præterea nihil. Ita quum nihil proficerent Phœnices, magnam pecuniarum partem defoderunt, locorum certa signa sibi notantes, ut posthac alio tempore reversi, eruere possent; magnam vero partem Iphicli reliquerunt. Quibus tali modo ex insula profectis, Græci rerum potiti sunt. » Eandem vero rem narrans Polyzelus in Rebus Rhodiorum, ait : « Oraculum de piscibus et de corvis Phalantho datum, uni notum fuerat Phacæ, ejusque filia Dorciæ. Hæc vero, Iphicli amore capta, et huic intercedente nutrice desponsata, persuaserat ei qui aquam ferebat, ut pisces afferret et in craterem injiceret : corvos autem ipsa, a se dealbatos, dimisit. »

EUAGORAS LINDIUS.

Suidas : Εὐαγόρας, Λίνδιος, ἱστορικός. Ἐγραψε Βίον Τιμαγένους καὶ ἑτέρων λογίων· Ζητήσεις κατὰ στοιχείου Θουκυδίδου· Τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ε'· Τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητούμενων κατὰ λέξιν, Ἱστορίαν τε περιέχουσαν τὰς Αἰγυπτίων βασιλείας.

ἔγραψε... βιβλίοις ε'] om. cod. A. B. V. Post λογίων Eudoc. p. 163 addit ἀνδρῶν. Cf. Suidas v. Τιμαγένης. — ζητήσεις κ. σ. Θ. et τῶν π. Θ. ζητ. κ. λ. unum idemque opus designant. In postremis Eudocian ἱστορίαν περὶ τῆς Αἰγ. βασιλείας, quod præfert Ebert. Diss. Sic. p. 132. — τεχν. ῥητ.] Bernhardy : « Hanc significare videtur Anonym. in Rh. Gr. VII, p. 12. Nam de reliquis locis, qui per commentarios in Hermogenem sparsi Euagoram philosophum cum Aquila jungunt (velut ibid. IV, p. 130 : Τῶν δὲ πρὸ Ἐρμογένους τεχνολογῶν ἔνιοι καὶ τῶν μετ' ἐκείνου Ἀκύλας τε καὶ Εὐαγόρας, οἱ μὲν ἐκ φιλοσοφίας ἐπιστήμην τῇ ῥητορῶν συμμιζαντες τέχνη), non ausim decernere hunc an diversum Euagoram tradant. Cf. Walz. Rh. Gr. p. 179 294. 295. 298. » — Reliquias operis historici non inveni. — De Euagora (v. Euagone) Thasio, historiæ naturalis scriptore, v. Plinius H. N. ind. auct. lib. VIII. X. XIV. XV. XVII. XVIII. Auct. R. R. lat. p. 54, 164.

EUALCES.

ΕΦΕΣΙΑΚΑ.

Athenæus XIII, p. 573, A : Εὐάλκης δὲ ἐν τοῖς Ἐφεσιακοῖς καὶ ἐν Ἐφέσῳ φησιν ἱερὰ ἰδρῦσθαι ἐταίρα Ἀφροδίτῃ.

Antecedit fragm. Alexidis Samii. Alii Eualces memorantur : Atheniensis ap. Xenoph. H. Gr. IV, 1, 40, et Cretensis in Anthol. Palat. VI, p. 262,

DE COLOPHONE.

Samii, ut Erxias tradit in Colophoniacis, quum gymnasium haberent Amori dedicatum, festos dies qui in hujus dei honorem agebantur *Eleutheria* nominabant. Propter eundem Athenienses etiam libertatem nacti sunt : et Pisistratidæ, quum calidissim imperio, primi ausi sunt res gestas hujus dei calumniari.

DE EPHESO.

Eualces in libris De Epheso, in hac quoque urbe Veneri meretrici fana consecrata esse dicit.

3. Cf. Eualcidas Eleus ap. Pausan. VI, 16, 6; Eretriensis ap. Herodot. V, 102.

EUANORIDAS ELEUS.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ.

Pausanias, VI 8, 1 : Εὐανορίδα δὲ Ἡλείῳ πάλης ἐν παισὶν ὑπῆρξεν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ καὶ Νεμείῳ νίκη. Γενόμενος δὲ Ἑλληνοδίκης, ἔγραψε καὶ οὗτος τὰ ὀνόματα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῶν νενικηκότων. Ἐς δὲ πύκτην ἀνδρα, γένος μὲν Ἀρχάδα ἐκ Παρρασιῶν, Δάμαρχον δὲ ὄνομα, οὐ μοι πιστὰ ἦν, πέρα γε τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης, ὅποσα ἄλλα ἀνδρῶν ἀλαζόνων ἐστὶν εἰρημένα, ὡς ἐξ ἀνθρώπου μεταβάλοι τὸ εἶδος ἐς λύκον ἐπὶ τῇ θυσίᾳ τοῦ Λυκαίου Διός, καὶ ὡς ὕστερον τούτων ἔτει δεκάτῳ γένοιτο αὐθις ἀνθρωπος. Οὐ μὴν οὐδὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχάδων λέγεσθαι μοι τοῦτο ἐφαίνετο ἐς αὐτόν· ἐλέγετο γὰρ ἂν καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιγράμματος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἔχει γὰρ δὴ οὕτως·

Γιὸς Δινύττα Δάμαρχος τήνδ' ἀνέθηκεν
εἰκόν', ἀπ' Ἀρχαδίας Παρρασίας γενεάν.

Τοῦτο μὲν δὴ ἐς τοσοῦτο πεποιήται.

Narrationem de Damarcho exscripsi, quoniam fortasse ex ipso fluxit Euanorida.

Plinius H. N. VII, 22, 34 : *Nullum tam impudens mendacium est, ut teste careat. Itaque Agriopas, qui Olympionicas scripsit, narrat Demænetum (Damarchum sec. Pausan.) Parrhasium in sacrificio, quod Arcades Jovi Lycæo humana etiam tum hostia faciebant, immolati pueri exta degustasse et in lupum se convertisse; eundem decimo anno restitutum athleticæ certasse in pugilatu, victoremque Olympiam reversum.*

Pro *Itaque Agriopas*, in antiquioribus codd. fuerit *Itaq. Euagriopas*, quod ipsum corruptum esse poterat ex *Itaq. Euanoridas*. Nostri libri ex-

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚÆ.

Euanoridas Eleus puerilis luctæ victoriam Olympiæ ac Nemææ adeptus. Idem quum Hellenodica factus est, ipse etiam eorum, qui ludis Olympicis vicerant, nomina conscripsit. De pugile vero Parrhasio ex Arcadia, cui nomen Damarcho, quæ memoriæ prodita sunt, præter Olympiam victoriam fabulatorum hominum signimenta esse arbitrò, quòd scilicet in Jovis Lycæi sacris in lupum conversus decimo rursus anno pristinam recepisset hominis figuram : quod certe commentum ne ex ipsorum quidem Arcadum sermone ortum esse mihi videtur. Si verum esset, haud dubie mentio ejus fieret etiam in epigrammate Olympiæ quod sic habet :

Dinýtta genitus Damarchus deícitat hancce
effigiem, Arcadico Parrhasius genere.

Hactenus versus illi loquuntur.

hibent : *Agriopas, Acopas, Copas, Ita Copas, Itaque Copas qui Olympionica*. In indice auctorum ad librum VIII legitur : « *Euanthe Agrippa, qui Ὀλυμπιονίκας.* »

Euanoridas, nobilis Eleus, bello captus a Lyco Achaeorum proprætores (Ol. 140, 3. 218 a. C.), memoratur ap. Polyb. V, 94, 6.

EUCRATES.

ΡΟΔΙΑΚΑ.

Hesychius v. Ἐλατρον, Εὐκράτης ἐν Ῥοδιακοῖς, ἔνδυμα, κατάζισμα.

Athenæus III, p. 111, C : Ἐτνίτας ἄρτος ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίτας, ὡς φησι Εὐκράτης.

EUDOXUS RHODIUS.

Diogenes Laertius VIII, 90 : Γεγόνασι δὲ Εὐδοξοὶ τρεῖς· αὐτὸς οὗτος (sc. ὁ Κνίδιος)· ἕτερος, Ῥόδιος, ἱστορίας γεγραφώς. *Ætas auctoris, nec non argumentum atque ambitus historiarum definiri accuratius non possunt.*

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Apollonius Mirab. c. 24 : Εὐδοξὸς ὁ Ῥόδιος Περὶ τῆν Κελτικὴν εἶναι τι ἔθνος φησὶν, ὃ τὴν ἡμέραν οὐ βλέπειν, τὴν δὲ νύκτα ὄραν.

2.

E LIBRO NONO.

Etym. M. p. 18, 57 : Ἀδρία, τὸ πέλαγος. Διονύσιος δς πρότερον ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιάδι (Δ. ὁ πρότερος ἐπὶ τῇ Ζη' ὀλ. ?) πόλιν ἔκτισεν Ἀδρίαν ἐν τῷ Ἰωνικῷ κόλπῳ,

DE RHODO.

Elatrum, apud Eucratem in Rebus Rhodiorum, indumentum, cingulum.

Etnitas panis idem est qui lecithitas vocatur, ut ait Eucrates.

HISTORIÆ.

1.

Eudoxus Rhodius in Celtica regione gentem esse ait, quæ interdium non cernat, sed noctu videat.

2.

Adriaticum mare. Dionysius senior Adriam urbem ad sinum Ionicum condidit; ab ea mare Adriaticum appellatur. Eudoxus vero in nono Historiarum libro Adriaticum mare nomen habere refert ab Adria Messapio, Pausonis filio.

ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος Ἀδρίας καλεῖται. Εὐδόξος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Ἱστοριῶν τὸ πέλαγος καὶ τὴν πόλιν ὀνομασθῆναι Ἀδρίαν φησὶν ἀπὸ Ἀδρίου τοῦ Μεσσαπίου Παύσωνος. Cf Diodor. XV, 13. Theopompi fr. 140.—Præterea Eudoxus Rhodius inter eos, qui in geographicis elaborarint, recensetur in Marciani Epitome Artemidori p. 63 ed. Hudson.

EUEMERIDAS CNIDIUS.

Plutarch. De flav. 10, 2 : Εὐμερίδας δὲ ὁ Κνίδιος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Ὁ ἀσκὸς Μαρσίου τῷ χρόνῳ δαπανηθεὶς καὶ κατενεχθεὶς ἔπεσεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὴν Μίδου κρήνην· καὶ κατ' ὀλίγον καταφερόμενος, ἀλιεῖ τινη προσηνέχθη· κατὰ δὲ χρησιμοῦ προσταγὴν Πεισίστρατος ὁ Λακεδαιμόνιος, παρὰ λείψανα τοῦ Σατύρου πόλιν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος κτίσας, Νώρικον αὐτὴν προσηγόρευσε. Νώρικον δὲ οἱ Φρύγες τῆ σφῶν διαλέκτῳ τὸν ἀσκὸν καλοῦσι. Eadem, ommissa mentione Eumeridæ, iisdem pæne verbis habes apud Eustathium ad Dionys. Perieg. 321. Subjicit Eustathius : Ἐὰν δὲ Φρυγία οὖσα ἡ τοῦ Πεισιστράτου πόλις αὕτη οὐδὲν ἔχη κοινὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω βῆθεντας Νωρίκους, ἀλλ' οὖν ἡ ἱστορία πρὸς πολυπειρίαν οὐκ ἔχει.

EUELPIS CARYSTIUS.

Porphyr. De abst. II, § 55 (ex eoque Euseb. P. E. IV, 16, p. 164 ed. Gsf.). Ἐθουον δὲ καὶ ἐν Χίῳ τῷ Ὠμαδίῳ Διονύσιῳ ἀνθρωπῶν διαπτόντες, καὶ ἐν Τεζέδῳ, ὡς φησὶν Εὐέλπις ὁ Καρύστιος.

EUTHYMENES.

XPONIKA.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 141, 21 : Εὐθυμῆνης δὲ ἐν τοῖς Χρονικοῖς συναμασάντα (sc. Ὁμηρον) Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὑστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησὶ).

Eumeridas Cnidius hanc scribit historiam. Uter Marsyæ exesus tempore et delatus e terra in Midæ fontem decidit, paulatimque defluens ad piscatorem quendam devenit. At oraculi præcepto Pisistratus Lacedæmonius juxta Satyri reliquias urbem ab eventu condidit, eamque Noricum nominavit. Noricum enim Phryges idiomate suo utrem vocant.

In Chio quoque hominem discerpentes Omadio (*cruditoro*) Baccho in sacrificium offerebant, nec non in Tenedo, uti ait Euelpis Carystius.

Ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ. Alius haud dubie est Euthymenes Massiliensis, qui quod in Atlantico oceano instituit iter, literis consignavit. Indicasse locos veterum a quibus laudatur, nunc satis habeo.

Anonymus De increm. Nili (in ed. Schweigh. Athenæi II, c. 90, tom. I, p. 283) : Εὐθυμῆνης δ' ὁ Μασσαλιώτης φησὶν, αὐτὸς πεπλευκὸς, τὴν ἕξιο θάλασσαν ἐπιρρεῖν ὡς ἐπὶ τὴν Λιβύην, ἐστραμμένην δὲ εἶναι πρὸς βορέαν τε καὶ ἀρκτους. Καὶ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κενὴν εἶναι τὴν θάλασσαν, τοῖς δ' Ἐτησίαις ἀνωθυμῆνην ὑπὸ πνευμάτων πληροῦσθαι καὶ βρεῖν (ἐπιρρεῖν;) ταῖς ἡμέραις ταύταις· παυσαμένην δὲ τῶν Ἐτησίων ἀναχωρεῖν. Εἶναι δὲ αὐτὴν καὶ γλυκεῖαν, καὶ κήτη παραπλήσια τοῖς ἐν τῷ Νεῖλῳ κροκοδείλοις καὶ τοῖς ἵπποποτάμοις ἔχειν.

Johannes Lydus IV, 68, p. 262 ed. Roeth. : Εὐθυμῆνης δὲ ὁ Μασσαλιώτης φησὶ διαπλεῦσαι τὴν Ἀτλαντικὴν θάλατταν, ἐξ ἐκείνης τε ἰδεῖν τὸν Νεῖλον ἐκτρέχοντα, καὶ τότε μᾶλλον ὀγκοῦσθαι, ὅταν οἱ λεγόμενοι Ἐτήσιαι πνέωσι· τότε γὰρ, φησὶν, ἐξωθεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τὴν θάλασσαν, τούτων δὲ παυομένων ἡσυχάζειν. Γλυκὴ δὲ σχεδὸν τὸ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάττης ὕδωρ, καὶ ὅμοια ταύτης θηρία τοῖς τοῦ Νεῖλου.

Seneca Quæst. Nat. IV, 12 : *Euthymenes Massiliensis testimonium dicit* : « *Navigavi, inquit, Atlanticum mare. Inde Nilus fluit major quamdiu Etesiae tempus observant; tunc enim ejicitur mare instantibus ventis. Quum resederint, et pelagus conquiescit, minorque descendenti inde vis Nilo est. Ceterum dulcis maris sapor est, et similis Niloticis belluæ.* » ... *Adde quod testimonium ejus testium turba coarguitur. Tunc enim mendacio locus, quum ignota essent externa. Licebat illis fabulas mittere.*

Plutarch. De plac. phil. IV, 1, p. 897 (1095 Didot) : Εὐθυμῆνης ὁ Μασσαλιώτης, ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς ἕξιο θαλάσσης γλυκείας κατ' αὐτὴν οὖσης νομίζει πληροῦσθαι τὸν ποταμὸν.

Cf. Aristot. Meteor. I, 13. Aristides tom. II, p. 471 et 474 ed. Dindorf., et Marcian. Heraclæot. in Epitome Artemidori (vel Menippi) p. 112 ed. Miller, ubi cod. Paris. Εὐθυμῆνης, quum primitus scriptum esset Εὐθυμῶνης; Hudson. Εὐθυμῆνης. Ceterum v. Ukert. Geogr. I, 1, p. 113;

CHRONICA.

Euthymenes in Chronicis Homerum eodem tempore cum Hesiodo florentem sub Acasto in Chio fuisse circa ducentimum annum post captum Ilium. Eadem est Archemachi sententia in libro tertio Rerum Euboicarum.

2. *Euthymenes* Massiliensis, ex Oceano marique externo, quod sua natura [*αἱ. αὐτόν*, in fluvii regione] dulce est, fluvium impleri.

II, 1, p. 47. Fuhr. De Pythea p. 6; Letronn. in *Journal d. sav.* 1839, p. 435.

GLAUCIPPUS.

DE SACRIS ATHENIENSIIUM.

Macrob. Sat. I, 13 : *Omni autem intercalationi mensis Februarii deputatus est (a Romanis sc.) ; quoniam is ultimus anni erat. Quod etiam ipsum de Græcorum imitatione faciebant. Nam et illi ultimo anni sui mensi superfluo inserebant dies, ut refert Glaucippus, qui De sacris Atheniensium scribit.*

Qui sit hic Glaucippus non liquet. De Glaucippo, Hyperidis f., oratore, v. Plutarch. Phoc. c. 4; Athenæus XIII, p. 590, C; Plut. X Oratt. p. 848, D. 849, C; Phot. cod. 266, p. 495, 15; Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 60, 14. Alium Glaucippum Cappadocem, rhetorem, memorat Seneca Controv. IV, 25, p. 286. — Glaucippus archon Ol. 92, 3, ap. Diodor. XIII, 42 et alibi.

GLAUCUS.

ARABIKH APXAIOLOGIA.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. : Ἀταφηνοί, ἔθνος μέγα Ἀραβίας, περὶ οὗ Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ.

Δοῦμαθα, πόλις Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Δουμαθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Ἐρθα, πόλις Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Τὸ ἔθνηκὸν Ἐρθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

Νέγλα, πόλις Ἀραβίας. Γλαῦκος δευτέρῳ

ARABICA ARCHÆOLOGIA.

1.

Atapheni, magnus Arabum populus. — *Dumada*, Arabiae urbs. — *Ertha*, Parthiæ urbs ad Euphratem. — *Negla*, Arabiae oppidulum. — *Omana*, Arabiae felicitis urbs. — *Eualeni*, gens de qua Glaucus dicit in secundo Archæologiæ Arabiae.

2.

Ailanum, urbs Arabiae. Civis Ailanites. Nonnulli sinum Æla dicunt. Glaucus vicum vocat in tertio Arabicorum : « Quæ ab Aila orientem versus sunt. »

Basinni, Arabica gens. Glaucus tertio Arabicæ archæologię.

Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἔθνηκὸν Νέγλιος ἢ Νεχλίτης τῷ ἔθει τῆς χώρας.

Ὁμανα, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀρ. ἀρχ. Τὸ ἔθνηκὸν Ὁμανεύς.

Ἐθαληνοί, ἔθνος περὶ οὗ φησὶ Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ Περὶ Ἀραβίας.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem : Ἀίλανον, πόλις Ἀραβίας, ἧς ὁ πολίτης Ἀϊλανίτης. Τινὲς δὲ κόλπον Αἶλα (?) φασὶ. Γλαῦκος δὲ κόμην αὐτὴν λέγει ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. « Τὰ πρὸς ἔω τῆς Αἶλας. » Ὁ πολίτης Αἶλανίτης. Variam urbem scripturam ex auctoribus collectam habes ap. Forbigerum *Geogr.* II, p. 747 : τὰ Αἶλανα, Ἐλάνα, Αἶλανον, Αἶλάς, Αἶλά, Αἶλάθ, *Elath* hebr., Αἶλῶν.

Βασιννοί, Ἀραβικὸν ἔθνος. Γλαῦκος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

E LIBRO QUARTO.

3.

Idem : Γάδδα, χωρίον Ἀραβίας. Γλαῦκος ἐν τετάρτῳ. Καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Τὸ ἔθνηκὸν Γαδδηνός.

Idem : Χαράκμωθα, πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης... ὁ πολίτης.. Χαρακμωθηνός... Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας τετάρτῳ. « Ἡσύχαζον δ' ἐν τούτοις Χαρακμωθηνόι. »

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Idem : Σαλμηνοί, ἔθνος νομαδικόν, ὡς Γλαῦκος ἐν * Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Γέα, πόλις πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆ ἀρχαιολογίᾳ.

Ἀρίνδηλα, πόλις Παλαιστίνης, Γλαῦκος δὲ κόμην αὐτὴν καλεῖ.

3.

Gadda, Arabiae locus, Glaucus in quarto; tum feminino tum neutro genere. Civis Gaddenus.

Characmoba, urbs Palæstinæ tertiæ quæ nunc dicitur. Civis Characmobenus. Glaucus in quarto Arabicæ archæologiæ : « Quiescebant interea Characmobeni. »

4.

Salmeni, gens nomadica, ut Glaucus ait in Arabica archæologia.

Gea, urbs prope Petras in Arabia, ut Glaucus in Arabica archæologia.

Arindela, urbs Palæstinæ. Glaucus vero vicum esse dicit.

GORGIIAS ATHENIENSIS.

ΠΕΡΙ ΕΤΑΙΡΩΝ.

I.

Athenæus XIII, p. 583, D : Αἱ γὰρ καὶ ἡμῶν Ἀθῆναι τοσοῦτον πλῆθος ἤνεγκαν ἑταίρων, περὶ ὧν ἐπεξελεύσομαι ὅσον γε δύναμαι, ὅσον ὄχλον εὐάνδρουσα πόλις οὐκ ἔσχεν. Ἀνέγραψε γοῦν Ἀριστοφάνης μὲν ὁ Βυζάντιος ἑκατὸν καὶ τριάκοντα πέντε, Ἄπολλόδωρος δὲ τούτων πλείους, ὁ Γοργίας δὲ πλέονας, παραλειφθῆναι φάσκοντες ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους μετὰ ἑταίρων πλείονων καὶ τάσδε· τὴν Πάροιον ἐπικληθεῖσαν, καὶ Λαμπυρίδα, καὶ Εὐφροσύνην· αὕτη δὲ ἦν γναφέως θυγάτηρ. Ἄγραφοι δ' εἰσὶν αὐτῷ Μεγίστη, Ἀγαλλίς, Θαυμάριον, Θεόκλεια· αὕτη δ' ἐπεκαλεῖτο Κορώνη· Ἀηναϊτόκυστος, Ἄστρα, Γναθαινα, καὶ ταύτης θυγατρίδ' Ἐθαθαίνιον· καὶ Σιγή, καὶ Συνορίς ἢ Λύχνος ἐπικαλουμένη, καὶ Εὐκλεία, καὶ Γρυμαία, καὶ Θρυαλλίς, ἔτι Χίμαιρα καὶ Λαμπάς.

Ejusdem Gorgiæ Athenæus meminit XIII, p. 567, A : Σὺ δὲ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναφύρη, οὐ μὲθ' ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταίρων, μαστροπευούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων, καὶ περιφέρων αἰεὶ τοιαυτὴ βιβλία Ἀριστοφάνους καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀμμωνίου καὶ Ἀντιφάνους, ἔτι δὲ Γοργίου τοῦ Ἀθηναίου, πάντων τούτων συγγραφέων περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων.

2.

Idem XIII, p. 596, F : Στρατοκλῆς δ' ὁ ῥήτωρ ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Λήμην ἑταίραν, τὴν καλουμένην Παρόραμα (παρόραμον ed. Ald.; διδραχμον conj. Valckenar.; πάνορμον Jacobs) διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾶν πρὸς τὸν βουλόμενον, ὡς φησι Γοργίας ἐν τῷ Περὶ ἑταίρων.

« Fortasse Gorgias idem est cujus librum De

DE MERETRICIBUS.

1.

Elegantæ nostræ Athenæ tantam multitudinem tulerunt meretricum, de quibus quoad fieri poterit disseram, quantam fortibus viris clara civitas nulla habuit. Recensuit quidem Aristophanes Byzantius centum et triginta quinque : Apollodorus vero majorem numerum, et adhuc majorem Gorgias ; qui dicunt ab Aristophane omissas esse quum alias multas, tum hasce : Parcenam (id est *Vinosam*) quæ cognominata est, et Lampyridem, et Euphrosynen, fullouis filiam. Silentio vero etiam ab illo præteritæ sunt : Megista, Agallis, Thamarion, Theoclea, quæ *Cornix* cognominata est, Lenæocystus, Astra, Gnathæna, et hujus neptis Gnathænum : tum Siga, et Synoris cognomine *Lychnus*, et *Euclea*, et *Grymæa*, et *Thryallis*; denique *Chimæra*, et *Lampas*.

figuris Rutilius Lupus in linguam latinam transtulit, de quo Cicero Epp. ad Div. XVI, 21; Plutarch. Cic. 24. Cf. Ruhnk. præfat. ad Rutil. Lup. p. 10 sq. » *Westermann* ad Voss. p. 444.

GORGON.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔΩ ΘΥΣΜΩΝ.

I.

Athenæus XV, p. 696, F : Καὶ εἰς Πτολεμαῖον δὲ, τὸν πρῶτον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα, παιάν ἐστίν, ὃν ἄδουσι Ῥόδιοι· ἔχει γὰρ τὸ Ἴη παιάν ἐπίφθεγμα, ὡς φησι Γόργων ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων.

Libri Γεωργός, quod correxerat Casaubonus. Γόργων nomen occurrit etiam in inscript. Attica ap. Boeckh. C. I. I, p. 292, 32.

2.

Hesych. : Καταραπτίτης (codex Καταραπτίτης). Γόργων ἐν τῷ Περὶ θυσίων.

Ἐπιπολαῖος, Ἐρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ.

Ceterum non de sacrificiis tantum, sed de aliis quoque rebus quæ ad Rhodios pertinent, Gorgonem scripsisse colligas e schol. Pindari.

3.

Schol. Pindar. ad Olymp. VII, 1 (quod carmen Diagoræ Rhodio scriptum) : Ταύτην τὴν ᾠδὴν ἀνακεῖσθαι φησι Γόργων ἐν τῷ τῆς Λινδίας Ἀθηναῖς ἱερῷ χρυσοῖς γράμμασιν. V. Boeckh. ad h. carmen. De Diagora cf. supra fragm. Apollæ.

2.

Stratocles orator amasiam habuit, Lemen (id est, gramiæ) cognominatam, quæ *Parorama* [sive *Didrachma*, sive *Panormus*?] nominabatur eo quod duarum drachmarum pretio quemcumque volentem conveniebat, ut ait Gorgias in libro De meretricibus.

DE SACRIS IN RHODO.

1.

Illud item, quod in Ptolemæum primum Ægypti regem canunt Rhodii, vere pæan est : habet enim acclamationem, *Te Pæan*; ut ait Gorgon in libro De Rhodiorum sacris.

2.

Καταραπτίτης. Gorgon in libro De sacris.

Ἐπιπολαῖος, Mercurius in Rhodo, ut Gorgon scribit.

3.

Hoc Pindari carmen aureis literis exaratatum positum esse in fano Minervæ Lindiæ.

HARMODIUS LEPREATES.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΦΙΓΑΛΕΙΑΝ ΝΟΜΙΜΩΝ.

I.

Athenæus IV, p. 148, F : Ἀρμόδιος δ' ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγάλειαν νομίμων « Ὁ κατασταθεὶς (φησί) παρὰ Φιγαλεῦσι σίταρχος ἔφερε τῆς ἡμέρας οἴνου τρεῖς χόας καὶ ἀλφίτων μέδιμον καὶ τυροῦ πεντάμνον, καὶ τὰλλα πρὸς τὴν ἄρτυσιν τῶν ἱερῶν ἀριόττονα. Ἡ δὲ πόλις παρεῖχεν ἑκατέρῳ τῶν χορῶν τρία πρόβατα καὶ μάγειρον ὑδριαφόρον τε καὶ τραπέζας καὶ βάρηα πρὸς τὴν καθέδραν, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν παρασκευὴν, πλὴν τῶν περὶ τὸν μάγειρον σκευῶν, ἃ ὁ χορηγός. Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τοιοῦτον· τυρὸς καὶ φυστὴ μᾶζα νόμου χάριν ἐπὶ χαλκῶν κανῶν, τῶν παρὰ τισὶ καλουμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρείας ἐληφότεων τὴν ἐπωνυμίαν· ὁμοῦ δὲ τῆ μάζῃ καὶ τῷ τυρῷ σπλάγγνον καὶ ἄλλες προσφαγεῖν. Καθαγισάντων δὲ ταῦτα ἐν κεραμέα κοτταβίδι πιεῖν ἑκάστῳ μικρὸν, καὶ ὁ προσφῆρων ἀνείπεν Εὖ δειπνείας· εἴτα δ' εἰς τὸ κοινὸν ζωμός καὶ περίκομμα, πρόσγερα δ' ἑκάστῳ δύο κρέα. Ἐνόμιζον δ' ἐν ἅπασιν τοῖς δεῖπνοις, μάλιστα δὲ τοῖς λεγομένοις μαζῶσι, τοῦτο γὰρ ἐστὶ καὶ νῦν ἡ Διονυσιακὴ σύνοδος ἔχει τοῦνομα, τοῖς ἐσθίουσι τῶν νέων ἀνδρικώτερον ζωμόν τ' ἐγγχεῖν πλείω καὶ μάζας καὶ ἄρτους παραβάλλειν. Γενναῖος γὰρ ὁ τοιοῦτος ἐκρίνετο καὶ ἀνδρώδης ὑπάρχειν· θαυμαστὸν γὰρ ἦν καὶ περιδύοτον παρ' αὐτοῖς ἢ πολυφαγία. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδάς ἐπιούοντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματ-

τόμενοι τοῖς ψωμοῖς, καὶ τὴν ἀπομαγαδλίαν ἕκαστος ἀπέφερε, τοῦτο ποιοῦντες ἕνεκα τῶν ἐν ταῖς ἀμφοδίαις γινομένων νυκτερινῶν φθῶν. Ἀπὸ δὲ τῶν σπονδῶν παιᾶν ἄδεται. Ὅταν δὲ τοῖς ἤρῳσι θύωσι, βουθυσία μεγάλη γίνεται καὶ ἐστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων. Οἱ δὲ παῖδες ἐν ταῖς ἐστίασσι μετὰ τῶν πατέρων ἐπὶ λίθων καθήμενοι γυμνοὶ συνδειπνοῦσιν. »

Idem XI, p. 479, C : Κοτταβίς. Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγάλειαν νομίμων, διεξιὼν περὶ τῶν ἐπιχωρίων δειπνῶν, γράφει καὶ ταῦτα· « Καθαγισάντων ταῦτα ἐν κεραμέα κοτταβίδι πιεῖν ἑκάστῳ μικρὸν, καὶ ὁ προσφῆρων ἀνείπεν· εὖ δειπνείας. » Cf. Müller. Dor. II, p. 274.

2.

Idem X, p. 442, B : Ἀρμόδιος δὲ ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγαλεῦσι νομίμων, φιλοπότας φησὶ γενέσθαι Φιγαλεῖς, Μεσσηνίους ἀστυγέιτονας ὄντας, καὶ ἀποδημεῖν ἐθισθέντας.

3.

Idem XI, p. 465, D : Οἶδα δὲ τινὰς, ἄνδρες θιασῶται, καὶ μέγα φρονήσαντας οὐχ οὕτως ἐπὶ πλοῦτι, ὡς ἐπὶ τῷ κερτήσθαι πολλὰ ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ. Ἐν εἷς ἐστὶ καὶ Πυθέας ὁ Ἄρκας ἐκ Φιγαλείας, ὃς καὶ ἀποθηήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε·

Πυθέα μνήμα τόδ' ἐστ', ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος ἀνδρός,
ὃς κυλίκων ἔσχεν πλῆθος ἀπειρείσιον,
ἀργυρέων, χρυσοῦ τε καὶ ἠλεκτροῖο φαινεοῦ,
τῶν προτέρων πάντων πλείονα πασάμενος.

DE PHIGALENSIUM INSTITUTIS.

1.

Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis ait : « Apud Phigalenses convivio præfectus quotidie conferebat vini tres congios et polentæ modium et casei quinque libras aliaque ad condiendas carnes pertinentia. Civitas autem singulis choris tribuebat tres oves et coquum et lixam vasis gestandis, et mensas, et sellas in quibus sederent convivæ, reliquumque id genus apparatus, exceptis vasis culinariis, quæ suppeditabat choragus. Est autem cæna talis. Caseus et physta maza dicitur causa super æneis canistris, qui *mazonomi* a quibusdam vocantur, ab ipso usu ducta appellatione; simul vero cum maza et caseo, viscera et sal. Quibus inter sacras cærimonias consumptis, in fictili cottabide parum unicuique, quod bibat, præbetur; quod qui offert, *Bene cænaveris* dicit. Deinde in commune omnibus jus apponitur et minutal; cuique vero in manus duo carniū frusta. Erat autem more apud eos receptum omnibus in cænis, maxime vero in eis quæ *mazonēs* appellantur (quod nomen etiam nunc Bacchicū convivium obtinet), ut juvenibus præ cæteris strenue edentibus, plus juris infunderent, et majorem mazzæ et panum copiam apponerent. Fortis enim et strenuus esse existimabatur talis juvenis; nam admirationi atque laudi apud eos erat edacitas. Post cænam libationem faciebant, manibus non lotis, sed mica panis abstersis; et panem, quo absteraserant manus,

secum quisque auferebat : id quod faciebant terrorum nocturnorum causa, qui in compitis incidere possent. Post libationem præcanitur. Quum vero Heroibus sacra faciunt, multos hoves cædunt, et epulantur omnes cum servis : pueri vero in illis conviviis simul cum patribus cænant, saxis nudi insidentes. »

Cottabis. Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis, de cænis loquens in illa civitate agi solitis, hæc scribit : « His inter sacras cærimonias consumptis, in fictili cottabide parum unicuique, quod bibat, offertur : quod qui offert, is ait, *Bene cænaveris*. »

2.

Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis potui deditis fuisse ait Phigalenses, Messeniorum finitimos et domo abesse solitos.

3.

Scio etiam, amici epulones, fuisse homines, qui non tam divitiis gloriarentur, quam quod magnam possederent polorum-argenteorum aureorumque copiam. Quorum unus est Pytheas ex Phigalia Arcadiæ : qui etiam vita excessurus non dubitavit injungere suis, ut sepulcro suo hæcce inscriberent :

Pytheæ hoc monumentum est, boni viri probeque,
cui calicum copia infinita fuit
ex argento et auro splendenteque electro.
Superioribus cunctis plura possederat.

Τούτου δ' ἴστορεῖ Ἀρμόδιος ὁ Λεπρέατης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγάλειαν νομίμων.

(ΚΩΜΩΔΟΥΜΕΝΑ.)

Schol. Aristoph. Vesp. 1239, ad verba Ἀδμήτου λόγον] : Καὶ τοῦτο ἀρχὴ σχολίου... Ἀρμόδιος δὲ ἐν τοῖς Κωμωδοῦμένοις καὶ τὸν Ἀδμήτον ἀναγράφει, παραθεῖς τὰ τοῦ Κρατίνου ἐκ Χειρώνων· « Κλειταγόρας ἄδειν, ὅταν Ἀδμήτου μέλος αὐλῆ. »

At recte, puto, Dindorfius et Dübnerus pro Ἀρμόδιος scripserunt Ἡρόδικος, cujus Κωμωδοῦμενα citat Athenæus, Ἀρτεμίδωρος scribere voluit Dobræus.

ÆLIUS HARPOCRATION.

Suidas : Ἀρποκρατίων, ὁ Αἴλιος χρηματίσας, σοφιστής. Ἐγράψε Περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτορσιν ἠγνοῆσαι, καὶ Ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερίδου, Περὶ τοῦ κατεψεύσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων, Περὶ τέχνης ῥητορικῆς, Περὶ ἰδεῶν. Ælius Harpocraton probabiliter idem est cum Cajo Harpocrate, quem Suidas in antecedentibus dicit scripsisse Περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων, Περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων, καὶ ἕτερα. Nomen auctoris fuerit *Cajus Ælius Harpocraton*, uti censet Kiessling. *Quest. Attic. Specim.* (Ciz. 1832) p. 26. Cf. Bernhardt. ad Suid.

(HEGEMON ALEXANDRENSIS.)

Steph. Byz. : Ἀλεξανδρεία... δευτέρα ἐστὶ πόλις Τροίας, ἐν ἣ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων.

Idem carmine scripsit *Dardanica*, quæ commemorat Ælian. H. An. VIII, 11. Cf. Buttmann. in *Mytholog.* II, p. 253.

HEGESANDER DELPHUS.

Hegesandrum Delphum scripsisse post regnum Antigonæ Gonatæ (229-221) liquet ex fragm. 42. Porro fragm. 23 ex Hegesandro nonnulla afferuntur de Mnesiptolemo historico, quem apud Antiochum Magnum (223-187) in honore fuisse sci-

mus. Rhodophon, qui fr. 22 memoratur, notus est ex historia belli quod contra Perseum gestum est. Quod ad seriora tempora certo iudicio referri possit, reliquæ Nostri nihil suppeditant. Fortasse igitur jam Persei temporibus, vel haud ita multo post, Hegesander floruerit (*).

Fragmenta, quæ uni debemus Athenæo, omnia ex eodem, uti videtur, fluxerunt opere, quod inscriptum erat Ὑπομνήματα (fr. 1. 2. 4. 14. 22 etc.). Singulis libris suum fuerit argumentum. Quot vero fuerint, et quam ratione distributi, prorsus latet; nam semel tantum operis certa quædam pars accuratius indicatur, fragm. 2, ubi laudat Athenæus librum sextum, quo contra philosophos auctor disputasse videtur. Initium alius libri citatur fr. 32, quod est de historia τοῦ κοστάβου. In eo igitur de symposiorum ratione sermonem fuisse consentaneum. Ὑπόμνημα περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων habes fragm. 45. Alius titulus excidit fr. 46, ubi : ἐν (τῷ) Περὶ ** ὑπομνήματι. Reliquorum fragmentorum argumenta sunt de moribus dissolutis et dicitariis principum, parasitorum (fr. 2-10), musicorum (11), poetarum (12), mimorum saltatorumque (13), ὀσφογῶν (14-17), ἰχθυοφῶν (19), ἐξοίων (20, 21), ὑδροποτῶν (fr. 24); de meretricibus et quæ huc pertinent (25-29), de rebus ad convivorum cultum spectantibus (30-34), de piscium generibus variis (35-40), de aliis similibus (41-44). Ex his si de indole operis conjecturam facere licet, major pars Ὑπομνημάτων argumento haud ab similibus fuisse videtur Ἀπομνημονεύμασι et Ἐπιστολαῖς δειπνητικαῖς Lyncei Samii atque Deipnosophistis Athenæi. Vereorque ne contra fas Hegesandro inter historicos locum assignaverimus.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

I.

Athenæus XI, p. 507, A : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφός ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, περὶ τῆς πρὸς πάντας τοῦ Πλάτωνος κακοηθείας λέγων, γράφει καὶ ταῦτα· « Μετὰ τὴν Σωκράτους τελευτὴν ἐπὶ πλείον τῶν συνήθων ἀθυμούντων, ἐν τινι συνουσίᾳ Πλάτων συμπαραὸν, λαβὼν

(* Droysenius *Hellen.* II, p. 223 de Hegesandro laudat scriptum Kœpki De hypomnem. græc. p. 20. Quo libro uti non licuit.

Narrat hoc Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis.

COMMENTARIUM.

1.

Hegesander Delphus in Commentariis, ubi de illa Platonis adversus omnes malevolentia disputat, etiam hoc

scripsit : « Post Socratis e vivis discessum, quum familiares ejus in convivio quodam tristes admodum essent, Plato unus e convivis, sumpto poculo, hortatus eos est, ne animum desponderent; se enim idoneum esse qui scholæ præset : atque ita propinavit poculum Apollodoro. At ille, lubentius se a Socrate veneni calicem fuisse accepturum, ait, quam istam a Platone invitationem. Videtur

τὸ ποτήριον, παρεχάλει μὴ ἀθυμεῖν αὐτοὺς, ὡς ἱκανὸς αὐτοὺς εἶη ἡγεῖσθαι τῆς σχολῆς, καὶ πρόεπιεν Ἀπολλοδύρω. Καὶ δὲ εἶπεν, Ἦδιον ἂν παρὰ Σωκράτους τὴν τοῦ φαρμάκου κύλικα εἰλῆφειν, ἢ παρὰ σοῦ τὴν τοῦ οἴνου πρόποσιν. Ἐδόκει γὰρ Πλάτων φθονερός εἶναι, καὶ κατὰ τὸ ἦθος οὐδαμῶς εὐδοκιμεῖν. Καὶ γὰρ Ἀρίστιππον πρὸς Διονύσιον ἀποδημήσαντα ἐσκωπτεν, αὐτὸς τρίς εἰς Σικελίαν ἐκπλεύσας· ἀπαξ μὲν τῶν βυακίων χάριν, ὅτε καὶ τῷ πρὸςθευτέρῳ Διονυσίῳ συγγενόμενος ἐκινδύνευσε, δις δὲ πρὸς τὸν νεώτερον Διονύσιον. Αἰσχίνου τε πένητος ὄντος, καὶ μαθητὴν ἕνα ἔχοντος Ξενοκράτην, τούτον περιέσπασε. Καὶ Φαίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας ἐπιστὰς δίκην ἐφωράθη· καὶ τὸ καθόλου πᾶσι τοῖς Σωκράτους μαθηταῖς ἐπεφύκει μητρυῖας ἔχων διάθεσιν. Διόπερ Σωκράτης, οὐκ ἀφ᾽ ἧδῶς περὶ αὐτοῦ στοχαζόμενος, ἐνύπνιον ἐφῆσεν ἐρωακέναι, πλειόνων παρόντων. Δοκεῖν γὰρ ἔφη τὸν Πλάτωνα, κορώνην γενόμενον, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἀναπηδήσαντα, τὸ φαλακρόν μου κατασκარიφᾶν, καὶ κράζειν περιθλέπουσαν. Δοκῶ οὖν σε, ὦ Πλάτων, πολλὰ κατὰ τῆς ἐμῆς ψεύδεσθαι κεφαλῆς. Ἦν δὲ δὲ Πλάτων πρὸς τῆ κακοηθείᾳ καὶ φιλόδοξος, ὅστις ἔφησεν, Ἐσχάτον τὸν τῆς δόξης χιτῶνα ἐν τῇ θανάτῳ αὐτῷ ἀποδυόμεθα, ἐν διαθήκαις, ἐν ἐκκομιδαῖς, ἐν τάφοις· ὡς φησι Διοσκουρίδης ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι. Καὶ τὸ πόλιν δὲ θελήσῃ κτίσασιν, καὶ τὸ νομοθετῆσαι, τίς οὐ φήσει πάθος εἶναι φιλοδοξίας; Δῆλον δὲ ἐστι τοῦτο, ἐξ ὧν ἐν τῷ Τιμαίῳ λέγει· « Πέπονθ᾽ αὖ τι πάθος πρὸς τὴν πολιτείαν, ὥσπερ ἂν εἰ ζωγράφος ἐβούλετο τὰ ἑαυτοῦ ἔργα κινούμενα καὶ ἐνεργὰ ἰδεῖν, οὕτω καὶ γὰρ τοὺς πολίτας, οὐς διαγράφω. » Ceterum ex his nonnisi

priores usque ad verba τὴν τοῦ οἴνου πρόποσιν ex Commentariis Hegesandri petita esse videntur.

I.

E LIBRO SEXTO.

Idem IV, p. 162, A : Οὐκ ἄκαιρον δ' ἐστὶ μνημονεῦσαι καὶ τοῦ εἰς ὑμᾶς (sc. τοὺς φιλοσόφους) ποιηθέντος ἐπιγράμματος, ἕπερ παρέθετο ὁ Δελφὸς Ἠγήσανδρος, ἐν ἔκτῳ Ὑπομνημάτων·

Ὅφρυναςπασίδαι, βινεγκαταπηγέγενεοι,
σακκογενειοτρόφοι καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
εἰματανωπεριβάλλοι, ἀνηλιποκαίελεπέλοιοι,
νυκτιλαθραυσόφαγοι, νυκτιπαταίπλαιοι,
μειρακιεξάπται καὶ συλλαβοπευσίλαηται,
δοξοματαιόσοφοι, ζηταρετησιάδαι.

3.

Idem VI, p. 260, A : Ἱστορεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ (sc. τοῦ Φιλίππου) καὶ τὰδε Ἠγήσανδρος ὁ Δελφὸς, ὡς τοῖς Ἀθήνησιν εἰς τὸ Διομέων Ἡράκλειον ἀθροισμένοις τοῖς τὰ γέλοια λέγουσιν ἀπέστειλεν ἱκανὸν κεράτιον, καὶ προσέτασέ τισιν ἀναγράφοντας τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτῶν ἀποστέλλειν πρὸς αὐτῶν. Cf. Theopompi fr. 262 De Diomeis Hercul. cf. Müller. Dor. I, p. 458.

4.

Idem VI, p. 248, E : Καὶ ὁ Δελφὸς δὲ Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τοῦ Κλεισόφου τὰδε ἱστορεῖ· « Φιλίππου τοῦ βασιλέως εἰπόντος, διότι γράμματα αὐτῷ ἐκομίσθη παρὰ Κότους τοῦ βασιλέως,

enim Plato invidiosus fuisse, et moribus minime probis. Nam et Aristippum cavillatus est, quod ad Dionysium esset peregrinatus, quum ipse ter in Siciliam navigasset : semel quidem igneorum Ætnæ profluviorum causa ; quo tempore etiam cum seniore Dionysio congressus, periculum vitæ adiit : his vero ad juniorem Dionysium. Idem, quum pauper esset Æschines, unumque haberet discipulum Xenocratem, hunc ab illo abstraxit. Idem deprehensus est id agere ut Phædoni litem intentaret, qua in servitutum ille denuo detruderetur : omninoque in omnes Socratis discipulos novercalem animum gessit. Quare etiam Socrates, recte de eo conjectans, præsentibus multis non illepide dixerat, *visum sibi per insomnium Platonem, in cornicem mutatum, capiti ipsius insuluisse, calvitiumque perfodientem, et firmiter capiti insidentem, circumcirca prospectasse. Quare existimo, inquit, nulla te, Plato, adversus caput meum esse mentiturum.* Erat vero Plato non malevolus solum, verum etiam gloriæ cupidus ; is qui dixerat : *Extremam tunicam, gloriæ cupiditatem, in ipsa morte deponimus, in testamentis, in exsequiis, in sepulcrorum monumentis* : ut tradit Dioscorides in Memorabilibus. Quod vero civitatem voluit condere, et legibus eam instruere, quis neget esset hominis gloriæ cupiditate insigniter affecti? Apparet hoc autem ex his quæ in Timæo ipse ait : *Equidem adversus Rempublicam meam similiter affectus sum, atque pictor ad-*

versus sua opera : quæ sicut ille viva cupit videre seseque moventia ; sic ego cives, quos informo. »

2.

Nec fuerit alienum, epigramma etiam commemorare in philosophos editum, quod apposuit Hegesander Delphus sexto Commentariorum :

Supercilia - attolentes, nasum - in - barba - defigentes,
barbam - in - sacco - alentes, et patinarum - raptores,
pallium - superne - gestantes, discalceati - incedentes - et
oleum - spectantes,
noctu - clam - comedentes, noctu - oblique - discurrantes,
Adolescentulorum - deceptores, et syllabarum - loquaces - ri-
matoes,
vanam - sapientiam - gloriantes, virtutem - querere - profi-
tententes.

3.

Narrat de Philippo Hegesander Delphus, scribitque illum hominibus iis, qui Athenis in Diomeorum Heracleum convenientes faceta et ridicula loquuntur, magnam numerum vim misisse ; constituisseque nonnullos, qui quæ ab illis dicerentur scripto consignarent, ad ipsumque mitterent.

4.

De eodem Clisopho Hegesander Delphus, in Commentariis, hæc narrat : Philippus rex quum dixisset literas sibi allatas esse Cotyis regis, Clisophus, qui tum aderat, ait :

Κλείσορος παρὼν ἔφη· Εὐ γε νῆ τοὺς θεοῦς. Τοῦ δὲ Φιλίππου εἰπόντος, Τί δὲ σὺ οἶδας ὑπὲρ ὧν γέγραπται; Νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον, εἶπεν, ἄκρω γέ μοι ἐπετίμησας. » Cf. quæ de Clisopho Philippi adulateore antecedunt ap. Athen. ex Satyro et Lynceo deprompta.

5.

Idem VII, p. 289, C : Ἡγήσανδρος δὲ φησιν, ὅτι καὶ Ἀστυκρέοντα, θεραπευθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπόλλωνα ἐκάλεσε. Καὶ ἄλλος δ' αὐτῶ τῶν περιωθέντων Ἀσκληπιῶσὶ στολῆν ἀναλαθὼν συμπεριεφθείρετο. Αὐτὸς δ' ὁ Ζεὺς, πορρῦραν ἠμφισμένοσ, καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων, καὶ σκῆπτρον κρατῶν, κρηπίδάς τε ὑποδεδεμένος, περιήει μετὰ τοῦ θείου χοροῦ. Καὶ ἐπιστελλῶν Φιλίππῳ τῷ βασιλεῖ, οὕτως ἔγραψεν· « Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ χαίρειν. Σὺ μὲν Μακεδονίας βασιλεύεις, ἐγὼ δὲ ἰατρικῆς. Καὶ σὺ μὲν ὑγιαίνοντας δύνασαι, ὅταν βουληθῆς, ἀπολλύαι, ἐγὼ δὲ τοὺς νοσοῦντας σώζειν, καὶ τοὺς εὐρώστους ἀνόσους, οἳ ἂν ἐμοὶ πεῖθωνται, παρέχειν μέχρι γῆρας ζῶντας. Τοιγαροῦν σὲ μὲν Μακεδόνες δορυφοροῦσιν, ἐμὲ δὲ καὶ οἱ μέλλοντες ἔσυσθα (?). Ζεὺς γὰρ ἐγὼ αὐτοῖς βίον παρέχω. » Πρὸς δὲ ὡς μελαγχολῶντα ἐπέστελλεν ὁ Φίλιππος· « Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. » Παραπλησίως δ' ἐπέστελλε καὶ Ἀρχιδάμῳ, τῷ Λακεδαιμονίων βασιλεῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁσοῖς ἔγραφεν, οὐκ ἀπεχόμενος τοῦ Διός. Καλέσας δ' αὐτόν ποτε ἐπὶ δεῖπνον ὁ Φίλιππος μετὰ τῶν ἰδίων θεῶν, συγκατέκλινε πάντας ἐπὶ τῆς μέσης κλίνης, ὑψηλότατα καὶ ἱεροπρεπέστατα κεκοσμημένους, καὶ τράπεζαν παραθεῖς, ἐφ' ἧς βωμὸς ἔκειτο καὶ τῶν ἀπὸ γῆς

πάντων ἀπαρχαί. Καὶ ὁπότε τοῖς ἄλλοις παρεφέρετο τὰ ἐδώδιμα, τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτην ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. Καὶ τέλος ὁ καινὸς Ζεὺς, μετὰ τῶν ὑπηκόων γελῶμενος θεῶν, ἔφυγεν ἐκ τοῦ συμποσίου, ὡς Ἡγήσανδρος ἱστορεῖ. Pro οἱ μέλλοντες Cas. conj. οἱ θεοὶ μ. Fort. ludens helluo dixit : καὶ οἱ μακεδανόβιοι (longævi) μ.

6.

Idem VI, p. 249, D : Περὶ δὲ Νικησίου τοῦ Ἀλεξάνδρου (Epiri regis) κόλακος Ἡγήσανδρος τάδε ἱστορεῖ· « Ἀλεξάνδρου δάκνεσθαι φήσαντος ὑπὸ μυῖων καὶ προθύμως αὐτὰς ἀποσοβοῦντος, τῶν κολάκων τις Νικησίας παρὼν, Ἦπου τῶν ἄλλων μυῖων, εἶπεν, αὐτὰ πολὺ κρατήσουσι, τοῦ σοῦ γευσάμεναι αἵματος. » Ὁ δ' αὐτὸς φησι καὶ Χειρίσορον, τὸν Διονυσίου κόλακα, ἰδόντα Διονύσιον γελῶντα μετὰ τινων γνωρίμων (ἀπέτρεξε δ' ἀπ' αὐτῶν πλείω τόπον, ὡς μὴ συνακούειν), συγγελῶν. Ἐπεὶ δ' ὁ Διονύσιος ἠρώτησεν αὐτόν, διὰ τίνα αἰτίαν οὐ συνακούων τῶν λεγομένων γελᾷ, « Ὑμῖν, φησὶ, πιστεύω, διότι τὸ βῆθὲν γελῶν ἔστιν. » Cf. Phylarchi fragm. 8 (I, p. 336).

7.

Idem VI, p. 251, A : Ἐπικράτης δ' ὁ Ἀθηναῖος, πρὸς βασιλέα (sc. Ἀλεξάνδρον, Epiri regem) πρεσβεύσας, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος, καὶ πολλὰ δῶρα παρ' ἐκεῖνου λαθῶν, οὐκ ἠσχύνετο κολακεύων οὕτως φανερώς καὶ τολμηρῶς τὸν βασιλέα, ὡς καὶ εἶπεῖν, δεῖν κατ' ἐνιαυτὸν οὐκ ἑνέα ἀρχοντας, ἀλλ' ἑνέα πρέσβεις αἰρεῖσθαι πρὸς βασιλέα.

Optime! per Deos. Subjicente vero Philippo, Quid vero tu nosti quibus de rebus ille scripserit? — Per Jovem maximum! inquit ille, rectissime tu me reprehendisti. »

5.

Hegesander narrat, Astyreontem, quem Menecrates medicus sanaverat, Apollinem ab eo fuisse vocatum. Alius ex his qui valetudini ab eo restituti erant, Æsculapii pallio sumpto, in illius comitatu oberravit. Ipse vero Jupiter, purpura amictus, et auream coronam in capite gestans, sceptrum tenens, soleasque indutus, cum isto deorum choro terram peragravit. Idem literis datus ad Philippum regem, in hunc modum scripsit : Menecrates Jupiter Philippo salutem! Tu regnas in Macedonia; ego vero in Medicina. Et tu quidem bene valentes, si volueris, perdere potes : ego vero ægrotos sanare, et, qui bene valent, hos, si mihi pareant, præstare possum a morbis liberos ad senectulem viventes. Quare tibi quidem Macedones satellites sunt; mihi vero quotquot [salvi] esse cupiunt. Jupiter enim ego vitam illis largior. Cui homini, tanquam insanienti, rex rescripsit : Philippus Menecrati sanitatem! Similiter vero idem et Archidamo Lacedæmoniorum regi, et aliis, ad quoscumque literas daret, scribere consueverat, Jovis sibi nomen tribuens. Quem quum aliquando Philippus ad cœnam vocasset cum suis diis, cunctos una in lecto discumbere fecit in medio stante altissimo, et veluti Deorum in honorem magnifice exornato :

mensamque jussitque apponi, super qua erat ara exstructa, cui impositæ omnium rerum quæ terra gignuntur primitiæ. Tum, quoties aliis afferebant cibi, Menecrati ejusque comitibus odores adolebant et libabant pueri : donec ad extremum novus Jupiter, cum suis subditis risui habitus, ex illo convivio cursim se proriperet; ut idem Hegesander narrat.

6.

De Nicesia, Alexandri assentatore, hæc narrat Hegesander : « Alexander, quum morderi se a muscis diceret, illasque gnaviter depelleret, assentatorum aliquis præsens, Nicias nomine, ait : *Profecto aliis muscis hæc longe superiores erunt, tuum quum sanguinem gustarint.* Idem scriptor narrat, Chirisophum, Dionysii assentatorem, quum vidisset Dionysium ridentem cum nonnullis suorum familiarium, abesset autem ipse ex multo longiore intervallo, quam ex quo quid diceretur exaudiri potuisset, una risisse. Inde vero interrogatus a Dionysio, *cur, quum dicta exaudire non potuisset, rideret tamen? Credo vobis, inquit, ridiculum esse id quod dictum est.*

7.

Epicrates Atheniensis ad Persarum regem legatus missus, ut ait Hegesander, quum multa ab eo dona accepisset, non erubuit ita publice et insolenter adulari regi, ut diceret quotannis non tam novem creari archontes debere, quam novem legatos nominari ad regem mittendos.

8.

Idem IV, p. 167, D : Εἰς τοσοῦτον δ' ἄσωτίας ἐληλύθει καὶ Δημήτριος ὁ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως ἀπόγονος, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος, ὥστε Ἀρισταγόραν μὲν ἔχειν τὴν Κορινθίαν ἐρωμένην, ζῆν δὲ πολυτελεῶς. Ἀνακαλεσαμένων δ' αὐτὸν τῶν Ἀρεοπαγιτῶν καὶ κελουόντων βέλτιον ζῆν, « Ἀλλὰ καὶ νῦν, εἶπεν, ἔλευθερίως ζῶ. Καὶ γὰρ ἑταίραν ἔχω τὴν καλλίστην, καὶ ἀδικῶ οὐδένα, καὶ πίνω Χίον οἶνον, καὶ τᾶλλ' ἄρκούντως παρρασκευάζομαι, τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτ' ἐκποιουσῶν. Οὐδ', καθάπερ ὑμῶν ἔνιοι, δεκαζόμενος ζῶ καὶ μοιχεύων. » Καὶ τῶν τὰ τοιαῦτα πραττόντων καὶ ἐπ' ὄνόματος τινὰς κατέλεξε. Ταῦτα δ' ἀκούσας Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς, θεσμοθέτην αὐτὸν κατέστησε. Τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἵππαρχος ὢν, ἰκρίον ἔστησε πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς Ἀρισταγόρα, μετωρότερον τῶν Ἑρμῶν. Ἐλευσίνι τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῇ θρόνον παρὰ τὸ ἀνάκτορον, οἰμώζεσθαι φήσας τοὺς κωλύοντας.

Antigonus rex est Antigonus Gonatas. Cf. Droysen. *Hellen.* II, p. 223.

9

Idem VI, p. 250, D, E : Ἡγήσανδρος δ' ἱστορεῖ, καὶ Ἱέρωνα τὸν τύραννον ἀμβλύτερον κατὰ τὰς ὄψεις γενέσθαι, καὶ τοὺς συνδειπνοῦντας τῶν φίλων ἔχειν ἐπίτηδες διαμαρτάνοντας τῶν ἐδεσμάτων, ἵν' ὑπ' αὐτοῦ χειραγωγῶνται, καὶ δοκῆ' τῶν ἄλλων ὀξυδερκέστερος εἶναι. Εὐκλείδην δὲ φησὶν Ἡγήσανδρος, τὸν Σεῦτλον ἐπικαλούμενον (παράσιτος δ' ἦν καὶ οὗτος), παραθέντος τινὸς αὐτῷ πλείους σόγκους ἐν δείπνῳ, Ὁ Καπα-

8.

Εο intemperantiæ venit Demetrius Demetrii Phalerei nepos, ut ait Hegesander, ut Aristagoram Corinthiam pro pellice haberet, vitamque ageret sumptuosam. Advocantibusque eum Areopagitis et melius vivere iubentibus, « Verum etiam nunc, ait, ego ut decet hominem ingenium vivo. Nam amicam habeo pulcherrimam, et neminem lædo, et vinum Chium bibo, et reliqua sufficienter adorno, quum proprii redditus ad hoc suppetant. Non vero quemadmodum nonnulli e vobis, muneribus corruptus vivo, et aliorum uxores corrumpo. » Et eorum aliquos, qui id faciebant, nominatim etiam designabat. Quæ quum audivisset Antigonus rex, thesmothetam illum constituit. Idem vero, quum Panathænæorum solemnibus equitum præfectus esset, tabulatum erexit Aristagoræ apud Hermas ipsis Hermis sublimius : et Eleusine, quum celebrarentur mysteria, sedem eidem posuit juxta Cereris templum ; male acceptum iri edicens, si quis esset prohibitorus.

9.

Hegesander narrat, etiam Hieroni regi obtusiozem fuisse oculorum usum, habuisseque in amicis cum ipso cenare solitis, qui consulto a cibis, quos peterent, aberrare solerent, ut ab ipso manus eorum dirigerentur, videreturque ille acutius reliquis cernere. Euclidis verbum Hegesander refert, ejus cui *Seutlum* (id est, *beta*) cognomen, qui et ipse parasitus fuit. Quum cenantibus sonchii copia appo-

νεὺς, ἔφη, ὁ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου εἰσαγόμενος ἐν ταῖς Ἰκέτισιν, ὑπεραστέιος ἦν,

Μισῶν, τραπέζας ὅστις ἐξογκᾷ' ἄγαν.

Οἱ δὲ δημαγωγῶντες, φησὶν, Ἀθηνησι κατὰ τὸν Χρῆμωνίδειον πόλεμον κολακεύοντες τοὺς Ἀθηναίους, τᾶλλα μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, τὴν δ' ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπους φέρουσαν ὁδὸν Ἀθηναίους εἰδέναι μόνους. Postrema ad Athenienses Ptolemæi II adultores refert Droysen. *Hellen.* II, p. 212.

10.

Idem IV, p. 132, C : Δρομέας δ' ὁ παράσιτος, ἐρωτήσαντός τινος αὐτὸν, ὡς φησὶν ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος, πότερον ἐν ἄστει γίνεται βελτίω δείπνα ἢ ἐν Χαλκίδι, τὸ προοίμιον, εἶπε, τῶν ἐν Χαλκίδι δείπνων χαριέστερον εἶναι τῆς ἐν ἄστει παρασκευῆς· τὸ πλῆθος τῶν ὀστρέων καὶ τὴν ποικιλίαν προοίμιον εἰπῶν δείπνου.

11.

Idem VIII, p. 350, A, de Stratonico citharista : Πάλιν δ' ἐπερωτηθεὶς, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος, πότερα Βοιωτοὶ βαρβαρώτεροι τυγχάνουσιν ὄντες ἢ Θετταλοὶ, Ἡλείους ἔζησεν. Ἀναστήσας δὲ ποτε καὶ τρόπαιον ἐν τῇ διατριβῇ ἐπέγραψε κατὰ τῶν κακῶς κιθαριζόντων. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τινος, τίνα τῶν πλοίων ἀσφαλέστατά ἐστι, τὰ μακρὰ ἢ τὰ στρογγύλα, « Τὰ νενεωλχημένα, » εἶπεν.

12.

Athenæus XIV, p. 620, F : Ὁ τοῦ Σωτάδου υἱὸς Ἀπολλώνιος. Ἐγράψε δὲ καὶ οὗτος Περὶ τῶν τοῦ

neretur, *Perurbanus*, inquit, *Capaneus est, qui ab Euripide in Supplicibus inducitur,*

inimicus mensarum in quibus nimius ἔγχος.

Idem Hegesander ait, oratores Atheniensium bello Chremoneideo, adulantes populo, dixisse : Alia quidem communia habere Athenienses cum reliquis Græcis ; sed viam, quæ hæc homines in cælum ducat, solis illis cognitam esse.

10.

Dromeas parasitus, ut refert Hegesander Delphus, cuidam interroganti, utrum lautiores essent cenæ Athenis, an Chalcide? respondit, *Proæmium cænarum Chalcide gratius esse et elegantius, quam Athenis totum cænæ apparatus.* Proæmium cænæ vocabat homo ostreorum et reliquorum testaceorum multitudinem varietatemque.

11.

Rursus interrogatus, ut scribit Hegesander, utrum Bæoti magis barbari essent, an Thessali? *Elei*, inquit. Idem aliquando tropæum erexit in schola, hac inscriptione : *Adversus cithara male canentes.* Sciscitante quodam, quænam sint naves tutiores, longæ, an rotundæ? *Tutiores*, inquit, *hæ quæ subductæ sunt.*

12.

Sotadis filius Apollonius. Nam et hic de patris sui carminibus librum edidit ; e quo perspicitur intempestiva Sotadis maledicendi licentia, qui Alexandria probrosa dixit

πατρὸς ποιημάτων σύγγραμμα· ἐξ οὗ ἔστιν καταιδεῖν τὴν ἀκαίρον παρρησίαν τοῦ Σωτάδου, κακῶς μὲν εἰπόντος Λυσίμαχον τὸν βασιλέα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Πτολεμαῖον δὲ τὸν Φιλάδελφον παρὰ Λυσιμάχῳ, καὶ ἄλλους τῶν βασιλέων ἐν ἄλλαις τῶν πόλεων. Διόπερ καὶ δεούσης ἔτυχε τιμωρίας. Ἐκπεύσαντα γὰρ αὐτὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, καὶ δοκοῦντα διαπεφευγέναι τὸν κίνδυνον· εἴρηκει γὰρ εἰς τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον πολλὰ δεινὰ, ἀτὰρ καὶ τότε, ὅτε τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἐγεγαμήκει·

Εἰς οὐχ ὀσίην τρυμαλιῆν τὸ κέντρον ὠθεῖς·

Πάτροκλος οὖν δὲ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς ἐν Καύμῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολυβδῆν κεραιίδα ἐμβαλὼν καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντισε.

13.

Idem I, p. 19, C : Ἡρόδοτος δὲ δὲ λογόμιμος, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος, καὶ Ἀρχέλαος δὲ ὄρησθης παρὰ Ἀντίῳ τῷ βασιλεῖ μάλιστα ἐτιμῶντο τῶν φίλων. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Ἀντίοχος τοὺς Σωστράτου τοῦ αὐλητοῦ υἱεῖς σωματοφύλακας ἐπεποιήτω.

De Sostrato Prienensi saltatore (et tibicine), cujus in gratiam Antiochus (Soter aut Theus) Prienen liberam esse jussit, v. Sextus Empir. Adv. gr. c. 13, citante Droysenio l. I. II, p. 235. De eodem Sostrato cf. Aristodemi fr. 7. p. 310.

14.

Idem VIII, p. 337, F : Ἡγήσανδρος δ' ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τάδε φησὶ περὶ αὐτοῦ· « Δωρίων δὲ ὄσφορος, τοῦ παιδὸς οὐκ ἀγοράσαντος ἰχθύος, μαστιγῶν αὐτὸν ἐκέλευε τῶν ἀρίστων ἰχθύων ὀνόματα λέγειν. Τοῦ δὲ

in Lysimachum regem, apud Lysimachum vero in Ptolemæum Philadelphum, et adversus alios reges aliis in urbibus. Quamobrem etiam meritas luit pœnas. Navi enim profectum Alexandria, ut tradit Hegesander in Commentariis, quum videretur effugisse periculum (nam et multa alia in regem Ptolemæum acerba dixerat, tum et istud, postquam sororem Arsinoen dixisset uxorem :

Nefandum foramen stimulo pertundis) :

captum in Cauno insula Patroclus, dux Ptolemæi, plumbeo vase inclusum et in altum abductum, mari mersit.

13.

Herodotus Logomimus, ut Hegesander refert, et Archelaus saltator, apud Antiochum regem præ ceteris amicis maximo in honore fuerunt. Illius Antiochi pater, et ipse Antiochus, Sostrati tibicinis filios corporis sui fecerat custodes.

14.

De eodem Hegesander, in Commentariis, hæc scribit : « Dorion, obsoniorum lurco, quum servulus pisces non emisset, flagello castigatum jussit optimorum piscium edicere nomina. Qui quum orphum et glauciscum et congrum similesque alios enumeraret : *At piscium nomina*, inquit ille, *edere te jussi, non deorum.*

παιδὸς ὄρφον καὶ γλαυκίσκον καὶ γόγγρον καὶ τοιοῦτους ἐτέρους καταριθμοῦντος, Ἰχθύων σε, φησὶν, ἐκέλευον ὀνόματα λέγειν, οὐ θεῶν. »

15.

Idem VIII, p. 340, F : Ἀνταγόρας μὲν δὲ ποιητὴς οὐκ εἶα τὸν παῖδα ἀλεῖψαι τὸν ἰχθύν, ἀλλὰ λούσαι, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος. Ἐν δὲ στρατοπέδῳ ἔφοντι, φησὶν, αὐτῷ γόγγρων λοπάδα, καὶ περιεζωσμένῳ Ἀντίγονος δὲ βασιλεὺς παραστάς, Ἄρα γε, εἶπεν, ὦ Ἀνταγόρα, τὸν Ὀμηρον οἶει τὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος πράξεις ἀναγράψαι, γόγγρους ἔφοντα; Κἀκεῖνον οὐ φαύλως λόγος εἶπεν, Σὺ δὲ οἶει, φησὶ, τὸν Ἀγαμέμνονα τὰς πράξεις ἐκείνας ἐργάσασθαι, πολυπραγμανοῦντα, τίς ἐν τῷ στρατοπέδῳ γόγγρους ἔψει; Ὅρην δ' ἔφοντο τε δὲ Ἀνταγόρας οὐκ ἔφη βαδιεῖσθαι εἰς τὸ βαλανεῖον, εὐλαβούμενος μήποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι. Φιλοκύδους δ' εἰπόντος, ὅτι ἡ μήτηρ τηρήσει, Ἐγὼ οὖν, εἶπε, τῇ μητρὶ ὀρνίθειον ζωμὸν πιστεύσω; Cf. Plutarch. Apophthegm. p. 183, A.

16.

Idem VIII, p. 343, E : Διοκλῆς δὲ δὲ ὄσφορος, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος, πυθομένου τινὸς αὐτοῦ, πάτερως χρηστότερος ἰχθύος, γόγγρος ἢ λάβραξ, Ὁ μὲν ἐφθός, ἔφη, δὲ δὲ ὀπτός.

17.

Idem VIII, p. 343, D : Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀριστιππος δὲ Σωκρατικὸς ὄσφορος ἦν· ὅστις καὶ ὑπὸ Πλάτωνος ποτε ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῇ ὄσφοραγίᾳ, ὡς φησὶ Σωτίων καὶ Ἡγήσανδρος. Γράφει δὲ οὕτως δὲ Δελφός· « Ἀριστιππος, Πλάτωνος ἐπιτιμησάντος αὐτῷ, διότι πολλοὺς ἰχθύς ἠγόρασε, δυοῖν ὀβολοῖν ἔφησεν ἐωνῆσθαι. Τοῦ δὲ

15.

Antagoras poeta puerum non sivit inungere piscem, sed lavare solum, ut narrat Hegesander. Eidem in castris elixanti congrorum patinam, et succincto (ut scribit idem Hegesander) adstans rex Antigonos (Gonatas), ait : *At putasne, Antagora, Homerum res gestas Agamemnonis scripsisse congros elixantem?* Cui ille non inscite respondit : *Tunc vero putas, Agamemnonem res illas gessisse curiose inquirentem quis in castris congros elixet?* Aliquando gallinam elixans Antagoras, in balneo se iturum negavit, timens ne jusculum absorbeant pueri. Cui quum diceret Philocydes, matrem ne id fiat curaturam : *Matri igitur*, inquit, *ego jusculum gallinaceum crederem?*

16.

Diocles, obsonii lurco, ut narrat Hegesander, quum eo quævisset aliquis, uter piscis melior, conger an lupus : respondit « : Ille elixus, hic assus. »

17.

Sed et Aristippus Socraticus obsonii avidus erat : quo nomine eum aliquando reprehensum a Platone narrant Sotion et Hegesander. Qua de re sic scribit Delphus : « Aristippus, reprehensus a Platone quod piscium magnum emisset numerum, duobus obolis se eos emisse dixit. Cui quum

Πλάτωνος εἰπόντος, ὅτι καὶ αὐτὸς ἂν ἠγόρασα τοσοῦτου, Ὁρᾶς οὖν, εἶπεν, ὦ Πλάτων, ὅτι οὐκ ἐγὼ ὀψοφάγος, ἀλλὰ σὺ φιλάργυρος. »

18.

Idem XII, p. 544, C, de Arist' pro Cyrenæo : Ἠγήσανδρος γοῦν φησιν, ὡς καὶ ἀδόξου ποτὲ κλισίας παρ' αὐτῶν τυχῶν ἤνεγκεν, ἐρωτήσαντός τε τοῦ Διονυσίου, τί φαίνεται ἢ κατάκλισις πρὸς τὴν χθῆς, ἔφησε παραπλησίαν εἶναι. « Ἐκείνη τε γὰρ, ἔφησεν, ἀδόξει τήμερον χωρισθεῖσα ἐμοῦ, χθῆς δὲ πασῶν ἦν ἐνδοξοτάτη δι' ἡμᾶς. Αὕτη δὲ τήμερον καὶ ἐνδοξος γέγονε διὰ τὴν ἡμετέραν παρουσίαν, χθῆς δὲ ἠδόξει μὴ παρόντος ἐμοῦ. » Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ φησιν ὁ Ἠγήσανδρος· « Ἀριστιππος, βραίνόμενος μὲν ὑπὸ τῶν τοῦ Διονυσίου θεραπόντων, σκωπτόμενος δ' ἐπὶ τῷ ἀνέχεσθαι ὑπ' Ἀντιφώντος, εἶδ' ἄλιευσόμενος ἐτύγγανον, ἔφη, καταλιπὼν τὴν ἐργασίαν ἂν ἀπῆλθον; »

19.

Idem VIII, p. 344, A : Φόρουσκον δὲ φησιν Ἠγήσανδρος τὸν ἰχθυοφάγον, οὐ δυνηθέντα ὅσον ἤθελεν ἀφελεῖν τοῦ ἰχθύος, ἀλλ' ἀκολουθήσαντος αὐτῷ πλείους, εἰπεῖν·

Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται,

καὶ ὅλον τὸν ἰχθὺν ἀναλώσει. Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς, καὶ δαψιλῶς φαγῶν, ἐπεῖπεν·

Ἴνῳ δὲ τὰπι θάτερ' ἐξεργάζετο.

Plato respondisset, eo pretio et ipsum empturum eos fuisse : Vides igitur, inquit, mi Plato, non tam me obsonii avidum esse, quam te pecuniæ cupidum. »

18.

Narrat Hegesander, patienter Aristippum tulisse, quum aliquando parum honestus locus ei in convivio esset assignatus : et interroganti Dionysio, *quid ipsi videretur de hodierno loco, cum illo collato, quem pridie obtinisset* ? respondisse : *Nihil differre : ille enim (inquit) hodie parum honestus est, quum a me sit remotus; heri autem propter nos fuit honestissimus : hic vero et hodie honestus factus est, a me occupatus; heri vero, quum ego alibi essem, inglorius fuit.* Alibi rursus scribit idem Hegesander : « Aristippus, aqua perustus a Dionysii famulis, eoque irrisus ab Antiphonte quod patienter tulisset, respondit : *At si piscando dans operam madefactus fuisssem, an idcirco relicto opere abissem ?* »

19.

Phoruscum gulosum, narrat Hegesander, quum de pisce quantum voluerat auferre non potuisset, sed major pars eum secuta esset, dixisse :

Quæ resistunt, pereunt stirpitus :

totumque piscem absumpsisse. Bion vero, quum superiorem

20.

Idem X, p. 444, E : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφός καὶ ἐξοίνους τινὰς κέκληκε, λέγων οὕτως· « Κομηῶν καὶ Ῥοδοφῶν, τῶν ἐν Ῥόδῳ πολιτευσαμένων ὄντες, ἦσαν ἐξοίνοι. Καὶ ὁ Κομηῶν, εἰς κυβευτὴν σκώπτων, τὸν Ῥοδοφῶντα, ἔλεγεν·

Ἦ γέρον, ἦ μάλα δὴ σε νέοι τεύρουσι κυβευταί.

Ῥοδοφῶν τε ἐκείνῳ τὴν περὶ τὰς γυναῖκας σπουδὴν καὶ τὴν ἀκρασίαν ὠνείδιζεν, οὐδεμιᾶς ἀπεχόμενος λοιδωρίας. » Rhodophon Rhodius ille contra Perseum cum Romanis faciendum esse censuit. V. Polyb. XXVII, 6, 3. XXVIII, 2, 3. Idem legatus Romam mittitur, Polyb. XXX, 5, 4 (Ol. 153, 1. 168).

21.

Idem XI, p. 477, E : Ἠγήσανδρος ὁ Δελφός Εὐφορίωνα φησι τὸν ποιητὴν, παρὰ Πρυτανίδι δειπνοῦντα, καὶ ἐπιδεικνυμένου τοῦ Πρυτανίδος κιθωρία τινὰ δοκοῦντα πεποιθῆσθαι πολυτελῶς, τοῦ κώθωνος εὐ μάλα προβεβηκότος, λαβῶν ἐν τῶν κιθωρίων, ὡς ἐξοίνων καὶ μεθύων ἐνεούρησε. Prytanis, phil. peripateticus, Hieronymi successor, magister Euphorionis V. Suidas v. Εὐφορίων; Vit. Aristot. II, p. 402 in Bioγρ. Westermanni; Polyb. V, 93.

22.

Idem X, p. 431, D : Οὐκ ἀγαφύρως δὲ Λύσανδρος ὁ Σπαρτιάτης, ὡς φησιν Ἠγήσανδρος ἐν Ἰπομνήμασι, τὸν οἶνον ὑδαρῆ πωλούντων τῶν κατῆλων ἐν τῷ στρατοπέδῳ, κεκραμένον ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν, ἵν' αὐτὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο.

piscis partem proripuisset aliquis, invertit piscem, largiterque pastus, ait,

Ino ab altera parte negotium confecit.

20.

Hegesander Delphus nonnullos etiam ἐξοίνους appellavit : nempe *vino captos* dicens. Cujus hæc sunt verba : « Comeon et Rhodophon, ex eorum numero qui rempublicam Rhodi administrabant, vino capti erant. Et Comeon quidem Rhodophontem ut aleatorem perstringens, dicebat,

Ο senex, certe valde te juvenes premunt aleatores.

Rhodophon vero Comeoni mulierum insanum amorem et intemperantiam exprobrabat, nulli parcens probro. »

21.

Hegesander Delphus scribit, Euphorionem poetam, cœnantem apud Prytanidem, quum ostentasset Prytanis ciboria quædam, quæ pretiose confecta esse videbantur, jamque bene longe progressa esset compatatio, sumpsisse unum ex ciboriis, utpote temulentum atque ebrium, et imminxisse.

22.

Non infestive Lysander Spartanus, ut narrat Hegesander in Commentariis, quum vinum aquosum venderent cauponæ in castris, jussit ut mixtum illud venderent, quo meracius ipsi emerent.

23.

Idem X, p. 432, B : Ἐπινοὶ οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιστα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ, ὡς δὲ Δελφὸς Ἠγήσανδρός φησιν. Ἐπίνικος γοῦν, Μνησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησαμένου τῶν ἱστοριῶν, ἐν αἷς ἐγέγραπτο ὡς Σέλευκος ἀπηλφίτισε, γράψας δρᾶμα Μνησιπτολέμου καὶ κωμῶδῶν αὐτὸν καὶ περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου χρώμενος φωναῖς, ἐποίησε λέγοντα :

Ἐπ' ἀλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτὲ ἰδὼν Σέλευκον ἠδέως τὸν βασιλέα, ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς, ὅτι, κὰν τὸ τυχὸν ἢ πραγμάτιον ἢ σφόδρ' εὐτέλες, σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἢ δύναμις ἢ μὴ ποιεῖν. Γέροντα θάσιον τὸν τε γῆς ἀπ' Ἀττίδος ἐσθλὸν μελίσσης τῆς ἀρχαίου γλυκῆν, συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου, Δήμητρος ἀκτῆ πᾶν γεφυρώσας ὑγρὸν, κατησίμωκα πῶμα, καίματος λύσιν.

Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ, κὰν Θηράσι ταῖς (Θηρασίαις?) νήσοις ἐπιτάττοντας λέκιθον ἀντὶ ἀλφίτου πίνειν, καὶ λέγεσθαι ταύτην τὴν πόσιν καλλίονα τῆς ἐξ ἀλφίτων. Cf. Müller. *Min.* p. 337.

24.

Idem I, p. 44, C : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς Ἀγχίμολον καὶ Μόσχον φησὶ, τοὺς ἐν Ἠλιδι σαφιστεύσαντας, ὑδροποτῆσαι πάντα τὸν βίον, καὶ μόνα σῦκα προσφερομένους οὐδενὸς ἤττον διακείσθαι σώμασιν

23.

Bibebant autem multi polenta in vinum injecta, ut ait Hegesander Delphus. Epinicus quidem, quum Mnesiptolemus suas recitasset Historias, in quibus scriptum erat, Seleucum polenta in potu usum esse, dramate conscripto, cui Mnesiptolemus titulum fecit, comice illum perstrinxit; isdemque quibus ille de potione ista verbis usus erat loquentem induxit, in hunc modum :

Cum polenta bibentem estate aliquando cupide Seleucum quum vidissem regem; scripto consignavi, eoque documento ostendi hominibus, quamvis sit vulgaris res et leviuscula, posse illam mea facultate gravem amplamque reddi. Grandem natu Thasium et ex Attica terra fluentum apic florilegæ dulce quum miscuisset in scypho ex subo lapide, Cererisque fragmine omnem subegisset liquorem, usus sum potione, æstus lenimebis.

Narrat idem, in Theradibus insulis (i. e. in Thera et Therasia ins., uti videtur) farinam e pisis quoque aut lentibus loco polentæ inspergi vino, atque ita bibi; eamque potionem meliorem perhiberi quam ex polenta.

24.

Hegesander Delphus scribit, Anchimolum et Moschum, in Elide urbe philosophiam et eloquentiam professos, tota vita aquam bibisse; et quum non nisi ficis vescerentur, tam

ἐρρωμένους· τὸν δ' ἰδρῶτα αὐτῶν δυσώδη οὕτως ἔχειν, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις.

« Aut ἔχειν in εἶναι mutandum, quæ est Eustathii (p. 916, 46) scriptura, aut αὐτῶν delendum. » *Dindorf.*

25.

Idem XIII, p. 572, D : Οἶδα δὲ καὶ ἑορτὴν τὴν Ἐταιρίδεια, ἀγομένην ἐν Μαγνησίᾳ, οὐ διὰ τὰς ἑταίρας, ἀλλὰ δι' ἑτέραν αἰτίαν, ἧς μνημονεύει Ἠγήσανδρος, ἐν Ὑπομνήμασι γράφων ὧδε· « Τὴν τῶν Ἐταιρίδαιων ἑορτὴν συντελοῦσι Μάγνητες. Ἰστοροῦσι δὲ, πρῶτον Ἰάσονα, τὸν Αἴσονος, συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, ἑταιρείῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἐταιρίδεια προσαγορεύσαι. Θῦσαι δὲ καὶ οἱ Μακεδόνων βασιλεῖς τὰ Ἐταιρίδεια. » Cf. Müller. *Min.* p. 251.

26.

Idem XIII, p. 564, A : Ἠγήσανδρος δ' ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τῶν ἠδυσμάτων φησὶν ἐρᾶν πάντας, οὐ τῶν κρεῶν, οὐδὲ τῶν ἰχθύων· « ἀπογονομένων γοῦν τούτων, οὐδεὶς ἠδέως ἔτι προσφέρεται τὸ κρέας, οὐδὲ τὸν ἰχθύν, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ τῶν ὠμῶν καὶ τῶν ἀνηδύντων. »

27.

Idem XIII, p. 592, B : Ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὦν τοῦ βίου (Sophocles), ὡς φησὶν Ἠγήσανδρος, Ἀρχίππην ἠγάπησε τὴν ἑταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. Ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἑραστῆς Σμικρίνης, ἐρωτῶ-

robusto tamen corpore fuisse quam alius quisquam : at eorum sudorem adeo oluisse graviter, ut eos in balneis omnes aversarentur.

25.

Memini vero etiam festos quosdam dies celebrari Magnesiæ, quos *Hetæridia* vocant, non ab hetæris meretricibus, sed aliam ob causam; quam exponit Hegesander in Commentariis, ita scribens : « *Hetæridia* festa celebrant Magnetes. Narrant autem, primum Iasonem, Æsonis filium, collectis Argonautis, *Jovi Hetærio* (id est, *Sodalitio* vel *Amicitie præsidii*) sacra fecisse, illumque festum diem *Hetæridia* nominasse. Celebrant vero etiam Macedonia reges *Hetæridia*. »

26.

Hegesander in Commentariis ait condimenta amare omnes, non item (nudam per se) carnem aut pisces. « Ita que ubi illa desunt, nemo libenter carne aut pisce vescitur, neque nuda cruda absque condimentis expetit. »

27.

Sophocles quum jam sub exitum vitæ versaretur, ut ait Hegesander, Archippen amavit meretricem, et fortunarum suarum hæredem reliquit. Quum vero cum sene Sophocle consuetudinem Archippe haberet, prior illius amator Smicrines, interrogatus ab aliquo quid ageret Archippe, festive respondit : *Sicut noctuæ, sepulcris insidet.*

μενος ὑπό τινος, τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη·
« Ὡσπερ αἱ γλαυκῆς ἐπὶ τάφῳ κάθηται. »

28.

Idem XIII, p. 584, F: Μετάνειρα δὲ ἡ ἑταίρα, Δημοκλέους τοῦ παρασίτου, Λαγυνίωνος ἐπίκλην, καταπεσόντος ἐν τινι κονιάματι, « Καὶ γὰρ σὺ, φησί, σαυτὸν ἔδωκας, οὗ ψῆφοι εἰσίν. » Διαπηδώντος δ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πλησίον κλίνην, « Πρόσεχε, φησί, μὴ ἀνατραπῆς. » Τοῦτο ἰστορεῖ Ἡγήσανδρος.

29.

Idem III, 107, E: « Ὅτι δ' ἔθος τῷ ἐπίπλω περι-καλύπτεσθαι τὰ ἡπάτια, Ἡγήσανδρος δὲ Δελφὸς ἐν Ὑπομνήμασι φησι Μετάνειραν τὴν ἑταίραν, ὡς ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτῇ πνευμόνιον ἔλαβε, καὶ ὡς περιελούσα τὸ στέαρ εἶδεν, ἀνέκραγεν·

Ἀπόλωλα, πέπλων μ' ὄλεσαν περιπτυχαί.

29 a.

Hesychius: Ἀποφάρσις, ἡ ἑταίρα, ὡς Ἡγήσανδρος. « *Meretrix nuda*, ἀφάρσις. V. Hesych. v. ἀφάρσις. » Foss. Eustath. ad II, π extr. δούλην dici ait ἀποφάρτην (ἀποφάρτην?).

30.

Athen. IV, p. 174, A: Κὰν Κύπρω δὲ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος δὲ Δελφὸς Δία εἰλαπιναστὴν τε καὶ σπλαγχνοτόμον.

31.

Idem VIII, p. 365, D: Ἀργεῖοι δ', ὡς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι φησιν Ἡγήσανδρος, γράφει δ' οὕτως·

28.

Metanira meretrix, quum Democles parasitus, cognomine Lagynion, super tectorio opere prolapsus esset: *Nil mirum, inquit, quum in locum te immiseris ubi calculi sunt.* Eidem in propinquum lectulum subsilienti: *Cave, dixit, ne eversus corruas.* Hoc memoravit Hegesander.

29.

Quia moris erat, jecuscula omento contegi, Hegesander Delphus in Commentariis narrat, Metaniram meretricem, quum in opertis jecusculis ipsa pulmunculam esset nacta, et detracto adipe eam vidisset, exclamasse:

Perii; peplorum me sinuosaē plicæ perdidierunt.

29 a.

Ἀποφάρσις, meretrix, teste Hegesandro.

30.

Similiter in Cypro Hegesander Delphus ait coli *Jovem* εἰλαπιναστὴν (*epulonem*) et σπλαγχνοτόμον (id est, *extorrum sectorem*).

31.

Argivi, ut ait Hegesander in Commentariis, cujus ipsa hæc sunt verba: « Argivi symbolam, quæ ad convivia a compotantibus confertur, γῶν appellant; portionem vero, αἶσαν. »

« Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι γῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα αἶσαν. »

32.

Idem XI, p. 479, D: Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν Ὑπομνήμασι, ὧν ἀρχὴ Ἐν τῇ ἀρίστη πολιτείᾳ, φησὶν· « Ὁ καλούμενος κοττάβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια, τῶν περὶ Σικελίαν, ὡς φησι Δικαιάρχος, πρότον εἰσαγαγόντων. Τοσαύτη δὲ ἐγένετο σπουδὴ περὶ τὸ ἐπιτήδευμα, ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἄλλα κοττάβια καλούμενα. Ἐἴτα κύλικες αἱ πρὸς τὸ πρᾶγμα χρῆσιμα μάλιστ' εἶναι δοκοῦσαι κατεσκευάζοντο, καλούμεναι κοτταβίδες. Πρὸς δὲ τούτοις οἴκοι κατεσκευάζοντο κυκλοτερεῖς, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τοῦ κοττάβου τεθέντος, ἐξ ἀποστήματος ἴσου καὶ τόπων ὁμοίων ἀγωνίζοντο περὶ τῆς νίκης. Οὐ γὰρ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ καλῶς ἕκαστα αὐτῶν. Ἐδει γὰρ εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς ἀφείναι τὴν λάταγα· οὕτω γὰρ ἐκάλυον τὸ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρὸν· ὥστε ἔνιοι μείζον ἐφρόνοντο ἐπὶ τῷ καλῶς κοτταβίζειν, τῶν ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν μέγα φρονούντων. »

33.

Idem I, p. 18, A: Ἡγήσανδρος δὲ φησιν, οὐδὲ ἔθος εἶναι ἐν Μακεδονίᾳ κατακλίνεσθαι τινα ἐν δείπνῳ, εἰ μὴ τις ἐξω λίνων ὦν κενθήσειεν· ἕως δὲ τότε καθήμενοι ἐδείπνουν. Κάσανδρος γοῦν, πέντε καὶ τριάκοντα ὦν ἐτῶν, ἐδείπνει παρὰ τῷ πατρὶ καθήμενος, οὐ δυνάμενος τὸ ἄθλον ἐκτελέσαι, καίτερ ἀνδρείος γεγονὼς καὶ κυνηγὸς ἀγαθός.

- 32.

Hegesander Delphus in eo Commentariorum libro, qui ab his verbis incipit, *In optima republica*, scribit: « Cottabus qui vocatur, in convivia transit, a Siculis primum, ut ait Dicæarchus, introductus. Tantum vero erat hujus instituti studium, ut in convivia introducerent certamina *cottabia* quæ vocantur. Deinde calices, qui videbantur ad hunc usum maxime esse idonei, conficiebantur, quas *cottabidas* vocant. Ad hæc, conclavia construebantur rotunda; ut, cottabo in medio posito, omnes ex æquo intervallo et simili ex statione possent de victoria contendere. Nec enim id solum omni studio connitebantur, ut scopum ferirent, sed et ut eleganter omnia peragerent. Oportebat enim sinistro cubito subnixum, dextra manu molliter in orbem conversa, projicere *latagem*: sic enim vocabant liquorem et calice projectum: ita quidem ut nonnulli multo magis ob ejusmodi dexteritatem quam alii ob jaculandi peritiam superbirent. »

33.

Hegesander scribit, usu receptum fuisse apud Macedones, ut in cœna nemo accumberet, nisi qui aprum extra retia intermisset: qui id non fecissent, hos sedentes cœnasse. Igitur Cassandrum, annos jam quinque supra triginta natum, sedentem cœnavisse cum patre, quod nondum defungi eo certamine potuisset, quamvis et fortis esset et peritus venator.

34.

Idem X, p. 419, D : Τιμόθεος δ' ὁ Κόνωνος, ἐκ τῶν πολυτελεῶν καὶ στρατηγικῶν δειπνων παραληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημείᾳ συμπόσιον, καὶ ἐστιαθεὶς ἀφελῶς καὶ μουσικῶς, ἔφη, ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. Ὁ δ' Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν ἔφη, ὡς καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Τιμόθεος, ἀπαντήσας τῷ Πλάτωνι, εἶπεν· « Ὑμεῖς, ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑστεραίαν ἢ εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν. » Πύρρων δ' ὁ Ἡλείος, τῶν γνωρίμων τινὸς αὐτὸν ὑποδεξαμένου πολυτελεῶς, ὡς αὐτὸς (ὁ αὐτὸς;) ἰστορεῖ, « Εἰς τὸ λοιπὸν, εἶπεν, οὐχ ἔξω πρὸς σέ, ἀν ὅπως ὑποδέξῃ· ἵνα μήτ' ἐγὼ σέ ἀηδῶς ὀρεῖ καταδαπανώμενον οὐκ ἀναγκάσις, μήτε σὺ θλιβόμενος κακοπαθῆς. Μᾶλλον γὰρ ἡμᾶς τῇ μεθ' ἑαυτῶν συνουσίᾳ προσήκων ἐστὶν εὐεργετεῖν, ἢ τῷ πληθεὶ τῶν παραπιθεμένων, ὧν οἱ διακονοῦντες τὰ πλεῖστα δαπανώσι. » Cf. Aelian. V. H. II, 18.

35.

Id. II, p. 62, C : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ φησὶν οὔτε ὕδρον γίνεσθαι οὔτε γλαυκίσκον οὔτε ὕμον· διὸ Νηυσικλείδην εἰρηκέναι μήτε ἔαρ μήτε φιλους.

36.

Idem III, p. 87, B : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνήμασι τὰς τραχείας φησὶ κόγγας ὑπὸ μὲν Μακεδόνων κωρύκους καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων κρείους (v. I. κριούς).

37.

Idem III, p. 108, A : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνή-

μασιν ἐν ταῖς κεφαλαῖς φησὶ τὸν ἥπατον δύο λίθους ἔχειν, τῇ μὲν αὐγῇ καὶ τῷ χρώματι παραπλησίους τοῖς ὄστρεοις, τῷ δὲ σχήματι βρομβοειδῆς.

38.

Idem VI, p. 229, A : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφῶν Συρακοσίους φησὶ τὴν μὲν λοπάδα τήγανον καλεῖν, τὸ δὲ τήγανον ξηροτήγανον. Διὸ καὶ Θεοδωρίδαν φάναι ἐν τινι ποιηματίῳ·

Τηγάνῳ εὖ ἤψησεν ἐν ὀψιτέρῳ κολύμβῳ,
τὴν λοπάδα τήγανον προσαγορεύων.

39.

Idem VII, p. 325, C : Ἠγήσανδρος δὲ ὁ Δελφῶν, τρίγλην παραφέρεισθαι ἐν τοῖς Ἀρτεμισίαις, διὰ τὸ δοκεῖν τοὺς θαλαττίους λαγῶς, θνασίμους ὄντας, θηρέειν ἐπιμελῶς καὶ καταναλίσκειν. Διόπερ, ὡς ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀνθρώπων τοῦτο ποιοῦσα, τῇ κυνηγετικῇ θεῷ ἢ κυνηγέτις ἀνάκειται.

40.

Idem VIII, p. 334, E : Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι φησὶν οὕτως· « Περὶ Ἀπολλωνίαν τὴν Χαλκιδικὴν δύο ποταμοὶ βέουσι, Ἀμμίτης καὶ Ὀλυνθιακός. Ἐμβάλλουσι δὲ ἀμφοτέροις τὴν Βόλθην λίμνην. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ μνημεῖόν ἐστιν Ὀλύνθου, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βόλθης υἱοῦ. Κατὰ δὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα καὶ Ἐλαφηβολιῶνα λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι, διότι πέμπει ἢ Βόλθη τὴν ἀπόπυριν Ὀλύνθῳ, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων ἐκ τῆς λίμνης εἰς τὸν Ὀλυνθιακὸν ἀναβαίνειν ποταμόν. Ἔστι δὲ βραχὺς,

34.

Timotheus, Cononis filius, sumptuosus alias et imperatoris cœnis assuetus, quum a Platone ad convivium in Academia adhibitus, frugaliter quidem, sed eleganter et erudite esset exceptus, dicebat, qui apud Platonem cœnent, eos etiam postridie bene habere. Hegesander vero in Commentariis ait, Timotheum postridie, quum Platoni obviam esset factus, dixisse: *Vos, o Plato, bene cœnatis in poststerum magis diem quam in præsentem.* Pyrrho vero Eleus, a familiarium quodam, ut narrat ipse, exceptus sumptuoso admodum convivio: « Posthac, inquit, non veniam ad te, si ita me excipis: ne et ego dolens te videam multas sine necessitate impensas facientem, et tibi incommodum ac detrimentum afferat nostra consuetudo. Magis enim nos decet mutuis colloquiis nobis invicem benefacere, quam ferculorum multitudine, quorum maximam partem famuli absumunt. »

35.

Hegesander Delphus ait, in Hellesponto neque tuber nasci, neque glauciscum, neque thymum: itaque Nausiclidem dixisse, neque ver ibi esse, neque amicos.

36.

Hegesander in Commentariis asperas conchas a Macedonibus *coryceas* vocari ait, ab Atheniensibus vero *κρείους* [sive κριούς].

37.

Hegesander in Commentariis scribit, habere hepatum in

capite duos lapides, splendore quidem et colore margaritis similes, figura vero rhombum referentes.

38.

Hegesander Delphus ait, Syracusios patinam τήγανον (i. e. *sartaginem*) vocare, sartaginem vero, ξηροτήγανον (i. e. *siccam-sartaginem*); eaque causa Theodoridam quodam in carmine dixisse,

In sartagine (τηγάνῳ) probe elixavit, in qua elixari obsonium solet;

ubi patinam, *sartaginem* appellavit.

39.

Hegesander Delphus ait mullum in pompa circumferri solum in Dianæ solenniis; quod lepores marinos, qui leiferi sunt, strenue persequi et devorare putaretur. Itaque, quasi utilitatis hominum causa id faciens, venatrici deæ venator piscis consecratus est.

40.

Hegesander in Commentariis ita scribit: « Circa Apolloniam Chalcidicam duo fluunt rivus, Ammites et Olynthiacus: quorum uterque in Bolben lacum influit. Ad Olynthiacum est Olynthi monumentum, Herculis filii et Bolbæ. Mensibus igitur Antherestione et Elaphebolione, ut narrat indigenæ, mittit Bolba apopyrin piscem Olyntho, eoque tempore immensa piscium multitudo in Olynthiacum rivum ascendit. Est autem brevis rivus, ut malleolum pedis vix tegat aqua: nihilo vero minus tanta ascendit piscium multitudo, ut

ὅστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρόν· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον τοσοῦτον ἔρχεται πλῆθος ἰχθύων, ὥστε τοὺς περιόικους ἀπαντας ἱκανὸν εἰς τὴν ἑαυτῶν χρεῖαν συντιθέναι τάριχος. Θαυμαστὸν δέ ἐστι τὸ μὴ παραλλάττειν τὸ τοῦ Ὀλύμβου μνημεῖον. Πρότερον μὲν οὖν φασὶ τοὺς κατὰ τὴν Ἀπολλωνίαν Ἐλαφβολιῶνος τὰ νόμιμα συντελεῖν τοῖς τελευτήσασιν, νῦν δὲ Ἀνθεστηριῶνος. Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν μόνοις τούτοις τοῖς μῆσι τοὺς ἰχθύς τὴν ἀνάβασιν ποιείσθαι, ἐν οἷς τοὺς τετελευτηκότας εἰώθασιν τιμᾶν. »

41.

Idem II, p. 52, A : Πύθερμος δὲ ἱστορεῖ, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος, καθ' αὐτὸν τὰς συκαμίνας οὐκ ἐνεγκεῖν καρπὸν ἐτῶν εἴκοσι, καὶ γενέσθαι ἐπιδημίαν ποδαγρικὴν τσοσάτην, ὥστε μὴ μόνον ἄνδρας τῷ πάθει ἐνσχεθῆναι, ἀλλὰ καὶ παῖδας καὶ κόρας καὶ εὐνούχους, ἔτι δὲ γυναῖκας. Περιπεσεῖν δὲ οὕτω τὸ δεινὸν καὶ αἰπολίῳ, ὡς τὰ δύο μέρη τῶν προβάτων ἐνσχεθῆναι τῷ αὐτῷ πάθει.

Idem p. 83, A, apud Hegesandum citri nusquam mentionem fieri dicit.

42.

Idem IX, p. 400, D : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν Ὑπομνήμασι, κατὰ τὴν Ἀντιγόου τοῦ Γονατᾶ φησὶ βασιλείαν τοσοῦτον πλῆθος γενέσθαι λαγῶν ἐν Ἀστυπαλαίᾳ, ὡς τοὺς Ἀστυπαλαίους περὶ αὐτῶν μαντεύσασθαι. Καὶ τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, κύνας τρέφειν καὶ κυνηγετεῖν· ἄλωναί τε ἐν ἑναυτῷ πλείους τῶν ἑξακισχιλίων. Ἐγένετο δὲ τὸ πλῆθος τοῦτο, Ἀναφαίου τινὸς ἐμβαλόντος δύο λαγωὺς εἰς τὴν νῆσον· ὡς καὶ πρότερον, Ἀστυπαλαίους τινὸς ἀφέντος δύο πέρδικας εἰς τὴν

Ἀνάφην, τοσοῦτον πλῆθος ἐγένετο περδίκων ἐν τῇ Ἀνάφῃ, ὡς κινδυνεῦσαι ἀναστάτους γενέσθαι τοὺς κατοικοῦντας. Κατ' ἀρχὰς δὲ ἡ μὲν Ἀστυπαλαία οὐκ εἶχε λαγῶς, ἀλλὰ πέρδικας.

43.

Idem XIV, p. 652, F : Θεόπομπος δ' Εἰρήνην, τὰς Τιθρασίας ἐπαινῶν ἰσχάδας, φησὶν οὕτως·

Μᾶζαι, πλακοῦντες, ἰσχάδες Τιθρασίαι.

Οὕτω δὲ ἦσαν περισπούδαστοι πᾶσιν ἀνθρώποις αἱ ἰσχάδες (ὄντως γὰρ, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην

Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων),

ὡς καὶ Ἀμιτροχάτην, τὸν τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖα, γράφει Ἀντιόχῳ, ἀξιούντα (φησὶν Ἡγήσανδρος) πέμψαι αὐτῷ γλυκὺν, καὶ ἰσχάδας, καὶ σοφιστὴν ἀγοράσαντα. Καὶ τὸν Ἀντιόχον ἀντιγράφει· « Ἰσχάδας μὲν καὶ γλυκὺν ἀποστελούμέν σοι, σοφιστὴν δ' ἐν Ἑλληνισμῷ νόμιμον πωλεῖσθαι. » Cf. Droysen. *Hellenism*. II, p. 319.

44.

Idem XIV, p. 656, C : Περὶ δὲ περδίκων τί δεῖ καὶ λέγειν ἐμὲ, πλεόνων εἰρημένων ὑφ' ἑμῶν; ἀλλ' οὐ παραλείψω τὸ ἱστορηθὲν ὑπὸ Ἡγήσανδρου ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι. Φησὶ γὰρ ὅτι Σάμιοι, πλεύσαντες εἰς Σύβαριν καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, περδίκων ἀναπτάτων καὶ ποιησάντων ψόφον, ἐκπλαγέντες ἐφυγον, καὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς ἀπέπλευσαν.

45.

Περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων.

Idem V, p. 210, B : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν

omnes accolæ salsamentorum copiam, quæ ipsorum usui sufficiat, condiant. Mirum est vero, non ultra Olynthi monumentum eos ascendere. Olim igitur, aiunt, Elaphebolione mense Apolloniatas defunctorum manibus celebrasse inferias, nunc vero Anthesterione : eamque ob causam solis his mensibus pisces ascendere, quibus mensibus defunctis iusta facere consuesent. »

41.

Pythermus, ut refert Hegesander, memoriæ prodidit, sua ætate moros viginti annis fructum non edidisse, et epidemium morbum podagricum exstitisse tam late grassantem, ut non modo viri, sed et pueri et puellæ et eunuchi et mulieres malo illo corripentur. In eundemque morbum etiam pecudum greges incidisse, adeo ut ovium duas partes malum illud astrixerit.

42.

Narrat Hegesander Delphus in Commentariis, regnante Antigono Gonata, tantam leporum multitudinem fuisse in Astypalæa insula, ut super eis oraculum consulerent Astypalæenses. Quibus quum respondisset Pythia, *canes alerent, et venarentur*, captos esse uno anno ultra sex millia. Existiterat autem illa multitudo ex quo Anaphæus quidam duos lepores in eam insulam conjecisset : quemadmodum ante id tempus, quum Astypalæensis quidam duas perdices in Anaphen dimisisset, tanta perdicum multitudo in illa in-

sula prognata est, ut propemodum e patria emigrare cogentur insulani. Ante id tempus perdices quidem habuerat Astypalæa, sed nullos lepores.

43.

Theopompus in Pace *Tithrasias* laudans caricas, ait :

Mæzæ, placentæ, caricæ Tithrasiaæ.

Tanto vero studio omnibus hominibus expetitæ erant caricæ (*Re vera enim*, ut ait Aristophanes, *re vera nihil dulcius quam caricæ*), ut Amirochates etiam, Indiæ rex, Antiocho scriberet, (quod tradit Hegesander) petens ab eo, *emeret sibi mitteretque dulce vinum, caricas, et sophistam*. Cui Antiochus rescripsit : *Caricas quidem et vinum dulce tibi mitemus : sophistam vero apud Græcos vendi prohibent leges*.

44.

De perdibus vero quid dicam post tam multa, quæ a vobis dicta sunt? Nec tamen prætermittam id quod ab Hegesandro narratur in Commentariis. Ait enim, Samios Sybarin navigantes, quum Siritin regionem tenuissent, evolantibus cum magno strepitu perdibus territos auiguisse, et conscensis navibus discessisse.

45.

Hegesander Delphus in Commentario qui inscribitur

τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑπομνήματι Ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, Γλαύκου φησὶ τοῦ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυθῆκην τινὰ σιδηρᾶν, ἀνάθημα Ἀλυάττου· οὗ δ' Ἡρόδοτος (I, 25) μνημονεύει, ὑποκρητηρίδιον αὐτὸ καλῶν. Καὶ δ' Ἠγήσανδρος ταῦτά λέγει. Alterutro loco Hegesandri nomen corruptum esse puto, atque reponendum *Alexandridem* Delphum, quem monumenta Delphica explicasse bene notum est.

46.

Bekker Anecd. p. 377, 25 : Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοισι ια' (I. 18') φησὶν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζῴων. Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ἐπτά, Φιλόχορος ἐννέα. Τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἀγῆσανδρος (Suid. Ἠγήσανδρος) ἐν τοῖς Περὶ * Ὑπομνήμασι λέγει οὕτως· « Ἀλκυονίδες τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν [Φθονία], Χθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμῶ, Ἄστερη. Αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστὶν ἄχρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτάς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτάς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. » Αἱ δὲ νήμεοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται.

Eadem Suidas s. v., nisi quod pro Φθονία, Χθονία habet Φωσθονία, et in antec. ἐν τοῖς Περὶ ὑπομνήματων. Ap. Bekker. pro ὑπομνήμασι est ὑπομνήματι; fortasse igitur scribere præstat ἐν τῷ Περὶ * ὑπομνήματι, collat. fr. 45. Ceterum cf. Demagoræ Samii fragm. 3.

HEGESANDER SALAMINIUS.

Tzetzes Lyc. 883 : Ἀργῶ ἐκλήθη... ὅτι ἐν Ἀργεὶ ἐναυπηγήθη, ὡς φησὶν Ἠγήσανδρος ὁ Σαλαμίνιος.

Hic procul dubio est idem qui Cassander dicitur ad Lyc. v. 177, ubi Tzetzes se fabularum interpretandarum peritiorum esse jactat τοῦ Πολυίστορος Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀρτέμιωνος τοῦ Περγαμνοῦ καὶ Κασσάνδρου τοῦ Σαλαμίνιου. Cassandrum nescio quem commemorat Censorinus De die nat. c. 18, c. 4 ubi : *Cassandrus tricies sexies centenum millium* (sc. annorum esse τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν statuit). Quod Thryllitzschius con-

De status et signis, Glauci Chii, ait, suppositorium, quod Delphis est, veluti engythecam quandam esse ferream, Halyatti donum : cuius etiam Herodotus meminit, ὑποκρητηρίδιον vocans (id est, *crateris suppositorium vel basin*) : cum quo consentit Hegesander.

46.

Alcyonii dii. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in Quinquentionibus undecim [*quattuordecim*] esse dicit, ut Aristoteles in Historia animalium : Diagoras vero Samius septem, Philochorus no-

jecit, apud Tzetzem pro Hegesandro scribendum esse Hegesiam (Salaminium, Cypriorum auct.), parum se commendat. Ceterum quæ Tzetzes l. l. ex Hegesandro affert, eadem apud Etym. M. v. Ἀργῶ afferuntur ex *Hegesippo* (fr. 5).

HEGESIDEMUS CYTHNIUS.

« Hegesidemus utrum historiam an aliud scripserit adhuc quæro. Historicum quidem est cuius causa laudatur Plinio H. N. IX, 8 : *Similia de puero in Iasso urbe memorantur, cuius amore spectatus* (sc. delphinus) *longo tempore, dum abeuntem in litus avidè sequitur, in arenam invecus exspiravit. Puerum Alexander Magnus Babylonè Neptuni sacerdotio præfecit, amorem illum numinis propitii fuisse interpretatus. In eadem urbe Iasso Hegesidemus scribit et alium puerum Hermiam nomine, similiter maria perequitantem, quum repentinae procellæ fluctibus exanimatum esset, relatum : delphinumque causam leti fatentem non reversum in maria, atque in sicco exspirasse.* Eadem refert, atque Hegesidemum similiter laudat Solin. c. 18. » Vossius. *Cythnium* auctorem nominat Plinius lib. I inter fontes libri IX. Eandem historiam fusius narrat Myrsilus Lesbios ap. Plutarch. De sollert. anim. c. 36, p. 984 E. Ex Hegesidemo fluxisse suspicor quæ Plutarch. l. l. de Cœrano Pario tradit, qui inter Parum et Naxum naufragium passus a delphino in *Cythnum* (corrupte libri Σικύνθου) delatus sit κατὰ σπήλαιον, ὃ δέικνυται μέχρι νῦν, καὶ καλεῖται Κοιράνειον κτλ. — Hegesidamum, magistrum Hippiaῖ Elei, memorat Suidas v. Ἰππίας.

HEGESIPPUS MECYBERNÆUS.

Stephan. Byz. : Μηκύβερνα, πόλις Παλλήνης, τῆς ἐν Θράκῃ Χερρονήσου. Ἐκαταῖος Εὐρώπη. Ὁ πολιτὴς Μηκυβερναῖος· οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἠγήσιππος ὁ τὰ Παλληνιακὰ συντεταχῶς, καὶ Φιλωνίδης καὶ ἄλλοι.

vem. Hegesander in Commentariis de ** hanc de iis fabulam narrat : « Alcyoniæ gigantis filia fuerunt [Phthonia,] Chthonia, Anthè, Methone, Alcippe, Pallene, Drimo, Asteria. Hæc post patris obitum de Canastræo, quod est Pallenes promontorium, in mare se præcipientes dederunt; ab Amphitrite vero in aves mutatae de patre Alcyones appellatae sunt. » Ab his dies sereni et maris tranquillitatem habentes Alcyonii vocantur.

Argo navis inde nomen habet, quod est in Argolide compacta, ut ait Hegesander Salaminius.

Dionysius Halicarn. A. R. I, 49, p. 122 R. : Κεφάλων Γεργίθιος καὶ Ἡγήσιππος ὁ Περὶ Παλλήνης γράψας, ἄνδρες ἀρχαῖοι καὶ λόγου ἀξιοί. Quod antiquitatem virorum attinet, de Cephalone Dionysius erravit; Hegesippum num jure virum antiquum dicat, haud liquet. De aliis Hegesippis vide Vossium p. 448.

ΠΑΛΛΗΝΙΑΚΑ.

I.

Parthenius Erot. c. 6 : Περὶ Παλλήνης. Ἰστορεῖ Διογένης καὶ Ἡγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς. Λέγεται καὶ Σίθωνα, τὸν Ὀδομάντων βασιλέα, γεννησάμενον θυγατέρα Παλλήνην, καλήν τε καὶ ἐπίχαριν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλείστον χωρῆσαι κλέος αὐτῆς, φοιτᾶν τε μνηστῆρας οὐ μόνον ἀπ' αὐτῆς Θρακίας, ἀλλὰ καὶ ἐτι πρόσωθ' ἄλλους, ἀπὸ τε Ἰλλυρίδος καὶ τῶν ἐπὶ Τανάιδος ποταμοῦ κατακημένων· τὸν δὲ Σίθωνα πρῶτον μὲν κελεύειν τοὺς ἀφικνουμένους μνηστῆρας πρὸς μάχην ἵναί τι τὴν κόρην ἔχοντα, εἰ δὲ ἦττων φανεῖται, τεθνάναι· τούτῳ τε τῷ τρόπῳ πάνυ συνηοῦς ἀνηρήκει. Μετὰ δὲ, ὡς αὐτὸν τε ἡ πλείων ἰσχὺς ἐπιλελοίπει, ἔγνωστό τε αὐτῷ τὴν κόρην ἀρμόσασθαι, δύο μνηστῆρας ἀφιγμένους, Δρύαντά τε καὶ Κλείτον, ἐκέλευεν, ἀθλοῦ προκειμένου τῆς κόρης, ἀλλήλοισι διαμάχεσθαι, καὶ τὸν μὲν τεθνάναι, τὸν δὲ περιγενόμενον τὴν τε βασιλείαν καὶ τὴν παιδα ἔχειν. Τῆς δὲ ἀφωρισμένης ἡμέρας παρούσης, ἡ Παλλήνη, ἔτυχε γὰρ ἐρωῶσα τοῦ Κλείτου, πάνυ ὠρβώδει περὶ αὐτοῦ· καὶ σημήναι μὲν οὐκ ἐτόλμα τινὲ τῶν ἀμφ' αὐτὸν, δάκρυα δὲ πολλὰ ἔχεῖτο τῶν παρεῖδων αὐτῆς, ἕως οὗ τροφεὺς αὐτῆς πρεσβύτης ἀναπυθανόμενος καὶ ἐπιγνούς τὸ πάθος, τῇ μὲν θαρρεῖν παρεκλεύσατο, ὡς ἡ βούλεται, ταύτη τοῦ πράγματος χωρήσοντος· αὐτὸς δὲ κρύφα ὑπέρχεται τὸν ἡνίοχον τοῦ

Δρύαντος, καὶ αὐτῷ χρυσὸν πολλὸν ἐμολογήσας, πείθει διὰ τῶν ἀρματηγῶν τροχῶν μὴ διείναι τὰς περόνας. Ἔνθα δὴ, ὡς ἐς μάχην ἐξήσσαν, καὶ ἤλαυνεν ὁ Δρύας ἐπὶ τὸν Κλείτον, καὶ οἱ τροχοὶ περιερύθησαν αὐτῷ τῶν ἀρμάτων, καὶ οὕτως πεσόντα αὐτὸν ἐπιδραμῶν ὁ Κλείτος ἀναιρεῖ. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Σίθων τὸν τε ἔρωτα καὶ τὴν ἐπιβουλήν τῆς θυγατρὸς, μάλα μεγάλην πυρὰν νήσας καὶ ἐπιθείς τὸν Δρύαντα, ᾤετο συνεπισφάξειν καὶ τὴν Παλλήνην. Φαντάσματος δὲ θείου γενομένου καὶ ἐξαπιναιῶς ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ καταραγέντος, μετέγνω τε καὶ γάμοις ἀρεσάμενος τὸν παρόντα Θρακῶν ἄρχοντα, ἐφίησι τῷ Κλείτῳ τὴν κόρην ἄγεσθαι.

Διογένης] in Θεαγένης mutandum esse probabiliter conj. Gale : Th. Macedonicorum scriptorem, in hac ipsa historia una cum Hegesippo laudat Steph. Byz. v. Παλλήνη. Possis quoque Θεογένης, quod fortasse praeferendum; cf. Duker. ad Thuc. IV, 27, ubi idem in codd. dissensus. — πρὸς μάχην ἵναί τι τὴν κόρην ἔχοντα.] locus varie tentatus. « Mihi locus emendatione egere non videtur : si tamen eget, nihil mutem nisi ἔχοντα in ἔξοντα. Sensus : *procorum undique confluentium unumquamque virginem potiturum certamen (secum) inire jussit Sitho*. Duplex accusativus (μνηστῆρας, ἔχοντα) neminem offendet. » Passov., ap. quem sicut ap. Westermannum v. ceterorum conamina.

2.

Steph. Byz. v. Παλλήνη. Vide Theagenis fragm.

11.

3.

Dionysius Hal. A. R. I, 49 : Οἱ μὲν γὰρ ἕως Θρακίας ἀγαγόντες αὐτὸν (sc. Αἰνεῖαν), ἐκεῖ λέγουσι τελευτῆσαι τὸν βίον, ὧν ἔστι Κεφάλων ὁ Γεργίθιος καὶ Ἡγήσιππος ὁ Περὶ Παλλήνης γράψας, ἄνδρες ἀρχαῖοι καὶ λόγου ἀξιοί. Cf. Cephal. fr. 4.

RES PALLENSIUM.

1.

De Pallene. Narrat Diogenes et Hegesippus in Palleniis. Aiunt Sithona Odomantum regem genuisse filiam Pallenen, pulchram sane et gratiosam, ut eo nomine plurimum ejus fama increbresceret, venirentque ad eam proci non solum a Thracia, sed etiam a remotioribus locis quidam, ex Illyride et ex habitantibus ad fluvium Tanaim. Sithonem autem aiunt primum quum venissent proci, pugnam secum committere jussisse, et siquidem quis fortiter praelietur, filiam habiturum; si vero inferior appareat, moriturum. Hoc autem modo valde multos sustulit. Postea vero quum viros ipsum destituerent, filiam collocare volens, duos procos invicem configere jussit, Dryantem et Clitum, proposito victoriae praemio, ita ut altero occiso, qui superesset, et regno et filia potiretur. Definita autem instante die, Pallene vehementi Cliti amore flagrans, maxime timebat illi; neque tamen ulli ex familia ejus audebat id indicare. Multas itaque lacrimas incassum effundebat, donec se-

nex nutritor ejus eam percunctatus, cognito dolore, bene sperare jussisset, tanquam quo ipse velit res omnis sit inclinatura. Is igitur clam convenit aurigam Dryantis, auroque multo promisso, persuadet ut ne fibulas per currus rotas connectat. Unde sane quum ad pugnam procederent, ac inveheretur Dryas in Clitum, rotæ ei de curru deciderunt, atque sic ipsum de curru prolapsum invadens Clitus occidit. Sithon vero amore et insidiis filiae cognitis, ingentem pyram extruxit, cui imposuit Dryantem, in animo habens simul mactare et Pallenen. At spectro divinitus apparente, ac aqua multa repente de caelo effusa, sententiam mutavit, ac nuptiis apparatus, presentem Thracum multitudinem placat, filiamque Clito uxorem ducere permittit.

2.

Nonnulli Æneam usque in Thraciam venisse, ibique vitam functum esse dicunt, quorum in numero est Cephalon Gergithius et Hegesippus qui De Pallene scripsit, viri antiqui neque contemnendi.

ΜΙΛΗΣΙΑΚΑ.

4.

E LIBRO PRIMO.

Parthenius Erot. c. 16 : Περὶ Λαοδίκης. Ἰστορεῖ Ἡγήσιππος Μιλησιακῶν α'. Ἐλέχθη δὲ καὶ περὶ Λαοδίκης ὁδε λόγος, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος, πολλὴν ἐπιθυμίαν ἔχειν μιγῆναι παντάσῃ νύφῃ ὄντι Ἀκάμαντι, καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπ' αἰδοῦς κατέχεσθαι, ὕστερον δὲ νικωμένην ὑπὸ τοῦ πάθους ἀνακοινώσασθαι Περσέως γυναικί, Φιλοβίῃ αὐτῇ ὄνομα, παρακαλεῖν δὲ αὐτὴν, ὅσον οὐκ ἤδη διοχομένη ἀρήγειν αὐτῇ. Κατοικτείρουσα δὲ τὴν συμφορὰν τῆς κόρης δεῖται τοῦ Περσέως, ὅπως συνεργὸς αὐτῇ γένηται, ἐκελευέ τε ξενίαν καὶ φιλότητα τίθεσθαι πρὸς τὸν Ἀκάμαντα. Περσεὺς δὲ τὸ μὲν καὶ τῇ γυναικί βουλόμενος ἀρμόδιος εἶναι, τὸ δὲ καὶ τὴν Λαοδίκην οἰκτεῖρων, πάσῃ μηχανῇ ἐπεὶ τὸν Ἀκάμαντα εἰς Δάρδανον ἀφικέσθαι πείθει (καθίστατο γὰρ ὕπαρχος τοῦ χωρίου), ἤλθε καὶ Λαοδίκη ὡς εἰς ἐροτήν τινα σὺν ἄλλαις τῶν Τρωάδων ἔτι παρθένος οὔσα. Ἐνθα δὲ παντοδατὴν θοίνην ἐτοιμασάμενος συγκατακλίνει καὶ τὴν Λαοδίκην αὐτῷ, φάμενος μίαν εἶναι τῶν τοῦ βασιλέως παλλακίδων. Καὶ Λαοδίκη μὲν οὕτως ἐξέπλησε τὴν ἐπιθυμίαν, χρόνου δὲ προϊόντος γίγνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς Μούνιτος, ὃν ὑπ' Αἴθρα τραφέντα μετὰ Τροίας ἄλωσιν διεκόμισεν ἐπ' οἴκου· καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύμφῳ τῆς Θράκης ὄφει ἀνεῖλεν.

Ἐπεὶ τὸν Ἀ... ἤλθε καὶ! Passovius vertit : *Perseus dum Acamanti ne non veniat suadet, venit etiam Laodice*. Quod sane claudicat. Legrand. vocem ἐπεὶ delet, post ἤλθε addit δέ. Jacobs in *Ephem. Hal.* 1806 nr. 282 proponit πάσῃ μ. ἐπέιγων τὸν Ἀ.; idem postea ad *Anthol. tom. XII,*

RES MILESIORUM.

4.

De Laodice. Narrat Hegesippus libro primo Milesiacorum. Fertur etiam de Laodice hic sermo. Quum ob Helenam repetendam Diomedes et Acamas venissent, eam multo desiderio flagrasse, quo possit juveni admodum Acamanti misceri; et aliquamdiu quidem præ pudore se cohibuisse. Post vero ab affectu victam communicasse rem Persei uxori nomine Philobæ, illamque sic advocasse, ut quantum tandem posset, jamjam pereunti auxilium ferret. Quare illa puellæ calamitatem miserta, Perseum adit quo se in re consequenda juvet, jubens eum hospitalitatem et amicitiam cum Acamante inire. Perseus itaque partim ut uxoris voluntatem impleret, partim Laodices misertus, omni conatu Acamantem persuadet, quo se in Dardanum conferat: ejus enim regionis præfectus Perseus erat. Venit ergo eo quoque Laodice tanquam ad festum quoddam, a Troadibus quibusdam comitata, adhuc virgo existens. Ubi quum opiparum convivium apparasset, in eodem lecto collocat Laodicen cum ipso, inquiring unam ex regis pellicibus esse. Atque hoc quidem modo Laodice desiderium suum exple-

p. 208 et in *Addit. anim. in Athen.* p. 267 : π. *μηχ. ἐπήει τὸν Ἀκ. καὶ εἰς Δ. ἄ. π.* — *Historiam de Laodice, Priami f., eodem modo narravit Euphorio ap. Tzetz. ad Lyc.* 494 (p. 125 in fragm. *Euphor.* ed. Meinek.); quem reprehendit Pausanias X, 26, 8 (Ἐυφορίων... σὺν οὐδενὶ εἰκότι τὰ εἰς τὴν Λαοδίκην ἐποίησε). *Aliorum narrationes v. ap. Heyn. ad Apollodor.* p. 302.

Ex Milesiacis Hegesippi fortasse fluxit etiam Parthenii (c. 14) narratio de Antheo, quam prodere ait Aristotelem καὶ τοὺς τὰ Μιλησιακὰ (γράφαντας).

INCERTA.

5.

Etym. M. p. 136, 32α Ἀργὼ ἡ ναῦς εἴρηται διτι ἐν Ἀργεὶ τῇ πόλει κατασκευάσθη, ὡς Ἡγήσιππος ὁ ἱστορικός. *Eadem ex Hegesandro Salaminio affert Tzetzes ad Lycophr.* 883.

6.

Schol. Vatican. Eurip. Rhés. 28 : Διττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσι ἐνιοὶ μίαν μὲν Ὀκεανίδα... ἑτέραν δὲ Φοίνισσαν καὶ Ἀγήνορος... Εἰσι δὲ οἱ καὶ τρίτην ἀναγράφουσι, καθάπερ Ἡγήσιππος ἐν τοῖς Πλληνιακοῖς γράφων οὕτως· « Κάδμος σὺν τῇ μητρὶ τῆς Εὐρώπης Τηλεφάνῃ ἐπήει πρὸς (περὶ cod.) Ἀθήνας (?) καὶ ἐπυθάνετο Εὐρώπῃν ἔχεσθαι ἐν Θράκῃ, καὶ οὕτως ἀφίκετο εἰς τὴν καταντιπέραν ἡπειρον, καὶ ἦρχεν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πάντων. Εὐρώπῃ [δὲ] τοῦ ἀνδρὸς ἀπολειφθεῖσα οὐχ ἡ Φοίνισσα, ἀλλ' ἐπιχωρία τις γυνή, ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἡπειρος ἄπασα ἡ πρὸς Βορέαν ἄνεμον Εὐρώπῃ κέκληται. »

7.

Bekker. Anecd. p. 1185 : Σατύας, Σατύαντος, παρ' Ἡγησίππῳ. Ἔστι δὲ ὄνομα κύριον.

vit. Progressu autem temporis filius nascitur Acamanti Munitus, quem ab Æthra enutritum post Trojæ captivitatem transportavit in domum, eumque venantem in Olyntho Thraciæ serpens occidit.

5.

Argo navis inde dicta, quod Argis constructa est, ut Hegesippus historicus ait.

6.

Nonnulli duas Europas distinguunt, alteram Oceanidem, alteram Phœniciam Agenoris filiam. Sunt etiam qui tertiam exhibeant, sicut Hegesippus in Palleniacis ita scribens : « Cadmus cum matre Europæ Telephane Athenas venit, ibique comperit Europam quandam degere in Thracia. Atque sic venit in continentem oppositam, et omnibus in hac terra imperavit. Europa vero illa, quam vir dereliquerat, non erat Phœnicis filia, sed indigena quedam mulier, a qua continens terra, quæ boream versus sita est, universa appellata est Europa. »

7.

Satyas, Satyantus, apud Hegesippum. Est vero nomen proprium.

HELIODORUS ATHENIENSIS.

Heliodorus Atheniensis periegeta post tempora Antiochi Epiphaniſ (175-164) ſcripſit, ſiquidem quæ apud Athenæum p. 45, C (fr. 6) ex Heliodoro afferuntur, ad Athenienſem Noſtrum pertinent. Condidit libros quindecim (fr. 5) de acropolis Athenarum ædificiis, ſtatuſ, anathematiſ, atque opus Περὶ τῶν Ἀθῆνηſι τριπόδων (fr. 7), et fortatte alia quædam ſimilia. Ceterum qui apud Plutarchum in Mor. p. 849, C, vulgo exhibetur Ἡλιοδωροſ ἐν γ' Περὶ μνημάτων, monente Ruhnkenio (Hiſt. cr. or. p. 86), eſſe debet Διοδωροſ (v. Diodori Perieg. fr. 2, tom. II, p. 354). Reliquoſ Heliodoroſ recenſet Fabriciuſ B. Gr. tom. VI, p. 797 ſqq. De grammaticis hujus nominis doctiſſime agit Ritschl. *Ueb. d. Alex. Bibl.* p. 137-147.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Harpocratio v. Προπύλαια ταῦτα. — Περὶ δὲ τῶν Προπυλαίων τῆſ ἀκροπόλεωſ, ὡſ ἐπὶ Εὐθυμένουſ ἀρχοντοſ οἰκοδομεῖν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μηſικλέουſ ἀρχιτεκτονόυτοſ, ἄλλοι τε ἰſτορήκαſι καὶ Φιλόχοροſ (fr. 98) ἐν τῇ δ'. Ἡλιοδωροſ δ' ἐν α' Περὶ τῆſ Ἀθῆνηſιν ἀκροπόλεωſ μεθ' ἕτερα καὶ ταῦτά φηſιν. α' Ἐν ἕτεſι μὲν ε' παντελῶſ ἐξεποιήθη, τάλαντα δὲ ἀνηλώθη διſχιλία 16'· ε' δὲ πύλαſ ἐποίηſαν, δι' ὧν εἰſ τὴν ἀκρόπολιν εἰſίαſιν. » Eadem Photiuſ et Suidas.

2.

Idem : Νίκη Ἀθηνᾶ. Λυκοῦργοſ ἐν τῷ Περὶ τῆſ ἱερείαſ. Ὅτι δὲ Νίκηſ Ἀθηνᾶſ ξόανον ἀπτερον, ἔχον μὲν ἐν τῇ δεξιᾷ ῥόαν, ἐν δὲ τῇ εὐνύμφ κράνοſ, ἔτιμᾶτο παρ' Ἀθηναῖοſ, δεδήλωκεν Ἡλιοδωροſ (δ πε-

ριγηγῆſ add. Suidas et Phot.) ἐν τῷ α' Περὶ ἀκροπόλεωſ. Ead. Suidas et Phot. Cf. Sophoc. Philoct. 134 : Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάſ, ibiq. ſchol.; Ulpian. in Demosth. C. Timocrat. p. 266. Kiessling. ad Lycurgi fragm. p. 100. Welcker. *Trilog.* p. 287.

3.

Athenæuſ IX, p. 406, C : Ἡλιοδωροſ δ' ὁ περιγηγῆſ ἐν πρώτῳ Περὶ ἀκροπόλεωſ· α' Τῆſ τῶν πυρῶν (φηſιν) ἐφήſεωſ ἐπινοηθείſηſ οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν ἑλόπυρον προſαγορεύουſιν. »

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Harpocratio : Θέτταλοſ· Λυſίαſ Κατὰ Νικίδου. Ἐἶſ τῶν Κίμωνοſ παιδῶν Θέτταλοſ ἐκαλεῖτο, ὡſ φηſιν Ἡλιοδωροſ ἐν τῷ Περὶ ἀκροπόλεωſ.

5.

Athenæuſ VI, p. 239, E : Ἀριſτοφάνηſ δ' ὁ κωμωδιοποιόſ (ὃν φηſιν Ἡλιοδωροſ ὁ Ἀθηναῖοſ ἐν τοῖſ Περὶ ἀκροπόλεωſ, πεντεκαίδεκα δ' ἐſτί ταῦτα βιβλία, Ναυκρατίτην εἶναι γένουſ) κτλ.

Heliodorus, qui de Atheniensium anathematiſ, a Plinio recensetur inter fonteſ librorum XXXIII. XXXIV. XXXV. Fortatte ex Heliodoro memoratur ἡ ἀναγραφή τῶν ἐν ἀκροπόλει ἀναθημάτων ἐπ' Ἀλκιβιάδου (?) ἀρχοντοſ ap. Polluc. On. X, 126.

6.

Idem II, p. 45, C : Ἡλιοδωροſ δὲ φηſι τὸν Ἐπιφανῆ Ἀντιόχον, ὃν διὰ τὰſ πράξειſ Πολύβιοſ Ἐπιμανῆ καλεῖ, τὴν κρήνην τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ κεράσαι οἴνω· καθάπερ καὶ τὸν Φρύγα Μίδαν φηſι Θεόπομποſ, ὅτε ἐλεῖν τὸν Σελιγηνὸν ὑπὸ μέθηſ ἠθέληſεν.

Num hæc ad periegetam an ad alium Heliodorum referenda ſint in medio relinquit Ritschl (*Ueb. die Grammatiker Heliodorus* in libro *Ueb. d.*

3.

Heliodorus Periegeta libro primo De arce : « Ex quo frumenti coctura, inquit, inventa est, coctum illud veteres quidem *pyanon* nominarunt; qui vero nostro seculo vivunt, *holopyrum*. »

4.

Thessalus, unus ex Cimonis filiis sic nominatus est, ut ait Heliodorus in opere De arce.

5.

Aristophanem comicum genere Naucratis esse Heliodorus ait in opere De arce, quod quindecim libris constat.

6.

Heliodorus auctor est, Antiochum Epiphanem, quem ob res insane gestas *Epimanes* Polybius vocat, Antiochiæ fontem vino miscuisse : quemadmodum et Phrygium Midam fecisse Theopompus scribit, quem vellet Silenum per ebrietatem capere.

DE ATHENARUM ACROPOLI.

1.

De propylæis acropolis, ut quæ Euthymene archonte ædificare Athenienses, Mnesicleo architecto, cœperint, quum alii exposuerunt tum Philochorus libro quarto. Heliodorus vero libro primo De arce Athenarum post alia etiam hæc dicit : « Quinquennio absoluta sunt, impensis in opus illud talentis bis mille duodecim. Fecerunt autem portas quinque, per quas in arcem intratur. »

2.

Minerva Victrix. Lycurgus in oratione De sacrificula. Victricis autem Minervæ simulacrum, alis carens et in dextra malum Punicum, in sinistra galeam tenens, ab Atheniensibus cultum fuisse Heliodorus (Periegetes) libro primo De arce tradit.

Alexandr. Bibl. p. 138). Nostrum Atheniensem intelligendum censet Preller. ad Polemon. p. 172; idque veri simillimum, quum reliqua, quæ ex Heliodoro affert Athenæus, ad periegetam pertineant. Rem narratam fortasse περι Ἐνεακρούσου agens memoravit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΤΡΙΠΟΔΩΝ.

7.

Harpocratio : Ὀνήτωρ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περι τῆς ἀντιδόσεως. Πρὸς τοῦτον ἂν εἶεν οἱ γεγραμμένοι Δημοσθένους Περι τῆς ἐξούλης λόγοι. Ὅτι δὲ τῶν χορηγησάντων ἦν, Ἡλιόδωρος Περι τῶν Ἀθήνησι τριπόδων. Eadem Suidas et Photius missa mentione Heliodori.

Tripodes intellige, quos ædiculis impositos victores ludorum musicorum dedicaverant ad viam tripodum (ἔστι δὲ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Πρυτανείου καλουμένη Τρίποδες, Pausan. I, 20, 1). De tripodibus istis v. Plutarch. Nic. 3; Aristid. 1; Vit. Andocid. in Vit. Oratt. Plutarch.; Athenæus p. 542, F; Plato Gorg. p. 472, A; Lysias Ἀπολ. δωροδ. p. 698; Suidas v. Πύθιον; Harpocrat. v. Κατατομή; Anthol. Palat. XIII, 28; quos locos debeo Bæckhio, qui plura de his docet in C. I. I, n. 211.

HERACLITUS LESBIUS.

Diogenes L. IX, 17, varios Heraclitos recensens : Τέταρτος Λέσβιος, ἱστορίαν γεγραφὼς Μακεδονικήν.

Heraclitus Sicyonius, qui Περι λίθων scripsit, laudatur ap. Plutarchum De flux. c. 13. Mitto Heraclitum auctorem Ἀπίστων.

7.

DE TRIPODIBUS ATHENARUM.

Onetor. Isocrates in oratione Περι ἀντιδόσεως. Contra hunc Demosthenes scripserit orationes in causis ἐξούλης. Fuit autem unus ex choragis, teste Heliodoro in scripto De Athenarum tripodibus.

MEGARICA.

1.

Alii referunt Ariadnen a nautis Naxum deportatam, sacerdoti Bacchi CEnaro consuevisse, relictam autem a Theseo, quod aliam amaret :

Dirus eum vexabat amor Panopeidis Ægles.

HEREAS.

Etym. M. p. 436, 35 : Ἡρᾶς, ὄνομα κύριον γραμματικού. Εἰρήται παρωνύμως ἀπὸ τῆς Ἡρᾶς Ἡρέας καὶ ἐν συναίρέσει Ἡρᾶς. Nomen Ἡρέας cum similibus memorat etiam Herodian. Π. μον. λέξ p. 34, 12. Heras Cappadox medicus sæpe laudatur ap. Galenum. Noster Μεγαρικὰ scripserit. Nescio an idem sit cum Hesagora sive Heragora ap. schol. Apollon. (fr. 4).

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

1.

Plutarch. Thes. c. 20 : Οἱ δὲ εἰς Νάξον ὑπὸ ναυτῶν κομισθεῖσαν (Ἀριάδνην) Οἰνάρῃ τῷ ἱερεῖ τοῦ Διονύσου συνοικεῖν, ἀπολειφθῆναι δὲ τοῦ Ἰθυσέως ἐρῶντος ἑτέρας :

Δεινὸς γὰρ μιν ἔπειρεν ἔρως Πανοπηίδος Αἴγλης.

Τοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φησιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεὺς· ὥσπερ αὖ πάλιν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου κεκυῖαν τὸ

Ἰθυσέα, Πειριθόον τε, θεῶν ἀριδείκτα τέκνα,

χαριζόμενον Ἀθηναίσις.

Cf. Welcker. *Cycl.* p. 380, Müller. *Min.* p. 204. Hæc Hereas eo loco attulerit, ubi de versibus egit, quas Solon, Salaminem Megarensium Atheniensibus vindicaturus, in secundum Iliadis librum introduxerat. V. Plutarch. Solon. c. 10, quo ipso capite Hereas noster laudatur.

2.

Idem Solon. c. 10, ubi sermo de ratione qua Salaminem Solon Megarensibus eriperit : Ἔτι δὲ μάλλον ἐξελέγξει τοὺς Μεγαρέας βουλούμενον (Σόλωνά φασι) ἰσχυρίσασθαι περι τῶν νεκρῶν, ὡς οὐχ ὄν τρόπον ἐκείνοι θάπτουσι κεκηδευμένων, ἀλλ' ὄν αὐτοί. Θάπτουσι δὲ Μεγαρεῖς πρὸς ἑω τοὺς νεκροὺς στρέφοντες, Ἀθηναῖοι δὲ πρὸς ἐσπέραν. Ἡρέας δὲ ὁ Μεγα-

Nam hunc versum ex Hesiodi carminibus Pisistratum subduxisse Hereas Megarensis narrat; sicut contra in Homeri *Necyiam* (*Odysseæ librum* 11) hunc,

Thesea Pirithoumque, illustria pignora divῶν,
in gratiam Atheniensium infersisse.

2.

Præterea quo magis Megarenses refelleret, Solon contendit, cadavera non Megarensium, sed Atheniensium more humata esse; ea enim in sepeliendo illi orienti obvertunt, hi occidenti. Id Hereas Megarensis impugnavit, affirmat Megarenses non modo cadavera ita terræ condere, ut ad occasum solis spectent, sed etiam trina aut quaterna in uno sepulcro, quum singuli Athenienses suo untantur.

ρεὺς ἐνισταμενος λέγει καὶ Μεγαρεῖς πρὸς ἐσπέραν τετραμμένα τὰ σώματα τῶν νεκρῶν τιθέναι· καὶ μείζον ἔτι τούτου, μίαν ἕκαστον Ἀθηναίων ἔχειν θήκην, Μεγαρέων δὲ καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐν μιᾷ κεῖσθαι.

3.

Idem ib. c. 32 : Ἐλθόντες (sc. Tyndaridæ Helenam repetituri) οὖν ἐπὶ τὰς Ἀφίδνας καὶ μάχῃ κρατήσαντες ἐξείλον τὸ χωρίον. Ἐνταῦθ' αὖ φασὶ καὶ Ἄλυκον πεσεῖν τὸν Σχεῖρωνος υἱὸν συστρατευόμενον τότε τοῖς Διοσκούροις· ἀφ' οὗ καὶ τόπον τῆς Μεγαρικῆς Ἄλυκον καλεῖσθαι τοῦ σώματος ἐνταφέντος. Ἡρέας δ' ὑπὸ Θησεῦς αὐτοῦ περὶ Ἀφίδνας ἀποθανεῖν τὸν Ἄλυκον ἰστορήκε· καὶ μαρτύρια ταυτὶ τὰ ἔπη παρέχεται περὶ τοῦ Ἄλυκου·

...τὸν ἐν εὐρυχόρῳ ποτ' Ἀφίδην
μαρνάμενον Θησεύς Ἐλένης ἐνεκ' ἠυκόμοιο
κτείνεν.

Οὐ μὴν εἰκὸς Θησεῦς παρόντος ἄλωναί τήν τε μητέρα καὶ τὰς Ἀφίδνας.

(4.)

Schol. Apoll. Rhod. I, 212 : Ἡσαγόρας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς τὸν τὴν Ὠρεΐθυσαν ἀρπάσαντα Βορέαν υἱὸν Στρυμόνος φησὶν, οὗχ ἢ δὲ τὸν ἀνεψιόν.

Pro Ἡσαγόρας cod. Paris. et Eudocia p. 440 exhibent Ἡραγόρας. Hesagoras est etiam apud Comit. Natal. p. 874. Mihi *Hereas* laudari videtur.

HERMÆUS (HERMEAS).

ΠΕΡΙ ΑἴΓΥΠΤΙΩΝ.

Plutarch. De Is. et Osir. c. 37 : Ἀρίστων τοίνυν ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίαν ἐπιστολῇ τινι Ἀλεξάρχου περιέπεσεν, ἐν ᾗ Διὸς ἰστορεῖται καὶ Ἰσιδος υἱὸν ὃν ὁ Διόνυσος ὑπὸ Αἴγυπτίων, οὐκ Ὅσιρις, ἀλλὰ Ἀρ-

3.

Tyndaridæ quum movissent Aphidnas et victores essent prælio, expugnaverunt oppidum. Ibi Alycum quoque ferunt, Scironis filium, commilitonem id temporis Castoris et Pollucis, occubuisse : a quo locum quandam agri Megarici, quod corpus ejus ibi sit humatum, Alycum nominatum fuisse. Hereas vero ab ipso Theseo prodidit ad Aphidnas caesum Alycum, et in testimonium hæc de Alyco producit carmina :

Hunc Helenæ causa formosæ prælia quondam
miscentem Theseus spatiosa stravit Aphidna.

Haud consonum fuerit tamen veritati, præsentem Theseo, fuisse matrem ejus et Aphidnas captas.

4.

Hereas in Megaricis Orithyia raptorem Boream filium, non vero nepotem Strymonis esse refert.

σαφῆς (ἐν τῷ ἄλφα γράμματι) λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ ἀνδρεῖον τοῦ ὀνόματος. Ἐμφαίνει δὲ τούτου καὶ ὁ Ἑρμαῖος ἐν τῇ πρώτῃ Περὶ Αἴγυπτίων· ὁμορμιον γάρ φησι μεθερμηνεύμενον εἶναι τὸν Ὅσιριν.

Idem ibid. c. 42. Ὁ γὰρ Ὅσιρις ἀγαθοποιὸς, καὶ τούνομα πολλὰ φράζει, οὐχ ἥμιστος δὲ κράτος ἐνεργοῦν καὶ ἀγαθοποιὸν, ὃ λέγουσι. Τὸ δ' ἕτερον ὄνομα τοῦ θεοῦ τὸν Ὅμφιν εὐεργέτην ὃ Ἑρμαῖός φησιν δηλοῦν ἐρμηνεύμενον.

Ἑρμαῖος] sic codices, uti videtur. Sec. Arcadium De acc. p. 43, 8 scribendum foret Ἑρμαῖος. V. Steph. Thes. s. v., ubi alios hujus nominis viros excitat Dindorfius. Ἑρμείας, qui metro iambico τὰ πάτρια Ἑρμοὑπολέως τε καὶ ἄλλα τινὰ scripsisse dicitur, laudatur ap. Phot. Bibl. cod. 279, p. 536, a, 9 ed. Bekker. Fortasse Hermias hic fuit pater Nicanoris Alexandrini grammatici, qui de Alexandro scripsit. Quod si est, de ætate ejus satis constaret. Nam Nicanorem scimus floruisse tempore Hadriani imp.

HERMESIANAX CYPRIUS.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

I.

Plutarch. De fluv. 12, 4, de Sangario Phrygiæ fluvio : Γενῶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος καλούμενος ἀστὴρ. Οὗτος εἶθε νυκτὸς βαθείας πυρὸς δίκην λάμπειν, τοῦ φθινοπώρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος· προσαγορεύεται δὲ τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγγυρίων βαλλήν, ὅπερ μεθερμηνεύμενόν ἐστι βασιλεὺς· καθὼς ἱστορεῖ Ἑρμησιανᾶξ Κύπριος ἐν β' Φρυγιακῶν. Præcedunt hæc : Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Βαλληναῖον καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον βασιλικόν, τὴν προσηγορίαν ἔχον

DE ÆGYPTIIS.

Aristo qui Coloniam Atheniensium scripsit, in epistola quandam Alexarchi incidit, in qua perhibebatur Bacchus Jovis et Isidis filius ab Ægyptiis haberi, qui non Osiris, sed Arsaphes nomen gerat, quo fortis significatur. Indicat hoc etiam Hermæus primo De Ægyptiis libro, *validum* esse, si interpretetur, Osirin inquit.

Est Osiris beneficus : et nomen hoc multa significans, præcipue vim efficacem et beneficam designat. Alterum hujus dei nomen, quod est Omphis, Hermæus interpretatur beneficum.

PHRYGIACA.

1.

Nascitur in Sangario lapis, *Aster* dictus, qui lucere media nocte instar ignis ipso auctumni initio consuevit. Indigenarum dialecto *Ballen* vocatur, quod si interpreteris, regem

ἀπὸ Βαλληναίου, τοῦ Γανυμήδους καὶ Μηδηγίστης παιδός. Οὗτος γὰρ τὸν γεννήσαντα θεασάμενος ἀποτηκόμενον, τοῖς ἐγγυρωίοις καὶ Βαλληναῖον ἑορτὴν κατέδειξε μέγρι νῦν καλούμενον.

E SCRIPTIS INCERTIS.

2.

Idem ibid. 2, 3 : Ἐρμησιάναξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Ἐλικῶν καὶ Κιθαιρῶν ἀδελφοὶ τυγχάνοντες διαφόρους ἔσχον τῶν τρόπων τὰς διαθέσεις· ὁ μὲν γὰρ Ἐλικῶν, πρῶτερος ὑπάρχων καὶ προσηνής, συμπαθῶς γηροβασκεῖ τοὺς γονεῖς· ὁ δὲ Κιθαιρῶν, πλεονέκτης τυγχάνων καὶ θελῶν εἰς ἑαυτὸν μεταστῆσαι τὴν οὐσίαν, πρῶτον μὲν ἐφόνευσε τὸν γεννήσαντα, τὸν δ' ἀδελφὸν ἐξ ἐνέδρας κατακρημνίζων καὶ αὐτὸς συγκατηνέχθη. Κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν εἰς ἁμῶνυμα ὄρη μεταμορφηθέντες ἐγένοντο. Κιθαιρῶν μὲν διὰ τὴν ἀσέβειαν Ἐρινύων μυθός, Ἐλικῶν δὲ διὰ φιλοστοργίαν Μουσῶν ἐνδιαιτήμα.

3.

Id. ibid. 24, 1 : Ἐρμησιάναξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Διώνυσος ἐρασθεὶς Ἀλφειβοίας νύμφης, καὶ μήτε δῶροις μήτε δεήσεσι πείσαι δυνάμενος, εἰς τὴν προειρημένην Τίγριν μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· καὶ φόβῳ πείσας τὴν ἀγαπωμένην, ἀνέλαβεν αὐτήν· καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας, ἐγέννησεν υἱὸν Μῆδον, ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τοῦ συγκυρήματος τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστάνυμος ἐν γ'.

Hermesianax Colophonius, poeta elegiacus, secundum schol. ad Nicandr. Ther. 3 scripsit τὰ Περσικά καὶ τὰ εἰς Λεόντιον τὴν ἐρωμένην. *Bachus* (*Philetæ et Hermesianactis etc. reliq. p. 103*) Περσικά illa opus historicum fuisse putat, tituli ratione motus. Rectius statuas carmen fuisse, quum titulus nihil decernat. Sic *Cherilus* carmen Περσικά inscriptum composuit, ex cuius libro ter-

significat, teste *Hermesianacte* *Cyprio* secundo *Rerum Phrygiarum*.

2.

Hermesianax *Cyprius* hanc historiam refert. *Helicon* et *Cithæron* fratres erant diversis moribus præditi : *Helicon* enim, dulcis et benignus, parentes seniores humaniter nutriebat; *Cithæron* vero paulo avidior et corradere omnem substantiam cupiens, primum quidem occidit patrem, deinde fratrem ex insidiis præcipitem dedit, sed cum eo ipsemet decidit. Unde deorum providentia uterque in montem versus est : *Cithæron* propter impietatem recessus *Furiarum*, *Helicon* ob humanitatem domicilium *Musarum*.

3.

Hermesianax *Cyprius* hanc historiam narrat : *Bacchus*

tio versus nonnullos affert *Herodianus* *Mon. λέξ. p. 13, 8*. Ad *Persica* illa pertinent quæ de *Nanide* *Croesi filia* ex *Lycymnio* poeta et *Hermesianacte* habet *Parthenius* *Erot. c. 22*.

HERON ATHENIENSIS.

Suidas : Ἦρων, Κότυος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τὰς ἐν Ἀθήναις δίκας γεγραφὸς, εἶτα Ἐξήγησιν Δεινάρχου, Ὑπομνήματα εἰς Ἡρόδοτον, Ξενοφῶντα, Θουκυδίδη, Κεκριμένων ὀνομάτων βιβλία γ', Ἐπιτομὴν τῶν Ἦρακλείδου ἱστοριῶν, Περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων καὶ τῶν λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι.

Cujusnam *Heraclidis* *historiarum* epitomen fecerit *Heron* non constat, *Heraclidem* *Lembum* intelligendum esse suspicor. Quamquam quod præcedit et quod sequitur opus, *Heraclidis* *Magnesi* Περὶ δμυνύμων libros in compendium ab *Herone* redactos esse suadere possint. De reliquis *Heronibus* vide *Fabricium* in *B. Gr.* — Ἰέρων δ' Ἀλεξανδρεὺς ἢ Ἐφέσιος laudatur ap. *Phlegont. Mirab. c. 2*, de spectro *Polycriti*. Ibi Ἦρων legendum suspicatur *Meursius*; quamquam neque de *Herone* aliquo, ad quem ista historiuncula referri possit, aliunde constat. Nam de *Herone* *Alexandrino* *mechanico* quis cogitaverit?

HEROPYTHUS.

ΩΡΟΙ ΚΟΛΟΦΩΝΙΩΝ.

Athenæus VII, p. 297, E : Καὶ τάρχιχοι δὲ παρὰ Φασηλίταις ἀποθύονται. Ἡρόπυθος γοῦν ἐν Ὠροῖς Κολοφωνίων, περὶ τῆς κτίσεως ἱστορῶν τῆς Φασηλίδος, φησὶν ὅτι Λάκιος, ὃ τὴν ἀποικίαν στείλας, μισθὸν ἔδωκε τοῦ τόπου Κυλάβρα ποιμένι, νέμοντι πρόβατα,

Alphesibææ correptus amore, quum nec precibus nec numeribus eam delinire posset, corporis sui formam in tigridis figuram mutavit, et metu persuasam dilectam suam assumpsit transque fluvium portavit, et ex eo *Medum* filium genuit, qui quum adoleverat, in eorum quæ acciderant memoriam fluvium *Tigrin* appellavit, sicuti narrat *Aristonymus* libro tertio.

ANNALES COLOPHONIORUM.

Salsamenta diis offeruntur apud *Phaselitas*. *Heropythus* sane in *Colophoniorum* annalibus, ubi narrat quo pacto condita *Phaselis* fuerit, *Lacium*, ait, eum qui coloniam duxit, *Cylabræ* pastori, oves suas ibi pascenti, pretii loco, quo emeret solum, salsamenta dedisse, ipso *Cylabra*

ταρίχους, ἐκείνου τοῦτο αἰτήσαντος. Προθέντος γὰρ αὐτῶ τοῦ Λακίου, λαθεῖν τοῦ χωρίου (ἢ ἀλφίτα) ἢ ἄλλα ἢ ταρίχους, εἶλετο ὁ Κυλάβρας τοὺς ταρίχους. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Φασηλίται ἀνὰ πᾶν ἔτος τῷ Κυλάβρῳ ἔτι καὶ νῦν τάριχον θύουσι.

Eandem historiam narravit Philostephanus libro primo Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων ap. Athen. l. 1. Cf. Zenob. VI, 36 : Φασηλιτῶν θῦμα· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων λέγεται. Φασὶ γὰρ τοὺς Φασελίτας ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν. Eadem Apostol. XX, 14 ; Arsen. p. 462. Suidas et Phot. Lex. v. Φασηλῖς : Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Κολάβρῳ (sic Phot. ; Καλάβρ. Suidas) θύειν φησὶ Καλλιμάχος ἐν Βαρβαρικοῖς νομίμοις (p. 218 ed. Blomf.). — De Lacio sive Rhacio colonia conditore lege Müller. Dor. I, p. 112 sqq.

Quod *Herophythem* atinet, Schneiderus ad Nicand. Alex. p. 82 scriptorem nostrum eundem esse statuit cum Samio illo Herophyto, quem dicit Plutarchus Cimon. c. 9 : Ἐπεὶ γὰρ ἐκ Σηστοῦ καὶ Βυζαντίου πολλοὺς τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους λαβόντας οἱ σύμμαχοι τῷ Κίμωνι διανεῖμαι προσέταξαν, ὁ δὲ χωρὶς μὲν αὐτοὺς, χωρὶς δὲ τὸν περὶ τοῖς σώμασι κόσμον αὐτῶν ἔθηκεν, ἠτιῶντο τὴν διανομὴν ὡς ἄνισον. Ὁ δὲ τῶν μερίδων ἐκέλευεν αὐτοὺς ἐλῆσθαι τὴν ἑτέραν, ἣν δ' ἂν ἐκείνοι καταλίπωσιν, ἀγαπήσειν Ἀθηναίους. Ἡροφύτου δὲ τοῦ Σαμίου συμβουλευσαντος, αἰρεῖσθαι τὰ Περσῶν μᾶλλον ἢ Πέρσας, τὸν μὲν κόσμον αὐτοὶ ἔλαβον, Ἀθηναίους δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλιπον. Quod neque nego neque affirmo, etsi nomen *Herophyti* in *Heropythum* mutandum esse persuasum est. Memorantur præterea *Heropythus*, qui Ephesiis libertatis auctor exstitit (Arrian. Exp. Al. I, 17, 12) ; *H. Abderita* ap. Hippocrat. p. 1106, G ; et *H. archon Atheniensis* ap. Demosth. p. 282, 7 et 25. Apud Athenæum XI, p. 508 ex *Eurypylo* quodam nonnulla narratur de Euagone Lampsacenorum tyranno (v. Democharis fragm. tom. II, p. 447), quæ in *Heropythi* quoque *Annalibus* legi poterant.

HICESIUS.

ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

Clemens Alex. Protr. c. 5. p. 19, 28 : Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων, ἀκινάκην ἐέδουσαν.

Fortasse Hicesius est Milesius, Milesiorum lega-

id postulante. Nam quum Lacijs arbitrio ejus permisisset, farinamne (sive hordeaceam sive triticeam) accipere pro pretio soli vellet, an salsamenta ; salsamenta selegerat Cylabras. Ob eamque causam Phaselitæ quotannis Cylabræ ad hunc usque diem salsamenta offerunt.

tus ad Ptolemæum Philometorem, cujus meminit Polyb. XXVIII, 16, 5. Legationem istam sacram fuisse ex eo suspicor, quod eodem tempore aliæ duæ legationes sacræ ab Atheniensibus in Ægyptum missæ sunt, μία μὲν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων, ἥς προειστίχει Καλλιὰς ὁ παγκρατιαστής, ἡ δ' ἄλλη περὶ μυστηρίων, ὑπὲρ ἥς Κλεόστρατος ἐποιεῖτο τὸν χρηματισμὸν καὶ τοὺς λόγους, Polyb. l. 1. Hicesium medicum Erasistrateum sæpius laudat Athenæus, Strabo XII, p. 580, Plinius XX, 5, XXI, XXII, 16, XXVII, 4, alii. Idem vel alius *De conditura vini* laudatur XIV, 19. XV. Alios Hicesios v. ap. Pausan. X, 9, 9 ; in Corp. Inscr. I, p. 328 ; ap. Andocid. p. 2, 43.

HIÉRO quidam Ephesius sive Alexandrinus memoratur in Phlegontis fragm. 32. Vid. tom. III, p. 613.

HIEROCLES.

Hierocles in libris qui Φιλίστορες inscribebantur, mirabilia quæ apud remotioris Asiae populos tum ipse viderit, tum apud scriptores relata reperit, congressisse videtur. Fragmenta, quæ disertis verbis huic operi vindicantur, omnia pertinent ad Indiam, quam peragrasse se auctor jactat. Strabone junio-rem esse patet ex fragm. 2. Fortasse ad Stephani ætatem propius accessit. Distinguendus ab eo hand dubiè Hierocles, celeberrimus philosophus stoicus, ex cujus libris excerpta præbent Photius cod. 214. 251. 39. 242 ; Stobæus in Florilegio ; Gellius IX, 5, 8. Etym. M. et Suidas v. ἐμποδῶν ; Photius et Suidas v. λέσχη et τέμνοισι ; Suidas v. διαλέγοιτο. διότι. Apostolius VIII, 20. XI, 90. Theophylact. Qu. Ph. p. 22. Cf. Steph. Byz. v. Ὑλλάριμα. — De *Hierocle Alabandensi* v. Cicero in Bruto c. 95 et Strabo XIV, p. 661. — *Hieroclis medici* sæpissime mentio fit in Hippiatric. et in Geopon. XVI, 9. 10. 11. Mitto *Hieroclem* Συνεκδήμου auctorem, quem Stephano junio-rem ideoque a Φιλιστόρων auctore diversum esse demonstravit Wesseling. Itiner. Rom. p. 623 (vel in Constantini, Porphyri. ed. Bonn. tom. III, p. 382). — *Hierocles poeta*, quem laudat schol. Theocrit. I, 56, errori deberi videtur. Sophoclis nomen reponi vult Toupius. Alia v. in Steph. Thes. v. Ἱεροκλῆς.

DE MYSTERIIS.

Inter Scythas Sauromatæ, ut Hicesius in libro De mysteriis narrat, acinacen venerantur.

ΦΙΛΙΣΤΟΡΕΣ.

1.

Steph. Byz. : Βραχμᾶνες, Ἰνδικὸν ἔθνος σοφώτατον, οὗς καὶ Βράχμας καλοῦσιν. Ἱεροκλῆς δ' ἐν τοῖς Φιλίστορσί φησι· « Μετὰ ταῦτα σπουδῆς ἄξιον ἐνομήσθη τὸ Βραχμάνων ἰδεῖν φύλον, ἀνδρῶν φιλοσόφων καὶ θεοῖς φίλων, ἡλίω δὲ μάλιστα καθωσιωμένων· ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας πάσης, καὶ ὑπαίθριοι τὸν αἶε χρόνον βιοτεύουσι καὶ ἀλήθειαν τιμᾶσι, χρωῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ τῇ ἐκ πετρῶν· λίθων γὰρ μηρύματα μαλακὰ καὶ δερματώδη συνυφαίνουσιν (συνεκφέρουσιν cod. Rhed.), ἐξ ὧν ὑφάσματα γίνονται μῆτε πυρὶ καίομενα μῆτε ὕδατι καθαίρομενα, ἀλλ' ἐπειδὴν βύπτου καὶ κηλίδος ἐμπλησθῆναι χρωμένων, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα λευκὰ καὶ διαφανῆ γίνονται.

2.

Tzetzes Hist. VII, 716 :

Ἱεροκλῆς ὡσαύτως τε Φιλίστορσιν ἐν λόγοις, « Ἐξῆς δὲ, λέγων, εἶδομεν χώραν αὐχμηροτάτην ἡλίω φλεγομένην τε καὶ περὶ ταύτην ἀνδρας γυμνοὺς καὶ ἀνεστίους δὲ πρὸς χώρας τῆς ἐρήμου, ὧν οἱ μὲν ἐπεσκίαζον τὸ πρόσωπον ὠτίους, τοὺς πόδας δ' ἀνατείνοντας τὸ σῆμα ἄλλο σῶμα. Τοῦτων καὶ Στράβων μὲνηται, καὶ γε τῶν ἀκεφάλων, καὶ τῶν δεκακεφάλων τε καὶ τετραχειροπόδων, οὐσπερ ἐγὼ οὐκ ὅπωπα, φησὶν Ἱεροκλῆς. »

3.

Stephan. Byz. v. Ταρκυνία : Ταρκυνᾶοι ἔθνος Ὑπερβορέων, παρ' οἷς οἱ γρῦπες τὸν χρυσὸν φυλάσσουν, ὡς Ἱεροκλῆς ἐν τοῖς Φιλίστορσι.

(4).

Schol. Pindar. Pyth. IV, 11 : Ἱεροκλῆς φησὶ τοὺς ἐκ Λακεδαίμονος ἀποικίσαντας Ἀπόλλωνι αὐτὴν (Theram insulam) ἀνιερωῖσαι.

PHILISTORES.

1.

Brachmanes, Indica gens sapientissima, quos etiam Brachmas vocant. Hierocles in Philistoribus dicit : « Post hæc operæ pretium visum est Brachmanum visere tribum, virorum philosophorum diisque carorum, soli vero maxime dedicatorum. Hi ab esu carniū prorsus abstinēt, sub die totam ætatem degunt, et veritatem colunt. Utuntur veste lineæ ex petris facta : lapidum enim filamenta quedam mollia et cutanea contextunt, ex quibus vestimenta fiunt neque igne comburenda neque aqua purganda ; sed quum sordes et maculam contraxerint, in flammam coniecta, pura et splendida evadunt. »

2.

Hierocles in Philistoribus : « Deinde, dicit, vidimus terram aridam magnopere, soleque exustam, et ad eam viros nudos fixis sedibus carentes, quorum nonnulli auribus faciem obumbrabant, et in altum porrectis pedibus reliquum corpus universum. Horum Strabo quoque meminit, sicut etiam

Ἱεροκλῆς] « in Φιλίστορσι, puto. » Bæckhius. Ego vereor ne nomen auctoris corrumtum sit. De re cf. Müller. Min. p. 328.

HIPPIAGORAS.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 630, A : Καὶ τελεσιὰς δ' ἐστὶν ὄρχησις καλουμένη· στρατιωτικὴ δ' ἐστὶν αὕτη, ἀπὸ τινος ἀνδρὸς Τελεσιῶ λαβοῦσα τὸννομα, μεθ' ὅπλων τὸ πρῶτον αὐτὴν ἐκείνου ὄρχησαμένου, ὡς φησὶν Ἱππαγόρας ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ τῆς Καρχηδονίων πολιτείας. Hippagoram Leontinum quendam memorat Pausanias. Fortasse Noster quoque Siculus homo fuit, modo recte se habeant illa : περὶ τῆς Καρχηδονίων πολ. Scilicet quum Telesias saltatio sit Macedonica ut in antec. (p. 629, D) Athenæus ex Marsya refert, nescio an nostro loco fuerit : π. τ. Μακεδόνων πολ.

HIPPIASUS LACEDÆMONIUS.

Diogenes L. VIII, 84 : Γεγόνασι δὲ Ἱππασοὶ δύο· οὗτός τε (Metapontinus Pythagoreus) καὶ ἕτερος γεγραφῶς ἐν ε' βιβλίῳ Λακωνίων πολιτείαν· ἦν δὲ καὶ αὐτὸς Λάκων.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Athenæus I, p. 14, D : Ἱππασος δὲ Λακεδαίμονιός τε ταύτην τε (sc. τὴν ὄρχησιν διὰ σφαίρας εὔρεσιν) καὶ τὰ γυμνάσια πρώτοις (ἀνατίθησι). Cf. Müller. Dor. II, p. 339.

virorum capite carentium et decem capitibus instructorum, et quattuor manibus pedibusque prædicatorum, quos ego, Hierocles ait, non vidi. »

3.

Tarcynæi, gens Hyperboreorum, apud quos gryphi aurum custodiunt, ut Hierocles ait in Philistoribus.

4.

Hierocles ait Theram insulam ab iis qui ex Lacedæmone incolis eam frequentarunt, Apollini consecratam esse.

CARTHAGINIENSIVM RESPUBLICA.

Est etiam *telesias* quæ vocatur saltatio ; quæ militaris est, nomenque invenit a viro quodam Telesia, qui primus illam in armis saltavit, ut Hippagoras ait primo libro De Carthaginensium republica.

LACÆDEMONIORUM RESPUBLICA.

Ἱππασος Λακεδαίμονιός τε πῆλας saltationem et gymnasiorum institutum Lacedæmoniorum inventa esse dicit.

HIPPIAS ERYTHRÆUS.

ΠΕΡΙ ΕΡΥΘΡΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VI, p. 258, F : Ἰππίας δ' ὁ Ἐρυθραῖος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Περὶ τῆς πατρίδος ἱστοριῶν, διηγου-
μενος ὡς ἡ Κνωποῦ βασιλεία ὑπὸ τῶν ἐκείνου κολάκων
κατελύθη, φησὶ καὶ ταῦτα· « Κνωπῶ μαντευομένῳ
περὶ σωτηρίας ὁ θεὸς ἔχρησε θύειν Ἐρμῇ δολίῳ. Καὶ
μετὰ ταῦθ', ὀρμήσαντος αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς, οἱ τὴν
βασιλείαν αὐτοῦ καταλύσαι βουλόμενοι, ἴν' ὀλιγαρχίαν
καταστήσωνται (ἦσαν δ' οὗτοι Ὀρτύγης καὶ Ἴρος καὶ
Ἐχάρως, οἱ ἐκαλοῦντο διὰ τὸ περὶ τὰς θεραπείας εἶναι
τῶν ἐπιφανῶν πρόσκυρος καὶ κολάκας), συμπλέοντες
οὖν τῷ Κνωπῶ, ὡς ἦδη πόρρω τῆς γῆς ἦσαν, δῆσαντες
τὸν Κνωπὸν ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ καταχθέντες
εἰς Χίον, καὶ δύναμιν παρὰ τῶν ἐκεῖ τυράννων λαβόντες
Ἀμφίκλου καὶ Πολυτέκνου, νυκτὸς κατέπλευσαν εἰς
τὰς Ἐρυθράς. Κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τοῦ Κνωποῦ σῶμα
ἐξεβράσθη ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτὴν, ἣ νῦν Λεό-
ποδον καλεῖται. Τῆς δὲ γυναικὸς τοῦ Κνωποῦ Κλεονί-
κης περὶ τὴν τοῦ σώματος κηδείαν γινομένης (ἦν
δ' ἑορτὴ καὶ πανηγυρὶς ἀγομένη Ἀρτέμιδι στροφαίᾳ),
ἐξαίφνης ἀκούεται ἀλπιγγος βοῆ· καὶ καταληφθέντος
τοῦ ἄστεος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀρτύγην, πολλοὶ μὲν
ἀναιροῦνται τῶν τοῦ Κνωποῦ φίλων, καὶ ἡ Κλεονίκη
μαθούσα φεύγει εἰς Κολοφῶνα. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ὀρτύγην
τύραννοι, ἔχοντες τὴν ἐκ Χίου δύναμιν, τοὺς ἐνισταμέ-

νοὺς αὐτῶν τοῖς πράγμασι διέφθειρον, καὶ τοὺς νόμους
καταλύσαντες, αὐτοὶ διεΐπον τὰ κατὰ τὴν πόλιν, ἐντὸς
τείχους οὐδένα δεχόμενοι τῶν δημοτῶν. Ἐξω δὲ πρὸ
τῶν πυλῶν δικαστήριον κατασκευάσαντες, τὰς κρίσεις
ἐποιοῦντο, ἀλουργὰ μὲν ἀμπεχόμενοι περιβόλαια, καὶ
χιτῶνας ἐνδευκότες περιπορφύρους. Ὑπεδέδεντο δὲ
καὶ πολυσχιδῆ σανδάλια τοῦ θέρους, τοῦ δὲ χειμῶνος
ἐν γυναικείῳ ὑποδήμασι διετέλουν περιπατοῦντες, κό-
μας τε ἔτρεφον καὶ πλοκαμίδας ἔχειν ἤσκουν, διειλη-
μένοι τὰς κεφαλὰς διαδήμασι μηλίνοις καὶ πορφυροῖς.
ἔῤῥον δὲ καὶ κόσμον δλόχρυσον ὁμοίως ταῖς γυναῖξιν.
Ἠνάγκαζόν τε τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διρροφορεῖν, τοὺς
δὲ βραδουχεῖν, τοὺς δὲ τὰς δόδους ἀνακαθαίρειν. Καὶ
τῶν μὲν τοὺς υἱεῖς εἰς τὰς κοινὰς συνουσίας μετεπέμ-
ποντο, τοῖς δὲ τὰς ἰδίας γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας
ἀγειν παρηγγέλλον· τοὺς δ' ἀπειθοῦντας ταῖς ἐσχάταις
τιμωρίαις περιέβαλλον. Εἰ δέ τις τῶν ἐκ τῆς ἑταιρίας
αὐτῶν ἀποθάνοι, συνάγοντες τοὺς πολίτας μετὰ γυναι-
κῶν καὶ τέκνων, ἠνάγκαζον θρηνεῖν τοὺς ἀποθανόντας,
καὶ στερνοτυπεῖσθαι μετὰ βίας, καὶ βοᾶν οὕτω καὶ μέγα
ταῖς φωναῖς, ἐφεστηκότος μαστιγοφόρου τοῦ ταῦτα
ποιεῖν ἀναγκάζοντος, ἕως Ἰππότης ὁ Κνωποῦ ἀδελφός,
μετὰ δυνάμειος ἐπελθὼν ταῖς Ἐρυθραῖς, ἑορτῆς οὔσης,
τῶν Ἐρυθραίων προσβοηθούτων, ἐπῆλθε τοῖς τυράν-
νοις, καὶ πολλοὺς αἰκισάμενος τῶν περὶ αὐτοὺς, Ὀρτύ-
γην μὲν φεύγοντα συνεκέντησε καὶ τοὺς μετὰ τούτου,
τὰς δὲ γυναῖκας αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα δεινῶς αἰκισάμε-
νος, τὴν πατρίδα ἠλευθέρωσεν. »

De Cnopo Erythrarum rege cf. Strabo XIV,
p. 633; Polyæn. VIII, 43. Stephan. Byz. : Ἐρυθρά,

DE ERYTHRIS.

E LIBRO SECUNDO.

Hippias Erythraei secundo libro De patria sua exponens
quo pacto Cnopi regnum ab assentatoribus fuerit eversum,
inter alia hæc scribit : « Cnopo de salute sua oraculum
consulenti respondit deus, sacrum faceret Mercurio doloso.
Post hæc quum Delphos proficisceretur, comitantes eum hi
qui regnum ejus eversum cupiebant, ut ejus loco paucorum
erigerent dominatum (erant autem hi Ortyges et Irus et
Echarus; qui, quod in eo maxime erant occupati ut illus-
tres viros obsequiose colerent, adoratores et adulatores
vocabantur) : hi igitur cum rege navigantes, quum jam
procul a continente essent, vinctum Cnopum in mare pro-
jecerunt. Tum Chium petentes, acceptis ibi ab insulæ ty-
rannis Amphicle et Polytecho auxiliis, noctu Erythras re-
versi sunt. Per idem vero tempus cadaver Cnopi a fluctibus
prope Erythras in littus erat ejectum, eo loco qui Leopodum
hodie vocatur. Dumque uxor Cnopi Cleonice in cu-
rando funere erat occupata, simulque celebrabatur frequenti
hominum conventu festum Dianæ Strophææ, exauditur sub-
bito tubæ cantus; et capta urbe ab Ortyge ejusque sodali-
bus, multi trucidantur ex Cnopi amicis : Cleonice vero,
re comperita, Colophonem profugit. Tum vero Ortyges cum
tyrannidis sociis, copiis ex Chio adjuti, quicumque eorum

rebus consiliisque obsistebant, omnes e medio tollebant : et
abrogatis legibus, totam rempublicam ipsi per se admini-
strabant, neminem civium intra muros recipientes. Ante
portas vero urbis erecto tribunali jus dicebant, purpureis
amicti palliis, tunicamque purpura prætextam induti. San-
dalia vero, æstivo tempore, gestabant multifida; hieme
autem calceis muliebribus semper incedebant. Comamque
alebant; utque cincinnis crispus capillus esset curabant,
capita luteis et purpureis diadematis redimiti. Habebant
vero etiam ornamenta ex solido auro, prorsus ut mulieres.
Cives iidem cogebant alios sibi lecticarios esse, alios lictores
et apparitores, alios vias purgare : et aliorum filios ad
congressus obscænos arcessebant, aliis ut proprias uxores
filiasque sibi adducerent imperarunt; si qui dicto non essent
audientes, ultimis suppliciis afficiebantur. Quodsi quis ex
ipsorum sodalibus mortem obiisset, congregatos cives cum
uxoribus et liberis deslere cogebant mortuum, pectoraque
valide plangere, et magna acutaque voce lessum ejulatus-
que edere, adstante flagellifero, qui ad id faciendum verberibus
eos compelleret. Sic illi res suas agebant : donec Hip-
potes, Cnopi frater, cum idonea manu Erythras adveniens,
quo tempore festum agebatur, adjuvantibus Erythraeis,
invasit tyrannos; multisque ex eorum sodalibus supplicio
affectis, ipso Ortyge sociisque ejus in fuga confossis, uxori-
busque eorum ac liberis omni cruciati afflictis, patriam
liberavit.

Ἐκαλεῖτο δὲ Κνωπούπολις ἀπὸ Κνώπου. Apud Pausan. VII, 3, 7 pro Κνωπὸς vel Κνωπὸς corrupte legitur Κλέοπος ὁ Κόδρου. Cf. Meursius Att. Lect. V, 8; Bayer. Erythræi numi illustrati, Comt. Petrop. Vet. tom. II, p. 436 sqq.; Müller. *Min.* p. 399.

HIPPOSTRATUS.

Hippostratus fragm. 5 appellatur ὁ τὰ Περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. Et ad Sicula pertinent fr. 4. 6. 7. Quæ leguntur fr. 1. 2. 3 etsi haud proxime spectant res Siculas, ita tamen sunt comparata, ut in opere Σικελικῶν vel Γενεαλογῶν Σικελικῶν locum habere potuerint. Quamquam fieri etiam potest ut Sicula illa non nisi partem majoris Genealogiarum operis fuerint. Alios Hippostratos v. ap. Diodor. XIX, 36, 5; Pausan. II, 2, 5; Euseb. in Olympionicarum catalogo ad Ol. 54 et 55; Hesiod. ap. schol. Pind. Ol. 10, 46; Apollodor. I, 8, 4; Athenæum p. 557, D; Iamblich. Vit. Pyth. c. 36. Cf. not. ad fr. 4.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΙ.

1.

Περὶ Μίνω.

Phlegon. Mirab. fr. 59 (tom. III, p. 623) : Ἴππόστρατος δὲ φησιν ἐν τῷ περὶ Μίνω, Αἴγυπτον ἐκ μιᾶς γυναικὸς Εὐρύπης τῆς Νείλου πεντήκοντα υἱοὺς γεννηῆσαι. Δαναὸς τε ὁμοίως ἐκ μιᾶς γυναικὸς τῆς Νείλου Εὐρύπης πεντήκοντα θυγατέρας ἔσχε.

Tzetzes Hist. VII, v. 368 :

Ἴππόστρατος τὸν Αἴγυπτον ἐξ Εὐρυρρῆς Νείλου μόνης υἱοὺς πεντήκοντα λέγει γεγεννημένας τὰς θυγατέρας πάσας δὲ τὸν Δαναὸν ὁμοίως ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ εἰρημένου Νείλου.

Ex Tzetze apud Phlegontem pro Εὐρύπης... Εὐρύπης reponendum Εὐρυρρῆς... Εὐρώπης. Fabula a vulgari traditione longe recedit. Europa (at non Nili filia) nominatur etiam mater Minois. Num hinc profectus rem narratam exposuit ἐν τῷ περὶ Μίνω? De Minoe vero quomodo in Siculis genealogiis sermonem facere potuerit, indicat fragm. 5. —

GENEALOGIÆ.

1.

Hippostratus de Minoe agens dicit Ægyptum ex una muliere, ex Euryrrhoe Nili f., quinquaginta filios genuisse. Similiter Danaus ex una eademque muliere, Europe Nili f., quinquaginta filias suscepit.

2.

Erant Timandrei filix Cotto et Eurythemis, quas colebant Heraclidæ, quod ipsis in Peloponnesum invadentibus auxiliarem operam navaverant, ut Hippostratus ait.

Tzetzes VII, 646 Hippostratum inter eos recenset qui fabulosa multa tradiderint.

2.

Schol. Theocrit. VI, 40 : Ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττῶ καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἀφιξίν, ὡς οἱ περὶ Ἴππόστρατον ἀποφαινοῦσιν. Cf. Lobeck. Aglaopham. p. 1038. Cotto eadem quæ vulgo Κότους. Ut apud Corinthios, sic in Sicilia Cottytia celebrabantur. Quare quin hæc quoque ex Siculis historiis petita sint, nihil obstat.

3.

Harpocrates : Ἄβαρις, ὄνομα κύριον. Λοιμοῦ δὲ φασὶ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἑλλησι καὶ βαρβάροις τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιῆσθαι. Πρεσθευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσθευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. Ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ παραγέγονε διαφωνεῖται. Ἴππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν γ' [vγ'] αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα' Ὀλυμπιάδα.

Ἴππόστρατος] codd. tres (A. F. K. Bekkeri); reliqui Νικόστρατος, quod recepit Bekker. Primam hujus loci partem iisdem verbis exhibet Suidas v. Ἄβαρις; postrema brevius tradit ita : Καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσθευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσι κατὰ τὴν γ' Ὀλυμπιάδα. Ita quidem vulgata; optimi vero codd. Parisiensis pro κατὰ τὴν γ' Ὀλ. præbent κατὰ τὴν vγ' Ὀλ., idque in textum Bernhardyus recipiendum duxit; recte, opinor. Hoc igitur modo Pindari et Hippostrati rationes conciliari inter se facile possent. Tertius computus fortasse fluxit ex Timæi chronologia, quam male intelligentes nonnulli ita tempora computarunt, ut a sententia auctoris annis centum et quinquaginta aberrarent (De causa erroris v. Fragm. chronol. p. 125). Sic secundum Timæum (ap. schol. Pind. Ol. 4, 19) Camarinam restauratam dicunt Ol. 42 (612 a. C.), quum ponenda res esset Ol. 79, 3 (462 a. C.). Eandem rationem si ad nostrum locum transferimus, pro Olymp. 21, 1 (696) obtinebimus Ol.

3.

Abaris, nomen proprium. Aiunt autem peste per universum terrarum orbem grassante, Apollinem et Græcis et barbaris oraculum consulentibus respondisse, oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Quum igitur multæ gentes legatos ad ipsos mitterent, Abarin quoque ab Hyperboreis legatum eo venisse. At de tempore, quo advenit, dissentiunt; Hippostratus enim accidisse rem dicit Olympiade [quinquagesima] tertia, Pindarus Cræsi temporibus, alii Olympiade vicesima tertia.

58, 3 (546), quo anno Cyrus, captis Sardibus, Croesi regnum evertit (v. Clinton. ad an. 546). Ceterum Hippostratus de Abari in Historiis Siculis dicere potuit. Nam Abaridis et Pythagoræ cum Phalaride Agrigentinarum tyranno (qui Ol. 53 tyrannidem sec. Eus. adeptus est, quemque Telemachus sustulit) commercium fuisse testantur Epistolæ quæ feruntur Phalaridis 57 et 56, et Iamblich. V. P. c. 19. 22, coll. Porphy. V. Pyth. p. 18 sq. V. Bentlej. Opusc. phil. p. 172 sq. ed. Lips. Fortasse istarum fabularum auctor ipse fuit Hippostratus, putarique possit scriptorem nostrum esse Pythagoreum Hippostratum Crotoniatam, cuius meminit Iamblichus V. P. c. 32.

4.

Schol. Pindari Nem. II, 1 : Ὀμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου γένους, οἱ καὶ τὴν ποιήσιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἤδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ βραψῳδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὀμηρον ἀνάγοντες· ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιήσιν. Ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χίος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηχέναι. Οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραψώδησε τὰ Ὀμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἰπποστράτος φησιν.

De hoc loco doctissime disputans Welcker. in *Cycl.* p. 237-248, multa attulit, quæ corrupta esse illa κατὰ τὴν ἐξ. ἐν. Ὀλ. coarguant, atque Cynæthonem Chium non diversum esse suadeant a Cynæthone vel Cinæthone Lacedæmonio. Hunc vero Eusebius in *Chron.* floruisse dicit Olymp. 3, 4 (*Cinæthon Lacedæmonius poeta, qui Telegoniam fecit, cognoscebatur*). Quare n. l. Welckerus corrigendum suspicatur κατὰ τὴν ἑκτὴν ἢ τὴν ἐνάτην Ὀλ. Contra Nitzschius *Histor.* Hom. I, p. 130 verba scholiastæ ita intelligit ut sensus sit : illo tempore Syracusis rhapsodiæ certamen institutum

4.

Homeridas dicebant antiquitus eos, qui ex Homeri genere oriundi erant, et poemata ejus ex successione canebant. Postea autem etiam rhapsodi, qui genus ab Homero non deducebant, sic nominabantur. Inter eos insignes fuerunt rhapsodi circa Cynæthum, quos multos versus de suo in Homeri carmina introduxisse perhibent. Erat vero Cynæthus Chius, qui ex poematis quæ Homeri nomine inscribuntur hymnum in Apollinem fecisse dicitur. Cynæthus ille primus Syracusis recitavit Homeri carmina circa Olympiadem sexagesimam nonam, ut Hippostratus ait.

5.

Hippostratus qui Siculas genealogias conscripsit, dicit Emmenidem et Xenodicum filios esse Telemachi; ab Emmenide oriundos esse Theronem et Xenocratem; Xe-

esse, in quo Cynæthus aut vicerit primus aut inter primos certaverit.

5.

Schol. Pind. Pyth. VI, 4 : Ἰπποστράτος δὲ ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν φησιν, ὅτι Ἐμμενίδης καὶ Ξενόδικος, Τηλεμάχου υἱοί, καὶ Ἐμμενίδου μὲν οἱ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην, Ξενοδίκου δὲ Ἰπποκράτης καὶ Κάπυς, οἱ φυγαδευθέντες ὑπὸ Θήρωνος ὑστερον Κάμικον κατέσχον Σικελιωτικὸν πόλισμα· καθ' ἣν (x. 8?) καὶ ὁ Μίνως ὑπὸ ταῖς Κοκάλου θυγατράσιν ἀπώλετο κατὰ ζήτησιν Δαιδάλου ἑλθών.

οἱ περὶ Θήρωνα] i. e. gens Theronis. Nam Thero filius erat Ænesidami, non Emmenidæ, qui avus ejus est. — De genere Theronis v. schol. vet. l. I. ad v. 82, qui locus fortasse ex Hippostrato fluxit. Cf. Müller. *Min.* p. 338 et 469.

6.

E LIBRO SEPTIMO.

Schol. Pind. Ol. II, 8 : Θήρων, υἱὸς ἦν Αἰνησιδάμου· εἶχε δὲ συγγενῆ Κάπυν καὶ Ἰπποκράτην, οἵτινες ἦσαν ἀδελφοί· περὶ ὧν Ἰπποστράτος ἐν τῷ ζ' φησιν. Ἰπποστράτος] Bœckhius; libri Καλλίστρατος. De re v. Bœckh. in *Introd.* ad Ol. II.

7.

Idem ib. II, 16 : Ἰπποστράτος ἱστορεῖ αὐτὸν (sc. τὸν Θήρωνα) πλούτιον διηνοχέαν.

Qui apud Phot. *Lex.* v. Ἰππομανές laudatur Hippostratus esse debet Theophrastus, uti liquet ex *Ælian.* H. An. III, 17.

HISTIAEUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

I.

Steph. Byz. : Βηρυτὸς, πόλις Φοινίκης, ἐκ μικρᾶς μεγάλης, κτίσμα Κρόνου. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ εὐυδρον· βήρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἰστιαῖος δ' ἐν πρώτῃ

nodici vero filios esse Hippocratem et Capyn, qui a Theronem in exilium acti postea Camicum, Siculum oppidum, obtinuerunt. Eadem in urbe Minos a Cocali filiabus periit, quo tempore Dædalum quærens eo venerat.

6.

Theron filius erat Ænesidami. Cognati ejus erant Capys et Hippocrates fratres, de quibus Hippostratus dicit in libro septimo.

7.

Hippostratus narrat Theronem divitiis suis insignem fuisse.

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Berytus, urbs Phœniciae, e parva magna evasit; Saturni opus. Nomen vero habet ex eo, quod bene est irrigua. Nam

τὴν ἰσχὺν βηρουτὶ Φοινίκας ὀνομάζειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. Pro forma ionica Ἰστιαῖος Josephus habet Ἑστιαῖος.

2.

Josephus Ant. Jud. I, 3, 9, de priscorum hominum longævitate postquam dixerat, addit : Μάνεθως.. Βηρωσσός.. Μῶχός τε καὶ Ἑστιαῖος, καὶ πρὸς αὐτοῖς ὁ Αἰγύπτιος Ἰερώνυμος, οἱ τὰ Φοινικικὰ συντάξαμενοι, συμφωνοῦσι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. (V. Berosi fr. 6a.) Eadem ap. Euseb. P. E. p. 415, D, et ap. Syncell. p. 43, A; Cedren. p. 11.

3.

Josephus ib. 4, 3 (ex eo Euseb. P. E. p. 416, D) : Περὶ δὲ τοῦ πεδίου τοῦ λεγομένου Σενναάρ ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρα μνημονεύει Ἑστιαῖος, λέγων οὕτως : « Τῶν δὲ ἱερέων τοὺς διασθέντας, τὰ τοῦ Ἐνουαίου Διὸς ἱερῶματα λαβόντας, εἰς Σενναάρ τῆς Βαβυλωνίας ἔλθειν. »

HYPERMENES.

ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ.

1.

Ptolemæus Hephæst. lib. VI, p. 197 ed. Westerm. : Ὑπερμένης ἐν τῷ Περὶ Χίου, Ὁμήρου φησὶ γενέσθαι θεράποντα Σκινδαψὸν ὀνόματι· καὶ τοῦτον ζημιωθῆναι ὑπὸ Χίων χιλίας δραχμᾶς διὰ τὸ μὴ καῦσαι τελευτήσαντα τὸν δεσπότην. Ὁ δὲ τὸ ὄργανον εὐρῶν τὸ οὕτω καλούμενον σκινδαψόν, Ἐρέτριος ἦν, Ποικίλης αὐλητρίδος υἱός. (Cf. Athen. IV, cap. 81; XIV, p. 636, B. Lobeck. Aglaoph. p. 1331 et quam laudat Mannert dissert. De Scindapso.) Hypermenem Chium et rhapsodum fuisse opinatur Coray. in Ἀτάκτ. III, 243. Welcker. in Cycl. ep. p. 177,

ber designat puteum apud eos. Histiaeus vero in libro primo Phœnices vim dicere *beruti* ait, ab eoque vocabulo nomen urbis deducendum esse, teste Helladio.

2.

Manetho, Berosus, Mochus et Hestiaeus Phœniciæ historiæ auctores iis, quæ dixi, suffragantur.

3.

Campi qui Sennaar appellatur, in Babylonia regione siti, mentionem facit Hestiaeus ita dicens : « Qui vero de sacerdotibus servati erant, ablatis Jovis Enyalii sacris, in Sennaar Babyloniæ venerunt. »

DE CHIO.

1.

Hypermenes in libro De Chio narrat Homeri famulum fuisse Scindapsum, eique mulctam mille drachmarum a Chiis irrogatam esse, quod corpus domini defuncti non cre-

eudem esse putat cum *Euthymene*, quem laudat Clem. Alex. Strom. I, p. 141, 21 Syll. (II, p. 80 Klotz.) : Εὐθυμένης ἐν τοῖς Χρονικοῖς συνακμάσαντα (sc. τὸν Ὀμηρον) ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἡλίου ἀλώσεως (φησίν).

HYPEROCHUS CUMANUS.

Num recte Hyperochus Κυμαϊκῶν eorum, quæ ad eum referebantur, auctor haberetur, fuerunt qui addubitarent (v. fr. 1). Alios Hyperochos duos vide ap. Pausan. I, 4, 4. X, 23, 2.

ΚΥΜΑΪΚΑ.

1.

Athenæus XII, p. 528, D, F : Καὶ Κυμαῖοι δὲ οἱ ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς φησιν Ὑπέροχος ἡ ὁ ποιήσας τὰ εἰς αὐτὸν ἀναφερόμενα Κυμαϊκὰ, διετέλεσαν χρυσοφοροῦντες καὶ ἀνθιναῖς ἐσθῆσι χρώμενοι, καὶ μετὰ γυναικῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξιόντες, ἐπὶ ζευγῶν ὀχοῦμενοι.

2.

Pausanias X, 12, 4, de Herophile Sibylla : Τὴν δὲ ἐπὶ ταύτῃ χρησμούς κατὰ ταῦτα εἰποῦσαν ἐκ Κύμης τῆς ἐν Ὀπικίῳ εἶναι, καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν Δημῶ, συνέγραψεν Ὑπέροχος ἀνὴρ Κυμαῖος. Χρησμὸν δὲ οἱ Κυμαῖοι τῆς γυναικὸς ταύτης ἐς οὐδένα εἶχον ἐπιδείξασθαι, λίθου δὲ ὑδρίαν ἐν Ἀπόλλωνος ἱερῷ δεικνύουσιν οὐ μεγάλην, τῆς Σιδύλλης ἐνταῦθα κεῖσθαι φάμενοι τὰ ὅστ'α.

3.

Ex eodem Hyperocho Od. Müllerus petita censet hæc :

Festus p. 266 ed. Müller. : *Historiæ Cumanæ compositor, Athenis quosdam profectos Sicyonem Thespiadasque [Thespiasque correx. Ursin.], ex*

masset. Ille vero Scindapsus, qui cognominis instrumenti inventor fuit, Eretriensis est, Pæciles tibicinis filius.

DE REBUS CUMANORUM.

1.

Cumani in Italia, ut ait Hyperochus vel quicumque auctor est Cumaicorum, quæ ad eum referuntur, aureo ornatu et vestibus variegatis uti solebant, et cum uxoribus in agros exire curribus vehentes.

2.

Sibyllam quæ post Herophilen similiter oracula edidit, Cumanam ex Opicis fuisse ac Demo nominatam Hyperochus vir Cumanus scripsit. Ejus tamen femina prædictionem omnino nullam Cumani quam cuidam ostenderent habere; ostendunt tantum urnam in Apollinis templo lapideam, in qua Sibyllæ ossa condita referunt.

quibus porro civitatibus, ob inopiam domiciliorum, compluris profectos in exteris regiones, delatos in Italiam, eosque multo errore nominatos Aborigines, quorum subjecti qui fuerint Caeximparum viri, unicarumque virium imperio montem Palatium, in quo frequentissimi consederint, appellavisse a viribus regentis Valentiam : quod nomen adventu Euandri Æneæque in Italiam cum magna Græce loquentium copia interpretatum, dici cœptum Rhomen.

Sicyonem] « De Sicyone, Erechthei vel Marathonis vel Metionis Atheniensium filio, cf. Pausan. II, 1, 1, 6, 2, 3 : de Thespio, Erechthei f., Diodor. IV, 29; Pausan. IX, 26, 4. » MÜLLER. Verum de Sicyone Bœotiæ oppido v. schol. Pind. Ol. XIII, 148 et Polemo fr. 72 (tom. III, p. 135). Cf. Unger. Paradox. Theban. p. 363. — Aborigines] *Aberri-gines* proponunt Scaliger et Müllerus. Paulus Diacon. Exc. Festi : *Aborigines appellati sunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc est populi Romani. Fuit enim gens antiquissima Italiæ.* Cf. Dion. H. A. R. I, 10. — *Caeximparum* etc.] « *Cacoxenidarum juri vicinarumque urbium* vel similia quædam inesse. putat Scaligerus. *Caci, improbi viri unicarumque virium* conj. Niebuhr. H. R. tom. I, p. 218, ann. 545, idque Festi sententiæ convenientissimum puto. Caci memoriam etiam in Campania existitisse, comode monet Clausenius, Solino I, 8 teste advocato. *Latii incolarum vicinarumque urbium* tentat Grauert. » MÜLLER. — *Valentiam*] « Cf. Solin. I, 1; Servius in Virg. Æn. I, 273 ex Atteio. » MÜLLER.

• HYPsicRATES. V. Fragm. LETI, extr.

ISIGONUS NICÆENSIS.

Stephan. Byz. : Νίκαϊα, πόλις Βιθυνίας. Ἐξ αὐτῆς Ἰσίγονος καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Παρθένιος καὶ Ἀπολλόδωρος καὶ Ἐπιθέρης γραμματικὸς. Nicæensis Isogonus appellatur etiam a Plinio fr. 1, et a Gellio IX, 4. Ἰσίγονος ὁ Κιττιεύς, fragm. 4, corruptum esse videtur ex Ἰσ. ὁ Νικαιεύς. Rheginus et Sotione antiquior est. De Rhegini ætate non constat; Sotione vero Παραδόξων scriptor, si idem est cum Sotione, qui Potamonis Lesbii æqualis fuit (Plutarch. V. Alex. c. 61), Tiberii temporibus vixisse debet. Cf. Westermann. Paradox. p. XLIX.

INCREDIBILIA.

4.

Isogonus etiam Nicæensis in Rhodo insula taurum illum

ΑΠΙΣΤΑ.

1.

Plinius H. N. VII, 2, p. 4 Techn. : *Anthropophagos, quos ad septemtrionem esse diximus, decem dierum itinere supra Borysthenem amnem, ossibus humanorum capitum bibere, cutibusque cum capilio pro mantelibus ante pectora uti, Isigonus Nicæensis (Iccensis. Siccensis var. 1.). Idem in Albania gigni quosdam glauca oculorum acie, a pueritia statim canos, qui noctu visusquam interdium cernant. Idem itinere dierum decem supra Borysthenem Sauromatos tertio die cibum capere semper.*

2.

Idem H. N. VII, 2, p. 5 Techn. : *In eadem Africa familias quasdam effascinantium, Isigonus et Nymphodorus : quorum laudatione intereant probata (πρόβατα Harduin.), arescant arbores, emoriantur infantes. Esse ejusdem generis in Triballis et Illyriis adjicit Isigonus, qui visu quoque effascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis : quod eorum malum facilius sentire puberes. Notabilis esse, quod pupillas binas in oculis singulis habeant.*

3.

Idem H. N. VII, 2, p. 8 Techn. : *Cyrnos Indorum genus Isigonus annis centenis quadragenis vivere. Item Æthiopus macrobios et Seras existimat, et qui Athon montem incolant : hos quidem, quia viperinis carnibus alantur : itaque nec capiti, nec vestibus eorum noxia corpori inesse animalia. Nomen Isigoni exstat etiam in ind. auctt. libri XII et XIII.*

De hisce Indiæ miraculis Isigonum, una cum Ctesia, Iambulo, Onesicrito, Polystephano citant Gellius IX, 4, et Tzetz. Hist. VI, 544. (Vide Ctesiae fragm. 86.) Apud Tzetz. pro Ἰσγ. vulgo legitur Ἡσίγονος. Apud Gellium Isogonus *Nicæensis* appellatur.

4.

Cyrillus C. Julian. III, p. 88, C : Καὶ μὴν καὶ Ἰσίγονος ὁ Κιττιεύς (?) ἐν Ῥόδῳ τῇ νήσῳ τὸν τοῦ Διὸς ταῦρον φησὶν οὐκ ἀμοιρῆσαι λόγου τοῦ καθ' ἡμᾶς.

5.

Tzetzes. Hist. I, 468 (narraverat historiam de ariete Atridarum) :

Πρόβατα δὲ χρυσόχροον που φέρειν τὴν ἐρέαν, Ῥηγίνος τὸν Ἰσίγονον (lib. Ἡσίγ.) εἰσφέρει γεγραφότα.

Jovis minime fuisse mentis humanæ participem refert.

5.

Oves auricolorem alicubi gestare lanam Rheginus narrans Isigonum introducit.

E LIBRO SECUNDO.

6.

Sotion Περὶ κρήν. κ. λιμν. ε. 1 : Κρήνη ἐν Πο-
ντίαις περὶ Θήβας, ἐξ ἧς οἱ ἵπποι πίνοντες μαίνονται,
ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων.

7.

Id. ib. c. 8 : Κρήνη ἐν Παλικαίσις, ἧτις εἰς ὕψος
ἀναρρίπτει τὸ ὕδωρ πηχέων ἐξ, ἔμφασιν ποιούσα μέ-
λειν κατακλύζειν τοὺς ὑποκειμένους τόπους, καθόλου
δὲ οὐχ ὑπερκεχεῖται οὐδέν. Ἐπὶ ταύτης οἱ ἐπιχώριοι
τοὺς ὑπὲρ τῶν μεγίστων ὄρκους ποιοῦνται, ὡς ἱστορεῖ
Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων. Cf. Aristot. Mir.
Ausc. c. 57. Polemon, fr. 83, tom. III, p. 140.

8.

Id. ib. c. 43 : Ἐν Λυδία ἐστὶ λίμνη Τάλα μὲν
(1. Καλαμίνη μὲν) καλουμένη, ἱερὰ δὲ οὖσα νυμφῶν,
ἣ φέρει καλάμων πλῆθος καὶ μέσον αὐτῶν ἓνα δν βα-
σιλέα προσαγορεύουσιν οἱ ἐπιχώριοι. Θυσίας δὲ καὶ
ἐορτὰς ἐπιτελοῦντες ἐνιαυσίους ἐξιλάσκονται· τούτων
δὲ ἐπιτελουμένων, ἐπειδὴν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος κτύπος συμ-
φωνίας γένηται, πάντες οἱ κάλαμοι χορεύουσι καὶ
ὁ βασιλεὺς οὖν αὐτοῖς χορεύων παραγίνεται ἐπὶ τὴν
ἡϊόνα, καὶ οἱ ἐπιχώριοι ταινίαις αὐτὸν καταστέφαντες
ἀποπέμπουσιν, εὐχόμενοι καὶ εἰς τὸ ἐπιὸν αὐτόν τε καὶ
ἐαυτοὺς παραγενέσθαι ὡς εὐετηρίας ὄντι σημείῳ (δν τι
σημεῖον em. Syll.), ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ
Ἀπίστων.

Τάλα] Strabo XIII, p. 626 : Ἐν δὲ σταδίοις τε-
ταράχοντα ἀπὸ τῆς πόλεως (a Sardibus) ἐστὶν ἡ Γυ-
ργαία μὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένη, Κολόη δ' ὕστερον
μετονομασθεῖσα, ὅπου τὸ ἱερὸν τῆς Κολονηΐς Ἀρτέ-
μιδος, μεγάλην ἀγιστείαν ἔχον. Φασὶ δ' ἐνταῦθα χο-
ρεύειν καλὰ θους κατὰ τὰς ἐορτὰς· οὐκ οἶδ' ὅπως ποτὲ
παραδοξολογούντες μᾶλλον ἢ ἀληθεύοντες. — Coloen

6.

Fons in Potniis circa Thebas est, ex quo equi si biberint,
in rabiem incidunt, teste Isigono in secundo Incredibilium.

7.

Fons est in Palicis, qui aquam ejicit in sex cubitum al-
titudinem, et quum subjacentem locum inundaturus videat-
ur, nihil tamen extra limites effundit. Ad hunc indigenæ
de rebus maximis juramenta præstant, uti narrat Isigonus
in secundo Incredibilium.

8.

In Lydia lacus est Calamine, quem vocant, nymphis
sacer, qui calamorum fert multitudinem, eorumque medium
unum, quem regem indigenæ vocant, et sacram sole-
mnitatem quotannis celebrantes sibi propitium reddunt.
Quæ dum peragitur atque musici concentus in litore so-
nant, calami universi saltant, cum iisque rex saltans ad
litus venit, ubi indigenæ tæniis eum redimunt ac deinde
dimitunt precantes, ut proximo quoque anno ille cum ipsis

lacum Sotion de alia re memorat c. 39. — κα-
λαμῶν] « fortasse καλλῶν, id quod item Straboni
reddendum videtur. Post χορεύειν in edd. scribitur
πιθήκους, quod ortum est ex verbi καλᾶθους expli-
catione: scribe καλλίας; sc. καλλίας, i. q. πύθηκος.
Westermann. in Paradox. p. 190. Mihi cum
Ruhkopffio, Bernhardyō, aliis, καλάμους ap. Stra-
bonem reponendum esse videtur; apud Sotionem
vero pro Τάλα μὲν lege Καλαμίνη, uti colligas e
Plinio II, § 96 : In Lydia quæ vocantur Calaminæ
(sc. natantes insulæ sunt), non ventis solum, sed
etiam cantis quo libeat impulsæ etc. Cf. Varro
R. R. III, 17, 4; Seneca Q. N. III, 25.

9.

Id. ib. c. 2 : Κρήνη ἐν Κλαζομεναίσις, ἀφ' ἧς τὰ
θρέμματα πίνοντα τὴν ἐρέαν χρωματινὴν ποιεῖ, ὡς
ἱστορεῖ ὁ προειρημένος Ἰσίγονος. Cf. Vitruv. VIII, 3.

10.

Id. ib. c. 9 : Περὶ Σκοπούσαν τῆς Θεσσαλίας κρή-
νιδίον ἐστὶ μικρόν, δ τὰ ἔλκη πάντα θεραπεύει καὶ τῶν
ἀλόγων ζῴων· εἰς δ' ἂν τις ζύλου μὴ λίαν συντρίψας,
ἀλλὰ σχίσας ἐμβάλῃ, ἀποκαθίσταται· οὕτως κολλῶδες
ἔχει τὸ ὕδωρ, ὡς φησὶν Ἰσίγονος. Cf. Aristot. Mir.
Ausc. c. 117; Antigon. Mir. c. 142.

11.

Id. c. 11 : Φησὶν Ἰσίγονος ἐν Ἀθαμᾶσι κρήνην
εἶναι, ἧς τὸ μὲν ὕδωρ ψυχρὸν ὑπάρχειν, τὸ δ' ὑπὲρ
αὐτὸ οὕτω θερμὸν ὑπάρχειν, ὥστε, ἂν τις ὑπερβῇ φρύ-
γανα, παραχρῆμα ἐξάπτεσθαι. Cf. Antigon. Mir.
c. 148.

12.

Id. c. 12 : Παρὰ Κλειτορίοις δ' αὐτοῖς φησὶν εἶναι
κρήνην, ἧς δταν τις τοῦ ὕδατος πῆν, τοῦ οἴνου τὴν
ὄσμην οὐ φέρει. Cf. Athenæus II, p. 43, E; Plinius
H. N. 31, 2. Steph. Byz. v. Ἀζανίς.

adsit, quippe quod sit boni proventus signum, sicuti nar-
rat Isigonus in secundo Incredibilium.

9.

Fons est apud Clazomenios, ex quo pecudes si biberint,
lana earum tingitur, teste Isigono, quem modo laudavimus.

10.

Ad Scotussam in Thessalia parvus fons est, cujus aqua
omnia sanat ulcera etiam brutorum animalium. Si quis li-
gnum non plane contusum, sed fissum tantum in eum inje-
cerit, in solum restituitur; tantam vim conglutinandi
aqua habet, ut Isigonus narrat.

11.

Narrat Isigonus apud Athamanes fontem esse, cujus aqua
quidem frigida, sed super eam tantus sit calor, ut, si quis
immittat sarmenta, ea statim inflammentur.

12.

Idem apud Clitorios fontem esse ait, cujus aquam qui
biberit, eum ferre non posse odorem vini.

13.

Id. c. 13 : 'Ο αὐτός φησιν ἐν Ἰταλίᾳ ἐν τῷ Ῥεατινῷ ἀγρῷ κρήνην εἶναι Μέντην ὀνομαζομένην, ὁμοίαν τῇ προειρημένῃ. Apud Plinium II. s. 106 legitur : *In Rheatino fons Neminiæ appellatus, alio atque alio loco exoritur, annonæ mutationem significans.*

14.

Id. c. 14 : 'Ομοίως ἐγγὺς Κόσης ἐστὶ κρήνη, εἰς ἣν ἐὰν θῆς κεράμιον οἴνου γέμον ὥστε ὑπερέχειν τὸ στόμα, παντὸς δέξου εἶναι ὀρμιότερον παραχρήμα, ὡς ἱστορεῖ ὁ αὐτός.

15.

Id. c. 21 : 'Εν Συκαμίναις πόλει λίμνη ἐστίν, ἥς τῷ ὕδατι οἱ λουσάμενοι ἢ πίνοντες ἀπ' αὐτοῦ μαδῶσι τὰς τρίχας, τῶν δὲ ἀλόγων ζῴων αἱ ὀπλα ἀποπίπτουσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίδωρος. Cf. Aristot. Mir. Ausc. c. 78.

16.

Idem c. 27 : 'Εν δὲ Ἀλιφάνῳ τῆς Ἰταλίας φρεατίον ἐστὶ βαθύ, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἡλίκον δὲ ἄν τις χαλάσῃ σχοινίον, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὑπὸ τινος θείου κωλύεται, ὡς φησιν Ἰσίδωρος.

17.

Id. c. 36 : Περὶ δὲ Ταρρακινᾶν τῆς Ἰταλίας φησιν Ἰσίδωρος λίμνην εἶναι Μυκλαίαν καλουμένην, καὶ παρ' αὐτῇ πόλιν ἔρημον, ἥς τοὺς ἐνοικοῦντας στερηθῆναι τῆς πόλεως διὰ τὸ πληθὺς τῶν ὕδρων.

Μυκλαίαν] *Amyclas* Plin. H. N. VIII, 29.

18.

Id. c. 40 : Τὸ δὲ κατὰ τὴν Σουσιανὴν ὕδωρ φασὶν εἶναι Μηδείας καὶ πεφαρμάχθαι καυστικῶς φαρμακίως,

13.

Idem dicit in Italia in Rheatino agro fontem esse Mentendictum, qui similem modo memorate vim habeat.

14.

Similiter prope Cosam fons est, in quem si immittas vas fictile vini plenum, ita ut orificium extra aquam sit, vinum illud statim quovis aceto fit acidius, ut idem testatur Isidorus.

15.

Sycaminis lacus est, in cujus aqua qui lavantur vel qui bibunt eam, glabri fiunt, brutis vero animalibus ungues decidunt, ut narrat Isidorus.

16.

In Aliphano Italiae puteus est profundus, cujus aqua conspicitur quidem, verum funem si demiseris, non attingit eam, prohibente numine quodam, ut Isidorus ait.

17.

Circa Tarracinam in Italia Isidorus ait fontem esse, Mycleam nomine, et prope eam urbem desertam, quam incolæ deseruerint ob multitudinem serpentium.

ὁ βεῖ μὲν ἐκ πηγῆς τινος, φυλάσσεται δὲ ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων. Ἐχει δὲ δύναμιν τοιαύτην· τὰ γὰρ χρυσθέντα ἢ βραχύντα ἐξ αὐτοῦ ζῶα ἢ σκεύη δειχθέντος μακρόθεν πυρὸς πρὸς αὐτὰ ἐπισπᾶται καὶ παραχρήμα καίεται. Καλεῖται δὲ νάφθα, ἐξενεχθέντα μέντοι τῆς χώρας ἀπόλλυσι τὴν δύναμιν, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίδωρος. Cf. Plin. H. N. II, 105.

19.

Tzetzes Lyc. 1021 : Κρᾶθις, ποταμὸς Ἰταλίας, τῶν λουομένων πυρσαίων τὰς χαιτάς, καθάπερ Ἰσίδωρος ὁ ἱστορικός φησι, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένους οἱ φιλόσοφοι, καὶ Εὐριπίδης ὁ τραγικός (Troad. 227). Ἰσίδωρος] Ἠσίδωρος et Ἠσίδωρος codd.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΕΩΝ.

20.

Joh. Lydus De mensib. p. 274, B ed. Hase. Vide Polemonis fragm. 102, tom. III, p. 148.

LÆTUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

Tatianus Or. adv. Gr. c. 58, et ex eo Euseb. P. E. X, 11, p. 493, B : Μετὰ δὲ τὰ Χαλδαίων τὰ Φοινικίων οὕτως ἔχει. Γεγόνασι παρ' αὐτοῖς τρεῖς ἄνδρες, Θεόδοτος, Ὑψικράτης, Μῶχος. Τούτων τὰς βίβλους εἰς Ἑλληνίδα κατέταξε Φωνὴν Λαῖτος, ὁ καὶ τοὺς βίους τῶν φιλοσόφων ἐπ' ἀκριβὲς πραγματευσάμενος. Ἐν δὲ ταῖς τῶν προειρημένων δηλοῦται ἱστορίαις κατὰ τίνων τῶν βασιλείων Εὐρώπης ἀρπαγὴν γεγονέναι, Με-

18.

Illam in Susiana aquam Medea esse ab eaque medicamentis quæ urendi vim habeant infectam. Fluit e fonte, sed cavent eam regionis incolæ. Vim habet ejusmodi : animalia vel vasa ea inuncta vel madefacta, si ignis e longinquo ostenditur, eum attrahunt statimque incendantur. Vocatur naphtha. Ceterum si e regione illa exportatur, vim suam amittit, ut narrat Isidorus.

19.

Crathis, fluvius Italiae, crines in eo se lavantium rufos efficit, ut Isidorus historicus, Sotion et Agathosthenes philosophi et Euripides tragicus narrat.

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Post Chaldaeorum res Phœnicum ita se habent. Fuerunt apud eos tres viri, Theodotus, Hysicrates et Mochus. Horum libros in græcam linguam transtulit Lætus, qui et philosophorum vitas accurate conscripsit. In historiis vero istorum virorum indicatur, sub quonam rege raptus Europæ

λάου τε εἰς τὴν Φοινίκην ἀφίξιν καὶ τὰ περὶ Εἶραμον, ὅστις Σολομῶνι τῷ Ἰουδαίων βασιλεῖ πρὸς γάμον δοῦς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καὶ ξύλων παντοδαπῶν ἕλην εἰς τὴν τοῦ νεῶ κατασκευὴν ἐδώρησατο. Καὶ Μένανδρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς περὶ τῶν αὐτῶν τὴν ἀναγραφὴν ἐποίησατο.

Clemens Alex. Str. I, p. 140, 18, Sylb. : Εἶραμος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σαλομῶνι δίδωσι καθ' οὗς χρόνους μετὰ τὴν Τροίαν ἄλωσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἀφίξιν, ὡς φησὶ Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Λαῖτος ἐν τοῖς Φοινικίοις.

Λαῖτος] Tatianus Χαῖτος; ap. Euseb. vulgo Ἄσιτος, sed Ἄδιτος cod. C. E. F. G. I. Gaisfordii; « ΑΔΙΤΟΣ, i. e. Λαῖτος, quomodo legitur in Clem. Al. Strom. I. » Gsfld. — ὁ καὶ] sic Euseb., καὶ ὁ in Tatiano. Vulgatæ Tatiani innitens lacunam statuit Jonsius H. ph. p. 257. « Quoniam Philo Byblius, ait, Sanchuniathonis Phœnicum theologiam in Græcum idioma transtulit, et de illustribus viris itidem scripsit, teste Suid. v. Φύλων, investigandum ulterius, annon idem Philo ceteros quoque Phœnicios scriptores quos Lætus transtulerit, ita ut legi possit Lætus et Philo, qui accurate de philosophis scripsit. » Quæ parum placent; certe ex Suida v. Φύλων quomodo Philonis de philosophis opus elicere possis, haud assequor. — « Diversus ab hoc Læto est Q. Ælius Lætus, præfectus sub Commodò ap. Herodian. Commod. c. 2 et Lampridium Commod. c. 5. Lætum Ægypti præfectum sub Severo imp. laudat Herodian. in Severo, Euseb. H. Eccl. VI, 2, Nicephor. H. Eccl. V, 3. » Jonsius l. l. Λαῖτος, physicus, bis memoratur a Plutarcho in Quæst. Natur. c. 2 et 6, p. 1115 et 1117 ed. Didot. Is fortasse idem qui Moschi theologica et physica transtulit.

Jam quod Phœnices istos scriptores attinet, quorum opera Lætus græca fecit, Μοχί mentionem faciunt : Athenæus III, p. 126, A ubi : Περὰ τοῖς τὰ Φοινικιά συγγράφασιν Σουνιαῖθωνι καὶ Μωχῶ (sic) τοῖς σοῖς (Ulpiani Tyrii) πολιταῖς. Strabo XVI, p. 757 : Εἰ δὲ δεῖ Ποσειδωνίῳ πιστεῦσαι, καὶ τὸ περὶ τῶν ἀτόμων δόγμα παλαιὸν ἔστιν ἀνδρὸς Σιδωνίου Μώχου (sic codd. plerique. Tschueck. ed. Μόχος), πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γεγονότος. Diog. L. Proœm. 1 : Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἐνίοι φασὶν ἀπὸ βαρβάρων εἶναι... Φοινικά τε γενέσθαι Ὡχον (scr. Μῶχον), καὶ Θραῖκα Ζάμολξιν καὶ Λίβον Ἀτλαντα. Hinc sua habet Suidas v. Ὡχος. Præterea Mochus inter Φοινικίων auctores recensetur ap. Joseph. Ant. Jud.

I, 3, 9, et ex eo ap. Euseb. P. E. p. 415, D, Syncell. p. 43, A, Cedren. p. 11 (v. supra Hist. fr. 2). Ceterum ex Diogenis et Strabonis locis colligas de Mocho eodem fere modo ac de Sanchuniathon statuendum esse.

De HYPsicRATE et THEODOTO Phœnicum lingua res eorum tradentibus aliunde non constat, ac vehementer vereor ne his subsit error. — De Hypsicrate Amiseno συγγραφεῖ, vide not. ad Strabon. fragm. 13, tom. III, p. 493.

LAMISCUS SAMIUS, συγγραφεὺς, memoratur apud Palæphatum p. 268 ed. West. Vide infra fragm. Melissi.

LAOSTHENIDAS.

Diodorus V, 80, 4, de auctoribus, quos in Creticis suis secutus sit, loquens : Τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι, ait, καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπηκολουθήσαμεν, ἃ μὲν Ἐπιμενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἃ δὲ Δωσιάδῃ καὶ Σωσικράτει καὶ Λασθενίδα (Lasschernide Poggius). — Aliunde de eo non constat. Lathenem nobilem Cretensem, qui Demetrii Nicatoris (Demetrii Soteris f.) consiliarius fuit, novimus ex Josepho Ant. Jud. XIII, 4, 3, et Diodoro XXXIII, 4; XL, 1, 3.

LEOCRINES.

Etym. M. p. 515, 20 v. Κρίσα : Λεωκρίνης δὲ ἡγεῖται δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρίσαν καὶ ἄλλην τὴν Κίρραν. Ἀντίκειται δὲ ὑπὸ πολλῶν· οὔτε γὰρ τῶν γεωγράφων εἰπέ τις πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν περιηγητῶν· μόνος δὲ αὐτὸς, καὶ τοῦτο δι' ἄγνοίαν καὶ ἰδιωτισμὸν τοῦ πάθους· ὅθεν ἱστορίαν δίδωσι διεφυσμένην.

acciderit, et Menelaus in Phœnicen venerit; ibidemque narrantur res Irami, qui Salomoni Judæorum regi filiam suam in matrimonium collocavit, et omne genus lignorum ad extructionem templi donavit. Ac Menander quoque Pergamenus de iisdem reb. narrationem instituit.

Iramus filiam suam Salomoni elocavit, quo tempore post Trojæ excidium Menelaus in Phœnicen venit, ut ait Menander Pergamenus et Lætus in Historia Phœnicum.

— Leocrines duos statuit urbes esse, alteram Crisam, alteram Cirram.

(LEONIDES.)

Tzetzes ad Lyc. 756 : Λεωνίδης ἐν τῷ Περὶ Ἰταλίας φησὶν ὅρος εἶναι, ἐν ᾧ πεύκας γίνεσθαι ὑπερμεγέθεις· ἐκ δὲ τούτων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς, οἷς χῶνται πρὸς κουρσιμὸν τῶν δικτύων οἱ ἄλιεῖς.

« Stoicum a Strabon. XIV, p. 655 laudatum intelligit Meursius Rhod. 2, p. 100, qui et eundem habet, cujus præcepta symmetriarum commemorat Vitruv. præf. lib. VII. Præterea fuit *L. Byzantius* [Metrodori f.] Ἀλιευτικῶν scriptor, laudatus ab Athenæo I, p. 13, C; Ælian. H. An. II, 6. 50. III, 18. XII, 42 et Epilog.; Apostol. Prov. XIX, 61; Suidas v. Κικίλιος; epigrammatographi duo, alter *Tarentinus*, alter *Alexandrinus*, A. Meinek. in utr. Leon. carm. Lips. 1791. Horum quis Italica scripserit difficile dictu est. » WESTERMANN. ad Voss. p. 462. Suspicio intelligendum esse Ἀλιευτικῶν scriptorem, atque titulum Περὶ Ἰταλίας corruptum esse ex : Περὶ ἄλιευτικῆς (vel π. ἀλιείας) Ἰταλίας φησὶν ὅρος εἶναι κτλ. Eundem Leonidem una cum Æliano et Oppiano laudat Tzetzes Hist. IV, 166.

LINUS ŌECHALIENSIS.

Stephan. Byz. v. Οἰχαλία : Λίνος ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν. Quum plures Ōechalias recenseat Stephanus, haud liquet quænam Lini fuerit patria, uti de Stephani loco agens monet Eustathius, ad II. II, 594 : Ἄθλον δὲ διὰ ταῦτα καὶ ποίας ἦν ὁ Λίνος· φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία, ὅτι ὁ ἱστορικὸς Λίνος Οἰχαλιώτης ἦν. Multo minus de Lino ipso constat. Ni fallor, Linus noster est Herculis magister, ὃν φασι τοῖς Πελασγικοῖς γράμμασι συνταξάμενον τὰς τοῦ πρώτου Διονύσου πράξεις καὶ τὰς ἄλλας μυθολογίας ἀπολιπεῖν ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν (Diodor. III, 67, 4).

HISTORIÆ EPITOME.

1.

Lepidus in Historiæ epitome de Lacedæmoniis ita dicit :
« De Arcadia Pythia Lacedæmoniis hæc respondit :

Me petis Arcadiam? Magnum petis : haud tibi tradam.
Multi apud Arcadiam vescentes glande viri sunt,
qui te rejicient. Nec vero invidero prorsus :
saltandam Tegeam planta plaudente daturus,
utque queas campum metiri fune feracem.

Postea iterum oraculum consulentes responsum acceperunt hæc :

LEPIDUS.

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΠΙΤΟΜΗ.

E LIBRO PRIMO.

Stephan. Byz. : Τέγεα, πόλις Ἀρκαδίας... Λέπιδος δ' ἐν Ἱστορίας ἐπιτομῆς πρώτῃ περὶ Λακεδαιμονίων οὕτω φησι· « Χρῆ δ' αὐτοῖς ἡ Πυθία ἐπ' Ἀρκαδίᾳ ὄδε·

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὐ τοι δώσω.
Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηράγοι ἄνδρες ἔασιν,
οἳ σ' ἀποκαλύσουσιν. Ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μεγαίρω.
Δώσω τοι Τεγέην ποσεικροτον ὀρχήσασθαι,
[καὶ καλὸν πεδίων σχοίνῳ διαμετρήσασθαι].

Ἐχρῶντο δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἀφικνεῖται αὐτοῖς τάδε·

Ἔστι τις Ἀρκαδίας Τεγέη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ,
ἐνθ' ἄνεμοι πνεύουσι δύο κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
καὶ τύπος ἀντίτυπος, καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι κείται·
ἐνθ' Ἀγαμεμνονίδην κατέχει φυσίζοος αἶα,
τὸν σὺ κομισσάμενος Τεγῆς ἐπιτάρροθος ἔσση·

Oraculum vide ap. Herodot, I, 66, ibique interpretes. Prioris oraculi versum ultimum ex Herodoto addidi.

2.

E LIBRO OCTAVO.

Idem : Σκοῦποι, πόλις Θρακίας. Λέπιδος ἐν Ἱστορικῆς ἐπιτομῆς ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σκουπηνοί.

3.

E LIBRO INCERTO.

Idem : Βουθρωτὸς, χερρόνησος περὶ Κέρκυραν... τὸ ἐθνικὸν Βουθρώτιος. Λέπιδος δὲ φησὶ διὰ τοῦ τ Βουθρώτιος.

Est quædam Arcadiæ Tegea in regione patenti :

hic duo flant venti, vi pervehemente citati ;

reppulsus pulsus, noxæ superindita noxa.

Hic Agamemnonides terra omniparente tenetur ;

quo tu sublato, Tegeæ sperabere victor.

2.

Scupi, urbs Thraciæ. Lepidus octavo Epitomes historiæ.
Gentile Scupeni.

3.

Butrotus, chersonesus prope Cercyram. Gentile Butrotius. Lepidus vero per t literam Butrotius.

LUCILLUS TARRHÆUS.

Stephan. Byz. : Τάρρα, πόλις Λυδίας, ἀφ' ἧς Λεύκιος ὁ γραμματικός. Ἐτέρα Κρήτης, ἐν ἧ Ταρραῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Λούκιος δ' ἦν ἀπὸ Τάρρης τῆς Κρητικῆς πόλεως· φέρεται δὲ τούτου τὰ Περί παροιμιῶν τρία βιβλία ἄριστα, καὶ Περί γραμμάτων καὶ Τεχνικὰ γλαφυρότατα.

Λούκιος] Sic etiam Ammonius De diff. v. p. 9 (nisi quod Κίλλιος exhibet edit. Frelloniana). Apud reliquos et apud ipsum Stephanum v. Θεσσαλονίκη et Κάλαρνα auctor appellatur in plerisque codd. Λούκιλος. De Proverbiis ejus v. Schneidewin. in Parcem. præf. p. xii sq. (*). Inter historicos Lu-

(*) Ammonius p. 6, 9 ed. Valcken. : Αἶνος καὶ παροιμία διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ αἶνος ἐστὶ λόγος κατὰ ἀνάπλασιν μυθικῆν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὡς φησι Λούκιος Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν κτλ. Eadem Eustath. ad Il. α, p. 855, 3, ubi : ὡς Λούκιλος ὁ Τ. ἐν πρώτῳ Περί παροιμιῶν. Ex eodem fonte sua habent Diogenianus, Apostolius, Arsenius in præm. ad Prov. Vid. Leutsch. Paremiogr. p. 178, et Schneidewin. ibid. præf. p. xiii, ubi Lucillum ipsum ea, quæ de αἶμφ, λόμφ, παροιμία disputavit, Chrysippo debere censet. Addit deinde : « Conciliavit autem Tarrhæus collectioni suæ celebritatem non solum excussis accurate copiis priorum, sed ipse vel peregrinationes susceptit ad explorandas fabulas et narrationes singularum urbium, templorum, locorum; vel ex peregrinatoribus res patrias scrutabatur. Scholia Platon. p. 396 Bekker. : Ἦκουσα, ὡς φησι Ταρραῖος, ἐγχαρῶν λεγόντων, ὅτι ἐν Σαρδόνι γίγνεται βοτάνη σελίνφ παραπλησία, ἧς οἱ γευσάμενοι δοκοῦσι μὲν γελώντες, σπασμῶ δὲ ἀποθνήσκουσιν (v. Zenob. V, 85). Adde Stephanum v. Δωδώνη, qui quæ de proverbio Δωδωναίων χαλκεῖον accurate et docte tradit, ea cum explicationibus priorum ex Tarrhæi commentariis videtur hausisse omnia : Κατὰ μέντοι τοὺς ἡμετέρους, φησὶ ὁ Ταρραῖος, ἐστὶ μὲν λαβὴ τῆς μάστιγος, οἱ δὲ ἱμάντες ἀποπεπτῶκασιν. Παρὰ μέντοι τῶν ἐπιχωρίων τινὸς ἠκούσαμεν, ὡς, ἐπειπερ ἐτύπτετο μὲν ὑπὸ μάστιγος, ἦχει δ' ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ὡς χειμερίου τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης, εἰκότως εἰς παροιμίαν περιεγένετο τὸ χαλκεῖον. » Lucilli Proverbiorum opus in compendium rededit Zenobius. Suidas v. Ζηνόβιος... ἔγραφεν ἐπιτομὴν τῶν Παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταρραῖου ἐν βιβλίῳ τρισί. Idem significant schol. Arist. Nub. 134; schol. Arist. Rhetor. II, 42. Tzetzes Hist. VIII, 18, et ipsa Zenobiani libri inscriptio. V. Schneidewin. p. xxiv. Τὰ τεχνικὰ γλαφυρότατα signare videtur schol. in Dionys. Thrax ap. Bekk. An. p. 652 (Λούκιος δὲ ὁ Ταρραῖος λέγει, ὅτι τῆς τέχνης εἶδη τέσσαρα κτλ.), monente Prællero ad Polemon. p. 62. Ex opere Περί γραμμάτων quædam excerptuntur in Gram. An IV, p. 318 cl. p. 308.

DE THESSALONICE.

1.

Thessalonice, urbs Macedoniae, quæ Halia vocabatur, a Cassandro incolis frequentata, (qui nomen ei indidit a Thessalonice uxore), aut a Philippo ita vocata est, quod Thessalos ibi vicerat. Lucillus vero Tarrhæus, qui librum De Thessalonice scripsit, Philippum dicit conspicatum puellam formosam ac nobilem (erat enim Iasonis ex fratre neptis) duxisse uxorem, eamque die a puerperio vicesima

cillo locus debetur propter librum quem composuit De Thessalonice urbe, in qua diutius auctor degisse videtur. Præterea Argonautica Apollonii interpretatus est, ubi patet ex Vit. Apollonii et ex schol. ad Apoll. I, 187. 1040. 1083. 1165. Cf. Eudoc. p. 29. Eoque in negotio non tam grammaticum quam historicum et mythologicum egisse ex locis citatis colligitur (cf. Weichert. Ueber d. Leb. u. d. Schfien d. Apollon. p. 396). Quod ætatem scriptoris attinet, Didymo paullo antiquior, vel æqualis ejus fuisse videtur.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Stephan. Byz. : Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἧτις ἄρα ἐκαλεῖτο Ἄλια, Κασσάνδρου κτίσμα ** ἢ ὅτι Φίλιππος τοῦ Ἀμύντου ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσε. Λούκιλος (Λούκιος cod. Rhed.) δὲ ὁ Ταρραῖος Περί Θεσσαλονικῆς βιβλίον ἔγραψεν, ὃς φησιν, ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδῆ, ἔγημε, καὶ τεκοῦσα τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον ἔδωκε Νίκη τρέφειν, καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονίκη· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου Νικασίπολις ἐκέκλητο. » Narratio mutila. Initio supplere licet : ἀπὸ Θεσσαλονικῆς τῆς Κασσάνδρου γυναικὸς, οὕτω καλουμένη, ἢ ὅτι κτλ. Strabo VII, 323 : Ἡ Θεσσαλονίκη... πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο, κτίσμα ἐστὶ Κασσάνδρου, ὃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς, παιδὸς δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ὠνόμασεν. E Stephano hausit Constantinus Porphyry. De them. II, 4, p. 51 : Ἐχει δὲ τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Θεσσαλοὺς ἐκεῖ νικήσας τῇ θυγατρὶ καὶ τῇ πόλει ὀμωνόμως τὸ ὄνομα ἔθετο. Etym. M. : Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἧτις Ἄλια ἐκαλεῖτο· ἢ ὅτι Θετταλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσεν· ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ ἔγημε κτλ.

2.

Idem : Κάλαρνα, πόλις Μακεδονίας, ὡς Λούκιλος ὁ Ταρραῖος. Τὸ ἔθνικὸν Καλαρναῖος.

3.

Idem : Μιέζα, πόλις Μακεδονίας, ἢ Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο. Τὸ ἔθνικὸν Μιεζεύς καὶ Μιεζαῖος. Οὕτω γὰρ χρη-

mortuam esse. Susceptam vero infantem a Philippo Nicae entriendam traditam et Thessalonicen nominatam esse. Mater infantis Nicasipolis nominabatur. »

2.

Calarna, urbs Macedoniae, ut Lucillus Tarrhæus dicit. Civis, Calarnæus.

3.

Mieza, urbs Macedoniae. Civis, Miezensis et Miezeus. Sic enim vocatur Nicanor, ut Lucillus ait.

ματίζει Νικάνωρ, καθὰ Λούσιος (Λούκιος, Λούκιλλος?). Nicanor nomen scriptoris fuerit. Id enim aliorum ap. Steph. locorum cum nostro comparandorum suadet analogia.

Ceterum hæc num ex libro De Thessalonice vel ex alio opere petita fuerint, in medio relinquimus.

LYCEAS NAUCRATITA (*).

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

1.

Plinius H. N. XXXVI, c. 13, sect. 19, de labyrintho. V. Fragm. Demotelis.

2.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIII, p. 560, E, Dinonem secutus Nitidem ab Amasi ad *Cyrum* missum esse, eique Cambysem peperisse narrat. V. Dinonis fr. 11.

3.

Athenæus XIV, p. 616, D : Ταχῶς δ' ὁ Αἰγυπτίων

(* Alius est *Lyceas Argivus*, qui patriæ periegesin versibus scripsit. Stepius ejus meminit Pausanias, ut I, 13, 7 : Ταῦτα ἐς τὴν Πύρρον τελευταίη αὐτοῦ λέγουσιν Ἀργεῖοι καὶ ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἐξηγητὴς Λυκέας (libri h. I. Λευκέας) ἐν ἔπεισιν εἶρηκεν. II, 19, 4, de Bitone : ὡς δὲ Λυκέας ἐποίησεν, ἐς Νεμέαν Ἀργεῖων ἀγόντων θυσίαν τῷ Διὶ ὁ Βίτων ὑπὸ βῶμης τε καὶ ἰσχύος ταύρων ἀράμενος ἤνεγκεν. II, 22, 3, de antiquo simulacro Jovis : Λυκέας μὲν οὖν ἐν τοῖς ἔπεισιν ἐποίησεν Μηχανέως τὸ ἀγαλμα εἶναι Διὸς κτλ. II, 23, 8, de templo Liberi Cresii : Λυκέας δὲ λέγει κατασκευαζομένου δεύτερον τοῦ ναοῦ κεραμείαν εὐρεθῆναι σορὸν... καὶ αὐτόν τε καὶ ἄλλους τῶν Ἀργείων ἰδεῖν ἔφη τὴν σορὸν. Cf. Preller. ad Polemon. p. 168. Ceterum idem est, nisi fallor, *Cicilius* poeta Argivus, quem περιήγησιν Ἑλλάδος scripsisse ait Eudocia Viol. p. 270. Nihil de his habet Suidas v. κικίλιος, qui Cicilio Argivo poetæ nihil nisi Ἀλευτικά (ex Athen. p. 13, C.) tribuit. — Alium Lyceam in inscr. Att. v. ap. Boeckh. C. I. I, p. 298, 42.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

3. Tachos, rex Ægyptiorum, ludificatus Agesilaum Lacedæmoniorum regem, quum advenisset suppetias ei laturus, essetque brevi statura, regno excidit, deficiente ab illius societate Agesilao. Erat autem dieterium ejus hoc :

Parturibat mons, timebatque Juppiter : at ille peperit murem. Quo audito iratus Agesilaus ait : « Ego vero tibi aliquando videbor esse leo. » Deinde deficientibus ab illo Ægyptiis, ut Theopompus narrat et Lyceas Naucratis in Ægyptiacis, nullam ei opem ferens Agesilaus eo adegit, ut regno excidens ad Persas confugeret.

DE ERETRIA.

Herodotus, Sardibus gesta narrans, quantum potuit

βασιλεὺς Ἀγησίλαον σκώψας, τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα, δὲ ἤλθεν αὐτῷ συμμαχήσων (ἦν γὰρ βραχὺς τὸ σῶμα), ἰδιώτης ἐγένετο, ἀποστάντος ἐκείνου τῆς συμμαχίας. Τὸ δὲ σκῶμμα τοῦτ' ἦν·

᾿Οδινεν ὄρας, Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο, τὸ δ' ἔτεκεν μῦν.

᾿Οπερ ἀκούσας ὁ Ἀγησίλαος, καὶ ὀργισθεὶς ἔφη, « Φανήσομαί σοι ποτὲ καὶ λέων. » ᾿Υστερον γὰρ ἀφισταμένων τῶν Αἰγυπτίων, ὡς φησι Θεόπομπος καὶ Λυκέας ὁ Ναυκρατίτης ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς, οὐδὲν αὐτῷ συμπράξας ἐποίησεν ἐκπεσόντα τῆς ἀρχῆς φυγεῖν εἰς Πέρσας.

LYSANIAS MALLOTES.

ΠΕΡΙ ΕΡΕΤΡΙΑΣ.

Plutarch. De malign. Herod. c. 24 : ᾿Εν δὲ τοῖς ἐφεξῆς τὰ περὶ Σάρδεις διηγούμενος (Ἡρόδοτος), ὡς ἐνῆν μάλιστα διέλυσε καὶ διελυμῆνато τὴν πρᾶξιν· ἄς μὲν Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἴωσι τιμωροὺς, ἀποστᾶσι βασιλέως, ἀρχεκάκους τολμήσας προσεπειν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, Ἐρετριέων δὲ κομιδῆ μνησθεὶς ἐν παρέργῳ, καὶ παρασιωπήσας μέγα κατόρθωμα καὶ αἰοῖδιμον. Ἦδη γὰρ ὡς ** τὴν Ἴωνίαν συγκεχυμένην, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίου ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχησαν· εἶτ' ἀναστρέψαντες ὀπίσω, καὶ τὰς ναῦς ἐν Ἐφέσῳ καταλιπόντες, ἐπέθεντο Σάρδεσι, καὶ Ἀρταφέρνην ἐπολιόρκουν, εἰς τὴν ἀκρόπολιν καταφυγόντα, βουλόμενοι τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν καὶ τοῦτο μὲν ἔπραξαν, καὶ τοὺς πολεμίους ἀνέστησαν ἐκείθεν, ἐν φόβῳ θαυμαστῷ γενομένου· πληθούς δ' ἐπιχυθέντος αὐτοῖς, ἀπεχώρησαν. Ταῦτα δ' ἄλλοι τε καὶ Λυσανίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περί Ἐρετρίας εἶρηκε.

Aliunde de hoc Lysania non constat. De Lysania Cyrenæo v. not. ad fr. 21 Lysimachi. De re cf.

rem debilitavit atque corrupit : naves, quas Athenienses Ionibus qui a rege defecerant tutandis miserunt, ausus *malorum* vocare *initium*, quod tot tantasque Græcæ urbes a barbaris liberare conarentur : Eretriensium autem obiter admodum faciens mentionem, magnumque eorum et præclarum facinus reticens ac memorabile. Jam enim turbatis Ionie rebus, classe regia adnavigante, foras obviam euntes, Cyprios in mari Pamphylïo pugna navali devicerunt. Post hæc retro conversi, navibus apud Ephesum relictis, Sardes adorti sunt, et Artaphernem, qui in arcem confugerat, obsederunt, ut Miletum obsidione liberarent : quod et consecuti sunt, hostesque mirabili terrore percussos inde amoverunt : ipsi, multitudinem obrutum se iri videntes, recesserunt. Hæc quum alii, tum Lysanias Mallothes in opere De Eretria scripserunt.

G. Lachmeyer. De libelli Plutarchi, qui *De mal. Her.* inscribitur, auctoritate (Gotting. 1848), p. 57.

MACAREUS.

ΚΩΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus VI, p. 262, C : Φησι γὰρ Μακαρεὺς ἐν τῇ τρίτῃ Κωακῶν, ὅτι, ὁπότεν τῇ Ἡρα θύωσιν οἱ Κῶοι, οὔτε εἴσεισιν εἰς τὸ ἱερὸν δούλος, οὔτε γεύεται τινος τῶν παρεσκευασμένων.

Idem XIV, p. 639, D : Κῶοι δὲ τοῦναντίον δρῶσιν, ὡς ἱστορεῖ Μακαρεὺς ἐν τρίτῃ Κωακῶν. Ὅταν γὰρ τῇ Ἡρα θύωσι, δούλοι οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐωχίαν· διὸ καὶ Φύλαρχον εἰρηκέναι·

σουριτη μοῦνοι μὲν ἐλεύθεροι ἱεροεργοὶ ἀνδράσι πρὸς κείνοισιν, ἐλεύθερον ἄμαρ ἔχοντες· δούλων δ' οὔτις πάμπαν ἐσέρχεται οὐδ' ἡβαιόν.

Macareus vir Cous fuerit. De Macarei filio Nicandro, qui *Con* olim occupasse dicitur, v. Diodorus V, 81, 8. — *M. Prienensis*, ap. Bœckh. C. I. II, n. 2905.; *M. Atticus*, ib. I, n. 186. — Qui sit Phylarchus ille, difficile dictu. Phylarchum historicum data occasione hosce versus attulisse, atque hunc a Coo viro de rebus Coicis laudari, parum verisimile et paullo longius petitum est. Phylarchum vero poetam non novimus. Si notum veteris poetæ nomen desideras, scribi possit : Διὸ Κρεώφυλον Χίον εἰρηκέναι που (in Heraclea) · Ἄ Σεῦ, Ἡρη, μοῦνοι. — σουριτη] sic cod. A. Dindorfii; σούριτη, B; σούριοι, P. σούριοι οἱ UL. Dalecampius conj. Νισύριοι. Scilicet quum Nisyrum insulam a Co insula abruptam olim esse dicant Strabo X, p. 489, Apollodor. I, 6, 2, 5, poetica licentia Nisyrios pro Cois nominari potuisse Schweighauserus putat, ac probabile esse in utraque insula eosdem mores obtinuisse; addit post vocem Νισύριοι interpungendum esse, quippe quæ ex antecedentibus pependit. Villebrunius scribi vult Νισυρίοις... κἀνδράσι. Præstaret certe scribere : Νισυρίη sc. δεῦ.

MALACUS.

ΩΡΟΙ ΣΙΦΝΙΩΝ.

Athenæus VI, p. 267, A : Μάλακος δ' ἐν τοῖς Σιφνίων Ὁροῖς ἱστορεῖ, ὡς τὴν Ἐφεσον δούλοι τῶν Σαμίων ὄκισαν, χίλιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, οἱ καὶ τὸ πρῶτον ἀποστάντες εἰς τὸ ἐν τῇ νήσῳ ὄρος, κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς Σαμίους. Ἐτεὶ δὲ ἔκτω μετὰ ταῦτα ἐκ μαντείας οἱ Σάμιοι ἐσπέσαντο τοῖς οἰκέταις ἐπὶ συνθήκαις, καὶ ἀθῶοι ἐξελθόντες τῆς νήσου, ἐκπλεύσαντες κατέσχον τὴν Ἐφεσον, καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἐκ τούτων ἐγένοντο.

Respicit hunc locum Eustathius ad II. XVII, 37, p. 1093, 58 : Μνηστέον καὶ τοῦ μαλακός ὄξυτόνου ἐπιθετικοῦ, καὶ τοῦ Μάλακος προπαροξυτόνου κυρίου. Ἱστορικὸς δὲ ἦν ἐκεῖνος, ὡς ἱστορεῖ ὁ δειπνοσοφιστής. Hunc *Malacum* Reinesius in Suppl. suspicatur esse *Apollonium Malacum*. Verum cur Alabandensis rhetor et sophista, qui Rhodi docuit (v. Strabo XIV, p. 655 et p. 560; Plut. Cicer. c. 4; Quinctil. XII, 6, 7; Cic. De orat. I, 17. Westermann. *Gesch. d. Bereds.* 81, 9) Siphniorum Annales condendas sibi selegerit, haud assequor. Præterea novimus Aristodemum Malacum, Cumarum tyrannum, quem simpliciter *Malacum* dicit Diodorus VII, 10. Neque Μαλακός ille Æolium dux, cuius Strabo meminit (XIII, p. 582), quoad nomen, quidquam a Malaco differt (V. fragm. Chron. p. 174.) Siphnio autem homini nomen istud, si ludere velles, accommodatissimum dicere liceret : Διαβέβληνται γὰρ οἱ Σιφνιοὶ ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι (Hesych. v. σιφνιάζειν. Rem disertius etiam effert Parœmiographus ap. Leutsch. et Schneidew. Append. IV, 73, p. 452). Cui locutioni proverbiali originem dedisse videntur divitiæ Siphniorum et nata inde lascivia. De insulæ opulentiâ ejusque fonte, metallis, vide Herodotum III, 57, et Pausaniam X, 11, 2. Quæ h. l. de Ephesi originibus traduntur, ab aliorum narratione et a vero, opinor, longe recedunt.

apud illos homines : soli, inquam, liberi : servorum vero nullus ingreditur, ne minimum quidem.

ANNALES SIPHNIORUM.

Malacus in Siphniorum Annalibus narrat, conditam esse Ephesum a servis Samiis, mille numero : qui, postquam primum in montem secessissent, qui in insula est, multis malis Samios affecerant. Sexto vero post anno oraculi monitu Samii pacem certis legibus cum eis composuerunt et illi illæsi insula abeuntes, Ephesum navibus appulerunt : ex eisque ortum cepere Ephesii.

DE REBUS COORUM.

1.

Dicit Macareus tertio libro Coacorum : « Quum Junoni sacra faciunt Coi, non ingreditur templum servus, nec gustat quidquam eorum quæ apparatus sunt. »

Coi contrarium faciunt, ut narrat Macareus, tertio libro Rerum Coacarum. Nam, quando Junoni sacra faciunt, servis non licet ad epulas accedere : quare etiam Phylarchum, ait, dixisse :

Junoni soli quidem liberi sacris operantur

MARCELLUS.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.

I

Schol. Platon. Tim. ed. Bekk. p. 427 : 'Η δὲ νῆσος] Ὅτι μὲν ἐγένετο τοιαύτη τις νῆσος καὶ τηλικαύτη, δηλοῦσι τινες τῶν ἱστορούντων τὰ περὶ τῆς ἕξου θαλάσσης· εἶναι γὰρ ἐν τοῖς αὐτῶν χρόνοις ἑπτὰ μὲν νήσους ἐν ἐκείνῳ τῷ πελάγει Περσεφόνης ἱεράς, τρεῖς μὲν ἄλλας ἀπλέτους, τὴν μὲν Πλούτωνος, τὴν δὲ Ἄμμωνος, μέσσην δὲ τούτων ἄλλην Ποσειδῶνος χιλίων σταδίων τὸ μέγεθος. Καὶ τοὺς οἰκοῦντας ἐν αὐτῇ μνήμην ἀπὸ τῶν προγόνων διασώζειν περὶ τῆς Ἀτλαντίδος, ὄντως γενομένης νήσου ἐκεῖ παμμεγεθεστάτης, ἣν ἐπὶ πολλὰς περιόδους δυναστεῦσαι πασῶν τῶν ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει νήσων, Ποσειδῶνος καὶ αὐτὴν οὖσαν ἱεράν. Ταῦτα μὲν οὖν Μάρκελλος ἐν τοῖς Αἰθιοπικοῖς γέγραπεν, ἡμεῖς δὲ ἀπὸ τῶν Πρόκλου ἐξελόντες καταθέμεθα.

2.

Schol. Plat. Tim. p. 426 ed. Bekk., de Atlante monte : Καὶ γὰρ τοῦ αἰθέρος αὐτοῦ λέγει Μάρκελλος τὴν τοῦδε ψαύειν κορυφὴν, καὶ σκιὰν ἐκπέμπειν ἄχρι πεντακισχιλίων σταδίων· ἀπὸ γὰρ θ' ὥρας ἡμερινῆς κρύπτεσθαι τὸν ἥλιον ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τελέας καταδύσεως.

MEGACLES.

(MEGACLIDES.)

ΠΕΡΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Athenæus X, p. 419, A : Μάνιος δὲ Κούριος, ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐπὶ γογγυλίστι διεβίω πάντα τὸν χρόνον· καὶ Σαβίνων αὐτῷ πολὺ χρυσίον προσπεμπόντων, οὐκ ἔφη δεῖσθαι χρυσαίου, ἕως ἂν τοιαῦτα δειπνῇ. Ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Μεγακλῆς δὲ τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ÆTHIOPICA.

Revera exstitisse ejusmodi insulam nonnulli qui de mari extero scripserunt, prodidere. Esse nempe etiam ipsorum temporibus septem insulas in eo mari Proserpinæ sacras, et alias tres ingentes, quarum una Plutonis, altera Ammonis, et tertiam, inter illas mediam, Neptuni sit, mille stadiorum circuitu. Incolas ejus acceptam a majoribus servare memoriam Atlantidis insulae, ut quæ revera ibi fuisset insula quam maxima, et per multas annorum periodos omnibus Atlantici maris insulis imperans, et ipsa quoque Neptuno sacra. Hæc igitur Marcellus in Æthiopicis scripsit, nos vero e Procli Commentariis apponimus.

Megaclem hunc Jonsius (Ser. Hist. ph. IV, p. 259) et Fuhrius (ad Dicæarch. p. 63 n. 35) eundem esse putant cum Megaclide peripatetico, qui Περὶ Ὀμήρου scripsit. Quod præter necessitatem fieri censet Westermannus ad Voss. H. Gr. p. 419. Laudatur ap. schol. Ven. ad Il. π, 140 : Μεγακλείδης ἐν β' Ὀμήρου (ἐν β' περὶ Ὀμήρου Schweigh. ad Athen. p. 513, B) προοικονομεῖσθαι φησιν Ὀμηρον τὴν ὄπλοποιάν. — Eustath. in Il. α, p. 84 : Πausanίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικαῖς φασὶν ὅτι Μετακλείδης (Μεγακλείδης, addito : ἐν τοῖς Περὶ Ὀμήρου, Suidas v. Ἀθηναίαις, ubi eadem) αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίαις τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. Ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσται ἦτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπεινοῖθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναῖην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνῶν. Eadem etiam Hesych. v. Ἀθηνᾶ. Cf. Fuhr. ad Dic. p. 190. — Schol. ad Il. κ, 274 : Μεγακλείδης, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησεν. — Ad Il. χ, 37 : Μ. φησὶ ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. — Ad Il. γ, 205 : Μ. πλάσμα εἶναι φησὶ τοῦτο τὸ μονομάχιον. — Ad Il. ε', 640 : Μενεκλῆς (Μεγακλῆς;) φησὶν ἐψεύσθαι τὴν ἐπὶ Ἴλιον στρατείαν, sc. Ἡρακλέους. Semel laudatur in schol. Odys. ζ, 106. Athenæus II, p. 512, E : Διόπερ καὶ Μεγακλείδης ἐπιτιμᾷ τοῖς μετ' Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ποιηταῖς, ὅσοι περὶ Ἡρακλέους εἰρήκασιν, ὡς στρατοπέδων ἡγήτοι, καὶ πόλει ἤρει· ὅς μετ' ἠδονῆς πλείστης τὸν μετ' ἀνθρώπων βίον διετέλεσε, πλείστα μὲν γυναῖκας γήμας, ἐκ πλείστων δὲ λάθρα παρθένων παιδοποιήσάμενος. Εἴποι γὰρ ἂν τις πρὸς τοὺς οὐ ταῦτα παραδεχομένους, Πόθεν, ὦ οὔτοι, τὴν περὶ τὰς ἐδωδάς αὐτῷ σπουδὴν ἀνατίθετε; ἢ πόθεν παρῆλθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ τῆς λοιθαίας κύλικος μηδὲν ὑπολείπεσθαι, εἰ μὴ τὰ περὶ τὰς ἠδονὰς ἐδοκίμαζεν; ἢ διὰ τί τὰ θερμὰ λουτρά τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς πάντες Ἡρακλέους φασὶν εἶναι ἱερά; ἢ διὰ τί τὰς μαλακὰς στρωμνὰς Ἡρακλέους κοίτας εἰώθασιν καλεῖν, εἰ κατεφρόνει τῶν ἠδέως ζώντων; Τοῦτον οὖν, φησὶν, οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν ληστοῦ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τῶα· καὶ ταῦτα πλάσαι πρῶτον Στη-

2.

Atlantis montis verticem Marcellus ait attingere ipsum ætherem, atque umbram in stadia quinque mille projicere; ab nona diei hora solem eo abscondi usque dum prorsus occiderit.

DE VIRIS ILLUSTRIBUS.

Manius Curius, Romanorum dux, constanter nonnisi reparum esu vitam sustentavit : ad quem quum Sabini magnam auri vim misissent ; auro sibi nil esse opus, ait ille, quamdiu talia cœnaret. Narrat hoc Megacles, in libro De viris illustribus.

σίχορον τὸν Ἱμεραῖον. Καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιὸς, πρεσβύτερος ἂν Σησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Σησιχόρος μαρτυρεῖ, ὡς φησὶν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθησι τὴν στολὴν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν. Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Σησιχόρος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστειάν καλουμένην. Ἀντισθένης δὲ, τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι φάσκων, προσέθηκε τὴν ἀμεταμέλητον. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεὺς ἡγεμὼν δοκεῖ γεγενῆσθαι Ἐπικούρω τῆς πολυθρυλήτου ἡδονῆς... Ὁ δὲ Μεγακλείδης φησὶ, τὸν Ὀδυσσεῖα, καθομιλοῦντα τοὺς καιροὺς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν δημοθῆς τοῖς Φαίαισιν εἶναι, τὸ ἀβροδίατον αὐτῶν ἀσπάσσειν, προπυθόμενον τοῦ Ἀλκίμου.

Aiei δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε, εἰματὰ τ' ἐξημοιβᾷ λοστρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.

Μόνως γὰρ οὕτως ᾤθηθ' ὦν ἤλπιζε μὴ διαμαρτεῖν.

Præterea ap. Tatianum Adv. gent. p. 166 (Euseb. P. E. p. 492) inter eos qui de Homeri genere, patria, carminibus scripserint, recensetur Μεγακλείδης τε καὶ ὁ Χαμαιλέον οἱ περιπατητικοί : quo loco Reinesius in Supplem. ad Voss. (v. Westermann. p. 465) scribi voluit Ἡρακλείδης. Idem conjecerat Welcker in *Cycl.* p. 189 n. 280, hæsitans tamen propter reliquos locos, ubi Μεγακλείδης excitatur.

MELANTHIUS.

ΑΤΘΙΣ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Harpocratio v. Γρυπᾶνιον : Μελάνθιος ἐν β' Ἀτθίδος εἰπὼν σεισμὸν γεγονέναι φησὶ. « Καὶ ἔγρυπεν γ' ἡγῆ. »

ΑΤΘΙΣ.

1.

Melanthius in secundo Atthidis de terræ motu loquens ait : « Et flexa terra est. »

DE MYSTERIIS ELEUSINIIS.

2.

Apollodorus in libro De diis, Hecataë, ait, nullum (τρίγλην) sacrificari, ob nominis congruentiam : triformis enim hæc dea est. Melanthius vero in libro De Eleusiniis mysteriis, et nullum et mænidem Hecataë sacros esse ait : quoniam etiam marina dea Hecate est.

3.

Mos erat vestem, qua indutus aliquis initiatus erat, in

Ex Harpocr. sua habent Suidas et auctor Etym. M. p. 242, 13.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

2.

Athenæus VII, p. 325, C : Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τοῖς Περὶ θεῶν τῇ Ἐκάτῃ φησὶ θύεσθαι τρίγλην, διὰ τὴν τοῦ ὀνόματος οἰκειότητα· τρίμορφος γὰρ ἡ θεός. Μελάνθιος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων, καὶ τρίγλην καὶ μαινίδα, ὅτι καὶ θαλάττιος ἡ Ἐκάτη.

3.

Schol. Aristoph. Plut. 845 : Ἔθος γὰρ ἦν, ἐν οἷς τις (ἱματίοις) μνηθεῖ, εἰς θεοῦ τιος (ταῦτα) ἀνατιθέναι, ὥσπερ δηλοῖ καὶ Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων. « Πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιερῶν καὶ τὰς στολὰς τοὺς μύστας, ἐν αἷς τύχοιεν μνηθέντες. » Hinc sua habet Eudocia p. 297.

4.

Schol. Aristoph. Avv. 1073 : Οὔτος (sc. Διαγόρας ὁ Μήλιος) μετὰ τὴν ἀλωσιν Μήλομ ὄκει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ μυστήρια ἠυτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. Τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, ὡς φησὶ Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων.

5.

Ibid. : Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων προφέρεται τῆς χαλκῆς στήλης καὶ ἀντίγραφον, ἐν ᾗ ἐπεκήρυξαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς [μῆ?] ἐκδιδόντας Πελλανεῖς, ἐν ᾗ γέγραπται καὶ ταῦτα· ἐὰν δέ τις ἀποκτείνῃ Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν ἀργυρίου τάλαντον· ἐὰν δέ τις ζῶντα ἀγάγῃ, λαμβάνειν δύο. Cf. Crateri fr. 9, tom. II, p. 621.

dei alicujus templum dedicari, uti declarat Melanthius in libro De mysteriis : « Mos a majoribus acceptus est vestem, in qua aliquis initiatus est, consecrari deabus. »

4.

Diagoras Melius post Melum captam Athenis habitans mysteria vilipendebat, adeo ut multos ab initiatione averteret. Quare edictum illud in eum præconis voce Athenienses promulgarunt, atque stelæ æneæ inscripserunt, ut Melanthius ait in libro De mysteriis.

5.

Melanthius in libro De mysteriis decreti, quod contra Diagoram columnæ æreæ inscriptum erat, apographum affert. In eo proscriperunt tum Diagoram tum Pellanenses (non) dedentes eum. Inter alia etiam dictum ibi hoc erat : Si quis occidisset Diagoram Melium, argenti talentum ; si quis vero vivum adduxisset, duo talenta accepturum esse.

MELANTHIUS PICTOR.

ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ.

Diog. L. IV, 18 : Καὶ ἔλιως ἦν τοιοῦτος (Polemo philosophus), οἷόν φησι Μελάνθιος ὁ ζωγράφος ἐν τοῖς Περὶ ζωγραφικῆς· φησὶ γὰρ δεῖν αὐθάδειάν τινα καὶ σκληρότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν, δημοῖως δὲ καὶ τοῖς ἦθεσιν.

Melanthium pictorem Plinius quoque memorat inter auctores ex quibus lib. XXXV corraserit. Floruit hic Pamphili discipulus post Apellem celeberrimus Ol. 104-112. V. Plinius XXXV, 10, 36, 7, 32; Quintilian. XII, 10; Plutarch. Arat. c. 12 et 13. Müller. *Handb. d. Archæol.* 139, 2; cf. 140, 4. — De Melanthio poeta, Philoclis filio, Cimonis amico, v. Bode *Gesch. d. ion. Lyr.* p. 263 et Meinek. *Histor. crit. Com.* p. 205, 59. Alios hujus nominis vide ap. Fabric. in. B. Gr. et in Steph. *Thes.* s. h. v.

MELISSEUS.

ΔΕΛΦΙΚΑ.

Schol. Hesiod. *Opp.* p. 32 ed. Gaisd. : Ἡ μὲν Πιερία (urbs Bœotiae) πρότερον ὑπὸ Πιέρου κτισθεῖσα τοῦ Μεθώνης ἀδελφοῦ, πατὴρ δὲ Λίνου, Πιερία ἐκέκλητο· ὕστερον δὲ Λύγκος ἐκλήθη, ἧς καὶ τὴν ἀρχὴν ἔσχεν Ἄερος, ὁ πρεσβύτατος τῶν Ἡμαθίωνος παίδων, κατὰ Μελισσεύς φησιν ὁ τὰ Δελφικὰ συνταξάμενος.

Eadem in *Histor.* Tzetz. VI, 631. Μελισσεύς, rex Chersonesi Cariae, memoratur ap. Diodor. V, 61, rex Cretæ mythicus ap. Apollodor. I, 2, 6; Hygin. *Poet. astr.* II, 13; Lactant. *Inst.* I, 22. *Melissus Euboicus, qui omnium physiologorum sententias disputavit*, laudatur ap. Fulgentium *Myth.* II, 16, ubi de Jove in cygnum converso. Eundem citat Palæphatus *Incred. init.* p. 268 West. : Ἄει

DE PICTURA.

Omnino Polemo ejusmodi fuit quem describit Melanthius pictor in libris De pictura. Ait enim oportere contumaciam quandam atque duritiam operibus impressam esse, itemque moribus.

DELPHICA.

Pieria olim a Piere Methones fratre, Lini patre, condita Pieria vocabatur; postea vero Lynceus appellata est. Ejus imperium tenuit Aeropus, ex filiis Emathionis natu maximus, sicuti Melisseus ait qui Delphica composuit.

δ' ἔγωγε ἐπαινοῦ τοὺς συγγραφεάς Μελισσον καὶ Λαμίσκον τὸν Σάμιον (Lamiscum Pythagoreum in Archytæ epist. ad Dionysium tyrannum habes ap. Diogen. L. III, 22), ἐν ἀρχῇ λέγοντας, « Ἔστιν δ' ἐγένετο καὶ νῦν ἔσται (ἔστι νῦν δ' ἐγ. κ. ἔσται scrib. vult Voss.). De Melisso Samio philosopho, Parmenidicis discipulo, satis constat. De Melissis graminaticis, qui latine scripserunt, v. Sueton. De clar. gr. c. 3. 21; Plinius H. N. VII. IX. X. XI. XXXV; Ovid. Ex Pont. IV, 16, 20 ibiq. Heins.; Lindemann. ad Pomph. *Comm.* p. 426; Osann ad Apulej. De orthogr. p. 70; Servius ad Virg. IV, 146 etc., Donat. Vit. Virg.; A. Gellius XVIII, 4.

MELITO.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΓΕΝΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Harpocrat. : Κάθετος, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Τελάμωνος. Διείλεται περὶ τοῦ καθέτου Μελίτων ἐν ἁ' Περὶ τῶν Ἀθήνησι γενῶν. Cf. Suidas, et Photius qui addit : Σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινα καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίᾳ τῷ Ποσειδῶνι. Cf. Diodor. IV, 23, 4, 2, ibique Wesseling.

MENANDER EPHESIUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

Josephus C. Apion. I, 18 : Ἀλλὰ πρὸς τούτῳ παραθήσομαι Μένανδρον τὸν Ἐφέσιον. Γέγραφε δὲ οὗτος τὰς ἐφ' ἑκάστου τῶν βασιλέων πράξεις παρὰ τοῖς Ἑλλησι καὶ βαρβάρους γενομένας, ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις ἐπιχωρίων γραμμάτων σπουδάσας τὴν ἱστορίαν μαθεῖν. Γράφων δὲ περὶ τῶν βεβασιλευκότων ἐν Τύρῳ, ἔπειτα γε-

DE ATHENIENSIIUM GENTIBUS (SACERDOTALIBUS).

Κάθετος, agnus qui in mare dimittitur. Lysias in oratione Contra Telamonem. Dissertit de hoc agno Melito in primo libro De gentibus Atheniensium.

DE REBUS PHOENICUM.

Sed huic Menandrum Ephesium adjungam. Is autem res singulorum regum tempore apud Græcos Barbarosque gestas memoriæ mandabat, ex vernaculis cujusque provinciæ vel gentis actis studens historiæ veritatem cognoscere. De iis itaque qui in Tyro regnarunt scribens, quo loco deve-

νόμενος κατὰ τὸν Εἰρώμιον, ταῦτα φησί: « Τελευτήσαντος δὲ Ἀβιβάλου, διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἰρώμιος, ὃς βιώσας ἔτη πενήτηντα τρία ἐβασίλευσεν ἔτη τριάκοντα τέσσαρα. Οὗτος ἔχουσε τὸν εὐρύχωρον τὸν τε χρυσὸν κίονα τὸν ἐν τοῖς τοῦ Διὸς ἀνέθηκεν, ἔτι τε ὕλην ξύλων ἀπελθῶν ἔκοψεν ἀπὸ τοῦ λεγομένου ὄρους Λιθάνου, κέδρινα ξύλα εἰς τὰς τῶν ἱερῶν στέγας, καθελὼν τε τὰ ἀρχαῖα ἱερὰ καινοῦς ἠκοδόμησε, τὸ τε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστάρτης τέμενος ἀνιέρυσεν, καὶ τὸ μὲν τοῦ Ἡρακλέους πρῶτον ἐποίησατο ἐν τῇ Περιτίῳ μηνί, εἶτα τὸ τῆς Ἀστάρτης, ὁπότε Τιτυοῖς ἐπεστράτευσεν μὴ ἀποδιδῶσι τοὺς φόρους, οὓς καὶ ὑποτάξας ἑαυτῷ πάλιν ἀνέστρεψεν. Ἐπὶ τούτου δέ τις ἦν Ἀβδήμονος παῖς νεώτερος, ὃς ἐνίκα τὰ προβλήματα, ἃ ἐπέτασσε Σολομὼν ὁ Ἱεροσολύμων βασιλεὺς. » Ψηφίζεται δὲ ὁ χρόνος ἀπὸ τούτου τοῦ βασιλείως ἄχρι τῆς Καρχηδόνας κτίσεως οὕτως: « Τελευτήσαντος Εἰρώμιου διεδέξατο τὴν βασιλείαν Βαλεάζαρος ὁ υἱὸς, ὃς βιώσας ἔτη τεσσαράκοντα τρία ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Μετὰ τοῦτον Ἀβδάστρατος ὁ αὐτοῦ υἱὸς βιώσας ἔτη εἴκοσι ἐννέα ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Τοῦτον οἱ τῆς τροφῆς αὐτοῦ υἱοὶ τέσσαρες ἐπιβουλεύσαντες ἀπώλεσαν, ὧν ὁ πρεσβύτερος ἐβασίλευσεν ἔτη δώδεκα. Μεθ' οὗς Ἀσταρτος ὁ Δελαιαστάρτου, ὃς βιώσας ἔτη πενήτηντα τέσσαρα ἐβασίλευσεν ἔτη δώδεκα. Μετὰ τοῦτον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀσέρυμος βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ πενήτηντα ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Οὗτος ἀπώλετο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Φέλητος, ὃς λαθὼν τὴν βασιλείαν ἤρξε μῆνας ὀκτώ, βιώσας ἔτη πενήτηντα. Τοῦτον ἀνείλεν Εἰθώβαλος ὁ τῆς Ἀστάρτης ἱερεὺς, ὃς βασιλεύσας ἔτη τριάκοντα δύο ἐβίωσεν ἔτη ἐξήκοντα ὀκτώ. Τοῦτον διεδέξατο

Βαδέζωρος υἱὸς; ὃς βιώσας ἔτη τεσσαράκοντα πέντε ἐβασίλευσεν ἔτη ἕξ. Τοῦτου διάδοχος γέγονε Μάττηνος ὁ υἱὸς, ὃς βιώσας ἔτη τριάκοντα δύο ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Τοῦτου διάδοχος γέγονε Φυγμαλίων, βιώσας δ' ἔτη πενήτηντα ἕξ ἐβασίλευσεν ἔτη τεσσαράκοντα ἑπτὰ. Ἐν δὲ τῷ ἐπ' αὐτοῦ ἐβδόμῳ ἔτει ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ φυγοῦσα ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν ἠκοδόμησε Καρχηδόνα. » Συνάγεται δὴ πᾶς ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς Εἰρώμιου βασιλείας ἄχρι Καρχηδόνας κτίσεως ἔτη ρνε' μῆνες ἧ'. Ἐπεὶ δὲ δωδεκάτῃ ἔτει τῆς Εἰρώμιου βασιλείας ἐν Ἱεροσολύμοις ἠκοδομήθη ὁ ναὸς, γέγονεν οὖν ἀπὸ τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ ναοῦ ἄχρι Καρχηδόνας κτίσεως ἔτη ἑκατὸν τεσσαράκοντα τρία, μῆνες ὀκτώ. Τῆς μὲν οὖν παρὰ Φοινίκων μαρτυρίας τί δεῖ προσθεῖναι πλείω; βλέπεται γὰρ ἀλήθης ἰσχυρῶς ὠμολογημένον. Καὶ πολλὴ δέησις προάγει τῆς τοῦ νεοῦ κατασκευῆς ἢ τῶν προγόνων ἡμῶν εἰς τὴν χώραν ἀφίξις: ὅτε γὰρ αὐτὴν πᾶσαν πολέμῳ παρέλαβον, τότε τὸν νεὸν κατασκευάσαν. Καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκ τῶν ἱερῶν γραμμάτων ὑπ' ἐμοῦ δεδήλωται διὰ τῆς Ἀρχαιολογίας. V. Scaliger. De em. temp. App. p. 5.

Josephum negligenter exscriptis Theophilus Ad Autolyc. III, 31. Post Berosum, Manethonem, Apollonium Ægyptium et Josephum, etiam *Menandrum Ephesium* inter fontes suos recitat Junior Philosophus in Descriptione totius orbis, cap. 2. Ex eodem Menandro fluxerint sequentia :

(2.)

Idem ib. I, 21 : Ταῦτα σύμφωνον ἔχει ταῖς ἡμετέραις βίβλοις τὴν ἀλήθειαν. Γέγραπται γὰρ ἐν αὐταῖς ὅτι Ναβουχοδονόσορος ὀκτωκαιδεκάτῃ τῆς αὐτοῦ βασι-

nit ad Hiromum regem, ista dicit: « Abibalo vita functo, Hiromus filius ejus regnum accepit, qui regnavit annos xxxiv, vita ad annum lvi producta. Hic aggere Vastum qui dicitur locum exæquavit, prætereaque auream columnam in Jovis templo collocavit; et ad lignorum silvam profectus, e monte Libano appellato construendis templorum tectis cedros excidit; demolitusque antiqua delubra, nova templa ædificavit, Herculisque et Astartæ fana consecravit, primumque Herculis templum fecit in mense Peritio, deinde Astartæ, quando bellum movit adversus Tityos, quod tributa non solverent: quos quum sibi etiam iterum subjecisset, reversus est. Hujus ætate quidam Abdemonis filius junior clarebat, qui problemata, quæ Solomon rex Hierosolymorum explicari jussit, ingenio semper superabat. » Supputatur vero tempus ab hoc rege usque ad constructionem Carthaginis, hoc modo: « Hiromo defuncto, in ejus regnum successit Baleazarus filius, qui, quum vixisset annis xliii, septem regnavit annis. Post hunc Abdastratus illius filius vita exacta annorum xxix regnavit novem. Hunc nutricis suæ filii quattuor insidiis peremerunt, quorum senior regnavit annis xii. Post quos Astartus filius Delæastarti regnavit, qui vixit annis liv, regnavit annis xii. Post hunc frater ejus Aserymus, qui vixit annis liv, regnavit annis novem. Hic a fratre Phelate interfectus est, et regno suscepto mensibus imperavit octo, quum vixisset annis l. Hunc

interfecit Ithobalus Astartæ sacerdos, qui, quum vixisset annis lxxviii, regnavit annis xxxii. Huic successit Badesorus filius, qui, quum vixisset annis quadraginta quinque, regnavit annis sex. Huic successor factus est Matgenus ejus filius, qui quum vixisset annis xxxii, novem regnavit annis. Huic successit Pygmalion, qui vixit annis lvi, et regnum tenuit xlvi. Hujus regni anno septimo soror ejus *Dido*, fuga elapsa, in Libya civitatem condidit Carthaginem ». Itaque colligitur omne tempus a regno Hiromi usque ad conditam Carthaginem, ad annos clv et menses vii. Quum vero anno xu Hiromi regis in Hierosolymis ædificatum sit templum, fluxit igitur a templi conditu usque ad constructionem Carthaginis tempus annorum cxliii, mensium vii. Et Phœnicum quidem testimoniis quid opus est plura adscribere? cernitur enim veritas valde comprobata. Et multum videlicet constructionem templi præcedit progenitorum nostrorum in hanc regionem adventus: quum enim eam universam debellasset, tum demum templum ædificare cœperunt. Et hæc aperte ex sacris literis a me declarata sunt in Antiquitatum libris.

2.

Atque hæc narratio consentientem habet cum nostris scripturis veritatem. Proditum enim in illis est, Nabuchodonosorum anno regni sui decimo octavo templum nostrum diruisse, ejusque excidium totos quinquaginta annos du-

λείας ἔτει τὸν παρ' ἡμῖν ναὸν ἠρήμωσε, καὶ ἦν ἀφανὴς ἐπὶ ἔτη πενήκοντα· δευτέρῳ δὲ τῆς Κύρου βασιλείας ἔτει τῶν θεμελίων ὑποβληθέντων, δευτέρῳ πάλιν τῆς Δαρείου βασιλείας ἀπετελέσθη. Προσθήσω δὲ καὶ τὰς τῶν Φοινίκων ἀναγραφάς· οὐ γὰρ παραλείπτον τῶν ἀποδείξεων τὴν περιουσίαν. Ἔστι δὲ τοιαύτη τῶν χρόνων ἡ καταρίθμησις. « Ἐπὶ Εἰθωδάλου τοῦ βασιλέως ἐπολιόρχησε Ναβουχοδονόσορος τὴν Τύρον ἐπ' ἔτη τρισκαίδεκα. Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Βαβλ' ἔτη δέκα. Μετὰ τοῦτον δικασταὶ κατεστάθησαν καὶ ἐδίκασαν, Ἐκνίβαλος Βασιλάγου μῆνας δύο, Χέλβης Ἀβδαίου μῆνας δέκα, Ἀββαρος ἀρχιερεὺς μῆνας τρεῖς, Μύτγονος καὶ Γεράστρατος τοῦ Ἀβδηλέμου δικασταὶ ἔτη ἕξ, ὧν μεταξὺ ἐβασίλευσε Βαλάτορος ἑνιαυτὸν ἕνα. Τοῦτου τελευτήσαντος ἀποστειλάντες μετεπέμψαντο Μέρβαλον ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη τέσσαρα. Τοῦτου τελευτήσαντος μετεπέμψαντο τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Εἰρωμον, ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη εἴκοσι. Ἐπὶ τούτου Κύρος Περσῶν ἐδυναστεύσεν. » Οὐκοῦν ὁ σύμπας χρόνος ἔτη πενήκοντα τέσσαρα καὶ τρεῖς μῆνες πρὸς αὐτοῖς. Ἐβδόμῳ μὲν γὰρ περὶ τῆς Ναβουχοδονοσόρου βασιλείας ἤρξατο πολιορκεῖν Τύρον, τεσσαρεσκαιδεκάτῳ δ' ἔτει τῆς Εἰρώμου Κύρος ὁ Πέρσης τὸ κράτος παρέλαβεν.

3.

Clemens Alex. Strom. I, p. 140, 8. : Εἶραμος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σαλομῶνι δίδωσι, καθ' οὓς χρόνους μετὰ τὴν Τροίας ἄλωσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἀφίξις, ὡς φησι Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Λαίτιος ἐν τοῖς Φοινικικοῖς. Eadem Tatianus Or. adv. Gr. c. 37 et exc. Euseb. P. E. p. 493, B. Cf. Laeti fragmenta. Ceterum Pergamenum Menandrum ab Ephesio non esse distinguendum facile concedes. Ephesi natus Pergami docuit.

rasse; anno autem Cyri regni secundo jactis fundamentis restitui cœptum, denuo vero Darii regni secundo partibus omnibus absolutum esse. Quin et adjiciam Phœnicum historias : haud enim omitendum est probationum sat superque afferre. Est autem in illis temporum dinumeratio hujusmodi. « Ithobalo apud Tyrios regnante Nabuchodonosorus Tyrum obsedit per annos xiii. Post hunc regnavit Baal annos decem. Post hunc Judices constituti sunt et ipsi rexere : Encibalus Baslachi menses duos, Chelbes Abdæi menses decem, Abbarus summus pontifex menses tres, Mytgonus et Gerastatus Abdelemi judices per annos sex ; inter quos annum unum cum potestate regia Tyro præfuit Balatorus. Quo mortuo misere Tyrii qui ex Babylone Merbalum advocarent, regnavitque hic annos quattuor. Eo mortuo advocarunt fratrem ejus Hiromum, qui regnavit annos xx. Hujus tempore Cyrus apud Persas potens erat. » Quapropter omne tempus est annorum lvi, triumque insuper mensium. Septimo siquidem anno regni sui Nabuchodonosorus cœpit obsidere Tyrum ; quarto decimo autem anno regis Hiromi Cyrus Persa imperium accepit.

3.

Iramus filiam suam Salomoni in matrimonium dedit, quo

4.

Josephus Ant. Jud. VIII, 13 : Μέμνηται δὲ τῆς ἀνομβρίας ταύτης καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Ἰθωδάλου τοῦ Τυρίων βασιλείως πράξεσι λέγων οὕτως· « Ἀβροχία τε ἐπ' αὐτοῦ ἐγένετο, ἀπὸ τοῦ Ὑπερβερταίου μηνὸς ἕως τοῦ ἐχομένου ἔτους τοῦ Ὑπερβερταίου. Ἰακτεῖαν δ' αὐτοῦ ποιησαμένου, κεραυνοὺς ἱκανοὺς βεβληκέαι. Οὗτος πόλιν Βότρυν ἔκτισε τὴν ἐπὶ Φοινίκῃ, καὶ Αὐζαν τὴν ἐν Λιβύῃ. » Καὶ ταῦτα μὲν, δηλῶν τὴν ἐπ' Ἀχάβου γενομένην ἀνομβρίαν (κατὰ γὰρ καὶ τοῦτον καὶ Ἰθώδαλος ἐβασίλευσε Τυρίων) ὁ Μένανδρος ἀναγέγραφεν. Eadem e Josepho Freculph. III, c. 7. Ceterum Menandrum tamquam Φοινικικῶν scriptorem commemorat etiam Cosmas in Topogr. christ. XII. p. 342 et Tertullian. Apolog. c. 19.

5.

Bekker Anecd. p. 782, 17 : Φοινίκεια τὰ γράμματα ἐλέγοντο, ὡς φησιν... Ἐπεινεὺς καὶ Μένανδρος, ἐπειδὴ ἐν πετάλοις φοινικικοῖς ἐγράφοντο, ἢ, ὅπερ κριεῖτόν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι φοινίσσεται ὑπ' αὐτῶν ὁ νοῦς ἤτοι λαμπρύνεται.

6.

Jo. Laurent. Lyd. De mens. p. 276 ed. Hase : Εἰσὶ δὲ οἱ φασι, τὸν Κρόνον ἢ κα]τὰ ἀ[ντιστοιχείαν τὸν Χ]ρόνον [Οὐρ]ανοῦ εἶναι παῖδα· καὶ γὰρ ἐκ τῆς οὐρανοῦ [κινήσε]ως ὁ χρόνος· ἐν δὲ τῷ κατ' αὐτὸν ἱερῷ, ὡς φησὶ Φύλαρχ[ος ἐν τῇ] ἑπτακαίδεκάτῃ καὶ Μένανδρος γε[τῆ] πρώτη, οὔτε γυνή ο[ὔτε κώνον οὔ]τε μυῖ[α] εἰσῆι. Cf. Movers. Relig. d. Phœniz. p. 306 ; Lobeck. Aglaoph. p. 1095 sq. Menandro Melanthium (περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων) substituere volebat Meinekius (De Menandro et Philem. p. xxxix).

tempore post Trojæ excidium Menelaus in Phœnicen venit, ut Menander Pergamenus et Laetus in Phœnicicis tradunt.

4.

Meminit hujus inopie pluviarum etiam Menander, qui dum res gestas Ithobali Tyriorum regis narrat, sic loquitur : « Pluviarum sub eo defectus erat a mense Hyperberetæo ad Hyperberetæum sequentis anni. Illo vero suppliciter Deum precato, magna vis tonitruum insequuta est. Hic urbem Botryn in Phœnicie condidit et Azum in Libya. » Et hæc quidem Menander, siccitatem indicans quæ sub Achabo acciderat (nam illius tempore Tyrios rexit Ithobalus), in Commentariis suis retulit.

5.

Phœnicie literæ inde vocabantur, quod secundum Menandrum, in φοινίκων, palmarum, foliis scribebantur, vel, quod dicere præstat, quod mens iis φοινίσσεται, illustratur.

6.

Sunt qui dicant τὸν Κρόνον, sive permutata litera τὸν Χρόνον, hoc est Tempus, Cæli esse filium : etenim e cæli motu tempus fit : in Croni autem templum, ut ait Phylarchus decimo septimo, et Menander primo libro, neque femina neque canis neque musca introbat.

Subjicio quæ cujusnam Menandri sint, nescio.

7.

ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΟΥ.

Etym. M. p. 738, 51 : Σφήκεια, ἡ Κύπρος (v. Philostephani fr. 10, t. III, p. 30). Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας, οἱ εἶχον κέρατα ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ Περὶ νήσων, διὰ τὸ εἶχειν πολλὰς ἐνοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Eadem Tzetzes ad Lyc. 447, ubi ὡς Μένανδρος e duobus codd. reposuit Müller. pro vg. ὡς μὲν Ἄνδροκλῆς. Ap. Steph. B. v. Χυτροί de eadem re laudatur Ἀλέξανδρος Περὶ Κ., quod item in Μένανδρος corrigendum est monente Meinekio De Men. p. xxxix.

[8.]

Zenob. IV, 32 : Θραῖκες ὄρνια οὐκ ἐπίστανται] Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γάρ, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῆ ὁ πρεσβύτατος (πρεσβυῆς τις corr. v. d.) ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. Καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰωλεῦσιν αἰνιγμα γέγονε, Θραῖκες ὄρνια οὐκ ἐπίστανται. V. Menandri Prot. fr.

9.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1126 ad verba : Μητέρα Δινδυμῖνι πολυπότνια ἀγαλέωντες, Ἐνναεῖν Φρουγίης, Τίτιν θ' ἄμα Κύλληνόν τε, Οἱ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται ἡδὲ πάρεδροι Μητέρος Ἰδαίης κεκλήταται, ἔσσοι ἔασιν Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες] Τῶν Ἰδαίων δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶν (sc. Τίτιαν καὶ Κύλληνον) εἶναι καὶ παρέδρους τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μένανδρῳ λέγοντι Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Πέει, προθύειν Τίτιαν καὶ Κυλλήνην. Sequuntur testimonia Callistrati et Promathidæ, qui de Heraclea scripserunt. Quare Menander hujus loci videatur esse *Heracleota*, cujus mentio fit ap. Plin. ind. auct. lib. VIII, XI, et ap. Auct. lat. Rei R. p. 54. Meinekios hic quoque Μελανθίῳ conjecit, fragm. Men. inc. 441, p. 319. — Equidem reputans sermonem esse h. l. de Milesiorum instituto, suspicor pro Μένανδρον reponendum esse Μαϊάνδριον, quem De Mileto scripsisse et Apollonio antiquiorem esse constat. — Menander tanquam

7.

DE CYPRO.

Sphæcia; sic olim Cyprus vocabatur. Dicebatur etiam Cestrastia, ut Menander in libro De Cypro ait, quod in ea habitarent viri κέρασι, cornibus instructi.

8.

Thracēs jurata fœdera nesciunt. Hujus proverbii meminit Menander. Ait enim in Thracia ** jaculo per pectus transfixum obiisse. Inde apud Iones et Æoles proverbio jactari cœpisse: *Thracēs fœdera nesciunt!*

Eratosthenis discipulus una cum Mnæsa, ap. Suid. v. Ἐρατοσθένης. Men. Istri pater, Suid. v. Ἴστρος (V. tom. I, p. lxxxv). Menandrum *Prienensem* memorat Plin. ind. auct. lib. VII, IX, auct. lat. De R. R. p. 54, 164. Menandrum qui scripsit Βιόχρηστα idem habet Plin. ind. lib. XIX, XX, XXI, XXVII (f. medicus, de quo Suidas v. Λέσχης); et Menandrum qui *De toreutis*, idem ind. lib. XXIII.

MENECLIS BARCÆUS.

Meneclis Βαρκαῖος συγγραφεὺς appellatur apud Athenæum p. 184, B (fr. 9), ex quo loco simul conjeceris auctorem vixisse sub Ptolemæo Physcone (146–118) vel etiam postea. Scripsit Libyca (fr. 1. 2). Ad eundem vel ad alium Meneclum pertinent opera Συναγωγὴ et Γλωσσόμομον inscripta (fr. 7) et fortasse alia, quorum titulos ignoramus. Præterea Athenarum urbis periegesis antiquaria laudatur, ita tamen, ut qui auctor ejus fuerit haud liqueat. Citatur enim Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης (fr. 5. 6) vel Καλλικράτης (*) ἢ Μενεκλῆς (fr. 4), vel Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης (schol. Aristoph. fr. 3), ubi pro particula καὶ recte reposueris ἢ, uti est apud Harpocrationem (fr. 3). Causæ cur hoc modo citaverint, excogitari possint variæ. Denique num *Barcæus* Meneclis De Athenis scripserit an alius, nescio (**). Apud ipsos enim Athenienses Meneclis nomen haud infrequens.

(*) Pro Καλλικράτης libri sæpe Καλλιστράτης et Καλλιστρατος. Quare nonnulli Callistratum, notissimum lexicographis grammaticum, intelligendum putarunt. Critices leges ne tale quid statuamus vetant. Cf. Preller. ad Polem. p. 174.

(**) De Meneclæ Alabandensi oratore v. Cicero Or. 69; De orat. II, 23; Brut. 95; Strabo XIV, p. 661, 655. Meneclis, pater Dionysii (Dionysii Chlorig, Nicandri interpretis, ut probabiliter statuit Schneider.) ap. schol. Nicandr. Ther. 869. Fortasse idem est M. medicus ap. Aetium p. 332. Alios Meneclis v. ap. Xenoph. Hell. I, 7, 34; Demosth. p. 995, 10 etc. et ap. Bœckh in Inscr. Atticis N° 165 etc. — *Menelox* quidam Περὶ ἀναθημάτων laudatur ab Athenæo p. 594, B. Fortasse nomen esse debet *Meneclis*.

(9.)

Matrem Dindymiam valde venerabilem invocantes, indigetem Phrygiæ, Titiamque simul Cyllenumque, qui soli ex multis duces atque assessores Matris Idææ vocantur, quotquot sunt Dactyli Idæi Cretenses. Inter Dactylos Idæos, quos vocant, primos esse atque assessores Matris deorum Apollonius dicit Menandrum (*Mæandrium*) secutus, qui Milesios Rheæ sacra facturos antea sacrificare ait Titiae et Cylleno.

AIBYKA.

1.

Schol. Pindari Pyth. IV, 10 : Περὶ τῆς τοῦ Βάττου εἰς τὸ μαντεῖον ἀφίξεως οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοις οἱ συγγραφεῖς. Οἱ μὲν γὰρ ἔνεκεν τῆς φωνῆς φασιν αὐτὸν ἔλθειν, καὶ τὸν χορησμὸν ἄνω καὶ κάτω θρυλοῦσι τὸν (Herodot. IV, 155),

Βάττ' ἐπὶ φωνῆν ἤλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
εἰς Λιδύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστήρα.

Οἱ δὲ στάσεως περιπεσοῦσης πολιτικῆς. Ὁ Μενεκλῆς γοῦν πιθανωτέραν δοκεῖν φησι τὴν στάσεως αἰτίαν, μυθικωτέραν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς φωνῆς. Φησι δὲ, ὅτι οἱ πολῖται ἐν τῇ Θήρᾳ ἐστασίασαν καὶ δίστησαν ἀλλήλων, ἤγειτο δὲ τῆς ἐτέρας τῶν στάσεων ὁ Βάττος· διαγωνισαμένων δὲ τῶν στάσεων τοὺς τοῦ Βάττου συνέβη σκονταεῖν δὲ τὴν εἰς πατρίδα κάθοδον περὶ ἀποικίας βουλεύεσθαι. Ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφοῦς Βάττος ἠρώτα λεύεσθαι. Ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφοῦς Βάττος ἠρώτα περὶ τῆς στάσεως, πότερον διαγωνίσονται περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπαναστροφῆς ἢ ἐτέρωσέ ποι ἀποικίαν στελιωνται· τὸν δὲ θεὸν χρῆσαι·

Βάττε, τὸ πρόθε κακὸν, τὸ δὲ δεύτερον ἐσθλὸν ἐρευνᾶς.
Ἔρχεο, λείψ' ἄλιαν χώραν· ἥπειρος ἀμείνων·
Ἥφως πρότερον δόλον ἐκβαλε, πείθει πειθίων.
Στερρὴν γῆν ὄσιως, ἦν μίσει πολλὴν ἀθεμίστως.
Οἶά τ' ἄνθρ' ἔρει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἰκάνει.

Priorem scholii partem excerpit Tzetzes ad Lyc. 886, reliqua simul narrans quæ apud Pindarum et schol. leguntur de Argonautis ad Tritonem appellentibus, de gleba ibi ab Eurypylo accepta, deque Medæ vaticinio. Narrationis hujus auctores laudat Pindarum et Meneclum, quum apertum sit eum nihil nisi scholiastam Pindari ante oculos habuisse. Quare locum Tzetze adscribere nefas duxi.

LIBYCA.

1.

Cur Battus oraculum Apollinis adierit, diversimodearrant historici. Alii vocis recuperandæ causa Delphos profectum aiunt, ubi decantatum istud oraculum acceperit :

Batte, vocis causâ venisti : at te rex Phæbus Apollo
in Libyam mittit ovibus divitem, colonie conditorem.

Alii seditionem civilem dicunt causam fuisse; atque hoc probabilius, alterum illud fabulæ similis esse censet Meneclæ. « Cives, inquit, in Thera insula turbis exortis inter se dissidebant; eorum alteram factionem ducebat Battus. Is vero, ubi ad arma res devenerat, cum suis urbe ejectus est patriamque relinquere se coactus vidit. Tum socii ejus de reducto desperantes coloniam deducendam esse cogitarunt. Battus igitur Delphos profectus interrogavit, utrum reditum in patriam armorum vi parare sibi tentandum esset, an vero alio se ad coloniam condendam conferre deberent. Tum ita deus vaticinatus est :

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

« Versu 1 addidi τὸ cum Heynio, et dedi cum eodem ἐρευνᾶς pro ἐρεύνα. Versu 3 idem Heynius conjecit πρότερον δόμον et πείθεο μυθῶ. Versu 4 libri sterρόν. Deinde ἦν μίσει corruptum est. Vs. 5 cod. Gott. ἔρχεις. Pleraque, ut solet in oraculis, obscurissima sunt. » ΒΟΕΚΗ. Ego verti quasi scriptum esset : Στέρρον γῆν ὄσιως sterρόν· μισεῖς ἀθεμίστως. — De re v. Müller. *Min.* p. 343 sqq.

Anonym. De mulier. bello claris c. 10 (p. 216 in Paradoxogr. ed. Westerm.) : Φερετήμη, γυνὴ Βάττου. Αὕτη τελευτήσαντος αὐτῆς τοῦ παιδὸς δόλῳ αὕτη τὴν ἀρχὴν τῆς Κυρηνῆς κατέσχε, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἀρκεσίλα κατὰ θάλατταν εἰς Αἴγυπτον ἀπέστειλεν. Ἐπιπαραγενομένη δὲ αὕτη πάντας ἀνείλε, συμπίεσασα τὸν ἔχοντα τὴν Αἴγυπτου ἀρχὴν τότε Ἀρυάνδην. Λαβοῦσα δὲ δύναμιν παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Κυρηνάου πικρῶς ἐχειρώσατο, καὶ ἀναχωρήσασα εἰς Αἴγυπτον ἐτελεύτησε, καθὼς ἱστορεῖ Μενεκλῆς ὁ τὰς Λιδυκάς ἱστορίας γράψας. Vide Herodot. IV, 175 sqq.

ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΩΝ.

3.

Schol. Arist. Avv. 395 : Οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀθηναίων συγγράμμασι φασιν οὕτω· « Καλεῖται δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἅπας Κεραμεικός. Ἔστι γὰρ ὁ αὐτὸς δῆμος. Βαδίζουσι δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν εἰς στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις. [Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθέντες (ταφθέντες?), οἱ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήσαντες.] Ἔχουσι δὲ αἱ στῆλαι ἐπιγραφὰς ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. » Suidas : Κεραμεικός, τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀθηναίων (1. Ἀθηναίων) συγ-

Batte, prius illud male, alterum vero bene quaerit.
Proficiscere, linque maris insulam; continens praestat;
Mane prius consilium ejice, suada mea persuasus.
Terram ama ut par est firmam; oderis immerito.
Qualia facit vir, tales habebit eventus. »

2.

Pheretime, uxor Battii (III, *Claudi*), postquam Archeleus filius perierat, ipsa dolo regnum Cyrenarum obtinuit, atque quum nepotem regem constituisset, eos, qui Arce-silao filio adversati erant, navibus impositos in Ægyptum ablegavit. Deinde eodem profecta ipsa omnes interficiendos curavit, persuaso, qui tunc Ægypto praefectus erat, Aryande. Atque persuaso a rege exercitu Cyrenæos multa cum severitate mulcavit. Quo facto in Ægyptum reversa diem obiit, uti refert Meneclæ, qui Libycas historias conscripsit.

DE ATHENIS.

3.

Bello interfecti in Ceramico sepeliri solebant, ut Meneclæ vel Callicrates in libris De urbe Athenarum scribunt

γράμμασι φασιν οὕτως: « Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Κεραμει-
κός· εἰσὶ δὲ ἔθνην καὶ ἔθνην στήλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίοι τε-
θαμμένοι, ἔχουσαι ἐπιγραφάς, πῶς ἕκαστος ἀπέθανεν. »

Harpocratio : Κεραμεικός... ὅτι β' εἰσὶ Κεραμει-
κοὶ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ (Ἄντιφων) φησὶν, ὁ μὲν ἔθνην τῆς
πόλεως, ὁ δὲ ἕτερος ἔξω, ἔθνη καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευ-
τήσαντας ἔθαπτον δημοσίοι καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον,
δηλοῖ Καλλικράτης ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν.

Apud schol. Arist. Καλλικράτης codd. Venet. et
Ravennas; Καλλίστρατος Aldin. Apud Suidam Καλ-
λιστράτης codd. A. B. E. V; Καλλίστρατος V* Bern-
hardy, Eadem fluctuatio apud Harpocrat. ubi
duo codd. Καλλικράτης. Callicratem verum esse
nomen eo minus dubitari potest, quo facilius
ignotus fere periegeta cum notissimo grammatico
permutatur. — Pro καὶ Καλλ. ap. schol. et Suid.
præstaret scribere ἢ Καλλ. — ἐν τοῖς ante Περὶ
Ἀθηνῶν ap. schol. præbet cod. Marcian. G; ceteri
et Suidas omittunt. — Uncis ap. schol. inclusa
glossam scholiastæ esse monet Dindorfius.

4.

Schol. Arist. Pac. 145 : ... Καλλικράτης φησὶν
ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν γράφων οὕτως: « Ἐχει
δὲ ὁ Πειραιεύς λιμένας τρεῖς, πάντας κλειστούς. Εἷς
μὲν ἐστὶ ὁ Κανθάριος λιμὴν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώ-
ρια ἐξήκοντα, εἶτα Ἀφροδίσιον, εἶτα * κύκλω τοῦ λι-
μένος στοαὶ πέντε. »

Καλλικράτης] sic h. l. omnes libri. — ἐξήκοντα]
ἐξήκοντο vel ἐξωκοδόμητο conj. Dindorf. Ante v.
κύκλω excidisse videtur mentio partis tertiæ, quæ
erat magnum ἐμπόριον, nisi hæc pars κατ' ἐξοχὴν
λιμὴν sive Πειραιεύς appellabatur. V. Ulrichs, Οἱ
λιμένες καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν, Athen.
1843, p. 8, quem librum inspicere mihi non licuit;
Forbiger. Geogr. III, p. 944.

5.

Harpocratio : Ἐρμαῖ. Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης
ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν γράφει τοῦτ' « Ἀπὸ γὰρ τῆς Ποι-

verbis hisce : « Omnis hic locus appellatur Ceramicus. Idem enim demus est. Ambulantibus hic illic conspiciuntur cippi
eis positi, qui civitatis sumptibus sepulturam nacti sunt.
Inscripta stelis nomina locorum, ubi quisque obierit. »

4.

Callicrates vel Menecles in libro De Athenis ita scribit :
Piræus portus habet tres, qui omnes claudi possunt. Unus
eorum est Canthari portus, quem dicunt; in eo navalia
sunt sexaginta navium capacia; deinde Aphrodi-ium, deinde
magnum emporium, et circa id porticus quinque.

5.

Menecles sive Callicrates in opere De Athenis scribit hæc :
« A Pœcile et a porticu regia sunt Hermæ qui dicuntur;
quum enim multi sint et a privatis et a magistratibus positi,
hoc nacti sunt nomen. In uno eorum inscriptum est literis

κίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἐρμαῖ κα-
λούμενοι· διὰ γὰρ τὸ πολλοὺς κεῖσθαι καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν
καὶ ἀρχόντων ταύτην τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι συμ-
βέβηκεν. Ἐφ' ἑνὸς δὲ αὐτῶν ἐπιγέγραπται γράμμασιν
ἀρχαίοις: Ἄντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί. »

Eadem Photius et Suidas. Apud Photium est
Καλλικράτης; ap. Harpocrat. Ἄλλικράτης cod. D,
Καλλιστράτης A, καλλιστάτης B; omisit N. Bekkerus
ubique exhibuit Καλλίστρατος. Ap. Suidam codd.
A. V. E. et edit. ante Küsterum Καλλιστράτης.
Bernhardy. Καλλίστρατος, fidem habens Aldin. schol.
Aristoph. Av. 395. — Περὶ Ἀθηνῶν] Περὶ Ἀθηναίων
libri. — βασιλέως] βασιλείου mallem cum Küstero.

6.

Harpocratio : Ἐκατόμπεδον. . . Ὁ Παρθενῶν ὑπό-
τινων Ἐκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν,
οὗ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τῷ Περὶ
Ἀθηνῶν. Plurimi codd. Καλλιστράτης; Bekker.
Καλλίστρατος.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E LIBRO PRIMO.

7.

Athenæus IX, p. 390, B : Μενεκλῆς δ' ἐν τῇ πρώτῃ
τῆς Συναγωγῆς « Οἱ Πυγμαῖοι (φησὶ) τοῖς πέρδει καὶ
τοῖς γεράνοις πολεμοῦσι. » Ex Athenæo sua Eustath.
in II. ψ, 653, p. 1322. 47. Titulus libri decurta-
tus, ut videtur. Cf. Istri Συναγωγὴν τῶν Κρητι-
κῶν θυσῶν; Philochori Συναγωγὴ ἡρωίδων.

7 a.

ΓΛΩΣΣΟΚΟΜΟΝ.

Suidas : Διακόνιον. Οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος
κρητῖδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἶρηκε
περὶ αὐτοῦ: « Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην
Εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ
κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἄττα κυκλοτερῆ πέμματα,
ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. »

antiquis : « Pro collato beneficio Agamemnonem posuerunt
Achiwi. »

COLLECTIO.

7.

Menecles libro primo Collectionis, « Pygmæi, ait, contra
perdices et grues bellum gerunt. »

GLOSSOCOMUM.

7 a.

Diaconium. Quidam sic vocant placentæ infusum. Me-
necles vero in Glossocomo de voce ista sic scribit : « Athe-
nienses Iresionen sic dictam Apollini parantes, Iyram, co-
tylam, pampinum aliasque placentas rotundas conficiunt,
easque diaconium vocant. »

De rev. Steph. Thes. v. Διακόμιον, et Bernhardy. ad Snid. Müller. *Dor.* I, p. 325. Γλωσσόκομον proprie est arcula in qua tibiarum lingulae reponabantur; deinde quamvis arculam significat in qua reconduntur res pretiosae. V. Steph. Thes. s. v. Nostro loco intelligenda vox de libro quo Meneles res ad reconditiores antiquitates pertinentes explicaverat, vel, quod malim, voces obscuriores interpretatus erat; quæ quum græce dicantur γλῶσσαι, ludens auctor Γλωσσόκομον, Linguae thesaurum, librum inscripsit.

8.

Etym. M. p. 37, 25: Αιολεῖς... ὡς Μενεκλῆς διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἔθνων συνηθροῖσθαι, ἀπὸ τοῦ αιολίζω. Cf. Müller. *Min.* p. 398.

9.

Athenæus IV, p. 184, B: Οὐ γὰρ οἶδας ἱστοροῦντα Μενεκλέα τὸν Βαρκαῖον συγγραφέα, ἔτι τε Ἀνδρῶνα ἐν τοῖς Χρονικοῖς τὸν Ἀλεξανδρέα, ὅτι Ἀλεξανδρεῖς εἰσὶν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας διὰ τὰς γενομένας συνεχεῖς κινήσεις ἐν τοῖς κατὰ τοὺς Ἀλεξάνδρου διαδόχους χρόνοις. Ἐγένετο οὖν ἀνανέωσις πάλιν παιδείας ἀπάσης κατὰ τὸν ἔβδομον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν κυρίως ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων καλούμενον κακεργέτην, κτλ. Vide fragm. Andronis. Ex quonam opera hæc petita difficile dictu. — Apud schol. II, ε, 640 (Μενεκλῆς δὲ φησὶν ἐψεύσθαι τὴν ἐπ' Ἰλίου στρατείαν sc. Herculis) pro Μενεκλῆς scribendum videtur Μεγακλῆς vel Μεγακλείδης.

MENELAUS ANÆUS.

Stephan. Byz.: Ἀναία: ἔστι δὲ Καρίας ἀντικρὺ Σάμου... τὸ ἔθνικόν Ἀναῖος. Ἐντεῦθεν ἦν Μενέλαος ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος καὶ μέγας ἱστορικὸς Ἀναῖος.

« Gesnerus pro μέλας legit Μέλας, unde et ei Melas ἱστορικὸς in Bibliotheca memoratur. » Voss. Quod haud dubie falsum est, etsi μέλας exhibit etiam codex Rhedigeranus. De eodem Menelao

8.

Æoles secundum Menelem dicti sunt a voce αιολίζω, quoniam ex multis populis collecti fuerint.

9.

Nescis docere Menelem Barcæum, historiarum scriptorem, et Andronem Alexandrinum in Chronicis, ab Alexandrinis eruditos esse Græcos omnes et Barbaros, quum jam defecisset encyclica eruditio propter continuos motus,

Suidas: Μενέλαος, Αἰγαιοῖς (scr. Ἀναῖος), ἐποποιός· ἔγραψε Θηβαῖδα ἐν βιβλίοις ια' (sic 4 codd., edd. et Eudoc. p. 302 ιβ') καὶ ἄλλα. Verbis καὶ ἄλλα comprehendi possunt scripta historica, sed potius ipsa Thebaide Menelaus, tamquam Θηβαϊκῶν auctor, historici titulum meruisse censendus est. Certè ex ea fluxerunt quæ Stephanus affert, v. Τεμμίξ: Ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βουωτῖα. Τεμμίκειος τὸ κτητικόν· Μενέλαος δὲ διὰ τοῦ ἰ Τεμμίκιον ἄστου ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος φησί. — Id. v. Ὑρμίνη· πόλις τῆς Ἡλίδος. Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν Ὑρμιναν διὰ τοῦ α φησί. — Id. v. Εὐτρησις· κόμη. Κεῖται δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλατειὰς ἀπάγουσαν, ἣν ἐτείχισε Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Ἔστι δὲ εἰς τόπον ἐπιρρηματικῶς Εὐτρησίνδε, ὡς Μενέλαος. — Id. v. Λύκαια, πόλις Ἀρκαδίας. Παρὰ δὲ Μενελάῳ Λύκαια μετὰ τοῦ θ. — Id. Ἀμφιγένεια, πόλις Μεσσηνιακή... Μενέλαος δὲ φησὶ καὶ Ἀμφιγένειον [εἰρησθαι]; ubi vox εἰρησθαι debetur excerptori; nam hæc quoque ex Thebaide fluxisse arguit Statius Theb. IV, 178: *Huic* (Capaneo) *parere dati, quos fertilis Amphigenia.. nutrit.* Accedit quod eodem loco Stephanus citat Antimachum (in Thebaide, v. fr. 111 ed. Dübner.). Cf. Joh. Siceliota in Hermog. ap. Walz. Rh. Gr. VI, p. 399: Τὰ Ἰωνικὰ ποιήματα ἐξαίρουσι ταῖς ἡδοναῖς, ὥσπερ τὰ Σιμωνίδου καὶ Μενελάου. Idem ib. p. 93 Walz.: Ὅτι μὲν παρενεγκεῖν ᾧ φιλόπονοι δύνανται τοὺς περιττοὺς τὴν φύσιν, μαρτυρεῖ Δημοσθένης... ὅτι δὲ τοῦτο σπάνιον, πλήρεις αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ βίοι τῶν σοφιστῶν· μάλλον δ' ἐφ' ἐνὸς Μενελάου τοῦ ποιητοῦ τοῦτο κατῖδοι τις ἂν, δυσκολίαν φύσεως φιλοπονία μεταβαλόντος εἰς τὸ ἀκριβές τε καὶ ἄμωμον, ὡς φησὶ καὶ Λογγίνος. Cf. Ruhnk. Diss. De vit. Long. p. xciv ed. Weisk.

MENESTHENES.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

Athenæus XI, p. 494, B: Ὁ λῆμος, ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον. Μενεσθένης ἐν τετάρτῳ Πολιτικῶν γράφει οὕτως: Ἄλθατάνης (αἰθανάτης

qui temporibus successorum Alexandri obtinuerant. Exstitit igitur renovatio rursus universæ eruditionis, regnante in Ægypto Ptolemæo septimo, qui proprio nomine Κακεργέτης (id est, *Maleficus*) ab Alexandrinis vocatur.

POLITICA.

Holmus [*Mortarium*]. Ποῦλον ἀδὲ κερνύοντος ἐπιπέδου ἐλαβόρατον. Μενεσθένης ἐν τετάρτῳ Πολιτικῶν γράφει οὕτως: Ἄλθατάνης (αἰθανάτης

codd. Casaub.; ἀλθαντάνης codd. Dindf.) δὲ στρεπτόν καὶ ὄλμον χρυσοῦν. Ὁ δὲ ὄλμος ἐστὶ ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγωναίων. »

De re v. not. Schweighæuseri. Pro Menesθένης Dalecamp. conj. Μεγασθένης, inutili sane conatu.

MENETOR.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ.

Athenæus XIII, p. 594, B : Διαβόητος δ' ἑταῖρα γέγονε καὶ ἡ Μιλησία Πλαγγών· ἧς περικαλλεστάτης οὔσης ἠράσθη τις νεανίαςκος Κολοφώνιος, Βαχχίδα ἔχων ἔρωμένην τὴν Σαμίαν. Λόγους οὖν προσενέγκαντος τοῦ νεανίαςκου πρὸς αὐτήν, ἡ Πλαγγών, ἀκούσασα τῆς Βαχχίδος τὸ κάλλος, καὶ ἀποτρέψαι θέλουσα τὸν νεανίαςκον τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ὡς ἀδύνατον ἦν, ἤτησε τῆς συνουσίας μισθὸν τὸν Βαχχίδος ὄρμον, διαβόητον ὄντα. Ὁ δὲ σφοδρῶς ἔρων ἤξιωσε τὴν Βαχχίδα μὴ περιδεῖν αὐτὸν ἀπολλύμενον. Καὶ ἡ Βαχχίς, τὴν ὄρμην κατιδοῦσα τοῦ νεανίαςκου, ἔδωκε. Πλαγγών τε, τὸ ἄζηλον συνιδούσα τῆς Βαχχίδος, τὸν μὲν ἀπέπεμψεν ἐκεῖνη, τῇ δὲ ὠμίλησε. Καὶ τοῦ λοιποῦ φίλοι ἐγένοντο, κοινῶς περιέπουσαι τὸν ἔραστήν. Ἐφ' οἷς Ἴωνες ἀγασθέντες, ὡς φησι Μενέτωρ ἐν τῷ Περὶ ἀναθημάτων, Πασιφίλαν ἐκάλεσαν τὴν Πλαγγώνα.

MENIPPUS δὲ γράψας τὰ Περὶ Λυδῶν καὶ Ξάνθων ἐπιτετόμενος memoratur apud Diogen L. VI, 101.

scribit : « Albatanes vero tortilem et holmum aureum. Est autem holmus, poculum ad cornuum modum elaboratum, altitudine fere cubitali. »

DE DONARIIS.

Famosa etiam meretrix Plango fuit Milesia. Quæ quum esset formosissima, amore ejus captus est adolescens Colophonius, qui amasiam habebat Bacchidem Samiam. Plangonem igitur quum sollicitaret adolescens, illa fama cognitam habens pulchritudinem Bacchidis, et avertere juvenem a sui amore cupiens, quum nihil proficeret, mercedem concubitus ab illo postulavit Bacchidis monile vulgo celebratum. Tum ille, vehementi amore flagrans, Bacchidem precatus est, ne se misere pereuntem negligeret. Et Bacchis, impetum adolescentis videns, monile dedit. Tum Plango, postquam adeo alienam ab invidia Bacchidem intellexit, monile ei remisit, cum adolescente vero concubuit. Et ab eo tempore amicæ hæ inter se fuerunt, et communi benevolentia amatores sunt prosectæ. Quam rem mirati Iones, ut ait Menetor in libro De donariis templorum, Pasiphilam vocarunt Plangonem.

MENYLLUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

I.

Plutarch. Par. min. c. 26, p. 312, B : Σεπτίμιος Μάρκελλος γήμας Σιλουάταν, τὰ πολλὰ κυνηγίω προσέκειτο· τὴν δὲ νεόνυμφον ἐν σχήματι ποιμένος Ἄρης βιασάμενος, ἐγκύμονα ἐποίησε, καὶ ὠμολόγησεν, ὅστις ἦν, καὶ δόρυ ἔδωκε, τὴν γένειον τοῦ μέλλοντος τίκτεσθαι φάσκων ἐν αὐτῷ ἀποκείσθαι. Ἀπέχτεινε γοῦν Σεπτίμιος Τουσάκιον. Μάμερκος δὲ ὑπὲρ εὐκαρπίας θύων θεοῖς, μόνης ἡμέλησε Δήμητρος. Ἡ δὲ κάπρον ἐπεμψε. Συνθροίσας δὲ πολλοὺς ἐκεῖνος κυνηγέτας ἀνεΐλε, καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος τῇ κατηγγυημένη γυναικὶ κατεχώρησε. Σκυμβράτης δὲ καὶ Μουθίας οἱ μητράδελφοι περιεῖλοντο τῆς κόρης. Ἀγανακτίσας δ' ἀνεΐλε τοὺς συγγενεῖς· ἡ δὲ μήτηρ τὸ δόρυ κατέκαυσεν· ὡς Μένυλλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

2.

Idem ibid. c. 14, p. 309, B : Ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας τὰ περὶ Ἰφιγένειαν ὁμοίως ἱστορεῖ Μέρυλλος ἐν πρώτῳ Βοιωτικῶν. In antecedentibus Plutarchus e Pythoclis Italicis de Metello filiam immolante narraverat. — Pro Μέρυλλος scribendum Μένυλλος. Namque Μέρυλλος nomen alibi, quantum scio, non occurrit; Menylli plures ap. vett. memorantur, ut Menyllus Alabandensis, a Ptolemæo Philometore Romam ad senatum legatus, Polyb. XXXI, 18.

ITALICA.

1.

Septimius Marcellus, ducta in uxorem Silvia, plerumque venationibus operam dabat. Novam autem uxorem Mars sub pastoris specie stupravit vi, atque fetu implevit : fasusque quis esset, stipitem dedit, in quo futuræ prolis fatum contineri diceret. Interfecit autem Septimius Fuscinum. Mamerus autem quum fertilitatis telluris causa diis sacrificaret, solam neglexit Cererem : ea aprum ipsi immisit. Hunc is aprum multis collectis venatoribus interfecit, caputque et pellem donspasæ sibi femina tradidit. Scymbrates autem et Muthias avunculi ea virgini ademerunt : quos quum ille irritatus trucidasset, mater stipitem cremavit. Sic Menyllus tertio Italicorum.

2.

BOEOTICA.

In Aulide Bœoticiæ urbe simile quippiam Iphigeniæ accidisse, Meryllus scribit in primo Bœoticorum.

20, 8. 22, 8. XXXII, 1; alius præfectus præsidii, quod Athenis Antipater imposuit, Diodor. XVIII, 18; Plutarch. Moral. p. 188, F; alius ap. Bœckh. in C. Inscr. I, p. 906, n. 769 et alibi. Westermanus ad Voss. p. 469 n. 18 pro Μέρυλλος fortasse Δερκύλος scribendum esse suspicatus est.

(3.)

Strabo XV, p. 692: Μέγυλλος (Μένυλλος?) δὲ τὴν ὀρύζαν σπεύρεσθαι μὲν (sc. in India) πρὸ τῶν ὄμβρων φησιν, ἀρδείας δὲ καὶ φυτείας δεῖσθαι ἀπὸ τῶν κλειστῶν ποτιζομένην ὑδάτων. Rectius puto scribas Μένιππος (Pergamenus geographus). Ceterum Megillus Περὶ ἀριθμῶν citatur Theolog. Arithm. p. 28.

METROPHANES.

Suidas: Μητροφάνης, Εὐκαρπίας τῆς Φρυγίας, σοφιστής· ἔγραψε Περὶ τῆς Φρυγίας αὐτῆς βιβλία β'. Περὶ ἰδεῶν λόγου, Περὶ στάσεων, Εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην ὑπόμνημα, Εἰς τὸν Ἀριστείδην ὑπόμνημα.

Cf. Eudoc. p. 301. Præter hunc Suidas memorat Metrophanem, Corneliani rhetoris filium, Lebadensem sophistam, et Metrophanem, a Lachare genus ducentem, contra quem Superianus sophista scripsit. Cf. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 342. Commentarii Nostri in Hermogenem laudantur sæpius. Vide indic. ad Walz. Rhett. Gr. Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 104.

ΠΕΡΙ ΦΡΥΓΙΑΣ.

Stephan. Byz.: Εὐκαρπία, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. Ἱστορεῖ Μητροφάνης, τὸν βότρου ἐκεῖ τοσοῦτον γίνεσθαι τὸ μέγεθος, ὅσον ἄμαξαν ἀπ' αὐτοῦ σχισθῆναι κατὰ μέσον. Καὶ οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ εὐφορον. Περὶ αὐτῆς γὰρ οἱ βάρβαροι ἔλεγον ὅτι Δήμητρι καὶ Διονύσῳ Ζεὺς τὴν χώραν τὴν τῶν εὐκάρπων δόιη.

DE PHRYGIA.

Eucarpia, pagus Phrygiæ minoris. Narrat Metrophanes racemum istic generari tantæ magnitudinis, ut currus ab eo in medio sit disruptus: itaque a fertilitate hæc regio nomen accepit. Narrabant de ea barbari Jovem Cereri et Baccho feracissimam hanc regionem concessisse.

DE SCYTHIS.

Hierum, mons sacer, in Pontum Euxinum prominat. Meminit ejus Ctesias primo Periodorum, et Suidas secundo, prope Macronum regionem situm dicens, et accuratius

MNESIMACHUS.

ΠΕΡΙ ΣΚΥΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rh. II, 1015: 'Ιερὸν δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος] Τοῦτο καθῆκόν ἐστιν εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον. Μέμνηται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῇ α' Περίοδῳ, καὶ Σουίδας ἐν β', περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῇ τοῦ Πόντου περίπλῳ· ὅς καὶ ρ' ἀπέχειν σταδίου αὐτό φησι τῆς Τραπεζοῦντος. Ὁ δὲ Εἰρηναῖος Μνησίμαχόν φησι περὶ αὐτοῦ ἱστορεῖν ἐν α' περὶ Σκυθῶν, ἀγνοῶν. Ὁ γὰρ Μνησίμαχος [ὡς] ἐν τῇ Εὐρώπῃ μέμνηται κειμένης τῆς Σκυθικῆς· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ προειρημένοι περὶ τῆς Ἀσίας διαλέγονται. Ἔστι καὶ ἄλλο Ἱερὸν ὄρος Θράκης.

ΔΙΑΚΟΣΜΟΙ.

Idem IV, 1412: Τῶν νυμφῶν αἱ μὲν εἰσιν οὐράναι, αἱ δὲ ἐπίγειοι, αἱ δὲ ποτάμιοι, αἱ δὲ λιμναῖαι, αἱ δὲ θαλάσσιαι. Καὶ καθόλου δὲ τῶν νυμφῶν γένος εἰς πολλὰ διήρηται, ὡς φησι Μνησίμαχος ὁ Φασιλίτης (Φασηλίτης? Φασιάτης?) ἐν Διακόσμοις. Correctio Wellaueri Φασηλίτης legentis lenissima; at Phasidis urbis civi liber De Scythis apprimè conveniret.

Idem II, 477: Ἀμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχος φησι διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γενναῖσθαι. Ἡ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθειρεσθαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες λέγονται. De Mnesimacho comico adi Meinekium, *Hist. crit. com.* p. 423.

MNASIGITON. V. Aristot. fr. 95, t. II, p. 136.

MOLPIS LACO.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

I.

Athenæus IV, 140, A: Τίς δ' ἐστιν ἡ κοπίς, σαφῶς ἐκτίθεται Μόλπις ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, γρά-

Agatho in Ponti periplo, centum stadiis aens id a Trapezunte distare. Irenæus vero Mnesimachum libro primo De Scythis de eo narrare inquires fallitur. Nam Mnesimachus montis sacri tanquam in Europa siti (promontorii) Scythici meminit, dum Apollonius et auctores modo laudati de Asia loquuntur: Est etiam alius in Thracia mons Sacer.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Quænam sit *copis*, perspicue exponit Molpis in Lacedæmoniorum republica, sic scribens: « Peragunt etiam quas

φων οὕτως: « Ποιοῦσι δὲ καὶ τὰς καλουμένας κοπίδας. Ἔστι δὲ ἡ κοπίς δειπνον, μᾶζα, ἄρτος, κρέας, λάχανον ὄμιον, ζωμὸς, σῦκον, τράχημα, θερμός. »

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ὁ δὲ Μόλπις καὶ ματτὴν φησὶ προσαγορεύεσθαι τὰ ἐπάϊκλα. Cf. Müller Dor. II, p. 37 et 202.

3.

Idem IV, p. 141, D : Μόλπις δὲ φησὶ: « Μετὰ δὲ τὸ δειπνον εἴθων ἀεὶ τι παρὰ τινος κομίζεσθαι, ἐνίστε δὲ καὶ παρὰ πλειόνων, παρ' αὐτοῖς κατ' οἶκον ἡρτυμένη ματτῆ, ἢ καλοῦσιν ἐπάϊκλον. Ἐὼν δὲ κομιζομένων οὐδεὶς οὐδὲν ἀγοράσας εἴθε φέρειν· οὔτε γὰρ ἡδονῆς οὔτ' ἀκρασίας γαστρὸς οὐνεκεν κομίζουσιν, ἀλλὰ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς ἀπόδειξιν τῆς κατὰ τὴν θήραν ποιούμενοι. Πολλοὶ δὲ καὶ ποίμνι' αὐτῶν τρέφοντες ἀφθόνως μεταδιδόσασιν τῶν ἐκγόνων. Ἔστι δ' ἡ ματτῆ φάτται, χῆνες, τρυγόνες, κίχλαι, κόσσυφοι, λαγῶ, ἄρνες, ἔριφοι. Οἱ δὲ μάγειροι σημαίνουσι τοὺς ἀεὶ τι κομίζοντας εἰς μέσον, ἵνα πάντες ἴδωσι τὴν τῆς θήρας φιλοπονίαν καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐκτένειαν. »

Idem XIV, p. 664, D : Μόλπις δ' ὁ Λάκων τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπάϊκλεια (ἢ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας) ματτῆ φησὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις.

Alios viros, quibus Molpdis nomen, v. ap. Tzetz. ad Lyc. 159, Harpocrat. s. v. Athenæum, p. 156, D; Galen. vol. V, p. 653.

MONIMUS.

ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

Clemens Alex. Protr. c. 3, p. 12, 33 Sylb. : Μόνιμος δ' ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Θαυμασιῶν συναγωγῇ, ἐν

copidas dicunt. Est vero copis cœna, cujus ferula sunt maza, panis, caro, olus crudum, jus, ficus, tragema, lupinus. »

2.

Molpis scribit *mattyen* etiam appellari illa epaicla.

3.

Molpis ait : « Post cœnam autem solet semper aliquid ab aliquo conferri, nonnunquam etiam a pluribus, lautior quidam cibus domi apud ipsos paratus, quod *epaiclon* vocant. Nemo autem aliquid a se emptum solet conferre : nec enim voluptatis aut gulæ causa conferunt, sed suæ in venando virtutis documentum prolaturi. Sunt etiam ex his multi, qui, quum greges alant, de fœtu ovium liberaliter impertiuntur. Sunt autem lautiora illa ferula (*mattyen* ipsi vocant) columbæ, anseres, turtures, turdi, merulæ, lepores, oves, hædi. Edicunt autem semper coqui nomina horum, qui aliquid in medium contulerunt, quo sciant cuncti eorum in venando industriam et in ipsos munificentiam. »

Πέλλη τῆς Θεσσαλίας Ἀχαιὸν ἄνθρωπον Πηλεὶ καὶ Χείρωνι καταθύεσθαι.

Eadem Cyrill. C. Jul. IV, p. 128, C ita : Ἱστορεῖ δὲ καὶ Μόνιμος ἐν τῇ τῶν Θαυμασιῶν συναγωγῇ, Πηλεὶ καὶ Χείρωνι καταθύεσθαι τινὰς ἐν Πελλήνῃ τῆς Θράκης. — De *Monimo Syracusano*, Diogenis cynici discipulo, v. Diogen. L. VI, 82 sq. Joan. Damascius p. 42 Appendicis ad Stob. Floril. ed. Gaisf. *Monimus, Pythionis f.*, ap. Phylarch. (fr. 18) in Athenæo p. 609, B. Alius in inscr. ap. Burckhardt. *Reisen in Syrien* vol. I, p. 448, laudante Dindorfio in Steph. Thes. s. v. Μόνιμος.

MYRONIANUS AMASTRIANUS.

ΟΜΟΙΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

1.

Diogen. L. I, 114, de Epimenide : Μυρωνιανὸς δ' ἐν Ὀμοίοις φησὶν, ὅτι Κούρητα αὐτὸν ἐκάλοον Κρηῆτες.

2.

Idem III, 40, de Platone : Μυρωνιανὸς δ' ἐν Ὀμοίοις φησὶ Φίλωνα παροιμίᾳς μνημονεύειν περὶ τῶν Πλάτωνος φθειρῶν, ὡς οὕτως αὐτοῦ τελευτήσαντος.

3.

Idem IV, 8, de Xenocrate : Καὶ δὴ καὶ αὐταρχέστατος ἦν. Ἀλεξάνδρου γοῦν ποτὲ συχρὸν ἀργύριον ἀποστείλαντος αὐτῷ, τρισχίλιας Ἀττικὰς ἀφελῶν, τὸ λοιπὸν ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ἐκείνῳ πλειόνων δεῖν πλειόνας

MIRABILIUM COLLECTIO.

Monimus in Mirabilium collectione narrat in Pella Thessalica Achæum hominem Peleo et Chironi immolatum esse.

SIMILIIUM HISTORICORUM CAPITA.

1.

Epimenidem a Cretensibus Curetem appellari solitum Myronianus in Similibus auctor est.

2.

Myronianus in Similibus ait Philonem meminisse proverbii de Platonis pediculis, quasi sic ille defecerit.

3.

Erat Xenocrates maxime frugi, ita ut quum illi Alexander magnam pecuniæ summam misisset, acceptis tantum tri-

τρέφοντι. Ἄλλὰ καὶ ὑπ' Ἀντιπάτρου πεμφθὲν μὴ προσέσθαι, ὡς φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὀμοίοις. Καὶ χρυσῶ στεφάνῳ τιμηθέντα ἐπ' ἄθλῳ πολυποσίας τοῖς Χοῦσι παρὰ Διονυσίῳ, ἐξίοντα θεῖναι πρὸς τὸν ἰδρυμένον Ἐρμῆν, ἔνθαπερ τιθέναι καὶ τοὺς ἀνθινούς εἰώθει.

4.

E LIBRO PRIMO.

Idem IV, 14, de eodem : Ἀθηναῖοι δ' ὁμοῦς αὐτὸν ὄντα τοιοῦτον ἐπίπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀπονοῦντα θεῖναι. Καὶ αὐτὸν ἀνεῖται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, καὶ ἐκάτερον ἀποκατέστησε· Ξενοκράτει μὲν τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοίκιον. Τοῦτό φησι Μυρωνιανὸς ὁ Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἱστορικῶν ὁμοίων κεφαλαίων.

5.

EX EODEM LIBRO.

Idem V, 36, de Theophrasto : Φέρεται δ' αὐτοῦ καὶ δούλος φιλόσοφος, ὄνομα Πομπύλος, καθά φησι Μυρωνιανὸς Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ὀμοίων Ἱστορικῶν κεφαλαίων.

6.

Idem X, 3, de Epicuro : Συνεπιλοσόφουν δ' αὐτῶ προτρεψαμένῳ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τρεῖς ὄντες, Νεοκλῆς, Χαιρέδημος, Ἀριστόβουλος, καθά φησι Φιλοδῆμος ὁ Ἐπικούρειος ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς τῶν φιλοσόφων συντάξεως· ἀλλὰ καὶ δούλος Μῦς ὄνομα, καθά φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὀμοίοις Ἱστορικοῖς κεφαλαίοις. Hunc locum cum antecedente compositum fuisse titulus operis suadet.

MYSES, scripta Hippyis Rhagini in compendium rededit, testante Suida v. Ἴππυς.

MYRSILUS METHYMNÆUS.

Stephan. Byz. : Μήθυμνα, πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ... Ὁ πολίτης Μηθυμναῖος· οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἐχεκρατίδης περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους συνήθης, καὶ Μυρσίλος συγγραφεὺς καὶ Ἀρίων καὶ ἄλλοι πολλοὶ Μηθυμναῖοι. *Lesbius* Myrsilum appellatur fr. 2. 4. 7. 9. 12. *Alium* Myrsilum *Lesbium*, *Mytilenæorum tyrannum*, novinus ex Alcæo poeta apud Athenæum X, p. 430, E, et Strabonem XIII, p. 617. Conferre etiam juvat Candaulem regem, Myrsi f., τὸν οἰ Ἑλληνες Μυρσίλον (Μυρσίλον v. l.) ὀνομάζουσι, ap. Herodot. I, 7 (ubi v. Bæhr.), et Μυρτίλον (Μυρτίλον, Μύρτιλον v. l.), Myrtis vel Phaëthusæ f. (schol. Ap. Rhod. I, 752), OEnomai aurigam, cujus sæpe fabularum explicatores mentionem faciunt. De *Myrtilo poeta comico* v. Meinekium in Hist. crit. com. p. 100. *Alium Myrtilum Thessalum poetam* habes ap. Athen. p. 108, D; 566, F; 568, E. Quod scripturam nominis in fragmentis nostris attinet, Μυρσίλον recte habes fr. 1, 2. 3. 7. 8. 9. 11. 13. 17; Μυρτίλον sch. Ap. Rh. fr. 7; Plutarch. fr. 12; Arnob. fr. 4; Μυρτίλον cod. Paris. schol. Ap. fr. 7; Μυρσίλος cod. Phot. fr. 7; Μυρσίνος fr. 10; Μύσιμβλος fr. 3.

Inter eos qui scripta Myrsili citant, antiquissimus est Antigonus Carystius (fr. 7. 8. 9). Is quum extremis Ptolemæi Euergetæ, vel etiam primis Pt. Philopatoris temporibus scribendo adhuc occupatus esset (v. Clinton. F. H. ad a. 225), Stephanus vero Myrsilum memoret post Echekratidem Aristotelis familiarem, probabile est vixisse Nostrum sub Ptolemæo primo vel secundo. Ad Philadelphum ætatem referendum esse suspicatur Westermannus in Paradoxogr. præf. p. xxxi.

Scriptis Λεσβιακά et Παράδοξα Ἱστορικά. Hæc semel laudantur fr. 16; illa bis, fr. 8 et fr. 7, ubi ex primo eorum libro nonnulla apponuntur. Iisdem de rebus Lesbiorum voluminibus reliqua fragmenta præter unum vindicavi omnia, etsi sunt quæ

ginta minis Atticis reliquum remisit, dicens illi opus esse pluribus, qui plures nutriet. Ab Antipatro quoque sibi missam pecuniam non accepisse Myronianus in Similibus testatur. Corona quoque aurea donatum in bibendi certamine Choum festo apud Dionysium, e convivio exeuntem eam ante Mercurii statuam deposuisse, ubi flores quoque coronas ponere solitus erat.

4.

At vel sic tamen Athenienses talem virum, quum aliquando inquilinorum tributum persolvere non posset, vendiderunt. Eum Demetrius Phalereus emit et utrique succurrit : Xenocrati enim libertatem restituit, Atheniensibus

vero tributum. Hoc ait Myronianus Amastrianus in primo Capitulo historicorum similium.

5.

Fertur Theophrasti servus, Pompylus nomine, philosophus fuisse, ut refert Myronianus Amastrianus in primo Similium historicorum capitulo.

6.

Consociarunt se Epicuro ad philosophandum ipso hortante tres ipsius fratres, Neocles, Chæredemus et Aristobulus, ut ait Philodemus Epicureus in decimo Compositionis philosophorum; servus item illius Mys nomine, ut Myronianus refert in Similibus historicis capitibus.

hand proxime ad Lesbi historiam pertineant. Verum ad aliena Myrsilum data occasione aberrasse ex fragm. 7 (ap. sch. Apollon.) colligitur. Ceterum homo noster curiosus quidem in historiis suis multusque, sed rerum aut novarum aut plane abstrusarum quam par erat cupidior fuisse videtur. Is iis quæ de Tyrrenicis Pelasgis affert (fr. 2) diversa prorsus miscuit; ineptas etymologias proponit fr. 3 et 4; fabulam nescio unde arreptam exhibet fr. 6; anilia hariolatur fragm. 4.

ΛΕΣΒΙΑΚΑ.

1.

Strabo I, p. 60: 'H δὲ Ἀντισσανῆσος ἦν πρότερον, ὡς Μυρσίλος φησί· τῆς [δὲ] Λέσβου καλουμένης πρότερον Ἰσσης, καὶ τὴν νῆσον Ἀντισσαν καλεῖσθαι συνέβη· νῦν δὲ τῆς Λέσβου πόλις ἐστίν. De Issa nomine cf. Diodor. V, 81; Lycophr. Cass. 219; Hesych. t. II, p. 67; Steph. Byz. v. Ἰσσα, qui insulæ nomen pro nomine urbis habet. Cf. Tzetz. ad Lyc. l. 1. Eustath. ad Dion. P. 536. V. Plehn. Lesb. p. 3.

2.

Dionys. Hal. A. R. I, 23, p. 59 R.: Οἱ δὲ Πελασγοὶ πολλῆς καὶ ἀγαθῆς γῶρας (in Italia) κρατήσαντες, πόλεις τε προσέλαβον καὶ ἄλλας αὐτοὶ κατασκευάσαντες μεγάλην καὶ ταχέαν ἐπίδοσιν ἔλαβον εἰς ἀνδρείαν καὶ πλοῦτον καὶ τὴν ἄλλην εὐτυχίαν, ἧς οὐ πολλὸν ὦναντο χρόνον· ἀλλ' ἠνίκα μᾶλλον τοῖς σύμπασιν ἀνθεῖν ἐδόκουν, δαιμονίους τισὶ χόλοις ἐλασθηθέντες, οἱ μὲν ὑπὸ τῶν θείων συμφορῶν, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν προσοικούντων βρβάρων ἐξεφθάρσαν· τὸ δὲ πλεῖστον αὐτῶν

μέρος εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον αὔθις ἐσκεδάσθη. Περὶ ὧν πολλὸς ἂν εἶη λόγος, εἰ βουλοίμην τὴν ἀκρίβειαν γράφειν. Ὀλίγον δὲ κατέμεινεν ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν Ἀβοριγίνων προνοία. Πρῶτον μὲν οὖν τῆς οἰκοφθορίας ταῖς πόλεσιν ἐδόκει αὐχμῶ ἢ γῆ κακωθεῖσα ἄρξει, ἠνίκα οὐτ' ἐπὶ τοῖς δένδρεσι καρπὸς οὐδεὶς ὠραῖος γενέσθαι διέμεινεν, ἀλλ' ὡμοὶ κατέρρεον· οὐδ' ὅποσα σπερμάτων ἀνέντα βλαστὸς ἀνήσειεν, ἕως σάχχους ἀμμῆς τοὺς κατὰ νόμον ἐπλήρου χρόνους· οὐτε πόα κτήνεσιν ἐφέυετο διαρκῆς· τῶν τε ναμάτων τὰ μὲν οὐκ ἐτί πίνεσθαι σπουδαῖα ἦν, τὰ δ' ὑπελίμπανε θέρους, τὰ δ' εἰς τέλος ἀπεσβέννυτο. Ἀδελφὰ δὲ τούτοις ἐγένετο περὶ τε προβάτων καὶ γυναικῶν γονάς. Ἡ γὰρ ἐξημβλοῦτο τὰ ἐμβρυα, ἢ κατὰ τοὺς τόκους διεφθείρετο, ἔστιν ἃ καὶ τὰς φερούσας συνδιαλυμνήμενα. Εἰ δέ τι διαφύγοι τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων κίνδυνον, ἐμπηρον ἢ ἀτελεὲς ἢ δι' ἄλλην τινὰ τύχην βλαφθὲν, τρέφεσθαι χρηστὸν οὐκ ἦν. Ἐπειτα καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος, τὸ ἐν ἀκμῇ μάλιστα, ἐκακοῦτο νόσοις καὶ θανάτοις παρὰ τὰ εἰκότα συχοῖς. Μαντευομένοις δ' αὐτοῖς, τίνα θεῶν ἢ δαιμόνων παραβάντες τάδε πάσχουσι, καὶ τί ποιήσασιν αὐτοῖς λωφῆσαι τὰ δεινὰ ἔλπις, ὁ θεὸς ἀνείλεν, ὅτι τυχόντες ὧν ἐβούλοντο οὐκ ἀπέδοσαν ἃ εὐξάντο, ἀλλὰ προσοφείλουσι τὰ πλείστον ἄξια. Οἱ γὰρ Πελασγοὶ, ἀφορίας αὐτοῖς γενομένης ἐν τῇ γῆ πάντων χρημάτων, εὐξάντο τῷ Διὶ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τοῖς Καβείροις καταθύσειν δεκάτας τῶν προσγενησομένων ἀπάντων· τελεσεῖσθαι δὲ τῆς εὐχῆς, ἐξελομένοι καρπῶν τε καὶ βοσκημάτων ἀπάντων τὸ λάχος, ἐπέθυσαν τοῖς θεοῖς, ὡς δὴ κατὰ τούτων μόνων εὐξάμενοι. Ταῦτα δὲ Μυρσίλος ὁ Λέσβιος ἰστορήκεν ὀλίγου δεῖν τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι γράφων οἷς ἐγὼ νῦν, πλὴν ὅσον οὐ Πελασγοὺς καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ

DE REBUS LESBIORUM.

1.

'Antissa insula pridem fuit, ut Myrsilus ait: quod autem tum Lesbi nomen Issa esset, insula appellata est Antissa: nunc vero ea urbs est Lesbi.

2.

Pelasgi amplum ac feracem agrum armis sibi parantes, urbesque ceperunt et alias ipsi ædificantes, brevi viribus, fortunis et ceteris felicitatis partibus valde sunt aucti, unde tamen fructus non diu perciperunt. Sed quum maxime rebus omnibus florere viderentur, quadam divini numinis ira exagitati partim cladibus divinitus immisiss partim a vicinis barbaris deleti perierunt. Maxima tamen ipsorum pars per Græciæ ac barbarorum regiones rursus est dispersa. De quibus si accurate scribere vellem, longum esset. Ab Aboriginum providentia pauci in Italia manserunt. Malorum igitur, quæ familias desolabant, præcipua causa civitatibus videbatur ipsa sterilitas, quæ agros vastarat, quod nec in arboribus ulli fructus usque ad maturitatem hærerent, sed acerbi deciderent, nec ulla semina, quæ germen emisissent, et florent, legitimum tempus impleverent, et ad justam spicarum magnitudinem pervenirent; nec pecori sufficeret pabulum, quod terra producebat: adeoque aquæ partim

non amplius ad potum essent idoneæ, partim æstate deficerent, partim etiam cum fontibus arescerent. Idem etiam pecoris et mulierum fœtibus accidebat. Nam aut abortivi fœtus ejiciebantur, aut in ipso partu interibant: nonnulli etiam matribus, a quibus in utero ferebantur, exitio erant. Quodsi quid partus dolores ac periculum vitasset, mutilum ac imperfectum nascebatur; aut alio aliquo vitio affectum indignum erat quod aleretur. Deinde et reliqua multitudo hominum, præcipue adultiorum, variis ac inusitatis morborum et mortis generibus afflictabatur. Quum autem oraculum consulissent, ut scient ob cuius dei aut demonis offensi iram hæc mala sibi acciderent, et quibus rationibus ac remediis horum malorum atrocitatem a se sedari posse sperandum esset, deus respondit, eos voti compotes factos non persolvisse quæ voverant, sed res longe pretiosissimas diis adhuc debere. Quum enim Pelasgi in agro suo sterilitate rerumque omnium penuria laborarent, Jovi, Apollini (!) et Cabirise rerum omnium, quæ in posterum nascerentur, decimas oblaturos voverant. Sed quum voti fuissent compotes facti, frugum omnium et pecoris omnis portionem exemerunt et diis obtulerunt, quasi pro solis hisce rebus vota diis fecissent. Myrsilus autem Lesbius hæc (iisdem fere verbis quibus ego nunc usus) in historia sua tradit: nisi quod homines istos non Pelasgos, sed Tyrrenos appellat.

Τυρρηνοὺς· τὴν δὲ αἰτίαν ὀλίγον ὑπερον ἔρω (fr. 3). Ὡς δὲ ἀπενεχθέντα τὸν χρησμὸν ἔμαθον, οὐκ εἶχον τὰ λεγόμενα συμβαλεῖν. Ἀμυχανοῦσι δὲ αὐτοῖς τῶν γεραίων τις λέγει συμβαλὼν τὸ λόγιον, ὅτι τοῦ παντὸς ἡμαρτήκασιν, εἰ οἶονται τοὺς θεοὺς ἀδίκως αὐτοῖς ἔγκαλεῖν. Χρημάτων μὲν γὰρ ἀποδεδόσθαι τὰς ἀπαρχὰς αὐτοῖς ἀπάστας ὀρθῶς τε καὶ σὺν δίκῃ· ἀνθρώπων δὲ γονῆς τὸ λάχος, χρῆμα παντὸς μάλιστα θεοῖς τιμωῶντον, ὀφείλεσθαι· εἰ δὲ δὴ καὶ τούτων λάθοιεν τὴν δικαίαν μοῖραν, τέλος ἔξειν σφίσι τὸ λόγιον. Τοῖς μὲν δὴ ὀρθῶς ἐδόκει λέγεσθαι ταῦτα, τοῖς δὲ ἐξ ἐπιβουλῆς συγχέεσθαι ὁ λόγος. Εἰσηγησαμένου δὲ τινος τὴν γνώμην, τὸν θεὸν ἐπέρεσθαι εἰ αὐτῷ φίλον ἀνθρώπων δεκάτας ἀπολαμβάνειν, πέμπουσι τὸ δεύτερον θεοπρόπους, καὶ ὁ θεὸς ἀνείλεν ὅτω ποιεῖν. Ἐκ δὲ τούτου στάσις αὐτοῦς καταλαμβάνει περὶ τοῦ τρόπου τῆς δεκατεύσεως. Καὶ ἐν ἀλλήλοις οἱ προεστηκότες τῶν πόλεων τότε πρῶτον ἐταράχθησαν· ἔπειτα καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος δι' ὑποψίας τοὺς ἐν τέλει ἐλάμβανεν. Ἐγίνοντό τε οὐδενὶ κόσμῳ αἱ ἐπαναστάσεις, ἀλλὰ, ὥσπερ εἰκός, οἴστρω καὶ θεοβλαβείᾳ ἀπελευνόμεναι· καὶ πολλὰ ἐφέστια θλα ἐξηλείφθη, μέρους αὐτῶν μεθισταμένου· οὐ γὰρ ἔδικαίου οἱ προσήκοντες τοῖς ἐξιοῦσιν ἀπολείπεσθαι τὴν φιλιάντων, καὶ ἐν τούτοις ἐχθίστοις ὑπομένειν. Πρῶτοι μὲν δὴ οὔτοι μεταναστάντες ἐξ Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τῆς βαρβάρου πολλὴν ἐπλανήθησαν, μετὰ δὲ τοὺς πρῶτους ἕτεροι τὸ αὐτὸ ἔπαθον, κτλ. Cf. Niebuhr. *Ræm. Gesch.* I, p. 66 sqq. Müller. *Min.* p. 438 sqq.; *Dor.* I, p. 200.

3.

Dionys. Hal. A. R. I, 28 p. 74, R : Μυρσίλος, τὰ

Cujus rei causam paullo post declarabo. Quum autem oraculum relatum audiissent, conjicere non poterant, quid sibi vellent ea quæ dicebantur. Sed illis hæsitantibus, quidam ex seniorum numero, oraculo per conjecturas intellecto, eos toto cælo errare dixit, si deos de ipsis injuria conqueri putarent. Ceterarum enim rerum omnium primitias ipsis recte et jure redditas, sed prolis humanæ portionem, rem diis omnium longe carissimam, adhuc deberi. Quodsi hujus quoque prolis humanæ partem justam accepissent, oraculum satisfactum iri dicebat. Hæc igitur aliis quidem recte dici, aliis vero ea oratio ex insidiis composita videbatur. Sed quum quidam sua sententia auctor illis fuisset, ut deum interrogarent, an ei gratum esset hominum decimas accipere, vatem ad ipsum denuo miserunt, deusque respondit, ut ita facerent. Postea inter eos orta est seditio propter decimationis faciendæ modum. Atque primum ipsi civitatum gubernatores inter se tunc sunt turbati, deinde etiam reliqua plebs magistratus suspectos habere cepit, atque nulla disciplina servata, sed, uti fieri solet, cæstro quodam et furore divinitus immisso agitati emigrabant, et multæ domus integræ desertæ sunt, quod pars ipsorum alio sedes suas transtulisset. Qui enim necessitudinis vinculo conjuncti erant cum illis qui discedebant, a carissimis deseri et inter inimicissimos remanere volebant.

ἔμπαλιν ἀποφαινόμενος Ἑλλανίκιω (fr. 1), τοὺς Τυρρηνοὺς φησιν, ἐπειδὴ τὴν ἑαυτῶν ἐξέλιπον, ἐν τῇ πλάνῃ μετονομασθῆναι πελαργούς, τῶν ὀρνέων τοῖς καλουμένοις πελαργοῖς εἰκασθέντας, ὡς κατὰ ἀγέλας ἐφοίτων εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον· καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ τεῖχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὸ Πελασγικὸν καλούμενον, τούτους περιβαλεῖν.

De Pelasgis v. Müller. *Min.* p. 125. Ceterum hæc ex ea Lesbicorum parte petita videntur, ubi de Pelasgis antiquissimis insulæ incolis exponebatur.

4.

Clemens Alex. Protr. p. 9, 24 Syll. : Τὰς δὲ Μούσας, ἃς Ἀλκξανδρος (?) Διὸς καὶ Μνημοσύνης γενεαλογεῖ καὶ οἱ λοιποὶ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς ἐκθειάζουσι καὶ σέβουσιν, ἤδη δὲ καὶ θλα πόλεις μουσεῖα τεμενίζουσιν αὐταῖς, Μούσας οὐσας θεραπευίδας αὐτάς ἐώνηται Μεγακλῶ ἢ θυγατῆρ Μάκαρος. Ὁ δὲ Μάκαρ Λεσβίων μὲν ἐβασίλευεν, διεφέρετο δὲ αἰεὶ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἡγανάκτει δὲ ἡ Μεγακλῶ ὑπὲρ τῆς μητρὸς· τί δ' οὐκ ἔμελλε; καὶ Μούσας θεραπευίδας αὐτάς τσαυτάς τὸν ἀριθμὸν ὄνειται καὶ καλεῖ Μούσας (Μοῖσας?) κατὰ τὴν διάλεκτον τὴν Αἰολεῶν. Ταύτας ἐδιδάξατο ἄδειν καὶ κιθαρίζειν τὰς πράξεις τὰς παλαιὰς ἔμμελῶς. Αἱ δὲ συνεχῶς κιθαρίζουσαι καὶ καλῶς κατεπάδουσαι τὸν Μάκαρα ἔθελγον καὶ κατέπαυον τῆς ὀργῆς. Οὐδὲ γὰρ χάριν ἡ Μεγακλῶ χαριστήριον αὐταῖς ὑπὲρ τῆς μητρὸς ἀνέθηκε στήλας χαλκᾶς καὶ ἀνὰ πάντα ἐκέλευσε τιμᾶσθαι τὰ ἱερά. Καὶ αἱ μὲν Μοῦσαι τοιαῖδε· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Μυρσίλω τῷ Λεσβίω.

Arnobius III, 37 : *Ephorus has (Musas) igitur*

Atque hi primi postquam ex Italia emigrarunt, per varias Græciæ et barbararum regionum partes sunt vagati. Sed post hosce primos idem aliis accidit.

3.

Myrsilus, ab Hellenico dissentiens, ait Tyrrenos post patriam relictam in ipsis suæ profectionis erroribus, mutato nomine, Pelargos appellatos ob quendam similitudinem avium, quæ πελαργοί (*ciconiæ*) vocantur; quod gregatim errarent tam per Græciam quam barbaras regiones: atque murum, quo Athenarum arx cingitur, quique Pelasgicus appellatur, ab his exstructum dicit.

4.

Musæ autem, quas Alcander ait genus ducere a Jove et Mnemosyne, et reliqui poetæ et scriptores ut deas eas habent et colunt; quin et totæ civitates Musis musea exstruunt: eas, quum essent servæ, emit Megaclo filia Macaris. Macar hic erat rex Lesbiorum, semper autem contendebat cum uxore: indignabunda vero matris vicem dolebat Megaclo; quidni enim doleret? Et Musas has ancillas tot emit numero, et Mysas vocat lingua Æolica. Has docuit canere et vetera facta numerose ad citharam modulari. Illæ vero quum cithara assidue sonarent et pulchre incantarent, Macara demulcebant, et ejus iram sedabant. Qua de causa Megaclo, ut pro matre eis referret gratias, posuit columnas æneas, et

tres effert; Mnaseas, quem diximus, quattuor; Myrtilus inducit septem; octo asseverat Crates.

5.

Etym. M. p. 577, 16 : Μέλος... τὸ μεμελισμένον ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος (sic) δὲ τὰς ἐν Λέσβῳ γενομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτῶν καὶ θρηνεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ἀδόμενα μέλεα κληθῆναι. Eadem in Epim. Homer. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I, p. 285, nisi quod pro Μύσιμβλος recte est Μυρσίλος.

6.

Germanicus ad Arat. 172, de Hyadibus : *Myrtilus autem quinque filias Cadmi esse dixit. Habet autem taurus stellas in capite quinque, quæ Hyades appellantur.* Cf. Welck. Cycl. p. 101.

7.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apollon. Rh. I, 615 : Ἰστέον δὲ, ὅτι τῶν ἄλλων ἱστορούντων, ὡς κατὰ χρόνον τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λεμνιάδες δύοσσοι ἐγένοντο, Μυρτίλος (Μυρτίλος cod. Par.) ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν διαφέρεται, καὶ φησι τὴν Μῆδειαν παραπλεύσαν διὰ ζηλοτυπίαν ρῖψαι εἰς τὴν Ἀἴμνον φάρμακον, καὶ δυσσομίαν γενέσθαι ταῖς γυναῖξιν· εἶναι τε μέχρι τοῦ νῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραν τινὰ, ἐν ἣ ἡ διὰ τὴν δυσωδίαν ἀποστρέφονται τὰς γυναῖκας ἄνδρες τε καὶ υἱεῖς. Cf. Müller. Min. p. 302.

Photius Lex. : Ἀήμνιον βλέπων, πυρῶδες καὶ παροιμία· Ἀήμνιον κακόν· ἐκ γὰρ Ἀθηναίων ἀρπάσαντες γυναῖκας οἱ Λήμνιοι καὶ τεκνοποιησάμενοι ἐξ αὐτῶν κατέσφαξαν αὐτὰς μετὰ τῶν τέκνων. Ἐπὶ δὲ Θόαντος (ἐπεὶ δὲ πάντας Suidas) αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον, [ἀνεῖλον add. ex Suid.]

per omnia jussit templa honorari. Et sunt Musæ quidem tales. Historia autem apud Myrsilum exstat Lesbium.

5.

Μέλος, quod modulatione fit, vel quod mellis dulcedinem habet. Myrsilus vero Musas, septem illas in Lesbo virgines, luctuosa et lugubria carmina obisse dicit; atque inde carmina μέλα (misera, tristia) appellari invaluisse.

7.

Notandum est reliquos auctores ita narrare, ut Veneris ira gravis odor Lemniis mulieribus injectus sit, Myrsilum vero in primo De rebus Lesbiis libro ab iis dissentire. Refert enim Medeam quum ad insulam adnavigaret, zelotypia ductam pharmaco in Lemnum jecisse, atque sic odoris gravedine mulieres affecisse. Atque etiam nunc quotannis diem esse quo viri et juvenes mulieres ob fetorem aversentur.

Lemnium tuens, quasi igneum; et proverbium : Lemnium malum. Lemnii enim quum ex Attica mulieres ra-

ἄμα ταῖς τῶν Ὑρακῶν γυναῖξιν, ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ἣν Μυρσίλος μὲν διὰ τὸν Μῆδειας ἐπὶ τῇ Ὑψιπύλῃ ζῆλον κατασχεῖν [φησι], Καύκασος (Καύκαλος?) δὲ διὰ τὸ ὀλιγορῆσαι τῆς Ἀφροδίτης τὰς Λημνίας· ἔνθεν τὰ μεγάλα κακὰ Λήμνια λέγεται.

Eadem Suidas s. v., Arsenius p. 335, Apostol. XI, 97. — Μυρσίλος] cod. Μυρσίλος; quod dedimus, habet Arsen. et Suidæ codd. duo; reliqui Μυρτίλος et Μυρσίλος. — Καύκασος] *Caucalum* rhetorem, Theopompi fratrem (Athen. X, p. 412), intelligendum esse conjicit Reinesius. Eodem modo rem narraverat *Asclepiades* (schol. Ven. II, η, 468), monente Bernhardy. Ceterum cf. Herodot. VI, 138; Apollodor. I, 9, 17, ib. Heyn.; Zenob. IV; Diogenian. VI, 2; Æschyl. Choeph. 626; Hygin. fab. 15; schol. Eur. Hec. 870; schol. Pindar. P. IV, 88, 449. Servius Virg. Æn. III, 399. Welcker. Trilog. p. 584 sq.

Antigon. Hist. Mir. c. 129 (117 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος Λοκρούς τοὺς Ὀζόλας τῆς ἐπωνυμίας τετυχηκέναι, ὅτι τῆς χώρας τῆς αὐτῶν [τὸ ὕδωρ] ὄζει, καὶ μάλιστα τοῦ Ταφίου καλουμένου ὄρους· καὶ βεῖν αὐτόθεν εἰς θάλασσαν ὥσπερ πῦον, τεθάφθαι δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Νέσσον τὸν Κένταυρον, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. — (Is0) Τὰς δὲ Λημνίας δύοσσους γενέσθαι Μῆδειας ἀφικομένης μετ' Ἰάσονος καὶ φάρμακα ἐμβαλλούσης εἰς τὴν νῆσον. Κατὰ δὲ τινὰ χρόνον καὶ μάλιστα ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς ἱστοροῦσιν τὴν Μῆδειαν παραγενέσθαι, δυσώδεις αὐτὰς οὕτως γίνεσθαι ὥστε μηδένα προσιέναι.

ἐπωνυμίας] Ante hanc vocem in cod. legitur ἐπιθυμίας, quod in ἐπιδημίας mutavit Xylander, ejici jusserunt Meursius, Toupius, Bastius; ἀπὸ δυσσομίας conj. Locell. — τὸ ὕδωρ] addidit Meurs. ex Strabon. IX, p. 427. Cf. Pausan. X, 38, 2. Ceterum Lemniarum fœtor de Locris Ozolis disserendi opportunitatem obtulerit.

puissent, liberosque ex ipsis suscepissent, una cum liberis eas jugularunt. Thoante autem regnante mulieres viros simul cum feminis ex Thracia accitis interfecerunt, quod ab illis fastidirentur ob fetorem corporis, quem illas Myrtilus invasisset tradit per invidiam Medæ erga Hypsipylum; Caucasus (*Caucalus? Asclepiades?*) vero quod Lemniæ mulieres debitum Veneri honorem non tribuissent. Hinc magna mala Lemnia vocantur.

Myrsilus Lesbium Locros Ozolas nomen nactus esse ex eo narrat, quod in eorum regione fœdum aqua odorem habeat, ac præ ceteris ea, quæ a Taphio monte in mare fertur, veluti pus sive sanguis putrefactus. Etenim in monte isto Nesum Centaurum, quem Hercules interfecit, esse sepultum. Lemnias vero mulieres graveolentes factas esse pharmaco, quod Medea cum Iasone adveniens in insulam conjecisset. Unde certo quodam tempore ac iis maxime diebus, quibus Medeam affuisse perhibent, tanto mulieres infici fœtore, ut nemo accedere ad eas sustineat.

Antigon. Hist. Mir. c. 5 : Ὁ δὲ Μυρσίλος δ τὰ Λεσβιακὰ συγγεγραφῶς φησιν, τῆς Ἀντισσαίας ἐν ᾧ τόπῳ μυθολογεῖται καὶ δαίκενται δὲ ὁ τάφος ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων τῆς τοῦ Ὀρφέως κεφαλῆς, τὰς ἀηδόνας εἶναι εὐφρονετέρας τῶν ἄλλων. Cf. Pausan. IX, 30, 5.

9.

Antigon. Hist. Mir. c. 17 (15 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος ἐν τῷ ὄρει φησὶν Λεπετύμῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος εἶναι καὶ ἡρώων Λεπετύμου, ἐφ' ᾧ, καθάπερ ἐν τῷ Κράννωνι, δύο μόνον εἶναι κόρακας, ὄντων οὐκ ὀλίγων ἐν τοῖς πλησίον τόποις.

De Lepetymno monte cf. Theophrast. De aquis I, 4, Philostrat. Her. p. 716; Tzetzes ad Lyc. 384. 1098. Lepetymnum Methymæ maritum dicit Stephan. Byz. v. Μήθυμα et Parthenius Erot. 21 in Λέσβου κτίσει versibus scripta, Apollonii uti videtur; certe Myrsilo, qui prosa oratione scripsit, Passovius vindicare eam non debebat.

10.

Etym. M. p. 56, 45, v. Λευκοθέα : Μυρσίνοσ (sic) δὲ οὐ μόνον τὴν Ἰνῶ Λευκοθέαν φησὶν, ἀλλὰ καὶ τὰς Νηρηΐδας Λευκοθέας ὀνομάζει. Eadem Eudocia p. 276. Cf. Hesych. : Λευκοθεαί, πᾶσαι αἰ ποντίαι. Ob hunc certe locum non erat cur strenuum fabularum novatorem Myrsilum appellaret Meinekius ad Euphor. p. 107, uti recte monet Ebert, in Diss. Sic. p. 254.

11.

Photius Lex. p. 193 : Λινόν, κοινῶς μὲν ἄνθος Ἐσφόρατος δὲ νάρκισσον, Μυρσίλος δὲ Λεσβιακοῖς εἶδος ἄνθους. Probabiliter hæc eo loco attulit, quo sermonem instituit de Lino, quem uti apud Argivos,

8.

Myrsilus, qui De rebus Lesbii scripsit, in Antissæa regione dicit, quo loco caput Orphei conditum esse indigenæ fabulantur ejusque sepulcrum ostendunt, lusciniæ reliquis canere suavius.

9.

Myrsilus Lesbios in Lepetymno monte ait templum esse Apollinis et heroum Lepetymni, ad quod duo tantum, sicuti Crannone, corvi essent, quanquam haud pauci conspicerentur in locis vicinis.

10.

Myrsilus non solam Inonem Leucotheam appellat, sed Nereides quoque Leucotheas dicit.

11.

Linus, in universum flos; secundum Theophrastum vero narcissus, secundum Myrsilum in Lesbiacis species floris.

12.

Myrsilus Lesbios scribit Enalum Æolensem, quum amaret Phineæ (Sminthei?) filiam, quæ oraculo Amphitritæ

sic etiam apud Lesbios (cf. fragm. Chronol. p. 174) cultum fuisse consentaneum est. Scilicet Linum a lino flore (qui narcissi genus fuerit) appellari auctor noster dixerit, uti Narcissus nomen habeat a narcisso. Atque hæc quidem nominis explicatio unice vera fuerit. Cf. Ambrosch. De Lino, Bero- lini 1829, p. 3; Preller. in *Paulys Realencyclop. v. Linus. De Lino-Narcisso* cf. Creuzer. *Hist. Kunst.* p. 255.

12.

Plutarch. De sollert. anim. c. 36, p. 984, E : Ἐναλον δὲ τὸν Αἰολέα, Μυρσίλος (scr. Μυρσίλος) ὁ Λέσβιος ἱστορεῖ, τῆς Φινέως (scr. vid. Σμινθέως) ἐρώωντα θυγατρὸς βιφείσης κατὰ χρησμὸν τῆς Ἀμφι- τρίτης ὑπὸ τῶν Πενθιλιδῶν, καὶ αὐτὸν ἐξαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπὸ δελφίνου σῶον ἐξενηχθῆναι πρὸς τὴν Λέσβον.

Fusius rem Plutarchus narrat in Sympos. Sap. c. 20, p. 163 : Χρησμοῦ γὰρ γενομένου τοῖς οἰκίζουσι Λέσβον, ὅταν ἔρματι πλέοντες προστύχωσι, ὃ καλεῖται Μεσόγειον, τότε ἐναυῖθα Ποσειδῶνι μὲν ταῦρον, Ἀμφι- τρίτῃ δὲ καὶ Νηρηΐδι ζῶσαν καθιέναι παρθένον· ὄντων οὖν ἀρχηγετῶν ἐπτά καὶ βασιλέων, ὀγδόου δὲ τοῦ Ἐχελάου πυθοχρήστου τῆς ἀποικίας ἡγεμόνος, οὗτος μὲν ἡΐθεος ἦν ἔτι, τῶν δὲ ἐπτά κληρουμένων, ὅσοις ἄγαμοὶ παῖδες ἦσαν, καταλαμβάνει θυγατέρα Σμινθέως ὃ κληρὸς ἦν ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ κοσμήσαντες, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸν τόπον, ἔμελλον εὐξάμενοι καθῆσειν. Ἐτυχε δὲ τις ἐρώων αὐτῆς τῶν συμπλεόντων, οὐκ ἀγεν- νῆς, ὡς εἶκοι, νεανίας, ὃ καὶ τὸ ὄνομα διαμνημονεύου- σιν Ἐναλον. Οὗτος ἀμύχανόν τινα τοῦ βοηθεῖν τῇ παρθένῳ προθυμίαν ἐν τῷ τότε πάθει λαβὼν, παρὰ τὸν καιρὸν ὥρμησε, καὶ περιπλακεὶς ἑμοῦ συκαθῆκεν ἑαυ- τὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐθὺς μὲν οὖν φήμη τις οὐκ ἔχουσα τὸ βέβαιον, ἄλλως δὲ πείθουσα πολλοὺς ἐν τῷ

jubente a Penthildis in mare dejecta fuerat, ipsum quoque in mare insuluisse, salvumque a delphino fuisse ad Lesbium delatum.

Lesbium condentibus oraculum mandaverat, ut quum navigando ad stationem appulissent nomine Mesogium, quasi Mediterraneum dicas, ibi tum Neptuno taurum, Amphitritæ ac Nereidibus vivam virginem demitterent in mare. Septem erant duces ac reges, octavus Echelaus princeps deducendæ coloniæ oraculo constitutus, isque etiamnum cœlebs. Quum reliqui septem sorte de innuptis liberis comparassent, ea filia Sminthei (supra Phinei) obtigit : hanc igitur vestibus et auro exornarunt, erantque, quum loco appropinquassent, conceptis votis in mare abjecturi. Erat inter eos qui una navigabant adolescens quidam indolis nequaquam malæ, cujus nomen Enalus perhibetur : is quum puellæ istius amore teneretur, et studio ejus servandæ ineffabili duce- tur, sub ipsum temporis articulum impetu dato eam com- plexus, una se in mare demisit. Ac statim quidem fama cer- titudinis expers, sed cui tamen multi de exercitu fidem

στρατοπέδῳ, διηρέθη περί σωτηρίας αὐτῶν καὶ κομιδῆς. Ἰστέρω δὲ χρόνῳ τὸν Ἐναλὸν φασιν ἐν Λέσβῳ φανῆναι, καὶ λέγειν, ὡς ἐπὶ δελφίνων φορητοὶ διὰ θαλάττης ἐκπέσειεν ἀθλαβῶς εἰς τὴν ἡπειρον. Ἔστι δὲ ἄλλα θεϊότερα τούτων, ἐκπλήττοντα καὶ κηλοῦντα τοὺς πολλοὺς, διηγείσθαι· πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχεῖν. Κύματος γὰρ ἠλιβάτου περὶ τὴν νῆσον αἰρομένου, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπαντήσαι δεδιότων, μόνον ** θαλάττῃ ἐπεσθαι πολύποδας αὐτῷ πρὸς τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος, ὧν τοῦ μεγίστου λίθον κομίζοντος, λαβεῖν τὸν Ἐναλον καὶ ἀναθεῖναι· καὶ τοῦτον ἔτι καλοῦμεν.

Cf. Anticlidides in Nostis (fr. 7) ap. Athen. p. 466. De Penthilidis v. Müller. *Min.* p. 477 et Nostra fragm. Chronol. p. 174.

13.

Strabo XIII, p. 610 : Φησὶ δὲ Μυρσίλος Μηθυμαίων κτίσμα εἶναι Ἄσσον· Ἐλλάδικος δὲ Αἰολίδα φησιν· ὥστε καὶ τὰ Γάργαρα καὶ ἡ Λαμπωνία Αἰολέων.

14.

Plinius H. N. III, 13 : *Sardiniam ipsam Timæus Sandaliothim appellavit ab effigie soleæ, Myrsilus Ichnusam a similitudine vestigii.*

15.

Plinius H. N. IV, 22 : *Ipsam (Andrum ins.) Myrsilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit : Callimachus Lasiam, alii Nonagriam, Hydrussam, Epagrin.*

Myrsilus recensetur etiam inter auctores quibus libro quinto Plinius usus est.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

16.

Athenæus XIII, p. 610, A : Θεόφραστος δὲ ἀγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἡλείοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς νικῆσαντας ἄθλα ὄπλα· ἄπερ ἀνατίθεσθαι φησι Διονύσιος

adhiberent, didita fuit incolumes eos fuisse in terram delatos. Postea vero temporis aiunt ipsam in Lesbo fuisse visum Enalum, ac narasse, a delphinis se e mari in continentem citra periculum fuisse evectos. Possem alia his diviniora, ac multorum animos qua percellentia qua demulcentia commemorare : sed difficile est omnibus fidem facere. Quum enim fluctus ingens circa insulam attolleretur, hominesque ad mare accedere non audent, solum ferunt Enalum accessisse, et secutam eum esse polypodum multitudinem ad templum usque Neptuni, maximo lapidem gestante, quem Enalus dedicaverit : isque lapis a nobis ita dicitur.

13.

Myrsilus Assum a Methymnæis conditam ait.

ὁ Λευκτριχὸς τῆ Ἀθηνᾶ, τὸν δὲ νικῆσαντα ταινιούμενον ὑπὸ τῶν φίλων καὶ πομπεύοντα ἕως τοῦ ἱεροῦ παραγίγνεσθαι. Τὸν στέφανον δ' αὐτοῖς δίδοσθαι μυρρίνης, ἱστορεῖ Μυρσίλος ἐν Ἱστορικοῖς παραδόξοις.

Commode hæc etiam in Lesbicis memorari potuerunt, quandoquidem Athenæus l. l. ex Theophrasto refert κάλλους κρίσεις γενέσθαι παρὰ Τενεδίοις καὶ Λεσβίοις. Plura de hisce καλλιστείοις v. ap. Plehn. *Lesbiac.* p. 125 sq. — Qui fuerit Dionysius *Leuctricus* ignoro. Num fuit. Δ. ὁ λεπτός, qui inter alia Theoridæ carmen τὸ εἰς τὸν Ἐρωτα illustravit (Athen. XI, 475, F.)? Is vero vix diversus est ab D. Corinthio αἰτιογράφῳ, ex quo Plutarchus in *Amator.* p. 761, B, historiam de Clearcho, qui spectante amasio pulcherrimum facinus edidit, commemorat.

17.

Plutarch. *Arat. c.* 3. : Τοῦτον (Νικοκλέα) ἐμφερέστατον λέγουσι τὴν ὄψιν Περιάνδρῳ τῷ Κυψέλου γενέσθαι, καθάπερ Ἀλκμαίῳ μὲν τῷ Ἀμφιάρῳ τὸν Πέρσην Ὀρόντην, Ἐκτορι δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον νεανίσκον, ὃν ἱστορεῖ Μυρσίλος ὑπὸ πλήθους τῶν θεωμένων, ὡς τοῦτ' ἔγνωσαν, καταπατηθῆναι.

MYRON PRIENENSIS.

Myron Priensis præter alia scripsit bellum Messeniacum primum usque ad mortem Aristodemi. Hæc sicuti reliqua quæ de indole ejus operis comperta habemus, uni debemus Pausaniæ (IV, 6, 1) : Τοῦτον δὲ γὰρ, αἰτ, τῶν Μεσσηνίων τὸν πόλεμον Ἰριανός τε ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὁ Βηγαῖος, καὶ ὁ Πριηνεὺς Μύρων· λόγοι δὲ περὶ τοῦ Μύρωνος ἐστὶν ἡ συγγραφή. Συνεχῶς μὲν δὲ τὰ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τοῦ πολέμου τὴν τελευταίην οὐδέτερω διήνυσται, μέρος δὲ, ὡς ἐκάτερος ἤρῃσκετο. Ὁ μὲν τῆς τε

HISTORICA PARADOXA.

16. Theophrastus ait pulchritudinis certamen fuisse apud Eleos, et magno studio exerceri solitum judicium; præmium autem eorum qui vicissent, fuisse arma. Illa arma ab eis Minervæ dedicari solita esse, scribit Dionysius Leuctricus; victorem autem, tæniis ornatum ab amicis, in pompa processisse usque ad deæ templum. Coronam vero, qua donabantur, ex myrto fuisse tradit Myrsilus in Historicis Paradoxis.

17.

Hunc Nicoclem forma simillimum fuisse Perianthro Cypseli filio perhibent, ut Orontem quoque Persam Alcmaconi Amphiarai filio, et Hectori Lacedæmonium quendam, quem Myrsilus narrat, quum id vulgus rescivisset, a turba spectatum venientium conculcatum periisse.

λαμφείας τὴν ἄλωσιν καὶ τὰ ἐφεξῆς συνέθη-
κεν, οὐ πρόσω τῆς Ἀριστοδήμου τελευτῆς.
Ῥιανὸς δὲ τοῦδε μὲν τοῦ πρώτου τῶν πολέμων οὐδὲ
ἤφατο ἀρχήν. Ὅποσα δὲ χρόνῳ συνέθη τοῖς Μεσση-
νίοις ἀποστᾶσιν ἀπὸ Λακεδαιμονίων, ὁ δὲ καὶ ταῦτα
μὲν οὐ τὰ πάντα ἔγραψε, τῆς μάχης δὲ τὰ ὑστερα, ἣν
ἐμαχέσαντο ἐπὶ τῇ τάρφῳ τῇ καλουμένῃ μεγάλη. Ἄν-
δρα τε Ἀριστομένην Μεσσήνιον (τοῦτου γὰρ δὴ ἕνεκα
τὸν πάντα ἐποιήσαμην Ῥιανοῦ καὶ Μύρωνος λόγον),
ὃς καὶ πρώτος καὶ μάλιστα τὸ Μεσσήνης ὄνομα ἐς ἀξίω-
μα προήγαγε, τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐπεισήγαγε μὲν
ὁ Πριηνεὺς ἐς τὴν συγγραφήν, Ῥιανῷ δὲ ἐν τοῖς
ἔπεισιν οὐδὲν Ἀριστομένης ἐστὶν ἀφανέστερος ἢ Ἀχιλ-
λεὺς ἐν Ἰλιάδι. Ὁμήρῳ. Διάφορα οὖν ἐπὶ τοσούτων εἰ-
ρηκότων, προσέθαι μὲν τὸν ἕτερόν μοι τῶν λόγων, καὶ
οὐχ ἅμα ἀμφοτέρους, ὑπελείπετο. Ῥιανὸς δὲ μοι ποιῆ-
σαι μᾶλλον ἐφάνετο εἰκότα εἰς τὴν Ἀριστομένουσιν ἡλι-
κίαν. Μύρωνα δὲ ἐπὶ τε ἄλλοις καταμαθεῖν
ἐστὶν οὐ προορώμενον, εἰ ψευδῆ τε καὶ οὐ πι-
θὰνὰ δόξει λέγειν, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν τῇδε τῆς
Μεσσηνίας συγγραφῇ. Πειποίηκε γὰρ, ὡς ἀπο-
κτείνεε Θεόπομον τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα Ἀριστο-
μένης ὀλίγον πρὸ τῆς Ἀριστοδήμου τελευτῆς. Θεόπο-
μον δὲ οὔτε μάχης γινομένης οὔτε ἄλλως προαποθανόντα
ἴσμεν πρὶν ἢ διαπολεμηθῆναι τὸν πολέμον. Οὗτος δὲ
ὁ Θεόπομος ἦν καὶ ὁ πέρασ ἐπιθεῖς τῷ πολέμῳ.

Multa ex Myronis libris Pausaniam in sua trans-
lulisse, etsi demonstrari nequit, veri tamen simil-
imum est : adeo ut quæ in Pausania nunc repre-
henduntur, eadem vitia magis etiam in Myronis
opere conspicua fuisse videantur. De Pausanianæ
autem narrationis indole lectorem relego ad Mül-
lerum in *Dor.* I, p. 144 sqq. De Rhiano, Erato-
sthenis æquali, vide Saal. (*Rhiani quæ supersunt.*
Bonn. 1831) et A. Meinek. in *Abhandl. d. Ber-
lin. Acad.* 1834, et *Analectis Alexandrinis.*

• ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

I.

Athenæus XIV, p. 657, C : "Ὅτι δὲ τοῖς εἰλωσιν
ὑβριστικῶς πάνυ ἐχρῶντο Λακεδαιμόνιοι καὶ Μύρων
ὁ Πριηνεὺς ἴστορεῖ, ἐν δευτέρῳ Μεσσηνιακῶν γράφωσιν

MESSENIACA.

1.

Admodum contumeliose tractatos esse Helotas a Lace-
dæmoniis, Myron etiam Prienensis docet secundo libro
Rerum Messeniicarum, ita scribens : « Helotis quodlibet
ignominiosum opus et ad omne probum pertinetes injun-
gunt. Galerum e pelle gestare, pellibusque pro veste uti
cogunt : quotannis statuto tempore, etiamsi nihil deliquis-
sent, verbera eis infligunt, ne servos se esse obliviscantur.
Ad hæc, si qui præter servilem conditionem florenti specie

οὕτως : « Τοῖς δ' εἰλωσι πᾶν ὑβριστικὸν ἔργον ἐπιτάτ-
τουσι πρὸς πᾶσαν ἄγον ἀτιμίαν. Κυρῆν τε γὰρ ἕκαστον
φορεῖν ἐπάναγκες ὤρισαν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι,
πληγὰς τε τεταγμένας λαμβάνειν κατ' ἐνιαυτὸν ἀδική-
ματος χωρὶς, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομάθωσι. Πρὸς
δὲ τούτοις, εἰ τινες ὑπερακμάζουεν τὴν οἰκετικὴν ἐπι-
φάνειαν, ἐπέθηκον ζημίαν θάνατον, καὶ τοῖς κεκτημένοις
ἐπιτίμιον, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν τοὺς ἀδρουμένους. Καὶ
παραδόντες αὐτοῖς τὴν χώραν, ἔταξαν μοῖραν, ἣν αὐτοῖς
ἀνοίσουσιν ἀεὶ. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 37. 38. 40.
Hinc quoque patet, quonam Myron in Spartanos
animo fuerit.

2.

Idem VI, p. 271, F : Μύρων δ' ὁ Πριηνεὺς ἐν δευ-
τέρῳ Μεσσηνιακῶν « Πολλάκις (φησὶν) ἠλευθέρωσαν
Λακεδαιμόνιοι δούλους, καὶ οὐς μὲν ἀφέτας ἐκάλεσαν,
οὐς δὲ ἀδεσπότους, οὐς δὲ ἐρυκτῆρας, δεσποσιοναύτας
δ' ἄλλους, οὐς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσαν· ἄλλους δὲ
νεοδαμῶδεις, ἑτέρους ὄντας τῶν εἰλωτῶν. »

Subjungo quæ apud Rutilium Lupum ex My-
rone rhetore (Asiano) commemorantur. Probabilis
enim est Bœckhii (*Ind. lectt. Berlin.* 1824) con-
jectura auctorem Messeniæ indolis fuisse omnia
suadent, a rhetore isto non esse distinguendum.

Rutil. Lup. II, 1 : Myron : « Hæc mulier nuper
fuit locuples, potens, in amore atque deliciis ne-
cessariorum : ornatus ejus opibus abundabat : ma-
gnus ancillarum, quæ sequebantur, comitatus ap-
pellabatur. Nunc contra subito et gravi casu affli-
cta, vix mediocris ancillulæ dignitatem retinet.
O fortuna, quam vehementer te rerum varietas
oblectat, et quam magno odio est tibi beatæ vitæ
perpetuus et constans fructus ! »

Id. ib. p. 130 ed. Frotscher. : Myron : « Ami-
cus meus fuit Chremonides, et opinione omnium
magis familiaris, et pro salute ejus, quæcumque
potui, feci. Sed posteaquam major vis legis no-
strum auxilium ab illius periculo removet, calamita-
tis ac luctus ejus particeps eram. Nam opitulandi
facultas omnis erepta jam fuerat. »

et bene habito corpore conspicerentur, ii capite id luunt :
et heris irrogatur mulcta, qui non inhibeant macerentque
pinguisscentes. De agro, qui illis tributus est, certam por-
tionem semper dominis pendere tenentur. »

2.

Myron Prienensis, secundo libro Rerum Messeniicarum,
scribit : « Sæpius a Lacedæmoniis liberati sunt servi : quo-
rum alios *aphetas* nominarunt, alios vero *adespotos*, alios
erycteras, alios *desposionautas*, quos in navium classes
distribuerunt, quos *neodamodes*, qui diversi sunt ab Helo-
tibus. »

NICANDER CHALCEDONIUS.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ.

I.

E LIBRO QUARTO.

Προυσίου συμπτώματα.

Athenæus XI, p. 496, D : Προυσιάς. Ὅτι τὸ ποτῆριον τοῦτο ἔξορθόν ἐστι, προεῖρηται. Καὶ ὅτι τὴν προσηγορίαν ἔσχε ἀπὸ Προυσίου, τοῦ Βιθυνίας βασιλεύσαντος καὶ ἐπὶ τρυφῇ καὶ μαλακίᾳ διαβοήτου γενομένου, ἱστορεῖ Νίκανδρος ὁ Χαλκηδόνιος (ὁ Καλχηδόνιος ms. A.) ἐν τετάρτῳ Προυσίου συμπτωμάτων. Prusiam intellige secundum hujus nominis regem, τὸν κυνηγόν, luxuria sua et morum pravitate infamem (180-149 a. C. sec. Clinton. F. H. t. III, p. 417.

2.

E LIBRO SEXTO.

Idem XIII, p. 606, B : Καὶ ἄλογα δὲ ζῶα ἀνθρώπων ἠράσθη· Σεκούνδου μὲν τινος βασιλικῷ οἰνοχόου ἀλεκτρυῶν· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ μὲν ἀλεκτρυῶν Κένταυρος, ὁ δὲ Σεκούνδος ἦν οἰκέτης Νικομήδους τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως, ὡς ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν ἕκτῳ Περιπετεῖαις. Eadem e Philone narrat Ælianus H. An. XII, 37. Nicomedes probabiliter est N. II Epiphanes (148-91 a. C.). Jonsius scribi voluit ἐν ἕκτῳ περὶ πετεινῶν, adeo ut novum de hist. naturali opus Nicandri Colophonii nancisceremur. Ego N. Chalcedonium intelligo. Auctor in ταῖς Περιπετεῖαις aut in universum egit de fortunarum mutatione quam reges experti sunt, aut, quod malim, totum opus erat de historia regum Bithyniæ, quæ, quum regum fatis rerumque vicissitudinibus insignis esset, inscribi poterat Περιπέτειαί τῶν τῆς Βιθυνίας βασιλέων. Pars ejus operis laudatur

FATA REGUM BITHYNIÆ.

1.

DE PRUSIÆ FATIS.

Prusias. Esse hoc erectum poculum, supra dictum est. Nomen autem invenisse a Prusia Bithyniæ rege, qui ob luxuriam et molliem fuit famosus, tradit Nicander Chalcedonius, libro quarto De Prusie fatis.

2.

Sed et muta animantia homines amarunt. Secundum quempiam, regium pincernam, gallus gallinaceus : nominabatur is gallus Centaurus; Secundus vero minister erat Nicomedis regis Bithynorum, ut tradit Nicander sexto libro De Fortunæ casibus.

fr. 1, ubi pro ἐν δ' τῶν Πρ. συμπτωμάτων, mallem ἐν δ' περὶ Πρ. συμπτ.

NICANDER ALEXANDRINUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΜΑΘΗΤΩΝ.

Suidas v. Αἰσχρίων, Μυτιληναῖος, ἐποποιὸς, ὃς συνεδῆμει Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. Ἦν δὲ Ἀριστοτέλους γνώριμος καὶ ἐρώμενος, ὡς Νίκανδρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

NICANDER THYATIRENUS.

Stephan. Byz. : Θυάτειρα, πόλις Λυδίας. Τὸ ἔθνικόν Θυατειρηνός. ἀπ' οὗ Νίκανδρος γραμματικὸς Θυατειρηνός [ἢ Κολοφώνιος.]

Postrema uncis inclusi, utpote quæ indocta manus addidisse videatur. Certe si Thyatirenum et Colophonium unum esse eundemque Stephanus indicare voluisset, vix uno grammatici titulo Nicandrum ornasset. Accedit quod Athenæus aut Colophonium laudat aut Thyatirenum, quod jure mirareris, nisi inter utrumque distinguendum duxisset.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ.

1.

Harpocratio : Τιτακίται· δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς οἱ Τιτακίται, ὡς Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνός ἐν τῷ Περὶ τῶν δήμων δηλοῖ. Μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου ὀνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος (IX, 73).

2.

Harpocratio : Θυργωνίται. Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνός ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων, α Μετετέθησαν, φησιν,

DE ARISTOTELIS DISCIPULIS.

Æschion, Mytilenæus, poeta epicus, qui Alexandro Philippi filio comes erat expeditionis. Erat vero Aristotelis discipulus et amasius, ut Nicander Alexandrinus in libro De Aristotelis discipulis refert.

DE ATTICÆ PAGIS.

1.

Titacidæ, pagus Æantidis tribus, ut Nicander Thyatirenus ait in libro De pagis. Fortasse nomen habet a Titaco, cujus Herodotus meminit.

2.

Tyrgonidæ. Nicander Thyatirenus in libro De pagis :

ἔξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περρίδαι, Τιτακίδαι, Θυργωνίδαι. »

Ejusdem Ἐξηγητικὰ Ἀττικῆς διαλέκτου laudat Harpocration v. μέδιμος, βολεῶνες (γ'), τριπτῆρα (ις'), ξηραλοιφεῖν (ιη'). Alia ex eodem vel similibus operibus afferunt Athenæus p. 76 A. 81 C. 114 C. 320 C. 461 F. 479 C. 481 E. 485 sq. 503 C. 678 F. 691 C. Schol. Aristoph. Eq. 406. Schol. Plat. Charm. p. 319.

NICIAS.

I.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Athenæus XIII, p. 609, E : Οἶδα δὲ καὶ περὶ κάλλους γυναικῶν ἀγῶνά ποτε διατεθέντα· περὶ οὗ ἱστορῶν Νικίας ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς διαθεῖναι φησιν αὐτὸν Κύψελον, πόλιν κτίσαντα ἐν τῷ πεδίῳ περὶ τὸν Ἀλφειὸν· εἰς ἣν κατοικίσαντα Παρρασίων τινὰς, τέμενος καὶ βωμὸν ἀναστήσαι Δῆμητρι Ἐλευσινίᾳ, ἧς ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ τὸν τοῦ κάλλους ἀγῶνα ἐπιτελεῖσαι· καὶ νικῆσαι πρῶτον αὐτοῦ τὴν γυναικᾶ Ἡροδίκην. Ἐπιτελεῖται δὲ καὶ μέχρι νῦν ὁ ἀγὼν οὗτος· καὶ αἱ ἀγωνιζόμεναι γυναικῆς χρυσοφόροι ὀνομάζονται.

Qui sit hicce Nicias, quæritur. Quem ceteris locis Athenæus laudat, Nicias est Nicænsis, qui Φιλοσόφων διαδοχὰς scripsit.

Schol. ad Dionys. Perieg. 270 : Νικίας δὲ φησιν ἀπὸ τινος Εὐρώπου καὶ Ἀσίου καὶ Λίβου sc. cognomines terras appellatas esse.

Eustath. ad Dionys. 175 : Νικίας δὲ τίς φησι τὰς τρεῖς ἡπείρους ἀπὸ τινων κληθῆναι ἀνδρῶν, Εὐρώπου, Ἀσίου καὶ Λίβου.

« Νικίας, quem diversum esse puto ab enarratore Homericō, vereor ne scribendus sit Νικάνωρ, quem Περὶ μετονομασιῶν disseruisse constat per Stephanum B. v. Πόρος et Ὑδὴ et Athen. p. 296. Cf. Matter, *École d'Alexand.* VII, p. 296. » BERNHARDY. Mutatione vix opus, quum Niciam historicum vel geographum laudet etiam Plinius XXXVII, s. I § 1, ubi postquam Pythæ, Timæi, aliorum, de insula, ubi electrum provenit, deque

« Transpositi sunt ex Æantide tribu Aphidnæi, Perrhidæ, Titicidæ, Thyrgonidæ. »

ARCADICA.

Novi etiam institutum olim certamen mulierum de pulchritudine : de quo narrans Nicias in Arcadicis, instituisse illud ait Cypselum, condito oppido in planitie circa Al-

natura electri sententias apposuerat, addit : *Nicias solis radiorum succum intelligi voluit. Hos circa occasum credit vehementius in terram actos, pinguem sudorem in ea parte Oceani relinquere, deinde æstatis in Germanorum littora ejici. Et in Ægypto nasci simili modo et vocari Sacal : item in India, gratiusque thure esse Indis. In Syria quoque feminas verticillos inde facere et vocare harpaga, quia folia et paleas vestiumque fimbrias rapiat. Fortasse est Nicias Maleotes, qui præter alia Περὶ λίθων librum scripsisse perhibetur. Subtexam quæ ex eo afferuntur.*

NICIAS MALEOTES.

Plutarch. Par. min. c. 13 : Ἡρακλῆς τοῦ Ἰόλης γάμου ἀποτυχῶν, τὴν Οἰχαλίαν ἐπόρθησεν. Ἡ δ' Ἰόλη ἀπὸ τοῦ τείχους ἔριψεν αὐτὴν· συνέβη δὲ, κολπωθείσης ὑπὸ ἀνέμου τῆς ἐσθῆτος, μηδὲν παθεῖν, καθάπερ ἱστορεῖ Νικίας Μαλεώτης.

Eundem Niciam ἐν τοῖς Περὶ λίθων laudat Plutarch. De flav. c. 20 (et Stobæus Florileg. C, 12) : Παράκειται δ' αὐτῷ (Euphrati) ὄρος, Δρίμυλλον καλούμενον· ἐν ᾧ γεννᾶται λίθος, σαρδῶνυχι παρόμοιος, ᾧ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς βασιλείαις χρῶνται· ποιεῖ δ' ἀρίστα πρὸς ἀμβλυωπίαν εἰς ὕδωρ θερμὸν βαλλόμενος· καθὼς ἱστορεῖ Νικίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περὶ Λίθων. Hunc fortasse non diversum esse a Nicia Milesio medico, ad quem Theocrit. Idyll. XI s. Cyclopem scripsit, quique ipse poematione de Cyclopis amoribus ad Theocritum rescripserat, opinatur Fabricius in B. Gr. II, p. 432 ed. pr., quod parum mihi probatur. Allatis adde Schol. Hom. Odys. ψ, 218 : Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου παῖς ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατάρως εἰς τὴν Λακεδαιμόνα, διανοεῖτο τὴν Ἑλένην ξενιζόμενος ἀρπάσαι. Ἡ δὲ γενναῖον ἦθος καὶ φιλόφρονον ἔχουσα ἀπηγόρευε καὶ προτιμᾶν ἔλεγε τὸν μετὰ νόμου γάμον, καὶ τὸν Μενέλαον περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι. Γενομένου δὲ τοῦ Πάριδος ἀπράκτου, φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐπιτεχνῆσαι τοιοῦτόν τι, ὥστε καὶ μεταβάλλειν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἰδέαν εἰς τὸν τοῦ Μενελάου χαρακτῆρα, καὶ οὕτω τὴν Ἑλένην παραλογίσασθαι. Δόξασαν γὰρ εἶναι ταῖς ἀληθείαις τὸν Μενέλαον, μὴ δκνήσαι ἅμα αὐτῷ ἔπεσθαι. Φθάσασαν δὲ αὐτὴν ἄχρι τῆς νεῶς ἐμβαλλόμενος ἀνήχηθη. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικίᾳ τῷ πρώτῳ

pheum : in quod quum colonos legisset Parrhasiorum nonnullos, fanum et altare Cereri Eleusiniae statuisset, et festo die certamen pulchritudinis instituisse; in quo primam victoriam retulit uxor ejusdem Herodica. Celebratur autem etiam nunc certamen illud, et quæ in eo continentur mulieres, *Chrysophoræ* appellantur, id est, *aurum gestantes*.

(sic). « Hæc ad Niciam illum qui in scholiis Homericis, nostris etiam (ad α, 109), in rebus mere grammaticis citari solet [v. indicem in schol. II. ed. Bekk. In sch. II. 4, 212 appellatur δ Ἀσκαλωνίτης], spectare non possunt. Neque alium memoratum invenio ejus nominis cui hæc nugæ tribui possint, nisi Niciam Maleoten, quem vanissimus scriptor Parallelorum minorum in ejusdem generis fabulis testem laudat cap. 13. » BUTTMANN.

NICIAS NICÆENSIS.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

Athenæus p. XI, 505, B. Haud primus dialogicam sermonis formam adhibuit Plato : Πρὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦθ' εὔρε τὸ εἶδος τῶν λόγων δ Τήιος Ἀλεξαμένους, ὡς Νικίας δ Νικαεύς ἱστορεῖ καὶ Σωτίων.

Idem XI, p. 506, C: Platonis dialogus, qui Alcibiades II inscribitur, ὑπὸ τινῶν Ξενοφώντος εἶναι λέγεται, ὡς καὶ ἡ Ἀλκυὼν Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, ὡς φησι Νικίας δ Νικαεύς.

Idem X, p. 437, E : Ἦν δὲ δ Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὡς φησι Νικίας δ Νικαεύς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανῆς, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσῆει παιδίσκας ἀδιαφόρως. Καὶ ποτε πορευόμενος μετὰ τινῶν γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον, εἰς δ τῆ προτεραία παρεληλυθὼς ὤφειλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, πάντων ὀρώντων, ἀπεδίδου.

Idem VI, p. 273, D : Ὁ δὲ Ποντικὸς Ἐστιαῖος καλῶς ἐκαυχᾶτο, μήτε ἀνατέλλοντα μήτε καταδύμενόν ποτε τὸν ἥλιον ἐωραχέναι, διὰ τὸ παιδεῖα παντὶ καιρῷ προσέχειν, ὡς δ Νικαεύς Νικίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς Διαδοχαῖς.

Idem XIII, p. 591, F : Καὶ Βίων δ' ὁ Βορυσθενίτης, φιλόσοφος, ἐταίρας ἦν υἱὸς, Ὀλυμπίας Λακαίνης, ὡς φησι Νικίας δ Νικαεύς ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διαδοχαῖς.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Ceterum nec *orthagorisci*, ut ait Polemon, vocantur latentes porcelli, sed *orthragorisci*, quia πρὸς τὸν ὄρθρον (*sub diuiculum*) veneunt, ut Persæus tradit in Lacedæmoniorum republica, et Dioseorides secundo Reipublicæ libro, et Nicocles in priore libro eorum quos et ipse De Lacedæmoniorum republica scripsit.

2

Est apparatus *epaiclorum* quæ dicuntur non simplex, ut existimaverat Polemon, sed duplex. Quod enim pueris præbent, leve est admodum et tenue; nempe potentia oleo

NICOCLIS LACEDÆMONIUS.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus IV, p. 140, B : Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὄρθραγορίσκοι λέγονται, ὡς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθῆνοι χοῖροι, ἀλλ' ὄρθραγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται, ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ, καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῃ Πολιτείας, καὶ Ἀριστοκλῆς (scr. Νικοκλῆς) ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὕτως τῆς Λακωνίων πολιτείας.

Hæc sicuti sequentia ex Didymi contra Polemonem (fr. 86, tom. III, p. 142) disputatione. *Nicoclis* nomen reponendum ex seqq. recte, uti videtur, censet Schweighæuser. Apud Vossium nulla *Nicoclis* mentio.

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ἔστιν ἡ παρασκευὴ τῶν λεγομένων ἐπαϊκίων οὐχ ἀπλή, καθάπερ ὁ Πολέμων ὑπέληφεν, ἀλλὰ διττή. Ἦν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι, πάνυ τις εὐκόλως ἔστι καὶ εὐτελής. Ἄλφιτα γὰρ ἔστιν ἐλαίῳ δεδευμένα, ἃ φησι Νικοκλῆς ὁ Λάκων κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρὸ καὶ καμματίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα, αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα. V. Müller. *Dor.* I, p. 202.

Athenæus IV, p. 141, A : Περὶ δὲ τῶν καμματίδων καὶ τῶν καμμάτων Νικοκλῆς οὕτως γράφει : « Διακούσας δὲ πάντων ὁ ἔφορος ἤτοι ἀπέλυσεν ἢ κατεδίκασεν. Ὁ δὲ νικησῆς ἐξημίωσεν ἐλαφρῶς ἤτοι κάμμασι ἢ καμματίσιν· ἔστι δὲ τὰ μὲν κάμματα ψαιστὰ, αἱ δὲ καμματίδες αἶς [ἐν αἶς Coraes] κάπτουσι τὰ ψαιστὰ. »

3.

Schol. Pindar. Nem. II, 1 : Πραψωδῆσαι δὲ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. V. Welcker. *Cycl.* p. 360.

subacta; quam *Nicocles* Laeo ait captare illos post cenam super lauri foliis; eaque etiam de causa (a verbo κάπτειν, vorare, captare) *cammatidas* vocari illa folia; et ipsa illa liba, *cammata*.

De *cammatidibus* autem et *cammatibus* sic scribit *Nicocles*: « *Ephorus*, audita causa singulorum, vel absolvit, vel condemnat. Qui autem victus est, leviter mulctatur vel *cammatibus* vel *cammatidibus*. Sunt autem *cammata* liba: *cammatides* autem, (in) quibus devorant liba. »

3.

Primus carmina rhapsodorum more recitavit *Hesiodus*, ut *Nicocles* ait.

Apud schol. Platonis p. 381 Bekk. de proverbio Γλαύκου τέχνη (v. Zenob. II, 91) laudatur Ἀριστόξενος ἐν τῷ Περὶ τῆς μουσικῆς ἀχροάσεως καὶ Νικοκλῆς (Τιμοκλῆς cod. A) ἐν τῷ Περὶ θεωρίας. (V. Aristoxeni fr. 77.) Hic fortasse non diversus est ab eo, qui de Spart. Republica scripsit.

Etym. M. p. 715, 28 : Σκάλοψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλοπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει· ὁ κεκαλυμμένος ἔχων τοὺς ὄπας.

Hunc Nicoclem Fabricius eundem esse statuit cum Nicocle Lacone, grammatico, Juliani imperatoris præceptore, uti tradit Socrates III, 1, p. 165 Par.

NICOMACHUS περὶ ἑορτῶν Αἰγυπτίων scripsit. Vide Manethon. fr. 82, tom. II, p. 615.

NICOMEDES ACANTHIUS.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

I.

Athenæus V, p. 217, D : Περδίκκας τοῖνον πρὸ Ἀρχελάου βασιλεύει, ὡς μὲν δ' Ἀκάνθιος φησι Νικομήδης, ἔτη τεσσαράκοντα ἐν· Θεόπομπος δὲ τριάκοντα πέντε, Ἀναξιμένης τεσσαράκοντα, Ἰεράνυμος εἴκοσι ὀκτώ, Μαρσύας δὲ καὶ Φιλόχορος εἴκοσι τρία.

Cum Nicomede consentit fere M. Par. ep. 58, Perdiccæ tribuens an. 40. Nicomedes vel Macedonicam historiam tractasse vel chronica composuisse videtur.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΚΑ.

Schol. Ven. in Eurip. Androm. 24 ex Lysimachi Νόστων libro secundo de Neoptolemi Molossi prosapia laudat Proxenum (in Epiroticis) et τὸν Ἀκάνθιον Λυκομήδην (scr. Νικομήδην) ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς. Verba scholii v. in Lysimachi fr.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

Ante Archelaum regnat Perdiccas, annos, ut quidem Nicomedes Acanthius ait, xli : Theopompus vero ait, xxxv : Anaximenes, xl : Hieronymus, xxviii : Marsyas vero et Philochorus, xxiii.

DE ORPHEO.

2.

Novi etiam aliud instrumentum, quo Thracum reges in convivii utuntur, ut ait Nicomedes in libro De Orpheo.

13, tom. III, p. 338. Ceterum de Molossorum regibus quum in Laconicis rebus auctor egerit, suspicio est ansam rei dedisse Pyrrhi in Peloponneso restas atque obitum. Ac fortasse Nicomedes, sicuti Proxenus, æqualibus Pyrrhi accensendus est. Quam nescio an^rectius pro Λακεδ. scribendum putes Μακεδονικά. Eorundem titularum confusionis exempla habes in Duridis fr. 28 not.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

2.

Athenæus XIV, p. 637, A, postquam de magadi et pectide egerat, perguit : Οἷδα δὲ καὶ ἄλλο ὄργανον, ὃ τῶν Θρακῶν οἱ βασιλεῖς ἐν τοῖς δεῖπνοις χρωῦνται, ὡς φησι Νικομήδης ἐν τῷ Περὶ Ὀρφείας.

NICOCRATES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΑἴΩΝΟΣ.

Schol. ad Hom. II, v, 21 : Ἐν Αἰγαῖς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλὰ γίνονται. Κατὰ γὰρ τὰς ἐτησίους τοῦ Διονύσου τελετὰς, ὀργιαζουσῶν τῶν μουσικῶν γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφήμεροι ἄμπελοι, αἵτινες ἐώθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἴτ' αὖ πάλιν βότρυας βαρυτάτους (καὶ τοὺς) πρὸ μεσημβρίας πεπαίνουσι, ὥστε πρὸς τὴν ἑσπέραν δρεπόμενοι ἄκρατον χορηγεῖν σαφιλῆς τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. Οὐδεμία δὲ ἐνδεῖα γίνεται ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἐχομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὀσάκις ἀναλίσκεται, τοσαυτάκις σαφιλύεται. Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι αἴωνος οὐ ταύτας φησὶ τὰς Αἰγὰς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἑτέραν τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, περὶ ἣν καὶ παραδοξολογία τις εἶναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προσομιζόντας τῇ νήσῳ νυκτὸς ἅπαντας ἀφανεῖς γίνεσθαι, διὸ μὴδὲ προσπελάζειν τινὰ.

DE LUDIS IN HELICONE.

In Ægis Eubœæ mira multa fiunt. Nam dum annua Bacchi mysteria aguntur, mulieresque initiatæ orgia celebrant, germinant vites ephemerae, quas vocant. Quæ quidem mane fructuum initia profertur, deinde uvæ gravissimas, quæ ante meridiem ad maturitatem perveniunt, adeo ut collectæ versus vespem lautam meri copiam chori virginibus suppeditent. Neque unquam per diem deficit, sed quoties consumitur, toties iterum præsto est. Nicocrates vero in libro De (Museis) ludis in Helicone, non Eubœæ Ægas Homerum dicere, sed insulam ejus nominis in Ægæo mari sitam, de qua item mirabile quoddam fertur. Etenim appellentes in insulam noctu omnes evanescere. Quare neminem in eam appellere.

“Ὡστε πρὸς τὴν ἐσπέραν δρ. ἀκρ. χορηγεῖν] πρὸς δὲ τὴν ἐσπ., τρεπόμενοι ἀκρ. χορηγεῖ codex. Eadem de Ægis, Achaia urbe, narrat schol. Ven. l. 1. : Ἄμπελοι γὰρ ἄς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχύουσης μὲν ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε δρέποντας (sic e cod. Paris. 3οβο Miller. in *Journal des Sav.* 1839 p. 715; schol. vg. τρέποντας) αὐτοὺς εἰς ἐσπέραν οἶνον ἀφθονον ἔχειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Stephanus Byz. v. Νῦσα hæc fieri in *Nysa Eubœæ*. Altera *Nysa Baccho sacra in Helicone* erat; ad hanc alii prodigium illud retulerint, sicuti ad Parnassum refertur ab Euripide in *Phœniss.* 227. Cf. Soph. Antig. 1131 ibique schol. et Soph. in *Thyeste* ap. schol. Eur. *Phœn.* 227. — Nicocrates haud dubie ab Helicone suo profectus de his fabulis exposuit. De Museis Heliconiis præter nostrum scripserat Amphion Thespiensis. V. tom IV, p. 301. De ipsa solemnitate v. Pausanias IX, 31, 3; Plutarch. Amat. c. 1, et plura ap. Hermann. *Antiq. sacr.* §. 63,4.

2.

Schol. Apoll. Rh. I, 831 (quæritur unde nomen habeat mare Ægæum) : Νικοκράτης δὲ φησιν, ὅτι ἀπὸ Αἰγέως κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν.

3.

Stephan. Byz. v. Βοιωτία : Νικοκράτης δὲ φησιν ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς (sc. Βοιωτός). Cf. Müller. *Min.* p. 392.

NICOSTRATUS.

Schol. Eur. *Phœn.* 1010 : Σωσιφάνης δὲ τραγικός ὑπὸ τοῦ Λαίου φησὶ τεθηκέναι τὸν Μενουκία, Νικόστρατος δὲ ὑπὸ τῆς Σφηγγός. Nisi forte corruptum est nomen Nicostrati, neque reponendus Nicomachus tragicus, qui OEdipum scripsit (Suidas v. Νικόμαχος), idem fuerit Nicostratus scholiastæ cum eo quem Alexander Polyhistor laudat (fr. 42, p. 232) ap. Stephan. Byz. v. Γάγγρα. Præterea in fragmento, quod Censorino annecti solet, leguntur hæc : *Rhythmus creditur dictus a Rhythmonio, Orphei filio et Idomenææ, nymphæ Maricæ (?)*, ut tradit Nicostratus libro quem composuit de *Musico, fratre Rhythmonii*.

2.

Nicocrates Ægæum mare nomen habere ait ab Ægeο qui ex arce in mare se præcipitem dederit.

3.

Nicocrates Neptuni et Arnes filium Bœotum dicit.

OLYMPICHUS.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Clemens Alex. *Protrept.* p. 13 Syll. : Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας ξόανον Σμίλη τῷ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. Olympichum quendam Limnæum in Hellesponto tyrannum memorat Polyb. V, 90, 1; alium Bœotium Persei regis temp oribus viventem, idem XXVII, 1,9. Ὀλυμπικὸν (Ὀλύμπιχον?) cui Ψεκάς cognomen (ἐπεὶ δὴ προσέεργαινε τοὺς ὀμιλοῦντας διαλεγόμενος), memorat Suidas v. Ἀντίμαχος δὲ Ψεκάδος. *Olympicum medicum* habes ap. Plin. H. N. inter auctores lib. XXXVII.

PAMPHILUS.

Suidas : Πάμφιλος, Ἀμφιπόλιτης ἢ Σικυώνιος ἢ Νικοπολίτης, φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπράγματος. Εἰκόνας κατὰ στοιχεῖον. Τέχνην γραμματικὴν. Περὶ γραφικῆς καὶ ζωγράφων ἐνδόξων. Γεωργικά, βιβλία γ. « Hic fortasse est Pamphilus, philosophus ille Platonicus, quem Epicurus Sami audit, ut testatur Cicero *De nat. deor.* I, 26, et Laertius I, 14. » KUSTER.

PAPPUS. V. Hermippi fr. 62, tom. III, p. 50. — De *Papia* vel *Pappia* senioris ævi chronographo, v. not. ad Joannis Antioch. fr. 1.

PARTHAX.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Herodianus Π. μον. λ. p. 19 : ἔστιν Ἴς [καὶ] τῆς Ἰταλίας, ὡς Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν. « ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Ποσειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆς. ἔστι δὲ ποταμὸς Ἴς καλούμενος μέγας. »

Etym. M. p. 544, 30 : Κυλιστανος, πόλις (1. ποταμὸς) Ἰταλίας. Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο (1. Πάρθαξ δ' vel δευτέρω. Τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο **). διὰ

Sosiphanes tragicus a Laio, Nicostratus vero a Sphinge Menœceum periisse dicit.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Junonis in Samo simulacrum ligneum sculpsit Smilis Eulclidis filius, ut Olympichus in Samiacis narrat.

δὲ τὸ τὸν Ἡρακλέα φονεῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμεγέθη, καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν, Κυλιστάνος ἐκλήθη. « Hæc corrupta vel defecta esse monet Bachmannus. Nam Parthax non fluvii nomen est, sed scriptoris, cujus Italica memorat Herodianus. » *Dindf.* in Steph. Thes. v. Κυλιστάρος. Cf. Lycophr. 948, ἀμφὶ Κῆριν καὶ Κυλιστάρου (Κυλιστάρου in al. codd.) γάνος.

(Heraclides Alex. ap.) Eustath. ad Il. 734, 48 : Τὴν Αὐλωνίαν Χάραξ (1. Πάρθαξ) Καυλωνίαν φησὶν ἐν τοῖς Ἰταλικῶς. In Characis fragmentis tom. III, p. 641 apud Herodianum pro Πάρθαξ scrib. putabam Χάραξ. Etenim nondum noveram locum Etymologici. Quo collato, verisimilius est apud Eustath. potius Χάραξ in Πάρθαξ esse corrigendum.

PASITELES.

Plinius H. N. XXXVI, s. 4, § 12 : *Sitæ fuere et Thespiades ad ædem Felicitatis, quarum unam adamavit eques Romanus Junius Pisciculus, ut tradit Varro : admiratur etiam Pasiteles, qui et quinque volumina scripsit nobilium operum in toto orbe. Natus hic in Græcia Italiæ ora et civitate Romana donatus cum iis oppidis (an. U. 660), Jovem fecit eboreum in Metelli æde, qua Campus petitur. Accidit ei, quum in navalibus, ubi feræ Africanæ erant, per caveam intuens leonem cæla-ret, ut ex alia cavea panthera erumperet, non levi periculo diligentissimi artificis. Fecisse opera complura dicitur : sed quæ fecerit, nominatim non refertur.* Mentionem hujus scriptoris hoc loco interposuisse liceat, etsi de ætate ejus non sit dubitatio... Plinius XXXIII, s. 55 : *Laudantur... circa Magni Pompeji ætatem Pasiteles, Posidonius Ephesius, etc.*

Idem XXXV, s. 45 : *Laudat (Varro) et Pasitelen, qui plasticen matrem statuariæ sculpturæque et cælaturæ esse dixit; et quum esset in omnibus his summus, nihil unquam fecit antequam finxit.*

Idem inter fontes lib. XXXIII nominat *Pasitelen, qui mirabilia opera scripsit.* Cf. Müller. *Archæolog.* § 196, 2.

1.

(DIAMASCI?) ORIGINES.

Dorus, urbs Phœnicæ. Civis, Dorites. Pausania in libro De patriæ suæ originibus, Dorienses eos appellat, sic scribens : « Tyrii, Ascalonitæ, Dorienses, Rhaphaneotæ. »

PAUSANIAS LACO.

Suidas : Πausανίας, Λάκων, ἱστορικός· Περὶ Ἑλλησπόντου, Λακωνικά, Χρονικά, Περὶ Ἀμφικτυόνων, Περὶ τῶν ἐν Λάκωσιν ἑορτῶν.

PAUSANIAS DAMASCENUS.

Constantinus Porphy. De Them. I, p. 18, 7 inter geographos post Strabonem, Menippum, Scylacem recenset Πausανίαν τὸν Δαμασκηνόν. Ad hunc sive ad alium Pausaniam Syrum referenda sunt quæ ex Pausania affert Stephanus Byzantius. Laudatur semel Πausανίας ἐν τῷ Περὶ Ἀντιοχείας. Ex hoc opere petita ea quæ Malalas de Antiochiæ originibus, monumentis et historia e Pausania refert. Deinde Stephanus v. Δῶρον laudat Pausaniam ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει. Quod scriptum de Damasco urbe fuit, si auctor ejus est Damascenus ille; sin minus, vel Antiochiam vel aliam quamvis Syriæ urbem intelligere licet. Quæ præterea Stephanus habet e libris quinto et sexto, ex eadem Antiochenorum historia fluxerint. Quamvis possis etiam statuere majus opus de Syria a Pausania conscriptum esse, cujus pars fuerit historia Antiochiæ. Quæ sententia est Westermanni in *Pauly's Realenc.* v. *Pausanias.*

1.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΤΙΣΙΣ.

Steph. B. : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης.. Πausανίας δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ, τῆςδε γράφων· « Τύριοι, Ἀσκαλωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεώται.

2.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

Idem : Σελευκοθήλος, πόλις Συρίας πλησίον· ὁ πολίτης Σελευκοθηλίτης καὶ Σελευκοθηλαῖος. Λέγεται καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλω· οὗτω γὰρ Πausανίας ἐν τῷ Περὶ Ἀντιοχείας φησὶ.

3.

Malalas p. 37, 17 ed. Bonn. : Ὁ δὲ αὐτὸς Περ-

2.

DE ANTIOCHIA.

Seleucobelus, urbs Syriæ finitima. Civis Seleucobelites et Seleucobelæus. Dicitur etiam Seleucensis ad Belum : sic enim Pausanias habet in libro De Antiochia.

3.

Perseus quum per multos annos imperium Persidis tenuis-

σεύς μετὰ τὸ βασιλεύσει τῆς Περσικῆς χώρας ἔτη πολλὰ, μαθὼν ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ χώρα διαίγουσιν ἐκ τοῦ Ἄργους Ἰωνίται, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ Σιλπιον ὄρος, ὡς πρὸς ἰδίους συγγενεῖς· οἵτινες δεξάμενοι αὐτὸν μετὰ πάσης τιμῆς προσεκύνησαν· γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Ἀργεῖοι Ἰωπολίται ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων κατάγεται, χαρέντες ἀνύμουν αὐτόν. Χειμῶνος δὲ γενομένου, καὶ πλημμυρήσαντος πολὺ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ τῇ Ἰωνιῶν πόλει τοῦ λεγομένου Δράκοντος, νυκτὶ δὲ Ὀρόντου, ἤτησε τοὺς Ἰωνίτας εὐχάσθαι· καὶ ἐν τῷ εὐχάσθαι αὐτοὺς καὶ μυσταγωγεῖν κατηνέχθη σφαῖρα πυρὸς κεραυνίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις ἐποίησε παυθῆναι τὸν χειμῶνα καὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ἐπισχεθῆναι ρεῖθρα. Καὶ θαυμάσας ἐπὶ τῷ γεγονότι ὁ Περσεύς ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς εὐθέως ἀνῆψε πῦρ, καὶ εἶχε φυλαττόμενον μεθ' ἑαυτοῦ· ὅπερ πῦρ ἐβάσταζεν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη εἰς τὰ ἴδια βασίλεια. Καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς τιμᾶν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅπερ ἔλεγεν αὐτοὺς ἐωρακέναι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατενεχθέντα· ὅπερ πῦρ ὅως τοῦ παρόντος ἐν τιμῇ ἔχουσι οἱ Πέρσαι, ὡς θεῖον. Ὁ δὲ αὐτὸς Περσεύς ἔκτισε τοὺς Ἰωνίτας ἱερὸν, ὃ ἐπωνόμασε πυρὸς ἀθανάτου. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὰ Περσικὰ ἔκτισεν ἱερὸν πυρὸς, καταστήσας ἐκεῖ διακονεῖν αὐτῷ εὐλαθεῖς ἀνδρας, οὐστὶνας ἐκάλεσε μάγους. Ταῦτα δὲ Πausanίας ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατα.

4.

Malalas p. 198 ed. Bonn.: Ὁ δὲ Νικάτωρ Σέλευκος εὐθέως κατὰ τὴν νίκην Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ βουλόμενος κτίσαι πόλεις διαφόρους, ἤρξατο κτίζειν

πρῶτον εἰς τὴν πάραλον τῆς Συρίας. Καὶ κατελθὼν παρὰ τὴν θάλασσαν εἶδεν ἐν τῷ ὄρει κειμένην πόλιν μικρὰν, ἥντινα ἔκτισε Σύρος ὁ υἱὸς Ἀγήνορος· τῇ δὲ κγ' τοῦ Ξανθικοῦ μηνὸς ἦλθε θυσίασαι εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον Διὶ Κασίῳ· καὶ πληρώσας τὴν θυσίαν καὶ κόψας τὰ κρέα ἤρξατο ποῦ χρῆ κτίσαι πόλιν. Καὶ ἐξαίφνης ἤρπασεν ἀπὸ τῆς θυσίας καὶ κατήγαγεν ἐπὶ τὴν παλαιὰν πόλιν· καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω Σέλευκος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὄρνεοσκόποι, καὶ εὔρε τὸ κρέας ῥιφὲν παρὰ θάλασσαν κάτω τῆς παλαιᾶς πόλεως ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῆς λεγομένης Πιερίας. Καὶ περιγραφάσας τὰ τεῖχη εὐθὺς ἔβαλε θεμελίους, καλέσας αὐτὴν Σελεύκειαν πόλιν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα. Καὶ εὐχαριστῶν ἀνῆλθεν εἰς Ἰώπολιν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπετελεσεν ἑορτὴν ἐκεῖ τῷ Κεραυνίῳ Διὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ κτισθέντι ὑπὸ Περσεῶς τοῦ υἱοῦ Πίκου καὶ Δανάης, τῷ ὄντι εἰς τὸ Σιλπιον ὄρος, ἔνθα κείται ἡ Ἰώπολις, ποιήσας τὴν θυσίαν τῇ πρώτῃ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνός. Καὶ ἐν τῇ πόλει ἐλθὼν τῇ Ἀντιγονίᾳ τῇ κτισθείσῃ ὑπὸ Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ (ἀπὸ γὰρ τῆς λίμνης ἐξερχομένου ἄλλου ποταμοῦ Ἄρκεθου τοῦ καὶ Ἰάφθα ἐμεσάζετο ἡ πόλις Ἀντιγονία καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκαθεζέτο), καὶ ποιήσας ἐκεῖ θυσίαν τῷ Διὶ εἰς τοὺς βωμοὺς τοὺς ἀπὸ Ἀντιγόνου κτισθέντας ἔκοψε τὰ κρέα· καὶ ἤρξατο ἅμα τῷ ἱερῷ Ἀμφίονι μαθεῖν διὰ διδομένου σημείου, εἰ τὴν αὐτὴν ὀφείλει οἰκῆσαι πόλιν Ἀντιγονίαν μετονομάζων αὐτὴν ἢ οὐκ ὀφείλει αὐτὴν οἰκῆσαι, ἀλλὰ κτίσαι πόλιν ἄλλην ἐν ἄλλῳ τόπῳ. Καὶ ἐξαίφνης ἐκ τοῦ ἀέρος κατῆλθεν ἀπὸ τῶν μέγας καὶ ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βωμοῦ τοῦ πυρὸς τῆς δλοκαυτώσεως κρέα, καὶ ἀπῆλθε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Σιλπιον. Καὶ καταδιώξας ἅμα τοῖς αὐτοῦ εὔρε τὸ κρέας τὸ

set, certior factus Ionitas, ex Argivis oriundos, in Syria sedes suas posuisse, eo concedit ad Silpium montem, eos tanquam sanguine sibi conjunctos visitaturus. Ab his autem honorifice exceptus est, ut qui scirent eum genus suum ab Argivis Iopolitis duxisse: summa itaque lætitia affecti Perseum suum celebrabant. Tempestate vero ingruente, quum Draco fluvius, qui nunc est Orontes, Iopolim præterfluens, supra modum imbribus auctus esset, Perseus Ionitas, ut preces funderent, hortatus est. Quibus precantibus sacraque peragentibus, globus ignis fulminalis e cælo delapsus tempestatem sedavit, fluminisque impetum coercuit. Mirabundus ad hoc Perseus stetit, et ex igne illo statim ignem accendens, apud se religiose asservavit: quem in Persidem, regnum suum, secum tulit. Persas autem edocuit divinos honores eidem exhibere, utpote quem de cælo delapsum se vidisse asserebat. Persæ itaque ignem etiam nunc colunt, pro numine habentes. Ipse autem Perseus Ionitis fanum condidit igni æterno sacrum. Aliud etiam templum in Perside igni extruxit, ubi illius ministros posuit sanctos quosdam viros, quos *magos* nominavit. Hæc Pausanias sapientissimus chronographus conscripsit.

4.

Seleucus Nicator statim post victum Antigonom Poliorceten urbes nonnullas condere in animo habens, initium condendi sumpsit ab Syriæ oris maritimis. Itaque ad mare

descendens urbem conspexit exiguam, in monte sitam, a Syro Agenoris filio olim conditam. Xanphi itaque vicesima tertia die Casium montem ascendit, Jovi Casio sacra facturus. Quibus rite peractis et carnibus in frustula concisis, precibus rogavit, ubinam loci condenda esset urbs. Repente vero aquila ex sacrificio carnis offulam surripiens de tulit eam Palæopolim: quam insecuti Seleucus quique cum eo erant auspices projectam invenerunt offulam ad emporium Pieriam, quam vocant, prope mare, infra Palæopolim. Designato itaque muro, urbis statim jecit fundamenta; quam e nomine suo Seleuciam vocavit. Inde deo gratis actis, Iopolim contendit, urbem in monte Silpio sitam, ubi fanum erat a Perseo Pici ex Danae filio extructum. Hic post tres dies festum Jovi Ceraunio celebravit, sacrificium faciens Artemisii mensis die primo. Antigoniæ deinde profectus, urbem ab Antigono Poliorcete conditam (quæ inter paludem Arceuthamque fluvium, qui et Japhtha dictus, ex ea emanantem media interjacens situ gaudebat tutissimo), sacra illic Jovi fecit super altaribus, quæ erexerat ibi Antigonus: et excisis offulis, una cum sacerdote Amphione numen exoravit, ut signo aliquo edisceret, utrum ibi in Antigoniam, mutato loci nomine, sedem poneret, an potius alio in loco novæ urbis fundamenta jaceret. Repente igitur ex aere descendens aquila ingens, arreptis ex ara ignescentibus victimæ carnibus, per aerem fertur in montem Silpium.

ἱερατικὸν καὶ τὸν ἀετὸν ἐπάνω ἐστῶτα. Τοῦ δὲ ἱερέως καὶ τῶν ὄρνεοσκόπων καὶ τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου ἐνωακότων τὸ θαῦμα, εἶπον ὅτι Ἐνταῦθα δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι, ἐν τῇ δὲ Ἀντιγονίᾳ οὐ δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι οὔτε δὲ γενέσθαι αὐτὴν πόλιν, ὅτι οὐ βούλονται τὰ θεῖα. Καὶ λοιπὸν ἐβουλεύετο ἅμα αὐτοῖς ἐν ποίῳ τόπῳ ἀσφαλῆ ποιήσει τὴν πόλιν. Καὶ φοβηθεὶς τὰς βύσεις τοῦ Σιλπίου ὄρους καὶ τοὺς ἐξερχομένους ἐξ αὐτοῦ χεიმάρρους, ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ αὐλῶνος κατέναντι τοῦ ὄρους πλησίον τοῦ Δράκοντος ποταμοῦ τοῦ μεγάλου τοῦ μετακληθέντος Ὀρόντου, ὅπου ἦν ἡ κόμη ἢ καλουμένη Βωττία (Βοττία?) ἀντικρυς τῆς Ἰωπόλεως, ἐκεῖ διεχάραξε τὰ θεμέλια τοῦ τείχους, θυσίας δὲ Ἀμφίωνος τοῦ ἀρχιερέως καὶ τελεστοῦ κόρην παρθένον ὀνόματι Αἰμάθην, κατὰ μέσου τῆς πόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ μηνὶ Ἀρτεμισίῳ τῷ καὶ Μαίῳ κβ', ὥρα ἡμερινῇ α', τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καλέσας αὐτὴν Ἀντιόχειαν εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ τοῦ λεγομένου Ἀντιόχου Σωτήρος, κτίσας εὐθέως καὶ ἱερὸν, ὃ ἐκάλεσε Βωττίου (Βοττίου s. Βοττιαίου Wessel. ad Herod. 7, 123) Διὸς, ἀνεγείρας καὶ τὰ τεῖχη σπουδαίως φοβερὰ διὰ Ξεναίου ἀρχιτέκτονος, στήσας ἀνδριάντος στήλην χαλκῆν τῆς σφραγισθείσης κόρης Τύχην τῇ πόλει ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, εὐθέως ποιήσας αὐτῇ τῇ Τύχῃ θυσίαν. Καὶ ἀπελθὼν κατέστρεψε τὴν Ἀντιγονίαν πόλιν πᾶσαν ἕως ἐδάφους, μετενεγκὼν καὶ τὰς βλάς ἐκεῖθεν διὰ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ποιήσας καὶ τῇ Τύχῃ Ἀντιγονίαν ἀνδριάντα στήλης χαλκῆς ἐχούσης Ἀμαλθείας κέρας ἔμπροσθεν αὐτῆς. Καὶ ποιήσας ἐκεῖ τετρακίονιον ἐν ὕψει ἔστησεν αὐτὴν τὴν Τύχην, καταστήσας ἔμπροσθεν αὐτῆς βωμὸν ὑψηλόν· ἦντινα στήλην τῆς Τύχης μετὰ τελευτὴν Σε-

λεύκου Δημήτριος ὁ υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀπήγαγεν ἐν Ῥώσῳ ἐν τῇ πόλει τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ αὐτὴ πόλις Ῥώσος ἐκτίσθη ὑπὸ Κίλικος τοῦ υἱοῦ Ἀγήνορος. Ὁ δὲ Σέλευκος μετὰ τὸ καταστρέφαι τὴν Ἀντιγονίαν ἐποίησε μετοικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἣν ἔκτισε πόλιν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀντιγονίαν, οὐστίνας ἦν ἐκεῖ ἑάσας Ἀντίγονος μετὰ Δημητρίου υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ ἄλλους δὲ ἄνδρας Μακεδόνας, τοὺς πάντας ἄνδρας ἐτ', ποιήσας ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐν Ἀντιόχειᾳ τῇ μεγάλῃ ἀνδριάντα χαλκοῦν φοβερὸν τῆς Ἀθῆνης διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς αὐτὴν σεβομένους. Κατήγαγε δὲ καὶ τοὺς Κρήτας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, οὓς εἶασεν ὁ Κάσος ὁ υἱὸς Ἰνάχου ἄνω οἰκεῖν· οἵτινες μετοικῆσαντες εἰς τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν μετὰ καὶ τῶν Κυπρίων, ἐπειδὴ ὁ Κάσος βασιλεὺς ἠγάγετο Ἀμυκὴν τὴν καὶ Κιτιάν, θυγατέρα Σαλαμίνου τοῦ Κυπρίων βασιλέως. Καὶ ἦλθον μετ' αὐτῆς Κύπριοι, καὶ ὄκησαν τὴν ἀκρόπολιν. Καὶ τελευτᾷ ἡ Ἀμυκὴ καὶ ἐτάφη ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως ρ', δι' ἣν ἐκλήθη ἡ χώρα Ἀμυκὴ. Προεστρέφατο δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τοὺς Ἀργεῖους Ἰωνίτας, καὶ κατήγαγε καὶ αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἰωπόλεως ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιόχειᾳ οἰκεῖν· οὐστίνας ὡς ἱερατικοὺς καὶ εὐγενεῖς πολιτευομένους ἐποίησεν. Ἔστησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ πρὸ τῆς πόλεως ἀγαλμα λίθινον τῷ ἀετῷ. Ἐκέλευσε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τοὺς μῆνας τῆς Συρίας κατὰ Μακεδόνας καλεῖσθαι, διότι εὗρεν ἐν τῇ αὐτῇ χώρα γίγαντας οἰκῆσαντας· ἀπὸ γὰρ δύο μιλίων τῆς πόλεως Ἀντιόχειας ἐστὶ τόπος, ἔχων σώματα ἀνθρώπων ἀπολιθωθέντων κατὰ ἀγανάκτησιν θεοῦ, οὐστίνας ἕως τῆς νῦν καλοῦσι γίγαντας· ὡσαύτως δὲ καὶ Παγρὰν τινα οὕτω καλούμενον γίγαντα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκοῦντα γῆ

Hanc itaque Seleucus et qui cum illo erant, insecuti, sacramentum in monte invenerunt, aquilamque ei incubantem. Sacerdos autem et auspices et ipse Seleucus, portentum hoc videntes, dixerunt omnes: « Hic sedes nobis ponendae sunt; Antigoniā vero nec incolī neque urbem fieri fas est; quippe sic numini visum. » Consilium itaque cum iis inibat Seleucus, quo tandem in loco urbis fundamenta tuto ponerentur. Cavens autem sibi ab effluvis montis Silpii et ab aquis hiberno tempore inde exundantibus, fundamenta urbis molitur in planitie convallis, ex opposito montis, juxta Draconem fluvium magnum, qui postea Orontes vocatus est; ubi et vicus fuit, nomine Bottia, e regione Iopoleos. Rem vero divinam fecit immolante Amphione, sacerdote et mysta, virginem, Amathē nomine, die vicesimo secundo Artemisii sive Maji mensis, hora diei prima, sub ortum solis. Urbem vero ab Antiocho Sotere filio suo Antiochiam vocavit. Fanum deinde exstruxit Jovi Bottio sacrum; mœniaque urbis excitavit summo studio stupenda, Xenæo usus architecto. Statuam præterea æneam, urbis Fortunam, erexit; cui juxta fluvium collocatæ sacra statim peregit. Antigoniā deinde repetens, eam funditus evertit, utilemque ruinarum materiam flumine inde deportavit. Antigonice autem urbis Fortunæ statuam æream erexit, Amaltheæ cornu manu tenentem; eamque in sublimi collocavit in sacello quattuor columnarum, aramque

excelsam ante illud exstruxit. Hanc Fortunæ urbis statuam post Seleuci mortem Demetrius, Antigoni Poliorcētis filius, devexit in Rhosum, Ciliciæ urbem, a Cilicie, Ageronis filio, conditam. Seleucus vero post Antigoniā eversam Athenienses, qui eam incoluerunt, relictos ibi ab Antigono cum Demetrio filio, præterea etiam Macedones (quorum omnium numerus fuit virorum quinque millium et trecentorum) in Antiochiam magnam a se conditam transtulit. Ubi statuam etiam æream plane stupendam Minervæ posuit, propter Athenienses qui eam colunt. Cretenses etiam deduxit Seleucus, quos arcem summasque urbis partes habitare fecit olim Casus Inachi filius. Et cum his Cyprios etiam in eandem Antiochiam traduxit. Casus enim rex uxorem habuit Amycen, quæ et Citta vocata est, Salaminis, Cypriorum regis, filiam: cum hac Cyprii venientes summitates urbis incoluerunt. Amyce deinde mortua, centum ab urbe stadiis sepulta est; a qua regio illa Amyce dicta est. Argivos etiam Ionitas hortatus est, ut Iopoli relicta in Antiochiam migrarent; quos tanquam sacerdotales et optimates urbem administrare jussit. Idem Seleucus lapideum simulacrum aquilæ ante urbem posuit. Menses item Syrorum Macedonum mensium nominibus vocari jussit, quod invenit in hac etiam regione olim gigantes habitasse. Nam duobus ab Antiochia millibus passuum locus est ubi humana corpora reperiuntur, ira dei in lapides conversa, quos

κεραυνωθῆναι ὑπὸ πυρός, ὡς δῆλον ὅτι οἱ Ἀντιοχεῖς τῆς Συρίας ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων. Ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος πρὸ τῆς πόλεως πέραν τοῦ ποταμοῦ ἄλλο ἄγαλμα κεφαλῆς ἵππου καὶ κασσίδα κεχρυσωμένην πλησίον, ἐπιγράψας ἐν αὐτοῖς, « Ἐφ' οὗ φυγὼν ὁ Σέλευκος τὸν Ἀντίγονον διεσώθη· καὶ ὑποστρέψας ἐκεῖθεν ἀνείλεν αὐτόν. » Ἀνήγειρε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τῷ Ἀμφίονι στήλην μαρμαρίνην ἔσω τῆς λεγομένης Ῥωμανησίας πόρτας, ὀρθοῦσίαν ποιοῦντι ἅμα αὐτῷ. Ἐκτίσσε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην παραλίαν πόλιν ἐν τῇ Συρίᾳ ὀνόματι Λαοδικείαν εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, πρῶτην οὖσαν κώμην ὀνόματι Μαζαβδάν. Ποίησας κατὰ τὸ ἔθος θυσίαν τῷ Διί, καὶ αἰτησάμενος ποῦ κτίσει τὴν πόλιν, ἦλθεν ἄετος πάλιν καὶ ἤρπασεν ἀπὸ τῆς θυσίας· καὶ ἐν τῷ καταδιώκειν αὐτὸν τὸν ἄετον ὑπήντησεν αὐτῷ σύαγρος μέγας, ἐξελεθὼν ἀπὸ καλαμῶνος, ὄντινα ἀνείλεν ὅτινι κατεῖχε δόρατι· καὶ φονεύσας τὸν σύαγρον καὶ σῦρας τὸ λείβανον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ διχάραξε τὰ τεῖχος, ἔσασας τὸν ἄετον· καὶ οὕτως τὴν αὐτὴν πόλιν ἔκτισεν ἐπάνω τοῦ αἵματος τοῦ σύαγρου, θυσιάσας κόρην ἀδαῆ ὀνόματι Ἀγαυήν, ποιήσας αὐτῇ στήλην χαλκῆν εἰς Τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐκτίσσε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην πόλιν εἰς τὴν Συρίαν μεγάλην εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἀπάμας, εὐρηκῶς κώμην πρῶτην λεγομένην Φαρνάκην· καὶ τειχίσας αὐτὴν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐπωνόμασε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Ἀπάμεαν, θυσίαν ποιήσας ἢν αὐτὸς μετεκάλεσεν ὀνόματι Πέλλαν διὰ τὸ ἔχειν τὴν Τύχην τῆς αὐτῆς Ἀπαμείας πόλεως τὸ ὄνομα τοῦτο· ἦν γὰρ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἀπὸ Πέλλης τῆς πόλεως Μακεδονίας. Ἐποίησε δὲ θυσίαν ταῦρον καὶ τράγον· καὶ ἐλθὼν πάλιν ὁ ἄετος ἐπῆρε τὰς κεφαλὰς

ταύρου καὶ τοῦ τράγου· καὶ περιεχάραξεν ἐκ τοῦ αἵματος τὰ τεῖχη. Ἐκτίσσε δὲ καὶ ἄλλας διαφόρους πόλεις εἰς ἄλλας ἐπαρχίας καὶ εἰς τὰ Περσικὰ μέρη ὁ αὐτὸς Σέλευκος πολλὰς, ὧν ἀριθμὸς ἔστιν οὐκ ἴσως, καθὼς ὁ σοφὸς Πausanias ὁ χρονογράφος συνεγράψατο, ὧντινων πόλεων καὶ τὰ ὀνόματα ἐξέθετο, εἰς ὄνομα ἴδιον καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων, ὡς ἔδοξεν αὐτῷ (ὁ Σέλευκος). Ὁ δὲ σοφὸς Πausanias ἐξέθετο, [ὡς] εἰς ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἔθηκε τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὁ αὐτὸς Σέλευκος, ἐπειδὴ καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ Ἀντιόχος ἐλέγετο. Οὐδεὶς δὲ κτίζων πόλιν εἰς ὄνομα τεθνηκότος αὐτὴν καλεῖ· ἔστι γὰρ λῆρος· ἀλλ' εἰς ὄνομα ζῶντος καὶ ἐστῶτος καλεῖ. Ἦντινα πόλιν εἰς ὄνομα Ἀντιόχου τοῦ ἴδιου αὐτοῦ υἱοῦ, ὡς προεῖρηται, ἐκάλεσε. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ αὐτὸς σοφώτατος Πausanias ποιητικῶς συνεγράψατο. Etiam reliqua, quæ de Antiochensium urbe habet Malalas, bonam partem ex eodem Pausania fluxerint. De rebus exposuit O. Müller. De antiquitatibus Antiochenis Commentationes duæ. Gotting. 1839. Cf. ejusdem *Kleine deutsche Schriften* tom. I, p. 90 sqq.

5.

Malalas p. 248 : Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς κτήτορες καὶ πολῖται ἀναφορὰν ἐπεμψαν, δεόμενοι ὥστε παρασχεθῆναι αὐτοῖς ἀπὸ θείας αὐτοῦ κελεύσεως ἀγορασθῆναι τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισαίων τῆς Ἑλλάδος χώρας ἀπὸ τῶν ἐτησίων προσόδων τῶν ἐαθόντων χρημάτων παρὰ Σωσιβίου τινὸς συγχλητικῷ, συμπολίτῳ αὐτῶν. Καὶ παρέσχεν αὐτοῖς ἀγοράσαι τὰ Ὀλύμπια ὁ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς Σύρους 46'. Τοῦτο δὲ ἐποίησαν οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς

in hunc usque diem Gigantes vocant. Porro Pagram quandam gigantem, illius loci incolam, igne coelesti consumptum ibi periisse ferunt. Ante urbem vero ad ripam fluminis ulteriorem Seleucus aliud etiam posuit simulacrum, capitis scilicet equini, juxtaque cassidem deauratam, quibus hæc inscripta sunt : *Huic insidens Seleucus Antigonum fugiens evasit : et deinde reversus eum occidit.* Amphioni etiam sacerdoti, qui cum ipso auspicia captaverat, Seleucus columnam posuit marmoream, intra portam quam vocant Romanesiam. Porro Seleucus Nicator urbem condidit etiam in Syria maritima, quam a filia sua Laodiceam nominavit. Antea ibi fuerat vicus, cui nomen Mazabda. Sacris autem Jovi pro more peractis, numineque rogato ubinam urbs condenda esset, advolans aquila, ut antea, offulam ex ara surripit : quam dum rex insequitur, occurrit ei aper ingens ex arundinetis : hunc Seleucus hasta quam ferebat interfecit ; et occisi apri circumtrahens cadaver, missa aquila, sanguine ejus designatis mœnibus fundamenta urbis in illo posuit : parata in victimam virgine intacta, nomine Agave ; cui etiam statuam æream erexit in Fortunam urbis. Idem Seleucus Nicator incidens in vicum quandam Syriæ, cui Pharnace nomen, mœnibus eum cinxit, urbemque fecit magnam, a filie suæ nomine Apameam vocans. Quam deinde Seleucus, mutato nomine, Pellam ab urbis Fortunæ

nomine (sic dictæ, quod a Pella Macedoniae urbe ipse oriundus erat) appellavit. In sacrificium habuit taurum et hircum. Et aquila tum rursus advolans tauri hircique capita abrupit. Quorum ex sanguine mœnia urbis designavit. Præterea alias urbes quam plurimas Seleucus condidit in aliis regionibus et in Perside etiam, numero septuaginta quinque, uti sapiens Pausanias chronographus memorie prodidit : quas omnes vel nomine suo vel liberorum suorum pro lubitu Seleucus insignivit. Sapiens autem Pausanias tradidit Seleucum Antiochiæ magnæ nomen dedisse a patre suo Antiocho. Verum nemo urbis conditor eam in demortui nomen vocare solet : absurdum enim est ; sed viventis alicujus et superstitis nomen ei indit. Itaque et hanc urbem Seleucus Antiochi filii sui nomine Antiochiam vocavit, uti in prioribus dictum. Ceterum et alia multa sapientissimus ille Pausanias poetarum more ficta tradidit.

5.

Eodem imperante Claudio primores et populus Antiochenus ad imperatorem referabant, ab eo petentes, ut divino ejus edicto facultatem sibi haberent Olympia a Pisæis redimendi ex annuis illis redditibus urbis suæ a Sosibio quodam cive et senatore Antiocheno olim legatis. Facultatem itaque Olympia redimendi concessit eis Claudius imperator, anno æræ Antiochenæ xcii. Factum nempe hoc ab Antiochenis,

λυπηθέντες πρὸς τοὺς πολιτευομένους τῆς αὐτῆς πόλεως διὰ τὰς προσόδους τὰς προειρημένας παρὰ Σωσιτίου ἐαθείσας τῇ πόλει αὐτῶν· περὶ οὗ Σωσιτίου ὁ σοφὸς χρονογράφος Πausanias ἐξέθετο, ὅτι εἴσατε τελευταῖον κατὰ διαθήκας τῆ τῶν Ἀντιοχείων μεγάλη πόλει Σωσιτίος τις ἐτήσιαν πρόσδοτον χρυσίου τάλαντα δέκα πέντε· ἅτινα ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις τοῦ Αὐγούστου Ὀκταβιανοῦ προεγράπται (p. 224). Τὰ δὲ τῆς προσόδου εἰάθη ἐπὶ τὸ ἐπιτελεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς συμπολίταις κατὰ πενταετῆ χρόνον πολύτροπον θεῖον ἐπὶ ἡμέρας λ' μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ τῇ καὶ Ὀκτοβρίῳ σκηνηκῶν, θυμηλικῶν καὶ τραγικῶν καὶ ἀθλητῶν ἀγῶνα καὶ ἱππικῶν καὶ μονομάχων. Καὶ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπετέλεσαν οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι, μετὰ δὲ ταῦτα ὑπερετίθεντο τὰς προσόδους ἀποκερδαίνοντες ἕως ἀπὸ θείας κελεύσεως οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι Ἀντιοχείας μετὰ καὶ τῶν κτητόρων ἡγόρασαν τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισαίων.

6.

Steph. B. : Γάζα, πόλις Φοινίκης.. Ὁ πολίτης Γαζαῖος. Λέγονται καὶ Γαζηνοὶ παραλόγως, ὡς Πausanias.

7.

Idem : Βότρως, πόλις Φοινίκης· ὁ πολίτης Βοτρυηνός, ὡς Πausanias, παραλόγως. V. de hac urbe Malalas p. 485, 12 sqq.

8.

Idem : Γάββα, πόλις Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Γαβθηνός, ὡς Πausanias φησί. Eandem urbem, puto, Malalas p. 378, 12, et 448, 12, Γάβαλα dicit.

9.

E LIBRO QUINTO.

Idem : Λαίεια, πόλις Καρίας... Ὁ πολίτης Λαίτης, ὡς Πausanias φησί πέμπτῳ.

quod aegre ferrent in magistratibus suis ea quae de supra dictis Sosibii redivitibus factitata essent. Sosibius enim, ut scriptum reliquit Pausanias sapiens chronographus, Antiochiaē magnae legavit moriens quindecim auri talenta annuatim urbi solvenda, sicuti superius in Augusti Octaviani temporibus memoratum est. Reditum vero hunc annum Sosibius Antiochenis legaverat, ut haberent unde sumptus facerent in varium spectaculum sceni corum, thymelicorum, tragicorum, athleticorum ludorum, gladiatorum quoque et certaminum equestrium, quod quinto quoque anno, Hyperberetæo sive Octobri mense, per triginta dies celebrandum esset. Et initio quidem ludos hosce gymnasiarchae rite celebrabant; deinceps vero lucellum captantes, celebrationem hanc penitus omittēbant, donec divino imperatoris edicto primores urbis Olympia a Pisaeis redimerent.

6.

Gaza, urbs Phœnicis. Civis Gazæus. Vocantur etiam Gazæni, præter rationem, ut apud Pausaniam.

10.

E LIBRO SEXTO.

Idem : Μαριαμμία, πόλις Φοινίκων. Οἱ πολῖται Μαριαμμίται, ὡς Πausanias ἐκτῳ.

Malalas p. 196 postquam Ptolemæos usque ad Cleopatram recensuerat, tanquam fontes suos, unde hæc sumpserit, nominat Εὐσέβιον τὸν Παμφίλου καὶ Πausaniam τοὺς χρονογράφους. Regum istum laterculum, utpote mancum et mendosissimum, neque cum Eusebii numeris, neque, puto, cum Pausania, consentientem, exscribere non erat operæ pretium.

PAUSIMACHUS SAMIUS.

« Pausimachus Samius inter eos qui terrarum historiam literis fuerint persecuti, a Rufo Avieno refertur in descriptione Oræ maritimæ (v. 45) : *Pausimachus inde, prisca quem genuit Samos. Medius autem collocatur inter Scylacem Caryandensem et Damasten Sigensem, scriptores vetustissimos.* » Voss. Pausimachum quendam Rhodium memorat Appian, in Syr. c. 23; alium, parasitum, Athenæus VI, p. 245, B. Nescio an Pausimachum quendam laudare voluerit Plutarchus, eo loco ubi nunc corruptum exstat nomen Trisimachi.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

Plutarch. Par. min. c. 6 : Τῶν ἄμα Πολυνείκει εὐωχομένων λογαγῶν ἀετὸς καταπτὰς τὸ Ἀμφιάρει ἐβάστασε δόρυ εἰς ὕψος καὶ εἶασε· τὸ δὲ παγὲν ἐν γῆ δάφνη ἐγένετο. Τῇ δ' ὕστεραία πολεμούντων, κατ'

7.

Botrys, urbs Phœnicis. Civis Botryenus, ut Pausanias, contra regulam.

8.

Gabba, urbs Syriæ. Civis Gabbenus, ut Pausanias ait.

9.

Laia, urbs Cariae. Civis Laites, ut Pausanias ait libro quinto.

10.

Mariammia, urbs Phœnicum. Cives Mariammitæ, ut ait Pausanias sexto.

URBIUM ORIGINES.

Ducibus qui cum Polynice erant convivantibus, aquila devolans hastam Amphiarai raptam in sublime evexit, inde dimisit. Ea terræ infixā in laurum est mutata. Postridie

ἐκεῖνο κατεπόθη ὁ Ἀμφιάρεως τῷ ἄρματι, ἔνθα νῦν πόλις Ἄρμα καλεῖται· ὡς Τρισίμαχος ἐν τρίτῳ Κτίσεων. Conjiici etiam possit : Λυσίμαχος (vel Θρασύμαχος?).

(PAXAMUS.)

Suidas : Πάξαμος, λόγιος. Ὁψαρτυτικά κατὰ στοιχείον. Βοιωτικὰ ἐν βιβλίοις β'. Δωδεκάτεχνον (ἔστι δὲ περὶ αἰσχυρῶν σχημάτων). Βαφικὰ βιβλία β'. Γεωργικὰ β'.

Βοιωτικὰ] Βιωτικά conj. Hemsterhus. Fortasse Bœotiacæ argumenti amatorii erant, ut aliorum Rhodiaca, Babyloniaca, etc. In Geoponicorum argum. lib. I, p. 7 ed. Nicl. legitur : Συνελεγκται δὲ ἐκ τῶν... Παμφίλου καὶ Ἀπουληίου καὶ Βάρωνος καὶ Ζωροάστρου καὶ Φρόντωνος καὶ Παξάμου καὶ Δαμογέροντος καὶ Διδύμου κτλ. Ibid. X, 34 tertius Γεωργικῶν liber laudatur. Cf. ib. IX, 17. X, 54. 62. 84. XII, 17. 32. XIII, 4. 7. 10. XIV, 17. XV, 6. 10. XVII, 13. 14. XVIII, 21. XX, 6. Ὁψαρτυτικά laudant Athenæus IX, p. 376, D; Pollux VI, 70.

PETELLIDES CNOSSIUS.

Hyginus Poet. astr. II, 4 : *Hermippus, qui de sideribus scripsit, ait Cererem cum Iasione, Thusci filio, concubuisse; quam ob rem fulmine percussum complures cum Homero dixerunt. Ex his, ut Petellides Gnosius historiarum scriptor demonstrat, nascuntur filii duo, Philomelus et Plutus; quos negant inter se convenisse. Nam Plutum, qui ditior fuerit, nihil fratri suo de bonis concessisse. Philomelum autem necessario adductum, quodcumque habuerit, ex eo boves duos emisse, et ipsum primum plaustrum fabricatum esse. Itaque arando et colendo agros, ex eo se aluisse: cujus matrem inventum miratam, et arantem eum inter sidera constituisse, et Bootem nominasse. Ex hoc autem Pareanta demonstrat natum, qui de suo nomine Parios (l. Parianos) et oppidum Paron (l. Parium) appellavit.*

Cum Iasione Thusci filio] « Veneta cum Iasone

Lætus cum filio. Vliet. 3 et A *cum Iasone Lætus filio.* Ex Morellianis alter *Iasone Oetæ filio*, alter *Iasone Tetis filio.* Micyllus aliique dederunt *cum Iasone Electræ et Corythi filio*, quæ emendatoris manum fatentur. Scripti libri videntur velle *cum Iasone Jovis filio.* » MUNCER. Ex allata hac lectionis varietate erueris : *Iasione Ilithyii filio*, collato Hygino fab. 270 : *Iason Ilithii (sic) filius, quem Ceres dicitur amasse.* At offendit pater iste *Ilithyius*. Quare Corythum ex Italicis fabb. ei substituere l. l. voluerunt editores. Ap. sch. Theocrit. III, 50 Iason est Minois et Phroniæ nymphæ filius. Similiter Noster Cretensem fabulam pro vulgari illa, ex qua Juppiter et Electra sunt Iasionis parentes, attulerit. Jam quum in Creta ins. ex Ida Jovis monte descendat Ληθαῖος fluvius et cum *Electra* fluvio imisceat se (v. mappam Kiepertianam. Aliis Lethæus fluvius is. est, quem Kiepert. *Electram* esse censet. V. Forbiger. III, p. 1034) : Cnossius auctor Iasionis parentem dixerit *Lethæum*; idque nomen utroque Hygini loco reponi velim. — *Pareanta*] Cf. Stephan. Byz. : Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖσα ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰασώνος.

PHÆSTUS.

ΛΑΚΕΔΑΪΜΟΝΙΑΚΑ.

Schol. Pind. Pyth. IV, 28 : Ἄμμωνα Λιβύης τὸν Δία προσαγορεύουσι καὶ οὕτω τιμῶσι, καὶ ἔστιν αὐτοῦ μαντεῖον ἐν Λιβύῃ· καὶ γὰρ καὶ Φαῖστος ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς ἐπιβάλλων φησὶ·

Ζεῦ Λιβύης Ἄμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

Idem ib. IX, 89 : Δοκεῖ ὡς Ζεὺς ἐν Λιβύῃ Ἄμμων τιμᾶσθαι· ὡς Φαῖστος δὲ τὰ Λακεδαιμονιακὰ συγγράψας·

Ζεῦ Λιβύης Ἄμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

« Olim h. l. Μ α κ ε δ ο ν ι κ ᾶ et Φῆστος, nomen haud græcum. Quapropter haud veritus sum corrigere ex schol. ad IV, 28. Notus est Phæstus Heraclida, a quo urbs Cretæ nomen traxisse fertur. Neque dubito IV, 28 rectius legi Λακεδ., quod Spartani antiquitus Ammonii oraculum adibant, cujus rei exemplum Phæstus h. l. præbet. V. Pau-

DE REBUS LACEDÆMONIIS.

Ammonem Libyæ Jovem cognominant eoque nomine colunt, ejusque oraculum habent. Phæstus quoque in libris De Lacedæmone hujus versus mentionem facit :

Juppiter Libyæ Ammon, audi, vates cornute.

bellum quum gereretur, eo loco Amphiarus una cum curru terra haustus est, ubi Harma nunc urbs est. Sic Trisimachus (?) libro tertio De urbium originibus.

san. IV, 18, 2. Bœckh. De OEcon. Athen. II, p. 258. » ΒΟΕΚΚΗ.

PHANOCRITUS.

Athenæus VII, p. 276, F : Οἷος (sc. φιλόσοφος) ἦν Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὡς ἱστορεῖ Φανόκριτος ἐν τῷ Περὶ Εὐδόξου· ἱστορεῖ δ' ὅτι καὶ Ἀρκεσίλαος φιλόδοτος ἦν.

PHANODICUS.

Phanodicum fortasse non multum juniorem Aristotele fuisse conjecit Bœckhius in C. Inscr. I, 19 (cf. not. ad fr. 5).

ΔΗΛΙΑΚΑ.

1.

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 211 : Ζήτης καὶ Κλαίρις] Τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος· Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων. Καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος. Φανόδικος δὲ ἐν α' Δηλιακῶν ἐξ Ὑπερβορέων φησὶν αὐτοὺς ἔλθειν ἐπὶ τὸν πλοῦν. Fort. turbatum aliquid.

2.

Idem I, 419 : Περὶ τῆς Ὀρτυγίας Φανόδικος ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ἱστόρηκεν. Καὶ Νικάνδρος ἐν τρίτῃ Αἰτωλικῶν, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι, γράφων οὕτως (cf. Müller. Dor. I, 377).

Οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίας Ττηνίδος ὀρηθέντες.

3.

Servius ad Virgil. Æn. VI, 14 : *Phanodicus* (*Phanoticos* cod.) *Δελιᾶόν* * *Dædalum* propter supra dictas causas fugientem navem conscendisse,

DE EUDOXO.

Ficus amabat Plato philosophus, ut Phanocritus in libro De Eudoxo ait. Idem narrat Arcesilaum uvas amasse.

DELIACA.

1.

Phanodicus Deliacorum libro primo Calaim et Zeten ex Hyperboreorum regione ad Argonautarum expeditionem venisse ait.

2.

De Ortygia Phanodicus in Deliacis exposuit. Nicander quoque tertio Ætolicorum ait de Ortygia Ætolica Delum olim sic nominatam esse, scribens ita :

Illi vero ex Ortygia Titanide profecti.

3.

Phanodicus tripodem circa mare Atticum repertum atque

et quum imminerent qui eum sequebantur, intendisse pallium ad adjuvandum ventos et sic evasisse. Illos vero qui insequabantur reversos nuntiasse pinnis illum evasisse. Menecrates (v. fragm. Menecratis tom. II, p. 344) etc.

Nomen Phanodici reponendum videtur apud Harpocrat. v. Ἐκάτης νῆσος, ubi libri exhibent : Φανόδημος ἐν α' Δηλιακῶν. Vide fragm. 2 Semi Delii.

4.

Diog. L. I, 31, de tripode VII sapientium : Φανόδικος δὲ περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν εὐρεθῆναι, καὶ ἀνερχθῆντα εἰς ἄστου, γενομένης ἐκκλησίας, Βίαντι πεμφθῆναι· διὰ τί δὲ, ἐν τῷ περὶ Βίαντος λέζομεν.

5.

Idem I, 82, de Biante : Φανόδικος δὲ κόρας αἰχμαλώτους λυτρωσάμενον Μεσσηνίας θρέψαι τε ὡς θυγατέρας καὶ προίκας ἐπιδοῦναι καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίην ἀποστεῖλαι τοῖς πατράσιν αὐτῶν. Χρόνῳ δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὡς προεῖρηται, τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλιέων, τοῦ χαλκοῦ, ἐπιγραφὴν ἔχοντος « τῷ σοφῷ, » Σάτυρος μὲν φησι παρελθεῖν τὰς κόρας — οἱ δὲ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὡς καὶ Φανόδικος — εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰπεῖν τὸν Βίαντα σοφόν, διηγησαμένης τὰ καθ' ἑαυτάς. Καὶ ἀπεστάλη ὁ τρίπους· καὶ ὁ Βίας ἰδὼν ἔφη τὸν Ἀπόλλωνος σοφὸν εἶναι, οὐδὲ προσήκατο. Οἱ δὲ λέγουσιν ἐν Θηβαίς τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἀναθελθῆναι, ἐπεὶ ἀπόγονος ἦν Θηβαίων ἀποικίαν εἰς Πριήνην στείλάντων, ὥσπερ καὶ Φανόδικος φησι.

Hæc de tripode Sapientium quamvis etiam in Deli periegesi locum habere poterant, nescio tamen an recte Bœckhius in Corp. Inscr. I, p. 19 peculiarem De tripode vel De septem sapientibus librum a Phanodico compositum esse statuatur. Idem Bœckhius l. l. nihil adeo obstare censet, quin ad Nostrum pertinere inscriptio marmoris Sigeensis, quæ ita habet :

in urbem delatum scribit, advocataque concione ex decreto publico Biantis missum. Causam suo loco dicemus, quum de Biante dicendum erit.

5.

Phanodicus Biantem captivas puellas redemisse Messenias, et ut filias educasse, ac postea adjectis dotibus Messenen parentibus illas remisisse. Brevi post invento Athenis, ut diximus, a piscatoribus tripodæ æneo, cui erat inscriptum : *Sapientis*, Satyros quidem puellas, alii vero, ex quibus Phanodicus est, illarum patrem in concionem venisse tradunt, Biantemque, expositis quæ in se egisset, appellasse sapientem, sicque tripodem ad eum missum : eo conspecto dixisse Biantem, Apollinem esse sapientem : neque illum admisisse. Alii Thebis Herculi sacrasse eum ferunt, quod illinc esset oriundus, Prieneque Thebanorum colonia, Phanodico id ipsum asserente.

Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου· κάγω κρατῆρα κάπιστατον καὶ ἡμίον ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα μνήμα Σιγείῳσι· ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σιγείῃς. Καί μ' ἐπέοισεν Αἴσωπος καὶ ἀδελφοί. i. e. « Phanodici (simulacrum) sum Hermocratis Proconnesii filius. Et ego craterem et basin et colum in prytaneum dedi memoriae causa Sigaeis. Si quid vero patiar, curate me, o Sigaeenses. Et fecit me Aesopus et fratres. »

PHARNUCHUS NISIBENUS.

Stephan. Byz. : Ἀντιόχεια... τρίτη Μεσοποταμία, Μυθδονίας καλουμένη, ἥτις παρὰ τῶν ἐπιχωρίων Νασίβη καλεῖται· ἦθεν Ἀπολλοφάνης ὁ στωικός φιλόσοφος Νασιβηνὸς καὶ Φαρνοῦχος ὁ Περσικὰς ἱστορίας συγγεγραφώς. *Nasibis pro Nisibis dixit Philo* (tom. III, 571, 8). Ex hoc sua Stephanus.

(PHILALIUS CORINTHIUS.)

« Philalius (vel quodcunque ejus nomen est) Corinthius mythographus adducitur a Tzetze ad Lyc. 673 [Τὴν Κίρκην λέγει τὴν χοίρους ποιήσασαν, κατὰ τὸν μῦθον, τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἀλληγορικῶς δὲ καὶ Φιλάλιος (Φιλάλιος. Φιλαλήθως codd. Vit.) ὁ Κορίνθιος καὶ ἡμεῖς καὶ ἕτεροι τὴν ἀλήθειαν ἐπιστάμεθα], cui fortasse etiam v. 177 pro Φικούλης [Ἐκείνιο μὲν γάρ, sc. Palæphatus, Dominus, Heraclitus etc., ἡ ἀσύμφορα ἢ παντελῶς ὀλίγα ἡλληγορήκεισαν, ὡς καὶ Φικούλης ὁ Κορίνθιος] idem nomen restituendum est. » Voss. « Erant qui Φιλόλαος pro Φιλάλιος restitui vellent; ipse autem Vossius infra Φιλύλλιος corrigit, id quod propterea non ferendum, quia sec. Eudoc. p. 428 Philyllius non Corinthius fuit, sed Atheniensis. » WESTERMANN. ad. Voss. p. 484. Fabularum ille interpres memoratur ap. Malalam p. 120, 5 ed. Bonn. ubi : Ὁ δὲ προγεγραμμένος σοφὸς Φειδαλῖος (sic) ὁ Κορίνθιος ἐξέθετο τὴν ποιητικὴν ταύτην (de Circe) σύνταξιν ἐρμηνεύσας οὕτως. In antecedentibus (p. 117, 14) de Ulyxe et Polyphemo laudatur Φειδίαις ὁ Κορίνθιος. Jam tu, quod libet, eligas. Adscribere istas fabularum interpretationes pessimi generis haud vacat.

Bacides tres fuerunt, quorum antiquissimus ex Eleone Bœotiae urbe, alter Atticus, tertius Arcas e Caphye, qui etiam Cydas et Aletes vocabatur, ut ait Philetas Ephesius.

Tres sunt Bacides, ut Philetas Ephesius ait hisce : « Sibyllæ

PHILEMON.

Plinius H. N. IV, s. 27 : *Philemon Morimarum* (sc. septemtrionalem Oceanum) a Cimbris vocari, hoc est, mortuum mare, usque ad promontorium Rubæe : *ultra deinde Cronium.*

Idem XXXVII, s. 11, § 1 : *Philemon* (dixit succinum) *fossile esse, et in Scythia erui duobus locis, candidum atque cerei coloris, quod vocaretur electrum : in alio loco fulvum, quod appellaretur subalternicum.* Et paucis interjectis : *Philemon ait flammam ab electro reddi.*

Quis fuerit Philemo ille non constat; fortasse cogitandum de Philemone Ptolemæi II præfecto, qui primus topazos gemmas ex Topazo insula in Ægyptum importavit, ut ex Juba narrat Plinius XXXVII, s. 32.

PHILETAS EPHESIUS

Schol. Aristoph. Pac. 1071 : Βάκιδες δὲ τρεῖς, ὧν πρεσβύτατος ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δευτέρος Ἀττικὸς, τρίτος δὲ ὁ Ἀρκὰς ἐκ πόλεως Καφύης, ὅς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης, ὡς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος. Exscripsit Suidas v. Βάκις.

Schol. Arist. Avv. 962 : Τρεῖς Βάκιδες, ὡς Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος φησιν οὕτως· « Σίβυλλαι δὲ τρεῖς ἐγένοντο, ὧν ἡ μὲν ἐστίν, ὡς διὰ τῆς ποιήσεώς φησιν (φασιν?), Ἀπόλλωνος ἀδελφή· δευτέρα δὲ ἡ Ἐρυθραία· τρίτη δὲ ἡ Σαρδιανή. Καὶ Βάκιδες δὲ ὁμοίως τρεῖς, ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκὰς. » Θεόπομπτος δὲ (fr. 81) κτλ. De Phileta Coo, Samio, medico, Sybarita, v. Bach. in Philetæ Coi reliqq. (Halis 1829).

PHILIPPUS THEANGELENSIS.

Philippus ὁ Θεαγγελεύς (fr. 1. 4) oriundus erat Theangelis (*), quæ Cariae urbs est. Steph. Byz. :

(*) Creuzerus (*Hist. Kunst*, p. 383) non patriæ, sed muneris significationem inesse voci Θεαγγελεύς censebat, adeo ut Philippus fuisset *promulgator solemnitatium* (Hesych. : Θεαγγελεῖς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες). — Codex Bodl. in Cramer. Anecd. IV, p. 195 exhibet hæc : Ὅσοι [συγγραφεῖς ἦγουν ἱστορικοί· Θουκυδίδης. Ἡρόδοτος. Ξενοφών. ἀγγελεύας ἀρχάγγελος (« leg. credo Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς. » Cramer.). Δομετιανὸς. Θεότιμος. Στέφανος. Μηνάς. Num recte Cramerus conjecerit, valde dubito. In

tres fuerunt, quarum una, quam poetice dicunt Apollinis filiam, altera Erythræa, tertia Sardiniana. Eodem modo etiam Bacides tres fuerunt, Bœotus ex Eleone, Atheniensis et Arcas. »

Θεάγγελα, πόλις Καρίας· ὁ πολίτης Θεαγγελεύς. Plinius V, sect. 29 : *Sex oppida contributa ei* (Cariæ) *sunt a magno Alexandro, Theangela, Sibde, Medmasa, Euranium, Pedasum, Telmissum*. Caricum oppidi nomen fuisse videtur Σουάγγελα, monente Dindorfio in Steph. Thes. v. Θεάγγελα ex Thirhwallo (in Museo philol. Cantabr. vol. I, p. 373 sqq., quem librum inspicere non licuit). Steph. Byz. : Σουάγγελα, πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρῶς, ὡς δηλοῖ καὶ τοῦνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες σοῦαν τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. Ὁ πολίτης Σουαγγελεύς. Cf. Strabo XIII, p. 611.

ΚΑΡΙΚΑ.

1.

Athenæus VI, p. 271, B : Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς ἐν τῷ Περὶ Καρῶν καὶ Λελέγων συγγράμματι καταλέξας τοὺς Λακεδαιμονίων εἰλωτας καὶ τοὺς Θεταλικούς πενέσττας, καὶ Κᾶρας φησι τοῖς Λελέξιν ὡς νικᾶταις χρῆσασθαι πάλα τε καὶ νῦν.

2.

Strabo XIV, p. 662 : Οὐ γὰρ ἔστιν (sc. τραχυτάτη ἢ γλῶττα τῶν Καρῶν)· ἀλλὰ καὶ πλεῖστα Ἑλληνικὰ ὀνόματα ἔχει καταμειγμένα, ὡς φησι Φίλιππος ὁ τὰ Καρικὰ γράψας.

3.

Schol. Eurip. Rhes. 505 ed. Cobet. : Κα κῶ δὲ μερμέρω] Μήποτε πρὸς τὸ χεῖρον μετέστραπται ἀπὸ τοῦ Τερμέρου, ἢ ἡ παρὰ τὴν παροιμίαν Τερμέρια κακὰ, ὑπερῶν Φίλιππος ἐν τῷ Περὶ Καρῶν συγγράμματι φησιν οὕτως : « Τέρμερον καὶ Λύκον Λελέγας γενέσθαι θηριώδεις τὴν φύσιν· τοῦτον δὲ τὸν Τέρμερον πόλι οἰκίσαι, ἦν δὴ ἀπ' αὐτοῦ Τέρμερον ὠνομάσθαι. Τοῦτους δὲ φησι πρῶτους ληστεῦσαι, καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ Καριαν, ἀλλὰ καὶ σχεδίας ἐκ ῥιπῶν ποιήσαντας εἰς Κῶ ἐκπλεῖν. »

Cf. Photius s. v. : Τέρμερος γὰρ τις καὶ Λύκος θηριώδεις καὶ λησταὶ ἐγένοντο· καὶ ὁ Τέρμερος πόλιν altero Historicorum Canone ibid. p. 197 post Xenophontem recensentur : Φίλιππος (deb. Φίλιππος), Ἐφορος, Ἀναξίμενης. Καλλισθένης. Ἑλληνικός (sic). Πολύβιος.

DE CARIBUS.

1.

Philippus Theangelensis in libro De Caribus et Lelegibus, postquam Lacedæmoniorum Helotas commemoravit et Thessalicos Penestas, Cares etiam Lelegibus ait ut servis et olim usos esse et etiam nunc uti.

2.

Non est asperrima Carum lingua, sed Græca nomina quam plurima admixta habet, ut ait Philippus qui Carica scripsit.

ἐν ἄκρᾳ τινὶ τῆς Μυθίας κτίσας ἑαυτοῦ ἐπώνυμον, ἐντεῦθεν ἐλήστεισεν δρυώμενος. Suidas : Τερμέρια κακὰ. Περὶ Καριαν χωρίον Τερμέριον καλεῖται, ᾧ ἐχρῶντο οἱ τύραννοι δεσποτηρίῳ. Τὸ δὲ χωρίον ἔρυμον τυγγάνον κεῖται μεταξύ Μήλου (Μόνδου em. Holsten. ad Steph. B.) καὶ Ἀλικαρνασσοῦ. Τῶν δὲ ἀπὸ τοῦτου ληζομένων δυσπαλιῶν τυγγανόντων, λεχθῆναι τοῦτο. Plutarch. Thes. c. 11 : Τὸν Τέρμερον συρρήξας τὴν κεφαλὴν ἀπέκτεινεν. Ἀφ' οὗ δὴ τὸ Τέρμεριον κακὸν ὀνομασθῆναι λέγουσι· παίων γὰρ, ὡς εἴοικε, κεφαλῇ τοῦς ἐντυγγάνοντας ὁ Τέρμερος ἀπόλυεν. Zenob. IV, 6.

4.

Plutarch. Alex. 46 : Χάρης ὁ εἰσαγγελεύς καὶ Πτολεμαῖος καὶ Ἀντικλείδης καὶ Φίλων ὁ Θεβαῖος καὶ Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς, πρὸς δὲ τούτοις Ἐκαταῖος ὁ Ἐρετριεύς καὶ Φίλιππος ὁ Χαλκιδεύς καὶ Δούρις ὁ Σάμιος πλάσμα φασὶ γεγονέναι τοῦτο (sc. quod Clitarchus, alii de Amazone ad Alexandrum profecta narrant). Cf. Onesicriti fr. 5. — Θεαγγελεύς pro vulgata εἰσαγγελεύς reposuerunt Johnsius p. 146 et Reinesius in Auct. var. lect. I, 25, Holstenius ad St. B. l. 1. probante Sintenisio. Ceterum non est cur singulare opus de Alexandro a Philippo conscriptum esse putemus, quum Amazonum mentio in Caricis deesse vix potuerit.

Philippus Chalcidensis alias non reperio factam esse mentionem. Philippum quandam συγγραφέα interlocutorem habes ap. Plut. in Defectu oracul. p. 418, A. Is audivisse se ait Æmilianum rhetorem (qui sub Tiberio floruit), filium Epithersis grammatici, quem *civem suum* dicit p. 419, A. Epitherses Bithynus fuit ex Nicæa (v. St. Byz. v. Νικαία). Jam si forte Philippus ille idem est cum Nostro, suspicior hunc fuisse Bithynum ex Chalcedone, atque Χαλκηδόνιος et Χαλκιδεὺς voces, uti alibi sic ap. Plutarchum esse confusas.

Philippus Amphipolites Rhodiæcorum libros XIX, obscaenos illos, item Coacorum libros II et Thasiacorum libros II scripsisse dicitur ap. Suidam v. Φίλιππος et ἀποσιμῶσαι. Quæ argumenta fuerunt

3.

De proverbio *Termeria mala* Philippus in scripto De Caribus ita loquitur : « Termerum et Lycum aiunt Leleges fuisse feroces indole. Termerum illum urbem condidisse eamque de suo nuncupasse nomine. Hos primos latrocinia exercuisse neque id solum prope Cariam, sed ratibus ex vinibus compactis etiam in Con insulam trajecisse. »

4.

Quæ de Amazone ad Alexandrum profecta feruntur, ea ficta esse contendunt Chares esagegeus, Ptolemæus, Anticlidus, Philo Thebanus, Philippus Theangelensis, et præter hos Hecatæus Eretriensis, Philippus Chalcidensis et Duris Samius.

erotica. Cf. Osann. (*Beiträge z. gr. u. röm. Lit.-gesch.* p. 287. 293), quem laudat Westermann. ad Voss. p. 485, inspicere mihi non licuit. — *Phlippus Megaricus* de Stilpone philosopho laudatur Diogeni L. II, 113 (locum exscriptimus in Vita Clitarchi).

PHILLIS DELIUS.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΩΝ.

1.

Bekker. Anecd. Gr. p. 783, 6 : Πυθόδωρος ἐν τῷ Περὶ στοιχείων ἀφίλλαισ (scr. καὶ Φίλλις) ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ χρόνων πρὸ Κάδμου Δαναὸν μετακομίσει αὐτὰ (τὰ γράμματα) φασιν. Ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιακοὶ συγγραφεῖς Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἐκαταῖος, οὗς καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Νεῶν καταλόγῳ παρατίθεται. *Chronica citari putaveris; quamquam etiam Περὶ χρόνων μουσικῶν liber fuisse potest.*

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Athenæus XV, p. 636, B : Καὶ Φίλλις δ' ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Περὶ μουσικῆς διαφέρειν φησὶ πηκτίδα μαγάδιδος, λέγων οὕτως : « Φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβύκαι, ἰαμβύκαι, τρίγωνα, κλειψιάμβοι, σκινδαψοὶ, ἐννεάχορδα. Ἐν οἷς γὰρ (φησὶ) τοὺς ἰαμβοὺς ἤδον, ἰαμβύκας ἐκάλου· ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις, κλειψιάμβους. Μαγάδιδας δὲ τὰ διὰ πασῶν καὶ πρὸς ἴσα τὰ μέρη τῶν ἀδόντων ἡρμοσμένα. Καὶ ἄλλα δ' ἦν παρὰ ταῦτα· καὶ γὰρ βάρβιτος ἢ βάρμος· καὶ ἄλλα πλεονα, τὰ μὲν ἕγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα, κατεσκευάζον. »

Præterea in fragmento illo incerto quod Censorino attribui solet, de re musica laudantur *Pondos*, *Hyperides*, *Follis*, ubi Cauchius reponi vult

(CHRONICA.)

Pythodorus in libro De literarum elementis et Phillis Delius in Chronicis ante Cadmum literas a Danao in Græciam translatas esse aiunt. Suffragantur his etiam Milesii historici Anaximander et Dionysius et Hecataeus, quorum testimonia Apollodorus quoque in Navium catalogo apponit.

DE MUSICA.

2.

Atque etiam Phillis Delius secundo libro De musica differre dicit inter pectidem et magadidem, ubi ait : « Phœnices, pectides, magadides, sambucæ, iambucæ, triangula, clepsiambi, scindapsi, novem-chordia. Nam quibus, inquit, iambos canebant, iambucas vocant : quibus autem eosdem ita canebant, ut quasi furtim mutarent metra, clepsiambos.

Hipponax (*Hippoclidus Nonnesius probabilis*), *Hyperides*, *Phyllis*. Cf. Mahne ad Aristox. p. 157.

3.

Athen. I, p. 21, F : Φίλλις ὁ Δῆλιος μουσικὸς τοὺς ἀρχαίους φησὶ κιθαρωδὸς κινήσεις ἀπὸ μὲν τοῦ προσωποῦ μικρὰς φέρειν, ἀπὸ ποδῶν δὲ πλείους, ἐμβατηρίους καὶ χορευτικάς.

4.

Suidas : Σχόλιον, ἢ παροίνιος ᾠδή, nomen habet, ὡς Ἀριστοξένος (fr. 59) καὶ Φίλλις ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις παρὰ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες [ἢ δάφνας add. schol. Platon.] ἤδον γνάμους καὶ ἔρωτικά σύντονα : ἢ δὲ περίοδος σχολικά ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν [ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνίων οὐσῶν schol. Plat.].

Φίλλις] Suidas Φύλλις. Ead. Photius; ubi Φίλλης; et schol. Lucian. p. 16 ed. Jacobitz, ubi Φίλων; et Schol. Platon. Gorg. p. 103 Ruhnk., ubi Φύλλις. Ex Suida migrarunt in schol. Aldin. Aristoph. Rann. 1302 et Vesp. 1239 (v. ed. Dübner. p. 535). Cf. de re Fuhr. ad Dicæarch. p. 80 sq.

6.

ΠΕΡΙ ΑΥΛΗΤΩΝ.

Athenæus XV, p. 634, D : Magadin tibiærum genus esse neque Aristoxenus ait neque Pyrrander ἐν τῷ Περὶ αὐλητῶν, neque Φίλλις ὁ Δῆλιος· ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος Περὶ αὐλητῶν καὶ Εὐφράνωρ.

PHILISTIDES.

1.

Plinius H. N. IV, s. 20 : *A rege Curetum Philistides* sc. Cretam appellatam esse ait.

2.

Servius ad Virg. Ecl. I, 66 : et rapidum Cretæ veniemus Oaxem] *Oaxem Philisthenes* (sic) ait

Magadidas vero, instrumenta concentum διὰ πασῶν edentia, et omnibus canentium partibus peræque concinentia. Erant vero præter hæc et alia, veluti barbitos aut barmus : et alia plura conficiebant, partim fidibus tensa, partim sonora. »

3.

Phillis Delius musicus veteres citharædos ait vultum quidem parum movisse, pedibus vero multos peregrisse motus, processionem militarem imitantes et saltatorios.

4.

Scolium carmen inter pocula cani solebat. Aristoxenus et Phillis musicus scolium inde appellatum tradunt, quod in nuptiis circa unam mensam pluribus lectis collocatis, *myrtos* vel *lauros* tenentes alter post alterum sententias et carmina amatoriam ordine canerent. Circuitus autem erat obliquus, lectis sic collocatis.

Apollinis et Anthilenæ filium; hunc Oaxem in Creta oppidum condidisse, quod suo nomine nominavit, ut Varro ait. Pro Anthilene Dübnerus e cod. enotavit Antantile. Fuisse videtur Anchiæle e cod. τῆς Οιαξίδις γῆς nympha sec. Apollon. Rhod. I, 1132 (quem locum etiam Servius adducit l. 1.) Idæos Dactylos peperit. Apud Apollodorum III, 3, 2 Oeax est Clymenes et Nauplii filius. Xenion ap. Stephan. Byz. v. Ὀαξος matrem Acacallidem vocat.

3.

Plinius H. N. IV, s. 36 : *Ab eo latere quo Hispaniam spectat, passibus fere centum, altera insula est longa, III M. pass. lata, in qua prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro (fr. 40) et Philistide Erythia, a Timæo et Sileno Aphrodisias, ab indigenis Junonis.*

ΣΥΓΓΕΝΙΚΑ.

Eustathius ad II. α, 200, p. 84, 39 : Ἡ δὲ ἱστορία εἰς ταῦτον ἄγει τῇ νεάνιδι τὴν παλλάδα, οὕτω παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὰς μείρακας ὀνομάζεσθαι λέγουσα· ὅθεν καὶ ἡ παλλακίς παρωνόμασται, καὶ πάλαντες δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἰνόει, ὡς φησὶ Φιλιστίδης ἐν Συγγενικοῖς· τὸ δὲ λέγειν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπεὶ δὲ ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινά πεφόνευε γίγαντα, ἡ ὅτι etc.

PHILISTUS NAUCRATITA.

Suidas : Φιλίστος Ναυκρατίτης [ἢ Συρακούσιος, Ἀρχωνίδου υἱός. Μαθητὴς δ' ἦν Εὐθύνου τοῦ ἔλεγοποιοῦ, δὲ πρῶτος κατὰ τὴν ῥητορικὴν τέχνην ἱστορίαν ἔγραψεν. Συνέταξε δὲ τέχνην ῥητορικὴν,] Αἰγυπτιακὰ ἐν βιβλίοις ιβ', [Σικελικὰ ἐν βιβλίοις ια',] Πρὸς τὸν Τρικάρανον λόγον περὶ Ναυκράτους, [Περὶ Διονυσίου βιβλία ς',] Περὶ τῆς Αἰγυπτίων θεολογίας γ', [Δημηγορίας καὶ ἄλλα τινά,] Περὶ Λιβύης καὶ Συρίας.

Confunduntur Philistus Syracusanus, Philistus rhetor, Philistus Naucratis. Vid. Prolegg. ad fragm. Philist. tom. I, p. XLV sq. Quæ a Naucratis aliena sunt vel esse videntur, uncis inclusi. — Pro

THESSALICA.

1.

Philocrates secundo Thessaliorum (modo genuina sint) Penestas appellari etiam Thessalocetes dicit.

2.

Achillem adversus Trojam proficiscentem comitabatur Patroclus Menœtii et Sthenelæ Acasto natæ, vel Periapidis Pherete natæ, vel, ut Philocrates ait, Polymelæ Peleo natæ, filius.

Τρικάρανον Toupius coniecit scribendum esse Χάρωνα, ut scriptum intelligatur contra Charonem Naucratis. Hoc si est, interpunctionem post Τρικάρανον, quam vulgata habet, tollendam esse puto. Quid quod ne tunc quidem necessaria esse videtur, ubi retinendum consueris Τρικάρανον. Vide Prolegg. ad Theopomp. fr. tom. I, p. LXXIV, not. 9. Ceterum fragmenta hujus Philisti quæsi frustra.

PHILOCRATES.

ΘΕΤΤΑΛΙΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VI, p. 264, A : Φιλοκράτης δ' ἐν δευτέρῳ Θετταλικῶν, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, καλεῖσθαι φησὶ τοὺς πενέστας καὶ Θετταλοκέτας. De re v. Müller. Dor. II, p. 67.

2.

Apollodor. III, 13, 8, 5 : Συνείπετο (sc. Ἀχιλλεῖ εἰς Τροίαν ἐρχομένῳ) δὲ καὶ Πάτροκλος ὁ Μενoitίου καὶ Σθενέλῃς τῆς Ἀκάστου, ἡ Περιπίδης τῆς Φέρητος, ἡ, καθάπερ φησὶ Φιλοκράτης, Πολυμήλης τῆς Πηλέως.

PHILOMNESTUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔῶ ΣΜΙΝΘΙΩΝ.

1.

Athenæus III, p. 74, F : Φιλόμνηστος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων φησίν· « Ἐπεὶ καὶ ὁ συκοφάντης ἐντεῦθεν προσηγορεύθη, διὰ τὸ εἶναι τότε τὰ ἐπιζήμια καὶ τὰς εἰσφοράς σῦκα καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον, ἀφ' ὧν τὰ κοινὰ διώκουν, καὶ τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, ὡς ἔοικε, συκοφάντας, αἰρούμενοι τοὺς ἀξιοπιστοτάτους τῶν πολιτῶν. »

2.

Idem X, p. 445, A : Ἀνθεᾶς δὲ ὁ Λίνδιος, συγγενῆς δὲ εἶναι φάσκων Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ, ὡς φησὶ

DE SMINTHIS RHODIORUM.

1. Philomnestus, in libro De Rhodiorum solemnibus, quæ *Sminthia* vocant, ait : « Nam et *sycophanta* inde nominatus est, quod tunc et mulctarum et tributorum nomine fici exigebantur, et vinum et oleum, e quibus pro administratione reipublicæ sumptus faciebant : et, qui hæc exigebant et in fisco publico representabant (εισφαίνοντες), hi, ut videtur, *sycophantæ* nominati sunt, e civibus spectatissimæ fidei delecti. »

2. Anthæas Lindius, qui se cognatum jactabat esse Cleobuli

Φιλόδημος ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων, πρεσβύτερος καὶ εὐδαίμων ἄνθρωπος εὐφυῆς τε περὶ ποιήσιν ὦν, πάντα τὸν βίον ἐδιουσίαζεν, ἐσθῆτά τε Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων συμβάχους. Ἐξῆγγέ τε κῶμον αἰεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. Καὶ πρῶτος εὔρε τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποιήσιν, ἣ Ἄσωπόδωρος ὁ Φιλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις. Οὗτος δὲ καὶ κωμωδίας ἐποίει, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τῶν ποιημάτων, ἀ ἐξῆρχε τοῖς μεθ' αὐτοῦ φαλλοφοροῦσι.

Φιλόδημος] verius nomen esse puto Φιλόμνηστος, quod in notius abierit. Vossius fortasse de Philodemo Gadarensi Epicureo (de quo v. Strabo XVI p. 759), Ciceronis æquali, qui τὴν τῶν φιλοσόφων σύνταξιν (Diog. L. X, 3 et 24), poemata, περὶ μουσικῆς, περὶ ῥητορικῆς, περὶ κακῶν καὶ τῶν ἀντικειμένων ἀρετῶν, alia (v. Rosini præf. ad Vol. Herculan. I) scripsit, cogitandum esse suspicabatur. De Sminthis cf. Müller. *Dor.* I, p. 218.

PHILONIDES. PHILOGENES.

1.

Plinius H. N. V, s. 35, de Cypro ins. : *Vocatam ante Acamantida Philonides* (prodidit).

2.

Tzetzes ad Lyc. 1085 : Ὁ Λάμητος, ὡς φησι Φιλογένης, Ἰταλίας ποταμός. Cf. Steph. Byz. v. Λαμητινοί.

Philonidem Plinii et Philogenem Tzetze unum eundemque esse suspicor. Reliquos auctores, quibus Philonides nomen erat, non est cur h. l. recenseamus.

PHILTEAS.

Etym. M. p. 795, 12 : Παρὰ τὸ φιλῶ φίλτος ῥηματικὸν ὄνομα, οὗ παράγωγον Φιλτέας, ὡς πρῶτος Πρωτέας, ἀριστος Ἀριστέας. Φιλτέας δὲ ἔστιν ὁ

καλούμενος (ὁ Καλλαθαῖος cod. Leid. ; ὁ Καλακταῖος conj. Valckenar ap. Lennep. Phalar. p. xxiii) ἱστορικὸς, ὁ τὰ Νάξια (1. Ναξιακὰ) συνθέσις.

Corrupta illa Φιλτέας ὁ Καλλαθαῖος s. ὁ καλούμενος, in quibus vel patriæ vel patris mentio latet, in pejus emendavit Eustathius scribens Φιλητᾶς ἢ Καλλίνος in Comment. ad Odys. v, 106, p. 1885, 51 : Τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς (Ἡρακλείδης) ἐπάγει, ὅτι ἔνιοι τῶν Ἰώνων, οἷς ἀκολουθεῖ (φησι) καὶ ὁ τὰ Ναξιακὰ γράψας Φιλητᾶς ἢ Καλλίνος, μόνον τὸ ἢ ἐν τοῖς τοιούτοις παρακειμένοις εἰς ἔ καὶ ἄ τέμνοντες, τὸ ἐπόμενον ν φυλάττουσι, πεποιέανται λέγοντες καὶ γεγενέανται, καθὰ καὶ τὸ ἐγένοντο, ἔγεντο. Similiter Eudocia p. 424 Philetam Coum præter ea quæ apud Suidam recensentur v. Φιλητᾶς, scripsisse ait καὶ τὰ καλούμενα Ναξιακὰ (v. Bach. Philetæ Reliq. p. 83 et 272). Cf. Meinek. Anal. Alex. p. 351 ; Westermann, in *Pauly's Realenc.* v. *Phileas*. De ætate historici etsi non constat, antiquioribus tamen scriptoribus eum accensendum esse e dialecto ionica ; qua usus est, conjeceris.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

Tzetzes ad Lyc. 633 : Αἱ δὲ Γυμνήσιαι αὐταὶ νῆσοι περὶ τὴν Τυρρηνίαν εἰσὶ. Μέννηται δὲ αὐτῶν καὶ Ἀρτεμίδωρος. Τίμαιος δὲ φησιν εἰς ταύτας τὰς νήσους ἔλθειν τινὰς τῶν Βοιωτῶν, ἄς Χοιράδας εἶπε (εἶπον ?). Φιλτέας δὲ ἐν τρίτῃ Ναξιακῶν Βαλεαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι. Philetas quoque Coum in Ἐρμῆ carmine Balearidum meminit, ex quo duos versus affert Strabo III, p. 168 (v. Philetæ Rel. p. 34 ed. Bach.).

PISISTRATUS LIPARÆUS.

1.

Schol. Apoll. Rh. IV, 786 : Διὰ πλαγκτὰς περόωντας] Πλαγκταὶ πέτραι ἐν τῷ πορθμῷ εἰσὶν, ὡς Τίμαιος καὶ Πεισίστρατος ὁ Λιπαραῖος [φασίν]. Nūn δὲ τὰς Κυανέας λέγει. Cf. Müller. *Min.* p. 275.

RES NAXIORUM.

Gymnesiæ hæc insulæ ad Etruriam sitæ sunt. Meminit eorum etiam Artemidorus. Timæus vero dicit Bœotos quosdam in has insulas venisse, quas Chærades olim appellarunt. Phileas vero in tertio De rebus Naxiis postea eas Balearidas denominatas esse.

1.

Planctæ petræ in freto (Siculo) sunt, ut Timæus et Pisistratus Liparæus dicunt ; nunc vero Cyaneas Apollonius hoc nomine designat.

Sapientis, ut ait Philomnestus in libro De Sminthis in Rhodo insula, natus jam grandior, et fortunatus homo, et poetico ingenio præditus, per totam vitam Bacchanalia celebrabat, Bacchico cultu incedens, et multos alens sodales secum bacchantes : agmenque comessantium dies noctesque ducebat. Idem primus poesin illam, quæ fit apta verborum compositione, invenit ; qua deinde Asopodorus Phliasius usus est in iambis prosaicis. Ille vero etiam comædias composuit, et alia multa in eodem poeseos genere, quæ suis phallophoris præcinebat.

2.

Lametus, ut ait Philogenes, Italiæ fluvius.

Pisistrato Liparæo aliunde non noto subjungere liceat alium Liparæum æque ignotum, *Pyrrhonem*.

2.

Plutarch. Qu. Rom. c. 79, p. 283, A : « Διὰ τὴν τοῦ θριαμβεύσαντος, εἶτα ἀποθανόντος καὶ καέντος, ἐξῆν ὁστέον λαβόντας εἰς τὴν πόλιν εἰσφέρειν καὶ κατατίθεσθαι, ὡς Πύρρων ὁ Λιπαράϊος ἰστόρηκεν; » Ἡ τιμῆς ἕνεκα τοῦ τεθνηκότος; κτλ.

POLYANTHUS CYRENÆUS.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ἈΣΚΛΗΠΙΑΔΩΝ ΓΕΝΕΣΕΩΣ.

Sextus Emp. Adv. math. I, 12, p. 271 ed. Fabric. : Πολύανθος δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ Περὶ τῆς τῶν Ἀσκληπιαδῶν γενέσεως (sc. Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγει), οἷ τὰς Προίτου θυγατέρας κατὰ χόλον Ἡρακ εἰμμανεῖς γενομένας ἰάσατο.

Schol. Eur. Alc. I exhibet eadem, omisso libri titulo. Pro Πολύανθος ibi legitur Πολύαρχος. Cf. Phylarch. fr. 17.

POLYCHARMUS (NAUCRATITA).

ΛΥΚΙΑΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 333, D : Οὐ κατασιωπήσομαι δὲ οὐδὲ τοὺς ἐν Λυκίᾳ ἰχθυομάντεις ἄνδρας, περὶ ὧν

2.

Cur ejus qui triumphum egisset, ac deinde mortuus crematusque esset, licebat os sumptum in urbem inferre ac deponere? Hoc enim Pyrrho Liparæus tradidit. An hoc fit in mortui honorem? etc.

DE ASCLEPIADARUM GENERATIONE.

Polyanthus (sive Polyarchus) in libro De Asclepiadarum generatione Æsculapium propterea dicit fulmine ictum esse, quod Præti filias, quibus Junonis ira insaniam injecerat, sanitati restituit.

DE REBUS LYCIÆ.

1.

Nec silentio præteribo illos in Lycia homines, qui per pisces vaticinantur, de quibus Polycharmus narrat secundo libro Rerum Lyciarum, ita scribens : « Postquam igitur ad mare pervenerunt, ubi in litore lucus est Apollinis, in quo est vorticosus in arena gurges, accedunt oraculum consulturi, duo lignea verua manu tenentes, et in eorum utroque assas carnes numero decem. Et sacerdos quidem

ἱστορεῖ Πολύχαρμος ἐν δευτέρῳ Λυκιακῶν, γράφων οὕτως. « Ὅταν γὰρ διέλθῃσι πρὸς τὴν θάλασσαν, οὗ τὸ ἄλλος ἐστὶ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ δίνα ἐπὶ τῆς ἀμάθου, παραγίνονται ἔχοντας οἱ μαντευόμενοι ὀβελίσκους δύο ξυλίλους, ἔχοντας ἐφ' ἑκατέρῃ σάρκας ὀπτάς ἀριθμῷ δέκα. Καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς κάθηται πρὸς τῷ ἄλσει σιωπῆ, ὁ δὲ μαντευόμενος ἐμβάλλει τοὺς ὀβελίσκους εἰς τὴν δίνα, καὶ ἀποθεαρεῖ τὸ γινόμενον. Μετὰ δὲ τὴν ἐμβολὴν τῶν ὀβελίσκων πληροῦται θάλασσης ἡ δίνα, καὶ παραγίνεται ἰχθύων πλῆθος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον, ὥστ' ἐκπλήττεσθαι τὸ ὄρατον τοῦ πράγματος, τῷ δὲ μεγέθει, ὥστε καὶ εὐλαθῆσθαι. Ὅταν δὲ ἀπαγγεῖλῃ τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων ὁ προφήτης, οὕτως τὸν χρησμὸν λαμβάνει παρὰ τοῦ ἱερέως ὁ μαντευόμενος περὶ ὧν ἠῤῥατο. Φαίνονται δὲ ὄρφοι, γλαῦκοι, ἐνίοτε δὲ φάλαικαι ἢ πρίστεις, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνόρατοι ἰχθύς, καὶ ξένοι τῇ ὄψει. » Sequitur de eadem re locus Artemidori.

2.

Stephan. Byz. : Σούρα, μαντεῖον Λυκίας, περὶ οὗ Πολύχαρμος φησιν ἐν Λυκιακοῖς, ὅπου νῦν φρέαρ θάλασσης, τόπος Σούριος καλούμενος. Τὸ ἔθνικόν Σουρηγνός.

3.

Idem : Ἰλαρις, πόλις Λυκίας, ὡς Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς. Τὸ ἔθνικόν Ἰλαρεύς.

4.

Idem : Φελλός, πόλις Παμφυλίας. Ἐκαταῖος. Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ ἐν τῷ Περὶ Λυκίας Φελλῶν καὶ Ἀντιφελῶν Λυκίας εἶναι λέγει. Ὁ πολίτης Φελλίτης καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῇ εἰρημένῃ καὶ Πολύχαρμος.

sedet silentio ad lucum ; is autem qui oraculum petit, verua in gurgitem injicit, et quid eveniat expectat. Injectis verubus repletur gurgis mari, adestque piscium multitudo tantalisque, ut admiratione stupefaciat adspectum et magnitudine piscium metus etiam incutiatur. Inde postquam renuntiavit vates, quænam sint piscium species, sic demum a sacerdote responsum super his quæ scire cupit, accipit is qui oraculum consultum venit. Apparent autem orphi, glauci, nonnunquam etiam balæne aut pristes multi ; vero etiam pisces inusitata prorsus et insolita forma. »

2.

Sura, oraculum Lyciæ, de quo Polycharmus in Lyciacis exponit, ubi nunc puteus maris, locus SURIUS dictus. Gentile, Surenus.

3.

Ilaris, urbs Lyciæ, ut Polycharmus in Rebus Lyciis ait. Civis, Ilarensis.

4.

Phellus, urbs Pamphyliae. Hecatæus. Alexander Polyhistor in libro De Lycia, Phellum et Antiphellum Lyciæ adscribit. Civis, Phellites et Antiphellites, ut Alexander ait in libro laudato et Polycharmus.

ΠΕΡΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

5.

Athenæus XV, p. 675, F : Περὶ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου, τίς ἐστι τὴν ἄνθην, πολλὰ ἀναζητήσας καὶ πολλῶν πυθόμενος, ὡς οὐδὲν ἐμάνθανον, ἐνέτυχον ὀψέ ποτε Πολυχάρμου Ναυκρατίτου ἐπιγραφομένου βιβλίῳ Περὶ Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ ταυτὶ γέγραπται « Κατὰ δὲ τὴν τρίτην πρὸς ταῖς εἰκοσιν Ὀλυμπιάδα δ' Ἡρόστρατος, πολίτης ἡμέτερος, ἐμπορία χρωόμενος καὶ χύραν πολλὰν περιπλέων, προσσχών ποτε καὶ Πάφῳ τῆς Κύπρου, ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης σπιθαμιαῖον, ἀρχαῖον τῆ τέχνη, ὠνησάμενος, ἤει φέρων εἰς τὴν Ναύκρατιν. Καὶ αὐτῷ πλησίον φερομένου τῆς Αἰγύπτου, ἐπεὶ χειμῶν αἰφνίδιον ἐπέπεσε καὶ συνιδεῖν οὐκ ἦν ὅπου γῆς ἦσαν, κατέφυγον ἅπαντες ἐπὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλμα, σώζειν αὐτοὺς αὐτὴν δεόμενοι. Ἡ δὲ θεὸς (προσφιλῆς γὰρ τοῖς Ναυκρατίταις ἦν) αἰφνίδιον ἐποίησε πάντα τὰ παρακείμενα αὐτῇ μυρρίνας χλωρὰς πλήρη, ὀδμῆς τε ἡδίστης ἐπλήρωσε τὴν ναῦν ἥδη ἀπειρηκόσι τοῖς ἐμπλέουσι τὴν σωτηρίαν διὰ τὴν πολλὴν ναυτίαν. Γενομένου δὲ ἐμέτου πολλοῦ καὶ ἡλίου ἐκλάμψαντος, κατιδόντες τοὺς ὄρους ἦκον εἰς τὴν Ναύκρατιν. Καὶ δ' Ἡρόστρατος, ἐξορμῆσας τῆς νεῶς μετὰ τοῦ ἀγάλματος, ἔχον καὶ τὰς αἰφνίδιον αὐτῷ ἀναφανείσας χλωρὰς μυρρίνας, ἀνέθηκεν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ, θύσας τε τῇ θεῷ καὶ ἀναβείς τῇ Ἀφροδίτῃ ἀγαλμα, καλέσας τε καὶ ἐφ' ἐστίασιν ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ τοὺς προσήκοντας καὶ τοὺς οἰκιστάτους, ἔδωκεν ἐκάστην καὶ στέφανον ἐκ τῆς μυρρίνης, ὃν καὶ τότε ἐκάλεσε Ναυκρατίτην. » Ὁ μὲν οὖν Πολύχαρμος ταῦτα.

5.

DE VENERE.

De *Naucratica* vero *corona*, qualis sit quod ad genus florum spectat, postquam multa perquisivi, et percunctatus sum e multis, quum nihil didicissem, sero tandem incidi in Polycharmi *Naucraticæ* librum, De Venere inscriptum, in quo hæc ad verbum scripta leguntur : « Olympiade vigesima tertia Herostratus, civis nostras, peregre profectus, multis terris circumnavigatis, nave ad Paphum Cypri ap-pulsa, emptam ibi imagunculam Veneris magnitudine spithamæ, vetusti operis, secum *Naucraticam* reportaturus erat. In reditu quum prope Ægyptum navis versaretur, subito ingruente tempestate et terræ aspectum adimente, ut ubi locorum essent nescirent, confugerunt omnes ad Veneris imagunculam, salutem sibi ab illa precantes. Et dea (benevola quippe erat in *Naucraticas*) subito omne circumcirca spatium viridi myrto replevit, et per totam navem suavisimum odorem sparsit, quum salutem jam desperassent vectores ob multam nauseam. Sed multo secuto vomitu, quum sol eis rediret, conspectis suis finibus *Naucraticam* pervenerunt. Et Herostratus e navi prosiiliens cum imagine et cum viridibus myrtis, quæ subito exstiterant, deæ omnia consecravit. Itaque peractis sacris, et imagine Veneri dedicata,

Num *Naucratica* hic idem sit cum *Lyciæcōn* auctore, necne, in medio relinquendum.

POLYCRATES.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

Athenæus IV, p. 139, D : Πολυκράτης ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι τὴν μὲν τῶν Ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ διὰ τὸ πένθος τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ὑακινθον οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δεῖπνοις οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόναι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιᾶνα οὐκ ἄδουσιν, οὐτ' ἄλλο τι τοιοῦτον εἰσάγουσιν οὐδὲν, καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις θυσίαις ποιοῦσιν· ἀλλὰ μετ' εὐταξίας πολλῆς δειπνήσαντες ἀπερχονται. Τῇ δὲ μέσῃ τῶν τριῶν ἡμερῶν γίνεται θεα ποικίλη καὶ πανήγυρις ἀξιολογος καὶ μεγάλη. Παῖδες τε γὰρ κιθαρίζουσιν ἐν χιτῶσιν ἀνεζωσμένοι καὶ πρὸς αὐλὸν ἄδοντες πάσας ἅμα τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς ἐπιτρέχοντες ἐν ρυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ, μετ' ὀξέος δὲ τόνου, τὸν θεὸν ἄδουσιν· ἄλλοι δ' ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι τὸ θέατρον διεξέρχονται, χοροὶ τε νεανίσκων παμπληθεῖς εἰσέρχονται καὶ τῶν ἐπιχωρίων τινὰ ποιημάτων ἄδουσιν, ὀρχησθαὶ τε ἐν τούτοις ἀναμειγμένοι τὴν κίνησιν ἀρχαίῃν ὑπὸ τὸν αὐλὸν καὶ τὴν ὄδην ποιοῦνται. Τῶν δὲ παρθένων αἱ μὲν ἐπὶ κανάθρων, καμαρωτῶν ξυλίων ἀρμάτων, φέρονται πολυτελεῶς κατεσκευασμένων, αἱ δ' ἐφ' ἀμιλλαις (ἐξ ἀμιλλῆς ἐφ' ? Preller. ad Pole-

convocatusque ad epulum in ipso templo propinquis et familiaribus, coronam cuique ex myrto dedit, eamque coronam *Naucraticam* tunc appellavit. » Hæc igitur tradit Polycharmus.

LACONICA.

Polycrates in Laconicis narrat, Hyacinthiorum sacrum Lacedæmonios per tres continuos dies celebrare; et ob luctum quo interemptum Hyacinthum desunt, nec coronari in cœnis nec panem apponere, sed (nec ?) placentas et quæ sunt ejus generis dare, neque pæanem in deum canere solent, neque simile quidquam introducant, sicuti in aliis solent sacrificiis, sed magna cum modestia cœnantes discedunt. Medio autem trium dierum varium spectaculum celebratur, et solemnitas est egregia atque magna. Pueri siquidem citharam in sagulis succincti pulsant, ad tibiamque canentes et plectro omnes simul chordas percurrentes, rhythmo anapesto acutoque vocis sono deum canunt : alii vero equis insidentes ornati per theatrum transvehuntur : et frequentes juvenum ingrediuntur chori, patria quædam carmina canentes; et saltatores his immixti prisco motus ad tibiam et ad canentium vocem peragunt. Virginum autem aliarum canathris, fornicatis ligneis carpentis, vehuntur magnifice instructis; aliarum, veluti certamina circensia agen-

mon. p. 135) ἀρμάτων ἐξευγμένων πομπεύουσι, ἅπανα δ' ἐν κινήσει καὶ χαρᾷ τῆς θεωρίας ἡ πόλις καθέστηκεν. Ἱερεῖά τε παμπληθῆ θύουσι τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ δειπνίζουσι οἱ πολῖται πάντας τοὺς γνωρίμους καὶ τοὺς δούλους τοὺς ἰδίους· οὐδεὶς δ' ἀπολείπει τὴν θυσίαν, ἀλλὰ κενοῦσθαι συμβαίνει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θέαν.

Hæc Athenæus ex Didymo contra Polemonem disputante. De re cf. Müller. *Dor.* II, p. 282.

Distinguendus, puto, a nostro Polycrates de quo Josephus C. Apion. I, 24 : Καὶ γὰρ ἐθνῶν τινες καὶ τῶν ἐνδοξοτάτων πόλεων ῥυπαίνειν τὴν εὐγένειαν καὶ τὰς πολιτείας ἐπεχείρησαν λυδορεῖν, Θεόπομπος μὲν τὴν Ἀθηναίων, τὴν δὲ Λακεδαιμονίων Πολυκράτης, ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράψας.. καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν διέβαλε. Hic procul dubio est Polycrates Atheniensis rhetor, Isocratis æqualis et adversarius, de quo adi Westermann in *Gesch. d. gr. Bereds.* 50, 22. 68, 25.

POLYGNOSTUS sive POLYGNOTUS, operis De Cyzico auctor, laudatur apud Schol. Apoll. Rhod. I, 995. Vide Deiochi fr. 5, t. II, p. 18.

POLYZELUS RHODIUS.

De Polyzelo Rhodio antiquæ comædiæ poeta v. Meinek. *Hist. crit. Com.* p. 262. Distinguendus ab eo est Rhodiæcorum scriptor. De Polyzelo Messenio diximus tom. II, p. 12. Polyzelus nescio quem ἐν τῷ Περὶ εἰμαρμένης laudat Alexander Aphrodis. in Aristot. De an. p. 162 b. Fortasse intelligendus Polyzelus Cyrenæus ὁ ἀγέλαστος, de quo Ptolem. *Hephæst. lib.* III, p. 187 ed. West.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

I.

Higin. Poet. Astron. II, 14 : *Ophiuchus. Polyzelus autem Rhodius hunc Phorbanta nomine demon-*

tes, junctis curribus pompam ducunt, universaque civitas in motu spectandique gaudio detinetur. Permulta fiunt hoc die sacrificia, atque amicis omnibus suisque convivium exhibent. Neque quisquam est qui sacrificiis non intersit, ita ut tota civitas vacua fiat, universis ad spectaculum effusis.

DE RHODO.

3.

Hoc in negotio traditum est accidisse Soloni rem longe omnium adversissimam. Quum enim statuisset æs alienum remittere sermonemque ei proposito aptum commodumque

strat, qui Rhodiis auxilio maximo fuisse demonstratur. Nam quum eorum insulam serpentum multitudo occupatam cives Ophiusam appellassent, et in ea multitudo ferarum draco fuisset ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfecisset, et patria denique deserta carere coegisset, dicitur Phorbæ, Triopæ filius ex Hiscylla Myrmidonis filia natus, eo tempestate delatus, omnes feræ et cum draconem interfecisset, qui quum maxime Apollini dilectus esset, locatus inter sidera dicitur, ut interficiens draconem laudis et memoriæ causa videretur. Itaque Rhodii quotiescunque a litore longius producunt classes, prius sacrificant Phorbantis adventui, talis ut illis eventus inopinatæ virtutis accidat, qualis inscium Phorbanta futuræ laudis ad sidera gloriæ pertulit casus.

Hiscilla] alii libri *Hiocla, Hyocla, Hiscela, Hischela. Ischylla* probabiliter scribendum esse censet Schneidewinus ad Heraclid. 104, laudato nomine Ἴσχυλλος, quod occurrit in Inscript. (Keil. *Anall.* p. 170). Ap. Diodor. V, 58 Phorbæ Lapithæ et Orsinomes f., jussu Apollinis a Rhodiis ex Thesalia arcessitur. Cf. Müller. *Min.* p. 195. Plura dabit Heffter. in libro De Rhodo.

2.

Athenæus VIII, p. 360 sq. : De Phalantho et Iphiclo narratio, quam v. in fragmentis. Ergiæ Rhodii.

3.

Plutarch. Solon. c. 15, 9 : Πράγμα δ' αὐτῷ συμπεσεῖν λέγεται πάντων ἀνιάρωτατον ἀπὸ τῆς σεισασθείας. Ὡς γὰρ ὤρμησεν ἀνιέναι τὰ χρεῖα καὶ λόγους ἀρμόττοντας ἐξήτει καὶ πρόπευσαν ἀρχὴν, ἐκοινώσατο τῶν φίλων οἷς μάλιστα πιστεύων καὶ χρώμενος ἐτύχχανε, τοῖς περὶ Κόνωνα καὶ Κλεινίαν καὶ Ἰππόνικον· ὅτι γῆν μὲν οὐ μέλλει κινεῖν, χρεῶν δὲ ποιεῖν ἀποκοπὰς ἔγνωκεν. Οἱ δὲ προλαβόντες εὐθὺς καὶ φθάσαντες ἐδανείσαντο συγγὸν ἀργύριον παρὰ τῶν πλουσίων καὶ μεγάλας συνεινήσαντο χώρας· εἶτα τοῦ δόγματος ἐξενεχθέντος τὰ μὲν κτήματα καρπούμενοι, τὰ δὲ χρήματα τοῖς δανείσασιν οὐκ ἀποδιδόντες, εἰς αἰτίαν τὸν Σόλωνα μεγάλην καὶ διαβολὴν, ὥσπερ οὐ συναδικούμενον, ἀλλὰ συναδικοῦντα κατέστησαν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν εὐθὺς ἐλύθη τὸ

initium circumspiceret, amicis suis, quibus et maxime fidebat et summopere utebatur, Cononi, Cliniae et Hipponico indicavit, agros se intactos relicturum, novas autem tabulas facturum. Huic rei antevertentes illi magna pecuniæ vi a divitibus mutuo sumpta, multos agros coemerunt : post decreto publicato, quum ipsi fructus ex agris perciperent, creditoribus autem debitum non redderent, magnis criminibus calumniisque Solonem objecerunt, tanquam non ferendæ, sed faciendæ injuriæ particeps ipse fuisset. Hanc tamen infamiam ipse statim diluit, quinque talentis (tot enim ei debebantur) secundum legem a se primo omnium

ἔγκλημα τοῖς πέντε ταλάντοις· τσαῦτα γὰρ εὐρέθη δα-
νεῖζων καὶ ταῦτα πρῶτος ἀφῆκε κατὰ τὸν νόμον. Ἔνιοι
δὲ πεντεκαίδεκα λέγουσιν, ὧν καὶ Πολύζηλος ὁ Ῥοδῖός
ἔστι. Τοὺς μέντοι φίλους αὐτοῦ χρεωκοπίδας καλοῦντες
διετέλεσαν.

Num de Solone in Rhodi historia Polyzelus
egit? Incerta res est; quanquam excurrendi occa-
sionem præbuisse putaveris Solorum urbs, Ἀγαῖων
καὶ Ῥοδίων κτίσμα τῶν ἐκ Λίνδου (Strabo XIV,
p. 671), quam a Solone nomen habere ferunt.
Stephan. Byz. : Σόλοι, Κιλικίας πόλις, .. κέκληται ἀπὸ
Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλεξάνδρω (p. 56 ed.
Meinek.). Lindium hunc Solonem esse dicit auctor
Vit. Arati (p. 57 ed. Westerm.). Contra Athenien-
sem intellexisse videtur Eustath. ad Dion. Per. 875 :
Λέγονται δὲ Σόλοι κατὰ τινὰ ἀπὸ Σόλωνος, οἱ δὲ
Ἀγαῖων καὶ Ῥοδίων κτίσμα τὴν πόλιν φασί. Sed hæc
procul dubio ipsi debentur Eustathio qui sua ex
Stephano et Strabone (cujus ipsa verba retinuit)
congens distinctix quæ distinguenda non erant.
Nihilominus quum Cyprî urbs Soli in Solonis Athe-
niensis honorem sic nominata esse a Plutarcho
dicatur (Solon. c. 26), nescio an idem ad Solos
Ciliciæ Polyzelus transtulerit. Cf. Anonymus Περὶ
ἀπίστων p. 326 ed. Westerm. : Κροῖσος μετὰ τὴν
τοῦ Σόλωνος ἐρώτησιν ἐν Κιλικίᾳ γεγωνὸς Σόλους πόλιν
ᾤκισεν, ἐν ᾗ καὶ τινὰς τῶν Ἀθηναίων κατώκισεν, οἱ
χρόνῳ βαρβαρωθέντες ἐλέγοντο σολοικίζεις.

4.

Hesiod. Op. et D. 9 :

Κλυθὶ ἰδῶν αἶων τε, δίκη δ' ἴθυθε θέμιστας,
Τύνη, ἐγὼ δὲ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Ad hæc schol. cod. Dorvillii : Τύνη, ὅτι πρὸς τὸν
Δία· Πολύζηλος δὲ ἐν τοῖς Ῥοδιακοῖς Τύνην ἀρχοντα
Χαλκιδεᾶ φησίν, ἀφ' οὗ κρίνεσθαι τὸν Ἡσίοδον μετὰ
τοῦ ἀδελφοῦ.

Quid ansam dederit ineptæ isti interpretationi
querendum est in iis, quæ de vita Hesiodi circum-
ferebantur hodie ignorata. Ceterum Τύνης (nisi
potius Τύνης, quod proxime accedit ad Τύμνης,
nomen patris Histiaï ap. Herodot. V, 37. VII, 98)
idem est, ni fallor, qui Bœotica vocis forma Τυν-
νώνδας dicitur Plutarcho in Solon. c. 14, ubi Solo-
nem reprehensum ab amicis esse ait, quod διὰ τοῦ-
νομα δυσωπέεται τὴν μοναρχίαν, ὥσπερ οὐκ ἀρετῆ τοῦ
λαβόντος εὐθὺς ἀν βασιλείαν γενομένην, καὶ γεγενημέ-
νην πρότερον μὲν Εὐβοεῦσι Τυννώνδαν, νῦν δὲ Μιτυλη-
ναίους Πιτταχὸν ἡρημένους τύραννον.

condonatis. Quidam, in quibus est Polyzelus Rhodius,
quindecim talenta in nominibus habuisse Solonem scribunt;
amici vero ejus semper χρεωκοπίδαι, hoc est novarum ta-
bularum auctores, cognominati sunt.

In eadem de Solone narratione Polyzelum
Tynnæ Eubæi mentionem injecisse suspicor.

POSIDIPPUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Clemens Alex. Protr. p. 17, 31 Sylb. : Ἀφρο-
δίτη δὲ ἄλλη ἐν Κνίδῳ λίθος ἦν καὶ καλὴ ἦν· ἕτερος
ἡράσθη ταύτης καὶ μίγνυται τῷ λίθῳ. Ποσίδιππος ἱστο-
ρεῖ.. ἐν τῷ Περὶ Κνίδου.

Arnobius VI, p. 206 : *Consimili ratione Posi-
dippus in eo libro quem scriptum Super Cnido in-
dicat super rebus ejus, adolescentem haud ignobilem
memorat, sed vocabulum ejus obscurat, correptum
amoris Veneris propter quam Cnidus in memoria
est, amatorias et ipsum miscuisse lascivias, cum
ejusdem numinis signo genialibus fusum toris, et
voluptatum consequentium finibus.*

Clemens ib. p. 16, 14 : Ὁ Πραξιτέλης δὲ, ὡς Πο-
σίδιππος ἐν τῷ Περὶ Κνίδου διασαφεῖ, τὸ τῆς Ἀφροδί-
της ἀγαλμα τῆς Κνιδίας κατασκευάζων, τῷ Κρατίνης
τῆς ἐρωμένης εἶδει παραπλήσιον πεποίηκεν αὐτὴν,
ἵν' ἔχοιεν οἱ δεῖλαιοι τὴν Πραξιτέλους ἐρωμένην προσ-
κυνεῖν.

Arnobius VI, p. 198 : *Quis Praxitelem nescit,
Posidippi si relegat, ad formam Cratinæ meretri-
cis, quam infelix perditte diligebat, os Veneris
Cnidicæ solertiarum coegisse certamine?*

Ceterum vereor ne hæc quæ de Cnidiorum artis
operibus traduntur, non ex prosæ orationis opere
historico fluxerint, sed ex poemate. Veri enim
admodum simile est Posidippo nostrum non di-
versum esse a Posidippo poeta epico et epigram-
matico, cujus sæpe mentionem injecit Athenæus.
Atque de artis operibus eum versibus egisse patet
ex Tzetz. Hist. VII, v. 665 sqq., ubi quæ de suo
narrat Tzetzes (coll. VIII, 633), inepta plane
sunt. Cf. etiam epigramma Εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ
τιμωμένην Ἀφροδίτην, ap. Athenæum VII, p. 318, D.
Ex epigrammate fluxerunt etiam quæ de Aglaide
tubicine ejusque voracitate narrat Ælian. V. H. I,
26, uti colligis ex iis quæ similia de Theagene
athleta ex eodem laudat Athenæus X, p. 412, D.
Ceterum præter Athenæum (ubi v. Schweigh. in
Ind.) v. Stephan. Byz. v. Ζέλεια et Βᾶρις.

4.

Polyzelus Tynen archontem Chalcidensem fuisse ait, a quo
lis quæ Hesiodo cum fratre erat, judicata sit.

POSSIS MAGNESIUS.

ΜΑΓΝΗΤΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XII, p. 533, D : Πόσσις δ' ἐν τρίτῳ Μαγνητικῶν τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν, ἐν Μαγνησίᾳ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα, ὄσσαι Ἀθηναῖ, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθηναία ὀνομάσαι, καὶ Διονύσιον Χοοπότῃ θυσιάσαντα καὶ τὴν Χοῶν ἑορτὴν αὐτῷ καταδείξαι. Cf. Idomeni fr. ex h. l. Ante Schweigh. edit. Πόσις, quod etiam sequente loco contra codd. auctoritatem restitui voluit Casaubonus; nam ὑποχοριστικὸν nomen esse pro *Posidonius*, sicuti *Amphis* pro *Amphiarus*.

AMAZONIΣ.

E LIBRO TERTIO.

Idem VII, p. 296, D : Πόσσις δ' ὁ Μάγνης ἐν τρίτῳ Ἀμαζονίδος τῆς Ἀργοῦς φησὶ δημιουργὸν γενέσθαι τὸν Γλαῦκον, καὶ κυβερνῶντα αὐτὴν, ὅτε Ἰάσων μετὰ τῶν Τυρρηῶν ἐμάχετο, μόνου ἀπρωτον γενέσθαι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ· κατὰ δὲ Διὸς βούλησιν ἐν τῷ τῆς θαλάττης βυθῷ φανῆναι, καὶ οὕτως γενέσθαι θαλάττιον δαίμονα, ὑπὸ μόνου τε Ἰάσωνος θεωρηθῆναι.

Prosa oratione Amazonidem scriptam fuisse censet Welckerus De Cycl. p. 320; poeticam fuisse putavit Schweighæuser; atque tali melius convenit titulus; quanquam nihil hoc decernitur, quum de ætate scriptoris non constet, atque nota res sit senioris ævi auctores prosariis libris sæpe poeticos præfixisse titulos. — De re cf. Müller. *Min.* p. 285 et 264.

PRAXION.

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Harpocratio v. Σκίρων : Καὶ Ἀθηναῖν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρᾳ Ἀττι-

DE REBUS MAGNETUM.

1.

Possis tertio librum Rerum Magneticarum aī Themistoclem Magnesiæ, suscepta coronifera dignitate, Minervæ sacra fecisse, illumque festum diem Panathenæa vocasse; itemque Baccho Choopote sacra facientem, Chorum (*Congiorem*) festum ibidem instituisse.

AMAZONIΣ.

2.

Possis Magnes, tertio libro Amazonidis, navis Argūs architectum fuisse Glaucum tradit, eamque gubernantem,

δος (fr. 42) ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκληῖσθαι, Πραξίων δὲ ἐν β' Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος [τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμίνα].

Eadem Suidas et Photius, unde in schol. Ald. Aristoph. Eccl. 18 transtulit Musurus, additis verbis τοῦ συν. Σαλαμίνα. Ac sane supplendum esse tale aliquid in aprico est. V. Strabo IX, p. 393; Pausan. I, 39, 5; Plutarch. Thes. c. 10; Steph. Byz. v. Σκίρος. — Πραξίων] cod. G. Παραξίων. Idem videtur Πραξίλιας ap. Eudoc. p. 251 (momente Westermanno ad Voss. p. 491): Κάρνεα ἑορτὴ Δωρικὴ τελουμένη Καρνεῖν Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ Κάρνου μάντεως κτλ. (v. Theopomp. fr. 171). Ὁ δὲ Πραξίλιας ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὀνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι· Ἀλκμάν δὲ ἀπὸ Καρνεοῦ τινὸς Τρωικοῦ· Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κρᾶναι, ὃ ἐστὶ τελέσαι.

Praxitelem quendam, Megarensē, ut videtur, periegetam introducit Plutarchus in Qu. Conv. V, 3, 1, ubi quæritur cur pinus Neptuno et Baccho sacra sit: Πραξιτέλης μὲν οὖν ὁ περιηγητὴς τὸ μῦθῳδες ἐπήρην, ὡς λεγόμενον εὐρεθῆναι τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου πύτι προσβεβρασμένον ὑπὸ τῆς θαλάττης· καὶ γὰρ οὐ πρόσω Μεγάρων εἶναι τόπον, ὃς Καλῆς δρόμος ἐπονομάζεται, δι' οὗ φάνα Μεγαρεῖς τὴν Ἰνῶ τὸ παιδίον ἔχουσαν δραμεῖν ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

PROCLIS CARTHAGINIENSIS.

Procles, Carthaginiensis, Eucratis filius, quem ex uno Pausania novimus, periegetis, nisi fallor, annumerandus est. Ætas incerta, neque tamen secundum ante Christum natum sæculum superaverit, uti ex iis quæ *Romæ* se vidisse Procles testatur, colligas. Alius Procles est Xenocratis discipulus, de quo v. tom. II, p. 342 in not. ad fragm. Menecratis Elaitæ.

I.

Pausanias II, 21, 6: Τοῦ δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἀργείων οἰκοδομήματος οὐ μακρὰν χῶμα γῆς ἐστίν· ἐν δὲ

quum Iason pugnaret cum Tyrrhenis, unum absque vulnere e pugna navali discessisse: ex Jovis autem voluntate in fundo maris apparuisse, atque ita marinum deum exstittisse, et ab uno Iasone fuisse conspectum.

MEGARICA.

Sciradem quoque Minervam colunt Athenienses, quam Philochorus secundo Atthidis a Sciro quodam Eleusinio vate, Praxion vero a Scirone, qui Salaminem civibus frequentavit, vocatam dicit.

1.

Non longe ab eo opere, quod in forō Argivorum est, tu-

αὐτῷ κεῖσθαι τὴν Μεδούσης λέγουσι τῆς Γοργόνης κεφαλῆν. Ἀπόντος δὲ τοῦ μύθου, τάδε ἄλλα ἐς αὐτὴν ἐστὶν εἰρημμένα· Φόρβου μὲν θυγατέρα εἶναι, τελευταίαντος δὲ οἱ τοῦ πατρὸς, βασιλεύειν τῶν περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα οἰκούντων, καὶ ἐπὶ θήραν τε ἐξιώναι καὶ ἐς τὰς μάχας ἡγεῖσθαι τοῖς Λίβυσι, καὶ δὴ καὶ τότε ἀντικαθημένην στρατῷ πρὸς τὴν Περσέως δύναμιν (ἔπεσθαι γὰρ καὶ τῷ Πέρσει λογάδας ἐκ Πελοποννήσου) δολοφονηθῆναι νύκτωρ, καὶ τὸν Περσέα τὸ κάλλος εἶτι καὶ ἐπὶ νεκρῷ θαυμάζοντα, οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀποτεμόντα αὐτῆς, ἄγειν τοῖς Ἑλλησιν ἐς ἐπίδειξιν. Καρχηδονίῳ δὲ ἀνδρὶ Προκλεί τῷ Εὐκράτους ἕτερος λόγος ὅδε ἐφαίνετο εἶναι τοῦ προτέρου πιθανώτερος. Λιβύης ἡ ἔρημος καὶ ἄλλα παρέχεται θηρία ἀκούσασιν οὐ πιστὰ, καὶ ἄνδρες ἐνταῦθα ἄγριοι, καὶ ἄγριοι γίνονται γυναικῆς· ἔλεγέ τε ὁ Προκλῆς ἀπ' αὐτῶν ἄνδρα ἰδεῖν γυμισθέντα ἐς Ῥώμην. Εἶκαζεν οὖν, πλανηθεῖσαν γυναικῆ ἐκ τούτων καὶ ἀφικομένην ἐπὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα λυμαίνεσθαι τοὺς προσοίκους, ἐς δὲ Περσεὺς ἀπέκτεινε αὐτὴν· Ἀθηναῖον δὲ οἱ συνεπιλαβῆσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου, ὅτι οἱ περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα ἄνθρωποι ταύτης εἰσὶν ἱεροί.

2.

Idem IV, 35, 3 : Προκλῆς δὲ ὁ Καρχηδόνιος, τυχεῖς μὲν χρηστῆς εἵνεκα, καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων, ἔνευε Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου πλέον· τάξαι δὲ ὀπίστας τε καὶ ἵππικόν καὶ στρατηγήματα ἐπὶ ἄνδρας πολεμίου εὐρεῖν, Πύρρον ἔφασκεν ἀμείονα γενέσθαι.

Hæc Pausanias inseruit narrationi de Mothonæis magna calamitate affectis ab Illyriis, qui, everso regum Epirotarum regno, prædabundi in Messeniam appulerunt. Eadem occasione Proclum de Pyrrho monuisse veri simillimum est.

mulus terræ consurgit, in quo conditum ferunt Medusæ Gorgonis caput : de qua præter fabulam hæc quoque alia memoriæ prodita sunt. Phorbi eam filiam fuisse : patre mortuo, acceptum ab illo regnum eorum populorum, qui Tritonidem paludem accolunt, tenuisse. Solitam in venationes et pugnas exire cum Libyis, quibus imperabat, manu. Quare quum Persei copiis, quas ille lectissimas ex Peloponneso adduxerat, acie occurrisset, noctu per insidias oppressam. Mortuæ pulchritudinem admiratum Perseum, præcisum caput, ut spectaculo esset, in Græciam reportasse. At Procli Carthaginiensi, Eurcratis filio, veri fere similior illa priore historia hæc videbatur. In Africæ desertis bestias gigni multas mirabili specie et incredibili, ferosque ibi viros et feminas esse : ac virum se Romam illinc deportatum vidisse testatur. Coniciebat itaque ex illis feminis unam fuisse Medusam : quæ quum a suis gregibus aberrans venisset ad Tritonidem paludem, ejus accolæ male mulctari, usque dum a Perseo esset occisa. Adjutricem vero Perseo Mineram fuisse idcirco esse proditam, quod, qui Tritonidem lacum accolunt homines, Minervæ sacri sunt.

2.

Pyrrhum Proclès Carthaginiensis fortuna et rerum gestarum Alexandro Philippo filio inferiorem fuisse testatur :

PROTAGORIDES CYZICENUS.

Protagorides fortasse vixit temporibus Antiochi Grypi (qui primum solus, deinde cum Antiocho Cyziceno regnavit inde ab an. 125 a. C.). Is enim quum præ ceteris immani luxu ludos Daphnicos celebraverit (v. Posidon. fr. 31), facile auctor existere alicui potuit ut ludorum istorum magnificentiam voluminibus consignaret.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΔΑΦΝΗ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Athenæus IV, p. 150, C : Τίνα δ' ἦν τὰ Αἰγύπτια δεῖπνα Πρωταγορίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων διδάσκει ἡμᾶς λέγων οὕτως· « Τρίτη δ' ἐστὶν ἰδέα δεῖπνων Αἰγυπτιακῆ, τραπέζων μὲν οὐ παρατιθεμένων, πινάκων δὲ περιφερομένων. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem IV, p. 176, A : Πρωταγορίδης δ' ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνη πανηγυρέων φησι· « Παντὸς δ' ὄργανου καταμίτου ἦπται, κροτάλων, ὑποφανοῦ (?) πανδούρου, τῷ τε ἡδέι μοναύλω τὰς ἡδίστας ἄρμονίας ἀναμυρρίζει. »

3.

Idem IV, p. 183, F : Τοῦ δὲ καλουμένου πανδούρου Εὐφορίων μὲν, ὡς προεῖρηται, καὶ Πρωταγορίδης ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνη πανηγυρέων.

in disponendis vero in acie peditum equitumque copiis, et item capiendi consilii, quo hostis caperetur, arte illo multo meliorem.

DE LUDIS DAPHNICIS.

E LIBRO PRIMO.

1.

Quales fuerint cœnæ Ægyptiæ docet nos Protagorides primo libro De ludis Daphnicis, ubi sic ait : « Tertium est genus cœnarum, Ægyptiarum : in quo cibi non imponuntur mense, sed circumferuntur patinæ. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Protagorides Cyzicenus libro secundo De ludis ad Daphnen (suburbanum Antiochiæ Syriacæ) celebratis ait : « Omni vero instrumento fidibus intenso canit, crotalis, humilem sonum edente panduro ; dulcique monaulo suavissimas harmonias cantillat. »

3.

Panduræ instrumenti Euphorio, ut dixi, et Protagorides secundo De ludis Daphnicis meminerunt.

ΚΩΜΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

E LIBRO SECUNDO.

4.

Athenæus III, p. 124, D: Πρωταγορίδης δ' ἐν δευτέρῳ τῶν Κωμικῶν ἱστοριῶν, τὸν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος πλοῦν, λέγει τι καὶ περὶ ἐπιτεγήσεως ψυχρῶν ὑδάτων, ἐν τούτοις· « Τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὸ, τῆς νυκτὸς ἀπηθοῦντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμέαις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκῆσεως, δι' ὅλης τε τῆς νυκτὸς δύο παῖδες ὕδατι τὰ τεύχη καταρραίνουσιν. Ὅρθρου δὲ καθαιροῦντες, καὶ τὴν ὑποστάθμην πάλιν ὑποσπῶντες, λεπτόν τε ποιῶντες αὐτὸ καὶ πρὸς ὑγίειαν ὄϊν ἀριστον, ἐν ἀχύροις τιθέασι τὰς ὑδρίας, εἴθ' οὕτως χρῶνται, χιόνος οὐδ' ἤντιν οὖν χρεῖαν ἔχοντες. » Quemnam Antiochum auctor intellexerit, quaeritur.

Πρωταγορίδου Ἀχροάσεις ἐρωτικὰς inter similis argumenti libros recenset Athenæus p. 162, C.

PROTARCHUS TRALLIANUS.

Macrobius Sat. I, 7 : *Regionem istam, quæ nunc vocatur Italia, regno Janus obtinuit, qui ut Hyginus, Protarchum Trallianum secutus, tradit, cum Camese æque indigena terram hanc ita participata potentia possidebat, ut regio Camesene, oppidum Janiculum vocitaretur.*

Stephan. Byz. : Ὑπερβόρειοι, ἔθνος. Πρωταρχος δὲ τὰς Ἀλπεις Ῥίπαια ὄρη οὕτω προσηγορεῦσθαι, καὶ τοὺς ὑπὲρ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη κατοικοῦντας πάντας Ὑπερβόρους ὀνομάζεσθαι. Cf. Müller, Dor. I, p. 277.

Alios Protarchos v. ap. Strabon. XIV, 658; Celsus V, 18. 28. VIII, 20; Philopon. in Aristot. Phys. p. 3; Simplic. ad eund. p. 78; Themist. ad

4.

Protagorides, secundo libro Comicarum Historiarum, Antiochi regis in flumine navigationem enarrans, nonnihil etiam de artificiosa aquæ refrigeratione tradit, his verbis : « Interdium aquam insolantes, et sub noctem quod crassissimum est colo secernentes, reliquum urnis fictilibus exceptum in excelssissima ædium parte aeri exponunt, et duo pueri tota nocte aqua irrigant vasa. Diluculo tollunt, et sedimento denuo detracto ita tenuem reddunt aquam, ut ad bibendum sit saluberrima : quo facto, in paleis recondunt urnas; et sic deinde ea aqua utuntur, ut nive prorsus non indigeant. »

Protarchus Alpes fuisse Rhipæos montes nominatos, et trans Alpes qui habitent, eos omnes vocari Hyperboreos.

Arist. p. 27; Euseb. P. E. p. 629. 770. 771, etc. De Protarcho geographo, qui γεωμετρίαν τῆς οἰκουμένης libris sex composuit, suo dicemus loco.

PTOLEMÆUS MENDESIIUS.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ. ΧΡΟΝΙΚΑ.

1.

Tatianus Or. ad Gr. c. 59 : Αἰγυπτίων δ' εἰσὶν ἀκριβεῖς χρόνων ἀναγραφαί. Καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς γραμμάτων ἐρμηνεύς Πτολεμαῖος, οὐχ ὁ βασιλεὺς, ἱερεὺς δὲ Μένδητος (sic), οὗτος τὰς τῶν βασιλέων πράξεις ἐκτιθέμενος, κατὰ Ἀμωσιν Αἰγύπτου βασιλέα γεγονέναι Ἰουδαίους φησὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν εἰς ἄπερ ἤθελον χωρία, Μωσέως ἡγουμένου. Λέγει δὲ οὗτος· « Ὁ δὲ Ἀμωσις ἐγένετο κατὰ τὸν Ἰναχον τὸν βασιλέα. » Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀπίων... φησὶν ὅτι κατέσκαψε τὴν Αὐαριν Ἀμωσις, κατὰ τὸν Ἀργεῖον γενόμενος Ἰναχον, ὡς ἐν τοῖς Χρόνοις ἀνέγραψεν ὁ Μενδόσιος Πτολεμαῖος. Eadem afferunt ex Tatiano Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 138, 23 Sylb. et Euseb. P. E. p. 493, D. 497, A. Adde Euseb. Chron. p. 490; Syncell. p. 65, A; Cyrill. C. Jul. I, 15; Justin. Mart. Coh. ad Gent. p. 9 Par. Ceterum Clemens l. l. addit hæc : « Ὁ δὲ Πτολεμαῖος οὗτος ἱερεὺς μὲν ἦν, τὰς δὲ τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων πράξεις ἐν τρισὶν ὄλαις ἐκθέμενος βίβλοις. De quibus quum ap. Tatianum nihil legitur, fortasse cum Ptolemæo confunditur Manetho, quem nonnullos Mendesium dixisse supra vidimus. Mentionem Ptolemæi tanquam Ægyptiorum scriptoris injicit etiam Tertullianus Apolog. c. 19.

2.

Schol. ad Odys. IV, 228 : Φάρμακα.. τὰ οἱ (Ἑλένη) Πολύδαμνα πόρεν, Θῶνος παράκοιτις Αἰγυπτίη] Ἐκεῖνην Θούμιν Πτολεμαῖος ἐν τῷ πρώτῳ (?) Χρόνῳ (Χρονικῶν Barnes.) φησί.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

1.

Ægyptiorum accurati sunt temporum recens. Scriptorumque, quæ apud eos sunt, interpres Ptolemæus, non rex ille, sed sacerdos Mendesium, res gestas regum exponens, sub Amosis regno Judæis concessum esse, ut Ægypto relicta, quo vellent abirent, ducente Mose. Dicit vero : « Amasis hic regnavit Inachi temporibus. » Post Ptolemæum denique Apio dicit Amasin, Inachi Argivi æqualem, evertisse Auarin, testemque ejus rei apponit Mendesium Ptolemæum.

2.

Polydamnæ maritum, quem Homerus Thonem dicit, Ptolemæus in primo Chronicorum Thumin appellat.

Vossius Hist. Gr. p. 226 : « Facile assentio amicissimo... Meursio, qui eundem Ptolemæum intellegit in illis Ammonii verbis De diff. voc. : Ἰουδαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὡς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ Περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Quodsi de Herode scripsit, Augusto esse antiquior non potest; nam Herodes iste sine dubio est Herodes Magnus, qui annis quattuordecim decessit ante obitum Augusti. At Mendesii Ptolemæi meminit Apion, qui sub Tiberio jam maximi nominis erat. Quare hinc verisimile fit, Augusti et fortasse etiam Tiberii tempore vixisse, præsertim quum ante Apionem nec multæ adeo lectionis Strabo nec veterum alius, quod sciam, meminerit hujus Ptolemæi. » — Westermanno ad h. l. verba Ammonii sapere videntur Ptolemæum Ascalonitam, ejus testimonio usus etiam Ammon. v. σταφύλην et τριπέτες. At de historico aliquo hujus grammatici opere non constat. Cogitari possit de Ptolemæo fratre Nicolai Damasceni.

PYRRHANDER.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

1.

Plutarch. Par. min. c. 37 : Μετὰ τὴν Ἰλίου ἄλωσιν Ἀγαμέμνων μετὰ Κασσάνδρας ἀνηρέθη. Ὁρέστης δὲ παρὰ Στροφίῳ ἀνατραφεὶς τοὺς φονεῖς τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήσατο ὡς Πύρρανδρος (Πύρρανδρος?) ἐν τετάρτῳ Πελοποννησιακῶν.

2.

Tzetzes ad Lycophr. 1339 : Ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ Ολυμπιάς, εἰς Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως καὶ Ἐλενον τὸν Πριάμου τὸ γένος ἀνέκαθεν ἀνέφερεν, ὡς φησι Θεόποπος (fr. 232) καὶ Πύρρανδρος. Ἀνάγει δὲ τὸ γένος ὁ μὲν Πύρρος εἰς Αἰακὸν, ὁ δὲ Ἐλενος εἰς Δάρδανον. Cf. Justin. XVII, 3.

1.

PELOPONNESIACA.

Post Ilii excidium Agamemno cum Cassandra interfectus est. Orestes autem apud Strophium educatus, occisores patris ultus est. Pyrande quarto Peloponnesiacorum.

2.

Mater Alexandri Olympias genus deducebat a Pyrrho Achillis, et ab Heleno Priami filio, ut ait Theopompus et Pyrande.

3.

Pyrande et Hysicrates Homerum Hesiodi æqualem fuisse dicunt.

« Fortasse legendum Πείσανδρος. Cf. *Bibl. d. alt. Lit. u. Kst.* II, p. 164 et Heyne ad Virgil. *Æn.* II, p. 233. » MÜLLER. Qua conjectura facile caremus. Fortasse Μακεδονικά vel Ἠπειρωτικά Pyrrhander scripsit. Quamquam poterant hæc etiam in eo Πελοποννησιακῶν loco legi, quo de Pyrrhi in Pelop. rebus gestis sermo erat.

3.

Vita Hom. ed. Yriart.: Πύρρανδρος (cod. Ὑρανδρος) δὲ καὶ Ὑψικράτης ἡλικιώτην (sc. Ἡσιόδου τὸν Ὀμηρον γεγονέναι φασί). Scripsisse Pyrrhander videtur Περὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν.

ΠΕΡΙ ΑΒΛΗΤΩΝ.

Athenæus XIV, p. 634, D : Aristarchus grammaticus γένος αὐλοῦ φησὶν εἶναι τὸν μάγαδιν. Nihil de his Aristoxenus, nihil Archestratus. Οὐκ εἶπε δὲ τοῦτο οὐδὲ Πύρρανδρος ἐν τῷ Περὶ αὐλητῶν, οὐδὲ Φίλλιος ὁ Δῆλιος.

PYRGION.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΝΟΜΙΜΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus IV, p. 143, E : Πυργίων δ' ἐν τρίτῳ Κρητικῶν Νομίμων « Ἐν τοῖς συσσιτίοις (φησὶν) οἱ Κρήτες καθήμενοι εὐσιτοῦσι. » καὶ ὅτι ἀβαμβάκευτα τοῖς ὄρφανοῖς παρατίθεται· καὶ ὅτι οἱ νεώτατοι αὐτῶν ἐφίστασι διακονοῦντες· καὶ ὅτι μετ' εὐφημίας σπείσαντες τοῖς θεοῖς μερίζουσι τῶν παρατιθεμένων ἅπασιν· ἀπονεμοῦσι δὲ καὶ τοῖς υἱοῖς, κατὰ τὸν θάκον τοῦ πατρὸς ὑφιζάνουσιν, ἐξ ἡμισείας τῶν τοῖς ἀνδράσι παρατιθεμένων. Τοὺς δ' ὄρφανούς ἰσομερεῖς εἶναι· παρατίθεται δ' αὐτοῖς ἀβαμβάκευτα τῇ κράσει καθ' ἕκαστα τῶν νενομισμένων. Ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θᾶκον καὶ τράπεζα

CRETICA INSTITUTA.

Pyrgion tertio libro Institutorum Cretensium; ait : « In Syssitiis sedentes Cretenses hilariter epulantur. » Orphanis cibos apponi ait nullo lenocinio conditos; ætate minimos autem adstare ministerium facientes. Fausta precati diis, distribuunt inter omnes fercula apposita : etiam filiis, post patrum sedes assidentibus, partem tribuunt dimidiam eorum quæ viris apposita sunt. Orphanis vero portio æqualis (atque viris) apponitur de omnibus quæ ex instituto apponi solent; sed horum quidem portio nullo artificio aut exquisita mixtura condita est. Erant vero etiam sedes hospitibus destinatæ, et tertia mensa, ad dextram

τρίτη δεξιᾶς εἰσιόντων εἰς τὰ ἀνδρεῖα· ἦν ξενίου τε Διὸς ξενίαν τε προσηγόρευον. Cf. Müller. *Dor.* II, p. 274, 278.

PYRRHO LIPARÆUS. V. Pisistratus Liparæus p. 478.

PYTHÆNETUS.

ΑΙΓΙΝΗΤΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Tzetzes ad Lyc. 175, p. 446 ed. Müll. : Ἡ Αἴγινα πρότερον Οἰνώη ἐλέγγοτο ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθὰ φησι Πυθαίветος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινήτικῶν. V. C. O. Müller. *Æginetic.* p. 8; Heyn. ad Apollodor. III, 12, 6.

2.

Schol. Pind. Nem. VI, 63 : Βασσίδαισιν] Ὁ Δίδυμός φησι: Προσῆκει γράφειν Βουδίαι· γενέσθαι γάρ τινα Βουδίωνα ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατάγεσθαι γενεὰν τὴν Βουδιδῶν· μνημονεύειν δέ φησι (φησι?) τοῦ Βουδίωνος Πυθαίветον ἐν πρώτῳ Αἰγινήτικῶν γράφοντα οὕτως· « Περὶ δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βουδίωνα τυγχάνειν διηνεγμένον πρὸς Οἰνώνην τὴν ἐαυτοῦ θυγατέρα. »

3.

Schol. Apoll. Rh. IV, 1712 : Νῆσος ἡ Ἴππουρις πλησίον Θήρας. Μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Τιμοσθένης, καὶ Πυθαίветος ἐν πρώτῳ Περὶ Αἰγίνης. Cf. Müller. *Ægin.* p. 84.

4.

Sch. Pind. Ol. IX, 107 : Πυθαίветος δὲ Διὶ συνελθοῦσαν Αἴγινα γεννῆσαι Αἰακὸν καὶ Δαμοκράτειαν,

ingredientibus cœnacula, quam *Jovis hospitalis*, et *Hospitalem mensam* vocabant.

ÆGINETICA.

1.

Ægina olim Cœnone vocabatur ab Cœnone Budionis filia, ut ait Pythænetus primo Ægineticorum.

2.

Didymus ait scribendum apud Pindarum esse *Budidæ* : fuisse enim Budionem quendam in Ægina, a quo Budidarum genus originem duxisse. Meminisse vero aiunt Budionis Pythænetus primo Ægineticorum ita scribentem : « Dum de his hæc dicebantur, Budioni ferunt dissidium intercessisse cum Cœnone filia sua. »

3.

Hippuris insula est prope Theram sita, cuius meminit Timosthenes et Pythænetus primo De Ægina.

ἦν γαμηθῆναι Ἄκτορι ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τεκεῖν Μενότιον· ὕστερον δὲ τοῦτον εἰς Ὀπούντα ἐλθεῖν. Συγγενὴς γὰρ ὑπῆρχε τοῦ Λοκροῦ.

5.

Schol. Pind. Nem. V, 81 : Παρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος μεις ἀγεται Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸς, ἐν ᾧ ἴσως φησὶ γεγενῆσθαι τὰ Νέμεα. Περιφῆσθαι γὰρ φησι τὸν μῆνα τοῦτον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ εἶη ἂν ὁ μὴν οὗτος, ἐν ᾧ θύουσιν Αἰγινήται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ, καθὰ φησι Πυθαίветος. Cf. Müller. l. 1. p. 150.

E LIBRO TERTIO.

6.

Athenæus XIII, p. 589, F : Πυθαίветος ἐν τρίτῳ Περὶ Αἰγίνης Περιανδρόν φησιν, ἐξ ἑπιδάουρου τὴν Προκλέους θυγατέρα Μέλισσαν ἰδόντα, Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην (ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ὄνοχοί τοις ἐργαζομένοις), ἐρασθέντα γῆμαι. Cf. Müller. *Ægin.* p. 63 sq.; *Dor.* II, p. 265.

PYTHAGORÆ (Orthagoræ), qui De mari Rubro scripsit, fragmenta exhibebimus in fragmentis Geographorum.

PYTHERMUS EPHESIUS.

Pythermus Ephesius vixit post Antiochum I vel II (fr. 2) et ante Hegesandrum Delphum (fr. 3), quem non ante regnum Antiochi Magni scripsisse scimus, quemque non ita multo post Antiochum M. vixisse coniecimus. Pythermi igitur ætatem circumscribi putamus eo tempore quod inter regnum Antiochi Dei et finem Antiochi Magni interjectum

4.

Pythænetus e Jove Æginam peperisse dicit Æacum et Democratiā, quæ nupserit Actori in Thessalia, eique Menœtium pepererit. Postea vero hunc venisse Opuntē; nempe cognatus fuit Locri.

5.

Apud Æginetas Delphinium mens est sacer Apollini Delphinio; hoc fortasse Nemea fuisse dicit; nam carum hunc mensem Apollini ait. Porro hic fuerit mensis quo Æginetae Apollini conditori et domestico sacra faciunt, ut ait Pythænetus.

6.

Pythænetus tertio libro De Ægina ait, Periandrum, cum Proclis Epidaurici filiam Melissam vidisset Peloponnesiaco cultu vestitam (sine stola enim erat, simplicem tunicam induta, et vinum fundebat operariis), amore ejus fuisse captum et uxorem eam duxisse.

est (246-181). — De *Pythermo Teiopoeta* v. Athen. XIV, p. 625, C. Prov. cod. Bodl. 700 et cod. Vat. III, 14. Cf. Schneidewin, ad Hippon. fr. 21, *Pythermum Phocæensem* habes ap. Herodot. I, 152.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Athenæus II, p. 44, C : Πύθερμος δὲ ἐν τοῖς Πειραιῶσι τυραννεύουσι καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. Ἡγήσανδρος δὲ (fr. 24) etc.

2.

E LIBRO OCTAVO.

Idem VII, p. 289, F : Καὶ Θεμισίων δ' ὁ Κύπριος, τὰ Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως παιδικὰ, ὡς φησι Πύθερμος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν Ἱστοριῶν, οὐ μόνον ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἀνεκηρύττετο, Θεμισίων Μακεδόν, Ἀντιόχου βασιλέως Ἡρακλῆς, ἔθουον δὲ αὐτῶ πάντες οἱ ἐγγύριοι, ἐπιλέγοντες Ἡρακλεῖ Θεμισίωνι, καὶ παρῆν αὐτὸς, ὁπότε τις τῶν ἐνδόξων θύοι, καὶ ἀνεκίτο, στρωμνὴν καθ' αὐτὸν ἔχων, ἡμφιεσμένος λεοντῆν· ἐφόρει δὲ καὶ τόξα Σκυθικὰ καὶ ῥόπαλον ἐκράτει.

Ἀντιόχου] Antiochum I Soterem intelligit Schweighæuser.; A. II Deum Niebuhr. Opusc. p. 268. Cf. Phylarch. fr. 7. Droysen. *Hellenism*. II, p. 206, 280.

3.

Idem II, p. 51, F : V. Hegesandri Delphi fr. 41.

4.

Sotionis Paradox. c. 34, p. 189 ed. Westerm. : Πύθερμός φησιν· « Ἐάν τις σκύφον εἰς τὰς τοῦ Στρώμονος ποταμοῦ δίνας ἐμβάλη, τοῦτον εὐρήσει ἐν τῇ περὶ Ἀπολλωνίαν λίμνῃ. »

HISTORIÆ.

1.

Pythermus inter eos qui in Piræo tyranni erant, etiam Glauconem aquæ potatore recenset.

2.

Etiam Themison Cyprius, Antiochi regis amasius, ut scribit Pythermus Ephesius octavo Historiarum, non modo in publicis hominum conventibus hac formula proclamatus est : *Themison Macedo, Antiochi regis Hercules, sed et sacra ei faciebant indigenæ omnes, acclamantes : Themisoni Herculi!* Et quoties ex illustribus aliquis sacra faceret, aderat ipse seorsum sublimi in lecto cubans, leonis pelle vestitus. Gestabatque etiam Scythicum arcum, et clavam manu tenebat.

4.

Pythermus ait, « Si quis poculum in Strymonis fluvii guttibus injecerit, receperit eum in lacu ad Apolloniam. »

PYTHOCLES SAMIUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 14 : Ποίνων καὶ Σικελιωτῶν τὴν κατὰ Ῥωμαίων συμμαχίαν ἐτοιμαζόντων, Μέτελλος στρατηγὸς μόνῃ τῇ Ἑστία οὐκ ἔθυσεν· ἡ δὲ πνεῦμα ἀντέπνευσε ταῖς ναυσί. Γάϊος δὲ Ἰούλιος μάντις εἶπε λωφῆσαι, ἐὰν προθύσῃ τὴν θυγατέρα. Ὁ δ' ἀναγκασθεὶς Μεταλίαν τὴν θυγατέρα προσῆγεν· ἡ δὲ Ἑστία ἐλεήσασα, δάμαλιν ὑπέβαλε, καὶ αὐτὴν ἐκόμισεν εἰς Λαμοῦσιον, καὶ ἰέρειαν τοῦ σεβομένου παρ' αὐτοῖς δράκοντος ἀπέδειξεν· ὡς Πυθοκλῆς ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

E LIBRO QUARTO.

2.

Clem. Al. Str. I, p. 144, 47 : Θεόπομπος δὲ καὶ Ἐφορος καὶ Τιμαῖος Ὀρθαγόραν τινὰ μάντιν ἀναγράφουσι, καθάπερ ὁ Σάμιος Πυθοκλῆς ἐν τετάρτῳ Ἰταλικῶν Γάϊον Ἰούλιον Νέπωτα.

ΓΕΩΡΓΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Plutarch. Par. min. 41 : Ἡγησίστρατος, ἀνὴρ Ἐφέσιος, ἐμφύλιον φόνον δράσας, ἔφυγεν εἰς Δελφούς, καὶ ἠρώτα τὸν θεόν, ποῦ οἰκήσειεν. Ὁ δ' Ἀπόλλων ἀνεῖπεν, ἔνθα ἂν ἴδῃ χορεύοντας ἀγροίκους θαλλοῖς ἐλαίας ἐστεφανωμένους. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸν τόπον τῆς Ἀσίας, καὶ θεασάμενος φύλλοις ἐλαίας ἐστεφανω-

ITALICA.

1.

Quum Pœni societatem cum Siculis adversus Romanos machinarentur, Metellus Romanorum dux soli Vestæ rem sacram non fecit : ea ventum classi adversum immisit. Caius autem Julius haruspex cessaturum edixit, si filiam dux immolasset. Coactus itaque hic filiam Meteliam produxit mactatum. Vesta ejus miserta, buculam in ejus locum submitit, ipsamque Lamusium detulit, et draconis qui ibi colitur antistitam fecit. Sic Pythocles tertio Italicorum.

2.

Theopompus et Ephorus et Timæus Orthagoram quendam vatem commemorant, sicuti Pythocles Samius quarto Italicorum Caium Julium Nepotem.

GEORGICA.

3.

Hegesistratus Ephesius civili nece perpastrata Delphos fugit, scitatusque deum est, ubinam locorum sedem poneret.

μένουσ γεωργούς καὶ χορεύοντας, ἔκτισεν αὐτοῦ πόλιν, καὶ ἐκάλεσεν Ἐλαιούνητα· ὡς Πυθοκλῆς ὁ Σάμιος ἐν τρίτῳ Γεωργικῶν.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

4.

Clem. Al. Protr. p. 12, 36 Sylb. : Φωκαεῖς δὲ Πυθοκλῆς ἐν τρίτῳ Περὶ ὁμονοίας τῇ ταυροπόλῳ Ἀρτέμιδι ἄνθρωπον ὀλοκαεῖν ἱστορεῖ.

SCAMON MYTILENÆUS.

Scamon, qui Περὶ εὐρημάτων duobus minimum libris scripsit, oriundus fuit ex Mytilene urbe Lesbica. Ita enim Clemens Alexandrinus (fr. 4). Nomen scriptoris ap. Athenæum p. 637, B, in nonnullis codd. est Σκάμων, quod ortum est ex Σκάμμων uti vulgo legitur apud Eusebium P. E. p. 476. Verior forma est Σκάμων. Cf. Suidas : Σκάμων, ὄνομα κύριον. Apostolius XX, 29 exhibet Κάμων, quæ nominis forma, quamvis ap. Apostolium scribarum negligentia debere putaverim, non caret tamen exemplis, ut eam dialectica varietate niti diceres. Sic ap. Suidam pater Charaxi *Mytilenæi* et Sapphūs poetriæ dicitur Κάμων, quum apud Herodotum (II, 135) nominetur Σκαμανδρόνυμος. Ex quorum locorum comparatione patet Κάμων idem esse quod Σκάμων, quæ est forma diminutiva vocis Σκαμανδρόνυμος. Similiter κάμων pro σκαμωνία (σκαμμωνία) dixit Nicander Alex. 484, ubi schol. : Τὸ κάμωνος κατ' ἔνδειαν τοῦ σ' λέγει δὲ τὸν σκαμωνίας χυλόν. Cum Κάμων confer simile nomen Κάμμησ ap. Demosthen. p. 1019, 19 : Κάμμη τῷ τυραννοῦντι Μυτιληνῆσ. Literæ μ duplicatio nullius momenti. Sic idem, ut videtur, nomen scribitur Καμμῶσ ap. schol. Dionys. in Bekk. An. p. 857, 7, et Καμμῶσ ap. Chærob. ib. p. 1195 et Dracon. p. 104. — Ut ad Scamonem redeam, aliud ejus nominis exemplum præbet Suidas : Ἐλλάνικος, Μυτιληναῖος,

Respondit Apollo, ibi ubi rusticos visurus esset choreas ducere frondibus olivæ coronatos. Quod quum ille in quadam Asia regioneprehendisset, urbem ibi condidit, et (ab oleis) Elaüntem appellavit. Sic Pythocles narrat tertio Georgicorum.

DE CONCORDIA.

4.

Phocæenses Pythocles tertio De concordia Dianæ Tauro-polo hominem integrum comburere narrat.

INVENTIONES.

1.

Scamon primo libro De inventionibus, *sicinnin* nomen

υῖδς, οἱ μὲν Ἀριστομένους, οἱ δὲ Σκάμμωνος, οὗ δμῶνυμον ἔσχευ υῖδν.

Putari igitur possit Nostrum esse filium Hellenici antiqui istius historici. Ac satis vetustum scriptorem esse inde quoque collegeris, quod apud Clementem (fr. 5) inter varios Εὐρημάτων scriptores primo ponitur loco, et ab Athenæo (fr. 3) cum Ephoro compositum habes. Verum Clemens in recensendis auctoribus ordinem chronologicum minime observavit. Deinde vero ii, qui Hellenicum patrem et filium Scamonis dixerunt, non de logographo cogitasse, sed alium quendam senioris ævi scriptorem intellexisse videntur; recteque Eudocia egerit verba οἱ δὲ Σκάμμωνος... υῖδν omit-tens. De his pluribus disseruimus in Vit. Hellenici p. xxvi, ubi conjecimus posterioris Hellenici mentionem fieri apud Suidam verbis hisce : Σάνδων (an Σκάμων?), Ἐλλάνικου, φιλόσοφος. Ἐγραψεν Ὑποθέσεις εἰς Ὀρφέα, βιβλίον α'. Ut ut est, qui pater fuerit Scamonis nostri certius dici nequit.

EYPHMATA.

1.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 630, B : Σκάμων δ' ἐν πρώτῳ Περὶ εὐρημάτων, σίκιννιν αὐτὴν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ σείσθαι· καὶ πρώτων ὀρχήσασθαι τὴν σίκιννιν Θέρσειπτον.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Suidas Lex. Φοινικήϊα γράμματα : Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήγορος τοῦ εὐρόντος ἔλαβον· τούτοις δὲ ἀντιλέγουσι Κρήτες ὡς εὐρέθη ἀπὸ τοῦ γράφειν ἐν φοινίκων πετάλοις· Σκάμων δὲ ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν Εὐρημάτων ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίονος ὀνομασθῆναι· μυθεύεται δ' οὗτος ἀρσένων μὲν παίδων ἄπαις γενέσθαι δ' αὐτῷ θυγατέρας Ἀγλαυρον, Ἐρσην, Πάνδροσον, Φοινίκην· τὴν δὲ Φοινίκην ἔτι παρθένον οὖσαν τελευτῆσαι· διὸ καὶ Φοινικήϊα καλέσαι γράμματα τὸν

invenisse ait a *quatiendo* (σειέσθαι), primumque qui sicinnin saltaverit, fuisse Thersippum.

2.

Lydi et Iones Phœnicias literas acceperunt a Phœnice Agenoris filio, qui eas invenit. His refragantur Cretenses, dicentes inde nominari quod primum scripta sint in palmarum (φοινίκων) foliis. Scamon vero in secundo Inventionum nomen habere ait a Phœnice, Actæonis filia. Fabulantur enim Actæonem mascula prole carentem filias habuisse, Aglaurum, Hersen, Pandrosum et Phœnicen. Phœnicem virginem adhuc diem obiisse; quare Actæonem Phœnicias literas appellasse, ut sic honorem filia tribueret.

Ἄκταίωνα, βουλομένον τινας τιμῆς ἀπονεῖμαι τῇ θυγατρὶ.
Eadem Photius et Apostol. XX, 29 (ubi Κάμων).

EX LIBRIS INCERTIS.

3.

Athenæus XIV, p. 637, B : Φοίνικα δὲ τὸ ὄργανον
Ἐφορος καὶ Σκάμων ἐν τοῖς Περί εὐρημάτων ὑπὸ
Φοινίκων εὐρεθέντα ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας.

4.

Idem XIV, 637, B : Τῇ σαμβύκῃ πρώτῃν φησὶ
χρησασθαι Σίβυλλαν Σκάμων ὁ προσηρημένος· ὄνομα-
σθῆναι δ' αὐτὴν εὐρεθεῖσαν ὑπὸ Σάμβυκος τινός.

5.

Clemens Alex. Strom. I, 74, p. 132 S. : Αἰγύπτου
γούιν πρώτοι ἀστρολογίαν εἰς ἀνθρώπους ἐξήνεγκαν,
ὁμοίως δὲ καὶ Χαλδαῖοι. Αἰγύπτιοι λύχνους τε αὐ-
καίειν πρώτοι κατέδειξαν καὶ τὸν ἐνιαυτὸν εἰς δώδεκα
μῆνας διεῖλον καὶ ἐν ἱεροῖς μίσεσθαι γυναῖξιν ἐκώλυ-
σαν, μὴδ' εἰς ἱερὰ εἰσιέναι ἀπὸ γυναικὸς ἀλούστους ἐνο-
μοθέτησαν, γεωμετρίας τε αὐ εὐρετὰ γεγονάσιν. Εἰ-
σὶν δὲ οἱ Κῆρας τὴν δι' ἀστέρων πρόγνωσιν ἐπινενοή-
κῆναι λέγουσιν. Πτήσεις δὲ ὀρνίθων παρεφύλαξαντο
πρώτοι Φρύγες· καὶ θυτικὴν ἠκρίβωσαν Τούσχοι Ἰτα-
λίας γείτονες. Ἰσαυροὶ δὲ καὶ Ἀραβες ἐξεπόνθησαν τὴν
οἰωνιστικὴν, ὥσπερ Τελμισεῖς τὴν δι' ὀνείρων μαντι-
κῆν. Τυρρηνοὶ σάλπιγγα ἐπενόησαν καὶ Φρύγες αὐλόν·
Φρύγες γὰρ ἦσθη Ὀλυμπός τε καὶ Μαρσύας.

76. Κάμμος δὲ Φοῖνιξ ἦν ὁ τῶν γραμμάτων Ἑλλήσιν

εὐρετής, ὡς φησὶν Ἐφορος, ἔθεν καὶ Φοινικία τὰ
γράμματα Ἡρόδοτος κεκλήσθαι γράφει. Οἱ δὲ Φοῖνι-
κας καὶ Σύρους γράμματα ἐπινοῆσαι πρώτους λέγου-
σιν. Ἱατρικὴν δὲ Ἄπιν Αἰγύπτιον αὐτόχθονα πρὶν εἰς
Αἴγυπτον ἀφικέσθαι τὴν Ἰώ. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀσκλη-
πιὸν τὴν τέχνην αὐξήσαι λέγουσιν. Ἄτλας δὲ ὁ Λίβυς
πρώτος αὐτὸν ἐναυπηγήσατο καὶ τὴν θάλασσαν ἐπέλευσε.
Κέλμις τε αὐτὸ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δάκτυλοι
πρώτοι σίδηρον εὔρον ἐν Κύπρῳ, Δέλας δὲ ἄλλος
Ἰδαῖος εὔρε χαλκοῦ κρᾶσιν, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Σκύθης.
Ναὶ μὴν Θραῖκες πρώτοι τὴν καλουμένην ἄρπην εὔρον,
ἔστι δὲ μάχαιρα καμπύλη, καὶ πρώτοι πέλταις ἐπὶ
τῶν ἵππων ἐχρήσαντο. Ὅμοίως δὲ καὶ Ἰλλυριοὶ τὴν
καλουμένην πέλταν ἐξεῦρον. Ἐτι φασὶ Τουσκανοὺς
τὴν πλαστικὴν ἐπινοῆσαι, Ἰτανόν τε — Σαυνίτης οὖ-
τος ἦν — πρῶτον θυρεὸν κατασκευάσαι. Κάμμος γὰρ
ὁ Φοῖνιξ λιθοτομίαν ἐξεῦρε καὶ μέταλλα χρυσοῦ τὰ
περὶ τὸ Πάγγαιον ἐπενόησεν ὄρος. Ἦδη δὲ καὶ ἄλλο
ἔθνος Καππάδοκες πρώτοι εὔρον τὸν νάβλαν καλούμε-
νον, ὃν τρόπον καὶ τὸ ἐχχορδὸν Ἀσσυριοὶ. Καρχηδόνιοι
(Χαλκηδόνιοι;) γὰρ πρώτοι τετρήρη κατασκεύασαν,
ἐναυπήγησε δὲ αὐτὴν Βόσπορος αὐτοσχέδιον.

76. Μῆδειά τε ἡ Αἰήτου ἡ Κολχίς πρώτη βαφὴν τρι-
χῶν ἐπενόησεν. Ἄλλα καὶ Νῶροπες — ἔθνος ἐστὶ Παι-
ονικόν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται — κατεργάσαντο χαλ-
κὸν καὶ σίδηρον ἐκάθηραν πρώτοι. Ἄμυκος τε ὁ Βε-
βρύκων βασιλεὺς ἱμάντας πυκτικούς πρώτος εὔρε. Περὶ
τε μουσικὴν Ὀλυμπος ὁ Μυσὸς τὴν Λύδιον ἄρμονίαν
ἐφιλοτέχνησεν. Οἱ τε Τρωγλοδῦται καλούμενοι σαμ-
βύκην εὔρον ὄργανον μουσικόν. Φασὶ δὲ καὶ τὴν πλα-
γίαν σύριγγα Σάτυρον εὐρεῖν τὸν Φρύγα· [τρίχορδον

3.

Phœnicem instrumentum Ephorus et Scamon in opere
De inventis appellatum esse inde tradunt, quod a Phœnici-
bus sit inventum.

4.

Sambyce primam usam esse Sibyllam Scamon modo
laudatus refert; nomen vero habere e Sambyce quodam, qui
eam invenerit.

5.

Primi Ægyptii astrologiam ad homines deduxere. Si-
militer autem etiam Chaldæi. Ægyptii rursus lucernas
primo accendere docuerunt, et annum in menses duodecim
diviserunt, et in templis cum mulieribus coire prohibue-
runt, neque ad sacra ab uxore illotis adeundum esse lege
sanxerunt. Et rursus inventores fuere geometriæ. Sunt au-
tem qui dicant Cares eam quæ ex astris colligitur, inve-
nisse præscientiam. Avium autem volatus primi Phryges
observarunt. Aruspiciam autem seu extispiciam perfecte
tenuerunt Tusci qui fuere vicini Italiæ. Isauri autem et Ara-
bes auguriis studere, sicut Telmisenses ei quæ per somnia
fit divinationi. Etrusci tubam, et Phryges tibiam excogita-
vere. Phryges enim erant Olympus et Marsyas. Cadmus
autem erat Phœnix, qui fuit Græcis literarum inventor, ut
ait Ephorus. Unde etiam scribit Herodotus literas appellatas
fuisse Phœnicias. Alii autem dicunt, Phœnices et Syros pri-

mos excogitasse literas. Medicinam autem Apim Ægyptium
indigenam, priusquam Io veniret in Ægyptum; postea au-
tem Æsculapium dicunt artem amplificasse. Atlas autem
Libys primus navem est fabricatus, et mare navigavit.
Et rursus Celmis et Damaneus ex Idaeis Dactylis ferrum
primo invenerunt in Cypro. Alius autem Idaeus ferri invenit
temperaturam, ut autem Hesiodus, Scythia. Ac Thracæ
quidem primi eam quæ ἄρπη vocatur, invenerunt: est autem
incurvus gladius; et peltis primi usi sunt in equis. Similiter
autem Illyrii quoque peltam invenerunt. Tuscanos aiunt
plasticen excogitasse, Itaniumque (Samnites is fuit) primo
clypeum fecisse. Cadmus autem Phœnix primus invenit
lapicidnam: et in monte Pangæo excogitavit auri metalla.
Jam vero alia quoque gens, Cappadoces, primo invenerunt
id quod Nablium appellatur, quemadmodum Assyrii quoque
Dichordon. Carthaginienses autem primo construxerunt
quadriremem. Eam autem ex tempore et absque ulla præ-
meditatione fabricatus est Bosporus. Medea autem Ætææ
filia, Colchis, prima pilos tingere excogitavit. Quin etiam
Noropes (est autem gens Pæonia, nunc autem appellantur
Noricæ) æs elaborarunt, et primo ferrum purgarunt: et
Amycus rex Bebrycum, lora pugilum, id est cestus, pri-
mus excogitavit: et Olympus Mysius in musica harmoniam
Lydiam artificiose invenit: et qui vocantur Troglodytæ,
sambucam instrumentum invenere musicum. Aiunt autem

δὲ ὁμοίως καὶ τὴν διάτονον ἀρμονίαν Ὑαγιν τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα·] χρούματα δὲ Ὀλυμπον ὁμοίως τὸν Φρύγα, καθάπερ Φρύγιον ἀρμονίαν καὶ μιζοφρύγιον καὶ μιζολύδιον Μαρσύαν τῆς αὐτῆς ὄντα τοῖς προειρημένοις χώρας, καὶ τὴν Δώριον Θάμυριν ἐπινοῆσαι τὸν Θράκα. Πέρσας τε πρῶτους ἀκροχόαμεν ἀπὴννην καὶ κλίνην καὶ ὑποπόδιον ἐργάσασθαι, τοὺς τε Σιδονίους τρίκωπον ναῦν κατασκευάσαι. Σικελοὶ τε οἱ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ πρῶτοι φόρμιγγα εὔρον οὐ πολὺ τῆς κιθάρας λειπομένην καὶ κρόταλα ἐπενόησαν. Ἐπὶ τε Σεμιράμειως βασιλείᾳ Αἰγυπτίων (sic) τὰ βύσσινια ἱμάτια εὐρήσθαι ἱστοροῦσιν. Καὶ πρῶτην ἐπιστολὰς συντάξει Ἄτοσσαν τὴν Περσῶν βασιλεύσασάν φησιν Ἑλλάνικος.

Σκάμων μὲν οὖν ὁ Μυτιληναῖος καὶ Θεόφραστος ὁ Ἐρέσιος, Κύδιππός τε ὁ Μαντινεὺς, ἔτι τε Ἀντιφάνης καὶ Ἀριστόδημος καὶ Ἀριστοτέλης, πρὸς τούτοις δὲ Φιλοστέφανος, ἀλλὰ καὶ Στράτων ὁ περιπατητικὸς ἐν τοῖς Περὶ εὐρημάτων ταῦτα ἱστόρησαν. Cf. Euseb. P. E. p. 476.

6.

ΠΕΡΙ ΛΕΣΒΟΥ.

Schol. Iliad. γ, 250 : Μήτηρ Πριάμου, ὡς φησι Πορφύριος ἐν τῷ περὶ τῶν παραλειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων, κατὰ μὲν Ἀλκμᾶνα τὸν μελοποιὸν Ζευξίππη, κατὰ δὲ Ἑλλάνικον Στρυμῶ (Τρυμῶ D.). Στάμις (codd. Paris. 2676 Σταμών, 2679 Στάμων, notante Cramero in Anecd. Paris. III, p. 159. Unde repono Σκάμων) δὲ ἐν τῷ Περὶ Λέσβου φησι Θάσσαν τὴν Τεύκρου.

SCYTHINUS TEIUS.

ΙΣΤΟΡΙΑ.

Athenæus XI, p. 461, F : Ἐρμιππος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησίν·

Εἰς τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνῶπεδον ἀφικόμην· εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν καὶ μάλ' ὠραίαν πόλιν.

Ἡρακλεῶται δ' εἰσὶν οὗτοι οἱ ὑπὸ τῇ Οἴτῃ κατοικοῦντες, ὡς φησι Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς, ὀνομασθῆναι φάσκων αὐτοὺς ἀπὸ τινος Κύλικος, γένος Λυδοῦ, ἐνὸς τῶν Ἡρακλεῖ συστρατευσαμένων. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σκυθῖνος ὁ Τήσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἱστορίῃ, λέγων οὕτως· « Ἡρακλῆς, λαθὼν Εὐρυτον καὶ τὸν υἱὸν ἔκτεινε φόρους πρήσσοντας παρ' Ἐδβοέων. Κυλικρῆνας [δ'] ἐξεπόρθησε ληζομένους, καὶ αὐτόθι πόλιν ἐδείματο Ἡράκλειαν τὴν Τρηχινίαν καλεομένην. »

De re vide O. Müller. *Dor.* I, p. 412. 413. 427.

Auctorem nostrum ad antiquiores Ionix logographos pertinere conjicio. Eundem signaverit Stephan. Byz. v. Τέως : Ἔστι γὰρ πρῶτον Τέσιος καὶ Τεῖος καὶ ἰωνικῶς Τήσιος· ἀφ' οὗ Πρωταγόρας Τήσιος καὶ Σκυθῖνος ἰάμβων ποιητὴς Τήσιος. Scythinum Περὶ φύσεως laudat Stobæus *Ecl. Ph.* I, p. 43. Σκυθῖνος ὁ Χῖος ap. Apollon. *Mirab.* c. 15 in Σκύμονος correxerit Meursius. Cf. Meinek. in *Scymno Chio*, p. xix.

SELEUCUS EMESENIUS.

Suidas : Σέλευκος Ἐμισσηνὸς, γραμματικὸς. Ἀσπαλιευτικὰ δι' ἐπῶν βιβλία δ'· Εἰς τοὺς λυρικοὺς ὑπόμνημα· Παρθικὰ β' (Παρθενικά cod. Par. B.).

6.

DE LESBO.

Mater Priami, ut Porphyrius ait in scripto De omissis apud Homerum nominibus, secundum Alcanem lyricum fuit Zeuxippe, secundum Hellanicum Strymo; Scamon vero in libro De Lesbo Thoasam, Teueri filiam, dicit.

HISTORIA.

Hermippus comicus in iambiis ait :

In Cylicranum taniæ-similem agrum iter faciens perveni : viāi igitur Heracleam, pulcrum valde oppidum.

Sunt autem hi Heracleotæ, qui sub Cæta monte habitant, ut ait Nicander Thyatirenus, nomen illos invenisse dicens a Cylice quodam, e Lydia oriundo, uno ex Herculis commilitonibus. Meminit eorumdem Scythinus Teius in opere, quod Historia inscribitur, ubi ait : « Hercules, Eurytum ejusque filium captos occidit, quod tributa exegissent ab Eubœensibus. Cylicranas devastavit, rapina viventes : ibique urbem condidit Heracleam, quæ Trachinia appellatur »

obliquam quoque fistulam Satyrum invenisse Phrygem; χρούματα autem seu modos Olympum similiter Phrygem, quemadmodum Phrygiam harmoniam et mixophrygiam et mixolydiam Marsyam, qui erat ejusdem regionis cum iis qui ante dicti sunt : et Doricam Thamyrim Thracem excogitasse. Persas quoque primos audivimus currum et lectum et pedum scabellum effecisse, et Sidonios triremem navem ædificasse. Siculi quoque qui sunt sub Italia primi invenerunt phormingem, quæ non multum differt a cithara : et invenere crepitacula quæ dicuntur Crotala. Quinetiam tempore Semiramidis reginæ Assyriorum narrant inventas fuisse vestes byssinas. Et primam scripsisse epistolas Atossam Persarum reginam dicit Hellanicus. Scamon quidem Mytilenæus et Theophrastus Eresius, et Cydippus Mantinensis, et præterea Antiphanes, et Aristodemus, et Aristoteles, quinetiam Philostephanus, et Strato quoque peripateticus, in libris suis De iis quæ sunt inventa, hæc narrarunt.

Seleucum Tarsensem, qui item Halientica, sed prosa oratione, composuit, memorat Athenæus p. 13, C, et p. 320, A, coll. Suida v. Κυκλιος. Commentarii in Lyricos fortasse non Emeseni sunt, sed Alexandrini Seleuci, quem omnes pæne poetas explicasse Suidas testatur.

SEMERONIUS BABYLONIUS.

Chron. Paschal, p. 38 Par. (p. 68 Bonn.): Μετὰ τὸν Νίνον ἔβασίλευσεν Θούρρας ὀνόματι, ὄντινα ὠνόμασεν ὁ τούτου πατὴρ Ζάμης ὁ τῆς Ῥέας ἀδελφὸς Ἄρεα εἰς ὄνομα τοῦ πλάνητος ἀστέρος... Καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν Ἄρεως ἔβασίλευσεν ὁ Λάμης· καὶ μετὰ Λάμην ἔβασίλευσεν Ἀσσυρίων Σαρδανάπαλλος ὁ μέγας, ὄντινα Περσεύς ὁ Δανάης ἐφόνευσεν καὶ ἀφείλετο τὴν βασιλείαν ἀπὸ Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύσας αὐτῶν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα ἐπεκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας. Ἄτινα συνεγράψατο Σεμηρώνιος ὁ Βαβυλώνιος Πέρσης.

Nomen Persicum auctoris fortasse fuit Σειράμνης. Siramnæ Persæ dictum affert Plutarch. Moral. p. 172, E.

SEMUS DELIUS.

Suidas: Σῆμος, Ἡλείος, γραμματικός. Ἐγραψε Δηλιακῶν βιβλία η'. Περίδους β'. Περὶ Πάρου α'. Περὶ Περγάμου α'. Περὶ παιάνων. Sequuntur nonnulla ex Athenæo XIV, p. 622 excerpta (v. fr. 20). Eadem Eudocia p. 386.

Σῆμος] sic Bernhardy.; Σημὸς libri; nomen corruptum in Δῆμος et Σίμος fr. 12. — Ἡλείος] scr. Δήλιος, ut ipse Suidas v. Πράμνιος (fr. 5) et reliqui omnes (fr. 1. 4. 5. 7. 10. 12. 14. 15). — Δηλιακῶν] Hunc titulum etiam Harpocracionem exhibet fr. 2. Ceteris locis (fr. 1. 3. 5. 6. 7. 8 — 11. 13. 19. 20) laudatur Δηλιάς. In exquisitoribus istis inscriptionibus placere sibi solebant senioris ævi auctores. Pro Δηλιάδος fr. 12 legitur Ἰλιάδος.

Post Ninum regnavit Thurras, quem pater ejus Zames Rheæ frater Martem de Marte planeta nominavit. Et post obitum Martis regnavit Lames. Et post Lamen Assyriis imperavit Sardanapallus magnus, quem Perseus Danai filius occidit, regnum Assyriis ademit, ipseque regnans de suo nomine Persas nominavit. Literis hæc consignavit Semerionius Babylonius, natione Persa:

DELIAS.

1. Semus Delius in Deliadis libro primo Phœnicem, instru-

Semus ἐν δευτέρῳ Νησιάδος (*) citatur fr. 4, ubi item, puto, reponendum est Δηλιάδος. Quamquam indicari aliquis censuerit Periodi libros duos. Ex argumento fragmibus, quod est de Cimolo insula, colligi nihil potest, quum de aliis quoque insulis, ut de Naxo (fr. 12) et de Icaro (fr. 5) in Deliadis sermo fuerit, atque omnino ea sit indoles periegeoseos antiquariæ, ut res diversissimæ in eodem libro exponantur vel certe tangantur. Opus de Pæanibus bis laudatur ap. Athenæum. Ex reliquis scriptis quæ Semo tribuuntur, nihil, quod certo iudicio assignare iis possis, servatum habemus. Ceterum liber De Pergamo indicio est, auctorem diutius versatum esse Pergami, discendi vel docendi causa.

ΔΗΛΙΑΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Athenæus XIV, p. 637, B: Σῆμος δὲ ὁ Δήλιος ἐν πρώτῳ Δηλιάδος (sc. Φοίνικα τὸ ὄργανον κληθῆναι φησι) διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐν Δήλῳ φοίνικος τοὺς ἀγκῶνας αὐτοῦ ἐξεργάσασθαι.

2.

Harpocratio: Ἐκάτης νῆσος. Λυκοῦργος Κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ τῆς Δήλου κείται τι νησίδριον, ἔπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν α' Δηλιακῶν. Ψαμμητίχην δὲ κεκληῖσθαι φησιν ὁ Σημὸς ἐν τῇ α' διὰ τὸ τοῖς ψαμμητίχοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα.

Ψαμμητύχη cod. B et Favorin. et Eudocia p. 144, Ψαμμητίχη cod. D. Suidas habet Ψαμμητή (quod præferendum esse Bernhardyus censet) et deinceps ψαμμητίχοι. ψάμμητα. Phanodemi et Semi mentionem omittit sicut ap. Harpocracionem cod. B. — Siebelis ad fragm. Phanodemi p. 6 scribi voluit... ὡς Φανόδημος. Ἐν δὲ α' Δηλιακῶν Ψ. κεκληῖσθαι φησιν ὁ Σῆμος διὰ τὸ κτλ. Simplicius foret scri-

(*) Cononis Νησιάδος tertium laudat schol. Apoll. Rhod. Ibi Reinesius ad Suid. l. l. ap. Bernh. Semi nomen excidisse putat (V. not. ad Conon. fr. 3). Idem suspicatur Semum nostrum fortasse eundem esse cum Simo τῷ ἀρμονικῷ, cuius meminit Porphyrius in Vit. Pythag. p. 85.

mentum musicum, nominatum esse ait ex eo, quod brachia vel juga illius ex palma arbore quæ Deli est confecta sint.

2.

Hecates insula. Lycurgus Contra Menesæchmum. Ante Delum sita est parva insula, quæ a nonnullis vocatur Psammetiche (vel Psammite), ut Phanodemus in primo [Deliacorum]. Psammetichen vero vocari ait Semus in primo [Deliacorum], quod Hecate dea psammetis ibi colatur. Sunt autem psammeta genus placentarum.

here ως Φανόδημος ἐν α' (sc. Ἀτθίδος)... Σῆμος ἐν τῇ α' τῶν Δηλιακῶν. Sed fortasse præstat cum Vossio pro Φανόδημος reponere Φανόδικος, quem Deliacæ scripsisse constat. De Hecate in Deliorum cultu v. Müller. *Dor.* I, p. 34. Cf. Demadis fragm. 2, p. 377.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Athenæus XIV, p. 645, B : Σῆμος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος « Ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης (φησί) νήσῳ τῇ Ἰριδι θύουσι Δῆλιοι τοὺς βασιυνίας καλουμένους. Ἔστι δὲ ἐφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι, καὶ τὰ καλούμενα κόκκωρα, ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. »

4.

Idem III, p. 123, D : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Νησιάδος (sc. Δηλιάδος) ἐν Κιμῳλῳ τῇ νήσῳ φησί ψυχρεῖα κατεσκευασθαι θέρους ὄρυκτᾶ, ἔνθα γλιεροῦ ὕδατος πλήρη κεράμια καταθέντες κομίζονται χιόνος οὐδὲν διάφορα.

5.

Idem VIII, p. 335, A : Καὶ γὰρ ἐν Δῆλῳ φησί Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ (αὕτη δὲ ἔστιν ἡ ἐν Ἐπῳ μάντις· βρίζειν δὲ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν·

Ἔνθα δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν Ἡῶ δῖαν·)

ταύτη οὖν ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάφας, πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων, διὰ τὸ εὔχεσθαι ταύτη περὶ τε [ἄλλων] πάντων καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν πλοίων σωτηρίας.

E LIBRO TERTIO.

5. a.

Photius Lex. : Πράμνιος οἶνος· Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν

3.

Semus secundo libro Deliadis : « In Hecate insula, ait, Iridi sacrificant Delii, offerentes *basynias* quos vocant. Est autem cocta triticea farina cum melle, et quæ *coccora* vocantur, carica et nuces tres. »

4.

Semus secundo libro Deliadis scribit, in insula Cimolo per æstatem frigidarias specus effodi, in quibus postquam aquæ tepentis plena dolia reposuerunt, eadem deinde recipiunt nihil a nive differentia.

5.

In Delo insula, ut scribit Semus Delius secundo libro Deliadis, quum sacra faciunt Brizoῖ, quæ est vates per somnum (nam βρίζειν veteres *dormire* dixerunt; ut

Ibi quum dormissemus (ἀποβρίζαντες) divam exspectabamus auroram) :

huic igitur quum sacra faciunt Deliacæ mulieres, offerunt ei scaphulas bonis rebus cujusvis generis referatas, piscibus exceptis : vota enim faciunt huic quum aliarum rerum

τρίτῳ ἐν ἧ καὶ ὁ πράγματων (sc. ἐν Ἰκάρῳ Πράμνον) πέτραν εἶναι, ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι.

Suidas : Πράμνιος οἶνος... Σ. ὁ Δῆλιος ἐν γ', ἐν Νικίᾳ (lege Ἰκάρῳ) Πράμνον πέτραν εἶναι, ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι. Fluxerunt hæc ex Athenæi libro, integriore illo quam quem nos habemus.

Athenæus I, p. 30, C : Εἶναι γὰρ ἐν Ἰκάρῳ φησί Σῆμος Πράμνον πέτραν, καὶ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα, ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὰς καλεῖν.

Sumpsisse hæc Athenæus videtur ex Eparchide, quem scriptorem ex uno novimus Athenæo.

E LIBRO QUARTO.

6.

Athen. IV, p. 173, E : Σῆμος δ' ἐν τετάρτῳ Δηλιάδος « Δελφοῖς (φησί) παραγινόμενοι εἰς Δῆλον παρεῖχον Δῆλιοι ἄλας καὶ ὄξος καὶ ἔλαιον καὶ ξύλα καὶ στρώματα. » Quæ sequuntur vide in Aristotelis fragm. 198, tom. II, p. 164. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 259.

7.

Id. XV, p. 677, A : Προῖτος ἐν τοῖς Ἑλλησι στέφανος ὀνομάσθη, ὡς φησί Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν τετάρτῳ Δηλιάδος, τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφος, παρὰ δὲ τισὶ στέμμα προσαγορευόμενον, διὸ καὶ τούτῳ πρώτῳ στέφανωσάμενοι δεύτερον περιτιθέμεθα τὸν δάφνινον. Κέκληται δὲ στέφανος ἀπὸ τοῦ στέφειν.

E LIBRO QUINTO.

8.

Idem XIV, p. 614, A : Παρμενίσκος δὲ ὁ Μεταποντικός, ὡς φησί Σῆμος ἐν πέμπτῳ Δηλιάδος, καὶ γένει καὶ πλούτῳ πρωτεύων, εἰς Τρωφονίου καταβάς,

omnium causa, tum pro conservandis ipsorum naviculis.

5. a.

Semus Delius in tertio ait in Icaro insula esse Pramnum scopulum, a quo vinum Pramnum dicitur.

Esse in Icaro Semus ait Pramnum scopulum, juxtaque eum montem spatiosum, unde Pramnum sit vinum quod et *medicatum* a nonnullis nominetur.

6.

Semus quarto Deliadis ait : « Delphis Delum venientibus præbuerunt Delii salem et acetum et oleum et ligna et stragula. »

7.

Corona (στέφανος) apud Græcos, ut ait Semus Delius quarto libro Deliadis, primum nominatum est id quod apud nos στέφος (*velamen*), apud nonnullos vero στέμμα (*infula, vitla*) vocatur. Quare etiam hoc primo cincti, deinde demum lauream imponimus. Nominatus est autem στέφανος, a verbo στέφειν (*tegere, velare, cingere*).

8.

Parmeniscus Metapontinus (ut tradit Semus quinto

καὶ ἀνελθὼν οὐκ ἔτι γελᾶν ἐδύνατο. Καὶ χρηστηριαζομένη περὶ τούτου, ἡ Πυθία ἔφη·

Ἐἶρη μ' ἀμφὶ γέλωτος, ἀμείλιχε, μειλιχίσιον;
Δάσει σοι μήτηρ οἶκω, τὴν ἔξοχα τίε.

Ἐλπίζων δ' ἂν ἐπανελθῆ εἰς τὴν πατρίδα, γελάσειν, ὡς οὐδὲν ἦν πλέον, οἴομενος ἐξηπατῆσθαι, ἔρχεται ποτε κατὰ τύχην εἰς Δῆλον· καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν νῆσον θαυμαζῶν ἦλθε καὶ εἰς τὸ Λητώων, νομίζων τῆς Ἀπολλωνος μητρὸς ἀγαλμά τι θεωρήσειν ἀξιόλογον· ἰδὼν δ' αὐτὸ ξύλινον ἄμορφον παραδόξως ἐγέλασεν. Καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν ξυμβαλῶν, καὶ τῆς ἀρρωστίας ἀπαλλαγείς, μεγαλωστὶ τὴν θεὸν ἐτίμησεν.

9.

Athen. XI, p. 469, C : Σῆμος δ' ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος ἀνακεῖσθαι φησιν ἐν Δήλῳ χρυσὴν ἡδυποσιδα Ἐχενίκης ἐπιχωρίας γυναικὸς, ἥς μνημονεῖ καὶ ἐν τῇ ὁγδόῃ.

10.

Idem XIV, p. 618, A : Τὴν δὲ συναυλίαν τί ποτ' ἐστίν, ἐμφανίζει Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος, γράφων οὕτως· « Ἀγνοουμένης δὲ παρὰ πολλοῖς τῆς συναυλίας, λεκτέον. Ἦν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ βυθμοῦ, χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδοῦντος. »

E LIBRO SEXTO.

11.

Idem VIII, p. 331, F : Σῆμος δ' ἐν ἕκτῃ Δηλιάδος· « Ἀθηναίους (φησι) θεωρούμεν ἐν Δήλῳ τὴν χέρνιθα βάψας ὁ παῖς προσήνεγκε, κὰν τῇ φιάλῃ μετὰ τοῦ

libro Deliadis) vir et genere et opibus excellens, quum in Trophonii antrum descendisset, ex eo rediens ridere posthac non potuit. Cui de ea re oraculum consulenti Pythia respondit :

De jucundo risu me rogas, ridere nescius homo?
dabit tibi mater domi; eam præ ceteris tu venerare.

Ille igitur sperans se in patriam reversum risurum esse, postquam nihil profecit, deceptum se ratus, Delum forte venit. Ibi quum omnia quæ in illa insula visuntur, esset admiratus, intravit etiam Latonæ templum, existimans se matris Apollinis statuam aliquam insigne visurum : quam ubi et ligneam et deformem est conspicatus, præter opinionem in risum effusus est. Et intelligens oraculum dææ, et infirmitate illa liberatus, magnifice deam coluit.

9.

Semus quinto libro Rerum Deliacarum scribit, Deli consecratam servari auream hedypotidem Echenices, mulieris indigenæ; cujus rursus meminit idem libro octavo.

10.

Tibiarum concentus (ἡ συναυλία) quid sit, declarat

ὑδατος ἰχθύς κατέχευεν. Εἰπεῖν οὖν αὐτοῖς τοὺς τῶν Δηλίων μάντις, ὡς κυριεύουσι τῆς θαλάσσης. »

12.

Etym. M. p. 197, 38 : Βίβλιος οἶνος. Σῆμος (1. Σῆμος) δὲ ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς Ἰλιάδος (1. Δηλιάδος), ἐν Νάξῳ φησὶ ποταμὸν Βιβλίην, ἀφ' οὗ καλοῦσιν οἶνον Βίβλινον, διὰ τὰς πεφυκυίας ἀμπέλους. Διὰ δὲ τοῦ μ γράφουσι τὸν ποταμὸν, Βιμβλίην· καὶ τὸν Νάξιον οἶνον διὰ τοῦ μ, Βίμβλινον.

Stephan. B. : Βιβλίην, χώρα Θράκης· ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλιος οἶνος· οἱ δὲ ἀπὸ Βιβλίας ἀμπέλου. Δῆμος (1. Σῆμος) δ' ὁ Δῆλιος τὸν Νάξιον φησιν, ἐπειδὴ Νάξου ποταμὸς Βίβλος. Cf. Moschopul. in schol. ad Hesiod. Op. 589 : Οἶνον Βίβλινον, δν Νάξιοι παρ' αὐτοῖς γεωργεῖσθαι φασὶ [περὶ] ποταμὸν οὕτω καλοῦμενον. Aliorum opinionem recenset Athenæus I, p. 31. Cf. qui laudantur in Steph. Thes. s. v.

E LIBRO OCTAVO.

13.

Athenæus III, p. 109, F : Ἀχαΐνας. Τούτου τοῦ ἄρτου μνημονεῖ Σῆμος ἐν ὁγδόῃ Δηλιάδος, λέγων ταῖς θεομοφόροις γίνεσθαι. Εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἔορτῃ καλεῖται Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων· « Ἀχαΐνην στέατος ἐμπλεων τράγον, » h. e. Achainam gestamus, tragram (genus pulvis ex tritici semine et leguminibus variis factum, Plin. H. N. XVIII, 7, 16. 10, 20, 4) fermentatum. Idem festum esse videtur quod aliis grammaticis audit Ἄρτοφόρια. V. Herodian. ap. Cram. Anecd. III, p. 277, 27; Theodos. Gr. p. 69, 17 Gættl. » Preller. ad Polemon. p. 72. Aliud libri octavi fragm. vid. sub nr. 9.

Semus Delius quinto libro Deliadis, ubi sic scribit : « Quum vero ignorent multi συναυλία quid sit, dicendum est nobis. Erat aliquod certamen symphonie tibiarum vicissim et rhythmi, nullo sermone modis tibie comitante. »

11.

Semus sexto Deliadis scribit : « Atheniensibus Delii sacra facientibus puer, aquam lavandis manibus quum hausisset, e phiala simul cum aqua pisces infudit. Respondisseque super ea re vates Deliorum, maris fore illos dominos. »

12.

Biblinum vinum. Semus sexto Deliadis in Naxo insula esse ait fluvium Biblinen, a quo vinum Biblinum ex nascentibus ibi vitibus proveniens vocetur. Ceterum scribant etiam per m literam *Bimblinen* fluvium, et *Bimblinum* vinum illud Naxium.

13.

Achainas. Hujus panis meminit Semus octavo libro Deliadis, eumque (Cerer et Proserpinæ) Legiferis sacrum fuisse. Sunt autem panes magni; et festi dies *Megalaria* vocabantur, quibus clamabant qui illos ferebant : *Achainam* (gestamus) *adipe plenam tragram*.

E LIBRIS INCERTIS.

14.

Steph. Byz. : Τέγυρα, πόλις Βοιωτίας, ἐν ἣ Ἀπόλλωνά φασι γεννηθῆναι. Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος· « Τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δὲ ἐν Δῆλῳ, οἱ δ' ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δ' ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν· ὅθεν καὶ Τεγυρήϊος Ἀπόλλων. » Καλλισθένης ἐν τρίτῳ τῶν Ἑλληνικῶν (fr. 3) κτλ.

De. Apolline Zosterio v. Etym. M. p. 414, 20 (Meinek. ad Euphor. p. 152); Schol. Hermog. p. 389; Pausan. I, 31.

15.

Athenæus II, p. 38, A : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιός φησι· « Τρίπους χαλκοῦς, οὐχ ὁ Πυθικός, ἀλλ' ὃν νῦν λέβητα καλοῦσιν. Οὗτοι δ' ἦσαν οἱ μὲν ἄπυροι, εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννουν· οἱ δὲ λοετροχόοι, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ ἐθέρμαινον, καὶ ἐμπυριθῆται. Καὶ τούτων ἐνίοι ὠτῶντες, τρίποδα δὲ τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες, τρίποδες ὠνομάζοντο. »

16.

Idem XI, p. 502, B : Ἐκαλεῖτο δὲ τις καὶ βαλάνωτῃ φιάλῃ, ἥς τῶ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δὲ ἐν Δῆλῳ ἀνακείσθαι φησι χαλκοῦν φοίνικα, Ναξίων ἀνάθημα, καὶ καρυωτὰς φιάλας χρυσαῖς.

17.

Idem p. 71, C : Οἶδα δὲ καὶ Κίναρον καλουμένην νῆσον, ἥς μνημονεύει Σῆμος.

18.

Schol. Apoll. Rh. I, 1304 : Ὅτι Ἡρακλῆς ἀνεῖλε

14.

Tegyra, urbs Bœotia, in qua Apollinem natum esse dicunt. Semus Delius : « Apollinem natum esse tradunt alii in Lycia, alii in Delo, alii in Zostere Atticæ, alii Tegyrae in Bœotia, unde etiam Tegyraeus Apollo dicitur. »

15.

Semus Delius ait : « Æneus tripus, non Pythicus, sed quem nunc lebetem vocant. Erant vero horum alii ἄπυροι (igni non exponendi), in quibus vinum temperabant : alii vero λοετροχόοι, in quibus aquam calefaciebant, et ἐμπυριθῆται. Ac horum nonnulli, qui auriti erant, et tribus pedibus instructi, tripodes vocabantur. »

16.

Nominata est etiam phiala quædam glandulata : cujus fundo aurei suppositi erant astragali. Semus vero ait, Deli dedicatum esse æneam palmam arborem, Naxiorum donarium, et amygdalatas phialas aureas.

17.

Novi etiam Cinaram quæ vocatur insulam, cujus Semus tameninit.

τοὺς Βορεάδας, διὰ τὸ κωλύσαι τὴν ναῦν ὑποστρέψαι πάλιν εἰς τὴν Μυσίαν, φησὶν Ἀπολλώνιος. Σῆμος δὲ φησι, διὰ τὸ ληφθῆναι δρόμον τὸν Ἡρακλέα τῶν Βορεαδῶν. Στησίμβροτος δὲ κτλ.

18 a.

Schol. in Hom. Odys. μ, 124 e cod. Harl. 5674 in Cramer. Anecd. Paris. III, p. 479 : Κραταῖν (præstat Κραταῖν) Σχῆμος (l. Σῆμος Cramer.) φησὶν Ἐκάτης καὶ Τρίτανος, Κραταῖ ἢ τας δὲ (l. Κραταῖδος δὲ) καὶ Δεῖμου Σκύλλαν. Στησίχορος Λάμιαν φησὶ τῆς Σκύλλης μητέρα. Cf. schol. Apoll. Rhod. IV, 828 : Ἀκουσίλαος Φόρκυος καὶ Ἐκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει· Ὅμηρος δὲ τὴν Σκύλλης μητέρα Κραταῖν καλεῖ. Ἀμφοτέροις οὖν Ἀπολλώνιος καταχολούθησεν. Ἐν δὲ ταῖς Μεγάλαις Ἡοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἢ Σκύλλα. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΑΝΩΝ.

19.

Athenæus XIV, p. 618, D : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ παιάνων φησὶ· « Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας· συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενομένα δέσμην οὔλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δημήτρα οὗτε μὲν Χλόην, οὗτε δὲ Ἰουλώ. Ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δημήτρος εὐρημάτων τοὺς τε καρπούς καὶ τοὺς ὕμνους, τοὺς εἰς τὴν θεὸν, οὔλους καλοῦσι, καὶ ἰούλους. Δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι. Καὶ

Πλεῖστον οὔλον οὔλον λει, ἰουλον λει.

Ἄλλοι δὲ φασιν ἐπιουργῶν εἶναι τὴν ᾠδὴν. Αἱ δὲ τῶν τιτθεουσῶν ᾠδαὶ καταβαυκαλήσεις ὀνομάζονται. »

18.

Boreadas Hercules interfecit, quod impedire volebant quominus navis in Mysiam reverteretur, ut Apollonius dicit. Semus vero dicit propterea, quod cursu Hercules a Boreadis victus esset.

18 a.

Crataein Semus Hecates et Tritonidis filiam dicit, Crataeidis vero et Dimi (Metus) filiam Scyllam esse.

DE PÆANIBUS.

19.

Semus Delius in libro De Pæanibus ait : « Manipulos hordei singulos per se amalas vocabant ; collectos vero et ex pluribus in unum fasciculum colligatos, ulos et iulos et Cererem nunc Chloen appellabant, nunc Iulo. A Cereris igitur inventis et ipsas fruges et hymnos in deam ulos vocant et iulos. Sic Δημήτρουλοι, et καλλίουλοι : et istud,

Plurimum ulum, ulum mitte, iulum mitte!

Alii vero aiunt, esse cantum illum eorum qui lanam tractant. Nutricum cantilenæ καταβαυκαλήσεις vocantur. »

20.

Athen. XIV, p. 622, B : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ παιάνων « Οἱ αὐτοκάβαλοι (φησί) καλούμενοι ἔστεφανωμένοι κιντῶ σχέδην ἐπέβαινον βήσεις. Ὑστερον δὲ ἰαμβοὶ ἀνομασθήσαν αὐτοὶ τε καὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν. Οἱ δὲ ἰθύφαλλοι (φησί) καλούμενοι προσωπεῖον μεθυόντων ἔχουσι, καὶ ἔστεφάνωνται, χειρῖδας ἀνθινὰς ἔχοντες· χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ περιέζωνται ταραντίνον, καλύπτου αὐτοὺς μέχρι τῶν σφυριῶν. Σιγῇ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θεάτρον, λέγοντες·

Ἄναγε, εὐρυχωρίαν
τῷ θεῷ ποιεῖτε.

Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος
διὰ μέσου βαδίζειν.

Οἱ δὲ φαλλοφόροι (φησί) προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἐρύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, στέφανόν τε δασὺν Ἴων καὶ κιντῶ· αὐνακάς τε περιβεβλημένοι παρέρχονται, οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ, καὶ λέγοντες·

Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μούσαν ἀγαλιζόμεν,
ἀπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰδῶ μῆλει,
καινὰν, ἀπαρθένευτον, οὐ τι ταῖς πάρος
κεχρημέναν ῥδαῖσιν, ἀλλ' ἀκίρατον
κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

Εἴτα προστρέχοντες ἐτώβαζον, οὓς ἂν προέλοιτο, στάδην δὲ ἐπραττον· ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων καταπλησθεὶς αἰθάλην. »

Horum nonnulla excerpit Suidas v. Σῆμος. V. Müller. Dor. I, p. 404. II, p. 347. Bode *Gesch. d. Jyr.* passim.

20.

Semus Delius in libro De Pæanibus : « Qui *auto-cabali*, inquit, vocantur, hi hedera caput cincti, ingredientes [*sive*, ex tempore] versus recitabant. Iidem postea *iambi* nominati sunt, quum ipsi, tum eorum carmina. Qui *ithyphalli* vocantur, aut, personas induunt ebriorum, coronanturque [et ipsi hedera], manicas habentes variegatas, tunicis vero utuntur medio albo intertexto, et Tarentina stola cinguntur, quæ ad malleolos pedis usque eos tegit. Hi tacite majorem portam ingressi, postquam circa mediam sunt orchestram, versus theatrum se convertunt, dicentes :

Decedete de via, latum spatium
præbete deo!

vult enim deus rectus malleo ductus [*sive*, cuneatus]
per medium ingredi.

Phalophori vero, inquit, personam quidem non induunt, sed tegmen quoddam sibi circumponunt ex serpillio, qui pæderotas (acanthos) insuper imponunt, spissamque coronam ex violis et hedera : et caunacis amicti prodeunt,

SOCRATES ARGIVUS.

Diog. L. II, 47 : Γέγονε δὲ Σωκράτης καὶ ἕτερος ἱστορικός, Περιήγησιν Ἄργους γεγραφώς· καὶ ἄλλος, περιπατητικός Βιθυνός· καὶ ἕτερος Ἐπιγραμμάτων ποιητής· καὶ ὁ Κῆρος, Ἐπικλήσεις θεῶν γεγραφώς.

De Socrate Rhodio, belli civilis scriptore, vidimus supra. *Periegesin* Socratis Argivi (fr. 2) præter Diogenem expressis verbis commemorat nemo. Quamquam sunt quæ commode ad eam referantur (fr. 1-4). Socratis Περὶ δάσιων opus semel diserte (fr. 5), sæpius suppresso libri titulo laudat Plutarchus. Auctorem ejus Argivum esse argumenta fragmentorum comprobant. Eidem Argivo cum Meinekio (ad Euphor. p. 175) vindicavi libros quos Socrates scripsit Ad Idotheum, de quo aliunde non constat (fr. 10 et 14). — Subjeci quæ ad *Socratem Coum* referenda esse videntur, et quæ ad certum quendam Socratem revocare vix possis. — Ceterum nomen Socratis sæpius corruptum in Ἴσοκράτης (fr. 10 et 14) et Κράτης (fr. 3). Contra pro Σωκράτης fortasse rependum Κράτης fragm. 20 et 19. Alibi Σωκράτης prave scriptum pro Σωσικράτης. V. fragm. Socratis 5. 8. Cf. etiam Anaxicratis fr. 2, not.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΑΡΓΟΥΣ.

1.

Schol. Pind. Pyth. III, 14 : Οἱ μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν (Ἀσκληπιὸν) εἶναι... Καὶ Σωκράτης γόνον Ἀρσινόης τὸν Ἀσκληπιὸν ἀποφαίνει, παῖδα δὲ Κορωνίδος εἰσποιητόν.

2.

Idem Nem. III, 93 : Ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνι ἐτρέφη, ὡς καὶ Σωκράτης ὁ Ἀργεῖός φησιν.

alii a latere, alii media porta egredientes, modulato gressu incedentes, dicentesque :

Tibi, Bacche, hancce Musam ornatus,
simplicem rhythmum fundentes vario carmine,
virginibus quidem non convenientem. Nec vero pristinis
utimur cantibus, sed illibatam
auspicamur hunc hymnum.

Deinde procurrentes, sannis insectabantur quoscumque voluissent : et stando hoc agebant : is autem qui ipsum phallum gestabat, lente incedens, et fuligine impletus. »

PERIEGESIS ARGOLIDIS.

1.

Alii Arsinoes, alii Coronidis filium Æsculapium esse dicunt. Socrates Arsinoes filium, quem Coronis adoptaverit, esse ostendit.

2.

Æsculapius apud Chironem enutritus est, ut Socrates quoque Argivus dicit.

3.

Idem Pyth. III, 102 : Οὕτω περίθυμος ἐγένετο δὲ Ζεὺς, ὥστε ἐνσκήψαι βέλος διαμπὰς δι' ἀμφοτέρων τῶν μαστῶν ἢ τῶν πλευρῶν, ἢ δι' αὐτοῦ τε τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ ἱατρουθέντος, ὥστε καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ἀναιρεῖσθαι καὶ τὸν ἀναβεδιωκότα· ὁ δὲ Σωκράτης τὸν Ἀσκληπιὸν φησι καὶ τὸν διδάξαντα αὐτὸν Χείρωνα. Οὐδείς δὲ τούτῳ συμμαρτυρεῖ.

Σωκράτης] Vulgo Κράτης. Correxuit Valckenar. ad schol. Eur. Phœn. 45.

3 a.

Schol. Vatican. Eurip. Rhés. 28 : 'Ο δὲ Ἡσίοδος Εὐρώπης μὲν φησιν αὐτὸν (τὸν Σαρπηδόνα), ὡς Ἑλλάνικος· εἰσι δὲ οἱ Λευκάστου (scribe Λυκάστου) καὶ Ἰδης τῆς Κορύθαντος γενεαλογοῦσι μετὰ καὶ Μίνως καὶ Ῥαδαμάνθυος, καθάπερ Σωκράτης ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς. Pro Λευκάστου scribendum esse Λυκάστου colligas ex Diodoro IV, 60, ubi Lycastus, Minois f., cognomini Crætae urbi nomen dedisse dicitur.

4.

Plutarch. De mul. virt. c. 4 : Οὐδενὸς δὲ ἤττον ἐνδοξόν ἐστι τῶν κοινῇ διαπεπραγμένων γυναιξίν ἔργων ὁ πρὸς Κλεομένη περὶ Ἄργους ἀγών, ὃν ἠγωνίσαντο, Τελεσίλλης τῆς ποιητρίας προτρεψαμένης. Ταύτην δὲ φασιν οἰκίας οὔσαν ἐνδοξόν, τῇ δὲ σώματι νοσηματικῆν, εἰς θεοὺς πέμψαι περὶ ὑγείας, καὶ χρησθὲν αὐτῇ Μούσας θεραπεύειν, πειθομένην τῇ θεῇ, καὶ ἐπιθεμένην ᾧδῇ καὶ ἀρμονίᾳ; τοῦ τε πάθους ἀπαλλαγῆναι ταχὺ, καὶ θαυμάζεσθαι διὰ ποιητικῆν ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐπεὶ δὲ Κλεομένης ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν

3.

Ita iratus erat Juppiter, ut fulmen penitus trajiceret per ambas mamillas vel per ambo latera, aut per ipsum Æsculapium atque eum quem sanaverat, adeo ut et Æsculapius et is quem in vitam revocaverat, interfectus sit. Socrates vero Æsculapium et magistrum ejus Chironem interfectum esse dicit. Huic vero nemo ullus suffragatur.

3 a.

Hesiodus Europae filium esse Sarpedonem dicit, ut Helianicus. Sunt vero qui eum Lycasti et Idæ Corybante natæ esse filium, sicuti etiam Minoem et Rhadamanthum, tradant. Inter eos est Socrates in Argolicis.

4.

Inter res a mulieribus publice præclare gestas, nullum illustrius exstat facinus certamine, quod Argivæ pro patria adversus Cleomenem, Telesilla poetriæ hortatu, obierunt. Hanc ferunt nobili ortam familia, quam esset corpore morbis obnoxio, deos de paranda bona valetudine consuluisse : oraculoque monitum ut Musas coleret, deæ obtemperasse, studiumque in carmina et harmoniam collocasse : et eum morbo brevi liberatam esse, tum ob poeticam in admiratione mulieribus fuisse. Quam Cleomenes Spartæ rex, multis Argivorum occisis (fabula est quod quidam numerum eorum perhibent septies millenos, septingenos, septagenos et septem),

πολλοὺς ἀποκτείνας (οὐ μὴν, ὡς ἐνιοι μυθολογοῦσιν, ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ἑπτακοσίους πρὸς ἑπτακισχιλίους), ἐβάδιζε πρὸς τὴν πόλιν, ὁρμῇ καὶ τόλμᾳ δαιμόνιος παρέστηταῖς ἀμαχούσαις τῶν γυναικῶν ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἠγουμένης δὲ τῆς Τελεσίλλης, ὅπλα λαμβάνουσι, καὶ παρ' ἑπαλξίν ἰσταμένοι κύκλῳ τὰ τεῖχη περιέστεψαν, ὥστε θαυμάζειν τοὺς πολεμίους. Τὸν μὲν οὖν Κλεομένη, πολλῶν πεσόντων, ἀπεκρούσαντο· τὸν δὲ ἕτερον βασιλέα, Δημάρατον, ὡς Σωκράτης φησίν, ἐντὸς γενόμενον καὶ κατασχόντα τὸ Παμφυλιακόν, ἐξέωσαν. Οὕτω δὲ τῆς πόλεως περιγενομένης, τὰς μὲν πεσοῦσας ἐν τῇ μάχῃ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀργείας ἔθαψαν, ταῖς δὲ σωθείσαις ὑπόμνημα τῆς ἀριστείας ἔδωσαν ἰδρύσασθαι τὸν Ἐνυάλιον. Τῆν δὲ μάχην οἱ μὲν ἐβδόμη λέγουσιν ἰσταμένου μηνός, οἱ δὲ νομηνια γενέσθαι τοῦ νῦν μὲν τετάρτου, παλαιοὶ δὲ Ἐρμαίου παρ' Ἀργείοις, καθ' ἣν μέχρι νῦν τὰ Ὑβριστικά τελοῦσι, γυναικας μὲν ἀνδρείους χιτῶσι καὶ χλαμύσιν, ἀνδρας δὲ πέπλους γυναικῶν παρὶ καλύπτρας ἀμφιέννυντες. Ἐπανορθούμενοι δὲ τὴν ὀλιγανδρίαν, οὐχ (ὡς Ἡρόδοτος ἰστορεῖ) τοῖς δούλοις, ἀλλὰ τῶν περιοίκων ποιησάμενοι πολίτας τοὺς ἀρίστους, συνώκισαν τὰς γυναῖκας· ἐδόκουν δὲ καὶ τούτους ἀτιμάζειν καὶ περιορᾶν ἐν τῇ συγκαθεύδειν, ὡς χείρνας. Ὅθεν ἔθεντο νόμον τὸν κελεύοντα, πύγωνα δεῖν ἐχούσας συναναπαύεσθαι τοῖς ἀνδράσι τὰς γεγαμημένας. Cf. Müller. Dor. I, p. 173.

ΠΕΡΙ ΟΣΙΩΝ.

5.

Plutarchus De Is. et Osir. c. 35 : Ἄ δ' ἐμφανῶς

ad ipsam urbem duceret, impetus et divinitus quedam injecta audacia mulieres quæ ætate integra essent, excitavit ad propulsandos a patria hostes. Proinde Telesilla duce arma capiunt, propugnacula occupant, muros corona cingunt, non sine admiratione hostium. Ac Cleomenem quidem repulerunt, multos suorum desiderantem : alterum regem Demaratum, ut Socrates ait, qui in urbem pervenerat, et Pamphyliacum occupaverat, vi exturbarunt. Hoc modo urbe servata, mulieres quæ in pugna ceciderant, in via Argiva sepultæ sunt a civibus : superstitionibus autem præmium virtutis dedicatio Martis concessa est. Pugnatum alii septima die, alii ipso in novilunio tradunt mensis, qui nunc quartus, olim Hermæus, id est Mercurialis, apud Argivos dicitur. Ea die etiam hodie Hybristica (id est Contumeliosa) sacra agunt, mulieres virilibus tunicis et lænis, viros muliebribus vittis ac velis vestientes. Virorum penuriam ut resarcirent, mulieres non, ut Herodotus narrat, servis, sed vicinorum optimis in civitatem receptis conjunxerunt : quos illæ videbantur contemnere et ignominia afficere in concubitu, ut se deteriores. Itaque legem posuerunt, quæ nuptas barbam jubebat habere quando cum viris concumberent.

DE SACRIS.

5.

Quæ palam faciunt sacerdotes, dum Apidis cadaver

δρῶσι θάπτοντες τὸν Ἄπιν οἱ ἱερεῖς, ὅταν παρακομίζωσιν ἐπὶ σχεδίας τὸ σῶμα, βαχχείας οὐδὲν ἀποδεῖ. Καὶ γὰρ νεβρίδας περικαθάπτονται, καὶ θύρσους φοροῦσι, καὶ βοαῖς χρῶνται καὶ κινήσειν, ὥσπερ οἱ κάτοχοι τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὄργιασμοῖς. Διὸ καὶ ταυρόμορφα Διονύσου ποιῶσιν ἀγάλματα πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων· αἱ δ' Ἥλειον γυναῖκες καὶ παρακαλοῦσιν εὐχόμεναι, ποδὶ βοεῖω τὸν θεὸν ἔλθειν πρὸς αὐτάς. Ἄργεῖοις δὲ βουγενῆς Διόνυσος ἐπίκλην ἐστίν· ἀνακαλοῦνται δ' αὐτὸν ὑπὸ σαλπίγγων ἐξ ὕδατος, ἐμβάλλοντες εἰς τὴν ἄβυσσον ἄρα τῆς πυλαόχῃ. Τὰς δὲ σάλπιγγας ἔν θύρσους ἀποκρύπτουσι, ὡς Σωκράτης ἐν τοῖς Περὶ Ὀσίων εἴρηκεν. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ τὰ Τιτανικά, καὶ νῦν τελεία τοῖς λεγομένοις Ὀσίριδος διασπασμοῖς, καὶ ταῖς ἀναβιώσεσι καὶ παλιγενεσίαις· δημοῖως δὲ καὶ τὰ περὶ τὰς ταφάς. Αἰγύπτισι τε γὰρ Ὀσίριδος πολλαχῶς θήκας, ὥσπερ εἴρηται, δεικνύουσι, καὶ Δελφοὶ τὰ τοῦ Διονύσου λείψανα παρ' αὐτοῖς παρὰ τὴν χρηστήριον ἀποκεῖσθαι νομίζουσι· καὶ θύουσιν οἱ Ὀσίοι θυσίαν ἀπόρρητον ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅταν αἱ θυιάδες ἐγείρωσι τὸν Λυχνίτην.

Ad eundem locum Socratis respicit Plutarchus in Quæst. Gr. c. 36 : Διὰ τί τὸν Διόνυσον αἱ τῶν Ἥλειων γυναῖκες ὑμνοῦσαι παρακαλοῦσι βοεῖω ποδὶ παραγίνεσθαι πρὸς αὐτάς; ἔχει δ' οὕτως ὁ ὕμνος· Ἐλθεῖν, ἦρα Διόνυσε, ἄλιον ἐς ναὸν ἄγνον, σὺν χαρίτεσσιν ἐς ναὸν τῷ βοεῖω ποδὶ θύων. Εἶτα δις ἐπάδουσιν· Ἄξιε ταῦρε! » Πότερον ὅτι καὶ βουγενῆ προσαγορεύουσι καὶ ταῦρον ἔνιοι τὸν θεόν; Cf. Müller. *Min.* p. 456.

6.

Idem Qu. Rom. c. 52 : Ἀργεῖους δὲ Σωκράτης φησὶ τῆς Εἰλειθυΐα κύνᾳ θύειν διὰ τὴν βραστῶν τῆς λοχείας. Cf. Welcker. *Trilog.* p. 239.

rate advectionem sepeliunt, nihil distant a Bacchi sacrificio : quippe et hinnuleorum pelles circum appendunt, et thyrsos gestant, iisque utuntur clamoribus et motibus, quibus Bacchico furore correpti dum orgia peragunt. Ea de causa plerique Græcorum Bacchi simulacra faciunt tauri forma : et Eleorum mulieres vota facientes precantur *ut ad se deus veniat bubulo pede* : et Argivis Bacchus est bovigena, et evocant eum tubis ex aqua, Janitori ovem in abyssum injicientes, et tubas inter thyrsos occultant, ut Socrates scripsit in libro De Sacris. Conveniunt et Titanica, et nox quæ perfecta dicitur, his quæ dicuntur de discripto Osiride et redivivo ac renato; necnon et sepulturæ. Nam et Ægyptii multis in locis sepulcrum Osiridis monstrant, ut supra ostendimus : et Delphi reliquias Bacchi apud se juxta oraculum sitas putant, arcanumque sacrificium Hosii in fano Apollinis peragunt, quo tempore Thyiades Licnitam (id Bacchi est nomen) excitant.

6.

Argivos Socrates ait cane Lucinæ rem sacram facere ob facilitatem parienti.

7.

Idem ib. c. 25 : Ἐν δ' Ἀργεῖ λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν, ὡς Σωκράτης φησὶν, ὑδατοκλύστα.

8.

Plutarch. Qu. Gr. c. 25 : α Τίς ἀλάστωρ, ἀλιτήριος, παλαμναῖος; » Οὐ γὰρ πιστέον τοῖς λέγουσιν ἀλιτηρίους κεκλήσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντας· ἀλλ' ἀλάστωρ μὲν κέκληται ὁ ἄλυστα καὶ πόλυν χρόνον μνημονευθῆσόμενα δεδρακώς· ἀλιτήριος δὲ, ὃν ἀλεύσασθαι καὶ φυλάξασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε. Ταῦτα, φησὶν ὁ Σωκράτης, ἐν διεφθεραῖς χαλκαῖς γεγράφασι.

In antecedentibus Plutarchus quærit : Τίς ὁ Μιξαρχαγέτας ἐν Ἀργεῖ, καὶ τίνες οἱ Ἑλλάσιοι (c. 23); Τί τὸ παρ' Ἀργεῖοις λεγόμενον ἐγκνισμα (c. 24); De his procul dubio egerat Socrates Argivus, ex quo sua petiverit Plutarchus. Nec aliunde fluxerint c. 50 (Διὰ τί πρὸς τὸ τοῦ Ἀγηγόρος τέμενος τὰς δις προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσιν;) et c. 51 (Διὰ τί Βαλλαχράδας ἑαυτοῦς Ἀργεῖων παῖδες ἐν ἑορτῇ τινι παίζοντες ἀποκαλοῦσιν;).

ΠΡΟΣ ΕΙΔΟΘΕΟΝ.

9.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1207 : Σωκράτης ἐν τῷ Πρὸς Εἰδόθεόν φησὶ τὸν Ἰγλαν ἐρώμενον Πολυφήμου, καὶ οὐχ Ἡρακλέους, γενέσθαι. Ead. Eudoc. p. 410.

10.

Idem ib. I, 40 : Τὸν Πολύφημον Ἐλάτου παῖδα εἶπεν Ἀπολλώνιος. Σωκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων Ποσειδῶνος. Libri Ἰσοκράτης; correxit Toup. ad schol. Theocr. XIII, 7. Cf. Meinek. Euphor. p. 175.

7.

Socrates scribit Argis in luctu albas geri vestes aqua elutas.

8.

Quid significant Alastor, Aliterius, Palamnæus? Non enim fides habenda est aliterios dictos perhibentibus qui famis tempore observant molentes (hos Græci vocant *aluntas*) et farinam diripiunt. Verum est Alastor qui perpetravit *alasta* (id est oblivioni nunquam mandanda) et diuturnam habitura memoriam. Aliterius, quem vitare (*aleuasthæ*) ob improbitatem convenit. Hæc Socrates ait in tabulis æreis inscripta fuisse.

AD IDOTHEUM.

9.

Socrates in libro Ad Idotheum Hylam Polyphemi, non vero Herculis amasium fuisse dicit.

10.

Polyphemum Apollonius Elati. Socrates vero et Euphorion Neptuni filium fuisse dicunt.

11.

Schol. Theocrit. XIII, 7 : Τὸν Ὑλαν Σωκράτης ἰδὼν Ἡρακλέους φησίν.

12.

Schol. Pindar. Isthm. III, 104 : Σωκράτης δὲ ὑπὸ Αὐγείου φησίν αὐτοῦς (Herculis e Megara liberis) δολοφονηθῆναι. Cf. fr. Lysimachi ex h. 1.

13.

Schol. Eur. Phœn. 45 : Τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέγουσιν ἔχειν πρόσωπον παρθένου, στῆθος δὲ καὶ πόδας λέοντος, περὰ δὲ ὄρνιθος· Σωκράτης δὲ αὐτὴν φησι χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην· ἄπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θεβαῖοι καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι ἀπώλοντο. Ἀσκληπιάδης δὲ κτλ. Taur. codex : ὡς Κράτης.

14.

Suidas v. Χιάζειν. Vide Aristoxeni fragm. 51, tom. II, p. 285. Pro Σωκράτης ibi vulgo legitur Ἰσοκράτης ἐν τοῖς Πρὸς Εἰδόθεον, quod correxit Fabricius B. Gr. IV, p. 286.

SOCRATES COUS.

ΕΠΗΚΛΗΣΕΙΣ ΘΕΩΝ.

15.

E LIBRO SEXTO.

Athenæus III, p. 111, B : Σωκράτης ἐν ἔκτῳ Ἐπικλήσεων τὸν δελλίαν φησίν ἄρτον Διόνυσον εὐρεῖν ἐν ταῖς στρατείαις.

15 a.

Schol. Apoll. Rhod. I, 966, de Apolline ἐκβασιῶ. Vide Deiochi fr. 3, tom. II, p. 17.

11.

Hylam Socrates filium Herculis fuisse dicit.

12.

Socrates ab Augea Herculis et Megaræ filios dolo interfectos esse refert.

13.

Sphingem alii faciem virginis, pectus pedesque leonis, alas avis habuisse dicunt; Socrates vero eam fuisse ait fatidicam indigenam, quæ perobscura vaticinata sint. Hæc non intelligentes Thebani et contraria iis agentes perierunt.

DE DEORUM COGNOMINIBUS.

15.

Socrates sexto libro De (deorum) cognominibus ait oblianam panem a Baccho in militaribus expeditionibus esse inventum.

16.

E LIBRO DUODECIMO.

Suidas : Κυνήσιος, Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτω λεγόμενος, ὃν ἰδρύσατο Κύννης, Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης, ὡς Σωκράτης ἐν 16. *** θεμένης τῆς Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἀρπασθῆναι· τοῦ κνυζητιοῦ γὰρ αἰσθημένους κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρὶ· ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμετῶ ἀπὸ τῶν κυνῶν.

Κυνήσιος] sic vulg. Κύνσιος cod. A. et Phot. Κύνσιος ap. Polyb. 32, 25, 12. Κύνσιος, Ἀπόλλωνος ἐπίθετον Hesych. Ἀπολλωνος Κυννι[ου] in lapide Corinthio ap. Bœckh. C. I. I, p. 573; hæc vera forma, ut videtur. Cf. Hesych. v. Κυννίδαί, γένος Ἀθήνησιν, ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κυννίου Ἀπόλλωνος. V. Dindorf. in Steph. Thes. s. h. v. — Quæ sequuntur (e Socrate?) manca sunt. — ἀρπασθῆναι κτλ.] Photius : ἀρπασθῆναι τοῦ κνυζέιν· τοὺς γὰρ αἰσθηνομένους. « An rescribendum τοῦ κν. γ. ἄ. τῆς κυνός τοὺς π. etc. Tamen ne sic quidem hæc pro integris habenda sunt. » Hemsterh. De re cf. Müller. Dor. I, p. 247. Cf. Crates Athen. fr. 2.

ΠΕΡΙ ὈΡῶΝ ΚΑΙ ΤΟΠῶΝ ΚΑΙ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΛΙΘῶΝ.

17.

Athenæus IX, p. 388, A : Σωκράτης δ' ἐν τῷ Περὶ ὄρων (ὄρων vgo) καὶ τόπων καὶ πυρός (ποταμῶν?) καὶ λίθων, « Ἐκ τῆς Λυδίας μετακομισθέντες (φησίν) εἰς Αἴγυπτον οἱ ἄτταγαῖ, καὶ ἀφθέντες εἰς τὰς ὕλας, ἕως μὲν τινὸς ὄρυτος φωνῆν ἀφίεσαν, ἐπεὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ κοίλου βυθίους λιμὸς (λοιμὸς Elian.) ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀπόλλυντο, οὗ διέλιπον σαφέστερον τῶν παίδων τῶν τρανοτάτων ἕως νῦν λέγοντες, τρεῖς τοῖς κακούργοις κακά. Συλλη-

16.

Cynneus Apollo Athenis sic dictus, cuius fanum dedicavit Cynnus, Apollinis et Parnethiæ nymphæ filius, ut scribit Socrates libro XII... Quum Latona infantes (in Hymetto) deposuisset, eos raptos esse a canibus (a lupis?), verum audito vagitu canes et pastores matri eos restituisset. Quare in Hymetto Apollo a canibus nomen habet.

DE MONTIBUS ET LOCIS ET IGNE (?) ET LAPIDIBUS.

17.

Socrates in libro De montibus et locis et igne et lapidibus scribit : « Ex Lydia in Egyptum translati attagenes, ac deinde in silvas dimissi, coturnicis vocem aliquamdiu ediderunt : sed quum aliquando fluvius humilior fluxisset, fames [pestis] secuta est, quæ multos terræ incolos perdidit; ex eo non cessarunt usque ad hunc diem voce magis distincta, quam qua utuntur planissime loquentes pueri, ca-

φθόντες δὲ οὐ μόνον οὐ τιθασεύονται, ἀλλ' οὐδὲ φωνῆν ἔτι ἀφίπαισι. Ἐάν δὲ ἀφελῶσι, φωνήεντες πάλιν γίνονται. » Cf. Ælian. H. an. XV, 17.

18.

Schol. Apoll. Rh. IV, 973 : Ὁρεΐγαλκος. Ἄλλοι δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν ὄνομα, ὡς Σωκράτης καὶ Θεόπομπος ἐν κε'.

Apud Plutarchum Parall. min. c. 18 pro Σωκράτης ἐν β' Ὀρακτικῶν ex Stobæo Flor. VII, 16 reponendum Σωσικράτης. — Subjicio grammatica hæcce : Etym. M. p. 389, 18 : Εὐβοίς : Τὰ εἰς εὐς ἔθνηκὰ, εἰ μὲν ἔχουσι προηγούμενον σύμφωνον, εἰς ἰς ποιοῦσι τὸ θηλυκόν· ὡς Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλεξανδρίς γυνή..., εἰ δὲ φωνῆεν, εἰς ας, Ἰλιεύς, Ἰλιάς. Οὕτω Ὄρος. Ὁ δὲ γραμματικὸς Σωκράτης ἀντιλέγει, ὅτι ἰδοὺ τὸ Εὐβοεὺς προηγούμενον ἔχει φωνῆεν, καὶ ἔστι Εὐβοίς γυνή. Schol. Aristoph. Eq. 963 : Παρὰ δὲ τοῖς κομικοῖς μὲν ὄλγης δὲ μοχθηρὸς, γόης. Οὕτω Σωκράτης. Valckenar. ad Eur. Phoen. 47 voluit : Οὕτως ὁ Κράτης.

SOSANDER.

Apud Marcianum (vel Minippum) Peripl. p. 157 ed. Hoffm. inter geographos recensetur Σώσανδρος ὁ κυβερνήτης, τὰ κατὰ τὴν Ἰνδιαν γράψας. Novimus Onesicritum gubernatorem, non item Sosandrum. Fortasse corrupta vox est.

SOSICRATES.

Sosicrates, probatus de rebus Cretensium auctor (fr. 1 et 2), Apollodoro antiquior fuit (v. fr. 2). Accuratus ætas ejus constitui posset, si pro explorato ponere liceret, Κρητικῶν scriptorem eundem esse cum *Sosicrate Rhodio* (fr. 19) qui De philosophorum successionibus opus concinnavit. Is enim Hermippo Callimacheo, cujus testimonio utitur

nere, τρεῖς τοῖς κακούργοις κακά (id est, *ter improbis mala*)! Hi si capiuntur, non modo non cicurantur, sed ne vocem quidem amplius emittunt : sin dimittantur, rursus fiunt vocales.

18.

Orichalcus. Alii hoc statuarii nomen esse aiunt, ut Socrates et Theopompus libro vicesimo quinto.

CRETICA.

2.

Magnitudinem Cretæ Sosicrates, quem res hujus insule accurate exponere Apollodorus ait, ita definit, ut longitudo sit stadiorum bis mille trecentorum et amplius, latitudo

(fr. 16), fuit junior. Itaque Sosicrates inter Hermippum et Apollodorum medius floruisse censendus foret sub Ptolemæo Epiphane (205-181). Sed incerta hæc. Σωσικράτης nomen in Σωκράτης abiit fr. 5 et 8 (*).

KPHTIKA.

1.

Diodorus V, 80, 4, in narratione de Cretensium mythologumenis historiaque antiquissima secutum sese ait Epimenidem theologum, Dosiadem, *Sosicratem*, Laosthenidem, quippe quos fide dignissimos habuisset.

2.

Strabo X, p. 475 : Μέγεθος δὲ (sc. τῆς Κρήτης) Σωσικράτης μὲν, ὃν φησιν ἀκριβοῦν Ἀπολλόδωρος τὰ περὶ τὴν νῆσον, ἀφορίζεται, μήκει μὲν πλείονων ἢ διαχιλίων σταδίων καὶ τριακοσίων· πλάτει δὲ οὐ κατὰ τὸ μέγεθος· ὥσθ' ὁ κύκλος γένοιτο· ἂν πλεόν ἢ πεντακισχίλιοι στάδιοι.

3.

E LIBRO PRIMO.

Apostolius Prov. VII, 37 : Ἔστι καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ α' τῶν Κρητικῶν. Eadem Suidas v. Δούλων πόλις. Cf. Theopompi fr. 122. Steph. Byz. s. v. : Φασί καὶ κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλίανδρον. Müller. Dor. I, p. 255.

4.

EX EODEM LIBRO.

Athenæus VI, p. 261, E : Σωσικράτης δ' ἐν πρώτῳ Κρητικῶν ἰδιὸν τί φησι περὶ τοὺς Φαιστιοὺς ὑπάρχειν. Δοκοῦσι γὰρ ἀσκεῖν ἐκ παιδαρίων εὐθύς τὸ γέλοιον λέγειν· διὸ καὶ συμβέβηκεν αὐτοὺς ἀποφθέγγεσθαι πολλάκις εὐκαίρως, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς συνήθειαν. Ὅστε πάντας τοὺς κατὰ Κρήτην τούτοις ἀνατιθέναι τὸ γέλοιον.

(* Inter reliquos Sosicrates h. l. notandi *S. Phanagorita* Ἰσίων auctor (Athenæus XIII, p. 590, B.); *S. comicus* (ibid. I, p. 31, E; XI, p. 474, A); *Sosicrates orator* (Rutil. Lup. I, 9, ubi v. Ruhn.); *S. Cyzicenus* (v. fr. 9).

vero non pro ratione longitudinis : adeo ut circuitus Cretæ fiat major quinquies mille stadiis.

3.

In Creta quoque est Dulopolis (*Servorum urbs*), ut Sosicrates ait libro primo Rerum Creticarum.

4.

Sosicrates primo libro Rerum Creticarum proprium aliquid habere ait Phæstios. Dicuntur enim jam a pueris ad dicenda ridicula exerceri : quare sæpe accidit, ut salsum aliquid et acutum opportune respondeant, propter usum ab ineunte ætate contractum. Itaque his Cretenses omnes hoc tribuunt, quod in ridicule dictis excellent.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Aristoph. Av. 521: Λάμπων δ' ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι] "Οτι [lege Oū. Dübner.] Πρῶτοι οἱ Σωκρατικοὶ ἐπετήδευσαν οὕτως ὄμνυναι. Σωσικράτης γὰρ ἐν τῷ β' τῶν Κρητικῶν οὕτως φησί· « Παδάμανθος δὲ δοκεῖ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν δικαιοτάτος γεγενῆσθαι πάντων ἀνθρώπων. Λέγεται δὲ αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἔαν ὄρκους ποιῆσθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὄμνυναι κελεύσαι χῆνα καὶ κύνα καὶ κρινὸν καὶ τὰ ὅμοια. »

« Σωσικράτης Küsterus [et Meursius]. Legebatur Σωκράτης, hic et ap. Zenob. Prov. V, 81 (ubi eadem brevis). » DINDORF. Idem ex Zenobio ἐν τῷ β' scripsit pro vulg. ἐν τῷ ε', laudatque de Sosicrate Hemsterhusium in Anecd. vol. I, p. 197 et Geelium in Bibl. crit. nova vol. I, p. 62. Cf. Apostol. XVII, 7; schol. Platon. p. 331 Bekker.; Eustath. ad Hom. p. 1871, 4; Hœck. in Creta II, p. 198.

6.

Athenæus VI, p. 263, F. Fragmentum libri quarti. V. Dosiadæ fr. 2, p. 399.

7.

Athenæus XIII, p. 561, E : Λακεδαιμόνιοι δὲ πρὸ τῶν παρατάξεων Ἐρωτι προθύονται, ὡς ἐν τῇ τῶν παραταττομένων φιλικῇ κειμένης τῆς σωτηρίας τε καὶ νίκης. Καὶ Κρήτες δ' ἐν ταῖς παρατάξεσι τοὺς καλλίστους τῶν πολιτῶν κοσμήσαντες, διὰ τούτων θύουσι τῷ Ἐρωτι, ὡς Σωσικράτης ἱστορεῖ.

8.

Schol. Eur. Hippol. 47 : Πάσαις ταῖς ἀφ' Ἠλίου γενομέναις ἐμήνισεν Ἀφροδίτῃ διὰ τὴν μνηστεισαν αὐτῆς ὑφ' Ἠλίου μοιχείαν. Τὴν οὖν Πασιφάνην οὐ μόνον τοῦ ταύρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Μίνως ἐρασθῆναι φασιν, ὡς ἱστορεῖ Σωσικράτης. Codd. Σωκράτης; em. Barnesius.

5.

Sosicrates libro secundo Rerum Creticarum ita habet : « Rhadamanthys in regno succedens omnium hominum iustissimus fuisse videtur. Is primus fertur vetasse, ne quis per deos juraret, sed iussisse per anserem jurare vel per canem, arietem et alia ejusmodi. »

7.

Lacedæmonii priusquam prœlia ineunt, Amori sacra faciunt, in eorum qui una in acie stant amicitia salutem victoriamque positam existimantes. Et Cretenses, quum aciem instruunt, formosissimos civium exornant, et per hos Amori sacrificant, ut Sosicrates tradit.

8.

Omnibus Solis posteris Venus irascebatur quod adulte-

9.

Fulgentius Planciad, De vocib. antiq. : *Nesfren-des : Diophañtus Lacedæmonius, qui De sacriscorum scripsit, ait, apud Athenas Marti solere sacrificari sacrum, quod Ἐκατομόφνια appellatur; si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum; quod sacrificatum est a duobus, Aristomene Gortynensi et Theocle Elæo, sicut Sosicrates scribit.*

Cf. Pausan. IV, 19, 2. Müller. Dor. I, 142. Hæc Creticorum auctori vindicanda esse probabile est propter Aristomenem Gortynensem. Quamquam idem Fulgentius in Myth. II, 14 alium *Sosicratem* laudat, *Cyzicenum*. *Collecta pecuniarum suarum summa, ait, ut Sosicrates Cyzicenus in libris Historiæ scribit, omni censu suo Mida rex Pactoli fluvium, qui in mare decurrere solitus erat, per innumerabiles meatus ad irrigandam provinciam derivavit, suaque expensa avaritia fluvium fertilem reddidit. Mida enim græce quasi μηδὲν εἶδων, id est nihil sciens. Avarus enim tantum stultus est, ut sibi prodesse non norit.*

SOSICRATES RHODIUS.

ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

10.

Diog. L. I, 38, de Thalete : Ἐτελεύτησε δ' ἐτῶν ἑβδομήκοντα ὀκτώ, ἢ, ὡς Σωσικράτης φησὶν, ἑνεήκοντα. Τελεύτησαι γὰρ ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ὁγδόης Ὀλυμπιάδος, γεγονότα κατὰ Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἀνευ γεφύρας περᾶσαι, τὸ βεῖθρον παρατρέψαντα.

11.

Idem I, 49, de Solone : Τοῦ δὴ λοιποῦ προσεῖχον αὐτῷ ὁ δῆμος καὶ ἡδέως καὶ τυραννεῖσθαι ἤθελον ὑπ-

rium ejus a Sole patefactum esset. Pasiphæe igitur non tauri (*Minois*?) solum sed *Minois (tauri?)* etiam amorem injecit, ut memoriæ mandavit Sosicrates.

PHILOSOPHORUM SUCCESSIONES.

10.

Thales mortuus ætatis anno septuagesimo, vel, ut Sosicrates ait, nonagesimo : quinquagesima quippe et octava Olympiade esse defunctum. Cræsi vero vixisse temporibus, cui etiam pollicitus esset Halyn fluvium sine ponte trajicere, averso flumine.

11.

Ex eo jam tempore Solon plebis in se animos ita converterat, ut sibi illum omnes uno animo imperare cuperent. Eis vero ille tantum abfuit ut acquiesceret, ut, auctore

αὐτοῦ· ὁ δὲ οὐχ εἴλετο, ἀλλὰ καὶ Πεισιστράτον τὸν συγγενῆ, καθὰ φησι Σωσικράτης, προαισθόμενος τὸ ἐφ' ἑαυτῷ διεκώλυσεν. Ἄξια γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ δόρατος καὶ ἀσπίδος προεἶπεν αὐτοῖς τὴν ἐπιθεσιν τοῦ Πεισιστράτου· καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν ἔτοιμος εἶναι, λέγων ταῦτα· « Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερός εἰμι· σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην τοῦ Πεισιστράτου μὴ συνιέντων, ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μὲν, διὰ δέος δὲ σιωπώντων. » Καὶ ἡ βουλή, Πεισιστρατίδαί ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε ταυτί·

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαίς χρόνος ἀστοῖς,
δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἐλεγεία προλέγοντος αὐτοῦ ταῦτα ἦν·

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἢ δὲ χαλάζης·
βροντῆ τ' ἐκ λαμπρῆς γίνεταί ἀστεροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ἄλλυται· ἐς δὲ μονάρχου
ἄημος ἀϊδρεῖη δουλοσύνη ἔπεσεν.

Ἦδη δὲ αὐτοῦ κρατοῦντος οὐ πείθων ἔθηκε τὰ δπλα πρὸ τοῦ στρατηγίου καὶ εἰπὼν, « ὦ πατρίς, βεβοήθηκά σοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, » ἀπέπλευσεν εἰς Αἴγυπτον καὶ εἰς Κύπρον, καὶ πρὸς Κροῖσον ἦλθεν.

12.

Idem I, 68, de Chilone : Γέγονε δὲ ἔφορος κατὰ τὴν πεντηχοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα. Παμφίλη δὲ φησι κατὰ τὴν ἕκτην· καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμου, ὡς φησι Σωσικράτης.

13.

Idem I, 75, de Pittaco : Τότε δ' οὖν τὸν Πιττακὸν ἰσχυρῶς ἐτίμησαν οἱ Μυτιληναῖοι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐνεχείρισαν αὐτῷ. Ὁ δὲ δέκα ἔτη κατασχὼν καὶ εἰς τάξιν ἀγαθὸν τὸ πολίτευμα, κατέθετο τὴν ἀρχὴν, καὶ δέκα ἐπέβω ἄλλα. Καὶ χώραν αὐτῷ ἀπένευμαν οἱ Μυτιληναῖοι· ὁ δὲ ἱερὰν ἀνῆκεν, ἥτις νῦν Πιττάκειος καλεῖται. Σωσικράτης δὲ φησιν ὅτι ὀλίγον ἀποτεμόμενος ἔφη τὸ ἡμισυ τοῦ παντὸς πλεῖον εἶναι.

14.

Idem I, 95, de Perandro : Σωσικράτης δὲ φησι πρότερον Κροῖσου τελευτήσῃ αὐτὸν ἔτεσι τετταράκοντα καὶ ἐνὶ, πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐνάτης Ὀλυμπιάδος.

15.

Idem I, 101, de Anacharsi : Λέγει δὲ αὐτὸν Σωσικράτης ἐλθεῖν εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκράτους.

16.

Idem I, 106, de Mysone : Μύσων Στρώμωνος, ὡς φησι Σωσικράτης, Ἑρμιππον παρατιθέμενος, τὸ γένος Χηνεὺς, ἀπὸ κόμης τινὸς Οἰταικῆς ἢ Λακωνικῆς, σὺν τοῖς ἐπτά καταριθμεῖται. Λέγεται δὲ πρὸς τινος (τινῶν?) Ἀναχάρσιδος πυνθανομένου εἶ τὶς αὐτοῦ σοφώτερος εἴη, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν ἄπερ προεῖρηται ἐν τῷ Θαλοῦ βίβῃ ὑπὲρ Χεῖλωνος·

Οἰταῖόν τινά φημι Μύσων' ἐνὶ Χηνὶ γενέσθαι
σοῦ μᾶλλον πραπίδεςσιν ἀρηρότα πευκαλίμησι.

Sosicrate, Pisistratum quoque propinquum suum, quum sibi tyrannidem parare intelligeret, quantum in se fuit, prohibuerit. Nam quum in concionem prosiliisset hasta armatus et clypeo, Pisistrati insidias et improbos conatus ipsis aperuit: neque id solum, verum et juvare paratum sese asseveravit, « Viri, inquit, Athenienses, aliis ego sapientior, aliis vero fortior sum: sapientior quidem illis, qui Pisistrati conatus non animadverterunt; fortior autem iis qui sciunt quidem illos, sed metu silent. » Senatus vero, qui studeret Pisistrato, insanire illum proclamabat. Itaque ille hæc dixit:

Noscet me post paulo veania civi,
noscet, veris in medium positis.

Elegi autem quibus Pisistrati tyrannidem prædixit, sunt hi:

Vis nivis et nebuloso agitatur in æthere grando,
horrendum excutiant fulgura clara sonum:
et cecidere viris persæpe potentibus urbes,
detrusa inque ferum plebs stolidi imperium est.

Jam vero Pisistrato rerum potito, quum a proposito revocare non posset, ante curiam armadeposuit, dicens illud: « O patria, tibi equidem verbo et opere auxiliatus sum. » Inde profectus in Ægyptum navigavit atque in Cyprum, denique ad Croesum pervenit.

12.

Chilo ephorus fuit Olympiade quinquagesima quinta; Pamphila vero ait Olympiade quinquagesima sexta; ac pri-

mum ephorum fuisse sub Euthydemo archonte ait Sosicrates.

13.

Hinc igitur Pittacum in summo honore Mytilenæi habuere, eique principatum tradiderunt, quem ille quum decem annis tenuisset ac rempublicam præclare constituisset, se ipsum sponte magistratu abdicavit. Decem inde alios supervixit annos, agrumque sibi a Mytilenæis permissum sacraavit, qui nunc Pittaceus dicitur. Sed Sosierates ait eum partem exiguam sibi reservasse, et dixisse, dimidium plus toto esse.

14.

Sosicrates Perandrum ante Croesum obiisse diem asserit annis uno et quadraginta, ante quadragesimam nonam Olympiadem.

15.

Sosicrates Anacharsin Athenas venisse ait Olympiade quadragesima septima, archonte Eucrate.

16.

Myson Strymonis filius, ut ait Sosicrates Hermippum testem citans, Chenensis genere et vico quodam Cetaico vel Laconico, septem sapientibus accensetur. Fertur a quibusdam, Pythiam, quum ab Anacharside quaereretur quisnam se setet sapientior, respondisse ut de Chilone prædiximus in Thaletis vita:

Ἐταῦμα quendam prognatum Chene Mysonem
te magis esse aio rebus sublimibus aptum.

Πολυπραγμονήσαντα δὲ ἔλθειν εἰς τὴν κώμην καὶ εὐρεῖν αὐτὸν θέρους ἐχέτην ἀρότρῳ προσαρμόττοντα, καὶ εἰπεῖν, « Ἄλλ', ὦ Μύσων, οὐχ ὥρα νῦν ἀρότρου ». « Καὶ μάλα, » εἶπεν, « ὥστε ἐπισκευάζειν. » Ἄλλοι δὲ τὸν χρησμὸν οὕτως ἔχειν φασί « Ἡτεῖόν τινά φημι. » καὶ ζητοῦσι τί ἐστὶν ὁ Ἡτεῖος. Παρμενίδης μὲν οὖν δῆμον εἶναι Λακωνικῆς, ἔθεν εἶναι τὸν Μύσωνα. Σωσικράτης δ' ἐν Διαδοχαῖς, ἀπὸ μὲν πατρὸς Ἡτεῖον εἶναι, ἀπὸ δὲ μητρὸς Χηνέα. Εὐθύφρων δ' ὁ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικῶ, Κρητὰ φησὶν εἶναι. Ἡτεῖαν γὰρ πόλιν εἶναι Κρήτης. Ἀναξίλαος δ' Ἀρκάδα.

17.

Idem VIII, 8, de Pythagora : Σωσικράτης δὲ ἐν Διαδοχαῖς φησὶν αὐτὸν ἐρωτηθέντα ὑπὸ Λέοντος τοῦ Φλιασίων τυράννου, τίς εἴη; Φιλόσοφος, εἶπεῖν.

18.

Idem II, 84, de Aristippo : Ἐνιοὶ δὲ καὶ Διατριβῶν αὐτὸν φασὶν ἐξ γεγραφεῖναι· οἱ δ' οὐδ' ὄλωσ' ἄλλως γράψαι ὧν ἐστὶ καὶ Σωσικράτης ὁ Ῥόδιος.

19.

E LIBRO TERTIO.

Idem VI, 13 : Πρῶτος (Antisthenes) ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα, καθά φησι Διοκλῆς, καὶ μόνῳ αὐτῷ ἐχρηῆτο· βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πήραν· πρῶτον δὲ καὶ Νεάνθης φησὶν διπλῶσαι θοιμάτιον· Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῃ Διαδοχῶν, Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον καὶ πύγωνα καθεῖναι καὶ βάκτρῳ καὶ πήρᾳ χρῆσθαι.

Hoc illum oraculo sollicitatum ad vicium pervenisse, eumque reperisse aestate stivam aratro aptantem, ac dixisse, Atqui, o Myson, non aratro vacandi nunc tempus est : illumque respondisse, Imo vero nunc tempus est reficiendi. Alii oraculum illud sic editum fuisse dicunt, *Eteum quendam aio*, inquiruntque quid sit Eteus. Parmenides quidem pagum esse Laconiae, unde fuerit Myson : Sosicrates vero in Successionibus, patre Eteum, matre Cheneum fuisse tradit : Euthyphron Heraclidis Pontici filius Cretensem asserit; esse enim in Creta oppidum Eteam : Anaxilaus Arcadem tradit.

17.

Sosicrates in Successionibus ait Pythagoram rogatum a Leone Phliasiarum tyranno quisnam esset, dixisse : Philosophus.

18.

Quidam Aristippum etiam Dissertationum libros sex scripsisse asserunt; alii prorsus scripsisse eum aliquid negant, ex quibus est Sosicrates Rhodius.

19.

Antisthenes primus pallium, ut ait Diocles; duplicavit, ipsoque solo utebatur vestimento; baculumque sumpsit ac

20.

Athenæus IV, p. 163, F : Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῳ Φιλοσόφων διαδοχῆς βαθεῖ πύγωνι χρῆσασθαι τὸν Διόδωρον ἰστορεῖ, καὶ τρίβωνα ἀναλαβεῖν, κόμην τε φορῆσαι, κατὰ τινα τυφὸν τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην προσαγαγόντα, τῶν πρὸ αὐτοῦ Πυθαγορικῶν λαμπρᾶ τε ἐσθῆτι ἀμφιεννυμένων, καὶ λουτροῖς καὶ ἀλείμμασι, κούρᾳ τε τῇ συνήθει χρωμένων.

21.

Diog. L. VI, 80, de scriptis Diogenis : Σωσικράτης δ' ἐν τῷ πρώτῳ (τρίτῳ?) τῆς Διαδοχῆς, καὶ Σάτυρος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν Βίων, οὐδὲν εἶναι Διογένους φασί.

22.

Athenæus X, p. 422, C : Καὶ Κράτης δ' ὁ κυνικός, ὡς φησι Σωσικράτης ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, ἐπερράπισε Δημήτριον τὸν Φαληρέα, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυρον πέμψαντα οἴνου· Εἶθε γὰρ, ἔφη, τὰς κρήνας καὶ ἄρτους ἦν φέρειν.

23.

Diog. L. VII, 163, de scriptis Aristonis Chii : Παναίτιος δὲ καὶ Σωσικράτης μόνος αὐτοῦ τὰς Ἐπιστολάς φασί· τὰ δὲ ἄλλα τοῦ περιπατητικῶ Ἀρίστωνος.

peram. Hunc etiam Neanthes primum refert duplicasse pallium : contra Sosicrates in Successionum tertio Diodorum ait Aspendium : et barbam promississe et baculo et pera usum esse ait.

20.

Sosicrates, tertio libro de Philosophorum Successione, narrat, promissa usum esse barba Diodorum, et tritum pallium sumpsisse, comamque aluisse, institutumque illud ex vana quadam jactantia adhibuisse, quum ante ipsum Pythagorei splendida amicti veste incederent, et balneis et unguentis et tonsura pro aliorum hominum more usi essent.

21.

Sosicrates in primo (tertio) Successionis et Satyrus in quarto Vitarum nihil scriptum a Diogene esse affirmant.

22.

Crates Cynicus, ut narrat Sosicrates in Successionibus, objurgans Demetrium Phalereum, quod cum panem pera etiam vini lagenam ei misisset : « Utinam, inquit, panem etiam ferrent fontes. »

23.

Panaëtius et Sosicrates solas Epistolas Aristonis Chii esse, reliqua scripta ad Aristonem peripateticum pertinere.

SOSTHENES CNIDIUS.

I.

IBHIKA.

E LIBRO TREDECIMO.

Plutarchus De flux. 16, 3 : Παράκειται δ' αὐτῆ (τῷ Νείλω) ὄρος, Ἄργιλλον καλούμενον ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Ζεὺς δ' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐκ Λύκτου, πόλεως Κρητικῆς, Ἄργην νύμφην ἀρπάσας, ἀπήνεγκεν εἰς ὄρος τῆς Αἰγύπτου, Ἄργιλλον καλούμενον· καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν, καλούμενον Διόνυσον· ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς τὸν λόφον Ἄργιλλον μετωνόμασε· στρατολογήσας δὲ Πᾶνας καὶ Σατύρους, ἰδίους σκήπτροις Ἰνδοὺς ὑπέταξε· νικήσας δὲ καὶ Ἰθέρϊαν, Πᾶνα κατέλιπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων· ὃς τὴν χώραν ἀπ' αὐτοῦ Πανίαν μετωνόμασεν· ἦν οἱ μεταγενέστεροι παραγώγως Σπανίαν προσηγόρευσαν· καθὼς ἱστορεῖ Σωκράτης ἐν γ' Ἰθερικῶν.

2.

Id. ib. c. 17, 4 : Γεννάται δ' ἐν αὐτῇ (ἐν Εὐρώτῃ) βοτάνη, καλουμένη Χαρίσιον, ἣν γυναῖκες, ἕσρος ἀρχομένου, τοῖς τραχήλοις περιάπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν συμπαθέστερον ἀγαπῶνται· καθὼς ἱστορεῖ Κλεάνθης ἐν α' Περὶ ὄρων. Μένεται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Σωσθένης ὁ Κνίδιος, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν εἴληφεν Ἑρμογένης.

1.

IBERICA.

Adjacet Nilo mons Argillus ob hanc causam vocatus. Juppiter amoris desiderio percussus ex Lycto, Cretæ civitate, Argen nympham rapuit, eamque in montem Ægypti, Argillum, duxit, ubi filium sustulit, quem dixere Dionysum. Verticem ille, quum ad ætatis florem pervenisset, in honorem matris Argillum vocavit, coactoque Panum et Satyrorum exercitu, sceptro suo Indos subiecit, devictaque Iberia, Panem illorum locorum præsidem reliquit, qui regionem a se ipso Paniam nominavit; unde posterii sumpta derivatione Spaniam eam appellarunt.

2.

Nascitur in Eurota planta Charisium dicta, quam mulieres, ineunte vere, collo appendunt, et vehementius ita a viris amantur, ut auctor est Cleanthes primo De montibus. Accuratius etiam de his exponit Sosthenes Cnidius, a quo argumentum sumpsit Hermogenes.

SOSSTRATUS.

TYPPHIKA.

E LIBRO SECUNDO.

I.

Stobæus Floril. LXIV, 36 : Σωστράτου ἐν δευτέρῳ Τυρρητικῶν. Αἴολος, τῶν κατὰ Τυρρηνίαν βασιλεὺς τόπων, ἔσχεν ἐξ Ἀμφιθέας θυγατέρας ἕξ, καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀρρένων παίδων, ὧν ὁ πρεσβύτατος (νεώτατος Plut.) Μακαρεὺς Κανάκης τῆς ἀδελφῆς ἑρασθεῖς ἐδίασατο τὴν προεირημένην. Αἴολος δὲ περὶ τούτων μαθὼν τῇ θυγατρὶ ξίφος ἐπέμψεν· ἡ δὲ ὡς νόμον δεξαμένη τὸν σίδηρον αὐτὴν ἀνεῖλε. Μακαρεὺς δὲ τὸν γεννήσαντα προεξιλωσάμενος ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον· εὐρὼν δὲ τὴν ἀγαπωμένην αἰμορραγοῦσαν τῷ αὐτῷ ξίφει τὸν βίον περιέγραψε. Eadem brevius Plutarch. in Parall. min. c. 28, ex quo dedi Τυρρητικῶν pro Τυρανικῶν, quod est apud Stobæum. Contra ap. Plut. ex Stobæo scribe ὁ νόμον κρίνασα pro vg. ἀνομον κρ.

ΘΡΑΚΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Stobæus Floril. VII, 66 : Σωστράτου ἐν δευτέρῳ Θρακικῶν. Ἀθηναῖοι πρὸς Θρακίας πόλεμον ἔχοντες στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν Κόδρον. Οὗτος ἀκούσας ὅτι χρησμὸν εἰλήφασιν οἱ πολέμιοι ἐγκρατεῖς γενήσεσθαι τῆς νίκης αὐτοῦς, ἐὰν τοῦ στρατηγοῦ φείσωνται τῶν Ἀθηναίων, ἐν δρυτόμου σχήματι συνέβαλε μάχην μετὰ τινῶν Θρακῶν ξυλιζομένων, καὶ τῷ δρεπάνῳ καιρῶς ἐξ αὐτῶν ἓνα πλήξας ἀνεῖλεν· οἱ δὲ λοιποὶ τὴν περίστασιν τοῦ στρατηγήματος μὴ γινώσκοντες ἀπέκτειναν τὸν

RES ETRUSCÆ.

1.

Æolus Etruriæ et vicinorum locorum rex ex Amphithea filias sex totidemque filios habuit. Horum maximus natu Macareus Canacem sororem deperiens stupravit. Quo comperto Æolus gladium filix misit. Quod illa quasi legem accipiens semet ipsa confodit. Interea Macareus, postquam iram parentis placaverat, in thalamum accurrit; ubi quum sanguinis profluxu emorientem puellam conspiceret, eodem ipse gladio vitam suam circumscrispsit.

RES THRACIÆ.

2.

E Sostrati libro secundo Rerum Thraciarum. Athenienses contra Thracas bellum gerentes duces creaverunt Codrum. Is quum comperisset oraculum hostibus datum esse, quod victoriam prædicebat, si duci Atheniensium parcerent: assumpto amictu viri qui ligna cædit, cum Thracibus quibusdam ligna colligentibus manum conseruit unumque ex

Κόδρον θέλοντα· συμβαλόντες δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναίοι τῆς νίκης ἐγκρατεῖς ἐγένοντο. Eadem paullo brevius Plutarch. in Parall. min. c. 18, ubi libri pro Σώστρατος perperam Σωκράτης.

ΜΥΘΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. De fluv. c. 24 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (ἐν Τίγριδι) βοτάνη, ἣ κριθῆ ἔστι παρόμοιος ἀγρία· ταύτην οἱ ἐγγύριοι θερμαίνοντες ἐν ἐλαίῳ καὶ ἀλειφόμενοι, οὐδέποτε νοσοῦσι μείνους ἀνάγκης τοῦ θανάτου, καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν α' Μυθικῆς ἱστορίας συναγωγῆς. Eadem Stobæus Florileg. 100, 17.

Subjicio quæ e libris De fluviis et De venatione afferuntur.

Plutarch. De fluv. c. 2 : Ἴσμηνὸς ποταμὸς ἔστι τῆς Βοιωτίας κατὰ πόλιν Θήβας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Κάδμου πῦς, ἀπ' αἰτίας τοιαύτης· Κάδμος, τὸν κρηνοφύλακα δράκοντα τοξέυσας, καὶ εὐρὸν ὡσπερ πεφαρμακευμένον φόβου (φόνου?) τὸ ὕδωρ, περιήρχετο τὴν χώραν ζητῶν πηγὴν· γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Κωρύκαιον ἄντρον, κατὰ πρόνοιαν Ἀθηνᾶς, τὸν δεξιὸν πόδα βαθύτερον εἰς πηλὸν ἤρσειεν· ποταμοῦ δ' ἀναδοθέντος ἐκ τοῦ τόπου, ὃ ἦρωσ βουθυτῆσας, Κάδμου πόδα προσηγόρευσε αὐτόν. Μετὰ δὲ τινα χρόνον Ἴσμηνὸς, Ἀμφίονος καὶ Νιόβης παῖς, ὑπ' Ἀπόλλωνος τοξευθεῖς, καὶ ἀλγηδὸνι συνεχόμενος, ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς τὸν προεξημένον ποταμὸν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἴσμηνὸς ὠνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν β' Περὶ ποταμῶν.

Stobæus Floril. LXVI, 34 : Σωστράτου ἐν β' Κυνηγετικῶν. Κυάνιππος τῷ γένει Θεσσαλὸς γήμας Λευκώην, τὰ πολλὰ διὰ φιλοκύνηγον ἐνέργειαν ἐν ὕλαις διέτριβεν. Ἡ δὲ νεόνυμφος ὑπολαμβάνουσα συνήθειαν αὐτὸν ἔχειν μετ' ἐτέρας γυναικὸς κατ' ἔχνος ἠκολούθησε τῇ προεξημένῳ, καὶ ἐν τινι κατακρυβεῖσα συνδένδρω τὸ μέλλον ἀπεκαρᾷ. Τῶν δὲ περὶ κλάδων αἰφνιδίως σεισθέντων, οἱ στιθευταὶ κύνες δόξαντες καὶ αὐτὴν ἀλόγου ζώου δίκην διεσπάραξαν. Τῆς δὲ πράξεως αὐτόπτης γενόμενος Κυάνιππος ἑαυτὸν ἐπικατέσφαξεν. Eadem Apostol. Prov. XI, 83.

Præterea laudatur Sostratus Περὶ ζώων apud

is falce letale vulnus infligens interfecit. Tum reliqui strategema ignorantes Codrum volentem occiderunt. Sic factum est ut Athenienses, conserto prælio, victoriam deportarent.

3.

Crescit in Tigride herba, quæ hordeo agresti similis est; hanc indigenæ calefaciunt in oleo, eoque inuncti nullo morbo laborant, donec eos premit mortis necessitas, ut narrat Sostratus primo libro Historiæ fabulosæ collectionis.

DE THESSALIS.

1. Staphylus Naueratita Pelasgum genere Argivum fuisse

Athenæum VII, p. 212, E (Σώστρατος ἐν τοῖς Περὶ ζώων· ἔστι δὲ ταῦτα δύο βιβλία. Ubi pro δύο legerim δ'; nam quantum hujus operis librum laudat schol. Apollon. I, 1265, nisi malis ibi pro ἐν δ' legerem ἐν δευτέρῳ); Athen. VII, p. 303, C (ἐν β'); schol. Nicandri Ther. 565. 747 (Περὶ φύσεως ζώων). 760. 764 (Περὶ βλητῶν ἢ δακτύλων). Ad eosdem libros spectat Ælianus N. A. V, 27 et VI, 21. Porro schol. Theocrit. I, 115 (Περὶ ἄρκτων), et VI, 28.

Ceterum num ea quæ recensuimus ad eundem omnia, an ad plures Sostratos pertineant, nescio. Sostratum filium Aristodemi Nysæensis grammatici, Augusti ævo florentem, memorat Strabo XIV, p. 650; Sostratum Phanagorenses citat Stephanus Byz. v. Μυκάλη : Λέγεται καὶ θηλυκῶς Μυκαλησίς, ὡς Σώστρατος ὁ Φαναγορίτης. Fortasse alterum, fortasse neutrum horum Pseudoplutarchus intelligi voluit.

STAPHYLUS NAUCRATITA.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΣΑΛΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rh. I, 580 : Στάφυλος δὲ ὁ Ναυκρατίτης Πελασγὸν φησιν Ἀργεῖον τὸ γένος, μετοικῆσαι δὲ εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Πελασγίαν τὴν Θεσσαλίαν κληθῆναι.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem ib. IV, 816 : Στάφυλος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν Περὶ Θεσσαλίαν ἱστορεῖ Χείρωνα, σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἐνδοξον ποιῆσαι, μεταπέμψασθαι τὴν Ἄκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμιδῶνος, καὶ λόγους διασπείραι, ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν ὁ Πηλεὺς, Διὸς διδόντος αὐτῷ· οἱ δὲ θεοὶ μετ' ἄμβρου καὶ χεμιῶνος ἤξουσιν εἰς τὸν γάμον. Ταῦτα φημίσας, παρετῆρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὑδάτων ἔμελλεν ἔσεσθαι ἐπομβρία καὶ πνεύματα ἐξαισία, καὶ τότε δι-

ait, sed in Thessaliam migrasse, quæ ab eo Pelasgia vocata sit.

2.

Staphylus libro tertio De Thessalia narrat Chironem, virum sapientem et astronomiæ peritum, ut celebritatem Peleo compararet, advocasse Actoris Myrmidone nati filiam, rumorem vero sparsisse, quasi Thetidem Peleus, Jove dante, esset ducturus, dique cum pluvia ac tempestate ad nuptias venturi essent. Hac divulgata fama, tempus observavit, quo imbrium copiam fore et immanes procellas prævidit, ac tunc Peleo dedit Philomelam. Sic igitur opinio invaluit Thetidem a Peleo ductam esse.

δωσι Πηλεΐ Φιλομήλαν. Καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη, ὅτι τὴν Θέτιν ἔγημε. Eadem Eudocia p. 226. Musurus hæc transtulit in schol. Aldin. Arist. Nub. 1064.

3.

Schol. Iliad. II, 175 : Ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώραν ἔσχεν; ὡς μὲν Στάφυλος ἐν τῇ γ' (al. ε') Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἄκτορος θυγατρὸς Φερεκύδης δὲ ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, ἄλλοι (Σουΐδας D.) δὲ ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

4.

Harpocration : Πενέσται παρὰ Θετταλοῖς καλοῦνται οἵπερ παρὰ Λακεδαιμονίους Εἰλωτες... Διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν ἐπὶ πλέον Στάφυλος ἐν τῇ γ' Περὶ Θετταλῶν. Οὐ μόνον δὲ αὐτοὺς Πενέστας καλεῖσθαι φησι, ἀλλὰ καὶ Θετταλοικέτας. Pro γ' cod. A. habet δ'. — Θετταλοικέτας cod. B, Θετταλικάς. D. De re cf. fragm. Philocratis et Müller. Dor. II, p. 66.

5.

Argument. Eur. Medææ : Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι ἐγκηλεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῆς πρύμνης τῆς Ἀργούσας αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσοῦσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτήσῃ αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

6.

Harpocration : Ἐπίβοιον... Φιλόχορος ἐν β' φη-

3.

Ex quam muliere Peleus Polydoram suscepit? Ut Staphylus ait tertio Thessalicorum, ex Eurydice Actoris filia; secundum Pherecydem, ex Antigona Eurytionis filia; Suida auctore, ex Laodamia Alcmaeonis filia.

4.

Penestæ apud Thessalos vocantur, qui apud Lacedæmonios appellantur Helotes. Fusius de iis disseruit Staphylus libro tertio De Thessalis; nec solum Penestas, sed etiam Thessalæcetas vocari ait.

5.

Staphylus ait Iasonem quodammodo a Medea esse interfectum. Nam jussisse eam sub puppi Argus navis eum dormire, quum navis præ vetustate jam dissolveretur. Itaque puppe in Iasonem decedente interfectum esse.

DE ATHENIS.

6.

Philochorus libro secundo : « Si quis, ait, Minervæ bovem mactat, necessarium est idem etiam Pandroso ovem sacrifi-

cin οὕτως. « Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾶ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ θύειν ὄν, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. » Ὅμοίως καὶ Στάφυλος ἐν α' τῶν Περὶ Ἀθηνῶν.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΕΩΝ.

7.

Harpocration v. Προναία : ὲνομάζετο τις παρὰ Δελφοῖς Ἀθηνᾶ Προναία διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἰδρῶσθαι. Ταύτην δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ η' (c. 135) Προνητὴν ὀνομάζει. Ἱστορήκασι δὲ περὶ αὐτῆς ἄλλοι τε καὶ Στάφυλος ἐν τῷ Περὶ Αἰολέων.

Προναία cod. D. Πρόνοια ceteri.

ΠΕΡΙ ΑΡΚΑΔΩΝ.

8.

Sextus Empiricus C. math. p. 51, E : Στάφυλος δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἀρκάδων (sc. Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγει), ὅτι Ἴππόλυτον ἐθεράπευσε φεύγοντα ἐκ Τροϊζήνης, κατὰ τὰς παραδεδομένας κατ' αὐτοῦ ἐν τοῖς τραγωδομένοις φήμας. Φύλαρχος δὲ (fr. 17) κτλ.

INCERTA.

9.

Athenæus II, p. 45, C : Στάφυλος δέ φησι τὴν τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ κρᾶσιν Μελάμποδα πρῶτον εὐρεῖν.

10.

Clem. Al. Protr. c. 2, p. 11, 20 Syll. (I, 32 Kl.) : Ἄγαμέμνονα γοῦν τινὰ Δία ἐν Σπάρτῃ τιμᾶσθαι Στάφυλος ἱστορεῖ.

cet, atque vocabatur hoc sacrificium ἐπίβοιον. » Similiter Staphylus quoque tradit libro primo De Athenis.

DE ÆOLIBUS.

7.

Vocabatur quædam apud Delphos Minerva Pronæa, quod ante templum consecrata esset. Hanc Herodotus libro octavo Προνητὴν appellat. Exposuerunt de ea præter alios Staphylus in libro De Æolibus.

DE ARCADIBUS.

8.

Staphylus in libro De Arcadibus Æsculapium Jovis fulmine ictum esse dicit propterea quod Hippolytum vitæ restituerit ex Træzene fugientem, ut de eo fama traditum est in argumentis tragædiarum.

9.

Staphylus ait vini aqua temperandi artem a Melampode inventam esse.

10.

Agamemnonem quendam Jovem Lacedæmone coli Staphylus narrat.

II.

Plinius H. N. V, 31, 36 : (Cos insula,) *ut plures existimant, Merope vocata; Cea, ut Staphylus.* — Nomen Staphyli occurrit etiam in indice auctorum libri IV.

12.

Strabo X, p. 476, appositis de Cretæ incolis Homeri (Od. τ, 176) versibus,

Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες
Δωριέες τε τριχάτιες δίοί τε Πελασγοί, περγίλ :

Τούτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἔω Δωριεῖς κατέχειν, τὸ δὲ δυσμικὸν Κύδωνας, τὸ δὲ νότιον Ἐτεόκρητας, ὃν εἶναι πολίχρινον Πρᾶσον, ὅπου τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερὸν· τοὺς δ' ἄλλους, ἰσχύοντας πλέον, οἰκῆσαι τὰ πεδία. Sequitur Andronis (Halicarn.) fragm. 4. Vid. tom. II, p. 349.

13.

Zenob. V, 76 : Πεύκης τρόπον αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρία ἀπολλυμένων παρόσον ἡ πύκη κοπίσσα οὐκέτι φύεται. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Στάφυλος δ Ναυκρατίτης.

Tzetzes Hist. IX, 833:

Ἐχεπευκῆς, πανώλεθρον καὶ τὸ πικρὸν κυρίας,
ἐκ δένδρου πύκης δ' ἔσχηκεν ἄμφω τὴν κλήσιν ταύτην·
ἡ πύκη γὰρ, ὡς Στάφυλος φησὶν ὁ Ναυκρατίτης,
πανωλεθρία ὄλλυται, τῆς κορυφῆς κοπίσσης.

Cf. Herodot. VI, 37, ibique Creuzer. et Bæhr. Fortasse eandem rem Staphylus narravit quam Herodotus, qui Cræsum ait Lampsacenis imperasse, ut Miltiadem, quem vivum ceperant, saluum dimitterent; εἰ δὲ μὴ, σφείας πίτυος τρόπον ἡπειλήσεν ἐκτρίψειν κτλ. Quem Herodoti locum respicit Eustathius ad Hom. II, α, 51, p. 42, 36 et Gellius N. A. VIII, 4.

12.

Staphylus Cretæ partes orienti obversas a Doriensibus, a Cydonibus occiduas ait habitatas, austrinam plagam ab Eteocretibus, quorum fuit oppidulum Prasum, ubi est Dictæi Jovis templum : reliquos plus virium habentes campestria obtinuisse.

13.

Abietis in modum. Proverbium de iis usurpatur, qui funditus perierunt, quandoquidem abies præcisa non amplius crescit. Meminit proverbii Staphylus Naucratis.

ARCHONTUM ET OLYMPIONICARUM RECENSUS.

Floruit Xenophon quarto anno nonagesimæ et quartæ Olympiadis, ascenditque cum Cyro, archonte Xenæneto, anno uno ante Socratis mortem. Obiit autem, ut ait Stesi-

STESICLIDES ATHENIENSIS.

ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ

ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

Diogen. Laert. II, 55, de Xenophontis filio Gryllo : Ἦμαρξ δὲ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς τετάρτης καὶ ἐνενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἀναβέθηκε σὺν Κύρῳ ἐπὶ ἀρχοντος Ξεναινέτου ἐνὶ πρότερον ἔτει τῆς Σωκράτους τελευταῖας. Κατέστρεψε δὲ, καθά φησι Σησικλείδης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ, ἔτει πρώτῳ τῆς πέμπτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ ἀρχοντος Καλλιδημίδου, ἐφ' οὗ καὶ Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Μακεδόνων ἤρξε. Τέθνηκε δ' ἐν Κορίνθῳ, ὡς φησι Δημήτριος ὁ Μάγνης, ἥδη δηλαδὴ γηραιὸς ἰκανῶς.

Καλλιδημίδου] leg. vid. Καλλιμήδους ex Diodor. XVI, 2 et Dionys. Din. p. 648. De re cf. Clinton. F. H. ad an. 360.

TELEPHANES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἈΣΤΕΟΣ.

Athenæus XIV, p. 614, D : Ἰππόλοχος δὲ ὁ Μακεδὼν ἐν τῇ πρὸς Λυγκέα ἐπιστολῇ γελωτοποιῶν μέμνηται Μανδρογένους καὶ Στράτωνος τοῦ Ἀττικοῦ. Πλήθος δ' ἦν Ἀθήνησι τῆς σοφίας ταύτης. Ἐν γούν τῶν Διομέων Ἡρακλείῳ συνέλεγοντο ἐξήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐν τῇ πόλει δὲ ὀνομάζοντο, ὡς « Οἱ ἐξήκοντα τοῦτ' εἶπον » καὶ « Ἀπὸ τῶν ἐξήκοντα ἔρχομαι. » Ἐν δὲ τούτοις ἦσαν Καλλιμέδων τε ὁ Κάραβος καὶ Δεινίας, ἔτι δὲ Μνασιγείτων καὶ Μέναιχμος, ὡς φησι Τηλεφάνης ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἄστεος.

clides Atheniensis in Descriptione archontum et Olympionicarum, anno primo centesimæ quintæ Olympiadis, archonte Callidemide, quo et Philippus Amyntæ filius apud Macedones imperium suscepit. Obiit Corinthi, ut ait Demetrius Magnes, ad maturam jam propectus senectutem.

DE (ATHENARUM) URBE.

Hippolochus Macedo in Epistola ad Lynceum, scurrarum meminit Mandrogenis et Stratonis Attici. Multitudo vero Athenis erat hominum artem hanc profitentium : qui in Diomensium Heracleo congregabantur, sexaginta numero, atque etiam hoc ipso nomine in urbe appellabantur, ut vulgo diceretur verbi causa, *Sexaginta-viri hoc dixerunt*; aut, *Venio a sexaginta-viris.* Quorum in numero erant Callimedon Carabus et Dinias, item Mnasigiton et Menæchmus, ut tradit Telephanes in libro De Urbe.

TELESARCHUS.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Sextus Empir. Adv. math. I, 12, p. 271 Fabric. : Τελέσαρχος δὲ ἐν τῷ Ἀργολικῷ (Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγει), ὅτι τὸν Ὠρίωνα ἐπέβαλετο ἀναστήσει. Eadem Schol. Eur. Alcest. 1, omisso libri titulo. Cf. Phylarch. fr. 17; Apollodor. III, 10, 4; Schol. Pindar. Pyth. III, 96.

2.

Schol. Π. λ, 690 : Quæritur quam ob causam Hercules Pylum expugnavit Neleique filios præter Nestorem occiderit : Τελέσαρχος δὲ ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς, ἄγοντα τὰ χρύσεια μῆλα καὶ τὸν ζωστήρα καὶ τοὺς Διομήδους ἵππους εἶργεσθαι ἐπιβαίνειν τῇ πόλει, καὶ τοῦ Νέστορος κωλύοντος.

TEUCER CYZICENUS.

Suidas : Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός, ὁ γράψας Περὶ χρυσοφόρου γῆς, Περὶ τοῦ Βυζαντίου, Μιθριδατικῶν πράξεων βιβλία ε', Περὶ Τύρου ε', Ἀραβικῶν ε', Ἰουδαϊκῆν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις ε', Ἐφήθων τῶν ἐν Κυζικῷ ἄσκησιν γ' καὶ λοιπά.

Nihil ex his tulit ætatem, si quidem duos istos locos, quibus Teucer apud auctorem Etym. M. citatur, ad opera a Suida recensita referri vix possunt. Num ejusdem Teucri Cyziceni sint Ὅρισμοί, quorum Athenæus mentionem facit, non liquet. Neque magis constat num Cyzicenus Teucer idem sit cum Teucro Babylonio, de quo Porphyrius Introd. in Ptolem. De effect. astror. p. 200 ed. Bas. : Ἐγχείεται δὲ καὶ τῶν δεκανῶν καὶ τῶν παρανατελλόντων αὐτοῖς καὶ τῶν προσώπων τὰ ἀποτελέσματα παρὰ Τεύκρω τῷ Βαβυλωνίῳ. Et Psellus in fragm. quod e cod. Monac. a Spengelio descriptum publicavit Westermann. in Paradoxogr. p. 147 : Ἀπὸ τῶν Τεύκρου τοῦ Βαβυλωνίου βιβλίων πολλά τις ἂν εἴροι θαυμασιώτατα, ἀπὸ τε τῶν ζωδίων καὶ ἀπὸ τῶν παρανατελλόντων ἐκάστῳ τούτων καὶ ἀπὸ τῶν λεγομένων

δεκανῶν παντοδαπὰς ἀφορμὰς ἐν διαφόροις πράξεσι ποριζόμενος. Εἰσὶ γὰρ ἐν ἐκάστῳ τῶν ζωδίων τρεῖς κατελεγμένοι δεκανοὶ ποικιλόμορφοι, ὁ μὲν κατέχων πέλεκυν, ὁ δ' εἰς ἄλλο τι ἐσχματισμένος εἰκόνισμα· ὧν εἰ τὰ εἶδη καὶ τὰ σχήματα ἐν δακτυλίων ἐγγλύψει σφενδόνη, ἀποτρόπαιά σοι δεινῶν γενήσεται. Ταῦτα μὲν οὖν ὁ Τεῦκρος καὶ οἱ κατ' ἐκείνων οἱ περιττοὶ τὰ μετέωρα. Huncce locum e cod. jam dedit Salmasius in Plin. Exerc. p. 461, qui in Præf. De an. climact. Teucrum hunc astrologum ab Arabibus Tenkelum vocari notat. Eundem esse Lasbam Babylonium, qui dicatur in cod. ms. Joh. Camateri censet Fabricius Bibl. Gr. IV, p. 166. Sub Zeuchi nomine quædam astrologica ferri, teste Labbeo Bibl. nov. ms. p. 278 monet Bruckerus Hist. crit. phil. I, 2, p. 130, uti disco ex Westermanno Præf. ad Paradox. p. XLVIII. Idem Bruckerus Babylonium a Cyziceno Suidæ non distinguit. Fortasse Babylonii nomen ab arte astrologica invenit. Moneendum vero etiam Agathoclem Cyzicenum item ab aliis vocari Babylonium. Ac nescio an Ἰουδαϊκῆ ἱστορία, quam Suidas dicit, non fuerit potius Χαλδαϊκῆ ἱστορία.

1.

Etym. M. p. 210, 22 : Βουτρωτὸς ἢ Βουθρωτὸς, πόλις τῆς Ἠπειροῦ, ὡς φησὶ Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός, ὅτι Ἐλένῳ ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὴν Ἠπειρον παραγενομένου, θύοντος δὲ ἐπιβατήρια, ἢ βοῦς οὐ καιρίαν λαβοῦσα τομῆν, φεύγει, καὶ κολπον τινὰ τῆς Ἠπειροῦ διανηξάμενη, εἰς γῆν ἐξέρχεται, καὶ καταπεσούσα ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἐλένος, συμβόλῳ θείῳ χρησάμενος, κτίζει πόλιν, καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος Βουτρωτὸν αὐτὴν ὠνόμασε.

Stephan. Byz. : Βουθρωτὸς, χειρρόνησος περὶ Κέρκυραν. Ἔστι καὶ πόλις. Ἐκλήθη δ' οἱ μὲν φασὶν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ, οἱ δὲ μυθεύονται, ὅτι Ἐλένῳ ἐκ Τροίας πλέοντι ἐς ἐσπέρην, θύσαντι ἀποβατήρια ἐν Ἠπείρῳ, τὸ θῆμα ἢ βοῦς ἀποδράσασα ἐκ τοῦ βουπλήγος ὤχετο φεύγουσα διὰ τὸ μεταξὺ πόντου· καὶ εἰς τὸν χέρσον ἐμβάσα (καὶ γὰρ τρωῖμα ἐν τῇ δειρῇ εἶχεν) αὐτοῦ ἤριπε καὶ ἔθανε· καὶ κληθὲν ὁ Ἐλένος χρῆται, ἵνα ἔθηκε Βουθρωτὸν, ὡς φησὶ Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός.

2.

Etym. M. p. 193, 19 : Βεβαία, πηγὴ οὕτω κα-

ARGOLICA.

1.

Telesarchus in opere De Argolide Æsculapium propterea fulmine ictum esse dicit, quod Orionem in vitam restituere conatus sit.

2.

Telesarchus in Argolicis Herculem Pylum expugnasse ait, quod ille malis aureis et balteo et Diomedis equabus potitus ab urbis ingressu prohibitus esset, arcente equiam Nestore.

1.

Butrotus vel Buthrotus, urbs Epiri. Nimirum, ut Teucer Babylonius ait, quum Helenus e patria in Epirum venisset, et ob descensum in terram sacra faceret, hos victima, quod ictum haud letalem acceperat, aufugit et sinum quemdam Epiri tranans in terram egreditur, ubi concidens exspiravit. Quod pro nomine Helenus accipiens, urbem ibi condidit eamque a casu illo Butrotum (Bovem vulneratam) nominavit.

2.

Bebæa, fons sic dictus in Eubœa. Cujus nomen Teucer

λουμένη ἐν Εὐβοίᾳ. Ἐτυμολογεῖ δὲ Τεῦχος, ὅτι φησὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ποτὲ δάδων ἐκλιπόντων καὶ ποταμῶν καὶ πηγῶν, μόνῃ αὕτῃ ὁμοίως διέμεινε πολύυδρος. Παρὰ τὸ βέβαιον οὖν καὶ ἀνελλιπές, Βεβαία.

3.

ΟΡΙΣΜΟΙ.

Athenæus X, p. 455, E. Griphus in cochleam : Φέρεται δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Τεῦχρου Ὁρισμοῖς·

Ζῶον ἄπου ἀνάκανθον ἀνόστεον ὄστρακώοντων ὀμμάτᾳ τ' ἐκκύπτοντα προμήχεα κείσκυπτοντα.

TEUPALUS ANDRIENSIS.

ΗΛΕΙΑΚΑ.

Stephan. Byz. : Ἀνδρία, πόλις Ἡλείας... Ὁ πολίτης Ἀνδριεύς. Τεῦπαλος δὲ γράφας Ἡλιακά (sic cod. Rhediger.; vulgo Ἰλιακά).

THEAGENES (MACEDO).

Photius cod. 161, p. 104, b, 15, Sopatrum dicit Eclogarum librum decimum consarcinasse ex Cephalionis Erato, quæ Alexandri M. res narravit, ex Apollonii Stoici libris De mulieribus illustribus, καὶ ἐκ τῶν Θεαγένους δὲ Μακεδονικῶν πατρῴων, et ex Vitis Plutarchi. Titulus πάτρια Μακεδονικά, siquidem genuinus est (certe Stephanus simpliciter Theagenem ἐν Μακεδονικοῖς citare solet), aut ita explicandus est ut significet, *De rebus Ma-*

inde deducit, quod, quum reliqui insulæ fluvii fontesque quondam defecissent, ille solus sicuti antea aqua semper abundasset. Itaque ob aquæ nunquam deficientis constantiam (βεβαίον) appellatum esse Βεβαίαν.

3.

DEFINITIONES.

In cochleam etiam in Teucris Definitionibus hic legitur griphus :

Animal sine pedibus, sine spinis, sine ossibus, testaceo tergo, prælongis oculis, qui extrorsum exseruntur et introrsum recedunt.

ELIACA.

Andria, urbs Elidis. Civis Andriensis, testante Teupalo, qui Eliaca scripsit.

MACEDONICA.

1.

Acesameni, urbs Macedoniae, ut Theagenes. Condita urbs ab Acesameno, uno ex Pieriæ regibus.

cedoniæ patriæ, aut ita, ut sit : *De originibus et historia urbium Macedonicarum*, quo sensu apud ceterioris ævi scriptores vox πάτρια adhiberi solet. Sic, ut unum afferam, Christodorus sub Anastasio πάτρια scripsit urbium quam plurimarum.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

1.

Stephan. Byz. : Ἀκεσαμενοί, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θεαγένης. Κτίσμα Ἀκεσαμένου, ἐνδὸς τῶν ἐν Πιερῷ βασιλευσάντων.

2.

Idem : Ἄλτος, χωρίον Θεσσαλονίκης, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ (sic).

3.

Idem : Βάλλα, πόλις Μακεδονίας, ὡς Πέλλα, ὁ πολίτης Βαλλαῖος. Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ (sic)· « Βαλλαίου μεταγαγὼν εἰς τὸν νῦν λεγόμενον Πύθιον τόπον. »

4.

Idem : Ἐλευθερίσκος, πόλις Μακεδονίας. Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

5.

Idem : Κύδνα, πόλις Μακεδονίας, Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς· ἢ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα λέγεται.

6.

Idem : Λήτη, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ πλησίον ἰδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ, ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς.

7.

Idem : Μιέζα, πόλις Μακεδονίας, ἢ Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μιέζης θυγατρὸς Βέρητος τοῦ Μακεδόνος, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Βέρης γὰρ τρεῖς ἐγέννησε, Μιέζαν, Βέροϊαν, Ὀλιγον (Ὀλιμιον?)

2.

Altus, locus prope Thessalonicen, ut Theagenes ait in Macedonicis.

3.

Balla, urbs Macedoniae, ut Pella. Civis Ballæus. Theagenes in Macedonicis : « Ballæos transferens in Pythium locum qui nunc vocatur. »

4.

Eleutheriscus, urbs Macedoniae. Theagenes in Macedonicis.

5.

Cydna, urbs Macedoniae, ut Theagenes in Macedonicis; quæ nominis corruptione dicitur Pydna.

6.

Lete, urbs Macedoniae, a Latonis fano, quod in propinquo est, sic nominata, ut ait Theagenes in Macedonicis.

7.

Mieza, urbs Macedoniae, quæ Strymonium vocabatur, nomen habet a Mieza Beretis Macedoniae filia, ut Theagenes

Holsten.), ἀφ' οὗ (1. ὄν) ποταμὸς ὀμώνυμος καὶ πόλις Βέρροια καὶ τόπος Στρυμόνος (Στρυμόνιος?).

8.

Steph. Byz. : Μισσητός, πόλις Μακεδονίας. Θ. Μακεδονικοῖς.

9.

Idem : Ὀλόβαγρα, πόλις Μακεδ. Θεαγ. Μακεδ.

10.

Idem : Ὀρέσται, Μολοσσικὸν ἔθνος... Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς (sic cod. Rhed.; Θ. ε' Μακεδονικῶν νο.) φησιν, ὅτι ἐπέει ἀφείθη τῆς μανίας Ὀρέστης, φεύγων διὰ τὴν αἰδῶ μετὰ τῆς Ἑρμιόνης, εἰς ταύτην ἦλθε τὴν γῆν καὶ παῖδα ἔσχεν Ὀρέστην, οὗ ἀρξάντος ἐκλήθησαν Ὀρέσται· αὐτὸς δὲ ὑπὸ ἐχιδῆς δηχθεὶς θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας, τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον. Λέγεται καὶ θηλυκὸν Ὀρεστὶς καὶ Ὀρεστιὰς ὠσαύτως. Θεαγένης καὶ Διονύσιος δευτέρῳ Γιγαντιάδος.

11.

Idem : Παλλήνη, πόλις Θράκης, ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σίθωνος μὲν θυγατρὸς, Κλείτου δὲ γυναικὸς, ὡς Ἠγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς. Παλλήνη δ' ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἑστραμμένην. Ἐκαλεῖτο δὲ Φλέγρα τὸ παλαιὸν καὶ ὠκεῖτο ὑπὸ τῶν γιγάντων· καὶ ἡ τῶν θεῶν καὶ τῶν γιγάντων μάχη ἐνταῦθα μυθεύεται γενέσθαι. Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

Cf. Eustath. ad Dionys. 327 : Παλλήνη πόλις Θράκης ἀπὸ Παλλήνης θυγατρὸς Σίθωνος (olim νοgo Τίθωνος). Ἔστι δὲ Παλλήνη (καὶ) χερρόνησος τρίγωνος, οἰκουμένη ποτὲ ὑπὸ γιγάντων, οὗς Ἡρακλῆς μισανθρώπους ἐφευρηκῶς κατεπολέμησεν, ὅτε καὶ βρονταῖ

τινες καὶ πρηστῆρες συνέπεσον. Διὸ καὶ θεοὶ ἔδοξαν τῆς μάχης ταύτης τῷ Ἡρακλεῖ συνάρασθαι καὶ καταφλέξαι τοὺς κακοὺς, καὶ ἡ χώρα διὰ τοῦτο Φλέγρα ἐκλήθη. De Pallene Sidonis filia fc. Conon. c. 10.

Parthenius Erot. c. 6 : Περὶ Παλλήνης. Ἰστορεῖ Διογένης (scr. Θεογένης vel Θεαγένης) καὶ Ἠγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς κτλ. (v. fragm. Hegesippi).

12.

Idem : Παρθενόπολις, Μακεδονίας πόλις, ἀπὸ τῶν θυγατέρων Γεραιστοῦ τοῦ Μύγδονος παιδός, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς· Ἄπὸ δὲ τῶν θυγατέρων διὰ τὸ ἀγροικον αὐτῶν τῆς διαίτης καὶ τὸ ἀμικτον ἔκτισε πόλιν, ἣτις ἐστὶ καὶ νῦν δι' ἐκείνας Παρθενόπολις κέκληται. »

13.

Idem : Σκύδρα, Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

14.

Idem : Τίρσαι, πόλις Μυγδονίας τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπὸ Τίρσης, μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ παιδὸς Μύγδονος, ὡς Θεαγένης φησί.

15.

Idem : Φύσκος, πόλις Λοκρίδος... Ἔστι καὶ ἑτέρα Φύσκος πόλις τῆς Καρίας... Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας, ἧς μέμνηται Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

ΚΑΡΙΚΑ.

16.

Idem : Κασταλία, πόλις Κιλικίας. Θεαγένης ἐν Καρικοῖς.

in Macedonicis ait. Beres enim tres liberos genuit, Miezam, Berream, Olganum; unde fluvius cognominis et Berrea urbs et locus Strymonius (Mieza).

8.

Misetus, urbs Macedoniae. Theagenes Macedonicis.

9.

Olobagra, urbs Macedoniae. Theagenes Macedonicis.

10.

Orestæ, Molossica gens. Theagenes in Macedonicis ait Orestem, postquam a furore esset liberatus, præ pudore cum Hermione fugientem, in istam regionem venisse, atque filium Orestem habuisse, quo imperante, Orestæ nomen accepit. Ipsum vero a vipera morsum obiisse in Arcadiae loco, cui nomen Orestium. Dicitur quoque genere feminino Orestis et Orestias promiscue, teste Theagene et Dionysio Gigantiadis libro secundo.

11.

Pallene, regio Thraciæ, a Pallene Sithonis filia, Clitique uxore, ut Hegesippus in Palleniæcis. Est vero Pallene chersonesus figuram habens trianguli, cujus basis meridiei obversa est. Olim Phlegra vocabatur et habitabatur a Gi-

gantibus. Atque Deorum et Gigantum pugnam ibi pugnatam esse fabulantur. Theagenes in Macedonicis.

12.

Parthenopolis, Macedoniae urbs a filiabus Geræstis Mygdone nati, ut ait Theagenes in Macedonicis : « Filiæ autem quum agrestes vita essent et ab hominum consortio abhorrent, urbem iis condidit quæ de iis Parthenopolis etiamnum vocatur. »

13.

Scydra, urbs Macedoniae, ut Theagenes in Macedonicis.

14.

Tirsæ, Mygdoniæ urbs in Macedonia, a Tirsæ nomen habens, quæ una fuit ex Mygdonis uxoribus, ut Theagenes refert.

15.

Physcus... etiam Macedoniae urbs est, ut Theagenes refert in Macedonicis.

ΚΑΡΙΚΑ.

16.

Castalia, urbs Ciliciæ. Theagenes in Caricis.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΝΗΣ.

17.

Schol. Pind. Nem. III, 21 : Θεογένης (sic libri mss.) δὲ ἐν τῷ Περὶ Αἰγίνης οὕτω γράφει· « Ἄλλοι δὲ τινες πιθανώτερον ἐξηγοῦνται περὶ τούτων. Ὀλιγανθρωπούσης γὰρ τῆς νήσου φασὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν ἐν σπηλαίοις καταγεῖοις διατῆσθαι παντελῶς ἀκατασκευάστους ὄντας, καὶ τοὺς μὲν γινομένους καρποὺς εἰς ταῦτα καταφέρειν, τὴν δὲ ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν, οὕσης ἐπιεικῶς ὑπάντρου καὶ ὑποπέτρου τῆς νήσου, μάλιστα δὲ τῶν πεδινῶν τόπων αὐτῆς. Διὸ περ ἀφομοιοῦνται αὐτοὺς, ὡς εἶδον ταῦτα πράττοντας, τῶν ἐξῴθεν ἐρχομένων μύρμηξι, Μυρμιδόνας κληθῆναι· μεθ' ὧν συνοικίσαντα τὸν Αἰακὸν τοὺς ἐκ Πελοποννήσου μεθ' ἑαυτοῦ παραγινομένους ἐξημερώσαι τε καὶ νόμους δοῦναι καὶ σύνταξιν πολιτικὴν, ἣ ἤδη χρησαμένους αὐτοὺς παντελῶς δοκεῖν ἐκ μυρμηκῶν γενέσθαι ἀνθρώπους. »

Eadem, laudato auctore, Tzetzes Hist. VII, 306 sqq. et ad Lyc. 176. Cf. Schol. ad Hom. Il. α, 180, et Strabo VIII, 375, qui sua ex Theagene habere videtur Müllero in Ægin, p. 14. coll. p. 5. 6. 14. 21. 43. Ceterum num Macedonicorum auctor idem sit cum eo qui De Ægina scripsit, in medio relinquendum. Ceterum formas Θεαγένης et Θεογένης constat adhiberi promiscue.

18.

Schol. Platon. p. 331 ed. Bekk., de Aristophane comico : Κατεκλήρωσε δὲ καὶ τὴν Αἰγίνα, ὡς Θεογένης ἐν τῷ Περὶ Αἰγίνης.

Comes Natal. III, 16 Jovem dicens Proserpinæ Siciliam ins. dono dedisse testes laudat *Theagenem et Apollodorum Cyrenaicum*. Unde hæc hauserit Comes, et num nostrum scriptorem an Theagenem Reginum (de quo v. tom. II, p. 12 not.) intelligi voluerit, equidem nescio.

DE ÆGINA.

17.

Theagenes in libro De Ægina ita scribit : « Alii quidam probabiliora de his narrant. Etenim quo tempore insula nondum hominum copia frequentata esset, incolas ejus ferunt in speluncis subterraneis degisse omni apparatu destitutos, ac provenientes fructus in antra ista intulisse, contra vero effossam ex iis terram in agros extulisse, quoniam insula antris referta et petrosa esset idque in campestribus maxime locis. Quare exteros eo venientes, quum illud facientes viderent, cum formicis (μύρμηξι) comparasse incolas, ideoque eos Myrmidones appellatos esse. Deinde Æacum Peloponnesios cum ipso in Æginam profectos in societatis

THEMISO.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΛΗΝΙΔΟΣ.

Athenæus VI, p. 235, A : Καὶ Θεμισῶν δ' ἐν Παλληνίδι· « Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλέα τὸν αἰετὸν βασιλεύοντα καὶ τοὺς παρασίτους, οὓς ἂν ἐκ τῶν δῆμων προαιρῶνται, καὶ τοὺς γέροντας καὶ τὰς γυναῖκας τὰς πρωτοπόσεις. »

« Ἡ Παλληνίς a Casaubono accipitur pro porticu Pallenide (Παλληνίς sc. στοά), a demo Pallene denominata; neque desunt exempla locorum in urbe a demis nominatorum. Contra disputat Schweighæuserus, qui cogitat de Minerva Pallenensi (Herodot. I, 62; Eur. Heraclid. v. 849) et τὴν Παλληνίδα brevitatibus causa ipsum templum hujus deæ dictum putat, quod vereor ut idoneis locis probari queat; nam qui a Schweighæusero laudantur (Eurip. Heracl. 1031; Polyæn. Strateg. I, 21, 1), ex his id quod vult haudquaquam consequitur. Mihi scribendum videtur ἐν δὲ Παλληνίδος, i. e. in templo Minervæ Pallenensis, nisi dixeris subaudiendum esse substantivum χώρα, ut ἐν Παλληνίδι sc. χώρα fuerit i. q. ἐν Παλλήνῃ, apud Pallenenses. De templo illo Minervæ sermonem esse omnino verisimile est, neque de hoc non scripsisse videtur Themiso ἐν Παλληνίδι, qui titulus, ni fallor, decurtatus est ex pleniore formula ἐν τῷ Περὶ τῆς Παλληνίδος, velut Polemo citatur ἐν Ἐρατοσθένους ἐπιδημία i. e. ἐν τῷ Περὶ τοῦ Ἑ. ε. » PRELLER. ad Polemon. p. 117. — πρωτοπόσεις] Pollux III, 39 : Ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη, πρωτόποσις ἐκαλεῖτο. Γέγραπται δὲ τοῦνομα ἐν τῷ τοῦ βασιλέως νόμῳ. « Ex his colligere est, verba quæ describit Athenæus partem esse legis regię : at auctorem et opus ubi lex illa exstabat, docet Athenæus. » CASaubonus. In antecedentibus Athenæus ex eodem haud dubie Themisone : Ἐν δὲ τῇ Παλληνίδι τοῖς ἀναθήμασιν ἀναγέγραπται τάδε· « Ἄρχοντες κτλ. Vide locum in fragm. 78 (tom. III, p. 138) Polemonis, ex quo Themisonem citasse videtur Athenæus.

communione illis junxisse, atque sic ad cultiorem vitam adduxisse legesque scripsisse certamque reipublicæ formam constituisse, qua usos illos ex formicis prorsus videri evasisse homines.

18.

Sorte etiam fundum accepit Aristophanes in Ægina, ut Themigenes in libro De Ægina.

DE PALLENIDE.

Themiso in Pallenide : « Curet rex qui quovis anno in officio fuerit, tum parasitos, qui e tribubus nominantur, tum senes et mulieres primo adhuc marito nuptas.

THEMISTAGORAS EPHESIUS.

ΧΡΥΣΗ ΒΙΒΛΟΣ.

1.

Etym. M. v. Ἀστυπάλαια : Πατροκλῆς καὶ Τεμβρίων ἀποικίαν στελιαντες εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς ἐνοικούντας Κᾶρας κοινωσίαν θέμενοι, ὤκησαν παρὰ τὸν Σχησίον ποταμὸν καὶ εἰς δύο φυλάς τὴν πόλιν διένειμαν, ὧν τὴν μὲν Σχησίαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Σχησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπάλαιαν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ἄστεος. Οὕτως Θεμισταγόρας ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ.

2.

Athenæus XV, p. 681, A : Θεμισταγόρας δ' ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Χρυσῇ βίβλῳ ἀπὸ τῆς πρώτης δρεψαμένης νέμφης Ἐλιχρύσης ὄνομα τὸ ἄνθος (sc. τὸ ἐλίχρυσον) ὀνομασθῆναι (φησίν).

3.

Cramer. Anecd. I, p. 80 : Θεμισταγόρας δὲ καὶ ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ φησίν· « Ὅτι αἱ κατὰ τὴν Ἀλόπην τὴν νῦν καλουμένην Λυκίαν, τὴν πρὸς τῇ Ἐφέσῳ, γυναῖκες μιᾷ συμβουλῇ τὰ συνήθη ταῖς γυναῖξιν ἔργα ἀπαρνησάμεναι, καὶ ζῶναις χρῆσάμεναι καὶ ὀπλισμοῖς, τὰ τῶν ἀνδρῶν πάντα ἐπετήδευον· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα καὶ ἡμῶν σὺν αὐταῖς ζῶναις (δ' ἐστὶν ἐθέριζον)· διὰ τοῦτο καὶ Ἀμαζόνιας κεκληθῆσαι τὰς σὺν ταῖς ζῶναις ἀμώσας. »

THEOCLIS.

1.

E LIBRO QUARTO.

Ælianus H. an. XVII, 6 : Θεοκλῆς δὲ ἐν τῇ τε-

LIBER AUREUS.

1.

Patrocles et Tembrion coloniam in Samum deducentes et cum Caribus, qui insulam incolabant, societatem ineuntes, sedes fixerunt ad Schesium fluvium et in duas tribus civitatem dividerunt, quarum alteram Schesium a Schesio fluvio urbem præterlabente vocabant, alteram vero Astypalæam ab antiqua quæ ibi erat urbe. Sic Themistagoras in Libro aureo.

2.

Themistagoras Ephesius in Libro aureo, qui inscribitur, helichrysum (*auriolam*) florem nomen habere ait a nympha Helichryse, quæ prima eum decerpserit.

3.

Themistagoras in Aureo libro ait : « Mulieres in Alope, quæ nunc Lycia vocatur, ad Ephesum sita, communi consilio sueta mulieribus opera facere recusarunt, et cingulis

τάρτη περὶ τὴν Σύρτιν λέγει γίνεσθαι κήτη τριήρων μείζονα.

(2.)

Plinius H. N. XXXVII, s. 11, § 1 : *Theomenes juxta Syrtim magnam hortum Hesperidum esse, ex quo in stagnum cadat (electrum), colligi vero a virginibus Hesperidum.* Eundem scriptorem ab Æliano et Plinio citari censeo. Theoclem aliquem poetam ἐν Ἴθυφάλλοις citat Athenæus p. 497, G.

THEODORI.

Ex viginti Theodoris, quos Diogenes L. II, 103 recenset, memorandi nobis sunt :

Πέμπτος ὁ Περὶ τῶν νομοποιῶν πεπραγματευμένος, ἀρξάμενος ἀπὸ Θεοράνδρου. — Ἑβδομος ὁ τὰ Περὶ Ῥωμαίων πεπραγματευμένος. — Ἐκαδέκατος, ὁ γεγραφὸς Περὶ ποιητῶν.

THEODORUS RHODIUS.

ἹΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Suidas : Πανικῶν δείματα. Τοῦτο γίνεται ἐπὶ τῶν στρατοπέδων, ἡνίκα αἰφνίδιον οἱ τε ἵπποι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔκταραρθῶσι, μηδεμιᾶς αἰτίας προφανείσης... Δοξάζεται γὰρ πολεμίων ἔφοδος εἶναι, καὶ ἀναλαμβάνοντες ὅπλα ὑπὸ ταραχῆς ἀνδιστάμενοι ἀλλήλοις μάχονται.... Τοῦτο γίνεται περὶ τοὺς πολέμους**, Θεοδώρου τοῦ Ῥοδίου στρατηγῶ ἐν Ἱπομνήμασι λέγοντος, ὅτι κράτιστόν ἐστι ἐν τοῖς τοιοῦτοις καιροῖς μένειν ἐπὶ τῶν ὅπλων καὶ τὴν ἡσυχίαν ἔχειν· αὐτὸς τε περιθῶν ἐβόα, καὶ διὰ τῶν ὑπηρετῶν παρήγγειλε μένειν ἐν ταῖς σκηναῖς καθωπλισμένους ἅπαντας.

armisque utentes iis rebus quæ viris conveniunt, operam dabant, et præter cetera etiam metebant (ἡμῶν) in ipsis halteis (ζῶναις). Itaque mulieres ἀμώσας σὺν ταῖς ζῶναις Amazonas esse appellatas. »

1.

Theocles libro quarto ait ad Syrtin esse balænas tiremibus grandiores.

COMMENTARIUM.

1.

Panicus terror accidit in bello, quum subito tam equi quam homines metu consternuntur, nulla apparente causa. Milites vero quum Panico terrore corripiuntur, existimantes ab hostibus se invadi, arma in se mutuo vertunt. Theodorus Rhodiorum dux in Commentariis dicit optimum esse, si milites istiusmodi temporibus in armis quiescant. Ipse etiam per exercitum discurrens clamabat, et per ministros militibus denunciabat, ut omnes intra tentoria armati se continerent.

Non novi *Theodorum* Rhodiorum ducem. Contra *Theodotas* Rhodius, ἀνὴρ γενναῖος καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, cujus strategemate Antiochus Soter Gallogræcos insigni prælio devicit, notus est ex descriptione hujus prælii apud Lucianum in Zeuxi c. 8 sqq. (p. 247 ed. Didot.) De eodem *Theodota* v. Lucian. De calumnia c. 2, p. 614. Fortasse igitur *Theodotæ* nomen ap. Suidam reponendum. Ceterum quæritur num Ὑπομνήματα illa historica fuerint, an de arte tactica, quod fere probabilius est.

THEODORUS HIERAPOLITA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ.

1.

Athenæus X, p. 412, E : Μίλων δ' ὁ Κροτωνιάτης, ὡς φησιν ὁ Ἱεραπολίτης Θεόδωρος ἐν τοῖς Περὶ ἀγώνων, ἦσθιε μνᾶς κρεῶν εἴκοσι, καὶ τσσαύτας ἄρτων, οἴνου τε τρεῖς χόας ἔπινεν. Ἐν δὲ Ὀλύμπια ταῦρον ἀναθέμενος τοῖς ὄμοις τετραετῇ, καὶ τοῦτον περιενέγκας τὸ στάδιον, μετὰ ταῦτα δαιτρεύσας μόνος αὐτὸν κατέφαγεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

2.

Idem X, p. 413, B : Ἀστυδάμας δ' ὁ Μιλήσιος, τρίς Ὀλύμπια νικήσας κατὰ τὸ ἐξῆς παγκράτιον, κληθείς ποτε ἐπὶ δεῖπνον ὑπὸ Ἀριοβαρζάνου τοῦ Πέρσου καὶ ἀφικόμενος, ὑπέσχετο φαγεῖν πάντα τὰ πᾶσι παρασκευασθέντα, καὶ κατέφαγε. Τοῦ Πέρσου δ' αὐτὸν ἀξιώσαντος, ὡς ὁ Θεόδωρος ἱστορεῖ, ἀξίον τι ποιῆσαι τῶν κατὰ τὴν ἰσχύν, φακὸν τῆς κλίνης περιχάλλον ὄντα κλάσας, ἐξέτεινε μαλάξας. Τελευτήσαντος δ' αὐτοῦ, καὶ κατακαυθέντος, οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα, μόλις δὲ δύο. Καὶ τὰ τοῖς ἐννέα ἀνδράσι παρασκευασμένα παρὰ τῷ Ἀριοβαρζάνῃ εἰς τὸ δεῖπνον μόνον καταφαγεῖν.

DE CERTAMINIBUS.

1.

Milo Crotoniates, ut narrat Theodorus Hierapolitanus in libris De certaminibus, comedebat libras carnis viginti, totidemque panis; et vini congios hibeat tres. Olympiæ vero taurum quadrimum humeris impositum per stadium circumcirca gestavit: dein eundem dissectum paratumque uno die solus comedit.

2.

Astydamas Milesius, Olympiæ tribus continuis vicibus victor in certamine pancrati, ad cenam vocatus ab Ariobarzane Persa, quum se ad eum contulisset, pollicitus est omnia se comesturum quæ cunctis parata fuissent: et comedit. Dein rogatus a Persa, ut dignum aliquid istis viri-

THEODORUS SAMOTHRAX.

3.

Ptolemæus Hephæst. lib. VII : Θεόδωρος ὁ Σαμοθράξ τὸν Δία φησὶ γεννηθέντα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἀκατάπαυστον γελάσαι, καὶ διὰ τοῦτο τέλειος ἐνομίσθη ὁ ἔβδομος ἀριθμὸς.

Eundem aut alium mythographum Theodorum laudat schol. Apoll. Rhod. IV, 264 : Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῇ ἐνάτῳ (ἐν χβ' cod. Paris.), ὀλίγω πρότερόν φησὶ τοῦ πρὸς τοὺς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Sermo est de Arcadibus Proselenis. Cf. Dionys. Chalcid. fr. 1.

THEODORUS ILIENSIS.

ΤΡΩΙΚΑ.

4.

Suidas : Παλαίφατος, Ἀβυθηνὸς, ἱστορικός.. Γέγονε δ' ἐπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, παιδικὰ δ' Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, ὡς Φίλων καὶ Θεόδωρος ἐν β' Τρωικῶν.

Eundem, opinor, laudat Servius ad Virgil. Æn. I, 28, ubi nomen scriptoris in libris est Theodatus: *Sane hic Ganymedes Catamitus dicitur: licet Theodatus, qui Iliacas res perscripsit, hunc fuisse Belim dicat et Laomedonti prædixisse tunc perituram et civitatem et regnum Trojanorum, quum de monte Meotio sponte fuisset saxum delapsum, quod quum evenisset, postea Ilium est direptum.*

THEODORI *Metamorphoses* citat Plutarchus Par. c. 22 : Σμύρνα, Κινύρου θυγάτηρ, διὰ μῆνιν Ἄφροδίτης ἠράσθη τοῦ γεννησαντος, καὶ τῇ τροφῇ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἔρωτος ἐδήλωσεν· ἡ δὲ δόλῳ ὑπῆγε τὸν δεσπότην. Ἐφη γὰρ γείτονα παρθένον ἐρᾶν αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνεσθαι ἐν φανερωῇ προσιέναι. Ὅ δὲ συνῆι. Ποτὲ

bus faceret, lenticulam lecti aneam fregit, et a se mollitiam extendit, ut idem narrat Theodorus. Post ejus mortem, cremato cadavere, una urna non capiebat ossa hominis, sed duæ vix sufficiebant. Quæ autem solus apud Ariobarzane devoravit, ea novem aiunt viris parata fuisse.

3.

Theodorus Samothrax Jovem, postquam natus esset, per septem dies absque intermissione risisse ait, et propter hoc septenarium numerum esse sacrum.

TROICA.

4.

Palæphatus Abydenus historicus Alexandri Macedonis temporibus vixit, et Aristotelis philosophi amasius fuit, ut Philo ait et Theodorus in secundo Troicorum.

δὲ θελήσας τὴν ἐρῶσαν μαθεῖν, φῶς ἤτησεν· ἰδὼν δὲ, ξιφήρης τὴν ἀσελγεστάτην ἐδίωκεν. Ἡ δὲ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης εἰς δμῶνυμον δένδρον μετεμορφώθη, καθὰ Θεόδωρος ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν. (Cf. Stob. Florileg. 66, 34.)

Probus ad Virgil. Georg. I, extr. : *dilectæ Thetidi Alcyones*] *Varia est opinio harum volucrum originis. Itaque in altera sequitur Ovidius Nican-drum, in altera Theodorum putatur. Nam Ceyx Luciferi filius cum Alcyone Æoli filia mutatur in has volucres. Idem refert Alcyonen Scyronis filiam Iatronis Attici Polypeponis filii, quum pater ei præciperet ut quæreret maritum, arbitrata promissum sibi ut concumberet cum quibus vellet, ab irato patre dejectam in mare mutatam in hanc volucrem. Idcirco autem dilectas Thetidi dicit has aves, quod per septem dies, quibus excludunt fœtus, in mari tranquillitas est, ut tuta sit navigatio. Hæc, quæ in editis desiderantur, Dübneri schedulis accepta refero.*

THEODORUS PHOCÆUS *De tholo Delphico* scripsisse dicitur ap. Vitruv. præfat. vii. Ibidem Theodorus *De vite Junonis Samiæ* citatur.

Subjungo mentionem Theodori τοῦ παναγοῦς, qui Περὶ τοῦ κηρύκων γένους scripsisse perhibetur apud Photium : Ἡμεροκαλλές, ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος, ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ὃ χρωῖνται πρὸς τὰς ἱερουργίας Ἀθήνησιν, ὡς Θεόδωρος ὁ παναγὴς προσαγορευόμενος ἐν τῷ Ἀ Περὶ τοῦ κηρύκων γένους, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδούς· γράφει δέ· « Καλεῖται ἡμεροκαλλές διὰ τὸ πεπλῦσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· ἀκάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη. » Ead. Etym. M.

THEOGNIS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔΩ ΘΥΣΙΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 360, B : Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θεόγνης φησιν ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν, γράφων οὕτως· « Εἶδος δὲ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι·

Ἥλιθ', ἤλιθε χελιδῶν,
καλὰς ὥρας ἀγοῦσα,
καλοὺς ἐναυτοὺς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.

Παλάθαν οὐ προκυκλεῖς
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,
τυροῦ τε κἀνίστρον
καὶ πυρῶν;

ἂ χελιδῶν καὶ λευθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. Πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μὲν τι δῶσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἴσομες·
ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ θυπέρθυρον,
ἢ τὰν γυναικίκα τὰν ἐσω καθήμεσαν·
μικρὰ μὲν ἐστὶ, βαδίως μὲν οἴσομες.
Ἐὰν φέρῃς δὲ τι, μέγα δὴ τι καὶ φέροις.
Ἄνοιγ' ἀνοιγε τὰν θύραν χελιδῶν·
οὐ γὰρ γέροντές ἐομεν, ἀλλὰ παιδία.

Τὸν δὲ ἀγερμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. »

Theognidem hunc Schweighæuserus in Ind. ad Athen. p. 205 esse putat fortasse sophistam Chium, cujus meminit Athenæus I, p. 14, E, ubi : Διαβόητοι δὲ ἐπὶ σφαιρικῇ Δημοστέλης ὁ Θεόγνης τοῦ Χίου σοφιστοῦ ἀδελφός. Sophista ille haud magis innotuit. Noster homo fuerit Rhodius.

DE SACRIS RHODIORUM.

Eliam χελιδονίζειν (*hirundinare*) apud Rhodios est aliqua stīpis collectio; de qua Theognis loquitur secundo libro De sacris quæ Rhodi celebrantur, ubi sic scribit : « Rationem aliquam colligendi stīpem *hirundinare* appellant Rhodii, quæ fit mense Boedromione. Habet autem nomen ex eo, quod solent acclamare :

Venit, venit hirundo,
pulcra tempora reducens
pulerosque annos,
sub ventre candida,
in tergo nigra.

Ficuum offam nonne expromis

pinguibus ex ædibus,
viniq̄ pocillum,
caseiq̄ue canistrum
et tritici?

Hirundo nec placentulam

aspernabitur. Abibimusne, an accipiemus?

Si dederis, abibimus : si nihil, non desistemus

quin januam abstulerimus, aut limen superius,

aut tuam intus ipsam sedentem uxoreulam;

parva est, facillime quidem asportabimus.

Si quid nobis impertis, haud exiguum illud sit.

Aperi, aperi fores! ne sperne hirundinem!

Nec senes enim, ut vides, sed pueri sumus.

Hujus rationis stīpem petendi primus auctor fuerat Cleobulus Lindius, quum in Lindiorum civitate necessitas exstīstisset colligendæ pecuniæ. »

THEOLYTUS (METHYMNÆUS).

ΩΡΟΙ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XI, p. 470, B: Θεόλυτος δ' ἐν δευτέρῳ Ὠρων ἐπὶ λέθητός φησιν αὐτὸν (Herculem) διαπλευσαι, τοῦτο πρῶτον εἰπόντος τοῦ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσαντος. Φερεκύδης (fr. 33 h, tom. I, p. 80) κτλ.

Θεόλυτος codd. A. B. P; Θεόκλυτος V. L. ap. Dindf. De re cf. Müller. *Dor.* I, p. 426.

Apollon. Rhod. I, 622 sq. narrat Thoantem regem Lemniorum, ut eadem effugeret, ab Hypermnestra impositum esse arcæ, quam per mare piscatores transvererint in Oëneam prope Eubœam insulam, quæ postmodum nominata sit Sicinus de Sicino Thoantis ex Naide filio. Ad hæc schol. vulg.: Εἰληψε τὴν ἱστορίαν παρὰ Θεολύτου. Ibidem vero hæc quoque leguntur: Ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη καὶ Κλέων ὁ Κουριεύς ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς δεικνύς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετένεγκεν Ἀπολλώνιος (Cleon ille Argonautica scripsit; cf. schol. Apoll. I, 587. 77). Fortasse Apollonius sua e Cleone, Cleon e Theolyto mutuatus est; modo recte habeat nomen Θεόλυτος. Ceterum Ὠροί Theolyti nescio an fuerint Λεσθίων. Certe Theolyti Methymnæi, vel ejusdem cum nostro vel alius, meminit Athenæus VII, p. 296, A: Τὸν δὲ Γλαῦκον τὸν θαλάττιον δαίμονα Θεόλυτος μὲν ὁ Μηθυμναῖος ἐν τοῖς Βακχικοῖς ἔπεσιν ἐρασθέντα φησὶν Ἀριάδνης, ὅτ' ἐν Δία τῇ νήσῳ ὑπὸ Διονύσου ἠρπάσθη, καὶ βιαζόμενον ὑπὸ Διονύσου ἀμπελίνῳ δεσμῷ ἐνδεδῆναι, καὶ δεηθέντα ἀφθεῖναι, εἰπόντα:

Ἀθηδῶν νό τις ἐστὶν ἐπὶ πλευροῖο θαλάσσης
ἀντίον Εὐβοίης, σχεδὸν Εὐρύποιο ῥαῶν·
ἐνθεν ἐγὼ γένος εἰμί· πατὴρ δέ με γένετο Κωπέυς.

(Cf. Müller, *Min.* p. 238.) — Schweighæuserus ad Athén. p. 470, B, Theolytum nostrum eundem esse putavit cum *Theocrito*, quem laudat Fulgen-

tium Myth. I, 26; quo loco nos Theochresti nomen reponendum esse censemus. Vide tom. II, p. 86.

THEOPHILUS.

Theophilus a schol. Nicandri (v. fr. 5) vocatur *Zenodoteus*. Vixisse igitur videtur sub Ptolemæo Euergete. Ceterum quænam scripta ad hunc, quænam ad alios Theophilos pertineant, parum liquet.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

I.

Plutarch. Par. min. c. 13, p. 309, A: Ῥωμαῖοι πολεμοῦντες πρὸς Τοῦσκον, ἐχειροτόνησαν Βαλέριον Τουρκουάτον· οὗτος θεασάμενος τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα, τούνομα Κλουσίαν, ἤτειτο παρὰ τοῦ Τοῦσκου τὴν θυγατέρα· μὴ τυχὼν δὲ, πορθεῖ τὴν πόλιν. Ἡ δὲ Κλουσία ἀπὸ τῶν πύργων ἔρριψεν ἐαυτήν· προνοία δ' Ἀφροδίτης κολπωθείσης τῆς ἐσθῆτος, διεσώθη ἐπὶ τὴν γῆν· ἦν ὁ στρατηγὸς ἔφθειρε· καὶ τούτων πάντων ἕνεκα ἐξωρίσθη κοινῷ δόγματι ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς Κέρσιαν νῆσον πρὸ τῆς Ἰταλίας· ὡς Θεόφιλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Plutarch. Par. min. c. 32, p. 313, C: Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Πεισίστρατος Ὀρχομένιος τοὺς μὲν εὐγενεῖς ἐμίσει, τοὺς δ' ἐυτελεῖς ἐφίλει. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἐν τῇ βουλῇ φονεῦσαι, καὶ διακόψαντας αὐτὸν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλον, καὶ τὴν γῆν ἔξυσαν. Ὅ δὲ δημότης ὄχλος ὑπόνοιαν λαβὼν ἔδραμεν εἰς τὴν βουλὴν. Ὁ δὲ νεώτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως, Τησιμάχος, εἰδὼς τὴν συνωμοσίαν, ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀπέσπασε τὸν ὄχλον, εἰπὼν ἐωρακέναι τὸν πατέρα μεθ'

tium Torquatus obtulisset, ob istæc facta communi Romanorum decreto deportatus est in Corsicam, quæ est insula ante Italiam. Narrat hæc Theophilus Italicorum tertio.

PELOPONNESIACA.

Bello Peloponnesiaco durante, Pisistratus Orchomenius infensus nobilitati, tenuibus favebat. Itaque senatus eum per insidias necavit, discerptumque in frusta sinibus injectum egresserunt, erasa (ne vestigia cædis apparerent) terra. Plebeia autem turba suspicione facti concitata ad curiam concursum ut fecit, Tlesimachus junior regis filius, conjurationis conscius, multitudinem a concione avertit, quod diceret a se conspectum patrem suum, qui forma quam

ANNALES.

Theolytus in secundo Annalium ait in lebete Herculem navigasse (per oceanum), primo hoc dicente Titanomachie auctore.

ITALICA.

1.

Romani bello in Etruscos præfecerunt Valerium Torquatum. Is quum vidisset filiam regis Tuscorum Clusiam, eam petivit; quumque non impetrasset, urbem vastavit. Clusia de turri se ipsam dejecit: veste autem sinuata (curaverat hoc Venus) incolumis ad terram delata est: cui quum vi-

ὄριμης εἰς τὸ Πισαῖον ὄρος φέρεσθαι, μείζονα μορφήν ἀνθρώπου κεκτρημένον. Καὶ οὕτως ἠπατήθη ὁ ὄχλος· ὡς Θεόφιλος ἐν δευτέρῳ Πελοποννησιακῶν.

Ejusdem librum Περὶ λίθων laudat Plutarchus De Pluv. c. 24, 1 : Τίγρις ποταμὸς ἐστὶ τῆς Ἀρμενίας τὸν ῥοὺν καταφέρων εἰς τε τὸν Ἀράξην καὶ τὴν Ἀρσακίδα λίμνην· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Σόλλαξ, ὅπερ μεθερμηνευόμενον ἐστὶ κατωφερής· ὠνομάσθη δὲ Τίγρις δι' αἰτίαν τοιαύτην. Διόνυσος κατὰ πρόνοιαν Ἦρας ἐμμανῆς γενόμενος, περιήρχετο γῆν τε καὶ θάλατταν, ἀπαλλαγῆναι τοῦ πάθους θέλων. Γενόμενος δ' ἐν τοῖς κατ' Ἀρμενίαν τόποις, καὶ τὸν προειρημένον ποταμὸν διελευθῆν μὴ δυνάμενος, ἐπεκαλέσατο τὸν Δία· γενόμενος δ' ἐπήκοος ὁ θεός, ἐπεμψεν αὐτῷ τίγριν, ἐφ' ἧς ἀκινδύνως προσενεχθεῖς, εἰς τιμῆν τῶν συμβεβηκότων τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Θεόφιλος ἐν α' Περὶ λίθων.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ.

E LIBRO UNDECIMO.

3.

Steph. Byz. : Παλική, πόλις Σικελίας. Θεόφιλος δ' ἐν ἑνδεκάτῳ Περιηγήσεως Σικελίας Παλικίην κρήνην φησὶν εἶναι.

(ΠΕΡΙ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.)

De Judæis, nescio num peculiari libro an data occasione, Theophilum quendam egisse patet ex sequentibus :

4.

Alexander Polyhistor (fr. 19) ap. Euseb. Pr. Ev. IX, c. 34, p. 452 : Θεόφιλος δὲ φησὶ τὸν περισεύσαντα χρυσὸν (sc. post exstructum templum) τὸν Σαλομῶνα τῷ Τυρίῳ βασιλεῖ πέμψαι· τὸν δὲ εἰκόνα τῆς θυγατρὸς ζῶον ὀλοσώματον κατασκευάσαι, καὶ ἔλυτρον τῷ ἀνδριάντῳ τὸν χρυσοῦν κίονα περιθεῖναι.

Josèphus Contra Apion. I, 23 et ex eo Euseb.

humana est augustiore ad Pisæum montem se proriperet. Itaque deceptus est populus. Theophilus secundo Peloponnesiacorum.

SICILLÆ PERIEGESIS.

3.

Palice, urbs Siciliæ. Theophilus undecimo Periegeseos Siciliæ Palicinum fontem esse ait.

(DE JUDÆIS.)

4.

Theophilus ait quidquid reliquum ex auro fuerit, Tyrio regi a Salomone missum esse : illum vero filicæ simulacrum integrum ex eo conflasse, ipsamque aurea columbia quasi theca et involucro quodam inclusisse.

I. I. p. 458, A, Theophilum cum Theodoto, Mnæsea, aliis, inter eos recenset, qui summam Judæorum antiquitatem testati sint.

E LIBRIS INCERTIS.

5.

Schol. Nicandri Theriac. 11 : Ὁ δὲ Ζηνοδότειος Θεόφιλος ἱστορεῖ, ὡς ἄρα ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο ἐγένοντο ἀδελφοί, Φάλαγξ μὲν ἄρσην, Θήλεια δ' Ἀράχνη τοῦνομα· καὶ ὁ μὲν Φάλαγξ ἔμαθε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὰ περὶ τὴν ὑπλομαχίαν, ἡ δὲ Ἀράχνη τὰ περὶ τὴν ἱστοποιίαν· μιγέντας δὲ ἀλλήλοις στρυγηθῆναι ὑπὸ τῆς θεοῦ καὶ μεταβληθῆναι εἰς ἕρπετά, ἃ δὴ καὶ συμβαίνει ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων κατεσθίεσθαι.

6.

Athenæus I, p. 6 ; B : Θεόφιλος δὲ φησιν· « Οὐχ ὥσπερ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος· ἐκεῖνος γὰρ, ὡς εἰοικεν, ἐπιμεμφομένος τὴν φύσιν εἰς τὴν ἀπολαυσιν ἤθελε μάλιστα ποτε γεράνῳ τὴν φάρυγγα σχεῖν· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἴππον ὄλωσεν ἢ βοῦν ἢ κάμηλον ἢ ἐλέφαντα δεῖ σπουδάζειν γενέσθαι. Οὕτω γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἡδοναὶ πολλῶν μείζους καὶ σφοδρότεραι· πρὸς γὰρ τὰς δυνάμεις ποιοῦνται τὰς ἀπολαύσεις. » Cf. Aristotel. Ethic. ad Nic. III, 10 ; Plutarch. Mor. p. 668, C. 1128, B ; Suidas v. Φιλόξενος.

7.

Fulgentius Mythol. lib. II, 17 : *Beatinius augur dicere solitus erat, diversarum urbium honores somnialiter peragi urbicario mimologo... Credo enim quod Theophili philosophi sententiam legerat, dicentis μίμος ὁ βίος, id est : mimus vita.*

Chronographus Theophilus, cujus meminit Malala p. 29, 4 ; 59, 17 ; 85, 9 ; 157, 20 ; 195, 20 ; 220, 17 ; 223, 18 ; 252, 16 ; 429, 13. 17 ed. Bonn. ad nos nihil attinet ; namque vixit post Justinianum, uti patet ex p. 429, 13. Cf. Chron. Paschale p. 41.

5.

Theophilus Zenodotens narrat in Attica fuisse Phalangem fratrem et Arachnen sororem ; illum a Minerva didicisse armorum fabricationem, hanc vero texendi artem. At quum frater cum sorore concubisset, ambos odio habuisse deam, eosque in reptilia mutasse, quæ a sua ipsorum prole comedi solent.

6.

Theophilus ait : « Philoxenum, Eryxidis filium, non debemus imitari : ille enim, ut aiunt, naturam accusans, quo diutius frueretur cibi ac potionis voluptate, collum sibi gruis optabat. Quin potius precandum est, ut equus omnino, aut bos, aut camelus, aut elephas fias. Sic enim et appetitiones et voluptates multo majores erunt, acrioresque : quanto enim plus valent horum corpora, tanto majoribus fruuntur voluptatibus. »

Laudatur denique Theophili ejusdam Geographicum opus apud Ptolemæum, Geogr. I, 14 : Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν καὶ αὐτοὶ πρὸς κείμενόν τι πλῆθος ἐφαρμόζειν τὰς τῶν ἀποχῶν εἰκασίας, παραλάβωμεν τὸν ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Χερρονήσου μέχρι Καττιγάρων πλοῦν, συγχείμενον ἕκ τε εἰκοσιν ἡμερῶν, τῶν ἐπὶ Ζάβας, καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν τῶν ἐπὶ τὰ Καττιγάρα, ὡσπερ ἀπὸ τῶν Ἀρωμάτων ἐπὶ τὸ Πράσον ἄκρον, συγχείμενον καὶ αὐτὸν ἕκ τε τῶν ἴσων ἡμερῶν, εἰκοσιν τῶν ἐπὶ τὰ Ῥαπτὰ, κατὰ Θεόφιλον, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν τῶν ἐπὶ τὸ Πράσον, κατὰ Δίδασκρον, ἵνα καὶ κατὰ τὸν Μαρῖνον ἐν ἰσῶ ὄωμεν τὰς τινὰς ἡμέρας ταῖς πολλαῖς εἰκάσαντα. Reliquos Theophilos missos facio.

THEOTIMUS.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΗΝΗΣ.

I.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Pindar. Pyth. V, 33 : Κάρρωτος, ὄνομα κύριον, περὶ οὗ μέμνηται πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον· οἱ δὲ τὸν ἡνίοχον τούτου, ἐν φησιν ὁ Πίνδαρος (scr. Δίδυμος) τῆς Πυθιακῆς νίκης αἴτιον γενέσθαι τῷ Ἀρκεσίλαῳ, κατάγειν δὲ αὐτῷ καὶ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀθροίσαντα. Ταῦτα δὲ πιστοῦται παρατιθέμενος τὰ Θεοτίμου ἕκ τοῦ πρώτου Περὶ Κυρήνης ἔχοντα οὕτως· « Διαπίπτουσιν δὲ τὴν πρᾶξιν αἰσθόμενος ὁ Ἀρκεσίλαος καὶ βουλόμενος δι' αὐτοῦ τὰς Ἑσπερίδας οἰκίσαι, πέμπει μὲν εἰς τὰς πανηγύρεις ἵππους ἀθλήσοντας Εὐφημον ἄγοντα, νικήσας δὲ τὰ Πύθια καὶ τὴν ἑαυτοῦ πατριδα ἐστεράνωσε καὶ ἐποίκουσ εἰς τὰς Ἑσπερίδας συνέλεγεν. Εὐφημος μὲν οὖν ἐτελεύτα· Κάρρωτος δὲ τῆς Ἀρκεσίλαου μνηαῖκος ἀδελφός διεδέξατο τὴν τῶν ἐποίκων ἡγεμονίαν. » Ὁ τοίνυν Πίνδαρος τοῖς ἑταίροις

DE CYRENE.

Carrhotus, nomen proprium, de quo verba facit poeta ad Arcesilaum. Nonnulli dicunt Carrhotum aurigam ejus fuisse, eumque Didymus ait Arcesilao auctorem victoriae fuisse, eundemque etiam milites in Graecia conscriptos ad Arcesilaum adduxisse. Haec vero Didymus confirmat apposito testimonio Theotimi, qui in primo De Cyrene libro ita habet : « Elabi hanc rem sentiens Arcesilaus volensque Hesperidas colonis frequentare, ad ludos misit cum equis certatoribus Euphemum, et Pythiis victor patriam suam coronavit et novos colonos in Hesperidas ducendos per Euphemum colligendos curavit. Euphemus quidem tunc mortuus est; post quem Carrhotus, Arcesilai uxoris frater, suscepit colonorum praefecturam. »

2.

Argus navis gubernator et proreta Euphemus erat. Hoc enim Theotimum narrare scimus.

καθομιλῶν τὸ καταπραχθὲν τῷ Εὐφήμῳ τῷ Καρρώτῳ προσῆψε.

Arcesilus est quartus hujus nominis, qui Pythia vicit Olymp. 78, 3. De historia ejus exponit Böeckh, ad Pyth. IV et V, quem vide.

2.

Idem ad Pyth. IV, 61 : Κυβερνήτης (Argus navis) ὁ Εὐφημος ἦν καὶ πρωτεύς· τούτο γὰρ ἴστορεῖν ἴσμεν Θεοτίμου.

De *Euphemi* nomine mythico et historico ap. Cyrenenses v. Müller. *Min.* p. 34 r.

3.

Pindarus Ol. VII, 33, Rhodum insulam appellat Ἀσίας εὐρυχώρου τρίπολιν νᾶσον πέλας ἐμπόλω. Ad haec schol. : Θεοτίμος δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ Νεῖλου δρου ἱστοριῶν διὰ τοῦ υ γράφει εὐβολον, καὶ οὕτω προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ ἐν καλῷ τόπῳ κείσθαι τὴν νῆσον. Corrupta haec esse apparet. Si recte habent verba περὶ τοῦ Νεῖλου, fort. deinceps scrib. παριστορῶν.

ITALICA.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Plutarch. Par. M. c. 8 : Πορσίνας, Τούσκων βασιλεὺς, πέραν Θύμβριος ποταμοῦ στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίους, καὶ τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηλίαν μέσση λαβὼν, λιμῶ τοὺς προειρημένους ἔτρυχεν. Ὀράτιος δὲ Κάτλος, στρατηγὸς χειροτονηθεὶς, τὴν Ξυλίνην κατελάβετο γέφυραν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων διαβῆναι βουλόμενον ἐπέειξε. Πλεονεκτούμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολεμίων, προσέταξε τοῖς ὑποτεταγμένοις κόπτειν τὴν γέφυραν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων διαβῆναι βουλόμενον ἐκώλυσε. Βέλει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν πληγεί, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν, διενήξατο εἰς τοὺς οἰκίους· ὡς Θεοτίμος δευτέρῳ Ἰταλικῶν.

3.

Theotimus in libro De Nilo data occasione de hoc loco agens, per υ litteram εὐβολον scribit, atque sic Rhodum insulam ob situm praecclarum vocari ait.

ITALICA.

3.

Porsena, Etruriae rex, positus trans Tiberim castris, bellum Romanis intulit, interceptaque comaeatus subvectione, fame eos pressit. Horatius autem Cocles dux creatus Sublicium occupavit pontem, hostesque transire volentes inhibuit : multitudinedine eorum superatus, suis mandavit ut pontem rescinderent, hostiumque turbam transitu prohibuit; sagitta autem oculum ictus in amnem se abiecit et ad suos tranavit. Sic Theotimus secundo Rerum Italicarum.

THESEUS.

Suidas : Θησεύς, ἱστορικός. Βίους ἐνδόξων ἐν βιβλίαις ε', Κορινθιακὰ (Κορινθιακῶν codd.) ἐν βιβλίαις γ', ἐν οἷς (sic Endoc.; ἐν ᾧ Suid.) δηλοῖ (καὶ add. End.) τὴν κατάστασιν τοῦ Ἰσθμιακοῦ ἀγώνος. Ead. Endoc. p. 233. Alium quendam Theseum habes in Inscr. Att. ap. Boeckh. C. Inscr. I, p. 386.

KOPINΘΙΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO

Tzetzes ad Lyc. 644 : Ἄρνη πόλις ἐστὶ Βοιωτίας ἀπὸ Ἄρνης τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ἥτις Κρόνου ζητούντος Ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτὸν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη Ἄρνη, πρότερον Σινόεσσα λεγομένη, ὡς φησι Θησεύς ἐν τρίτῃ Κορινθιακῶν. Paulo aliter Etym. M. p. 145, 47 : Ἄρνη, νύμφη, ἡ τροφὸς Ποσειδῶνος. Εἰρηται δὲ (καὶ) Ἄρνη ἡ νύμφη Σινόεσσα (sc. πρότερον) καλουμένη, ὅτι τὸν Ποσειδῶνα λαβοῦσα παρὰ τῆς Ἑρέας ἐκτρέφειν, πρὸς τὸν Κρόνον ζητούντα ἀπηρνήσατο· καὶ ἐντεῦθεν Ἄρνη ὠνομάσθη. Οὕτω Θησεύς ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ. Cf. Müller. *Min.* p. 392.

De Isthmiorum institutione ex Thesei Corinthiacis nihil proditur, verum ex Musæo afferuntur hæc : Schol. Apoll. Rh. III, 1240 : Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων δύο φησι γενέσθαι ἀγῶνας ἐν τῷ Ἰσθμῷ· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνος εἶναι, τὸν δὲ Μελικέρτου. Cf. schol. Pind. *Introduct. in Isthm.* et *Passov. Musæus* p. 78 ; Meinek. ad *Euphor.* p. 106 sqq. (Ex schol. Apoll., Tzetze ad Lyc. 109, aliis sua corrasit Natalis Com. V, 4, qui iis, quæ ap. Tzetzem leguntur, testem affinxit *Theseum in Corinthiacis.*)

Schol. Eur. Med. 10 : Ὅτι καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μηδεία Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραιας Ἑρας ἐορτῶν ἐκτιθεῖς. De Junone Acraea Corinthiorum cf. schol. Eur. Med. 1375 ; Pausan. II, 24, 1 ; Apollodor. I, 9, 28 ; Zenob. *Prov. I.*, 27. Müller. *Dor.* I, p. 396. — Ex hoc igitur loco patet Musæum libro, quo de Isthmiis agebat, simul etiam de aliis quæ ad cultum Corinthiorum pertinebant exposuisse. Quare scriptum istud etiam Κορινθιακῶν titulo citari potuit. Similiter Euphorionis Κορινθιακὰ et Περὶ Ἰσθμίων liberum unum idemque fuisse opus statuimus (tom. III, p. 72). Jam vero recte procul dubio censent *Moreus* (*Diction.* VI, p. 506) et *Passovius* (l. l. p. 91) Musæum istum esse Ephesium, de quo ita Suidas : Μουσαῖος... Ἐφέσιος, ἐποποιεῖς τῶν εἰς τοὺς Περγαμῶν

νοὺς καὶ αὐτὸς. (*) Κύκλους ἔγραψε, Περσηίδος βιβλία δέκα, καὶ εἰς Εὐμένη καὶ Ἄτταλον. Ceterum quum fabulæ de Melicerta deque Junonis Acrææ cultu sint mysticæ, ideoque optime cadant in ea quæ de Musæo vate, τελετῶν καὶ καθαρμῶν auctore, feruntur, dubium vix est quin Ephesio illi nomen Musæi non a parentibus sit sed a carminibus inditum. Verum auctoris nomen esse *Ctesiam* sagaciter monuit Welckerus (*De Cycl. Hom.* p. 50). Nam *Ctesiam* tanquam *Ephesium* et *Perseidis* auctorem adducit Plutarch. *De fluv. c.* 18 : Μυκῆναι, αἰτ, ἐκαλοῦντο τὸ πρότερον Ἄργιον ἀπὸ Ἄργου τοῦ πανόπτου· μετωνομάσθη δὲ Μυκῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην. Περσείως Μένδουσαν ἀποκτείναντος, Σθενῶ καὶ Εὐρυάλλῃ, ὡς τῆς προειρημένης ἀδελφῆς τῆς πεφονευμένης, τὸν ἐπίβουλον ἐδίωκον· γενόμεναι δὲ κατὰ τοῦτον τὸν λόφον, καὶ ἀπελπίσασαί τῆς συλλήψεως διὰ τὴν συμπάθειαν μυκηθμῶν ἀνέδωκαν. Οἱ δ' ἐγγύρωσι τὴν ἀκρωρείαν ἀπὸ τοῦ συγκυρημάτος Μυκῆνας μετωνόμασαν, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίαιος Ἐφέσιος ἐν α' Περσηίδος. Ceterum de *Ctesia* Ephesio aliunde non constat. Quare in præfat. ad *Ctes. fragm.* p. 11, nomen corruptum videri et pro *Kτησίας* reponendum esse Θησεύς suspicatus sum. (Simili modo pro *Ctesias* corrupte legitur *Thesias* ap. Serv. ad *Virg. G. I.*, 182.) Sententiam eo niti vides, quod et Theseus noster et ille Musæus-Ctesias Ephesius de Isthmiorum institutione deque aliis rebus, quæ ad Corinthiorum cultum spectant, exposuerunt. — Simile opus Περὶ τελετῶν scripsit Neanthes Cyzicenus, qui et ipse Pergamenus grammaticus erat, atque sicuti Noster libros Περὶ ἐνδόξων et De rebus Attali composuit. Num ab eodem Musæo Ephesio profectus sit liber Περὶ Θεσπρώτων (v. *Clem. Strom.* p. 266, coll. Welcker. *Cycl.* p. 311), uti *Passovius* p. 55 suspicatur, non diducio.

Ex libris Περὶ ἐνδόξων nihil superstes, quod diserte iis adscriptum sit. Argumentum ex parte fuerit de viris doctis, poetis, philosophis etc., ut ex Neanthis opere atque aliis libris eodem

(*) Ante vocem Κύκλους interpunxi; fortasse temere. Vulgo interpungitur post κύκλους. Corruptum locum censet Bernhardt. Küsterus Περγαμηνὸς κύκλους significare putat *cælus virorum doctorum, qui Pergami erant*. Verbit : « *poeta epicus, unus eorum qui in Museum Pergamenum allekti erant.* » Quæ rejecta Welcker. *Cycl. ep.* p. 50. Toupius sententiam Küsteri sequens scribi voluit : εἰς τῶν τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ αὐτὸς κύκλου. Fortasse fuit ἐποποιεῖς τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνοῦ Εὐμένη καὶ Ἄτταλον, quæ postrema verba in seqq. delenda forent. Ceterum pro κύκλους, unus cod. κύκλας.

1.

CORINTHIACA.

Arne, urbs Bœotia, sic dicta ab Arne Neptuni nutrice,

quæ, quum Saturnus Neptunum quæreret, se eum habere negavit (ἠρνήσατο). Hinc Arne (urbs) dicta, cui prius Sinossa nomen erat, ut ait Theseus in tertio Corinthiacorum.

titulo inscriptis colligas. Nescio an recte conjecerim eosdem libros Κύκλων nomine a Suida (v. Μουσαῖος) designari, ita scilicet, ut Theseus κύκλον virorum bello, doctrina, artibus etc. clarorum distinxerit (cf. κύκλον σοφιστῶν x. ἐποποιῶν ap. Welck. l. I. p. 51). Ne confidentius loquamur, obstat Suidiani loci ratio critica. — Sequuntur fragmenta duo, quæ ex libris Περὶ ἐνδόξων petita esse videntur.

2.

Stobæi Floril. VII, 70 : Ἐκ τῶν Θησεύς. Λοιμοῦ κατασχόντος τὴν Λακεδαιμόνα διὰ τὴν ἀναίρειν τῶν κηρύκων τῶν ἀπεσταλμένων παρὰ Ξέρξου αἰτοῦντος γῆν καὶ ὕδωρ, ὡσπερ ἀπαρχὰς δουλείας, χρησιμὸς ἐδόθη ἀπαλλαγθῆσθαι αὐτοὺς, εἴ γέ τινες ἐλοιτο Λακεδαιμονίων παρὰ τοῦ βασιλέως ἀναιρεθῆναι. Τότε Βούλης καὶ Σπέρχης ἀφικόμενοι εἰς βασιλέα ἤξιον ἀναιρεθῆναι· ὁ δὲ θαυμάσας αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, ἐπανέναι προσέταξεν. V. Wesseling. et Valcken. ad Herodot. VII, 134.

3.

Stobæus Floril. VII, 67 : Ἐκ τῶν Θησεύς. Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι περὶ χωρίου Θυραίας (Θυραΐτιδος m.) ἐν μεθορίῳ κειμένης, μέχρι μὲν τινος ὄλοις τοῖς στρατεύμασι παρετάσσοντο πρὸς ἀλλήλους, τέλος ἔδοξεν αὐτοῖς ἐπιλέξαι παρ' ἑκατέρων τριακοσίους, κακείνων μαχουσαμένων τοῖς κρατήσασιν διαφέρειν τὸ χωρίον. Ὅπερ γενομένου, Ὁθρυάδης Λακεδαιμόνιος στρατιώτης πολλοὺς ἀποκτείνας καὶ πολλὰ τετρωμένους ἔκειτο μεταξύ τῶν ἀνηρημένων Λακεδαιμονίων μόνος περιλειφθεὶς, Ἀργείων δὲ δύο Ἀλκίηωρ καὶ Χρόμιος· ὧν ἀπελθόντων εἰς Ἄργος ἀπαγγεῖλαι τὴν νίκην, Ὁθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον ἔστησε, καὶ χρησάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ἐπέγραψεν· Λακεδαιμονίων κατ' Ἀργείων· καὶ τοῦτο πράξας ἀπέθανεν.

2.

E libris Thesei. Peste Lacedæmonem tenente propter cædem præconum, quos Xerxes miserat, ut terram et aquam, utpote servitutis primitias, postulerent, oraculum editum est, fore liberationem, si qui ex Lacedæmoniiis a rege se occidendos darent. Tum Bules et Sperches ad regem accedentes occidi ipsos iusserunt. Ille vero virtutum virorum admiratus redire eos iussit.

3.

E libris Thesei. Lacedæmonii et Argivi de Thyreatide regione in confiniis sita contententes aliquamdiu universis cum exercitibus proelia inter se commiserunt, tandem vero placuit trecentos viros utrinque seligere, atque iis, quorum manus proelio superior futura esset, regione illa cedere. Quo facto, Othryades Lacedæmonius miles post multorum cædem multis confectus vulneribus, jacebat inter occisos Lacedæmonios solus superstes; ex Argivis vero duo superstites

TIMAGETUS.

ΠΕΡΙ ΛΙΜΕΝΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 259 : Τιμάγητος δὲ ἐν ᾧ Περὶ λιμένων τὸν Ἴστρον φησὶ καταφέρεισθαι ἐκ τῶν Κελτικῶν ὄρων, εἶτα ἐκδιδοῖναι εἰς Κελτικὴν λίμνην· μετὰ δὲ ταῦτα εἰς δύο σχίζεσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ μὲν εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὴν Κελτικὴν θάλασσαν· διὰ δὲ τούτου τοῦ στόματος πλεῦσαι τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ ἔλθειν εἰς Τυρρηνίαν. Κατακολουθεὶ δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλώνιος. Cf. Ukert. Geogr. II, 2, p. 25. 45.

Cf. idem IV, 284 : Ἴστρον μιν καλέοντες : Τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεισθαι καὶ τῶν Ῥιπαίων ὄρων· οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ ἐν Λυομένῳ Προμηθεὶ λέγοντι τοῦτο· γενομένου δὲ μεταξὺ Σκυθῶν καὶ Θρακῶν σχίζεσθαι· καὶ τὸ μὲν (εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκβάλλειν βρείθρον· τὸ δὲ) εἰς τὴν Ποντικὴν θάλασσαν ἐκπίπτειν· τὸ δὲ, εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον... Οὐδεὶς δὲ ἴστορεῖ, διὰ τούτου τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν, ἔξω Τιμαγήτου, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος. Igitur Timagetus Apollonio antiquior.

2.

Idem IV, 306 : Καλὸν δὲ διὰ στόμα : Τρία στόματα ἔχει ὁ Ἴστρος· ὧν ἐν λέγεται Καλὸν στόμα, ὧς φησὶ Τιμάγητος ἐν τῷ Περὶ λιμένων· εἰς δ' φησὶ πλεῦσαι τὸν Ἄψυρτον, [τὸ δὲ Ἄρης ἢ Ἄρηκος cod. Paris.; τὸ Νάρακον στόμα ap. Arr. Ponti Periopl. p. 23; τὸ Ναράκιον Anon. Per. p. 11; Naracustoma Plin. IV, 14, 24; Ἰναριάκιον corr. Ptolem. III, 10, 5].

erant Alcenor et Chromius. Quibus Argos profectis, ut victoriam nuntiarent, Othryades, spoliis multorum hostium detractis, tropæum erexit, et sanguine vulnerum utens inscripsit ei : Lacedæmonii contra Argivos; eoque facto exspiravit.

DE PORTUBUS.

1.

Timagetus libro De portubus Istrum dicit deferri ex Celticis montibus, deinde in lacum Celticum influere; post hæc in duos scindi alveos, quorum alter in Pontum Euxinum, alter in Celticum mare se exoneret. Per hoc ostium navigantes Argonautas in Tyrreniam venisse.

2.

Ister tria habet ostia, quorum unum dicitur Pulcrum ostium (ut ait Timagetus in opere De portubus), in quod Apsyrtum innavigasse poeta dicit, alterum vero Areis vel Arcis.

3.

Schol. Apoll. IV, 324 : Ἀγγούρου ὄρεος] Πλησίον Ἰστρου ποταμοῦ. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Τιμάγητος ἐν Διμέσιν. V. Ukert. III, 2, p. 125 sq.

4.

Idem II, 1031 : Τὴν Ἀρητιάδα νῆσόν φασιν ὑπὸ Ὀτρῆρας τῆς Ἄρεος κατοικισθῆναι. Περὶ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ ὄρνέων μέμνηται Τιμάγητος. Εἰσὶ δὲ σιδηρόπτεροι, αἱ λέγονται Στυμφαλίδες.

5.

Idem I, 224 : Εἰ δὲ ἐπὶ κίνδυνον αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) ἔπεμπεν ὁ Πελλίας, διὰ τὴν οὐδὲν αὐτοῦ ἐξήρητο; καὶ οὗτος μὲν φησιν, ἄκντος τοῦ πατρός. Δημάγητος δὲ, ὅτι ἐκέλευσεν ὁ Πελλίας τὴν Ἀργὴν ἀραιοῖς γόμοις παγῆναι, ἵνα ταχέως ἀπολέσῃ αὐτοῦ· ὁ δὲ Ἄργος τοῦναντίον πεποίηκεν. Τὸ δὲ πιστὸν ἔχων παρὰ τοῦ τέκνονος ὁ Ἄκαστος ἐπέβη.

Δημάγητος] Idem procul dubio qui reliquis locis Τιμάγητος vocatur.

6.

Stephanus Byz. : Ἄκτις οὕτως ἢ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός... Ἔστι καὶ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς Ἄκτιος καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμάται. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀκαρνανίας, ἧς μέμνηται Δημάγητος.

Δημάγητος] Δημάρατος voluit Berkel.

TIMAGORAS.

ΘΗΒΑΙΚΑ.

1.

Schol. Eur. Phœn. 670 : Ἐκ τῶν ὁδόντων ἐξεκύνθησαν ἢ γῆ ὀπλοφόρους ἀνδρας. Εἰσὶ δὲ οὗτοι ἐξ αὐτῶν

3.

Angurus mons prope Istrum situs est. Meminit ejus Timagetus in opere De portubus.

4.

Aretiadem insulam ab Otrera Martis filia incolis frequentatam esse aiunt. De avibus in ea degentibus exponit Timagetus. Ferreis illæ alis instructæ sunt, vocanturque Stymphalides.

5.

Sin ad periculum Argonautas Pelias emisit, cur filius ejus cum iis exiit? Apollonius ait eum invito patre exiisse. Demagetus (*Timagetus*) vero narrat jussisse Peliam Argo navem clavis infirmis compingi, quo citius illos perderet. Argus vero contrarium fecit. Itaque securus a parte architecti Acæstus navem conscendit.

6.

Acte. Sic Attica vocabatur ab Actæo quodam. Est etiam Acte Magnesie, a qua Actius et Epactius Apollo colitur. Est etiam Acte Acarnaniæ, cujus meminit Demagetus (*Timagetus*).

ὑπολειφθέντες, Πέλωρ, Ἐχίον, Οὐδάϊος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, κατὰ δὲ Τιμαγόραν καὶ Κρέων.

2.

Stephan. Byz. : Σπάρτη, Λακωνικὸν χωρίον, ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου Σπαρτῶν, περὶ ὧν Τιμαγόρας φησὶν, ἐκπεσόντας (δὲ) αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι.

3.

Schol. Eur. Phœn. 159 : Περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησί... « Καὶ δις ἔπτ' αὐτῆς τέκνα Νιόβης θανάτῳ Λοξίου τοξεύμασιν. » Ὅμως (1. ὁμοίως) καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιόβης ὁμοίως ζ' αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας. Τιμαγόρας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς φησὶν ὅς κακῶς πάσχοντες ὑπὸ τῶν περὶ Ἀμφίονα οἱ Σπαρτοὶ ἀνείλον αὐτοὺς λοχῆσαντες ἀπιόντας εἰς Ἐλευθερὰς ἐπὶ πατρικὴν θυσίαν, τὴν δὲ Νιόβην εἶασαν ζῆν διὰ Πέλοπα· ἄλλοι δὲ ἄλλως ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς.

Θυσίαν] sic em. Valcken. pro οὐσίαν. Cod. Taur. εἰς πατριουσίαν, et paullo ante κακῶς π. οἱ περὶ τὸν Α. οἱ Σπαρτιῶται. Cf. Müller. *Min.* p. 229, et not. ad frag. i Demagoræ.

Subjicio mentionem libri Περὶ ποταμῶν, quem semel affert Plutarch. De flav. c. 12, 3 : Φύεται δὲ καὶ βοτάνη (sc. ad Caicum Mysiæ fl.) Ἠλιφάρμακος καλουμένη, ἣν οἱ ἱατροὶ ταῖς αἰμορροούσαις τιθέασιν, καὶ τῶν φλεβῶν μεσολαβοῦσι τὴν ἔκρυσιν· καθὼς ἱστορεῖ Τιμαγόρας ἐν α' Περὶ ποταμῶν. Eadem Stobæus Floril. C, 17.

THEBAICA.

1.

Ex dentibus terra enixa est viros armiferos. Ex quibus superstites relictī sunt hi : Pelor, Echion, Udaeus, Chthonius et Hyperenor; secundum Timagoram vero etiam Creon.

2.

Sparta in Laconia nomen habet a Spartis qui cum Cadmo erant. De iis Timagoras ait pulsos et in Laconiam transgressos Spartam de ipsorum nomine nuncupasse.

3.

De numero Niobidarum ipse Euripides in Cresphonte ait : *Et bis septem Niobes liberi Loxii pereuntes sagittis.* Ceterum Æschylus quoque in Niobe et Aristophanes in Niobe eodem modo septem ejus filias septemque item filios fuisse dicunt. Timagoras vero in Thebaicis narrat Spartos, quum ab Amphione ejusque sociis male haberentur, Niobidas occidisse Eleutheras proficiscentes ad celebrandum sacrum patrium, Niobæ vero vitam reliquisse propter Pelopem. Alii denique aliter de Niobe narrant.

TIMOLAUS.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. De fluv. c. 9 : Μαίανδρος ποταμὸς τῆς Ἀσίας· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀναβαίνων· μόνος γὰρ ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχόμενος πηγῶν εἰς ἑαυτὸν παλινδρομεῖ. Προσηγορεύθη δὲ Μαίανδρος ἀπὸ Μαϊάνδρου, τοῦ Κερκάφου καὶ Ἀναξιβίας παιδὸς, ὃς πρὸς Πεσσινουτίους πόλεμον ἔχων ἠῤῥετο τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, ἔὰν ἐγκρατὴς γένηται τῆς νίκης, θύσει τὸν πρῶτον αὐτῷ συγχαρῆντα ταῖς ἀνδραγαθίαις, τρόπαια φέρων. Ὑποστρέφαντι δὲ τῷ προειρημένῳ πρῶτος συνεχάρη συναντήσας ὁ παῖς Ἀρχέλαος, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς· ὃ δὲ τῆς προειρημένης δεισιδαιμονίας ἀναμνησθεὶς, κατ' ἀνάγκην βιωμοῖς κατήγαγε τοὺς προσήκοντα. Ἀθυμίας δ' ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀναβαίνοντα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Μαίανδρος προσηγορεύθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόλαος ἐν α' Φρυγιακῶν. Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ἐν τῇ Πεσσινουτίων πολιτείᾳ.

Fortasse Timolauus hic idem est cum Timolao Macedone, cuius mentio fit ap. schol. ad Hom. Odys. γ, 267 (et Eustath. l. l.) : Τὸν δὲ Δημόδοκον εἰς Μυκίνας λαθὼν Ἀγαμέμνων ἔταξε τὴν Κλυταμνήστραν τηρεῖν. Ἐτίμων δὲ λίαν (Ἐτίμα γὰρ λίαν, φησὶ, sc. Δημήτριος, Eust.) τοὺς ᾠδοῦς ὡς διδασκάλους τῶν τε θεῶν καὶ παλαιῶν ἀνδραγαθημάτων, καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων πλέον τὴν λύραν ἠγάπων· δηλοῖ δὲ καὶ Κλυταμνήστρα τὴν αὐτῶν τιμῆν. Οὐ γὰρ φονεύει ἀλλ' ἀφορίζων αὐτὸν ἐκέλευσε (ἀφῆκε Eust.). Τιμόλαος δὲ ἀδελφὸν αὐτὸν φησὶ εἶναι Φημίου, ὃν ἀκολούθως ἔταξαν καὶ τῇ Πηνελόπῃ εἰς Ἰθάκην πρὸς παραφυλακὴν αὐτῆς. Διὸ καὶ βία τοῖς μνηστῆρσιν αἰεῖδει. Τοσοῦτον δὲ καὶ πρὸς τὰ πολιτικὰ διέτεινεν ἢ τῶν κιθαρωδῶν μουσικῇ ὡς τῶν Σπαρτιατῶν τὴν πόλιν ὠφελεῖσθαι λέγουσιν ὑπὸ τούτων τῶν ἀνδρῶν τὰ μέγιστα καὶ πρὸς ἠμόνοιαν καὶ πρὸς τὴν τῶν νόμων φυλακὴν. Cf. schol. Od. α, 325 : Οὗτος ὁ αἰοῖδς (Phemius) ἀδελφὸς ἦν Χαρίου τοῦ Κλυταμνήστρας

PHRYGIACA.

Mæander fluvius est Asiæ, qui prius vocatus est Anabænon (Retrogradus). Solus enim ex omnibus fluviiis a suis incipiens fontibus in se ipsum recurrit. Dicitur autem est Mæander a Mæandro, Cercaphi et Anaxibiæ filio, qui moto contra Pessinuntios bello, Matri deorum pollicitus est, si victoriæ tropæa reportaret, eum, qui primus sibi congratularetur ob præclare gesta, sacrificaturum. Accidit autem ut ei reverso primi occurrerent Archelaus filius, ejus soror et mater, quos ex necessitate, licet proximos jure sanguinis, pollicitationis suæ non immemor, ad aram ducendos ma-

ᾠδοῦ, συνάρας ἀπὸ Λακεδαίμονος Ἰθάκην (lege Πηνελόπην). Scilicet Clytæmnestræ cantorem τινὲς Χαρίδημον (Χαριάδην Eust.), οἱ δὲ Δημόδοκον καλοῦσιν, οἱ δὲ Γλαῦκον, schol. Odys. γ, 267.

Eustath. ad Odys. λ, p. 1697, 57 : Ἐδόθησαν δὲ καὶ ἄλλοις τῶν ἥρώων μνήμονες, οἷον τῷ Ἀχιλλεῖ πρὸς τῆς μητρὸς, ὡς ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων, καὶ τῷ Πατρόκλῳ δὲ ὑπ' Ἀχιλλέως Εὐδωρος μετὰ τὴν μῆνιν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὥστε μὴ πρόσω χωρεῖν, ἀναιρεθῆναι δ' αὐτὸν εὐθύς ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ Πυραίχμου· διὸ καὶ αὐτὸν πρῶτον ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Πατρόκλου ἱστορεῖ Τιμόλαος ὁ Μακεδών.

Antecedunt similia de Chalcone Cyparissensi, quem Nestor Antilocho filio custodem dederit. Quæ narrantur ex Asclepiade Myrleano. Ex eodem auctore Werferus (Act. Phil. Monac. tom. II, p. 542) etiam Timolai reliquorumque auctorum, qui ibi laudantur, mentionem fluxisse censet probabiliter. Ceterum Macedo ille nihil adeo obstat quin sit Timolauus Anaximenis discipulus, de quo ita Suidas habet : Τιμόλαος, Λαρισσαῖος ἐκ Μακεδονίας, Ἀναξιμένους τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητής· ὃς καὶ ποιητικῶς ἔχων παρενέβαλε τῇ Ἰλιάδι στίχον πρὸς στίχον, καὶ ἐπέγραψε τὸ σύνταγμα Τρωικόν (Τρωικά Eustath. in Proem. Odys., ubi eadem).

Μῆνιν αἶσιδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
ἣν ἔθετο Χρῦσσου κεχολωμένος εἵνεκα κούρης,
οὐλομένην, ἣ μυρ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
μαρναμένους, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτος.
Ὁλλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι προΐαψεν
Ἐκτορος ἐν παλᾶμσι δαΐτομένων ὑπὸ δουρὶ.

Ἐγραψε καὶ ἄλλα τινὰ. — Timolauus Cyzicenus, Platónis discipulus, ap. Diogenem Laert. III, 46.

TIMOMACHUS.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ.

I.

Athenæus XIV, p. 638, A : Τιμόμαχος δ' ἐν τοῖς Κυπριακοῖς Στήσανδρον λέγει τὸν Σάμιον ἐπὶ πλείον αὐξῆσαι τὴν τέχνην, καὶ πρῶτον ἐν Δελφοῖς κιθαρωδῶ-

ctandosque curavit. Sed quum ob ea quæ gesta erant vehementer doleat, coniecit se in Anabænona fluvium, quem ab eo postea dixere Mæandrum, ut docet Timolauus primo De rebus Phrygiis. Meminit horum etiam Agathocles Samius in Republica Pessinuntiorum.

DE REBUS CYPRIIS.

Timomachus in opere De rebus Cypriis ait Stesandrum Samium plurimum amplificasse artem (cithara psallendi), et primum Delphis Homericas pugnas cithara cantasse, ab Odyssea facta initio.

σαι τὰς καθ' Ὅμηρον μάχας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Ὀδυσσεΐας.

2.

Vit. Hom. ed. Iriart. p. 233 : Τιμόμαχος δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐξ Ἰου τῆς νήσου (sc. τὸν Ὅμηρον γε- γονέναι φασίν). Vide Welcker. *Cycl.* p. 301. 183.

TIMONAX.

Timonactem eundem esse putarem cum Demo- nacte Seleuci et Antiochi duce, quem de Iaxartis nomine Scythico laudat Plinius IV, s. 18, nisi dubitationem injiceret Solinus pro *Demonacte* af- ferens *Demodamam*, atque Stephanus, de urbe Indica *Demodamantem* citans (vid. tom. II, p. 444).

· ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Apollon. Rh. IV, p. 321 : Οἱ περὶ Λαύ- ριον] Λαύριον πεδίον τῆς Σκυθίας. Τῆς δὲ Σκυθίας ἔθνη πεντήκοντα Τιμῶναξ (Τίμων cod. Par.) ἀνα- γράφει ἐν πρώτῳ Περὶ Σκυθῶν. Κατὰ δὲ τὸ τῶν Σίν- δων πεδίον σχίζεται ὁ ποταμὸς Ἰστρος, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ βεῦμα εἰς τὸν Ἀδρίαν, τὸ δὲ εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλει... Καὶ Ἰππῶναξ (fr. 61, p. 523 ed. Bgkh.) δὲ μνημονεύει· « Πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα. »

2.

Idem IV, 1217 : Τιμῶναξ ἐν πρώτῳ τῶν Σικελι- κῶν (scr. Σκυθικῶν) ἐν Κόλχοις φησὶν Ἰάσονα Μή- δειαν γῆμαι, Αἰήτου αὐτῷ ἐγγυήσαντος. Ὁ δὲ αὐτὸς φησι· « Δείκνυνται παρὰ τὸν παράπλουον ἔνδον τοῦ Πόντου κῆποι τινες Ἰασόνιοι καλούμενοι, καθ' ὧν τὴν ἀπόβασιν ἐποιήσατο· καὶ κατὰ τὴν Αἴαν γυμνάσια καὶ

2.

Timomachus et Aristoteles ex Io insula Homerum oriun- dum esse dicunt.

SCYTHICA.

1.

Laurium, campus Scythiæ. Scythiæ vero gentes quin- quaginta Timonax recenset libro primo De Scythis. In Sin- dorum campo Ister fluvius in duos scinditur alveos, quorum alter in Adriaticum mare, alter in Euxinum Pontum se exonerat. Ejus campi Hipponax quoque meminit : « Ad Sincicam scissuram. »

2.

Timonax in primo De Scythis narrat apud Colchos Iaso- nem uxorem duxisse Medeam, ab Ætæa ei desponsam. Idem dicit : « Monstrantur ad paraplum intra Pontum horti qui-

δίσκοι, καὶ τῆς Μηδείας θάλαμος, καθ' ὃν τότε ἐνυμ- φεύθη· καὶ πρὸς τῇ πόλει ἱερὸν ἰδρυμένον Ἰάσονος, καὶ πρὸς τούτοις ἱερὰ πολλά. »

Pro Σικελικῶν scribendum puto Σκυθικῶν, quam- quam de eadem fabula in Siculis dixerat Timæus, quem in antecedentibus et in subsequentibus scho- liaста laudat. Sed ipsa hæc Timæi vicinia fortasse causa fuit, cur Scythica in Sicula abirent.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem III, 1236 : Ὁ Ἄψυρτος καὶ Φαέθων ἐκα- λείτο, ὡς φησι Τιμῶναξ ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν.

TIMOTHEUS.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

Plutarch. De fluv. c. 18, 3 : Εὐρίσκεται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Ἰνάχῳ) καὶ λίθος βηρύλλῳ παρόμοιος· ὃν ἐὰν κρατήσωσιν οἱ ψευδομαρτυρεῖν ἐθέλοντες, μέλας γίνε- ται. Κεῖνται δὲ πολλοὶ ἐν τῷ τεμένει τῆς Προσυμναίας Ἥρας· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τοῖς Ἀργολι- κοῖς.

Opus Περὶ ποταμῶν laudatur ab eodem Plutar- cho De fluv. c. 3, 1 : Ἐβρος ποταμὸς ἐστὶ τῆς Θρά- κης, προσηγοριᾶν εἰληχῶς ἀπὸ τῆς συστροφῆς τῆς κα- ταφορᾶς τοῦ ὕδατος. Κάσανδρος δὲ, ὁ βασιλεὺς τῶν τόπων, γήμας Κροτωνικήν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἴον Ἐβρον· ἀποταξάμενος δὲ τῇ συμβίωσει τῆς προτέρας γυναικὸς, ἐπέγημε τῷ τέκνῳ Δαμασίππην τὴν Ἀτρα- κος· ἥτις εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ προγόνου, λό- γους αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν. Ὁ δ' ὡς Ἐρινυῶν φυγῶν τὴν μητρίαν, προσηκαίρει κυνηγίας. Ἀποτυ- χοῦσα δὲ τῆς προαιρέσεως ἡ ἀσελγῆς, κατεψεύσατο τοῦ σώφρονος, ὡς βιάσασθαι αὐτὴν θελήσαντος. Κάσανδρος

dam Jasonii quos vocant, ubi descensus Jason fecit; et in Æa gymnasia et disci et Medæ thalamus, in quo marito tunc data est; et prope urbem fanum Iasoni consecratum, et prope hoc alia fana multa. »

3.

Apsyrtus (*Medæ frater*) etiam Phaethon vocabatur, ut Timonax ait secundo Scythicorum.

ARGOLICA.

1.

Reperitur in Inacho lapis beryllo similis, qui niger effi- citur, si, qui falso testari volunt, eum tenuerint. Horum lapidum multos exstare in templo Junonis Prosymnææ re- fert Timotheus in Argolicis.

δὲ τῶν ζήλων συμπεριεχθεῖς, μεθ' ὁρμῆς ἐπὶ τὴν ἕλκην ἤχθη, καὶ σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐδίωκε τὸν υἱὸν, ὡς ἐπίβουλον τῶν πατρῶων γάμων. Ὁ δὲ υἱὸς περικατάληπτος γενόμενος, ἑαυτὸν ἐρρίψεν εἰς ποταμὸν Ῥόμβον, δὲ ἀπ' αὐτοῦ Ἔβρος μετωνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμοθεὸς ἐν ια' Περὶ ποταμῶν.

Eundem Timotheum fortasse laudat Stephanus Byz. v. Γάλλος (v. Promathidæ fr. 5), nisi malis hunc esse Timotheum theologum, qui de Phrygiis diis multa disseruit teste Arnobio V, 5, collat. Macrob. V, 5, et Plutarch. De Is. et Osir. c. 28 (v. Manethonis fr. 62). Isæqualis fuit Manethonis. Fieri etiam potest ut theologus ab eo qui Περὶ ποταμῶν scripsit, non sit diversus.

Timotheum Atheniensem ἐν τῶ Περὶ βίων (sc. philosophorum) laudat Diogen. III, 5 : Ἰσχνόφωνος ἦν (Πλάτων), ὡς καὶ Τιμοθέος φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῶ Περὶ βίων. — V, 1 : Οὗτος (Ἀριστοτέλης), γνησιώτατος τῶν Πλάτωνος μαθητῶν, τραυλὸς τὴν φωνήν, ὡς φησι T. ὁ Ἀθ. ἐν τῶ Περὶ βίων. — IV, 4 : Ἦν δὲ (Σπεύσιππος) καὶ τὸ σῶμα διακεχυμένον, ὡς φησι T. ἐν τῶ Π. β. — VII, 1 : (Ζήνων ὁ Κιτιεὺς) τὸν τράχηλον ἐπὶ θάτερα νενευκῶς ἦν, ὡς φησι T. ὁ Ἀθ. ἐν τῶ Π. β. Fortasse idem est cum *Timotheo Pergameno* quem Clem. Alex. p. 213 Syll. laudat ἐν τῶ Περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων ἀνδρείας.

Timotheus, chronologus, homo christianus ævi serioris, citatur ap. Malalam p. 158, 5. 159, 2. 228, 13. 232, 6. 429, 13. 17; Cedren. p. 58; Hesych. fragm. de Christ. natal.; Tzet. Exeg. II. p. 21, 17. Reliquos Timotheos nihil curo.

URANIUS.

Uranus de Arabia opus scripsit dialecto Ionica (fr. 12). Fide dignum auctorem esse expresse monet Stephanus Byzant. (fr. 31). De ætate viri non constat, etsi Constantino juniorem fuisse e fr. 28 collegeris. Fuerunt qui Arabicorum auctorem eundem haberent cum Uranio Syro medico et philosopho, qui sub Justiniano apud Chosroem Persarum regem in honore erat. Hominis istius arrogantiam et ineptiam multis traducit Agathias

II, c. 29 sqq. (unde nonnulla excerptis Suidas v. Οὐράνιος [*]. Cf. etiam Photius cod. 242.) Scriptum vero aliquid ab eo relictum esse nemo tradit.

ARABICA.

E LIBRO PRIMO.

1.

Steph. Byz. : Αὐθα καὶ Αὐαρα, οὐδετέρως, συν-οικία Ἀράβων, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτη. Οἱ οἰκίητορες Αὐαθηνοὶ καὶ Αὐαρηνοί.

Ex eodem auctore fluxerint quæ mox sequuntur : Αὐαρα, πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησιμοῦ δοθέντος Ὁδόδα κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα. Ἐξώρμησε γὰρ Ἀρέτας εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρησιμοῦ· ὁ δὲ χρησιμὸς ἦν, Αὐαρα τόπον ζητεῖν, ὃ ἐστὶ κατὰ Ἀραβίας καὶ Σύρους λευκὴν· καὶ φθάσαντι τῶ Ἀρέτα καὶ λοχῶντι ἐφάνη φάσμα αὐτῶ λευκοεἶμων ἀνὴρ ἐπὶ λευκῆς δρομάδος προῖων· ἀφανισθέντος δὲ τοῦ φάσματος σκόπελος ἀνεφάνη, αὐτόματος κατὰ γῆς ἐρριζωμένως, κἀκεῖ ἐκτισε πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν Αὐαρηνός. De Auaris, urbe Arabiæ Petraræ, v. Ptolem. V, 17. Verba φθάσαντι... λοχῶντι vereor ne sana non sint. Χολῶντι cod. Vossianus. Ceterum v. Bochart. Geogr. sacra II, 1, 44; Ritter. *Erdk.* XII, p. 121. 126.

2.

Idem : Σέβνονες, ἔθνος Γαλατικόν, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῳ.

3.

Idem : Σίγγαρα, πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσση, ὡς Οὐράνιος ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης Σιγγαρηνός.

4.

Idem : Χατραμωτίτις, χώρα πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Χατραμωτίται. Στράβων ἐκκαίδεκάτῃ (p. 768)... Οὐράνιος δ' ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν Χατραμωτίας αὐτοὺς καλεῖ· « Καμηλοκόμοι Χατραμωῖται, Σαβαῖοι καὶ Ὀμηρίται. »

[*] Ad alium Uranium spectat Suidas vv. μαγιστριανός et καθωσιωμένος, ubi : Οὐράνιος ὁ καθωσιωμένος μαγιστριανός εὐσεβῆ γράμματα ἀποδέδωκε τῶ ὁσιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Καλανδίῳν (Antiochiæ. V. Euagr. Hist. Eccl. III, 16). Uranio cuidam epistolam inscripsit Synesius p. 180, B.

ARABICA.

1.

Auatha et Auara, genere neutro, Arabum colonia, ut Uranus in Arabicorum primo. Incolæ Auatheni et Auareni.

2.

Sennones, gens Arabica, ut Uranus in Arabicorum primo.

3.

Singara, urbs Arabiæ, ad Edessam, ut Uranus primo Arabicorum. Civis Singarenus.

4.

Chatramotitis, regio prope mare Rubrum. Cives, Chatramotitæ. Uranus autem in Arabicorum primo Chatramotas eos vocat : « Camelorum altiores Chatramotæ, Sabbæi et Homeritæ. »

E LIBRO SECUNDO.

5.

Idem : Αἰαμῆνη, Ναβαταίων χώρα, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικὸν Αἰαμηνός.

6.

Idem : Αἰανίτις, Ναβαταίων χώρα. Οὐράνιος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικὸν Αἰανίτης.

7.

Idem : Ἐρυθρὰ ἡ θάλασσα, ἀπὸ Ἐρύθρου τοῦ ἥρωος. Οὐράνιος δ' ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ· ἀπὸ τῶν παρακειμένων ὄρων, ἀ ἐρυθρὰ δεινῶς εἰσι καὶ πορφυρᾶ, καὶ ἐπὴν βάλῃ εἰς αὐτὰ ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴν, καταπέμπει εἰς τὴν θάλασσαν σκιὰν ἐρυθράν· καὶ δμβρῷ δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὄρων κάτω συρρέοντι εἰς θάλασσαν, οὕτω γίνεταί ἡ θάλασσα τὴν χροάν. Stephanum exscripsit Eustath. ad Dionys. 38.

8.

Idem : Μῆδαβα, πόλις τῶν Ναβαταίων. Ὁ πολίτης Μῆδαβηνός, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

9.

Idem : Μῶβα, μῶρα τῆς Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Οἱ οἰκοῦντες Μωθηνοὶ, καὶ θηλυκῶς Μωθηνή· εἶοικε δ' ἐνδεῖν τὸ α· ἦν γὰρ Μῶαβα· καὶ τὸ ἔθνικὸν Μωαβίτης, τὸ θηλυκὸν Μωαβίτις.

10.

Idem : Πάλμυρα, φρούριον Συρίας, οὗ μέμνηται Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἔθνικὸν Παλμυρηνός. Οἱ δ' αὐτοὶ Ἀδριανοπολίται μετωνομάσθησαν ἐπικισθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

5.

Æamene, Nabataeorum regio, ut ait Uranius Arabicorum secundo. Gentile Æamenus.

6.

Æanitis, Nabataeorum regio. Uranius Arabicorum secundo. Gentile Æanites.

Rubrum mare, ab Erythro heroe. Uranius vero in secundo Arabicorum ait nomen habere ab adjacentibus montibus, qui insigniter rubri sint et purpurei; et quando sol illustraverit eos radiis suis, in mare jaciunt umbram; porro etiam pluvia montibus inundatis in mare defluente, hoc colore mare tingitur.

8.

Medaba, urbs Nabataeorum. Civis Medabenus, teste Uranio in tertio Arabicorum.

9.

Moba, pars Arabiae. Uranius secundo Arabicorum. Incolae, Mobeni; feminine Mobene. Sed a videtur deesse; debetque, Moaba, et gentile Moabites et feminino genere Moabitis.

10.

Palmyra, castellum Syriae, cujus meminit Uranius libro

11.

Idem : Ταηνοί, ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς Οὐλιπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. « Quis sit iste Ulpianus haud facile dictu est; nam et fuit ejus nominis Antiochenus sophista, qui Constantini imp. temporibus vixit, et alter Emesenus, et alius Gazæus et prætereæ Isidori frater; quos quattuor Suidas refert, ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi et de Domitio Ulpiano Icto nihil nunc dicam. » Voss. p. 507.

E LIBRO TERTIO.

12.

Idem : Ἀβασηνοί, ἔθνος Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ· « Μετὰ τοὺς Σαβαίους Χατραμῶνται καὶ Ἀβασηνοί, » καὶ πάλιν· « Ἡ χῶρη τῶν Ἀβασηνῶν σμύρνην φέρει καὶ ὄσσον καὶ θυμίαμα καὶ κέρπαθον· γεωργοῦσι δὲ καὶ πορφυρῆν ποίην εἰκέλην αἵματι Τυρίου κοχλίειω. » V. Salmas. ad Solin. p. 453.

13.

Idem : Ἄδανα... Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος φησιν ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.

14.

Idem : Ἀτραμίται, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ. Ἀρτεμίδωρος Ἀτραμωτίτας αὐτοὺς καλεῖ.

15.

Idem : Ἀχομαὶ καὶ Ἀχόμενοι, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ.

secundo Arabicorum. Gentile Palmyrenus. Iidem etiam Adrianopolitæ appellati sunt, civitate ab imperatore restaurata.

11.

Tæni, gens a Saracenis meridiem versus habitans, ut Ulpianus in Arabicis et Uranius in Arabicis secundo.

12.

Abaseni, gens Arabiae. Uranius tertio Arabicorum : « Post Sabæos Chatramotæ et Abaseni »; et alio loco : « Regio Abasenorum myrrham fert et ossum et thus et cerpathum. Colunt etiam in agris herbam purpuram sanguini similem Tyriæ conchæ. »

13.

Adana est etiam in Arabiae Felicis mediterraneis urbs, teste Uranio in tertio Arabicorum.

14.

Atramitæ, gens Arabiae Felicis, ut Uranius in tertio Arabicorum.

15.

Achomæ et Achomeni, gens Arabiae Felicis, ut Uranius ait tertio Arabicorum.

16.

Idem : Ζάβιδα, κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ.

17.

Idem : Θαμουδᾶ, Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀραβίων. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ. Ὁ οἰκῆτωρ Θαμουδηγός.

18.

Idem : Κεβρανῖται, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ.

19.

Idem : Τάρφαρα, οὐδετέρως, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Ταρφαρηγός, ὡς Ζόαρα Ζοαρηγός, Αὔαρα Αὐαρηγός, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῃ.

20.

Idem : Σῆρες, ἔθνος Ἰνδικόν, ἀπροσμιγῆς ἀνθρώποις, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ Ἀραβικῶν.

20 a.

Tzetzes Hist. VII, 730 :

Οὐράνιος ἐν τρίτῃ δὲ Ἀραβικῶν που λέγει εἶναι καλάμων ἱερὸν ἄλλος ἐν Ἀραβίᾳ, ἐν οἷς καλάμοις θάπτουσι μόνους τοὺς βασιλέας, γυναικῆς τε καὶ ἀδελφοὺς καὶ υἰέας τούτων, ἄλλον τινὰ δὲ οὐδαμῶς. Ἡ δὲ ταφὴ τοιάδε· ἐν γόνυ τι κοιλάναντες ὧν ἐφημεν καλάμων, ἐς τοῦτο θέντες τὸν νεκρὸν καὶ χρίσαντες δὲ μύρω, τὸν κάλαμον μὴ κόψαντες, πάλιν ἐῷσι φύειν.

E LIBRO QUARTO.

21.

Idem : Ἀχρηνοὶ, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Οὐράνιος φησι τετάρτῃ, ἐπὶ τῷ αὐχένι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

16.

Zabida, vicus in mediterraneis Arabiae Felicis. Uranius tertio Arabicorum.

17.

Thamuda, (regio) Nabataeis vicina Arabibus. Uranius tertio Arabicorum. Incola Thamudenus.

18.

Cebranitæ, gens Arabiae Felicis. Uranius Arabicorum tertio.

19.

Tarphara, neutro genere, urbs Arabiae Felicis. Civis Tarpharenius. Uranius Arabicón tertio.

20.

Seres, gens Indica, ab aliorum hominum consortio aliena, ut Uranius ait libro tertio Arabicorum.

20 a.

Uranius in tertio Arabicorum alicubi dicit arundinum esse in Arabia sacrum lucum, in iisque arundinibus solos sepeliri reges, eorumque uxores et fratres, horumque filios, alium vero neminem. Ratio sepeliendi hæc est. Unum arundinis internodium excavantes in id cadaver unctum includunt, nec cædunt arundinem, sed porro crescere sinunt.

22.

Idem : Ἐδουμαῖοι, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Οὐράνιος (sic Holsten. pro vg. ὡς Σούνιος) ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῃ. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ ἰ γράφουσιν, ὡς εἰρήσεται μοι ἐν τῷ 1.

23.

Idem : Ὀβοδα, χωρίον Ναβαταίων, Οὐράνιος Ἀραβικῶν τετάρτῃ, ὅπου Ὀβόδης ὁ βασιλεὺς, ὃν θεοποιῶσι, τέθαπται. Τὸ ἔθνικόν Ὀβοδηγός, ὡς Δαχαρηγός.

E LIBRO QUINTO

24.

Idem : Μωθῶ, κώμη Ἀραβίας, ἐν ᾗ ἔθανεν Ἀντίγονος ὁ Μακεδὼν ὑπὸ Παβίλου τοῦ βασιλέως τῶν Ἀραβίων, ὡς Οὐράνιος ἐν πέμπτῃ· ὃ ἐστὶ τῆ Ἀράβων φωνῇ τόπος θανάτου. Οἱ κωμῆται Μωθηνοὶ κατὰ τὸν ἐγγώριον τύπον. Hariolari auctor videtur. Cogita de Alexandro Bala, a Zabelo Arabe interfecto, ut monuerunt interpretes.

E LIBRIS INCERTIS.

25.

Idem : Βραχία. Οὕτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχῃ εἶναι πλεῖστα. Ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος. Τὸ τοπικὸν Βραχιάτης. Οὐράνιος δὲ Βραχηνούος αὐτοὺς ἔφη.

26.

Idem : Κάρνανα, πόλις Μιναιῶν ἔθνους πλησίον Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Καρνανᾶται. Οὐρά-

21.

Accheni, gens Arabica, ut Uranius ait libro quarto, ad collum maris Rubri.

22.

Edumæi, gens Arabica, ut Uranius in Arabicorum quarto. Nonnulli per i scribunt Idumæi, ut in litera I notabimus.

23.

Oboda, locus Nabatæorum. Uranius Arabicorum quarto. Ibi Oboda rex, quem pro deo colunt, sepultus est. Gentile Obodenus.

24.

Motho, vicus Arabiae, in qua mortuus est Antigonus Macedo (Alexander Bala ?) a Rabilo (Zabelo ?) Arabum rege interfectus, ut Uranius libro quinto. Nomen Arabum lingua significat locum mortis. Pagani Motheni ex typo indigena.

25.

Brachia vocatur Arabicum mare, quod multa habet brevicia. Igitur nominatur a voce βράχος, breve. Locale, Brachiates. Uranius vero accolos Brachienos vocat.

26.

Carnana, urbs Minæorum gentis prope Rubrum mare.

νιος (sic Holsten. pro vg. Σούνιος) δὲ Καρνανίαν καὶ Καρνανίτας φησί.

27.

Idem : Μάννεως, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἀραβες Μαννεῶται, ὡς Οὐράνιος φησιν.

28.

Idem : Νικηφόριον. Οὕτως ἡ Κωνσταντίνα, ἡ περὶ Ἐδεσσαν πόλις, ὡς Οὐράνιος. Τὸ ἔθνικόν Νικηφόριος, ὡς Βυζάντιος.

29.

Idem : Νίσιβις, πόλις ἐν τῇ περαιᾷ τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. Φίλων ἐν Φοινικικοῖς Νάσιβις φησὶ διὰ τοῦ α. Οὐράνιος δὲ διὰ τοῦ ε Νέσιβις. Σημαίνει δὲ, ὡς φησὶ Φίλων, νάσιβις τὰς στήλας, ὡς δὲ Οὐράνιος, νέσιβις, φησὶ, σημαίνει τῇ Φοινίκων φωνῇ λίθοι συγκείμενοι καὶ συμφορητοί. Στράβων δὲ ἐκκαίδεκάτῃ (p. 747) διὰ τοῦ ι. Τὸ ἔθνικόν Νισιθηνός.

30.

Idem : Νόσορα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσει. Οὐράνιος Ἀραβικῶν *. Ὁ νησιωτῆς Νοσορηνός· ἐγχώριος δὲ τύπος.

31.

Idem : Χαράκμωβα, πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης, ἣν ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν Γεωγραφικοῖς ἐν πέμπτῳ βιβλίῳ (c. 17) ἐν ταῖς Ἀραβικαῖς τῆς εὐδαίμονος. Οὐράνιος δ' ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς (ἀξιοπίστος δ' ἀνὴρ περὶ τὰ τοιαῦτα· σπουδὴν γὰρ ἔθετο ἱστορῆσαι ἀκριβῶς τὰ τῆς Ἀραβίας) καὶ Μωβουχάραξ φησίν. Ὁ πολίτης τοῦ μὲν Χαράκμωβα Χαρακμωθηνός· ἐκ δὲ τοῦ Μωβουχάραξ Μωβουχαρακηνός.

De Uranio corrupte pro Herennio citato v. Her. Philonis fr. 19.

Cives Carnanatae. Uranius vero Carnaniam et Carnanitas dicit.

27.

Manneos, regio media inter fluvios, in qua habitant Ara-
bes Manneotæ, ut Uranius dicit.

28.

Nicephorium; sic appellabatur Constantina, urbs circa Edessam, ut Uranius refert.

29.

Nisibis, urbs in regione Transeuphratana ad Tigridem sita. Philo in Phœnicicis *Nasibin* per *a* literam, Uranius per *e* *Nesibin* dicit. Significat vox *nasibis*, secundum Philonem, columnas; ut vero Uranius inquit, *nesibis* Phœnicum lingua significat lapides collectos et coacervatos.

30.

Nosora, insula in mari Rubro. Uranius libro * Arabico-
rum. Insulanus Nosoreus ex forma ibi usitata.

31.

Characmoba, urbs tertiæ quæ nunc dicitur Palestinæ,

XENAGORAS.

Xenagoras noster Dionysio Halicarnassensi antiquior (v. fr. 6). Alius, puto, est Xenagoras Eumeli filius, qui Olympi montis altitudinem metatus est. Vide Plutarchus Paul. Æmil. c. 15. Xenagoras Rhodius potator, quem Ælianus (V. H. XII, 26) dicit, rectius, uti putant, vocatur Xenarchus ap. Athenæum X, p. 436, F. Cf. Meinek. ad Euphor. p. 100.

XPONIKA.

1.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 262 : Cosmes, Leon et Cnossus (Eudoxus?) πάντων ἀρχαιοτάτους Αἰγυπτίους φασί· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πρώτῃ κτισθῆναι πόλιν Θήβας. Καὶ Νικάνωρ δὲ τούτοις συμφωνεῖ, καὶ Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνουμιαῖς καὶ Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ Χρόνῳ.

In Etym. M. p. 157, 53 de antiquis Assyriæ nominibus laudatur Ξενοκράτης ἐν πρώτῳ Χρονικῶν. Nescio an scribi debuerit Ξεναγόρας. V. infra p. 53o.

2.

Schol. Apoll. Rh. IV, 264 : Τινὲς δὲ φασιν Ἐνδυμίωνα εὐρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης. Ὄθεν καὶ προσελήθους τοὺς Ἀρχάδας κληθῆναι· Ἀρχὰς γὰρ ὁ Ἐνδυμίων. Ἔνιοι δὲ ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ὑπὸ δὲ Ἀτλαντος Ξεναγόρας εἶρηκεν.

3.

E LIBRO TERTIO.

Macrobius Sat. V, 19, de Palicis in Sicilia exponens : *Sed et Xenagoras in tertia historia sua de*

quam Ptolemæus in Geographicis inter urbes Arabiæ Felicis recenset. Uranius vero in Arabicis (fidem vero de talibus vir ille meretur; nam studium in accurate narrandis rebus Arabiæ posuit) etiam *Mobucharax* dicit. Civis e voce Characmoba Characmobenus, e voce Mobucharax, Mobucharacenus.

CHRONICA.

1.

Ægyptios omnium antiquissimos esse ac primam in Ægypto urbem Thebas conditas esse Nicanor quoque confitetur et Archemachus in Metonymiis et Xenagoras in primo Chronicorum.

2.

Nonnulli dicunt Endymionem reperisse periodos numerosque lunæ, atque hinc Proselenos Arcades appellatos fuisse; nam Arcas Endymion fuit. Alii mensium rationes a Typhone, Xenagoras ab Atlante inventas esse tradunt.

3.

Siculi, quum terra sterilitate laborarent, sacra fecerunt

loci divinatione ita scribit : Καὶ οἱ Σικελοὶ, τῆς γῆς ἀφοροῦσας, ἔθυσαν Πεδιακράτει τινὶ ἥρωι, καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐφορίας πολλοὶς δώροις τὸν βωμὸν τῶν Παλιαῶν ἐνέπλησαν.

Antecedit ap. Macrobi. Polemonis fr. 83. Nomen Πεδιοκράτει e cod. Paris. 6371 suppletum a Schneidewino *Rh. Mus.* 1843, p. 80. Camerarius lacunam notaverat, quam deinceps editores neglexerunt. Ἄδρανῶν suppleverat Hermann. De Ætnæis p. 6. Pediacrates occurrit etiam ap. Diodor. IV, 23 : Ἐνίκησεν (Ἡρακλῆς) ἐπιφανεῖ παρατάξει, καὶ πολλοὺς (sc. τῶν Σικανῶν) ἀπέκτεινεν, ἐν οἷς μυθολογοῦσιν τινες καὶ στρατηγὸς ἐπιφανεῖς γεγενῆσθαι τοὺς μέχρι τοῦ νῦν ἡρωϊκῆς τιμῆς τυγχάνοντας, Λεύκασπιν καὶ Πεδιακράτην (form. dor.) καὶ Βουφάναν καὶ Γλυχάταν, ἔτι δὲ Βυταίαν καὶ Κρυτίδαν.

4.

E LIBRO QUARTO.

Harpocratio : Κραυαλλίδαι· Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (§ 107, p. 68, 38, ubi nunc Κραυγαλλίδαι). Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραυγαλλίδαν οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίρρας χώραν Κραυγάλλιον, ὡς καὶ Ξεναγόρας ἐν δ' Χρόνων ἰστορεῖ. Cf. Müller. *Dor. I*, p. 43.

E LIBRIS INCERTIS.

5.

Steph. Byz. : Ἀκόντιόν, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀκοντίου τοῦ Λυκάονος. Ἔστι καὶ ἑτέρα Εὐβοίας, ὡς Ξεναγόρας καὶ Ἀνδροτίων ὀγδόη.

6.

Dionys. Hal. A. R. I, 72, p. 183 R. : Ξεναγόρας δὲ ὁ συγγραφεὺς, Ὀδυσσεὺς καὶ Κίρκης υἱὸς γενέσθαι τρεῖς, Ῥῶμον, Ἄντιαν, Ἀρδέαν· οἰκίσαντας δὲ τρεῖς πόλεις, ἀφ' ἑαυτῶν θέσθαι τοῖς κτίσμασι τὰς ὀνομασίας. Eadem ex Dionysio Euseb. Chron. p. 205

Pediacrati cuidam heroi, et post reditum fertilitatis multis donis aram Palicorum impleverunt.

4.

Crauallidæ. Æschines in oratione Contra Ctesiphontem. Didymus ait scribendum esse *Craugallidæ*. Sic enim vocari apud Phocenses vicinam Cirrhæ regionem Craugallium, uti etiam Xenagoras in quarto Chronicorum narrat.

5.

Acontium, urbs Arcadiæ, ab Acontio Lycaonis filio. Est vero etiam alia in Eubœa, ut Xenagoras refert et Androtio in octavo.

6.

Xenagoras historicus ex Ulyse et Circe tres filios Romum, Antiam et Ardeam procreatos dicit, et ab his tres urbes cenditas, conditisque nomen ipsorum inditum fuisse scribit.

DE INSULIS.

8.

Sphecia, Cyprus insula. Prius enim Sphecia vocabatur,

Mai.; Syncell. p. 193, A. Fontem non indicat Steph. Byz. v. Ἄνθεια.

7.

Plinius Hist. Nat. VII, 31, 57 : *Sex ordinum (naves) Xenagoras Syracusios* (primos construxisse auctor est).

ΠΕΡΙ ΝΗΣΩΝ.

8.

Etym. M. p. 738, 51 : Σφήκεια, ἢ Κύπρος· πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὡς φησι Στέφανος (scr. Φιλοστέφανος) ἐν τῷ Περὶ Κύπρου, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν, οἱ ἐκαλοῦντο Σφήκες. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἀνδρας, οἱ εἶχον κέρατα· ὡς δ' ὁ Ξεναγόρας ἐν τῷ Περὶ νήσων, διὰ τὸ εἶχεν πολλὰς ἐνοχὰς (scr. ἐξοχὰς), ἀς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Eadem Tzetzes ad Lycophr. 447.

9.

Plinius V, 31, 35 : (Cyprum) *vocatam antea Acamantida, Philonides : Cerastin Xenagoras, et Aspeliam et Amathusiam et Macariam : Astynomus Crypton et Coliniam.*

10.

Harpocratio : Χύτροι... Πόλις ἐστὶν ἐν Κύπρῳ οὕτω καλουμένη, καθά φησι Ξεναγόρας ἐν ταῖς Νήσοις.

Steph. Byz. : Χυτροί, Κύπρου πόλις, ἣν ὠνομάσθαι μὲν Ξεναγόρας φησὶν ἀπὸ Χύτρου τοῦ Ἀλέδρου τοῦ Ἀκάμαντος.

11.

Steph. Byz. : Καρπασία, πόλις Κύπρου... Ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία κατὰ τὴν ἀκρὰν τὴν Σαρπηδονίαν. Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτὴν φησι.

12.

Schol. Apollon. Rh. I, 624 : Σίκινος δὲ ἐστὶ νῆσός

ut Philostephanus in libro De Cypro ait, quod incolentes eam viri Spheces appellabantur. Vocabatur etiam Cerastia, ut Menander in libro De Cypro refert, quod inhabitabant eam viri qui cornua gerebant; ut vero Xenagoras ait, propterea quod multas habebat eminentias, quas *cerata* dicunt, Cerastia vocata est.

10.

Chytri, urbs Cypri sic dicta, ut Xenagoras in libro De insulis refert.

Chytri, Cypri urbs, quam Xenagoras nomen habere ait a Chytro, Aledri filio, Acamantis nepoti.

11.

Carpasia, urbs Cypri. Est etiam insula Carpasia ad promontorium Sarpedonium. Xenagoras vero Carpathum eam dicit.

12.

Sicinus est insula quædam ante Eubœam sita, olim Cæ-

τις πρὸ τῆς Εὐβοίας, τὸ πρότερον Οἰνοίη καλουμένη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀμπελόφυτον. Μνημονεύει δὲ τῆς μετονομασίας Ξεναγόρας, λέγων ὅτι μετονομάσθη ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ Νηίδος νύμφης.

13.

Schol. ad Lucian. Alex. c. 4, p. 139 Jacobitz. (ad Lucian. vol. II, p. 170, 10) : ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὔτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον Οἰχάλιεις ὄντες γένος, Σίλλος καὶ Τριβάλλος ὀνομαζόμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἀργοί..... Ἀπελιθώθησαν δὲ οὔτοι, ὡς Φερεκῦδης φησί. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους διὰ κακοήθειαν μεταβαλεῖν φησιν ἐν τῷ Περὶ νήσων. Eadem Bachmann. Anecd. II, p. 340.

Harpocration : Κέρκωψ· Αἰσχίνης ἐν τῷ Περὶ τῆς προσθεσίας (§ 40). Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψιν δηλοῦται ὡς ἐξαπατητῆρες τε ἦσαν καὶ ψεύσται οἱ Κέρκωπες. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς μεταβαλεῖν φησι, καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι. Αἰσχίνης (Αἰσχρίων Lobeck. De Cercopibus et Cobalis p. 1) δὲ ὁ Σαρδιανὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράφει, Ἄνδρῖλον καὶ Ἄτλαντον (Κάνδουλον καὶ Ἄτλαντα sec. Suid.). Cf. Photius et Suidas s. v. Zenobius IV, 50 p. 99 ed. Leutsch, et Schneidewin. Apostol. XI, 24. Duris fr. 38. Plura vide ap. Lobeck. l. l. et in Aglaoph. p. 1296. 1308. Müller. Dor. I, p. 457.

XENION.

KPHTIKA.

1.

Tzetzes ad Lyc. 1214 : Καὶ Ξενίων δὲ ἐν τῷ Περὶ Κρήτης τὰς ἑκατὸν πόλεις τῆς Κρήτης κατ' ὄνομα λέγει.

nœe vocata, quod esset vitibus consita. Commemorat nominis mutationem Xenagoras, dicens denominatam esse a Sicino Thoantis et Naidis nymphæ filio.

13.

Cercopes in Bœotia degebant Æchalienses genere, Sillus et Triballus, perjuri et segnes. Hi in lapides mutati sunt, ut Pherecydes ait. Xenagoras vero in simias propter malitiam mutatos esse, ab iisque Pithecussas insulas nomen habere refert in libro De insulis.

CRETICA.

1.

Xenion in libro De Creta centum insulæ urbes nominatim recenset.

2.

Arcesium; sic vocatur antrum Idæ in Creta, a voce ἀρκέσαι, *auxiliari*. Tradunt enim id a Curetibus sic appellatum esse, quod ipsis Saturnum fugientibus et illud subeuntibus ibique se occultantibus auxilio fuerit. Sic narrat Xenion in libris De Creta.

2.

Etym. M. p. 144, 36 : Ἀρκέσιον· οὕτω καλούμενον ἄντρον τῆς Κρητικῆς Ἰδῆς, παρὰ τὸ ἀρκέσαι, τὸ βοηθῆσαι. Φασὶν αὐτὸ ὑπὸ τῶν Κουρήτων ὀνομασθῆναι, ὅτι τὸν Κρόνον αὐτοῖς φεύγουσι καὶ εἰς αὐτὸ καταδῦσι καὶ κρυπτομένοις ἐπήρκεσεν Οὕτω Ξενίων ἐν τοῖς Περὶ Κρήτης.

3.

Stephanus Byz. : Ἀρκάδες, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. Οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρκάδες. Δημήτριος δὲ οὐκ Ἀρκάδες τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρκαδίαν φησίν.

4.

Idem : Δραγμός, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Τὸ ἔθνικόν Δράγμιος ἢ Δραγμίτης, ὅπερ ἄμεινον.

5.

Idem : Εἵνατος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων φησί. Τὸ ἔθνικόν Εἵνάτιος. Τινὲς δὲ ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλειθυίαν Εἵνατίνην. Cf. Etym. M. p. 302, 12. Steph. Thes. v. Εἵνατον.

6.

Idem : Ἐλυρος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρήτη. Ὁ πολίτης Ἐλύριος.

7.

Idem : Καμάρα, πόλις Κρήτης· καὶ ὁ πολίτης Καμαραῖος. Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησί· « Καὶ Λατὸν ἐλέγετο. »

8.

Idem : Κάντανος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων, ἐν περιορίῳ Κρητικοῦ τόπων. Τὸ ἔθνικόν Καντάνιος. Codex Rhed. habet Κάτανος.. τόπου. Holstenius annotat hæc : « Mss. ἐν περιορίῳ κρητικοῦ τόπου. Unde

3.

Arcades, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Cives item Arcades vocantur. Demetrius vero urbem non Arcades, sed Arcadium dicit.

4.

Dragmus, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Gentile Dragmius vel Dragmites, quod præstat.

5.

Inatus, urbs Cretæ, ut Xenion dicit. Gentile Inatius. Nonnulli vero montem et fluvium sic vocari aiunt, ad quem calatur Iithyia Inatia.

6.

Elyrus, urbs Cretæ, ut Xenion in opere De Creta. Civis Elyrius.

7.

Camara, urbs Cretæ. Civis Camaræus. Xenion in Creticis ait : « Etiam Lato dicebatur.

8.

Cantanus, urbs Cretæ, ut Xenion, in Cretæ regione montibus adjacente. Gentile Cantanium.

ego mutata duntaxat literula : ἐν π. Κρ. τύπου, ut sit nomen operis, quo Cretam insulam, et quidquid ad ejus territorium pertinet, descripserit. Cl. Salmasius : ἐν τῷ περι ὄριων Κρητικῶν. Κρητικῶ τύπου τὸ ἐθνικὸν Καντανίως. Sed sibi ipse non satisfacit. » Cf. not. Berkelii. Ceterum ferri hæc vix possunt. Nee novi istam vocem περιορίου. Possis ἐν περιόδῳ Κρητικῶν τόπων. Fortasse fuit : ἐν Παρορίου vel Παρωρείου Κρητικοῦ τόπῳ, adeo ut regio circa Cantarum urbem *Parorium* sit appellata, sicuti dicitur Παρώρειος Φρυγία (Strabo XII, p. 576), Παρώρεια Arcadiæ etc., et Παραλία Atticæ. Sin minus, licet scribere : ἐν παρορίῳ Κρητικῆς (sc. κειμένη) τόπῳ. Similiter infra fr. 14 : Ὀλερος... ἐφ' ὑψηλοῦ ὤκισμένη τόπου. Quæ quidem optime quadrant cum situ urbis ad montium radices (v. map-pam Kieperti). In Hieroclis Synecdemo p. 392, 25 pro Κάντακος est Καντανία, ubi vide not. Wes-selingii.

9.

Idem : Λάμπη, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπαῖος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπέας αὐτοῦς φησιν. Ἔστι καὶ δευτέρα τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ τρίτη τῆς Ἀργολίδος, ὡς Φιλων. Ξενίων δὲ ἐν Κρητικοῖς διὰ (δύο) ππ γράφει τὴν πόλιν τὴν Κρητικὴν, καὶ διὰ (δύο) αα (sic Berk.; λλ codd.) καὶ διὰ τοῦ η (καὶ διὰ δύο ηη cod. Rhedig.). Tres nominis formas, Λάππα, Λάπηη, Λάμπη exemplis illustravit Dindorf. in Steph. Thes. v. Λάμπη.

10.

Idem : Ὀάξος, πόλις Κρήτης, Ἐλευθέρνης οὐ πόρρω, καθὰ Ξενίων, ἀπὸ Ὀάξου τοῦ Ἀκακάλιδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω. Τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ γῆν (κατὰ κρημονον Salmas.) εἶναι (καταγῆναι Holsten.) τὸν τόπον [καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν, hæc tamquam glossema ejici jubet Salm.] καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιοῦτους τόπους ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἄγμούς. Ὁ πολίτης Ὀάξιος. Cf id. : Ἄξος, πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ (c. 154). Τὸ ἐθνικὸν Ἄξιος.

9.

Lampe, urbs Cretæ, ab Agamemnone condita, nomen habet a Lampo Tarrhaei filio. Gentile Lampæus. Claudius Julius Lampenses cives dicit. Est etiam altera Lampe Acarnaniæ et tertia Argolidis, ut Philo ait. Xenion vero in Creticis nomen urbis Creticæ scribit per duplex p, et duplex a (*Lappa*) et per e (*Lappe*).

10.

Oaxus, urbs Cretæ, non procul ab Eleutherna sita, secundum Xenionem nomen habet ab Oaxo Acacallidis, Minoe natae, filio; nonnulli vero inde nominatam dicunt quod locus præcipitia habeat. Ejusmodi enim locos ἄξους appellant, quemadmodum nos quoque ἄγμούς. Civis Oaxius.

11.

Idem : Ὀλοῦς, πόλις Κρήτης, Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Ὁ πολίτης Ὀλούτιος.

12.

Idem : Ὑδραμία, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ὁ τὰ Κρητικὰ γράφας. Οἱ πολῖται Ὑδραμῖται, ὡς Μεγαρεῖς.

13.

Idem : Φαλασάρνα, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Φαλασάρνης. Ὁ πολίτης Φαλασάρνιος, ὡς Ξενίων φησίν.

14.

Idem : Ὀλερος, Κρητικὴ πόλις, περὶ ἧς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησι : « Πορρωτέρω δὲ τῆς Ἱεραπύτνης Ὀλερος ἦν πόλις, ἐφ' ὑψηλοῦ μὲν ὤκισμένη τόπου. » Ὁ πολίτης Ὀλέριος, καὶ Ὀλερία Ἀθηνᾶ. Τὸ οὐδέτερον Ὀλέριον φησι γὰρ οὕτω : « Τῇ δὲ θεῶ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δὲ ἑορτὴν Ὀλερία προσαγορεύουσιν. »

Cf. idem : Ἱεραπύτνα, πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Καμίρος, εἶθ' οὕτως Ἱεραπύτνα. Τὸ ἐθνικὸν Ἱεραπύτνιος. Ubi Xenionis mentio ab Excerptore ommissa esse videtur.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Præter Cretica Xenionem etiam *Italica* condidisse censet Vossius p. 509. Etenim apud Macrobius Sat. I, 9 leguntur hæc : *Xenon primo Italicon tradit Janum in Italia primum dis templafecisse et ritus instituisse sacrorum, ideo eum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam.* Ibi pro *Xenon* Vossius legi jubet *Xenion*. Quod num recte fiat dubito. Probabilis est Xenonem hunc eundem esse cum Conone, quem tamquam Ἰταλικῶν scriptorem laudat Servius ad Virgil. *Æn.* VII, 738. Quæritur num *Xenon* an *Conon* nomen auctoris fuerit. V. supra p. 368.

11.

Olus, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Civis Oluntius.

12.

Hydramia, urbs Cretæ, ut Xenion Creticorum auctor. Cives Hydramienses, ut Megarenses.

13.

Phalasarne, urbs Cretæ, a Phalasarne. Civis Phalasarnius, ut Xenion ait.

14.

Olerus, Cretica urbs, de qua Xenion in Creticis ait : « Longius ab Hieropytna Olerus urbs erat, in edito sita loco. » Civis Olerius, et Oleria Minerva. Neutrum, Olerium. Dicit enim : « Deæ huic festum agunt Hierapytnii, quod festum Oleria vocant. »

XENOCRATES.

XPONIKA.

E LIBRO PRIMO.

Etym. M. p. 157, 53 : Ἀσσυρία, ἢ Βαβυλωνία. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλεῖτο Εὐφρατις, ὕστερον δὲ Χαλδαία, τὸ τελευταῖον δὲ ἀπὸ Ἀσούρου τοῦ Σούσου Ἀσσυρία, ὡς Ξενοκράτης ἐν πρώτῳ Χρονικῶν.

Aliunde de Xenocrate tamquam Χρονικῶν auctore non constat. Fort. pro Ξενοκράτης reponendum est Ξεναγόρας.

Xenocrates Ephesius, qui paulo ante Plinium scripsit (Plin. 37, 2, 11, 1) de historia naturali, uti videtur, laudatur a Plinio XX, 14. 20. 21; XXI, 31; XXII, 22; XXXVII, 2. 10. — Xenocrates, discipulus Tisicratis, statuarius, scripsit de arte statuaria (Plin. XXXIV, c. 8), de toreutice (Plin. XXXIII), de pictura (Plin. XXXV, 10). — Xenocrates Aphrodisiensis medicus plura quæ ad artem medicam pertinent composuit. V. Galen. II, p. 68. V, p. 711. II, p. 132; Artemidor. Onirocr. IV, 22 ibiq. Reiff. in ind. auct. Ad eundem spectare videtur J. Lydus De mens. p. 100 ed. Ræther.

XENOPHILUS.

ΛΥΔΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Anonym. De mulierib. claris c. 9 (p. 216 in Paradox. Westerm.) : Λύδη. Ταύτην φησὶν Ξενοφίλος ὅτι τὰς Λυδικὰς ἱστορίας γράψας, γυναῖκά τε καὶ ἀδελφὴν εἶναι Ἀλυάττω (Σαδυάττω scr. Heeren. ex Herod. I, 16) τοῦ Κροίσου προπάτορος. Ταύτης υἱὸς Ἀλυάτης διαδεξάμενος τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν ἐγένετο δεινὸς ὑβριστής, ὡς καὶ τὰ ἱμάτια ἀξιολόγων ἀνδρῶν περισχίσει καὶ προσπτύειν πολλοῖς. Αὐτὴ δὲ τὸν υἱὸν ὅσον ἐδύνατο κατέστειλεν, τοὺς δὲ ὑβριζομένους

CHRONICA.

Assyria, *Babylonia*. Primum vocabatur *Euphratis*, deinde *Chaldaea*, postremum ab *Asuro Susi filio Assyria*, ut *Xenocrates* in primo *Chronicorum* auctor est.

DE REBUS LYDORUM.

Lyde. Hanc *Xenophilus*, qui *Lydicas* historias scripsit, uxorem et sororem *Sadyattis*, qui *Craesi* avus erat, fuisse dicit *Filius* ejus *Alyattes*, patris in regno successor, tantæ fuit insolentiæ, ut vestes virorum primorum proscinderet, multosque conspueret. *Lyde* vero quantum poterat filium compescebat injuriaque affectos et verbis bonis et actioni-

καὶ λόγοις χρηστοῖς καὶ ἔργοις ἡμείβετο. Πᾶσαν δὲ τῷ υἱῷ φιλοπροσύνην προσφέρουσα εἰς στοργὴν ἑαυτῆς πολλὴν αὐτὸν περιέτρεψε. Νομίσασα δὲ αὐταρκῶς ἀγαπᾶσθαι, σκηψαμένη ἀσθένειαν σίτου καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέσχετο· τὸν δὲ παρεδρεύοντα καὶ ὁμοίως ἀσιτοῦντα κατασταλῆναι καὶ εἰς τοῦτο μεταβάλλεσθαι, ὥστε, φησὶν, ὀρθότατον καὶ δικαιοτάτον αὐτὸν γενέσθαι.

Cum his confer Nicolai fr. 64 (tom. III, p. 396) et Xanthi fragm. 19 (tom. I, p. 42), ibique notam Creuzeri, qui fortasse pro *Xenophilo* n. 1. *Xanthum* esse reponendum suspicatur. Idem tamen l. l. p. 40 nostr. edit., ubi *Xanthus apud Athenæum* *Adramyten*, *apud Hesychium* vero *Gygen* mulierum castrationem invenisse dicitur narrasse, alterutro loco fortasse pro *Xantho* nominandum fuisse *Xenophilum* censet.

Nescio an *Xenophili* nomen reponendum sit apud *Antigonum* Mir. c. 166 (c. 151 ed. Westerm.) : Ζηνόφιλον δὲ (sc. narrare *Callimachus* ait) ἐν μὲν τῇ πλησίον Ἰόππης (λίμνη) οὐ μόνον ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἄσφαλτον· ὅταν δὲ γίγνηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριάκοντα σταδίων οἰκοῦσιν κατιοῦσθαι χαλκώματα. Cf. *Diodor.* XIX, 98; *Strabo* XVI, p. 763. — De *Xenophilo Chalcidensi* et *X. Cyziceno Pythagoreis* v. *Fabric.* B. Gr. I, p. 879 *Harl.*

ZENIS.

ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ.

Athenæus XIII, p. 661, F : Καὶ τὴν πρὸς Ἀθηναίους δ' ἔχθραν διελύσατο Μίνως, καίπερ ἐπὶ θανάτῳ παιδὸς συστᾶσαν, Θησεῖος ἐρασθεὶς, καὶ τὴν θυγατέρα τούτῃ γυναῖκα ἔδωκε Φαίδραν, ὡς Ζηνὶς ἢ Ζηνεύς φησὶν ὁ Χίος ἐν τῷ Περὶ τῆς πατρίδος συγγράμματι.

Zḗnis, nom. propr., memoratur *Chærob.* in *Bekk.* An. Gr. p. 1193. *Zenis* *Dardanius*, *Æolidis* satrapa, ap. *Xenophon.* *Hell.* III, 1, 10.

Subjicio locum *Æliani*, quo laudantur ὁ τὰς

bus remunerabatur, et summa comitate erga filium utens magnum sui amorem in eo excitavit. Et quum jam sat̄is se ab eo adamari crederet, infirmitatem prætexens cibo et reliquis abstinēbat. Tum illum assidentem ei itemque cibum recusantem adeo remissum evasisse mutatumque, ut æquissimus ac justissimus fieret.

DE CHIO.

Inimicitias adversus Athenienses, licet ob filii cædem susceptas, composuit *Minos*, *Thesei* amore captus, cni etiam filiam *Phadram* uxorem dedit, ut *Zenis* sive *Zeneus* *Chius* ait in libro quem *De patria* scripsit.

ὑπὲρ τῆς Χίου συγγράψαντες ἱστορίας. *Petita igitur fuerint vel ex Ione vel Hypermene vel ex Zenide.* *Ælian. H. An. XVI, 39* : Λέγουσι γοῦν καὶ οἱ τὰς ὑπὲρ τῆς Χίου συγγράψαντες ἱστορίας γενέσθαι ἐν τῇ νήσῳ παρὰ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πε- λινναῖον, ἐν αὐλῶνι τινι δασεῖ καὶ δένδρων ὑψηλῶν πεπληρωμένῳ, δράκοντα μεγέθει μέγιστον, οὔπερ οὖν καὶ τὸν συριγμὸν ἐπεφρίκεσαν οἱ τὴν Χίον κατοικοῦντες. Οὐκ οὖν οὐδὲ ἐτόλμων τινὲς ἢ τῶν γεωργούντων ἢ τῶν νεμόντων πλησίον γενόμενοι καταγῶναι τὸ μέγεθος, ἀλλὰ ἐκ μόνης τῆς σύριγγος πελώριόν τι καὶ ἐκπληκτικὸν τὸ θηρίον εἶναι ἐπίστευον. Ἐγνώσθη δ' οὖν ὅσον ποτὲ τὸ μέγεθος ἦν δαιμονία τινὶ καὶ θαυμαστῇ μηχανῇ, καὶ μὰ Δία. Σφοδρῶ γὰρ ἀνέμου καὶ σκληροῦ προσπεσόντος, ἐρρίφθη πρὸς ἀλλήλα τὰ ἐν τῷ αὐλῶνι δένδρα, καὶ οἱ κλάδοι βιαίως ἀραττόμενοι τίκτουσι πῦρ, καὶ αἶρεται μέγιστη φλόξ, καὶ περιλαμβάνει τὸν πάντα χῶρον καὶ κυκλοῦται τὸν θῆρα· ὁ δὲ ἀποληφθεὶς καὶ ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος καταπίμπραται. Οὐκοῦν γυμνωθέντος τοῦ τόπου γίνεται κάτοπτα πάντα· καὶ οἱ Χῖοι ἐλευθερωθέντες τοῦ δόους ἤκον ἐπὶ θῆαν, καὶ καταλαμβάνουσι τὰ ὀσπᾶ μεγέθει μέγιστα, καὶ κεφαλὴν ἐκπληκτικὴν, ὡς ἐκ τούτων ἔχειν συμβαλεῖν, ὅσος τε ἐκείνος ἦν καὶ ὁποῖος ἔτι περιῶν.

De Pelinnæo s. Pelinæo Chii ins. monte v. Strabo p. 645, Dionys. P. v. 535 et ad h. l. Bernhardy. p. 670 sqq.; Stephan. Byz. s. v., schol. Pind. Pyth. X, 6.

ZENODOTUS TROEZENIUS.

[ΡΩΜΑΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.]

I.

Dionys. Hal. II, 49, p. 337 R. : Ζηνόδοτος δὲ Τροϊζήνιος συγγραφεὺς Ὀμβρικοῦ ἔθνους ἀθηγενεῖς ἱστορεῖ τὸ μὲν πρῶτον οἰκῆσαι τὴν καλουμένην Ῥεατίνην· ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ Πελασγῶν ἐξελασθέντας εἰς ταύτην ἀφικέσθαι τὴν γῆν, ἐνθα νῦν οἰκοῦσιν· καὶ μεταβαλόντας ἄμα τῷ τόπῳ τὸννομα Σαβίνους ἐξ Ὀμβρικοῦν προσαγορευθῆναι.

2.

Plutarch. Romul. c. 14, 15 : Τὴν δ' Ἐρσιλίαν οἱ

ROMANORUM HISTORIA.

1.

Zenodotus Troezenius scriptor tradit Umbrorum gente indigenas primum quidem habitasse in eo agro, qui Reatinus vocatur; inde vero expulsos a Pelasgis in hunc agrum venisse, ubi nunc habitant, et gentis nomine una cum ipsius sedibus mutato, Sabinos pro Umbriis appellatos.

2.

Hersilium nupsisse Hostilio quidam tradunt, viro inter Romanos nobilissimo: alii ipsi Romulo, cui etiam illum li-

μὲν Ὀστίλλιον γῆμαι λέγουσιν, ἀνδρα Ῥωμαίων ἐπιφανέστατον· οἱ δὲ αὐτὸν Ῥωμόλον, καὶ γενέσθαι καὶ παῖδας αὐτῷ, μίαν μὲν θυγατέρα Πρίμαν, τῇ τάξει τῆς γενέσεως οὕτω προσαγορευθεῖσαν, ἓνα δ' υἷον μόνον, δὴ Ἀδύλλον μὲν ἐκείνος ἀπὸ τῆς γενομένης ἀθροίσεως ὑπ' αὐτοῦ τῶν πολιτῶν ὠνόμασεν, οἱ δ' ὕστερον, Ἀδύλλον. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν ἱστορῶν Ζηνόδοτος ὁ Τροϊζήνιος πολλοὺς ἔχει τοὺς ἀντιλέγοντας.

3.

Solinus c. 8 : *Præneste, ut Zenodotus, a Præneste Ulyxis nepote, Latini filio : ut Prænestini sonant libri, a Cæculo, quem juxta ignes fortuitos invenerunt, ut fama est, Digitorum sorores.* *Cf. Stephan. Byz.* : Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Πραινέστου τοῦ Λατίνου τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ Κίρκης υἱοῦ.

ZOPYRION.

« Zopyrion is qui Josepho celebratur C. Apion. I, 23, ubi et Judæorum meminisse ait, historicus fuisse videtur. At grammaticus is erat, qui partem principem fecerat Prati vocabulorum, nempe illam ab A usque ad E; nam sequentia Pamphilus collegerat, ut ex iis constat, quæ in frontispicio Suidæ legere est. » *Vossius p. 54.*

ZOPYRUS BYZANTIUS.

ἹΣΤΟΡΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

I.

Plutarch. Par. min. c. 36 : Φυλονόμη, Νυκτίμου καὶ Ἀρκαδίας θυγάτηρ, ἐκυνήγει σὺν τῇ Ἀρτέμιδι· Ἄρης δ' ἐν σχήματι ποιμένος ἔγκυον ἐποίησεν· ἡ δὲ τεκοῦσα διδύμους παῖδας, καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, ἔρριψεν εἰς τὸν Ἐρύμανθον. Οἱ δὲ κατὰ πρόνοιαν ἀκιν-

beros peperisse, filiam Primam, ex ordine nascendi ita nominatam; unicum præterea filium, quem ab concursu sub se civium frequentium (ἀολλέων) Aollium ille vocavit, posterum Abillium. At qui hæc narrat, Troezenius Zenodotus, multos habet adversarios.

HISTORICA.

1.

Phylonome, Nyctimi et Arcadiæ filia, venatum cum Diana solebat exire. Illam Mars pastoris sumpta forma vitiauit, ac fetu implevit. Geminos quum partu edidisset, patris metu in Erymanthum eos abjecit: ii fatali quodam provi-

δύνας περιφερόμενοι, προσηνέχθησαν ἐν κοίλῃ δρυὶ· λυκαίνα δ' ἐμπρωλεύουσα τοὺς μὲν ἰδίους σκύμους εἰς τὸν ῥοῦν ἔρριψε, τοῖς δὲ βρέφεισι θηλὴν παρέσχε. Τύλιφος δὲ ποιμὴν αὐτόπτης γενόμενος καὶ ἀναλαβὼν τοὺς παῖδας, ὡς ἰδίους ἔθρεψε, τὸν μὲν καλέσας Λύκαστον, τὸν δὲ Παρράσιον, τοὺς διαδεξαμένους τὴν βασιλείαν τῶν Ἀρχαδῶν· ὡς Ζώπυρος Βυζάντιος ἐν τῷ τρίτῳ Ἱστορικῶν.

Ex eodem opere gemella fluxerit narratio de Romulo et Remo quam iisdem pæne verbis ex Aristide narrat Plutarch. l. l. c. 37.

2.

Fragm. Joh. Lydi de mens. p. 270 ed. Hase: Τῆ δὲ ἐπιούσῃ μνήμῃ Ῥέμου [καὶ Ῥωμύ]λου· ὅτε Ἀμού[λιος πρὸς Νουμίτω]ρα τυραννικῶς διακείμε[νος] τὸν μὲν υἱὸν [αὐτοῦ ἀνεῖλε, τ]ὴν δὲ θυγατέρα ἱερα[τεῦθαι] προσέταξε. Τῆς δ' ἐτεκούσης, ὡς λέγουσιν, ἐξ Ἄρεως, δεῖ[σας αὐτὸς κ]αταποντωθῆναι προσέταξε τὰ βρ[έφη]. Τῶν δὲ δο[ρυφό]ρων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Θύβριδος[ἐκθεμ]έων αὐτὰ, λ[ύκαι]να προσελθ[ού]σα τὰς θηλὰς αὐτ[οῖς] προσένειμε· π[οιμ]ὴν δὲ τοῦτο θεασάμενος, ἀ[νέλ]αθε τοὺς παῖδας καὶ ὡς ἰδ[ί]ους ἀν[έθ]ρεψε, εἰ καὶ κτίζουσι τὴν Ῥώμην. Ταῦτόν καὶ παρὰ Ζωπύρω τῷ ****.

3.

ΜΙΑΗΤΟΥ ΚΤΙΣΙΣ.

E LIBRO QUARTO.

Schol. vg. Iliad. κ, 274, ad verba Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἔρωδιον ἐγγύς ὁδοῖο Παλλὰς Ἀθηναίη κτλ. Ἀντὶ δὲ τοῦ Παλλὰς, πελλὸν γράφειν φησὶ δεῖν ὁ Ζώπυρος. — Schol. Porphyrii ibid. : Ζώπυρος ἐν τετάρτῳ Μιλήτῳ κτίσεως γράφει· α' Ἐν τῇ Νυκτεγεσίᾳ τοῦ ποιητοῦ θέντος· πελλὸν Ἀθη-

dentiae decreto delapsi sunt in excavatam quercum. Lupa autem, quæ ibi suum habebat lustrum, suis catulis in fluvium abjectis, mammam infantibus præbuit. Tylyphus pastor, qui suis hoc viderat oculis, sustulit pueros, ac pro suis educavit, et alterum nominavit Lycastum, alterum Parthasium, qui in Arcadiæ regno successerunt. Sic Zopyrus narrat libro tertio Historicorum.

2.

Postridie ejus diei (VI Idus Novembres) memoria Romuli et Remi. Quum Amulius tyrannice se gerens adversus Numitorem, filium ejus interemisset, filiam sacerdotem esse jussit : quæ quum ex Marle, ut ferunt, peperisset, ipse metu inductus infantes aquis mergi imperat. Quos ubi ad luminis ripam satellites exposuerant, lupa accedens ubera illis admovit : pastor, re visa, sustulit pueros et ut suos eduxit, qui posterius Romam condunt. Id ipsum quoque apud Zopyrum....

3.

DE MILETI ORIGINIBUS.

Pro Παλλὰς scribendum esse πελλὸν (pullum) Zopyrus

ναίη, μεταγράφουσι τινες καὶ φασὶ Παλλὰς Ἀθηναίη, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγούμενοι, ἀλλ' οὐ τῇ ἀληθείᾳ ἀκολουθοῦντες. Τρία δὲ γένη ἐστὶν ἔρωδιῶν καὶ τῇ χροίᾳ διαλλάσσοντα ἀλλήλων καὶ τῇ πράξει διάφορα ὄντα καὶ τῇ φωνῇ. Ἐν μέντοι γένος εἶναι ἔρωδιῶν, τὸ καλούμενον πύγαργον, ὅπερ ἐστὶ πρὸς γάμον τῶν πάντων δυσαντητότατον· ἐν γὰρ τῷ συνοουσιάζειν ἀπόλυται μετὰ πόνου· προβάλλει γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ αἰμορραγεῖ. Ἄλλος ἐστὶν ἔρωδιος, ὃν καλοῦσιν ἀφροδίσιον· οὗτος δὲ ἐν μὲν τῇ συνοουσίᾳ ἀρμόζει, πρὸς δὲ γάμον καὶ συμφωνίαν βίου αἰσιώτατος. Τρίτος δὲ πελλὸς ἐστὶ, μελαγχρῶς, καὶ πρὸς λαθραίων πράξιν ἄριστος πάντων ἐστὶν. Οὐκ ἤμελλεν οὖν ὁ ποιητὴς, τριῶν ὀρνίθων ὄντων, καὶ τούτων ἰδίον ἑκάστου φέροντος πρᾶγμα, ἀφείκει τε τὴν παρούσαν ὁδὸν, σημαίνων δὲ τῇ κοινοτέρᾳ τῶν ὀρνίθων ἐπὶ πάντων ὁμοίως χρῆσθαι. » Cf. Plinius H. N. X, s. 79, quem sua ex Callimachi Περὶ ὀρνίθων libro hausisse patet ex comparato schol. Iliad. l. l., ubi plures de ardeis testes adducuntur. — Præterea mentio fit Zopyri in schol. Iliad. ω, 139 : Τὸ δὲ εἶη ἀντὶ τοῦ ἴοι ἢ παραγένετο· ὁ δὲ Ζώπυρος ἀντὶ τοῦ ἔστω. Hæc ex commentariis in Homerum. Ceterum hunc Zopyrum Osannus (Beitræge z. gr. u. ræm. Lit. tom. II, p. 119) suspiciatur eundem esse cum Zopyro Magnete, quem memorari invenit in codice Italico, ubi in tractatu De signis Aristarcheis legi dicit hæc : Τὴν δὲ ποιήσιν ἀναγινώσκεισθαι ἀξιοῖ Ζώπυρος ὁ Μάγνης Αἰολίδι διαλέκτῳ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Δικαίαρχος.

4.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

Harpocratio : Ἐρμος... Ζώπυρος δὲ ἐν τοῖς Περὶ

ait. — Zopyrus in quarto De Miletī originibus scribit hæc : « In Excitatione nocturna (in Dolonia) quum Homerus posuerit πελλὸν Ἀθηναίη, nonnulli mutatis verbis legunt Παλλὰς Ἀθηναίη, epitheto illi seducti, sed verum non assecuti. Etenim tria sunt ardearum genera, quæ colore, indole et voce inter se differunt. Unum ardearum genus est quod vocatur πύγαργον (caudam albam habens), quod ad nuptias omnium est infaustissimum : nam in coitu laborans perit ; projicit enim oculos sanguinemque sponte erumpentem profundit. Alterius generis ardea est, quam Veneream vocant. Hæc in coitu bene habet, et ad nuptias et vitæ concordiam fausti est augurii. Tertii generis ardæa πελλὸς est, nigri coloris et ad clandestinam actionem omnium aptissima. Jam igitur quum tria sint ardearum genera, quorum unumquodque suum quoddam portendat, non fuisse poeta hoc neglecturus, neque generaliori harum avium nomine ad omnia promiscue abusurus. »

4.

DE FLUVIIS.

Zopyrus in libro De fluviis refert etiam fluvium Hermum in Attica esse atque pagum ei cognominem.

τῶν ποταμῶν καὶ ποταμὸν Ἐρμον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ δῆμον δμῶνυμον αὐτῶ.

5.

Steph. B. : Ἀφροδισιάς, πόλις Κιλικίας, περὶ ἧς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ ἐν τῷ Περί Κιλικίας φησὶν, ὅτι Ζῶπυρός φησιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης κεκληθῆσθαι, γράφων καὶ ἱστορίας. Ex quonam opere hæc fluxerint incertum.

6.

Marcellin. Vit. Thuc. § 46 : Δίδυμος δ' ἐν Ἀθῆναις ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐλθόντα (sc. Θεουκυδίδην) βιαίῳ θανάτῳ (ἀποθανεῖν φησι)· τοῦτο δέ φησι Ζῶπυρον ἱστορεῖν, κτλ. Vid. fragm. Cratippi tom. II, p. 77. Colligimus ex hoc loco Zopyrum, de quo Marcellinus loquitur, Philochoro juniorem, et, nisi corrupta verba sunt, Cratippo antiquiorem fuisse.

Ceterum omnia quæ hucusque attulimus ejusdem esse auctoris neque negare neque affirmare possumus. Commemorantur præterea Z. Clazomenius rhetor ap. Quintil. III, 6, 3; Diog. L. IX, 114; Anonym. Προλεγ. π. στάσεων ap. Spengel. Συναγ. τεχν. p. 211 (ubi nomen in Πύρρος corruptum). Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 71, 1. 83, 10. — Z. Colophonius ap. Diog. Laert. VI, 100. — Zopyrus Theseidis auctor, cujus poematis librum tertium laudat Stobæus Floril. LXIV, 38 : Ζωπύρου ἐν γ' Ἐθσηίδος. Ἐθσεὺς Αἰγέως καὶ Αἶθρας παῖς, ταῖς δ' ἀληθείαις Ποσειδῶνος, ἔχων υἱὸν ἐξ Ἴππολύτης Ἀμαζόνος Ἴππόλυτον ἐπέγγμεν αὐτῶ μητρικῶν Φαίδραν τὴν Μίνως θυγατέρα καὶ Πασιφάης. Αὕτη τοῦ προγόνου εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα

τὴν τροφὸν αὐτῶ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν· ὁ δὲ ὡς κατέλιπε τὰς Ἀθῆνας κυνηγίαις προσηκαίρει· τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσελγῆς ἀποτυχοῦσα ψευδεὶς κατὰ τοῦ σώφρονος ἐπιστολὰς ἐγράφε, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἐρώτων βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψε. Ἐθσεὺς δὲ ἐκ Ἐθῶν ὑποστρέψας καὶ τὰς διαβολὰς ἀναγνοὺς, ἐκ τῶν τριῶν εὐχῶν ἃς εἶχε παρὰ Ποσειδῶνος μίαν εἰς τὸν υἱὸν ἐδαπάνησεν. Ἐαρίζομένου δὲ τοῦ Ἴππολύτου παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, ταῦρος ἐπιφανεὶς ἐποίησε τοὺς ἵππους, οἵτινες ἀνατρέψαντες τὸ ἄρμα καὶ σύροντες τὸν δεσπότην ἀπέκτειναν.

Ad idem opus respexit Suidas v. ψιθυριστῆ, ubi ex Zopyro tradit Theseum Mercurio ψιθυριστῆ et Amori et Veneri templum dedicasse, postquam de Phædræ in Hippolytum calumniis edoctus fuisset. Porro Stobæus l. I. LXIII, 8 habet hæc : Ζωπύρου·

Μηδεὶς ἄπειρος τῶν ἐμῶν εἶη φίλων
ἔρωτος· εὐτυχῶν δὲ τὸν θεὸν λάβοι.

De Zopyro *Heracleota*, cui Orphica nonnulla tribuebantur, v. Clem. Al. Strom. I, p. 144; Suid. v. Ὀρφεύς, Eudoc. p. 318 (cf. Lobeck. Agl. p. 459) et Tzetzes in schol. quod edidit Ritschl. *Die Alex. Bibl.* p. 4 : *Pisistratus sparsam prius Homeri poemata ante Ptolemæum Philadelphum annis ducentis et eo etiam amplius sollerti cura in ea quæ nunc exstant rededit volumina, usus ad hoc opus divinum industria quattuor celeberrimorum et eruditissimum hominum, videlicet Concyli, Onomacriti Atheniensis, Zopyri Heracleotæ et Orphei Crotoniatæ.* — Alios Zopyros lubens prætermitto.

5.

Aphrodisias, urbs Cilicia, quam Alexander Polyhistor

in libro De Cilicia dicit secundum Zopyrum, qui etiam Historias scripsit, a Venere denominatam esse.

APPENDIX

AD LIBRUM NONUM.

JOANNES ANTIOCHENUS.

Inter auctores deperditos, quorum Excerpta Constantiniana servata sunt, unum nos omisimus Joannem Antiochenum, quia ex instituti nostri ratione omittendus erat. Sed quum inter monachos qui chronica sua ab Adamo auspiciantur, vix ullus reperitur, cui tanta cum præstantioribus Romanæ historiæ scriptoribus necessitudo intercedat, quanta Chronicis Antiocheni nostri: reliquias eorum tanquam πάρεργον ad calcem hujus voluminis exhibere placuit.

De vita Joannis accuratius nihil compertum habemus. Chronicorum vero Excerpta præbent: 1. *Codex Turonensis*, cui insunt Eclogæ Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας (fol. 85-102), quas edidit Valesius (Exc. Peiresciana, Paris. 1634, 4. p. 778-852). Titulus in codice præfigitur: Ἐκ τῆς Ἰωάννου Ἀντιοχείως ἱστορίας χρονικῆς ἀπὸ Ἀδάμ. Fragmento ultimo adscriptum legitur: Τέλος ἱστορίας Ἰωάννου μοναχοῦ.

2. *Codex Parisinus* 1666, in quo post Diodori libros XV-XIX leguntur excerpta historica, quæ omni inscriptione carent. Esse vero Joannis Ant. et pertinere ad Constantinianum titulum Περὶ ἐπιβουλῶν, e Labbeo (Bibl. Nov. Mss. p. 385) recte collegit Cramerus, qui primus ea edidit in Anecd. Gr. Paris. vol. II, p. 1-86. Eadem excerpta præbet codex Escorialensis Ω, I, N. 11, post eclogas Nicolai Damasceni (fol. 107-169), præfixo titulo: Ἐκ τῆς ἱστορίας Ἰωάννου Ἀντιοχείως. Subscriptio: Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Μαλέλα. Sequuntur deinceps Exc. ex Georgio Hamartolo. Hunc codicem cum editione Crameriana, quam in Hispaniam non attuleram, comparare mihi non licuit. Quod tanto magis doleo, quum codex Parisinus, ut sero vidi, in fine mutilus sit. Nam eclogæ codicis Paris. in regno Zenonis subsistunt; in cod. Escor. usque ad Justinianum pertinent. Ceterum duo fragmenta de rebus Justiniani suppeditavit mihi Alemanni commentarius in Proc opii Historiam arcanam. Nisi fallor, ex ipso hoc Περὶ ἐπιβουλῶν titulo desumpta sunt. Ex

quonam vero codice (Vaticano puta) Alemannus ea descripserit, nescio. — Præterea etiam titulus. Περὶ πρέσβων Joannis Eclogas continuisse videtur. Id enim colligo e codice Monacensi, ubi fol. 11 legitur: Περὶ πρέσβων Ῥωμαίων πρὸς ἔθνικοὺς ἐκ τῆς Χρονικῆς Ἰωάννου ἱστορίας. Sed quod deinceps subjicitur Excerptum, non est Joannis, sed Dionysii Halic. (p. 738-744 ed. Sylburg. V. Exc. de legg. ed. Ursini p. 295 sqq.), uti docuit E. Gros præf. in Dion. Cass. p. XLVII. Neque tamen de suo excogitavit inscriptionem illam librarius, sed e codice transcripsit, excerpta ipsa omisit.

3. *Codex Parisinus* 1763, Salmasii manu exaratus, continet excerpta Joannis, quibus præmissa inscriptio: Ἀρχαιολογία Ἰωάννου Ἀντιοχείως, ἔχουσα καὶ διασάφεισιν τῶν μυθευομένων. Unde hauserit hæc Salmasius non liquet. Primus edidit Cramer. I. 1. p. 383 sqq. Ceterum eadem excerpta (quantum ex inscriptione colligi potest) exhibet *codex Neapolitanus* bibl. Borbonicæ I, E, 22, uti disco ex Bachmanni Præf. in Lycophron. Cassand. p. xx.

4. *Codex Parisinus* 1630 fol. 234, sqq. excerpta Joannis continet, quæ ipse exscribenda curavi. Exscripsisset haud dubie Cramerus, nisi perperam putasset vir doctissimus eclogas illas non ad nostrum Joannem Antiochenum, sed ad Joannem Malalam, cujus chronica adhuc habemus fere integra, esse referendas (V. not. ad fr. 2).

Præterea Joannis nostri mentio injicitur apud Suidam (fr. 22), Tzetzen (fr. 1, 10. fr. 7. 13, 5. 24, 7. 72 a) et Codinum (fr. 171 a). Quæ apud Tzetzem ex Joanne Antiocheno afferuntur, eadem sane leguntur etiam apud Malalam, qui in prima operis sui parte Nostrum exscribere solet. Sed ne Malalam hunc putes a Tzetze laudari, eo impedimur quod loco unico (Chil. V, 832), quo expresse *Malala* citatur, verbis Ἰωάννης τις Μαλέλης χρονογράφος ab altero illo, quem sæpius introducit et ubique τὸν Ἀντιοχέα vocat, distinguitur. Cf. Hodyus in Prolegg. ad Joann. Mal. p. xxv sq.

Quando vixerit Joannes accurate definiri nequit. Sed quum probabile sit chronica usque ad ipsam auctoris ætatem pertinuisse, neque adeo longe a fine operis substituisse excerptorem, qui in postremis suis de Phoca imp. (an. 602-610) quædam enotavit: haud absurde statueris vixisse Joannem medio fere seculo septimo. Quamquam sunt quæ in ceteriora tempora scriptorem nostrum rejicere videantur. Etenim si Tzetzem audias (fr. 72 a), de Pharo Cleopatrarum temporibus exstructo sermone fecerunt Virgilius, Lucianus, Galenus, Plutarchus, Diodorus, Γεώργιος ὁ χρονικὸς σὺν ἄλλοις καὶ Ἰωάννης μετ' αὐτοῦς Ἀντιοχεὺς ὑστέρως. Igitur, si accurate Tzetzes locutus est, Joannes Georgio junior foret. Sed quemnam Georgium intellexerit Tzetzes tanto incertius est, quum alibi nusquam Georgii alicujus chronographi mentionem injiciat. De Georgio Hamartolo, qui tantum non attigit ipsius tempora Constantini Porphyrogeniti, aut non cogitavit Tzetzes, aut, si cogitaverit, de Joannis ætate hariolatus est. Fortasse igitur intelligi voluit Georgium Syncellum, qui an. 792 Chronica sua edidit: adeo ut Joannis temporibus relinqueretur sæculum nonum. Verum quæ Syncellus (p. 271, A) de Pharo habet, ab ineptis Tzetziis longe absunt. Multo minus Diodorus, Plutarchus, Lucianus etc., ea quæ Tzetzes vult narrare potuerunt. Eadem temeritate de ætate Joannis nostri locutus fuerit; nisi forte statueris verba μετ' αὐτοῦς ὑστέρως non ad unum Joannem, sed ad Joannem et Georgium pertinere, adeo ut senioris ævi chronologi opponantur scriptoribus antiquis, Diodoro, Galeno, Plutarcho etc. Haud majoris momenti est locus Codini (fr. 171 a), ubi laudato Joanne Antiocheno Bosporium inde nomen habere dicitur, ὅτι εἰς τὸ σιγματοειδὲς τοῦ τεύχους εἶχον ἔθος πωλεῖν τοὺς βόας (ὁ καὶ ἐκράτει μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου, i. e. Constantini V, 741-775), εἷς δὲ ποτε βοῦς οἰσθηλατήσας εἰσῆλθε τῆν θάλασσαν, κτλ. Nihil hoc loco probatur; nam illa ὁ καὶ... Κοπρωνύμου num ex Joanne fluxerint, an aliunde addita sint, non liquet; ego aliunde petita esse censeo; præsertim quum eadem in codice Parisino ita narrentur, ut magis etiam Copronymi mentio a Joannis testimonio separata sit. Verba ita habent: Καθὼς φησι Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτε Βύζας ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, βοῦν ἀπέστειλεν ἀπὸ τοῦ προσφορίου (βοοσφορίου? e bonum foro)· καὶ ἀπῆλθεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ οὕτω ἐκλήθη Βοσπόριον. Ἐκεῖ δὲ ἐπωλοῦντο οἱ βόες... μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου.

Porro in ea Chronicorum parte quæ est de historia antiquissima Græcorum, Ægyptiorum, Judæorum, Joannes noster et Malala ita inter se conspirant, ut alterum Antiochenum ex altero

plurima ad verbum fere descripsisse non sit dubium. At non Nostrum e Malala, sed e Nostro Malalam sua petiisse contentaneum est. Nam in majore operis parte, quæ est de rebus Romanorum, Noster a Malala toto cælo distat, nec tam chronologum se ostendit, quam historici, bonorum scriptorum vestigiis presse insistentis, laudem meretur. Hæc dum meliora utique tempora sapiunt, Malala quam est helluo et mere barbarus, per totum opus nullis non scatenis sordibus ac vitis chronologorum Byzantinorum! Jam vero Malala scripsit ante Joannem Damascenum, qui in orat. tertia de imaginibus (vol. I, p. 368 ed. Lequien. Cf. Dindf. in præf. ad Mal. p. iv) fragmentum satis amplum ex eo (p. 236, 12-239, 17 ed. Bonn.) adducit. Damascenus autem fato defunctus est circa an. 750. Igitur quum eo junior sit Malalas, sequitur Nostrum, utpote Malala juniorem, non vixisse sæculo nono, ut ex Tzetze et Codino aliquis colligere possit: contra vero hac quoque via in eam quam Excerpta subindicant sententiam reducimus. Floruisse itaque Joannem Antiochenum nostrum statuimus inter an. 610-650; Joannem vero Malalam circa an. 700.

Apud Suidam (fr. 52) Noster appellatur Ἰωάννης Ἀντιοχείας. Id ex communi loquendi usu significat: Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος. Sed interdum hæc formula nihil nisi *civem* indicat (V. Hody. et Dindorf. in Prolegg. ad Malal.). Atque eo sensu apud Suidam l. l. accipi debet. Nam si J. episcopus fuisset, vix simplici τοῦ μοναχοῦ nomine excerptorem designasset. Deinde vero in catalogis episcoporum Antiochiæ nullus est Joannes, qui in Nostri scriptoris tempora cadat (*). Quare etiam ap. Jo. Malalam p. 58, 11 (ubi: ἐβασίλευσεν, sc. Melchisedecus, εἴτη ριγ', καθὼς Ἰωσήπος ἐξετέθητο· καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος οἱ δσιώτατοι ἐπίσκοποι τὰ αὐτὰ εἶπον), non de Nostro Joanne sermo est, quamvis eadem, laudato Josepho, legantur in Joann. fr. 11 § 1.

Porro quod Excerptis Περὶ ἐπιβουλῶν in cod. Escor. subscriptum est Ἰωάννου τοῦ ἐπικλην Μαλέλα, id scribæ errori imputandum est, qui duos istos Joannes, quos excerptendos ὁ τοῦ πορφόρου ἀπόγονος curaverat, confudit. Quamquam fieri potuit ut Noster quoque monachus fuerit *malala*, i. e. *rhetor* ecclesiæ officialis (vide Hody. l. l. p. xv sq.), sicuti tertium quendam Joannem Antiochenum novimus, qui item fuit *rhetor* sive *malala*, itemque historias scripsit. Meminit ejus Euagrius (**), qui quamquam de patria nihil mo-

(*) Recensentur: Johannes Ant. episc. an. 438, alter an. 476, tertius an. 1098. V. Hody. l. l. p. xxxii.

(**) Euagrius I, 16: Τότε (sub Theodosio II) καὶ Ἰγνά-

nuit, tamen Antiochiam esse recte haud dubie Valesius inde collegit, quod quæ ex Joanne isto rhetore afferuntur, omnia ad ejus urbis fata spectant. Deduxit auctor historias suas usque ad Justinī I annum septimum (525); quo Antiochia terræ motu vehementi conquassata est. Unde ini-

τιος ὁ θεοπέσιος, ὡς Ἰωάννη τῷ ῥήτορι σὺν ἑτέροις ἱστορήται, ἐπειδὴ γε, ὡς ἐβούλετο, τάρων τὰς τῶν θηρίων ἐσχῆκε γαστέρας ἐν τῷ τῆς Ῥώμης ἀμφιθεάτρῳ, καὶ διὰ τῶν ὑπολειφθέντων ἀδρότερον ὄστων πρὸς τὴν Ἀντιόχου ἀπεκομιθῆν ἐν τῷ καλουμένῳ κοιμητηρίῳ (extra portam Daphniticam) μετατίθειται πολλοὺς ὕστερον χρόνους, ὑποθεμένου τοῦ παναγαθοῦ θεοῦ Θεοδοσίου τὸν θεοφόρον μείζισι τιμῆσαι τιμαῖς, ἱερὸν τε πάλαι τοῖς δαίμοσιν ἀνεμένον (Τυχαῖον τοῖς ἐπιχωρίοις ὀνόμαστο) τῷ ἀβλοσῶφ καὶ μάρτυρι ἀναθεῖται καὶ σηκὸς εὐαγῆς καὶ τέμενος ἅγιον τῷ Ἰγνατίῳ τὸ πάλαι Τυχαῖον γέγονε, τῶν ἱερῶν αὐτοῦ λειψάνων μετὰ πομπῆς ἱερᾶς ἀνὰ τὴν πόλιν ἐπ' ὀχλήματος ἐνεχθέντων, καὶ κατὰ τὸ τέμενος τεθέντων.

Ex eodem fonte fluxerint quæ mox cap. 18 Euagrius affert de operibus publicis, quæ Antiochiæ sub Theodosio considerunt præfecti urbis Memnonius, Zoilus et Callistus; et p. 19 de Eudocia Aug. Antiochiam veniente, deque statua ei posita, deque mœnibus urbis usque ad Daphnense suburbanum productis.

Idem II, 12 : Ἀνὰ δὲ τὸ δεύτερον ἔτος Λέοντος τῆς βασιλείας, κλόνος τῆς γῆς ἑξαισίος καὶ βρασμὸς ἀνὰ τὴν Ἀντιόχου γίνεται, τινῶν μὲν παρὰ τοῦ κατ' αὐτὴν δήμου προγεγενημένων πρὸς πᾶσαν ἐκβακχουθέντων μαριαν, πάσης τε θηριώδους ἐπέκεινα γενομένων γνώμης, ὥσπερ καὶ προοίμιον τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς παρασχομένων. Γίνεται γοῦν χαλεπώτατος ἔκτον καὶ πεντακοσιοστὸν ἔτος χρηματίζουσας τῆς πόλεως, περὶ τετάρτην ὥραν τῆς νυκτὸς, τετάρτην καὶ δεκάτην ἄγοντος ἡμέραν τοῦ Γορπιαίου μηνὸς ὃν Σεπτέμβριον Ῥωμαῖοι προσαγορεύουσι, κυρίας ἐπικαταλαδούσης ἡμέρας, ἀνὰ τὴν ἐνδεκάτην ἐπινέμψιν τοῦ κύκλου, ἔκτος τυγχάνων ἱστορομένου, ἐπτά καὶ τεσσαράκοντα καὶ τριακοσίων διηρηκτόων ἑνιαυτῶν, ἐξ ὅτου ὁ κατὰ Γραϊανῶν γέγονεν ἑκείνος μὲν γὰρ ἔνατος καὶ πεντηκοστὸν καὶ ἑκαστοτὸν αἰούσης τῆς πόλεως ἔτος τῆς αυτονομίας γέγονεν ὁ δὲ γε ἐπὶ Λέοντος, ἕκτον καὶ πεντακοσιοστὸν, ὡς τοῖς φιλοπονήσασιν ἐκτίθεται. Οὗτος τοίνυν ὁ σεισμὸς τῆς καινῆς οἰκίας ἀπάσας σχεδὸν καταθέλιπκε, πολυανθρώπου ταύτης γεγεννημένης, καὶ οὐδὲν ἐχούσης ἔρημον ἢ ὄλιως ἡμελημένον, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐξηραμένην τῆ φιλοτιμίᾳ τῶν βασιλείων πρὸς ἀλλήλους ἀμιλλωμένων. Τῶν τε βασιλείων ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος οἶκος κατεβλήθησαν, τῶν ἄλλων σὺν τῷ παρακειμένῳ βαλανεῖῳ μεινάντων, τῶν γε καὶ λούσαντι τὴν πόλιν παρὰ τὴν συμφορὰν ἐκ τῆς πρότερον ἀχρηστίας, ἀνάγκη τῶν τοῖς ἄλλοις βαλανεῖος συμβεβηκτόων. Κατέρριψε δὲ καὶ τὰς στοὰς τὰς πρὸ τῶν βασιλείων, καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς τετράπυλον, καὶ τοῦ ἵπποδρόμου δὲ τοῦς περὶ τὰς θύρας πύργους, καὶ τινὰς τῶν ἐπ' αὐτοῦ στοῶν. Κατὰ δὲ τὴν παλαιάν, τῶν μὲν στοῶν ἢ οἰκημάτων πῶσις ὄλιω οὐκ ἔβασσε, τῶν δὲ Πραϊανῶν καὶ Σεβήρου καὶ Ἀδριανῶν βαλανεῖων μικρὰ κατασείσας ἀνέτριψε, καὶ τῆς γε ὀστρακίνης αὐτῶ καλουμένης γειτονίας τινὰ συγκατέβαλε, σὺν ταῖς στοαῖς καὶ τὸ καλούμενον Νυμφαῖον ῥίψας. Ὡν τὸ καθ' ἕκαστον περίεργως Ἰωάννη ἱστορήται τῷ ῥήτορι. Φησὶ δ' οὖν ὡς χίλια χρυσίου τάλαντα πρὸς τοῦ βασιλεως ἐκ τῶν φόρων ἀρείθη τῇ πόλει, καὶ τοῖς δὲ πολίταις τῶν ἠφανισμένων τῷ πάθει τὰ τέλη ἑπιμελήσασθαι δὲ τούτων (τούτων;) καὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομιῶν. Paucis hunc Antiochiæ casum memorat Theophanes p. 170, 19, et Malala p. 369, 5 Bonn. Cf. etiam Marcellin. Chron., Patricio et Ricimeri coss. : Isaac Antiochenæ Ecclesiæ presbyter scripsit Syro sermone nulla; præcipueque adversus Nestorianos et Eutychianos. Ruinam etiam Antiochiæ elego

tium narrandi posuerit, porro num civilis fuerit historia, an ecclesiastica sicuti illa Zachariæ rhetoris, qua item Euagrius usus est, non constat.

Jam quod Chronica Nostri attinet, prima eorum pars parvi est momenti, nihilque differt a Malala, Cedreno, Glyca, similibus, qui haud pauca e Nostro

carmine planxit, quemadmodum Ephren Diaconus Nicomediæ lapsum. Anterior terræ motus quinque pertinent ad an. 148 a. C., 37. 50. 115. 341 p. C. Noster incidit in an. 457 vel 458. Denno quassata urbs est an. 526. 528. 587. 588. Vide O. Müller. *Klein. Schriften* I, p. 93. et plura in ejusdem dissertat. *De antiquitatibus Antiochenis*, quas inspicere mihi non licebat.

Idem III, 10 : Μετὰ γοῦν Πέτρον Στέφανος τὸν Ἀντιοχείας θρόνον παραλαμβάνει· ἐν παιδὲς Ἀντιόχου καλόμοις διεκρήσαντο ἴσα δόρασιν δξυνθεῖσιν, ὡς Ἰωάννη τῷ ῥήτορι γέγραπται. V. Malala p. 380 sq.

Idem III, 28 : Ὑπὸ τοῖς χρόνοις Ζήνωνος ἱστορεῖ Ἰωάννης ὁ ῥήτωρ Μαμμιανὸν ἐξ ἐπιδιφρίων ἐπίσημον ἄνδρα γενέσθαι, καὶ τῆς συγκλήτου βουλῆς μετασχεῖν, καὶ ἐν Ἀθήνῃ τῷ προαστείῳ τὸν καλούμενον Ἀντίφρον οἰκοδομήσασθαι, πρῶν ἀμπελοῖς δεδεγμένον καὶ πρὸς γεωργίαν ἐπιτήθειον χωρίον κατεστῶτα, εὐθὺ τοῦ δημοσίου βαλανεῖου ὁ Μαμμιανὸς ὁ φιλόπολις, ἢ χαλκῆ ἀνάκειται εἰκὼν. Ἀνὰ δὲ τὴν πόλιν δύο βασιλείους ἐργάσασθαι στοὰς, τῆ τε οἰκοδομῆς λίαν εὐπρεπεῖς καὶ ταῖς ἐκ λίθων περιφανείας τε καὶ διαυγείας κοσμημένας. Ὡσπερ δὲ τι μεθόριον μέσον τῶν δύο βασιλείων στοῶν τετράπυλον ἀναστήσῃαι, κίσει τε καὶ τῇ ἐκ χαλκοῦ ὕλη μάλα κομψῆς ἡσκημένον. Καὶ τὰς μὲν βασιλείους κατελίψαμεν στοὰς, μετὰ τῆς προσηγορίας ἐτι λείψανα τῆς πρῶν εὐκοσμίας φεραύσας, τῶν ἐκ Προκονήσου λίθων τῷ ἑδάφει συγκαμμένων, οὐ μὴ τὴν οἰκοδομίαν ἔχουσάν ἐν τῶν ἐπισήμων. Ἐκ τῶν γεγεννημένων γὰρ παθνημάτων ἑναγχοῦς τὴν οἰκοδομίαν ἐδέξαντο, οὐδενὸς ἐς κόσμον ταύταις προστεθέντος. Τοῦ δὲ τετραπύλου τοῦ ὑπὸ Μαμμιανοῦ γεγεννημένου οὐδὲ ψιλὸν ἴχνος κατελίψαμεν.

Idem IV, 5 : Ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς Ἰουστίνου χρόνοις ἐμπρησμοὶ τε συχνοὶ καὶ δεινοὶ κατὰ τὴν Ἀντιόχου γέγονασιν, ὥσπερ ἠροῦμιον τῶν γεγεννημένων ἐν αὐτῇ προβερωτάτων κλόνων, καὶ προοίμιον τοῖς παθήμασι παρεχόμενοι. Μετὰ γὰρ βραχύν τινα καιρὸν, ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας μηνὶ δεκάτῳ, ἀνὰ τὸν Ἀρτεμισίαν μῆνα ἦτο Μάϊον, ἐνάτην καὶ εἰκοστῆ αὐτοῦ ἡμέρᾳ, κατ' αὐτὸ τῆς μεσημέριας τὸ σταθερώτατον, τῆς ἑκτης ἡμέρας τῆς καλουμένης ἑβδομάδος, βρασμὸς καὶ σεισμὸς ἐπεβλήθη τῇ πόλει, μικροῦ πᾶσαν ἀνατρέψαντες κατήγαγον ὅς καὶ πῦρ εἴπετο, ὥσπερ τὴν συμφορὰν μετ' αὐτῶν διανεμιόμενον. Ἄ γὰρ ἐκεῖνοι οὐ κατέλαθον, τὸ πῦρ ἀμφιγερόμενον ἐξηθράκωσε τε καὶ ἀπετέφρωσε. Καὶ ὅσα μὲν τῆς πόλεως πέπονθεν, ὅσοι τε τοῦ πυρὸς καὶ τῶν σεισμῶν ἔργον γέγονασιν, ὡς τὸ εἰκὸς ὑπέθετο, ὅπαιά τε παράδοξα καὶ λόγου κρείττω συμβέβηκε, περιπαθῶς ἀφήγηται Ἰωάννη τῷ ῥήτορι, ὅδε τῆς ἱστορίας καταλήξεται. Τελευταῖ δ' οὖν ἐγκαταληφθεὶς ταῖς πτώμασι καὶ ὁ Εὐφράσιος, ἄλλη τῆς πόλεως συμφορὰ, ἵνα μὴ τῶν ἐπιτηδείων ὁ προνοῦν ᾗ. « Male Euagrius hunc terræ motum refert ante imperii Justinī septimo, quum octavum potius dicere debuisset. Hic enim terræ motus contigit indictione 4, Olybrio solo cons., ut testatur Marcellinus Comes et Theophanes in Chronico (p. 265 ed. Bonn.); qui fuit annus Christi 526. Quo quidem anno octavus ejusdem imperii ad mensem usque Julium currebat. » Valesius. — Ceterum cum Euagrío vel potius Joanne facit etiam Malala p. 419, qui in ampla hujus infortunii descriptione, accidisse rem dicit : τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ (Ἰουστίνου) βασιλείας, ... ἐν μηνὶ Μαίῳ, ὑπετάθη Ὀλυβρίου.

transcripserunt, dum ipse duces profitetur Africanum, Eusebium, Papiam, Didymum, alios (v. fr. 2). — In Romana historia primum exscripsit Dionem Cassium et Eutropii versionem græcam, quam si Capitoni Lycio vindicare volueris, jam nihil refragor; quamquam aliter statuebam in introd. ad fragm. Capitonis Lyc. tom. IV, p. 133. Etenim quum græca hæc Joannis modo breviora modo fusiora, semper vero elegantiora (*) sint latinis Eutropii, quum denique hic illic proxime accedant ad verba Dionis Cassii, subesse putabam historiam græce scriptam, quæ fuerit communis fons et Eutropii et Joannis. At græca e latinis Eutropii versa esse postea intellexi. Probatur res fragmento 171, ubi insigne habes vitium, quod ex latinis Eutropii male intellectis duxit originem. Dionis vero recensione Joannes eadem usus est, quam adhibuit scriba tituli De sententiis. Ceterum hæc Chronicorum pars nonnulla habet, quæ quum in breviatis nostris Dionis libris non legantur, confidenter tamen ad Dionem referre licet. — Inde a Commodi temporibus (fr. 119 sqq.), relicto Cassio, Joannes ad Herodianum se convertit, quem pæne totum in Chronica sua recepit, interpositis tamen nonnullis, quæ aliunde petita sunt. Absoluto Herodiano, ad Eutropium redit eique jungit Zosimum, cujus lacunam ex Joan. fragmento 160 coarctare licet. Post hæc multa exscripsit ex Socratis Hist. Eccles. Dehinc Prisco duce usus est. In postrema autem parte quemnam scriptorem de Zenonis rebus secutus sit, certius dicere non audeo. Quicumque fuerit, fuit optimus, et quæ ex eo in Joannis fragmentis servata habemus, maximi sunt momenti.

(*) Qua de re monuit etiam Bernhardus ad Suidam v. Πομπήιος: « Hæc si fideliter et integra Suidas propagavit, fatendum sane Eutropii metaphrasten, nunc resectis quæ legisse nihil attinebat, nunc suaviter emollitis quæ latinus scriptor ariditate consueta paulo solutius pronuntiasset, partes jucundæ narrationis eleganter explevisse. »

Fr. 1. « Hæc descripta sunt e Cod. Reg. 1763, form. in-4°, chartaceo et recentissimo, quippe ipsius cl. Salmasii manu exarato. Unde autem hæc depromserit Salmasius non liquet. Excerpta sunt, ut opinor, ex magno opere Joannis Antiocheni, non Malalæ, ut annotavit aliquis in prima codicis pagina, sed illius e quo Excerpta habemus inter Collectan. Constantini Porphyrog. Vales. et in prima hujus voluminis parte Περι ἐπιβουλῶν. His enim cum Malala collatis facile apparebit, quod dico verum esse, licet nonnulla utrique sint communia. » CRAMER.

§ 1. Petita hæc ex Africani libro tertio. Vide Syncell. p. 148, D (p. 281 B nn.); not. ad Polemon. fr. 13; Castoris fr. 15. — § 2. Cf. Syncell. p. 149, C: Τούτοις τοῖς χρόνοις, ὡς φασί, Προμηθεὺς ἦν, ὃς ἐμυθεύετο πλάττειν ἀνθρώπους ἐξ ἀπαιδευσίας καὶ ἀλογίας εἰς παιδεύειν μετᾶγων, ὡς Πλάτων, ὃ τὴν παλαιὰν κοιμωδίαν, ἐν Σοφισταῖς:

Προμηθία γὰρ ἐστὶν ἀνθρώποις ὁ νοῦς.

Ἐρμηνεύουσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι τοὺς μυθώδεις θεοὺς, νοῦν μὲν τὸν Δία, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν τέχνην, ὅθεν καὶ τὸ,

Χειρῶν ἄλλυμένων ἔρρει πολὺμητις Ἀθήνη.

Eudem versum exhibet Cedrenus I, p. 144, 17 ed. Bonn., et Meletius in Cram. Anecd. Oxon. III, p. 618, 10, nisi quod hic pro πολὺμητις scribit πολὺεργος. — § 3. Eadem iisdem verbis plenius leguntur ap. Syncellum p. 157, C. Cf. Euseb. Arm. ad an. Abrah. 618, p. 288 ed. Mai. Utrumque locum habes in Philochori fragm. 46. — § 4. Cf. Syncell. p. 157, B. Euseb. ad an. 511. — § 5. Eadem Syncell. p. 158, D. Eusebius ad an. 611, ex Philochoro (fr. 28). —

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΡΟΝΙΚΗ.

(1.)

Exc. Salmasii in Cramerii Anecd. Par. II, p. 383—388:

Ἀρχαιολογία Ἰωάννου Ἀντιοχείως,
ἔχουσα καὶ διασάφεισιν τῶν μυθευομένων.

1. Ὁ παρ' Ἑλλήσιν ἀρχαῖος Ὠγγος καὶ Φορωνεύς δ' υἱὸς Ἰνάχου κατὰ τὴν διὰ Μωσέως ἀπ' Αἰγύπτου ἐξόδου τοῦ λαοῦ ἦσαν. Ἀπὸ γὰρ Ὠγγου μέχρι τῆς νέ' Ὀλυμπιάδος, ἦγον μὲχρι τοῦ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως ἔτη αἰσλέ'. Ὅτε τὸ Πάσχα καὶ ἡ τῶν Ἑβραίων ἐξόδος ἀπ' Αἰγύπτου ἐγένετο, ὃ ἐπὶ Ὠγγου γέγονε κατακλυσμός. Καὶ εἰκότως τῶν γὰρ Αἰγυπτίων ὀργῇ Θεοῦ χαλάζαις καὶ χειμῶνι μαστιζομένων, εἰκὸς ἦν μέρη τινὰ συμπᾶσχειν τῆς γῆς· ἔτι τε Ἀθηναίους τῶν αὐτῶν Αἰγυπτίους ἀπολαύειν εἰκὸς ἦν, ἀποίκους ἐκείνων ὑπονοουμένους, ὡς φασιν. Ὅτι δὲ Ὠγγὺ συνήκαζε Μωσῆς, Πολέμων [fr. 13] ἐν πρώτῳ Ἱστοριῶν Ἑλληνικῶν ἱστορεῖ λέγων· « Ἐπὶ Ἀπίδος τοῦ Φορωνέως μοῖρα τοῦ Αἰγυπτίων στρατοῦ ἐξέπεσεν Αἰγύπτου, οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καλουμένη Συρία οὐ πόρρω Ἀραβίας ὤκησαν. » Δῆλον δὲ ὅτι τούτους φησὶ τοὺς μετὰ Μωσέως ἐξεληθόντας ἐκεῖθεν Ἑβραίους.

2. Οἱ Ἀναξαγόρειοι τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὴν τέχνην ἀλληγοροῦσιν, ὅθεν καὶ τὸ,

Ἄλλυμένων χειρῶν ἔρρει πολὺμητις Ἀθήνη.

(3) Ὁ Αἰδωνεύς βασιλεὺς ἦν Μολοτῶν, παμμεγέθη κύνα ἔχων Κέρβερον, ὃς διεχρήσατο Πεiriθουν· τὸν δὲ Θησεία Ἡρακλῆς ἐρρύσατο. Διὰ δὲ τοῦ κινδύνου τὸ προὔπτον ἐξ ἄδου ἀναγαγεῖν αὐτὸν Ἡρακλῆς ἐμυθεύθη.

(4) Ἀπὸ Ἀθηίδος τῆς Κραναοῦ τοῦ αὐτόχθονος θυγατρὸς ἡ Ἄττικῆ ἐκλήθη. (5) Τριπτόλεμος μακρῶ πλοίῳ προσβάλλων ταῖς πόλεσι, καὶ τὸν σίτον διαδιδούς, πτερωτὸς ὄφει ἐμυθεύθη· εἰκὸς δὲ καὶ τὴν αὖν τοιοῦτου σχήμα-

τος εἶναι. (6) Τὴν Ὠρείθυϊαν δ' Ἀστρέου (1. Ἀστραίου) Βορέας δ' Ὁρᾶς ἤρασαν, οὐχ ὁ ἄνεμος. (7) Ὁ Φριζοῦ μυθώδης κριὸς πλοῖον ἦν οὕτω καλούμενον, ἢ δ' διασώσας αὐτὸν τροφεύς. (8) Ἡ Γοργῶν ἑταῖρα ἦν εὐμορφος διὰ κάλλος ἐξιστώσα τὸν θεάτα, ὅς ἀπολιθοῦσθαι δοκεῖν· καὶ ὁ Πήγασος αὐτῆς ἦν κτήμα, ἵππος δὲξὺς ὦν· Παλαίφατος δὲ Βελλεροφόντου τοῦτό φησι πλοῖον.

9. Ὅτε Κάδμος ἐκτίξε Θήβας, οἱ πλησιόχωροι ἐπέπεσον ἐξαίφνης αὐτῷ, καὶ διὰ τὸ πανταχόθεν [ὡς ἀπὸ γῆς add. Sync.] συρρεῖν [κατ' αὐτοῦ add. Sync.], Σπαρτοὶ ὠνομάσθησαν [ὡς Παλαίφατος ἐν πρώτῳ φησὶν Sync.]. (10) Οἱ παρ' Ἀμφίονος θελγόμενοι λίθοι ἡλιθιοὶ τινες ἦσαν ἀκροαταί. (11) Δαίδαλος ἔδοξεν ἀγάλματα κινούμενα ποιεῖν διὰ τὸ πρώτων διαστήσαι τοὺς πόδας αὐτῶν, τῶν ἄλλων συμπεφυκότας ποιούντων· δεφεύγων Μίνωα, διὰ τὸ ἀνεύρετον ἔδοξεν ἀποπτῆναι, πλοῖου τυχῶν ἅμα τῷ υἱῷ Ἰκάρῳ. (12) Ἡ Σφιγξ γυνὴ οὕσα Κάδμου διὰ ζῆλον Ἀρμονίας ἀπέστη, καὶ Θηβαίοις ἐπολέμει· Οἰδίπους δὲ ἐπιστρατεύσας, εἶλεν αὐτήν. (13) Ὅτε Σαμφῶν ἠγεῖτο τοῦ λαοῦ, Ἡρακλῆς ἐτέλει τοὺς ἄλλους· ἰσχυρὸς δὲ ὦν, ἀτεχνος ἦν παλαιστῆς· ὁ δὲ Ἄνταϊος ἔμπερος τῶν παρὰ τοῖς παλαισταῖς χαμαὶ καλούμενων, ὡς ὑπὸ γῆς τῆς μητρὸς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. Ταῦτα φεύγων ὁ Ἡρακλῆς, ζώσας αὐτὸν τοῖς ἄμμασι, καὶ μετέωρον ἄρας ἀπέκτεινε. (14) Λέγει Πλάτων (Euthyd. p. 206, E) καὶ τὴν ὕδραν σοφίστριαν εἶναι δεινὴν. (15) Οἱ Κένταυροι Θεσσαλῶν ἦσαν ἱππεῖς ἄριστοι.

16. Τὸν Μινόταυρον θηρίον μυθεύονται καταθινώμενον παῖδας Ἀττικῶν στρατηγὸς δὲ ἦν ὁ Μίνως (1. ἦν Μίνωος), Ταῦρος καλούμενος διὰ τὸ θυμοειδὲς καὶ τοῦ τρόπου τὸ ἄγριον. Ἐπεὶ δὲ [Μίνως] ἀγῶνα εἴθει ἐπ' Ἀνδρόγεω, δν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι, ἐδίδου αὐτῷ (1. ἐδίδου αὐτῷ vel Ταύρω) ἑπαθλα παῖδας Ἀττικῶν, ὡς νικῶντι πάντας· ἰσχυρὸς γὰρ ἦν. Ὡς δὲ τοῦ ἀγῶνος

μετεβλήθη [καὶ] Θησεύς καὶ ἐνίκησε Μίνωα (deb. Ταύρον), ἑπαύθη τὸ κατὰ τοὺς παῖδας. (17) Ἡρακλῆς εἰς λοιμὴν ἐμπεσῶν εἰς πυρὰν ἦλατο. Ἡ μυθευομένη Σκύλλη τριήρης ἦν Τυρρηγῶν ληϊζομένων τοὺς παραπλέοντας· αἱ δὲ Σειρήνες ἑταῖραι ἐπιβουλεύουσαι τοῖς παραπλέονσι. (18) Φασὶ τινες Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον Δαυδὶ συνακαμάσαι, οἱ δὲ ὀλίγῳ πρότερον, οἱ δὲ μετὰ ταῦτα γενέσθαι.

19. Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ Θυμοίτην εἰς μονομαχίαν προκαλουμένου, μὴ ὑπακούσαντος αὐτοῦ, ὁ Ἄνδροπόμπου υἱὸς Μέλανθος Πύλιος τὸ ἐκείνου σχῆμα ἀναλαβὼν, ἐμονομάχησε καὶ νενίκηκεν· ἔθεν ἢ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ.

20. Ἐπ' Ἀρχεμόρφ τὰ Νέμεα πρὸς τῶν Ἀργείων ἀγεται· ἐπὶ Μελικέρτῃ ὑπὸ Κορινθίων τὰ Ἴσθμια ὑπὸ Δελφῶν τὰ Πύθια ἐπὶ Δελφῶν τῷ δράκοντι· οἱ δὲ φασιν ἐπὶ Δελφῶν ἀρχαία ἥρωϊδι. Ἀπὸ τῆς ἀμίλλης τῶν Ἀεθλίου παιδῶν ἀθληταὶ ἐκλήθησαν οἱ ἀγωνισταί.

21. Αἰγύπτιοι φασιν ὡς Ἡφαίστος αὐτῶν ἐβασίλευσεν ἀπίερους τινὰς χρόνους· μετὰ τοῦτον Ἡλιος ὁ Ἡφαίστου ἐτῆ ἕξοξ' μετ' αὐτὸν Σῶς, ἦτοι Ἄρης, μεθ' ὃν Κῆβ τοῦ Ἡλίου, ἦτοι Κρόνος. Ὁ ἀπὸ Χάμ τοῦ υἱοῦ Νῶε Μεστρέμ εἰς Αἴγυπτον ἀφικίσθη, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη ἡ χώρα· τὸ γὰρ Μεστρέμ Ἑβραῖστὶ Αἴγυπτον ἐκλήθη. Ἐπὶ Βινώριος βασιλεὺς Αἰγύπτου φασὶ τὸν Νεῖλον μέλιτι ἀ' ῥύθηναι. Ψίωψ ἐξαέτης ἀρξάμενος βασιλεύων διεγένετο μέχρις ἐτῶν ρ'.

22. Σεμίραμις ἡ περιβόητος πολλαχοῦ τῆς γῆς ἤγειρε χώματα, προφάσει μὲν διὰ τοὺς κατακλυσμούς· τάδ' ἦσαν ἄρα τῶν ἐρωμένων ζώντων κατορουσομένων οἱ τάφοι, [ὡς] Κτησίας ἴστορεῖ.

23. Σέσωστρις βασιλεὺς Αἰγύπτου θ' ἔτεσι τὴν ἅπασαν Ἀσίαν ἐχειρώσατο, καὶ τῆς Εὐρώπης τὰ μέχρι Ὀράκης· καὶ μνημόσυνα πεποίηκε τῆς τῶν ἐθνῶν ἀλώσεως, ἐπὶ μὲν τοῖς γενναίοις ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγενεσί γυναικῶν [ταῖς στήλαις ἐγ]χαράστων μόρια.

24. Ἐπὶ Βοκχόρειος βασιλέως Αἰγύπτου ἀρνίον ἐλά-

— § 6. Eadem Syncell. p. 161, A, ex Philochoro (fr. 30). — § 8. Eadem plenius Syncell. p. 162, A. Eusebius an. 669. — § 9. Ead. Sync. p. 162, B. Euseb. an. 711. — § 10. Ead. Sync. p. 156, D. De Amphonis fabula Nostrum laudat Tzetzes Chil. I, 316: Ὁ λυρῶδὸς Ἀμφίων μὲν οὗτος σύναμα Ζήθω Γιῶι Διὸς καθ' Ὅμηρον, μητρὸς τῆς Ἀντιόπης· Κατὰ δ' ἐτέρους χρονικοὺς καὶ τὸν Ἀντιόχεια Γιῶι τοῦ Θεοδόωτος, μητρὸς δὲ τῆς ῥηθείσης. — § 11. Cf. Syncell. p. 162, C. — § 12. Ead. Syncell. p. 156, D. Euseb. an. 761, ex Palaeplato. — § 13. Cf. Syncell. p. 163, A; Euseb. an. 770. Post v. καλούμενον excidisse videtur τρόπων. Syncellus ita: Ἡρακλῆς τοὺς ἄλλους ἐτέλει καὶ Ἄνταϊον ἐν Λιθύη καταπαλαίσας ἀναρεῖ τὸν λεγόμενον γηγενῆ, διὰ τὸ ἐπιστήμονα εἶναι τὸν λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαισταῖς τρόπου χαμαὶ, ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς τῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. — § 14. Ead. Sync. p. 163, B. Euseb. an. 776. — § 15. Ead. Sync. l. 1. Euseb. an. 777. — § 16. Eadem narrat Syncell. p. 163, C, et Euseb. an. 787, e Philochoro (fr. 39). — § 17. De Hercule eadem Syncell. p. 164, A. Euseb. an. 826. — Τυρρηγῶν] Cramer, τυρῶνων cod. V. Palaeplato. Incred. c. 21. — § 18. Cf. Chron. Anonym. cod. Paris. 854 in Cramer. Anecd. II, p. 261. — § 19. Ξάνθου... Μέλανθος] Ξανθίππου... Μελάνθιος cod. — Πύλιος τὸ] ποδῖος τε cod. Syncellus p. 178, B: Ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἐρεχθιδῶν βασιλεία καταλύθη παρὰ Ἀθηναίους Ἀττικῶν λεγομένη, καὶ μετήλθεν εἰς ἕτερον γένος. Θυμοίτην γὰρ προκαλεσαμένου Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ μὴ ὑπακούσαντος τοῦ Θυμοίτου, Μέλανθος Ἄνδροπόμπου Πύλιος ἀναδεξάμενος ἐμονομάχησε καὶ νικήσας ἐβασίλευσεν. Ἐνθεν Ἀθήνησι ἡ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῆ ἀγεται διὰ τὸ σὺν ἀπάτῃ γενέσθαι τὴν νίκην. Ead. Euseb. ad an. 889. — § 20. Ἀεθλίου] ἀεθλίω cod. V. Euseb. p. 140 ed. Mai. — § 21. Ἣξοξ'] i. e. 7777. Codex habet: Ἣξοξ', quod aperte corruptum. Fortasse reponendum dicas δ' ο' ο' (4477), quem numerum praebent Chron. Pasch. I, p. 82 et Malala p. 23, 2 (ed. Bonn.), et infra (fr. 6, § 8) ipse etiam Joannes noster. Sed his nihil dirimitur, quum ea quae infra ap. Joannem leguntur, ex aliis fontibus hausta esse debeant. Ceterum cf. Manethon. fragm. in tom. II, p. 533. — Βινώριος] Apud Manethonem Africanum (fr. 8, p. 542) rex ille, sub quo mel Nilus fluxit, appellatur *Nephercheres*. Apud Eusebium nomen ejus desideratur. Antecedit vero apud Euseb. mentio regis Βινώριος; fortasse ex hoc natum est nostrum Βινώριος. — Φίωψ] Φιῶρ Cramer. — § 23. ἀλώσεως] reponendum videtur κατακλύσεως vel σγέσεως; ex Africano et Eusebio ap. Syncell. p. 69, B (v. Manethon. fr. 34, p. 560). Mox [ταῖς στήλαις ἐγ] addidi e Syncello. — § 24. Cf. Syncell. et Euseb. in Maneth. fr. 65. Verba ἀνθρω-

λησεν [φωνῆ] ἀνθρωπίνῃ, ὃν Σαβάκων ὁ Αἰθίοπων βασιλεὺς αἰγμάλωτον λαβὼν, ζῶντα κατέκαυσεν · οἱ δὲ φασιν ὡς ἐξέδειρεν.

25. Σέλευκος τις ψευδόμενος ἐκ γένους εἶναι τοῦ μεγάλου Σελεύκου τῆ βασιλίῃσθ Βερενίκη συνεβάσιλευεν ἕσπερον δὲ γνωσθεὶς ἰδιώτης εἶναι, ὑπ' αὐτῆς ἀνῆρέθη.

26. Ἄπο Αἰγιαλέως βασιλέως Σικυῶνος Αἰγιαλέα ἡ νῦν Πελοπόννησος.

27. Λεωνίδης μόνος καὶ πρῶτος ἐπὶ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας στεφάνους ἔσχε δώδεκα. Χιόνου τοῦ Λάκωνος τὸ ἄλμα ποδῶν ἦν νβ'. Πολυμνήστωρ ὁ Μιλήσιος ἐκ ποδῶν κατέλαβε λαγῶν. Καὶ Ἰουδαῖος τις ἰστορεῖται ταχίων δορκάδος γενέσθαι. Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ἐνίκησεν Ὀλύμπια ἐξάκις, Ἰσθμια δεκάκις, Νέμεα ἐνάκις.

28. Ὁ Ὀλοφέρνης τοῦ δευτέρου Ναβουχοδονόσορ, ὃν Ἕλληνας Καμβύσην καλοῦσιν, ἦν στρατηγός.

2.

Codex Paris. N°. 1630, fol. 234 :

Γ. Ἄπο τῆς ἐκθέσεως Ἰωάννου Ἀντιοχέως τῆς περὶ χρόνων καὶ κτίσεως κόσμου πονηθείσης, ὡς φησιν, ἀπὸ βίβλων Μωσέως, Ἀφρικανοῦ, Εὐσεβίου, Παππίου καὶ Διδύμου καὶ ἑτέρων.

2. Πρῶτος ἐκ γῆς ἀνθρώπος πλασθεὶς ὁ Ἄδὰμ ἀπὸ θεοῦ εἶχε μέτρον ἡλικίας ποδῶν ς' μετὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς, ὡς εἶναι τὴν αὐτοῦ ἡλικίαν δακτύλων ζς' ἢ δὲ σπιθαμὴ αὐτοῦ εἶχε δακτύλους ις', ὁ δὲ πῆχυς αὐτοῦ δακτύλους κδ', ὁ δὲ πῶς ις'. Ἐζῆσε δὲ ἔτη 76'. Ἡ δὲ τούτου γυνὴ ἐλέγετο Εὐα, καὶ ἐγέννησεν υἱὸς τὸν Κάιν, τὸν Ἄβελ καὶ τὸν Σῆθ, καὶ θυγατέρας τὴν Ἄζουραν καὶ τὴν Ἀσουάμ.

3. Ὁ δὲ Ἄδὰμ [κατὰ κέλυσιν Θεοῦ] ἔθηκεν ὀνόματα πᾶσι τοῖς τετραπόδοις καὶ πετεινοῖς καὶ ἀμφιβίοις καὶ ἔρπετοις καὶ ἰχθύσι καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις · τὸ γὰρ ἑαυτοῦ ὄνομα καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἄγγελος Κυρίου εἶπεν αὐτοῖς. (4) Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Σῆθ εἶχε σοφίαν ἀπὸ θεοῦ, καὶ κατὰ κέλυσιν θεοῦ ἔθηκεν ὀνόματα τοῖς ἀστροῖς πᾶσι καὶ τοῖς πέντε πλανήταις εἰς τὸ γνωρίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων · καὶ τὸν πρῶτον πλανήτην ἐκάλεσε Κρόνον, τὸν [β'] Ζῆνα, τὸν γ' Ἄρεα, τὸν δ' Ἀφροδίτην, τὸν ε' Ἑρμῆν · τοὺς δὲ β' φωστῆρας τοὺς μεγάλους αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν. Ὁ αὐτὸς δὲ Σῆθ εὗρε καὶ τὰ ζ' φωνήεντα ἐκ τῶν ε' ἀστέρων καὶ τῶν β' φωστῆρων, καὶ τὰ Ἑβραϊκὰ γράμματα. (5) Ἐλαβε δὲ Σῆθ γυναῖκα Ἄζουραν, καὶ ἐγένετο αὐτῶν γενεὰ πολλὴ ἐν τῇ γῆ ἀνθρώπων τε καὶ γυναικῶν. (6) Ἐν τοῖς μέσοις οὖν αὐτῶν χρόνοις μετετέθη Ἐνώχ, ἔβδομος ὢν ἀπὸ Ἄδὰμ. (7) Ἄϊδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαὶ εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο, ὡς φησι Μώσης (I, 6, 2). Καὶ ἐγέννησαν ἑαυτοῖς υἱοὺς τοὺς γίγαντας. (8) Ἐτῆ [δὲ ἀπὸ Ἄδὰμ ἕως τοῦ ἐπιθυμῆσαι τοὺς υἱοὺς τοῦ θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων], βρκβ'.

9. Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις σφαίραν πυρὸς ἔπειμην ὁ θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῶν ὄντων ἐν τῇ Κελτικῇ χώρᾳ γιγάντων, καὶ ἔκαυσεν αὐτὴν καὶ αὐτούς. Καὶ εἰς τὸν Ἡριδανὸν ποταμὸν ἐνεχθεῖσα ἡ σφαῖρα ἐσβέσθη. (10) Τούτο ἰστοροῦσι τὸ πῦρ [οἱ Ἕλληνας], καὶ λέγουσι τὸν υἱὸν τοῦ Ἡλίου εἶναι, ὃν Φαέθοντα εἶπον, πεπτωκότα ἐκ τοῦ ἄρματος εἰς τὴν γῆν. Καὶ ποιητικῶς μὲν οὕτω τὴν ἰστορίαν συνεγράφατο Ὀβίδιος, ἀληθέστερον δὲ εἶπεν ὁ Χαιρωνεὺς Πλούταρχος. (11) Τούτους ἰδόντες οἱ λοιποὶ γίγαντες κεραυνοβοληθέντας, ἔμειναν

πίνη... ἐξέδειρεν ap. Syncell. et Euseb. non leguntur. — § 25. Σέλευκος] sc. Seleucus Cybiosactes. V. Strabo p. 796 ; Dio Cass. XXXIX, 57. — § 27. Λεωνίδης κτλ.] Ead. Euseb. p. 155. At male habent. Nam Leonides in quattuor Olympiadibus (154-157) nonnisi quattuor coronas tulit; duodecim vero tulit ex his et ex reliquis suis victoriis. V. Pausan. VI, 13, 4; Philostrat. Heroic. c. 19. — Χιόνου] V. Euseb. Olymp. 29. — ἐκ ποδῶν] αἰπολῶν legitur apud Euseb. p. 146 ad Olymp. 46.

Quae lucusque de prisicis Graecorum barbarorumque temporibus legitimè optime conveniunt cum melioris notæ chronicis Africani, Eusebii, Syncelli. Expectaveris excerptorum istorum seriem iisdem ducibus jam ad certiorè historiam nos deducturam esse. At non ita se res habet. Nam quae deinceps in Salmasii codice leguntur (fr. 3), denuò redeunt ad antiquissimam Assyriorum, Ægyptiorum, Graecorum memoriã, eamque eodem plane modo explicant, quem ex deterioris farinae chronologis, ex Malala, Cedreno, similibus, bene novimus. Ad posteriorem hanc antiquæ historiae expositionem pertinent, quæ ex Joanne excerpta præbent Tituli Constant. Περὶ ἀρετῆς et Περὶ ἐπιβουλῶν, nec non codex Paris. 1630. Quæ quum ita sint, haud temere contendere mihi videor Excerpta ista Salmasiana ex duobus chronicis fluxisse, eorumque partem priorem, quam modo apposui, ab Joanne nostro alienam esse.

Fr. 2. Codicis hujus chartacei, in-8°, sæc. XIV, minutis literis scripti, meministi et nonnulla ex eo transcripsisti Cramerus in Anecd. Paris. II, p. 379. Excerpta hæc ex Joanne obiter tantum delibavit, quod ea Joannis Malalæ, quem habemus, non vero nostri Joannis esse putabat. Sed fefellit virum doctiss. opinio. Sane quidem Malala eodem fere modo, iisdemque sæpe verbis res exponit, idque magis etiam appareret, si pro minutis excerptis codex integrum auctoris sui narrationem exhiberet; verum hoc nihil probat; nam alter hujus generis scriptor alterius solet esse simia; porro Antiochenum seriorem ex seniore sua hausisse per se probabile est; denique codicis illius Excerpta ad Nostrum referenda esse inde colligitur, quod complura iis insunt, quæ in editis Joannis Malalæ Chronicis non leguntur; sic, ut unum asseram, frustra in iis quaeris narrationem de Hercule, quam iisdem verbis exhibent excerpta Const. Περὶ ἀρετῆς. — § 1. Παππίου] Idem haud dubie est Pappias (vel Pappias) ex quo plura habent Anonymi Παρατάξεις σύντομοι χρονικά ad calcem Georgii Codini De antiqq. Const. p. 175 sqq. ed. Bonn. 1843. Didymus in explicatione fabularum de Tantalò, Hercule et Antæo, Diomede, laudat Joannes Malala p. 81 8., 86, 17. 166, 22 Bonn. — § 3. κατὰ κέλυσιν] e Malala p. 232, 3 in Anecd. Cramerii, qui primus initium Chronicorum Malalæ ex cod. Paris. 1336 edidit. — § 8. In-clusa e Malala p. 232, 26 supplēvi. — Ἡριδανόν] Ἰορδάνην codex, Κρηδανόν Mal. cod.; em. Cramer. — § 10. οἱ Ἕλλ.] add. e Malala. Quæ mox sequitur Ovidii, Pisandri (fr. 24 ed. Dubner.), et Servii mentio apud Malalam nulla

ἀπειθεῖς· καὶ ὀργισθεῖς ὁ Θεὸς εἶπεν· « Οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν αὐτοῖς διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας. » (12) Τούτους Πείσανδρος, ποιητὴς Ἑλλήνων, ὀνόμασε δρακοντόποδας, ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντας, καὶ τολμήσαντάς τινα κατὰ τῶν ὑψίστων θεϊκῶν δυνάμεων, ἕως τὸ θεῖον διαφόροις πληγαῖς ἠνάλωσεν. (13) Ὁ δὲ Σέρβιος εἶπεν ἐν βαθείᾳ πεδιάδι διάγοντας ἐσχλημένοι πόλεμον μετὰ τινων οἰκούντων ἐν ὑψηλοῖς ὄρεσι, καὶ ταῖς κοιλίαις συρομένους φονευθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς οἰκούντων.

14. Τότε ἐγένετο Νῶε, ἄνθρωπος ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμός, καθὼς ἐν τοῖς Βιβλίοις φέρεται. Ἐτὴ ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ βῆν'· Ἐν δὲ τῷ χβ' ἔτει τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐξῆλθε Νῶε ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ, καὶ πᾶσα ψυχὴ τοῦ γένους αὐτοῦ. Καὶ μετὰ τὸ παύσασθαι τὸν κατακλυσμὸν ἐκάθισεν ἡ κιβωτὸς, ὡς μὲν Πέργαμος συνεγράψατο, ἐν τοῖς ὄρεσι Ἀραράτ τῆς Πισιδίας ἐπαρχίας, ἧς μητρόπολις ἡ Ἀπέμεια· ὡς δὲ Ἰώσηπος (II, 3, 6) καὶ ἄλλοι, ἐν τοῖς ὄρεσι Ἀραράτ τῆς Ἀρμενίας μεταξὺ Πάρθων καὶ Ἀρμενίων [A] διαβηθῶν.

15. Ἡ δὲ γενεὰ τοῦ Νῶε ἐτεκνοποίησε, καὶ ἐγένετο πλῆθος ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ ἐποίουν πυργοποιίαν· οἷτινες καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς κιβωτοῦ ἐπιστάμενοι, πρῶτοι ἐποίησαν πλοία, καὶ ἐν τοῖς ὕδασι ἔβητο αὐτὰ νήχεσθαι. Ἐγένετο οὖν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως τῆς πυργοποιίας ἔτη τό'.

16. Ἐγέννησε Σῆμ, υἱὸς Νῶε, τὸν Ἀρφαξᾶδ, ἄνδρα σοφόν, καὶ ὁ Ἀρφαξᾶδ τὸν Καϊνάν, ὅστις μετὰ τὸν κατακλυσμὸν συνεγράψατο τὴν ἀστρονομίαν, εὐρηκῶς τὰς τῶν ἀστρων ὀνομασίας ἐν πλακίᾳ λιθίνῃ [ἐγγε]γλυμμένης, ὡς Ἰώσηπος συνεγράψατο. Οἱ [γὰρ] τοῦ Σῆθ ἔγγονοι, ἄνδρες ὄντες θεοσεβεῖς καὶ προσηγνώκτες τὴν τῶν ἀνθρώπων μέλλουσαν ἔσεσθαι φορὰν ἤτιο ἐναλλαγῆναι, ποιήσαντες στήλας β', τὴν μὲν λιθίνην, ἑτέραν δὲ πλινθίνην, ἔγραψαν ἐν αὐτοῖς τὰ ἐκ τοῦ Σῆθ τοῦ πάππου αὐτῶν ἐκτεθέντα πάντα οὐράνια· λογισάμενοι ὅτι, εἰ μὲν δι' ὕδατος ἐναλλαγείη ὁ τῶν ἀνθρώπων κόσμος, ἡ λιθίνη στήλη μενεῖ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, εἰ δὲ διὰ πυρὸς, ἡ πλινθίνη στήλη μενεῖ. Ἡτις λιθίνη στήλη ἔμεινεν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν εἰς τὸ Σίριδος ὄρος, ὡς Ἰώσηπος (I, 2, 3) ἐξέθετο.

17. Διμερισθήσαν αἱ φυλαὶ τῶν υἱῶν Νῶε. Καὶ ἔλαχεν ἡ φυλὴ [τοῦ] Σῆμ ἀπὸ Περσίδος καὶ [Βάκτρων] ἕως Εὐφράτου (ἕως Ἰνδιχῆς καὶ Ῥινοκορούρων Chron. anon. cod. 854)· ἡ δὲ τοῦ Χάμ ἀπὸ [Ῥινο-

κορούρων τῆς Αἰγύπτου ἕως μέρους τῆς δύσεως, καὶ πᾶσαν τὴν Λιβύην, τὸν Νεῖλον τὸν λεγόμενον Χρυσόρροαν ἕως Μαυριτανίας καὶ τῶν Ἑρακλειωτικῶν στηλῶν καὶ τῆς μεγάλης θαλάσσης τῆς Ἀδριανῆς]. Ἡ δὲ τοῦ Ἰαφῆ ἀπὸ Μηδίας τὴν ἐπὶ τὸν ἄρκτον ἕως Βριταννικῶν νήσων [καὶ] πάντα τὰ τοῦ πόντου ἐ* (ἐπὶ?) τὸν Δάνουβιν [καὶ] τὸν Τάναϊν τοὺς ποταμοὺς, τὴν ἐπὶ Καυκάσια ὄρη καὶ Ἀβασγούς. * Ἀπὸ Τίγριδος καὶ ἕως τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, τὰ ἀπὸ * τὸν Ῥόδον καὶ Κύπρον καὶ τὴν ἄ. . . . Διμερισθήσαν δὲ αἱ φυλαὶ καὶ ἔμειναν ἔθνη οβ'.

3.

Exc. Salmas. p. 386 : Ἐκ τῆς φυλῆς Σῆμ τοῦ υἱοῦ Νῶε ἐγένετο τις Νεβρώ κυνηγὸς πρῶτος, ὃν οἱ Ἀσσύριοι ἀποθεώσαντες ἔταξαν ἐν τοῖς ἀστροῖς, καὶ καλοῦσιν Ὠρίωνα, διὸ καὶ τὸν κύναστρον αὐτῷ συνῆψαν. — Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων καὶ Κρόνος, καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Σεμιράμιδα, ἡ Ῥέα ἐκλήθη, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Πίκον τὸν καὶ Δία, καὶ Ἦραν καὶ ἄλλους παῖδας. Οὗτος εἰσάσας τὸν Δία τῶν Ἀσσυρίων κρατεῖν, ἀπήρην ἐπὶ δύνιν, καὶ ἔσχεν υἱὸν Ἄφρον, ὅπερ ἔδωκε τὴν Λιβύην· ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἀφρικὴ· ἔσχε δὲ οὗτος ὁ Ἄφρος Ἀφροδίτην θυγατέρα. Ὁ δὲ Ζεὺς εἰσάσας τὴν Ἀσσυρίων ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ Νίνω, πρὸς τὸν πατέρα Κρόνον ἀπήρθη· καὶ ἐκράτησεν ἐκεῖ, παραχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀφανοῦς γενομένου. Νίνος δὲ ἐγγυμὴν Ῥεαν τὴν [καὶ] Σεμίραμιν, τὴν οἰκίαν μητέρα· ἐξ οὗ ὁ νόμος παρὰ Πέρσαις γαμεῖν τὰς μητέρας. Τότε ἐφάνη καὶ Ζωροάστρης ὁ ἀστρονόμος, ὅστις ἤβητο ὑπὸ πυρὸς οὐρανίου τελευτῆσαι, εἰπὼν Ἀσσυρίους τὴν ἑαυτοῦ τέραν τρηεῖν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὴν βασιλείαν μὴ ἐκλείπειν.

4.

Codex. Paris. 1630 : Ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σῆμ ἐγεννήθη ὁ Χοὺς ὀνόματι Αἰθίοψ, ὅστις ἐγέννησε τὸν Νεβρώδ γίγαντα τὸν τὴν Βαβυλωνίαν κτίσαντα, ὃν λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἀποθεωθέντα καὶ γερόμενον ἐν τοῖς ἀστροῖς τοῦ οὐρανοῦ, ὃν καλοῦσιν Ὠρίωνα. Οὗτος πρῶτος (καὶ) κατέδειξε τὸ κυνηγεῖν. — Ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς φυλῆς τοῦ Σῆμ, τοῦ πρώτου υἱοῦ τοῦ Νῶε, ἐγεννήθη ὁ Κρόνος.

2. Περὶ τῶν λεγομένων παρ' Ἑλλήσι θεῶν. Γεννηθεὶς δὲ ὁ τοιοῦτος Κρόνος ἐγεννήθη ἄνθρωπος γιγαντογενής· ἐπεκλήθη δὲ Κρόνος ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς εἰς τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Ἐγένετο δὲ δυνατὸς καὶ πικρὸς· ὅστις πρῶτος κατέδειξε τὸ

est. — Σέρβιος] Σέρκιος cod., em. Cramer. Cf. Symeon Logothet. Chron. in cod. Paris. 1762 fol. 22 v., lin. 7 : ἡ ὡς Σέρβιος ἱστορεῖ, ὅτι πόλεμον ἔχοντες μετὰ τινων οἰκούντων ἐν ὑψηλοῖς, εἶτα χερσὶ [καὶ ποσὶ add. mgo] καὶ κοιλίας ὡς δράκοντες κατ' αὐτῶν ἀνέρποντες, ὅφ' ὦν καὶ πολλοὶ πολλὰς ἄνωθεν ἀνηροῦντο βαλλόμενοι, δρακοντόποδες ἐκέκληντο. — 14. Πέργαμος] De hoc auctore mihi non constat. — 17. ἔλαχεν] ἔλαβεν cod. In seqq. complura lacera sunt culpa excerptoris; quae fere intacta reliquit. — Βάκτρων] addidi e Chron. anon. cod. 854, ap. Cram. II, p. 250.

Fr. 3. Cf. Chronicon Paschal. I, p. 64 seq. Malala p. 235. Cedren. I, p. 28; Georg. Hamartolus, ex quo Malake liber primus suppletus, p. 16 ed. Bonn. — ἐκλήθη δὲ] Breviator perperam ita loquitur, quasi hoc ad Nebrodum pertineret. — τῷ ἀδελφῷ Νίνω] τῷ υἱῷ V. cod. — ἐγγυμὴν Ῥεαν] ἔγ. Ἦραν cod. V. id. fr. 4 et Chronica laudata.

Fr. 4. § 1. Κατέδειξε] ex Malala; κατάρξει τὸ κυνηγεῖν codex; possis κατάρξει λέγεται τοῦ κυνηγεῖν.

ἄρχειν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐβασίλευσε δὲ Ἀσσυρίας ἔτη πολλά. Εἶχε γυναῖκα Σεμίραμιν τὴν καὶ Ῥεάν καλουμένην παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις διὰ τὸ καὶ αὐτὴν εἶναι ὑπερήφανον καὶ ἀλαζόνα ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

3. Ἔσχε δὲ Κρόνος υἱὸν ὀνόματι Πῖκον, ὅστις ὑπὸ τῶν γονέων ἐκλήθη Ζεὺς, εἰς ὄνομα καὶ αὐτὸς τῆς ἐπωνομίας τοῦ πλανήτου ἀστέρος.

4. Ἔσχε δὲ καὶ ἕτερον υἱὸν ὀνόματι Νῖνον καὶ θυγατέρα Ἦραν. Ἐλαβε δὲ εἰς γυναῖκα Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν, Ἦραν, ἣν καὶ ζυγίαν Νέμεισιν ἐκάλουν τινὲς εὐχαριστοῦντες αὐτῇ ὡς ἀγαθῆ καὶ δικαίᾳ. Ἔσχε δὲ ἐξ αὐτῆς ὁ Πῖκος Ζεὺς υἱὸν, ὃν ὀνόμασε Βῆλον διὰ τὸ δξύτατον εἶναι. Ὁ δὲ προπάτωρ Κρόνος ἐάσας τὸν αὐτοῦ υἱὸν Πῖκον ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Ῥεάν, καὶ λαβὼν πολλὴν βοήθειαν ἀνθρώπων, ἀπῆλθεν εἰς τὴν δύσιν ἀβασίλευτον οὖσαν, καὶ ἐκράτησεν αὐτῆς ἔτη πολλά· καὶ ἔσχε ἐκεῖ γυναῖκα ὀνόματι Φιλύραν, ἐξ ἧς ἔσχε υἱὸν Ἄφρον· ὃς Ἄφρος γάμησας Ἀστυνομένη ἐγέννησε θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσεν Ἀφροδίτην, εἰς ὄνομα καὶ αὐτὴν τοῦ πλανήτου ἀστέρος, φιλόσοφον γενομένην, ἧτις γαμηθεῖσα Ἀδώνιδι Ἀθηναίῳ, καὶ αὐτῷ φιλοσόφῳ, ἐκείνοι ἡμοῦ φιλοσοφοῦντες ἄχρι θανάτου. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς Φιλύρας ὁ Κρόνος καὶ ἄλλον υἱὸν Χεῖρωνα, φιλόσοφον καὶ αὐτόν.

5. Βασιλεύσας δὲ Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς ἐν Ἀσσυρίᾳ ἔτη λ', καὶ ποιήσας Βῆλον βασιλέα Ἀσσυρίων ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν δύσιν, ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Κρόνον. Ὁ δὲ Κρόνος ταλαιπωρήσας χρόνῳ κατέστησε βασιλέα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Δία. ἸΚαὶ ἐβασίλευσε Ζεὺς ἔτη ζ' (ζβ' Mal.).

6. Μετὰ δὲ Βῆλον βασιλεύσαντα ἔτη [ξ]β' ἐκράτησε Νῖνος, ὁ ἄλλος υἱὸς Κρόνου, ὅστις καὶ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Σεμίραμιν ἔλαβε γυναῖκα. Ἐξ οὗ νόμος Πέρσαις γαμεῖν τὰς ἑαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφάς. Καὶ τελευτᾷ ὁ Κρόνος. Ὁ δὲ Νῖνος ἐπικρατῆς γενόμενος τῆς Συρίας κτίζει τὴν Νινευὶ πόλιν Ἀσσυρίων.

5.

Exc. Salmas. p. 386 sq : Μετὰ Νῖνον ἐβασίλευσε Θούρας, ὃν Ἄρεα ὀνόμασαν· ἦν δὲ σφόδρα δεινὸς καὶ πολεμικὸς, καὶ προσκύνησαν αὐτῷ Ἀσσύριοι ὡς θεῷ, ὀνομάσαντες αὐτὸν Βῆλον, ἧτοι Ἄρεα πολέμων θεόν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐν τῇ δύσει Φαῦνον τὸν [καὶ] Ἐρμῆν γεννᾷ, καὶ θανὼν ὀπάττει ἐν Κνωσσῷ τῆς Κρήτης. Οὗτος ὁ Ἐρμῆς εὔρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, διὸ καὶ πλουτοδότης ἐκλήθη, καὶ ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου μετὰ Μεστρέμ. Μετὰ δὲ Ἐρμῆν ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου Ἦφαιστος, ὃς πολεμῶν ἐπλήγη τὸν πόδα, καὶ γέγονε χωλός. Ἐνομοθέτησε δὲ οὗτος πρῶτος μονανδρίαν ταῖς γυναίξιν, καὶ δι' εὐχῆς ὀξυλάβην ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐδέξατο,

καὶ κατεσκευάσεν ἀπὸ σιδήρου πολεμικὰ ὄπλα. Μετ' Ἦφαιστον Ἦλιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ οὗτος * Αἰγύπτου, ὃς τὴν τοῦ πατρὸς φυλάττων νομοθεσίαν, εὐρὼν μοιχευομένην γυναῖκα, ἐθριάμβευσεν αὐτήν· ὁ Ὀμηρος εἰς μῦθον μετέβαλε. Σέσωστρις βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐκ φυλῆς Χάμ ἐκράτησε πάσης Ἀσίας, καὶ κατώκισεν (κατώκισεν?) ἐν τῇ Ἀσσυρίῳ χώρᾳ.

6.

Cod. Paris. 1630 : Μετὰ δὲ Νῖνον ἐβασίλευσε Ἀσσυρίων Θούρας, ὄντινα μετεκαλέσατο ὁ τοῦτου πατὴρ Ζάμης, ὁ τῆς Ἦρας ἀδελφός, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος Ἄρεα. Οὗτος ἐγένετο πικρὸς πολεμιστής. Ὅτινι Ἄρει ἀνέστησαν πρῶτοι στήλας Ἀσσυριοὶ καὶ ὡς θεὸν προσεκύονον αὐτόν· ὃν καὶ ἕως τοῦ νῦν καλοῦσι Περσιστί Βάαλ θεόν, ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Ἄρης ὁ πολέμων θεός.

2. Μετὰ τελευτῆν Ἄρεος ἐβασίλευσε Λάμης, μετὰ Λάμην Σαρδανάπαλλος ὁ μέγας· ὄντινα Περσεὺς ὁ Δανάης ἐφόνευσε καὶ ἀφείλετο τὴν βασιλείαν Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύσας εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα ἐκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας.

3. Ἐζῆσε δὲ Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς ἔτη ρκ', κρατῶν τὴν δύσιν καὶ βασιλεύων αὐτῆς. Καὶ ἔσχε υἱοὺς πολλοὺς καὶ θυγατέρας ἀπὸ τῶν εὐπρεπῶν γυναικῶν· ὑπενόθευε γὰρ αὐτάς· ἦν γὰρ καὶ μυστικὸς καὶ φαντασίας τινὰς ποιῶν καὶ ἐκπλήττων αὐτάς. Αἴτινες γυναῖκες καὶ ὡς θεὸν εἶχον αὐτὸν φειράμεναι ὑπ' αὐτοῦ.

4. Ἔσχε δὲ ὁ αὐτὸς Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς μετὰ Μαϊάδος τῆς Ἰταλικῆς υἱὸν ὄνομα Φαῦνον, ὃν καὶ Ἐρμῆν ἐκάλεσεν εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Μέλλων δὲ τελευτᾶν, ἐκέλευσε τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ τεθῆναι. Καὶ κτίσαντες αὐτῷ ναὸν οἱ αὐτοῦ παῖδες ἔθηκαν αὐτὸν ἐκεῖ ἐν τῇ Κρήτῃ ἐν μνήματι. Ὅπερ μνήματι ἐστὶν ἕως τοῦ παρόντος ἐν Κρήτῃ. Ἐν τῷ μνήματι ἐπιτίγγραπται· « Ἐνθα κεῖται θανὼν Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς, ὃν καὶ Δία καλοῦσι. »

5. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Διὸς τελευτῆν ἐβασίλευσεν ὁ τοῦτου υἱὸς Φαῦνος ὁ καὶ Ἐρμῆς τῆς Ἰταλίας ἔτη λε' ὃς ἦν ἀνὴρ πανοῦργος καὶ μαθηματικός. Ὅστις ἐφεῦρε μέταλλον χρυσοῦν ἐν τῇ δύσει πρῶτος, καὶ τὸ χωνεύει. Γινὼς δὲ ὅτι διαφθονοῦνται αὐτῷ οἱ ἀδελφοὶ ὄντες περίπου ο' (μετὰ πολλῶν γὰρ μινγύμενος ὁ Ζεὺς ἐτεκνοποιεῖ), ἀνεχώρησε μετὰ πολλοῦ χρυσοῦ σφόδρα, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ Χάμ. Καὶ δεχθεὶς ἐν τιμῇ διέτριβεν ἐκεῖ μεγαλαυχῶν καὶ φορῶν χρυσῆν στολὴν, λέγων καὶ μαντείας. Ἦν γὰρ σφόδρα λόγιος. Καὶ προσεκύνουν αὐτῷ, λέγοντες εἶναι θεόν, ὅτι προὔλεγε τὰ μέλλοντα· καὶ παρῆχεν αὐτοῖς χρήματα διὰ τοῦτο γὰρ καὶ πλουτοδότην ἐκάλουν. Τελευτήσαντος οὖν Μεστρέμ βασιλέως Αἰγύπτου ἐκ φυλῆς Χάμ,

— § 4. ἐκεῖνοι ἡμοῦ φιλοσ.] Refingi possit, σὺν ἐκείνῳ ἡμοῦ ἐπιλοσόζει ἄχρι θανάτου.

Fr. 5. V. Malala p. 19-25; Cedrenus p. 20 sqq.; Chron. Paschal. p. 18 sqq. — Θούρας cod. — ὀξυλάβην] ὀξυλάβη Cramer. — καὶ οὗτος] fuerit καὶ αὐτὸς ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου. — ἐθριάμβευσεν] ἦντινα... ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος Malal. p. 25, 11.

ἤρκοισαν Αἰγύπτιοι Ἐρμῆν βασιλέα· καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λθ'.

6. Ἐγέννησε δὲ Ζεὺς καὶ ἕτερον υἱὸν ὀνόματι Ἡρακλέα μετὰ Ἀλκμήνης τῆς Θηβαίας, ὃς ἐκλήθη Τρίσπερος. Οὗτος Ἡρακλῆς κατέδειξε [πρῶτος] τὸ φιλοσοφῆν ἐν τοῖς ἑσπερίοις μέρεσιν, αἵ τοις μετὰ δυτικαῖς. Τοῦτον ἀποθεώσαντες οἱ τοῦ γένους αὐτοῦ ποιεῖ τὴν αὐτοῦ τελευταίην, ἐκάλεσαν ἀστέρα οὐράνιον ὀνόματι αὐτοῦ τὸν ἀστροχιτώντα Ἡρακλέα· ὃν γράφουσι δορὰν λέοντος φοροῦντα καὶ τρία μῆλα κρατοῦντα· ἄπερ τρία μῆλα ἀφελῆσθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν τῷ βροπάλῳ φονεύσαντα τὸν δράκοντα, τούτεστι νικῆσαντα τὸν πολυποικίλιον τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας λογισμὸν διὰ τοῦ βροπάλου τῆς φιλοσοφίας, ἔχοντα περιβόλαιον φρόνημα ὡς δορὰν λέοντος· καὶ οὕτως ἀφειλετο τὰ τρία μῆλα, ὅπερ ἐστὶ τὰς τρεῖς ἀρετάς, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, τὸ μὴ φιληδονεῖν. Διὰ γὰρ τοῦ βροπάλου τῆς κρατερικῆς ψυχῆς καὶ τῆς δορᾶς τοῦ θραυστάτου καὶ σώφρονος λογισμοῦ ἐνίκησε τὸν υἱὸν τῆς φαυλῆς ἐπιθυμίας φιλοσοφίας μέχρι θανάτου, καθὼς Ἡρόδοτος (I. Ἡρόδωρος) ὁ σοφώτατος συνεγράψατο, ὃς καὶ ἄλλους Ἡρακλείς ἱστορεῖ γεγενῆσθαι ἑπτά.

7. Μετὰ Ἐρμῆν ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίους Ἡραίστος, ὃν καὶ θεὸν ἐκάλου· ἦν γὰρ πολεμιστὴς καὶ μυστικός, ὃς συμπεσόντος αὐτῷ Ἰππου ἐν τῷ πολέμῳ πληγεὶς ἔμεινε χωλεύων. Ἀπὸ δὲ μυστικῶν εὐχῶν τὴν ἀξυλαθὴν ἐδέξατο ἐκ τοῦ ἀέρος εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρου ὄπλα· θῆεν καὶ ἐπικρατῆς εὐρέθη εἰς τοὺς πολέμους· πρὸ γὰρ αὐτοῦ βροπάλους καὶ λίθους ἐπολέμουν. Ἐνομοθέτησε δὲ καὶ ταῖς Αἰγυπτίων γυναιξὶ μονανδρεῖν καὶ σωφρόνως διάγειν.

8. Μετὰ [δὲ τὴν] τελευταίην Ἡραίστου ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἥλιος ἡμέρας δ'ουζ', ὡς εἶναι ἔτη ιβ' καὶ ἡμέρας ζζ'. Οὔτε γὰρ ᾗδισαν τότε Αἰγύπτιοι ἢ ἄλλοι τινὲς ἐνιαυτὸν ψηφίσαι, ἀλλ' ἄλλοι μὲν τὰς περιόδους τῆς σελήνης εἰς ἐνιαυτοὺς ἐψηφίζον, οἱ δὲ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν· οἱ γὰρ τῶν ιβ' μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξ ὅτου ἐπινομάσθη τὸ ὑπο-

τελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλευσίν. Ὁ τοιοῦτος βασιλεὺς Αἰγύπτου Ἥλιος κατασχὼν γυναῖκα μοιχευομένην ἐτιμώρησεν αὐτήν, στηρίζων τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ νομοθεσίαν· καὶ τούτο ἐστὶν ὁ ποιητικῶς φησὶν Ὅμηρος, ὡς Ἥλιος ἤλεγξε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἀρεί. Ἀφροδίτην γὰρ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθύμησιν τῆς πορνείας ὑπὸ Ἥλιου βασιλείως ἐλεγχθείσης. Τὸ δὲ ἀληθὲς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

9. Μετὰ τὴν Ἥλιου τελευταίην ἐβασίλευσε Σῶσις. Μετὰ ταῦτα ἕτεροι δύο, καὶ μετ' αὐτοὺς Θούλις, ὃς παραλαβὼν πᾶσαν τὴν γῆν μετὰ (I. ἕως) τοῦ ὠκεανοῦ ἤλθεν ἐν τῇ Ἀφρικῇ εἰς τὸ μαντεῖον· καὶ θυσίας ἀπέπυθάνετο λέγων· «Τίς πρὸ τῆς ἐμοῦ βασιλείας ἠδυνήθη ὑποτάξαι τὰ πάντα, ἢ τίς μετ' ἐμέ;» Καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμός οὕτως· »

Πρῶτα θεὸς, μετέπειτα λόγος καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς. [Ταῦτα δὲ] σύμφωνα πάντα καὶ [ἐντυμον] εἰς ἐνόντα, οὐ κράτος αἰώνιον (ἀέναν conj. Lobeck.).

10. Μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ἐκ τῆς φυλῆς Χάμ Σῶστρις, ἐφ' οὗ μετακίσθησαν ἐν Περσίᾳ Σκυθαί. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σώστριδος ἦν Ἐρμῆς ὁ τρισμέγιστος ὁ Αἰγυπτίος, ἀνήρ φοβερός [ἐν σοφίᾳ], ὃς ἔφρασε τρεῖς μεγίστας δυνάμεις εἶναι, τὸ τοῦ ἀρρήτου καὶ δημιουργοῦ ὄνομα, [μίαν δὲ] θεϊότητα εἶπεν εἶναι· διὸ καὶ ἐκλήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Τρισμέγιστος. Ἐμφέρονται δὲ ἐν τοῖς πρὸς Ἀσκληπιῶν λόγοις αὐτοῦ βήματα ταῦτα·

11. « [Ἦν φῶς] νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ καὶ ἦν αἰενοὺς νοὸς φωτεινός· καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ ἡ τούτου ἐνόητης· αἰεὶ ἐν αὐτῷ ὦν, αἰεὶ τῷ αὐτοῦ νοὶ καὶ φωτὶ καὶ πνεύματι πάντα περιέχων. » Ἐκτὸς τούτου οὐ θεὸς, οὐκ ἄγγελος, οὐ δαίμων, οὐκ οὐσία τις ἄλλη· πάντων γὰρ κτίστης καὶ πατὴρ καὶ θεὸς, καὶ πάντα ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐστίν. Ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ παντέλειος ὦν καὶ γόνιμος καὶ δημιουργός, ἐν γονίμῳ φύσει πεσὼν ἐν γονίμῳ ὕδατι ἔγκυον τὸ ὕδωρ ἐποίησε. » (12) Καὶ ταῦτα

Fr. 6. § 6. πρῶτος] supplevi e Cedreno p. 32, 2, ubi eadem fere. Hinc incipiunt Excerpta Peri ἀρετῆς p. 778 ed. Vales.: «Οτι τὸν Ἡρακλέα τὸν τῆς Ἀλκμήνης φιλόσοπον ἱστοροῦσι· ὃν γράφουσι δορὰν φέροντα (sic) καὶ τρία μῆλα κρ. etc. ut in cod. 1630 usque ad verba ἄχρι (μέχρι cod. noster) θανάτου. — Τὰ τρία μ. καὶ τὰς τρ. ἀρ.] articulos e Exc. Val. addidi, ubi mox omititur articulus ante φιληδονεῖν et φιλαργυρεῖν.— Ἡρόδοτος] Sic etiam Cedrenus, ubi Ἡρόδωρος (fr. 24, p. 34) em. Lobeck. in Aglaoph. p. 1310 ex Clemente. Alex. Strom. I, p. 369 Pott. — § 8. Eadem narrat Malala p. 23 sq. et Chron. Pasch. p. 84. — ἐπινομάσθη] sic etiam Malala, ubi L. Dindorf. conj. ἐπενοήθη; ἐνομήσθη Chron. Pasch. — § 9. Σῶσις] e Malala; Σωσῆς codex; idem mox Θούλις. — ἕτεροι δύο] sc. Osiris et Orus. — In oraculo quae uncis distinguuntur, supplevi ex Chronico Paschal. p. 84, ubi plenus oraculum exhibetur. Brevius itemque corruptum habes apud Malalam p. 25, Cedrenum p. 36, Suidam v. Θούλις, qui sua fortasse ex Joanne nostro hausit. Cf. Lobeck Aglaopham. p. 480. — § 10. Σῶστρις] sic etiam Malala; Σέσωστρις Cedren. et Chron. Pasch. — ἐν σοφίᾳ] supplevi e Malala, Cedreno et Chron. Elise in codice literæ, ut passim. — § 11. Eadem habent Exc. Salmasis, quae post supra (fr. 5) allata, pergunt; Τότε ὁ τρισμέγιστος Ἐρμῆς ἀνεφάνη, ὃς καὶ ἐθεολόγησεν οὕτως· « Ἦν φῶς etc. Præterea verba hæc Trismegisti plus minus corrupta legere est ap. Cyrillum C. Jul. I, p. 35; Cedren. p. 37, Malal. p. 28; Chronicon Pasch. p. 86; Symeon. Logothetam in Chron. ms. (cod. Paris. 1702), Suidam v. Ἐρμῆς. — νοὸς νοὸς φωτ.] νοὸς ὁ φωτ. Exc. Salm. et Suidas Ceterum verba ἦν φῶς ex Exc. Salm., aliis, supplevi, quum in cod. evanuerint. Malalas habet: ἐν μόνον ἐστὶ τὸ φῶς Idem alia plura his præmittit verba Mercurii. — αἰεὶ ἐν αὐτῷ κτλ.] sic etiam Cyrillus; Exc. Salm. et Suidas post vocem ἐνόητης pergunt: καὶ πνεῦμα πάντα περιέχων. — οὐ δαίμων] om. Exc. Salm. et Suid. — κτίστης] κύριος Exc. Salm. et Suid., Cedren., Malal. — παντέλειος] προεὶδὼν παντ. Cyrill., Cedren. et Mal. — δημιουργός] δημιουργικός Exc. Salm. et Suidæ codd. duob.— ἐν γονίμῳ... ὕδατι] om. Exc. Salm.; Suidas pro ἐν γονίμῳ ὕδατι præbet καὶ γ. ὕ

εἰρηκῶς ἤξαστο λέγων· « ὀρκίζω σε, οὐρανὸν, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον, ὀρκίζω σε φωνὴν πατρὸς, ἣν ἐφθέγγαστο πρώτην, ἥνικα τὸν πάντα κόσμον ἐστηρίζαστο· ὀρκίζω σε κατὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ περιέχοντος πάντα· Ἰλωεῖς, Ἰλωεῖς, Ἰλωεῖς ἔσο· » ὥστε οὖν καὶ Ἐρμῆς δ. τρισημίσιτος καίτοι γε ἀγνοοῦν τὸ μέλλον τριάδα ἄμοουσιν ὠμολόγησε.

13. Μετὰ Σῶστριν ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων Φαραῶ ὁ καὶ Καραχῶ, ἀφ' οὗ οἱ τῶν Αἰγυπτίων δυνάσται τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβον Φαραῶ.

14. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐβασίλευσε τῶν Ἀργείων ἐν τοῖς δυτικαῖς μέρεσιν Ἰναχος ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάφεθ καταγόμενος, καὶ κτίζει πόλιν εἰς ὄνομα τῆς σελήνης, Ἰώ· οὕτω γὰρ τὴν σελήνην ἐκάλουσιν Ἀργεῖοι· καὶ ἡγάγετο γυναῖκα Μήλιαν, ἀφ' ἧς ἔσχεν υἱοὺς δύο καὶ θυγατέρα Ἰώ, ἣν Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἤρπασε, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν θυγατέρα Λιβύην. Ἡ τοίνυν Ἰώ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ διαφθορᾷ, ἀφείσα τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὴν θυγατέρα Λιβύην, ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον, κάκειθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀπήλθεν εἰς τὸ Σίλιπτον καλούμενον ὄρος, εἰς ὅπερ Σέλευκος ὁ Νικάτωρ ἔκτισε πόλιν καὶ εἰς ὄνομα τοῦ υἱοῦ Ἀντιόχειαν ἐκάλεσε, κάκει ἔτελεύτα. Καὶ ἀπελθόντες εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς οἱ ἀδελφοὶ καὶ εὐρόντες θανοῦσαν ἔκτισαν αὐτῇ ἱερὸν ὅπερ ἐκάλεσαν Ἰώπολιν.

15. Ἡ δὲ Λιβύη γαμήθεισα Ποσειδῶνι τιμὴν ἔτεκεν ἐξ αὐτοῦ παῖδας γ', Ἀγήνορα, Βῆλον καὶ Ἐνυάλιον. Ὁ Βῆλος γαμήσας Σίδην ἔσχε δύο υἱοὺς, Αἴγυπτον καὶ Δαναόν· ἐξ οὗ Αἴγυπτος καὶ Σιδῶν ὠνομάσθησαν. Ὁ δὲ Ἀγήνωρ ἡγάγε τὴν Τυρώ· ἐξ οὗ Τύρος πόλις· καὶ ἔσχεν υἱοὺς δ' καὶ θυγατέρα μίαν, Κάδμον, Φοίνικα, Σύρον καὶ Κίλικα καὶ Εὐρώπην· καὶ ἔλαχον τὰς ἐπωνύμους χώρας Καδμείαν τὴν Θήβης, τὴν Φοινίκην, τὴν Συρίαν, τὴν Κιλικίαν καὶ τὴν Εὐρώπην. Τὴν Εὐρώπην δὲ ἀρπάσας ταῦρος, βασιλεὺς Κρήτης, ἔτεκε Μίνωα.

16. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἀνεφάνη τις ἐν Τύρῳ ἄνηρ σοφὸς ὄνομα Ἡρακλῆς, ὃς εὔρε τὴν [βα]φὴν, τὴν καλουμένην κογγύλην, ἰδὼν κύνα ποιμενικὸν ἐσθίοντα κογγύλην καὶ τὸν [ποι]μένα ἐκμάσσοντα μετὰ πόκον προβάτου] τὸ τοῦ κυνὸς στόμα, καὶ προσαγαγὼν τὸν πόκον [ὡς μέγα δῶρον] τῷ βασιλεῖ. (17) Ὁ δὲ Σύρος εὔρε τὴν ἀριθμητικὴν, ἐδόξασε δὲ καὶ ἀσωμάτους ἀρχὰς καὶ μεταβολὴν τῶν ψυχῶν εἰς ἕτερα ζῶα.

18. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐγνωρίζετο Φαλὲξ, ὁ υἱὸς Ἐβερ, περὶ οὗ Μωσῆς ἔγραψε, καὶ ἕτερος υἱὸς τοῦ Πίκου Διὸς ἀπὸ Δαναῆς γενόμενος ὀνόματι Περσεύς, ὃν ἐδίδαξεν ὁ πατὴρ πάσας τὰς μυστικὰς φαντασίας· ὅστις βουλόμενος ἑαυτῷ καταστήσασαι βασιλείαν καὶ διὰ πολλῆς ἐρχόμενος γῆς, εἶδε παρθένον κόρην αὐχμηρὰν τε καὶ δυσειδῆ ὀνόματι Μέδουσσαν· καὶ λαβὼν ἀπέτεμεν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, καὶ τελέσας αὐτὴν, ὡς ἐδιδάχθη, ἐβάσταξε καταπλήττων πάντας καὶ ἀναιρῶν τοὺς ὀρῶντας· ἤντινα κεφαλὴν ἐκάλεσε Γοργόνα διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας. * * * γυναῖκα Ἄνδρομέδας, καὶ καταλαβὼν κώμην λεγομένην Ἀμάνδραν, ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν, στήσας ἑαυτῷ στήλην βαστάζουσαν τὴν Γοργόνα· αὕτη μετεκλήθη ἕως νῦν Ἰκόνιον διὰ τὸ ἀντεικόνισμα τῆς Γοργόνος. Ἐπολέμησε δὲ καὶ Ἰσαύροις καὶ Κίλικιν, ἔθνα πόλιν κτίζει ἣν ἐκάλεσε Ταρσόν [ἐν τῇ κώμῃ τῇ] λεγομένην Ἀνδρασῶ. Χρηματισθεὶς (ἐχρηματίσθη²) γὰρ κατ' ὄναρ ὅτι ἐν τῷ (1. ᾧ) τόπῳ μετὰ τὴν πρὸς πολεμίους νίκην ἀποβάς ἐκ τοῦ ἵππου τὸν ταρσὸν ἀπόθηται τοῦ ποδός, ἐκεῖ ὑπὲρ τῶν νικητηρίων κτίσας πόλιν, καὶ κτίσας ταύτην ἐκάλεσε Ταρσόν. Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ Μήδους νικήσας ἐκάλεσε τὴν χώραν Περσίδα, ἐδίδαξε δὲ καὶ πολλοὺς τῶν Περσῶν τὰς ἐπὶ τῆς Γοργόνος τελετάς. (18*) Καθ' ὃν δὲ χρόνον κατηνέχθη σφαῖρα πυρὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ ἧς ἔλαβεν ὁ Περσεύς πῦρ, καὶ παρέδωκε τιμᾶν αὐτό· [δ] καὶ μέχρι νῦν φυλάττουσι. (19) Συνέβαλε δὲ τῷ Κηφεῖ τῷ πατρὶ Ἄνδρο-

— § 12. Καί... λέγων] Ὁ δὲ αὐτὸς Ἐρμῆς καὶ ἐπηύξατο λέγων Exc. Salm. — ὀρκίζω σε κτλ.] Haec Chronica alia paullo aliter efferunt, sed corrupte omnia. Quae singula recensere supersedeo. Orpheo haec tribuunt Justinus Martyr in Paren. ad Gr. et Cyrillus I. 1.; unde priscam formam restituere licet. Sic habent: « Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον· Αὐδὴν ὀρκίζω σε πατρὸς, ἣν φθέγγαστο πρώτην, ἥνικα κόσμον ἅπαντα ἐαῖς στηρίζαστο βουλαῖς. » V. Lobeck Aglaopham. p. 737 sq. — Ἰλωεῖς] semel vox posita in Exc. Salm., quae deinde addunt: « Ὁ δὲ Ἐρμῆς οὗτος σοφὸς ἦν Αἰγύπτιος. — § 13. Καραχῶ] Naḥar Chron. Pasch. p. 86; Naḥarḥw Cedren. p. 37; Maraḥw Malal. p. 27. — § 14. Eadem brevis in Exc. Salm. p. 387, 22: « Ἰναχος ὁ Ἀργεῖον βασιλεὺς ἐκ φυλῆς ἦν Ἰάφεθ, οὗ τὴν θυγατέρα Ἰώ Ζεὺς ἤρπασεν. Ἡ δὲ δ. λιπούσα διὰ τὴν διαφθορὰν τὸν πατέρα, ἐπὶ Συρίαν ἀπήλθε, κάκειθεν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἦν οἱ οἰκίαι μὴ ἀνευρόντες, ἀλλὰ μαθόντες αὐτὴν αὐτοῦ τελευτῆσαι, κτίζουσι αὐτῇ ἱερὸν, καὶ ἐκάλεσαν τὸν τόπον Ἰώπολιν. Fusam de his narrationem vide ap. Malal. et Cedren. l. 1. Auctorem Malalas laudat Theophilum. — § 15. Cf. Malal. p. 30; Cedren. p. 38. — § 16. V. Malala p. 32 sq., et Chron. Pasch. p. 78, ubi laudatur Palaeophatus (v. Westermanni Mythogr. p. 110). — § 17. ἀριθμ.] τὴν ἀριθμητικὴν φιλοσοφίαν Malala p. 34, 7, ubi de his laudatur Clemens. — § 18. Eadem Exc. Salmas. p. 387, 28: Περσεὺς παρὰ τοῦ πατρὸς Διὸς τὰς μυστὰς τελετάς μαθὼν, εὐρὼν γυναῖκα τινα Μέδουσσαν ἀνείκεν αὐτὴν, καὶ τελέσας, ὡς ἐδιδάχθη, ἐβάσταξε, ἀναιρῶν δὲ αὐτῆς τοὺς ὀρῶντας· ἦν Γοργόνα ἐκάλεσαν (1. ἐκάλεσε) διὰ τὸ τῆς ἐνεργείας ὀξύ. Ἐθῶν δὲ εἰς Ἀμάνδραν ἐποίησε πόλιν, στήσας στήλην βαστάζουσαν τὴν Γοργόνην (1. Γοργόνα)· καὶ ἐκλήθη ἡ πόλις Ἰκόνιον. Χρηματισθεὶς δὲ κτίσας πόλιν, ἔθνα πρῶτον μετὰ τὴν τῶν πολεμίων νίκην ἀπόθηται τὸν ταρσὸν τοῦ ποδός, ἐκτίσας τὴν νῦν λεγομένην Ταρσόν. Οὗτος ἐδίδαξε πολλοὺς τὰς μυστὰς τελετάς, καὶ ἐκάλεσαν αὐτοὺς μάγους, καὶ σφαίρας πυρὸς κατενεχθεῖσας ἔλαβε καὶ παρέδωκε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσι Πέρσαις τιμᾶν αὐτῇ. — γυναῖκα Ἄνδρομέδας] Nonnulla desiderantur. Scilicet in Aethiopia profectus Persens e Neptuni fano abduxit sibi uxorem Andromedam, cum qua in Assyriam tetendit. Vide Malalam p. 36, Cedren. p. 40. — ἀπόθηται] ex Exc. Salm.; ἀποθίεται cod.; ὀδυνηθῆ sec. Cedren. p. 40, 29. Malalas p. 36, 23: ἐχρηματίσθη ταῦτα, ὅτι « Ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου ἀποβάς τὸν σὸν ταρσὸν τοῦ ποδός εἰς τὴν χθόνα πῆξας νίκην λάβοις. Eadem modo Chron. Pasch. p. 71, 18 * — 18. Vide Pausanias fragm. ap. Malal. p. 37.

μέδας, τυφλῶ ὄντι ὑπὸ τοῦ γήρωσ, καὶ προεβάλετο, καθ' ὅπερ εἶχεν ἔθος, εἰς βοήθειαν τὴν κεφαλὴν Γοργόνος· ὁ δὲ μὴ βλέπων οὐκ εἶ[θανεν]· ὁ δὲ Περσεύς [ἀγνοῶν] δι' ἣν αἰτίαν ἐξέφυγεν ἐκείνος τὸν ἀπὸ τῆς Γοργόνος θάνατον, καὶ νομίσας μακρῆτι ἐνεργεῖν τὴν ὑπ' αὐτοῦ φερομένην κεφαλὴν, στρέψας εἰς ἑαυτὸν καὶ ταύτην ἐωρακῶς ἐτελεύτα. (20) Βασιλεύει μετ' αὐτὸν Περσεὺς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέρρος, ὅστις ἔκαυσε τὴν μυσάρην ἐκείνην κεφαλὴν τῆς Γοργόνος.

7.

Exc. Salmas. p. 388 : Διόνυσος πολεμησῶς Πενθεί τῷ ἐξαδελφῷ δέσμιος ἤχθη· Ἄγαυή δὲ ἡ μήτηρ Πενθείως ἔπεισεν αὐτοὺς σπείσασθαι ἐνώπιον τοῦ πάππου Κάδμου· ὁ δὲ Διόνυσος ἐνετείλατο τοῖς οἰκείοις ἀνελεῖν Πενθεία· καὶ ἐμυθεύθη ὅτι ἡ Ἄγαυή τὸν οἰκεῖον διεσπάραξεν, οἷα τοῦ θανάτου αὐτοῦ αἰτία γενομένη. Στασιασάντων δὲ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ Πενθείως, Διόνυσος μὲν ἀπελαύετο, πρῆριζεταί δὲ Λυκοῦργος.

Tzetzes Hist. VI, 61, 581 :

'Ο δ' Ἰωάννης χρονικὸς ἀλληγορῶν που λέγει·

Πενθεύς τε καὶ ὁ Λάδδακος, μάλλον δὲ Πενθεὺς πλέον, ἀνθρωπείων τῶν λοιπῶν ἐγγόνων τῶν τοῦ Κάδμου, τοῦ μὲν Ἀκταίωνος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἰδίων, Λεάρχου Μελικέρτου δὲ παρὰ πατρὸς μητρὸς τε, εἶχεν ἐλπίδα κατασχεῖν τὰ σκήπτρα καὶ τοὺς θρόνους. Ὡς δ' ἤκουσε Διόνυσον ἐγγονοῦ νόθον Κάδμου ἀντιποιεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, δεσμεῖ κρατήσας τούτων. Ἄσπας λιταῖς δὲ τῆς μητρὸς κτείνεται δόλοιο τούτου. Διόπερ μῦθον ἐπλασαν, ἐκ τῆς μητρὸς κτανθῆναι.

8.

Cod. Paris. 1630 : Μετὰ δὲ Κάδμον ἐβασίλευσε τῆς Βοιωτίας Νυκτεὺς, οὗ θυγάτηρ Καλλιόπη ἐκ μίξεως Θεοδοίου Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἔτεκεν, οἱ βίφάντες καὶ παρ' ἀγροίκου ἀνατραφέντες κρατοῦσι τῆς Βοιωτίας, ἐπαναστάντες τῷ Νυκτεῖ, καὶ κτιζοῦσι πόλιν τὴν πρῶην οὖσαν κώμην καὶ καλομένην Ἐγγελεῖαν, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Θήβας εἰς ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῶν. (2) Τούτων ἀπόγονος Λάτιος, ἀφ' οὗ Οἰδίπους γεννηθεὶς ἐκετέθη ζύλῳ τοὺς πόδας περικλεισθεὶς, καὶ Οἰδίπους ὠνομάσθη διότι ἀγκωμένους εἶχε τοὺς πόδας. Γέγονε δὲ

ἀνδρείος καὶ τὴν χώραν ἐλθέσσε. Καθ' οὗ δὲ χρόνον καὶ ἡ λεγομένη Σφιγξ ἐφάνη, γυνὴ δυσειδὴς καὶ θηριώδης τὴν φύσιν, ἥτις [ἀποβαλοῦσα] τὸν ἄνδρα, καὶ ληστρικὴν συναγαροῦσα χεῖρα καὶ τόπον καταλαβοῦσα δύσβατον τοὺς [παριόντας] ἐφόνευε καὶ τὰς Θήβας τῶν ἀναγκαιῶν ἐστένου. (3) Ὁ οὖν Οἰδίπους δεινότατον [τι] βουλευσάμενος [ἐς τὸ ἀναίρειν τὴν Σφιγγα, ἔλαβεν ἐκ τοῦ κτήματος ὅπου ἀνετράφη ἀγροίκους γενναίους, προσποιούμενος θέλειν] ἑαυτὸν μετ' αὐτῆς ληστεύειν καὶ ἐπιτηρήσας καιρὸν λόγῃ ἀναίρειται ταύτην, καὶ προάγει εἰς τὴν πόλιν. Οἱ δὲ Θηβαῖοι θαυμάσαντες ἀναβοῶσιν αὐτὸν βασιλέα. (4) Μάχης δὲ γενομένης Λάτιος λίθῳ τὴν κεφαλὴν βληθεὶς ἀναίρειται· Ἰοκάστη δὲ φοβουμένη τῆς βασιλείας ἐκπεσεῖν ἀγει τὸν Οἰδίποδα, καὶ χειροτονεῖ βασιλέα. Καὶ θεραπεύει τὸ πλῆθος, καὶ βασιλεύει χρόνους θ', καὶ τίκει μετ' Ἰοκάστης υἱὸς β' καὶ θυγατέρας β'. (5) Μετὰ δὲ τινα χρόνον ἐρωτησάσης Ἰοκάστης περὶ τῶν γονέων αὐτοῦ, εἶπε Μελίβιοιον τὸν θρῆψάμενον· ἡ δὲ μετεστεύετο αὐτὸν· καὶ εἶπε μὴ εἶναι τούτου υἱόν, ἀλλ' ἐν τῇ ὕλῃ εὔρεται· καὶ μαθούσα χρόνον εὔρεν ὅτι υἱὸς αὐτῆς ὑπὲρχε, καὶ εἶπε τῷ Οἰδίποδι. Ὅ δὲ ἀκούσας ἔλαβεν ἥλους καὶ πήξας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέθανεν ἅμα μητρὶ Ἰοκάστῃ.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

I. Ἐπειδὴ δὲ ἀναγκαιῶν εἶπεν ὅπως οἱ τότε ἀνθρωποι πολυθεῖαν ἐτίμησαν, λεκτέον ἡμῖν ἐντεῦθεν ἀρχομένοις. Σερούχ τις ἐκ τῆς τοῦ Ἰάφεβ φυλῆς καταγόμενος δόγμα παρέδωκε τιμᾶσθαι τοὺς πάλαι τελευτήσαντας καὶ ἀριστεύσαντας ἄνδρας ἢ διὰ εἰκόνων ἢ διὰ ἀνδριάντων, καὶ τούτους προσκυνεῖσθαι κατ' ἔτος ὡς ἐτι ζῶντας, καὶ μνήμας αὐτῶν ἐκτελεῖν καὶ ἐν ταῖς ἱερατικαῖς ἀναγράφεσθαι βίβλοις, καὶ θεοὺς αὐτοὺς ὀνομάζειν ὡς εὐεργέτας. [Ἐντεῦθεν εἰσῆχθη ἡ πολυθεῖα καὶ ἡ εἰδωλολατρία.] Τῷτο δὲ διέμεινε παρ' αὐτοῖς μέχρι τῶν χρόνων Θάρρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. Ἦν γὰρ ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀπὸ διαφόρων ὕλων τῆ πολεῖ εἰκόνας ἐργαζόμενος καὶ λέγων τούτους εἶναι θεοὺς καὶ ὀφείλειν προσκυνεῖσθαι ὡς αἰτίους τῶν ἀγαθῶν. Ἐντεῦθεν δὲ διέδραμεν ἡ τοιαύτη δόξα εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἀνθρώπων γένη,

— § 20. Μέρρος] Μέρος Chr. Pasch. p. 73, 22; Μέρρος Cedren. p. 42, 1. Apud Malalam nomen hoc non legitur. Fr. 7. Vide Malalam p. 42 sq.; Cedren. p. 43.

Fr. 8. Θεοδοίου] sic etiam Cedrenus p. 44, 1 (Θεόδοιος ὁ υἱὸς Βράτωνος); Θεόδοον υἱὸν γενομένον Βρόντωνός τινος, ἐξαδέλφου τῆς Δίρκης, Malala p. 45, 17. Secundum Tzetzen Hist. I, 418 et Exeg. in II. p. 132 Antiochenus Amphionem et Zetum filios Θεοδώντος dixit: Κατὰ δ' ἑτέροισι χρονικοῖς καὶ τὸν Ἀντιοχέα υἱοὶ τοῦ Θεοδώντος. — Ἐγγελεῖαν] Εὐθαλείαν cod., Ἐγγελεῖαν Malal. p. 49, 6, ubi recte procul dubio L. Dindorfius: « Scripsisse videtur, ait, Ἐγγελεῖαν. Nota est fabula de Cadmi et Harmonia ad Ἐγγελεῖς, gentem Illyricam, secessu. Unde fortasse explicandum hoc de primo Thebarum nomine commentum. » Cf. R. Unger. Theban. Parad. p. 20. — Οἰδίπους γενν.] Ἰώκκας (vel Ἰόκαστος, ut em. Valcken.) cum Malala p. 50, 1 dicendum erat. Postea demum CEdipi nomen accepit. — § 3. Inclusa h. l., ut passim, Malalæ et Cedrenti ope resarcire studui. Quamquam hoc loco codex nonnisi unius vocabuli spatium vacuum habet.

Liber secundus § 1. Σερούχ τις κτλ.] Eadem habet Suidas v. Σερούχ in gloss. secunda. Brevius hæc leguntur in Exc. De virt., ap. Suidam v. Σερούχ in prima gloss.; item in Exc. Salmas., ubi sic: Σερούχ τις ἐκ τῆς Ἰάφεβ φυλῆς ἐνομοθέτησεν, ὡς δεῖ τοὺς ἀριστεύσαντας ἄνδρας καὶ ἀποθανόντας δι' εἰκόνων τιμᾶσθαι καὶ προσκυνεῖσθαι κατ' ἔτος. Ἐνθεν γέγονεν ἡ πολυθεῖα, καὶ κατεκράτησε μέχρι Θάρρα, τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ· οὗτος γὰρ ἀγαλματοποιὸς ἦν. Μάλιστα δὲ μετέσχε ταύτης ἡ Ἑλλάς, τιμῆσασα Ἑλλήνα τὸν γίγαντα τὸν τῆς πυργοποιίας ἄρξαντα· δι' ἣν μερισθειῶν τῶν γλωσσῶν, οἱ ἀνθρωποὶ μέροτες ἐκλήθησαν. Ceterum cf. Malalæ p. 53; Cedren. p. 81; Chr. Pasch. p. 97. — ἐντεῦθεν εἰσῆχθη... εἰδωλολατρία] addidi e Suida. — τῶν ἀνθρώπων] τῶν ἐθνῶν Suidas.

μάλιστα δὲ ἐν Ἑλλάδι. Ἦδη γὰρ ἦσαν οὗτοι τὴν τοιαύτην ἀναδεξάμενοι πλάνην, καὶ τιμῆσαντες Ἑλληνα τὸν γίγαντα τὸν ἀπὸ φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ καταγόμενον καὶ τῆς πυργοποιίας κοινωνὸν γενόμενον, δι' ἣν ἐμερίσθησαν αἰ γλῶσσαι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκλήθησαν μέροτες.

9.

Exc. De virt. p. 778 : Ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία ἤρξατο ἀπὸ Σερούχ τινος καταγομένου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, δογματίσαντος εἰκόσι καὶ ἀνδριάσι τιμᾶσθαι τοὺς πάλοι ἀπιστεύσαντας, καὶ τιμᾶσθαι ὡς εὐεργέτας. Καὶ τοῦτο ἐπισκράτησε μέχρι τῶν χρόνων Θάρρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. Ἀβραάμ δὲ δίκαιος γενόμενος καὶ εἰς θεογνωσίαν ἐλθὼν καὶ λογιζόμενος ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους πλανᾷ, παρασκευάζων αὐτοὺς εἰδώλοις καὶ ἀγάλλμασι προσκυνεῖν, καὶ ποιητὴν ἀπάντων μὴ γνωρίζειν θεόν, συντρίψας τὰ τοῦ πατρὸς ἔργα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καρρῶν ὄρων Χαλδαίων τῆς μέσης τῶν ποταμῶν χώρας, καὶ ὤκησεν εἰς τὰ μέρη τῆς νυκτὸς καλουμένης Παλαιστίνης πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ συγγενεῖς καὶ Λὼτ ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, πέμπτω καὶ ἑβδομηκοστῇ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς. Εἰσὶν οὖν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραάμ ἔτη, αὐγ'. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀδάμ ἕως τοῦ Ἀβραάμ γημέ'. Ἐγένετο δὲ Ἀβραάμ πλούσιος σφόδρα ἐν κτήνεσι πολλοῖς, καὶ οὐκ ἐχῶρει αὐτοὺς ἢ συνοικία αὐτῶν. Καὶ ἔδωκε Λὼτ οἰκεῖν τὰ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Καθ' ὃν δὴ χρόνον ἀπόλωλοντο δύο πόλεις Σόδομα τε καὶ Γόμορρα, θείου πυρὸς καταρραγέντος ἐπ' αὐτάς, διότι τοὺς παριόντας ἐνύβριζον ξένους.

10.

Exc. Salmas. p. 388 : Ἰορδάνης λέγεται ὁ ποταμὸς, διότι δύο ἅμα μίγνυνται ποταμοί, Ἰὸρ τε καὶ Δάνης, καὶ ἀποτελοῦσιν αὐτὸν, ὡς φησι Πλούταρχος.

Περὶ τοῦ Ἰορδάνου ἀπὸ τῆς ἱστορίας Φιλοστοργίου.

« Ἐπ' ἐσχάτοις τῆς Παλαιστίνης τέρμασι, μεθ' ἣν ἡ τῶν Φοινίκων ἐκδέχεται, κεῖται πόλις Δάν ὀνομασθεῖσα πρότερον ἐκ τῆς τοῦ Δάν φυλῆς, ὀπηνίκα χρόνον ἐπ' οὐκ ὀλίγον οὗτοι δὴ μόνου τοῦ παντὸς ἔθνους πλανώμενοι, τελευταῖον τὰ ταύτη κατασχόντες χωρία, μόγις ἰδρῶνήσαν, καὶ πόλιν ἐπὶ τοῖς ἄκροις αὐτῶν ὄρεσι δειμαζόμενοι, τὴν τοῦ φυλάρχου σφῶν ἐπέθησαν κλησιν, καὶ τοῦτο ἦν τῆς Ἰουδαίας ὁ ἐσχάτος πρὸς Φοινίκην

ὄρος. Ταύτην χρόνῳ ὕστερον Ἡρώδης ὁ μέγας οἰκοδομήσας, Καισάρειαν Φιλίππου μετωνόμασε, νῦν δὲ Παναεὶς ἐστὶ καλουμένη· τὸ γὰρ Πανὸς ἐν ταύτῃ βρέτας στησάμενοι, εἰς τοῦτο τὴν τῆς πόλεως ἔτρεψαν προσηγορίαν. Ἐν ταύτῃ τῇ Παναεῖδι τῶν τοῦ Ἰορδάνου πηγῶν ἡ ἑτέρα τίκεται, δυσὸν οὐσῶν, Δάν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ὀνόματος ἐστὶ καὶ νῦν ὀνομαζομένη· τὴν γὰρ ἑτέραν, ἣτις Ἰὸρ ἐπικαλεῖται, πόρρωθεν αὐτῆς ὡς ἀπὸ σταδίων ρε', κώλωνός τις τοῦ αὐτοῦ προΐησιν ὄρους· ὧν ἐξ ἑκατέρας προχεῖται ποταμὸς, ὁ μὲν Ἰοράτης, ὁ δὲ Δανίτης ἐπικαλούμενος· οἱ δὲ τῶν ὄρους ἐνεχθέντες, ἐπειδὴ καταβαίεν εἰς τὸ πεδίον, ἐνταῦθα ἤδη ξυνίσαισι καὶ ἕνα μέγιστον ἀποτελοῦσι ποταμὸν τὸν Ἰορδάνην, ἐν ταύτῃ ἤδη τό τε ρεῦμα καὶ τὴν προσηγορίαν κινάμενοι· δετὴν τῆς Τιβεριάδος διέξεισι λίμνην μέσην τέμνουσιν αὐτὴν, καὶ δι' ὅλης αὐτῆς ἐν τῷ οἰκίῳ ὀλκῷ ρέομενος μέχρις ἂν ἐπὶ τὴν κατέναντι ἐκπέσειε (ἐκπεράσειε Val.) γῆν, ἴσος αὐτὸς αὐτῷ καὶ παραπλήσιος ὧν· κἀντέυθεν ἤδη διὰ τῆς Παλαιστίνης ἐνεχθεῖς, ἅπας εἰς τὴν νεκρὰν καλουμένην εἰσπεσὼν ἀφανίζεται θάλασσαν. »

II.

Cod. Par. 1630 : Ἰορδάνης δὲ ποταμὸς οὗτος λέγεται διὰ τὸ συμμίγνυσθαι δύο ἅμα, Ἰὸρ τε καὶ Δάνην. Καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Μελχισεδὲκ ἐγνωρίζετο, ἀνὴρ εὐσεβῆς, καταγόμενος ἐκ γένους Σίδου, υἱοῦ Αἰγύπτου βασιλέως τῆς Λιβύης· ὅστις γενόμενος ἱερεὺς καὶ βασιλεὺς τῶν Χανααίων ἔκτισε πόλιν ἐν τῷ ὄρει τῷ λεγομένῳ [Σιδῶν], καὶ καλέσας αὐτὴν Ἰερουσαλήμ, ὅπερ ἐστὶν εἰρήνης πόλις, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ ἔτη ριγ', καθὼς Ἰώσηπος ἱστορεῖ. (2) Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἀπόλωλοντο δύο πόλεις, Σόδομα καὶ Γόμορρα θείου πυρὸς καταρραγέντος ἐπ' αὐτάς, διότι τοὺς παριόντας ἐνύβριζον ξένους. »

3. Ἀβραάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ ἐκ τῆς Σάρρας καὶ τὸν Ἰσμαὴλ [ἐκ τῆς] παιδείσκης τῆς Ἄγαρ· ἐξ ὧν Σαρακηνὸι τε καὶ Ἰσμαηλίται προσαγορεύονται. Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, τὸν κληθέντα Ἰσραὴλ, καὶ τὸν Ἡσαὺ, ἀφ' οὗ Ἰσαυροὶ καὶ Ἰσραηλίται μετωνομάσθησαν. Ἰακώβ δὲ ἐγέννησεν υἱοὺς ἰθ'· ἐκ τούτων αἱ νῦν φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ τῶν ἱερέων γένος ἀπεδείχθη, οἳ τε Ἑβραῖοι πάλοι λεγόμενοι Ἰουδαῖοι τότε προσαγορεύθησαν.

4. Καθ' ὃν χρόνον ἐγνωρίσθη παρ' Ἑλλήσιν Ἡσίο-

Fr. 9. Eadem Suidas l. l. In brevis haec contraxit codex 1630 : Ἀβραάμ δὲ καταγόνους ὡς πλάνου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ συντρίψας τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καρρῶν (Καρρῶν cod.), ὁ ἐστὶν ὄρος Χαλδαίας, καὶ ὤκησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, ἅμα Λὼτ τῷ υἱῷ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καὶ εἰσὶν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραάμ ἔτη γημέ'. — Ἀπὸ Καρρῶν ὄρων κτλ.] ineleganter haec enuntiata; non tamen vocem Καρρῶν (Χαρρῶν ap. Mosem, I, 11, 31. Joseph. I, 16 et scriptt. orient.) delendam esse cum Bernhardy ad Suid. statuerim.

Fr. 10. Cf. codex Paris. (v. fr. 11). Suidas : Ἰορδάνης ὁ ποταμὸς ἐκλήθη διὰ τὸ συμμίγνυσθαι δύο ἅμα ποταμοὺς, Ἰὸρ καὶ Δάνην. — Φιλοστοργίος] sic secunda manu; Φιλοστράτου prima manu scriptum. Fragmentum jam Valesius exscripsit et inter Philostorgiana p. 541 edidit.

Fr. 41. Cf. Malalas p. 56 sq. — Ἰώσηπος] Nihil de annis istis apud Josephum (I, 10, 2) legitur. Quam temere Eusebius, Africanus, Josephus, alii saepenumero apud Malalam auctores citentur, inter doctos constat. Eodem vitio jam Noster Joannes laborasse videtur. Ceterum Malalas p. 58, 11 ait : Καθὼς Ἰώσηπος ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ ἐξέθετο. Καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος, οἱ ὀσιώτατοι ἐπίσκοποι, τὰ αὐτὰ εἶπον. — § 4. Eadem post superiora habent Exc. Salm.

δος ἀνήρ σοφός, [ὃς τὰ Ἀσσυρίων γράμματα εἰς Ἑλλάδα γλῶσσαν μετέβαλεν]. Τότε δὲ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Καρῶν ἐγένετο τις Ἐνδυμίαν ὀνόματι, ὅστις διὰ μυστικῶν εὐχῶν ἀπὸ τῆς σελήνης ἐβούλετο μαθεῖν τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, καὶ δι' ὄνειρου μαθὼν ἀπέψυξε. Καὶ μῦθος ἔστι μέχρι τοῦ νῦν, τὸ τοῦτου λείψανον δανεῖσθαι κατὰ τὴν Καρῶν χώραν. [Ἐὐ δὲ μῦθος φησιν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Σελήνης φιλεῖσθαι.]

6. Ἰακῶβ δὲ ἐπορεύθη εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἰωσήφ μέγαν γενόμενον. Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ῥ' γεγονῶς ἐνιαυτοὺς μετήλλαξε τὸν βίον. Αὐεὶ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβραχαὰδ, ὃ δὲ τὸν Ἄμρα, καὶ οὗτος τὸν Μωσῆα καὶ τὸν Ἀαρῶν. Γίνεται δὲ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἐπὶ Μωσῆος ἔτη φε', τὰ δὲ ἀπὸ Ἀδάμ ἕως Μωσῆος ἔτη δσδ' (δλς' Mal.). Μωσῆς δὲ ἀναληφθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Φαραῶ, ἐπαιδευθὴ πᾶσαν σοφίαν Αἰγυπτίων· π' δὲ ἐνιαυτῶν γενόμενος ἀπῆρεν ἀπ' Αἰγύπτου, συλλαβὼν Ἰσραηλίτας, οὐ μείονας χ' χιλιάδων ὄντας, μετὰ ἐνιαυτοῦς λς', καὶ ἐπορεύθη διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς φέρων καὶ τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἰωσήφ· μ' δὲ ἔτη συμφοροσφήσας τῷ λαῷ τελευταῖ ἐπὼν ρκ', διὰδοχον Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ καταλιπών· ὃς διδάξας τὸν λαὸν ἔτη κζ' ἀπέθανε χρόνων [ὄν] ι' καὶ ρ'. Ἐξῆς δὲ κριταὶ διηγοῦνται τοῦ Ἰσραήλ.

12.

Exc. Salmas. p. 389, 18 : Οἱ δυνάσται τῶν ἐθνῶν ὑπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ διωκόμενοι, καὶ μὴ προσδεχθέντες παρ' Αἰγυπτίων, εἰς τὴν τῶν Ἀφρων χώραν μετοικήσαντες ἐπέγραψαν· « Ἡμεῖς ἐσμὲν Χαναναῖοι, οὐς ἐδίωξεν Ἰησοῦς ὁ ληστής. »

13.

Cod. 1630 : Ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῦ Ἰησοῦ ἐβασί-

λευσε τῆς Ἀττικῆς Ὠγύγης, ὃς κατακλισμοῦ γενομένου ἀπώλετο μετὰ τῆς χώρας, καὶ ἔμεινεν ἐξ ἐκείνου ἔρημος καὶ ἀοικήτος ἡ Ἀττικὴ χρόνους σς', καθὼς Ἀφρικανὸς συνεγράψατο. (3) Τῆς δὲ Μολοσσῶν χώρας ἐβασίλευσε τότε Ἄιδης, ὃς εἶχε θυγατέρα κόρην, ἧτοι ὠραίαν, Περσεφόνην. Ἐρῶντος δὲ Πειρίθου, γνούς αὐτὸ ὁ πατήρ ἔστησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος ὃν εἶχε κύνα καὶ ἐκάλει τρικέρβερον διὰ τὸ μέγεθος· καὶ (ὃς?) κατὰ σύνταξιν ἐλθόντα τὸν Πειρίθου διεχρήσατο, πρὸς δὲ καὶ τὴν κόρην ἐξελοῦσαν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο ἔστιν ὃ ποιητικῶς εἴρηται ὅτι ὁ Πλούτων ἤρπασεν αὐτήν, ὡς Παλαιάτατος. (3) Ἡ δὲ Σικυῶνος βασιλεία ἦτοι τῆς Ἑλλάδος διήρκεσεν ἔτη ἑπένε'. (4) Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐγνωρίσθη Προμηθεὺς γραμματικῆς*, Ἐπιμηθεὺς μουσικῆς καὶ Ἄτλας ἀστρονομίας· δι' ὃ λέγουσιν ὅτι τὸν οὐρανὸν βασιάζει· καὶ ὁ πανόπτης Ἄργος, τὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην περιέδλεπτος. (5) Ἐπετέθη δὲ καὶ ἡ τῆς [Ἀττικῆς] βασιλεία εἰς Ἀθήνας, καὶ ἤρκεσεν ἔτη υζδ'. Ἐβασίλευσε δὲ πρῶτος Κέκροψ, [ὅστις δι]ψυχὸς ἐκλήθη διὰ τὸ τοῦ σώματος μέγεθος. Ὁς ἐνομοθέτησε γυναῖκας ἐκιδύσθαι ἀνδρὶ ἐνὶ, πρότερον θηριωδῶς μιγνυμένας. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὡς ἐξ Αἰγύπτου καταχόμενος, τὴν νομοθεσίαν Ἡραίστου οὐκ ἀγνοῦν· ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ διὰ τὴν τοιαύτην τῆς ἀσελγείας κακοήθειαν ἡ Ἀττικὴ κατεκλύσθη. (6) Μετὰ αὐτὸν ἐβασίλευσε Κράναος, Φορ[ωνεύς] καὶ οἱ ἐφεξῆς μέχρι Κόδρου. Ἐκ τότε μετέπεσεν ἡ τῶν Ἀθηναίων βασιλεία εἰς ἀριστοκρατίαν, καὶ ἐγένετο πρῶτος Δράκων ὁ νομοθέτης, εἶτα Σόλων, μετὰ [τοῦτον] Θαλῆς, ἐξῆς Αἰσχύλος καὶ ἔτεροι. Καὶ ἐκράτησε τὰ πάντα ἔτη ἑπένε'. (7) Τότε καὶ Ὀρφεὺς ἐγνωρίετο, σοφὸς ἀριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδάχθεῖς. Φερόνται αὐτοῦ καὶ περι θεογνωσίας λόγοι,

p. 389, 64 : Ἦν ἐπὶ τῶν ιβ' πατριαρχῶν ὁ Ἡσίοδος, ὅστις... μετέβαλεν (quae postrema desunt in cod. 1630, ego inserui). Ὁ Ἐνδυμίαν διὰ μυστικῶν etc... ἀπέψυξεν. Ὁ δὲ μῦθος φησιν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Σελήνης φιλεῖσθαι. Cf. Malalas p. 59, 5 et p. 61, 3, unde haec exscribere liceat :... Ἔστι τὸ λείψανον αὐτοῦ ἕως τῆς νῦν εἰς τὴν Καρίαν... καὶ καθ' ἕκαστον αὐτὸς ἀνοίγουσι τὴν αὐτοῦ σορῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ὄρωσι τὸ λείψανον αὐτοῦ δονοῦμενον, ὡς λέγουσιν. Ἄπερ συνεγράψατο Αὐλέας ὁ σοφώτατος· περὶ οὗ, φησὶ, τὴν σελήνην φιλεῖν τὸν Ἐνδυμίωνα ιστοριογραφοῦσιν. Auleas homo ignotus. De Aeschlylo (in Caribus f.) cogitavit Benteleus (Ep. ad Mill. p. 69), collato Malala p. 143, 1.

Fr. 13. § 1. Χρόνους σς'] ἐπὶ ἔτη σς', καθὼς ἐν ταῖς Ἀφρικανοῦ ἐμπερέται συγγράμμασιν, Malal. p. 12, 5. Debebat ρζ', vel ρθ', ut accuratiores scripti. ex eodem Africano tradunt. — § 2. Eadem sic Exc. Salm. p. 389, 11 : Ἡ Περσεφόνη θυγάτηρ τῆς Ἄιδου τοῦ βασιλέως Μολοσσῶν, ἐκαλεῖτο δὲ Κόρη, οὕτως τῶν Μολοσσῶν τὰς εὐμόρφους καλοῦντων. Ἐξελοῦσαν δὲ ἐπὶ βοήθειαν Πειρίθου ὑπὸ τοῦ Κερθέρου ἀνακρουμένου, ἀναίρειται καὶ αὐτὴ, καὶ ἐμυθεῖται ὅτι ὁ Ἄιδης ἤρπασεν αὐτήν. Fusius rem narrat Malalas p. 62. Cedren. p. 143 — § 3. ἑπένε'] Cf. Malalas p. 69, 3, qui hunc numerum ponens addit : καθὼς Ἀφρικανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Id vero falsum est. V. Castor. fragm. 8, p. 169. Cedrenus p. 144, 8, pro 985 nonnisi 980 recenset. — § 4. De iisdem rebus Exc. Salm. p. 389, 25 : Προμηθεὺς σοφίαν ἀνθρώπων διδάξας ἤκουσεν ὅτι πλάττει ἀνθρώπους· Ἄτλας δὲ τὴν ἀστρονομίαν διδάξας, ὅτι βασιάζει τὸν οὐρανόν· καὶ ὁ Ἄργος πολυμήματος, ὅτι περιέδλεπτος ἦν, καθ' ὃ τὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην αὐτὸς ἐπενόησε πρῶτος. Locut cod. 1630 mancus est. Post v. γραμματικῆς excedit ἔμπειρος vel διδάσκαλος. Cf. Malalas p. 70, Cedren. p. 144. — § 5. υζδ'] 492; sic ex Malala p. 89, 2 et Cedren. p. 145, 17 reposui pro τζδ', 392. — Κέκροψ κτλ.] Ead. in Exc. Salm. p. 389, 29 : Κέκροψ διψυχὸς λέγεται διὰ τὸ μέγεθος, ἡ δὲ πρὸ αὐτοῦ τῶν γυναικῶν θηριωδῶς μιγνυμένων οὐς ἐβούλοντο, καὶ ᾧ ἤθελον διδουσῶν τὸ τικτόμενον, αὐτὸς ἐνομοθέτησεν ἐνὶ ἐκιδύσθαι ἀνδρὶ· ἔλεγε γὰρ διὰ τὴν ἀσελγίαν ἡ Ἀττικὴ κατεκλύσθη. Αἰγύπτιος δὲ ὢν ἀπὸ τῆς Ἡραίστου τοῦ βασιλέως νομοθεσίας ᾗδει τὴν μοναρχίαν. Eadem laudato Joanne Antiocheno tradunt Tzetzes ad Lye. 111 et Eudocia p. 252. — Ἡρωδωδῶς] superscriptum est ὁδῶν. — 6. Φορωνεύς] vocem supplēvi ex Malala p. 72, 3. Φορνεὺς ap. Cedren. p. 145, 15. Noli mirari. — ἑπένε'] numerus corruptus. Scribi leni manu potest ωπένε' (882 = 14 + 63), qui antiquus est numerus annorum, qui fluxerunt a Cecrope usque ad institutionem archontum annuorum. Sed quum Malalas p. 72, 14 habeat ἑπένε', fortasse apud Nostrum idem fuit, vel ἑπένε'. — § 7. Plenius haec Suidas v. Ὀρφεὺς tradit, ex Joanne, uti nostro loco docemur.

ἐν ὧς εἶπεν, ὅτι τὸ ὑπέρτατον φῶς πάντα ἐδημιουργήσεν, ἕπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπεφάνητο καὶ ἐν κράτος τοῦ ἐδημιουργοῦ πάντων θεοῦ.

14.

Suidas: Ὁρφεύς. Ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ Ἰουδαίους Κριτῶν, καταλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθηναίων, Ὁρφεύς ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἄριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδασκόμενος. Φέρονται γὰρ αὐτοῦ καὶ περὶ θεογνωσίας λόγοι, ἐξ ὧν εἰσι ταῦτα. Εἶπε γὰρ ὅτι ἐξαρχῆς ἀνεδείχθη ὁ αἰθὴρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθείς· καὶ ἐντεῦθεν καχεῖθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νῦν φοβερά πάντα κατέχει καὶ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα· σημάτων τὴν νύκτα προτερεῖν· εἰρηχὸς ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι καὶ προγενέστερον καὶ δημιουργὸν ἀπάντων, τότε ὑπέρτατον αἰθέρα. Καὶ τὴν γῆν εἶπεν ἀόρατον. Ἐφῆσε δὲ ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφῶτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν· ἐκεῖνο εἶπὸν τὸ φῶς, τὸ ὑπέρτατον πάντων, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ πάντα περιέχον· ἕπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν. Ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπεφάνητο, καὶ ἐν κράτος τοῦ δημιουργοῦ πάντων θεοῦ, τοῦ πάντα ἐκ τοῦ μη ὄντος παραγαγόντος εἰς τὸ εἶναι, ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα. Περὶ δὲ τοῦ ὄντος τῶν ἀνθρώπων εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ πάντων καὶ θεοῦ ἐπλάσθη, καὶ ψυχὴν ἔλαβε λογικὴν, ἀκολουθήσας τοῖς Μωσέως· καὶ ταλαίπυρον εἰρηκῶς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ πολλοῖς ὑποκείμενον πάθει ψυχικῶς τε καὶ σωματικῶς, δεχτικόν τε ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἔργων, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀθλίως διακείμενον.

15.

Codex 1630: Ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ὁ Μαρσύας ἐγένετο αὐλητῆς, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἐπράχθη, ὅτι προσομίσαντες ἐν Κυζικῷ καὶ μετὰ τὸ ξενωθῆναι κατὰ ἄγνοιαν συμβαλόντες καὶ ἀνελόντες Κυζικὸν τὸν βασιλεῖα, καὶ πενήσαντες, ἔκτισαν ἱερὸν εἰς μνήμην αὐτοῦ, ἐκεῖθὲν τε ἀπελόντες εἰς

τὰ καλούμενα Πύθια θερμὰ καὶ θυσιάσαντες ἐπηρώτων τὸν Ἀπόλλωνα τίνας ἐστὶ τὸ ἱερὸν ἕπερ αὐτοὶ ὠκοδόμησαν. Καὶ ἐδόθη αὐτοῖς χρησμός περιέχων οὕτως· « Ἀδαῆς κόρη ἔρχου ἐστὶ· ὁ γὰρ ἐξ αὐτῆς προῖδν ἅπαντα κόσμον ζωγρήσας πατρὶ προσάξει δῶρον· αὐτῆς ἐστὶ δόμος οὗτος. Μαρία δὲ τοῦνομα αὐτῆς. » Οἱ δὲ νομίσαντες περὶ Ῥέας ταῦτα λελέγθαι, ἐπινόμεσαν αὐτὸν τῆς Ῥέας. Ὅστις οἶκος ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, ἐκκλησία γέγονε τῆς δεσποίνης ἡμῶν καὶ θεοτόκου Μαρίας. (2) Ἐκεῖθὲν τε ἀναπλέοντες διὰ τῆς Βιθυνίας ὠρμημένοι τὴν Ποντικὴν διαπεράσαι θάλασσαν, καὶ φθάσαντες περὶ τὸν καλούμενον Ἀνάπλου, ἔμαθον ὅτι τὸ στενὸν ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης βάρβαρός τις Ἄμυκος κατέχει καὶ τοὺς πλέοντας ληστεύει καὶ φονεῖ, καὶ καταφυγόντες ἐν κώλῳ δαυτάτῳ ἐθέασαντο ἐν ὄπτασίᾳ τινὰ φοβερὰν [ἀνδρὸς] εἰκόνα αὐτοῦ ἔχοντος πτέρυγας κατὰ τῶν ὤμων, προθεσπίζοντος αὐτοῖς τὴν κατὰ Ἄμυκου νίκη. Συμβαλόντες γοῦν ἀναιροῦσι τὸν Ἄμυκον, καὶ ὑποστρέψαντες ὠκοδόμησαν ἐν ἐκεῖνῳ τῷ τόπῳ ἱερὸν, γράψαντες ἐν εἰκόνι ἕπερ εἶδον ἐκτύπωμα, καὶ ὀνομάσαντες τὸν τόπον Σωσθένιον· ἕπερ ἱερὸν χρόνους ὕστερον ὁ Βυζαντίου βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ μέγας εἰς ὄνομα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ὠνόμασεν. (3) Ἐκεῖθεν οἱ περὶ Ἰάσονα διὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης εἰς Κολχίδα παραγεόμενοι ἔλαβον τὴν Μήδειαν καὶ τὸ χρυσοῦν λεγόμενον δέρασ, ἕπερ ἦν οὐχ ὡς περ ποιητικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημείας χρυσόν. (4) Ἐν δὲ τῇ Φρυγῶν γῶρᾳ ἦν τότε Ἴριος ὁ πατὴρ Ἰου καὶ Γανυμήδους.

5. Ἐγένοντο δὲ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Κριταὶ τῶν Ἰουδαίων Χουσαρθῶμ χρόνους ζ', Γοθονοῆλ χρόνους ν' (1. μ'), Γεδεών, Ἰερθάε, δς ταξάμενος τὸ πρῶτον ὑπαντήσαν αὐτῷ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καταθύειν, ἀνέειλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Σαμφῶν, παῖς Μανωῆ, δς ὑπὸ Δαλίλας ὑπεκλήθη τὸν νοῦν, καὶ τῆς σωπροσύνης ἄμμα καὶ τῆς ἰσχύος ἐξέπεσεν καὶ ἐδόθη ἀλήθειν ἐν μύλῳ, δέσμιος εἰς Γάζαν ἀχθεῖς.

Fr. 14. Cf. Malalas p. 74 sq., Cedrenus p. 147.

Fr. 15. Μαρσύας] Probabiliter ex Nostro fluxerunt, quae ap. Suidam v. Μαρσύας leguntur: Ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἰουδαίων Κριτῶν καὶ Μαρσύας ἐγένετο σοφὸς, ὅστις ἐφευρε διὰ μουσικῆς αἰλῶς ἀπὸ καλαμῶν καὶ χαλκοῦ· ὅς παραφρονήσας ἐριψεν εἰς ποταμὸν ἑαυτὸν, καὶ ἀπώλετο· καὶ ὀνομάσθη ὁ ποταμὸς Μαρσύας· περὶ οὗ μῦθος φέρεται, ὅτι ἑαυτὸν ἀποθεώσας ἀπώλετο. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐγένετο καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥώδιος φησι. Δέχεται δὲ μῦθος (1. λέγει δὲ ὁ μῦθ.), ὅτι ἐξεδάρη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. Eundem in modum fab. narrat Malala p. 76 et Cedrenus p. 648. — ἀδαῆς κόρη κτλ.] Plenius hoc oraculum praebet Malal. p. 77. Cedren. p. 209 sq. — ὅστις οἶκος... ἐκκλησία γέγονε] ὅστις ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως [οἶκος] γέγονε, codex. Mutavi ex Malala. — § 5. De his ita Exc. Salm. p. 390, 2. Οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὸν Ἄμυκον φόβον ἐν δάσει [κώλῳ] καταφυγόντες, εἶδον ὄπτασίαν ἀγγέλου, ὅς προεῖπεν αὐτοῖς νίκη· καὶ ἐξελθόντες καὶ νικήσαντες Ἄμυκον ὠκοδόμησαν τῷ φανερίῳ ἱερῶν, ὀνομάσαντες τὸν τόπον Λαοσθένην (Σωσθένιον in cod. 1630 et Cedrenus p. 210, 15. Malalas p. 78, 19 ita: καλέσαντες τὸν αὐτὸν τόπον ἢ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Σωσθένην, διότι ἐκεῖ φυγόντες ἐσώθησαν. Attamen *Leosthenium* verum esse loci nomen asserit P. Gyllius De Bosp. Thrac. II, c. 14 et 10). Pluribus haec exponunt Cedrenus et Malalas l. l. — § 3. Ead. Exc. Salm. p. 390, 6: Τὸ μυθολογούμενον χρυσοῦν δέρασ βιβλίον ἦν ἐν δέρματι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ διὰ χημείας χρυσόν ἐργάζεσθαι. Cum codice 1630 ad verbum concinit Suidas v. Δέρασ. Idem post v. διὰ χημείας χρυσόν addit: Εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὀνομάζον αὐτὸ δέρασ διὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ. Joannes sua sumpsit e Charace (fr. 14), quem de alia re Malalas laudat al. Ceterum quae modo legimus de libro isto chemicō, neque Malalas neque Cedrenus habet. — § 5. Judicium seriem mancam esse patet.

16.

Exc. De virt. p. 781 : "Οτι Σαμφών, παῖς Μα-
ωνῆ, κριτῆς καὶ ἀνὴρ ἰσχυρός. Ἄχρι μὲν οὖν οὗτος
ἐκράτει τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν, τῶν πολεμίων κατε-
δυνάστευσεν· ἐπειδὴν δὲ ὑπὸ Δαλιᾶ τῆς πόρνης ὑπε-
κλάπη τὸν νοῦν, ἅμα καὶ σωφροσύνης καὶ τῆς ἰσχύος
ἐξέπεσεν· ὑπὸ τε τῶν ἐναντίων ἀλοῦς δέσμιος εἰς Γάζαν
ἀπήχθη, καὶ τῶν ὄψεων στερηθεὶς ἐδόθη ἀλῆθειν ἐν μυ-
λῶνι. Διὸ δὴ συμπεσὼν τοῖς τοῦ ἱεροῦ κίσι συναπό-
λετο τοῖς ἐναντίοις εἰπών· "Ἀπελθέτω δὴ Σαμφών
μετὰ τῶν ἀλλοφύλων." Καὶ ὁ μὲν οὕτω διεφθάρη κρί-
νας τὸν λαὸν ἔτη εἰκοσι.

17.

Codex 1630 : Ἡλεῖ (δς), μυριάδων λαοῦ τεσσάρων
καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, ὑπὸ τῆς ἀθυμίας
ἐξέπνευσεν. Καὶ ἡ κίβωτος διαρπαγεῖσα παρὰ τῶν βαρ-
βάρων πάλιν ἀπεδόθη μετὰ εἰκοσαετῆ χρόνον, λιμῶ
περιπεσόντων τῶν βαρβάρων. Καὶ διήρκεσαν οἱ κριταὶ
χρόνου τλζ'. Ἐπειτα περιστάντος τοῦ πλήθους καὶ
βιαζομένου χειροτονῆσαι Σαμουὴλ βασιλέα, καθάπερ
εἶχον τὰ ἔθνη, πρῶτος ἀνεδείχθη βασιλεὺς Σαούλ.
Βοᾶς δὲ δίκαιος ἀνὴρ ἐκ τῆς εὐσεβοῦς γυναικὸς Ρούθ
ἐγέννησε τὸν ᾠδῆδ, ᾠδῆδ δὲ τὸν Ἰεσσαί, Ἰεσσαί δὲ
τὸν Δαυὶδ, δς τὸν βάρβαρον Γολιάθ καταγωνισάμενος
ἐκρίθη ὑπὸ πάντων μέγας, Σαούλ δὲ ὑπεκορίζετο. Ἡνίκα
δὲ Σαούλ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἦλω καὶ τὸν βίον μετήλ-
λαξεν, εὐθέως βασιλεὺς ἀπεδείχθη τοῦ Ἰσραὴλ. Δαυὶδ
δὲ διάδοχος τῆς βασιλείας τὸν ἑαυτοῦ παῖδα Σολομῶνα
ἀπέδειξεν· ἐν οἷς καὶ ὁ Τρωϊκὸς ἐκινήθη πόλεμος· ὅστις
Σολομῶν οἰκοδομεῖ τὸν ἐν Ἱερουσαλῆμ ναόν· ἐδικάζε-
τε τῷ λαῷ ἐν σοφίᾳ. Γυναῖκας δὲ χιλίας ἀγαγόμενος
πέιθεται ὑπ' αὐτῶν εἰδωλολάτρης γίνεσθαι· διὸ καὶ
προσέταξεν ὁ Θεὸς διαμερισθῆναι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν.

18.

Exc. De virt. p. 781 : "Οτι ὁ Σαούλ ὁ βασιλεὺς
τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ δαίμονος κατείχετο, καὶ οὔτε ἐκά-
θευδεν οὔτε ἐκοιμᾶτο. "Οντινα ὁ Δαβὶδ ταῖς μελωδίαις
κατέθαλλεν.

2. "Οτι ὁ Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν
καὶ τῶν νόμων ἀκριθῆς φύλαξ, καὶ πάντας τοὺς πολε-
μίους ἐχειρώσατο. "Ολίγοις τέ τιαι πταίσμασι τὸ σῶμα

πισθεὶς θεαῖς ἐπαυδέετο μάστιγι. Πρὸς γὰρ τῶν ἑαυ-
τοῦ παίδων μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσεν, γέλω-
ς τε τοῖς πολεμίοις ἀπεδείχθη. Καὶ ταῦτα μὲν μετανοίας
καὶ δάκρυσιν ἐθεράπευσεν.

3. "Οτι Σολομῶν ὁ υἱὸς Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς Ἰουδαίων
φρονήσει τε καὶ δυνάμει καὶ πλοῦτῳ περιφανῆς ἦν. Δι-
κάζων τε τῷ λαῷ ἐν σοφίᾳ τοῦ κρείττονος οὐ διέλει-
πεν. Ἦσκει τε πᾶσαν σοφίαν θείας χάριτος γέμουσαν,
καὶ τῆς διδασκαλίας ἀκροτὰς πλείστους τῆς ἰδίας
ἐποιεῖτο. Ταῦτά τε καὶ τὰ τοιαῦτα διαπραττόμενος
τῷ τῆς φύσεως εὐαλότῳ περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδο-
νάς ὑπαγόμενος, ἀγεται μὲν γυναῖκας χιλίας τὸν ἀρι-
θμόν· πέιθεται δ' ὑπ' αὐτῶν εἰδωλολάτρης γίνεσθαι. Διὸ
προσέταξεν ὁ Θεὸς μερισθῆναι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν,
οὐκ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ, διὰ μνήμην Δαβὶδ τοῦ πα-
τρὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτήν.

19.

Exc. De ins. p. 4 ed. Cramer : "Οτι Συναχειρία
ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς ἀνη-
ρέθη, πρὸς Αἰθίοπας ἀγωνιζόμενος.

20.

Exc. cod. 1630 : Ἐν δὲ τῇ τῶν Ἑλλήνων χώρᾳ
Λάπαθος ὁ βασιλεὺς ἔσχεν υἱοὺς δύο, τὸν Ἀχαιοὺν καὶ
τὸν Λάκωνα· καὶ τελευτῶν ἐμέρισεν αὐτοῖς τὴν βασι-
λείαν, καὶ ὁ μὲν Ἀχαιοὺς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μοῖραν ἐκά-
λεσεν Ἀχαιοὺς, ὁ δὲ Λάκων, Λακωνικήν. [Καὶ μετ' αὐ-
τὸν ἐβασίλευσαν Λακωνῶν ἄλλοι τινὲς] ἄχρι τῆς βα-
σιλείας Θεστίου. Ὁ [δὲ] Θεστίος ἔσχε θυγατέρας γ', τὴν
Λήδαν, τὴν Κλυτίαν καὶ τὴν Μελανίππην. Ἔσχεν οὖν
ἡ Λήδα [ἀνδρα] Τ[υνδαρέα], ἐξ οὗ ἔσχε θυγατέρα Κλυ-
ταιμνήστραν τὴν γαμηθεῖσαν Ἀγαμέμνονι. Ἡ τοίνυν
Λήδα μοιχευθεῖσα ὑπὸ τινος ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς Κύκνου,
ἐκήνησεν ἅμα παῖδας τρεῖς, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην
καὶ Ἑλένην τὴν Μενελάου γυναῖκα.

21.

Exc. De virt. p. 782 : "Οτι Σθενέβοια ἡ Προΐτου
γυνὴ φιλήσασα τὸν Βελλεροφόντην, καὶ μὴ ἐπιτυχούσα
διὰ τὴν ἐκείνου σωφροσύνην, τούναντίον διέβαλεν αὐτὸν
τῷ Προΐτῳ, ὡς βουλόμενον αὐτὴν μοιχεῦσαι. Καὶ
ἀγανακτήσας ὁ Προΐτος ἐπεμψεν αὐτὸν τῷ Ἰοδάτῃ, τῷ
πατρὶ τῆς Σθενεβοίας, ἵνα ἐκείνος αὐτὸν φονεύσῃ.

Fr. 16. Eadem Suidas v. Σαμφών. — Δαλιᾶ] Δαλιδᾶ cod., item ap. Suidam cod. A, Δαλδᾶς cod. E V.

Fr. 18. § 1. Eadem Suidas v. Σαούλ. Quae praeter haec ap. Suid. s. v. Σαούλ leguntur excerpta duo, probabiliter ad eundem Joannem referre licet. — § 2. Eadem Suidas v. Δαυὶδ, et ex parte Exc. De ins. p. 1 ed. Cramer. : "Οτι Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς Ἱερουσαλῆμ, ἕως μὲν ἦν τῶν νόμων φύλαξ, πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρώσατο· ὀλίγοις δὲ etc. usque ad v. ἐξέπεσεν. — ἀκριθῆς] sic Suidas. ἀκ. ἦ. cod. — τὸ σῶμα] sic Suidas; τοῦ σώματος cod. — μετανοίας] Suidas; μετανοία cod. Ceterum quae antecederent apud Suidam : Διώκοντας αὐτὸν τοῦ Σαούλ, μετανοία κτλ., ad quae proxime accedit Cedrenus p. 156, item Joanni vindicaverim. — § 3. Eadem Suidas v. Σολομῶν. Cf. fr. 17. — φῶλαξ] τὸν λαόν Suidas. — Ante σοφίᾳ Suidas addit : φρονήσει καὶ. — τῆς ἰδίας om. Suidas.

Fr. 19. Quum in seqq. Excerptis De ins. sermo sit de Graecorum rebus antefronianis, intelligis auctorem, antequam ad haec accederet, historiam Judaicam usque ad Ezechiae tempora recensuisse. Similiter Cedrenus. Aliter Malalas.

Fr. 20. Cf. Malalas p. 81, Cedrenus p. 211. — Καὶ μετ' αὐτὸν... ἄλλοι τινὲς] supplivi e Mal. et Cedreno. — Μελανίππην] sic Malalas p. 82, 10; Cedren. p. 212, 4 Μελίππην, codex noster Μελίτην. — Κύκνου] κύνου cod.

Fr. 21. Eadem Suidas v. Σθενέβοια. Cf. Mal. p. 83; Cedren. 212.

Ὁ γὰρ Προΐτος ἀνελεῖν αὐτὸν οὐκ ἠβουλήθη, ἐπειδὴ ἐν τάξει τέκνου ἀνεθρέψατο αὐτόν. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἰοθάτης ὅτι ψευδὴς ἐστὶν ἢ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ἐφείσατο τοῦ Βελλεροφόντου. Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Προΐτου Ἀκρίσιος ἐβασίλευσεν.

22.

Exc. De insid. p. 390 : Αἰγεὺς, ἀγγελθέντος αὐτῷ ψεύδους, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θησεὺς ὑπὸ Μινωταύρου ὄλετο, ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκλήθη ὁ τόπος Αἰγαίος.

23.

Exc. De virt. p. 782 : Ὅτι Πριάμος ὁ Φρυγῶν βασιλεὺς συνελθὼν Ἐκάβῃ εἶχεν ἐξ αὐτῆς Πάριον τὸν καὶ Ἀλέξανδρον. Ὅτις ἔγκυος οὖσα ἐδοξε λαμπάδα πυρὸς τίκτειν. Καὶ ἐπερωτήσας εἰς τὸ μαντεῖον ὁ Πριάμος ἔλαβε χρησμόν, ὅτι τριακονταέτης γενόμενος ἀπολήσει τὴν Τροίαν. Καὶ τοῦτον ἀπέπεμψεν εἰς τὸ Πάριον λεγόμενον. Παρελθόντος δὲ τοῦ τριακοστοῦ ἔνιαυτοῦ μεταστείλαμενος τοῦτον ὁ πατήρ ἐν τῇ Τροίᾳ ἐορτὴν ἐπέτελεσε. Καὶ δεδωκὼς αὐτῷ δῶρα, καὶ πρὸς τοὺς τοπάρχας ἀποστείλας ἀπέστειλεν αὐτὸν θυσιάσαι τοῖς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἱεροῖς. Καὶ παραγεγόμενος εἰς Σπάρτην τὴν ὑπὸ Μενελάου τότε βασιλευσμένην εὗρε τὸν μὲν Μενέλαον πλεῖν μέλλοντα ἐπὶ τὴν Κρήτην, τάγματος ἕνεκα καὶ θυσίας ἐξ ἔθους προσαγομένης παρ' αὐτοῦ τῇ Εὐρώπῃ, ἐξ ἧς ἔλεγεν ἔχειν τὸ γένος. Ὁ τοίνυν Μενέλαος ὡς ἐδέξατο τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὰ γράμματα τοῦ Πριάμου καὶ τὰ δῶρα, ἐν τιμῇ τὴν ἐποιήσατο τὸν ἄνδρα καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἐν τῷ παλατίῳ διαιτᾶσθαι· καὶ ἤτησεν αὐτὸν ἀναμείναι τὰς ὀλίγας ἡμέρας, ἄχρις ἂν αὐτὸς τὴν εὐχὴν ἐκτελέσας ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανέλθῃ. Οὕτω τοίνυν Ἀλεξάνδρου διατρίβοντος ἐν τῇ Σπάρτῃ, συνέβη τὴν Ἑλένην τὴν Μενελάου γυναῖκα οὖσαν ἐν παραδείσῳ θεαθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Συνῆσαν δὲ αὐτῇ Αἶθρα τε καὶ Κλυμένη, ἐκ τοῦ γένους καταγόμεναι Πέλοπος καὶ Εὐρώπης. Ὡς οὖν εἶδεν ὁ Πάριος τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης, ἔρωτι βληθείς εἰς αὐτὴν διὰ τῆς Αἶθρας τε καὶ Κλυμένης ὑπονοεῖται ταύτην, καὶ φεύγει διὰ τῶν πλοίων ὧν εἶχεν. Λαβὼν οὖν αὐτὴν μετὰ χρημάτων λιτρῶν τριακοσίων καὶ ἀργύρου πολλοῦ καὶ κόσμου ἀπέπλευσεν εἰς Σιδῶνα, ἐκεῖθεν τε εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν βασιλέα Πρωτέα. Καὶ ἔμεινεν ἄχρι τινὸς παρ' αὐτῷ καταφρονήσας ὧν ἐκελεύσθη θυσῶν. Ὡς

οὖν ἐγνωρίσθη τοῦτο τοῖς τὴν βασιλικὴν φυλάττουσιν αὐλῆν τοῦ Μενελάου, παραχρῆμα ἀπέστειλάν τινα ἐν Γορτύνη τῇ πόλει τῆς Κρήτης ἀπαγγελοῦντα Μενελάῳ τὸ γεγονός. Ὁ δὲ ἀκούσας ἐπανῆλθεν εὐθὺς ἐν τῇ Σπάρτῃ, πέμπων εἰς ἀναζητήσιν αὐτῶν ἐν παντὶ τόπῳ. Καὶ ὅτε ἔμαθε τούτους εἶναι ἐν τῇ Τροίᾳ, ἐπεμψε κατασκόπους ὀφείλοντας αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν ἀπαγγεῖλαι· καὶ ἀποστέλλει πρέσβεις ὁ Μενέλαος μετὰ χρημάτων ἀποδοθῆναι αὐτοῖς τὴν Ἑλένην. Ἀπράκτων δὲ τούτων ἐπαυθόντων, πάλιν ἀπέστειλεν. Ὡς δὲ οὐδὲν ἔδρα, ταρattoμένου τοῦ δήμου πρὸς τὸ ἀποδοθῆναι αὐτήν, οἱ τοῦ Πριάμου παῖδες ἀνθίσταντο. Ὁ δὲ Μενέλαος ὑποστραφεὶς σὺν Ἀγαμέμνονι τῷ βασιλεῖ περιήει τοὺς τοπάρχας τῆς χώρας, παρακαλῶν μὴ παριδεῖν τὴν ὕβριν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ συμμαχεῖν αὐτῷ καὶ συναγωνίσασθαι κατὰ τῶν ταῦτα τολμησάντων βαρβάρων. Καὶ συνήγαγον βασιλεῖς καὶ τοπάρχας, καθὼς φησὶν Ὁμηρος καὶ Δίκτυς.

24.

Exc. Salm. p. 390 : Ὁ Πάριος ἐγκώμιον ἐξέθετο τῆς Ἀφροδίτης, ἤγουν τῆς ἐπιθυμίας, καὶ συγκρίνας αὐτὴν μετὰ Ἦρας καὶ Ἀθηνᾶς, δέδωκεν αὐτῇ τὸ μῆλον, ἥτοι τὴν νίκην, εἶπε δὲ [εἰς] αὐτὴν καὶ ὕμνον τὸν λεγόμενον κεστόν.

2. Ὁ Παλαμήδης διὰ τῆς τάβλας τὸν γῆινον κόσμον ἠνίξαστο, τὸν ζωδιακὸν κύκλον διὰ τῶν δώδεκα κάσων, διὰ τοῦ ψηφοδόλου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἑπτὰ κοκκίων τὰ ἑπτὰ ἄστρα τῶν πλανήτων· διὰ δὲ τοῦ πύργου τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ δίδονται πᾶσι καλά τε καὶ φαῦλα.

3. Δίκτυς δὲ μετὰ Ἰδομενέως συστρατεύσας ἐπὶ Τροίαν φησὶν ὅτι Πριάμος ἐπεμψε καὶ πρὸς τὸν Δαυὶδ πρέσβειαν, καὶ πρὸς Ταυτάνην βασιλέα Ἀσσυρίων· καὶ ὁ μὲν Δαυὶδ οὐ προσήκατο ταύτην, ὁ δὲ Ταυτάνης ἐπεμψε τὸν Τιθωνὸν καὶ τὸν Μέμνονα μετὰ πλήθους Ἰνδῶν. (4) Φησὶ δὲ καὶ ὅτι Ἐκτορι εἰς ὑπάντησιν Πενθεσιλείας τῆς Ἀμαζόνος ἐξερχομένου νυκτὸς ἐπιθέμενος Ἀχιλλεὺς αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀπέκτεινεν. (5) Ὁ αὐτὸς λέγει ὅτι καὶ τὸν παρὰ Πολυμήστορος φυλαττόμενον Πολύδορον Πριάμου παῖδα ἔλαβεν Αἶας ὁ μέγας πολεμῶν Πολυμήστορι· ἀναγαγόντος οὖν αὐτόν, οἱ Ἕλληνες πρὸ τοῦ τείχους τῆς πόλεως διεκηρύκειον λαβεῖν τὴν Ἑλένην καὶ δοῦναι τὸν παῖδα· ὡς δ' οὐκ ἐπέειθοντο, πάντων ὀρώντων κατετοξεύθη.

Fr. 22. V. Malalas p. 87, ejus narratio quum proxime accedat ad ea quae Suidas v. Αἰγεὺς habet, nihil dubito quin ex Joannis nostri Excerptis Suidiana fluxerint.

Fr. 23. Eadem sensus exponunt Malalas p. 92 sqq. et Cedrenus p. 216 sqq. Post verba εἰς τὸ Πάριον ex serie narrationis ponenda sunt ea quae de Paride iudice Joannes ἀλληγορεῖ in fr. 24, § 1, collato Malala p. 92, 10—20.

Fr. 24. § 1. Cf. Tzetzes in Allegor. fabularum Homer. expositione (quem locum e cod. Bodlej. laudat Humphredus Hodius in Prolegg. ad Joann. Mal. p. XXVI) : Καὶ ῥήτωρ δὲ γενόμενος (sc. Πάριος) γράφει πολλὰ μὲν ἄλλα, εἰς ἐν δὲ τούτων σύγγραμμα τὰς τρεῖς θεὰς συγκρίνει, τὴν Ἀθηνᾶν τὴν φρόνησιν, τὴν Ἥραν τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲ φημι τὴν Ἀφροδίτην· Ἡ καὶ τὸ μῆλον δέδωκε, τῆς νίκης τὰ πρωτεῖα, Ὡς Ἰωάννης χρονικὸς Ἀντιοχεὺς που γράφει, αὐτὸ μόνον ἀλληγορῶν, τ' ἄλλα παραλειπόμενον. — § 2. V. Malal. p. 103, Cedren. p. 220. — τάβλας] ταύλας codex. — § 3. Ταυτάνης deb. Τεύταμον. V. Diodor. II, 22. Epistolam Priami ad Teutam. habes ap. Cephalionem in Euseb. Chron. p. 41 Mal.— § 4. V. Malalas p. 123, 5. — § 5. V. Mal. p. 102 sq. Cedren. p. 223.

α. Ῥῆσος τὰς οἰκίσεις ἔχων ἐν Βυζαντίῳ ἐν τῇ λεγομένῃ Ῥησίῳ (Ῥησίῳ S.), ἔπου νῦν ἔστιν ὁ τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Θεοδώρου ναός. (7) Τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον ζώδιον ἦν μικρόν, ὑπὸ Ἀσίῳ τινὸς φιλοσόφου κατασκευασθὲν εἰς φύλακιν τῆς πόλεως. (8) Ἐν τῇ μελλεῖν τῶν Τροίαν ἀλίσκεσθαι, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀναθημάτων, τὸ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμενον πῦρ οὐχ ἤπτεν, ἀλλ' ἐσθένυτο· τοῦτο εἰπὼν Ὀδυσσεὺς τοῖς Ἑλλησιν ἤδη ἀπαγορεύσασιν καὶ μέλουσιν ὑποχωρεῖν, ἐθάρρυνεν αὐτούς.

β. Ἡ Σικελία τρίγωνος οὔσα ὑπὸ τριῶν ἀδελφῶν ἐβασιλεύετο, ὧν ὁ μὲν ἐλέγετο Κύκλωψ, ὁ δὲ Πολύφημος. Καταπονηθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν οἰκείων ἀποβαλὼν, δωροῖς δελεάσας αὐτὸν καὶ οἶνον, τὴν αὐτοῦ μονογενῆ θυγατέρα ἀρπάσας ἔφυγεν, ὡς Σίσυφος ὁ Κῶος ἰστορεῖ. Ὅτι γοῦν ἀλλήλοισι συνήρχοντο οἱ τρεῖς ὀνομάζοντο Κύκλωπες, καὶ ἐμυθεύσαντο ὅτι τρεῖς ὀφθαλμοὺς εἶχον, σημαίνοντες τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς ἀλλήλοισι συγκειμένους· ὁ δὲ Πολύφημος ἕνα, ὃν διὰ πυρὸς διετύφλωσεν Ὀδυσσεὺς, ὅτι τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐκκαυθεῖσαν ἔρωτι ἀφείλετο. (10) Καλυψὼ καὶ Κίρκη Ἥλιου καὶ Σελήνης ἦσαν ἰέρειαι.

25.

Exc. De ins. p. 4 : "Ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ἀποπλεύσας ἀπὸ τῆς Ἰλίου εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, εὔρε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Κλυταίμνηστραν ὑπὸ Αἰγίσθου μοιχευομένην. Ἀκούσασα γὰρ αὕτη ὅτι τὴν Κασάνδραν ἔλαβεν ἐν τῇ Τροίᾳ γυναῖκα, καὶ ἀφορμὴν εὐρηκυῖα, θάνατον κατασκευάζει σὺν τῷ Αἰγίσθῳ τῷ ἑαυτῆς μοιχῷ, καὶ αὐτῷ γένους ὄντι βασιλικῷ. Ἐνδύσασα γὰρ τὸν ἄνδρα χιτῶνα πανταχόθεν ὑφασμένον, παρεσκευάσεν αὐτὸν ὑπὸ Αἰγίσθου σφαγῆναι· καὶ λαμ-

βάνει τοῦτον ἄνδρα, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα Ἥριγόνην. Ταῦτα τοίνυν ἀκούσας ὁ Ὀρέστης, ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος υἱός, ἦλθεν ἀπὸ τοῦ Σχοίνεως, ταῦ θρέψαντος αὐτὸν, τοῦ πατρὸς τὸν θάνατον ἐκδικήσων. Οἱ δὲ περὶ τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν Κλυταίμνηστραν ἐβουλεύοντο καὶ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἀλλ' ἡ τούτου ἀδελφὴ Ἥλέκτρα, ἐξείπεν αὐτῷ τὴν βουλήν· καὶ σὺν τῷ Στροφίῳ γενόμενος, καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Πυλάδῃ, συγγενῶν ὄντων τοῦ Ἀγαμέμνονος, παραγίνεται εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ λαμβάνει χρῆσμον, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, καὶ ἀνελεῖν τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν αὐτοῦ μητέρα, καὶ τὴν βασιλείαν ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς. Ὅπερ πέπραχεν ἐπιλαθόμενος καιροῦ, καὶ ἐπελθὼν αὐτοῖς ἐν τῇ παλλατίῳ, ἀμφοτέρους κατασφάζει. Κινήσας οὖν κατ' αὐτοῦ γενομένης ὑπὸ τε τοῦ πατρὸς Κλυταίμνηστρας καὶ τῶν συγγενῶν Αἰγίσθου, καὶ δίκης ἀγωνισθείσης παρὰ τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ψῆφον ἔλαβεν ὁ Ὀρέστης, δικαίως ἀνελεῖν τὴν μητέρα. Τούτῳ τοίνυν τῷ τρόπῳ, διαφυγὼν τὰς κατηγορίας, βασιλεύει τοῦ Ἄργους. Καὶ εἰς μανίαν ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ἀπεδήμησε τῆς χώρας, ἐν ὅλοις τοῖς ἱεροῖς θυσιάζων, καὶ δεόμενος ἀπαλλαγῆναι τῆς μανίας, ἄρχισ οὖ παραγέγονεν εἰς τὸ Σίλιπιον ὄρος, ἐν ᾧ νῦν Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη καίεται· καὶ ἐκεῖ θεραπευθεὶς ἐπανῆλθε. Καὶ παραγεγόμενος ἐν Σκυθίᾳ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Ἰφιγένειαν, ἰέρειαν οὔσαν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ προσάγουσαν τοὺς ξένους εἰς θυσίαν, λέγει τῷ Πυλάδῃ· Ἄϊδου τοσοῦτων ἐκφυγόντες κινδύνων, μέλλομεν εἰς θυσίαν προσάγεσθαι· πολλῶν γὰρ ἀνθρώπων ὀρώμεν ἐνταῦθα ἐρριμένα ὀστέα. » Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· Ἄγωμεν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἐρωτήσωμεν εἰ ζῆ Ἰφιγένεια ἡ σὴ ἀδελφὴ, καὶ προσπίπτοντες αὐτῇ σωζώμεθα. » Καὶ ποιήσαντες τοῦτο, καὶ γνωρισθέντες

— § 6. Eadem accuratius Suidas : Ῥῆσος, ὄνομα κύριον· στρατηγὸς τῶν Βυζαντινῶν, τὰς οἰκίσεις ἔχων πρὸ τῆς πόλεως ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Ῥησίῳ, ἔνθα νῦν ὁ οἶκος τοῦ μεγάλου μάρτυρος Θεοδώρου γνωρίζεται. Ἦλθεν εἰς συμμάχων τῶν Τρωῶν, καὶ καταλύσας ἐν τῷ πεδίῳ τῷ πρὸ τῆς πόλεως κειμένῳ, ἀτυχῶς ἀπῆλλαξε· διὰ νυκτὸς γὰρ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τοῦτον κατασφάζουσι. — § 7. De his Joannem nostrum Antiochenum laudat Tzetzes ad Lyc. 355 p. 537 : Ἰωάννης δὲ ὁ Ἀντιοχεύς οὐκ ἐξ οὐρανοῦ λέγει περὶ τὸ Παλλάδιον, Ἄσιον δὲ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι ὠροσκοπία καλλίστην, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα ἂν τοῦτο μὲν φησὶν ἐπιλαμβάνον καὶ ἄστυλον. Χάρισασθα δὲ τὸ τοιοῦτο Παλλάδιον τῷ Τρωί. Τὰς δὲ ἀλληγορίας καὶ τὸ ἐπιπεκτεῖναι τὴν ἱστορίαν ἑατέον· οὗτος γὰρ, ὡς μυριάκις ἔφη, μυθικῶς γράφει. Ead. tangit Tzetzes Exeg. II. p. 135 ed. Herm. Ex Joanne fluxerunt etiam quae leguntur apud Suidam : Παλλάδιον. Τοῦτο ἦν ζώδιον μικρὸν ξύλινον, ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον, φυλάττον τὴν βασιλείαν τῆς Τροίας· ἐδόθη δὲ Τρωί τῷ βασιλεῖ, κτείνον τὴν πόλιν, ὑπὸ Ἀσίῳ τινὸς φιλοσόφου καὶ τελεστοῦ· διὸ δὴ εἰς τιμὴν Ἀσίῳ τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβασιλευμένην χώραν, πρότερον Ἠπειρὸν λεγομένην, Ἀσίαν ἐκάλεσεν. Οἱ δὲ ποιητικῶς γράψαντες ἐκ τοῦ ἄερος εἶπον τὸ Παλλάδιον τοῦτο κατενεχθῆναι τῷ Τρωί βασιλεύοντι Φρυγῶν. Τοῦτο Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς, ὅτε τὴν πρεσβείαν ἐποίησαντο πρὸς Πρίαμον, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσύλησαν, προδεδωκυῖας αὐτὸ Θεανούς, τῆς τοῦ Ἀντήνορος γυναίκας, ἱερεῖας τυγχανούσης καὶ φυλαττούσης αὐτό· ἦσαν γὰρ ἀπὸ χρηστοῦ καὶ Ἀντήνορος μαθόντες, ὅτι εἰς οὐ μὲν τὸ Παλλάδιον ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀσάλευτος ἔσται ἡ βασιλεία τῶν Φρυγῶν. Πολλῇ τοίνυν μεταξὺ Αἰάντος καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκινήθη ἔρις, τίς τοῦτο εἰς τὴν ἰδίαν ἀπενέγκοι πατρίδα, δικάζοντων αὐτοῖς τῶν ἄλλων βασιλείων καὶ προμάχων. Πολλῶν τοίνυν μεταξὺ λόγων κινήθησαν, καὶ γενομένης ὀψίας, ἔδοξεν αὐτοῖς παραθέσθαι τὸ βρέτας Διομήδει, μέχρι ἂν γένηται πρῶσι. Καὶ τούτου γενομένου, διὰ τῆς νυκτὸς εὐρήθη ὁ Αἴας ἐσπραγμένος ἀδήλιος· ὑπενόουν δὲ δόλῳ φονεῖσαι αὐτὸν τὸν Ὀδυσσεῖα. Καὶ φιλονεικήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀπέπλευσαν. Eadem verba habet schol. Hom. II. ζ, 311. Eodem modo rem narrat Malalas p. 109, Cedren. p. 229. Cf. Eustath. in Dion. 620. — § 8. Τοῦτο εἰπὼν Ὀδ.] sc. Ulysses cum Diomedem Trojam ingressus erat, ὅτε τὰς ἑορτάς τῶν ἀναθημάτων εἶχον οἱ Φρύγες καὶ οἱ Ἕλληνες. — § 9. V. Malalas p. 114. — τριῶν] tertii nomen est *Antiphates*, qui erat rex Laestrygonum. — καταπονηθεὶς] sc. Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πολυφῆμου. V. Mal. p. 116. — θυγατέρα] Ἑλλην. dicunt Malalas et Tzetzes Hist. X, 934. — § 10. Ead. Malalas p. 117, 21.

Fr. 25. Eadem isdem specie verbis narrat Cedrenus p. 234 et Malalas p. 133 sqq. (ex Dictyis libro sexto) et Anon. Chron. cod. Paris. 854 in Cramer. Anecd. II, p. 222.

ὕπ' αὐτῆς, ἔλαβον αὐτὴν σὺν τῷ ἀγάλματι τῷ χρυσοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Καὶ περιελθόντες γῆν πολλὴν ἐπανέρχονται εἰς Μυκῆνας τὴν ἰδίαν πατρίδα· καὶ δίδωσι τὴν Ἡλέκτραν τὴν ἀδελφὴν πρὸς γάμον τῷ Πυλάδῃ. Μαθὼν δὲ ὁ τῆς Σκυθίας βασιλεὺς ἔπεμψε στρατιωτάς πολλοὺς ἐπιδιώκοντας αὐτούς. Οἱ δὲ κατὰ τὴν Παλαιστίνην ἔλθοντες, καὶ ἀρροσθέντες τοῖς τόποις, ᾤκησαν ἐν αὐτῇ, τὴν πρώην λεγομένην Νύσαν Σκυθῶν μετονομάσαντες πόλιν.

26.

Exc. De virt. p. 786 : Ὅτι Μανασσῆς ὁ τῆς Ἱερουσαλήμ βασιλεὺς ἐξέκλινεν ἀπὸ τῆς δόδου τοῦ θεοῦ καὶ πρὸς τὰ ἀγάλματα τῶν νοῦν ἐπλανήθη, τὰ τῶν καλουμένων Ἑλλήνων ἀποδεχόμενος δόγματα· διεπολέμει δὲ καὶ τοῖς ἐκλεκτοῖς τοῦ θεοῦ, τὸν τε Ἡσαΐαν ξυλίῳ πρίονι διελὼν, καὶ τοὺς ἄλλους προφήτας φυγάδας καταστήσας τῆς Ἱερουσαλήμ. Διὸ παρεδόθη εἰς χεῖρας τῶν ἐναντίων αὐτοῦ. Καὶ βασανισθεὶς ἐν πέδαις σιδηραῖς, ἐπέγνευσε τὸν θεὸν οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ προσελθὼν αὐ παρώφθη. Βασιλεύσας δὲ ἔτη πέντε καὶ πενήτηντα μετέλλαξε τὸν βίον.

27.

Exc. De ins. p. 5 : Ὅτι Καμβύσης ὁ Περσῶν βασιλεὺς καθεῖλε τὰς Αἰγυπτίας Θῆβας, καὶ ταύτας εἰς ἔδαφος κατέσκαψεν. Ἀμασίς τε ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν βασιλείαν κατέστρεψεν, καὶ ἔθνος τῶν Αἰγυπτίων τελεῖν ὑπὸ Πέρσας ὁμοιογήσχυτος. Ἐπὶ δὲ τὴν ἐνδοτέρην ἐλαύνειν προθυμολογούμενος, ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἐκωλύθη, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν μάγων, βασιλεύσας ἔτη ἡ'. Οὗτοι γὰρ μετὰ τὸν Καμβύσου θάνατον τῇ ἀρχῇ προσπηθήσαντες, μῆνας ζ' κατετρόφισαν, ἄχρις οἱ τῶν Περσῶν ἄρχοντες αὐτοὺς μὲν ἐπὶ τῆς αὐλῆς κατεχρήσαντο, τῆς δὲ βασιλείας προστάτην ἀπέδειξαν Δαρσίον.

28.

Ibid. p. 5 : Ὅτι ἐπὶ τῆς ἀναγορεύσεως Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, τῶν Αἰγυπτίων ἐθασίλευε Νεκταναβῶ. — Καὶ ὁ τῶν Ἀργείων βασιλεὺς Δαναὸς διὰ τῶν αὐτοῦ ν' θυγατέρων τοῖς τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγύπτου πασι ν' οὖσιν ἐμηχανήσατο θάνατον, πλὴν Λυγκέως.

Fr. 29. V. Malal. p. 173, Cedren. p. 207, Chron. Pasch. p. 208, Anonym. in Cram. An. II, p. 191. Interponunt haec chronologi modo laudati eo loco, quo de ludis a Romulo institutis sermonem faciunt. Ducta videntur ex Historiis Characis (cujus vide fragm. 19, tom. III, p. 6.0).

Fr. 30. Vide Malalam p. 149.

Fr. 31. Μεσαζομένης; sic Malalas ceterique; βασταζομένης codex. — σπάτια] υπάτια codex. — τὸ βένετον] Ante haec excerptor omisit nonnulla. Malalas p. 175, 20 ita habet: Καὶ ἐπέθηκεν ὁ Ῥώμος τοῖς αὐτοῖς τέτρασι στοιχείοις τὰ ὀνόματα, τῇ γῇ τὸ Πράσινον μέρος, ὃ ἐστὶ τὸ χλωῶδες· τῇ δὲ θαλάσῃ, ὃ ἐστὶ τοῖς ὕδασι, τὸ Βένετον μέρος, ὡς κυανόν· τῷ δὲ πυρὶ τὸ Ῥούσιον μέρος, ὡς ἐρυθρόν· τῷ δὲ ἀέρι τὸ Ἄλθον μέρος, ὡς λευκόν. Κάκειῖθον ἐπενοήθη τὰ τέσσαρα μέρη ἐν Ῥώμῃ. — πρᾶίσετῑ] πρᾶίσετος? Cedren. p. 258, 22: τὸ δὲ πράσινον ἐκάλεσε ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πρᾶσέντου, διὰ τὸ εἶναι παραμόνον· ἴδιον γὰρ τῆς γῆς τὸ χλωῶδες διὰ παντός. Chron. Paschal. p. 208, 20: ἐκάλεσε δὲ τὸ πράσινον μέρος πρᾶίσετον, ὃ ἐστὶ Ῥωμαϊκῇ λέξει, ἥτις ἐρμηνεύεται ἐμπαράμονον· πρᾶισεντεύειν (sic etiam Mal. p. 173, 3; παρᾶστέτειν Chron. Anon. ap. Cram. p. 192, 26) γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν κτλ. — ὕπείκει] Ap. Cedren. 259, 3 legitur ὑπὸ κείκει. Malalas p. 176, 11: καθότι σβέννυσσι τὸ ὕδωρ τὸ πῦρ, ὡς ὑποτεταγμένον αὐτῷ. Eodem modo Chron. Paschale.

Fr. 32. Cf. Plutarch. Rom. 26 sqq.

29.

Exc. Salmas. p. 391 : Οἰνόμαος πρῶτος ἐφεῦρε τὰ τοῦ ἵπποδρόμου χρώματα, καὶ ἐποίησε τὸν ἀγῶνα Μαρτίου κδ', γῆς καὶ θαλάσσης. Ἐβάλλοντο κληροὶ, καὶ ὁς ἔλαχεν ὑπὲρ τῆς γῆς ἀγωνίσασθαι, ἐφόρει χλοανόν, ὁς δὲ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, κυανόν. Ἐτίθει δὲ Οἰνόμαος ἐπαθλον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, καὶ ὁ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θεωμένων ἀνῆρείτο. Εἶγον οὖν σημεῖον οἱ τότε, καὶ εἰ μὲν τὸ χλοανὸν ἐνίκα, τῆς γῆς εὐφορίαν ἤλπίζον, καὶ οὕτως ἐγένετο· εἰ δὲ τὸ κυανόν, τῆς θαλάττης εὐπλοίαν· καὶ ἤχοντο οἱ μὲν γεωργοὶ τὸ χλοανὸν νικᾶν, οἱ δὲ ναυτίλοι τὸ κυανόν. Πρῶτον δὲ Ἐνυαλίῳ τινὸς διπλόῳ χρησαμένου ἄρματι, ἐν τούτῳ πρῶτος Οἰνόμαος τετραπῶλῳ ἐχρήσατο.

30.

Ibid. p. 391 : Οἱ Ῥόδιοι θαλασσοκρατήσαντες στήλην ἔστησαν, ἣν διὰ τὸ μέγεθος Κολοσσὸν ἔλεγον· καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν Κολοσσαεῖς. Ἡ Καρχηδῶν χώρα ὑπὸ Καρχηδόνα τοῦ Τυρίου ἐκτίσθη.

31.

Ibid. p. 391 : Ῥωμίλος πρῶτος ἐν Ῥώμῃ ἔκτισεν ἵπτικόν, καὶ διεῖλε τὸν δῆμον εἰς μέρη δ', εἰς τιμὴν τῶν δ' στοιχείων, καὶ τὰς εἰς θύρας κατὰ τύπον τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου ἰστόρηκεν, τὸ δὲ πέλιμα τῆς γῆς πάσης, καὶ τὸν Εὐρύτιον τῆς θαλάσσης ὑπὸ [τῆς] γῆς μεσαζομένης· τὸν ἐπὶ τὰς θύρας καμπτόν, τὴν ἀνατολήν, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σφενδόνῃ, τὴν δύσιν, ὡς φησι Χάραξ· τὰ ἐπὶ τὰς σπάτια τὸν δρόμον [τῶν] ἐπὶ τὰ πλανητῶν. Τὸ βένετον ἀπὸ Βενετίας ὠνόμασεν, ἐν ἣ γίνονται κυανὰ χρώματα· καὶ προσεκόλλησε τῷ πρασίῳ, ἥτοι τῇ γῇ (ὅπερ ἀπὸ τοῦ πρᾶίσετῑ ὠνόμασε διὰ τὸ παραμένον), τὸ λευκόν, ἥτοι τὸν ἀέρα, διότι ἐκάτερα τῆς ἀλλήλων συγκράσεως δέονται. Τὸ δὲ ρούσιον, ἥτοι τὸ πῦρ, τῷ κυανῷ, ἥτοι τῷ ὕδατι, ὑπέταξε, διότι τὸ πῦρ ὑπέκει τῷ ὕδατι.

32.

Exc. De insid. p. 5 sq. : Ὅτι Ῥωμίλος βασιλεύσας Ῥωμαίων διετέλει εἰς μὲν τοὺς πολέμους διαπρέπων, εἰς δὲ τοὺς πολίτας ὑπερφρονῶν, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς τῆς βουλῆς ἐξέχοντας. Τοῖς μὲν γὰρ στρατευομέ-

νοις προσφιλῆς ἦν, καὶ χώρας αὐτοῖς νέμων, καὶ τῶν λαφύρων διδοῦς· πρὸς δὲ τὴν γερουσίαν οὐχ ὁμοίως διέκειτο· ὅθεν μισήσαντες αὐτὸν καὶ περιέχοντες ἐν τῷ βουλευτηρίῳ δημηγοροῦντα διεσπάραζάν τε καὶ διέφθειραν. Συνήρατο δὲ αὐτοῖς πρὸς τὸ λαθεῖν ζάλη μεγίστη τοῦ ἀέρος καὶ ἔκλειψις ἡλίου· ὅπερ τοῦ καὶ ὡς ἐγενῆτο γέγονε. Καὶ ὁ μὲν Ῥωμύλος αὐταρχήσας ζ' καὶ λ' ἔτη τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος. Ἀφανισθέντος τε οὕτως αὐτοῦ, τὸ πλῆθος καὶ οἱ στρατιῶται μάλιστα ἐκείνον ἐζήτουν. Αὐτοὶ δ' ἐν ἀπόρῳ ἦσαν, μῆτε ἐξαιρεῖν τὸ πραχθὲν ἔχοντες, μῆτε βασιλέα καταστήσαι δυνάμενοι. Ταρρασομένῳ οὖν αὐτῶν, καὶ τι παρασκευαζομένων δρᾶσαι, Ἰούλιός τις Πρόκλος, ἀνὴρ ἵππευς, στειλάμενος, ὡς καὶ ἐτέρωθεν ποθεν ἤκων, εἰσπηδήσεν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἔφη· « Μὴ λυπεῖσθε Κυριῖται· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τὸν Ῥωμύλον εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνιόντα εἶδον· καὶ μοι ἔφη, εἰπεῖν τε ὑμῖν ὅτι θεὸς ἐγένετο, καὶ ὅτι Κυριῖνος ὀνομάζεται, καὶ προσπαριενθῆσαι ὑμῖν βασιλέα τε πάντως εὐθὺς ἐλέσθαι τινὰ, καὶ τοῦτ' πολιτεύματα κερῆσθαι. » Λεχθέντων τούτων, ἅπαντες ἐπίστευσαν, καὶ τῆς παραχῆς ἀπεπαύσαντο· εὐθέως τε ναὸν Κυριῖνων ἠκοδόμησαν, καὶ πᾶσι μὲν ἐδόκει βασιλεύεσθαι, οὐ μέντοι καὶ ὁμοφρονούν· ὅτι γὰρ καταρχᾶς Ῥωμαῖοι καὶ οἱ ἐκ τῶν Σαθίνων προσοικισθέντες, ἑκάτεροι ἐξ ἑαυτῶν βασιλέα γενέσθαι ἤξιον· ἐκ τούτου τε ἀναρχία συνέβαινε. Ἐνιαυτὸν γοῦν ὅλον ἡ σύγκλητος τὸ κύρος τῶν κοινῶν ἔιχε πραγμάτων, πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῶν βουλευτῶν ἐκ διαδοχῆς κατανέμουσα, οὐς μεσοβασιλεῖς ὠνόμασεν.

33.

Exc. Salmas. p. 392 : Νομᾶς δ βασιλεὺς ἐκέλευσεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι Ῥωμαίων τῶν πατρικίων τυποῦσθαι τὸ Ῥωμαϊκὸν κάππα, ὃ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἐστὶ ῥῶ, οἱ δὲ διὰ τὸ τῶν κοινῶν ἐπιμελεῖσθαι πατέρων

— στειλάμενος] Suidas : Στειλάμενος, εὐσταλῶς ἐπελθών. — θεὸς ἐγένετο] ὡς ἐγ. cod. — Κυριῖνος] Cramer.; κυρίριος cod. Cf. Suidas : Κυρίριος· οὕτως Ἰούλιός τις Πρόκλος ἐπλάσαστο κελῆσθαι ἀκηροῖα Ῥωμύλον. Quæ fort. sunt ex Joanne nostro petita. — ἐπιφανεστάτοις] ἐπιφανεστέροις Suidas v. μεσοβασιλεῖς, ubi postrema hæc, absque fontis mentione, exscribuntur. — ὠνόμασεν] sic cod. A ap. Suidam; ὀνόμασεν cod.; ὠνόμασαν vgo ap. Suid.

Fr. 33. § 1. Cf. Plutarch. Qu. Rom. p. 282, A. Castor. fr. 25. — § 2. Cf. Suidas : Ἀσάρια, οἱ ὀβολοί. Νομᾶς δ πρώτος μετὰ Ῥωμύλον βασιλεὺς Ῥωμαίων γεγονώς ἀπὸ σιδήρου (ἀσήμου inapte Cedren.) καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρώτος ἐχαρίσαστο Ῥωμαίους, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων δὲ σκυτινῶν (καὶ ξυλίγων addit Cedren. ex dittogr.) καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος ἐχαρίσαστο καὶ τοὺς λεγομένους Ποντίφικας καὶ Φλαμίνιους τοῖς ἱερεῦσιν ἐπέστησε· Σαλίους τε τοὺς τὴν ὄρχησιν ἀσκήσαντας· τὰς τε Ἐστιάδας παρθένους τοῦ πυρός καὶ ὕδατος τὴν ἐπιμέλειαν ἔχεν ἐπέτρησεν· αἱ τὴν μὲν ἄκραν τιμὴν παρὰ Ῥωμαίοις εἶχον, διὰ βίου δὲ τὴν παρθενίαν ἐφύλλαττον· κἂν τις αὐτῶν ἠδρώθη, κατεχώννυτο· καὶ διὰ τοῦτο οὐ μύρω, οὐκ ἄνεσιν, οὐχ ἱματίῳ χρῆσθαι συνεχωροῦντο, πλὴν λευκοῦ. Cum his cf. Cedren. p. 259. — νόμια] νονονμια cod.

Fr. 35. Σέρβιος Τούλλιος] Σέρβιος Ταρκύνιος codex.

Fr. 36. Eadem Suidas v. Ταρκύνιος Σούπερβος, omissis verbis δεσμά τε... ἐπευρών; sed hæc quæque exhibet s. v. Σούπερβος. Porro Joannem exscribit Cedrenus pag. 262. — πώποτε] om. Suidas. — δεσμά τε κτλ.] « Eadem memorentur in Historia miscella : *Iste excogitavit primus vincula, taureas, fustes et lautumias, compedes, catenas, ezilia, metalla, carceres, quæ iisdem pæne verbis leguntur in Isidori Originibus, l. IV extremo.* » VALESIIUS.

ἔσχον ἐπινομίαν. Ἐφόρου οὖν οἱ πατριῖοι τὰ καππάγια, ὡς οὐκ ἐξὸν ἄλλως δρᾶσθαι τῷ βασιλεῖ. (2) Ὁ αὐτὸς πρῶτος ἀπὸ χαλκοῦ καὶ σιδήρου ἐποίησεν ἀσάρια, τῶν πρὸ αὐτοῦ δι' ὀστρακίνων καὶ σκυτινῶν τὴν χρεῖαν πληροῦντων, ἅπερ ἀπὸ τοῦ οἰκείου ὀνόματος νομῖα ἐκάλεσε. Τὸ δεσμοκλήριον (?) τὸ νομέρον καὶ τὰ ὀρύγματα οἱ ὑπόνομοι ἀπὸ τοῦ Νομᾶ τοῦ βασιλέως ὀνομάζονται, ὡς πρώτου ἐπινοησαμένου αὐτὰ.

34.

Exc. De ins. p. 6 : Ὅτι Πρίσκος Ταρκύνιος ὁ τῆς Ῥώμης βασιλεὺς τριακοστῶ καὶ ὀγδόῳ τῆς βασιλείας ἔτει ὑπὸ τῶν Μαρκίου παιδίων, τοῦ πρότερον δυναστεύσαντος τῆς Ῥώμης, ἀναίρεθεις, ὁμοῦ τε τῆς βασιλείας καὶ τοῦ βίου παύεται.

35.

Ibid. p. 6 : Ὅτι Σέρβιος Τούλλιος ἐπὶ βιωφελεστάταις πράξει κοσμούμενος, τετάρτῳ καὶ τεσσαρακοστῶ τῆς ἀρχῆς ἔτει διαφθείρεται, δολοφονηθεὶς ὑπὸ Ταρκυνίου Σούπερβου, συνοικουῦτος μὲν τῇ αὐτοῦ Σερβίου θυγατρὶ Τουλλίᾳ, ἔλκοντας δὲ τὸ γένος ἀπὸ Ταρκυνίου Πρίσκου τοῦ πρὸ Σερβίου βασιλεύσαντος· συνεφαφάμενης, ὡς φασί, τῆς γυναικὸς τοῦ μιάσματος, καὶ χεῖρας ἐναγείεις τῷ τοῦ πατρὸς προσενεγκούσης φόνῳ.

36.

Exc. De virt. p. 786 : Ὅτι Ταρκύνιος Σούπερβος τῆς ἀρχῆς ἐπιλαβόμενος μετεκαίνισεν ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον, καὶ βαρυτέραν τὴν πολιτείαν ἀπέφηνεν, οἷα δὴ ἐκ τοιοῦτων παρελθὼν εἰς τὴν ἡγεμονίαν δραμάτων· τοὺς τε νόμους μεταθείς, καὶ ἀρχοντας παρὰ τὸ σύννηθες προβαλλόμενος, καὶ δι' αὐτῶν τὸν δῆμον αἰκίζόμενος, δεσμά τε καὶ μᾶστιγας, κλοιοὺς ξυλίλους καὶ σιδηροὺς, πέδας, ἄλυσεις, μέταλλα καὶ ἐξορίας ἐφευρών· φιλοπόλεμος τε εἶ καὶ τις ἄλλος πώποτε γέγονεν,

υπερόπτης τε καὶ ἀλαζών· ὄθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ἀπηνέγκαστο· Σουπέρβους γὰρ τοὺς υπερηφάνους ὠνόμαζον Ῥωμαῖοι.

37.

Exc. De insid. p. 7 : Ὅτι Ταρκύνιος Σούπερβος ἤδη γέρων ὢν ἐκπίπτει τῆς δυναστείας, πάλαι μὲν ἀδήλως διὰ τὸν τρόπον μισούμενος, τότε δὴ καὶ νεύσαντος τοῦ πλήθους ἐς φανεράν ἀπόστασιν τῆ τοῦ ὁμινύμου παιδὸς ἀκολασία. Ὁ μὲν γὰρ ἔτυχε τὴν Ἀρδεατῶν περικαθήμενος πόλιν καὶ (1. δέκα) πρὸς τοῖς ῥ' σταδίοις τῆς Ῥώμης ἀπωκισμένην. Ταρκύνιος δὲ, ὁ τοῦ βασιλέως ὁμώνυμος, Λουκρητίαν γυναῖκα, γένους παρὰ Ῥωμαίοις γνωριμωτάτου, Κολλατίω συνοικούσαν, ἐμίανεν. Ἐπανελθούσης, καὶ τῷ πατρὶ τῆ τε λοιπῇ κατεμήνυσε συγγενεῖα τῷ τε ἀνδρὶ, ἐπαρασαμένη τε πολλὰ τοῖς ἀφ' αἵματος, εἰ τὴν συμφόραν αὐτῆς καταλείπειεν ἀτιμωρήτον, σπασαμένη τὸ ξίφος, ὅπερ ὑπὸ τοῖς κολποῖς ἀφανῶς ἔφερεν, ἑαυτὴν ἐν ὄψει τῶν παρόντων κατεϊργάσατο. Τοῦτο δὲ τοὺς τε ἄλλους εἰς ὄργην ἀνήψεν ἐλέω τῆς ἀνθρώπου (παρῆσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι Ῥωμαίων ἐπὶ θέναν τοῦ πάθους), καὶ οὐχ ἥκιστα Βροῦτον, προσήκοντα μὲν κατὰ γένος ἐκείνη, ἄνδρα δὲ δημοτικόν τε καὶ μισοτύραννον, ὃς μάλιστα τὸ πλῆθος εἰς τὴν τῶν βασιλέων ἡγειρεν ἀπόστασιν, ἀφειλέτο τε τῆς ἐξουσίας παντελῶς τὸν Ταρκύνιον. Ἄμα γὰρ τῇ κατὰ τὴν πόλιν ἐπαναστάσει καὶ ἡ πρὸς τὴν Ἀρδεαν οὔσα στρατιά τῶν Ῥωμαίων, ἀπολιπούσα τὸν τύραννον ὦχeto, οὐδὲν οὔτε ἀνακαλοῦντος οὐδὲ μένειν δεομένου πεφροντικυῖα. Ταρκύνιος δὲ τοῖς παροῦσιν ἀμχανῶν ἤλαυνεν ἐπὶ τὴν Ῥώμην, ὡς παύσαν τῇ παρόδῳ τὴν ταραχὴν, καὶ τὴν

δυναστείαν μετὰ πειθοῦς ἀναληψόμενος. Ἀπεωσθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀπεχώρει σὺν τοῖς οἰκείοις, βασιλεύσας ἔτη ὄ' πρὸς τοῖς κ'. Καθ' ὃν δὴ χρόνον ἡ πόλις ἀπελύθη τῆς τυραννίδος, ἑπτὰ μὲν δυναστῶν ἐφεξῆς ἀνασχομένη, τρία δὲ καὶ μ' καὶ σ' κατὰ μοναρχίαν ἔτη πολιτευσασμένη, συνεσταλμένων αὐτῇ τῶν τῆς ἀρχῆς ὄρων ἔτι, οὐ πέρα τε σταδίων ῥ', ἔνθα δὴ μήκιστον, ἐκτισμένων. Ἐντεῦθεν ἐγένοντο β' κονσοῦλοι, οὗς Ἕλληνας ὑπάτους διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐκάλεσαν.

38.

Ibid. p. 7 : Ὅτι Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Ἀρσάμου παῖς, μέχρι τῆς κατὰ Βιθυνίαν Χαλκηδόνας τὰς στρατίας προδιβάσας, ὑπὸ πολλῶν τε βασιλέων δορυφορούμενος, καὶ μεγίσταις ἐντροφῶν παρατάξεισι, τὸν μὲν ὑπὸ Βαγῶου τοῦ προκοίτου θάνατον διαφυγόν, αὐτὸν τε τὸ προσφερόμενον πιεῖν ἀναγκάσας φάρμακον, παραχρῆμα διέφθειρεν. Καὶ ὁ μὲν Βαγῶας δίκας ὑποστάς ὢν περὶ τοὺς προτέρους ἤμαρτε βασιλέας, Ἀρσαμόν τε καὶ Ὠρον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου φαρμάκου ἀναίρειται· ὁ δὲ Δαρεῖος ἐξ ἔτη πρὸς δυσὶ μῆσι δυναστεύσας, ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν βασιλείαν κατέλυσε.

39.

Exc. Salm. p. 39a : Δαρεῖος ὁ υἱὸς Ἀρσάμου, ὃν ὁ Μακεδὼν καθέλειεν Ἀλέξανδρος, προσαχθείσης αὐτῷ κύλικος ὑπὸ Βαγῶου τοῦ εὐνούχου, ἠνάγκασεν αὐτὸν πιεῖν, καὶ πινὼν ὁ Βαγῶας ἀπέθανεν.

2. Ὅτι κατὰ τοὺς Ἀβραὰμ χρόνος Νίνος καὶ Σεμίραμις ἐβασίλευον. Φαραῶ τινὸς βασιλέως Αἰγύπτου πολλοὺς τῶν προσοίκων καταγωνισαμένου, καὶ τοὺς ληστρικοὺς ἄνδρας μεταρρυθμίσαντος πρὸς τὸ φιλάν-

Fr. 37. Eadem ferte Cedrenus p. 262. — καὶ νεύσαντος τοῦ πλήθους] κινεύσαντος τὸ πλῆθος codex; κινήσας τὸ πλ. conj. Cramer. — ἐπανελθούσης] Ab exc. corrupta. Cedren. : ἡ δὲ τὸ περὶ αὐτὴν ἀδείχημα τῷ τε ἀνδρὶ μικρὸν ὕστερον ἐπανελθόντι καὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ λοιπῇ κ. συγ. — Sumpta hæc ex versione Eutropii I, 8 : *Postea Ardeam oppugnans, in octavo decimo milliario ab urbe positam civitatem, imperium perdidit. Nam quum filius ejus, et ipse Tarquinius junior, nobilissimam feminam Lucretiam, eandemque pudicissimam, Collatinam uxorem, stuprasset, eaque de injuria marito et patri et amicis quæsta fuisset, in omnium conspectu se occidit. Propter quam causam Brutus, parens et ipse Tarquinius, populum concitavit, et Tarquinius ademitt imperium. Mox exercitus quoque eum, qui civitatem Ardeam cum ipso rege oppugnabat, reliquit : veniensque ad urbem rex portis clausis exclusus est. Quumque imperasset annos viginti quinque, cum uxore et liberis suis fugit. Ita Roma regnatum est per septem reges annis 243, quum adhuc Roma, ubi plurimum, vix usque ad quintum decimum milliarium possideret. Hinc consules cepere pro uno rege duo hæc de causa creati, ut, si unus malus esse voluisset, alter eum, habens potestatem similem, coerceret. Et placuit ne imperium longius quam annum unum haberent, ne per diuturnitatem potestatis insolentiores redderentur, sed civiles semper essent, qui se post annum scirent futuros esse privatos.* — τὴν Ἀρδεαν] Cedren. ; τὸν ἄνδρα cod. — ἀπεωσθεὶς cod. — ὄρων] ὄρων ἔτη cod. — ἐντεῦθεν ἐγένοντο κτλ.] Pleinius hæc (ex Exc. Joannis) tradit Suidas : Ἰπαστοι, οἱ τὴν τῶν Ῥωμαίων πολιτείαν διοικούντες. Ἀποσειασμένη γὰρ τὴν δουλείαν ἢ πολιτείαν μετὰ θάνατον Ταρκύνιου δύο στρατηγούς, ἐνιαυσίαν ἔχουσιν ἀρχὴν, τὴν ἐξουσίαν ἐπέτρεψε : τῷ μὲν ἀριθμῷ τῶν ἀνδρῶν τὸν τῆς μοναρχίας διαθουμένην ῥόθον, τῷ δὲ συνεσταλμένῳ τῆς ἐξουσίας μετρίους τοὺς ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν κοινῶν ἀπεργαζομένην. Ὁ γὰρ νῦν ὑπὸ πελέκσει τε καὶ βάρδοις δορυφορούμενος καὶ στρατοπέδων ἐξηγουόμενος, τῆς μετ' ὀλίγον μεταβολῆς εἰς ἐννοίαν καθιστάμενος, μέτριόν τε καὶ δημοτικὸν παρῆγεν ἑαυτὸν τοῖς ἀρχομένοις· εἰ δ' ἄρα τις βαρέως τε καὶ ἀλαζονικῶς χρώτο τῇ δυναστείᾳ, βάρδοις οὗτος ὑπὸ θατέρου τῶν ἡγεμόνων, ἰσοπαλῆ δύναμιν ἔχοντας, γυμνοῦται τοῦ φρονήματος. Τούτω οὖν δὴ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας φυγούσης τυραννίδος βαρύτητα καὶ δημοκρατίας ἀκολασίαν, προχειρίζεται πρώτους στρατηγούς αὐτοκράτορας ἄνδρας δύο, Κονσοῦλους αὐτοὺς ὀνομάσασα, οἷα δὴ προβούλους καὶ προηγόρους τινάς· οὗς Ἕλληνας μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ἰπάτους προσηγορέυκασι. Quæ deinde ap. Suidam sequuntur de Eutropio eunucho consule, item e Joannis Exc. Περὶ ἀρετῆς desumpta sunt. Vide infra. — Nonnulla ex h. l. Suidas repetit v. Κονσοῦλους.

Fr. 38. Cf. Diodor. XVII, 5. 6; Ælian. V H. VI, 8. Nescio unde sua habeat Suidas V. Λαβαῖς. α "Ὅτι Βαγῶας ὁ Αἰγύπτιος ἑσφαξεν Ὠρον τὸν Πέρσην, καὶ τὰ μὲν κρέατα ἔφαγε, τὰ δὲ ὄστια μαχαίρῳ εἰργάσαστο λαβάς. »

Fr. 39. § 2. Fortasse Joannes postquam Asia et Ægypti regna ab Alexandro eversa esse dixerat, ad altiora ascendens paucis fortunam horum imperiorum recoluit.

θρωπον, και οι λοιποι βασιλεις Αιγύπτου εις τιμήν εκείνου Φαραώ εκαλούντο. Έβασίλευσαν εν Αιγύπτω και οι καλούμενοι ποιμένες· κατάγεσθαι δὲ δοκοῦσιν ἀπο τῶν υἱῶν Ἰακώβ ὄντων ποιμένων.

40.

Exc. De insid. p. 8 : Ὅτι ἐπὶ Δαρείου τοῦ βασιλέως Περσῶν, Φιλίππου τῆς Μακεδονίας βασιλευόντος χρόνους α' και κ', πολλήν τε τῆς Ἑλλάδος καταστρεψάμενου μοίραν, και τοῦ τε πρὸς Ἀθηναίους και τὸν στρατηγὸν Δημοσθένην ἐχομένου πολέμου ἔκποσει προτερων τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, ὑπὸ Πausaniου τοῦ ὑπασιπιστοῦ διαφθείρεται ἐν θεάτρῳ· κινήσεώς τε μεγίστης τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τούτου γενομένης, ἔμεινε ἡ ἀρχὴ τετραετίαν γυμνή.

41.

Suidas v. Ἀλέξανδρος : Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν θαυμαστὸν βίον ἐβίωσε. Πίστιν δὲ τοῖς εἰρημίοις ἐγγέγγυον ἡ τῶν ἀγῶνων παρέσχε πρᾶξις. Οὐδὲ γὰρ ἔστιν εὐρεῖν ἐν παντὶ τῷ τοῦ κόσμου κύκλῳ ἓνα ἄνδρα τοσοῦτοις κατορθώμασι πλεονεκτοῦντα. Τοῖς τε γὰρ ἀρίστοις ἀνδράσιν εἰς (τε) λόγους οὐ μείων τῶν εἰς ἄκρον ἐπαινουμένων εὐρέθη, πρὸς τε τὰ πολέμια διελθῶν θαυμαστὰ μάλλον ἢ πειθοῦς ἀξία διεπράξατο. Καὶ πρὸς Δαρείου τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατακράτος νικᾷ. Κάκεινος αἰτεῖται εἰς διαλλαγὰς ἔλθειν και δοῦναι αὐτῷ και τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταστρεψάμενος διεφθάρη τὸν νοῦν, etc., ut in loco sq.

Exc. De virt. p. 788 : Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν τὴν τῶν Περσῶν βασιλείαν καθελὼν και τὸν Δαρείον ἀνελὼν διεφθάρη τὸν νοῦν, και πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς διωλίσθησε, Περιαικὴν τε στολὴν ἐνδυσάμενος, μυριάσι δὲ νέοις δορυφορούμενος, τριακοσίαις τε παύλακαῖς χρώμενος, ὡς τὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῶν βασιλέων συνήθειαν εἰς Πέρσας μεταρρυθμίσαι, ἐντεῦθεν τέ τινος τῶν ἰδίων διαβληθέντας ἀνελεῖν, Λαγχεῖα μὲν και Παρμενίωνα τοῦ στρατοπέδου ἐξάρχοντας τῆς τε Μακεδονικῆς νεολαίας οὐκ ὀλίγους.

Suidas l. 1 : Ὑστερον δὲ εἰς Ἰνδιαν ἀφικόμενος ὑπὸ Κανδάκης τῆς βασιλείσης συνελήθη ἐν ἰδιώτου σχήματι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· « Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν κό-

σμον παρέλαβες και ὑπὸ γυναικὸς συνεσχέθης; » Καὶ εἰρήνην πρὸς αὐτὴν ἐποίησατο, και τὴν χώραν αὐτῆς ἀβλαβῆ διεφύλαξεν.

42.

Exc. De ins. p. 8 : Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ὡς φησι Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεύς, ἐπὶ τοσοῦτοις κατορθώμασιν ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος τὸν βίον μετήλλαξεν.

Suidas v. Ἀλέξανδρος : « Ὅτι ὁ αὐτὸς ὀκτακοσίους ἀνδράσιν ἐνέτευκε ὑπὸ Περσῶν πάλοι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἀκρωτηριασμένοις τὰς χεῖρας, οὐς μεγάλας δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο και παρεμυθήσατο. Εἰς δὲ τὴν λίμνην τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀφικόμενος τὸ διάδημα ἀπέβαλεν, θυμβροῦ πολλοῦ καταρραγέντος, και μόλις ἐπὶ τὴν γῆν διενήξατο. Καὶ ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος ἐσπαράχθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τοσοῦτοις κατορθώμασι τὸν βίον μετήλλαξεν.

43.

Exc. De virt. p. 788 : Ὅτι Λούκιος Βαλέριος Ποπλικόλας ὑπάτος καταλείπει τὸν βίον, οὕτω δὲ μέταίτός τε και χρημάτων ἄπορος ὡς κοινοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου ταφῆναι χρήμασι, τὰς τε κατὰ τὴν πόλιν γυναῖκας παραπλησίως αὐτὸν ἀποθρηνηῖσαι τῷ Βρούτῳ, ἐπειδὴν και συνῆρξεν αὐτῷ τῆς τῶν τυράννων ἐξόδου.

44.

Exc. De ins. p. 8 : Ὅτι ἕκτω τῆς ὑπατείας χρόνῳ μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐξέλασιν, Κασσίου τε και Σουλπικίου τὴν ἀρχὴν παραλαβόντων, ἔς πᾶν μὲν κινδύνου προῆλθεν ἡ πόλις, τοῦ δουλικῷ πλήθους ὑπὸ τῶν τυράννων ἀναπεισθέντος ἐπιθέσθαι νύκτωρ τοῖς κεκτημένοις, και διαφθεῖραι τοὺς ἄνδρας ἐν ταῖς εὐναῖς, ἐπειδὴν αὐτοὶ τε προσάγωσι, και οἱ συλλαβόμενοι σφίσι τῶν πολιτῶν τὰ ἐρυμνὰ καταλάδοιεν τοῦ ἀστεως. Οὐ μὴν ἀπέβη τι τούτων, Σουλπικίου τοῦ ὑπάτου σωφρόνως τοὺς θ' ἡγεμόνας τῆς ἐπιχειρήσεως συλλαβόντος, και τὸ κεκινημένον τοῦ δημοτικῷ κατασπάσαντος.

45.

Ibid. p. 8 : Ὅτι ἐνάτῳ τῆς ἐλευθερίας ἐνιαυτῷ, Πόπλου Καμινίου και Τίτου Λευκίου ὑπατευόντων,

Fr. 40. Eadem narrat Cedrenus p. 265. — ἀρχὴ τετραετίαν γυμνή] Quæ antecesserunt regnum Philippi cum iis quæ subsecuta sunt, auctor confundit.

Fr. 41. Exc. De virt. : Περιαικὴν τε] te om. Suidas. — μεταρρυθμίσαι κτλ.] Suidas μεταρρυθμίσαι, και τῶν ἰδίων τινας διαβληθέντας ἀνελεῖν ὕστερον δὲ etc., quæ Excerpto De Virt. subjunximus. — Λαγχεῖα μὲν] in latinis Vallesius habet *Lyncestem*. An Κλέϊτον τὸν μέλανα? Καλλισθένη?

Fr. 42. Eadem Cedrenus p. 271. Cf. Arrian. VII, 27; Plutarch. Alex. c. 77; Droysen. *Hellenism*. I, p. 706 sq.

Fr. 43. Eadem Suidas v. Μέταϊτος, προσάιτης, ἐπαίτης. « Οὕτω δὲ μέταϊτος ἐτελεύτησε και χρημάτων ἄπορος, ὡς κοινοῖς ταφῆναι χρήμασι. » Eutropius I, 11 : *Quinto anno Valerius ille, Bruti collega et quater consul, fataliter mortuus est, adeo pauper, ut collatis populo nummis sumptum habuerit sepulturae : quem matronæ sicut Brutum annum luxerunt.*

Fr. 44. Κασσίου τε κ. Σ.] Hæc a tabb. consul. nostris abhorrent. Sp. Cassius consul fuit an. 502; Serv. Sulpicius an. 500 a. C.; ideoque ad nonum vel undecimum libertatis annum pertinerent.

Fr. 45. Πόπλου Καμ. κ. Τίτου Λευκίου] Debebat : Ποστούμιο Κομινίου και Τίτου Λαρκίου (Dion. Hal. V, 50, Livius II, 18, Cassiodor.), coss. an. 501. — Ἐπειδὴ Μαμήλιος] ἐπ. Μάλιος perperam Suidas, qui s. v. Δικτάτωρ

ἐπειδὴ Μαμήλιος ἀνὴρ Λατίνος μὲν τὸ γένος, καὶ μέγα παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις δυνάμενος, συνοικῶν δὲ τῶν Ταρκυνίου θυγατρῶν τῇ νεωτάτῃ, ἀναστήσας πανδημεῖ τὸ Λατίνων γένος, χεῖρά τε μισθοφόρον πολλὴν ἀγείρας, τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς, ἀτίμως παρεωσμένοις τῆς δυναστείας, ἤξιου, ἢ βουλή (δὲ) καταδείσασα τὸ πλήθος τοῦ πολεμίου νέφους, καινὸν ἡγεμονίας ἀνευρίσκει γένος, προχειρισαμένη τότε πρῶτον δικτάτορα, [ὃς καθ' Ἑλλάδα γλώτταν κληθεῖς ἂν εἰσηγητῆς τῶν λυσιτελῶν ὑπερέμων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλεῦσι προσφερέστατος· ἀνυπεύθυνόν τε γὰρ τῶν ὄλων εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῇ καθεστηκότη χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. Τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον Αὐγουστος Ὀκταούσιος, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῆδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι δειγνῶσαν].

46.

Ibid. p. 9 : Ὅτι καὶ κατὰ τὴν πόλιν ἐμφύλιος ἀνεφλέγετο ταραχὴ, τοῦ δήμου πρὸς τὸ συνέδριον ἀπεχθῶς ἔχειν ἠρεθισμένον, ἀποστάτος δὲ σὺν ὅπλοις τῆς πόλεως, καὶ οὔτε συνοικεῖν ἔτι οὔτε κοινωεῖν τῶν ἀγῶνων βουλομένου τοῖς εὐπατρίδαις, εἰ μὴ τῶν τ' ὄφλημάτων ἀπολυθεῖν, καὶ δικασταῖς χρῆσθαι τὸ ἐντεῦθεν οἰκείους ἐπιτραπειῇ, ὡς ἐπικουρίαν τοῦ δημοτικῆς τε καὶ εὐτελοῦς ὄχλου, οἱ τοῖς παρὰ τὸ προσήκον ὑπὸ τῶν δυνατῶν κατειργαζόμενοι ἀρήξιοι, καὶ τῶν πολλῶν ἐλευθερα διαφυλάξαιεν τὰ σώματα. Δεῖσαντες δὲ οὖν οἱ ἐν τέλει, μὴ ἐν τούτῳ τι πρὸς τῶν περιοίκων νεωτεριθεῖν,

τοῦ δήμου πολεμίου τὸ ὄντος καὶ πρὸς τὰς ἔξω στρατίας οὐχ ὑπακούοντος, τὰ ἐξαιτησόμενα ** καὶ διαλλαγὰς ἐπὶ τούτοις εὐρίσκονται.

47.

Ibid. p. 9 : Ὅτι Ποπλίους αὔθις καὶ Βαλερίου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων, ἤ(τε) κατὰ πόλιν ἐμφύλιος ἀνάπτεται ζάλη, τοῦ δήμου πρὸς τοὺς πατρικίους στασιάζοντος. Καὶ πρῶτον μὲν Καῖσαρα τὸν ἀπὸ ** περιπλεξάμενος εἰς οἶκτον τοὺς ὄρωντας συνήλασεν· ἔπειτα καὶ Σαβῖνοι Σερδώνιον πρὸς τυραννίδα ἐκίνησαν, ὃς ταχέως ἔτυχε καθαιρέσεως, θεραπευθέντος τοῦ δήμου καὶ τοῖς ὑπάτοις συμπράξαντος.

48.

Exc. De virt. p. 789 : Ὅτι Κύντιος Κικιννάτος ὁ δικτάτωρ πολλαῖς μὲν καὶ πρότερον ἐνήθλησε στρατιαῖς, ἀρχαῖς τε καὶ τιμαῖς Ῥωμαϊκαῖς πολλαῖς κεκοσμημένος. Οὕτω δὲ ἦν μέτριος καὶ σώφρων, ὡς ἐπὶ καλύβῃ λυπρᾶ καὶ ὀλίγῳ ἡῶς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτοῦργόν τε ἀγαπᾶν βίον. Ὁς δικτάτωρ προβαλλόμενος ἔτυχε πρὸς ἀρότρῳ πονούμενος, ὅτε ἀφίκοντο πρὸς αὐτὸν οἱ τὰ παράσημα τῆς ἀρχῆς κομίζοντες· ἀπονιψάμενός τε [καὶ δεξάμενος] τὰ σύμβολα * πρὸ ἐστιάσεως ἅμα τῇ οἰκείᾳ δυνάμει τοῖς πολεμίοις ἐπιγίνεται φόνον τε πολλὴν τῶν ἐναντίων ἐργασάμενος ἐπάνεισιν ἐκκαίδεκάτῃ μετὰ τὴν ἔξοδον ἡμέρᾳ, τοὺς μὲν οἰκείους τοῦ περιστάτος κινδύνου λυσάμενος, τὸν δὲ τῶν πολεμίων διαρπάσας χάρακα· καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν Ἑκανῶν δέσμιον ἐπὶ τὴν πομπὴν κατάγει τὴν ἐπινίκιον.

locum nostrum exhibet. Octavius Mamilius ap. Liv. II, 18. — μισθοφόρον] sic etiam Suidæ codd. B E; reliqui Suidæ codices: μισθοφόρων. — τῆς δυναστείας ἡξίου] ἤξιου τῆς δυν. Suidas. — ἢ βουλή δὲ] δὲ non habet Suidas; aptiusque abesse particula; non est tamen, cur tollatur. — ἀνευρίσκει:] Cramer; ἢ εὐρίσκει codex; εὐρίσκει Suidas. — ὃς καθ' Ἑλλάδα κτλ.] Hæc addidi e Suida. — Ceterum cum nostro fragm. conferri meretur Eutropius I, 12 : *Nono anno post reges exactos, quum gener Tarquinii, ad injuriam soceri vindicandam, ingentem collegisset exercitum, nova Romæ dignitas est creata, quæ dictatura appellatur, major quam consularis. Eodem anno etiam magister equitum factus est, qui dictatori obsequeretur. Neque quidquam similis potest dici, quam dictatura antiqua, hæc imperii potestati, quam nunc tranquillitas vestra habet: maxime quum Augustus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, et ante eum Caius Cæsar, sub dictatura nomine atque honore regnaverint.*

Fr. 46. De re [an. 490] v. Liv. II, 30; Dionys. H. VI, 39 sq.; Eutrop. I, 13; Dion. Cass. Exc. Vatic. p. 144 sqq. Mai (tom. I, p. 72 sqq. in Dion. ed. Gros.); Zonaras VII, 14. — ὡς ἐπικουρ.] malim εἰς; at cf. ὡς πέρασ fr. 64. — Postrema fragm. pars mutila. Dio I. I. ita habet: Οἱ δὲ βουλευταὶ φοβηθέντες μὴ ἐπὶ πλείον οὔτοι τε ἐκπολεμηῶσι, καὶ τοὺς περιοίκους πρὸς τὰ παρόντα συνεπιθῶνται σφισι, διεκρηκεύσαντο αὐτοῖς πάντ' ὅσα καθ' ἡδονὴν ἠλιπίον ἔσσεσθαι προτεινόντες. Deinde, memorato Agrippæ apologo: Καὶ διὰ τούτ' ἡπιώτεροι ἐγένοντο καὶ καταλλάξαν, ἄφρον τῶν τε θανεσμάτων καὶ τῶν υπερημερίων εὐρόμενοι.

Fr. 47. Ποπλίους.. διαδεξαμένων] Debebat: Ποπλίους Οὐαλερίου Ποπλικόνα αὔθις καὶ Γαίου Κλαυδίου Σαβίνου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων (an. 460 a. C; 294 ab u. c.). *Et anno exules servique... duce Herdonio (Σερδωνίου Joan.) Sabino nocte Capitolium atque arcem occupavere*, Liv. III, 15. V. Dionys. Hal. X, 14 sqq. — Καίσιωνα κτλ.] Quid in his lateat non assequor. Cæso Quinctius, ferox juvenis, nobilitate gentis insignis, lingua manue promptus, impetus tribunicus popularesque procellas strenue sustinebat, donec a Virginio tribuno accusatus exilio se condemnationi subduceret. V. Liv. III, 11 sqq. Dionys. X, 2. Ceterum hæc acta sunt anno præcedente, 461. Serdonius in Capitolio occisus est, sec. Liv. III, 18.

Fr. 48. Eadem Suidas v. Κύντιος Κικιννάτος, et brevis s. v. λυπρᾶ. — καὶ δεξάμενος] suppl. Valesius. — πρὸ ἐστιάσεως] Locus mutilus in cod. nostro. Conspirat Suidas v. Κικιν. Idem v. λυπρᾶ post vocem πονούμενος ita habet: ὃς ἀπονιψάμενος ἐπάνεισι, καὶ συμβολῶν τοῖς πολεμίοις νικᾶ κατακράτος, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολεμίων ἄγει αἰχμάλωτον. Num scrib. τὰ σύμβολα τῆς προστασίας? Bernhardyus vertit: *quum insignia magistratus induisset, protinus ut erat impransus Romam venit, ductoque in hostem exercitu etc.* Complura excidisse haud credo, quum eadem brevitate Eutropius, lib. I, 16: *Is quum in opere et arans esset inventus, sudore deterso, togam prætextam accepit et cæsis hostibus liberavit exercitum.* Fusius Livius III, 26. — ἐκκαίδεκάτῃ] ἐνδεκάτῃ Suidas. — τὸν δὲ τῶν πολ.] τῶν δὲ πολεμίων διαρπάσας τὸν χάρακα Suidas. — τῶν Ἑκανῶν] i. e. *Æquorum*; an Ἑκουλιῶν? τῶν ἐναντίων Suidas.

49.

Suidas v. Κελτοί: « Ὅτι Κελτοὶ κατὰ Ῥωμαίων ἐστράτευσαν. Ἄνῆρ δέ τις τῶν Κελτῶν ἡγεμονικός, τό τε σῶμα εὐπρεπῆς καί τὸν θυμὸν ἀλκιμώτατος, προσελθὼν τοῦ οἰκείου πλήθους εἰς μονομαχίαν προὔκαλεῖτο τῶν ἐναντίων τὸν ἀριστόν. Βαλερίος δέ τις ἡγεμὼν φάλαγγος ὑπέστη τὸ ἀγώνισμα, καὶ θεῖα δέ τι μοῖρα κατὰ γνώμην ἀποβάντος ἔτυχε τοῦ βουλευμάτος. Ἐπεὶ γὰρ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος ὀπλισάμενος, κόραξ προσίζανει τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι· ἀντιπρόσωπος δὲ τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα φερόμενος, καὶ τοῖς τε ὄνυσιν ἀμύττων τὸ πρόσωπον καὶ τοῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸν πολέμιον παραδίδωκεν· ὁμοῦ τὴν τε νίκην τῷ ἀνδρὶ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐπωνυμίαν χαρισάμενος. Κορβίνος γὰρ δὴ τούντευθεν ἐπεκλήθη, τῆς τε μαρτυρηθείσης ἀρετῆς ἕνεκα παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίσι νόμιμα τῆς ὑπατικῆς ἀρχῆς ἔτι μειράκιον ὦν τυγχάνει. »

50.

Exc. De virt. p. 789: « Ὅτι Μάρκελλος καὶ Σκιπίων οἱ ὕπατοι (222 a. C.) μετὰ τὴν νίκην τὴν κατὰ Γαλατῶν** — Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν (265 a. C.) καὶ Οὐλοσινίους δόλῳ κρατηθέντας τε καὶ αἰκίζομένους πικρῶς ἠλευθέρωσαν. Οἱ γὰρ ταύτην οἰκοῦντες τὴν χώραν, ἐν πολλῇ τρυφῇ τοῦ σώματος διαιώμενοι, αὐτοὶ τε τῶν ὀπλων καταφρονήσαντες τοῖς οἰκέταις ταῦτα χειρίζειν ἐπέτρεψαν. Ἐπειδὴν δὲ δυνάμει ἐπελάθοντο,

πρῶτα μὲν τὰς ἑαυτῶν δεσπόνας πρὸς βίαν κατήσχυαν· ἔπειτα τοῖς δεσπόταις χεῖρας ἐπιβαλόντες τοὺς μὲν ὡς ἔτυχε διαφθειρόντες, τοὺς δὲ τιμωρίας αἰσχίσταις ὑποβαλόντες κατηνάλωσαν.

51.

Ibid. p. 789: « Ὅτι καὶ Μάρκος Μινούκιος Ῥούφος καὶ Πόπλιος Κορνήλιος οἱ ὕπατοι (221 a. C.) Ἰστριανοῖς κακούργοισι τὰς σιταγωγὰς Ῥωμαίων ὀλκάδας δίκην ἐπέθεσαν, ἅπαντας ὀλίγου τοῖς οἰκείοις ὑποβέντες ὄπλοις.

52.

Suidas: Διῆγε, παρεξέτεινε. Ἰωάννης Ἀντιοχείας: « Ὅς ἔρμυμα χωρία παρεληφῶς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου δξύτητα χρόνιαις διατριβαῖς. »

Idem: Ἀμβλύνω, τὸ ἐκλύω. « Ὅ δὲ ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον ἀμβλύνων τὴν τοῦ πολεμίου (πολέμου codd.) δξύτητα χρόνιαις τε καὶ μακραις τοῦ ἔργου διατριβαῖς. »

53.

Exc. De ins. p. 9: « Ὅτι κατὰ τὸν χρόνον ὅτε Ἀννίβας ἐπολέμει τοῖς Ῥωμαίοις, Ἀντίοχος ὁ τῆς Συρίας βασιλεὺς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίου ἀρχοντος πολεμούμενος, Ἐξέρηξ τῷ Ἀρμενίων τυράνῳ τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν συνοικήσας, ἐκείνον μὲν διὰ τῆς ἀδελφῆς διεχρήσατο, τὴν δὲ Περσῶν βασιλείαν αὔθις ἀνεκτήσατο.

Fr. 49. Quum loci quam plurimi, quibus Suidas cum Eutropio ad verbum fere conspirat, ex Joanne Antiocheno petiti sint, idem etiam de eo loco, quem modo apposui, sicuti de aliis nonnullis statuere licet, etsi ex Exc. nostris Joanneis rem probare non possis. Eutropius II, 3 ita habet: *Quæ* (legiones) *quum profectæ essent adversus Gallos, duce L. Furio, quidam ex Gallis unum e Romanis, qui esset optimus, provocavit. Tum se M. Valerius tribunus militum obtulit, et quum processit armatus, corvus ei supra dextrum brachium sedit. Mox commissa adversus Gallum pugna, idem corvus alis et unguibus Galli oculos verberavit, ne rectum posset adspicere. Ita a tribuno Valerio interfectus, non solum victoriam ei, sed etiam nomen dedit. Nam postea idem Corvinus est dictus. Ac propter hoc meritum, annorum trium et viginthi consul est factus.* Fons vero, unde hic locus promanavit, Dio fuit Cassius, cujus ipsissima verba sæpenumero in Joanne nostro deprehendimus. Sic hoc quoque loco verba: *Κόραξ προσίζανει...* παραδίδωκεν Dionis esse liquef ex Dionis Exc. Vatican. p. 534 ed. Rom. (cf. Dio Cass. ed. Gros tom. I, p. 134). Quæ verba Suidas repetit v. ἀμύσσειν. — Antecedit apud Eutropium (II, 3) narratio de T. Manlio Torquato, quam iisdem fere verbis græce habes in Dionis Exc. Vat. Planud. p. 530 ed. Mai, et paullo plenius in Suida v. *Τερκούατος*, sed absque mentione auctoris, adeo ut de his quoque parum liqueat, an ex Dionis vel Joannis Exc. Suidas arripuerit.

Fr. 50. « Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ Οὐλοσινίους] Male hæc cum superioribus coherent, Joannise Ant. culpa an exscriptoris haud facile dixerim: utriusque certe satis mihi comperta negligentia est. Hæc quidem Vulsiniensem calamitatem vindicata est a Romanis anno Urbis 488 (265 a. C.) Q. Fabio et L. Manlio Coss., ut ex Dione tradit Zonaras. De quo consulendi sunt Fasti Sigonii ad hunc annum. Ejusdem rei meminit Orosius I. 4, c. 5, et Val. Max. I. 9, c. 1. Sed in Orosii codicibus depravati sunt numeri annorum. Marcelli vero et Scipionis consulatus incidit in annum Urbis 531 (222 a. C.), tanto post Vulsiniensem triumphum intervallo. » VALESIIUS.

Fr. 51. Cf. Eutrop. III, 2: *M. Minucio Rufo, P. Cornelio coss., Istris bellum illatum est, quia latrocinati naves Romanorum fuerant, quæ frumenta exhibebant, perdomitque omnes.* Orosius IV, 13; Zonar. VIII, 20, tom. II. p. 174 ed. Bonn., ubi pro ἐπ' Ἰστρου legendum ἐπ' Ἰστρου, monente Valesio.

Fr. 52. Eutrop. III, 4: *Missus adversus Annibalem postea a Romanis Q. Fabius Maximus. Is eum differendo pugnam ab impetu fregit; mox inventa occasione vicit.* Vox Ἀντιοχείας non est cur mutetur in Ἀντιοχέως. Vide Dindorf. præf. ad Malalam p. VII.

Fr. 53. Antiochum III pacem cum Xerxe ad Armosatam urbem iniisse eique Antiochidem filiam despondisse docemur a Polyb. Exc. lib. VIII, 25 (circa an. 216). Perfidum Antiochi consilium nescio an indicet Polybius I. I, ubi Antiochus, rebus sic compositis, Armeniorum amorem sibi conciliasse dicitur δόξα μεγαλοψύχως καὶ βασιλικῶς τοῖς πράγμασι κερχῆσθαι. — ἐκεῖνον] ἐκεῖνος codex.

54.

Exc. de ins. p. 9 : Ὅτι Πτολεμαίου (Ἀγαθόκλειαν) τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐκβαλόντος, καὶ μιᾷ τινὶ τῶν ἑταιρίδων συναφθέντος, εἴτα τελευτήσαντος Πτολεμαίου, ἡ Ἀγαθόκλεια Ἀρσινόῃ διαφθερεῖ δόλῳ· καὶ ταύτης σὺν τοῖς βασιλείοις διαφθάρεισσι, πολλῆς τε παραχῆς ἐντεῦθεν Αἰγυπτίους ἀναφθείσας, ὃ τε τῆς Συρίας βασιλεὺς Σέλευκος, καὶ τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, ἐλπίδι τοῦ κρατήσῃν τῆς χώρας σὺν προθυμίᾳ στρατεύουσιν· οὓς δὲ Ῥωμαῖοι φθάσαντες τῆς ἐγγχειρήσεως, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἐμφύλιον ἀπέσβεσαν ἐπανάστασιν, Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ αυτοκράτορα τοῦ ἔθνους ἀποδείξαντες, Προυσίου τότε τῶν Βιθυνῶν βασιλεύσαντος.

55.

Ibid. p. 10 : Ὅτι Ἀντίοχου, οὗ ἐπώνυμός ἐστι πόλις παρὰ Ἀσσυρίοις, υἱὸς Σέλευκος καὶ Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός· ἀλλ' ὁ μὲν Σέλευκος, ἐπιβουλεύειν ὑποπτευθεὶς τῷ πατρὶ, κατακτείνεται.

56.

Ibid. p. 10 : Ὅτι Δημήτριος υἱὸς ἦν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι ἄμνηρον ἔσχον· συμμάχησαντος δὲ Φιλίππου τοῖς Ῥωμαίοις, τοῦτον ἀμειβόμενον τῆς ἐννοίας (εὐν.)³, ἀφίσι τὸν παῖδα τῆς δημηρείας. Ἐπανελλόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἐκποδῶν ὁ Φίλιππος ἐποίησατο, πρῶτος τῶν ἀπὸ τοῦδε τοῦ γένους μαιφρονήσας ἐς τοὺς οἰκείους.

57.

Exc. De virt. p. 790 : Ὅτι Αἰμίλιος ὁ ὑπάτος, ὁ τὸν Περσέα τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα χειρωσάμενος, ἀνὴρ ἦν σώφρων καὶ φέρειν εὐπραγίας εἰδὼς, καὶ ἱκανὸς ὢν. Ἄμα [γὰρ] βασιλικῆ θεραπείᾳ τὸν ἄνδρα ὑπεδέξατο, πεσεῖν τε βουλευθέντα πρὸς τοῖς γόνασιν αὐτοῦ ἀναστήσας καὶ ἐπειπὼν, « Ἄνθρωπε, τί μῦθον καταβάλλεις τὸ κατόρθωμα; » ἐπὶ τινος βασιλι-

κοῦ θρόνου πάρεδρον ἑαυτῷ κατεστήσατο. Μακεδόνας δὲ καὶ Ἰλλυριοὺς, τῆς πρόσθεν δουλείας ἀπῆλλαγμένους, ἐλευθέρους εἶναι καὶ αὐτονόμους προστάττει τὸ συνέδριον, δασμὸν τε φέρειν βραχύν, καὶ πολλῶν [τινι] τοῦ πάλοι κομιζομένου τοῖς ἑκατέρων βασιλεῦσι καταδεέστερον· ὡς ἂν ὁμολογοῖτο πρὸς ἀπάντων Ῥωμαίους τῶν ὑπαρχάντων εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων [ἤπερ ἐφέσει τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας ἐξενηνοχέαι τὸν πόλεμον. Ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὴν ἀπάντων] τῶν παρόντων ἀκοὴν (ἦσαν δὲ πολλοὶ ἐκ πολλῶν ἔθνων συνειλεγμένοι) τὸ τῆς βουλῆς ἐξενηγκῶν δόγμα ἐλευθέρους εἶναι τοὺς ἄνδρας ἀπεφῆνατο· τοὺς τε παρ' αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Εὐρωπαϊῶν [πρέσβεις] εἰστία πολυτελῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. Ἔλεγε γὰρ δὴ τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι, τῷ τε πολέμῳ κρατεῖν, καὶ ταῖς παρασκευαῖς τῶν συμποσίων ἐπιμελεῖς τε καὶ φιλοτίμους φαίνεσθαι.

58.

Exc. De ins. p. 10 sq. : Ὅτι Ἀντίοχος (sc. ὁ Ἐπιφανῆς), ὁ τῆς Συρίας βασιλεὺς, τοῦ Σελεύκου (sc. τοῦ Φιλοπάτορος) τοῦ ἀδελφοῦ παῖδα ὑποτοπήσας διέφθειρεν· ἑτέροις τὸν τούτου φόνον ἐπανεγκῶν, οὓς δὲ καὶ διὰ φόβον διεχρήσατο· αὐτῆς τε πρὸς Πτολεμαῖον (sc. τὸν Φιλομήτορα) στρατεύει, ἀναπαλαίειν ταῖς συνθήκαις ἐπιχειροῦντα. Καὶ πολεμήσας αὐτῷ κατὰ τὸ Πηλοῦσιον, κρατήσας τε παντελῶς τοῖς ὅπλοις, φυγεῖν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἠνάγκασεν.

Καὶ ὁ μὲν Πτολεμαῖος οὐ προσδεχθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, προσφύγει τῷ γαμβρῷ Ἀντίοχῳ· ὁ δὲ τούτον πάλιν εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίστησιν· ἐκεῖθὲν τε κατὰ Ἰουδαίον δρμήσας, ἀρεῖ μὲν αὐτῶν τὸ ἄστυ, καὶ τοὺς θησαυροὺς ἅπαντας καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη, καὶ τοὺς ναοὺς συλῆσας συνέχευε τὰ τοῦ ἔθνους νόμιμα, δειναῖς τε τιμωρίαις τοὺς ἄνδρας ὑποβαλὼν, ἑλληνίζειν ἠνάγκαζε· τὸν τε πάτριον αὐτῶν ἀφελόμενος κόσμον, Διὸς

Fr. 54. Ἀγαθόκλειαν] Uncis errorem excerptoris coereui. Dehebat: καὶ Ἀγαθοκλεία μιᾷ τινι κτλ. — σὺν τοῖς βασιλείοις] Cramer; σὺν τῇ βασιλείῳ cod Num igitur incendio regie, vel partis regie, Agathoclea Arsinoen occidit? Hoc si est, intelligitur quo spectent verba Polybii Fragm. Exc. Περὶ ἐπιβουλῶν in Fragm. Histor. tom. II, p. xxvii: Ἐπὶ δὲ τούτοις δύο κάλλιπας ἀργυρᾶς εἰσῆνεγκαν, ὡς τῆς μὲν μιᾶς ἐχούσης τὰ τοῦ βασιλέως ὄστα, τῆς δ' ἑτέρας τὰ τῆς Ἀρσινόης. Εἶχε δὲ ἡ μὲν μία κατ' ἀλήθειαν τὰ τοῦ βασιλέως, ἡ δ' ἑτέρα πλῆρη ἦν ἀρωμάτων. Sunt tamen quæ obstare huic sententiae videantur; nostrumque locum ita licet intelligere ut sermo sit de Seleucis regie thesauris.

Fr. 55. Antiochum Soterem duos filios habuisse, Antiochum et Seleucum, etiam Joan. Malalas tradit p. 205: ἀρ' ἧς (Στρατονίκης) εἶχεν υἱοὺς δύο, Σέλευκον, ὅστις μικρὸς ἐτελεύτησε, καὶ Ἀντίοχον τὸν ἐπικληθέντα θεοεἰδῆ. Nescio an alibi Seleuci hujus mentio fiat. Mortuus igitur est ante an. 261, quo Ant. Soter diem obiit.

Fr. 57. Eadem Suidas V. Αἰμίλιος. Codex noster habet Αἰμίλιος. — ἄμα γὰρ] γὰρ addidi e Suida. — τινι] add. e Suida. — ἀπάντων Ῥωμαίων] ἀπ. ὅτι P. Suidas. — ἡπερ. ἀπάντων] suppl. e Suida. — ἐκ πολλῶν] καὶ ἐκ π. cod. A. ap. Suidam. — παρ' αὐτὸν] πρὸς αὐτὸν Suid. — Cf. Eutrop. Mox e Suid. add. πρέσβεις. IV, 4: Ipse rex, quum desereret ab amicis, venit in Paulli potestatem. Sed honorem ei Emilius non quasi victo habuit. Nam et volentem ad pedes sibi cadere, non permisit, sed juxta se in sella collocavit. Macedonibus et Illyriis hæc leges a Romanis datæ, ut liberi essent, et dimidium eorum tributorum præstarent, quæ regibus præstitissent: ut appareret, populum Romanum pro æquitate magis quam avaritia dimicare. Atque in conventu finitimum populorum Paulus hæc pronuntiavit, et legationes multarum gentium, quæ ad eum venerant, magnificentissimo convivio pavit, dicens: ejusdem hominis esse debere et bello vincere et convivii apparatu elegantem esse.

Fr. 58. Σελεύκου παῖδα] Notus est Demetrius Soter, Seleuci Philopatoris f., qui postea regno potitus est, quemque Excerptor fr. 59 perperam Antiochi Epiphanius filium dicit. Alter vero Seleuci Philop. filius, quem Antiochus occidit, aliunde, quantum scio, non notus est. — κατὰ τὸ Πηλοῦσιον] V. Joseph. A. J. XII, 5, 2. — προσφύγει. ἀποκαθίστησιν] Minus accurate hæc narrantur.

Ὀλυμπίου ἀνέστησεν ἀγαλαμα· ἐντεῦθεν τε ὡς ἐπὶ τὴν Σαμαρείαν ἀνῆλθε, καὶ Διὸς ξενίου τέμενος ἠκοδόμησεν. Καὶ Ματθίας Ἀσιμωνίου παῖς τὴν ἱερατείαν παρέληφεν ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ τοὺς Ἀντιόχου στρατηγούς διεχρήσατο. Ἄλλ' ὁ μὲν ἀπὸ Σαμαρείας οἰκῶν*, αὐτὸν τε τὸν Ματθίαν ἀναίρει, καὶ τοὺς λεγομένους Μακκαβαίους κολάζει, τὸ τε ἱερὸν χοιρεῖσι αἵμασι βεβηλοῦ, καὶ στρατηγούς ἰδίους ἄρχειν τοῦ ἔθνους καθίστησιν. Αὐτὸς τε ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀνελθὼν μεταλλάττει τὸν βίον, Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένου.

59.

Ibid. p. 11 : Ἐπειδὴ δὲ Δημήτριος Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱὸς παρὰ Ῥωμαίοις δημεύων, τὸν τοῦ πατρὸς ἐπέβητο θάνατον, καὶ τὴν βασιλείαν πρὸς τοῦ Εὐπάτορος ἀρπαγεῖσαν, ἱκετεύσας τὴν βουλήν, καὶ πολλῆς ἐπικουρίας τυχὼν, ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανέρχεται. Καὶ κατακτείνει μὲν τὸν Εὐπάτορα δύο ἔτεσιν ἐπιτροφύσαντα, ἀναλαμβάνει [δὲ] τὴν βασιλείαν· καὶ σύμμαχος τοῦ Ῥωμαίων γένους κληθεὶς, βεβαίως ἀπήλασε τῆς ἡγεμονίας. Ἐνιαυτοῦς δὲ β' πρὸς τοὺς δέκα βιώσας, ὑπ' Ἀλεξάνδρου δολοφονεῖται, τοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένου.

60.

Ibid. p. 11 : Ὅτι κατὰ τὴν Ἰθέρϊαν Βοριάνθος (deb. Βυριάθος) ἦν ἀνὴρ ἀφανὴς τὸ γένος, εὐτελής τε τὴν ἐπιτήδευσιν, οὐδὲν δτι μὴ ποιμὴν τὸ κατ' ἀρχάς· οὗτος μετὰ ταῦτα ληστρικοῦ τίνος ἠγήσατο τάγματος· τελευταῖον τῶσαύτην περιεβάλετο δύναμιν, καὶ τῶσαῦτα κοινωῆσαι οἱ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνέπεισε γένη, ὡς ἀξιο-

μαχος νομισθῆναι Ῥωμαίοις, ἱκανὸς τε πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ πάτριον τοῦς Ἰθέρᾶς ἐπαναγαγεῖν πολιτείαν. Πρῶτος γοῦν Κόϊντος Κεκίλιος Μέτελλος ἐπὶ τὸνδε τὸν πόλεμον στρατηγὸς ἐκπέμπεται, [δὲ] ἄριστα καὶ τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως ἀξίως τοὺς ἀποστᾶσι Κελτιθῆρων προσεπολέμησε. Μηχυνομένου δὲ παρ' ἐλπίδα τοῦ πολέμου, Κόϊντος Πομπηῖος αὖθις στρατηγὸς ἐξέπλει, μεθ' ὃν Κόϊντος Καίπιων ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐξεπέμφθη πόλεμον. Ὡν μάλιστα πάντων ἕνεκα δεισαντες οἱ βάρβαροι, κτείνουσι τὸν Βοριάνθον, τέσσαρα καὶ δέκα Ῥωμαίους ἔτη ἐναντίως πολεμήσαντα· ταύτη προσάγεσθαι τὸν ἡγούμενον τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς εἰς εὐνοίαν αὐτῶν καὶ φειδῶ λογισάμενοι. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν αὐθεντῶν τοῦ Βοριάνθου τινὲς ἄθλα τῶν περὶ τὸν ἀνδρα πεπραγμένων ἤξιον παρὰ τοῦ ὑπάτου κομιζέσθαι. Οἷς ὁ Καίπιων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον ἐπαινεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοὺς ἀρχομένους ἐπιχειροῦμένους ἐπιβούλας.

61.

Ibid. p. 12 : Ὅτι ἐπὶ ὑπάτου Γαίου Κεκιλίου Μετέλλου καὶ Γναίου Κάρθωνος, ἐπὶ τῆς ρζ' Ὀλυμπιάδος ὁ δουλικὸς πόλεμος ἐγένετο ἐν Σικελίᾳ. Οἱ γὰρ ταύτην νεμόμενοι τὴν γῶραν, πολλῆ τῶν ἐπιτηδείων ἐντροφῶντες δαψιλείᾳ, οὐ σταθμητὸν ἐκτίσαντο δούλων πλῆθος, πρὸς τε τὰς τῶν ἀγρῶν ἐξασκοῦντες αὐτὸ τριβάς, καὶ τῇ πανοπλίᾳ γυμνάζοντες, οὐ μόνον τοὺς περιοίκους ἐλίζοντο, ἀλλὰ καὶ τοὺς διοδοευομένους ξένους ἐπαφιέντες τούτους, τῶν ἐπιφερομένων αὐτῶς ἀφροῦντο φορτίων. Καὶ τοὺς μὲν δραπέτας οὐδὲν τῆς λείας παρεῖχον, αὐτοὶ δὲ πολλῶν γεγεννημένοι κύριοι χρημάτων, ἐκράτουν μα-

— Ἀσιμωνίου παῖς] Perperam. Josephus XII, 6, 1 : Ματταβίας, τοῦ Ἰωάννου, τοῦ Συμεῶνος τοῦ Ἀσασμωναίου — τοὺς ἄντ. στρατηγούς] τοὺς Α. στρατηγούς codex. Joseph. XII, 7, 2 : τὸν στρατηγὸν τοῦ βασιλέως Ἀπελλῆν διεχρήσατο μετ' ὀλίγων στρατιωτῶν. — οἰκῶν] ἔλθων vel ὄρων? Ceterum quae sequuntur ab historia abhorrent. V. Josephum.

Fr. 59. Initio hujus loci dicendum erat : Ἐπειδὴ Δημήτριος Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος υἱός... τὸν τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἐπέβητο θάνατον. — πολλῆς ἐπικουρίας τυχὼν] in Syria sc., non vero a Romanis; nam clam Roma aufugit, connivente, ut videtur, senatu. V. Polyb. XXXI, 12. 20. 24. — βιώσας] deb. βασιλεύσας.

Fr. 60. Eutropius IV, 7 : *Eodem tempore Metellus in Celtiberia apud Hispanos res egregias gessit. Successit ei Q. Pompejus, nec multo post Q. quocumque Caepio ad idem bellum missus est, quod quidam Viriatus contra Romanos in Lusitania gerebat. Quo metu Viriatus a suis interfectus est, quum quattuordecim annis Hispanias adversum Romanos movisset. Pastor primo fuit, mox latronum dux : postremo tantos ad bellum populos concitavit, ut assertor contra Romanos Hispaniae putaretur. Quum interfectores ejus praemium a Caepione consulere peterent, responsum est, nunquam Romanis placuisse, imperatorem a suis militibus interfici. In Dionis Exc. Vatican. p. 547 ed. Mai. (Dion. tom. II, p. 66 ed. E. Gros) posterior hujus fragmenti pars ita habet : Ὅτι Καίπιωνος (Σκηπ. cod.) μαχομένου τοὺς Ἰθέρῃν, οἱ βάρβαροι τούτων δεισαντες ἀποκτείνουσι τὸν αὐτῶν βασιλέα Βοριάνθον· ὃν ἀφικόμενοι τινες πρὸς Καίπιωνα (Σκηπ. cod.) ἄθλα παρ' αὐτοῦ τῶν πεπραγμένων λαβεῖν ἤξιον. Ὅ δὲ ἀποκρίνεται μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίους ἔννομον ἐν ἐπαίῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοὺς ἀρχομένους ἐπιβούλας. Denique Joannis nostri Exc. exscripsit Suidas : Βοριάνθος. Ὅτι βάρβαροι τινες κτείνουσι τυραννήσαντα, ταύτη προσάγεσθαι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἡγούμενον εἰς εὐνοίαν. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν τοῦ Βοριάνθου αὐθεντῶν τινες... ἤξιον παρὰ Σκιπίωνος κομιζέσθαι. Ὅ δὲ Σκιπίων... ἔννομον ἐν ἐπαίῳ ποιεῖσθαι κτλ. Pars horum repetitur s. v. ἐπιβουλῆ. — Βοριάνθος] « Quemadmodum Romanorum literam V consonam in nominibus propriis ab aliis quidem libris graecis per diphthongum ou, ab aliis vero per literam β expressam saepenumero videmus : sic in codice, e quo fragmentum nostrum Suidas transcripsit, Βυριάθος vel Βυριάθος scribi debuerat : ex quo duarum literarum mutatione inauditum nomen Βοριάνθος est exortum. » Schweighauser. Opusc. II, p. 152. De varia Viriathi nominis scriptura graeca latinaque vide quae idem Schweigh. l. l. congescit. Adde E. Gros ad Dion. Cass. tom. II, p. 50. — In sqq. codex semel Κόϊντος, bis Κύντος; porro Κικίλιος, et Σκιπίων pro Καίπιων, obvia passim nominum confusione. — Ceterum cum Dionis narratione cf. Oros. V, 4. Reliquos scriptores de Caepione aliter referre constat. V. Gros. l. l. p. 372 sqq.*

Fr. 61. Κάρθωνος] Κάρκων codex. C. Caecilius Metellus et Cn. Papirius Carbo consules fuerunt Ol. $\frac{146}{644}$. sive 113 a. C., quo anno bellum Cimbricum ortum est. Servile autem in Sicilia bellum a consulibus C. Fulvio Calpurnio Pisone et P. Rupilio gestum est annis 134-132; Ol. 161,3-162, 1. Igitur vehementer Joannes erravit. — δοῦλιον πληθος] De re

νικῶς ἀπάσης τῆς Σικελίας. Οἱ γοῦν δραπέται τῇ σπᾶναι τῶν ἀναγκαιῶν βεβιασμένοι, τῇ τε τῶν ὄπλων θαρροῦντες ἀσκήσει, καὶ τῇ καθαρᾷ συναλευνόμενοι δίκη, ἐπὶ τοὺς αὐθέντας τῶν δεινῶν μεταβάλλουσι τὰς χεῖρας, σύνθημα νυκτερινῶν ἐπαγγειλαντες παντὶ τῷ δουλικῷ πλήθει, Ἐϋνοῦν τε τινα λεγόμενον δραπέτην, φύσει τε μιαρὸν καὶ πανοῦργον καὶ τῆς μισαρᾶς μαιφονίας αὐθέντην, [βασιλέα] ἀποδεικνύντες.

Ἐπειδὴ δὲ οὗτος τῆς νυκτερικῆς ἐκείνης μανίας βασιλεὺς ὀνομάσθη, συνεσκεύαζε τὰς ἀρχὰς δορυφόρους τε πλείστους, καὶ τῶν δραμάτων ἀρχοντας ἀπεδείκνυ. Καὶ πάλαι μὲν τοῖς ἑαυτοῦ δεσπόταις ταῦτα τερατευόμενος ἐπήγγελο· ἐπειδὴ δὲ τῆς ὀλεθρίας ἐπελάβητο δυναστείας, μυριάδας (τε) πλείους ἢ τεσσαράκοντα συναθροίσας, ἐν αὐτοῖς τοῖς οἴκοις ἀναίρει τοὺς δεσπότης· τοὺς μὲν αἰκίαις ὑποβάλλων, τοὺς δὲ καὶ κατὰ τῶν πλευρωμάτων ἀκοντίζων, ἑτέρους δὲ τῶν κεφαλῶν ζημιῶν διετίθει· γυναικῶν δὲ ὅσαι μὲν ἐν παρθενία ὑπῆρχον, συνηρπάζοντο δουλεύειν τοῖς δραπέταις ἠναγκασμένοι, ὅσαι δὲ τὸ πρὶν ἤδη τοῖς ἀνδράσι συνώκουν, πρὸς βίαν ἡσχύνοντο. Τοῦ δὲ πάθους καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἐπιδημοῦντος, μέλλοντός τε καὶ ἐπ' αὐτῇ ἐπιφοιτᾶν τῇ Ῥώμῃ, Πόπλιος Σκιπίων κατ' αὐτῶν στρατεύσας, τούτων τοὺς μὲν ἀναίρει, τοὺς δὲ ὑπὸ ζυγὸν τίθεισιν.

62.

Ibid. p. 12 : Ὅτι μετὰ τῶν αἰσθητῶν δούλων καθαίρεισιν, Σκιπίων Ἀφρικανὸς κατὰ τὸ βουλευτήριον Τιβέριον Γράκχον, ἄνδρα τῶν ἐν τελεί στρατηγῶν, νεωτέρων ἀπτόμενον καὶ τὸν δῆμον ἀνασειόντα, ζῶλον παῖσας κατέκτανεν.

63.

Ibid. p. 13 : Ὅτι ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἐπαναστάντος τοῦ δήμου, Σκιπίων Ἀφρικανὸς φυγὰς τῆς πόλεως γίνεται, ζημιούται δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα σὺν παρθένῳ παιδί, καὶ τῆς οἰκίας ἅμα τοῖς ὑπάρχουσιν ἀποστερεῖται. Τὰ μὲν γὰρ πυρὶ κατεφλέγηθαι, τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου διηρπάγη τε καὶ ἀνηρέθῃ· ὡς δόγματι τῆς βουλῆς μετὰ ταῦτα ἐκ τοῦ δημοσίου μοῖραν οὐ μικρὰν τῷ ἀνδρὶ ἐπιδοθῆναι.

64.

Ibid. p. 13 : Ὅτι Ποπλίου Σκιπίωνος, ἐπίκλησιν Νασικᾶ, καὶ Καλποურიῶν Βεστίου ὑπατευόντων, αὐθις ἐς τὴν Λιβύην ἐπεραιούνητο Ῥωμαῖοι, ἐναντὶ Ἰουγούρθα τῷ Νομιδῶν δυνάστη πολεμήσαντες. Αἰτία δὲ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορᾶς τοιαύτη τις ἦν. Μασσανάσης ἐγεγόνει κατὰ τοὺς αἰῶν χρόνους βασιλεὺς τῆς Νομιδίας, Ῥωμαῖοις γεγωνὸς πιστὸς σύμμαχος. Τούτῳ παῖδες γίνονται Μασθανάβαλλός τε καὶ Γολούσσας καὶ τρίτος Μιψίγας. Τελευτησάντων δὲ τῶν ἐτέρων νέων ἔτι, Μιψίγας χρόνοις ὕστερον τὴν βασιλείαν ἐκδέχεται· γενομένοι δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ δύο παῖσι Ἀδερβάλλῳ τε καὶ Ἰεμψάλῳ, τὸ τῆς Νομιδίας παραπέμπει τούτους κράτος, συνάρχοντα τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἀποφῆνας τουτονὶ τὸν Ἰουγούρθαν, Μασθανάβαλλου μὲν τοῦ ἀδελφοῦ παῖδα τυγχάνοντα, τεθθῆντα δὲ ἐκ παλλακίδος. Ὁ δὲ Ἰουγούρθας, τοῦ θεοῦ μεταστάντος, οὐκ ἀγαπήσας τὴν οἰκίαν τῆς βασιλείας μοῖραν, ἐπιβουλεύει τοῖς περὶ τὸν Ἀδερβάλλον, ἅμα τῷ πατρίῳ καὶ πατρίῳ κλήρῳ καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίαν τε καὶ φιλίαν διαδεξαμένους, καὶ διαφθείρας τοὺς ἄνδρας, αὐτὸς ἀπάσης παρανόμως ἐκράτει τῆς Νομιδίας. Ἐδόκει οὖν τῷ δήμῳ μὴ περιορᾶν ἀνδρῶν ἀνάκαθεν φίλων τε καὶ συμμάχων συμφορὰν, ἀλλ' ἀμύνειν πάσῃ δυνάμει· καὶ δὴ στρατεύειν ἐπ' αὐτὸν ἄτερος τῶν ὑπάτων Βεστίας προστάτεται· ὅς τοῖς δώροις τοῦ Ἰουγούρθου διαφθαρεῖς, εἰς διαλλαγὰς αἰσχράς τε καὶ τῆς Ῥωμαίων δυνάμειος ἀναξίας ἀφίκετο. Ταύτας οὖν διαλύσαν καὶ ἀκύρους εἶναι ψηφισάμενον τὸ συνέδριον, ἀπαλλάττει τῆς ἀρχῆς τὸν Βεστίαν, ἡγεμόνα δὲ τῷ κατόπιν ἑνιαυτῷ τοῦδε τοῦ πολέμου Σπορτίουον Ποστομίου Ἀλβίνου ἀποδείκνυσιν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος ἀμαθῶς τε καὶ λίαν ἀσθενῶς διὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῖς ἐναντίοις προσεπολέμησεν, ἤττων τῶν βασιλικῶν χρημάτων γεγόμενος, τρίτον Κόιντον Κεχλιῶν Μέτελλον τὸν ὑπατον ἐπὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον ἐκπέμπει πολεμον. Ὁς ἀφικόμενος τὴν μὲν στρατιάν διεσθαρμένην ὑπὸ τῆς κακίας τῶν ἔμπροσθεν ἡγησαμένων, φρονήματι γενναίῳ καὶ μετρία τῶν ἀμαρτανομένων ἐπανορθώσει πρὸς τὸν Ῥωμαϊκὸν ἐπανήγαγε κόσμον, οὐδὲν ἀπηνῆς οὐδὲ πικρὸν ἐς οὐδένα τῶν ὑπάρχων εἰρ-

v. Diodorus Siculus, tom. II, p. 532 sqq. ed. Didot. — πρὸς τε τὰς] πρὸς γε τὰς codex. Verba πρὸς γε in sqq. male codex repetit; habet enim: καὶ πρὸς γε τῇ πανοπλία γυμναζᾶ. — αὐτὸ τρ.] vel αὐτοῦς τρ.; cod. αὐτοῖ τρ. — Σικελίας] Λιβύης cod., excerptoris negligentia. — βασιλέα] supplevi; κύριον dicit Diodorus, sec. quom postea demum regis titulum Eunus assumpsit. — συνεσκεύασε] Cramer: συνεσκεύασε cod. — πάλαι.. ἐπήγγελο] V. Diodor. XXXIV, 2, 7. — αἰκίαις] αἰκίας cod. — πλευρωμάτων] ρευμάτων codex. — τῶν κεφαλῶν ζημιῶν] Possis: τὰς κεφαλὰς vel ταῖς κεφαλαῖς ζημιῶν, nisi excidit verbum: ut, τ. κεφαλῶν (ἀποτομία) ζημιῶν (κάκιστα) διετίθει. — ὅσαι δὲ] Cramer.; ὡστε δὲ cod. — Πόπλιος Σκιπίων] Nihil in his negotiis fuit Scipion.

Fr. 62. Σκιπίων Ἀφρικανός] inepte. P. Cornelius Scipio Nasica, pontifex, in Gracchanorum turbam irruit (v. Diodor. XXXIV, 7, 2. Appian. Bell. Civ. I, 15). Quo tempore Scipio Africanus Numantiam oppugnabat.

Fr. 63. Haec si de Scipione Africano Joannes narravit, hariolatus est. Probabiliter hoc quoque loco intelligendus est Scipio Nasica pontifex, qui quum ob necem Tiberii in odium multitudinis incurrisset, in Asiam legatus abiit, ubi haud ita multo post mortuus est, teste Plutarcho in Tib. Graech. c. 21. Cic. Pro Flacco c. 31.

Fr. 64. Καλποურიῶν Βεστίου] Καλαθέστίου codex. Consul Ann. I. a. C. — Μασθανάβαλλός] Μασθανάβας Appian. Pun. 106, Zonar. IX, 27. — Μιψίγας] deb. Μιψίγας. — Ἰεμψάλῳ] ἐμψάλῳ cod. — παραπ. τοῦτοῖς] π. τούτῳ cod. — διαδεξαμένοις] διαδεξάμενος cod. — ἀνάκαθεν] καθεν cod. — Βεστίας... τίας cod. Inde ab his eadem Eutropius IV, 11: Missus adversuseum consul Calpurnius Bestia, corruptus regis pecunia, pacem cum eo flagitiosissimam fecit, quæ

γασμένος· τὸν δὲ Ἰουγοῦρθαν συχναῖς ἐταπεινώσε μάχαις, πόλεις τῶν Νομιδῶν πολλὰς κατὰ κράτος ἐξελών, καὶ τῶν ἐλεφάντων τοὺς μὲν διαφθείρας, τοὺς δὲ ζῶντας χειρωσάμενος. Οὐ πόρρω γοῦν ἀπέχων τοῦ τέλους τῶν πραττομένων, παρελύθη τῆς ἀρχῆς, Γαίτου Μαρίου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένου. Παραλαβὼν δὲ τὰς δυνάμεις ὁ Μάριος κρατεῖ μὲν ἀνταταξαμένων τῶν περὶ τὸν Ἰουγοῦρθαν τὸν βασιλέα τῶν Μαυρουσίων, πόλεις δὲ καὶ οὗτός τιςα τῶν Νομιδῶν καθελὼν, ὡς πέρας εὐτυχῆς δι' ὀλίγου τοῦ παντός ἀγῶνος ἀφίκετο, ἔχων ὑπὸ χεῖρα τὸν βασιλέα τῶν ἐναντίων, προδοθέντα μὲν ὑπὸ Βόκχου τοῦ Μαυρουσίου συμμάχου τοῖς ἐναντίοις, ἀθνήντα δὲ αἰχμάλωτον ὑπὸ Κορνηλίου Σύλλου, ἀνδρὸς μεγάλου τε καὶ γενναίου τὰ πολεμικά. Ὁ γάρ τοι Βόκχος τιθασσευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλου, καὶ φιλοφροσύνη λόγου πρὸς εὐνοίαν ὑπαχθεὶς, τὸν μὲν Ἰουγοῦρθαν καταφυγόντα μετὰ τὴν ἤτταν ὡς αὐτὸν, καίτοι γαμβρὸν ὄντα, σὺν ὀλίγοις στρατιώταις ἀφικόμενος τῇ Σύλλῃ δίδωσιν ἄγειν, αὐτὸς δὲ τὰ Ῥωμαίων εἴλετο. Οὗτος ἄρα λόγος μέτριος καὶ φιλοφροσύνη μείζονα πολλὰκις τῶν ἥλων καὶ τῶν πολυανθρώπων καθάρως στρατοπέδων. Ὁ γοῦν Σύλλας ἐπὶ τούτων μεγαλαυχούμενος, καὶ πᾶν τὸπραχθὲν περὶ τὸν Ἰουγοῦρθαν οἰκειούμενος, ἐς τοῦτο προῆλθε φιλοτιμίας, ὡς ἐντυπῶσαι δακτυλίῳ τὴν εἰκόνα τῆς πράξεως· ἐνεγέλυπτο γὰρ ὁ μὲν Βόκχος παραδιδούς, ὁ δὲ Σύλλας τὸν Ἰουγοῦρθαν παραλαμβάνων· ἐφ' ᾧ δὴ χαλεπαίνειν αὐτῷ καὶ φθονεῖν ἀδήλιος ὁ Μάριος ἤρξατο.

65.

Ibid. p. 15: Ὅτι Τρύφων τὸν βασιλέα Συρίας Ἀντίοχον, οὐ μικρὸν πρόσθεν σύμμαχος ἐγεγονέει, διεχρήσατο δολίῳ· αὐτὸς τε τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, αὐ-

τίκα ὑπὸ τῶν Σύρων διαφθείρεται. Κρατεῖ δὲ τῆς ἡγεμονίας Ἀντίοχος ὁ Σιδιήτης, Δημητρίου μὲν παῖς τοῦ προτέρου (sc. τοῦ Σωτήρος) γεγονὸς, ἀδελφὸς δὲ τοῦ δευτέρου Δημητρίου (sc. τοῦ Νικάτορος).

66.

Ibid. p. 15: Ὅτι Ἀντίοχος ὁ Σιδιήτης ἐπίκλην, ὁ τὴν Ἰερουσαλήμ πορθήσας, Συρίας βασιλεὺς, Ἀρσάκη τῷ Παρθυαίῳ δυνάστη προαπολεμήσας, ἀναιρεῖται, ἐνάτω τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ. Σέλευκος δὲ ἐπὶ τούτῳ τὴν ἀρχὴν διαδέχεται. Ἄλλ' ὁ μὲν ὑπὸ Δημητρίου αὐθὺς ἐπανελθόντος καθαιρεῖται τῆς ἐξουσίας, καταφεύγει τε πρὸς τὸν Παρθυαῖον, καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα λαβὼν, μένει κατὰ τὴν χώραν.

2. Σκυθῶν δὲ τότε τὴν μέσην τῶν πόταμῶν ἐπιπρεχόντων, καὶ τὴν Ἀρσάκου βασιλείαν ληζόμενων, αὐτὸς τε ὁ Παρθυαῖος κατὰ τὸν πόλεμον ἀναιρεῖται, καὶ ὁ μετὰ τούτου τὴν ἡγεμονίαν παρειληφώς, ὑπόφορος γίνεται Σκυθίας.

3. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πρεσβύτερος, ἐκ τῆς Ἀραβίας ἔχων, πολὺ τε πλῆθος ἀκοντιστῶν ἐπαγόμενος, Δημητρίῳ κατὰ τὴν Συρίαν ἐπολέμει. Ἐπὶ πολὺ τε αὐτοῖς τῆς μάχης ἐκτεινομένης φεύγει Δημήτριος εἰς Τύρον, καὶ συλληφθεὶς ἀναιρεῖται, ἔτη δ' τῆς ἀρχῆς ἀπολαύσας. Συνδιαφθείρεται δὲ τούτῳ κατὰ τὴν Δαμασκὸν καὶ ὁ παῖς Σέλευκος, ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς δολοφονηθεὶς Ἀπάμης.

67.

Exc. De virt. p. 790: Ὅτι αἰτίαν τῇ πολιτικῇ κινήσει παρεῖχε Γαῖος Μάριος, ἕκτον γεγονὸς ὑπατος. Ἡ μὲν γὰρ βουλή τῶν ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου νεωτερισθέντων αἰσθημένη τὴν τε Ἀσίαν ἤδη καὶ τὴν Ἑλλάδα κατειληφτός, Κορνηλίον Σύλλαν τὸν ὑπατον

a senatu reprobata est. Postea contra eundem, insequenti anno, Spurius Albinus Postumius profectus est. Is quoque per fratrem ignominiose contra Numidas pugnavit. Tertio missus Q. Cæcilius Metellus consul, exercitum ingenii severitate ac moderatione correctum, quum nihil in quenquam cruentum faceret, ad disciplinam Romanam reduxit; Jugurtham variis præliis vicit, elephantos ejus vel occidit vel cepit; multas civitates ejus in ditionem accepit. Et quum jam bello finem impositurus esset, successum est ei a C. Mario. Is Jugurtham et Bocchum, Mauritaniæ regem, qui auxilium Jugurthæ ferre cæperat, pariter superavit. Aliquantæ et ipse oppida Numidiæ cepit, belloque terminum posuit capto Jugurtha per quæstorem suum Cornelium Syllam, ingentem virum: tradente Boccho Jugurtham, qui pro eo ante pugnaverat. — ὡς πέρας] malim εἰς π.

Fr. 66. τῷ Παρθυαίῳ] τῶς cod. — Σέλευκος... τὴν ἀρχὴν διαδέχεται] Porphyrius (v. tom. III, p. 713) postquam dixerat Antiochum Sideten proelio contra Arsacem commissio cecidisse (an. 158), addit: *At ejus filium tenera ætate Seleucum, qui erat in patris comitatu, Arsaces captivum abduxit regioque more custodiendum citavit.* Præterea hujus Seleuci ab Arsace capti mentionem facit e Posidonii (fr. 19) Historiis Athenæus IV, p. 153, A, quo loco eum βασιλέα appellat. Fortasse igitur Seleucus captivus per aliquod tempus, usquidem Demetrius in Syriam redux regnum firmasset, regis titulum sibi vindicavit. Idque fecerit auctore Arsace, quem, devicto Antiocho, prænitere dimissi Demetrii cepit: *ad quem retrahendum quum turmas equitum festinato mississet, Demetrium, hoc ipsum meluentem, jam in regno missi invenerunt, frustraque omnia conati ad regem suum reversi sunt* (Justin. XXXIX, 10). Hæc porro ansam dederunt falsæ isti narrationi, quam sequitur Joannes noster. — αὐτοῦ θυγατέρα] αὐτοῦ θ. codex. Magnopere vereor ne Seleucum Noster confuderit cum Demetrio Nicatore, cui captivo Arsaces Rodogunen filiam in matrimonium dederat. — 2. De morte Arsacis VII s. Phraati II. v. Justin. XLII, 1, de quo ejus successore Arsace VIII Artabano II, v. ibid. c. 2. — 3. Ἀλέξ. ὁ πρεσβύτερος] sc. Alexander II Zabina, qui dicendus erat ὁ νεώτερος, quandoquidem hoc nomine distinguitur ab Alexandro I Bala. De Demetrii fine v. Justin. XXXIX, 2, Porphyrii fragm. chronol. tom. III, p. 713 ibique laudatos. — Ἀπάμης] Hoc falsum est. Apame uxor fuit Seleuci Nicatoris (v. Appian. Syr. 57); Demetrius vero Nicator duxerat Cleopatram, Ptolemæi Philometoris f.; quæ filium suum Seleucum necavit (an. 125). V. Appian. Syr. 68; Livius Epit. 60.

Fr. 67 Eutrop. V, 3: *Caussam bello civili C. Marius, sexties consul, dedit. Nam quum Sylla consul contra Mithridatem gesturus bellum, qui Asiam et Achaiam occupaverat, mitteretur, isque exercitum in Campania pau-*

ἡγεμόνα τοῦδε τοῦ πολέμου προεχειρίσατο. Ἐπει δὲ οὗτος κατὰ τὴν Καμπανίαν σὺν στρατιᾷ διέτριβε, τὸν κινήθεντα τῶν συμμάχων πόλεμον καθιστάμενος, ἀναίρων τὸν σπερ ἦν τῆσδε τῆς ταραχῆς λείψανος, ὁ Μάριος ἐπιθυμήσας τῆς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατηλασίας καὶ προσλαβὼν Σουλπίκιον τὸν δήμαρχον, ἄνδρα μοχθηρὸν καὶ μετὰ πάσης τόλμης καὶ ὀμότητος τὴν Ῥώμην ταρασσόντα, βιάζεται πλήθει καὶ ὄπλοις τὴν βουλὴν αὐτὸν ἀντιτάξει τῷ Μιθριδάτῃ. Καὶ τὸν Σύλλαν ἀπὸ στρατοπέδου πάροντα μικροῦ μὲν ἐδέξην ἀνελεῖν· ἐπεὶ δὲ συγχωρεῖν αὐτὸς ἔφη τοῖς γινομένοις, παρήκην ἀπαθῆ. Καὶ ὃς ἀφικόμενος αὐθις πρὸς τοὺς στρατιώτας, καὶ τὰ πεπραγμένα διεξέλιθον ἐπάγει τῇ πόλει συντεταγμένην τὴν στρατιάν, καὶ κρατεῖ τῶν περὶ τὸν Μάριον ἀντιταξαμένων, πρῶτος τε Ῥωμαίων σὺν ὄπλοις ἐντὸς παρελθὼν τῆς πόλεως, Σουλπίκιον μὲν τὸν δήμαρχον καταμνησθέντα πρὸς τοῦ θεράποντος ἀποσφάττει, Μάριον δὲ φυγάδα τῆς πόλεως**.

68.

Ibid. p. 793 : Ὅτι ληξάντων τῶν ἐμφυλίων πολέμων φόνοι καὶ προγραφαὶ τῶν ἐπιφανῶν οἰκῶν διεδέξαντο τὴν Ῥώμην, ἐς πᾶν ἐπιείκοντος τοῦ Σύλλου τοῖς ἀντιστασιώταις, ὡς τὴν Μαρίου τελευταίην οὐκ ἀπαλλαγὴν, ἀλλὰ μεταβολὴν τυραννίδος νομισθῆναι Ῥωμαίοις. Τὰ μὲν γὰρ πρῶτα τοὺς ἐχθίστους οἱ τῶν πολιτῶν ἐκποδῶν ποιήσασθαι διεγνωκώς, διὰ πάσης ὀμότητος ἐπεξῆει τὴν τε πόλιν καὶ τὴν ἄλλην Ἰταλίαν. Τελευτῶν δὲ ἔστιν οὗς ἡ χρημάτων ἢ κτημάτων ἕνεκα γῶν ὠφελεία τῶν ἑαυτοῦ φίλων διέφθηρε. Λέγεται ἰπὸν Κόιντον ἄνδρα ἐπιφανῆ, ἐπεικῆ τὴν καὶ σώφρονα, οὐδετέρας μὲν γεγονότα μερίδος, ἀδοκῆτως δὲ ἐν τοῖς προγεγραμμένοις θεασάμενον ἑαυτὸν, « Οἴμοι τάλας, εἰπεῖν, διώκει με τὸ ἐν Ἀθιναῖς χωρίον. » Καὶ ὀρθῶς γε Σαλοῦστιος ὁ Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ἔφη καλοῖς αὐτὸν ἐγχειρήμασι κάκιστον ἐπενηροχέαι τὸ τέλος. Εἰ μὲν γὰρ τὴν Μαρίου καταβαλὼν δυναστείαν, ἄνδρὸς ἀρχῆθῆναι τε χαλεποῦ καὶ ἐπιτείναντος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τὴν φύσιν, παρέδωκε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὴν πολιτείαν, θαυμαστός ἂν ἦν· νῦν δὲ μέτριος τὰ πρῶτα καὶ πολιτικὸς φανεῖς, καὶ δόξαν δημοφελοῦς ἡγεμόνος παρασχῶν, ἐπειδὴν τῶν ἐναντίων ἐκράτησεν, αὐτὸς ἀντ' ἐκείνου ἦν. Καὶ τυραννίδα φάσκων ἐλαύνειν ἐκ τῆς

πόλεως ἐτέραν εἰσήγε χαλεπωτέραν. Δικτάτωρα μὲν γὰρ ἀνεῖπεν ἑαυτὸν· ἐμπληχτα δὲ καὶ ἀπάνθρωπα ἐς τε τοὺς πολίτας καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηκόους ἐπιπολὺ διεπράττετο, οὐ μὴν ἄλλα οὕτω γε τῇ τύχῃ κατεπίστευσε πρὸς ἅπαντα αὐτῷ μεταβολὴν δεξιῶς ἐπομένην, ὥστε πολλοὺς μὲν ἀνηρηκότα, καινότητα δὲ τοσαύτην εἰς τὴν πολιτείαν εἰσενεγκάμενον, ἀποθέσθαι τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχὴν, καὶ τὸν δῆμον αὐθις τῶν ὑπατικῶν ἀρχαιρεισίων ἀποφῆναι κύριον· καίτοι Λεπίδου παρελθῆναι εἰς τὴν ὑπατείαν διὰ τοῦ Πομπηίου περὶ τὸν ἄνδρα σπουδῆν προσδοκωμένου, ἀνδρὸς θραυστάτου τε καὶ οἱ τὰ μάλιστα πόλεμίου· ἀλλ' ὅμως ἐν ἰδιώτῳ τάξει καὶ ἰσηγορίᾳ τοῖς πολλοῖς ἐντεύθεον ἦν. Ἀποδειχθέντος δὲ ὑπάτου Λεπίδου, χαίροντα τῷ γεγονότι Πομπηίῳ ἰδὼν, « Εὐῆγε, ἔφη, τῆς σπουδῆς, ὦ νεανία, ὅτι καὶ Κατοῦλου πρότερον ἀνηγόρευσας Λέπιδον, τοῦ πάντων ἀρίστου τῶν πολιτῶν τὸν ἐμπληκτότατον· ὦρα μέντοι σοὶ σκοπεῖν ὅπως ἰσχυρὸν γεγονότα καταγωνίσῃ τὸν ἀντίπαλον. » Τοῦτο μὲν οὖν ὁ Σύλλας ὡςπερ ἀπεθέσπισε. Μετ' ὀλίγον γὰρ ἐξυβρίσας ἐς τὴν ἀρχὴν ὁ Λέπιδος, πολέμιος κατέστη τοῖς περὶ τὸν Πομπηίον.

Κινήσεώς τε αὐθις ἐμφυλίου γενομένης Σύλλαν ἐπὶ τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχὴν ἡ Ῥωμαίων βουλὴ προεβάλετο. Τῶν γὰρ ἰππέων ἅμα πάντων συμφραξαμένων οὐκ ἀνεκτὸν ἦν τοῖς ἐν τέλει. Ὁ μὲν οὖν Σύλλας ἐπὶ τὴν εἰρημένην ἑλθὼν ἀρχὴν, σύνθημα τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀνδράσι λαθὼν ἅπαντας τοὺς τῆς Ῥώμης ἔδωκεν, ἐγχειρίδια τε αὐτοὺς ξίφη κομιζομένους εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν προσέταξεν, ὀπληνικά τῆς Ῥέας ἡμέραν πανηγυρίζουσι Ῥωμαῖοι, ὡς ἂν δι' αὐτῶν τοὺς τῆς πόλεως ἰππεῖς διαχρήσῃται. Ὁ μὲν οὖν περὶ τὴν Ἰταλίαν ὄχλος ἐναντία τοῖς στρατιώταις φρονῶν κατὰ τὴν ὀρισμένην ἀπήντησεν. Ἀρξάμενός τε τῆς ἐμφυλίου κινήσεως, ἅμα τε καὶ τὸν δῆμον προσλαβόμενος πολλοὺς τῶν ἰππέων διέφθηρε. Τοῦτον δὲ κατὰ τὴν πόλιν πραττομένων, ὁ Σύλλας βουλευθεὶς τὸν ὄχλον τῆς ἐμφυλίου ταραχῆς ἀποστῆσαι, διεσοφίσατο μνηύσεις τινας ἐκ τῶν πανταχόθεν ὑπηκόων, βαρβάρων ἐπιδρομῶν ἐπιφαινούσας. Καὶ εὐθὺς ἀναλαβὼν ἅπαντα τὰ στρατεύματα, ἐπιστῆσας τε αὐτοῖς στρατηγούς, τοῦ παντὸς πλήθους τὴν πόλιν ἀπήλλαξεν.

lisper teneret, ut belli socialis (de quo diximus), quod intra Italiam gestum fuerat, reliquiæ tollerentur, Marius adfectavit, ut ipse ad bellum Mithridaticum mitteretur. Quare Sylla commotus cum exercitu ad urbem venit. Illic contra Marium et Sulpicium dimicavit. Primum urbem armatus ingressus est; Sulpicium interfecit, Marium fugavit. Cf. Orosius V, 19; Flor. III, 21; Plutarch. Mar. c. 34 sqq., Syll. c. 7 sqq.; Appian. B. C. I, 55 sqq.; Liv. Ep. 77.

Fr. 68. Hæc ex Dione Cassio transcripta esse liquet ex duobus Dionis fragmentis Vatican. p. 550 sq. ed. Mai. (v. Dion. ed. Gros. tom. II, p. 204 sqq.). Plura horum etiam Plutarchus in Sylla c. 30. 33 sqq. simili plane modo exponit. Neque tamen hinc colligas Joannem quoque Plutarchum adhibuisse. Nam constat Dionem et Plutarchum quod plurima ex iisdem hausisse fontibus, adeo ut verbotenus interdum consentiant. — τὰ μὲν γὰρ... τὴν ἄλλην Ἰταλίαν] Hæc om. Exc. Vatican. — διέφθηρε] ἐτιμωρεῖτο Dion. Exc. Vat. — μερίδος] στάσεως Exc. Vat. — τὸ ἐν Ἀθ. χωρίον] Hucusque pertinet primum fragm. Vaticanum. Alterum incipit a verbis Ἀποδειχθέντος δὲ ὑπάτου Λεπίδου, pertinetque usque ad v. τοῖς περὶ τὸν Πομπηίον. — ὑπάτου Λεπίδου] ὑπ. τοῦ Λεπ. Dio Cass. — Κινήσεώς τε αὐθις κτλ.] Unde hæc Joannes arripuerit, quæro.

69.

Exc. De ins. p. 15 : "Οτι Μιθριδάτης ὁ τοῦ Πόντου βασιλεὺς γαλεπὸς ὢν καὶ τραχὺς, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ παιδὸς Φαρνάκου παρὰ τοῖς οἰκείοις στρατιώταις, πρὸς τὴν θάνατον ἀναγκαῖον συναλασθεὶς, φάρμακον δηλητήριον ἐκπιῶν, τελευτᾷ περὶ τὸν Βόσπορον.

70.

Suidas : Πομπήιος. α "Οτι Πομπήιος ὁ μέγας ἐπικληθεὶς, ὑπάτος καὶ στρατηγὸς Ῥωμαίων, τὸν πρὸς Μιθριδάτην καὶ Τιγράνην πόλεμον ἀνεδέξατο. Καὶ τὸν μὲν Μιθριδάτην κατὰ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν νυκτομαχίᾳ κατηγωνίσασατο, ὡς τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ διαρπάσαι, καὶ τρεῖς μυριάδας ὀπλιτῶν καταβαλεῖν. Ὁ οὖν Μιθριδάτης γυμνωθεὶς παντάπασι τῆς δυνάμεως διαφεύγειν ἀγαπητῶς ἅμα τῇ γαμετῇ καὶ δύο τισὶν ἀκολούθοις ἱκανὸς γέγονεν· εἶτα καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ παιδὸς Φαρνάκου παρὰ τοῖς οἰκείοις στρατιώταις, καὶ πρὸς θάνατον ἀναγκαῖον ἔλαβει, φάρμακον δηλητήριον ἐκπιῶν τελευτᾷ περὶ τὸν Βόσπορον. Ὁ δὲ δὴ παῖς αὐτῷ Φαρνάκῃ γίνεται διάδοχος τῆς ἀρχῆς. Ὁ δὲ Πομπήιος ἐπὶ Τιγράνην ἄγει τὴν στρατιάν. Ὁ δὲ Ἀρμένιος διὰ μάχης ἔλθειν τοῖς Ῥωμαίοις οὐ λυσιτελεὶς ἠγησάμενος ἐνδιδοὺς ἑαυτὸν ἀφίκετο πρὸς Πομπήιον, καὶ πρὸς τοὺς γόνανσι αὐτοῦ πείσων καὶ τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς ἀφελὼν ἐν ταῖς ἐκείνου χερσὶ κατέθετο. Οἷς δὴ καμφθεὶς τὸν θυμὸν ὁ Πομπήιος ἀνίστησι τε αὐτὸν καὶ τὸ διάδημα πάλιν ἀποδίδωσιν, αὐτὸς τῇ τοῦ Ἀρμενίου τοῦτο περιθεὶς κεφαλῇ, τὰ τε ἄλλα διὰ τιμῆς τὸν ἄνδρα ἦγεν· ἀφαιρέσει δὲ ὁμοῦ μέρους τινὸς τῆς ἀρχῆς καὶ χρήμασι πολλοῖς ἐξημίωσε τὸν Ἀρμένιον. Συρίαν τε γὰρ καὶ Φοινίκην ἀπέτεμετο,

καὶ πεντακισχίλια τάλαντα ἀργυρίου τῷ Ῥωμαίων δικαίῳ (δῆμῳ καταβαλεῖν Wolf.), ἅτε χειρῶν ἀδίκων ἀρξάμενον, προσηνάγκασε. Μετὰ ταῦτα Ἀλθανοὺς ὑπέταξε, καὶ τὸν βασιλέα τῶν Ἰβήρων Ἀρσάκην (1. Ἀρτάκην) φεύγειν ἠνάγκασε, καὶ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν Δησιτάρῳ τῷ δυνάστη τῆς Γαλατίας ἐδωρήσατο, Ἄταλόν τε καὶ Πυλαιμένεα ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἀρχὴν τῆς Παφλαγονίας κατήγαγεν, ἐξεληλαμένους πρὸς τοῦ Μιθριδάτου. Κόλχοις τε ἐπίστησιν ἠγεμόνα. Ἐφ' οἷς Σύρους τε καὶ Ἀραβίας κατεστρέψατο, καὶ Ἰουδαίους τρίτῳ μηνὶ παρεστήσατο. Ἐκ δὲ πᾶν τοῦ ἱεροῦ ἀναθημάτων οὐδὲν διήρπασεν, ἀλλὰ πάντα ὑπὸ ἀναγραφὴν ποιησάμενος Ἀριστοβούλῳ παρέδωκεν. Ὑρκανὸν γὰρ εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐξέπεμψεν δέσιμιον.»

71.

Exc. De virt. p. 797 : "Οτι Λούκιος Σέργιος Κατιλίνος, ἀνὴρ γένους μὲν ὢν ἐπιφανεστάτου, ἄλλως δὲ πονηρὸς τὴν φύσιν, τολμητῆς τε καὶ μεγαλοπράγμων, καὶ τὸ ἦθος ποικίλος, ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς πατρίδος συνώμοσε, τοὺς θρασυτάτους καὶ τολμηροτάτους τῶν εὐπατριδῶν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν ἐνόησάμενος. Λέγεται γὰρ ἄνθρωπον καταθύσας γυσοῖα τοῦ αἵματος τοὺς συνωμότας, περιάγων εἰς πάντας τὴν κύλικα πλήρη οἴνου τε καὶ ἀνθρωπέου αἵματος, εἶτε καταγογγύων τοὺς ἄνδρας τῷ τοιῷδε ὅρῳ, εἶτε καὶ πρὸς πᾶν τολήμῳ καὶ πᾶσαν ἐθίζων ἀνοσιουργίαν, ἅτε οἰκείῳ καὶ πολιτικῷ ἐπιχειρῶν αἵματι, καὶ μεταγαγεῖν τὴν πολιτείαν εἰς τυραννίδα φόνῳ τε πολλῶ τῶν ἀρίστων καὶ καταπρήσει τῆς πόλεως μηχανώμενος. Ἐπῆρε δὲ ἅρα τὸν Κατιλίνον εἰς ταύτας τὰς ἀτόπους ἐννοίας βάρη τε ὀφλημάτων νικῶντα τὸ τίμημα τῆς οὐσίας, καὶ [τὸ] συνειδὸς ἐκθέ-

Fr. 69. V. Dio Cass. XXXVII, 12 sq. Livius ep. 62. Plutarch. Pomp. c. 41. Oros. VI, 5. Cf. Eutrop. VI, 10 : *Neque multo post, quum in suos sæviret, Pharnacis, filii sui, apud milites seditione ad mortem coactus, venenum hausit.*

Fr. 70. Hunc Suidæ locum ad Joannem referendum esse liquet e fragmento antecedente et ex comparato Eutropio, qui in nonnullis Joanne vel certe Joannis excerptore uberior ita habet VI, 10 sq : *Mox ei (Pompeio) delatum bellum etiam contra regem Mithridatem et Tigranem : quo suscepto Mithridatem in Armenia minore nocturno prælio vicit, castra diripuit ; quadraginta millibus ejus occisis, viginti tantum de exercitu suo perdidit et duos centuriones Mithridates cum uxore fugit et duobus comitibus. Neque multo post, quum in suos sæviret, Pharnacis, filii sui, apud milites seditione ad mortem coactus, venenum hausit. Hunc finem habuit Mithridates ; periit autem apud Bosphorum, vir ingentis industriæ consiliique : regnavit annis sexaginta, vixit septuaginta duobus : contra Romanos bellum habuit annis quadraginta. Tigrani deinde Pompeius bellum intulit. Ille se dedit, et in castra Pompeii sexto decimo milliario ab Artaxata venit ; ac diadema suum, quum pro古巴isset ad genua Pompeii, in manibus ejus collocavit : quod ei Pompeius reposuit, honorificæque eum habuit, regni tamen parte multavit, et grandi pecunia. Adempta est ei Syria, Phœnicie, Sophe, sex millia præterea talentorum argenti, quæ populo Romano daret, quia bellum sine causa Romanis commovisset. Pompeius mox etiam Albanis bellum intulit, et eorum regem Orodem ter vicit. Postremo per epistolas et munera rogatus veniam ei ac pacem dedit. Iberiæ quoque regem Artacem vicit acie et in deditionem accepit ; Armeniam minore Deiotaro, Galatiæ regi, donavit, quia socius belli Mithridatici fuerat. Attalo et Pylæmeni Paphlagoniam reddidit, Aristarchum Colchis regem imposuit. Mox Ituræos et Arabas vicit : et quum venisset in Syriam, Seleuciam, vicinam Antiochiæ civitatem, libertate donavit, quod regem Tigranem non recepisset. Antiochensibus obsides reddidit : aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo lucus ibi spatiosior fieret, delectatus amœnitate loci et aquarum abundantia. Inde ad Judæam transgressus, Hierosolymam, caput gentis, tertio mense cepit, duodecim milibus Judæorum occisis, ceteris in fidem acceptis.*

Fr. 71. Eadem usque ad verba ἐξήλασε τῆς πόλεως leguntur apud Suidam v. Λούκιος Σέργιος. Eutrop. VI, 12 : *L. Sergius Catilina, nobilissimi generis vir, sed ingenii pravissimi, ad delendam patriam conjuravit cum quibusdam claris quidem, sed audacibus viris. A Cicerone urbe expulsus est ; socii ejus deprehensi, in carcere strangulati sunt.* De iis quæ præter hæc Joannes habet, v. Dio. Cass. XXXII, 30 ; Plutarch. Cic. 10 ; Sallust. Cat. 30. — Κατι-

σιμων καὶ μισαρῶν πράξεων. Τόν τε γὰρ υἱὸν ἔτι παῖδα ὄντα τοῦ τῆς Ὀρεστίλλης ἕνεκα γάμου διέφθειρε, καὶ θυγατρὶ παρθένῳ συνελθῶν. Δι' ἃ δὴ καὶ ὑπατεῖαν μετῴν ἀπηλάθη, Κικέρωνος ἐς τὴν τοῦδε χώραν αἰρεθέντος. Ἐξ οὗ δὴ καὶ μάλιστα τὰ ἀτοπώτατα τῶν δραμάτων ὁ Κατιλίνος ἐπὶ νοῦν ἐβάλετο, οὐδαμοῦ τῶν κακῶν ἰστάμενος, οὐδὲ ἀναπαύων τὴν γνώμην. Οὐ μὴν ἀλλὰ ὁ Κικέρων, εἰπεῖν τε δεινὸς ὢν καὶ τὸ ἀληθές ἀνευρεῖν ἰκανός, γνῶναι τε τὸ μέλλον ὀξύτατος, πολέμιον αὐτὸν ἀποφίνας ἐξήλασε τῆς πόλεως. Ὁ μὲν γὰρ οὐχ ὑπολείνας τοὺς ἐλέγχους, φεύγων ὡς Μάντιον συνωμοτὴν ὄρητο, συχνάς ἤδη δυνάμεις περὶ τὴν Ἀπουλίαν καὶ Τυρρηνίαν ἤθροικτο. Οἱ δὲ κοινοῦντήσαντες αὐτῶ τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης βουλευμάτων, δίκης τῆς προσηκούσης ἐς τὸ δεσμοκτήριον ἔτυχον.

72.

Exc. De ins. p. 15 : Ὅτι Κάσσιος ὁ ταμίης πρῶτος τὸν τοῦ Καίσαρος φόνον ἐπὶ τοῦν ἐβάλλετο, τοὺς περὶ Βροῦτον εἰς τὴν τοῦ ἔργου κοινοῦνταν προελόμενος. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Κράσσου συμφορὰν, ὁ πολιτικὸς διεδέξατο πόλεμος, ἐπάρατός τε καὶ πολλῶν δακρύων γεγονῶς αἴτιος.

Ὅτι δὴ πρὸς ταῖς ἄλλαις ταῖς κατ' αὐτὸν συμβεβηκυῖαι συμφοραῖς καὶ ἡ τύχη τοῦ δήμου ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ μετέστη πρὸς τὸ ὑπῆκοον. Γάιος δὲ Καῖσαρ ἀναστρέφων ἐκ τῆς Γαλατίας, πολλῶν τε καὶ ἀλίξιμων ἐθνῶν νικητής, ὑπατεῖαν ἐπήγγειλεν, ἀναμφιλόβως οἱ διὰ τῶν πεπραγμένων προστεθῆσθαι ταύτην ὑπολαμβάνων. Ἀντειπόντων δὲ τῇ ἐξαίτησιν Μαρκέλλου τε τοῦ ὑπάτου καὶ Βιβούλου, ἔτι τε Πομπηίου καὶ τοῦ φιλοσόφου Κάτωνος, ἐπανέειναι πρὸς τὴν πόλιν, τὰς δυνάμεις διαφείς, παρατάττεται. (3) Οἱ δὲ οὐχ ὑπατεῖαν, ἀλλὰ θριάμβου καταγωγὴν αἰτοῦντι τῷ Καίσαρι ἐναντιωθῆναι τοὺς περὶ τὸν Πομπηῖον· οἱ δὲ προσθήκην τινὰ τοῦ ὠρισμένου χρόνου λαβεῖν βουλόμενον, ἐπὶ τῷ

πάντας ἑμοῦ τοὺς βαρβάρους καταγωνιάσθαι, οὐ προσδεχθῆναι μὲν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς· Κουρίωνος δὲ τοῦ κατ' ἐκεῖνο δημαρχοῦντος μόνου ψηφισάμενου, διαλύει μὲν τὸν πόλεμον τοὺς βαρβάρους πόλεμον ὁ Καῖσαρ, θυμωθεὶς δὲ πρὸς τὴν πόλιν κατὰ τῆς βουλῆς φρονεῖν ἤρξατο. (3) Ἄρα δὲ ἐξ Ἀρμινοῦ πόλεως, οὗ τὰς δυνάμεις εἶχεν ἠθροισμένας, συντεταγμένην ἐπήγε τῇ πόλει τὴν στρατιάν. Οἱ δὲ ὑπατοὶ καὶ ὁ Πομπηῖος ἄμα τῇ βουλῇ καὶ παντὶ τῶν ἀστῶν γνωριμωτέρῳ, καταδείσαντες τὴν τοῦ Καίσαρος ὄρμη, τὴν μὲν πόλιν ἐκλείπουσιν, ἐς δὲ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἠπειρὸν φεύγοντες ὄχοντο. (4) Καὶ ὁ μὲν Πομπηῖος σὺν τοῖς ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐνταῦθα δυνάμεις ἠθροίσε, καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξηρτύετο. Καῖσαρ δὲ παρελθὼν εἰς τὴν Ῥώμην, οὐδενὸς ἐναντιομένου, καὶ ἀποδείξας ἑαυτὸν δικτάτωρα, τοὺς τε δημοσίους θησαυροὺς ἀναρρήξας εἰς τοὺς στρατιώτας ἐκένωσεν, καὶ εὐθέως πρὸς τὰς ἐν Ἰβηρίᾳ δυνάμεις τοῦ Πομπηίου τρέπεται, ὡς μηδεὶς ὑπολείποτο κατὰ τὸν πόλεμον.

5. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Πομπηῖος ἔγνω προκατελιθῆναι τὰ ἐν Ἰβηρίᾳ, ἐπὶ τὸ Βρεντήσιον στρατοπεδεύσας, ἐς χεῖρας τῷ Καίσαρι γίνεται. Διαμαρτήσας δὲ τῆς ἐλπίδος, αὐθις ἐπὶ τὸ Δυρράχιον καταφεύγει, πολὺν τε διατρίψας χρόνον, ἅπαντα τὰ τοῦ πολέμου παρεσκευάζετο, καίτοι πρὸς μικρὸν ἀναβαλλόμενος ἐπέξελθεῖν τῷ πολέμῳ (πολεμῖῳ?) ἕνεκεν σημείων τινῶν.

6. Αἱ μὲν οὖν Ῥωμαῖον δυνάμεις μετέωροι πρὸς τὴν κατ' ἀλλήλων διέκρινον μάχην· ἢ τε σύγκλητος τὰ δίκαια τῆς Ῥώμης κατὰ τὴν Θετταλονικήν μεταγαγοῦσα, προεκάθητο τῶν πραττομένων· αὐτὸς τε Καῖσαρ καὶ Πομπηῖος διὰ τῶν ὄπλων ἐκρίνοντο.

7. Τρεῖς δ' οὖν στρατιάς ἐνταῦθα καὶ μεγάλας Καῖσαρ καταγωνιάσμενος, ὑφ' ἡγεμόσι ταπτομένας Λουκίῳ τε Ἀφρανίῳ καὶ Μάρκῳ Πετρονίῳ (Ἰ. Πετρήῳ) καὶ Μάρκῳ Βάρωνι, ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ, διὰ μάχης ἐλθὼν τῷ Πομπηίῳ φεύγει τὸ πρῶτον ἐλαττωθεὶς, καὶ

λίηνος] sic Suidas; Κατιλίνος codex h. l. et infra. — ἀνοσιουργίαν] Suidas; τὴν ἀνοσιουργίαν cod. — τὸν γὰρ υἱὸν κτλ.] τὸν τε γὰρ παῖδα τῆς Ὀρ. διέφθειρε: δι' ἃ δὴ κτλ. Suidas corrupte. — ὁ Κατιλίνος ἐπὶ νοῦν] ὁ Κατ. om. Suidas. Idem mox: τῶν κακῶν οὐδαμοῦ. Idem post v. γνώμην pergīt: Ὁ δὲ Κικέρων. — τὸ ἀληθές] τῆς ἀληθείας Suid.

Fr. 72. Cassii et Bruti tanquam Caesaris interfectorum mentio anticipando est injecta. — Ὅτι δὲ] Hæc cum proxime antecedentibus arctissime coherent. Quare scripserim: ὅτε δὲ Eadem Eutropius VI, 16: *Hinc* (post Crassi necem, an. 53) *jam bellum civile successit execrandum et lacrimabile; quo præter calamitates, que in præliis acciderunt, etiam Romani nominis fortuna mutata est. Caesar enim, rediens e Gallia victor, cepit deponere alterum consulatum: et que sine dubietate aliqua deferretur, contradicium est a Marcello Cons., a Bibulo, a Pompeio, a Catone, jussusque dimissis exercitibus ad urbem redire.* — προστεθῆσθαι] προσθήσεσθαι codex. — βουλόμενον] βουλόμενοι codex. — ψήφισαμένον] num ἀντιψηφισαμένον? De re v. Appian. Bell. civ. II, 27; Dio Cass. XL, 62 sqq.; Plutarch. Pomp. 58. Ceterum sententiarum junctio minus foret inconcinna, si scriptum esset: οὐ προσδεχθῆναι ἀπὸ τῆς βουλῆς, Κουρίωνος, τοῦ... δημαρχοῦντος, μόνου ἀντιψηφισαμένου. Τότε δὲ διαλύει μὲν κτλ. — θυμωθεὶς δὲ κτλ.] Eutropius post allata pergīt: *Propter quam injuriam ab Arimino, ubi milites congregatos habebat, adversus patriam eum exercitu venit. Consules cum Pompeio, senatusque omnis atque universa nobilitas ex urbe fugit et in Græciam transit: apud Epirum, Macedoniam, Achaiam, Pompeio duce, senatus contra Cæsarem bellum paravit. Caesar vacuum urbem ingressus dictatorem se fecit. Inde Hispanias petit.* — § 5. Quæ hoc et sequente segmine leguntur, aliunde inseruit auctor. — Βρεντήσιον] Βρεντήσιον cod. — § 6. προεκάθητο] προσεκάθη cod. Ceterum male hæc contracta sunt. Quid voluerit auctor, fusius explicat Dio XLI, 43, quem Noster in compendium redegit. — § 7. τρεῖς οὖν στρ. ἐνταῦθα] sc. in Hispania. His continuatur narratio segminis 4. Eutropius l. l.: *Inde Hispanias petit. Ibi Pompeii exercitus validissimos et fortissimos cum tribus ducibus, L. Afranio, M. Petreio, M. Varone, superavit. Inde regressus in Græciam transit, adversus Pompeium dimicavit. Primo prælio victus et*

μικρὸν ἀποσχῶν ἐλαττωθῆναι παντάπασιν· οὐ γὰρ ἂν ἐπεξέδω τὸ κακὸν, εἰ μὴ νῦν ἐπιγενομένη τῷ ἔργῳ, τὸν μὲν ἅμα τοῖς ὑπολειπομένοις τῶν οἰκείων διέσωσε, Πομπήϊον δὲ τὴν στρατιὰν ἀπάγειν θάττον ἢ δεῖ παρεσκευάσασθαι, κατὰ σκότος ποιείσθαι τὴν διοίκιν οὐ προσλόμενον. Φασὶ γοῦν τὸν Καίσαρα παρ' ὅσον ἦλθε κινδύνου λογιζόμενον, πολλάκις εἶπεῖν, ὡς μάχεσθαι μὲν ἀγαθὸς εἶη Πομπήϊος, νικᾶν δὲ ἀμαθῶς ἔχει· οὐ γὰρ ἐν ἐτέρῳ χρόνῳ ἢ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γεγενῆσθαι τοῖς ἐναντίοις ἀλώσιμος. Μετὰ δὲ τούτου, πολέως Θεσσαλικῆς Φαρσάλου πλησίον, μεγάλας αὖθις ἐκάτεροι δυνάμεις ἀγείραντες, συνήεσαν. Πομπήϊῳ μὲν οὖν τέσσαρες μυριάδες ὀπλιτῶν ἦσαν, καὶ ἵππεῖς πλείους ἢ τετρακισχίλιοι, καθ' ἐκάτερον τῶν κεράτων νεμεμημένοι· πρὸς δὲ τούτοις τὸ ἐξ ἀπάντων τῶν ἐφῶν ἐθῶν συμμαχικὸν, καὶ πᾶν ὃ ἦν ἐπίσημον Ῥωμαίων εἶπετο, οἱ τε ἀπὸ τῆς βουλῆς, πλῆθος οὐκ εὐαρίθμητον δν, συνετάκττοντο· ἐν [οἷς] στρατιγικοί τε καὶ ὑπατικοὶ ἄνδρες ἦσαν, πολλῶν ἤδη στρατοπέδων ἐξηγησάμενοι, καὶ πολλοὺς διατεπραγμένους πολέμους. Καίσαρ γέ μὴν οὐδὲ ὄλαι τρεῖς μυριάδες ἀπεπλήρουν τὴν φάλαγγα, καὶ οἱ ἵππεῖς χίλιοι. Οὐδέπωποτε δὲ τσοαῖδε Ῥωμαῖκαὶ συνῆλθον ἐς τὸ αὐτὸ δυνάμεις, οὐδὲ ὑπὸ βελτίοσιν ἡγεμόσι ταττόμενα· αἱ βραδίως ἂν ἄπασαν ἐσχατιὰν τῆς γῆς υποκύψαι Ῥωμαῖοις ἠνάγκασαν, εἰ πρὸς θνητέους ἀλλὰ μὴ πρὸς ἐμφυλίους ἀγῶνας ἤχθησαν.

8. Τότε δ' οὖν συνελθόντες ἐμάχοντο καρτερῶς, οὐδέτερον διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εἰς τοὺς ἐναντίους ἀπέχθειαν εἰκόντες. Πολλῆς τε διαφθορᾶς ἀφ' ἐκατέρων γενομένης, τέλος οἱ περὶ τὸν Πομπήϊον ἐκλείπτουσι, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτοῦ πίπτουσι, πολλοὶ δὲ σποράδες ἀπεχώρουσι, τὸ στρατόπεδον ἐρημον διαρπάσαι τοῖς ἐναντίοις παραδόντες. Αὐτὸς δὲ Πομπήϊος ὀλίγοις ἅμα τῶν ἐταίρων καὶ τοῖς φιλάτοις ἀπεχώρει, Αἴγυπτον καταλαβεῖν ἐν σπουδῇ ποιούμενος, ὡς ἂν δοθεῖν οἱ πρὸς τοῦ

τότε δυναστεύοντος ὠφέλεια, ὄππερ δὴ πάλαι τὸν πάτερα ὑπὸ τῶν πολιτῶν φυγαδευθέντα εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκατέστησεν.

9. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἀναπεισθεὶς ὑπὸ Θεοδότου τοῦ Χίου, πονηροῦ τὸν τρόπον ῥήτορος, τῆς τῶν κρατούντων γενέσθαι μοίρας, ἐν οὐδενὶ δὲ θέσθαι τὰ τῶν φίλων ἀτυχούτων· πρὶν καταπλεῦσαι μηδὲν [μῆτ' εἰπόντα] μῆτε ὀδυρόμενον ἀναίρει τὸν Πομπήϊον. Ὡς γὰρ ἤσθετο οὐτε λαθεῖν οὐτε διαφυγεῖν δύναται, συνεκαλύφτο ἅμα καὶ ἀπόλετο. Ἄνοσία τε πράξει μείζον ἐτι προστιθεὶς δὲ Πτολεμαῖος ἀσέβημα, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεῖται τὸν ἄνδρα.

10. Μετὰ δὲ τὸ πάθος τοῦ Πομπήϊου παρῆν εὐθὺς καὶ ὁ Καίσαρ ἐς Αἴγυπτον, πάλαι μὲν διώκων τὸν πολέμιον, τότε δὲ ὡς παρὰ φίλον τὸν Πτολεμαῖον ἀφιγμένος. Ὁ δὲ ἄρα παραπλήσια καὶ κατὰ τοῦ Καίσαρος ἐβουλεύετο, ἀνελεῖν τὸν ἄνδρα λόχῳ διεγνωνκῶς. Ἄνοχηίσης δὲ τῆς ἐπιβουλῆς, πολέμιος δὲ Πτολεμαῖος ἀναφαίνεται, καὶ διὰ μάχης ἐλλθὸν τοῖς Ῥωμαῖοις, κατ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα διαφθείρεται. Μικρὸν γοῦν ὕστερον ἐν τοῖς νεκροῖς ἀνευρέθη κρικωτὸν θώρακα χρυσῶν περικείμενος. Αἴγυπτον δὲ Καίσαρ ἐλὼν, Κλεοπάτραν τὴν ἀρχὴν παραδίδωσιν, ἀδελφῇ μὲν τοῦ πρότερον βασιλεύοντος οὔσῃ, ἀπὸ δὲ τῆς ὥρας αὐτῆ τοῦ σώματος ἐγνωσμένη. Φασὶ γὰρ αὐτὴν τῆδε πρώτην Ῥωμαίων ἐς κοινωτικὴν λέχους ἐλθεῖν. Ἐνδημούντος δὲ διὰ ταύτην τοῦ Καίσαρος ἐν Αἴγυπτῳ, λόγος κατέσχε τὸ πλῆθος, ὡς καὶ ἐπανάστασιν αὐτῷ παρὰ τῶν ἐγγχωρίων γενέσθαι, καὶ πολλὰς μυριάδας ὑπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν ὀπλων ἐντεῦθεν διαφθαρῆναι.

11. Ὁ δὲ Καίσαρ ἀκούσας τὸν Μιθριδάτου παῖδα Φαρνάκην αὖθις νεωτερίζειν ἀρξάμενον, ἀπῆρε μὲν ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου· καὶ καταστρατευσάμενος ἐπ' αὐτὸν, καὶ περικλείσας ἐν τόπῳ τινὶ τῆς Θετταλίας, πρὸς αὐτόχειρα θάνατον τοῦτον ἐλθεῖν ἠνάγκασεν, ἐς ταύτην

fugatus, evasit tamen, quia nocte interveniente Pompeius sequi noluit: dixitque Cæsar, nec Pompeium scire vincere, et illo tantum die se potuisse superari. Deinde in Thessalia apud Palæopharsalum, productis utrimque ingentibus copiis, dimicaverunt. Pompeii acies habuit XL millia peditum, equites in sinistro cornu sexcentos, in dextro quingentos (aliter Joannes); præterea totius Orientis auxilia, totamque nobilitatem, innumeros senatores, prætorios, consulares, et qui magnorum jam populorum victores fuissent. Cæsar in acie sua habuit peditum non integra XXX millia, equites mille. Numquam adhuc Romanæ copiæ in unum, neque majores, neque melioribus ducibus, convenerant, totum terrarum orbem facile subacturas, si contra barbaros ducerentur. — § 8. Eutrop. : *Pugnatum tamen est ingenti contentione, victusque ad postremum Pompeius et castra ejus direpta sunt. Ipse fugatus Alexandriam petiit, ut a rege Ægypti, cui tutor a senatu datus fuerat propter juvenilem ejus ætatem, acciperet auxilia; qui fortunam magis quam amicitiam secutus, occidit Pompeium, caput ejus et annulum Cæsari misit.* — οἱ πρὸς... ὠφέλεια] οἱ τῆ τοῦτο τε δυναστεύοντος ὠφέλειᾳ codex. — § 9. Inclusa supplevi e Dion. XLII, 4, ubi sic: ... ἀπέκτεινον αὐτὸν πρὶν καταπλεῦσαι, μηδὲν μῆτ' εἰπόντα μῆτ' ὀδυρόμενον· ὡς γὰρ τάχιστα τῆς γε ἐπιβουλῆς ἤσθετο, καὶ ἔγνω ὅτι οὐτ' ἀμύνασθαι σφᾶς οὔτε διαφυγεῖν δύνησεται, συνεκαλύφτο. Theodoti mentio in nostro Dione non est. — § 10. Eutrop. VI, 17: *Mox Cæsar Alexandriam venit. Ipsi quoque Ptolemæus parare voluit insidias; qua causa regi bellum illatum est. Victus in Nilo periit, inventumque est corpus ejus cum lorica aurea. Cæsar Alexandriam potitus, regnum Cleopatræ dedit, Ptolemæi sorori, cum qua consuetudinem stupri habuerat.* — παραδίδωσι] περιδίδωσι cod. — ἐγνωσμένη] ἐγνωσμένης codex. — § 11. Eutropius: *Rediens inde Cæsar, Pharnacem, Mithridatis Magni filium, qui Pompeio in auxilium apud Thessaliam fuerat, rebellantem in Ponto, et multas populi Romani provincias occupantem, vicit acie; postea ad mortem coegit.* — Θετταλίαις] Pharnaces prælio victus est ad Zeliam urbem, uti constat. Thessaliæ mentio in nostro fragm. vel auctoris vel excerptoris negligentia debetur. Quid in fonte Joannis fuerit, intelligitur ex Eutropio. Quamquam hoc ipsum historiae contrarium esse videtur. Nam sec. Cæsarem in Bello Alex. c. 69 et Dion. Cass. XLI, 63; XLII, 47, Pharnaces Pompeio ad Pharsalum pugnantem non tulerat auxilium. — αὐτόχειρα θάνατον] hoc

αὐτὸν ἀγαθὸν τὴν τελευταίαν τοῦ βίου, ἐς ἣν αὐτὸς πρότερον τὸν πατέρα συνήλασεν.

12. Ἐπειδὴ ταῦτα διαπραξάμενος ἐπανῆλθεν ἐς τὴν Ῥώμην, τρίτον ἑαυτὸν ἕπατον ἀνειπὼν, καὶ κοινῶν τῆς ἀρχῆς προσεβόητος Μάρκον Αἰμίλιον Λέπιδον, ὃς κατὰ τὸν ἔμπροσθεν ἐνιαυτὸν ἕπαρχος ἦν αὐτῷ κατὰ μοναρχίαν ἐξηγουμένῳ, πολλοὺς τε τῶν Πομπηϊανῶν ἀνακαλεσάμενος, τῷ τε δήμῳ Ῥωμαίων μεγάλας δωρεάς καὶ ἀφέσεις χρεῶν χαρισάμενος, στρατηγούς τε τῶν ἀναγκαίων ἐπιμελητάς, καὶ ἱερεῖς ὑπὲρ τὸ νεομισμένον καταστήσας τῇ πόλει, τοὺς τε ἱππέας καὶ ἑκατοντάρχας ἄλλους τε τινας καταλέξας, Σαλουστίῳ τὴν πολιτικὴν διοίκησιν καταλιμπάνει καὶ τοὺς γεγενηραχότας στρατιώτας, αὐτὸς τε ἐπὶ τὴν Λιβύην ἐπεραιούτο, ἔθνα τὸ πολὺ καὶ γνωριμώτατον τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐγενείας συνελθὼν, συμμάχῳ τε χρωμένον Ἰώβῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Μαυρουσίων, ἀνενοῦτα τὸν πόλεμον.

13. Ἦγουντο δὲ τῶν συνεληλυθότων ἐνταῦθα Ῥωμαίων Πόπλιος Κορνήλιος, Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ γεγονώς, κηδέστης δὲ Πομπηίου τυγχάνων, καὶ Μάρκος Πετρήιος καὶ Κόιντος Βάρος, καὶ Μάρκος Πόρκιος Κάτων ὁ φιλόσοφος, καὶ Κορνήλιος Φαῦστος Σύλλου τοῦ μοναρχήσαντος παῖς ὢν· οἷς ἀντιταξάμενος ὁ Καίσαρ μετὰ πολλὰς προσβολὰς καὶ διαφόρους τῶν πρατομένων τύχας, κρατεῖ παντάσῃν· ὡς Κάτων μὲν καὶ Σκιπίωνα, Πετρήιον τε καὶ Ἰώβαν αὐτόχειρας σφᾶς αὐτοὺς ἀνελεῖν, Φαῦστὸν τε τὸν παῖδα Σύλλου συνοικούντα θυγατρὶ Πομπηίου, πρὸς αὐτοῦ διαφθάρηται τοῦ Καίσαρος.

14. Ἐνιαυτὸν δὲ οὖν ὕστερον ἀναστρέφας ἐπὶ τὴν Ῥώμην ὁ Γαῖος, τέταρτον ἑαυτὸν ἀπέδειξεν ἕπατον, καὶ τὰς δυνάμεις ἀναλαβὼν, εὐθὺ [ἐπὶ] τὰς Ἰβηρίας ἐχώρει. Οἱ γὰρ δὴ τοῦ Πομπηίου παῖδες, ἑαυτοῖς τε καὶ τῷ πατρὶ καθεστῶτες ὀμόνυμοι, Γναῖος Πομπηῖος καὶ Σεῖτος Πομπηῖος, μεγάλας ἐγείραντες αὐθις δυνάμεις, ἀνενοῦντο τὸν πόλεμον. Ἐπεὶ γοῦν Καίσαρ ἀφίκετο, πολλὰ μὲν καὶ καρτερὰ συνίσταντο μάχαι· ἐσχάτῃ

δὲ πόλεως Μούνης πλησίον γίνεται· καθ' ἣν φασὶ παρά τὸσαν ἔλθειν κινδύνου τὸν Καίσαρα, ὡς παρερηγμένης ἦδη τῆς οἰκείας φάλαγγος, σπάσαι καθ' ἑαυτοῦ τὸ ξίφος, τεθνάναι βουλόμενον πρὶν μετὰ τὸσύνδε τῶν πολεμικῶν ἔργων δόξαν, ὑπὸ χεῖρα δύο μειρακίων πέσοι ἀνὴρ ἦδη πρὸς γῆρας σχεδὸν ἀφιγμένος. Ἀνακαλεσάμενος δὲ ὁμοῦ τοὺς φεύγοντας, καὶ τὰς τάξεις ἀνανεωσάμενος, ἐπιπίπτει τοῖς ἐναντίοις, καὶ κρατεῖ περιφανῶς. Τῶν δὲ Πομπηίου παίδων ὁ μὲν πρεσβύτερος ἐν τῇ παρατάξει διαφθείρεται, ὁ δὲ νεώτερος ἀγαπητὸς διασώζεται.

15. Ὁ τοίνυν Καίσαρ, ἀπάντων ἦδη τῶν ἐμφυλίων πολεμίων (1. πολέμων) κατειργασμένου, ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀνεστρέφετο, τό τε φρόνημα ταῖς συνεχέσιν ἀνδραγαθίαις ἐξωγκωμένος, καὶ παρὰ τὸ σύνθηες τῇ Ῥωμαίων ἐλευθερίᾳ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλαζονεύμενος. Ἐπεὶ γοῦν τὰς τε τιμὰς καὶ τὸ κύρος τοῦ δήμου παρελόμενος αὐτὸς ἐπέτρεπεν οἷς ἐβούλετο, καὶ, τῆς βουλῆς πρὸς αὐτὸν ἰούσης, οὐχ ὑπανάστατο, ἀλλὰ βασιλικὸς εἶτε, ἀληθέστερον εἰπέιν, τυραννικοὺς χαίρων δήλος ἦν ἐπιτηδεύμασιν (εἰκόνας τε γὰρ καὶ ἀνδριάντας καὶ ἀνιδρύματά τινες αὐτῷ τῶν καλῶν προσέφερον, ἄλλοι τε καὶ βασιλέα προσηγόρευον), οὕτω τοίνυν πάντων τῶν ἐν μνήμῃ Ῥωμαίων κρείττων φανεῖς, διὰ τὴν ὑπὲρ ἀνθρωπὸν δύναμιν θεὸς ὀνομάσθη. Εἰσι δὲ ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν ἐπὶ Ἰουλίῳ Καίσαρα ἐνιαυτοὶ χίλιοι ρχδ'.

16. Ἐπεὶ δὲ Καίσαρ ὑπερόγκῳ φρονήματι ἐς τὴν σύγκλητον διεγένετο, βουλεύουσι κατ' αὐτοῦ θάνατον, φθόνῳ τε τοῦ προσήκοντος καὶ μίσει τοῦ προτετιμημένου, ἄνδρες ὑπὲρ ξ' τῶν τε ἀπὸ τῆς συγκλήτου καὶ τῶν ἐς τοὺς ἱππέας τελούντων, ὄρωι τὴν κατ' αὐτοῦ σύστασιν βεβαιωσάμενοι. Ἐνῆγον δὲ ἄρα μάλιστα πάντων τοὺς συνωμότας ἐς τὴν ἐπιχειρήσιν Βροῦτοι δύο, γένους ὄντες ἀνέκαθεν αὐστηροτάτου· ἐς γὰρ δὴ τὸν παλαιὸν Βροῦτον τοῦ αἵματος ἀνέφερον τὴν ἀρχὴν, [ὃς] τοὺς τυράννους ἐν τοῖς ἀνωτάτω χρόνοις ἐκβαλὼν, πρῶτος ἀπέδειχθη παρὰ Ῥωμαίους ἕπατος.

17. Καίτοι φασὶ τινες δημοτικῶ γεγενηῖσθαι πατρὰς

fictum est more poetarum. Non sua, sed aliorum manu Pharnaces periit. Vide locos laudatos. — § 12. Eutrop. VI, 18 : *Inde Romam regressus, tertio se consulē fecit cum M. Emilio Lepido, qui ei dictatoris magister equitum ante annum fuerat. Inde in Africam profectus est, ubi infinita nobilitas cum Juba, Mauritaniae rege, bellum reparaverat.* — συνελθὼν [συνελθὼν cod. — ἀνενοῦτο] ἐνεν. cod. — § 13. Eutr. : *Duces autem Romani erant P. Cornelius Scipio, ex genere antiquissimo Scipionis Africani (hic etiam socer Pompeii Magni fuerat), M. Petreius, Q. Varus, M. Porcius Cato, L. Cornelius Faustus, Syllæ dictatoris filius. Commissio pratio post multas dimicationes victor fuit Cæsar. Cato, Scipio, Petreius, Juba, ipsi se occiderunt; Faustus, Syllæ quondam dictatoris filius, Pompeii gener, a Cæsare interfectus est.* — § 14. Eutrop. c. 19 : *Post annum Cæsar Romam regressus, quarto se consulē fecit, et statim ad Hispanias est profectus, ubi Pompeii filii, Cnæus et Sextus, ingens bellum reparaverant. Multa pralia fuerunt; ultimum apud Mundam civitatem : in quo adeo Cæsar pæne victus, ut, fugientibus suis, se voluerit occidere, ne post tantam rei militaris gloriam in potestatem adolescentium, natus annos sex et quinquaginta, veniret. Denique reparatis suis vicis; et Pompeii filius major occisus est, minor fugit.* — § 15-18. Eutrop. brevius : *Inde Cæsar, bellis civilibus toto orbe compositis, Romam rediit, agere insolentius cepit, et contra consuetudinem Romanæ libertatis. Quum ergo et honores ex sua voluntate præstaret, qui a populo ante deferebantur, nec senatus ad se venienti adsurgeret, aliaque regia ac pæne tyrannum faceret : conjuratum est in eum a LX vel amplius senatoribus equitibusque Romanis. Præcipui fuerunt inter conjuratos duo Bruti, ex eo genere Bruti, qui primus Romæ consul fuerat, et reges expulerat, C. Cassius et Servilius Casca. Ergo Cæsar, quum senatus die quadam inter ceteros venisset ad curiam, XXIII vulneribus confossus est.* — § 17. Ποσειδώνιος [Eadem e Posidonio (fr. 47, tom. III, p. 272) narrat Plutarchus in Bruti c. 1.

αὐτοὺς, ἄρτι καὶ πρῶν ἐς ἄρχοντας παρεληλυθότος· οὐ γὰρ τῇ παλαιῷ γε Βρούτῳ λειψθῆναι γένος, ἀνελόντι τοὺς υἰάας· οἷς ὁ φιλόσοφος ἀντιλέγων Ποσειδώνιος, τοὺς μὲν ἐν ἡλικίᾳ φησὶν ἀπολωλέναι τοῦ Βρούτου παῖδας, τρίτον δὲ λειψθῆναι νήπιον, ἀφ' οὗ τὸ γένος εἰς τούτους καθήκειν. Μητὴρ δὲ αὐτοῖς ἀδελφὴ τοῦ φιλοσόφου Κάτωνος, ὃν μάλιστα Ῥωμαίων ὁ πρεσβύτερος ἐζήλωσε Βρούτος, θεῖον ὄντα καὶ κηδεστὴν ὑστερον γονόμενον. Πορκία γὰρ δὴ τῇ **.

18. Ἐπὶ δὲ τοῖς Βρούτοις Γάιος Κάσιος ἦν ἐν τῇ συνωμοσίᾳ, ὁ Κράσιος ἐπὶ Παρθαίους συστρατεύσαμενος, καὶ Σεβήλιος Κάσκα, ὃς δὴ καὶ πρῶτος σπάσαι τὸ ξίφος κατὰ τοῦ Καίσαρος λέγεται. Ἐπιστάντος δὲ τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν ἔδει τὴν βουλήν συνελθοῦσαν χρηματίζειν τι περὶ τῶν κοινῶν, παρῆν καὶ ὁ Καῖσαρ ἐς τὸ βουλευτήριον, μεθέξων τῶν γινομένων. Ὡς δὲ τὰ ξίφη διεκόμισαν ἐν κιβωτίῳ τινὶ κατακρύψαντες, τρόπον δὲ συμβολαίῳν παρὰ τὸ συνέδριον ἤγαγον, αὐτίκα ἀναστάντες καὶ περιστάντες τὸν Καίσαρα κατετίτρωσκον. Ἐπιθεμένῳν δὲ αὐτῶν, τὰ μὲν πρῶτα διώθει τοὺς ἐπιόντας, καὶ κατὰ δύναμιν ἡμίονο· ἐπει δὲ τὸν Βρούτον γυμνῷ τῷ ξίφει ἐπ' αὐτὸν χωροῦντα καὶ σὺν τοῖς πολεμοῖς τεταγμένον θεάσατο, ἐγκαλυψάμενος παρέδωκε παῖειν τὸ σῶμα. Τρεῖς γοῦν καὶ κ' πληγὰς ἀναδεξάμενος ἀνάλισκεται, ἐτῶν (δὲ) τῇ πολὶ μετὰ τὸν ἀνοικισμὸν ἑννέα που πρὸς τοῖς ψ' γεγονότων.

72 a.

Tzetzes Chil. III, 23, v. 16 :

Ἡ Πτολεμαίου σύναμις, δέσποινα Κλεοπάτρα...
αἴτη σὺν ἀρχιτέκτονι Κυπρίῳ Δεξιφάνει
τὴν θάλασσαν ἠερσώσασα τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας
δοσὸν πρὸς τετραστάδιον, εἶτε μικρὸν τι πλεόν,
τὸν πύργον ἐξεργάσατο τὸν μέγιστον τῆς Φάρου,
ὀλίκα φῶς σωτήριον μάλλον ἐν ζάλῃ φράνειν.
Μέμνηται μὲν Βιργίλιος ταύτης τῆς Κλεοπάτρας,
Λουκιανὸς καὶ Γαληνὸς καὶ Πλούταρχος σὺν τούτοις,
Διόδωρος, Γεώργιος ὁ χρονικὸς σὺν ἄλλοις,
καὶ Ἰωάννης μετ' αὐτοὺς Ἀντιοχεὺς ὑστέρωσ.

73.

Exc. Salm. p. 392 : Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ νέος ὢν ἔδοξε καθ' ὕπνου συνουσιάζειν τῇ ἰδίᾳ μητρὶ, καὶ ἐν ταῖς ἀγέλαις αὐτοῦ ἵππος ἐτέχθη χηλοῦς ἔχων ἀντὶ ὀπλῆς, καὶ οὐδένα ἕτερον ἀναβάτην ἐδέχετο, εἰ μὴ αὐτὸν

μόνον, ὡς ὁ Βουκίφαλος τὸν Ἀλέξανδρον. Πρὸ δὲ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἔδοξεν δρᾶν ἡ γυνὴ αὐτοῦ πεπτακυῖαν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν τραυματίαν καὶ αἵματι κατάρρυστον ἐμπεσεῖν τοῖς κόλποις αὐτῆς. Προϊόντι δὲ αὐτῷ ἔδωκε τις ἐν χάρτῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλήν· ὁ δὲ ἄλλο τι νομίσας εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀναγνοὺς, ἀλλὰ δοὺς τοῖς ὑπογραφεῦσιν, ἐσφάγη.

74.

Exc. De ins. p. 21 : Ἐπειδὴ Καῖσαρ ἀνηρέθη κατὰ τὸ βουλευτήριον, αὐτὸς ἐμφύλιος ἀνήφθη πόλεμος. Τοὺς μὲν γὰρ αὐθέντας τοῦ Καίσαρος, οἷα τῆς κοινῆς ἐλευθερίας προστάτας, περιεῖπε τὸ συνέδριον· ὁ γε μὴν ὑπάτος Ἀντώνιος, τοῖς ἀχθόμενοις τῇ τοῦ Καίσαρος τελευτῇ προσθέμενος, πιέζειν τοὺς ἄνδρας καὶ καταναλίσκειν ἐκ παντὸς ἐπενόει τρόπον· καὶ οὐ καθῆκεν ἄχρις οὗ φυγάδας τῆς πόλεως τοὺς περὶ τὸν Βρούτον κατέστησεν· οἱ μὲν γὰρ ὑπεξῆλθον, δεῖσαντες τὴν τοῦ Ἀντωνίου δύναμιν δημαγωγῶντος κατ' αὐτῶν τὸ πλῆθος. Ἡ δὲ βουλὴ ἀρχάς τε καὶ τιμὰς τοῖς ἀνδράσι προσένειμεν, ἄρχειν Συρίας τε καὶ Μακεδονίας ψηφισαμένη. Παραχθείσης δὲ τῆς πόλεως ἐν ἑαυτῇ, πολλὰ τε καὶ ἔκνομα τὸν Ἀντώνιον διαπραττόμενον, πολέμιον ἀνεῖπεν ἡ βουλὴ, ἐπὶ τε τῇ συλλήψει τοῦ ἀνδρός ἥδη τῆς πόλεως σὺν ταῖς οἰκείαις δυνάμεσιν ἀπεληλυθότος, Πάνσαν τε καὶ Ἰρτιον τοὺς ὑπάτους ἐκπέμπει, τρίτον ἡγεμόνα τούτοις ἐπιτάξασα τὸν Ὀκταούσιον, ἔτι νέον ὄντα. Ζή[τει ἐν **.]

75.

Exc. De virt. p. 798 : Ὅτι Φουλοῖα ἡ Ἀντωνίου γυνὴ Κικέρωνος τοῦ βῆτορος ἀποτεμοῦσα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπὶ τοῖς γόνασι λαβοῦσα, πολλὰ μὲν ἐς αὐτὴν ἐξυθρίσαι καὶ ἐμπτύσαι. Τέλος δὲ τὸ αὐτῆς διανοήσασα στόμα, ἐκείνου τε τὴν γλώτταν ἐξελκύσαι καὶ τῇ βελόνη τῇ κατὰ τὴν κεφαλὴν κατακεντήσαι, πολλὰ τε καὶ μικρὰ προσφρηγασμένη, ἐπὶ τὸ βῆμα τεθῆναι προσέταξεν, ἐν' ὅθεν κατ' αὐτῆς δημηγορῶν ἠκούετο, ἐκείθεν καὶ δρόψο.

Οὗτοί γε μόνοι ἐσώθησαν τότε, παρ' ὧν γε πλείονα ἔλαβον ἤπερ τελευτησάντων εὐρεῖν ἤλπισαν. Καὶ ἴνα μὴ κεναὶ ἐν τοῖς λευκώμασι τῶν ἀνδρῶν αἱ χῶραι ᾧσιν, ἑτέρους ἀντέγραψαν ὁ τε Καῖσαρ καὶ Λέπιδος καὶ Ἀντωνίου. Τοιαῦτα μὲν περὶ τὰς σφαγὰς, πολλὰ δὲ καὶ

— Πορκία γὰρ τῇ] nonnulla exciderunt. Dixit auctor M. Junium Brutum, repudiata Claudia, uxorem duxisse Catonis filiam Porciam. — § 18. ἐν κιβωτίῳ κτλ.] Ex Dionis lib. XLIV, 16.

Fr. 72 a. Cf. Malalas p. 218, 14. Veriora v. ap. Strabon. XVII, p. 791, ibique Groskurd.

Fr. 73. Cf. Dio XLIV, 17 sq.

Fr. 74. Eutropius VII, 1 : Anno urbis DCC fere ac nono, interfecto Cæsare, bella civilia reparata sunt. Percussoribus enim Cæsaris senatus favebat. Antonius consul, partium Cæsaris, civili bello opprimere eos conabatur. Ergo turbata republica multa Antonius scelera committens, a senatu hostis judicatus est. Missi ad eum persequendum duo coss. Pansa et Hirtius, et Octavianus adolescens. — ὑπεξῆλθον] ἐπέξ. cod. — τιμὰς] τινὰς cod. — Ἰρτιος] Ἰρκτιος cod.

Fr. 75. Excerpta, male tamen, e Dion. XLVII, c. 9, ubi sic : Ὡς δ' ὄν καὶ ἡ τοῦ Κικέρωνος πατε (κεφαλὴ) ἐκομίσθη σφίσι, .. ὁ μὲν Ἀντώνιος πολλὰ αὐτῷ καὶ δυσχερῆ ἐξονειδίσας, ἔπειτ' ἐκέλευσεν αὐτὴν ἐκφανέστερον τῶν ἄλλων ἐν τῷ βήματι προτεθῆναι, ἐν' ὅθεν κατ' αὐτοῦ δημηγορῶν ἠκούετο, ἐναῦθα μετὰ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὥσπερ ἀπετέμνητο, δρόψο. Ἡ δὲ δὴ Φουλοῖα ἐς τε τὰς χεῖρας αὐτῆν, πρὶν ἀποκομισθῆναι, ἐδέξατο, καὶ ἐπιτυκρναμένη οἱ καὶ ἐμπτύσασα, ἐπὶ τε τὰ γόνατα ἐπέ-

περὶ τὰς τῶν ἄλλων οὐσίας συνέβαινε· καίτοι ταῖς τε γυναίξιν τῶν ἀναιρουμένων τὰς προίκας, καὶ τοῖς τέκνοις τὸ δέκατον τῆς οὐσίας μέρος παρείχεν ὁ Καίσαρ. Ἐπορθεῖτο γοῦν πάντα ἀδεῶς. Τῶν μὲν γὰρ ἐνοικίων οἱ κτήτορες [τὰ δλον] ἀφροῦντο, τῶν δὲ προσόδων τὸ ἕμισυ. Καὶ πρὸς γε τοὺς στρατιώτας ἀπέτρεφον προίκα. Δεκάτας τε αὖθις εἰσφέρειν τῶν προσόδων ἐπιτραπέντες μολίς αὐτοὶ δέκατον ἑκαρπύοντο μέρος. Αὐξήσεως γὰρ τῶν τελῶν πολλῆς γενομένης, καὶ πρὸς ἀνάγκης ἐς τὸ ναυτικὸν ἀπαιτούμενοι παῖδας, ἔστιν ὅτε καὶ ὠνούμενοι ἐδίδουσαν. Τὰς τε ὁδοὺς οἰκείους δαπανήμασιν ἐπεσκευάζον. Μόνοι δὲ οἱ τὰ ὅπλα ἔχοντες ἐπλοῦτον. Οἱ μὲν γὰρ τὰς οὐσίας τῶν τελευτησάντων διᾶς καὶ ἤτουν καὶ ἐλάμβανον, οἱ δὲ καὶ ἐς τὰ τῶν ζώντων ἔτι γερόντων τε καὶ ἀτέκνων γένη ἔσεβιάζοντο. Ἐς τοσοῦτον γὰρ ἀπληστίας καὶ ἀναισχυντίας ἐχώρησαν, ὥστε τινὰ καὶ τὴν τῆς Ἀττίας τῆς τοῦ Καίσαρος μητρός ἀποθανούσης τότε καὶ δημοσίᾳ ταφῇ τιμηθείσης οὐσίαν παρ' αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος αἰτήσαι. Τοιαῦτα οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐποίουν Καίσαρ καὶ Λέπιδος καὶ Ἀντωνίου.

76.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι μετὰ τὸ ἀνελεῖν Βρούτων καὶ Κάσιον τοὺς αὐθέντας Καίσαρα τὸν Αὐγούστον καὶ διαλαχεῖν κλήρω τὴν ἀρχὴν, Ἀντώνιος ὁ ὑπάτος πολεμὸν ἐγένω κινεῖν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐμφύλιον. Ἦν δὲ οὗτος ἀδελφὸς Μάρκου Ἀντωνίου, τοῦ σὺν Καίσαρι Βρούτῳ καὶ Κασσίῳ συμπολεμήσαντος. Οὐ πολλῶν γε μὴν χρόνῳ ἐν Περουσίᾳ πόλει Τυρρηνηκῆ σφόδρα τῶν ἀναγκαίων ἐνδεία πιεσθεῖς, ἤλω μὲν, οὐ μὴν ἀνηρέθη, ἀλλ' ἐξηλάθη τῆς Ῥώμης πρὸς τοῦ Καίσαρος, σὺν τῇ γαμετῇ τοῦ Ἀντωνίου Φουλιᾶ· οὗς ὁ Καίσαρ ἤλασεν ὡς νεωτεροποιοὺς καὶ πολυπράγμανας.

77.

Exc. De virt. p. 801 : Ὅτι μετὰ τὰς σπονδάς φασὶ δειπνεῖν παρὰ τῷ Πομπηίῳ τῷ παιδί Πομπηίου τόν τε Καίσαρα (Ἰούλιον) καὶ Ἀντώνιον, ἐν τῇ στρατηγίδι νηὶ παρασκευασαμένῳ τὸ δεῖπνον. Τοῦτα γὰρ

ἔφη αὐτῷ μόνον καταλειφθῆναι πατρῶον οἶκον. Ἦδη δὲ ἐνδον ὄντων καὶ τῆς συνουσίας ἀκμαζούσης Μηνᾶν τὸν πειρατὴν τὰ πλείστου ἄξια τῷ Πομπηίῳ ὑπηρετοῦντα, καὶ τότε προσελθεῖν τε αὐτῷ ἡσυχῇ, καί, « Βούλει, φάναι, τὰς ἀγκύρας τῆς νεῶς ὑποτεμῶν ποιήσω σε μὴ Σικελίας καὶ Σαρδῶνος, ἀλλὰ τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας κύριον; » Τὸν δὲ Πομπηίου ἀποκρίνασθαι· « Ἔδει σε, ὦ Μηνᾶ, τοῦτο πεποιηκέναι μὴ προειπόντα ἐμοὶ τὴν ἐπιχείρησιν. Νῦν δὲ οὐ πρὸς ἡμῶν ἐπιορκεῖν· τὰ παρόντα στέργωμεν. »

AUGUSTUS.

78.

Exc. Salmas. p. 392 : Ὀκταυῖος [ἔβασλευσε] ἔτη ζ', ἡμέρας β'. Ἡμέρας μίᾳς πρὸ τεχθῆναι τοῦτον, εἶδεν ἢ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς τὰ σπλάγχνα αὐτῆς ἐξαρπαγέντα εἰς οὐρανὸν ἐφέρετο· καὶ ἐν τῇ νυκτὶ ἢ ἐγεννήθη εἶδεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὅτι ἐκ τῶν κόλπων τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἀνέτειλεν ὁ ἦλιος. Νιγίδιος δὲ τις βουλομετῆς ἀστρολόγος, βραδύτερον προσελθόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, ὃ δὲ ἔφη υἱὸν αὐτῷ τεχθῆναι· κάκεινος, « Ἦ τι ἐποίησας; δεσπότην ἡμῖν ἐγέννησας, » ἀνεβόησε. Τρεφομένου δὲ τοῦ παιδὸς ἐν ἀγορῷ, ἀετὸς καταπτάς ἄρτον ἐκ χειρῶν αὐτοῦ ἀφείλετο, καὶ ἐπανελθὼν πάλιν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἀπέθετο. Ἐν παισὶ δὲ τελοῦντα εἶδε καθ' ὕπνου αὐτὸν Κικέρων χρυσῇ ἀλύσει δεδεμένον, καὶ μάλιστα κρατοῦντα ἐν τῷ Καπιτωλίῳ χαλασθῆναι οὐρανῶθεν. Ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτὸν τελευτᾶν, κεραυνοῦς ἐμπεσῶν εἰς τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἠφάνισε, καὶ προεῖπον οἱ μάντις ὅτι ἀποθάνεται.

2. Οὗτος τοὺς λογίους τιμῶν μετεωρολόσχας ἀπήλαυσε, τὸδε τὸ λόγιον προφερόμενος·

Μῆτι πελώρια μέτρα γῆς ὑπὸ σὴν φρένα βάλλου,
μηδὲ μέτρη μέρτρῳ ἡελίου κανόνας συναβροῖσας·
αἰδοῦ βουλή φέρεται πατρὸς, οὐχ ἔνεκεν σοῦ·
ἀστέριον προπόλευμα σέθεν χάριν οὐκ ἐλοχευθή.

3. Δρούσου θυγάτηρ Λιουῖα γαμετῇ ἦν Νέρωνος τι-

θηκε, καὶ τὸ στόμα αὐτῆς διοίχασα (1. διανοίχασα, ut ap. Xiphil. et n. l.), τὴν τε γλώσσαν ἐξεῖλκυσε καὶ ταῖς βελόνας, αἷς ἐς τὴν κεφαλὴν ἐχρήτο, κατεκένησε, πολλὰ ἄμα καὶ μικρὰ προσπεικνῶπτουσα. Καὶ οὗτοι δ' οὐν ἄμους ἔσωσάν τινας, παρ' οὖν γε καὶ πλείω χρέματα ἔλαθον ἢ τελευτησάντων εὐρήσειν ἤλπισαν. Καὶ ἴνα μὴ γινεαὶ αἱ ἐν τοῖς λευκώμασι χῶραι τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ᾧσιν, ἑτέρους ἀνενέγραψαν. *Sequentia simili modo exscripta sunt e cap. 14 sqq., ubi tu ipse videas.*

Fr. 76. Eutrop. VII, 2 : *Primo praelio victi sunt Antonius et Cæsar, perit tamen dux nobilitatis Cassius : secundo Brutus et infinita nobilitas, quæ cum iis bellum gesserat. Ac sic inter eos divisa est respublica, ut Augustus Hispanias, Gallias, Italiam teneret, Antonius Asiam, Pontum, Orientem. Sed intra Italiam L. Antonius consul bellum civile commovit, frater ejus, qui cum Cæsare contra Brutum et Cassium dimicaverat. Is apud Perusiam, Tuscia civitatem, victus et captus est, neque occisus.* — ἢ λω μὲν] ἢ λω μὲν, οὐ μὲν covered.

Fr. 77. Eadem de Sexto Pompeio habet Suidas : Πομπηῖος, Ῥωμαίων στρατηγός· περὶ οὗ φασιν ὅτι μετὰ τὰς σπονδάς δειπνεῖν τὸν Καίσαρα καὶ Ἀντώνιον παρὰ Πομπηίῳ τῷ παιδί Πομπηίου ἐν τῇ στρατηγίδι etc. — τοῦτο γὰρ] τοῦτον γὰρ ἔφη μόνον αὐτῷ Suid. — βούλει] sic pro vg. βούλη Suidæ codd. V E. — νεῶς] νηὸς scripsit Bernhardy ap. Suid. — στέργωμεν] e Suida; στέργωμεν cod. Hec etiam ap. Suidam v. στέργω afferuntur ita : Πολύβιος· « Νῦν δὲ οὐ πρὸς ἡμῶν ἐπιορκεῖν· τὰ παρόντα στέργωμεν. » — Partem hujus loci iterum affert Suidas v. τὰ πλείστου ἄξια. Ceterum de his Joannes, contra quem solet, Dione Cassio (XLVIII, 38) uberior est, ut suspicio nasci possit Dionem in his esse brevium. Attamen fieri potest ut sua Joannes duxerit ex Plutarcho, Anton. c. 32.

Fr. 78. § 1. ἔβασίλευσε] addidi, nescio an recte. Illud intellige tempus quod ab pugna Actiaca labitur usque ad an. 23, quo Octavianus nomen Augusti adscivit. De prodigijs, quæ in seqq. memorantur, disertiora vide ap. Sueton. Octav. c. 94 et 97. — § 2. τὸδε τὸ λογ.] τὸ δὲ λογ. codex — § 3. Λιουῖα] Ἰουλιᾶ codex. Fluxerunt hæc ex Dione Cass.

νος, ἐξ οὗ καὶ παῖδα Τιβέριον εἶχεν· εἶτα σ' μῆων ἐγγύου οὔσης, ἠναγκάσθη Νέρων ὁ ταύτης ἀνὴρ, εἶτε ὑπὸ τοῦ πρώτου Καίσαρος, εἶτε ὑπὸ τοῦ Ὀκταυίου, ἐκδοῦναι αὐτὴν αὐτῷ, ὡς πατὴρ. Τεκούσης οὖν μετὰ τρεῖς μῆνας τοῦ γάμου, τὸ μὲν τεχθὲν Νέρωνι τῇ πατρὶ ἀπέπεμψεν. Ἐντεῦθεν δὲ αἷτιος γέγονε τοῦ λέγεσθαι παροιμίαν, « τοῖς εὐτυχούσι καὶ τρίμηνα παιδία. »

4. Οὗτος τοσοῦτον ὑπὸ πάντων ἠγαπάτο, ὥστε καὶ τις ἐκέλευσε τοὺς ἑαυτοῦ κληρονόμους θύσαι, ὅτι ζῶντα τὸν Σεβαστὸν καταλείπει. Δυστυχῆσας δὲ περὶ γάμου καὶ τὰ εἰς παῖδας ἐκδεδηκότα, ἐβόα·

Αἰὸ ὄφελον ἀγαμός τ' ἔμεναι ἀγόνος τ' ἀπολέσθαι.

Περὶ δὲ ὀρθογραφίαν ἐσπουδάκει, ὥστε καὶ διάδοχόν τινα τῶν ἀρχόντων ἐπεμψεν, ὅτι αὐτῷ ἐπιστέλλων τῆς ὀρθῆς ἐχούσης ἐσφάλη γραφῆς.

5. Τοῦτο ποτὲ δικάζοντος, καὶ πολλῶν θάνατον καταψηφισαμένου, Μηκήνας τις ἀνὴρ σοφὸς ἀγαπώμενος ὑπ' αὐτοῦ, μὴ δυνάμενος ἐντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸ πλήθος, ἔγραψεν ἐν χάρτῃ « ἀνάστηθι, δῆμιε, » καὶ σημηνάμενος ἔρριψεν ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ. Ὅπερ ἀναγνοὺς ἐκεῖνος ἀνέστη, καὶ ἐκέλευσεν ἀργῆσαι τὰ κριθένα. Τίνος ποτε τῶν συστρατευσαμένων αὐτῷ δεσθέντος τῆς εἰς τὸ βουλευτήριον αὐτοῦ παρουσίας, εἶπεν αὐτὸς μὲν ἀσχολεῖσθαι, ἐπιτρέψαι δὲ τινι τῶν φίλων παραγενέσθαι καὶ τὴν χρεῖαν πληρῶσαι· καὶ ὁς ὀργισθεὶς ἔφη, « Ἐγὼ μὲν τοι δσάκις τῆς ἐμῆς ἐπιουρίας ἐδεήθης, οὐκ ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ ἔπεμψα. » Ἐρυθριάσας οὖν ὁ Καῖσαρ καὶ συναπῆλθε καὶ συνέπραξε.

6. Μανιώδης δὲ ἦν περὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἐξυπηρετεῖν τῇ μιάσματι. Ἡνίκα γὰρ ἤρχετό τις τῶν βουλευτῶν πρὸς αὐτὸν, ὠραίαν ἔχων γυναῖκα, ἔπεμπε πρὸς αὐτὸν τὸν οἰκεῖον δακτύλιον, καὶ ἤξιόν ἐμβαλεῖν τὴν γαμετὴν ἐν τῷ καταστέγῳ φορεῖν, καὶ κατασημηνάμενον αὐτὸς τὸν δακτύλιον ἀντιπέμψαι· καὶ οὕτως δεχόμενος τὴν γυναῖκα ἐν τῷ φορεῖν ἀσελγαίνων ἐσφράγιζε καὶ ἀνταπέστελλε. Ποτὲ γοῦν ἐκέλευσέ τινα τὴν δευεῖν αὐτῷ πέμψαι.

Ὁ δὲ μὴ δυνάμενος ἀντειπεῖν, ἀπωδύρετο. Ἐπιστάς δὲ ὁ Ἀθηνόδορος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὃν ὡς σοφὸν αἰεὶ σύνοικον καὶ διδάσκαλον ἔσχεν ὁ Καῖσαρ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ἑαυτὸν ἤτησεν ἐμβαλεῖν τῷ φορεῖν, καὶ κατασημηνάμενον ἀποστέλλαι γυμνὸν ξίφος ἐπιφερόμενον. Ἀπαχθέντος δὲ, δοκίῳ δὲ Καῖσαρ τὴν τοῦ συγκλητικῆς εἶναι γυναῖκα, κλείσας τὰς θύρας ἀνέωξε τὸ φορεῖον, καὶ ἐξέθορε ξιφῆρης ὁ Ἀθηνόδορος, καὶ πάνυ τὸν Καῖσαρα κατέπληξε· δεδιότα δὲ αὐτὸν ἀνακτισάμενος ἐκεῖνος τοῖς μεγίστοις ὄρκοις κατέδησε, μηδέποτε ἄλλοτε τοῦτο πράξει. Ὁ οὖν τοσοῦτον ὑπερηγάπησεν, ὥστε τὴν συγκλητὸν συναγαγὼν καὶ πολλὰ τὸν Ἀθηνόδορον ἐγκωμιάσας, καὶ τοῦτο προσέθηκεν, ὡς κακὸν βίον ἐσχηκόσ ὑπὸ Ἀθηνόδορου ἐπνηρωθῆθαι.

7. Οὗτος ὁ φιλόσοφος ἤξιον τὸν Καῖσαρα συγχωρῆσαι αὐτῷ εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθεῖν. Καὶ μόλις πείσας, ἀσπαζόμενος αὐτὸν, ἐπικύψας πρὸς τὸ οὖς παρεκάλει ἵνα δσάκις ὀργισθῆ, μὴ πρότερον κελύθη τὸ πρακτέον, πρὶν ἂν καθ' ἑαυτὸν ἀριθμῆσῃ τὰ [κδ'] γράμματα· ἤδει γὰρ αὐτοῦ τὸ δεξυθυμον καὶ εὐμετάβλητον. Ὁ δὲ Καῖσαρ ἀσπαζόμενος ἔφη, « Εὖγε ὑπέμνησάς με, ὡς ἀτελής εἰμι, καὶ οὐ συγχωρῆσω σοι τέως τῆς ἐνεγκαμένης ἐπιβῆναι. » Παρεγγύησεν ὁ Καῖσαρ ἵνα ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ κροτήσῃσι καὶ γελᾶσῃσι, ὡς ἐπὶ μίμου τελευτῇ, δηλονότι ἀποσκόπτων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

79.

TIBERIUS.

Exc. De virt. p. 801 : Ὅτι Τιβέριος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἰδιωτάτῃ φύσει ἐκέχρητο· οὔτε γὰρ ὧν ἐπεθύμει προσεποιεῖτό τι, καὶ ὧν ἔλεγεν οὐδὲν ὡς εἰπεῖν ἐβούλετο· ἄλλ' ἐναντιωτάτους τῇ προαιρέσει τοὺς λόγους ποιούμενος πᾶν [τε] ὁ ἐπῳθεῖ ἠρνεῖτο, καὶ πᾶν ὁ ἐμίσει προστίθετο. (2) Τοιοῦτος δὴ τις ὧν τοὺς ἀρχοντας οὖς ὑπὲρ τὸ διατεταγμένον λαμβάνοντας εὕρισκεν ἢ καὶ τὰ δημόσια σφετερίζοντας, ἐκόλαζε, λέγων· « Κεῖρε-

XLVIII, c. 44. Cf. Sueton. Oct. 62. Tiber. c. 4; Vellejus II, 94; Aurel. Vict. Epit. 4. Res pertinet ad an. 38. — ὑπὸ τοῦ πρώτου Καίσαρος] Quomodo hoc dicere auctor potuerit, haud capio. — ὡς πατὴρ] Dio l. I. : ἐξέδωκεν αὐτὴν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ὡσπερ τις πατὴρ. — ἐντεῦθεν κτλ.] Dio : Καῖσαρ τὸ γεννηθὲν Λοιουὰ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ παιδίον Νέρωνι τῷ πατρὶ ἀπέδοκε. Καὶ ἐκεῖνος τελευτῶν οὐ πολλῷ ὑστερον ἐπίτροπον καὶ τούτῳ καὶ τῷ Τιβερίῳ αὐτὸν τὸν Καῖσαρα κατέλιπε. Ὁ δ' οὖν δμῶς ἄλλα τε ἐπὶ τούτῳ πολλὰ διεθρόβη, καὶ τοῖς εὐτυχούσι τρίμηνα παιδία ἠναγκάσθη ἔλεγεν· ὥστε καὶ ἐς παροιμίαν τὸ ἔπος προχωρῆσαι. — § 4. Οὗτος τ'οσοῦτον κτλ.] v. Sueton. Oct. c. 59. — δυστυχῆσας δὲ] v. Sueton. Oct. 65. — διὰ δὲ ὄν τινι.] δ. τινα, cui suprascriptum est tibi, cod. De re vide Sueton. c. 68. — § 5. Τοῦτου vel τοῦ αὐτοῦ ποτὲ] ταῦτα ποτὲ codex. Quae hoc segmine leguntur iisdem paene verbis habet Chron. Anon. cod. Paris 954 in Cram. An. II, p. 276. Μηκήνας κτλ.] Μηκίνας cod. De re v. Dio Cass. LV, 7. Zonar. p. 638, C. — Τίνος ποτε κτλ.] vide Zonar. p. 538, A. — § 6. Paucis haec tanguntur in nostris Dionis codd. libr. LVI, 43. Fusius rem narrat Zonaras p. 544, B. Cf. etiam Chron. cod. 854, p. 276 ed. Cram. — § 7. Eisdem verbis haec narrat Chron. Anonym. l. I. Cf. Plutarch. Apophthegm. Regg. p. 207, D. Dio Cass. LII, 37.

Fr. 79. Idem excerptum in brevius contraxit Suidas v. Τιβέριος. — § 1. Prima haec usque ad ὁ ἐμίσει προστίθετο excerpta sunt ex Dione Cass. LVII, 1 init. — λόγους] sic dedi e Dione pro λογισμούς, quod codex noster et Suidas exhibent cuncta excerptoris. Mox part. τε ex eodem Dione addidi. — προστίθετο] scripsi pro προσετίθετο, quod codex et Suidas; certe ita scribere excerptor poterat; quamquam apud Dionem est: προστίετο (προσετίετο var. lect.); quodsi hoc ipsum nostro quoque loco restitui malis, nihil refragor. Vulgatam προσετίθετο quidam firmare studuerunt scribendo τούτῳ προσετ., uti est in Suidae codicibus, non optimis quidem, sed plurimis. — § 2. Τοιοῦτος... λέγων] Pro his Suidas abrupte : τοὺς περισσὰ ἐπαίροντας ἀρχοντας ἐκόλαζε λέγων.

σθαί μου τὰ πρόβχτα, ἀλλ' οὐκ ἀποξυρᾶσθαι βούλομαι. »
 (3) Οὕτω τε ἐς πάντα ἴσος καὶ ὅμοιος ἦν, ὥστε, ὀρχη-
 στήν τινα τοῦ δήμου ἐλευθερωθῆναι ποτε βουλευθέντος,
 μὴ πρότερον συνεπαινεῖσαι, πρὶν τὸν δεσπότην αὐτοῦ
 πεισθῆναι καὶ τὴν τιμὴν λαβεῖν. Τοῖς γε ἐταίροις ὡς
 ἐν ἰδιωτεῖα συνῆν, δικαζομένοις συναγωνιζόμενος, καὶ
 θύουσι συνεορτάζων, νοσοῦντάς τε ἐπισκεπτόμενος,
 μηδεμίαν φρουρὰν ἐπαγόμενος. (4) Ἀλλὰ καὶ δόγμα
 προέθηκεν, ὥστε μήτε αὐτὸν μήθ' ἕτερόν τινα σηρικῆ
 ἐσθῆτι χρῆσθαι, τὸν τε χρύσειον ὄλον κόσμον γυναῖξί
 μόναις ἐπιτρέψαι· πολλὰ δὲ καὶ εἰς ἐπανορθώσεις τῶν
 πόλεων διαπανήσας. (5) Τῶν τε Ἰουδαίων πολλῶν ἐς τὴν
 Ῥώμην συνελθόντων καὶ συγχοῦς τῶν ἐπιχωρίων ἐς τὰ
 σφέτερα ἔθη μεθιστάντων, τοὺς πλείονας ἐξήλασε.
 (6) Τοιοῦτος οὖν τις ὢν, αἰγνιδίως εἰς τὴν χεῖρονα
 γνώμην μετεβλήθη, ὥστε αὐτὸν καὶ παραφρονεῖν νο-
 μισθῆναι καὶ ὑπὸ τινος ἐλαύνεσθαι δαιμονίου. Πολλοῦ
 τε πάθους αἴτιος τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο, κοινῆ τε καὶ
 ἰδίᾳ προσαναλίσκων τοὺς ἄνδρας. (8) Ἐδοξε γὰρ αὐτῷ
 τὰς τῶν κυνηγίων θεὰς τῆς πόλεως ἀπελάσαι. Καὶ διὰ
 τοῦτό τινες ἐξω ταύτας τελεῖν περαθέντες, αὐτοῖς συνδιε-
 φθάρησαν τοῖς θεάτροις ἔχ τινων σανιδῶν εἰργασμένοις.
 (7) Ὁ αὐτὸς τὰς τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐνουβρίων γυ-
 ναῖκας, ἅπαντα δι' αὐτῶν τὰ κοινὰ κατεμάνθανε, καὶ
 πρὸς γε συνεργούς αὐτὰς τῶν μαρῶν πράξεων, ὡς καὶ
 γαμηθησομένας, ἐποιεῖτο. Ἐπὶ τούτοις τε Μουκίαν
 καὶ τὸν ταύτης ἄνδρα ἄμα δυσὶ θυγατράσιν ἀνείλε διὰ
 τὴν πρὸς τὴν αὐτοῦ μητέρα φιλίαν. (8) Σεϊανὸς τε,
 ἄνδρα ὑπ' αὐτοῦ τε καὶ τῆς βουλῆς ἐπὶ τοῖς μεγάλαις
 ἀξιώμασι προαχθέντα, αὐτοκράτορά τε ψηφισθέντα,
 παρὰ τὰς ἀπάντων ἐλπιδὰς διέσφειρεν. Ὁ γὰρ αὐτὸς

καὶ παῖδα καὶ διάδοχον ἐκάλει, τοῦτον ἐλκεσθαι διὰ τῆς
 ἀγορᾶς παρεσκευάκει· καὶ δὲ ἅπαντες οἱ τῆς βουλῆς
 ἐδορυφόρου, τοῦτον ἐκ τοῦ συνεδρίου ἐπὶ τὸ δεσμοπῆ-
 ριον ἀπήγαγον, ἀντιστεφάνου δεσμὰ καὶ ἀντι ἄλουργίδου
 τριβώνιον περιέντες· ὡς καὶ διὰ τούτου ἄν τις τὴν ἀν-
 θρωπεῖαν ἀσθένειαν κατεῖδε. Σεϊανὸς μὲν δὴ, μέγιστον
 τῶν πρὸ αὐτοῦ δυναθῆς, τοιοῦτον ἔσχε τέλος. (9) Φίλοι
 δὲ αὐτοῦ καὶ συγγενεῖς ἀδίκως διεσφείροντο. Ὡς τοσοῦτον
 ἐκλείψαι τὴν σύγκλητον, ὥστε μηδὲ ἐς τὰς κατ' ἔτος
 ἀρχαιρεσίας διαρκεῖν. Παρακαλούμενός τε ποτε ὑπὸ
 τῶν φίλων τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον ἐφθέγγατο·

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μυχθῆτω πυρί.

Πολλάκις δὲ καὶ τὸν Πρίαιμον ἐμακάρισεν, ὅτι μετὰ
 τῆς πατρίδος ἀπώλετο καὶ τῆς βασιλείας. (10) Οὕτω
 τοῖνυν τὴν ἀρχὴν διωκῆσατο, φοβερᾶ μὲν ὤμοτητι,
 μυσαρᾶ δὲ πλεονεξία, αἰσχυρᾶ τε ἡδυπαθείᾳ χρησάμε-
 νος. Καὶ στρατεύσας κατὰ Περσῶν ἐπὶ συνθηκαῖς ὑπέ-
 στρεψεν.

79 α.

Suidas v. Τιθέριος. « Ἄριστος δὲ ὑπάρχων ἐν
 νεότητι καὶ πρὸς γῆρας ἑλθὼν αἰφνίδιον εἰς τὴν χεῖρονα
 μετεβλήθη γνώμην, ὥστε καὶ παραφρονεῖν αὐτὸν νο-
 μισθῆναι καὶ ὑπὸ δαίμονος ἐλαύνεσθαι πρὸς πᾶσαν ἀνο-
 σιουργίαν τε καὶ μανίαν καὶ οἰστροησασίαν, οὐ μόνον ἐν
 τοῖς κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς παρὰ φύσιν, καὶ ἐν
 πάσῃ ἀδικίᾳ καὶ τυραννίδι. Οὕτω δὲ μεταπεσὼν εἰς
 κακίαν καταστρέφει τὸν βίον. » Hæc junge cum fr.
 79, § 5.

— ἀποξυρᾶσθαι] ἀποξυρᾶσθαι. Valesius; ξυρᾶσθαι Suidas; ἀποξυρᾶσθαι Dio Cass. LVII, 10 extr. Idem dictum ap. Sueton. Tiber. c. 32, Orosium VII, 4. — § 3. οὕτω... ἐπαγόμενος] Verba sunt Dionis LVII, 11, mutatis leuissimis quibusdam. Suidas hæc partim corrupit, partim omisit. Ipse tu videas. — ὀρχηστήν] Accius histrionem, teste Suetonio. — πεισθῆναι] καὶ π. Dio. — τοῖς γε] τοῖς γὰρ Suid.; Dio: τοῖς τε ἐτ. ὡς καὶ ἐν ἰ. συνῆν· καὶ γὰρ δικαζομένοις σφίσι συνηγωνίζετο, καὶ θύουσι συνεορτάζων, νοσοῦντάς τε ἐπισκεπτόμενος, μηδ. φρ. ἐπεισαγόμενος. — ἐπανορθώσεις τῶν πόλεων] v. Dio LVII, 17. — § 4. Dio LVII, 15 ita: Ὁ Τιθέριος ἀπέπειθε μὲν ἐσθῆτι σηρικῆ μὴδένα ἄνδρα χρῆσθαι (χρᾶσθαι nosler cod. et Xiph. in cod. Coisl.), ἀπέπειθε δὲ καὶ χρυσῷ σκευῆ μὴδένα, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ, νομίξειν (Cf. Tacit. II, 33). — § 4. τῶν δὲ Ἰουδαίων, etc. quia scilicet ii Dionis libri a nescio quo breuiati ad nos pervenerunt. Ceterum de turba ac multitudine Judeorum qui Romæ omnes angiportus impleverant, testis sit Cicero in Orat. pro Flacco, ubi de auro Judaico loquitur. Seis, inquit, *quanta sit manus, quanta concordia, quantum valeat in concionibus*. Adeo verum est quod de isdem Judeis ait Rutilius Numatianus in Itinerario: *Latus excois gentis contagia serpunt, Victores suos natio vieta premit.* » VALESIIUS. — τοὺς πλείονας ἐξήλασε] « Anno Urbis 772 M. Silano, L. Norbano coss., ut scribit Tacitus l. 2 in fine, *Actum de sacris Ægyptiis Judaicisque pellendis*. Suetonius in Tiberio (c. 36), Philo in Legatione ad Caium, et omnium optime Josephus l. 18 Antiq. c. 4 et 5. » VALESIIUS — § 5. τοιοῦτος ὢν κτλ.] De mutatis Tiberii moribus verbo monuit Dio LVII, 19 init. et fr. 19 extr., qui locus ex Exc. Peirescianis additus est. Fortasse etiam nostra in integro Dionis opere legebantur. Ceterum hunc locum uberiorem exhibere licet ex alio Exc. titulo, quo Suidas usus est. Is enim ad Tiberium Iustini II successorem inepte refert quæ ad Nostrum pertinent hæc: Ἄριστος δὲ ὑπάρχων ἐν νεότητι etc., quæ subjuncti in fr. 79, a. — § 8. ἄν τις... κατεῖδεν] αἰδῆς... κατεῖδεν codex; em. Valesius. Etenim Dio LVIII, 11, narrata nece Sejani, dicit: Ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἄν τις τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν κατεῖδεν, ὡς μηδαμῆ μηδαμῶς φασάσθαι. — § 9. ἐμοῦ θανόντος... τῆς βασιλείας] Verba Dionis LVIII, 23. Cf. Sueton. Tiber. c. 67. — § 10. τὴν ἀρχὴν διωκῆσατο... χρησάμενος] Eadem verba habes apud Suidam in eo articulo, quem sub num. 79 b apposui, quemque latine præbet Eutropius VII, 6: *Tiberius ingenti scordia imperium gessit, gravi crudelitate, scelestis avaritia, turpi tibidine. Nam nusquam ipse pugnavit: bella per legatos suos gessit: quosdam reges, per blanditias ad se evocatos, nunquam remisit: in quibus Archelauum Cappadocem, cuius etiam regnum in provinciam formam redegit, et maximam civitatem appellari nomine suo jussit, quæ nunc Cæsarea dicitur, quum Mazaca ante vocaretur.* — καὶ στρατεύσας κτλ.] Inepa hæc Exceptoris negligentia debentur. Postquam de Archelao auctor dixerat, haud dubie addidit etiam contra Parthos Tiberium astu et consiliis egisse, arma procul habuisse (Tacit. Ann. VI, 32).

79 b.

Suid : Τιβερίος, Ὀκταβίου υἱός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐμπλήκτως καὶ ἀνόητως τὴν ἀρχὴν διωκῆσατο, φοβερᾶ μὲν ὠμότητι, μισαρᾶ δὲ καὶ ἀθέσμῳ πλεονεξία, αἰσχυρᾶ τε ἡδυπαθείᾳ χρησάμενος· στρατείαν μὲν γὰρ ἅπασαν αὐτὸς ἤρνήσατο, διὰ δὲ τῶν ὑποστρατήγων γλίσχρως καὶ βραθύμως τοῖς ἐναντιοῖς προσπολεμῶν *. Κακῆθης δὲ ὧν ἔστιν οὗς τῶν συμμάχων βασιλεῖς τῶν οἰκειῶν ἀρχῶν ἀπάτη μετελθὼν ἀφείλετο· ὧν Ἀρχέλαος ἦν ὁ Καππαδόκων βασιλεὺς, ὃν ἠπίοις καὶ θεραπευτικοῖς καλέσας ὡς ἑαυτὸν λόγοις, οὐκέτι πρὸς τὴν οἰκειαν ἀπονοστήσαι συνεχώρησεν, ἀλλ' ἐπαρχίαν τὴν Καππαδοκίαν ἀπέφηνε, καὶ τὴν μεγίστην τῶν τῆδε πόλεων, Μάζακα ἐμπροσθεν ὑπὸ τῶν ἐποίκων ὀνομαζομένην, ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὴν προσηγορίαν ἐπέταξεν· ἥπερ δὴ καθ' ἡμᾶς Καίσαρος ἔστι ἐπώνυμος. Ἐς γῆρας δὲ ὅμως μακρὸν προελθὼν θνήσκει. Cf. fr. 49, § 10.

80.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι Ἡρώδης ὁ τὸν Πρόδρομον ἀποκεφαλίσας, γενόμενος ἐμπληθής, ἐκρίνετο μῆνας ἦ, καὶ κατὰ τὸν αὐτοῦ κοιτῶνα ἀνηρέθη ζῆφει, συνειδυίας, ὡς φασί, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ.

81.

Ibid. p. 22 : Ὅτι ἐπὶ Τιβερίου τοῦ βασιλείως γενόμενος ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐτῶν λγ', ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων κατηγορεῖτο, ὡς καταλύων αὐτῶν τὴν δόξαν, καὶ ἐτέραν ἀντεστάζων καινὴν. Καὶ συναχθέντες ἅπαντες ἐν Ἱεροσολύμοις, στάσις ἐκίνουν κατ' αὐτοῦ, βλασφημίας καταχέοντες εἰς τε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Καίσαρα. Ἐντεῦθεν παρρησίαν λαβόντες, καὶ κρατήσαντες αὐτὸν ἐν νυκτὶ, παρέδωκαν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι· ὅστις εἶτε διὰ δειλίαν τοῦ πλήθους, εἶτε δι' ἐπαγγελίαν χρημάτων, μηδεμίαν αἰτίαν εὐρηκῶς, ἐκέλευσεν αὐτὸν σταυρωθῆναι. Καὶ σταυρωθέντος αὐτοῦ, σεισμός ἐγένετο μέγας καὶ σκότος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Γευσάμενος δὲ θανάτου, ἀνέστη ἀπὸ τῶν νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοῦς. Μάρτυρες γεγόνασι πολλοὶ θεασάμενοι καὶ συγγράψαντες.

82.

CAIUS CALIGULA.

Exc. De virt. p. 802 : Ὅτι ὁ Γάϊος μιαρῶτάτος τις καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο. Καὶ τοσοῦτον ὄρμαθὸν κακῶν συνειληφὸς ἐπεκάλυψε τὰ [τοῦ] Τιβερίου μειονεκτήματα. Ὅσα γὰρ τῷ Αὐγούστῳ ἐν πολλῶ χρόνῳ περιποιήθη, οὗτος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκτῆσατο. Μοιχικώτατος τε ἀνθρώπων γενόμενος καὶ γυναικῶν ἡρμισμένας καὶ γεγαμημένας ἐλάμβανε. Τὴν τε ἑαυτοῦ τιθήνην ἐπιτιμῆσας ἀνοίας ἐς ἀνάγκην ἐκουσίτου θανάτου κατέστησεν. Ἐχρητὸ δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς καὶ παρανόμων ἐκονῶναι μίσειον, ὡς καὶ πατὴρ ἀνοσίας καταστῆναι γοῆς ἐκ μιᾶς αὐτῶ τῶν ἀδελφῶν ἀποκυηθείσης. Ναοὺς τε καὶ θυσίας ὡς ἡμιθέῳ γίνεσθαι παρεσκευάζε. Τοιοῦτω τότε αὐτοκράτορι οἱ Ῥωμαῖοι παρεδόθησαν ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χαλεπώτατα δόξαντα γεγονέναι, τοσοῦτον τὰ τοῦ Γαίου, ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκείνα παρενεγκεῖν. Τιβερίος μὲν γὰρ αὐτὸς τε ἤρχε, καὶ διηρῆταις τοῖς ἄλλοις πρὸς τὸ ἑαυτοῦ βούλημα ἐχρητὸ· Γάϊος δὲ ἤρχετο μὲν καὶ ὑπὸ τῶν ἀρματηλατούντων καὶ ἡπλομαχούντων καὶ σκηνικῶν καὶ τραγωδῶν πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐνδεικνύμενος, καὶ τὴν βουλήν πρὸς ἀνάγκας μετακαλούμενος. Εἰκοστὸν γὰρ δὴ καὶ πέμπτον ἄγων ἔτος τὴν προτέραν γαμετὴν ἐκβαλὼν τὴν Κορνηλίου Ὀρέστου ἤρπασε θυγατέρα ἐν αὐτοῖς τοῖς γάμοις, ἐγγεγυημένην Καλπουρνίῳ. Πολλοὺς τε διὰ ταῦτα συκοφαντῶν ἀνῆρει· τὸ δὲ ἀληθὲς διὰ τὰς οὐσίας. Οἱ τε γὰρ θησαυροὶ ἐξανάλωντο, καὶ οὐδὲν αὐτῷ ἐξήρχε. Αὐθις δὲ ταύτην ἐκποδῶν ποιησάμενος, Λολίαν ἠγάγετο, αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μέμμιον Ῥηγαῦλαν ἐγγυῆσαι οἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, ἵνα μὴ καὶ ἀνέγγυον αὐτὴν παρὰ τοὺς νόμους λάβῃ. Ἐκ δὲ τῶν μοιχειῶν, ὡς καὶ τὴν πᾶσαν Κελτικὴν καὶ Βρεττανικὴν χειρωμένως, αὐτοκράτωρ τε πολλάκις Γερμανικὸς καὶ Βρεττανικὸς ἐπεκλήθη. Ἐπαρθείς τε ἐπὶ τούτοις Ζεὺς τε ἐλέγετο, καὶ τὰς ἐκείνου στήλας εἰς αὐτὸν μετερρύθμιζε. Ταῖς τε γὰρ βρονταῖς ἐκ μηχανῆς τινος ἀντεβρόντα, καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἀντήστραπτεν· ὅπου (ὀπότε Dio) δὲ κεραυνὸς κατέπεσε λίθον ἀντηκόντιζεν.

Fr. 80. Cf. Malalas p. 239, 18 : Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἡρώδης ὁ Φιλίππου (Herodes Antipas, Philippi frater, Herodis M. filius), γενόμενος ἐμπληθὴς ἐκρίνετο ἐπὶ μῆνας ἦ καὶ ἐσφάγη ἐν τῷ κουβικλείῳ αὐτοῦ μετὰ τοὺς ἦ μῆνας, συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καθὼς ὁ σφώτατος Κλήμης συνεγράφετο. Pro ἐκρίνετο, quod nostra quoque Exc. exhibent, Childmeadus ad Mal. scribi vult ἐκρίνετο. — ἐμπληθής] ex obesitate decumbens. Eandem vocem ἐμπλ. iterum habet Joannes ap. Suidam v. Νέρων. — Πρόδρομον dici constat Joannem Baptistam. Herodem Antipam in exilio obiisse tradit Josephus; de mortis genere facit. Fortasse ex eodem Joanne sua habet Suidas v. Ἡρώδης. Ceterum mortem Antipae Joannes anticipando commemoravit, ut ex serie fragmentorum colligitur.

Fr. 82. Eadem usque ad verba παρ' ἐκείνα leguntur apud Suidam v. Γάϊος p. 1060, 18 ed. Bernh., coll. v. ὄρμαθός. Excerpta sunt ex Dion. Cass. LIX, 5 sqq. Cf. Eutrop. VII, 7 : Successit ei Caius Caesar, cognomento Caligula, ... sceleratissimus ac funestissimus, et qui etiam Tiberii dedecora purgaverit... stupra sororibus intulit : ex una etiam natam filiam agnovit. Ceterum ex Joanne etiam fluxerit alter de Caio articulus, qui apud Suidam nostro loco praemittitur. — τὰ τοῦ Τιβ] τοῦ αὐτοῦ Suida. — ἐχρητὸ] ἐχρῶτο Val. — ἀποκυηθείσης] ἀπογεννηθείσης Suid. — τότε αὐτοκρ.] τότε om. Suidas, habet Dio Cass. LIX, 5 init. — παρ' ἐκείνα] sic Dio 59, 5; παρ' ἐκείνου codex.; fort. erat παρὰ τὰ ἐκείνου; παρ' ἐκείνῳ Suid. codd. A B E. — παρενεγκεῖν] παρήνεγκαν Suid. — πρὸς ἀνάγκας] velim saltem ὡς πρ. ἀν. Disertius Cassius l. l. : ὡς καὶ ἐπ' ἀναγκαιῶν τι βούλευμα μεταπεισάμενος. — τὴν Κορνηλίου κτλ.] V. Dion. LIX, 8, ibiq. interpr. — ἐκ μηχανῆς τινος κτλ.] V. Dio 59, 28 p. 934, 30.

83.

Exc. Salm. p. 395 : Γάιος τὰς δύο ἀδελφὰς αὐτοῦ διεπαρθένησεν. Ἰδὼν δὲ πηλὸν ἐν στενωπῷ, ἐκέλευσεν ἀχθῆναι Οὐσεπασιανὸν, [τότε ἀγορανόμον] ὄντα, καὶ ἐμβληθῆναι τὸν πηλὸν εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ. Οὗτος κυβεύων ποτὲ ἐν Γαλλίαις, καὶ μαθὼν ὡς οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἀργύριον, ἀναστάς ἐκέλευσε πολλοὺς πλουσίους ἀναιρεθῆναι καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς συγκυβευτάς εἶπεν, « Ἐν ᾧ ὑμεῖς περὶ ὀλίγου φιλονεικεῖτε, ἐγὼ πλῆθος χρημάτων συνήγαγον. » Ἐλέγετο δὲ Καλλιγόλας, ὅτι ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὰ πολλὰ ἐτρέφετο, καὶ τοῖς στρατιωτικοῖς ἐχρητο ἐποδημασιν ἐκ τῶν καλλίων οὖν Καλλιγόλας ἐλέγετο.

84.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι ποτὲ τὸν δῆμον συνελθόντα ἐν ἵπποδρομίῳ, καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διέφθειρεν ἕξ οὐδ' ἄλλοι πάντες ἐσιώπησαν, ἄχρις οὗ Κάσιός τε Χαιρέας καὶ Κορνήλιος Σαβίνος, καίτοι χιλιαρχίας παρ' αὐτοῦ πεπιστευμένοι, συνωμόσαντο, πάντες τε ὡς εἶπεῖν οἱ περὶ αὐτὸν ὑπὲρ τε σφῶν καὶ τῶν κοινῶν ἐκινήθησαν καὶ τηρήσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐργάζετον, ὅτε δὴ τὸς ἐκ τῆς Ἑλλάδος παιδᾶς ἐπὶ τὸν ἴδιον ὕμνον μετεπέμπετο, ἐν στενωπῷ τιτι τὴν πρὸς προσεσόντες τιτρώσκουσιν, ἄλλοι τε ἐκ τῶν

σαρκῶν αὐτοῦ ἐγεύσαντο. Καὶ τὰ μὲν Γαίου τοιαῦτα τρισὶν ἔτεσι καὶ ἡμισί θ', ἡμέρας τε ἡ' καὶ κ' βασιλεύσαντος. Καὶ αὐτὸς τοῖς ἔργοις, ὡς οὐκ ἦν θεὸς, ἐξέμαθεν. Ὑφ' ὧν τε καὶ μὴ παρὼν προσεκυνητό, τότε κατεπτύετο καὶ ὑφ' ὧν τε Ζεὺς καὶ θεὸς ὀνομάζετο καὶ ἐγράφετο, σφάγιον ἐγίνετο ἀνδριάντες τε αὐτοῦ καὶ εἰκόνες ἐσύροντο, μεμνημένου μάλιστα τοῦ δήμου ὧν ἐπεπόνθει δεινῶν. Οἱ δὲ στρατιῶται ὅσοι μὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μέρους ἦσαν, ἐθορύβουν τε καὶ ἐστασίαζον, ὥστε καὶ σφαγὰς ποιεῖν ὅσοι δὲ ἄλλως πως ἐπὶ τῇ βουλῇ ἐποίησαντο, πεισθέντες τοῖς ἄλλοις ἡσύχασαν. Τούτων δὲ περὶ τὸν Γαῖον πραττομένων, Σέντιός τε καὶ Σεκοῦνδος οἱ ὑπατοὶ εὐθὺς ἐκ τῶν θησαυρῶν τὰ χρήματα εἰς τὸ Καπιτώλιον μετεκόμισαν, φυλακὰς τε τοὺς πλείους τῆς γερούσιας ἐπέστησαν, καὶ στρατιώτας ἱκανοὺς, ἵνα μὴ διαρπαγῇ ὑπὸ τοῦ πλείουτος γένηται. Οὗτοί τε ἅμα τοῖς ἐπάρχου καὶ τοῖς περὶ Σαβίνου καὶ Χαιρέαν τὸ πρακτέον ἐσκοποῦντο.

85.

CLAUDIUS.

Exc. De virt. p. 805 : Ὅτι Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὴν μὲν ψυχὴν οὐ φαῖλος ἐγεγονέει, ἀλλὰ καὶ ἐν παιδείᾳ ἤσκητο ὡς καὶ συγγράφαι τινα· τὸ δὲ δὴ σῶμα νοσώδης, ὥστε καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς χερσίν

Fr. 83. τότε ἀγορανόμον] supplevi e Chron. Anon. cod. Par. 854, ap. Cram. An. II, p. 279. Ceterum v. Dio LIX, 12, p. 915, 78. — ὑμεῖς περὶ] ἡμεῖς πρὸ codex. Dionis verba (LIX, 22, p. 926, 25) in editis ita habent : κυβεύων δὲ ποτε καὶ μαθὼν ὅτι οὐκ εἴη οἱ ἀργύριον, ἤτησέ τε τὰς τῶν Γαλατῶν ἀπογραφὰς, καὶ ἐξ αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους βαναυθῆναι κελεύσας, ἐπανήθε τε πρὸς τοὺς συγκυβευτάς καὶ ἔφη ὅτι « Ὑμεῖς περὶ ὀλίγων δραχμῶν ἀγωνίζεσθε, ἐγὼ δὲ εἰς μυριάς καὶ πεντακισχίλιας μυριάδας ἤθροισα. » Putaveris igitur suis verbis Nostrum narrationem Dionis reddidisse. Id vero non esse videtur. Nam Dionis Exc. Vaticana De sententiis, p. 204 ed. Rom. eandem rem *iisdem plane verbis*, quibus Noster utitur, exponunt, nisi quod addunt nonnulla, quæ Noster omisit. Ita locus habet : Ὅτι αὐτός (I. οὗτος, ut n. I., aut ὁ αὐτός) κυβεύων... ἀναστάς [ἐξήτησε τὸν εὐπτόρων ἀπογραφὰν καὶ] ἐκέλευσε πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, [καὶ τὰ χρήματα αὐτῶν εἰσενεγθῆναι] καὶ ἐλθὼν... συνήγαγεν. Eadem discrepantia, et major etiam, aliis locis quam plurimis inter Dionem editum atque Exc. Vaticanam intercedit, uti constat. Quod num recte explicetur ex codicum Dionis diversitate, ego dubito quam maxime. Locus noster, qualis in Dionis historiis editis legitur, vere Dionem orationis habet colorem; in Exc. Vaticanam autem agnoscit inferioris ingenii hominem, qui Dionis orationem pro libitu immutat; hunc vero non fuisse scribam Constantinianum loco Joannis nostri comprobatur. Immo existisse debet historia quadam Romana, quæ Dionis e libris congesta erat. Ex hac fluxerunt Exc. Vaticana, et quæ Joannes affert. Porro hæc historia ultra usque ad Constantini tempora perducta erat; nam Excerpta Vaticana non in Alexandri Severi temporibus subsistunt, sed ad Constantinum usque pertinent. — ἐλέγετο δὲ Καλλιγόλας κτλ.] Ead. Suidas v. Καλλιγόλας (codex noster Καλλιγούλας). Cf. Dio LVII, 5, p. 851, 95.

Fr. 84. ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διέφθειρεν] Dio Cassius noster (LIX, 28 extr.) h. l. ex Xiphilino suppletus, nihil nisi hæc habet : ... ἐς δὲ τὸν ἵπποδρομον εὐθὺς σπουδῆ συνῄδραμον καὶ δεινὰ συνεβόησαν. Nihil ibi de populo trucidato. V. Joseph. XIX, 1, 4. — Κάσιός τε καὶ Χαιρέας, Κορνήλιός τε καὶ Σαβίνος codex. V. Dio c. 29. — συνωμόσαντο] Cramer; συνωμόσατο codex; συνώμοσαν Dio l. l. — ὅτε δὴ... μετεπέμπετο] Hæc et seqq. male Excerptor contraxit. Ita Dio l. l. : Ἄλλα τηρήσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐξεβλήοντα (ἵνα τοὺς παῖδας θεάσθαι, οὗς ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰωνίας τῶν πάντων εὐγενῶν, ἐπὶ τῷ τὸν ὕμνον τὸν εἰς αὐτὸν πεποιημένον ἄσαι, μετεπέμψατο δὴθεν) ἀπέκτειναν, ἐν στενωπῷ τιτι ἀπολαθόντες. Καὶ αὐτοῦ συμπεσόντος οὐδεὶς τῶν παρόντων ἀπέσχετο, ἀλλὰ καὶ νεκρὸν αὐτὸν ὄντα ὡμῶς (ὅμως conj. Oddy) ἐτίτρωσκον· καὶ τινας καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἐγεύσαντο, τὴν τε γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα εὐθὺς ἐσφαζαν. — ἡ καὶ κ' μ καὶ κ' codex. V. Dio LIX, 30. Pro diebus 28 nonnisi octo ponit Eutropius VII, 12; Zonaras, Clem. Alex. Strom. I, p. 339, Euseb. Chron. V. interpr. ad Dion. — Καὶ ὑφ' ὧν et cetera usque ad finem fragmenti.] De his nihil Dio (LX, 4), nisi quod statuas Caii noctu tollendas Claudius curaverit. — οἱ δὲ στρατιῶται κτλ.] V. Joseph. XIV, 1, 15 sqq.

Fr. 85. Eadem Suidas v. Κλαύδιος (coll. v. φαῖλος), sed plenus nonnulla et accuratius, alia negligentius. Excerpta et pleraque ad verbum etiam transcripta sunt ex Dion. LX, c. 2. — ἐγεγονέει] om. Suidas; ἐγένετο Dio. — ἀλλὰ καὶ ἐν π.] Suidas et Dio; ἐν παιδείᾳ τε cod. — ὡς καὶ] ὡς αἰεὶ καὶ Dio. — τὸ δὲ δὴ] ὅγ e Suid. et Dione additum. — νοσώδης, ὥστε καὶ] v. ἦν, καὶ... ὑποτρέμων cod. Pro ὑποτρέμειν Dionis ap. Suidam est τρέμειν.

υποτρέμειν. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ τῶ φωνήματι ἐσφάλλετο, καὶ οὐ πάντα ὅσα εἰς τὸ συνέδριον εἰσέφερεν, αὐτὸς ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ τῶ ταμίᾳ ὡς γε πλήθει ἀναλέγεσθαι ἐδίδουσα δ' αὐτὸς ἀνεγίνωσκε, καθήμενος ὡς τὸ πολλὸ ἐπελέγετο. Καὶ μέντοι καὶ δίφρῳ καταστέγῳ πρῶτος Ῥωμαίων ἐχρήσατο. Οὐ μέντοι καὶ διὰ ταῦτα οὕτως ὅσον ὑπὸ τῶν ἐξελυθέρων καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν αἷς συνῆν ἐκακύνετο. Περιφανέστατα γὰρ ἐγυναικοκρατήθη καὶ ἐδουλοκρατήθη, ἅτε ἐκ παίδων ἐν νοσηλείᾳ καὶ ἐν φόβῳ τραφεῖ· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλέον τῆς ἀληθείας εὐθῆβαιαν προσποιεῖτο, ὅπερ πον καὶ αὐτὸς ὠμολόγησε. Καὶ πολλὴν μὲν χρόνον τῆ τῆθῃ Λιουίᾳ, πολλὴν δὲ καὶ τῆ μητρὶ Ἀντωνίᾳ τοῖς τε ἀπελευθεροῖς συνδιατηθεῖς, καὶ προσέτι καὶ ἐν συνουσίαις γυναικῶν πλείοσι γενόμενος, οὐδὲν ἐλευθεροπρεπὲς ἐκέκτητο. Ἐπετίθεντο δὲ αὐτῷ ἐν τε τοῖς συμποσίοις μάλιστα καὶ ἐν ταῖς συμμίξεσι. Πάνυ γὰρ ἀπλήστως ἐν ἀμφοτέροις δέκετο· καὶ ἦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ εὐάλωτος. Πρὸς δὲ καὶ δειλίαν εἶχεν, ὑφ' ἧς πολλὰκις ἐκπληττόμενος οὐδὲν τῶν προσηκόντων ἐξέλογίζετο. Ἐκεῖνόν τε γὰρ ἐκφοβοῦντες ἐξεκαρποῦντο, καὶ τοῖς ἄλλοις δέος ἐνέβαλλον. Τοιοῦτος οὖν δὴ τις ὢν οὐκ ὀλίγα καὶ δεόντως ἐπραττεν, ὁσάκις ἐξω τῶν εἰρημένων παθῶν ἐγένετο.

86.

Exc. De ins. p. 23 : "Ὅτι ὁ Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων τὸν τε Χαϊρέαν καὶ τινὰς ἄλλους, καίπερ ἐπὶ τὸν τοῦ Γαίου θάνατον ἤσθεις, πρῶτα μὲν τῆς πόλεως ἐξέβαλεν, ἔπειτα καὶ ἐδολοφόνησεν. Οὐ γὰρ ὅτι τὴν ἀρχὴν διὰ τὴν ἐκεῖνον πράξιν εἰλήφει χάριν αὐτοῖς εἶχεν, ἀλλ' ὅτι ἐτόλμησεν αὐτοκράτορα ἀποσφάζαι ἐδουχεύειν."

87.

Exc. Salmas. p. 395 : Κλαύδιος δειλὸς ὢν πάντας τοὺς προσιόντας αὐτῷ [ἐποίησεν] ἀνερευᾶσθαι, μὴ τι ξιφίδιον ἔχουσι, καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ὠπλισμένοι παρεστήμεσαν αὐτῷ.

88.

Exc. De virt. p. 808 : "Ὅτι ὁ αὐτὸς ταῖς ὀπλομαχίαις ἀκορῆστως προσκείμενος οὐ μόνον τὰ τῶν δορυ-

λώτων καὶ κατακρίτων κατανήλισκε σώματα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπελευθέρων. Ταῖς τε τῆς γαμετῆς Βαλερίας Μεσσαλίνης γυναίку ἀκολάστου καὶ τυραννικοῦ διαβολαῖς ὑπαγόμενος, συχνοὺς τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς διέφθειρεν. Ἀπέιχετο δὲ οὐδὲ τῶν ἀφ' αἵματος. Καὶ γὰρ τούτων ἔστιν οἱ ἀπώλοντο, τοῦ μὲν ἀβασανίστως τὰς διαβολὰς δεχομένου, τῆς δὲ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον ἀγούσης τὸν Κλαύδιον, τῆ τε κουφότητι τοῦ ἀνδρὸς κατακεχημένης. Τὰς γοῦν δύο ἀδελφὰς διαβληθείσας ἀνείλεν, αὐθῆς τε τοὺς γαμβροὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας. Ἐκεῖνους γὰρ μάρτυρας τῶν κατηγοριῶν ἡ Μεσσαλίνα ἐποιεῖτο τοὺς τὸ κράτος ἔχοντας· καὶ τοὺς τι δυναμένους μὴνῦσαι τῶν ὑπ' αὐτῆς πραττομένων, οὐς μὲν εὐεργεταῖς, οὐς δὲ τιμωρίαῖς προκατελάμβανεν, ὡς οὐ τὴν πολιτείαν μόνην ὑπ' αὐτῆς διοικεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς στρατείας καὶ ἐπιτροπείας πάντα τε [τάλλα] ἀπειδοῖς πωλεῖν καὶ καπηλεύειν. Ἐξ οὗπερ ἀναγκασθῆναι τὸν Κλαύδιον, εἰς τὸ Ἄρειον πεδῖον τοῦ πλήθους συνελθόντος, τὰς τιμὰς διατάζει. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτῆ γε, εἰς πᾶν ἀκολασίας τε καὶ ὠμότητος προελθούσα, καὶ μιγνυμένη μὲν ἀναίδην οἷς ἐπιθυμήσειεν, ἀναιροῦσα δὲ καὶ τῶν ὀμιλούντων αὐτῇ συχνοὺς, μόλις πρὸς τοῦ Κλαυδίου τῆς ἀτοπίας αἰσθημένου διαφθείρεται. Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῇ μοιχεύεσθαι πολλὰκις καὶ ἐπὶ οἰκήματος σὺν ταῖς ἄλλαις τῶν ἐπιφανῶν γυναιξὶ καθεζομένη, ἀλλ' ἐπεθύμησε κατὰ νόμον δὴ καὶ συμβόλαια πλείοσι συνοικεῖν ἀνδράσιν, ἐνταῦθα καταμηυθεῖσα τῷ Κλαυδίῳ πρὸς Ναρκίσσου τινὸς ἀπελευθέρου τοῦ βασιλέως ἀναιρεῖται, τῶν μὲν βασιλείων ἐξωστεισῶν, περὶ δὲ τοὺς Ἀσιατικῷ κήπους πλανωμένη, ὧν ἕνεκα τὸν δειλίαν Ἀσιατικὸν μικρῷ πρόσθεν ἀπολωλέκει. Μεθ' ἧν καὶ τὸν ἑαυτοῦ δούλον ὁ Κλαύδιος ὑβρίσαντά τινα τῶν ἐν ἀξιώσει διέφθειρεν.

89.

Exc. De ins. p. 23 : "Ὅτι Κλαύδιος ὑπὸ Ἄγριππίνης ἀναιρεῖται τρώπῳ τοῦτῳ. Αὕτη γὰρ φάρμακον δηλητήριον ὑπὸ Λουκούστῆς ἀνελομένη, ἐν τοῖς καλουμένοις μύκησιν ἐνέβαλεν. Ὁ δὲ ὑπὸ τε τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἄλλης διαίτης μηδὲν τι τοιοῦτον ὑποπτεῖων ἐπε-

— καὶ διὰ τοῦτο] Suid. et Dio; ἐξ οὗ δὲ cod. — φωνήματι:] Dio; φρονήματι Exc. et Suid. cod. V. — ἐσφάλλετο.] Post hæc codex plura omittens vel perperam mutans pergit : Τοιοῦτος δὲ ὢν ὑπὸ τῶν δούλων καὶ γυναικῶν αἷς συνεκάθευδεν ἐκακύνετο. — καὶ ἐδουλοκρατήθη] om. Suidas; habet Dio. — νοσηλείᾳ] sic Dio; ἀσφαλείᾳ cod. et Suidas. — εὐθῆβαιαν] εὐθηθείας codex Exc. — τῆθῃ] sic etiam Dio; τῆ τῆθῃ καὶ τῆ μητρὶ συνδ. Suidas. Noster Dionem reddidit, nisi quod articulum ponat ante γ. Ἀντωνία, quem sustuli. — συνδιατηθεῖς] Dio et Suidas; ἐνδιατηθεῖς cod. — ἐν συνουσ.] ἐν om. Suidas. — συμμίξεσι] μίξεσι Dio. — ἐν ἀμφ. διεκ.] ἀμφοτέροις. προσέκετο Dio. — εὐάλωτος] Hoc f. rependendum ap. Dion., ubi codices εὐαλωτότος (εὐαλωτότατος em. Steph.) — ἐκεῖνόν τε γὰρ etc.] Ante hæc non omittenda fuissent verba Dionis· καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦτο προσλαμβάνοντες, οὐκ ἐλάχιστα κατεργάζοντο. — τοιοῦτος... ὢν] sic etiam Dio; οὗτος οὖν τοιοῦτος ὢν Suidas. — δεόντως ἐπρ. δ.σ.] τῶν δεόντων, ὅποτε Dio.

Fr. 86. Χαϊρέαν καὶ τινὰς ἄλ.] e Dion. LX, 3 p. 941, 91. Χεραιάν καὶ τοὺς ἄλ. codex. — ἡσθεις... ἐδολοφόνησεν] Dio noster nihil nisi hoc : ... ἡσθεις ὅμως ἀπέκτεινεν.

Fr. 87. ἐποίησεν] addidi e Chron. cod. 854, p. 279 ed. Cramer., ubi eadem leguntur.

Fr. 88. Vid. Dio LX, 14 sqq. — τὰς τιμὰς] i. e. pretia rerum venalium; τινὰ codex. Male hæc contracta sunt. Dio c. 17 : Ἡ δ' οὖν Μεσσαλίνα οἱ τε ἀπελευθεροὶ αὐτοῦ οὕτως οὐ τὴν πολιτείαν μόνον, οὐδὲ τὰς στρατείας καὶ τὰς ἐπιτροπείας τὰς τε ἡγεμονίας, ἀλλὰ καὶ τὰλλα πάντα ἀπειροῦς ἐπώλον καὶ ἐκαπήλευον, ὥστε σπανίσαι πάντα τὰ ὄνια· καὶ τούτου καὶ τὸν Κλαύδιον ἀναγκασθῆναι ἔς τε τὸ Ἄρειον πεδῖον συναγαγεῖν τὸ πλῆθος, κἀνταῦθα ἀπὸ βήματος τὰς τιμὰς αὐτῶν διατάζει. De seqq. v. Dio LX, 31.

βουλεύθη. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ συμποσίου ὡς καὶ ὑπερχο-
ρῆς μέθης ἐξεκομίσθη, διὰ δὲ τῆς νυκτὸς ἐτελεύτησε,
βιώσας ἔτη ξ' καὶ γ' καὶ μῆνας β', ἡμέρας ιγ', αὐταρ-
χῆσας δὲ ἔτη ι' καὶ γ'. Ταῦτα ἡ Ἀγριππῖνα ποιῆσαι
ἠδυνήθη, ὅτι τὸν Νάρκισσον συνέθη [μὴ] παρῆναι,
ἐπεὶ παρόντος αὐτοῦ οὐκ ἄν] ἐδεδράκει τοῦτο· τοιοῦτός
τις φύλαξ τοῦ δεσπότητος ἦν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κλαυ-
δίου, καὶ αὐτὸς εὐθὺς διεφθάρη, παρὰ τῷ Μεσσαλίνῃς
μνημείῳ ἐκ τινος συντυχίας, ὅπερ εἰς τιμωρίαν ἐκείνης
ἐνομίσθη. Καὶ Κλαύδιος μὲν ὑπὸ τῆς Ἀγριππίνης τῆς
γυναίκος τῆς τε ἀδελφῆς, δι' ἣν τὰ τε ἄλλα καὶ ἐπιόρ-
κησεν, ἐπεβουλεύθη ἐν τῷ σιτίῳ, καὶ διεφθάρη κακῶς,
ἵνα τε ὁ υἱὸς αὐτῆς μοναρχήσῃ, καὶ ὁ Βρεττανικὸς αἴ-
τε ἀδελφαὶ αὐτοῦ ἀπόλωνται.

90.

NERΩΝ.

Exc. De virt. p. 809 : Ὅτι βασιλεύοντος νέου τοῦ
Νέρωνος Βούρρος καὶ Σενέκας διώκουν τὰ πράγματα.
Ὁ δὲ λόγιος ἐσχόλαζε φιλοσόφους, καὶ τὰ περὶ τοῦ
Χριστοῦ κατεμάθανεν. Ἐτι γὰρ ἐνόμιζεν αὐτὸν τοῖς
ἄνθρωποις συνανατρέφεσθαι. Καὶ μαθὼν ὅτι ὑπὸ
τῶν Ἰουδαίων ἐσταυρώθη, ἠγανάκτησε. Καὶ προσέτα-
ξεν ἐλθεῖν τοὺς ἱερεῖς Ἄνναν καὶ Καϊάφαν καὶ αὐτὸν
Πιλάτον, τὸν ἀρχοντα τότε γενόμενον, σιδηροδεσμίους.
Καὶ [καθίσας ἐπὶ τῆς συγκλήτου] τὰ περὶ αὐτοῦ πε-
πραγμένα κατεμάθναν. Οἱ οὖν περὶ τὸν Ἄνναν καὶ
Καϊάφαν ἔλεγον, ὅτι « Ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν παρε-
δώκαμεν, καὶ εἰς καθοσίωσιν οὐχ ἡμάρομεν. Ὁ γὰρ
Πιλάτος ὢν ἄρχων ὅσα ἔβουλήθη ἐπραξε. » Καὶ
τοῦτον ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κατέκλεισε, τοὺς δὲ περὶ τὸν
Ἄνναν καὶ Καϊάφαν ἀπέλυσε. [Ἦκμαζε δὲ τότε καὶ
Σίμων ὁ Μάγος. Καὶ διαλεγομένων Πέτρου καὶ Σίμω-
νος παρῴσια Νέρωνος, ἤχηθ' Πιλάτος ἀπὸ τοῦ δεσμο-
τηρίου· καὶ παρισταμένων τῶν τριῶν τῷ Νέρωνι,
ἔρωτᾷ τὸν Σίμωνα· « Σὺ εἶ ὁ Χριστός; » Ὁ δὲ λέγει·
« Ναί. » Εἶτα ἔρωτᾷ τὸν Πέτρον· « Σὺ εἶ ὁ Χριστός; »

Ὁ δὲ λέγει· « Οὐ· ἐμοῦ γὰρ παρισταμένου εἰς τὸν οὐ-
ρανὸν ἀνελήφθη. » Ἠρώτησε δὲ καὶ τὸν Πιλάτον, ποῖός
ἔστιν ἐκ τούτων ὁ λεγόμενος Χριστός. Καὶ εἶπεν· « Οὐδὲ
εἶς· ὁ μὲν γὰρ Πέτρος μαθητὴς αὐτοῦ γέγονε, καὶ εἰση-
γνήθη παρ' ἐμοῦ ὡς μαθητὴς αὐτοῦ, καὶ ἠρνήσατο
αὐτὸν λέγων· « Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. » καὶ ἀπέλυσε
αὐτόν. Οὗτος δὲ ὁ Σίμων οὐδαμῶς ἔγνωσται μοι, οὐ-
δεμίαν δὲ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς ἐκείνον· ἔστι γὰρ οὗτος
καὶ Αἰγύπτιος καὶ ἐμπληθὴς καὶ κατάκομος καὶ μέλας,
παντελῶς τῆς ἐκείνου μορφῆς ἄλλότριος. » Ἀγανακτή-
σας οὖν ὁ βασιλεὺς κατὰ μὲν τοῦ Σίμωνος, ὡς ψευτα-
μένου καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν Χριστόν· κατὰ δὲ τοῦ Πέτρου,
ὡς ἀρνήσαντός τὸν διδάσκαλον, ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκ
τοῦ συνεδρίου· τὸν δὲ Πιλάτον τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμεν,
ὡς τληκιοῦτον ἄνθρωπον ἀνελεῖν τολμήσαντα δίχα βα-
σιλικῆς κελεύσεως. Καὶ μετὰ ταῦτα Πέτρον μὲν ἐσταύ-
ρωσε, Παῦλον δὲ τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμε.

Καὶ τὸ μὲν πρότερον τοιαῦτα ἐπραττεν ὁ Νέρων.
Ἐπεὶ δὲ τρυφαῖς καὶ κώμοις καθημερινοῖς ὁ Νέρων
ἐντραφεῖς πράττειν (τε) τὰ τῆς ἀρχῆς (ἐφ' ἧς) ἑαυτὸν
ἤξει, ταχὺ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς τῆς τῶν Ῥω-
μαίων ἡγεμονίας εἰς τὸ ἄκοσμὸν τε καὶ ταπεινὸν μετε-
βέβληκεν, ἀθήτη τινὰ μετιῶν καὶ διαπανηρὸν ἀκολασίας
τρόπον, ἐκθέσμοις τε καὶ παρανόμοις ἐγγχειρῶν δρά-
μασι· λουτρὸν μὲν γὰρ ἦν αὐτῷ ζηλοῦντι τῆς πολυ-
τελείας καὶ ἐκδιαιτήσεως τοῦ Καλιγόλα, οὐχ ὕδωρ,
ἀλλὰ μύρον, τὸ μὲν θερμαινόμενον, τὸ δὲ ψυχόμενον,
καὶ εἰς ἑκατέραν τὴν χρεῖαν τοῦ λουτροῦ παρασκευαζό-
μενον. Ἐχρήτο δὲ δικτύους παρὰ τὰς ἀγῶνας τῶν ἰχθύων
χρυσοῖς, ἐξέλιων τοὺς κόλπους τῶν δικτύων καλωδίως
ἐξ ἐρίου ποτηριμένους, ἀστράπτουσι τῇ βαφῇ τῆς κό-
χλου. Ἐς τοῦτο γε μὴν προῖον ἀτοπίας ἐλήλυθεν, ὡς
παριέναι μὲν εἰς τὴν σκηνὴν, ὑπὸ δὲ τῇ πάντων ὄψει
ὀρχεῖσθαι τε καὶ ὀδᾶς τινὰς διεξιέναι, ἀναλαμβάνοντα
σκευὴν νῦν μὲν κιθαριστῶν, νῦν δὲ τραγωδίας ὀποκρι-
τῶν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰ καὶ σφόδρα τὴν ἀρχὴν ἐλυ-
μαίνετο, γέλωτᾷ γε ὁμῶς καὶ ἡδονὴν παρεῖχε τοῖς
θεωμιένοις. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον καὶ δεινότατον ὅτι

Fr. 89. V. Dio LX, 34. μέθης] Dio; μέθη cod. — ἔτη ξγ' κτλ.] Dio : ζήσας ξ' καὶ γ' ἔτη, αὐταρχῆσας ἔτη ι' καὶ γ' καὶ μῆνας ὀκτώ καὶ ἡμέρας κ'. — παρὰ τῷ... ἐνομίσθη] De his nihil apud Dionem. — τὰ τε ἄλλα] verbum excidisse videtur.

Fr. 90. Primam hujus fragmenti partem, quæ de Pilato est, Suidas quoque exhibet v. Νέρων. — καὶ αὐτὸν Πιλάτον τὸν ἀρχ. τ. γενόμενον] e Suida. Codex nihil nisi : καὶ τὸν Πιλάτον. — καθίσας ἔ. τ. συγκλ.] addidi e Suida. — ἡμεῖς τοῖς νόμοις] τοῖς γὰρ νόμοις Suidas v. καθοσίωσις, ubi iterum hic locus occurrit. — Ὁ γὰρ Πιλάτος... κατέκλεισεν] Integriora sunt quæ Suidas habet : ὁ γὰρ ἐξουσίαν ἔχων, ὅσα ἠβουλήθη, ἐπραξε. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ Νέρων Πιλάτον ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐπέβαλε — καὶ Καϊάφαν] addidi e Suida, sicuti ea quæ deinceps sequuntur uncinis distincta. Cf. Malal. p. 254. Codex Valesii post ἀπέλυσεν pergit : Ὑστερον δὲ τὸν Πιλάτον τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμεν κτλ. Pro quibus ex Suida dedimus : τὸν δὲ Πιλάτον κτλ. — κελεύσεως] προστάξεως Suidas. — πράττειν τε] illud te abundat. Fortasse nonnulla exciderunt. Mox etiam verba ἐφ' ἧς uncinis inclusi. Legi possit ἐφ' ἑαυτοῦ. De re cf. Dio (Xiphilin.) LXI, 4 sq. Deinde vero cum Nostro componendus Eutropius VII, 9 : *Successit huic Nero, ... qui imperium Romanum et deformavit et diminuit : inusitata luxuriam sumptuumque, ut qui exemplo Caji Caligulae calidis et frigidis lavaret unguentis, retibus aureis piscaretur, quæ blatteis funibus extraheret. (Infinitam partem senatus interfecit; bonis omnibus hostis fuit.) Ad postremum se tanto dedecore prostituit, ut saltaret et cantaret in scena, citharædico habitu vel tragico.* — ζηλοῦντι] Post hanc vocem excidisse videtur accusativus aliquis; nisi scribi velis aut τὴν πολυτελείαν etc., aut τῆς πολυτελείας κ. ἔ. τὸν Καλιγόλαν. Cf. Dio LXI, 5 : ὡς δ' ἀπαξ ζήλωσα αὐτόν (Caligulam) ἐπεθύμησα, καὶ ὑπερεβάλετο. — ἐς τοῦτο γε κτλ.] excerpta ex Dion. LXI, 17 sq. — ὀπλομαχεῖν] μονομαχεῖν sec. Dion. c. 17, p. 997, 42.

καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας οὐ μόνον τῶν εἰς τὸν δῆμον καὶ τοὺς ἵππεις τελούντων, ἀλλὰ καὶ τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιωματος, καὶ οὐχ ὅπως νέους, ἀλλ' ἤδη καὶ παρηγηκότας ὀπλομαχεῖν ἐν τοῖς θεάτροις ἠνάγκαζε καὶ θηρία φονεύειν καὶ ὀρχεισθαι καὶ ἀδειν καὶ πρὸς πᾶν ἀσχημοσύνην ἰέναι· ἵνα δὲ δὴ εὐπρεπέες εἴη, καὶ αὐτὸς ἐς τὸ θέατρον παρῆει. Καὶ εἶδον οἱ τότε ἄνθρωποι τὰ γένη τὰ μεγάλα, τοὺς Φουρίους, τοὺς Ὀρατίους, τοὺς Φαβίους, τοὺς Πορκίους, τοὺς Βαλερίουσιν κατὰ ἐστηκότας καὶ τοιαῦτα δρᾶν ἀναγκαζομένους, ὧν ἕνεια οὐδὲ ὑπὸ ἄλλων γινόμενα πρόσθεν δρᾶν ἠνεύχοντο· Αἰλία γυῖν Κατέλλα γυνὴ τοῦτο μὲν γένει, τοῦτο δὲ καὶ πλοῦτῳ προήκουσα, πρὸς γῆρας τε μακρὸν ἀφιγμένη (ὀδοηκοντοῦτις γὰρ ἦν) ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὀρχήσατο, οἱ τε ἄλλοι τῶν ἐπιφανῶν, ἧ διὰ γῆρας ἢ διὰ νόσον οὐδὲν ἰδίᾳ ποιῆσαι δυνηθέντες, ἤδον κατὰ χοροὺς ἰστάμενοι. Ἐπετέλει δὲ ταύτας τὰς ἐκθέσους θεάς ἐπὶ τῇ γενεῇ τὸ πρῶτον ψιλωθέντι, καὶ ἐπὶ τῷ τῆς μητρὸς φόνῳ· ἀπολειοίπει γὰρ αὐτὸν οὐδὲ τὸ φονικόν τε καὶ ἀπηνές, καίτοι γε παίξειν δοκοῦντα· ἀλλ' ἦν μὲν καθάπαξ τοῖς ἀγαθοῖς τε καὶ πεπαιδευμένοις ἔγκοτος. Τὸ δὲ πλείστον καὶ κρατίστον ἐπὶ παραλόγοις αἰτίαις ἀπανηλώκει τῆς βουλῆς μέρος, τοὺς μὲν ὅτι εὐγενεῖς, τοὺς δὲ ὅτι περιουσίας ἔχοντας, τοὺς δὲ ὅτι σώφρονες ἦσαν μισῶν τε καὶ κολάζων. Μουσώνιον τε καὶ Κορνοῦτον μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀποκτείναι, τῆς δὲ Ῥώμης ἐξήλασεν· ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐπικαλῶν, ὅτι δὲ σοφοὶ καὶ ἀριστοὶ [τὸν] βίον ἐγενέσθην. Συγγενῶν τε φόνους ἐκάστης, ὡς εἶπεῖν, ἐμιαίνετο τῆς ἡμέρας. Τὸν τε γὰρ Βρεττανικὸν ἀδελφὸν οἱ εἶναι δοκούντα, πρῶτα μὲν εἰς τὴν ὄραν ἀσελγῶς ὕβρισεν, ἔπειτα δὲ παρὰ δεῖπνον δηλητηριῶν φαρμάκῳ διέφθειρεν· ὡς δεινὸν μὴ μόνον ἀκούσθαι, ἀλλὰ καὶ δρᾶσθαι· πελιδὸς γὰρ ὄλος ἐγένετο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνεωγμένοι καὶ τοὺς ἐφόρους πρὸς τιμωρίαν καλοῦντες. Καὶ τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν Ὀκταβίαν δι' ἣν εἰς τὴν ἀρχὴν οὐχ ἤκιστα παρεληλύθει, πρῶτον μὲν ἀπεπέμψατο, ἔπειτα καὶ ἀπέκτεινε. Καὶ ἐν νυκτὶ ἐκώμαζε κατὰ πᾶσαν [τὴν] πόλιν, ὑβρίζων τὰς γυναῖκας καὶ ἀσελγαίνων εἰς τὰ μειράκια, ἀποδύων τε τοὺς ἀπαντῶντας, παίων, τιτρώσκων, φονεύων· καὶ ἐδόκει λαυθάνειν ἄλλοτριαις ἐσθῆσι χρώμενος· τὰς τε τῶν ἐλευθέρων γυναῖκας ἐξ ἐπηρείας ὑβρίζων, καὶ ταῖς παρθένους ὡς καὶ ἑταιρίσι μετὰ τῶν φίλων χρώμενος. Ἡ δὲ Ἀγριππίνη ἕς τε τὰ συνέδρια ἐφοῖτα, ταῖς τε πρεσβείαις ἐχρημάτιζε, καὶ ἐπιστολάς δῆμοις καὶ ἄρχουσι καὶ βασιλεῦσιν ἐπέστελλεν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ἀγριππίνῃ ἐπραττεν, ἄχρις οὗ

ὁ Νέρων τὴν Σαβίνην ἀγάγετο. Τότε γὰρ καὶ τὴν μητέρα ἐφόνευσεν. Αἰτίαν δὲ τῆς ἀνοσιουργίας τῆσδε γεγενῆσθαι Σαβίναν γυναῖκα γένους ἐπιφανοῦς· ἧς ἐρασθεὶς ὁ Νέρων πρῶτον μὲν αὐτὴν πρὸς βίαν τοῦ ἀνδρὸς Ποπλίου ἀπήγαγεν· ἔπειτα σὺν ταῖς παλλακίαις τάττειν οὐκ ἀνασχόμενος, ἀλλὰ γαμετὴν ποιήσασθαι διεγνωκῶς, τὴν μὲν Ἀγριππίνης ἀφαιρέσει τιμὴν, Αὐγούσταν δὲ τὴν Σαβίναν ἀποδείκνυσιν· ὡς ἐκ τούτου ἀνόσιόν τι καὶ μιαιώτατον ἔργον τὴν μητέρα αὐτοῦ μελετῆσαι. Ὡσπερ γὰρ τὸν θεῖον αὐτῆς τὸν Κλαύδιον εἰς ἔρωτα φαρμακείαις εἰσήγαγεν, οὕτω καὶ τὸν ἑαυτοῦ παῖδα πρὸς τὴν τοιαύτην δυσσέβειαν παρέτρεψεν. Ἄλλ' ὅμως καὶ μετὰ τὰς τοιαύτας πράξεις διαβληθεῖσάν οἱ πρὸς τῆς Σαβίνης, Ἀνίκητος τινὲ τῶν σωματοφυλάκων πρὸς διαφθορὰν ἐξέδοτο. Οὗ γενομένου, ἔγνω τε ἐκείνη καὶ ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης, τὴν τε ἐσθῆτα περιερρήξατο, καὶ τὴν γαστέρα γυμνώσασα, « Παῖε, ἔφη, ταύτην, Ἀνίκητε, ὅτι Νέρωνα ἔτεκε. » Καὶ τὰς περιττὰς μιαιρίας προεγράψαμεν ἐκ τῆς ἱστορίας Δίωνος, περὶ τε τῆς μητροκτονίας καὶ τοῦ Σπόρου τοῦ ἐρωμένου καὶ τῶν λοιπῶν.

91.

Exc. De ins. p. 24 : « Ὅτι ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ Γάϊος Ἰούλιος Οὐίνδιξ ἐπανίσταται τῷ Νέρωνι, πολλοὺς τε τῶν τῆς συγχλήτου βουλῆς φυγάδων προσλαβόμενος Γάλβαν ἀποδείκνυσαι βασιλέα· ὅς τὰς δυνάμεις εὐθέως ἐξοπλίσας, καὶ πάντα τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρασκευασάμενος ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐλαύνει. Ὁ γοῦν Νέρων, οὐ μετρῶς ἐπὶ τούτῳ παραχθὲς, στρατηγὸν τοῦ πολέμου Ῥοῦφον Γάλλον ἐκπέμπει· ὃς οὐδὲ ἐς χεῖρας ἔλθειν ἀνασχόμενος πρὸς τὸν Γάλβαν, ὁμολογεῖται καὶ σπένδεται πρὸς τὸν Οὐίνδικα· αὐτὸς μὲν τῶν Γαλλῶν ἄρχειν ἐπιλεξάμενος, Οὐίνδικι δὲ τὴν Ἰβηρίαν προσήκειν, καὶ τῷ Γάλβῳ πᾶσαν ἡμῶν τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὅσα τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ πρὸς ὑπακοὴν ἔθνη τυγχάνει. Τούτων αὐτοῖς διολογηθέντων, τινὲς τῶν τοῦ Ῥοῦφου στρατιωτῶν ἐπιβουλεύουσι τῷ Οὐίνδικι, ἀγνοοῖα μὲν τῶν ὀμιληθέντων, ζήλω δὲ τῆς πρὸς αὐτὸν δυναστείας. Ἄλλ' ὁ μὲν Οὐίνδιξ, καίτοι βραδύς δυνάμεις σωθῆναι, ἀγανακτήσας καὶ ὀλοφυράμενος, ὅτι ἐκ τῶν ὁμοφρονούντων ἐκακώθη, καὶ ὅτι τὰ ἐναντία τῷ Νέρωνι ἀμφοτέροι πρᾶττοντες ἑαυτοὺς ἀπώλλυσαν, καὶ προσέτι τοῦ ἀνθρωπεῖου βίου καταγνοῦς, καὶ τι πρὸς τὸ δαιμόνιον εἰπὼν, ὅτι τοιοῦτου πράγματος ἀρξάμενος οὐκ ἐπλήρωσεν, ἑαυτὸν προσκατειργάσατο. Ὁ γοῦν Ῥοῦφος δεινῶς ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ πάθει ὑπεραληθίσας, καὶ τινὰς τῶν στρατιωτῶν κολά-

— τοὺς Φουρίους] τ. Φορίους codex. Τοὺς Ὀρατίους non habet Xiphilin. l. 1. — Αἰλία e Dion. c. 19, p. 998, 88 ; δειλία codex. Ceterum ut Nostra passim e Xiphilino emendanda sunt, sic in nostris complura habes quae ipsius Dionis verba accuratius quam Epitome ista representant. — Ψιλωθέντι] hac Dionis voce h. i. etiam unus fuerit Xiphilinus c. 51, ubi codd. ψιλῆθῆναι, quod Sturz. mutavit in ψιλισθῆναι. — Μουσώνιον τε καὶ Κορνοῦτον] V. Dio 62, 27 de Rufo Musonio, c. 29 de Cornuto. — Βρεττανικὸν κτλ.] V. Dio 61, 7. — Ὀκταβίαν] V. Dio 62, 13. — Ἀγριππίνῃ] V. Dio 61, 3 sqq. — παῖε, ἔφη] V. Dio 61, 13. — Σπόρου] V. Dio 62, 27. 63, 12. Nihil de Sporo in Exc. nostris.

Fr. 91. Ἐν Ἰβηρίᾳ] deb. ἐν Γαλλίᾳ. V. Dio LXIII, 22 sqq. Complura nostris insunt, quae in Xiphilino desiderantur.

σας ἐν ἀφασίᾳ κατέστη. Ταῦτα ὡς ἠγγέλθη τῷ Νέρωνι, οὐδεμίαν τοῦ λοιποῦ τῶν ὄπλων ἐλπίδα ἐποίησατο, ἀλλ' ἐβουλεύσατο ἀμφ' αὐτὸν ἄλλο πράξει. Καὶ ἄλλων ἄλλα λεγόντων, τέλος ἔγνω τοὺς τε βουλευτὰς ἀποκτείνειν, καὶ τὴν πόλιν καταπρῆσαι νύκτωρ, ἕς τε τὴν Ἀλεξάνδρειαν πλεύσαι· εἰπὼν « ὅτι κὰν τῆς ἀρχῆς ἐκπέσωμεν, τό γε τέχνιον ἡμᾶς θρέψει. » Οἱ δὲ τῆς βουλῆς ἀκούσαντες ταῦτα, πρὸς τοὺς δορυφόρους καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ τὴν βασιλείον φρουροῦσιν, αὐλὴν προσδιαλεχθέντες, πείθοσά τε αὐτοὺς ἅμα γενέσθαι, καὶ μεταποιησασθαι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτοι τῆς τῶν βουλευσάντων ἐγένοντο γνώμης, αὐτίκα μὲν τὸν τοῦ στρατοπέδου ἑπαρχὸν Σχιπυλοῦν ἀναιροῦσιν· ἀφίστανται δὲ τῆς τοῦ βασιλέως φρουρᾶς.

Ὁ δὲ Νέρων ὡς καὶ ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων κατελείφθη, ἀποκτείνει μὲν ἑαυτὸν οὐκ ἐτόλμησεν, ἵνα τὴν αἰσχύνην κερδάνῃ· φυγεῖν δὲ ἐπεχείρησε, πρότερον κεραινωθείσης αὐτοῦ τῆς τραπέζης· ἐσθῆτὰ τε φαύλην ἐνδυσάμενος, καὶ ἐφ' ἵππου οὐδὲν βελτίονα ἀναβάς, κατακεκαλυμμένος πρὸς χωρίον τι Φάωνος Καισαρείου μετὰ Ἐπαφροδίτου καὶ Σπόρου κατέφυγε. Νυκτὸς δὲ ἔτι οὖσης, καὶ αὐτοῦ ταῦτα πράσσοντος, σεισμός ἐξαίσιος ἐν τῇ Ῥώμῃ γέγονε. Καὶ αὐτὸν γνωρισθέντα ὑπὸ τινων ἀποθῆναι μὲν τοῦ ἵππου παραχρῆμα, ἕς τινα δὲ πλησίον καταφυγεῖν καλαμῶνα· ἐν ᾧ μέχρι πολλοῦ ἐρριμμένος, πάντα μὲν παριόντα ὑπετοπεῖτο, πᾶσαν δὲ φωνὴν, ὡς καὶ ἀναζητοῦσαν [αὐτὸν], ὑπέτρεψε, θρηνῶν τε καὶ ὀλοφυρόμενος ἐν οἷς ἦν πρότερον, καὶ ὅτι ἐν κοπρίᾳ ἔρριπτο.

Νέρων μὲν οὖν αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ ἐτραγῶδει, καὶ ὀφέποτε, ἐπεὶ μηδεὶς αὐτὸν ἑώρα, μετῆλθεν εἰς τὸ πλησίον ἄντρον, καὶ διψήσας ἔπιεν ὕδωρ. Ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων βουλή πολέμιον αὐτὸν ἀνειποῦσα, δοῦναι δίκας τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν ἡμαρτημένων τοιόνδε τινὰ τρόπον ἐψήφισατο· ἀχθῆναι μὲν γὰρ ἕς τὸ δεσμοτῆριον γυμνὸν, κεραίας ἐπιβεβλημένης τῷ τραχήλῳ, προστάττεται, μετὰ δὲ σφοδρὸν αἰκισμὸν τοῦ σώματος ὡσθῆναι κατὰ τινος πέτρας. Ἄ δὴ προαισθόμενος ὁ Νέρων, τοὺς τε

χωροῦντας ἐπ' αὐτὸν καταδείσας, προσέταξε τοῖς παροῦσι καὶ ἑαυτὸν καὶ ἑαυτοὺς ἀποκτείνειν. Ἐπεὶ δὲ γέ οὐκ ὑπήκουσαν, τὸ μὲν ὅτι οὐκ ἐτόλμων, τὸ δὲ ὅτι τὴν ταφὴν αὐτοῦ προεφασίσαντο, δεινὸς ἀλγήσας ἐστέναξεν, ὅτι μὴδὲν εἶδοντο. Μετὰ δὲ τοῦτο τὸν Σπόρον βουλήθεις ἀποκτείνει διήμαρτον, ἀποφυγόντος ἐκείνου. Τότε ἔφη· « Ἐγὼ οὐδὲ φίλον οὐδὲ ἐχθρὸν ἔχω » καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἑαυτὸν ἐπάταξεν· δυσθανατοῦντα δὲ ὁ Ἐπαφρόδιτος προσκατεργάσατο. Καὶ ὁ μὲν Νέρων φῦς ἄριστα καὶ τραφεὶς κάκιστα, οὕτω τῆς ἀρχῆς ἐξέπεσε, ἢ μὲν ἐξ αὐτῆς ὠδίνος γεγονὸς ἔτη, βασιλεύσας δὲ ἰδὺεῖν μηνῶν ἀποδέοντα. Καὶ ἡ πόλις στεφανώμασι καὶ δαδουχίαις κεκόσμητο, εὐχὰς τε ἀληθεῖς καὶ ἑορτὰς ἐπετέλουν, καὶ τοὺς τε δυνηθέντας ἐπὶ τοῦ τυράννου φονεῦντες, ὡς καὶ αὐτὸν ἐκείνου αἰκίζοντες διετέλουν.

92.

Exc. Salm. p. 395 : Νέρων ἰδὼν τοὺς ἀναιρήσον-
τας αὐτὸν, παρακάλει τοὺς συνόντας ἀνελεῖν αὐτόν·
ὡς δ' οὐδείς ὑπήκουεν, ἑαυτὸν διεχρήσατο· τελευτῶν δὲ
ἔφη· « Ὁ Ζεῦ, οἷος (κιθαρωδὸς) τεχνίτης ἀπόλλυμαι. »
Ἐπεὶ δὲ ἐτέχθη, εἶπον οἱ ἀστρολόγοι, ὅτι καὶ βασιλεύ-
σει τὰ τὴν μητέρα φονεῦσαι· ἦν δὲ καὶ λόγιον·

Ἐσχάτος Αἰνεαδῶν μητροκτόνος ἡγεμονεῦσαι.

93.

ΓΑΛΒΑΣ.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Γάλβας ὁ μετὰ Νέρωνα
θαυμαζόμενος, ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτηδεύμασιν
ἔδοξέ πως εἶναι τραχὺς τε καὶ πρόχειρος ἐν ταῖς τῶν
ἀμαρτανόμενων ἐπανορθώσεσι· βραχὺν γάρ τινα χρόνον
τῆς ἡγεμονίας διατελέσας, ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος,
ἀναιρεῖται κατὰ μέσην ἀγορᾶν.

94

ΟΘΩΝ.

Exc. De virt. p. 814 : Ὅτι Ὄθων ὁ μετὰ Γάλ-
βαν βασιλεύσας γένους ἀσήμου καὶ ἀφανοῦς ὢν, καὶ τὸν

— τό γε τέχνιον] τὸ δὲ codex ; Dio e. 27 : ἀν καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπέσωμεν, ἀλλὰ τό γε τέχνιον ἡμᾶς ἐκεῖ διαθρέψει. — Φάωνος
Καισαρείου] e Dion 63, 27 ; πρὸς χωρίον τι λεγόμενον Καισαρείου codex. Cf. Sueton. Nero. 48. — παριόντα] προϊόντα
codex ; καὶ πάντα μὲν τὸν παρόντα (παριόντα em. Sylb.), ὡς καὶ ἐφ' ἑαυτὸν ἤκοντα, ὑποπεύων Dio. e. 27. — Mox e Dione
addidi αὐτὸν post v. ἀναζητοῦσαν. — ὀλοφυρόμενος ἐν οἷς κτλ.] hanc male contracta. Dio : αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ τῆ ψυχῆ
καὶ ἑθρῆναι καὶ ὠλοφύρετο· ἐλογίζετο γὰρ τὰ τε ἄλλα καὶ προσέτι ὅτι πολυανθρωποτάτη ποτὲ θραπειὰ γαυρωθεὶς μετὰ τριῶν
ἐξελευθέρων ἐκύπαττε. — ἀχθῆναι κτλ.] non habet Xiphilinus. Cf. Entrop. : *Quam quæreretur ad pœnam (quæ pœna
erat talis ut nudus per publicum ductus, furca capiti ejus inserta, virgis usque ad mortem caderetur, atque ita
præcipitaretur de saxo), e palatio fugit etc.* Sueton. Nero c. 49; Victor. V, 7. — βασιλεύσας δὲ ἰδὺεῖν μηνῶν
ἀποδέοντα] scribi possit ἰδ', δ' μηνῶν ἀποδέοντα. Nam 13 annis mensibusque octo regnasse Neronem Xiphilinus narrat.
Sed accuratius Zonaras XI, 13 : ἔτη γ' καὶ μῆνας ὀκτώ δυοῖν ἡμέραισι δέοντας. Idque ipsum etiam Dio dixerit, in eamque
sententiam noster locus, si corrigere excerptorem licet, refingendus est Vitæ tempus item Zonaras accuratius definit, fuisse
dicens ann. 30, mens. 5, dierum 28. Ap. Xiphilinum legitur ἔτη λ' καὶ μῆνας θ'; confusæ minime sunt, ut passim, siglæ θ' et ε'.

Fr. 92. ἀπόλλυμαι] ἀπόλλυται codex, consentiente Chron. Anon. in Cram. An. II, p. 280; κιθαρωδὸς vocem inclusit.
Zonar. XI, 13 : ὁ Ζεῦ, οἷος τεχνίτης ἀπόλλυμαι (παραπόλλυμαι Xiphil. 63, c. 29). Sueton. Nero 49 : *Qualis artifex
pereo.* — Ἐσχάτος κτλ.] v. Dio 62, c. 18.

Fr. 93. V. Dio. LXIV, 2—6. Entrop. VII, 10 : *Hujus (Galbæ) breve imperium fuit, et quod bona haberet exor-
dia, nisi ad severitatem propensior videretur. Insidiis tamen Othonis occisus est imperium mense septimo, jugu-
latus in foro Romæ.* — χρόνον] πρὸς τὸν codex.

Fr. 94. Eadem Suidas v. Ὄθων. — ἀσήμου] μὴ ἀσήμου scribend. esse videtur, monente Küstero ad Suidam. Eu-

ἐμπροσθεν βίον ἐξίτηλός τις, καὶ τῷ Νέρωνι κατὰ τὸ τῆς ἐκδικατικῆς οὐμοιότροπον οἰκειότατος ἔν γε μὴν τῇ βασιλείᾳ τὸν συνήθη τοῦ βίου μετελθεῖν τρόπον οὐχ ἱκανὸς γέγονε, πολέμων αὐτῷ χαλεπῶν εὐθύς ἐκρά- γέντων.

95.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Ὁθων ἀνελὼν τὸν Γάλ- βαν, ὡς παρήλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, Βιτέλλιος ὑπὸ τῶν Γαλατικῶν τε καὶ Γερμανικῶν στρατοπέδων αὐ- τοκράτωρ ἀναγορευθεὶς, ἤλασεν ἐπ' αὐτόν. Ὁθων δὲ σὺν ταῖς οἰκείαις ὑπαντήσας δυνάμεσιν, ἐλαττοῦται κατὰ τὴν πρώτην συμβολήν, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀθύμως διατεθεὶς, καίτοι στρατιᾶς αὐτάρχους αὐτῷ καθεστη- κείας, ὑπεξάγειν ἑαυτὸν ἐκ παντὸς ἔγνω τρόπου. Δεο- μένων δὲ τῶν στρατιωτῶν, μὴ ταχέως οὕτω τὰς περὶ τοῦ παντὸς καταβαλεῖν ἐλπίδας, ἀποκρινάμενος, οὐδα- μῶς ἄξιον ἑαυτὸν ἡγεῖσθαι τοσαύτης ἐμφυλίου παρα- χῆς καὶ κινήσεως· ἐκουσίως ὑποδέχεται τὸν θάνατον, ὀγδόῃ καὶ λ' τῆς ἡλικίας ἔτει, τῆς γε μὴν βασιλείας ἡμέρᾳ ε' καὶ λ'. Ἡ δὲ στρατιὰ ἐπένευθησεν αὐτὸν, ἡττη- θέντες τοῦ πάθους. Καὶ ὁ μὲν τὴν ἀσέλγειαν τοῦ ἐμ- προσθεν βίου ἐν τούτοις θαυμαστῶς συνεσκίασάτο, βε- θαιῶς τὸν τοιόνδε πόλεμον τῷ ἑαυτοῦ κατασβέσας αἵματι.

96.

ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ.

Exc. Salm. p. 395 : Οὐιτέλλιος μῆνας ὀκτώ ἡμέ-

ρας πέντε. Οὐιτέλλιος ἔθηκε πρόγραμμα τοὺς γόητας καὶ ἀστρολόγους ἐντός· βητῆς ἡμέρας ἀπαλλαγῆναι τῆς Ἰταλίας, καὶ αὐτοὶ νυκτὸς ἀντιτεθείκασιν πρόγραμμα παραγγέλλοντες, ἀπαλλαγῆσθαι [αὐτὸν] τοῦ βίου ἐντός [τῆς] ἡμέρας, ἐν ᾗ τελευτᾶν ἔμελλεν.

97.

Exc. De virt. p. 814 : Ὅτι Βιτέλλιος βασιλεύσας τραχέως τε καὶ λίαν ἐπαχθῶς ἡγεῖτο, καὶ πᾶν αἴσχος ἀναδεγεμένος ἐν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον, καὶ οὐχ ἥκιστα τῷ γαστρὸς ἀκρατῶς τε καὶ ἀκωρέτως ἔχειν. Πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς σίτον ἤρειτο, καὶ παρὰ τὰς τῶν δείπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρώετο. Δέκα γὰρ δὴ μυριάδας σταθμοῦ ἀργυρίου ἐπὶ δισχιλίαις καὶ πεντηκοσίαις ἐς τὰ δέπνια δεδαπανημένος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα ἐξερουγόμενός τε καὶ ἐξεμῶν· ᾧ δὴ καὶ μόνῳ διεγένετο, ἐπεὶ οἷ γε σύσσιτο αὐτοῦ καὶ πᾶν κακῶς εἶχον. Βίβιος γοῦν Κρίσπος, διὰ νόσον χρόνου τινὸς ἀπολειφθεὶς τοῦ συσσιτίου, μάλα στωμύλιως ἔφη· « Εἰ μὴ ἐνενόσχηκιν, ἀπωλόμην ἄν. » Ἐς τότε [γοῦν καὶ τὸ παρὰ τῷ ἀδελφῷ] δείπνον τοῦ Βιτέλλου ἐπίσημον γεγονὸς διαμνημονεύεται· καθ' ὃ φασὶ δῖχα τῆς λοιπῆς πολυτελείας δισχιλίων μὲν ἰχθῦς, ἑπτακισχιλίων δὲ ὄρνις ἐπὶ τὴν θοίνην παρενεχθῆναι. Ἐπῆναι δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος ἐς κοῖλόν τινα καὶ ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπεσέμνυε. [Πρὸς δὲ

Itropius : VII, 11 : *Otho, occiso Galba, invasit imperium, materno genere nobilior quam paterno, neutro tamen obscuro. In privata re mollis et Neronis familiaris : in imperio documentum sui non potuit ostendere. Nam quum iisdem temporibus, quibus Otho Galbam occiderat, etiam Vitellius factus esset a Germanicis exercitibus imperator, bello contra eum suscepto, quum apud Bebricum in Italia levi praelio victus esset, ingentes tamen copias ad bellum haberet, sponte semel ipsum occidit. Potentibus militibus ne tam cito de belli desperaret eventu, quum tanti se non esse dixisset, ut propter eum civile bellum commoveretur, voluntaria morte obiit, trigesimo octavo ætatis anno, nonagesimo et quinto imperii die.*

Fr. 95. V. Eutrop. l. I. — ε' καὶ λ'] Consentit de vitæ et imperii tempore præter Eutropium etiam Suetonius. Xiphilinus LXIV, 15 : Τοῦτο τὸ τέλος Ὁθωνι ἐγένετο ζῆσαντι μὲν λ' ἔτη, ἐνδεκα ἡμερῶν δέοντα, ἀρῆναι δὲ ἡμέρας ἐνενήκοντα. Sec. Joseph. B. J. IV, 9, 9, regnavit 92 dies. A vero longius recedunt Eusebius et Clemens. V. interpret. ad Xiphil. l. I.

Fr. 96. Οὐιτέλλιος cod. — μῆνας ἡ' ἡμ. ε'] sic etiam Josephus B. J. IV, 11, 4. Secundum Eutropium : *perit imperii mense VIII, et die I. Xiphil. LXV, 22 et Zonaras XI, 16 regnasse dicunt ἐνιαυτὸν δέκα ἡμερῶν ἐπιδέοντα. Illud a morte Othonis, hoc a die, quo imperator a militibus Vitellius declaratus est, computari debet. Utrumque, opinor, in Dione legere erat. Plura de his v. apud Tillemont. Hist. des emp. I, p. 623, et interpretes ad Xiphilinum. — αὐτὸν] addidi ex Dionis Exc. Vatican. p. 218 ed. Rom., quæ ad verba nostri loci proxime accedunt. Possis etiam vocem αὐτῷ addere ante ἀντιτεθείκασιν (ut Xiphilinus. LXV, 1), vel juxta v. παραγγέλλοντες, uti Zonaras XI, 16. — τῆς ἡμ.] articulum addidi e Zonara et Xiphilino. Excerptum Vat. verba ἐντός τ. ἡμέρας omittit.*

Fr. 97. Eadem Suidas v. Βιτέλλιος. — τραχέως... ἡγεῖτο] om. Suidas. — σίτον ἤρειτο] sic Suidas l. I.; ἐπιτο- ποιεῖτο codex Exc. et Suidas v. ἤρειτο, ubi hic locus repetitur. At quum locus vocis ἤρειτο gratia adducatur, patet illud ἐπιτοποιεῖτο non esse genuinam Joannis vocem, sed ejus interpretamentum, monente Küstero et Bernhardy. — τὸ πολὺ τῶν δημ. ἀπετρώετο] Suidas v. Βιτέλλ. et ἀπετρώετο; nisi quod art. τῶν omittunt codd. ABNE s. v. Βιτέλλιος. Codex Exc. : τὰ πολυτελῆ τῶν δημ. ἀπετρώετο. Quæ item e glossematâ profecta sint. Ad v. τὸ πολὺ τ. δ. aliquis annotavit : τὰ τέλη vel τὸ πολὺ τῶν τελῶν τ. δημ. — σταθμοῦ] om. Suidas. Corrigenda hæc sunt, *puto*, ex Xiphilino LXV, 3, ubi : πρὸς πάντων ὁμοίως ὠμολόγηται δύο τε αὐτὸν μυριάδας μυριάδων καὶ δισχιλίαις πεντακοσίας ἐν τῷ τῆς ἀρχῆς χρόνῳ ἐς τὰ δέπνια δεδαπανηκέναι, i. e. *novies mille sestertium*, uti est ap. Tacit. II, 95. — ἐξερουγ.] ἀπερ. Suidas. — Βίβιος] Βέβιος Exc. et Suidas. V. Xiph. XLV, 2, ubi Οὐίβιος. Cf. Dion. Exc. Vat. p. 218. — συσσιτίου] sic etiam Xiphil. ; συμποσίου Suidas. — γοῦν... ἀδελφῷ] Hæc uncis inclusit Valesius; videntur igitur desiderari in cod. Exc., et e Suida accita esse; quamquam in notis Valesius de Suida ne verbum quidem habet. De re cf. Eutrop. VIII, 12 : *Notissima certe cæna memoriæ prodita est, quam ei frater Vitellius exhibuit; in qua super ceteros sumptus, duo millia piscium, septem avium millia apposita traduntur. Hic quum Neroni similis esse vellet, atque id adeo præ se ferret, ut etiam exsequias Nerōnis, quæ humiliter sepultæ fuerant, honoraret : a Vespasiani ducibus*

τῶν στρατηγῶν Ουεσπασιανοῦ, μεταποιομένου τῆς βασιλείας ἤδη, κατακτείνεται.]

98.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Βιτέλλιος βασιλεύσας κακῶς καὶ αἰσχροῦς, τῶν Ἰουδαίων νεοτερίζειν ἀρξάμενων, Βεσπασιανὸν στρατηγὸν ἐκπέμπει τῆς ἕω, τὴν τοῦτων κελύσας αὐτῷ καταλύσαι θρασύτητα. Ὡς οὖν ἐπολιόρκει τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ στρατιῶται περὶ αὐτὸν ἀθροισθέντες, ἀναγορεύουσιν αὐτὸν βασιλέα. Ὅπερ ἀκηκῶς Βιτέλλιος, Σαβῖνον τὸν ἀδελφὸν Βεσπασιανοῦ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ προσφυγόντα συγκατέπρησε τῷ ἱερῷ. Κινήσεως δὲ ἐντεύθει μείγιστος γενομένης, ἐπειδὴ καὶ ὁ Βεσπασιανὸς στρατὸς ἐγγίξειν ἔμελλε τῇ πόλει, συνδραμόντες ἅπαντες κρατοῦσι τὸν Βιτέλλιον, καὶ προσάγουσι τοῖς Βεσπασιανῶν στρατιώταις, καὶ κατακρίνουσιν αὐτὸν τελευτῆς ἀσχήμονος, τῆς ἐπὶ τῷ Νέρωνι πρώην ἐψήφισμένης. Εἰλικύσθη γὰρ διὰ πάσης τῆς πόλεως γυμνὸς ἐσθήματος, ἀνελκομένου μὲν αὐτῷ τοῦ κρανίου διὰ τῆς κόμης, τοῦ δὲ ξίφους ὑποβεβλημένου τῷ ἀνθροῦνι, βαλλόμενος ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων, τέλος διατμηθεὶς τὸν λαμὸν ἐνεβλήθη τῷ Θύβριδι, ἔβδομον καὶ ἅ' ἔτος ἄγων.

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ.

99.

Exc. De virt. p. 817 : Ὅτι Βεσπασιανὸς οὕτως ἦν ἥπιος καὶ προσηγῆς, ὡς μηδὲ τὰς εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν βασιλείαν γινομένας ἀμαρτίας πέρα τιμωρεῖσθαι φυγῆς. Τὰς τε γὰρ ἀπεχθείας καὶ τὰ προσκρούματα τῆς διανοίας ταχέως ἀπεσείετο, καὶ σκώμματα βητόρων, ὑφ' ὧν ἠφίετο, καὶ δῆμων ἐς αὐτὸν ἀπορριπτούμενα κούφως τε καὶ γαληνῶς ἔφερον· ἕς τε τὰς ἐντεύξεις κοινὸς καὶ δημοτικὸς ὢν, ἀπεσκήνου μὲν ὡς τὰ πολλὰ τῶν βασιλέων.

100.

Exc. De ins. p. 43 : Ὅτι ὁ Βεσπασιανὸς οὕτως ἄρα τὸ πεπρωμένον ἐπὶ τοῖς παισὶν ἐγίνωσκε τέλος, βίου τε αὐτῶν πέρι, καὶ τῆς ἐς τὴν ἡγεμονίαν παρόδου, ὡς πολλάκις μνηθεΐσης ἐπιβουλῆς, μηδὲν μὲν ἐργάσασθαι τοὺς ἐπ' αὐτῷ συνεστώτας κακὸν, διαρρηθῆν δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ὑπὸ τῇ πάντων ἀκοῇ προσειπεῖν, ἢ τοὺς παῖδας ἕξειν ἢ μηδένα παντελῶς τῆς βασιλείας διάδοχον.

101.

Exc. Salm. p. 395 : Ουεσπασιανὸς ἔτη δέκα. Ουεσπασιανὸς τελευτήσαντος οἴνος ἐν καπηλείῳ τινὶ τοσοῦτος ὑπὲρ τὸ ἀγγεῖον ἐξεγύθη, ὡς καὶ εἰς τὴν ὁδὸν προχωρῆσαι.

ΤΙΤΟΣ.

102.

Exc. De virt. p. 817 : Ὅτι Τίτος, Ουεσπασιανοῦ υἱός, ἀνὴρ ἦν πᾶν ἀρετῆς συνεληφῶς γένος, ὡς πρὸς ἀπάντων ἔρως τε καὶ τρυφή τοῦ θνητοῦ προσαγορευθῆναι γένους. Εὐγλωττότατος τε γὰρ καὶ πολεμικώτατος καὶ μετριώτατος ἦν, καὶ τῇ μὲν Λατίνων ἐπιχωρίῳ γλώττῃ πρὸς τὰς τῶν κοινῶν ἔχρητο διοικήσεις, ποιήματα δὲ καὶ τραγωδίας Ἑλλάδι φωνῇ διεπονείτο.

103.

Ibid. p. 817 : Ὅτι ἐπεὶ ἤρκει τὰ Ἱερουσόλυμα ὁ Τίτος, Συρία τε πᾶσα καὶ Αἴγυπτος καὶ ὅσα τῇ Παλαιστίνῃ πρόσοικα γένη ἑστεφάνουν τὸν ἀνδρα, νικητὴν ἀποκαλοῦντες. Ὅ δὲ διωθεῖτο τοὺς στεφάνους, οὐκ αὐτὸς λέγων εἰργάσθαι ταῦτα, θεῶν δὲ φήναντι ὄργην ἐπιδεδωκέναι τὰς αὐτοῦ χεῖρας. Οὕτως ἦν μέτριος καὶ σωφροσύνης μεστός.

104.

Exc. De ins. p. 27 : Ὅτι ἐπὶ Τίτου τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, ἀνὴρ τις [Ἀσιανός] ὄν [ἦν?] τὸ γένος, Τερέντιος Μάξιμος ὄνομα, τὰ τε ἄλλα καὶ τὴν φωνὴν προσει-

ocisus est, interfecto prius Sabino, Vespasiani imp. fratre, quem cum Capitolio incendit. Cf. fr. 98. — ἐπὶ ἡνεὶ τὰ Νέρωνος.] Cf. Xiphilin. XLV, 4. Dion. Exc. Vat. p. 218. — πρὸς δε... κατακτείνεται.] e Suida addidi.

Fr. 98. Pergit Eutropius : *Interceptus autem et cum magno dedecore tractus per urbem Romam publice, nudus, erecta coma et capite, subjecto ad mentum gladio, stercore in vultum et pectus ab omnibus obvis appetitus, postremo jugulatus et in Tiberim dejectus, etiam communi caruit sepultura. Perit autem vltatis anno septimo et quinquagesimo, imperii mense XIII et I (V^p). Cf. Xiph. LXV, 20, 21. — ἔβδομον καὶ ἅ'] Sic etiam Sueton. c. 18; Tacit. III, 86; Victor Ep. VIII, 5. Xiphilin. et Zonaras nonnisi 54 annos numerant. V. not. 114 ad Dion. lib. LXV.*

Fr. 99. Eadem Suidas v. Βεσπασιανός, qui deinde alteram glossam subjicit, quae Eutropii narrationem graece exhibet, ac probabiliter ex eodem Joanne petita est : Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλέων παραβάλλεσθαι ἄξιός ἦν· ὅς γε καὶ τὸν ἰδιωτῆν αὐτοῦ βίον ἐπίδοξον πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις ἀπέτελεσε κατορθώμασι. Κλαυδίῳ γὰρ τῷ βασιλεῖ στρατηγῶν ἐπὶ Γερμανοῦς καὶ Βρεττανοῦς, λ' καρτερὰς μάχας πρὸς τοὺς πολεμίους ἀντιπαρεστήσατο· εἰς δὲ τὴν ἡγεμονίαν παρελθὼν μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχὴν διώκητο, ἐπιθυμητικῶς μὲν δοκῶν ἔχειν χρημάτων, οὐ μὴν ὥστε παρὰ δίκην ἀφαιρεῖσθαι τινα τῶν οἰκείων. Καὶ τὸν πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ' ἐς τὰς δημοσίας χρεῖας ἐποιεῖτο. Οὐκ οὖν εὐροί τις ἂν ἕτερον πρὸ τοῦδε βασιλέα οὕτε βαψιλίστερον οὕτε πρὸς τὸ ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐξητασμένον τὴν πρὸς τὰς ἀρεὰς ἐλευθερίτητα. Cum nostro loco cf. Xiphil. LXVI, 10 sqq.

Fr. 101. τοσοῦτος.] sic pro τοσοῦτον dedi e Xiphilin. LXVI, 16.

Fr. 102. Eadem Suidas v. Τίτος. Eutropius VII, 14 : *Huic Titus filius successit, qui et ipse Vespasianus est dictus, vir omnium virtutum genere mirabilis adeo, ut amor et deliciae humani generis diceretur. Facundissimus, bellicosissimus, moderatissimus. Caussas laline egit : poemata et tragœdias graece composuit.*

Fr. 103. Eadem Suidas v. Τίτος. — ἀποκαλοῦντες.] ἀνακαλοῦντες Suidas.

Fr. 104. De secundo hoc Pseudo-Nerone nihil habet Xiphilinus; sed meminit ejus Zonaras XI, 18, p. 578, C : Ἐπὶ

κῶς τῷ Νέρωνι· καὶ γὰρ δὴ καὶ οὗτος ἦδε πρὸς κιθάραν, Νέρων τε εἶναι ἐπλάττετο, καὶ διαπεφευγῆναι πάλαι τοὺς ἐπ' αὐτὸν σταλέντας στρατιώτας, ἐν ἄφανει δέ που πεποιῆσθαι τὰς διατριβὰς ἐς τὸδε. Πολλοὺς γοῦν ἐκ τε τῆς κάτω Ἀσίας τούτοις ἀπατήσας τοῖς λόγοις, ἐπεσθαὶ οἱ ἀνέπεισεν, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προῖον πολλῶ πλείους προσεποιήσατο. Τέλος πρὸς Παρθαίους, ὡς καὶ ὀφειλομένης αὐτῷ πρὸς ἐκείνων ἀμοιβῆς τινας διὰ τῆς Ἀρμενίας ἀπόδοσιν, κατέφυγεν. Οὐ μὴν ἀξίον τι τῆς ἐπινοίας εἰργάσατο, ἀλλὰ φωραθεὶς δεῖ ἦν, ταχέως ἀπίυετο.

105.

Ibid. p. 27 : "Οτι πολλῶν ἀγαθῶν ἕνεκα πέρα τοῦ συνήθους πρὸς πάντων ποθοῦμενός τε καὶ θαυμάζόμενος νόσφιν τελευτᾷ τὸν βίον προστάς τῆς ἡγεμονίας Ῥωμαίων β' ἔτη πρὸς μῆσιν ἧ'. Γέγονε μὲν οὖν πολλοῖς οὐ διὰ μικρᾶς ὑπόνοιας ἐπιβουλεύθεντα μὲν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκέναι, λαγὸν θαλάσσιον ἐν δειπνῇ τινὶ προσερχόμενον. Φασὶ δὲ προσιπεῖν αὐτῷ τὸν Ἀπολλώνιον, φυλάττεσθαι μάλιστα τὴν ἀπὸ τῶν οἰκισιῶτων ἐπιβουλήν, τοῦ δὲ ἐρομένου, « ἀποθανοῦμαι δὲ τίνα τρόπον » ; εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον « ὅς γινε Ὀδυσσεὺς λέγεται »· φασὶ γὰρ κἀκεῖνον ἐκ θαλάττης ἀφικέσθαι τὸν θάνατον. Φασὶ δὲ [ὅτι Δομετιανὸς] αὐτὸν ἔτι ἔμπνουν ὄντα, καὶ τυχὸν περιγενόμενον, ἐς λάρνακα πλήρη χιόνος ἐμβαλῶν, ὡς ἂν θάπτον ἀπὸ ψυχῆς ἐκλείπει, αὐτὸς ἐπὶ τὴν Ῥώμην παραληψόμενος τὴν βασιλείαν ἀφίπτευσεν. "Οδ' οὖν Τίτος ψυχόραγῶν ἦδη ἔφη « ἐν μόνον ἐπλημμελήσα » τὸ δὲ τί τοῦτο ἦν, αὐτὸς μὲν οὐ διεσάφησεν· οἱ δὲ παρόντες ἐς τὸν Δομετιανὸν οὐκ ἔξω τοῦ εἰκότος ἀποτείνειν ἐλογίσαντο, ὅτι αὐτὸν ἐπιβουλεύσαντά οἱ πολλάκις λαθὼν μεθῆκε, καὶ περιέμεινεν αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου διαφθαρήναι, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς ἄνδρα κακὸν καὶ ἀνοσιουργὸν περιελθεῖν.

τούτου καὶ ὁ Ψευδονέρων ἐφάνη, δεῖ Ἀσιανὸς ἦν, ἐκαλεῖτο δὲ Τερέντιος Μάξιμος, προσεκοικῶς δὲ τῷ Νέρωνι καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνὴν· καὶ γὰρ καὶ ἐκιδιάρφθει. Ἐκ τε τῆς Ἀσίας τινὰς προσεποιήσατο, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προχωρῶν πολλῶ πλείους ἀνηρτήσατο, καὶ τέλος πρὸς Ἀρτάβανον τὸν τῶν Πάρθων κατέφυγεν ἀρχηγόν· δεῖ καὶ δι' ὀργῆς τὸν Τίτον ποιοῦμενος ἐδέξατο τοῦτον καὶ καταγαγεῖν εἰς Ῥώμην παρεσκευάζετο.

Fr. 105. β' ἔτη πρὸς μῆσιν ἧ'] *Regnavit Titus annos duos, mensesque duos et dies viginti, uti ex Xiphilino (LXVI, 18 et 26), Zonara (XI, 18, p. 578, A), Suetonio (Tit. c. 11), Victore (Ep. X, 1) constat; ac omnino res extrata dubitationem posita est. Igitur n. l. scribendum foret μῆσι β', præsertim quum nihil frequentius sit permutatione litterarum β' et ἧ'. Nihilò secius manum abstinui. Nam neque scribæ neque excerptoris neque ipsius Joannis error subest; verum literæ istæ confusæ jam erant in fonte unde hauserunt Joannes et Eutropius, qui item habet : *morbo perii... post biennium, menses octo, dies viginti*. Cf. fr. 108 extr. — προσιπεῖν αὐτῷ] πρ. αὐτὸν cod. Fluxerit hoc ex Philostrat. Vit. Apoll. p. 126 ed. Kayser. — ὅτι Δομετιανὸς] supplevi. — τυχὸν περιγενόμενον] περιγενησόμενον? καὶ τάχα περιγενέσθαι δυνάμενον Xiphilini. c. 26 et Zonaras l. 1.*

Fr. 106. Eadem Suidas v. Δομετιανός. Eutrop. VII, 15 : *Domitianus mox accepit imperium, frater ipsius junior; Neroni aut Caligulae aut Tiberio similior quam patri vel fratri suo. Primis tamen annis moderatus in imperio fuit; mox ad ingentia vitia progressus libidinis, iracundiæ, crudelitatis, avaritiæ, tantum in se odium concitavit, ut merita et patris et fratris aboleret. Interfecit nobilissimos ex senatu : dominum se et deum primus appellari jussit : nullam sibi nisi auream et argenteam statuum in Capitolio poni passus est : consobrinos suos interfecit : superbiam quoque in eo execrabilis fuit.* — προσεκοικῶς] aut comparativus desideratur, aut vox μάλλον post v. Νέρωνι excidit. — τῆς γνώμης] τῆς om. Suidas. — πρὸς πάντων μίσος] τὸ πρ. ἀ. μ. cod. A. Suidas. — τοῦ πατρὸς] τοῦ add. e Suida. — ἑτέρων αὐτῷ] ἐ. αὐτοῦ Suidas.

Fr. 107. Eutrop. l. 1. : *Verum quum ob scelera universis exosus esse cœpisset, interfectus est suorum conjuratione in palatio, anno ætatis XLV, imperii decimo quinto. Funus ejus cum ingenti dedecore per vespillones exportatum, et ignobilitèr est sepultum.* — ε' καὶ λ'] scribæ vitio, ut videtur, pro ε' καὶ μ'. V. interpret. ad Dion. LXVII, 18, not. 106. — Ἐντελλὸν τὸν] ἐντελλόντων cod. Excerpta sunt ex Dion. LXVII, 15.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ.

106.

Exc. De virt. p. 817 : "Οτι Δομετιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλιγολᾷ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἰσχίστα καὶ φαυλότατα προσεποιήσας τῆς ἡγεμονίας, ἤπερ τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ προσεκοικῶς τὸν τρόπον. Μετρίους γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προσιμοῖς χρησάμενος, εὐθὺς εἰς πλείονά τε καὶ ἄτοπα τῆς γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτικῶτα, πλεονεξίαν τε νοσῶν ἄμετρον καὶ ἀσέλγεσσι, θυμοῦ τε ἀκρατῆς ὄν καὶ ἀπαραίτητος ἐν ταῖς κολάσεσι, φιλαπεχθήμων τε καὶ φιλάργυρος εἰ καὶ τις ἕτερος. Ταχέως γοῦν πρὸς ἀπάντων μίσος ἐφεικύσατο, ὡς τό τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσβέσαι κλέος. Σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἐκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν, τὰς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς, οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτῷ γίνεσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἢ ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. Ἀπέσχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους, οὔτε δίκην αἰδοῦμενος, ἀλλ' ὁμοῦ τὰ τε θεῖα περιφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

107.

Exc. De ins. p. 28 : "Οτι ἅπαντις ὁ Δομετιανὸς διὰ τὸ φοινικὸν καὶ θηριῶδες τῆς γνώμης ἐχθιστος ὢν, πρὸς τῶν οἰκειῶν συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, ε' καὶ λ' γενωνὸς ἔτη, ἄρξας δὲ ε'. Τό γε μὴν σῶμα τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ τῶν ἀτιμοτάτων τῆς πόλεως ἀφορηθὲν, ἀσῆμω τε καὶ ἀπρεπεῖ παρεδόθη ταφῇ. Ἐπιβουλεύσαι δὲ μάλιστα τούτῳ τὸν φόνον Παρθενίον τε καὶ Σιγῆρον τοὺς προκοίτους καὶ Ἐντελλὸν τὸν τὰ τῆς ἀρχῆς διέποντα βιβλίδια· οὔτε τῆς Δομετίας τῆς τοῦ τυ-

ράννου γαμετῆς (ἦκτο γὰρ δὴ ταύτην παῖδα τοῦ Τίτου τυγχάνουσαν) ἀγνούσης τὴν ἐπιβουλήν, οὔτε Νωρθάνου καὶ Σεκούνδου τῶν ὑπάρχων. Τούτους γὰρ δὴ μαθόντας, ὅτι σφῶς ἐκποδῶν ἀθρόως ὁ Δομετιανὸς ποιήσασθαι διέγνωκε, καὶ τινα καὶ γράμματα περὶ τούτου θεασαμένους, οὐκ ἀναβάλλεσθαι τὴν πράξιν, ἀλλ' ἐς τὴν ἐπιούσαν εὐθέως παρασκευασμένους εἰσπέμψαι σὺν ξιφιδίῳ Στέφανον τὸν ἀπελεύθερον καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινόν, πατάζει μὲν, οὐ μὴν καιρίαν. Ἀναπῆδησαντος γοῦν ἐκείνου, καὶ τὸν Στέφανον καταβάλλοντος, δείσαντας τοὺς περὶ τὸν Παρθένιον μὴ καὶ περιγένηται, ἐπεισελθεῖν, καὶ παντελῶς αὐτὸν προσκατεργάσασθαι.

Προσημῆναι δὲ τῷ Δομετιανῷ τὴν τελευταίην ἄλλα τε πολλά, τοῦτο μὲν τέρατα, τοῦτο δὲ ὄψεις ὀνείρων, καὶ μάλιστα πάντων Λαργίνῳ ἀστρολόγον τινά τοῦτον γὰρ δὴ παρὰ τοῖς Γαλάταις προειπόντα δημοσίᾳ τὴν τελευταίην τοῦ τυράννου καὶ τὸν χρόνον ἀποδηλώσαντα πρὸς τοῦ ὑπάρχου ἀναπεμφθῆναι τῷ Δομετιανῷ ἐπὶ κολάσει, καὶ αὖθις τὰ αὐτὰ εἰπόντα καὶ τὴν ἡμέραν προαγορεύσαντα καταδικασθῆναι μὲν, οὐ μὴν ἀποθανεῖν τοῦ τυράννου ἀναβαλλομένου τὴν τιμωρίαν ἐς τὸν βῆθέντα χρόνον, ὅπως δὴ διαφυγῶν δικαιότερον αὐτὸν ὡς ψευδόμενον κολάσειε· κἀν τούτῳ ἀναιρεθέντος τοῦ Δομετιανοῦ, διαφυγεῖν τὸν ἄνδρα.

Κάκεινο δὲ θαυμαστὸν παρὰ τὴν τοῦδε τελευταίην συμβέβηκεν. Ἀπολλώνιον γὰρ τὸν Τυανέα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, μᾶλλον δὲ παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς σφαγῆς, προειπεῖν Ἐφροσίῳ ἐν κοινῷ τὸ περὶ τὸν Δομετιανὸν πάθος τοῖσδε τοῖς ῥήμασι, « Καλῶς, ὦ Στέφανε, εὔγε ὦ Στέφανε, παῖε τὸν μαιφόνον. Ἐπληξας, ἔτρωσας, ἀπέκτεινας. »

10.

Exc. Salm. p. 396 : Δομετιανὸς ἔτη πέντε [καὶ δέκα]. Προεῖπεν ἀστρολόγος καὶ πότε καὶ ὅπως τεθνήξεται. Ἡρώτησεν οὖν αὐτὸν ἐκείνος, ποίῳ τέλει αὐτὸς χρησέται· καὶ εἰπόντος, θέλων ἀπελεγχῆαι αὐτὸν ψευδόμενον, ἐκέλευσε ζῶντα καυθῆναι, ἀφθέντος δὲ πυρὸς, ὑετὸς πολλὸς καταρραγεῖς τὴν πυρὰν ἐσβεσε, καὶ κύνες

— παῖδα τοῦ Τίτου] immo Corbulonis filia Domitia erat. Confundit excerptor Domitiam cum Julia, Titi f., cum qua rem Domitianus habuit. — Νωρθάνου] Νορθ. codex. Ceterum excerptum hoc etiam Suidas v. Δομετιανὸς habet, sed valde mutilum : Οὗτος διὰ τὸ φονικὸν καὶ θηριώδες ἔχθιστος ὢν πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, καὶ * παρασκευασμένους εἰσπέμψαι σὺν ξιφιδίῳ Στεφανὸν τὸν ἀπελεύθερον : καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινόν πατάζει μὲν, οὐ μὴν καιρίαν· ἀναπῆδησαντος γοῦν ἐκείνου **. — Λαργίνον] Λαργίνον codex. V. Xiphilin. LXVII, 16 ; Zonaras p. 581, C. — ἀποδηλώσαντα] ἀπολώσαντα codex. — κάκεινο δὲ θαυμαστὸν κτλ.] V. Xiphilin. LXVII, 18 ; Zonar. p. 582, A ; Philostratus VIII, 26 sq. Tzetzes Chil. III, v. 962.

Fr. 108. Τοὺς δεσμοὺς διεσπάραξαν] V. Xiphilin. LXVII, 16, ubi nunc legitur : ἡ δὲ πυρὰ ἐσβέσθη, κάκεινον κύνες ὅπως τὸ χεῖρε δεδεμένον καὶ ἐπικείμενον ἐπ' αὐτῆς εὐρόντες διεσπάραξαν. Sic etiam Sueton. Dom. c. 15. At liberatum potius a canibus hominem esse, cum nostro refert Manasses Chron. p. 43. — ἐπεκάθητο ἔνοπλος] non se ipsum, sed Minervam vidit. Xiphilin. l. l. : τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν ἐν τῷ κοιτῶνι ἰδρυμένην εἶχε, τὰ ὅπλα ἀποθεβληκέναι, καὶ ἐπὶ ἄρματος ἵππων μελάνων ἐς χάσμα ἐσπίπτειν ἔδοξε. Cf. Sueton. l. l. — Λαργίνος] λάργιος codex.

Fr. 109. V. Xiphilin. LXVIII, 3. — τισιν] sc. Calpurnio Crasso ejusque sociis conjurationis. — ἐκτέμνειν] εὐνοχίζεσθαι Xiph. l. l. e. 2.

Fr. 110. Αἰλιανῶ] κλιανῶ codex. V. Xiphilin. LXVIII, 3. De seq. cf. idem c. 4, Zonar. p. 584, A.

Fr. 111. Eadem Suidas v. Τραϊανός. Antecedit apud Suidam locus, quem ad eundem Antiochenum probabiliter referas : Τραϊανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὃς ἀγαθὸς καὶ μισοπονηρὸς καὶ δίκαιος τοσοῦτον ὑπέργηεν, ὥστε ποτὲ γυμνώσας Ῥωμαίαν

ὀπίσω τὸ χεῖρε δεδεμένον τοὺς δεσμοὺς διεσπάραξαν. Δομετιανὸς δὲ εἶδε πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὡς ἵππων μέλανι ἐπεκάθητο ἔνοπλος· καὶ πεσόντων αὐτομάτως ἐξ αὐτοῦ τῶν ὄπλων σὺν τῷ ἵππῳ εἰς τὸ χάσμα κατηνέχθη. Λαργίνος δὲ Πρόκλος ἐν Γερμανίᾳ προεῖπε δημοσίᾳ τὴν ἡμέραν ἐν ἣ ὁ βασιλεὺς τεθνήξεται· διὸ δέσμιος Δομετιανῷ εἰς Ῥώμην ἐπέμφθη. Καὶ εἶπεν αὐτῷ εἰς ὄψιν τὸ αὐτό. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν φυλαχθῆναι, ὡς ἂν τῆς ἡμέρας ἐκείνης διαδραμούσης ἀναιρεθῆ· ἀλλὰ θανόντος τοῦ βασιλέως, ἀπελύθη ἀβλαβῆς. Πρὸ Δομετιανοῦ Τίτος πρῶτος ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔτη δύο, μῆνας ὀκτώ, ἡμέρας κ'.

NERVAS.

109.

Ibid. p. 396 : Νέρβας ἔλεγεν ὡς « Οὐδὲν τοιοῦτον πεποίηκα, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν ἀρχὴν καταθέσθαι καὶ ἀσφαλῶς ἰδιωτεῦσαι. » Καὶ τισὶ δὲ ἔδωκε ἕξιν, λόγῳ μὲν ἵνα ἐπισκεψώμενται αὐτὰ εἰ ὄξεια εἰσὶν, ἔργῳ δὲ ἐνδεικνύμενος, ὡς οὐδὲν αὐτῷ μέλει κἀν παραχρῆμα ἀποθάνῃ. Οὗτος ἀπηγόρευσεν ἐκτέμνειν ἐν Ῥώμῃ.

110.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι Νέρβας, ἐπειδὴ πρὸς τινῶν διὰ τὸ γῆρας καταφρονηθεὶς ἐπεβουλεύθη πολλάκις, καὶ τὸν Πετρώνιον καὶ τὸν Παρθένιον, προσφιλεστάτους ὄντας, ἐκδοῦναι τοῖς στρατιώταις πρὸς Αἰλιανοῦ τοῦ τῶν δορυφόρων ἡγουμένου ἐβιάσθη· ἐπ' οἷς δὴ καὶ σφόδρα ἠνιάτο. Λέγεται δὲ Τραϊανῷ ἄλλα τέ τινα τελευταίων αὐτοχειρὶ ἐπιστεῖλαι, καὶ τὸν Ὀμηρικὸν (Π. α, 42) ἐπιθέσθαι στίχον,

Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάμνα σοῖσι βέλεσσιν.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ.

111.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Τραϊανὸς τοῖς Χριστιανῶσι ἀναχωγὴν τινα τῆς τιμωρίας παρέσχεν. Οἱ γὰρ κατὰ καιρὸν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὰς ἀρχὰς ὠνούμενοι, πρὸς θεραπείαν τῶν τότε βασιλέων διαφοροὺς ἐπήγον τοῖς Χριστιανοῖς κολάσεις. Ὅθεν καὶ Τιβεριανὸς ἤγε-

μενούων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους ἀνήγαγεν αὐτῷ λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανούς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπεισαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ἐντεῦθεν ὁ Τραϊανὸς πᾶσιν ἅμα τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἀπηγόρευσε τοῦ τιμωρεῖσθαι τούτους.

112.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι ὁ Τραϊανὸς τὸ πιστὸν πρὸς τοὺς φίλους οὕτως εἶχεν ἀκίνητον, ὥστε Σούραν Λικίνιον, ἄνδρα μέγα μὲν παρ' αὐτῷ δυνάμενον, διαβληθέντα δὲ πρὸς τινων φθονούτων οἱ τῆς εὐπραγίας, μήτε ὑποπτεύσας, μήτε μισήσας, ἐγκριμένων τῶν διαβαλλόντων καὶ ἐπιβουλεύειν αὐτῷ τὸν ἄνδρα φασκόντων, ἐπὶ δεῖπνον ὡς τὸν Λικίνιον ἀπῆλθε ἄκλητος, καὶ πᾶσαν τὴν φρουρὰν ἀποπειμψάμενος, πρῶτα μὲν τὸν ἱατρὸν τὸν τοῦ Λικινίου καλέσας, ὑπ' ἐκείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψηλείψατο, ἔπειτα δὲ τὸν κουρέα μετακαλεσάμενος, ξυρεῖν ἐκείνῳ τὸ γένειον παραδέδωκεν. Ἐπεὶ δὲ ἀπῆλθεν οἴκαδε πρὸς τοὺς εἰωθότας διαβάλλειν τὸν ἄνδρα, « Εἰ ἤθελέ με Σούρας ἀποκτείναι, χθὲς ἂν ἀπέκτεινεν ». Οὕτως ἄρα τὸ πιστὸν τῆς γνώμης ἐξ ὧν αὐτῷ συνήδει πεπραγότει μᾶλλον ἢ ἐξ ὧν ἕτεροι ἐδόξαζον, ἐβεβαίωτο. Διὸ δὴ ζῶν τε ὁμοίως ἔτι καὶ μετὰ τοῦτο τὸ βίῳ παυσάμενος, κατ' ἴσον προσεκυνεῖτο τοῖς κρείττουςιν.

113.

ΔΑΡΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Ἀδριανὸς ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν, καὶ ἐπήνθει τις αὐτῷ χάρις, τῇ τε Λατίνων καὶ Ἑλλήνων ἀριστα γλώττῃ χρώμενος· οὐ μὴν ἐπὶ πραότητι τρόπων ἐθαυμάζετο· περὶ τε τὴν τῶν δημοσίων χρημάτων ἐσπουδακῶς ἀθροισιν.

114.

Exc. Salm. p. 396 : Ἀδριανὸς Σίμιλιν τινα, ἄν-

ἐνόπιον τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ ἐπέδωκε τῷ ὑπάρχῳ, λέγων· « Δέξαι τὸ ξίφος τοῦτο, καὶ εἰ μὲν καλὸς ὑπάρχω, ὑπὲρ ἑμοῦ, εἰ δὲ μὴ, κατ' ἑμοῦ χρῆσαι. » Cf. Xiphil. LXVIII, 16.

Fr. 112. E Dione. V. Excerp. Peir. in Dion. LXVIII, 16. — Σούραν Λικίνιον] Cramer.; Σ. λίνιον codex. — ὑψηλείψατο] e Dione; ἀψηλείψατο cod. — ἐξ ὧν αὐτῷ] Cramer.; ἐξῆν αὐτῷ codex.

Fr. 113. Eadem Suidas v. Ἀδριανός. Eutropius VIII, 13: *Facundissimus latino sermone, græco eruditissimus fuit: non magnam clementiæ gloriam habuit; diligentissimus tamen circa ærarium et militum disciplinam.*

Fr. 114. Σίμιλιν] Σίμιλιον codex. V. Xiphilin. LXIX, 19. — αὐτούς τε τοὺς [π.] αὐτοὺς δὲ τ. i. codex.

Fr. 115. Eadem Suidas v. Ἀντωνίνος. — Νομῆ] Cf. Eutrop. VIII, 4: *Vir insignis et qui merito Numæ Pompilio conferatur, ita ut Romulo Trajanus æquatur. Vixit ingenti honestate privatus, majori in imperio, nulli acerbus, cunctis benignus; in re militari moderata gloria, defendere magis provincias, quam amplificare studens; viros æquissimos ad administrandam rempublicam quærens, bonis honorem habens, improbos sine aliqua acerbitate detestans; regibus amicis venerabilis non minus quam terribilis, adeo ut barbarorum plurimæ nationes, depositis armis, ad eum controversias suas litesque deferrent, sententiæque ejus parerent. Hic ante imperium ditissimus, opes quidem omnes suas stipendiis militum et circa amicos liberalitatibus minuit, verum ærarium opulentum reliquit. Pius propter clementiam dictus est.* — ἐνομίσθη] ὠφθη Suidas. — τὴν ἀπὸ τοῦ δ.] τὴν om. Suid. — τοὺς τῆς ἀρχῆς] Excidit aliquid vel corruptum est. Leunclavius et Küsterus ad Suidam supplent ὄρους. In sequentibus Suidas pro ποιοῦμένουσιν habet ποιοῦμενος. In quo acquiescens Bernhardus jungit τοὺς τῆς ἀρχῆς ἄνδρας, contra Küsterum monens hæc: « Librorum tamen fidem confirmat Capitolini Pius c. 9 a Salmasio dudum adhibitus: *Quum semper amaverit pacem, eo usque ut Scipionis sententiam frequentarit, qua ille dicebat, malle se unum civem servare quam mille hostes occidere.* » Verum multo magis ad rem nostram pertinet contulisse Eutropiana ista: *defendere magis provincias quam amplificare studens.* — τῶν ἡγεμονίων Suidas, male. — ἀλλοφύλων] e Suida; ἄλλων codex. — ἐπιτρέποντάς τε] τε om. nonnulli codd. Suidæ; cum iisque ed. Bernh. « Ora-

δρα φρονήσει καὶ ἐπεικεία κεκοσμημένον, ἠνάγκασε τὴν ἀρχὴν τῶν δορυφόρων παραλαβεῖν, καὶ μόλις μὲν, ἔπεισε δ' οὖν. Ὀλίγον δὲ ἐπισχῶν καὶ δεηθεὶς ἐξέστη τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐν ἀγρῷ ἔτη ζ' διαγαγὼν τελευτᾷ, ἐπιγραφῆναι προστάξας ἐν τῷ μνημείῳ αὐτοῦ· « Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται, βίου μὲν ἔτη ν', ζήσας δὲ ἔτη ζ'. » Ἐγένετο δὲ μετὰ θάνατον Ἀδριανῷ τηλικούτων ἀγάλμα μετὰ θερίππου, ὥστε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκάστου ἵππου παχύτατον ἄνδρα διέναι· οἱ δὲ ἐν γῆ βαδίζοντες, ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ ὕψους τοῦ κτίσματος, αὐτοὺς τε τοὺς ἵππους βραχυτάτους καὶ τὸν Ἀδριανὸν νομίζουσι.

115.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΕΥΣΕΒΗΣ.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Ἀντωνίνος ὁ βασιλεὺς ἀριστος ἦν, καὶ μάλιστα Νομῆ κατὰ τὸ τῆς ἡγεμονίας ὁμοιότροπον ἀξιος παραβάλλεσθαι, καθάπερ δὴ Ῥωμύλῳ Τραϊανὸς ἐνομίσθη παραπλήσιος. Τὸν τε γὰρ ἰδιώτην ὁ Ἀντωνίνος ἀριστα καὶ ἐντιμότερα διετέλεσε βίον, καὶ κατὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀμείνων ἔδοξεν εἶναι καὶ σφαιρονέστερος· οὐδενὶ τραχὺς οὐδὲ φορτικὸς, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας χρηστός τε καὶ ἡπιος ὢν· ἐν γὰρ μὴν τοῖς πολεμικοῖς τὴν ἀπὸ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ τοῦ κερδαλέου δόξαν θηρώμενος, φυλάττειν σώους ἤπερ εἰς μέγεθος ἐκφέρειν τοὺς τῆς ἀρχῆς * ἐγίνωσκεν ἄνδρας, ὡς ἔνι μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιουμένουσιν ἐπιμέλειαν, ταῖς τῶν δημοσίων ἐφιστάς διοικήσσει, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἡγεμόνων ταῖς παρ' αὐτοῦ τιμαῖς ἀμειβόμενος, τοὺς γὰρ μὴ φαύλους δῖχα τινὸς τραχύτητος τῶν κοινῶν ἀπελαύνων πραγματών. Οὐκ οὖν ὑπὸ τῶν οἰκείων μόνων, ἀλλ' ἡδὴ καὶ πρὸς τῶν ἀλλοφύλων ἐθαυμάζετο· ὡς τῶν προσοίκων τινὰς βαρβάρων τὰ ὅπλα κατατιθεμένους, ἐπιτρέποντάς τε τῷ βασιλεῖ τὰς δίκας, διαλύεσθαι ταῖς ἐκείνου ψήφοις. Αὐτὸς δὲ παρὰ τὸν ἰδιώτην βίον πολὺ τι πλῆθος χρημάτων κεκτημένος,

ἐπειδὴ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἑαυτοῦ περιουσίαν εἰς τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν φίλων ἀπανάλωσε δωρεάς· τῷ δὲ δημοσίῳ θησαυρῷ πλῆθος παντοδαπῶν ἀπέλιπε χρημάτων· τὴν τε τοῦ Εὐσεβοῦς ἐπικλησιν πρῶτος ἀπάντων αυτοκρατόρων ἐκ τῆς τοῦ ἡβους ἀπλότῃτος ἀπηνέγκατο.

116.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Ibid. p. 821 : Ὅτι Μάρκος ἀνὴρ ὃν ἐκπλήττεσθαι σιωπῇ μᾶλλον ἢ ἐπαινεῖν βράδιον, οὐδενὸς λόγου ταῖς τοῦ ἀνδρὸς ἀρεταῖς ἐξισουμένον. Ἐκ πρώτης γὰρ [ἤδη] τῆς ἡλικίας εὐσταθῆ τε καὶ ἡσύχιον βίον ὑποστησάμενος, οὔτε κατὰ δέος οὔτε καθ' ἡδονὴν τραπεῖς τὸ πρόσωπον ὤφθη πάποτε. Ἐπῆνει δὲ τῶν φιλοσόφων τοὺς ἀπὸ τῆς στοᾶς· καὶ ἦν ἄρα ἐκείνων μιμητῆς, οὐ μόνον κατὰ τὴν τῶν διαιτημάτων ἐπιτηδεύειν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τῶν μαθημάτων σύλληψιν. Οὕτω γοῦν ἐκ νέας κομιδῆ τῆς ἡλικίας ἐξέλαμψεν, ὡς πολλάκις τὸν Ἀδριανὸν ἐπὶ τοῦτον ἐθελῆσαι τὸν τῆς βασιλείας ἀγαγεῖν κληρον. Ἐπεὶ δὲ ἐφθασε τὸν Εὐσεβῆ πρότερον κατὰ νόμον παῖδα ποιησάμενος, ἐκείνῳ μὲν τὴν ἑαυτοῦ διαδοχὴν ἐφύλαξε, τοῦτον δὲ συνοικίειν ἔγνω διὰ τῆς ἐπιγαμίας τῷ Εὐσεβεῖ, ὡς ἂν κατὰ τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν ἐς τὴν ἡγεμονίαν παρέλθοι. Τὸν τε γοῦν ἰδιώτην βίον ἐν ἰσηγορίᾳ τοῖς πολλοῖς Ῥωμαίοις ἐβίω, οὐδὲν τῇ ἐσποίησει τοῦ βασιλείου γένους ἀλλοιωθεῖς. Καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν κατὰ μοναρχίαν ἐξηγούμενος, καὶ τὴν ἄκραν δυναστείαν καρπούμενος, πρὸς οὐδεμίαν ἀλαζονείαν ὑπῆρχθη πάποτε· ἀλλ' ἦν ἐλευθέριος μὲν καὶ δαψιλῆς ἐν τοῖς εὐεργετήμασιν, ἀγαθὸς δὲ καὶ μέτριος ἐν ταῖς τῶν ἐθνῶν διοικήσεσιν.

117.

Exc. Salm. p. 396 : Μάρκος ἔτη 18'. Πρὸ τοῦ Μάρκου Τίτος Αὐρήλιος Φούβλος Βωτώνιος Ἀντωνῖνος Πίος

(ὁ κληθεὶς Εὐσεβῆς) ἔτη κδ'. Μάρκος Ἀντωνῖνος, ἐν πολέμῳ τῶν δημοσίων ἐξητλημένων ταμείων, πράξασθαι μὲν χρήματα παρὰ τὸ σύνθετος οὐκ ἠνέσχετο, πάντα δὲ τὸν βασιλικὸν κόσμον ἐπ' ἀγορᾶς ἀγαγὼν πρὸς χρυσίον ἀπέδοτο. Καταστάσης δὲ τῆς βαρβαρικῆς κινήσεως, τοῖς μὲν ἑκουσίαν ποιουμένοις τὴν τῶν βασιλικῶν σκευῶν ἀνάδοσιν, τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς τιμῆς ἀπεδίδου, τοὺς δὲ μὴ θέλοντας οὐκ ἠνάγκαζε. Τοῦτω ἢ βουλῇ μετὰ τελευτῆν χρυσοῦν ἀνδριάντα ἐστήσεν διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. Μετὰ Μάρκον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κόμοδος ἔτη ιγ'. Μετὰ Κόμοδον Περτίναξ μῆνας ζ'. Μετ' ὃν Δίδιος Ἰουλιανὸς ἡμέρας ε'.

118.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι Κάσσιος ὁ τῆς Συρίας ἡγούμενος, ἀνὴρ δεινὸς τὰ πολέμια, πλείστᾳ τε καὶ λόγου ἀξία κατὰ τὸν Παρθικὸν πόλεμον ἀποδειξάμενος, ἄλλως δὲ ὢν νεωτεροποιὸς, καινοτομεῖν ἐπήρθη, πρὸς τῆς Φαυστινῆς τῆς τοῦ Μάρκου γαμετῆς ἐς τήνδε προαχθεὶς τὴν ἔνοικον. Αὐτῇ γάρ τὸν Μάρκον ἀρρωστήσαντα τεθνήσκειν αἰσθῆται καὶ νοσῶδη ὄντα οἰηθεῖσα, μὴ εἰς ἕτερον περιελθούσης τῆς ἡγεμονίας ἰδιαιτευσῆ, τοῦ Κομόδου ἔτι νέου ὄντος καὶ ἄρχειν οὐκ ἐπιτηδεῖου, ἔπεισε τὸν Κάσσιον, κρύφα πέμψασα τῶν αὐτῇ πιστῶν τινὰς, ἐπιθέσθαι τῇ βασιλείᾳ, ἣν αἰσθῆται τὸν Μάρκον τεθνεῶτα, συνοικήσειν τε αὐτῷ καὶ τάλλα συμπράξειν ὑποσχομένη. Ὅς, φήμης τινὸς ψευδοῦς τεθνηκεῖναι οἱ δηλωσάσης τὸν βασιλεῖα, προεξανέστη τῆς ἀληθείας, ἄκων τε πολέμιος ἀνεφάνη τῷ αυτοκράτορι.

Τούτων μὲν οὖν ἕνεκα ὁ Μάρκος τὸν τε Κόμοδον ἐκ τῆς Ῥώμης διεπέμψατο, καὶ ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐκ τῆς Παιονίας ἐστάλη· οὐ μὴν ὄπλων αὐτῷ κατὰ τῶν ἐπαναστάντων ἐδέξεν· ὁ γὰρ τοι Κάσσιος ἀναιρεθεὶς πρὸς τινος τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐφθασε. Καθ' ἡσυχίαν δ' οὖν τὴν τε Συρίαν καὶ Αἴγυπτον ἐπελθὼν, οὔτε δῆμον οὔτε πόλιν, οὔτε ἰδιώτην οὔτε ἄρχοντα ἐσπουδακεῖναι τὰ τοῦ Κασσίου δόξαντα ἐπολυπραγμόνησεν ἢ ἐκόλασεν, ἀλλὰ

tionis series et sensus potius requirit, ut legatur ἐπιτρέπειν τῷ βασιλεῖ. » Küster. Præter necessitatem. Post δίκας interpretari. — τῷ δὲ δημ. θησαυρῷ] τῶν τε δημοσίων θησαυρῶν Suidas. — ἐπικλησιν κτλ.] ἐπικλησιν ἐκ τοῦ ἡβους ἀπλότῃτος ἀπηνέγκατο Suidas.

Fr. 116. Eadem Suidas v. Μάρκος. Eutropius VIII, 6 : *Post eum Marcus Antoninus solus rempublicam tenuit : vir quem mirari facilius quis quam laudare possit. Principio vitæ tranquillissimus, adeo ut ex infantia quoque vultum nec ex gaudio nec ex timore mutaret. Philosophiæ deditus stoicæ ; ipse etiam non solum vitæ moribus sed etiam eruditione philosophus ; tantæ admirationis adhuc juvenis, ut eum successorem paraverit Adrianus relinquere : adoplato tamen Antonio Pio, generum esse ei ideo voluerit, ut hoc ordine ad imperium perveniret.... Hic cum omnibus Romæ æquo jure egit, ad nullam insolentiam elatus imperii fastigio ; liberalitatis promptissima, provincias ingenti benignitate et moderatione tractavit. — γὰρ ἤδη] ἤδη add. e Suida v. Μάρκος ; idem γὰρ δὴ habet v. ὑποστησάμενος ; ubi hæc iterum apponuntur. — ἐξέλαμψεν] in ἐξέλαμψεν mutavit Valesius. — τοῦ βασιλείου γένους] βασιλ. om. Suidas. — ἐλευθέριος] ἐλευθερός Suidas.*

Fr. 117. Eutrop. l. 1. : *Ad hujus belli sumptum, quam ævario exhausto largitiones nullas haberet, neque indicare provincialibus aut senatui aliquid vellet, instrumentum regii cultus, facta in foro divi Trajani sectione, distraxit : vasa aurea, pocula crystallina et murrhina, uxoriam ac suam sericam et auream vestem, multa ornamenta gemmarum ; ac per duos continuos menses venditio habita est, multumque auri redactum. Post victoriam tamen emptoribus pretia restituit, qui reddere comparata voluerunt ; molestus nulli fuit, qui maluit semel emptaria retinere. — Βοτώνιος] Βωτώνιος codex.*

Fr. 118. ἄλλως τε καὶ] τε καὶ ἄλλως codex. — οἰθηθεῖσα, μὴ] οἰθηθεῖσα τὸ μὴ codex. Fortasse erat οἰθηθεῖσα, φοθηθεῖσα τε, vel οἰθηθεῖσα, ἐφοθεῖτο μὴ ... καὶ ἐπεισεν. Cf. Xiphilin. LXXI, 22 : αὐτῇ γὰρ τὸν ἀνδρα ἀρρωστήσαντα προσδοκῆσασα ὅσον οὐκ ἔτι τελευτήσῃ, ἐφοθήθη μὴ τῆς ἀρχῆς ἐς ἄλλον τινὰ (ἀπὸ τοῦ Κομόδου καὶ νέου καὶ ἀπλουστεροῦ τοῦ

καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Ῥώμῃ συνειλημμένων (ἐξεληλεγμένοι γὰρ ἦσαν κἀναυθα τῶν βουλευτῶν συχνοὶ τὰ τοῦ Κασσίου περιφανῆς ἐσπουδακότες) ἐπέστειλε τῇ βουλῇ, μηδὲν χαλεπὸν γινῶναι, τούτοις ἀντικρυς τοῖς ῥήμασι χρησάμενος· αὐτὰ γὰρ εἰρήσεται, τὴν χρηστότητα τοῦ ἀνδρὸς σαφῶς ἐνδεικνύμενα. Ἦν δ' οὖν τοιαῦτα· « Ἰκε-
« τεύω ὑμᾶς, ὦ βουλή, καθαρὰν μου τὴν ἀρχὴν ἀπὸ
« παντὸς αἵματος βουλευτικοῦ φυλάξασθαι. Μὴ γένοιτό
« τινα ἐξ ὑμῶν ἐπ' ἐμοῦ ἢ τῇ ἐμῇ ἢ τῇ ὑμετέρᾳ ψήφῳ
θανατωθῆναι. » Καὶ τέλος ἔφη, ὅτι « Ἄν μὴ τούτου
τύχῳ, ἀποίσομαι πρὸς τὸν θάνατον » καὶ οὐκ ἔπηρε
τὸν Μάρκον, οὐδὲ προσηγάγετο ἐκβῆναι τῶν συνήθων
λογισμῶν οὐ τὸ ἀδίκον καὶ ἀνόσιον τῶν τετολημμένων,
οὐχ ἡ ἀπιστία τῶν τολημσάντων οὐ τὸ ὑπὲρ ῥομίῶν ἐς
αὐθις δέος.

119.

KOMMOΔΟΣ.

Ibid. p. 3ο : Ὅτι μέχρι μὲν τινος ὁ Κόμοδος πάντα ἔπραττε τοῖς πατρικοῖς φίλοις συμβούλοις χρώμενος. Ἐπειδὴ δὲ Περένιον ἔπαρχον τῶν στρατοπέδων κατέστησεν, ἀνδρὰ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, πονηρὸν [δὲ] τὸ ἦθος, αὐτὸς μὲν τρωπαῖς καὶ συμποσίαις ἐσχόλαζεν, οὗτος [δὲ] πάσης τῆς ἀρχῆς τὴν ἔξουσίαν ἐνδυσάμενος, τοὺς τε πατρῷους φίλους πρῶτους διαβάλλειν ἤρξατο, καὶ ὅσοι πλοῦσιοι ἦσαν, τούτους εἰς ὑποψίαν ἄγων, τὸ μεираίχιον ἐξεφόβει, ὡς ἂν αὐτοὺς διαχρησάμενος ἀφορμὴν αὐτῷ παράσχοι ἀρπάζειν τὰ ἐκείνων. Μέχρι μὲν οὖν τινὸς ἐπέιχε τὸν νέον ἢ τοῦ πατρὸς μνήμη καὶ ἡ τῶν φίλων αἰδώς· ἀλλ' ὥσπερ τινὸς βασιλῆος τύχης ἀνατρεπούσης αὐτοῦ τὴν κοσμίαν ἀρχὴν, συνέθη τι τοιοῦτον. Λουκίλλα ἦν τῆ Κομῶν πρεσβυτάτη ἀδελφή· αὕτη πρότερον Λουκίῳ Βίρῳ αὐτοκράτορι συνήκει, ὃν κοινῶν τῆς βασιλείας Μάρκος ἐποίησατο. Ἐπειδὴ οὖν συνέθη τὸν Λουκίον τελευτῆσαι, μενόντων τῇ Λουκίλλῃ τῶν τῆς βασιλείας συμβόλων, Πομπηϊανῶ ὁ πατὴρ ἐξέδοτο αὐτὴν· ἀλλὰ καὶ ὁ Κόμοδος ἐφύλαττε τὰς τιμὰς τῇ ἀδελφῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάγετο αὐτὸς Κρισπίαν, ἀνάγκη τε ἐγένετο τὴν προεδρίαν ἀποπέμψασθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί, δυσφόρος τούτου φέρουσα ἡ Λουκίλλα, τῷ μὲν ἀνδρὶ οὐκ ἐθάρρη-

σεν εἰπεῖν, Κοδράτῳ δὲ τινι, εἰς ὃν καὶ διεβάλλετο, ὑπέθετο τὸν Κόμοδον ἀνελεῖν· ὁ δὲ Κυντιανῶ νεανίᾳ θρασυτάτῳ τε καὶ φονικωτάτῳ τὴν θλευρίαν ἐπέτρεψε πράξιν. Ὅστις λαβὼν ἐγγχειρίδιον, καὶ ὑποστὰς ἐν τῇ τοῦ θεάτρου εἰσόδῳ (ἔστι δὲ αὕτη ζοφώδης), ὤρμησε κατὰ τοῦ Κομόδου. Ὡς δὲ διήμαρτε τῆς πληγῆς, κρατῆβεις ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων, ἀπαντα διήλεγξε. Καὶ αὐτὸς μὲν παραχρῆμα δίκην ἀνοίας ὑπέσχετο· ὁ δὲ Κόμοδος ἔκτοτε κοινούς ἐχθρούς ἀπαντας ἐλογίζετο. Ὑπῆρξε δὲ καὶ τῷ Περεννίῳ πρόφασις, ἣν ἐζήτηε τὴν τε γὰρ ἀδελφὴν ὁ Κόμοδος διεχρήσατο, καὶ πάντας ἀφειδῶς τοὺς τε ὄντας ἐν τῇ συνομοσίᾳ καὶ τοὺς ὡς ἔτυχε διαβαλλομένους ἀπασκευάζετο, μάλιστα τοὺς πατρῷους καὶ ἀναγκαίους φίλους.

2. Τοῦτο τοῦ Περεννίου κατασκευάζοντος ποιησάμενός τε (γὰρ) ἑαυτὸν ὑπὸ ἔξουσίαν, ἐπιβούλευε τῇ ἀρχῇ, τόν τε Κόμοδον κατεργάσασθαι βουλόμενος, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ τὴν βασιλείαν διανεῖμαι. Ἐγνώσθη δὲ ἡ ἐπιβουλὴ παραδόξως ὑπὸ φιλοσόφου τινὸς ἐν τῷ θεάτρῳ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνακράζοντος· καὶ ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Περεννίου δίκας τῆς παρρησίας λαβὼν, πυρὶ παρεδόθη· ὁ δὲ Κόμοδος ὑπετόπει τε τὸν Περένιον, καὶ ἐμέμνητο τῶν λεχθέντων. Ὀλίγου δὲ χρόνου διεθλόντος, στρατιώται τινες τῶν Ἰλλυρικῶν, λαθόντες τὸν Περεννίου παῖδα, νομίματα ἐκόμισαν ἐκτετυπωμένα τὴν ἐκείνου εἰκόνα· ἄπερ ἑωρακῶς ὁ Κόμοδος, πεισθεὶς δὲ τοῖς λεχθεῖσιν αὐτῷ πολλάκις, πέμψας διὰ νυκτὸς, ἀποτέμνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Περεννίου, καὶ τὴν ταχίστην ἐκπέμπει πρὸς τὸν αὐτοῦ παῖδα (ὃς ἦν ἔπαρχος τοῦ ἐν Ἰλλυριοῖς στρατοπέδου) τὰ ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἔτι ἀγνοοῦντα, κελεύει τε αὐτὸν διὰ (τε) φιλικῶν γραμμάτων ἤκειν ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὡς καὶ αὐτὸν πατὴρ αὐτοῦ βουλόμενος, καὶ τὴν ὑπατὸν ἀρχὴν αὐτοῦ ληψομένον. Ὁ δὲ, τῶν ἀγγέλων εἰπόντων ταῦτα, ἀσχάλλων μὲν διὰ ἀτελεῖ κατέλιπε τὰ τῆς τυραννίδος, θαρρῶν δὲ τῇ τοῦ πατρὸς δυνάμει, ποιῆται τὴν ὀδοιορίαν. Γενόμενον δὲ αὐτὸν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, ὅς τούτο ἐντέταλτο, διεχρήσαντο. Τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος ἐκείνους κατέλαβεν.

3. Ὁ δὲ Κόμοδος δύο τοὺς ἐπάρχους καταστήσας, ἀσφαλέστερον ὤθη πράττειν. Χρόνου δὲ τινος διαδραμόντος, ἐτέρα τις ἐπιβουλὴ κατ' αὐτοῦ γέγονε. Μά-

τρόπους ὄντος) περιελθούσης, ἰδιωτεύσῃ· καὶ ἔπεισε τὸν Κάσσιον δι' ἀπορρήτων παρασκευάσασθαι, ἐν' ἃν τι ὁ Ἀντωνίνος πάθοι, καὶ αὐτὴν καὶ τὴν αὐταρχίαν λάβῃ. — ὁς, φήμης] ὡς φήμης codex. — Ἰκετεύω ὑμᾶς κτλ.] plenius hæc quam quæ Xiphilinus LXXI, 30 præbet. — ἐπ' ἐμοῦ] sic etiam ap. Xiphilinum scribendum pro vulgata ἐπ' ἐμοί. — θανατωθῆναι] σφαγῆναι Xiph. — ἀποίσομαι] σπεύσαι Xiph.

Fr. 119. A Commodo regno Historiarum initium sumpsit Herodianus, quem in sequentibus præ ceteris ducem Joannes sibi selegit. Quæ in hoc fragmento leguntur, excerpta sunt ex Herodian. I, 8 sq. — αὐτὸς διαχρησάμενος. Herodian. I, 8; αὐτὸς δ. codex. — Κρισπίαν] Herod.; Σκισπίαν codex. — εἰς ὃν καὶ διεβάλλετο] ἐπ' οὐ καὶ λανθανούσῃ συνομοσίᾳ διεβάλλετο Herod. — Κυντιανῶ] Herod.; Κυντιανῶ cod. — § 2. κατασκευάζοντος, ποιησάμενός τε κτλ.] Oratio claudical. Herodian. I, 9 : Ὁ δὲ Περένιος ἀπασκευάζοντος πάντας... ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ' ἔξουσίαν, ἐπέβουλευε τῇ ἀρχῇ. — ὑπὸ] ἐπὶ Herod., quod etiam nostro loco reponendum videtur; nisi forte velis ὑφ' ἑαυτὸν τὴν ἔξουσίαν. — τὴν βασιλείαν διανεῖμαι] ἐγγχειρίσαι τὴν πρόνοιαν τῶν Ἰλλυρικῶν στρατευμάτων Herod. — ἀνακράζοντος.] Verba philosophi, quæ excidisse videntur, hæc sunt (Herod. I, 9) : Οὐ πανηγυρίζειν σου καιρὸς, Κόμοδε, νῦν, οὐδὲ θεὰς καὶ ἑορταῖς σχολάζειν· ἐπίκειται γὰρ σου τοῖς αὐχῆσι τὸ τοῦ Περεννίου ἔξιος. — διὰ τε φιλικῶν] τε abundat, excerptoris culpa. Sc. Herodianus : γράμματα τε φιλικὰ ποιήσας καὶ μείζους καλεῖν ἐλπίζει αὐτόν. — ἐντέταλτο] ἐντέταλτο cod. — § 3. κατ' αὐτοῦ] vel κατὰ τὸ αὐτὸ, uti est ap. Herod.; κατ' αὐτοῦ codex. — δεινὰ] Her.; δυνά cod. — χα-

τερνός τις, ἐκ τῶν στρατιωτῶν φυγὰς, πολλὰ καὶ δεινὰ διαφόρως τολμήσας, πείσας τέ τινας ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἔργων, χεῖρα πολλὴν κακούργων συναθροίζε· καὶ πρότερον μὲν τὰς πλησίον ἐλήστευσε πόλεις· εἶτα καὶ μείζονα τολμήσας, εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰσέδου· καὶ ἐπιτηρήσας ἡμέραν, ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς πανδημεὶ ἑορτὰς ἐπιτελεῖ, καὶ πάντες τὰ ἑαυτῶν σχήματα διήλλαττον ὡς ἐβούλοντο, καιρὸν ἐπιτήδειον νομισας, λαβῶν τε δορυφόρου σχῆμα ἐπεπήδησε διαχρήσασθαι τῷ Κομόδῳ. Ἄλλ' εἰς τῶν σὺν αὐτῷ κακούργων παροξυνθείς ὑπὸ φθόνου, προδιαγέλλει τοῖς τῶν βασιλέως οἰκείοις· καὶ συλλαβόντες τὸν Μάτερον, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὸν αὐχένα. Κόμοδος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ θεοῖς ἠκολούθησας χαριστηρίουσιν τινὰς, ὑπὲρ τε τῆς σωτηρίας καὶ τῆς βασιλείας ἐπανηγύριζεν.

4. Ὁ δὲ Κόμοδος ἐκφυγὼν τὴν Μάτερον ἐπιβουλήν, πλείονι τε φρουρᾷ ἐχρήσατο, καὶ σπανίως τοῖς δήμοις ἐφαίνετο, τὰ πλείστα ἐν προαστείοις διατρίβων. Συνέβη γὰρ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον καὶ λοιμώδη νόσον κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν, καὶ πολλοὺς διαφθερίειν. Ἐπέσχε δὲ καὶ λιμὸς κατ' αὐτὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοιαύτης αἰτίας. Κλέανδρός τις, τῷ μὲν γένει Φρυξ, συναυξηθείς τε τῷ Κομόδῳ, εἰς τοσοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τιμῆς προήλθεν, ὡς καὶ τὴν τοῦ σώματος φρουρὰν καὶ τὴν τοῦ θαλάμου καὶ τῶν στρατιωτῶν πρόνοιαν ἐγχειρισθῆναι· ὑπὸ δὲ πλοῦτου καὶ τρυφῆς ἀνεπεισθη καὶ πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν προήλθεν· ἄνωγμονος δὲ πλείστον σίτον, ἀπέκλειεν, ἐλπίζων τὸν τε δῆμον καὶ τὸ στρατοπέδον ἐν σπάνει καταστῆσας, ἐπιδόσει λαμπραῖς ἀλόντας ὑπαγαγέσθαι· καὶ γυμνάσιον καὶ λουτρὸν μέγιστον κατασκευάσας, τούτους ἐδελέαζεν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεχθῶς ἔχοντες πρὸς αὐτὸν, καὶ τῶν δεινῶν τὰς αἰτίας εἰς ἐκεῖνον ἀναφέροντες, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις κακῶς ἠγόρευον, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Κομόδου πανδημεὶ ἐπελθόντες κατεβῶν, καὶ τὸν Κλέανδρον πρὸς θάνατον ἤτουν. Παραχῆς δὲ οὐσας, τῷ μὲν Κομόδῳ ἐκώλυσε γνωσθῆναι, αὐτὸς δὲ στρατιωτικῶς ἐπαφῆκε τῷ δήμῳ, καὶ μέχρι τῆς πόλεως διωκόμενον ἔκοπτεν· ὡς δὲ ἐν τῇ πόλει εἰσῆλθεν, οἱ ἐν αὐτῇ μέιαντες, αἰσθόμενοι τὸ κατειληφὸς πάθος, ἀποκλείσαντες τὰς εἰσόδους, ἐκ τῶν δομάτων λίθους καὶ κεράμους ἐβάλλον τοὺς ἱππέας. Οἱ δὲ ἔπασχον ἅπερ ἐδράκεισαν· τιτρωσκόμειοι τοῖνον καὶ μὴ φέροντες εἰς φυγὴν ἐτράπησαν, πολλοὶ δὲ καὶ διεφθάρησαν.

5. Ἐμφυλίῳ τε πολέμῳ τηλικούτῳ τὴν Ῥώμην κατέχοντος, ἄλλος μὲν οὐδεὶς ἀγγεῖλαι τῷ Κομόδῳ τὰ πραττόμενα ἐβούλετο, δεῖε τῆς Κλεάνδρου ἐξουσίας· ἡ δὲ πρεσβυτάτη τῶν ἀδελφῶν τοῦ βασιλέως λυσαμένη τὰς τρίχας, καὶ ῥίψασα ἑαυτὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἅπαντα διηγόρευε τὰ τῷ Κλεάνδρῳ πεπραγμένα, καὶ ὅτι τῆς βασιλείας ἐκβάλλονται, εἰ μὴ τὴν ταχίστην πρὸς θάνατον ἐκδοθεῖη. Τότε καὶ τῶν παρόντων τινὲς θαρρήσαντες τοῖς τῆς ἀδελφῆς λόγους τὸν Κόμοδον ἐξετάραζαν. Ἐκπλαγεὶς δὲ ἐκεῖνος τὸν τε ἐπικείμενον κίνδυνον καταλαβῶν, τὴν κεφαλὴν ἀποτιμηθῆναι μελεύει τοῦ Κλεάνδρου, καὶ ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἐκπέμπει τῷ δήμῳ. Ὁ δὲ παραχρῆμα τῆς μανίας ἐπαύσατο, προσανελὼν μέντοι καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Κλεάνδρου. Καὶ ὁ μὲν Κλεάνδρος οὕτω τε ἤνθησεν ἐν ὀλίγῳ, καὶ οὕτω διεμαράνθη.

6. Ὁ δὲ Κόμοδος εἰσελθὼν ἐν τῷ ἄστει μεγαλοφρονῶς ὑπεδέχθη· πειραθείς δὲ τοσοῦτων κινδύνων, ἀπίστως προσεφέρετο πᾶσιν ἀφειδῶς τε φονεύων καὶ πάσαις διαβολαῖς πιστευῶν, σχολάζων τε ἀλλεπαλλήλοισι καὶ ἀκολάστοις τοῦ σώματος ἡδοναῖς, ἡμιόχοις τε καὶ ὑποκριταῖς καὶ θηρίων σφαγαῖς· ὑπὸ δὲ τινος τύχης ἔλαυνόμενος, εἰς τοσοῦτον μανίας καὶ παροιρίας προὔχωρσεν, ὡς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι. Ζῆτει ἐν τῷ Περὶ κακίας καὶ ἀρετῆς.

120.

Exc. De virt. p. 822 : Ὅτι ὁ Κόμοδος ὑπὸ τινος τύχης ἔλαυνόμενος ἐς τοσοῦτον μανίας καὶ παροιρίας προὔχωρσεν, ὡς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, Ἡρακλέα τε καὶ Διὸς υἱὸν ὀνομάζεσθαι, τοὺς τε μῆνας ἅφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὰς προσηγορίας προσέταξεν οὕτως· Ἀμαζόνιος, Κόμοδος, Αὐγούστος, Ἡράκλειος, Ῥωμαῖος, Ὑπεραῖρων, Ἀνίκητος, Εὐσεβῆς, Εὐτυχῆς, Λούκιος, Αἴλιος, Αὐρήλιος. Ἀποδυσάμενος τε τὸ Ῥωμαῖον σχῆμα, λεοντῆν ὑπεστρώωντο καὶ βόπαλον ἐπεφέρετο· οὕτω τε θηρίοις καὶ ἀνθρώποις δημοσίᾳ ἐμονομάχει, εὐστόχως τε κατὰ τὸ ἀληθὲς ἀκοντίζων, καὶ παρὰ πάντων, ὡς εἰπεῖν, θαυμαζόμενος. Ἐπειδὴν δὲ εἰς πολλὴν μαιφονίαν ἐτράπη, πάντας ἀφειδῶς τοὺς ἀθλοῦς καὶ λελωθμένους ἄνδρας εἰς τὸ θέατρον συναγαγὼν, δρακοντοειδῆ τέ τινα περιεῖς ἐκ τῶν γονάτων ὑφάσματα, ὡς γίγαντας τῷ βόπαλῳ κατειργάσατο. Καθεύδων γὰρ ἐν τοῖς μονομαχείοις, ἐκείθεν ἐς

ριστηρίουσιν τινὰς] Herodian. I, 10 : ὁ δὲ Κόμοδος θύσας τε τῇ θεῷ καὶ χαριστήρια ἠκολούθησας, τὴν ἑορτὴν ἐπέτελε, παρέπεμπε τε τὴν θεὸν χαίρων· καὶ σωτήρια τοῦ βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. — § 4. συναυξηθείς τε] οἰκέτης δὲ βασιλικὸς γενόμενος συναυξηθείς τε Herod. I, 12. — εἰς τοσοῦτον] Her. ; εἰς τοῦτον codex. — καὶ τὴν τοῦ θ' ἀλ.] τὴν add. ex Herod. — προήλθεν] melius abesset, ut ap. Herod. Possis tamen : προελθεῖν. — λαμπραῖς] Her., λαμπραῖς cod. — ὑπαγαγέσθαι] ὑπαγέσθαι cod. — κατεβῶν] Cramer., ἐβῶν Her., κατεῖον codex. — δομάτων] δομαζῶν cod. — § 5. ἄλλος μὲν οὐδ.] ἄλλος μ. ο. cod. — θαρρήσαντες τοῖς] Herod. I, 13. ἐθάρρησαν, καὶ τοῖς cod. — πειραθείς] Her., παραθείς codex.

Fr. 120. Eadem Suidas v. Κόμοδος. V. Herodian. I, 14-16. — τὰς προσηγορίας] Suidas; τὴν προσηγορίαν cod. Nomina mensium ap. Herodianum I, 14 non traduntur. Habes apud Xiphilinum LXXII, 15 (et Zonaram) tum nomina mensium tum ordinem, quem Noster neglexit. Vide interpretes ad Xiphil. (not. 88, pag. 738 ed. Sturz) et qui ibi laudantur. — εὐστόχως τε] τε om. Suidas. — ὡς εἰπεῖν] om. Suidas. — τῶν γονάτων] τῶν om. Suid. — ὑφάσματα] φάσματα Suid.

τάς πανηγύρεις καὶ ἑορτὰς πρὸς τῆς συγκλήτου βουλῆς ὑπαντώμενος, ἐκ πάντων μὲν κακῶς διεβάλλετο, ὥστε καὶ τὴν Μαρκίαν, ἣν εἶχε τῶν παλλακῶν τιμιωτάτην, καταγνῶναι αὐτοῦ καὶ ἀπαγορεῦσαι τοῖς πραττομένοις. Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἰκέτευσον αὐτὸν μηδὲν ἀνάξιον τῆς βασιλείας ποιεῖν.

121.

Exc. De ins. p. 34 : Ὅτι μετὰ τούτου ὁ Κόμοδος ἐπὶ τοῖς οἰκείοις ἀσχάλλων, τοὺς μὲν ἀπεπέμψατο, αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν ἐς τὸ δωματίον, ὡς δῆθεν καθεδυδῆσων, λαβῶν δέλτον, γράφει ὅσους γὰρ φονεῦσθαι (ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαῖτος καὶ Ἐκλεκτος· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν τῆς συγκλήτου πρωτεύοντων), ὡς ποτε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνεις κατατοξέουσαι τούτους ἐν τῷ θεάτρῳ βουλόμενος, τοὺς μὲν (γὰρ) ὡς πρεσβύτας καὶ πατρίους φίλους αἰδοῦμενος ἔχειν αἰσχροῦ βίου σεμνοῦς ἐπόπτας, τῶν δὲ πλουσιῶν τὰς οὐσίας χαρίσασθαι βουλόμενος μονομάχους. Τῆν δὲ δέλτον τίθησιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἔθνα μηδεὶς εἰσῆει. Παιδίον δὲ τι μικρὸν, ἕπερ ἡγάπα ὁ Κόμοδος καὶ ἑπετέρπετο, Φιλοκόμοδόν τε ὠνόμασε, τοῦτον λαβῶν τὴν δέλτον, ἔπαιζεν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Αἰφνιδίῳ δὲ τοῦ Κομόδου προσελθόντος, ἔμεινε παρὰ τῷ παιδίῳ τὸ γραμματεῖον· ἕπερ ἀνελομένη ἡ Μαρκία, δεδοικυῖα μὴ τι τῶν ἀναγκαίων ὑπὸ νηπιότητος διαφθεῖρη, γνωρίσασα τὴν τοῦ Κομόδου χεῖρα, διεξῆλθε, καὶ εὔρεν αὐτὸ θανατηφόρον, καὶ πρὸ πάντων αὐτῆ· ἀνομώξασα δὲ καθ' ἑαυτὴν, τὸν Ἐκλεκτον μεταπέμπτει· δδῶσα δὲ τὸ γραμματεῖον, « Ὅρα, ἔφη, ποίαν μέλλομεν παννυχίζειν ἑορτήν. » Ὁ δὲ ἀναγνούς κατεπλάγη, καὶ τοῦτο διὰ τινος πιστοτάτου παραπέμπει παραχρῆμα τῷ Λαίτῳ. Παραχρῆς δὲ κάκεινος ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, ὡς δὴ συσχεψόμενος αὐτοῖς· οὐδὲ γὰρ ἦν καιρὸς μελλήσεως. Ἀρέσκει δὲ δοῦναι φάρμακον τῷ Κομόδῳ· ὑπέσχετο δὲ ῥᾶστα δώσειν ἡ Μαρκία· εἰώθει γὰρ αὐτὴ κερνᾶν αὐτῷ ἐν τῷ δειπνῷ τὴν πρώτην δόσιν. Ἐλθόντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ λουτροῦ δίδωσι καλῶς κεράσασα· ὁ δὲ πῖνον ἀναισθήσεται, αὐτίκα ἔπεσεν εἰς ὕπνον, ὑπὸ τε τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀλλεπαλλήλου ἡδονῆς ἐλκόμενος· καὶ μικρὸν τι ἡσυχάσας ἤρξατο ἑμῖν σὺν τῇ προεγχειμένῃ τροφῇ καὶ τὸ φάρμακον· ἡ δὲ Μαρκία φοβηθεῖσα μὴ (εἰς) πᾶν ἐξεμῆθῃ, ἡ δὲ τὴν πλῆμην τῆς τροφῆς ἡ δὲ τὸ προλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν βασιλέων ἀλεξιφάρμακον, καὶ πάντες ἀπόλωνται, μετακαλεῖται νύκτωρ τὸν

Λαῖτον καὶ τὸν Ἐκλεκτον. Οἱ δὲ ὡς ταῦτα ἐπίθοντο, θαρροῦσι τοῦτο Ναρκίσσῳ τινὶ ἀχμαιοτάτῳ ἀποπνίξαι τὸν Κόμοδον. Ὁ δὲ εἰσδραμῶν καὶ παρειμένον εὐρὼν ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ τῆς μέθης, ἀποσφίγξας τὸν τράχηλον, φονεύει. Τοιούτῳ μὲν τέλει βίου ὁ Κόμοδος, βασιλεύσας ἔτεσι ἰγ' μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτήν, ἐρχήσατο.

122.

ΠΕΡΤΙΝΑΞ.

Ibid. p. 35 : Οἱ δὲ ἐπιβουλεύσαντες αὐτῷ, κρύψαι τὸ γενόμενον βουλευσάμενοι, εἰς στρωμνὴν τινα εὐτελεῖ ὑποβαλόντες τὸ σωματίον, καὶ καταρράψαντες, δι' οἰκητῶν, πάντας λαθόντες, τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξεφόρησαν· αὐτοὶ δὲ τὸ πρακτέον ἐβουλεύοντο, φήμην ἐγκατασπεύραντες, ὅτι ἐν τῷ μονομαχίῳ ἀποπληξία ὁ Κόμοδος ἐτελεύτησεν. Ἐδοξεν δὲ αὐτοῖς ἐπιλέξασθαι ἄνδρα πρεσβύτερον τινὰ, τὸν διαδεξόμενον τὴν ἀρχὴν, ὅπως ἀπὸ τῆς πικρᾶς καὶ ἀκολάστου τυραννίδος πάντες ἀναπνεύσειεν.

2. Καθ' ἑαυτοὺς δὲ λογιζόμενοι, οὐδένα οὕτως ἐπιτήδειον εὔρισκον ὡς Περτίναξα, τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, ἐν [δὲ] πολλαῖς πράξεσι στρατιωτικαῖς εὐδοκμήσαντα, μόνον τῶν Μάρκου φίλων περιλειφθέντα· πρὸς δὲ τῆς νυκτὸς ἀχμαζούσης παραγίνονται, αὐτοὶ τε καὶ τινες ὀλίγοι τῶν συνωμοτῶν. Ἐπιστάντες δὲ ταῖς θύραις διεγείρουσι τὸν φύλακα. Ἀνοίξας δὲ ἔκεινος, καὶ θεασάμενος στρατώνας καὶ τὸν ἑπαρχον, ἀγγέλλει τῷ δεσπότῃ. Ὁ δὲ ἤκειν αὐτοὺς κελεύει, προσδοκῶν παραχρῆμα ἀποτέμενεσθαι. Εἰσελθόντας δὲ αὐτοὺς ἡσπάσατο, καὶ τὸ κελευσθὲν γίνεσθαι προέτρεπε. « Τοῦτο γὰρ, ἔφη, διὰ παντὸς ἐνενοῦν, μόνος περιλειφθεὶς τῶν πατρίων αὐτοῦ φίλων. » Προτείνει τε πολλὰς τὸν τράχηλον ἀπὸ τοῦ σκίμποδος. Πρὸς ταῦτα ὁ Λαῖτος· « Παῦσαι, » φησὶν « ἀνάξια αὐτοῦ καὶ τῶν προβειωμένων σοι λέγων. Ὁ γὰρ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ ἤκομεν, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ρώμης· κεῖται μὲν [γὰρ] ὁ τύραννος, δίχην δούς τῆν προσήκουσαν, [καὶ] ἄπερ αὐτὸς ἡμᾶς δράσαι διανοεῖτο [ταῦτα πρὸς ἡμῶν παθῶν]. Ἡμεῖς δὲ ἤκομεν [σοι] τὴν βασιλείαν ἐγχειριούντες, δὴ ἴσμεν προύχοντα ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ βίῳ, μεγέθει, ἀξιώματι, ἡλικίᾳ, σεμνότητι, πόθῳ τε τοῦ δήμου. »

3. Ὁ δὲ Περτίναξ· « Παύσασθε γλευάζοντες πρε-

— καὶ ἑορτὰς] om. Suid. — τῶν παλλακῶν] τῶν om. Suid. — τοῖς πραττομένοις] τὰ πραττόμενα Suid.

Fr. 121. Hæc ex Herodiano (I, 17) petita continuam cum superioribus narrationem efficiunt. — δῆθεν] δὴ Her. — πρώτη μὲν] ἡ πρώτη; πρώτων cod. — ὡς ποτε... ἐν τῷ θεάτρῳ βουλόμενος] Hæc in Herodiano non leguntur. — τοὺς μὲν γὰρ] γὰρ inclusi; excerptoris est negligentis. Ita Herodianus: τοὺς μὲν γὰρ πρεσβυτέρους καὶ λοιποὺς πατρίους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν, αἰδοῦμενος ἔχειν κτλ. — ἔθνα μηδεὶς εἰσῆει] οἰθηεὶς μηδένα ἔκεισε εἰσελεύσεσθαι Her. — μετακαλεῖται] μεγκαλεῖ καὶ cod.

Fr. 122. V. Herodian. II, 1-2. — § 2. γίνεσθαι προέτρεπε] γένεσθαι pr. cod. — ἐνενοῦν] ἐνενοῖε codex. Herodianus: Πάλαι μὲν καὶ πάσης νυκτὸς τότε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος· μόνος τε τῶν πατρίων περιλειπόμενος φίλων ἐτι, ἐθαμάκων ἐπ' ἐμοὶ Κόμοδον βραδύνοντα. — [καὶ] ἄπερ] ἡπερ codex. Inclusa ex Herod. supplēvi. — βίῳ, με γέθει κτλ.] Herodianus II, 1, ita habet: δὴ ἴσμεν προύχοντα ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ σωφροσύνη βίου, μεγέθει τε ἀξιώματος καὶ ἡλικίας σεμνότητι, ποθούμενον τε καὶ τιμώμενον ὑπὸ τοῦ δήμου.

σβύτην. » α Ἄλλὰ μὴν, ἔφη δ Ἐκλεκτος, ἀνάγνωθι τὸ γραμματεῖον· γνωρίζεις δὲ τὴν Κομόδου χεῖρα. » Ἐπιγνούς δὴ τὰ γεγραμμένα δ Περτίναξ, πεισθείς τε ἀνδράσι καὶ πρότερον αὐτοῦ φίλοις, πάντα πυθόμενος τὰ πεπραγμένα, ἐπιδιδῶσιν ἑαυτὸν. Καὶ συμπαράλαβόντες καὶ τῶν λοιπῶν ὅσοι παρῆσαν, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἠπειγόντο. Διαπέμπουσι δὲ τινὰς τοὺς διαβοήσοντας, ἔτι Κόμοδος [μὲν] τέθνηκε, Περτίναξ δὲ ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἄπεισι βασιλεύς. Διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, πᾶς ὁ δῆμος ἐνουσιῶντι ἐοικώς ἐξεβάχχευε καὶ διέτρεχε, βοῶν τε ἀπρεπῆ, καὶ ὅσα πρότερον ἐπεῖχεν ὁ φόβος, ταῦτα, προελθούσης ἀδείας καὶ ἐλευθερίας, [βραδῖως] ἐλέγετο. Ἐπει δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ὅ τε Λαῖτος καὶ Ἐκλεκτος εἰσηῆλλον ἄγοντες τὸν Περτίνακα· καὶ ἀναγορεύεται βασιλεύς.

4. Ὅτι εὐταξίας καὶ εὐμοιρίας κατεχούσης τὸν βίον, βασιλεύοντος Περτίνακος, μόνου οἱ δορυφόρου ἀσχάλλοντες μνήμη μάλιστα τῆς προγεγενημένης αὐτοῖς τυραννίδος, ἀρπαγὰς τε καὶ βίας ποθοῦντες, ἐβουλεύσαντο ἀποσκευάσασθαι τὸν Περτίνακα, ζητῆσαι δὲ τινα τὸν πάλιν αὐτοῖς παρέξοντα ἀκόλαστον ἐξουσίαν. Αἰφνιδίως τοίνυν, οὐδενὸς προσδοκῶντος, ἀλλὰ πάντων ἡσυχάζοντων, προσπηδῶσι τοῖς βασιλείαις τὰ ξίφη σπασάμενοι. Οἱ δὲ ἐν τῇ βασιλείῳ ὑπηρεσίᾳ παραχθέντες, οὐκ ἔξιον, ἀλλ' ἕκαστος ἦν εἶχε φρουρὰν καταλιπὼν ἔφυγεν. Ὀλίγοι δὲ τινες ἀπαγγέλλαντες τῷ Περτίνακι τὴν ἔφοδον, συνεβούλευον φυγεῖν, καὶ τῇ τοῦ δήμου καὶ τῇ τῆς συγκλήτου βοήθειᾳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. Ὁ δὲ οὐκ ἀνασχόμενος, βασιλείας οὐκ ἀξία ταῦτα νομίσας, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, προσδοκῶν πείθειν αὐτοὺς καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου ὀργῆς, αἰδουμένους τὸ τοῦ βασιλέως σχῆμα καὶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς φιλοσοφίαν. Ἐτι δὲ λαλοῦντος τοῦ πρεσβύτου καὶ πολλὰ παραινούντος, ἐπιπίπτουσι τε αὐτῷ καὶ φονεύουσι, δράσαντες ὄντως ὠμὸν ἔργον· καὶ δεδιότες τὴν ἔφοδον τὴν τοῦ δήμου, εἰς τὸ στρατόπεδον δρόμῳ ἀναχωρήσαντες καὶ τὰς πύλας ἀποκλείσαντες, ἐπὶ τοῦ τείχους ἀνῆλθον, φρουρὰς καταστήσαντες, ἀμύνουμενοι τοὺς ἐπιόντας.

5. Ἐπειδὴ δὲ διεφοίτησεν εἰς τὸν δῆμον ἡ τοῦ βασιλέως ἀναίρεσις, παραχῆ τε καὶ πένθος πάντας κατεῖχε, διέθειν τε ἐνουσιῶσιν ἐοικότες, μηδὲ εὐρεῖν μηδὲ ἀμύνασθαι δυνάμενοι τοὺς δεδρακότας. Μιᾶς δὲ που καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, οἱ μὲν δημόται ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν δεδιὼς ὑпанεχούρει, οἱ δὲ ἐν ἀξιώμασιν ὄντες ἐς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον, ὡς ἂν μὴ τι δεινὸν ἐκ τῆς ἐσομένης ἀρχῆς παρόντες πάθιοιεν. Τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος τῷ Περτίνακι βασιλεύσαντι μῆνας ἕξ.

6. Οἱ δὲ στρατιῶται, ὡς εἶδον μηδένα τολμῶντα ὑπεξελθεῖν τῷ φόνῳ, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐκήρυκτον, α Ἴς βούλεται τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι; » Ὡς [δὲ] διεφοίτησεν ἡ φήμη, Ἰουλιανὸς τις, ἥδη μὲν τετελεχῶς τὴν ὑπατον ἀρχὴν, ἐν εὐπορίᾳ δὲ πολλῇ [εἶναι δοκῶν], ζῶν δὲ κραιπάλαις καὶ τρυφαῖς, καὶ ἄλλοις κακοῖς **.

123.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 822 : Ὅτι Ἰουλιανὸς ὁ ὑπατος, ὁ ὠνήσάμενος τὴν βασιλείαν, ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν, εὐθέως τρυφαῖς καὶ κραιπάλαις ἐσχόλαζε, τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ βραθύμως προσφερόμενος, εἰς δὲ τὸ ἀβροδίαιτον ἐπιδιδούς ἑαυτὸν. Εὐρίσκειτο δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας ψευδάμενος· οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, καὶ οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐκεκένωντο ὑπὸ Κομόδου. Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἱ τε στρατιῶται ἠγανάκτων, καὶ ὁ δῆμος ἐν τοῖς θεάτροις ἐν καταφρονήσει αὐτὸν ἐποίει.

124.

ΝΙΓΡΟΣ.

Exc. De ins. p. 37 : Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἱ τε στρατιῶται ἠγανάκτων, καὶ ὁ δῆμος αἰσθόμενος ἐν καταφρονήσει αὐτὸν ἐποίειτο, καὶ Νίγρον ἐν τοῖς θεάτροις ἐπεκάλει, βοηθὸν τε αὐτὸν γενέσθαι τὴν ταχίστην τῇ Ῥωμαίων [ἀρχῇ] ἡξίου, ὡς ἐφύβριστα πασχούση. Καὶ τοῦτον ἀναγορεύουσι βασιλέα. Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἐξυπτιάζεται πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, καὶ ἀνειμένως τοῖς Ἀντιοχεῦσι συνευφραίνετο, εἰς εορτὰς καὶ θεὰς ἐπιδιδούς [ἑαυτὸν], τῆς τε εἰς τὴν Ῥώμην ἀφοδῶν ἡμέλει, τοῖς τε Ἰλλυρικῶσι στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκωσάμενον αὐτὰ, οὐδὲ τῶν πρακτομένων ἐν αὐτοῖς ἐδήλου, ἐλπίζων πάντας ἀμογνώμονας ἔσεσθαι τῇ Ῥωμαίων εὐχῇ. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ πράττοντος, διηγῆσθαι εἰς Ἰλλυριοὺς καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν, ὃ ταῖς ὄχθαις Ἰστρου τε καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον ἀπείργει τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους, καὶ φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν. Ἠγεῖτο δὲ τούτων Σεβῆρος, τὸ μὲν γένος Λίβυς, εἰς δὲ πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος.

125.

ΣΕΒΗΡΟΣ.

Exc. De virt. p. 825 : Οὗτος ὁ Σεβῆρος τὸ μὲν γένος ἦν Λίβυς, ἐς δὲ πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος ἄμα καὶ θυμοειδής, σκληρῶ τε βίῳ καὶ τραχεῖ ἐνειθισμένος, πόνους τε ἀνέχων βῆσστα, νοῆσαι τε ταχὺς καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελεῖσαι ὀξύς.

— § 4. Novum incipit excerptum. Vide Herodian. II, 5. — τοὺς ἐπιόντας] τοῖς ἐπιούσιν cod. — § 5. V. Herodian. II, 6. — τοὺς δεδρακότας] τοῖς δεδρακόσι codex. — § 6. Finis hujus segmenti mutilus (vide Herodianum c. 6). Quæ sequuntur continuo in Exc. de insid. : Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας (fr. 124), jungenda sunt cum extremis verbis fragmenti sequentis.

Fr. 123. Eadem Suidas v. Ἰουλιανός p. 1012 ed. Bernh. Petita sunt ex Herodian. II, 7.

Fr. 124. V. Herodian. II, 7 sqq. — τῇ Ῥωμαίων εὐχῇ] Herod. II, 9; τῇ Ῥ. ἀρχῇ codex.

Fr. 125. Eadem Suidas v. Σεβῆρος p. 701 ed. B. Descripta ex Herodian. II, 9. — πόνους ἀνέχων] πόνους ἀντέχων Herodian. — ταχὺς... ὀξύς... ταχύς Herod. Sequuntur ap. Herod. quæ leguntur fragm. seq.

126.

Exc. De ins. p. 37 : Οὗτος πυθόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀπάξεσθαι, καταγνοὺς τοῦ μὲν βραθυμίας, τοῦ δὲ δυσπραγίας (ἐνέπειθον δὲ αὐτὸν καὶ θνείρατα καὶ χρησμοὶ καὶ σύμβολα· τότε τελευταίον ᾤθη τὸν Περτίνακα ἰδεῖν ἐφ' ἵππου προΐοντα, τὸν δὲ ἵππον ἐκείνον μὲν ἀποσεισάμενον, Σεβήρον δὲ ἀναλαβόντα)· οὕτω τοίνυν ὁ Σεβήρος ἀρθείς τὴν γνώμην ἀπέπειραν τῶν στρατιωτῶν ἐποιεῖτο. Τὰ μὲν πρῶτα κατ' ὀλίγους ἠγεμόνας τε καὶ χιλιάρχους οἰκειόμενος, περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς διελέγετο, ὡς ἐρέριπτο, οὐδενὸς ὄντος τοῦ κατ' ἀξίαν αὐτὴν λαμβάνοντος καὶ Περτίνακος φόνον ζητούντος· ἠγεμῶν γὰρ τῶν Ἰλλυριῶν ἐπὶ Μάρκου καταστάς ὁ Περτίναξ μνήμης εἶχε παρ' αὐτοῖς μεγάλως.

2. Τοιαῦτα τοίνυν λέγοντος τοῦ Σεβήρου, ἐπέδωσαν ἑαυτοὺς οἱ στρατιῶται, μάλιστα διὰ τὸν Περτίνακος φόνον, ὥστε παραχρῆμα καὶ αὐτοκράτορα ἀποδείξει τὸν Σεβήρον. Ὁ δὲ τὴν ἀρχὴν ὑποδεξάμενος, καὶ τινα προδιαλεχθεὶς τῷ στρατοπέδῳ, εὐθέως τὴν ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀφίξει προηγόρευσε, ὀλίγον τινὰ δούς καιρὸν τοῖς στρατιώταις ἀναπαύσεως. Ὡς δὲ τῆς ὁδοιπορίας ἤρξατο, οὐδαμῶ τρυφὴν βασιλικὴν ἐνδεικνύμενος, ἀλλὰ σὺν τοῖς στρατιώταις διαιτῶμενος, ἐπέστη τε τοῖς τῆς Ἰταλίας ὄροις, τὴν τε ψῆμην προφθάσας τοῖς ἐκείσε παρῶν ᾤθη· καὶ πάντες αὐτὸν θαυμάζοντες καὶ ταῖς πύλαις ἠνεωγμένας ἐδέχοντο. [Ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἰουλιανῷ ἀπηγγέλλετο, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει ἦν,] τοῦ μὲν στρατοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων, οὔτε δὲ τῷ δήμῳ πιστεύων, οὔτε τοῖς στρατιώταις θαρρῶν οὐς ἐψεύσατο. Καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ τῆς πόλεως προελθεῖν ἐτόλμα, ἀλλὰ τὰ ἔνδον παρασκευάζετο, ὡς τὴν Σεβήρου μάχην ἐν τῇ πόλει ποιησόμενος.

3. Ἐκείνου δὲ ταῦτα βουλομένου, ὁ Σεβήρος κατέλαβε τὰ τεῖχη, καὶ κελεύει διὰ πάσης ὁδοῦ λαθάνοντας καὶ κρύπτοντας τὰ ὄπλα ἐν ἰδιωτῶν σχήματι εἰσδύναι τοὺς στρατιώτας καὶ ἡδὴ οἱ πολέμιοι ἐνδὸν ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐξυπτιάζοντος καὶ ἀγνοοῦντος τὰ πρατόμενα. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο,

ἐν πολλῇ ταραχῇ ὄντι διὰ τὴν δύναμιν τοῦ Σεβήρου, τὰ ἐκείνου φρονεῖν προσεποιῶντο, τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ καταγινώσκοντες ἀνανδρείαν, τοῦ δὲ Νίγρου μέλλησιν τε καὶ βραθυμίαν. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἀφασίᾳ τε [καὶ ἀπορία] καταληφθεὶς πέμπει πρὸς τὸν Σεβήρον, κοινῶν αὐτὸν τῆς βασιλείας ἀποφηνάμενος.

4. Ἡ δὲ συγκλήτος ὄρωσα τὸν Ἰουλιανὸν ἐν ἀπογνώσει, τῷ δὲ Σεβήρῳ πάντας ἤδη προσχωροῦντας, συνέδριον ποιησαμένη ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ποτε οἱ ὑπατοὶ τὰ πράγματα διώκουν, ψηφίζεται τὸν μὲν ἀναίρεθῆναι, ἀποδεχθῆναι δὲ μόνον αὐτοκράτορα Σεβήρον. Πρεσβείαν τε πρὸς αὐτὸν ἐκπέμπει διὰ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, πάσας τε αὐτῷ προσφέρει τὰς σεβασμίους τιμὰς· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰουλιανὸν χιλιάρχον, ἀποκτενοῦντα ἀνδρῶν καὶ ἄθλιον πρεσβύτην, ἰδίους χρήμασιν ἠνησάμενον οὕτω πονηρὸν τέλος. Ὁ μὲν οὖν εὐθέως ἔρημος, αἰσχρῶς ὀλοφυρόμενος ἐφονεύθη. Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ τῆς συγκλήτου ἐδηλώθη τῷ Σεβήρῳ, ἡ τε τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀναίρεσις, ἀναβάς ἐπὶ τοῦ βήματος, αὐτοκράτωρ καὶ Αὐγούστος ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνηγορεύθη.

127.

Exc. Salm. p. 397 : Σεβήρος ἐστείλε γράμματα εἰς Ῥώμην ὑπαντήσαι αὐτῷ τοὺς στρατιώτας. Συνελθόντας δὲ ᾤειδισεν, εἰπὼν, ὅτι κὰν μὴ αὐτοὶ ἐγένοντο αὐτόχειρες Περτίνακος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δέον αὐτοὺς ἀνελεῖν τοὺς ἀποκτείνοντας ἐκείνον· τοῦτο μὴ ποιήσαντες ὑπ' αἰτίαςιν εἰσι φόνου. « Ἐπὶ φυλακῇ γὰρ βασιλικῇ ταχθέντες, ἔφη, οὐκ ἐν τῷ ἀριστερῷ μερεὶ τὰ ζῆφρα διαχώνυσθε, ἀλλ' ἐν τῷ δεξιῷ. » Καὶ ἀπολαβὼν τὰ ὄπλα καὶ τοὺς ἵππους, ἀπεδίωξεν αὐτούς. Εἷς δὲ στρατιώτης, οὐκ ἀνασχομένου τοῦ ἵππου ἀπολιπεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἀκολουθοῦντος καὶ χρεμετίζοντος, ὑπεραλγῆς γενόμενος, τὸν ἵππον ἀπέσφαξε καὶ ἑαυτὸν.

Οὗτος ὁ βασιλεὺς τὸ Βυζάντιον παραλαβὼν τὰ τεῖχη καθεῖλεν. Εἶχε δὲ πύργους ἐπτὰ ἐκ τῶν Θρακίων πύλων ἀρχομένους καὶ ἐπὶ τὴν ἀρκτῶν ἀθήκοντας θάλασσαν. Καὶ τούτων εἰ τις ἐτέρῳ τῷ πύργῳ προσῆλθεν, οὐδεμία αἰσθησις τοῖς ἄλλοις ἐγένετο· εἰ δὲ τῷ πρώτῳ ἐνεβήσεν ἢ λίθον ἐ[νέ]βαλεν, αὐτὸς τε ἤχει, καὶ σιωπήσας

Fr. 126. ἀπάξεσθαι] ἀπάσαι codex. — ζητοῦντος] i. e. ἐπεξελθόντος τῷ φόνῳ ; nisi potius fuit ἀμόνασθαι ζητούντος. Herodian. : ἔλεγε δὲ δεῖν ἐπαμῦναι καὶ ἐπεξελεῖν τῷ Περτίνακος φόνῳ. — § 2. ἀφίξει] ἔξοδον Herod. II, 11. — τρυφῆν] Her. ; τρυφὴν cod. — ὡς δὲ ταῦτα κτλ.] inclusa supplvi e Herodiano. — τοῦ μὲν στρατοῦ] ex Herod. ; codex : τὸ γὰρ πλῆθος τοῦ στρατοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων. — προελθεῖν] προσελθεῖν cod. — § 3. διάπυστα] διάπυστα codex. — διὰ τὴν δύναμιν] διὰ τε τὴν δύναμιν. codex. — § 4. τῷ δὲ Σεβήρῳ πάντας] τῶν δὲ Σεβήρου π. codex. — χιλιάρχον] melius oratio procederet si cum Herodiano dicere auctor voluisset : ἀποπέμπεται χιλιάρχον ἀποκτείναν ἀνδρῶν κτλ. — ἀναίρεσις, ἀναβάς] Inter v. ἀναίρεσις et ἀναβάς complura ommissa sunt. Scilicet nuntiata nece Juliani, Severus Romam misit, qui juberent milites absque armis ex urbe obviam ire, imperatorem salutatorios. Quo facto, cinxit inermes, necem Pertinacis iis exprobrat, ac deinceps dispellit. Vide fr. 127. Post hæc Romam ingressus in senatu verba facit.

Fr. 127. Severi ad milites Romanos orationem habes ap. Herodianum II, 13 ; sed nostra ibi non leguntur. Joannes sua hausit e Dione, ex quo etiam sequentia, εἰς δὲ στρατιώτης κτλ., exscripsit. Vide Xiphilium. LXXIV, 4. — ἀλλ' ἐν τῷ δεξιῷ] Monet de his Salmasius ad Æl. Spartianum in Sever. c. 6, quo loco etiam Excerptorum nostrorum mentionem facit. Cf. interpr. ad Xiphil. l. 1. — Βυζάντιον] De capto Byzantio v. Herodian. III, 6, et Xiphilium. LXXIV, 14. Quæ de turribus vocalibus sequuntur, ex Dione petita sunt. — ἐτέρῳ τῷ πύργῳ] ἐν ἐτέρῳ πύργῳ codex. — τῷ πρώτῳ ἐνεβήσεν] e Xiphil. ; ἐν τῷ πρ. ἀνεβήσεν codex. — σιωπήσας] hoc excerptoris est. Ita Xiphilium. : αὐτὸς δὲ ἤχει καὶ ἐλάλει, καὶ τῷ δευτέρῳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν παρεδίδου· καὶ οὕτω διὰ πάντων ὁμοίως ἐχώρει. Ceterum eadem habet Suidas v. Βυζάντιον, præmissis verbis Herodiani (III, 1, 6) : Ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων τετελιχίσθη

τῷ δευτέρῳ μετεδίδου τῆς ἡχοῦς, καὶ εἶτα τῷ τρίτῳ, καὶ ἐφεξῆς.

128.

Exc. De ins. p. 39 : Ὁ δὲ Σεβῆρος θυμῷ καὶ ὀργῇ εὐθέως πρὸς τοὺς ἐν Ῥώμῃ φίλους αὐτοῦ ἐχρήσατο, καὶ τοῦ Ἀλβίνου τὴν κεφαλὴν δημοσίᾳ ἀνασταυρωθῆναι ἐπεμψεν· αὐτοὺς δὲ τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν διοικήσας, δύο τε ἡγεμόνας ἀντὶ ἐνὸς καταστήσας, πάντας τε τοὺς Ἀλβίνου φίλους φονεύσας, εἰς τὴν Ῥώμην εἰσῆλασεν.

129

Exc. De virt. p. 825 : Ὅτι Σεβῆρος μετὰ τὸ εἰσελθεῖν εἰς τὰ βασιλεια, τῶν Ἀλβίνου φίλων ἐπὶ τῆς συγκλήτου κατηγορεῖ, γράμματά τε αὐτῶν καὶ ἐλέγχους προέφερεν· ἄλλας τε ἄλλοις ἐπιφέρων αἰτίας, πάντας τοὺς ἐξέχοντας τότε τῆς συγκλήτου, καὶ τοὺς κατὰ ἔθνη πλοῦτῳ τε καὶ γένει ὑπερέχοντας διέφθειρε. Πάνυ δὲ ἦν αὐτῷ καὶ τὸ φιλόχρυσον, ὡς ὑπερβάλλειν τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀνδρείας.

130.

Exc. De ins. p. 39 : Ὅτι Σεβῆρος τῷ υἱῷ Ἀντωνίνῳ τὴν τοῦ Πλαυτιανοῦ θυγατέρα κατεγγύησεν, ὅς ἦν ἑπαρχος. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ἀπαρεσκόμμενος τῷ γάμῳ, τὴν τε γυναῖκα ἐμυσάττετο, καὶ τῷ πατρὶ αὐτῆς ἠπέλει. Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς ὄρων τὸν μὲν Σεβῆρον πρεσβύτην καὶ ὑπὸ νόσου ὀχλούμενον, τὸν δὲ Ἀντωνίνον ἐμβριθῆ καὶ θρασύν νεανίαν, δεδιώς τε αὐτοῦ τὰς ἀπειλάς, δράσαι τι μᾶλλον φθάσας ἢ παθεῖν ἀναμεινας, μηχανᾶται τὸν Σατουρνίνον ἀνατεῖσαι, ὅς ἦν χιλιάρχος τῶν στρατιωτῶν, οἰκειότατος δὲ τοῦ Πλαυτιανοῦ, ὑποσχόμενος αὐτῷ τὴν ἐπαρχότητα παρασχεῖν, εἰ τῆς βασιλείας ἐπιτύχοι. Ταῦτά τε καὶ τοιαῦτα ἀκούσας ὁ ἀνὴρ, ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχὴν, οὐκ ἐτόλμησε δὲ ἀντειπεῖν, ὡς μὴ παρ' αὐτὰ κολασθεῖη. Εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὃν δύο βασιλεῖς διαχρήσασθαι, καὶ ταῦτα ἐν διαφοροῖς οἴκοις διατρίβοντας, μηνύει τε ἑαυτὸν τῷ Σεβῆρῳ, καὶ διαγγέλλει ἅπαντα, δεικνύει τε αὐτῷ καὶ γραμματεῖον τῆς ὑποσχέσεως. Τοιαῦτα δὲ τινα λέγοντος αὐτοῦ, ὡς εἶδε τὸν Σεβῆρον μὴ πιστεύοντα διὰ τὸ πρὸς Πλαυτιανὸν φίλτρον, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τὸν υἱὸν ὑποπτεύοντα, ἔφη· « Δέσποτα, κελεύσατέ μοι δηλώσαι αὐτῷ διὰ τίνος τῶν ἐμῶν, ὅτι δὴ τὸ ἔργον κατεῖργασται, καὶ εὐθέως ὄρατε αὐτὸν ἐνταῦθα προσερχόμενον, οἴόμενον ἔρημα τὰ βασιλεια καταλήψεσθαι· ἡσυχίαν δὲ εἶναι τῶν πραττομένων κελεύσατε. »

2. Ταῦτα εἰπὼν ἐντέλλεται τινὶ τῶν πιστοτάτων· ὁ δὲ ἄγει τὸν Πλαυτιανὸν παραχρῆμα ἐνδυσάμενον θώρακα τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν. Ὡς δὲ πάντες αὐτὸν ὑπεδέχοντο, οἴόμενοι ὑπὸ τῶν βασιλέων κεκλησθῆναι, ὃ τε χιλιάρχος ἐνεδρεύων προσεῖπεν αὐτοκράτορα, καὶ τῆς χειρὸς λαβόμενος εἰς τὸ δωμάτιον εἰσῆγαγεν, ἐνθα ἔφασκεν ἐρρίφθαι τὰ τῶν βασιλέων σώματα· ἥδη δὲ παρεσκευάκει ὁ Σεβῆρος νεανίας τῶν περὶ αὐτὸν σωματοφυλάκων, οἱ συλληψόμενοι εἰσελθόντα ἐτάχθησαν. Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, ὡς εἶδε τοὺς βασιλεῖς ἐστῶτας, ἑαυτὸν δὲ συνεχόμενον, ἀπολογεῖσθαι ἐβούλετο· ὡς δὲ καὶ τὸ τοῦ θώρακος ὑπεφάνη μέρος, τότε ὁ Ἀντωνίνος τοῖς σωματοφύλαξιν ἐπέτρεψεν ἀνελεῖν αὐτὸν, καὶ δημοσίᾳ ῥίψαι. Ὁ μὲν οὖν Πλαυτιανὸς τοιοῦτῳ ἐχρήσατο τέλει.

3. Ὁ δὲ Σεβῆρος τοῦ λοιποῦ δύο ἐπάρχους τῶν στρατοπέδων κατέστησεν, αὐτοὺς δὲ τὰ πλείστα διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς προαστείοις, τοῖς παραλίῳις τῆς Καμπανίας, δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν· τὴν δὲ τοῦ Πλαυτιανοῦ θυγατέρα καὶ τὸν ταύτης ἀδελφὸν εἰς Σικελίαν ἐξέπεμψεν, αὐτάρχη δούς περιουσίαν, μιμησάμενος τὸν Σεβαστὸν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῖς Ἀντωνίνου παισὶν οὕτως ἐχρήσατο. Ἐπειρᾶτο δὲ καὶ τοὺς παῖδας συνάγειν εἰς φιλίαν, μύθοις τε ἀρχαίοις χρώμενος, καὶ τὰ παρεσκευασμένα ὑποδεικνύς· οἱ δὲ οὐδὰμῶς ἐπέθοντο, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χεῖρον ἐτράποντο, οἷά τε νεανίαι ὄντες, καὶ ὑπὸ βασιλικῆς ἐξουσίας εἰς πάσας ἡδονῶν βροπὰς ἀπλήστως ὁρμώμενοι· καὶ ἡσχαλλεν ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ βίῳ τῶν παίδων. Νικήσας δὲ τοὺς Βρεττανικοὺς, καὶ ἥδη γηραιὸς ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς νόσου ὀχλούμενος, ἠναγκάζετο οἶκοι μένειν· τὸν δὲ Ἀντωνίνον ἐπειρᾶτο ἐκπέμπειν, διοικήσοντα τὰ τῶν στρατοπέδων· ὅστις τοῦ μὲν πολέμου κατεφρόνει, μοναρχῆσειν δὲ ἠπείγετο, καὶ τὸν πατέρα βραδύνοτα πρὸς τὸν θάνατον, ὀχληρὸν ἐνόμιζεν, καὶ τοὺς μὲν ἱατροὺς καὶ ὑπηρέτας ἀνέπειθε καουργῆσαι περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὡς ἂν θάπτον αὐτοῦ ἀπαλλαγεῖη. Πλὴν ἀλλὰ μόλις ποτὲ Σεβῆρος, λύπη τὸ πλείστον διαφθαρεῖς, ἀνεπαύσατο, βασιλεύσας ἑ καὶ ἑτῆ.

131.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ.

Ibid. p. 41 : Ὁ δὲ Ἀντωνίνος τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος λαβόμενος ἐξουσίας, εὐθὺς πάντας φονεῖν ἤρ-

γενναίῳ τείχει, πεπονημένῳ μωλίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ. Ἐπτά μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρακίων πυλῶν πύργοι etc., ut ap. Xiphil. Quæ probabiliter fluxerunt ex Joanne Dionem et Herodianum miscere solito. Idem fortasse statuendum est de iis quæ v. Σεβῆρος; præter ea quæ ex Exc. De virt. hausta sunt (fr. 125 et 129), apud Suidam exstant.

Fr. 128. Exscripta sunt ex Herodian. III, 8 init.

Fr. 129. Ex Herodian. III, 8. Eadem Suidas v. Σεβῆρος. — εἰς τὰ βασίλεια] Herodian. : Κατελθὼν ἐς τὴν συγκλητον βουλὴν, ἀνελθὼν τε εἰς τὸν βασιλεῖον θρόνον, πικρῶς κατηγορήσας τῶν Ἀλβίνου φίλων. — π ρ ο ἔ φ ε ρ ε ν] πρόσφερεν cod. et Suidas; προκομίζων Herod.

Fr. 130. Ex Herod. III, 10—15.

Fr. 131. Ex Herodian. III, 15—IV, 1. ὡς δὲ αὐτοῦς κτλ.] Male hæc excerpta. Herodianus IV, 1, ita : Ὡς δὲ ἀπί-

ξατο, τούς τε ἰατροὺς μάλιστα, οἱ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ· ἰδίᾳ τε δώροις καὶ μεγάλας ὑποσχέσεις τοὺς τῶν στρατιωτῶν ἡγεμόνας θεράπευεν, ὡς ἂν μόνον αὐτὸν αὐτοκράτορα ἀποδείξωσιν. Οὐ μὴν ἐπειθε τὸ στρατιωτικόν. Μεμνημένοι γὰρ τοῦ Σεβήρου, ἴσθη αὐτοῖς τιμὴν τε καὶ εὐνοίαν παρείχοντο. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος, ἐπεὶ μὴ προσχώρει αὐτῷ τὰ τῶν στρατοπέδων, σπεισάμενος εἰρήνην εἰς τοὺς βαρβάρους, ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἤπειγέτο. Καὶ ἐπειδὴ κατέλαβε τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ῥώμης, ἅμα αὐτοῖς ἐπὶ τὴν πόλιν ἀφίκετο. Ὡς δὲ αὐτοὺς ὁ δῆμος δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο, ἣ τε σύγκλητος αὐτοκράτορας προσηγόρευεν· καὶ κηδεύσαντες τὸν πατέρα ἀνήλθον εἰς τὰ βασίλεια· διελόμενοι δὲ αὐτὰ ἐκάτερος ὥκει, παραφράττεσθαι κελεύσας πάσας εἰσόδους, εἴ τινες λαυθάνουσαι ἦσαν· μόναις δὲ [ταῖς] δημοσίαις ἐχρῶντο, ἰδίαις φρουράς ἐπιστήσαντες, οὐδὲ συνιόντες, [εἰ μὴ πρὸς ὀλίγον, ὅσον δημοσίᾳ εἴποτε ὀφθῆναι. Ἐπετέλεσαν δὲ πρὸ πάντων] τὴν πρὸς τὸν πατέρα τιμὴν. [Ἐξ ἐκείνου δὲ] ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσουν τε καὶ ἐβουλεύοντο κατ' ἀλλήλων, καὶ [πάντα ἔπραττεν ἕκαστος,] τίς πρῶτος τὸν ἕτερον ἀποσκευάσεται. Ἐμερίζοντο δὲ καὶ πάντων αἱ γνώμαι, ὅσοι ἐν ἀξιώμασιν ἦσαν.

2. Ὁ μὲν γὰρ Γέτας ἐπεικειας τρόπον ἐπεδείκνυτο, ὁ δὲ Ἀντωνίνος ὠμόητος. Τούτους δὲ ἡ μήτηρ [συναγειν ἐπειράτω] μέλλοντας διαιρεῖσθαι τὴν ἀρχήν. Καὶ τοῦ μὲν Ἀντωνίνου πάντα τὰ ὑπ' Εὐρώπην δεχομένου, τοῦ δὲ Γέτα τὴν ἀντικειμένην ἡπειρον Ἀσίαν καλυμμένην πᾶσαν, ἤρσκει τὸν μὲν Ἀντωνίνον ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἰδρῦσαι τὸ στρατόπεδον, τὸν δὲ Γέταν ἐν Χαλικηδόνι τῆς Βιθυνίας· οὕτω τε τὴν τε σύγκλητον καὶ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς στρατιώτας μερίσασθαι.

3. Ταῦτα δὲ αὐτὸν διατυπώνων, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις εἰς τὴν γῆν ἔνευσαν· ἡ δὲ Ἰουλία, «Γῆν μὲν, ἔφη, ὧ τέκνα, καὶ θάλασσαν εὐρίσκετε ὅπως νείμησθε, τὴν δὲ μητέρα πῶς ἂν διέλοισθε, καὶ πῶς ἡ ἀθλία εἰς ἕκαστον ὑμῶν νεμηθεῖν; πρῶτον δὴ ἐμὲ φρονεῦσατε, καὶ διελόντας ἕκαστος παρ' ἑαυτῷ τὸ μέρος θαπτέτω.» Ταῦτα λέγουσα μετὰ δακρύων καὶ οἰμωγῆς, ἀμφοτέροις τε τὰς χεῖρας περιβάλλουσα, καὶ ὑπὸ τὰς ἀγκάλας λαβοῦσα, συναγειν ἐπειράτω. Πάντας δὲ οἴκτου λαβόντας, διελύθη τὸ συνέδριον, τὸ δὲ μῖσος καὶ ἡ στάσις ἤξτετο. Εἰς πάντα γὰρ τὰ ἐναντία ἀλλήλοις ἐφρόνου, καὶ οἰνοχόους καὶ ὀσποιοὺς ἀνέπειθον ἐμβαλεῖν δηλητήρια φάρμακα. Οὐ βράδιως δὲ αὐτῶν οὐδετέρῳ προϋχρεῖ· πολλῇ γὰρ ἐχρῶντο περὶ τὰ

τοιαῦτα φρουρῆ. Τέλος δὲ μὴ φέρων ὁ Ἀντωνίνος, ἀλλ' ὑπὸ τῆς περὶ τὴν μοναρχίαν ἐπιθυμίας ἐλαυνόμενος, διὰ ξίφους ἐχώρησε, καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ τοῖς στήθεσι τῆς μητρὸς καταφυγόντα διεχρήσατο.

4. Κατεργασθέντος οὖν αὐτῷ τοῦ φόνου, προσηδῆ τοῦ οἴκου θένων, φερόμενός τε δι' ὄλων τῶν βασιλείων, ἐβόα μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι· τοὺς τε στρατιώτας οἱ φρουροῦσι τὰ βασίλεια, κελεύει αὐτὸν ἀρπάσαντας ἀπάγειν εἰς τὸ στρατόπεδον. Πιστεύσαντές τε ἐκείνοι, τὸ [τε] πεπραγμένον ἐνδόν οὐκ εἰδότες, θέοντι αὐτῷ συνεξέδραμον πάντες· παραχῆ τε τὸν δῆμον κατέειχεν, ὀρώντες περὶ δεῖλην διὰ μέσης φερόμενον τῆς πόλεως δρόμῳ τὸν βασιλέα. Ὡς δὲ εἰσπηδήσεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἕξ τε τὸν ναὸν, ἔθνα τὰ σημεῖα ἔκωιτο, ῥίψας ἑαυτὸν [εἰς γῆν] ὠμολόγει χάριτας τῆς σωτηρίας· καὶ τοῖς μὲν στρατιώταις τὸ πραχθέν οὐχ ὠμολόγει· ἐβούλετο γὰρ νοεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀκούεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο ὅσα ἐν [ἔτεσι] ἡ' ὁ Σεβήρος ἤθροισεν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς τοὺς στρατιώτας ἐξέχεεν, ἵνα τὸν ἀδελφοῦ θάνατον κυρώσωσι, καὶ τοῦτον αὐτοκράτορα ψηφίσωσιν.

5. Καὶ ἐπιβάς τοῦ θρόνου, τοῦ τε ἀδελφοῦ πολλὰ κατηγορεῖ, καὶ τοὺς αὐτοῦ φίλους ὀριμέα διεδέλετο. Οἱ δὲ καὶ ὀδύρομενοι ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, αὐτοκράτορα αὐτὸν καὶ μονάρχην προσηγόρευσαν. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος τρέμοντας καὶ ὠχρῶντας τοὺς πλείστους καταλιπὼν, ἀνέδραμεν ἐπὶ τὰ βασίλεια· ὅσοι τε τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ ὅσοι γένει ἢ πλοῦτῳ περιεῖχον, [ἀνηρῶντο,] καὶ ἡ Κομόδου ἀδελφῆ, πρεσβυτικῆς ἤδη καὶ ὑπὸ πάντων ὡς Μάρκου θυγάτηρ τιμωμένη, προσαπώλετο, διὸ ἐδάκρυσε· παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τοῦ παιδὸς φόνῳ. Τῆν τε γυναῖκα γενομένην αὐτῷ Πλαυτίλλαν, οὖσαν ἐν Σικελίᾳ, καὶ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Σεβήρω τε δμῶνυμον καὶ τὸν Περτινακὸς υἱὸν, τῆς τε Κομόδου ἀδελφῆς Λουκίλλης υἱὸν, καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν [ἦ] ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον, πᾶν ἐξέκοψεν. Εἰς τε τὰ ἔθνη πέμπων ἡγεμόνας τε καὶ ἐπιτρόπους, ὡς ἐκείνου φίλους, διεχρήσατο πάντας. Πᾶσα τε νύξ ἔφερε φόνους παντοδαπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν ἵπποδρομίᾳ πολλοὺς ἐφόνευσεν.

132.

Exc. De virt. p. 825 : «Ὅτι ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ υἱοῦ Σεβήρου πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μαιφονίαις καὶ οἱ στρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαι τε καὶ ἀρπάζειν λαβόντας ἐξουσίαν, οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο·

κοντο εἰς τὴν Ῥώμην, ὃ τε δῆμος αὐτοὺς δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο ἣ τε σύγκλητος προσηγόρευεν. Seqq. ex Herodiano resarcivi. — § 2. ὑπ' Εὐρώπην] Herod. ; ὑπὲρ Εὐρ. codex. — ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ] Her. ; ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ cod. — § 3. νείμησθε] Her. ; νείμησθε cod. — διέλοισθε] Her., διέλησθε cod. — ὁ μῶν] Her., ἡμῶν cod. — πρῶτον δὴ] Her., πρ. δὲ cod. — περιβάλλουσα] Her., περιβαλοῦσα cod. — συναγειν ἐπειράτω] σ. τε ἐπ. cod. — § 4. εἰσπηδήσεν] ἐσέπεσεν Her. — § 5. ἐπιβάς τοῦ θρόνου] sc. in senatu, in quem die caedem subsecuto se contulit. V. Herod. IV, 5. — καὶ ὅσοι γένει] καὶ ὅσοι delenda puto. Herodian. IV, 6 : τῆς τε συγκλήτου βουλῆς ὅσοι γένει ἢ πλοῦτῳ ὑπερεῖχον. — ὑπὸ πάντων] πρὸς πάντων βασιλείων in Her. legitur. — Πλαυτίλλαν] Πλαυτίαν cod. ; scribi etiam possit : Πλαυτιανῶν [θυγατέρα] Ἰουσαν, uti est in Herodiano. — ἔφερε φόνους παντοδαπῶν ἀνθρώπων] ex Herod. ; ἔφερε τῶν ἀνθρώπων φόνους πάντων ἀνθρώπων codex.

Fr. 132. Eadem brevis Suidas v. Ἀντωνίνος. Vide Herodian. IV, 6—12. — βιάζεσθαι τε καὶ] τε om. Suid. —

Τοιαῦτα δὲ πράττων ὑπὸ τε τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, ἀπεδήμει τῆς Ῥώμης, ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων καὶ τὰ ἐξῆς ἐποψόμενος. Ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοπονήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουροὺς, καὶ ταῖς φορεσίαις αὐτῶν χρῆσθαι. Οὕτω τε ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἡγαπᾶτο, κοινὸς ὢν πρὸς ἅπαντας, ὡς συστρατιωτῆς μᾶλλον ἢ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν χαίρειν λεγόμενος. Ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, εὐθὺς τε Ἀλεξάνδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν· ἐκείθεν τε εἰς Πέργαμον παρεγένετο καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλεὺς τάφον, καὶ στεφάνους κοσμησας καὶ ἄνθεσι, τὸν Ἀχιλλεὺς ἐμμεῖτο. Καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, καὶ διατρίψας χρόνον τινα, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπέστειλετο, πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν. Ὡς δὲ εἰσῆλθασεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς οὕτω τις βασιλέων πρότερον. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνηῆα, τὴν τε χλαμύδα ἦν ἐφόρει καὶ τὸν δακτύλιον καὶ τὴν ζώνην καὶ εἶ τι πολυτελεῖς, περιελόμενος ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ. Ὁ δὲ δῆμος ὄρων ὑπερέχαιρε παννυχίζων τε καὶ ἐορτάζων, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λανθάνουσαν γνώμην. Ἔγνω γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ὡς ὅτι πολλὰ εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκωψαν. Ὀργίλος τε ὢν φύσει ὁ Ἀντωνίνος, ὡς εἶδε πᾶσαν τὴν πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην, διὰ προγράμματος τὴν νεολαίαν εἰς τι πεδῖον κελεύει συλεσθαι, φήσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα πεισθεῖναι συστήσασθαι. Ταῦταις αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσι πρὸςθεντές οἱ νέοι συνῆλθον ἅμα γοεῦσι καὶ ἀδελφοῖς συνηδομένοις αὐτῶν ταῖς ἐλπίσιν. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ὡς εἶδεν αὐτοὺς ἐστῶτας στιχῆδόν, αὐτὸς μὲν ὑπεξῆλθε μεθ' ἧς εἶχε φρουρᾶς· τοὺς δὲ στρατιώτας ἐπαφῆκε, καὶ πᾶσαν [τὴν] ἐν μέσῳ νεολαίαν συνέκοψεν. Οὐκ ὀλίγοι δὲ καὶ τῶν στρατιωτῶν ἀπόλοντο. Τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος ὡς καὶ πάντα τὸν Νεῖλον ὑπὸ τοῦ αἵματος φοινηχθῆναι. Τοιαῦτά τινα ἐργασάμενος πάλιν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο. Καὶ μετὰ τὸ ψεύσασθαι τὸν γάμον τοῦ Παρθυαίου διέτριβεν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἡνιοχεῖαις καὶ θηρίων σχολάζων σφαγαῖς, δύω τοὺς στρατοπέδων ἐπάρχους ἔχων ἅμα, Ἀδούεντον καὶ Μακρίνον. Ὁ μὲν γὰρ στρατιωτικὸς, ὁ δὲ λογικὸς. Διὸ καὶ

πολλάκις ἀπέσκωπτε τὸν Μακρίνον ὡς διαίτη ἐλευθερίῳ χρώμενον.

133.

Exc. De ins. p. 43. Ὅτι ἔδει τὸν Ἀντωνίνου βίον τέλος λαβεῖν· περιεργότατος γὰρ ὢν, ἐβουλήθη μαθεῖν τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσοντα, ὑποπτεύων τε πάντας αὐτῷ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας, ἐπιστέλλει Ματερνιαῶν τινί, τότε πάσας αὐτῷ τὰς ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένην, πιστοτάτῳ τε εἶναι δοκοῦντι, κελεύει τε αὐτῷ μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντι, νεκύα τε χρησάμενον μαθεῖν. Ὁ δὲ ἀδεῶς τοῖς κελευθεῖσι χρησάμενος, καὶ μαθὼν σημαίνει τῷ βασιλεῖ. Οἱ δὲ διακομίζοντες ἐφίστανται τῷ Ἀντωνίνῳ, ἥδη τε σκευὴν ἡνιόχου ἀναλαθόντι καὶ τοῦ ἄρματος ἐπιβαίνοντι, προσκομίζουσι τε τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν, ἐν αἷς ἦν καὶ τὰ περὶ Μακρίνου γράμματα. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ὄρων ἥδη περὶ τὴν ἵπποδρομίαν ἔχων, κελεύει τῷ Μακρίνῳ ιδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, καὶ εἶ τι ἐπέιγον εἶη, ἄγειν πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ ἀναγνοὺς, καὶ περιτυχὼν τῇ κατ' αὐτοῦ θανατηφόρῳ γραφῇ, ταύτην μὲν ἀποκρύπτει, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἀγγέλλει. Φοβηθεὶς δὲ μὴ καὶ δεῦτερον ταῦτα ὁ Ματερνιαῶς ἐπιστελῆ, τολμᾷ δὴ τι τοιοῦτον.

2. Ἦν τις ἐκατόνταρχος Μαρτιάλιος τῶν σωματοφυλάκων Ἀντωνίνου· τούτου τὸν ἀδελφὸν ἀνηρχίει ἐπὶ ψευδεῖ διαβολῇ, ἡπείλει τε καὶ αὐτῷ τῷ Μαρτιαλίῳ. Τοῦτον ἐπιστάμενος ὁ Μακρίνος ἀλοῦντα, πείθει ἐπιβουλεύσαι τῷ Ἀντωνίνῳ. Καιροῦ δὲ τινος δραξάμενος, ὅτε ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς ἐν Κάρραις αὐλῆς ἐπὶ τὸν νεὸν ἡπείγετο τῆς Σελήνης (ἀφειστήκει δὲ τῆς πόλεως οὐ μικρὸν), ἐπειχθέντα αὐτὸν πρὸς χρείας ὑποτοπεῖ, καὶ μονωθέντα παῖει. Καιρίου δὲ τῆς ἐφηγῆς γενομένης, καὶ πεσόντος αὐτοῦ, πηδῆσας ἵππῳ ἔφυγεν ὁ Μαρτιάλιος, καὶ ἐπιδιωχθεὶς κατηκτονίσθη.

134.

Exc. Salm. p. 397 : Ἀντωνίνος ἔτη ε', μῆνας β'. Μετὰ Ἀντωνίνον τὸν Καρακάλλον Μακρίνος ἔτος α', μεθ' ὃν Βασιανὸς, ὃν ὡς ἱερωμένον ἤλιον, ὃν Φοίνικας Ἐλεάβαλον λέγουσιν, Ἠλιογάβαλον ἔλεγον. Ὀνομάσθη δὲ Ἀντωνίνος, ὡς τοῦ Καρακάλλου λεγόμενος εἶναι υἱὸς, καὶ ἐκράτησεν ἔτη ε'· μεθ' ὃν Ἀλέξανδρος ὁ Μαμακίας, ἐξάδελφος αὐτοῦ, ἔτη ιδ'. Μετὰ Ἀλέξανδρον Μαξιμίνος.

τῶν ἔργων] τῆς τῶν ἔργων συνάσεως Herod. IV, 7, 1. — ἐν τῇ πόλει] τῇ om. Suid. — οὕτω δὲ ὑπὸ] οὕτω τε καὶ ὑπὸ Suid. — χαίρειν λεγόμενος] χαίρειν om. Suidas. συστρατιωτῆς τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ βασιλεὺς καλούμενος χαίρειν προσποιεῖτο Herod. — εὐθὺς ὡς τε] om. Suidas. Part. te melius abset; εὐθὺς Ἀλεξάνδρος ἦν Herod. IV, 8, 1. — παραγένετο] παραγέγονε Suidas. — ὁ δὲ δῆμος ὄρων κτλ.] Suidas : ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρειν, οὐκ εἰδὼς τὴν etc. — ἐν τῇ Ῥώμῃ ὡς] om. Suid. — ἀπέσκωψαν... προγράμματος] ἀπέσκωψαν διὰ δὲ προγραμμάτων Suidas. — συστήσασθαι] Post hanc vocem Suidas nihil nisi hanc habet : Οἱ δὲ συνῆλθον ἡγαθαῖς ἐλπίσιν. Στιχῆδόν δὲ ἐστῶτας ἰδὼν αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας· καὶ πάντας συνέκοψαν. Τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὥστε τὸν Νεῖλον φοινηχθῆναι. — Ἀδούεντον] Ἀδουέντον codex. Est M. Coclatinus Adventus. V. interpret. ad Herodian. VI, 12, 1; Dion. LXXVIII, 13, not. 74.

Fr. 133. V. Herodian. IV, 12-13. — Μαθεῖν τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσοντα] τὰ θεῖά τε καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμοεῖν Herod. — ἐπιστέλλει M.] Her., ἐπὶ τέλει Μαρτενίῳ cod. — χρησάμενον μαθεῖν] χρησάμενον μαθεῖν περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ, καὶ μὴ τις ἄρα ἐπιβουλεύει τῇ ἀρχῇ Herod. — ὁ δὲ ἀδεῶς] ex Her., ὁ δὲ ὡς cod. — § 2. Κάρραις] Cramer; Κάρραι cod.

Ἀντωνίνῳ τῷ Καρακάλλῳ Σεραπίων ὁ μάγος εἶπεν, ὡς τεθνήσκειται, καὶ Μακρίνος αὐτὸν διαδέξεται, δείξας αὐτὸν τῷ δακτύλῳ. Ὁ δὲ ὑπὸ θυμοῦ, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τύχης, ἕτερον ὑπονόησας, ἀνεῖλεν ἐκείνον. Τούτου τὴν τελευταίαν ἐξοδὸν ἀπὸ Ἀντιοχείας ποιουμένου, ξιφήρης ὁ πατήρ [ὄναρ] ἐπέστη λέγων, « ὡς σὺ τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ γὰρ σὲ [ἀποσφάξω]. » Ἀπέκτεινε γὰρ οὗτος τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μητρὸς, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἐσφάγη.

135.

Exc. De ins. p. 44 : Οἱ δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ συνέδραμον ἅπαντες· καὶ πρῶτος ὁ Μακρίνος ἐπιστὰς τῶ πτώματι, ὀλοφύρεσθαι τε καὶ θρηγεῖν προσεποιεῖτο· οἱ δὲ λοιποὶ ἐχαλέπαινον· συστρατιώτῃν γὰρ καὶ οὐκ ἄρχοντα ᾧοντο ἀποβεβληκέναι, καὶ οὐδεμίαν ἐπιβουλὴν ὑπώπτευσεν ἐκ τοῦ Μακρίνου. Οὕτω μὲν οὖν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανήεσαν. Ὁ δὲ Μακρίνος πυρὶ παραδοὺς τὸ σῶμα, καὶ τὴν κόνιν ἐν κάλπῃ βαλὼν ἐπεμφε τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ διατρίβουσα. Ἐκείνη δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν παίδων συμφοραῖς ἀπεκαρτέρησε. Τοιούτῳ μὲν δὴ τέλος ἐχρήσατο Ἀντωνίνος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ ἐμονάρχησεν ἐν ἐξ ἔτεσι συνετελέσθη.

136.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ.

Ibid. p. 44 : Ὅτι Μακρίνος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐν Ἀντιοχείᾳ διατρίβων, τρόπῳ τέ τινι φιλοσόφου τὸ γένειον καὶ τὸ βῆμα φυλάττων ἐπεβουλεύθη. Οἱ γὰρ στρατιώται παραβάλλοντες τὰς Ἀντωνίνου μνήμας, κατεγίνωσκον τῆς Μακρίνου διαίτης, ἐλυποῦντο δὲ διότι μὴ ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἠπειγέτο, ἀλλ' ἐν ἀλλοδαπῇ διέτριβε χώρα, ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν ἀναγκαίων σπανίζοντες. Ὁρώντες δὲ τὸν Μακρίνον ἐν τρυφῇ καὶ χλιδῇ ζῶντα, προφάσεως ὀλίγης λαβέσθαι ἠύχοντο εἰς τὸ ἀποσκευάσασθαι τὸ λυποῦν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα Μακρίνον ἐνιαυτοῦ μόνου τῇ βασιλείᾳ ἐπιτρυφήσαντα ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν ἀρχὴν καταλῦσαι, μικρὰν καὶ εὐτελεῆ πρόφασιν τοῖς στρατιώταις τῆς τύχης παρασχούσης.

3. Μαισὰ ἦν τις ὄνομα, τὸ γένος Φοίνισσα, ἀπὸ Ἐμέσου καλουμένης οὕτω πόλει, ἀδελφὴ δὲ Ἰουλίας τῆς Σεβήρου γυναικὸς, Ἀντωνίνου δὲ μητρός· παρὰ

πάντα οὖν τὸν τῆς ἀδελφῆς βίον ἐν τοῖς βασιλείοις διέτριψε. Ταύτην ὁ Μακρίνος μετὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς τελευτὴν προσέταξεν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν, ἐν τοῖς οἰκειοῖς καταβῶναι, πάντα ἔχουσαν τὰ ἑαυτῆς· πλείστον γὰρ ἦν χρημάτων πλήρης. Ἐπανελθοῦσα δὲ διέτριβε [ἐν] τοῖς ἑαυτῆς.

4. Ἦσαν δὲ θυγατέρες αὐτῇ δύο, Σοαιμῖς μὲν ἡ πρεσβυτέρα, ἡ δὲ ἑτέρα Μαμαῖα. Παῖδες ἦσαν, τῇ μὲν πρεσβυτέρᾳ Βασσιανὸς ὄνομα, τῇ δὲ νεωτέρᾳ Ἀλεξιανός· ὑπὸ δὲ ταῖς μητράσι καὶ τῇ μάμῃ ἀνετρέφοντο. Καὶ ὁ μὲν Βασσιανὸς περὶ ἔτη γεγονὼς τεσσαρακάδεκα, ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δεκάτου ἐπιβεβηκὼς ἔτους, ἱερῶντο, σχήματι βαρβάρῳ χιτῶνάς τε χρυσοῦφεῖς φοροῦντες, καὶ ἀλουργίδας ἐνδιδυσκόμενοι. Οὕτω τε ὁ Βασσιανὸς ὠραῖος τοῖς στρατιώταις ἐφαίνετο, γένους τε βασιλικοῦ ὑπάρχων, καὶ ἀμῆτῃ ἡλικίας, ἄλλως τε καὶ τοὺς Φοινίκης στρατιώτας ἔχων ὑπερασπίζοντας, ἔτι δὲ καὶ Ἀντωνίνου υἱὸς ἐφημιζέτο, βασιλεὺς τε παρὰ παντός τοῦ στρατεύματος ὀνομάζετο.

5. Ὡς δὲ ταῦτα διηγέσθη, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν ἡ πρεσβυτικῆ, ἐλομένη πάντα κίνδυνον ἀναδέξασθαι. Νύκτωρ τε λάθρα τῆς πόλεως ὑπέξῆλθε σὺν ταῖς θυγατράσι καὶ τοῖς ἐγγόνιοις. Καὶ γενόμενοι πρὸς τῷ τείχει τοῦ στρατοπέδου, ῥᾶστα ὑπέδεχθησαν. Εὐθὺς τε τὸν παῖδα πᾶν τὸ στρατόπεδον Ἀντωνίνου προσηγόρευσε, τῇ τε πορφυρᾷ χλαμύδι περιβαλόντες εἶχον [ἐνδον]· πάντα τε τὰ ἐπιτήδεια, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας, ὅσα τε εἶχον ἐν κώμαις ἢ ἀγροῖς τοῖς πλησίον, εἰσκομίσαντες, καὶ τὰς πύλας ἀποκλείσαντες, ἑαυτοὺς παρεσκευάζον.

6. Ὡς δὲ ταῦτα ἀπηγγέσθη τῷ Μακρίνῳ ἐν Ἀντιοχείᾳ διατρίβοντι, ἡ τε φήμη διέδραμεν ἀνὰ τὰ λοιπὰ στρατόπεδα, ὅτι τε Ἀντωνίνου υἱὸς εὐρέθη, καὶ ὅτι ἡ Ἰουλίαν ἀδελφὴ χρήματα δίδωσι· πάντα τὰ λεγόμενα ἀληθῆ πιστεύσαντες τὰς ψυχὰς ἐξεπτόηοντο. Ἐνῆγε δὲ αὐτοὺς εἰς πραγματίαν καινοτομίαν τὸ Μακρίνου μῖσος καὶ ἡ Ἀντωνίνου μνήμη καὶ πρό γε πάντων ἡ τῶν χρημάτων ἐλπίς, ὡς πολλοὺς καὶ αὐτομολοῦντας φοιτᾶν.

7. Ὁ δὲ Μακρίνος καταφρονῶν τοῦ πράγματος ὡς παιδαριώδους, χρώμενός τε τῇ συνήθει βραθυμίᾳ, αὐτὸς μὲν οἶκοι μένει, πέμπει δὲ ἕνα τῶν ἐπάρχων τοῦ στρατοπέδου, δύναμιν δούς ὄσην ᾤετο ἐκπορθήσειν τοὺς ἀνθεστηκότες. Ἦν δὲ ὁ ἐπαρχὸς Ἰουλιανός. Οὗτος ὡς

Fr. 134. Σεραπίων ὁ μάγος εἶπε κτλ.] Nihil de his Herodianus. Petita sunt e Dione, ut videtur. V. mutilam narrationem Xiphilini. LXXVIII, 4, ubi haec accidisse dicuntur paucis diebus Macrinus insidias regi pararet. Eadem e Nostro, puto, Cedrenus refert I, p. 448 ed. Bonn. : Σεραπίων δὲ τις μαθηματικὸς ἔλεγεν ὡς τεθνήσκειται οὐκ εἰς μακρὰν Ἀντωνίνος, καὶ Μακρίνος αὐτὸν διαδέξεται· καὶ ἔδειξεν αὐτὸν τῷ δακτύλῳ παρεστῶτα μετὰ τῆς συγκλήτου. Ὁ δὲ ὑπὸ θυμοῦ, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τῆς τύχης, οὐ συνῆκε τὸ πρόσωπον Μακρίνου, ἀλλὰ ἕτερον τῶν πλησίον ἐκέλευσεν ἀποκτανθῆναι. — ὄναρ et ἀποσφάξω] addidi ex Xiphilini. LXXVIII, 7. Cedrenus I. l. verba ὡς σὺ κτλ. Macrino tribuit.

Fr. 135. V. Herodian. IV, 13. θρηγεῖν] Her., ὀνήσκειν cod. — κάλπῃ] Her. κάλπει cod. — συνετελέσθη] Her. συνετελέσεν cod.

Fr. 136. V. Herodian. V, 2. — τὸ γένειον] τὸν νῆδον codex corrupt. Herod. V, 2 : ἐν δὲ τῇ Ἀντιοχείᾳ διέτριβε, γένειον τε ἄσκων, βαδίζων τε πλεόν τοῦ δέοντος ἡμεραιῶς. — παραβάλλοντες] Her., παραλαβόντες cod. — τὸ λυποῦν] Her., τὸ λοιπὸν cod. — § 3. Μαισὰ] Her., μέσσα cod. — § 4. Σοαιμῖς] Her., σοσγμία cod. — οὕτω τε κτλ.] pe-sime haec excerpta sunt. — § 5. χλαμύδι] Her., χλανίδι cod. — εἶχον ἐνδον] Her., ἦγον cod. — ἑαυτοὺς παρεσκευάζον] addit Her. : ὡς, εἰ δεῖ, ὑπομενοῦντες πολιορκίαν. — § 6. τὰς ψυχὰς] τὰς τε ψυχὰς cod. — χρώμενός τε] Her., χρώμενος δὲ cod.

τῶν τελεῖν τοῦ στρατοπέδου παρέστη, οἱ ἐνδοθεν στρατιῶται ἀνεληθόντες ἐπὶ τοὺς πύργους, τὸν παῖδα τῶ ἐξωθεν στρατῶ δεικνύουσι, Ἀντωνίνου υἱὸν εὐφημοῦντες, βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ ἐπεδείκνυον. Οἱ δὲ πιστεύσαντες αὐτοῖς, τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσι, καὶ πέμπουσι τῷ Μακρίνῳ· αὐτοὶ δὲ πάντες εἰς τὸ στρατόπεδον εἰσεδέχθησαν. Οὕτως ἡ δύναμις αὐξήθεισα, οὐ μόνον ἦν πρὸς τὸ ἀπομάχεσθαι παλιορχία, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι ἀξιόχρεως.

8. Ὁ δὲ Μακρίνος, ὡς ταῦτα ἐπύθετο, ἀθροίσας πάντα ὃν εἶχε στρατὸν ἀπήει· καὶ ὁ Ἀντωνίνος οὐκ ἀναμείνας ὑπήντησε. Συμμιζάντων δὲ ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων, προεδόθη τε ὁ Μακρίνος, καὶ φοβηθεὶς ἀποδιδράσκει ἐν ἰδιώτῳ σχήματι. Καὶ ὁ μὲν ἔφευγεν, ὁ δὲ στρατὸς ἐκατέρωθεν ἐμάχετο, ἄχρις οὗ Ἀντωνίνος διεκηρυκέυστο, τὴν τε Μακρίνου φυγὴν διαγγέλλων, καὶ ἀμνηστίαν τοῖς ὑπὲρ ἐκείνου μαχομένοις ἔνορκον ὑπισχυόμενος. Οἱ μὲν οὖν πεισθέντες προσεχώρησαν. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ἐκπέμπει τοὺς διώζοντας τὸν Μακρίνον, καὶ καταλαβόντες αὐτὸν ἐν Χαλκηδόνι τῆς Βιθυνίας κρυπτόμενον, τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμον· ἐλέγετο δὲ εἰς τὴν Ῥώμην σπεύδειν. Τέλει μὲν δὴ τοιοῦτῳ ἐχρήσατο ὁ Μακρίνος, συναιρεθέντος αὐτῷ καὶ τοῦ παιδός, βασιλεύσας ἐνιαυτὸν ἕνα.

137.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΕΛΕΓΒΑΛΟΣ.

Exc. De virt. p. 829 : Ὅτι Ἀντωνίνος ὁ νέος μετὰ τὸ ἀναγορευθῆναι βασιλεῖα ἐν Νικομηδείᾳ ὦν ἐξεβάκχευεν, ἐνδύμασί τε ξένους χρώμας, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ ἀλλοῖς προσερχόμενος· τὴν γὰρ Ῥωμαϊκὴν πᾶσαν ἐσθῆτα ἐμυσάττετο. Ἡ δὲ Μαῖσα ταῦτα ὀρώσα πάνυ ἤσχαλλε, πείθειν τε ἐπειρᾶτο μεταμφιέσασθαι τὴν Ῥωμαϊκὴν στολὴν, μέλλοντα εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐς τὴν σύγκλητον ἐσελεύσεσθαι. Ὁ δὲ καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβυτίδος λεχθέντων, μηδὲ ἄλλῳ τινὶ πεισθεὶς (οὐδὲ γὰρ προσίετο εἰ μὴ τοὺς ὁμοιοτρόπους τε καὶ κολακὰς αὐτοῦ τῶν ἀμαρτημάτων), δούς τε τὰς συνῆεις τῷ δήμῳ νομὰς ἐπὶ τῇ τῆς βασιλείας διαδοχῇ, φιλοτίμους τε ἐπιτέλεσας θέας, νεῶν τε μέγιστον κατασκευάσας, ἐκάστοτε προῖον ἐκατόμβας ἔθευε, καὶ περὶ τοὺς βωμοὺς ἐχόρευεν ὑπὸ παντοδαπῶν ἤχοις ὀργάνων. Περιεστῆκει δὲ πᾶσα ἡ σύγκλητος καὶ τὸ ἵππικὸν τάγμα ἐν θεάτρῳ σχήματι. Ὅμως δὲ, καίτοι χορεύειν ἀεὶ καὶ ἱερουργεῖν δοκῶν, πλείστους ἀπέκτεινε τῶν ἐνδόξων, διαβληθέντας αὐτῷ ὡς σκώπτοντας αὐτοῦ τὸν βίον. Ὁ αὐτὸς νεῶν μέγιστον ἐν τῷ προαστείῳ κατασκευάσας τοὺς τε θεοὺς αὐτοῦ ἐπὶ ἄρματι χρυσοῦ καὶ λευκοῖς ἐξαζύγοις ἵπποις ἀναβιβάσας, αὐτὸς τε ἡνίοχει, καὶ πάντες οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ παντοδαπῆς δαδουχίας καὶ ἀνθένων προεπόμπευον.

Ἦς δὲ ἐν τῷ ναῷ ἰδρύσθησαν, ἀναβάς ὁ Ἀντωνίνος ἐπὶ πύργον ἐρρίπτει τοῖς ὄχλοις ἐκπώματα χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ ἐσθῆτάς τε καὶ ὀθόνας παντοδαπὰς, ζῶιά τε πάντα ὅσα ἡμέρα, πλὴν χοίρων· πολλοὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρπαγαῖς διεφθίροντο. Αὐτὸς δὲ ἐωρᾶτο πολλὰς ὀρχούμενος, ἡνιοχῶν, προῆει τε ὑπογραφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς παρεῖας ἐρυθραίνων, φῶσει τε πρόσωπον ὠραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀσχημοσιν. Ὅρωσα δὲ ταῦτα ἡ Μαῖσα, ὑποπτεύουσά τε τοὺς στρατιώτας ἀπαρέσκεσθαι, πείθει αὐτὸν θέσθαι υἱόν.

138.

Ibid. p. 829 : Ὅτι ἡ Μαμαῖα τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἀλέξανδρον ἀπήγει μὲν τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων, διδασκάλους τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο, παλαίστραις τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις [εἰθίζεν]. Ἐφ' οἷς Ἀντωνίνος ἤσχαλλε καὶ μετεγίνωσκε, τοὺς τε διδασκάλους ἀπεσόθει. Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλεν, ὡς ἂν πάντας τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημῶσίων θεάτρων μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς, καὶ τοῖς μὲν στρατοπέδοις ἑπαρχον ἐπιστήσασαι ὀρχηστῆν τινα γεγονότα, τῆς τε τῶν ἵππέων ὑποστάσεως προσέστηεν ἡνιοχόν. Τοῖς τε δούλοις αὐτοῦ καὶ ἀπελευθεροῖς τὰς τῶν μεγίστων ἐθνῶν ἐξουσίας ἐνεχείριζε. Πάντων δὲ οὕτως τῶν πάλαι δοκούντων σεμνῶν ἐς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεδακχυμένων, οἱ τε ἄλλοι πάντες ἀνηρωποὶ καὶ μάλιστα οἱ στρατιῶται ἤχοντο. Ἐμυσάττοντο δὲ αὐτὸν ὀρώντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον, περιδεραιὸς τε χρυσοῖς καὶ ἐσθῆσιν ἀπαλαῖς ἀνάνδρως κοσμούμενον. Ἐπιρρεπεστέρας τοίνυν τὰς γνώμας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον.

139.

Exc. De ins. p. 46 : Ὅτι οἱ στρατιῶται ὀρώντες τὸν νέον καλλωπιζόμενον καὶ ἀνάνδρως κοσμούμενον, ἐπιρρεπεστέρας τὰς γνώμας πρὸς τὸν τῆς Μαμαῖας Ἀλέξανδρον εἶχον, καὶ ἐλπιδὰς κρείττους· ἐφρούρουν τε αὐτὸν παντοίως ὀρώντες ἐπιβουλεύμενον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου. Ἡ τε μήτηρ αὐτοῦ οὔτε ποτὸν οὔτε ἐδῶδιμόν τι εἶα τὸν παῖδα προσφέρεισθαι τῶν ὑπ' ἐκείνου πεμπομένων. Ὁψοποιοῖς τε καὶ οἰνοχοῖς ὁ παῖς ἐχρήτο, οὐ τοῖς βασιλικαῖς, ἀλλὰ τοῖς τῆς μητρὸς. Ἐδίδου καὶ χρήματα λαθραῖως τοῖς στρατιώταις. Ταῦτα μαθὼν Ἀντωνίνος παντὶ τρόπῳ ἐπεβούλευε τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ τὰς ἐπιβουλὰς διεκώλυεν ἡ κοινὴ μάμμη. Ἦς δὲ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ [οὐ] προῦχώρει, παραλῦσαι τῆς τοῦ Καίσαρος τιμῆς ἡθέλησε τὸν παῖδα· καὶ οὔτε ἐν ταῖς προσαγορεύσεσιν οὔτε ἐν ταῖς προδόσις Ἀλέξανδρος ἐτιμᾶτο· οἱ δὲ στρατιῶται ἐπεζήτουν τε αὐτὸν, καὶ ἡγανάκτων, μηδὲ τὴν συνήθη φρουρὰν τῷ Ἀντωνίνῳ πέμποντες.

2. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος, ἐν δέει πολλῶν γενόμενος, πα-

Fr. 137. V. Herodian. V, 5—7. τοὺς τε θεοὺς] τὸν τε θεόν Herod. V, 6.

Fr. 138. V. Herodian. V, 7—8.

Fr. 139. V. Herodian. V, 8. — προσφέρεισθαι] προφ. cod. — ἐτιμᾶτο] Her.; ἐωρᾶτο cod.

ραλαβῶν τὸν Ἀλέξανδρον κατήλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Οἱ δὲ ἀνοίξαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο αὐτοὺς, ὑπερφυῶς τὸν Ἀλέξανδρον εὐφημοῦντες. Ἐφ' οἷς ὁ Ἀντωνίνος ἀγανακτῆσας, ἐκέλευσε τινὰς πρὸς τιμωρίαν ἐκδοθῆναι. Ἐκείνοι δὲ μᾶλλον ταραχθέντες, ἄλλως τε καὶ τὸν Ἀντωνίνον ἀποσκευάσασθαι θέλοντες, ἀσχημονοῦντα βασιλέα, τότε δὴ καὶ τοῖς συλλαμβανομένοις ἐπαμύνειν δεῖν ἡγούμενοι, καιρὸν εὐκαιρον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες, τὸν μὲν Ἀντωνίνον αὐτὸν τε καὶ τὴν μητέρα Σοαιμίδα (παρῆν γάρ) ἀναιροῦσι, τοὺς τε περὶ αὐτὸν πάντας, ὅσοι ἔνδον κατελήφθησαν, ὑπηρέται [τε] καὶ συνεργοὶ ἐδόκουν εἶναι τῶν ἀμαρτημάτων. Τὰ δὲ σώματα τοῦ τε Ἀντωνίνου καὶ τῆς μητρὸς παρέδωσαν σύρειν τε καὶ ὑβρίζειν τοῖς βουλομένοις· ἅπερ ἐπὶ πολλὸν διὰ μέσης τῆς πόλεως συρέντα καὶ λωδοθέντα, εἰς τοὺς ὄχτους ἀπερίφθη τοῦ Θύβριδος. Ἀντωνίνος μὲν οὖν, εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, καὶ χρυσάμενος τῷ προειρημένῳ βίῳ, οὕτως ἅμα τῇ μητρὶ κατέστρεψεν.

140.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΕΒΗΡΟΣ.

Exc. De virt. p. 83o: "Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας πᾶν τῇ μητρὶ ἄρξας ὑπ' ἐκείνην τὰ πάντα δίωκει, ἥτις πανταχόθεν ἐφόρουσι τὴν ἀρχήν. Δικάζειν τε οὖν αὐτὸν ἐπειθεὶν ἐπὶ πλείστον, ὡς ἂν ἐν τούτοις ἀσχολούμενος μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἀμαρτημάτων. Ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἡμερον, εἰς τε τὸ φιλόανθρωπον πᾶν ἐπιρρεπές. Εἰς τεσσαρεσκαιδέκατον οὖν ἐλάσας ἔτος τῆς βασιλείας, ἀναιμωτὶ ἦρξε, καίτοι τιῶν μεγίσταις αἰτίαις ὑποπεσόντων, ὡς μετὰ τὴν Μάρκου τελευταίην τὴν βασιλείαν θαυμάζειν Ἀλεξάνδρον. Ἠτίσθη δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ πᾶν ἕσχαλλον, ὄρων αὐτὴν οὐδ' ἂν φιλοχρήματον, καὶ πολλὰ ἐξ ἐπιτηδεῶν θησαυρίζουσαν. Πολλὰ δὲ ἠναγκάζετο ὑπ' αὐτῆς πράττειν. Ἦρχε γὰρ αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ.

141.

Exc. De ins. p. 47: "Ὅτι Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας μετὰ τὴν ἐν Πέρσας συμφορὰν κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν διατρίβοντας, ἀγγέλλεται αὐτῷ, ὅτι Γερμανοὶ Ῥήνον καὶ Ἴστρον διαβάντες, τὴν Ῥωμαίων πορθοῦσι γῆν, καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ὄχθαις στρατοπέδα κατατρέχουσι, πόλεις τε καὶ κώμας ἐμπιπράσι· δεῖσθαι τοίνυν τῆς αὐτοῦ παρουσίας. Δηλωθέντα δὲ ταῦτα τὸν Ἀλέξανδρον ἐτάραξε, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Ἰλλυρικοῦ στρατιώτας ἐλύπησε, διπλῆ δοκοῦντας κεχρησθαι συμφορᾷ, ἕκ τε ὧν

ἐπεπόνθεσαν Πέρσας μαχόμενοι, καὶ ἐξ ὧν ἐπυνθάνοντο τοὺς οἰκείους ὑπὸ Γερμανῶν ἀπολωλότας. Ἠγανάκτου οὖν καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον ἐν αἰτία. Ἦν δὲ καὶ αὐτῷ δέος περὶ τῆς Ἰταλίας· οὐδὲ γὰρ πολλὴν ὁδὸν ἀπέγει ἀπὸ τῶν Ἰλλυριῶν ἐθνῶν τὰ Ῥωμαίων. Ἐπαγγέλλει δὴ καὶ ἄκων τὴν ἕξοδον, καταλιπὼν δύναμιν αὐτάρκη ταῖς Ῥωμαίων ὄχθαις. Ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐφίσταται τῷ Ῥήνῳ, καὶ τὰ πρὸς τὸν Γερμανικὸν πόλεμον πάρεσκευάζει· τὸν τε ποταμὸν ναυσὶ γεφυρώσας, Παρθαίους τε καὶ Μαυροσίους πολλοὺς τῷ Ῥωμαίων στρατῷ συμμίζας, ἤρτυε τὸν πόλεμον. Ἐδοξε δὲ πρότερον πρεσβεῖαν πέμψαι πρὸς αὐτοὺς καὶ χρήματα ἐπαγγείλασθαι, ὡς ἂν τῇ φιλαργυρίᾳ πεισθέντες παύσωνται τοῦ πολέμου. Καὶ οἱ μὲν στρατιώται χαλεπῶς ἔφερον, διατριβῆς τε ματαίας αὐτοῖς γινομένης, καὶ μηδὲν πρόθυμον ἢ γενναῖον παρέχοντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἐν ἡνιοχίαις τε καὶ τρυφαῖς σχολάζοντος.

2. Ἦν δὲ τις ἐν τῷ στρατῷ Μαξιμίμου ὄνομα, τὸ μὲν γένος Θραξὲ μιζοβάραρος· πρότερον μὲν ἐν παιδὶ ποιμαίνων, ἐν ἀκμῇ δὲ γενόμενος εἰς τοὺς ἵππεῖς στρατιώτας ταγείς, εἶτα κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης, καὶ ἐθνῶν ἀρχὰς πιστευθείς. Τότε δὴ ὁ Ἀλέξανδρος πάσης αὐτὸν τοῦ στρατοῦ νεολαίας ἐπέστησεν, ὡς ἂν ἀσκήθῃ τε αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ πολεμεῖν ἐπιτηδεῖος παρασκευάζοι. Ὁ δὲ μετὰ πάσης σπουδῆς τὰ ἐγχεχειρισμένα ποιούμενος, εὐνοίαν πολλὴν παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐκτήσατο. Ὅθεν οἱ νεανίαί, ἐν οἷς ἦν τὸ πολὺ πλῆθος [Παιόνων] μάλιστα, τῇ μὲν ἀνδρείᾳ τῇ Μαξιμίνου ἔχαιρον, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσχωπτον, ὡς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀρχόμενον. Ὑπεμίμησκαν δὲ ἀλλήλους τῶν τε ὑπὸ ταῖς ἀνατολαῖς διὰ μέλλησιν αὐτοῦ πταισμάτων, καὶ ὅτι μηδὲν γενναῖον παρέχοιτο ἐς Γερμανοὺς ἔλθων. Ὅντες οὖν καὶ ἄλλως εἰς τὸ καινοτομεῖν ἐπιτηδεῖοι, καὶ τὸ μὲν [παρὸν] τῆς ἀρχῆς βαρὺ διὰ μῆκος ἐξουσίας ἡγούμενοι, ἀκερδές τε ἦδη, πάσης προσηλωμένης φιλοτιμίας, ἐβουλεύσαντο ἀποσκευάσασθαι μὲν τὸν Ἀλέξανδρον, ἀνειπεῖν δ' αὐτοκράτορα καὶ Αὐγουστον τὸν Μαξιμίνον.

3. Ἀθροισθέντες οὖν εἰς τὸ πεδίον ὠπλισμένοι, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσια περιελθόντα καὶ ἐπιστάντα αὐτοῖς Μαξιμίνον, πορφυρὰ περιβαλόντες βασιλικῇ, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσι. Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρητήτο, καὶ τὴν πορφυρὰν ἀπέριπτεν· ὡς δὲ ἐνέεικτο ξιφῆρεις ἀποκτείνειν ἀπειλοῦντες, τοῦ παρόντος κινδύνου τὸν μέλλοντα προσέλομενος, ἀνεδέξατο τὴν τιμὴν. Ὡς δὲ ταῦτα ἠγγέλθη τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἐν μεγίστῃ ταραχῇ γενόμενος, προπηθήσας τῆς σκηνῆς, ἐνθουσιῶν

— § 2. ἄλλως τε καὶ τὸν Ἀντωνίνον] Herodian. : ἄλλως μὲν μισοῦντες τὸν Ἀντωνίνον, καὶ ἀποσκευάσασθαι θέλοντες ἀσχημονοῦντα βασιλέα, τότε δὲ καὶ etc. — Σοαιμίδι] Σοάμιδι cod. — μέσης τῆς πόλεως] πάσης τ. π. cod. — τοὺς ὄχετους] τὰς ὄχθας cod. ; Herodian. : εἰς τοὺς ὄχετους ἀπερίφθη τοὺς εἰς τὸν Θύβριν ποταμὸν βρόντας.

Fr. 140. Eadem Suidas v. Ἀλεξάνδρος. Vide Herodian. VI, 1. — τὰ πάντα] τὰ om. Suidas. — ἐλάσας] sic etiam Herodian. ; ἄρξας Suid., qui post fragmenti verba ultima ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ, alia quaedam assuit, quae in autecedente in Exc. De virt. fragmento leguntur.

Fr. 141. Vide Herodian VI, 6—9. — § 2. μιζοβάραρος] Her. VI, 8, μεσοβάραρος cod. — ἐν παιδί] Her. : ἐν παιδίω cod. — τότε δὲ] τὸν δὲ Μαξιμίνον τὸν Her. — § 3. βούλοιντο] βούλονται cod.

καὶ δακρύων καὶ τρέμων, τοῦ τε Μαξιμίνου τῆς ἀπιστίας κατηγορεῖ, καὶ τοὺς νεανίας ἔλεγε ταῦτα [προπετώσας καὶ ἐπιόρκως] τετολμηκέναι, δώσειν τε πάντα ὑπισχνεῖτο ὅσα αὐτοὶ βούλουτο.

4. Ὡς δὲ ὁ Μαξιμῖνος ὄφθη πλησίον, βοή τε καὶ ἤχος ἐξηκούσθη, πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς στρατιώτας ἐλιπάρει, προμαχεῖν καὶ σώζειν ἂν ἀνευρέψαντο, καὶ ὑφ' ᾧ βασιλεύοντι τεσσαρεσκαίδεκα ἔτεσιν ἀμέμπτως βεβιώκεισαν· πάντας τε εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον προκαλούμενος, ὀπλίξασθαι ἐκέλευσεν. Οἱ δὲ στρατιῶται τὰ μὲν πρώτα ὑπισχυοῦντο, κατ' ὀλίγους δὲ ἀνεύρουσαν, καὶ οὐδὲ ὄπλα λαβεῖν ἤθελον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπάρχοντα καὶ τοὺς οἰκείους Ἀλεξάνδρου ἤτουν πρὸς ἀνάρεσιν. (Παπιανὸς δὲ ἦν ὁ νομοθέτης.) Οἱ δὲ καὶ τὴν μητέρα ἐμέμφοντο. Καὶ μέχρι μὲν τινος τοιαῦτα βοῶντες προσέμενον.

5. Ὡς δὲ ὁ τοῦ Μαξιμίνου στρατὸς ἤγγισεν, [καὶ] βοῶντες οἱ νεανία προὔκαλοῦντο τοὺς συστρατιώτας, καταλιπεῖν μὲν γύναιον μικρολόγον καὶ μεϊράχιον δειλὸν μητρὶ δουλεῖον, προσιέναι δὲ συστρατιῶτῃ ἐν ὄπλοις αἰεὶ καὶ πολεμικοῖς ἔργοις διητημένῳ· πεισθέντες οἱ στρατιῶται, τὸν μὲν Ἀλέξανδρον καταλιπόνουςιν, αὐτοὶ δὲ προσίστι τῷ Μαξιμίνῳ· αὐτοκράτωρ τε ὑπὸ πάντων ἐκεῖνος ἀναγορεύεται. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τρέμων καὶ λειποψυχῶν, μόλις εἰς τὴν σκηνὴν ἐπανέρχεται, καὶ τῇ μητρὶ περιπλακείς καὶ ἀποδυρόμενός τε καὶ αἰτιώμενος αὐτὴν, ἀνέμενε τὸν φονεύοντα.

6. Ὁ δὲ Μαξιμῖνος ὑπὸ πάντων Σεβαστὸς προσαγορευθεὶς, πέμπει τινὰς τοὺς φονεύοντας τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἰ τινες ἀνίσταντο τῶν σὺν αὐτῷ. Οἱ δὲ ἐπιτηδύσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτὸν τε ἀναιροῦσι καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἰ τινες ἐδόκουν ἐκεῖνῳ φίλοι, πλὴν τῶν πρὸς ὀλίγον φυγεῖν δυνηθέντων· πάντας γὰρ ὁ Μαξιμῖνος μετ' οὐ πολλὴν συλλαβὴν ἀπέκτεινεν. Τέλος μὲν δὴ τοιοῦτο κατέλαβε τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, βασιλεύσαντα ἔτεσι ἰδ', ὅσον πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἀμέμπτως καὶ ἀναιμωτῶ· φόνου τε γὰρ καὶ ὀμότητος ἀκρίτων τε ἔργων ἀλλότριος ἐγένετο, εἰς τε τὸ φιλόδηρον καὶ εὐεργετικὸν ἐπιρρηπής. Πάνου γοῦν [ἂν] ἡ Ἀλεξάνδρου βασιλεία εὐδοκίμησεν εἰς τὸ δλόκληρον, εἰ μὴ διεβέβητο αὐτῷ τὰ τῆς μητρὸς εἰς φιλαργυρίαν τε καὶ μικρολογίαν.

142.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 830 : Ὅτι Μαξιμῖνος παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, πολλὴν τὴν μεταβολὴν ἐποίησάτο,

— § 4. Παπιανὸς... νομοθέτης] Hæc non sunt ap. Herodianum. E margine irrepserint. — § 5. προὔκαλοῦντο] Her., προσεκ. cod. — δειλὸν] μικρὸν Her. — φονεύοντα] Her., φονεύσαντα cod. — § 6. πρὸς ὀλίγον] Her., προσολίγων cod. — πάντας γὰρ] οὐς πάντας Her.

Fr. 142. Eadem Suidas v. Μαξιμῖνος. Vide Herodian. VII, 1, 1-20. — μηδὲνα αὐτῷ] Herod.; μηδὲν αὐτῷ cod. et Suidas. Mox κρείττονα ex Herodiano supplēvi. — τὸν τε γὰρ Μάγνον κτλ.] Hæc om. Suidas.

Fr. 143. V. Herodian. VII, 1, 21. — Κουαρτίνω] Herod., Κουαρτίων codex.

Fr. 144. V. Herodian. VII, 1, 25, qui postquam de Quartino verba fecit, subijcit : Τοιαῦτα μὲν δὴ τινες αἰτίαι ἐτι μάλλον εἰς τραχύτητα καὶ ὀμότητα κτλ., ut ap. Nostrum.

Fr. 145. V. Herodian. VII, 3, 1-17. — Καὶ ἐφ' ὅσον] Ἐς ὅσον Her. — εὐδαιμονεῖν] Her., εὐδοκίμειν cod. — ἀγάλματα πόλεων] θεῶν ἀγ. Her. Forl. : καὶ εἰ τι πόλεων κ.

τραχύτητα καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ χρώμενος, ἐκ τε ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὀμότητα μεταγαγεῖν πάντα ἐπειράτο. Φύσει δὲ ἦν τὸ ἦθος, ὥσπερ καὶ τὸ γένος, βάρβαρος, τὸ τε φονικὸν πάτριον ἔχων. Εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας, οἱ σὺν ἦσαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, συνέδροι τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐπιλεχθέντες, ἀπεσκευάσατο, μόνος εἶναι βουλόμενος ἐν τῷ στρατῷ, καὶ μηδὲνα αὐτῷ παρεῖναι ἐκ συνειδήσεως εὐγενοῦς [κρείττονα]. Πλείστους δὲ αὐτῶν καὶ ἀπέκτεινεν ἐπιβουλὰς ὑποπεύων. Τὸν τε γὰρ Μάγνον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ διὰ τὴν πρὸς Γερμανοὺς νομισθεῖσαν προδοσίαν ἀνείλεν. Εἶχετο γὰρ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης.

143.

Exc. De ins. p. 49 : Ὅτι ἐπὶ Μαξιμίνου τοῦ βασιλέως ἐγένετό τις καὶ Ὀσροηνῶν ἀπόστασις, οἱ πάνου ἀλγοῦντες ἐπὶ τῇ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, τινὲ Κουαρτίνω, τὴν ὑπατον ἀρχὴν διανύσαντι, φίλῳ δὲ γενομένῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου, πορφυρίδα τε δλεθρίαν περιέβαλον ἄκοντι, καὶ αὐτοκράτορα ὀνόμασαν. Ἐκεῖνος μὲν οὖν ἐν τῇ σκηνῇ καθεῖδον ἐπιβουλεύθεις νύκτωρ ἀνηρέθη ὑπὸ του σύνοντος αὐτῷ φίλου πρὸς χάριν τοῦ Μαξιμίνου.

144.

Exc. De virt. p. 833 : Ὅτι καὶ ἀποστάσεις ἐγένοντο ἐπὶ Μαξιμίνου. Ἐτι γὰρ εἰς τραχύτητα μάλλον καὶ ὀμότητα ἠκόνθησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, καὶ πρότερον οὕτω πεφυκυῖαν. Ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν φοβερώτατος καὶ μέγιστος τὸ σῶμα.

145.

Ibid. p. 833 : Ὅτι ἐπὶ Μαξιμίνου πολλή τις ἦν περὶ τοὺς ὑπηκόους ἀπανθρωπία καὶ φόνοι πολλοί. Ἀνεσίστη γὰρ πᾶσα ἡ Ῥωμαίων πολιτεία συκοφάνταις τε καὶ δούλοις ἐκδοθεῖσα. Ἐκάστης γοῦν ἡμέρας ἦν ἰδεῖν τοὺς χθὲς πλουσίους μεταιτοῦντας. Τοσαύτη τις ἦν τῆς τυραννίδος ἡ φιλοχρηματία. Πολλοὶ δὲ καὶ φυγαῖς καὶ θανάτοις ἐξημιούντο. (Καὶ) ἐφ' ὅσον μὲν οὖν εἰς τοὺς καθ' ἓνα ταῦτα ἐπράττετο, οὐ πάνου τι τοῖς δήμοις ἔμελε· τὰ γὰρ τῶν εὐδαιμονεῖν δοκούντων ἡ πλουσίων πταίσματα πρὸς τῶν ὄχλων οὐ μόνον ἀμελεῖται, ἀλλὰ τινὰς τῶν κακοήθων καὶ φαύλων ἔσθ' ὅτε καὶ εὐφραίνει τῷ φθόνῳ. Ἐπει δὲ ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν εἰς πενίαν περιστήσας, ὤήθη μετελθεῖν εἰς τὰ δημόσια, καὶ εἰ τινὰ χρήματα ἦν πολιτικὰ καὶ εἰς εὐθηνίας ἡ νομάς τῶν δημοτῶν ἠθροισμένα, εἰς ἑαυτὸν μετήγαγε, ναῶν τε ἀναθήματα καὶ ἀγάλματα πόλεων, καὶ εἰ τι καλλώπισμα ἦν, ἐχωνεύετο (ἔπερ μά-

λιστα τοὺς δῆμους ἔλυπει, πένθος τε δημόσιον ἐνεποιεῖ, δίχα μάχης ὄψις πολιορκίας, ὡς τινος τῶν δημοτῶν καὶ εἰς χεῖρας ἔλθειν)· ἐντεῦθεν μάλιστα αἱ ψυχαὶ τῶν ἀπάντων ἀπηρέσκοντο, οἷ τε στρατιῶται ὠνειδίζοντο, ὡς δὴ δι' αὐτοὺς ταῦτα πράττοντος Μαξιμίου. Αἰτίαι μὲν οὖν αὐταὶ εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν ἅπαντας παρωξύνον.

146.

Exc. De ins. p. 50 : Ὅτι διὰ τὴν τραχύτητα καὶ ὀμότητα τοῦ Μαξιμίου εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν πάντες παρωξύνοντο, ἀρξασθαι δὲ οὐδεὶς ἐτόλμα, ἄχρις οὗ Λίβυος ἐπανέστησαν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἐπετρόπευέ τις τῆς Καρχηδονίας χώρας τραχύτατα καὶ μετὰ πάσης ὀμότητος, καταδικὰς τε ποιῶν καὶ χρημάτων εἰσπράξεις, βουλόμενος εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ Μαξιμίῳ. Ἐκεῖνός (τε) γὰρ τοὺς ἀρμόζοντας τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἐπελέγετο. Διὸ τῆς Λιβύης ἄρχων πᾶσιν μὲν βιαίως ἐπέφερετο, νεανίσκους δὲ τινος τῶν παρ' ἐκεινῶν εἰς γεγονότων [καὶ] πλουσίων, καταδικὰς περιβαλὼν, εἰσπράττειν [τὰ] χρήματα εὐθέως ἐπειράτο, πατρῶν τε καὶ προγονικῶν οὐσιῶν αὐτοὺς ἀναίρεισθαι. Ἐφ' οἷς ἀλγήσαντες οὗτοι, τὰ μὲν χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθειν· συννομοσίαν δὲ ποιησάμενοι, πάντας οὖς ἤδεισαν ἢ πεπονηότας τι δεινὸν ἢ παθεῖν δεδοικότας, πείσαντες, κελεύουσι νύκτωρ κατελθεῖν τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν νεανίσκους, ζύλα τε καὶ πελέκεις ἐπιφέρεισθαι. Οἱ δὲ μέγα τὴν πληθῆος συνελθόντες, ἅμα τῷ περισθρίῳ γενέσθαι εἰς τοὺς τῶν δεσποτῶν οἴκους ἀπαντῶσι, καὶ σὺν αὐτοῖς πάντες ὁρμῶσι ξιφῆρεις· καὶ πρότερον μὲν τὸν ἐπίτροπον αἰφνιδίως ἀναίρουσι, καὶ πολλοὺς τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν· ἔπειτα καὶ τὸν τῆς χώρας ἡγούμενον.

2. Ὡς δὲ ταῦτα αὐτοῖς προεχώρησεν, ἐν ἔργοις μείζουσι ἤδεσαν [μόνην ἑαυτοῖς σωτηρίαν ὑπάρχουσαν]· πᾶν τε τὸ ἔθνος ἀναπέσαντες εἰς ἀπόστασιν (ὅπερ ἤδεσαν πάλαι μὲν εὐχέσθαι μῖσος Μαξιμίου, φόβος δὲ κωλύεσθαι), μεσαζούσης ἡμέρας [ἐπίσασιν] ἐπὶ τὴν τοῦ ἀνθυπατεύοντος οἰκίαν· Γορδιανὸς δὲ ἦν ὄνομα, κλήρω μὲν τὴν ἀνθύπατον λαχὼν, πρεσβύτης δὲ εἰς ἔτος π' ἔληλακῶς, πολλῶν τε πρότερον [ἄρξας ἔθνῶν, ἐν τε πράξεισι μεγίσταις ἐξετασθεῖς].

3. *** πράξεις ὑπατικῆς (Σαβίνος δὲ ἦν ὄνομα αὐτῶ), βουλόμενον κωλύσαι τὰ γινόμενα, ζύλιψ πεισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου τελευτῆσαι. Καὶ ὁ μὲν δῆμος ἐν τούτοις ἦν. Ἡ δὲ σύγκλητος ἀπαξ ἀναρριψάμενος κινδύου, πάντα ἐπράττειν εἰς τὸ ἀποστήσαι τὰ ἔθνη, πρεσβείαν πρὸς πάντας ἡγούμενους πέμπουσα, καὶ τὴν Ῥωμαίων

γνώμην δηλοῦσα, δεομένη τε συναίρεσθαι τῇ πατρίδι. Οἱ πλείστοι μὲν οὖν προσήκοντο τὴν πρεσβείαν· ὀλίγοι δὲ τινες διεχρήσαντο τοὺς ἐλθόντας.

3. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥωμαίων πόλιν τε καὶ γνώμην τοιαῦτα ἦν. Ἐν δὲ τῇ Καρχηδόνι οὐχ ὡς ἠλπισαν τὰ πράγματα προδύχρει. Καπελλιανὸς γὰρ ἦν τις ὄνομα τῶν ἀπὸ συκλήτου· ἡγεῖτο δὲ Μαυρουσιῶν τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις Νομάδων, ἔχων καὶ στρατιωτῶν οὐκ εὐκαταφρόνητον δύναμιν. Τούτων ὁ Γορδιανὸς τῆς ἀρχῆς παραλύσας, τοῦ ἔθνους ἐξελεῖθιν ἐκέλευσεν. Ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀθροίσας, κατῆλθεν ἐπὶ τὴν Καρχηδόνα. Ὡς δὲ ἀπηγγέλθη τῷ Γορδιανῷ ὁ στρατὸς προσῶν τῇ πόλει, αὐτὸς τε ἐν ἐσχάτῳ δεῖν ἦν, οἷ τε Καρχηδόνιοι ταραχθέντες, οἴομενοι τε ἐν πληθεί ὄχλου, οὐκ ἐν εὐταξίᾳ στρατοῦ, νικᾶν, πανδημει πάντες ἐξίσαι.

5. Ὁ Γορδιανὸς μὲν οὖν ὁ πρεσβύτερος ἅμα τῇ τῆς Καρχηδόνος ἐπιβῆναι ἐν ἀπογνώσει γενόμενος, ἐνοῶν τὴν δύναμιν Μαξιμίου, οὐδὲν δὲ ὄρων ἐν Λιβύῃ ἀξιόμαχον, ἀνῆρτησεν ἑαυτὸν βρόχῳ. Κρυπτομένης [δὲ] αὐτοῦ τῆς τελευτῆς, τὸν υἱὸν αὐτοῦ στρατηγῆσοντα τοῦ πληθῆος ἐίλοντο. Γενομένης δὲ συμβολῆς, ἅπαντες οἱ Καρχηδόνιοι διεσθάρησαν· οὐχ ὑπομειναντες γὰρ τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ πάντα ἃ ἐπέφερόντο ὅπλα βίψαντες ἔφυγον· ὠθούμενοι δὲ ὑπ' ἀλλήλων οἱ πλείους ἀπώλοντο. Ἐνθα καὶ ὁ τοῦ Γορδιανοῦ υἱὸς ἀνηρέθη, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν πάντες, ὡς διὰ πληθῆος πτωμάτων μηδὲ τοὺς νεκροὺς ταφῆναι μηδὲ τοῦ Γορδιανοῦ τοῦ νέου εὐρεθῆναι σῶμα. Πολλὴ δὲ οἰμωγὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παίδων ἐγένετο. Τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει ὁ Γορδιανὸς ἐχρήσατο, βιώσας τὰ πρῶτα εὐδαιμόνως, ἐν εἰκόνι τε βασιλείας τελευτήσας.

6. Ὁ δὲ Καπελλιανὸς εἰς Καρχηδόνα εἰσελθὼν, πάντας τε τοὺς πρωτεύοντας ἀπέκτεινεν, καὶ εἰ τινες διεσθῆσαν ἐκ τῆς μάχης, ἐφείδοντο οὐδενός, οὔτε ἱερῶν συλήσεως, οὔτε χρημάτων ἀρπαγῆς· ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς περιεῖχε πόλεις τοιαῦτα ὄρων. Ὡς δὲ ἐς τὴν Ῥώμην ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτὴ, ἐν πολλῇ ἀφασίᾳ ἐγένοντο. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς συνελθεῖν καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, καὶ προστησαμένους ἐπιλέξασθαι βασιλέα. Συνῆλθον [οὖν] εἰς τὸ Καπιτώλιον, καὶ ψηφίζονται βασιλεῖς Μαξιμόν τε καὶ Βαλβίνον, εὐθέως τε αὐτοκράτορας ὀνομάζουσιν.

7. Ὁ δὲ Μαξιμίος ἤσθη μὲν ἐπὶ τῇ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγῇ, ἐλπίζων πάντας ταῦτο ποιῆσειν· ὁ δὲ στρατὸς ἤχθετο, ἐν ἀρχῇ λιμοῦ περρωόμενος. Διανυκτερεύ-

— καὶ εἰς χεῖρας ἔλθειν] male; καὶ χεῖρας ἀνατίειν καὶ τοὺς νεὸς φρουρεῖν Herod.

Fr. 146. V. Herodian. VII, 4, 1 usque ad finem operis. — ἐπετρόπευέ τις] Her., ἐπιτροπεύεται cod. — ἐκεῖνός τε γὰρ] te bene habet ap. Herodianum; male in Excerpto nostro. — νεανίσκους] Her., νεανίους cod. — ἔπειτα καὶ τὸν τῆς χώρας ἡγούμενον] i. e. Gordianum. Sed eum tunc non interfecerunt, ut ex seqq. patet. De suo hæc excerptor adiecit. — § 2. ἐν ἔργοις] ἐνέργοις cod. Dein codex: μ. ἔδοσαν, quod ex Herod. in ἤδεσαν mutavi adjecto supplemento. — πούλων δὲ πρότερον] sententiam explevi ex Herodian. VII, 5, 3. Deinde lacunæ signum posui. Etenim quæ continuo sequuntur in codice verba πράξεις πρότερον, Σαβίνος δὲ κτλ., ea leguntur in Herodian. VII, 7, 8. Folium codicis ejus ex quo noster codex descriptus est, excidisse videtur. — § 4. Καπελλιανός] Herodian. VII, 9, 1; Καπελιανός cod. — νικᾶν] deb. cum Herodiano: τὸ εὐελπι τῆς νίκης εἶναι. — § 6. καὶ εἰ τινες] καὶ οἵτινες cod. εἰ τινες καὶ... ἐφείδοντο τε οὔτε ἱερῶν κτλ. Herod. — § 7. διανυκτερούμενος cod.

σαντες οὖν [οἱ μὲν ἐν τῇ πόλει, οἱ δ' ἐν τῷ πεδίῳ] ἐπὶ τὰς Ἄλπεις ἤγοντο, ὄρη ὑψηλά. Ὡς δὲ ταύτας διέβησαν ἀκωλύτως, καταβαίνοντες εἰς τὸ πεδίον, ἤδη ἀνεθάρισάν τε καὶ ἐπαιόνισαν. Ἐνθα ἦν πόλις Ἀκυληία· πρὸς ἣν καταθῆεις ὁ Μαξιμίος εὔρε μὲν τὰς πύλας κλεισμένας, τὸν δὲ στρατὸν ἤδη ἀπαγορεύειν καὶ ἀναχωρεῖν βουλόμενον τῆς πολιορκίας, βαλλόμενον λίθοις τε καὶ δόρασιν. Ὁ δὲ Μαξιμῖος ἀγανακτήσας πρὸς τοὺς στρατηγούς, ὡς ἀμελέστερον μαχομένους, αὐτὸς τῆς μάχης εἶχετο.

8. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἀκυληίας πανδημῆ ἐπὶ τῶν τευχῶν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπεμάχοντο. Ἐστρατήγουν δὲ αὐτῶν καὶ πάντα διὰ φροντίδος εἶχον ἄνδρες β' ἀπὸ ὑπατείας, ἐπιλεγθέντες δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου· ὧν ὁ μὲν Κρισπίνος, ὁ δὲ Μηνόφιλος ἐκαλεῖτο· καὶ μετὰ πολλῆς προνοίας τὰ ἐπιτήδεια εἰσεκομίσαντο. Ἦν δὲ καὶ ὕδατος ἀφθονία. Τῷ δὲ Μαξιμίῳ ἔδοξε πέμπειν ἐν σχήματι πρεσβείας τοὺς κάτωθεν διαλεζομένους, εἰ ἄρα πείσειαν αὐτοὺς ἀνοῖξαι τὰς πύλας. Ὁ δὲ Κρισπίνος περιέθεε, δεόμενος μὴ πείσθαι ὑποσχέσει τυράννου ἐπιόρκου, ἀλλὰ πρὸς τὴν Ῥωμαίων συγκλήτου εὖνοιαν φυλάττειν· πολλῶν δὲ καὶ χρησμῶν αὐτοῖς καὶ μαντιῶν αἰσίων γενομένων, ἔπεισεν αὐτοὺς ἀποδιῶξαι τοὺς πρέσβεις.

9. Ὁ δὲ Μαξιμῖος ταῦτα μαθὼν πλείονι τῷ θυμῷ ἐχρήσατο, καὶ γεφυρώσας τὸν παραρρέοντα ποταμὸν, προσήγγισε τῷ τείχει, καὶ τειχόμαχῆν ἤρξατο παντὶ σθένει. Πολλῶν δὲ σχεδὸν ἐκάστης ἡμέρας γενομένων προσβολῶν, καὶ παντὸς τοῦ στρατοῦ ὡσπερ σαγηνεύοντος τὴν πόλιν, μετὰ πολλῆς βίας καὶ προθύμου μάχης ἀντείχον οἱ Ἀκυληῖοι πανδημῆ ἅμα γυναῖξαι καὶ παισίν, οὐδὲ τις ἦν, ὃς μὴ μετείχε τῶν ὑπὲρ πατρίδος πόνων· οὐδὲ ᾤετο Μαξιμῖος ἄλλως αὐτῷ τὴν ἐπὶ Ῥώμην ὀδὸν ἔσεσθαι εὐπρεπῆ, εἰ μὴ πρότερον τὴν ἀντιστάσαν τῆς Ἰταλίας πόλιν καθέλη. Ὑποσχέσει τε οὖν καὶ δωρεαῖς αὐτὸς τε καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, ὃν πεποιθίκει Καίσαρα, περιθέοντες τὸν στρατὸν ἀνέπειθον.

10. Οἱ δὲ Ἀκυληῖοι λίθοις τε [καὶ] κινυῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ πίσσαν καὶ ἔλαιον ἐβαλλον τὸν στρατόν· πυρώσαντες γὰρ ταῦτα, ὄμβρου δίκην κατεχώνυον, ὥστε γυμνοῦσθαι αὐτοὺς τῶν ὄπλων καιομένων, καὶ διαφθίρεσθαι τὰ τε πρόσωπα καὶ τὰς χεῖρας ἀκρωτηριαζομένους· ἀλλὰ μὴν καὶ τὰς προσαγομένας μηχανὰς ταύτη τῇ σοφίᾳ κατέκαιον. Τῶν μὲν οὖν πρώτων ἡμερῶν ἀντίπαλός πῶς καὶ ἰσόρροπος ἔμενον ἡ τύχη τῆς μάχης· χρόνου δὲ γενομένου, ὃ τε στρατὸς τοῦ Μαξιμίου ὀκνηρὸς ἐγένετο, καὶ πταίων τῆς ἐλπίδος ἀθύμους διέκειτο· οἱ δὲ Ἀκυληῖοι ἐρρώνυντό τε καὶ τῶν στρατιωτῶν κατεφρόνουν, ὥστε καὶ σκώπειν τὸν Μαξιμίον, καὶ ὕβρεις αἰσχρὰς [εἰς] αὐτὸν ἀπορρίπτειν· ἐφ' αἷς ἐκεῖνος κινούμενος τοὺς ἰδίους ἐκόλαζεν, ὡς βράθύμῳς καὶ ἀνάνδρῳς προσφερομένους τῇ πολιορκίᾳ· ὅθεν αὐτῷ

περιεγένετο πρὸς μὲν τῶν οἰκείων μῖσός τε καὶ ὀργή, πρὸς δὲ τῶν ἀντιπάλων καταφρόνησις.

11. Συνέβαινε δὲ τοῖς Ἀκυληῖοῖς πολλὴν ὑπάρχειν τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν, πάντων ἐν τῇ πόλει σεσωρευμένων· ὁ δὲ στρατὸς τούναντιον ἐν σπᾶνει πάντων ὑπῆρχεν, ὑπὸ σκηναῖς τε αὐτοσχεδαίους καὶ γυμνῶ τῷ ἀέρι διατρίβων. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πάντα προκατέλαβον, ὑπατικούς ἄνδρας προχειρισάμενοι τῆς κατὰ τὴν Ἰταλίαν φρουρᾶς. Συνέβαινε δὲ καὶ τὸν στρατὸν δοκοῦντα πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι· ὅθεν ἐν ἀπογνώσει γενομένοι οἱ στρατιῶται, τὰ τε κατὰ τὴν Ῥώμην καὶ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν πυθόμενοι, ἀφινιδίως, ἀναπαυόμενου τοῦ Μαξιμίου ἐν τῇ σκηνῇ, καὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν ἀνέσει τοῦ πολέμου οὐσης, τῶν τε πλείετων εἰς τὰς σκηνὰς ἀναχωρηκότων, ἔδοξε τοῖς στρατιώταις, οἱ πρὸς τῇ Ῥωμαίων πόλει στρατόπεδον εἶχον ὑπὸ τὸ καλούμενον Ἀλβανόν, ἐνθα παῖδας καὶ γυναῖκας καταλειπίεσαν, φονεῦσαι τὸν Μαξιμίον, ὡς παύσαιτο χρόνιου πολιορκίας, μηκέτι [δὲ] πορθοῖεν Ἰταλίαν ὑπὲρ τυράννου κατεγνωσμένου καὶ μεμισημένου. Τολμήσαντες οὖν ἐπίσει τῇ σκηνῇ περὶ μέσῃ ἡμέρᾳ, συναραμένον αὐτοῖς καὶ τῶν δορυφόρων, τὰς τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι, καὶ αὐτὸν σὺν τῷ παιδὶ ἀναιροῦσι. Φονεύουσι δὲ καὶ τὸν ἐπάρχοντα τοῦ στρατοῦ, πάντας τε ἀναιροῦσι τοὺς ἐκεῖνι θυμῆρεις· βίβαντες τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνουβρίζει, [εἴψαν] κυσὶ τε καὶ ὄρνισι βοράν]· τούτων δὲ τὰς κεφαλὰς ἐς Ῥώμην ἐπεμψαν. Τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει Μαξιμῖος καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ ἐχρήσαντο, βασιλεύσαντες ἔτη γ', δίκας πονηρᾶς ἀρχῆς ὑποσχόντες.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.

12. Ὁ δὲ στρατὸς ὡς ἐπύθετο τὰ γενόμενα, πρὸς τὴν Ἀκυληίαν παραγενόμενος ἐν εἰρηνικῷ σχήματι, ἐντὸς μὲν τῶν τευχῶν οὐχ ὑπεδέχθη, τοὺς δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἀναδειχθέντας αὐτοκράτορας εὐφήμεῖ· οὗτω τε ἔμεινε παρὰ τὰ τείχη, κομιζόμενος τὰ χρειώδη παρὰ τῶν ἔνδον. Οἱ δὲ ἱππεῖς οἱ τὴν Μαξιμίου κεφαλὴν κομιζόντες, μεταξύ Ἀλτίνου τε καὶ Ῥαβέννης περιέτουν Μαξιμῷ αὐτοκράτορι, διατρίβοντι ἐν Ῥαβέννῃ, ἐνθα τοὺς τε ἀπὸ Ῥώμης ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἀπὸ Ἰταλίας λογάδας ἤθροισεν· ἀφίκτο δὲ αὐτῷ καὶ συμμάχων πλῆθος. Παρασκευάζοντι δὲ αὐτῷ τὰς δυνάμεις προσίσαι [οἱ] τὴν κεφαλὴν Μαξιμίου φέροντες καὶ τοῦ παιδὸς· εὐθὺς τε Μαξιμῖος πέμπει τοὺς ἱππεῖς ἐς τὴν Ῥώμην, ἀγγέλλοντας τὰ πραχθέντα τῷ δήμῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν κομιζόντας τοῦ πολεμίου ἀνεσκοπιμαμένην, ὡς πᾶσι περίοπτος εἴη. Καὶ οὐδὲν εἶπεῖν ἔστιν λόγῳ ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὴν ἑορτήν. Οὐδὲ γὰρ ἡλικία τις ἦν ἢ μὴ πρὸς τοὺς βωμούς τε καὶ τὰ ἱερὰ ἠπειγέτο· [οὔτε] τις ἔμενον οἶκος, ἀλλ' ὡσπερ ἐνθουσιῶντες ἐφέροντο,]

— ἐπαιώνησαν cod. — § 10. Πίσσαν καὶ ἔλαιον] καὶ πίσση καὶ ἔλαιον cod. Herodian. VIII, 4, 26 : οἱ δὲ Ἀκυληῖοι λίθοις τε ἐβαλλον ἄνωθεν, καὶ κινυῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ πίσσαν ἐλόγντες (I. ἔλαιον τε)... κατεσκοπιδάνυσαν.

συνηδόμενοι τε ἀλλήλοις καὶ ἐς τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες [ὡσπερ ἐκκλησιάζοντες χωρῖα. Ὁ δὲ Βαλθίνος] καὶ αὐτὸς ἑκατόμβας ἔθυσεν· ἀρχαί τε πᾶσαι καὶ ἡ σύγκλητος, ἑκαστός τε ὡσπερ ἀποσεισάμενος πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, ὑπερευφραίνετο, εἰς τε τὰ ἔθνη ἀγγελοὶ καὶ κήρυκες διεπέμποντο. Καὶ ὁ Μάξιμος ἐπιστάς τῇ Ἀκυλησίᾳ, ὑπεδέχθη μεγαλοφρόνως, πρεσβείας τε ἐκ πάσης τῆς Ἰταλίας δεχόμενος, εἰκόνας τε καὶ ἀγάλματα καὶ στεφάνους. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ στρατὸς ὁ τὴν Ἀκυλησίαν πορθήσας προῆει ἐν εἰρηνικῷ σχήματι διαφονηφορῶν ἀνάγκη· ἠγανάκτου γὰρ ὄρωντες τὸν μὲν ὑπ' αὐτῶν ἐπιτεχθέντα βασιλεύειν καθηρημένον, κρατοῦντας δὲ τοὺς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἡρημένους.

13. Ὁ δὲ Μάξιμος, συγκαλέσας πάντας, βασιλικῶς ἀπεφῆναιτο, ἀμνηστίαν τε πάντων ὑποσχόμενος καὶ χρημάτων πολλῶν διανομὰς· ὀλίγων τε ἡμερῶν διατριψας, τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συνεκρότες. Καὶ τὸ μὲν ἄλλο στρατιωτικὸν ἀπέπεμψεν εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὰ οἰκῆα στρατόπεδα, αὐτὸς δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην σὺν τοῖς δορυφόροις καὶ τοῖς ὑπὸ Βαλθίνω στρατευομένοις. Ἐπανῆλθον δὲ καὶ οἱ ἀπὸ Γερμανίας ἠγλυθότες σύμμαχοι· ἐθάρρει γὰρ αὐτῶν τῇ εὐνοίᾳ, ὡς καὶ τοῦ ἔθνους ἐπιεικῶς πρότερον ἄρξας, ὅτε ἰδιώτευσεν. Εἰσῆντι δὲ αὐτῷ εἰς τὴν Ῥώμην ὁ τε Βαλθίνος ὑπῆναιτο, ἐπαγόμενος Γορδιανὸν Καίσαρα, ἡ τε σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὡσπερ θριαμβεύοντα ὑπεδέχοντο· ἔχαιρέ τε ὁ δῆμος αὐτοῖς, σεμνυνόμενος εὐπατριδαῖς καὶ ἀξίοις τῆς βασιλείας.

14. Οἱ δὲ στρατιῶται διοιδαινον τὰς ψυχὰς ἐβαρύνοντο [τε] αὐτῶν αὐτὴν τὴν εὐγένειαν, καὶ ἠγανάκτου ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βουλῆς βασιλέας. Ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς καὶ οἱ Γερμανοὶ παρόντες· ἀντιπάλους γὰρ ἠλπίζον ἔχειν· τὸ τε Σεβήρου ὑπόδειγμα αὐτοὺς ἐτάραττον, ὅς τοὺς Περτινακὰ ἀποκτείναντας ἀπέσωζεν. Ἐπιτελουμένου δὲ ἀγῶνος τοῦ τῶν Καπιτωλίων, πάντων τε περὶ τὴν πανήγυριν ἀσχολουμένων, αἰφνιδίως ἦν εἶχον γνώμην λανθάνουσαν ἐξέφηναν, καὶ τοῦ θυμοῦ μὴ κρατήσαντες ἀνῆλθον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ βασιλεία, καὶ τοῖς πρεσβύταις βασιλεύειν ἐπεισῆλθον. Συνέβαινε δὲ κάκεινους μὴ πάνυ τι ἀλλήλοις ἁμονοεῖν, οἷάπερ ἡ μοναρχίας ἐπιθυμία εἴωθε ποιεῖν· ὅπερ αὐτοῖς γέγονεν ἀπωλείας αἴτιον. Ὡς γὰρ ἐπύθετο ὁ Μάξιμος ἀφικνεῖσθαι τοὺς πραιτωριανοὺς καλουμένους, ἐβούλετο μεταπέμψασθαι τοὺς Γερμανοὺς συμμάχους. Ὁ δὲ Βαλθίνος οἰόμενος δόλον τινὰ εἶναι κατ' αὐτοῦ καὶ σόφισμα (ἦδει γὰρ τοὺς Γερμανοὺς τῷ Μαξίμῳ εὐνοῦντας), ἐκώλυε, φάσκων οὐ διὰ τοὺς πραιτωριανοὺς αὐτοὺς ἀφίεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Ἐν ᾧ δὴ περὶ τούτων διεφέροντο, εἰσδρα-

μόντες οἱ στρατιῶται, ἐστάντων αὐτοῖς τῶν πυλωρῶν, ἀρπάξουσι τοὺς πρεσβύτας· περιρρήξαντες δὲ ἄς εἶχον ἐσθῆτας, γυμνοὺς τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξάγουσιν μετὰ πάσης αἰσχύνῃς καὶ ὕβρεως, παίοντες καὶ ἀποσκώπτοντες, γενεῖον τε καὶ ὄφρων σπαραγμοῖς [καὶ πάσαις ταῖς τοῦ σώματος λώβαις ἐμπαροινούντες. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πυθόμενοι] οἱ Γερμανοὶ ὄπλαι ἐλάμβανον ὡς ἀμυνοῦντες αὐτοῖς, μαθόντες οἱ πραιτωριανοὶ ἀφικνουμένους αὐτοὺς, [φονεύουσιν] ἦδη πᾶν τὸ σῶμα λεωθρημένους τοὺς βασιλέας, [καὶ] ἐπὶ τῆς λεωφόρου ἀπέρριψαν· ἀράμενοι τε τὸν Γορδιανὸν αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν, ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρὸν ἄλλον οὐχ εὔρον βοῶντές τε πρὸς τὸν δῆμον, ὅτι ἄρα εἶσαν ἀποκτείναντες, οὐς ὁ δῆμος ἐν ἀρχῇ οὐκ ἐβούλετο ἄρξαι, Γορδιανὸν τε ἐπελέξαντο, ἐκείνου τε ἀπόγονον, καὶ ὃν αὐτοὶ Ῥωμαῖοι ἐξεβίασαντο· ἔχοντές τε αὐτὸν ἀπῆλθον εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ κλείσαντες τὰς θύρας ἡσύχαζον. Οἱ δὲ Γερμανοὶ μαθόντες ἀνηρημένους καὶ ἐρριμμένους, ὃν χάριν ἠπείγοντο, οὐχ ἐλόμενοι πόλεμον μάταιον ὑπὲρ ἀνδρῶν τεθηγκότων, ἐπανῆλθον ἐς τὸ αὐτῶν καταγώγιον. Τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ἐχρήσαντο οἱ προειρημένοι πρεσβῦται.

147.

ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.

Ibid. p. 56 : Ὅτι ἐπειδὴ καὶ Γορδιανὸν ξμελλε τὸ κοινὸν τοῦ βίου καταλαβεῖν τέλος, ὁ τῆς Συρίας ἡγούμενος ἐπιστέλλει τὸν Περσῶν βασιλεῖα τοὺς ἰδίους ὄρους ὑπερβάντα τὴν τῶν Ῥωμαίων γῆν κατατρέχειν, καὶ δεῖσθαι τῆς αὐτοῦ παρουσίας τὸν πόλεμον. Ταῦτα Γορδιανὸς ὁ νέος πυθόμενος, λίαν τε ἐν ἀθυμίᾳ γενόμενος, ὁμως ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Πέρσας ἐξοδὸν, καὶ τὰς τοῦ Ἰανου πύλας ἀναπετάσας, αἵπερ ἐπὶ τῶν μεγίστων πολέμων διηνοίγοντο, ὤχετο πρὸς τὴν ἔω. Καὶ ὡς εἰς τὸν Εὐφράτην ἀφίκετο εἰς τε τὰ τοῦ Τίγρητος στόμια, συμβαλὼν τοῖς βαρβάρους, εὐτυχέστατα τὸν πόλεμον διεχείρισε, μεγάλους ἀγῶσι τὰς Παρθικὰς δυνάμεις καταβαλὼν. Ἐκείθεν δὲ μετὰ τὸ πέρας ἐπανιών, ἔκτω τῆς ἡγεμονίας ἐνιαυτῷ, πρὸς αὐτοῖς ἦδη τοῖς ὄροις τῆς οἰκειᾶς ἀρχῆς, ὑπὸ Φιλίππου, τὴν βασιλείαν διαδεξάμενος, τοῦ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τὴν τῶν στρατιωτῶν νεολαίαν ἀσκοῦντος, ἐδολοφονήθη· καὶ Φίλιππος ἀνηγορεύθη βασιλεὺς.

148.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Ibid. p. 57 : Ὅτι Φίλιππος βασιλεύσας καὶ τοὺς Σκύθας νικήσας, ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἤλαυνεν. Καὶ ἐλθὼν ἐς Πέρινον, ὡς ἠγγέλθη αὐτῷ ἐμφυλίου στάσεις συμβῆναι κατὰ τὴν Ῥώμην, ἄστινας Δέκιος ἐποίησεν, ἀπὸ

Fr. 147. διεχειρίσεν] διεχείρησεν codex. Joannes, quem inde a Commodi temporibus Historias Herodiani exscripsisse vidimus, nunc redit ad fontem exiliorem. Cf. Eutropius IX, 2 : Gordianus... Janum geminum aperuit, et ad orientem profectus, Parthis bellum intulit, qui jam moliebantur erumpere. Quod quidem mox feliciter gessit, praesensque ingentibus Persas afflixit. Rediens, haud longe a Romanis finibus, inferfectus est fraude Philippi, qui post eum imperavit. — ἀνηγορεύθη] ἀναγορευθεὶς cod.

υπάτων και ἑπαρχος τῆς πόλεως, τοὺς δυναμένους ἐπι-
σχεῖν τὰ πρακτόμενα στέλλει, καὶ τὴν Δεκίου προκα-
ταληφόμενους ἐπανάστασιν· αὐτοὺς τε σὺν τοῖς παισὶν
ἐπακολουθεῖν ἐπηγγείλατο. Ὡς δὲ ἐς τὴν Ῥώμην ἔφθα-
σαν οὗς ἐπεμφε Φιλίππος, δώροισ τε καὶ κολακείαις τοῦ
δήμου καὶ τῆς βουλῆς ὑπαχθέντες, ἀπαγορεύουσι τε
Φιλίππῳ καὶ τὸν Δέκιον αὐτοκράτορα σὺν τοῖς Ῥω-
μαίοις προσαγορεύουσι. Τούτων ἀγγελθέντων τῷ Φι-
λίππῳ, κατὰ τὴν Βερόνην φεύγοντι** καὶ τοῖς ὑποκολ-
πίοις ξίφεσιν ἀναίρουσιν, πέμπτον ἑναυτὸν προστάντα
τῶν πραγμάτων. Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ τὸν παῖδα τούτου οἱ
τῆς πόλεως στρατιῶται διέφθειραν. Καὶ τὰ μὲν κατὰ
τούτους τοιοῦτον ἔσχε τέλος.

149.

ΔΕΚΙΟΣ.

Exc. De virt. p. 384 : Ὅτι Δέκιος δ' Ῥωμαίων
βασιλεὺς Φιλίππου διάδοχος βασιλικῶν θεσπίσματος τοὺς
τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας ἐθανάτου καὶ τοὺς οὐ θεοὺς
προσκυνεῖν θέλοντας ἠνάγκαζε.

150.

ΓΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ.

Exc. De ins. p. 57 : Ὅτι ἐπὶ Γάλλου καὶ Βου-
λουσιανοῦ Αἰμιλιανὸς δ' τῆς Μυσίας ἑπαρχος καινοτο-
μεῖν ἐπεβάλετο, αὐτῷ τε τὴν βασιλείαν ἐκ προγόνων
ἀρμόττειν φιλονεικῶν, καὶ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς μεγί-
στας κατηγορίας ποιούμενος· ἐφ' οὗ οἱ τῆς Ῥωμαίων
προστατοῦντες ἐξουσίας, μεγίστῳ πλήθει στρατεύσαν-
τες, ὑπὸ τῶν οἰκειῶν ἐπιβουλεύθεντες διεφθάρσαν, οὕτω
τρίτον ἑναυτὸν ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν κοινῶν διατετελε-

κότες, οὐδὲ τι λαμπρὸν ἢ βασιλείας ἄξιον κατειργα-
σμένοι, ἐν μνήμῃ δὲ μόνῃ τῶν βασιλέων γενόμενοι.
Ὁ γε μὴν Αἰμιλιανὸς ἐπιτηδῆσας τῇ ἀρχῇ κατὰ τὴν
Σκυθῶν χώραν καὶ τὴν ἐπὶ Ῥώμην ἀφίξειν προθυμού-
μενος, τετάρτῳ μηνὶ τῆς τυραννίδος προδιεφθάρη τε καὶ
ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἠφάνισται.

151.

Exc. Salm. p. 397 : Γάλλου βασιλεύσαντος, ἐ' ἔτη
(μῆνας?) ἐκράτησε λοιμὸς, κινήθεις ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἕως τῆς δύσεως· μετεδίδοτο δὲ ἀπὸ ἱματίων καὶ ψιλῆς
θέας· καὶ οἱ Σκύθαι περάσαντες τὸν Ἰστρον ἔλαβον
φ' πόλεις. Τὰς γυναῖκας βουλομένας ἐγκύους γενέσθαι
λέγουσι πίνειν ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ καὶ κύειν.

152.

ΓΑΛΛΗΝΟΣ.

Exc. De ins. p. 57 : Ὅτι Γαλληγὸς ἀνηρέθῃ πρὸς
τῶν οἰκειῶν στρατιωτῶν, ἐς ὄργην ἀναφθέντων, ὅτι δὴ
πόλιν Μογοντιαν, συναραμένην Λολλιανῶ, ὃν νεωτερί-
σαντα καθέειλε Ποστούμιος, διαρπάσαι μετὰ τὴν νίκην
οὐ συνεχώρησε. Μετὰ δὲ τούτον Μάριος, ἀνὴρ εὐτελής
καὶ τῶν περὶ τὰς βαναύσους γενομένων τέχνας, τὴν ἀλουρ-
γίδα περιθέμενος, δευτέρᾳ τῆς βασιλείας ἡμέρᾳ κατα-
κτείνεται. Ἐφ' ᾧ Βικτωριὸς τῶν Γαλλίων τὸ κράτος
ἐκδέχεται· ἄριστος μὲν ἐν τοῖς πολέμοις, ταῖς δὲ τοῦ
σώματος ἡδοναῖς ἠττημένος, ἀλλοτρίους τε ἐνουβρίων
γάμους, καὶ παρθένους ἀρπάζων. Ὅθεν ἐν Ἀγριπίνῳ,
πόλει Γαλατικῇ, πρὸς τιος στρατιώτου διαφθείρεται,
δευτέρῳ τῆς ἡγεμονίας ἑναυτῷ. Καὶ τούτου τῆς ἀρχῆς
διαδέχεται Ἐτρίκος τῶν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς· ὃς
τὴν Ἀκυτανίαν πρότερον ἡγεμονεύων, βασιλεὺς ὑπὸ

Fr. 148. Σὺν τοῖς παισὶ] σὺν τῷ παιδί? — καὶ κολακείαις] καὶ λακίαις codex. Possis etiam : καὶ λαλιαῖς. Mox la-
cunæ signum posui. Eutropius IX, 3 : *Ambo deinde ab exercitu interfecti sunt, senior Philippus Veronæ, Romæ junior.* *Annis quinque imperaverunt.*

Fr 150. Series narrationis eadem ap. Eutrop. IX, 4 : *Mox imperatores creati sunt Gallus, Hostilianus et Galli filius Volusianus. Sub his Æmilianus in Mæsia res novas molitus est ; ad quem opprimendum quum ambo profecti essent, Interamnæ interfecti sunt, non completo biennio. Nihil omnino clarum gesserunt. Sola pestilentia et morbis atque ægritudinibus notus eorum principatus fuit. Æmilianus obscurissime natus obscurius regnavit, ac tertio mense extinctus est.* — Βουλουσιανός] sic etiam in Syncelli codd. p. 376, A, nomen scribitur ; ubi Scaliger correxit Βολουσε. — Αἰμιλιανός] Αἰμ. cod. — ἐφ' οὗ] ἐφ' ὧν cod. — οὕτω τρίτον ἑναυτὸν] *non completo biennio* Eutrop., Syncell. : οἱ καὶ βασιλεύουσι κατὰ Δέξιππον (fr. 16) μῆνας ἦ', πράξαντες οὐδὲν ἀξιόλογον· κατὰ δὲ ἄλλους τινὰς ἔτη γ', καὶ κατ' ἑτέροισ ἐτη β'. Tres annos habet Chron. Pasch. p. 505 ed. Bonn. Plura de his v. ap. Tillemont. tom. III, p. 508 sqq. — τετάρτῳ μηνὶ] *tertio mense* Eutrop. Cum nostro facit Zonaras p. 629, A (592 ed. Bonn.) : Κτείνουσι τὸν Αἰμιλιανὸν οὕτω τέσσαρας μῆνας ἡγεμονεύσαντα. Quattuor menses ei tribuit Victor et Chron. An. cod. Paris. 854.

Fr. 151. Ex eodem fonte vel ex ipso Joanne hausit Chron. Anonym. cod. Paris. 754 in Cramer. An. II, p. 289 : Γάλλος καὶ Βουλουσιανὸς ἐβασίλευσαν ἐτη β', μῆνας ἦ'. Γέγονε δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν λοιμὸς, κινήθεις ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως· καὶ οὐδεμία πόλις εὐρήθη ἀμωρος ταύτης τῆς ἀπειλῆς· ἐκράτησε δὲ ἔτη ια' (ιε' n. fr.), ἀρχόμενος ἀπὸ φθινοπώρου καὶ λήγων τῇ τοῦ Κυνοῦ ἐπιτολῇ. Μετεδίδοτο δὲ ἡ νόσος αὐτῇ ἀπὸ τε ἱματίων καὶ ψιλῆς θέας. Καὶ οἱ Σκύθαι περάσαντες τὸν Ἰστρον, πᾶσαν τὴν δύσιν καὶ Ἰταλίαν, ἀνατολήν τε καὶ Ἀσίαν ἐπόρθησαν καὶ κατέλαβον, οἷχα μόνῃς Ἰλίου καὶ Κυζίκου.

Fr. 152. Ὅτι Γαλληγὸς] Hæc excerptoris culpa turbata sunt. Dehebat : ὅτι ἐπὶ Γαλληγνοῦ Ποστούμιος ἀνηρέθῃ... καθέειλε, διαρπάσαι κτλ. Eutrop. IX, 7 : *Qui (Postumus) seditione militum interfectus est, quod Moguntiacum, quæ adversus eum rebellaverat, Lolliano res novas moliente, diripiendam militibus tradere noluisse. Post eum Marius, vilissimus opifex, purpuram accepit, et secundo die interfectus est. Victorinus postea Galliarum accepit imperium, vir strenuissimus. Sed quum nimis libidinis esset, et matrimonia aliena corrumpere, Agrippinæ occisus est, actuario quodam machinante dolum, imperii sui anno secundo. Huic successit Tetricus senator, qui Aquitaniam honore præsidis administrans, absens a militibus imperator electus est, et apud Bur-*

τῶν στρατιωτῶν καὶ μὴ παρὼν ἤρεθθ· περιθήμενός τε τὴν πορφύραν ἐν Βουρδογάλῳ πόλει τῆς Γαλατίας μεγίσταις ἀνέπεσε παραχαΐς.

2. Ὅτι Ὀδενάθος ἐξ ἐπιβουλῆς Γαλλιανοῦ ἀναιρεῖται· καὶ τῶν ἐκεῖσε πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται Ζηνοβία, συνοικοῦσα μὲν Ὀδενάθῳ, φρονήματι δὲ ἀνδρείῳ χρωμένῃ, καὶ διὰ τῶν ἐκείνῳ συνόντων τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς ἐκδικοῦσα.

3. Ὅτι Γαλλιανὸς περὶ Μεδιόλανον πόλιν, σὺν τῷ ἀδελφῷ Βαλεριανῷ, μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευταίην, δὲ ἐθασίλευσεν ἐνιαυτοὺς ἐξ, ἀπὸ τοῦ Δελματῶν ἱπάρχου κατακτείνεται· οὗτος δὲ ἦν Ἡρακλειανός, δὲ συμπραξάμενος Κλαυδίῳ διὰ τινος τῶν τολμηροτάτων κατὰ τὸ δεῖπνον τὸν Γαλλιανὸν ἀποσφάττει.

153.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.

Exc. De ins. p. 58 : Ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου τοῦ βασιλέως Αὐριόλος ἐπὶ χρόνον συγνὸν ἐξῶ τῆς Γαλλιανοῦ καταστῆσας ἑαυτὸν ἐξουσίας, ἐπικηρουκέεται παραχρῆμα πρὸς Κλαυδίον, καὶ παραδοὺς ἑαυτὸν, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν βασιλεῖα στρατιωτῶν ἀναιρεῖται τῇ διὰ τὴν ἀπόστασιν ἐχομένων ὀργῇ.

154.

ΚΥΝΤΙΛΛΟΣ.

Ibid. p. 58 : Ὅτι Κυντίλλος ἀδελφὸς Κλαυδίου, δὲ ἐθασίλευσε Ῥωμαίων, ἅμα τῷ γνῶναι τὴν βασιλείαν Αὐρηλιανῷ παραδεδομένην, ἐκόντα τῆς ἀρχῆς ἀποστῆναι [λέγεται] καὶ τῶν ἱατρῶν τινὸς τεμόντος φλέβα αὐτῷ, καὶ ἐνδόντος βεῦσαι τὸ αἷμα, μέχρις αὖς ἐγένετο.

155.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 835 : Ὅτι Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς τὰ πολέμια δεινῶς ἦν ἡσχημένος, ἀκάθεκτος δὲ

περὶ τὴν γνώμην, καὶ πολὺ πρὸς ὀμότητα βέπων. Τῶν τε κατὰ πόλιν ἐπισήμων θανάτῳ πολλοὺς ἐξημίωσεν ὑπὸ Ζηνοβίας ἐλεγχθέντας, χαλεπὸς τις καὶ φοβικός ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖος στρατηγὸς ἤπερ αἰρετὸς βασιλεὺς, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ δυσχερῆς καὶ ἀπρόσιτος, ὡς μὴδὲ τοῦ τῶν οἰκείων αἵματος διαμείναι καθαρὸς· τὴν γὰρ τοῦ παιδὸς γαμετὴν καὶ ἀνέγκλητον διεχρήσατο. Τοῦ δὲ τῶν στρατιωτῶν τάγματος καὶ τῶν ἐξιτήλων καὶ διακελυμένων ἠθῶν ὡς ἐπίπαν γενναῖος ἐπανορθωτὴς ἦν.

156.

Exc. De ins. p. 58 : Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἕκτωρ τῆς ἡγεμονίας ἐνιαυτῷ διαφθείρεται, τῶν εἰς τάχος γραφόντων οἰκετῶν τινὸς κατασκευάσαντος αὐτῷ τὸν θάνατον· δὲ τὴν τοῦ ἀνδρὸς μιμησάμενος χεῖρα, πρὸς τινὰς χιλιάρχους αὐτῷ τε τῷ Αὐρηλιανῷ φίλους γραμματιδίον τι ἐκόμισε, τὰς τῶν ἀνδρῶν τούτων φέρον προσηγορίας σσημειωμένας, ἐπιψευσάμενος ταῦτα τὸν Αὐρηλιανὸν ἀναγεγραφέναι. Οἱ δὲ τὸ πιστὸν ἐκ τῆς τοῦ βασιλέως πρὸς ἅπαντα πράξιν ἄστοπον καὶ σκληρὰν δξύτητος εἰληφότες, φθάσαι τι δράσαντες πρὶν ἢ παθεῖν ἔγνωσαν· διαφθείρουσί τε αὐτὸν κατὰ μέσσην τὴν πορείαν, ἐν Βυζαντίῳ πρὸς Ἡρακλειαν ἰόντα, περὶ τὸ λεγόμενον Καινὸν φρούριον. Οὐ μὴν ἀτιμώρητος ἐτελεύτα. Οἱ τε γὰρ φονεῖς αὐτοῦ δίκας ὑπέσχον, καὶ αὐτὸς τοῖς θεοῖς τῶν αυτοκρατόρων * ἐψηφίσθη.

157.

ΤΑΧΙΤΟΣ.

Ibid. p. 59 : Ὅτι Ταχίτου τὰ τῆς Ῥώμης ἀναδεξαμένου βασιλεία, Σκύθαι διὰ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐπεραιώθησαν· οὗς καταπολεμήσας ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ἐξώρμησεν. Ἐνθα δὲ καὶ εἰς ἐπιβουλὴν ἐμπεσῶν, ἐξ αἰτίας ἀναιρεῖται τοιαύδε. Μαξιμίνῳ γένει προσήκοντι τὴν Συρίαν ἀρχὴν παραδέδοκεν. Οὗτος τοῖς ἐν τέλει τραχύτατα προσφερόμενος, εἰς φθόνον αἶμα καὶ

digalam purpuram sumpsit : seditiones multas militum pertulit. — § 2. Hæc sumpta e Zosimo I, 36, 4 : Ἐπεὶ δὲ διατρέθων κατὰ τὴν Ἔμεσαν καὶ τινὰ γενέθλιον ἄγων ἑορτὴν ἐξ ἐπιβουλῆς ἀνηρέθη, τῶν ἐκεῖσε πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται Ζηνοβία, συνοικοῦσα μὲν Ὀδενάθῳ, φρονήματι δὲ ἀνδρείῳ χρωμένῃ καὶ διὰ τῶν ἐκείνῳ συνόντων τὴν ἴσην εἰσφέρουσα τοῖς πράγμασιν ἐπιμέλειαν. — [Γαλλιανοῦ] Hæc vereor ne de suo male dederit excerptor. Suorum insidiis Odenathus sublatu est sec. Zosimum et Pollionem in Trig. Tyr. c. 14, Syncell. p. 382, C. — § 3. Excerpta e Zosim. I, 40, 3. — δὲ συμπραξ.] ὁ συμπρ. cod.

Fr. 154. Hæc iisdem verbis habes ap. Zosimum I, 41, 2.

Fr. 154. Exscripta e Zosim. I, 47. — Κύντιλλος] κυντίλλος cod. — ἅμα τῷ γν.] ἅμα δὲ τῷ γν. cod. — λέγεται] supplvi. — τινός] Ζος. ; ζιμός cod. — ἐνδόντος] εὐδόντος cod. — αὖος] Ζος.; ἀναυδος cod. Ceterum ex eodem Zosimo vel ex Joanne suo hausit Anon. Chron. cod. Paris 854, p. 290 ed. Cramer.

Fr. 155. Eadem Suidas v. Αὐρηλιανός. Eutrop. IX, 9 : *Aurelianus... vir in bello potens, animi tamen immodici et ad crudelitatem propensioris .. Plurimos nobiles capite damnavit ; sævus et sanguinarius, ac necessarius magis in quibusdam quam in ullo amabilis imperator, trux omni tempore, etiam filii sororis (filii uxoris sec. Joan. Exc.) interfectus : disciplinæ tamen militaris et morum dissolutorum magna ex parte corrector.*

Fr. 156. Eutrop. l. I. : *Occiditur servi sui fraude, qui ad quosdam militares viros, amicos ipsius, nomina pertulit adnotata, falso manu ejus imitatus, tanquam Aurelianus ipsos pararet occidere. Itaque ut præveniretur, ab iisdem interfectus est in itineris medio quod inter Constantinopolim et Heracleam est stratæ veteris. Locus Cænophrurium (l. Cænophrurium) appellatur. Mors tamen ejus inulta non fuit. Meruit quoque inter vivos referri.* — πρὸς τινὰς χιλιάρχους] πρὸς τινος χιλιάρχου cod. Deinde codex φέρων et σεσημειωμένων.

Fr. 157. Hæc exscripta sunt ex Zosimo (I, 63), cujus verba Joannes in nonnullis integriora præbet, quam in edi-

φρόβον τὸν βασιλέα κατέστησε. Τεκόντων δὲ τούτων μίσος, τὸ λειπόμενον εἰς ἐπιβουλὴν ἐτελεύτησεν, ἧς κοινωνοὺς ποιησάμενοι τοὺς Ἀὐρηλιανὸν ἀνελόντας, αὐτῶ μὲν ἐπιθέμενοι τῷ Μαξιμίνῳ κατέσφαξαν· διώξαντες δὲ ἀναξευγύνατα ἐπὶ τὴν Εὐρώπην Τάχιτον ἀναίρουσιν, ἐξ ἡμερῶν τοῖς ὄλοις βασιλεύσαντα.

158.

ΠΡΟΒΟΣ.

Ibid. p. 59 : Ὅτι Πρόβος καὶ Φλωριανὸς οἱ δύο ἅμα συνεβασίλευσαν. Καὶ ὁ Πρόβος οὐ κατὰ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἀνείλε τὸν Φλωριανὸν, μήνας β' πρὸς ἡμέρας κ' ἀπολαύσαντα τῆς ἐξουσίας.

2. Ὅτι Πρόβου βασιλεύσαντος Ῥωμαίων, Σατουρνίνος τῷ γένει Μαυρούσιος, ὦν εἰς τὰ μάλιστα τῷ βασιλεὶ προσφιλες, διὰ τοῦτο τε καὶ τὴν τῆς Συρίας ἀρχὴν ἐπιτετραμμένος, τῆς βασιλείας ἀποστάς πίστει, εἰς ἐπαναστάσεως ἔννοιαν ἤλθεν. Ὅπερ ἀκούσαντι τῷ Πρόβῳ καὶ διανοουμένῳ τὸ ἐγχείρημα μετελθεῖν, ἔφθησαν οἱ κατὰ τὴν ἑῶν στρατιῶνται, συγκατασθέντες τῇ τυραννίδι τὸν ἄνθρωπον. Ἐπαυσε δὲ καὶ ἄλλην ἐπανόστασιν ἐν τῇ Βρετανίᾳ, μελετηθεῖσαν διὰ Βικτωρίνου Μαυρουσίου τὸ γένος. Ὅπερ πεισθεὶς ἔτυχε τὸν ἐπαναστάντα τῆς Βρετανίας ἄρχοντα προστησάμενος. Καλέσας δὲ τὸν Βικτωρίνον πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ἐπὶ τῇ συμβουλῇ μεμψάμενος, τὸ πταίσμα ἐπανορθώσοντα πέμπτει. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν Βρετανίαν εὐθὺς ἐξορμήσας, περνοίᾳ οὐκ ἄφρονι τὸν τύραννον ἀναιρεῖ.

159.

Exc. Salm. p. 398 : Πρόβου ἀρχθέντος, βροχὴ γέγονε σίτον κατάγουσα, ὃν συναγαγόντες σωροὺς μεγάλους ἐποίησαν. Ἐπὶ Ἀὐρηλιανοῦ ψεκάδες ἀργυραὶ κατηνέχθησαν.

160.

Exc. De ins. p. 60 : Ὅτι πολλὰ διαπραξαμένου τοῦ Πρόβου, καλῶς τε καὶ δικαίως οἰκονομήσαντος τὴν ἀρχὴν, ἐπανάστασις ἐκ τῆς ἐσπέρας ἀγγέλλεται, τῶν ἐν Ῥαιτιά καὶ Νωρικῶν δυνάμειν Κάρῳ περιθέντων τὴν ἀλουργίδα. Τοῦ δὲ δύναιμι ἐναντιωσομένην αὐτῷ στείλαντος, οἱ μὲν πεμφθέντες πρὸς Κάρου μετέστησαν· αὐτοὶ δ' ἐπὶ πάντας ἐρήμῳ βοθηθεὶς τῷ Πρόβῳ, κωλύοντος οὐδενός, διερχρήσαντο βασιλεύσαντα ἐν αὐτοῦς ἐξ, μήνας δ'.

ΚΑΡΟΣ.

161.

Exc. Salm. p. 398 : Νομεριανὸς τυφλωθεὶς ἐν κεκαλυμμένῳ φορεῖν ἀπὸ Περσίδος ἐβαστάζετο· ὃν λάθρα ἀνείλεν ὁ πενθερὸς, καὶ ἔλαθεν νεκρὸς φερόμενος ἕως ἐκ τῆς δυσωδίας ἐδηλώθη. Καρῖνος ὠμότατος ἦν· ὅς καὶ τοὺς ποτε ἐν τῷ παιδευτηρίῳ σκώψαντας εἰς αὐτὸν ἡμίνατο.

162.

Exc. De virt. p. 834 : Ὅτι Καρῖνος ὁ τοῦ Κάρου υἱὸς βασιλεύσας πρᾶγμα μὲν εἰς κοινὸν ὄφελος φέρον οὐδὲν εἰργάσατο, τρυφῇ δὲ καὶ ἐκδεδιητημένῳ βίῳ τὰ καθ' ἑαυτὸν παραδοῦς, παρανάλωμα τῆς τρυφῆς ἐποιοῖτο φόνους οὐδὲν ἡδικοῦτων ἀνθρώπων, κατὰ τι προσκε-

tionibus Zosimi leguntur. — Μαξιμίνῳ γένει] Μαξιμῶ γ. cod. — τὸν βασιλέα] om. Zos. — Ἀὐρηλιανὸν] Ἀὐρηλιον cod. Verba ἐπὶ τὴν Εὐρώπην desunt in edit. Zosimi, leguntur vero in codice Parisino.

Fr. 158. § 1. Negligenter hæc excerpta sunt. Joannes sua transcripsit e Zosim. (I, 64, 5, quem vide). De fegni tempore, quod in Zosimo nostro non notatur, cum Joanne facit Eutropius. — § 2. Verba sunt Zosimi I, 66. — συγκατασθέντες] Zos., συγκαταθήσαντες cod. — ἔπαυσε δὲ] part. δὲ Zosimo restituenda. — φέρ] Zos., ὅπερ cod. — καλέσας δὲ] hoc reponere ap. Zosim., ubi vgo καλ. γάρ. — συμβουλῇ] συμβολῇ cod.

Fr. 159. ἀρχθέντος] Sic codex. Forte : τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων εἰρχθέντος, vel tale quid; nisi excerptor voluit scribere ἀρχάντος. Zosimus I, 67, 1 : Ἐνασταμένου δὲ τοῦ πολέμου καὶ λιμοῦ πᾶσι τοῖς αὐτοῖσι τόποις ἐνσκήψαντος, ἀπλετος ὄμβρος καταρραγεῖς συγκατήγαγε ταῖς ψεκάσι καὶ σίτον, ὥστε καὶ σωροὺς αὐτομάτως ἐν τόποις τισὶ συντεθῆναι. Cf. Zonar. XII, 29.

Fr. 160. Ex his Zosimum supplere licet. Etenim post verba οἰκονομήσαντες τὴν ἀρχὴν in Zosimi codd. ingens lacuna est, quæ finem primi libri et initium secundi absumpsit. — αὐτοὶ δ' ἐπὶ πάντας] αὐτῶ δ' ἐπιστάτας?

Fr. 161. Eutrop. IX, 12 : Numerianus quoque, filius ejus (Cari), quem secum ad Persas duxerat, adolescens egregie indolis, quem oculorum dolore correptus in lectulicula veheretur, impulsore Apro, qui socer ejus erat, per insidias occisus est : et quem dolo occultaretur ipsius mors, quousque Aper invadere possit imperium, factore cadaveris prodita est. Milites enim, qui eum sequebantur, factore commoti, diductis lectuliculae palliis, post aliquot dies mortem ejus notam habere potuerunt. Interea Carinus, quem Cæsarem in Parthos proficiscens Carus in Illyrico, Gallia, Italia reliquerat, omnibus se sceleribus coinquinavit : plurimos innoxios fictis criminibus occidit : matrimonia nobilia corrupit : condiscipulis quoque, qui eum in auditorio vel levi fatigatione taxaverant, perniciosus fuit. Ob quæ omnibus bonis invisus, non multo post pœnas dedit.

Fr. 162. Eadem Suidas v. Καρῖνος, et ex parte iterum v. παρανάλωμα, ubi pro Καρῖνος in codd. perperam scriptum est Μαξιρινός. Ceterum ut in antecedentibus sæpius jam vidimus Joannem nostrum præter Eutropium ad verbum exscripsisse Zosimi historias, sic noster quoque locus una cum sequente ad explendam quæ hinc latet Zosimea narratio lacunam adhiberi debet. Zosimus in hac historiarum parte secutus est Eunapium, uti constat. Eundem vero fontem etiam ex nostro loco licet intervidere, collatis inter se verbis παρανάλωμα τῆς τρυφῆς ἐποιοῖτο φόνους οὐδὲν ἡδικοῦτων et Eunapianis istis (Eun. fr. 4, p. 14) : ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀκουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὐσίας καὶ ἀδικητοῦ τῆς φθοράς, παρανήλσκοντό τινες τῶν εὐδαμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δειπνοῖς ἀλεκτορίδες, ἐς τὴν Καρῖνου τρυφῇ.

προυκέναι νομισθέντων αὐτῶν. Βαρυνομένον δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρᾷ τυραννίδι συναναμιχθείση νεότητι, καὶ πάντα ἐκμελῶς καὶ δίχα λογισμοῦ πραττούση**.

163.

Exc. De ins. p. 60 : Ὅτι Καρίνου βασιλεύσαντος τοῦ υἱοῦ Κάρου, καὶ πάντα ἐκμελῶς καὶ λογισμοῦ δίχα πράττοντος, ἀγγελθείσης τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ τῆς Νομυριανοῦ τελευτῆς, ἐπὶ τῇ Καρίνου περὶ πάντα ἐκμελείᾳ καὶ ὁμότητι δυσχεράναντες οἱ τῶν ἐκεῖσε στρατοπέδων ἡγούμενοι, Σαβινῶ Ἰουλιανῶ τὴν ὑπαρχον ἀρχὴν ἔχοντι βασιλικὴν στολὴν περιθέντες, μάχεσθαι σὺν αὐτῷ διανοοῦντο Καρίνω. Καρίνος δὲ γνοὺς τὴν ἐπανάστασιν, ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπέτελλετο. Τότε δὴ τῶν στρατιωτῶν συμφρονῆσαι σφίσιν τοὺς ἀπὸ Περσῶν ἐπανελθόντας ἀναπεισάντων, Διοκλητιανὸν ἤδη κατὰ τὴν Νικομήδειαν τὴν ἀλουργίδα περιθέμενον ἄγουσι κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Ἐτι δὲ ὄντος αὐτοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν, συμβαλὸν δὲ Καρίνος τοῖς Σαβινῶ Ἰουλιανοῦ στρατιώταις, καὶ στρέψας ἐν τῇ μάχῃ τούτους, τῶν σὺν αὐτῷ τινῶν ἐπελθόντων, αἰφνίδιον ἀναιρεῖται, τῶν χιλιάρχων ἑνός, οὗ τὴν γυναῖκα διαφθείρας ἔτυχεν, ἀνελόντος αὐτόν.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.

164.

Ibid. p. 60 : Ὅτι ἐπὶ Διοκλητιανοῦ Καραύσιός τις ἀνὴρ τεχθεὶς μὲν ἐν ἀφανεστάτῃ πόλει, περὶ δὲ στρατιωτικὰ σπουδῇ καὶ γενναιότητι διαφέρων κατὰ μικρὸν δόξαν ἀρίστην κτησάμενος, ἐκ τοιαύτης αἰτίας νεωτέριζεν ἤρξατο. Βελγικὸν καλούμενον κλίμα, κατὰ τὴν

τῆς ἀλμυρίδος θάλασσαν, Φράγκοι τε καὶ Σάξονες, ἔθνη Κελτικὰ, διετάραττον, ληϊζόμενοι τοὺς ἐμπόρους, καὶ τῶν χωρίων πορθοῦντες τὰ ἐπιθαλάσσια. Σταλεῖς τοίνυν οὗτος ἐκ Βωνωνίας πόλεως Γαλατικῆς, ἐπειδὴ πολλοὺς μὲν τῶν βαρβάρων ἐχειρώσατο, τὴν δὲ λείαν τὴν ἐκ τοῦ πολέμου οὔτε τοῖς ἐποίκοις τῶν ἐθνῶν ἀπέδιδου οὔτε τοῖς βασιλεῦσιν ἀπέπεμπεν, ἐκουσίως προπέμπειν τοὺς πολεμίους ὑποπτεύθη* ἀναιρεθῆναι τοίνυν ὑπὸ τοῦ Ἐρκουλίου προσταχθεὶς, τὴν τε πορφύραν περιέθετο, καὶ τὴν Βρεττανίαν καταλαμβάνει. Καὶ τούτου τοῦτο πεπραχότος, καὶ κεκινήμενον πάντων τῶν πραγμάτων, καὶ Ἀχιλλεὺς κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐνεωτέριζεν, καὶ ἡ Ἀφρικὴ πρὸς πέντε ἀνδρῶν, Γεντιανῶν τὴν προσηγορίαν, ἐπεπολέμητο.

165.

Exc. De virt. p. 834 : Ὅτι Διοκλητιανὸς μνήμη καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἴγυπτον, οὐ μετρίως οὐδὲ ἡμέριως τῷ κρατεῖν ἀπεχρήσατο, ἀλλὰ προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπισήμων μαίνων ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον. Ὅτε δὴ καὶ τὰ περὶ χημείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαυσε, πρὸς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἰγυπτίους ἐκ τῆς τοιαύτης περιγίνεσθαι τέχνης μῆτε χρημάτων αὐτοὺς θαρροῦντας περιουσίᾳ τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίους ἀνταίρειν. Διοκλητιανὸς μὲν ποικίλος τις καὶ πανοῦργος ἦν, τῷ δὲ λίαν συνετῷ καὶ ὀξεῖ τῆς γνώμης ἐπεκάλυπτε πολλὰκις τὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἐλαττώματα, πᾶσαν σκληρὰν πράξιν ἐτέροις ἀνατιθείς. Ἐπιμελής δὲ ὅμως καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιθολαῖς, καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας

— πραττούση**] In media sententia excerptor substitit, quod quæ sequebantur ap. Joannem, reservata essent Excerptis De Virtutibus. Excidit probabiliter solenne istud : Ζῆται ἐν τοῖς Ἐπι ἀρετῆς καὶ κακίας.

Fr. 163. Σαβίνῳ Ἰουλ.] Σαβινῶ Ἰ. h. l. codex. Sabinus Julianus Venetiæ præfectus erat. — ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν] fort. fuit ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίαν. Carinus in Illyriam tetendit contra Diocletianum ; in ipso itinere obviam factus ei Julianus, quem ad Veronam proelio victum occidit ; deinde apud Margum cum Diocletiano congressus pugna vincit quidem, sed hostem persequens a centurione, cuius uxorem stupraverat, occiditur. Sic Aurel. Vict. Cæs. c. 39. Aliter Noster, modo integra sit narratio. — στρέψας] f. leg. τρέψας.

Fr. 164. Eutropius IX, 13 : Per hæc tempora etiam Carausius, qui vilissime natus, strenuæ militiæ ordine famam egregiam fuerat consecutus, quum apud Bononiam per tractus Belgicæ et Armoricæ pacandum mare accepisset, quod Franci et Saxonnes infestabant, multis barbaris sæpe captis, nec præda integra aut provinciatibus reddita, aut imperatoribus missa, quum suspicio esse capisset, consulto ab illo admitti barbaros, ut transientes exciperet, atque hæc occasione dilaret, a Maximiano jussus occidi, purpuram sumpsit et Britannias occupavit. — Ita quum per orbem terrarum res turbatæ essent, et Carausius in Britannis rebellaret, Achilles in Ægypto, Africam Quinguentiani infestarent, Narseus Orienti bellum inferret : Diocletianus Maximianum Herculum ex Cæsare fecit Augustum etc. — Βελγικὸν] Σελβινὸν cod. — κεκινήμενον πάντων] κ. ὄντων cod.

Fr. 165. Eadem Suidas v. Διοκλητιανός, ubi : οὗτος δὲ ἄνους καὶ μισόχριστος μνήμη καὶ ὀργῇ etc. Antecedit alius locus de Diocletiano Christiano atrociter persequente, nescio an ex eodem Joanne repetitus. — Eutrop. IX, 15 : Diocletianus obsessum Alexandriæ Achilleum octavo fere mense superavit, eumque interfecit. Victoria acerbè usus est : totam Ægyptum gravibus proscriptionibus cædibusque fœdavit. Ea tamen occasione ordinavit provide multa et disposuit, quæ ad nostram ætatem manent. — χημείας] χημίας cod. χυμείας Suid. v. Διοκλ., χημείας s. v. χημεία, ubi h. l. repetitur. « Herm. Conring. De hermet. medic., quum nesciret ex quo scriptore hæc forent derivata, Suidas non esse credendum censuit audacius quam par erat. Eum refellit Ol. Borrich. in Hermet. et Ægypt. Chemic. sap. Vind. p. 84 sqq. » Hemsterhus. ad Suid. — Διοκλητιανὸς μὲν... πανοῦργος ἦν] ἦν δὲ τὸ ἦθος... πανοῦργος Suidas. Eutropium IX, 16 : Diocletianus moratus callide fuit, sagax præterea, et admodum subtilis ingenio, et qui severitatem suam aliena invidia vellet explorare. Diligentissimus tamen et sollertissimus princeps, et qui imperio Romano primus regiæ consuetudinem magis quam Romanæ libertatis invezit, adorarique se jussit, quum ante eum cuncti salutarentur.

ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίους πάτρια μετεσκεύασεν.

166.

Ibid. p. 837 : Ὅτι Ἐρκοῦλιος καὶ δέξα παντὸς προκαλύμματος ἄγριος τε ἦν καὶ τυραννικός, τὸ τῆς οἰκείας γνώμης τραχὺ τῷ καταπληκτικῷ τοῦ προσώπου παραδηλῶν. Τῇ γοῦν ἑαυτοῦ φύσει παντάπασιν ἐνδιδοῦς, καὶ τῷ Διοκλητιανῷ πρὸς ἅπαν ἄτοπον τε καὶ σκληρὸν βούλευμα ἐκουσίως ὑποῦργος καθίστατο.

167.

Exc. Salm. p. 398 : Θρίαμβος ὀνομάσθη ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν τῶν εἰς τὸν Διόνυσον θρίασιν γὰρ τὴν τῶν ποιητῶν μανίαν φασίν· ἢ ἀπὸ τῶν θρίων, τῶν φύλλων, τῆς συκῆς ἀνακειμένης Διονύσω· πρὶν γὰρ ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα, συκῆς φύλλοις τὰ ἑαυτῶν ἐκάλυπτον πρόσωπα, καὶ δι' ἰάμβων ἀπέσκωπτον. Ἐποίουν δὲ τοῦτο καὶ οἱ στρατιῶται, καὶ εἰς τοὺς θριαμβεύοντας ἔσκωπτον.

2. Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς μὴ δυνηθέντες περιγενέσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ μανέντες, τὴν βασιλείαν κατέθεντο. Καὶ Διοκλητιανὸς μὲν δώδεκα ἔτη πρωτεύσας ἀπέθανε· Μαξιμιανὸς δὲ βουλευθεὶς πάλιν ἀναλαβέσθαι τὴν βασιλείαν, καὶ ἀποτυχῶν, ἀπήγξατο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΕΡΙΟΣ.

168.

Exc. De virt. p. 837 : Ὅτι Κωνσταντίος ὁ ἀπὸ Καίσαρος βασιλεύσας, μετὰ τὴν διακλήρωσιν ἀποχρῆν ἡγούμενος τὴν τε τοῦ Αὐγούστου καὶ αὐτοκράτορος ἐπικλησιν, τῆς τε Ἰταλίας καὶ Λιβύης ἐκουσίως ἀπέστη τῷ συνάρχοντι, τὸ εὐδαίμον οὐκ ἐν μεγέθει ἀρχῆς, ἀλλ' ἐν τῷ ἡσυχίᾳ τε καὶ ἀπράγμονι θέμενος. Ἄνηρ ἄριστος καὶ δημοτικὸς διαφερόντως τὸν τρόπον, καὶ τοὺς μὲν τῶν ἰδιωτῶν οἶκους περιέπων, τὰς δὲ τῶν βασιλείων θησαυ-

ρῶν αὐξήσεις οὐ σφόδρα διὰ σπουδῆς ἄγων. Βέλτιον γὰρ οἱ εἶναι ἐδόκει τὰς δημοσίας χορηγίας ἐν ταῖς τῶν ὑπικῶν περιουσίαις ἔχειν τὸ βέλτιον, ἢ ὑπὸ ἐν κλειθρῶν τὸν ἀπάντων κατακεκλεισθαι πλοῦτον. Οὕτως δὲ ἄρα μέτριός τις ἦν καὶ λιτὸς ἐς τε τὰ ἄλλα καὶ ἐς τὴν καθ' ἡμέραν τοῦ βίου διαίταν, ὡς μήτε κοῖλον ἄργυρον ἐς πλῆθος κεκτῆσθαι, μηδὲ ἕτερόν τι πρὸς τρυφὴν βλέπον, ἀλλὰ παρὰ τὰς ἱεράς καὶ δημοτελεῖς εὐφροσύνας τῶ τῶν ἰδιωτῶν ἀργύρῳ καὶ στρωμαναῖς κοσμεῖν τὰ βασίλεια, ὅθεν καὶ Παῦπε ρ ὀνομάζετο. Ἐποίει γὰρ δὴ πολλὴν τὴν ἐπ' αὐτὸν τῶν ἀρχομένων εὐνοίαν ὅ τε οἰκειὸς τρόπος πρὸς τὸ βέλτιον καὶ ὠφελιμώτατον ἡσχημένος, καὶ οὐχ ἤμισα ἑτὸν ἐμπροσθεν ἡγχαμένω φύσει, ἀσμένως τῶν Γαλατῶν (τὴν τε ὑποπτον Διοκλητιανοῦ σύνεσιν καὶ τὴν Μαξιμιανοῦ ὠμότητα ἐννοούντων) τοὺς αὐχένας ὑποκλιάντων τῇ τούτου πραότητι.

169.

Exc. De virt. p. 61 : Ὅτι ὁ Γαλέριος ἐπειδὴ τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην ἤσθετο νεωτερισθέντων, ἐν μεγάλῳ τὸ πραχθὲν ποιούμενος, ἐπὶ καταλύσει τῆς τε τῶν Πραιτωριανῶν στάσεως, οἵτινες Μαξιμιανὸν Ἐρκοῦλιον ἀνείπον βασιλέα, καὶ τῆς Μαξεντίου ἀρχῆς Σεβήρον σὺν ἀποχώρῳ στρατιῆς καταπέμπει τὸν Καίσαρα. Ὁς ἀφικόμενος πρὸς τὴν Ῥώμην, τὰ μὲν πρώτα περιῶν ἐπολιόρχει τὸν Μαξεντίον. Καταληφθεὶς δὲ ἀδοκίμως ὑπὸ τῶν τῆς ἐναντίας γενομένων μοίρας, φεύγει, καὶ ἀλοῦς ἐν Ῥαβέννῃ διαφθείρεται. Συνέβη γοῦν ἐντεῦθεν τὰς τοῦ Μαξεντίου αὐξήθησιν δυνάμεις, καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ βεβαιωθῆναι. Ἄλλ' ὁμοῦς ὁ Ἐρκοῦλιος μακρικῶς τῆς δυναστείας ἐρῶν, οὐ πολλῷ ὕστερον, ἐγερθέντων εἰς τὸ αὐτὸ τῶν στρατοπέδων, ἀφελέσθαι τὸν παῖδα τῆς ἀλουργίδος ἐπεχείρησε. Καταστασιασθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, καὶ κινδυνεύσας ἀναιρεθῆναι, ἀπῆλθεν ἐς τὴν Γαλατίαν, ἐξεῶσθαι πρὸς τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰταλίας πλαττόμενος, ὡς ἂν ὑπὸ τοῦ Κων-

Fr. 166. Eadem Suidas v. Ἐρκοῦλιος. Eutrop. IX, 16 : *Herculus autem propalam ferus et incivilis ingenii, aspectum suam etiam vultus horrore significans. Hic naturæ suæ indulgens Diocletiano in omnibus etiam severioribus consiliis obsecutus est.*

Fr. 167. Eadem Suidas v. θρίαμβος. Sumpta ex eo loco, ubi de triumpho Diocletiani sermo erat. Similiter hac occasione de origine triumphique quædam interponunt Zonaras XII, 32, et anonymus Dionis Cassii continuator fr. 13, p. 198. — εἰς τὸν Διόνυσον] εἰς Δ. γεγραμμένων, ἐξ Ἰνδίας ἐπὶ ἄρματος τίγρεων ἐπανερχόμενον Suidas. — Idem mox : ἢ ἀπὸ τοῦ θρία, τὰ φύλλα, τῆς etc. — πρὶν γὰρ] καὶ ὅτι πρῶτον πρὶν εἶναι. τ. πρ. σ. φ. ἐκάλυπτον πάντες τὰ ἐαυτῶν πρόσωπα Suidas. — οἱ στρατιῶται] addit Suidas : μιμούμενοι τοὺς ἐπὶ σκηνῆς.

Fr. 168. Eutropius X, 1 : *His igitur abeuntibus ab administratione reip., Constantius et Galerius Augusti creati sunt ; divisisque inter eos ita Romanus orbis, ut Galliam, Italiam, Africam Constantinus ; Illyricum, Asiam, Orientem Galerius obtineret, sumptis duobus Cæsaribus. Constantius tamen, contentus dignitate Augusti, Italiae atque Africae administrandæ sollicitudinem recusavit : vir egregius et præstantissimæ civilitatis, divitiis provincialium ac pratorum studeus, fisci commoda non admodum affectans, ducensque melius, publicas opes a privatis haberi, quam intra unum claustrum reservari. Adeo autem cultus modici, ut feriatibus diebus, si cum amicis numerosioribus esset epulandum, pratorum ei argento ostiatim petito triclinia sternerentur. Hic non modo amabilis, sed etiam venerabilis Gallis fuit ; præcipue quod Diocletiani suspectam prudentiam et Maximiani sanguinariam temeritatem imperio ejus evaserant.*

Fr. 169. Eutropius X, 2 : *Sed adversus motum prætorianorum atque Maxentii Severus Cæsar Romam missus a Galerio cum exercitu venit, obsidensque urbem, militum suorum (Joann. : τῆς ἐναντίας μοίρας, sc. in ipso Galerii exercitu) scelere desertus est. Auctæ Maxentio opes, confirmatumque imperium. Severus fugiens Ravennæ interfectus est. Herculus tamen Maximianus post hæc in concione exercitus filium Maxentium denudare conatus, seditionem et convicia militum tulit. Inde ad Gallias profectus est, dolo composito, tanquam a filio esset*

σταντίνου, κηδεστού ὄντος, ἀνυπόπτως ὑποδεχθεῖν. Γνώμην δὲ ἐποίητο καιροῦ πρὸς ἐπιβουλήν ἀφικόμενος τοῦ κατακτείνειν τὸν Κωνσταντῖνον. Πολλὴ δὲ τις κατεῖχεν εὐνοία τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν Κωνσταντῖνον, διὰ τε τὰ ἄλλα καὶ τὴν ἐν πολέμοις εὐτυχίαν. Φραγχοὺς γάρ τε καὶ Ἀλαμανοὺς, οἱ Κελτῶν εἰσὶ δυνατώτεροι, πανστρατιᾷ διαφθείρας, καὶ τοὺς ἡγεμόνας τούτων ἑλὼν, ἐν τῇ τῶν ἐπινικίων πανηγύρει διαγωνίσασθαι πρὸς θηρία παρεσκεύασεν. Ἀνοιχθείσης οὖν τῆς ἐπιβουλῆς διὰ Φαύστης τῆς τοῦ Μαξιμιανοῦ θυγατρὸς (αὕτη γὰρ συνοικοῦσα τῷ Κωνσταντίνῳ κατεμήνυσε τὸν τοῦ πατρὸς δόλον), φεύγει μὲν ὁ Ἐρκοῦλιος, καταληφθεὶς δὲ περὶ Μασσαλίαν, ὡς πρὸς τὸν παῖδα πάλιν ἀπαίρειν εἰς Ἴταλίαν διεγνώκει, τιμωρίαν ἐξέτισεν, ἀναίρεθεις ἐν δίκῃ.

170.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 838 : Ὅτι Κωνσταντῖνος, ὡς φησιν οὗτος ὁ Ἰωάννης, τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν Κομμόδου διαφθείρει δόλῳ, καὶ τῶν φίλων πολλοὺς καὶ ἐπιτηδείων. Διὸ δὴ τὰ πρῶτα δόξας ἄριστος εἶναι βασιλεὺς, καὶ τοῖς ἐπαινετοῖς τῶν αὐτοκρατόρων ἀξίως παραβάλλεσθαι, μετ' ὀλίγων τοῖς εἰρημένους μειονεκτήμασι πρὸς τὸ χεῖρον τῆς δόξης μεταέβληκεν· καιτοῖ τῆς φύσεως αὐτὸν, καὶ τῶν ὄσα παρὰ τοῦ δαιμονίου φοιτᾶν ἀνθρώποις εἴωθεν, ἄριστον ἀναμφιβόλως ἀποφαινόντων. Οὐ γὰρ βράδιον εἰπεῖν ὑπόσαι τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος διέλαμπον ἄρεται τὸν ἄνδρα, τὴν ἐκ τῶν πολεμικῶν δόξαν μεταδιώκοντα, καὶ παρὰ τὰς μάχας τύχη τε ὁμοῦ δεξιωτάτη καὶ τῶν στρατηγικῶν ἐπιστήμη οὐ μείονι χρώμενον. Οὐ γὰρ ἐν τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις μόνους περιτῶν ἑναντίων, ἀλλὰ καὶ μετὰ τούτους

Σχύθαις πολλάκις προσπολεμήσας ὑποκύψαι τούτους ἠνάγκασεν, ἕς τε ἰσπονδῶν αἴτησιν καταφυγεῖν. Ὡν μεταδούς καὶ οὐκ ἀποχρησάμενος τοῖς προτερήμασι, μεγίστας παρὰ τοῖς βαρβάρους ἔθνεσι δικαιοσύνην τε καὶ ἰσχὺς μνήμας ἀπέλιπεν. Ἐχαιρε δὲ ἀνέκαθεν ἐλευθερίως μαθήμασι καὶ ἐν ἐπαίῳ παιδείαν ἐποίητο καὶ λόγους. Δίκαιόν γε μὴν ἐξ ἀπάντων ἔρωτα θηρόμενος ἐτύχανε τῆς σπουδῆς, τῷ δεξιῷ τε τῆς φύσεως καὶ περὶ τὰς δωρεὰς δαψιλεῖ. Ὡς γὰρ δὴ πρὸς τινὰς τῶν γνωρίμων ὑπόουλος τε καὶ οὐχ ὑγιῶς ἔσχεν, οὕτως ἄρα πρὸς τοὺς πολλοὺς βέβαιος ὤφθη καὶ πιστότατος, οὐδένα καιρὸν παρεῖς, οὐδὲ ἀπολιπὼν τι φροντίδος, ὡς δυνατωτέρους τε χρήμασι καὶ λαμπροτέρους ταῖς τύχαις ἀποφαίνοι τοὺς ἐπιτηδέους.

171.

Exc. Salm. p. 398 : Κωνσταντῖνος ὁ μέγας λίθους πολυτελεῖς πέμψας τοῖς πέρας Ἰστρου ἔθνεσιν, ἐπέγραψε « Τῷ μείζονι τῷ ὄνῳρον. » Τοῦτο γέγονεν αὐτοῖς αἴτιον ἀπωλείας.

171 a.

Codinus De ædif. Const. p. 113, 16 ed. Bonn. Περὶ δὲ τοῦ Βοσπορίου ἐπανομίας ταῦτα φησὶν Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτι εἰς τὸ σιγματοειδὲς τοῦ τεύχους εἶχον ἔθος πωλεῖν τοὺς βόας (ὁ καὶ ἐκράτει μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου), εἰς δὲ ποτε βοὺς οἰστροηλατήσας εἰσῆλθε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπέρασεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη Βοσπόριον.

ΚΩΝΣΤΑΣ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ.

172.

Exc. De virt. p. 838 : Ὅτι Κώνστας ὁ παῖς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου χρόνον τινὰ προὔστη τῆς ἡγε-

expulsus, ut Constantino genero jungeretur : moliens tamen Constantinum reperta occasione interficere, qui in Gallis et militum et provincialium ingenti jam favore regnabat, cæsis Francis atque Alamannis, captivis eorum regibus, quos etiam bestius, quum magnificentum spectaculum muneris parasset, objecit. Detectis igitur insidiis per Faustam filiam, quæ dolum viro nuntiaverat, profugit Hercules, Massiliæque oppressus (ex ea etenim navigare ad filium præparabat), pœnas dedit justissimo exitu. — Ἀλαμανοῦς] Ἀλβανοῦς cod. — ἀναίρεθεις ἐν δίκῃ] Post hæc in cod. sequuntur, fanquam ad eandem rem pertinentia : ὀγδόη γὰρ που καὶ εἰκοστῇ etc., quæ leguntur in fragm. 174.

Fr. 170. Eutropius X, 4 : *Verum insolentia rerum secundarum aliquantum Constantinum ex illa favorabili animi docilitate mutavit. Primum necessitudines persecutus Crispum filium, egregium virum et sororis filium, commodæ indolis juvenem (τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν Κομμόδου Joann.), interfecit; mox uxorem, post numerosos amicos. Vir primo imperii tempore optimis principibus, ultimo mediis comparandus. Innumeræ in eo animi corporisque virtutes claruerunt. Militaribus gloriæ appetentissimus, fortuna in bellis prospera fuit, verum ita, ut non superaret industrian. Nam etiam Gothos, post civile bellum, varie profugavit, pace his ad postremum data, ingentemque apud barbaras gentes memoriam gratiæ collocavit. Civilibus artibus et liberalibus studiis deditus, affectator justitiam, quem ab omnibus sibi et liberalitate et docilitate quæsiivit. Sicul in nonnullos amicos dubios, ita in reliquos egregios : nihil occasionum prætermittens, quo opulentiores esse clarioresque præstaret. — Κομμόδου] Latina Eutropii non satis intellexit interpres. — ἀποχρησάμενος] Hunc locum citat Suidas v. ἀποχρησάμενος.*

Fr. 171. a. Codex Paris. 3058 hæc ita habet : Ὅτι τὸ Βοσπόριον, καθὼς φησὶν Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτε Βόζας ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, βούην ἀπέστειλεν ἀπὸ τοῦ προσπορίου (βοσπορίου?), καὶ ἀπῆλθεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ οὕτως ἐκλήθη Βοσπόριον. Ἐκεῖ δὲ ἐπωλοῦντο οἱ βόας καὶ εἰς τὸ σιγματοειδὲς τεῖχος μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου. Ἐκεῖνος ὤρισεν εἰς τὸν Ταῦρον πωλεῖσθαι. Copronymus est Constantinus V, Leonis f. (741—775). Quemadmodum Hesyclus Milesius quo loco de urbe a Constantino condita agit, etiam de originibus Byzantii et incrementis sermonem instituit, sic Joannem quoque fecisse suspicor. Quare hunc fragmento locum assignavi.

Fr. 172. Eutropius X, 5 : *Constantis imperium strenuum aliquamdiu et justum fuit. Mox quum et valetudine*

μονίας ὀρθῶς· τὸ δὲ τελευταῖον ἀτόπους νοσῶν ἐπιθυμίας καὶ φίλων δουλίας οὐχ ὑγιαίνουσας χρώμενος πρὸς βαρύτατα κατηνέχθη μειονεκτήματα. Δι' ἃ δὲ φορτικὸς τοῖς τῶν ἔθνῶν ἐποίκοις καὶ οὐ πρὸς θυμοῦ τοῖς στρατιώταις ἦν.

Ἔτι καὶ ἐν τοῖς οἴκοι διαιτημασιν οὐκ ἐπαινετὸς γέγονεν. Ἐν δὲ δὴ τοῖς ἐπὶ τῶν στρατοπέδων ἀριστος ὡς τὸ πολὺ καὶ εὐτυχεστάτος. Τοῖς τε γὰρ στρατιωτικοῖς τέλεσιν ἐν παντὶ φοβερὸς τῷ βίῳ, καίπερ ἐς οὐδεμίαν πώποτε προαχθεὶς ἀπηνῆ τε καὶ σκληρὰν τῶν ἀμαρτανομένων κόλασιν. Κωνσταντῖος γε μὴν ἐναντίαν ταῖς εἰρημνείαις εἰλήχει τύχην, ἀριστος μὲν ὦν τὰ πολιτικά, οὐ δεξιῷ δὲ παρὰ τὰς μάχας δαίμονι χρώμενος.

173.

Ibid. p. 841 : Ὅτι Βετρανῖον δ' ἐν Ἰλλυριοῖς ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς πρὸς μακρὸν ἤδη γῆρας ἐληλακῶς, ἐμπειρίας τε καὶ τύχης ἕνεκα τῆς ἐν τοῖς στρατηγικοῖς ἀνὴρ δεδοκιμασμένος καὶ ἀρχαῖος τὸ ἦθος τῷ τε κοινῷ καὶ δημοτικῷ τῶν τρόπων προσαγομένος τὸ ὑπήκουον πλὴν ὅσον παιδείας γε παντάπασιν ἀμαθῶς τε καὶ ἀμυήτως ἔχων, ὡς μῆδὲ τὰ πρῶτα παρὰ τοῖς γραμματισταῖς ἐκμεμαθηκῶς στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐν γῆρα καὶ μόλις παρὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας τὴν γῶσιν παρελιπῶς.

174.

Exc. De ins. p. 62 : Ὅδοσ' ἄρ' που καὶ εἰκοστῇ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἡμέρᾳ πρὸς τῶν Μαγνεντίου στρατηγῶν ἀλούς διεφθάρη, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεθείς· ἦν ἐπὶ κοντοῦ τινὸς αἰωρήσαντες, περὶ πᾶσαν τὴν πόλιν οἱ ἀλόντες ἤγαγον· ἐφ' ᾧ δὲ χρημάτων τε ἀπαγωγῆς βαρεῖαι καὶ φόνοι τῶν ἐπιφανεστάτων Ῥωμαίων ὑπονοῖα τῆς πρὸς Νεποτιανὸν κοινοῖας ἐγένοντο. Οὐ

πολλῷ γε μὴν ὕστερον Μαγνέντιος Μορσῆς πόλειω πλησίον ἐξεωσθεὶς τῆς παρατάξεως πρὸς τῶν περὶ τὸν Κωνσταντίον, καὶ οὐ πολὺ ἀποσχὼν καὶ αὐτὸς ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολεμίοις πεσεῖν, φεύγει, πολλῆς ἐκατέρωθεν Ῥωμαϊκῆς ἐν τούτῳ τῷ ἀγῶνι διεφθαρμένης, ἣ πρὸς ὀθνεῖους τε καὶ βαρβαρικοὺς ἀχθεῖσα πολέμους, ἀξιοχρεὼς ἂν ἐγένετο, καὶ πολλῶν ἐπινικίων τομπῶν ἀσφαλείας τε τοῖς δημοφύλοις κατέστη πρόξενος. Κωνσταντῖος δὲ πρὸς τὸν ἐμφύλιον τρέπεται πόλεμον. Μεθ' ὃ δὲ Μαγνέντιος συχναῖς ἐλαττωθεὶς μάχαις, ἑαυτὸν αὐτοχειρὶ θανάτῳ περὶ Λούγδουρον πόλιν ἐξάγει τοῦ βίου, τὴν μητέρα προανελὼν, τετάρτῳ τῆς βασιλείας ἑναυτῷ καὶ μηνὶ ἐβδόμῳ. Ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ κοινωεὶ τοῦ θανάτου, Καῖσαρ ἐπὶ φυλακῇ τῶν Γαλλῶν ἀποδεδειγμένος.

Περὶ τούτους γε μὴν τοὺς χρόνους ὑπὸ Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως Γάλλος ὁ Καῖσαρ ἐπὶ πολλαῖς καὶ ἀτόποις ἀναιρεῖται πράξεσιν, ἀνὴρ ἄγριος τὴν φύσιν ὦν, καὶ τυραννίδα τὴν ἀρχὴν καταστησόμενος ἂν, εἶπερ αὐτοκράτορι γνώμη προστῆναι οἱ τῆς ἡγεμονίας ἐξεγένετο. Σιλβανὸς τέ τις κατὰ τὴν Γαλλίαν νεωτέρων ἀπτόμενος, πρὸ τριακοστῆς ἡμέρας ἐκποδῶν κατέστη.

175.

Exc. De virt. p. 841 : Ὅτι Κωνσταντῖος ὁ παῖς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μόνος τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἀπάσης καταστάς, βαρὺς ἦν τοῖς μὴ βουλομένοις τὰ Ἀρεῖου φρονεῖν, ποικίλαις τε τιμωρίαις αἰκίζων ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας. Καὶ ξένοι παρὰ τὰς Ἑλλήνων κολάσεις ὑπὸ τῶν χριστιανίζειν λεγόντων ἐγένοντο.

2. Ὅτι Κωνσταντῖος ἀνὴρ ἦν ἥπιος καὶ γαληνὸς τὸν τρόπον, καὶ τοῖς φίλοις τε καὶ οἰκείοις ἐς τὰ μάλιστα πιστός· ἀπὸ τε τῆς τοῦ ἤθους πραότητος καὶ ταῖς οἰκείαις τῶν γυναικῶν πέρα τοῦ μετρίου κεχαρισμένος.

improspera et amicis pravioribus uteretur, ad gravia vitia conversus, quum intolerabilis provincialibus, militibus injucundus esset, factione Magnentii interfectus est (obiit haud longe ab Hispaniis in castro, cui Helenæ nomen est, anno imperii decimo septimo, ætatis trigesimo); rebus tamen plurimis strenue in militia gestis, exercituique per omne vitæ tempus sine gravi crudelitate terribilis. Diversa Constantii fortuna fuit.

Fr. 173. Eutrop. X, 6 : *Post Constantis necem... etiam Illyricum res novas habuit, Vetratione ad imperium consensu militum electo : quem grandævum jam et cunctis amabilem, diuturnitate et felicitate militiæ, ad tuendum Illyricum principem creaverunt : virum probum et morum veterum ac jucundæ civilitatis, sed omnium liberalium artium expertem adeo, ut ne elementa quidem prima literarum nisi grandævus et jam imperator acceperit.* — ἀλλὰ καὶ] ἀμα καὶ cod.

Fr. 174. Fragmentum acephalum. V. not. ad fr. 169. Eutrop. X, 6 : *Romæ quoque tumultus fuit, Nepotiano, Constantini sororis filio, per gladiatoriam manum imperium invadente, qui sævis exordiis dignum exitum nactus est. Vigesimo enim et octavo die a Magnentianis ducibus oppressus pœnas dedit. Caput ejus pilo per urbem circumlatum est. Gravissimæque proscriptiones et nobilium cædes fuerunt. Non multo post Magnentius apud Mursam profligatus acie est, ac pœne captus. Ingentes Romani imperii vires ea dimicatione consumptæ sunt, ad quælibet bella externa idoneæ, et quæ multum triumphorum possent securitatisque conferre. Orienti mox a Constantio Cæsar est datus patrum filius Gallus : Magnentiusque, diversis præliis victus, vim vitæ suæ apud Lugdunum attulit, imperii anno tertio, mense septimo; frater quoque ejus Senonis, quem ad tuendas Gallias Cæsarem miserat. Per hæc tempora etiam a Constantio, multis incivilibus gestis, Gallus Cæsar occisus est, vir natura ferus et ad tyrannidem pronior, si suo jure imperare licuisset. Silvanus quoque in Gallia res novas molitus, ante diem trigesimum exstinctus est.* — ὑπονοῖα] Cramer; ὑπονοῖαν cod.

Fr. 175. § 2. Eutrop. X, 7 : *Vir egregiæ tranquillitatis, placidus, nimis amicis et familiaribus credens, mox etiam uxoribus deditior.*

176.

Exc. Salm. p. 398 : Ἰουλιανὸς Καῖσαρ προβληθεὶς εἶπεν,

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή·

ὡς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἀπολω-
λότος. Κωνσταντίνος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τῆς αὐτοῦ τε-
λευτῆς ἔδοξε κρατεῖν σφαίραν, ταύτην δὲ παῖδα τινα
προσελθόντα ἀρπάζειν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΣ.

177.

Exc. De ins. p. 62 : Ὅτι Ἰουλιανὸς ὁ παραβά-
της μέχρι μὲν τινος δεύτερα λόγων διετελεῖ τῷ αὐτο-
κράτορι. Ἐπει δὲ πρὸς φόβον τῶν οἱ δρωμένων κινήθεις
Κωνσταντίνος τὰς Γερμανικὰς καλουμένας φάλαγγας,
ἐπὶ φυλακῇ τῆς Γαλατίας ἐκ τοῦ παλαιοτάτου καθιδρυ-
μένας, ἀπιέναι τῆς συνήθους ἠνάγκαζε διατριβῆς, ὡς
μονωθεὶς Ἰουλιανὸς αὐτῷ τε καὶ τοῖς βαρβάρους εὐε-
πιχειρήτος εἶη, καταινέσει τῶν στρατιωτῶν, αἰσθημέ-
νων τῆς τοῦ Κωνσταντίνου γνώμης, αὐτοκράτωρ ἀπο-
δείκνυται· ἐνιαυτὸν τε χιταμείνας αὐτόθι, τὴν Γαλατίαν
κατεστήσατο. Ἄρας δὲ τὸν στρατὸν, οὕτε ἐπὶ Ἰταλίας
τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, οὕτε εὐδῆλος ἦν πρὸς τὸν ἐμφύ-
λιον ὠρμημένος πόλεμον· ἀλλ' ἐπὶ τοὺς βαρβάρους αὐθις
ἴετο. Γενόμενος δὲ πρὸς τῷ ποταμῷ, καὶ ἐπιστρέψας
τὴν πορείαν ἐχώρει [ἐπὶ] τῶν Ἐρκυνίων καλουμένων
δρυμῶν· ἐκεῖ δὲ ναῦς ποταμίας κατασκευασάμενος, καὶ
τῆς στρατιᾶς ὅσον ἦν κράτιστον ἀναλαβὼν, παρὰ τὴν
ποταμίαν ὄχθην ἐκομίζετο, ὡς ἂν λάθοι. Καὶ πολλὰ
εἰργάσατο. Ὁ δὲ Κωνσταντίνος ἐπεὶ ἴσθητο τοῦτο, πρὸς
τὸν ἐμφύλιον πόλεμον σὺν ὀργῇ τρέπεται οὐ μὴν ἐξε-
γένετό οἱ διὰ μάχης ἐλθεῖν τῷ Ἰουλιανῷ, βραβεύσαν-
τος τοῦ θεοῦ τὸν πόλεμον, καὶ κατὰ μέσσην αὐτῷ τὴν
πορείαν ἐπιγενομένης τῆς τελευταίας περὶ Μοψουεστίαν
πολιν, ἐν ὄροις Κιλικίων τε καὶ Σύρων κειμένην, με-
τῆς ἡλικίας ἐνιαυτῷ, τῆς δὲ βασιλείας λη'.

178.

Exc. Salm. p. 398 : Ἀδαρνάσης παιδίον ὧν ἡρω-
τήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς Ναρσαίου, βασιλέως Περ-
σῶν, εἰ καλῆ εἶη ἢ σκηνῆ ἢ προσαχθεῖσα αὐτῷ ἐκ δερ-
μάτων Βαβυλωνίων· ὁ δὲ εἶπεν, ὡς, εἰ καὶ κρατήσῃ
τῆς βασιλείας, καλλίονα ταύτης ποιήσει ἐξ ἀνθρωπίνων
δερμάτων· καὶ κρατήσας ἐξέπεσε τῆς βασιλείας, ἔχων
δύο ἀδελφούς, ὧν τὸν μὲν ἕνα Σάπυρον κρατήσας ἐτύ-
φλωσε, τὸν δ' ἕτερον Ὀρμίσδην εἶχεν ἐν φυλακῇ· οὐ

ἡ μήτηρ, συνειδυίας καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, δεσμῶς
σιδηροῦς τέχνην τινα κατασκευάσασα μαργαριτῶν ἔσωθεν
ἐνέπλησε, καὶ δεηθεῖσα τῶν φυλάκων, τοὺς μὲν προ-
τέρους δεσμῶς ὡς βαρεῖς ἀφείλετο, ἐκείνους δὲ ἐπιτέ-
θεικεν, ὡς ἂν, εἰ δυνηθεῖ φυγεῖν, ἄνευ βάρους πλοῦτον
ἐπιφέρειτο. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ῥίνιον αὐτῷ δέδωκεν,
καὶ δειπνίσασα τοὺς φύλακας ὑπνώσαι ἐποίησεν. Ὁ δὲ
καιρὸν εὐρῶν ἐπιτήθειον τὰ δεσμὰ βήξας ἔφυγε, καὶ
ἵππῳ χρυσάμενος κατὰ διαστήματα ἐν σχήματι δου-
λικῷ παρὰ Λικινίνου φιλοτιμῶς ὑπεδέχθη. Ἦν δὲ ἀκον-
τιστῆς τοιοῦτος, ὥστε ἐκαῖνον μόνον ἀναίμακτον λέγε-
ται ἐσχληνάει τὸ δόρυ, ὁ μετὰ ταῦτα ἐν εἰκόνι κατέχων
ἐγράφη.

2. Ἰουλιανὸς ὠράθη τιεὶ συναρρεσιώταις αὐτοῦ ὑπὲρ
πελάγους ἀπείρου καὶ ἀγρίου ἐν τῷ ἀέρι κρεμάμενος,
εἰς τὴν θάλασσαν αἰεὶ πεσεῖσθαι προσδοκῶν, καὶ σιδη-
ροῦς κόραξ εἶχeto αὐτοῦ τοῖς ὄνυξι, βράμψι δὲ σιδηρῷ
τὴν αὐτοῦ κορυφὴν ἀπαύστως ἔπληττεν. Οὗτος ἐλθὼν
εἰς Ταρσὸν, εὐδαίμονά τινα μονόφθαλμον ἱερέα Ἀσκλη-
πιοῦ διὰ τὴν τυφλότητα αἰσχυρόμενον δραβήναι αὐτῷ,
ἀναζητήσας, τὸν ἡτυχηκότα ὀφθαλμὸν αὐτοῦ ἐνώπιον
πάντων κατεφίλησε.

3. Νομεριανὸς κατηγορεῖτο ὑπὸ τινὸς ὡς κεκλοφῶς
δημόσια χρήματα· ὁ δ' ἔξαρκος ἦν· ὁ δὲ κατήγορος οὐκ
ἔχων ἐλέγχον, « Καὶ τίς, ἔφη, βασιλέων ἀριστε, τῶν
ὑπαιτίων δίκην ὑπόσχῃ, εἰ πρὸς ἔκφυγιν τὸ ἀρνηθῆναι
μόνον ἀρκεύει; » Ὁ δὲ Ἰουλιανός, « Καὶ τίς, ἔφη
ἀναίτιος εὐρεθήσεται, εἰ ὁ κατήγορος ἐλέγχων χωρὶς
πιστεύοιτο; »

4. Ἰουλιανὸς ἠκολούθει ποτὲ Ἰουλιανῷ, καὶ, συμβάν
οὕτω, τὴν χλαμύδα αὐτοῦ ἐπάττησεν. Ὁ δὲ στραφεὶς
πρὸς αὐτὸν, καὶ ὡσπερ ἐρμηνεύων τὸ μέλλον εἶπεν,
« Εἶθε γοῦν ἀνθρωπος ἦν. » Καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ
Ἰουλιανὸς αὐτὸν διεδέξατο.

179.

Exc. De virt. p. 841 : Ὅτι Ἰουλιανὸς ὁ μισόθεος
καὶ μισόχριστος διανυκτερεύων λόγους συνέγραφε, καὶ
τούτους ἐπὶ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπεδείκνυτο. Ἐτίμα
δὲ καὶ τοὺς περὶ παιδείαν ἀσχολουμένους, μάλιστα
τοὺς φιλοσοφίαν ἐπαγγελλομένους. Ταῦτα αὐτοῦ ἀκούον-
τος οἱ τῶν ἐπαρχῶν ἄρχοντες λαμβάνειν τὰ τῶν Χρι-
στιανῶν βουλόμενοι πολλοὺς τιμωρίας ὑπέβαλλον. Καὶ
ὁ μὲν Ἰουλιανὸς κατ' ἄρχας τοῖς προσιοῦσιν ἥπιος ὧν,
οὐχ ὁμοίως τότε διεγένετο, ἀλλὰ πολλὰ τῶν πρα-
τομένων ὑπὸ τῶν ἐλληνίζειν δοκούντων παρεώρα. Καὶ

Fr. 176. Κωνσταντίνος] an Κωνσταντίνος?

Fr. 177. δεύτερα λόγων] scrib. aut δεύτερα λέγων aut δευτερολογῶν. — ἐπεὶ δὲ] Cram., ἐπὶ δὲ cod. — ἀπιέναι] vel ἐξίεναι. Codex ἐπιέναι. — τῷ ποταμῷ] sc. Danubio. — Ἐρκυνίων] ὄρκυνίων cod. Inserui ἐπὶ. — ἐν ὄροις] Cram., ἐν ὀλίγοις cod. — Μοψουεστίαν] deb. Μοψουκρήνην. V. Ammian. XXI, 15, 2. — λη'] corrupte.

Fr. 178. Hæc ex eodem auctore fluxerunt ex quo hausit Zonaras XIII, 5. Paulo aliter rem narrat Zosimus II, 27. Hormisdæ fuga ad Constantini Magni tempora (an. 323) pertinet; Joannes vero eo loco, ubi de Juliani expeditione Persica exposuit, alius res repetens de Hormisdæ dixisse videtur. — Ὀρμίσδην] Ὀρμίδην cod.

Fr. 179. Ex parte eadem ap. Socratem H. Eccl. III, 1.

ποτε Χριστιανούς ἐκώλυεν Ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν, καὶ πρὸς τὴν βασιλικὴν δορυφορίαν στρατεύεσθαι. Ἐν οἷς ἦν Ἰοδιανός τε καὶ Βαλεντινιανός καὶ Οὐάλης, οἱ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντες. Ἐπεὶ δὲ εἶχε τῆς ἐπὶ Πέρσας ὁδοῦ, διὰ τε τῆς Ἀσίας ἐπὶ Συρίαν καὶ τὴν Ἀντιόχου διελευσάντων πόλιν πλείστα παρὰ τῶν Χριστιανῶν ἐπορίσατο χρήματα, καὶ μικροῦ δεῖν κατὰ τοῦ δήμου διεγερθεὶς, ὡς εἰς αὐτὸν ἀποσκώψαντος, ὑπὸ Σαλουστίου τοῦ τῶν πραιτωρίων ἐπάρχου παρεκλήθη.

180.

Ibid. p. 842 : Ὅτι φησὶν ὁ Ἰωάννης οὕτως περὶ τοῦ Παραβάτου Ἰουλιανοῦ, ὡς μόνος τὸ Ῥωμαϊκὸν καλῶς διώκησεν, ἀνῶρθωσέ τε αὐτό, εἰ μὴ ἐς ἐναντίωσιν τὰ ἐκ τοῦ δαιμονίου κατέστη· πάσης γὰρ παιδείας τὰ τε Ῥωμαίων, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ Ἑλληνίδα γλώτταν ἐς ἄκρον συνειλήφει, ὅξυς μὲν ὦν συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἐτοιμότερος δὲ τοῦτο ἐξαγγεῖλαι τε καὶ ἐρμηνεῦσαι, μνήμην τε ἀπάντων βεβαίαν ἔχων, σοφὸς μὲν τὰ οὐράνια, ἔμφρων δὲ τὰ ἀνθρώπινα. Πρὸς δὲ τοὺς φίλους μεγαλόφρων τε καὶ ἐλευθέριος, πλὴν ὅσον οὐκ ἐζητασμένοσ οὐδὲ ἀκριβῆς ἦν ἐν ταῖς τούτων κτήσεσι τὸν ἀρμόζοντα τοῖωδε βασιλεῖ τρόπον. Ἐγένοντο γοῦν τινες οἱ μῶμον τῆ τοῦ ἀνδρὸς δόξῃ τοῖς ἑαυτῶν ἀνεθεσαν μειονεκτήμασι, πολλὰ τῶν ἀλλοτρίων λαμβάνοντες προφάσει τῆς Ἑλληνικῆς δοκῆσεως, οὐ μόνον ἀγνοούντος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ κωλύοντος. Τοῖς γε μὴν τῶν ἐθνῶν ἐποίκοις τὰ τῶν δασμῶν καθόσον ἡδύνατο καθήρει μέτρα καὶ τὸ δημοτικὸν καὶ κοινὸν τοῦ ἤθους πρὸς ἅπαντας ὁμοίως τοὺς ὑπηκόους ἐξέφερε· χρημάτων μὲν ἀθροίσεως ὀλίγα πεφροντικῶς, δόξης δὲ ἐπιθυμητικῶς τε καὶ

ἀκωρόστως ἔχων, ὡς πολλάκις καὶ τὸ μέτρον ὑπερβαίνειν ταῖς ἐγχειρήσεσι. Ἐβέβλαπτο δὲ μόνον περὶ τὴν τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ δόξαν ἐναντίως ἔχων καὶ ἐνιστάμενος τοῖς τὰ Χριστιανῶν μειοῦσι δόγματα, οὐ μὴν ὥστε ὦμον ἢ φονικὸν τι ἐργάσασθαι πρόποτε. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, Μάρκῳ Ἀντωνίῳ προσόμοιος ἦν, ὃν δὴ καὶ ζηλοῦν ὡς ἐπίπαν ἐσπουδάξεν.

IOBIANOS.

181.

Ibid. p. 845 : Ὅτι Ἰοδιανός ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων δὲ μετὰ Ἰουλιανὸν ἀρχὰς τῆ τοῦ πατρὸς μάλλον ἤπερ τῆ οἰκεία δόξῃ τοῖς περὶ τὸ στρατόπεδον ἐγνωστο. Ὁς ἤνικα Ἰουλιανὸς αἴρσειν τοῖς στρατευσόμενοις ἐτίθει, θύειν ἢ ἀποστρατεύεσθαι, μάλλον τὴν ζῶνῃ ἀποθέσθαι ἐβούλετο. Ἐλθὼν δὲ εἰς Νίσιβιν πόλιν πολυάνθρωπον καὶ εὐδαίμονα, δύο μονῶν ἡμερῶν ἐνδιατρίψας αὐτῇ, ὅσαπερ εἶχε χρήματα κατηνάλωσε, τοῖς ἐν αὐτῇ κατοικοῦσι μηδεὸς μεταδούς ἢ λόγου φιλανθρώπου ἢ πράξεως ἀγαθῆς· νυκτός τε ὑπεχώρησε χαίρειν αὐτῇ πολλὰ φράσας, ὥσπερ ἐχθρῶ καὶ νεκρῶ σώματι μηδὲ δάκρυον ἐπισταλάσας, δι' ἣν αὐτὸς τε ἐσώθη καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας ἐκ τῶν τοῦ πολέμου κινδύνων διέσωσεν· ἀνθρώπος οὐ δι' ἀρετὴν οἰκείαν, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς δόξαν εἰς τοσοῦτον τύχης προσελθὼν. Ἦν μὲν γὰρ οὐδὲ παντάπασι ἀσθενὴς τὸ σῶμα, οὔτε πολεμικοῖς ἔργοις ἀγύμναστος· ἀμελέτητος δὲ ὦν καὶ ἄγευστος παιδεύσεως, καὶ ἦν εἶχε φύσιν διὰ βραθυμίαν ἡμαῦρου καὶ ἡφάνιζε. Διόπερ καὶ τὴν Νισιβιγῶν πόλιν φεύγων, ὡς εἰπεῖν, ὄγγετο, ἀπολαῦσαι σπουδάζων τῷ συμβάντι

— Χριστιανούς ἐκώλυεν Ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν.] « Idem tradit Socrates, Theodoretus ac Sozomenus, iisque posteriores Zonaras ac Cedrenus. Constat tamen Julianum non discendi, sed docendi tantum ac publice profitendi facultatem Christianis ademisse. Sic Marcellinus I. V : *Inter quæ erat illud inclemens quod docens vetuit magistris rhetoricos et grammaticos Christianos nisi transissent ad nuninum cultum.* Accedit Eunapius (Vit. Proeres. p. 92 ed. Boiss.), qui Proeresium magistrum suum imperante Juliano scribit a docendi munere exclusum fuisse eo quod Christianus esse videretur. Nec dissentit Orosius, cujus hæc sunt verba I. VII : *Aperto tamen præcepto edicto ne quis Christianus docendorum liberalium studiorum professor esset.* Postremo exstat edictum ipsum Juliani inter ejusdem epistolas, quo disertè edicit eam legem ad solos professores ac magistros pertinere. Τοῖς μὲν καθηγημέσι καὶ διδασκάλοις οὕτως αἰκνῶν κείται νόμος· ὁ βουλούμενος γὰρ τῶν νέων φοιτῶν οὐκ ἀποκλείεται. Sed edictum ipsum obscurioribus verbis de industria conceptum fuisse mihi videtur, eo ut invidia atque atrocitas rei molliretur. Plura vide in Annalibus Cardinalis Baronii, cujus opinionem temere reprehendit Rob. Montacutus in Notis ad Gregorii Στήλιεντικῶν. » VALESIIUS.

Fr. 180. Eutropius X, 8 : *Vir egregius et remplicam insigniter moderaturus, si per fata licuisset. Liberalibus disciplinis apprime eruditus; Græci doctior, atque adeo ut Latina eruditione nequaquam cum Græca scientia conveniret. Facundia ingenti et prompta, memoriæ tenacissimæ, in quibusdam philosopho propior. In amicos liberalis, sed minus diligens, quam tantum principem deceit. Fuerunt enim nonnulli, qui vulnera gloriæ ejus inferrent. In provinciales justissimus, et tributorum, quatenus fieri posset, repressor; civilis in cunctos; mediocrem habens ærarii curam; gloriæ avidus, ac per eam animi plerumque immodici; nimis religionis Christianæ insectator, perinde tamen ut cruore abstineret; Marco Antonino non absimilis, quem etiam æmulari studebat.*

Fr. 181. Ὅτι Ἰοδιανός... ἐγνωστο] Eutrop. X, 9 : *Post hunc Jovianus, qui tunc domesticus militabat, ad obtinendum imperium consensu exercitus electus est: commendatione patris, quam sua, militibus notior. Quæ sequuntur aliunde petita sunt, in iisque recurrit, quæ modo ex Eutropio citavimus. — ὃς ἤνικα κατλ.] Inde ab his verbis eadem habet Suidas v. Ἰοδιανός, in nonnullis brevior, in aliis plenior. — δύο μονῶν ἡμερῶν] δύο μόνων ἡμερῶν ap. Suidam e 2 codd. Pariss. reposuit Bernhardyus. Priores editiones exhibebant δύο μῆνας; in uno Suidæ cod. legitur : δύο χρόνους, duos annos. — νυκτός τε... διέσωσεν] Hæc om. Suidas. Ceterum Marcellinus de Joviano ad Nisibin urbem aggresso ita habet lib. XXV : *Post quæ itinere festinato Nisibi cupide visa extra urbem stativa castra posuit princeps, rogatusque, enixe precante multiplice plebe, ut ingressus palatium more succederet principum, pertinaciter reluctatus est, erubescens agente se intra muros urbem inexpugnabilem iralis hostibus tradi. — τοσοῦτον τύχης] τ. ἀρχῆς Suid. — ἡφάνιζε] Quæ post hanc vocem sequuntur, sic non le-**

αὐτῶ παρ' ἐλπίδα ἀξιώματι, καὶ γίνεσθαι τῶν Ῥωμαϊκῶν ἔθνων ἐντός εἰς ἐπίδειξιν τῆς τύχης· καὶ ἤλαυνεν ἐπὶ Συρίαν μετὰ τοῦ στρατοῦ παντός. Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς οὐχ ἡδέως διέκειντο πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἀπέσκωπτον αὐτὸν ὠδαῖς καὶ παρωδίαις καὶ τοῖς καλουμένοις φαμώσσοις, μάλιστα μὲν διὰ τὴν τῆς Νισίβιος προδοσίαν, οὐχ ἥμισυ δὲ καὶ περὶ σφῶν αὐτῶν δεδιότες, μὴ ποτε καὶ αὐτοὺς πρόοιτο, ἀγαπήσας καὶ ἐν ὀλίγῳ μέρει τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκουμένης κρατεῖν καθαπτόμενοι καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ διὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ καταστροφὴν. Ἀδριανὸς μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς εἰς ἀποθέωσιν καὶ τιμὴν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ ἔκτισε μικρὸν τινα καὶ χαριέστατον ναὸν, ὃν Ἰουλιανὸς ὁ παραδάτης βιβλιοθήκην κατασκευάσεν· ὃν σὺν τοῖς βιβλίοις Ἰουλιανὸς κατέκαυσε. Καὶ πολλὰ εἰς αὐτὸν εἰπόντων τῶν Ἀντιοχεῶν, [ἐπράχθη ἂν ἄτοπα,] εἰ μὴ Σαλοῦστιος παραγεγόμενος ἔπαυσε τὴν στάσιν καὶ τὸν Ἰουδιανὸν μὴ βουλόμενον παρῶρησεν ὁδοιπορήσαι, καὶ ταῦτα χεῖμῶνος ὄντος, ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν. Καὶ Ἰουδιανὸς μὲν ἐν Δαδαστάνοις ἀφίκετο τὴν τοῦ Χριστοῦ δόξαν ἀνακηρύττων.

Ἔστι Ἰουδιανὸς κατὰ τὴν ἡγεμονίαν κοινός τε καὶ ἐλευθέριος ἔδοξεν εἶναι.

ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΗΣ.

182.

Exc. De virt. p. 846 : Ὅτι Οὐαλεντινιανὸς χριστιανὸς ὢν καὶ τὰ τοῦ δημοσίου φρονῶν, οὐδὲν τοὺς ἐναντίους ἠδίκησε. Ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὸ νομοθετεῖν ἐτοιμώτατος, φροντίζων καὶ τῆς τῶν θησαυρῶν δικαίας

ὑποδοχῆς, πρὸς δὲ ταῖς τῶν ἀρχόντων ἀρέσσειν ἀκριβῆς καὶ τιμωρὸς τῶν ἀπειθούντων ἀπαραίτητος, ἐπὶ δὲ τοῖς πολέμοις ἀριστος. Ὁ δὲ Οὐάλης τῆς Ἀρείου δόξης μεταποιούμενος μέγιστον ἐκίνει κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, ὡς πολλοὺς μὲν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναρῆσθαι, πολλοὺς δὲ καὶ ἐξορίαις υποβάλλεσθαι, καὶ αὐτοὺς δὲ τοὺς κατὰ τὴν ἔρημον ἐμφωλεύοντας τῶν ἰδίων σηκῶν ἀπελαύνεσθαι. Καθ' ὃν χρόνον τῆς μὲν ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησίας Λιθέριος προεστίθει, τῆς δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀθανάσιος, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντίνου πόλει Εὐδόξιος τῆς Ἀρείου θρησκείας διδάσκαλος.

183.

Exc. Salm. p. 399 : Οὐαλεντινιανὸς ὁ μέγας. Οὐαλεντινιανῶ προσήλθε γυνὴ χήρα, τῆς οὐσίας αὐτῆς ὑπὸ Ῥοδανῶ πραιποσίτου ἀρπαγείσης· ὁ δὲ ἐπέτρεψε Σαλουστίῳ κληρῖον αὐτὴν, καὶ κατεκρίθη ὁ Ῥοδανὸς ἀποδοῦναι τὰ ἀρπαγέντα. Ὡς δ' οὐκ ἐπέιθετο, καὶ ἡ γυνὴ ὄχλει, ἔκαυσε αὐτὸν ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ ὁ βασιλεὺς.

184.

Exc. De insid. p. 63 : Ὅτι ἐπὶ Οὐάλεντος τοῦ ἀρειανόφρονος καὶ Γρατιανοῦ, Προκόπιος τῆς σχολῆς ἐπιλαβόμενος, ἐπανίσταται τῇ Κωνσταντίνου πόλει, ἔθρομβεῖ τε τὰ ἐν αὐτῇ βασιλεία ἱκανῶς, πολλῶν τε γίνεται φόνων καὶ συμφορῶν αἴτιος. Καὶ μέχρι μὲν οὖν τινὸς τῆς τύχης διαφόρος αὐτῶ τε καὶ Οὐάλεντι βραβεύουσης, ἔμενε δ' τύραννος ἀκλινης· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐγμυμῶθη, δέσμιος ἐν Νακολείᾳ πόλει Οὐάλεντι προσήχθη· ἐκεῖ τε δὺν δένδρων ἐκδεθείς διεσπα-

guntur ap. Suidam, qui ita pergit : Οὗτος μετὰ Ἰουλιανόν, ὡς εἰρηται, τῆς Ῥωμαίων βασιλείας ἐγκρατῆς γενόμενος, πάντων καταφρονήσας ἐσπούδαζε τοῦ συμβάντος αὐτῷ ἀξιώματος ἀπολαῦσαι, καὶ φεύγων ἐκ Περούσης ἐσπευδε γενέσθαι τῶν Ῥωμαϊκῶν ἔθνων ἐντός εἰς ἐπίδειξιν τῆς τύχης, καὶ τὴν Νισίβιν πόλιν τοῖς Πέρσαις, πάλαι Ῥωμαίοις οὖσαν κατήκοον, ἐκδίδωσιν. Ἀπέσκωπτον οὖν αὐτὸν ὠδαῖς καὶ παρωδίαις καὶ τοῖς καλουμένοις φαμώσσοις (cf. Suid. v. Φάμωσσα), διὰ τὴν τῆς Νισίβιος προδοσίαν. Ὁ δὲ Ἰουδιανὸς ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κινήσει τὸν ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως κτισθέντα ναὸν χαριέστατον ἐς ἀποθέωσιν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ, παρὰ δὲ τοῦ Ἰουλιανοῦ κατασταθέντα βιβλιοθήκην εὐνούχῳ τινὶ Θεοφίλῳ, κατέφραξε σὺν πᾶσιν οἷς εἶχε βιβλίους, αὐτῶν τῶν παλλακίδων ὑφαπτουσῶν μετὰ γέλωτος τὴν πυρὰν. Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς ἠγανάκτησαν κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ μὲν ἀπέριπτον διὰ βιβλίων ἐς τὸ ἔδαφος, ὡστε ἀναίρεσθαι τὸν βουλόμενον καὶ ἀναγινώσκειν· τὰ δὲ τοῖς τοίχοις προσεκόλλησαν. Ἦν δὲ τοιαῦτα·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὠφελος αὐτόβ' ὀλέσθαι·

καὶ,

Δύσπαρι, εἶδος ἀριστε,

καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ,

Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαθὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
χλαϊνὰν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει·
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοῶς ἐπὶ Πέρσας ἀφήσω.

Γραῦς δὲ τις μέγαν καὶ καλὸν αὐτὸν θεασαμένη, μαθοῦσά τε ἀνόητον εἶναι, ἐφθέγγετο· « Ὅσον μῆκος καὶ βάθος ἡ μωρία. » Καὶ ἄλλος δὲ ἰδιώτης ἀποτολήσας μεγάλην τῇ φωνῇ βοῆσαι ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, γέλωτα παρέσχε πᾶσιν, εἰπὼν κενὰ καὶ ψυχρὰ τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ. Καὶ ἐπράχθη ἂν ἄτοπα, εἰ μὴ Σαλοῦστίος τις ἔπαυσε τὴν στάσιν. Ὁ δὲ Ἰουδιανὸς χεῖμῶνος ὄντος ὠδαί- πορει ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν, καὶ ἐν Δαδαστάνοις ἀπέθανε, μύκητα περφαρμαγμένου φαγῶν. Κατὰ δὲ τὴν ἡγεμονίαν κοινός καὶ ἐλευθέριος ἔδοξεν εἶναι. Cum postremis cf. Eutrop. l. 1. : *Ac benignitate principum, qui ei successerunt, inter divos relatus est. Nam et civilitate propior, et natura admodum liberalis fuit.* Ceterum v. Tillemont. IV, p. 584 et 702.

Fr. 182. Eadem Suidas v. Οὐαλεντινιανός. — ἐπὶ δὲ τοῖς] ἐπὶ τε τοῖς Suidae cod. A. — μεταποιούμενος κτλ.] μεταποιούμενος πολλοὺς ἐξορίας ὑπέβαλε. Καθ' ὃν χρόνον κτλ. Suidas. — ἐκίνοι] ἐκίνει cod. — τῆς Κ. πόλεως] ἐν Κ. πόλει Suidas.

Fr. 183. Eadem rem narrat Suidas v. Σαλοῦστιος (vide Eunapii fr. 30), Chron. Pasch. p. 558, Cedrenus I, p. 544 edd. Bonn. et Symeon logotheta in Chron. ms.

Fr. 184. Νακολεία] Ναχολεῖα cod.

ράχθη. Καὶ δὲ Οὐάλης τῇ κατὰ Βιθυνίαν ὀργισθεὶς Χαλκηδόνι, οἷα τῷ τυραννῶ συνελθούσῃ, καὶ αὐτὸν ἐξουβρισάσῃ, τοὺς μὲν εἰς αὐτὴν οἰκοῦντας διέφθειρε, καὶ τὴν τοῦ τείχους αὐτῆς κατάλυσιν ἐποιεῖτο, τοὺς ἐκεῖθεν λίθους εἰς τὸ λεγόμενον Κωνσταντίνου λουτρὸν μεταφέρων· ἔνθα καὶ χρησμὸν εὐρεθῆναι ἐγκεκολλημένον ἐντὸς τῶν ἀφελκομένων λίθων.

2. Ὅτι Οὐάλης δ' ἀρειανόφρων τὸ τῶν Γόθων γένος χριστιανίζειν παρασκευάσας, ὑπ' αὐτῶν ὑσπερον ἐπολεμείτο, ὡς καὶ μέχρι τειχῶν τῆς πόλεως ἀφικέσθαι. Ἀπέσφαξε δὲ καὶ τὸν Μάρκελλον καὶ πολλοὺς ἄλλους, ἐκ τῆς εἰς βασιλείαν ὑποψίας· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐκιδύνουσιν ἅπαντες, ὅσοι τὸ Θ' ἀρχὴν τῆς προσηγορίας ἐλάμβανον, μάλιστα Θεοδοσίου καὶ Θεόδοτοι· τοῦτο γὰρ ἡ τῆς νεκυίας αὐτῶ μαντεία ἀπέφηνεν· αὐτίκα δὲ κατὰ τῶν βαρβάρων ἐχώρει· καὶ τελευτᾷ ἤτηθεις.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ.

185.

Exc. De virt. p. 846 : Ὅτι Γρατιανὸς ὡς ἐπύθετο τὴν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου τελευτὴν, αὐτίκα πρὸς τὴν ἐρώων Ῥώμην διέθει, καὶ καταγνοὺς τῆς τοῦ θείου Οὐάλεντος περὶ τοὺς Χριστιανοὺς ὀμότητος, τοὺς μὲν ὑπ' ἐκείνου ἐξορισθέντας διὰ ταχέων ἀνεκαλεῖτο, οὐσίας τε αὐτοῖς ἀποδιδούς καὶ θεραπεύων τὰς βλάβας· πᾶσι τε νόμον παρήειρεν ἀδελφῶν καὶ ἀδελφῶν ἐν ταῖς ἰδίαις ἐκκλησίαις συνάγεσθαι, μόνους δὲ τῶν εὐκτηρίων εἰργεῖσθαι Εὐνομιανοὺς, Φωτεινιανοὺς, Μανιχαίους.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

186.

Exc. De ins. p. 64 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως Μάξιμος ἐκ τῶν περὶ τὰς Βρεττανίας μερῶν ἐπαναστᾶς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, κἀμνον τῷ Γρατιανῶν εἰς τὸν κατὰ Ἀλαμανῶν πόλεμον ἐπιτίθεται, καὶ δι' Ἀνδραγαθίου, τοῦ τῆς τυραννίδος κοινωνοῦ, πρὸ Λουγδούνου τῆς ἐν Γαλλίᾳ πόλεως ποταμὸν διαβαίνοντι ἐπιβουλεύεται δολίως. Ἐτελεύτα μὲν οὖν Γρατιανός, βιώσας ἔτη κδ', βασιλεύσας ἔτη ιε'.

2. Αἰτία δὲ τῆς κατὰ Γρατιανῶν κινήσεως τῷ Μα-

ξίμῳ γέγονεν ἦδε. Οὗτος Θεοδοσίῳ τῷ βασιλεῖ κατὰ τὴν Βρεττανίαν συστρατεύσάμενος ἐν τοῖς Οὐάλεντος χρόνοις, δυσανασχετῶν ὅτι Θεοδοσίος ἀπὸ Γρατιανοῦ βασιλείας ἤξιωθη, αὐτὸς δὲ οὐδὲ εἰς ἀρχὴν ἐντιμον ἔτυχε προελθόν, ἤγειρε τοὺς ἐν Βρεττανίᾳ στρατιώτας εἰς τὸ κατὰ τοῦ βασιλέως ἔχθος· καὶ ἀνηγορεύθη παρ' αὐτῶν βασιλεὺς.

3. Τοῦ τοίνυν Γρατιανοῦ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον ἀναρθεῖντος, περιῆλθεν ἡ ἀρχὴ εἰς Οὐαλεντιανὸν τὸν νέον καὶ Θεοδοσίον. Ὅπηναικα δὲ τὸν τοῦ βασιλέως φρόνον εἰργάσατο Μάξιμος, εὐθὺς ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀφίκετο. Τότε δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος ἐν φροντίδι μεγίστῃ καθίστατο, δυνάμειν τε κατὰ τοῦ τυράννου πῦντρέπειεν, εὐλαθούμενος μὴ καὶ τῷ νεωτέρῳ Οὐαλεντιανῶ ἐπιβουλεύσειεν. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς εἰς τὸν κατὰ Μάξιμου πόλεμον ἤλαυνε, καταλιπὼν ἐν τῇ Κωνσταντίνου πόλει Ἀρκάδιον βασιλεύοντα. Καὶ καταλαβὼν τὴν Θεσσαλονικίην, εὐρίσκει τοὺς περὶ Οὐαλεντιανὸν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ διάγοντας, ὅτι δι' ἀνάγκην τὸν τύραννον ὡς βασιλεὺς ἐδέξαντο. Ἀναλαβὼν οὖν τὰς δυνάμεις τῶν στρατιωτικῶν ταγματῶν, ἐπὶ τὴν Μεδιόλανον ἐχώρει· ἐκεῖ γὰρ ὁ Μάξιμος τὰ τοῦ πολέμου διήρτυεν. Οἱ δὲ περὶ τὸν τύραννον, ὡς τὴν τοῦ βασιλέως ἀφίξιν ἐπύθοντο, οὐ πρὸς μικρὸν τὴν ὄρμην ἐνεγκεῖν ἠδυνήθησαν, ἀλλὰ καταπτήξαντες δέσμιοι αὐτῶ τὸν Μάξιμον ἄγουσιν, ὃς ἀνῆρέθη ἐν τῇ κ' τοῦ Αὐγούστου μηνός. Ἀνδραγαθίος δὲ ὁ τοῦ βασιλέως φονεὺς, τῆς ἤτης γενομένης, εἰς τὸν παρακείμενον ποταμὸν βίβας ἑαυτὸν ἀπεπνίγη. Τότε οὖν οἱ βασιλεῖς νικηφόροι ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐχώρουν, συμπαραμαρτυοῦντες αὐτοῖς καὶ τοῦ Θεοδοσίου παῖδός Ὀνωρίου. Ἦσαν οὖν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπινικίους ἐορτὰς ἐπιτελοῦντες· ὅτε δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα Θεοδοσίος περὶ τὸν Σύμμαχον ἐπεδείξατο. Οὗτος γὰρ εἰς τοὺς ἀπὸ ὑπατίας τελῶν βασιλικῶν λόγον εἰς τὸν Μάξιμον διεξῆλθεν, καὶ δεδιὼς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἐγκλημα, τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν ἀσύλοις προσκατέφυγεν· ὃν ὁ βασιλεὺς πάσης φιλανθρωπίας ἤξιωσε, καὶ τῷ τῆς βουλῆς τάγματι συγκατέγραψεν.

187.

Ibid. p. 65 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως,

— διεσπαράχθη] δισπαράχθη cod. Capite truncatum esse referunt Ammian. XXVI, 8 et Philostorg. IV, 5; Zosimus IV, 8 genus supplicii non definit. Cum Joanne autem facit Socrates H. Eccl. IV, 5, cujus narrationem jure respuit Tillemont. V, p. 693. — § 2. ἀπέσφαξε Μάρκελλον] V. Ammian. XXVI, 10, 1; Zosim. IV, 8, 3. — ὅσοι τὸ θ'] Hæc jungenda sunt cum narratione de conjuratione Theodori, de qua v. Zosim. IV, 13.

Fr. 185. Eadem Suidas v. Γρατιανός.

Fr. 186. § 1. Excerpta sunt ex Socrat. H. Eccl. V, 11. — Ἀλαμανῶν] Socrat.; Ἀλαμανῶν codex. Eodem modo de morte Gratiani (an. 383) exponit Sozomenus VII, 13. De aliorum narrationibus v. Tillemont. V, p. 179. — ἔτη ιε'] e Socrate et Sozomeno reposui pro ἔτη ιθ', quod aperte corruptum est. V. Tillemont. V, p. 724. — § 2. Hæc non habet Socrates. — § 3. Οὐαλεντιανὸν] Οὐαλεντιανόν codex h. l. et in sqq. — τότε δὲ] τότε δὲ Socrates V, 12 sq., unde hæc descripta sunt. — τὸν τύραννον] sc. Maximum; τοῦ τυράννου codex. — ἐν τῇ κ'] ἐν τῇ αὐτῇ ὑπατεία, ἐβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ Αὐγούστου μηνός Socrates V, 14. — ἀσύλοις] σημαί; codex; Cramer. dedit συγκλήτους, in nota monens: « Dubiæ lecturæ est hæc vox. » Socrates I. l.: Διὰ τοῦτο δὲ δεδιὼς τὸν θάνατον, τῇ ἐκκλησίᾳ προσέφυγεν. — καὶ τῷ τῆς βουλῆς τάγμα. συγκ.] De his nihil apud Socratem.

Fr. 187. Narrationem hanc eodem modo introducit et persequitur Zosimus IV, 53 sqq., nisi quod non novit preces

Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος βασιλεὺς ἀγγέλλεται ἐξ ἐπιβουλῆς τοῖσδε τεθνηκέναι. Ὁ τοῦτου πατὴρ Οὐαλεντινιανὸς γυναιξὶ πλείοσιν ἐχρήσατο παρὰ τοὺς διατεταγμένους Ῥωμαίων νόμους. Ἡ τοίνυν τοῦτου δευτέρα γυνὴ θυγατὴρ μὲν ἐλέγτο γενεῆσθαι Ἰούστου, Μαγνεντιοῦ δὲ γυνὴ τοῦ τυραννήσαντος κατὰ Κωνσταντίου χρόνου, [ῆ] διὰ νεότητά οὐ τυχούσα τέκνων ἐξ ἐκείνου χηρεύουσα καὶ ἐγκρατευσμένη διετέλει· ἥς διὰ κάλλους ὑπερβολὴν ἐρασθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἀγεται ταύτην κατὰ δεύτερον γάμον· ἐξ ἧς Οὐαλεκτινιανὸς ὁ νέος, ὁ Θεοδοσίῳ συμβασιλεύσας, ἐτέχθη, καὶ Γάλλα ἡ Θεοδοσίῳ συναρθεῖσα μετὰ τὴν Φλακίλλην τελευτή, καθ' ὃν καιρὸν τὸν τε Μάξιμον ἐνίκα καὶ τὸν Οὐαλεντινιανὸν ἔσωζεν· ὥστε ὑπῆρχεν αὐτῷ πρὸς τὰ κοινὰ τῆς βασιλείας καὶ ἡ τῆς κηδείας συνάφεια. Τότε δὴ οὖν τῆς τοῦ Οὐαλεντινιανοῦ ἀναίρεσεως διαγγελθείσης, μέγιστον κατεῖχε πένθος αὐτὸν τε τὸν βασιλέα τῆς ἔω καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ τετελευτηκότος, βασιλῖδα Γάλλαν· μεγάλη τε ἐμελεῖτο τοῦ πολέμου σπουδὴ κατὰ τοῦ τὸν φόνον ἐργασαμένου. Ἄρβογαστῆς δὲ ἦν, ἐκ τοῦ Φράγκων γένους, Βαύδωνος, τοῦ πρὸς Γρατιανοῦ τοῦ βασιλεύσαντος τὴν στρατοπεδαρχικὴν-ἐξουσίαν ἐπιτραπέντος, υἱὸς, φλογοειδῆς τε καὶ βάρβαρος τὴν ψυχὴν· ὅς τὸν Οὐαλεντινιανὸν βιασάμενος, εἰς τὴν τοῦ πατρὸς παρῆλθε στρατηλασίαν· οὐ γὰρ ἦν ἀντιλέγειν αὐτῷ, διὰ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ῥώμην· οὗτος γὰρ πολλοὺς τῶν ἐν ἀξιώματι παρὰ τὴν τοῦ βασιλέως βουλὴν διεχειρίζετο, καὶ τούτους οὐ μόνον ἀγνοοῦντος τοῦ κρατούντος, ἀλλὰ καὶ κωλύοντος· ἐν οἷς καὶ τὸν Ἀρμόνιον, ὅς Ταύρου μὲν ἦν παῖς, τοῦ τὴν ὑπατοὶν διέποντος, ἐπειδὴ δὲ τὸν Ἄρβογαστῆν ἐλύπησεν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸ ξίφος τὴν χεῖρα ἔτρεψεν, ὁ δὲ Ἀρμόνιος τῷ βασιλεῖ τὸ σῶμα παραδοὺς, σὺν τῇ ἀλουργίδι κατετέμεντο· ἐκ τούτου τε πολλὴ πρὸς τὸν στρατοπεδάρχην καὶ τὸν βασιλέα γέγονεν ἡ ὑπόνοια. Καὶ ὁ μὲν Οὐαλεντινιανὸς τὴν Θεοδοσίῳ λάθρα μετεπέμπετο συμμαχίαν, ὡς μὴ δυνάμενος φέρειν τὴν τοῦ τυράννου πρᾶστυτητα· πλην ὡς τὴ σοφὸν κατὰ τοῦ τυράννου πρᾶστυτητα ἠγούμενος, γραμματεῖον αὐτῷ τῆς διαδοχῆς ἐπὶ τοῦ συνεδρίου δίδωσι· ὅπερ δεξάμενος ὁ βάρβαρος καὶ ἀναγνούς, παραχρῆμα τοῖς ὄνυξι διεσπάραξεν, λεοντώδει δὲ τῇ φωνῇ κατὰ τοῦ βασιλέως ὀργισθεὶς, ἀπῆε πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος. Πολέμος τοίνυν ἀπεδείχθη φανερὸς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ· καὶ ὁ μὲν Οὐαλεν-

τινιανὸς ἐβούλετο παραχρῆμα πρὸς τὸν Θεοδοσίον ἐξιπεύσασθαι. Ὁ δὲ βάρβαρος, τὴν κατ' αὐτὸ κίνησιν ἐπιτείνας, πρὸς τὴν πολιματίον Ἰταλικὸν, Βέρναν λεγόμενον, διατρέβοντι καὶ βαθυμώτερον περὶ τὴν τοῦ πολυχίου φρουρὰν διαγενομένῳ προσπεσῶν καὶ ἀφύλακτον τοῦτον εὐρὸν, ξίφει διεχρήσατο. Οὕτω μὲν οὖν Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος βιώσας ἔτη κ', βασιλεύσας δὲ ἔτη η', καταστρέφει τὸν βίον.

Ὁ δὲ Ἄρβογαστῆς, Εὐγένιον αὐτῷ ἐπὶ σοφιστικὸν ἐγκαθήμενον θρόνον· καὶ ὑπὸ γλώττης εὐδοκιμοῦντα, ὁ θεῖος ἐπέστησε Ῥιχομήριον, ἡνίκα παρὰ τὸν Θεοδοσίον μετὰ τὴν Μαξιμου νίκην ἐν τοῖς ἔθροις βασιλείοις ἀπήγετο. Καὶ ὁ μὲν Ῥιχομήριος τὸ σῶμα καμῶν ἐτελεύτα κατὰ τὴν Κωνσταντίου· τὸν δὲ Εὐγένιον ὁ βάρβαρος βασιλέα τῶν ἐσπερίων ἀποδείξας, ἀκοντὶ γε περιτῆσαι τὸ σχῆμα. Ὅστις εὐθέως πρεσβείαν πρὸς τὸν Θεοδοσίον ἔστειλε, πειρώμενος εἰ ἠμολογήη φίλος εἶναι, καὶ δέχοιτο αὐτὸν βασιλεύοντα. Οὐδὲ δὴ ὁ Θεοδοσίος ποικίλοις διακρουσάμενος λόγους, καὶ φιλανθρώποις ἀποκρίσεισι δελεάσας, ἀπεπέμψατο. Αὐτὸς δὲ Ῥωμαίων μὲν Τιμάσιον, Σκυθικὸν δὲ τὸν Γαϊνὰν, ἐξ Ἄλαων δὲ τὸν Σαοὺλ, ἀρχοντας τῶν στρατοπέδων παραλαβὼν, ἅμα δὲ καὶ Στιλίχωνα τοῖς στρατεύμασιν ἐπιστήσας (ὅς ἦν μὲν καὶ αὐτὸς ἀνάκθεον τοῦ Σκυθικοῦ γένους, τῆς δὲ τοῦ βασιλέως ἀδελφῆς Σερήνης αὐτῷ προσμανείσης, βασιλέως οὐδὲν ἀπέλειπετο), πολλοὺς τε τῶν Θρακῶν Οὐννων, σὺν τοῖς παρεπομένοις φυλάρχοις διαναστήσας, εἶχετο τῆς πρὸς τὴν Ἰταλίαν πορείας, ὡς ἂν τὸν Εὐγένιον, μηδὲν τὴν προσδοκῶντα, ἀπαράσχευον καταλάβοι. Ἐξιστόντι δὲ αὐτῷ τῆς αὐτῆς ἡ βασιλίσσα τελευτᾷ.

Ὁπηνίκα δὲ τοῖς τῆς Ἰταλίας προσῆλθεν ὄροις, τῷ παραλόγῳ τῆς δξυτήτος καὶ τῷ τάχει τῆς ἀφράστου διαδρομῆς ὁ Εὐγένιος ἐπτηξεν, ἀνὴρ ἄπειρος πολέμου καὶ σάλτιγγος. Ὁ δὲ Ἄρβογαστῆς ἀντεμάνη, ἐπιθυμῶν πολέμου καὶ μάχης καὶ φόνων, καὶ πολλὴ τῆς ἡμέρας διαγωνισάμενος καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἀφανῆς ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις περὶ μέσην τῆς ἡμέρας ὥραν, ὥστε καὶ ἀστέρας φανῆναι, καὶ νυκτομαχοῦντες ἅπαντες ἀνηλίσκοντο συνδαπανώμενοι ξίφεσιν. Ἄχρι μὲν οὖν περὶ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐν τούτοις τὰ τῶν στρατοπέδων ὑπῆρχεν. Ἐπειδὴ δὲ Θεοδοσίος, τότε μὲν ὑπαναχωρήσας, τὸν δὲ Θεὸν ἰκετεύσας, καθεύδουσι τῇ ἐξῆς

istas quibus Theodosius victoriam a deo redemisse dicitur. Joannes sua hausisse videtur ex auctore quodam Christiano, qui Eunapii historias adhibuerat. — Βαύδωνος υἱὸς] Βάνδωνος υἱὸς codex. Apud Zosimum Arbogastes υποστράτηγος, apud Eunapium (fr. 53) δευτεργωνιστῆς Βαύδωνος dicitur. Cf. Tillemont. V, p. 351. — φλογοειδῆς] Eodem verbo Eunapius l. I. de Arbogaste loquens utitur. — οὗτος γὰρ πολλοὺς] οὕτω γ. p. codex. Sed fortasse prestatib lacunam notare ante v. οὕτω. Nam nonnulla h. l. excerptor omisisse videtur. Zosimus IV, 53, 1 : διὰ τε ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιστήμην καὶ χρημάτων ὑπεροψίαν ἐπὶ μέγα προῆλθε δυνάμεις, καὶ τοσούτους ἦν ὥστε καὶ πρὸς τὸν βασιλέα παρησιασθεῖσαι, καὶ ὅσα μὴ καλῶς αὐτῷ μηδὲ προσηκόντως ἔχειν ἐδόκει κωλύειν. — Ἰταλῖκόν, Βέρναν] deb. Κελτικόν, Βένναν. — ἐπέστησε Ῥιχομήριος] ἐπέστη Σεριχομήριος codex. Quo commisso, alius librarius etiam in seqq. dedit : ὁ μὲν Σεριχομήριος. Zosimo vir dicitur Ῥιχομήρης. — Σερήνης] Βερήνης codex. Ceterum Serene non erat soror regis. Scribendum erat : τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ θυγατρός. Cf. Zosim. V, 4, 1 : Σερῆνη δὲ ἦν παῖς Ὀνωρίου, ὅς Θεοδοσίῳ τῷ τῶν βασιλεύοντων πατρὶ γέγονεν ἀδελφός. Eo autem Zosimi loco, qui nostro huic respondet, codices praebent : Σερῆνη τῇ τοῦ βασιλέως ἀδελφῆς (deb. ἀδελφοῦ) θυγατρὶ. — προσμανείσης] corrupte; leg. vid. προσγαμηθείσης.

τοῖς ἐναντιοῖς ἐπιπίπτει, τὸ μὲν πλείστον ἐν ταῖς εὐναῖς, τὸ δὲ ἀνίσταμενον τῶν ὄπλων γεγυμνωμένον διεχειρίζετο, αὐτὸν τε τὸν Εὐγένιον ζυγρήσας, τῆς κεφαλῆς ἀποτέμνει, καὶ μακρῷ δόρατι περιπήσας, ἐν δλοῖς τοῖς τῆς Ἰταλίας ἔθροις διεπόμπευσεν· ὡς ἅπαν τὸ τῶν πολεμῶν πλήθος πρὸς τὸν νενικηκότα χωρεῖν, καὶ τοῖς αὐτοῦ πείθεσθαι διατάγμασιν. Ὁ δὲ Ἀρβογάστης ἐν τούτῳ τε τὸ μανικὸν τῆς βαρβάρου φύσεως ἀποδείξας, αὐτοχειρίᾳ διεφθάρη, τῷ σφετέρῳ περιπεσὼν ξίφει. Ἐπὶ τούτοις τε θρίαμβοι κατὰ τὴν Ῥώμην ἐγένοντο· καὶ στεφανηφορεῖν τὴν ἅπανταχοῦ τῶν ὑπάρχοντων γῆν ἐδόκει, καὶ πανηγυρίζειν ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ τύραννου.

188.

Exc. De virt. p. 849: "Ὅτι οἱ ἐπίτροποι Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου Ρουφίνος καὶ Στελίχων ἄμφω τὰ πάντων συνήρπαζον, ἐν τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι. Καὶ οὐδὲς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν εἰ μὴ Ῥουφίνου καὶ Στελίχων ἐδοξε· δίκαια τε ἅπανσι πρὸς τούτων ἐκρίνοντο· καὶ πολὺς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων εἰ πού τινι χωρίον κάλλιστον ἦν· καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνηρπάζετο. Ἐκείτερὸς τε αὐτῶν τὴν βασιλείαν περιεσχόπει.

189.

Ibid.: "Ὅτι Εὐτρόπιος ὁ τοῦ Ἀρκαδίου πρόκοιτος οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπελιμπανε, τὰς μὲν ἀρχὰς δημοσίᾳ πιπράσκων, καὶ τοὺς τι δυναμένους συκοφαντῶν, ἐξορίας τε τοὺς μεγιστᾶνας ὑποβάλλων, καὶ πᾶσαν ὕβριν τοῖς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπάγων. Ἄλλ' οὐδὲ τῆς τῶν βαρβάρων ἀπέιχετο συμμαχίας, ὡς ἂν αὐτὸς ἐλλιπῶς εἰς τὴν τοῦ βασιλέως μεταβαίνειν ἀξίαν. Καὶ ποτε καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πεφευγῶσιν συλλαμβάνειν βουλόμενος νόμον προὔθηκεν ἐπιτρέποντα καὶ τοὺς ἐκ τῶν θυσιαστηρίων ἀφέλκεσθαι. Καὶ ὁ μὲν νόμος ἐγγράφητο, δίκη δὲ εὐθέως τῆς ὠμότητος ἠκολούθει. Μετ' οὐ πολὺ γὰρ προσκρούσας τῷ βασιλεῖ Εὐτρόπιος ἐν τοῖς πρόσφυξιν ἐγένετο καὶ ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον ἔκειτο, Ἰωάννου ἐπισκοποῦντος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκεῖθεν τε ἀφαιρεθείς νυκτὸς τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Οὕτω μὲν οὖν Εὐτρόπιος δίκαιος τῆς ἀμαρτάδος ὑποστάς καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ καταλόγου τῶν ὑπᾶτων ἠλείφθη, μόνου τοῦ συνυπατεῦσαντος Θεοδώρου γεγραμμένου.

190.

Exc. De ins. p. 67: "Ὅτι Ῥουφίνος, ὁ ἐπίτροπος Ἀρκαδίου, ἐξ ἐπιβουλῆς Εὐτροπίου τοῦ προκοίτου τῆς Ἀρκαδίου διήμερτε κηδίας· ἀλλ' ὁμοῦ τῇ πλεονεξίᾳ καὶ τῇ χαλεπότητι τῶν τρόπων πᾶσιν ὑπέροπος ἦν, τὸν τε βασιλέα οικειότητι τῶν βαρβάρων καταπλήττειν, καὶ βαρεῖαν ἐπιτιθεῖς ἀνάγκην πρὸς τὸ κοινωνῆσαι τῆς ἀλουργίδος αὐτῷ, ποτὲ δὲ καὶ πλήθος βαρβάρων εἰσαγαγῶν, ὧν Ἀλάρχος ἠγεῖτο, πᾶσαν ἡμῶν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ περὶ τὴν Ἰλλυρίδα διεπόρει· ὡς καὶ ὄλος ἅπανσι γενέσθαι τῇ τῆς τυραννίδος ἐπιβουλῇ.

Ὁ μὲν γὰρ ὑπέχαιρε, καὶ τὸν κοινὸν ὄλεθρον ἴδιαν κρηπίδα τῆς βασιλείας ὑπελάμβανε· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐν ἀφασίᾳ διετέλει· οὐ μὴν καὶ ὁ Στελίχων ἐνταῦθα ὁμοῖος ἦν, ἀλλὰ διέπλευσε μὲν αὐτὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καίτοι μὴδὲν προσήκουσαν τοῖς τῆς ἐσπερίας τέμμασι, τὰς τῶν ἐνοικούντων οἰκτερίας συμφορὰς, καὶ τοὺς βαρβάρους σπάνει τῶν ἀναγκαίων διαφθείρας, ἔπαυσε τῆς [κατὰ] τῶν ἐπιγυρῶν ὁρμῆς. Συγκαλεσάμενος δὲ Γαϊνᾶν, ὃς τότε τῶν ἐσπερίων στρατοπέδων ἑξαρχος ἦν, ἀρτύει τὴν κατὰ Ῥουφίνου σκευήν· ὅτε δὴ καὶ ὁ τοῦ Ἀρκαδίου στρατὸς ἐκ τε τῆς Εὐγενίου καθαιρέσεως καὶ τῆς τῶν βαρβάρων τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα διώξεως ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἐχώρει. Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς κατὰ τοὺς παλαιούς νόμους εἰς ὑπάντησιν τῶν στρατοπέδων ἐκ τῆς πόλεως προῆλθεν· καὶ ὁ Γαϊνῶν αὐτὸν ἔρρουρει· πᾶσα δὲ ἦν ἀνάγκη καὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἑπαρχον συνεξίναει (Ῥουφίνος δὲ ἦν). Καὶ ἅμα τε ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τῶν στρατοπέδων Αὐγουστος ὀνομάζεται, καὶ Ῥουφίνος κατετέμνετο, ταύτης τε ἔτυχε τῆς τελευτῆς. Παιδὲς δὲ αὐτοῦ καὶ γαμετὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν κατέφυγον· διηρπάζοντο δὲ ἀκωλύτως ἅπαντα ὅσα κατὰ τὴν δυναστείαν ἐκτίσατο.

[Τότε] Γαϊνὰς ὁ τῶν ἐφίων στρατοπέδων ἑξαρχος,

Fr. 188. Haec ex Eunapio Joannes vel auctor ejus deprompsit. V. Eunapii fr. 63, p. 42. — τὰ πάντων συνήρπαζον] τὰ πάντα σ. Eunap. ap. Suidam v. Ρουφίνος. — πρὸς τούτων ἔκρ.] πρὸς τούτου ἔκρ. codex. — πού τινι] Suid., τῷ τινι cod.

Fr. 189. Eadem Suidas v. Εὐτρόπιος. Idem v. ὑπατος ita habet: Πρῶτος δὲ ὑπατος εὐνούχων ἀπεδείχθη ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου, τῶν υἱῶν Θεοδοσίου, Εὐτρόπιος ὁ πρωτόκοιτος τοῦ βασιλέως. Ἐδιφρορεῖτο δὲ διὰ τῆς πόλεως οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπολιμπάνων κτλ. ut nostro l. — τοὺς τι δυναμένους] sic et Suidas v. ὑπατος, sed idem v. Εὐτρόπ.: τοὺς τῆς δυνάμεως. — καὶ ποτε κτλ.] Quae sequuntur petita ex Socrat. VI, 5. — νόμον προὔθ. ἐπ. καὶ τοὺς] sic Suidas v. ὑπατος; contra v. Εὐτρόπ. et in codice Excerpt. legitur: προὔθηκεν ἐπιτρέπων τούτους. Plenius haec Socrates l. l. — ἀφέλκεσθαι] Post hanc v. Suidas v. ὑπατος; in brevius contrahens pergit: ὃς προσκρούσας τῷ βασιλεῖ καὶ καταφυγῶν εἰς τὸ θυσιαστήριον ἐκείθεν ἀφῆρθε. Scilicet glossa s. v. ὑπατος petita est ex alio titulo, v. c. ex tit. Περὶ πολιτικῶν. Hinc fit ut prima fragm. pars plenius exhibeatur, posterior contracta sit. Inverso ordine egit excerptor tit. Περὶ ἀρετῆς; καὶ κακίας — ἐπισκοποῦντος] leg. puto ἐπισκώπτοντος. Socrates l. l.: Ὁ οὖν ἐπίσκοπος, τοῦ Εὐτροπίου ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον κειμένου, καὶ ἐκπεληγῶτος ὑπὸ τοῦ φόβου, καθεσθείς ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος, ὅθεν εἶωθεν καὶ πρότερον ὀμνίειν χάριν τοῦ ἐξακουέσθαι, λόγον ἔλεγε καὶ κὸν ἐξέτεινε κατ' αὐτὸ ἐφ' ᾧ πλεόν ἐδόκει προσκρούειν τισίν, ὅτι τὸν ἀτυχούτα οὐ μόνον ἠλείει, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ ἠλεγε.

Fr. 190. Cf. Zosimus V, 3 sqq. — Ῥουφίνος δὲ ἦν] Ρ. τε (non τα, ut ed. Cram.) ἦν cod. — [τότε] Γαϊνὰς] V. τότε de meo addidi. Codex: τὶ γαινὰς; in quibus voc. ti cento est narrationis uberioris. Etenim quae jam sequuntur exscripta sunt ex Socrat. H. Eccl. VI, 6, p. 305 sq. (coll. Sozom. VIII, 4), ubi ita: Πρᾶγμα δὲ ἄξιον μνήμης ἐπὶ τῶνδε τῶν χρόνων γενόμενον διηγήσομαι, δεκνὺς ὅπως ἢ ἐκ τοῦ θεοῦ πρόνοια τὴν πόλιν καὶ τὰ Ῥωμαίων ἐκ τοῦ μεγίστου

βάρβαρος ὢν τὸ γένος, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων κατ' ὀλίγου ἐπὶ τὴν στρατηγίδα προελθὼν, ἀρχεῖν διενεοῖτο, ὅπως ἂν καὶ αὐτῆς τῆς βασιλείας κρατήσοι. Καὶ πᾶν μὲν τὸ Γότθων ἔθνος ἐκ τῆς ἑαυτοῦ χώρας μετεπέμψατο, τοὺς δὲ αὐτῷ ἐπιτηδείους τῶν στρατιωτῶν ἀριθμὸν ἔχειν κατέστησεν. Τριβιγίλδου δὲ ἐνὸς τῶν ὑποστρατήγων αὐτῷ, χλιαρχοῦντος τῶν ἐνιδρυμένων τῇ Φρυγίᾳ στρατιωτῶν, καὶ γνώμῃ αὐτοῦ Γαῖνᾶ νεωτερίσαντος, καὶ τὰ Φρυγῶν ἔθνη παντάπασιν ἀνατρέποντος, ἐπειδὴ Ἀρχάδιος μὴδὲν προειδόμενος τὸν Γαῖνᾶ ἔπεμψεν, εὐθὺς ἐπορεύετο, τῷ μὲν λόγῳ κατὰ Τριβιγίλδου, τῷ δὲ ἔργῳ τυραννῆσαι βουλόμενος. Ἦγε δὲ μετ' αὐτοῦ Γότθων τε καὶ ἐτέρων βαρβάρων οὐκ ὀλίγας μυριάδας καὶ καταλαβὼν τὴν Φρυγίαν, πάντα ἀνέτρεπεν. Εὐθὺς οὖν ἐν παραχρῆτὶ τὰ Ῥωμαίων, οὐ μόνον διὰ τὸ προσὸν τῷ Γαῖνᾶ [πλήθος βαρβάρων], ἀλλὰ ὅτι καὶ τὰ τῆς ἐώας ἐπίκαιρα μέρη κινδυνεύειν ἔμελλεν.

Ἀλλὰ τότε μὲν ὁ βασιλεὺς διαπεμψάμενος πρὸς τὸν βάρβαρον, λόγους αὐτὸν καὶ ἔργους θεραπευεῖν ἔτοιμος ἐγένετο· τοῦ δὲ ἐξαιτουήσας δύο τῶν προεστώτων τῆς συγκλήτου λαβεῖν ἀπὸ τῶν ὑπάτων ἀνδρῶν, Σατορνίνον τε καὶ Αὐρηλιανόν, ἀκοντὶ αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς τῇ ἀνάγκῃ τοῦ καιροῦ παρεῖχε. Καὶ οἱ μὲν ὑπὲρ [τοῦ] κοινοῦ προαποθνήσκειν αἰρούμενοι, γενναίως τῇ τοῦ βασιλέως κελεύσει ὑπήκουον, καὶ πόρρω τῆς Χαλκηδόνος ἐν χωρίῳ ἱπποδρόμῳ ὑπήντων, ἔτοιμοι πάσχειν πᾶν ὅ τι ὁ βάρβαρος ἤθελεν. Ἄλλ' οὕτω μὲν οὐδὲν φαῦλον ἐβίβαν, ὁ δὲ παρῆν ἐπὶ τὴν Χαλκηδόνα. Ἀπήντα δὲ ἐκέῖσε καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀρχάδιος. Γενόμενοι δὲ πρὸς τῷ οἴκῳ τῆς μάρτυρος Εὐφημίας, ὄρκοις ἐπιστοῦντο ἀλλήλους. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐφύλαττεν· Γαῖνᾶς δὲ παρεσπῶνδει, καὶ τοῦ οἰκείου σκοποῦ οὐκ ἐξέβαινε· ἀλλ' ἐμπρησμόν τε καὶ λαφυραγωγίας ἐμελέτα ποιήσασθαι κατὰ τῆς Κωνσταντίνου πόλεως καὶ κατὰ πάσης τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Βεβαρβάρωτο γοῦν ἡ πόλις ὑπὸ τοῦ πολλοῦ πλήθους, καὶ πάντες οἱ κατ' αὐτὴν ἐν αἰχμαλώτων μοίρᾳ ἐγένοντο. Τοσοῦτος [δὲ] ἦν ὁ ἐπιπικρασθεὶς τῇ πόλει κίνδυνος, ὡς καὶ κομητήν μείγιστον τοῦ οὐρανοῦ φαῖνηται.

Ὁ μὲντοι Γαῖνᾶς πρῶτον μὲν ἐπειράθη ἀρπαγὴν τῶν ἐργαστηρίων ποιήσασθαι· ὡς δὲ, τῆς φήμης προμηνηυσάσης τὴν ἔφοδον, ἐφυλάξαντο προθεῖναι ἐν ταῖς τραπέζαις τὸν ἄργυρον, αὐτὴς ἐπὶ ἐτέραν ἐχώρει γνώμην. Νυκτὸς γὰρ ἐπιμεσοῦσης, ἐκπέμπει πλήθος βαρβάρων

ἐπὶ τῷ ἐμπρησῇ τὰ βασίλεια καὶ τὴν πόλιν. Ὅτε δὴ καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ περιφανὴς εἰδείχθη ἐπιπέσει γὰρ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν καὶ τὴν πόλιν. Ἀπροόπτως γὰρ τοὺς ἐπελθοῦσιν ἐφάνησαν ἄγγελοι, ἐν σχήματι ὀπλιτῶν, μέγала ἔχοντες σώματα· οὐς ὑποτοπήσαντες οἱ πολέμιοι ἀληθῆ στρατὸν εἶναι πολλὸν καὶ γενναῖον, καταπλεγέντες ὑπεχώρησαν. Ὡς δὲ ἀπαγγελθέντος τούτου Γαῖνᾶ, ἄπιστον καταφαίνεται (ἠπίστατο γὰρ μὴ παρεῖναι τὸ πολὺ τῶν Ῥωμαίων ὀπλιτικῶν, κατὰ γὰρ τὰς πόλεις ἐνδρυτο), πέμπει καὶ αὐτὴς ἐτέροισ τῇ ἐχομένῃ νυκτὶ, καὶ μετὰ ταῦτα πολλάκις. Ὡς δὲ καὶ διαφορῶς ἀποστείλαντι τὰ αὐτὰ ἀπηγγέλλετο (αἶε γὰρ τοῖς ἐπιβουλεύουσιν οἱ ἄγγελοι τὴν αὐτὴν παρεῖχον φαντασίαν), τέλος αὐτὸς σὺν πλήθει πολλῷ παρελθὼν πείραν τῶν ἀκουσθέντων λαμβάνει· ὑπονοήσας δὲ ἀληθῶς στρατιωτῶν εἶναι πλήθος, ὑποκρίνεται ὡς ἐπὶ τὸν μάρτυρα Ἰωάννην δευεῖν, ὁς ζ' σημείοις τῆς πόλεως ἀφειστήκει, συνεξήσεν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ βάρβαροι, τὰ ὅπλα λαθραίως κομιζόντες. Ὡς δὲ οἱ φρουροὶ τῶν πυλῶν διεκώλυον, οἱ βάρβαροι τὰ ζιφὰ γυμνώσαντες, τοὺς ἐπὶ ταῖς πύλαις διεχειρίσαντο.

Ἐντεῦθεν πολέμιος ἀπεδείχθη Γαῖνᾶς· καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν πόλιν ἅπαντες πρὸς τὴν τείχους φυλακὴν διέθεον. Ὁ δὲ βασιλεὺς κελεύει τοὺς ὑπολειφθέντας ἐν τῇ πόλει βαρβάρους ἀναιρεῖσθαι. Συμβαλόντες οὖν οἱ στρατιῶται τοῖς πολέμοις περὶ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Γότθων (ἐνταῦθα γὰρ οἱ περιλειφθέντες ἠθροίσθησαν), διαφθεῖρουσιν ἅπαντας, ἐμπιπρωσὶ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν. Γαῖνᾶς δὲ μαθὼν ἀνηρῆσθαι τοὺς μὴ φθάσαντας τῶν πυλῶν, γνοὺς δὲ αὐτῷ μηκέτι προχωρεῖν τὰς ἀπαντήσεις, ἄρας ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου, ἤλαυνεν ἐπὶ τὰ Θράκια μέρη· καὶ καταλαβὼν τὴν Χερρόνησον, ἐξ αὐτῆς διαπεραιοῦσθαι καὶ καταλαμβάνειν τὴν Λάμψακον ἔσπευδεν, ὅπως ἂν τῶν ἐφῶν κρατῆσαι δυνήσεται.

Ὡς δὲ ὁ βασιλεὺς ἔφθη δύναμιν ἀποστείλας διὰ τε γῆς καὶ θαλάσσης, ἐνταῦθα πάλιν τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας εἰδείκνυτο θαύματα. Ὡς γὰρ οἱ βάρβαροι σχεδίας συμπήξαντες ἐπεραιοῦντο, αἶε τῶν Ῥωμαίων νῆες παρῆσαν, οἱ μὲν στρατιῶται βραδίως ταῖς δολαμίαις διέπλεον, οἱ δὲ βάρβαροι ἐν ταῖς σχεδίαις διώλλυντο ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἐκριπτούμενοι. Πολλοὶ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐφθεῖροντο· καὶ τὸ πλεῖστον τῶν πολεμίων ἀπώλετο. Γαῖνᾶς δὲ ἀναξέυξας διὰ τῆς Θράκης, καὶ φυγῇ χρησάμενος περιπίπτει Ῥωμαϊκῇ δυνάμει, καὶ

κινδύνου παραδόξοις βοηθείαις ἐρρύσατο. Τί δὲ ἐστὶν τοῦτο λεκτέον. Γαῖνᾶς βάρβαρος μὲν ὢν τὸ γένος κτλ. — τῶν στρατιωτῶν ἀριθμὸν ἔχειν κατέστησε] Hoc ferri posse puto. Quamquam videri possit legendum esse : τῶν στρατιωτικῶν ἀριθμῶν [στρατηγῶς vel τὰς ἀρχάς] ἔχειν κ., collato Socrate : τοὺς δὲ αὐτῷ ἐπιτηδείους τῶν στρατιωτικῶν ἀριθμῶν τούτους (τὰς ἀρχάς conj. Vales.) ἔχειν παρεσκευάσεν. Sed Socratis verba e Nostro potius correxerim. — τῶν ὑποστρατήγων αὐτῷ] τῶν αὐτοῦ συγγενῶν Socrat. ; αὐτῷ γένει προσήκων Sozom. — αὐτοῦ Γαῖνᾶ] α. γαῖνᾶν cod. — διὰ τὸ προσὸν κτλ.] διὰ τὸ πρὸς τὸ γενναῖον, ἀλλ' ὅτι κτλ. codex. Correxī e Socrate. — [ἱπποδρόμῳ] Socrat. ; ὑποδρόμῳ cod. — ἀρπαγὴν τῶν ἐργαστηρίων π.] Socrates. : πρῶτον μὲν ἐπειράθη ἀνοῖξην διαρπαγῆν τοῦ δημοσίου ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις πωλουμένου ἀργυρίου ποιήσασθαι. — ὡς δὲ τῆς φήμης] ex Socrat. ; τῆς δὲ φήμης cod. Exc. — νυκτὸς γὰρ ἐπιμεσοῦσης] leg. vid. v. ἐπιμέσου οὐσης. Socrat. : καὶ νυκτὸς μὲν οὐσης. — πέμπει καὶ αὐτῆς] Socrat. ; π. τε αὐτῆς cod. — ὑπονοήσας δὲ ἀληθῶς] Socrat. ; ὑπονοήσαντες ἀληθῶς codex. In seqq. Socratis narrationem auctor contraxit. — ἐπὶ Ἰωάννην] sc. ad ecclesiam Joannis apostoli. — μαθὼν ἀνηρῆσθαι] ex Socrat. ; μ. ἀναρεῖσθαι cod.

ἀναρῖνεται ἅμα τοῖς σὺν αὐτῇ βαρβάροις. Φλαυιανὸς μὲν οὖν ὁ στρατηγὸς τοῦδε τοῦ πολέμου γενόμενος, ἐπὶ τὴν ὑπατον προῆλθεν ἀρχὴν, καθ' ἣν ἐτέθη Ἀρχαδίῳ τῷ βασιλεῖ ὁ μικρὸς Θεοδοσίος.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ο ΝΕΟΣ.

191.

Exc. De virt. p. 849 : Ὅτι Θεοδοσίος ὁ νέος διὰ τὴν ἄγαν τῆς ἡλικίας νεότητα οὐδὲ πρὸς τὸ φρονεῖν, οὐδὲ πρὸς τὸ πολεμεῖν ἱκανὸς ἦν· ἀλλὰ μόνον ὑπογραφὰς τοῖς βουλομένοις παρεῖχε, μάλιστα δὲ τοῖς περὶ τὴν βασιλείαν εὐνοῦχοις. Ἐξ ὧν ἅπαντες, ὡς εἰπεῖν, τὰς οὐσίας ἡρπάζοντο. Οἱ μὲν γὰρ ἔτι ζῶντες ἐκκληρονομοῦντο, οἱ δὲ τὰς γαμετὰς ἐτέροις παρέπεμπον, καὶ τέκνων ἐστηροῦντο βιαίως, ἀντιλέγειν τοῖς τοῦ βασιλέως διατάγμασιν οὐ δυνάμενοι. Ἐν τούτοις μὲν οὖν τὰ Ῥωμαίων ὑπῆρχεν.

192.

Ibid. p. 850 : Ὅτι Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς χαίρειν εἰπὼν τοῖς παιγνίοις, ἐπὶ λόγους ἐλευθέρους μετέβαλε τὴν γνώμην, Παυλίνου τε καὶ Πλακίτου συναναγιγνωσκόντων αὐτῷ· οἷς καὶ ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας ἐχαρίσατο μεγάλας.

193.

Ibid. p. 850 : Ὅτι Θεοδοσίος ὁ νέος ἐν βασιλείᾳ τεχθεὶς οὐδὲν ἔχεν ὑπέρογκον, ἀλλ' οὕτως γέγονε φρόνιμος, ὡς τοῖς ἐντυγχάνουσιν νομίζεσθαι πείραν πολλῶν εὐλογημάτων πραγμάτων καρτερικός τε οὕτως ὡς κρύους καὶ καῦμα γενναίως ὑπομένειν. Τὸ δὲ ἀνεξίκαχον καὶ φιλόανθρωπον αὐτοῦ πάντας ἀνθρώπους, ὡς εἰπεῖν, ὑπερέβαλεν. Ἰουλιανὸς μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς καίτοι φιλοσοφεῖν ἐπαγγελλόμενος οὐκ ἤνεγκε τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Ἀντιοχείων αἰνιξαμένων αὐτὸν, ἀλλὰ βασάνους [τῷ Θεοδώρῳ] προσήγαγε. Θεοδοσίος δὲ χαίρειν τοῖς Ἀριστοτέλους φράσας συλλογισμοῖς τὴν δι' ἔργων ἡσκει φιλοσοφίαν, ὀργῆς τε κρατῶν καὶ λύπης καὶ ἡδονῆς, φόνων τε παντελῶς ἀπεχόμενος· καὶ ποτὲ τινας τῶν ἐγγὺς ἐρομένων αὐτὸν διὰ τί τοὺς ἀδίκους μὴ θανατοῖ, ἔφη, « Ἐῖθε δυνατὸν ἦν καὶ τοὺς τελευτήσαντας ἐπαναγαγεῖν εἰς τὴν ζωὴν. » Εἰ γάρ τις καὶ ἀξία κεφαλικῆς τιμωρίας πεπραχὸς ἀπήγετο, ἡ τῆς φιλοανθρωπίας ἀνάκλησις τὸν ἐκείνου θάνατον παρελάμβανε.

194.

Ibid. p. 850 : Ὅτι Θεοδοσίος τὴν ἀρχὴν παρὰ Ἀρχαδίου τοῦ πατρὸς διαδεξάμενος ἀπόλεμος ἦν καὶ

δειλὴ συνέζη, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασι καὶ οὐχ ὄπλοις ἐκτήσατο. Καὶ ὑπὸ τοῖς εὐνοῦχοις πάντα ἔπραττε. Καὶ ἐς τοσοῦτο τὰ πράγματα ἀτοπίας φέρεσθαι οἱ εὐνοῦχοι παρεσκεύασαν, ὡς συνελόντι εἰπεῖν ἀποβουκολοῦντες τὸν Θεοδοσίον, ὅσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν, οὐδὲν ὅτι καὶ ἀξίον μνήμης διαπράξασθαι συνεχώρησαν, καίτοι ἀγαθῆς ὑπάρχοντα φύσεως· ἀλλ' εἰς πεντήκοντα ἑναυτοὺς συνελάσαντα βαναύσοις τέ τισι τέχναις καὶ θήραις προσκαρτερεῖν παρέπεισαν, ὥστε αὐτοὺς τε καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος, ὄνπερ ἡ Πουλχερία μετήλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

Suidas : Θεοδοσίος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μικρὸς. Οὗτος διαδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν ἀρχὴν, ἀπόλεμος ὦν καὶ δειλὴν συζῶν, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασιν, οὐχ ὄπλοις κτησάμενος, πολλὰ προσεξένησε κακὰ τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ. Ὑπὸ γὰρ τοῖς εὐνοῦχοις τραφεῖς πρὸς πᾶν σφίσι ἐπίταγμα εὐπειθῆς ἦν· ὥστε καὶ τοὺς λογάδας τῆς ἐκείνων δεῖσθαι ἐπικουρίας, καὶ πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ στρατιωτικοῖς τάγμασι, μὴ παριόντων εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν διέπειν ταῦτα δυναμένων, ἀλλὰ τῶν χορηγούντων χρυσόν, διὰ δὲ τὴν τῶν εὐνοῦχων πλεονεξίαν καὶ τῶν Σεβαστιανῶν δορυφόρων πειρατικὸν συστᾶν τὸν τε Ἑλλησποντον καὶ τὴν Προποντίδα διαταράξει. Ἐς τοῦτο τὰ πράγματα οἱ εὐνοῦχοι ἀτοπίας παρεσκεύασαν, ἀποβουκολοῦντες τὸν Θεοδοσίον, ὅσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν· οὐδὲν ὅτι καὶ ἀξίον μνήμης διαπράξασθαι παρεσκεύασαν· ἀλλ' εἰς ν' ἐτῶν ἡλικίαν ἐληλυθὼς διετέλεσε βαναύσους τέ τινας μετῶν τέχνας καὶ θήρα προσκαρτερῶν· ὥστε τοὺς εὐνοῦχους καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος· ὄνπερ ἡ Πουλχερία μετήλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

195.

Exc. De ins. p. 70 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, [Ἰωάννης] πρωτοστάτης ὦν τῶν βασιλικῶν ὑπογραφῶν, μὴ ἐνεγκῶν τὴν εὐτυχίαν τῆς ἰδίας ἀξίας, τὴν βασιλείαν ἀρπάζει, καὶ πρεσβείαν ἀποστέλλει πρὸς τὸν Θεοδοσίον δεχθῆναι εἰς βασιλεῖα δεομένην· οὐς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐν φρουρᾷ ποιησάμενος, πέμπει τὸν στρατοπεδάρχην Ἀρδαβούριον, ὃς τὸν Περσικὸν πόλεμον ἠγωνίσαστο. Καὶ ὁ μὲν εἰς Σαλώνας παραγενόμενος, ἐπλεῖ ἐπὶ τὴν Ἀκυλίαν, καὶ χρῆται τύχης ἐναντιότητι, μᾶλλον δὲ θειότητι, ὡς ὑστερον ἀπεδείχθη. Ἄνεμος γὰρ οὐκ αἰσιος πνεύσας εἰς τὰς χεῖρας αὐτὸν τοῦ τυράννου ἐνέβαλεν· ὃς συλλαβὼν αὐτὸν, ἤλιπεν εἰς ἀνάγκην τὸν

Fr. 193. Hæc descripta sunt e Socratis H. Eccl. VII, 22, p. 361, paucis vel omissis vel mutatis. — ἐπαγγελλόμενος] malim ἐπαγγελλόμενος ex Socrate. — αἰνιξαμένων] Socrat.; ἀνεξαμένων codex; ἀνασασμένων excludit Valesius. — τῷ Θεοδώρῳ] addidi ex Socrate. — ἐπαναγαγεῖν] hoc reposuerim in Socrate, ubi vgo legitur ἐπαγαγεῖν. — εἰ γάρ τις κτλ.] Socrates ita : εἰ ποτὲ τις ἀξία κεφαλικῆς ἐπλημμέλησε τιμωρίας, οὐδ' ἄχρι τῆς πόλεως τῶν πολῶν τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπήγετο, καὶ ἡ ἐκ τῆς φιλοανθρωπίας εὐθὺς ἀνάκλησις εἶπετο.

Fr. 194. Suidæ locum Niebuhrus Prisco vindicaverat.

Fr. 195. Excerpta hæc ex Socrate. H. E. VII, 23-24. Cf. Philostorg. XII, 13, p. 538. Tillemont. VI, p. 183. — πρεσβείαν] πρεσβείας Socrat. — δεομένην] δεόμενος Socr. — Ἀρδαβούριον] δαβούριον cod. — μᾶλλον δὲ θειότητι] μᾶλλον δὲ δειότητι codex; δειότητι ed. Cramer. Apud Socratem locus hic mutilus est et e Nostro corrigendus : καὶ

αυτοκρατόρα καταστήσαι τοῦ ψηφίσασθαι αὐτὸν συμβασιλεύοντα. Ἄλλ' ὁ μὲν Θεοδοσίος ἐν ἀγῶνι ἐγένετο καὶ ὁ τοῦ Ἀρδαβούριου παῖς Ἄσπαρ, καὶ ἀφασία κατέχει τὰ Ῥωμαίων πράγματα. Ὁ δὲ Θεὸς ἄγγελον ἐν σχήματι ποιμένος ἀπέστειλεν ὁδηγεῖν τὰ Ῥωμαίων στρατόπεδα καὶ τὸν στρατηγὸν Ἄσπαρα, ἄγει τε ἅπαντας διὰ τῆς παρακειμένης τῆ Ῥαβέννη λίμνης (ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ πόλει ὁ τύραννος διέτριβεν), ὅθεν οὐδεὶς οὐδέποτε διαβεβηκέναι ἰσπόρηται. Οὕτως οὖν διαδάντες τὴν ἄβατον, καὶ βατὴν διὰ ξηρᾶς τὴν πορείαν εὐρόντες, ἀνεωγμένους τε τὰς πύλας κατιδόντες, τῆς πόλεως ἐγκρατεῖς ἐγένοντο· καὶ τοῦτον ἀνελόντες γνώριμα τῷ βασιλεῖ τὰ πεπραγμένα ἐποίησαντο· ὅς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἐσκόπει τίνα τῶν ἐσπερίων ἀναδείξει βασιλέα.

196.

Exc. Salm. p. 399 : Πλακιδία εἶχε δύο στρατηγούς, ὧν τῷ μὲν ἐνὶ Βονιφατίῳ τὴν Λιθύνην ἐπέτρεψεν, Ἄέτιον δὲ παρακατέσχεν. Ἐφθόνησεν Ἄέτιος καὶ ἔγραψε Βονιφατίῳ, ὅτι « ἡ βασίλισσα ἔχει κατὰ σοῦ, καὶ τούτου σημεῖον, ὅτι μετακαλέσεται σε ὑπ' οὐδεμιᾶς αἰτίας. Ἐὰν οὖν γράψῃ σοι ἔλθειν, μὴ ὑπακούσης· ἀναιρήσει γὰρ σε. » Ἐἶτα κατῆλθε τὴν βασιλίσσαν λέγων, ὡς ἀποστασίας μελετᾷ ὁ Βονιφατίος. « Καὶ τοῦτο γνώση σαφῶς· ἐὰν γὰρ μετακαλέσῃ, φησίν, αὐτὸν, οὐκ ἐλεύσεται. » Καὶ ἐπεὶ ἔγραψεν αὐτῷ ἔλθειν ἡ βασίλισσα, ἀληθῆ νομίσας ἐκεῖνος τὰ ὑπὸ Ἄέτιου αὐτῷ μνηυθέντα, τὴν Λιθύνην ἐνεχείρισε Γότθοις, καὶ οὐδὲ ἐκεῖνος ἔλθειν ἐπέπειθε. Ὑστερον δὲ σταλέντων τινῶν πρὸς αὐτὸν, καὶ συμβάσεως γενομένης, τὸ ψεῦδος ἠλέγχθη. Κάκεινον μὲν πλέον ἠγάπησεν ἡ βασίλισσα, τὸν δ' Ἄέτιον ἐμυσάττειτο μὲν τοιαῦτα βραδιουργήσαντα, οὐ μέντοι δράσαι τι κακὸν ἠδυνήθη. Τὴν Λιθύνην οὐποτ' ἴσχυσεν εἰς ἐκεῖνον ἐπινασώσασθαι.

197.

Ibid. p. 400 : Οὐαλεντιανὸς μικρὸς, οὐχ ὁ τοῦ μεγάλου Οὐαλεντιανοῦ υἱὸς, [ὁς] ἦν αὐτῷ ἐκ τῆς δευτέρας γαμετῆς, ἣν ἐπέγημεν ἔτι ζωῆς τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς Κωνσταντίου Κόμητος, τοῦ τιμηθέντος εἰς βασιλείαν Ῥώμης παρὰ Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως, καὶ Πλακιδίας ἀδελφῆς Ὀνωρίου κατ' Ἀρχαδίου τῶν βασιλέων.

198.

Exc. De ins. p. 71 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, Χρυσάφιος διέφκει τὰ πάντα, τὰ πάντων ἀρπάζων, καὶ ὑπὸ πάντων μισούμενος. Τότε μὲν οὖν Ἀττήλας, πρόφασιν τὴν Κωνσταντίου προβαλλόμενος αἰτησιν, ἦν αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου τῆς Σατορνίλου θυγατρὸς ἤτει, ἐπανίσταται τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, καὶ τὸν εὐνοῦχον Χρυσάφιον ἐκδοθῆναι οἱ παρεκελεύετο, ὡς φωραθέντα τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλῆς. Ἐντεῦθεν πάλιν Ἀνατόλιος καὶ Νόμος πρὸς τὸν Ἀττήλαν παραγίνονται, καὶ πειθουσιν αὐτὸν δώροισι ἀποσχέσθαι τῆς κατὰ τοῦ εὐνοῦχου δρῆς.

199.

Ibid. p. 71 : Ὅτι Θεοδοσίος ὁ νέος πρὸς τὸν Ζήνωνα ἐχάλειπεν· ἐδεδίει γὰρ μὴ ποτε καὶ τυραννίδι ἐπιθῆται, ἀκινδύνου αὐτῷ γενέσθαι* τῆς ἀρπαγῆς. Ὅπερ ἔτι μάλιστα ἐξετάραττον αὐτόν. Καὶ πᾶσι τοῖς ἁμαρτήμασι βραδίως νέμων συγγνώμη, χαλεπὸς τε καὶ ἀμετάτρεπτος ἦν οὐ μόνον κατὰ τῶν τυραννίδων μελετησάντων, ἀλλὰ καὶ τῶν βασιλείας ἀξίων νομισθέντων, καὶ σφᾶς ἐκποδῶν ποιεῖν διὰ παντὸς ἐχώρει τρόπου. Καὶ πρὸς τοῖς εἰρημέοις προσώποις καὶ Βαῦδωνα καὶ Δανίηλον, ὡς τυραννίδι ἐπιθεμένους, ἐξέβαλεν. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς τοίνυν προαιρέσεως καὶ τὸν Ζήνωνα ἀμύνασθαι ἐσπουδακῶς, τῆς προτέρας εἶχετο βουλῆς, ὥστε διαβῆναι μὲν τὸν Μαξιμίον εἰς τὴν Ἰσαυρόπολιν, καὶ τὰ ἐκεῖ χωρία προκαταλαβεῖν, στείλαι δὲ διὰ θαλάσσης ἐπὶ τὴν εἰς δύναμι τὴν τὸν Ζήνωνα παραστησομένην· καὶ τῶν αὐτῷ δεδογμένων οὐκ ἀρίστα· μείζονος δὲ αὐτὸν ἐκταράξαντος φόβου, τὴν παρασκευὴν ἀνεβάλετο.

2. Ἦκε γάρ τις ἀγγέλλων, τὸν Ἀττήλαν τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην ἐπιθέσθαι βασιλείας, Ὀνωρίας τῆς Βαλεντιανοῦ ἀδελφῆς ἐς ἐπικουρίαν ἐπικαλεσαμένης αὐτόν. Ἡ γὰρ Ὀνωρία τῶν βασιλικῶν καὶ αὐτῇ ἐχομένη σκήπτρων, Εὐγενίῳ τινι, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν αὐτῆς ἔχοντι πραγμάτων, ἤλω ἐς λαθραίων ἐρχομένη λέχος, καὶ ἐπὶ τῷ ἁμαρτήματι ἀνηρέθη μὲν ἐκεῖνος, ἡ δὲ τῶν βασιλείων ἐλαθεῖσα, Ἐρχουλάνῳ κατεγγυᾶται, ἀνδρὶ ὑπατικῷ καὶ τρόπων εὐ ἔχοντι, ὡς μῆτε πρὸς βασιλείαν μῆτε πρὸς νεωτερισμὸν ὑποτοπεῖσθαι. Ἐν συμφορᾷ δὲ καὶ ἀνία δεινῇ τὸ πρᾶγμα ποιουμένη, παρὰ τὸν Ἀττήλαν Ὑάκινθον εὐνοῦχον ἐκπέμπει τινὰ, ὥστε

χρηται τύχη, καθὼς ἐνομίζετο, ἡ τύχη (1. ἐναντιωτάτη), μᾶλλον δὲ, ὡς ὕστερον ἐδέχθη, (supple θειοτάτη). — καταστήσαι] καταστήναι cod. — ποιμένος] ποιόμενος cod. — τὸν στρατηγὸν Ἄσπαρα] τὸν στρ. Ἀρδαβούριον codex. — ἐγκρατεῖς ἐγένοντο] ἐγκρατῆς ἐγένετο codex.

Fr. 196. V. Procop. De bell. Vandal. c. 3. Cf. Prosper. Chron. p. 654. Tillemont. VI, p. 191.

Fr. 197. V. Socrates VIII, 24, qui post ea quae fragm. 195 Joannes exscripsit, pergit ita : Ἦν δὲ ἀνεψιὸς αὐτῷ κομδῆ νέος, Οὐαλεντιανὸς ὄνομα, ἐκ Πλακιδίας τῆς αὐτοῦ θείας γενομένης· ἦτις θυγάτηρ μὲν ἦν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως, Ἀρχαδίου δὲ καὶ Ὀνωρίου τῶν δύο αὐγούστων ἀδελφῆ· πατὴρ δὲ ἦν ὁ Οὐαλεντιανὸς Κωνσταντίου, ὁς ὑπὸ Ὀνωρίου βασιλεὺς ἀναδειχθεὶς καὶ βραχὺν αὐτῷ χρόνον συμβασιλεύσας, εὐθὺς ἐτελεύτησε. Τοῦτον τὸν ἀνεψιὸν Κάισαρα καταστήσας κτλ. — Κωνσταντίου] Κωνσταντινίου codex.

Fr. 198. Cf. Prisci fragm. 5. 13.

Fr. 199. γενέσθαι] γενέσθαι μελλούσης? — Βαῦδωνα cod. — αὐτοδεδογμένων codex. — § 2. Ὀνωρίας τῆς Βαλ.] Ὀνωριάδος τ. B. codex. Primam hujus loci partem habes ap. Suidam v. Ὀνωρία. De re cf. Jornand. De success. regn. 92 ; De reb. Get. c. 42 ; Priscus fr. 15 ; Marcellin. Chron. ; Gibbon. cap. XXXV.

ἐπὶ χρήμασιν αὐτῇ τιμωρήσει τῷ γάμῳ· ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ δακτύλιον ἐπέμφε, πιστουμένη τὸν βάρβαρον. Καὶ ὁ μὲν παρεσκευάζεν ἑαυτὸν χωρεῖν κατὰ τῆς τῶν ἐσπερίων βασιλείας. Ἐβούλετο δὲ ὅπως τὸν Ἄετιον προκαταλάβοι· μὴ γὰρ ἄλλως τεύξεσθαι τῆς ἐλπίδος, εἰ μήγε ἐκείνου ποιήσοιτο ἐκποδῶν.

Ταῦτα τοῖνον Θεοδόσιος μεμαθηκώς, ἐπιστέλλει τῷ Βαλεντιανῷ τὴν Ὀνωρίαν ἐκπέμπειν τῷ Ἀττήλῃ. Καὶ ὁ μὲν συλλαβῶν τὸν Ἰακίνθον ἅπαντα διηρεύνησε, καὶ μετὰ πολλοὺς τοῦ σώματος αἰκισμοὺς, τῆς κεφαλῆς ἀποτμηθῆναι ἐκέλευσεν. Ὀνωρίαν δὲ τὴν ἀδελφὴν Βαλεντιανῶς τῇ μητρὶ δῶρον ἔδωκε πολλὰ αἰτησάμεναι αὐτήν. Οὕτως μὲν οὖν Ὀνωρία τότε τῆς * * ἀπελύετο.

200.

Exc. Salm. p. 400 : Οὐαλεντιανῶς ἐρασθεὶς τῆς γυναικὸς Μαξίμου συγκλητικῷ συνεπέτευεν αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ ἠττήθη ὁ Μαξίμος, καὶ οὐκ εἶχεν ὅτι δοίη, ἐλαβεν ὁ βασιλεὺς τὸν δακτύλιον αὐτοῦ, καὶ ἀναστάς (ὡς) ἐπιδίδωμι τὸν δακτύλιόν τινα συνήθει Μαξίμου, ὥστε ἀπελθόντα ὑποδειξάι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ὡς τοῦ ἀνδρὸς κελεύσαντος ἤκειν εἰς τὰ βασιλεία συνδειπνήσουςαν τῇ αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἀληθὲς τοῦτο νομίσασα ἤκει, καὶ μηνυθὲν τῷ βασιλεῖ ἀνέστη, καὶ ἀγνοοῦντος τοῦ Μαξίμου, συνεφάρη αὐτῇ. Μετὰ δὲ τὴν παιδίαν ἐλθόντι ὑπατιάζει ἡ γυνὴ κλαίουσα, καὶ ὀνειδίξουσα αὐτὸν ὡς πρόδοτὴν αὐτῆς· ὁ δὲ μαθὼν τὸ πᾶν ἐνεῖχε τὸν βασιλέα. Εἰδὼς δὲ ὡς ζῶντος τοῦ Ἀετίου οὐ δυνάσεται τιμωρῆσαι αὐτὸν, παρεσκευάσε διὰ τῶν εὐνούχων τοῦ βασιλέως ἀνελεῖν αὐτὸν δῆθεν ὡς ἐπίθουλον. Ἐπεὶ δὲ ἀνηρέθη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τινὰ τῶν στοχάζεσθαι δυναμένων· « Οὐ καλῶς μοι ὁ θάνατος Ἀετίου εἰργασται; » ὁ δὲ, « Εἰ καλῶς, φησὶν, ἢ μὴ, οὐκ οἶδα· γινώσκω δὲ ὅτι τῇ λαῖᾳ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας. »

2. Οὗτος οὖν ὁ Μαξίμος ἔβηρον Ἀετίου τὸν βασιλέα εὐρόν, ἀπέκτενε, καὶ τῇ βασιλίδι Εὐδοξίᾳ συνηλθεν. Ἦν δὲ αὐτῇ Εὐδοξία θυγάτηρ τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου βασιλέως. Δοκῶν δὲ εἰς εὐνοίαν ἐφελκύσαι αὐτήν, φησὶν ὅτι « διὰ τὸν πρὸς σε ἔρωτα αὐθέντης Οὐαλεντι-

ανανοῦ γέγονα· » ἢ δὲ ἐλευθερογνώμων οὖσα, καὶ λογιζομένη ὡς « φεῦ, εἰ παραίτιος ἐγὼ τῆς τοῦ συνεούου καὶ βασιλέως τελευτῆς, » γράφει Γιζερίχῳ ἤδη Λιθύην κατέχοντι, διὰ τάχους ἐλθεῖν καὶ τὴν Ῥώμην παραλαβεῖν. Ὁ δὲ ἐλθὼν τὴν πόλιν εἶλε, καὶ Εὐδοξίαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Μάξιμος δὲ μισθηθεὶς διὰ τὸν βασιλέως φόνον διώκεται καὶ βραδίως ἀναιρεῖται.

201.

Exc. De ins. p. 72 : Ὅτι τὰ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων ἐν ταραχῇ ἦν. Μάξιμος τις ἀνὴρ εὐγενὴς καὶ δυνατὸς καὶ δεύτερον ὑπατεύσας, Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ταγμάτων δυσμενὴς ὢν, ὡς ἔγνω καὶ τὸν Ἡράκλειον (εὐνούχος δὲ οὗτος καὶ τὴν μεγίστην παρὰ τῷ βασιλευσύντι ἔχων βοήθην) τῆς αὐτῆς τῷ Ἀετίῳ ἔχθιστον ὄντα προαιρέσεως (ἄμφω γὰρ τῆς ἐκείνου τὴν σφετέραν ἐπειρώντο ἀντιεσάγειν δύναμιν), ἐς συνωμοσίαν ἔρχεται· καὶ πείθουσι τὸν βασιλέα, ὡς εἰ μὴ φθάσει τὸν Ἀετίον ἀνελεῖν ταχέως, ὑπ' αὐτοῦ φθαρήσεται.

2. Ὁ δὲ Βαλεντιανῶς, ἐπειδὴ αὐτῷ ἐχρῆν γενέσθαι κακῶς τὸ τεῖχος τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς καταλύοντι, προσιέτό τε τοὺς λόγους Μαξίμου τε καὶ Ἡρακλείου, καὶ διαρπύει τῷ ἀνδρὶ τὸν θάνατον, ὅτε δὴ ὁ Ἀετίος ἐν τοῖς βασιλείοις ἐγένετο, κοιωνεῖν τῷ κρατοῦντι μέλλων ἐπὶ τοῖς βουλεύμασιν, καὶ προνοίας χρυσίον εἰσάγειν πειρώμενος. Ὡς δὲ τὰ περὶ τῶν πόρων Ἀετίος προὔθηκε καὶ ἀναλογισμὸν ἐποίητο τῶν ἐκ τῆς εἰσφορᾶς ἀθροισθέντων χρημάτων ἀθρόων, ὁ Βαλεντιανῶς ἀνακραγῶν ἀνέθορέ τε τοῦ θάκου, καὶ οὐκέτι ἔφη οἴσειν τοσαύταις ἐμπαροινούμενος μοχθηραῖς· ἐπ' αὐτὸν γὰρ φέροντα τὴν κακῶν αἰτίαν παρελέσθαι αὐτὸν, ὥσπερ τῆς ἐώρας βασιλείας, καὶ τοῦ τῆς ἐσπέρας βούλεσθαι κράτους παραδηλῶν (τῆς ἀρχῆς). Τὸ δὲ παράδοξον τῆς ὀργῆς ὡς ἀπεθαύμαζεν ὁ Ἀετίος, καὶ ἐπειράτο τῆς ἀλόγου * * τοῦ κολεοῦ τὸ ζῆφος, σὺν τῷ Ἡρακλείῳ ὤρμησεν, ἤδη καὶ αὐτῇ τὴν κοπίδα ἐντροπῇ ὑπὸ τὴν χλαμύδα φέροντι (Πριμικίριος γὰρ τῶν κοιτώνων ἦν)· καὶ ἄμφω κατὰ τοῦ Ἀετίου κεφαλῆς συνεχεῖς ἐπενεγκόντες πληγὰς, ἀνείλον αὐτὸν, πολλὰ ἀνδρὸς ἔργα διαπραξά-

— ἐβούλετο] malim ἐβουλεύετο. — διηρεύνησε] διηνεύρησε cod.

Fr. 200. Cf. Procop. Vand. bell. I, 4; Euagrius II, 7. — καὶ μηνυθὲν τῷ βασιλεῖ] hæc dura admodum pro : οὗ μηνυθέντος τῷ β., ἀνέστη. — διὰ τῶν εὐνούχων τοῦ βασιλέως] δ. τ. ε. τὸν βασιλέα codex. Possis etiam : τῶν βασιλείων. Cf. Suidas v. Θλαδίας, εὐνούχος· « Ἰγνοβάλλει τοῖνον [supple ὁ θλαδίας, i. e. Heraclius] τοὺς Οὐαλεντιανῶν (Οὐάλεντος) codd.) μυστικῶς, τὴν γυναικωνίτην λέγω φάλαγγα, ὅπερ εἶναι αἱ τῶν φαύλων πράξεις ἐμπύρευμα, κατηγορησάσι τοῦ Ἀετίου κατὰ βασιλέως ἐμμελετῶν, ὡς ἂν ἐπιβατεύσῃ τῆς ἐξουσίας. [Οἱ δὲ] ἀγωνίζονται πείσαι τὸν βασιλέα. Ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὁ ὑποσμήχων (ὑποσμύχων conj. Küster. et Hemsterh.) αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν· δεινοὶ γὰρ εἰς τὸ συρράφαι βλάβας, προκειμένης χρυσίου ὑποσχέσεως· ἀπληστον γὰρ τὸ γένος καὶ πρὸς πλεονεξίαν αἱ ἐκχρηγε, καὶ οὐκ ἔστι τι τῶν φαύλων ἀνευ τῆς αὐτῶν δυστροπίας ἐν τοῖς βασιλείοις τελοῦμενον. Πιθεται ταῖς συκοφανταῖς ὁ βασιλεὺς, καὶ λόγου ταχύτερον πρὸς τὸν φόνον Ἀετίου κινηθεὶς τούτον ἀναιρεῖ. Καὶ ὡς ἔβηρον αὐτῷ τὸ πραχθὲν λογισάμενος φησὶ πρὸς τινὰ τῶν (τὸν codd.) στοχάζεσθαι τὰ ἀπόρητα δυναμένων (δυναμένων codd.)· « Οὐ καλῶς μοι πέπρακται ἡ τοῦ Ἀετίου, ὡ οὗτος, ἀναίρεσις; » Ὁ δὲ φησὶν· « Εἰ καλῶς ἢ μὴ, οὐκ οἶδα· γινώσκω (γίνωσκε codd.) δὲ ὅτι τῇ λαῖᾳ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας. » Hunc locum Priso vindicavit Reinesius. Idque verum esse non dubito. Cf. not. ad fr. 203. Alii de Eunapio vel Malcho cogitarunt inepete. Ceterum hæc Excerpti Salmas. narratio parum quadrare mihi videtur cum iis quæ in Exc. De ins. (fr. 201) de Maximo narratur. Cf. Tillemont. VI, p. 252. — § 2. πρὸς σε] πρὸς γε codex; em. Cramer.

Fr. 201. § 2. προσιέτό τε] προσιέτο δὲ cod. — χρυσίον] χρυσίου cod. — τῆς ἀλόγου * *] suppleri possit : τῆς ἀλόγου αὐτὸν παύειν ὀργῆς, ὁ βασιλεὺς ἐκπάσας τοῦ κολεοῦ κτλ. — αὐτῷ... φέροντι] αὐτοῦ... φέροντος cod. — πριμικίριος] πριμικίριος cod.

μενον πρὸς τε ἐμφυλίους καὶ ὀθνεύους πολέμοις. (3) Τὴν μὲν γὰρ Πλακιδίαν, ἧτις τοῦ Βαλεντινιανοῦ μήτηρ ἦν, καὶ τὸν παῖδα, νέον ἄντα, ἐπετρόπευσε, διὰ τῆς τῶν βαρβάρων συμμαχίας· τὸν δὲ Βονιράτιον, σὺν πολλῇ διαβάτῃ χειρὶ ἀπὸ τῆς Λιβύης, κατεστρατήγησεν, ὥστε ἐκεῖνον μὲν ὑπὸ φροντίδων νόσῳ τελευτήσῃαι, αὐτὸν δὲ τῆς αὐτοῦ γαμετῆς καὶ τῆς περιουσίας κύριον γενέσθαι. Ἀνεῖλε δὲ καὶ Φήλικα δόλω, τὴν στρατηγικὴν σὺν αὐτῷ λαχόντα ἀρχὴν, ὡς ἔγνω ὑποθήκη τῆς Πλακιδίας ἐς τὴν αὐτοῦ ἀναίρεσιν παρασκευαζόμενον. Κατηγωνίστατο δὲ καὶ Γότθους τοὺς ἐν Γαλιταίᾳ τῇ πρὸς ἐσπέραν τῶν Ῥωμαίων ἐμβατεύσαντας χωρίως. Παρρησιότατος καὶ Αἰμορριανοὺς ἀρηνιάσαντας Ῥωμαίων· ὡς δὲ συνελόντα εἰπεῖν, μεγίστην κατεστήσατο δύναμιν, ὥστε μὴ μόνον βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ παροικοῦντα ἔθνη τοῖς ἐκείνου ἤκειν ἐπιτάγμασιν.

4. Μετὰ δὲ τὸν Ἀετίου φόνον καὶ Βοθήιον ὁ Βαλεντινιανὸς, ὕπαρχον ὄντα, ἀνέειλεν, ἐκεῖνον εἰς τὰ μάλιστα κεχαρισμένον. Ὡς δὲ ἀτάφους αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἀγορὰν προῦθηκεν, εὐθὺς τὴν γερούσιαν μετακαλεσάμενος, πολλὰς τῶν ἀνδρῶν ἐποιεῖτο κατηγορίας, εὐλαβομένους, μὴ πως διὰ τὸν Ἀετίον ἐπανόστασιν ὑπομείνοι. Ὁ δὲ Μάξιμος μετὰ τὴν Ἀετίου ἀναίρεσιν παρὰ τὸν Βαλεντινιανὸν ἐφοίτα, ὡς ἂν ἐπὶ τὴν ὕπατον ἀρχὴν προαχθεῖν· ταύτης δὲ διαμαρτῶν τῆς πατριότητος τυχεῖν ἐβούλετο· ἀλλ' οὐδὲ ταύτης ὁ Ἡράκλειος τῆς ἐξουσίας συνεχώρει· ἐκ τῆς αὐτῆς γὰρ ὀρμώμενος, τὰς τοῦ Μάξιμου ἀνέκοπτεν ὁρμὰς, παραπειθὼν τὸν Βαλεντινιανὸν, ἀπηλλαγμένον τῆς Ἀετίου βαρύτητος, μὴ χρεῖναι τὴν ἐκεῖνον πάλιν εἰς ἐκεῖνους μεταφέρειν δύναμιν. Ἐντεῦθεν ὁ Μάξιμος ἀμφοτέρων διαμαρτῶν ἐχαλέπαινε, καὶ τὸν Ὀπτῆλαν καὶ Θραυστήλαν μεταπεμφάμενος, ἀνδρας Σκύθας καὶ κατὰ πόλεμον ἀρίστους, σὺν Ἀετίῳ δὲ στρατευσαμένους, καὶ Βαλεντινιανῷ προσοικειωθέντας, ἐς λόγους ἦλθε, καὶ πίστει δούς καὶ λαθῶν, τὸν βασιλέα ἐν αἰτίᾳ ἐτίθετο τοῦ φόνου τοῦ Ἀετίου ἕνεκα, καὶ μετιναίαι αὐτὸν ἀμεινον ἐδίδασκεν· ἔσσεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἐν δίκῃ τῷ πεσάντι τιμωροῦσιν.

5. Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων οὐ πολλῶν, ἐδόκει τῷ Βαλεντινιανῷ ἵπασσθῆναι κατὰ τὸ Ἄρεος πεδίον, ὀλίγοις ἅμα δορυφόροις, καὶ τοῖς περὶ τὸν Ὀπτῆλαν καὶ Θραυστήλαν. Ὡς δὲ ἀποβάς τοῦ ἵππου, ἐπὶ τὴν το-

ξείαν ἐχώρει, ἔνθα δὴ ἐπέθετο Ὀπτῆλας καὶ οἱ περὶ αὐτόν. Καὶ ὁ μὲν Ὀπτῆλας κατὰ τοῦ κροτάφου παῖει τὸν Βαλεντινιανόν· ἐπιστραφέντα δὲ ἰδεῖν τὸν πατάξαντα, δευτέραν κατὰ τῆς ὄψεως ἐπαγαγὼν, καταβάλλει. Ὁ δὲ Θραυστήλας τὸν Ἡράκλειον καθείλεν, καὶ ἄμφω τε τὸ διάδημα τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἵππον λαβόντες, ἐς τὸν Μάξιμον ἀπέτρεχον· ** εἶτε δὲ καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις τῶν ἀνδρῶν δόξαν τῶν παρόντων ἐπτοημένων, ἀκίνδυνος αὐτοῖς ἢ ἐπιχειρήσις ἦν. Δαιμόνιον δὲ τι ἐπὶ τῷ Βαλεντινιανῷ θανάτῳ συνέβη. Μελισσῶν γὰρ ἐσμός ἐπιγενομένος τὸ ἐς τὴν γῆν ἀπ' αὐτοῦ ρυέναι ἀνιμήσατο καὶ ἅπαν ἐμύζησεν. Τελευτᾷ μὲν οὖν ὁ Βαλεντινιανὸς, ἔτη βιώσας ἑπτὰ καὶ τριάκοντα.

6. Τὸ ἐντεῦθεν δὲ ἡ Ῥώμη ἐν θορύβῳ καὶ ταραχαῖς ἦν, τὰ τε στρατιωτικὰ διηρεῖτο πλήθῃ, τῶν μὲν τὸν Μάξιμον βουλομένων παράγειν ἐς τὴν ἀρχὴν, τῶν δὲ Μαξιμιανὸν ἐσπουδακίον χειροτονεῖν· ὅς ἦν μὲν πατρὸς Δομνίνου, Αἰγυπτίου πραγματευτοῦ, εὐημερήσαντος δὲ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τῷ Ἀετίῳ τὴν τοῦ δομυστικού διακονούμενος χρεῖαν· τῷ δὲ Μαιουρίῳ ἐσπουδάκει καὶ Εὐδοξία ἢ τοῦ Βαλεντινιανοῦ γαμετῆ γενομένη· ἀλλὰ τῇ τῶν χρημάτων χορηγία ὁ Μάξιμος περιῶν, τῶν βασιλείων ἐκράτει. Οἰηθεὶς δὲ βεβαίαν αὐτῷ ἔσσεσθαι τὴν ἀρχὴν, βιάζεται τὴν Εὐδοξίαν, θάνατον ἀπειλῶν. Οὕτω μὲν οὖν Μάξιμος ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἦλθε. Καὶ Γιζέριχος, ὁ τῶν Βανδήλων ἀρχων, τὴν Ἀετίου καὶ Βαλεντινιανοῦ ἀναίρεσιν ἐγνωκώς, ἐπιτίθεσθαι ταῖς Ἰταλίαις καιρὸν ἡγησάμενος, ὡς τῆς μὲν εἰρήνης θανάτῳ τῶν σπειασμένων λυθείσης, τοῦδε εἰς τὴν βασιλείαν παρελθόντος μὴ ἀξιοχρεῶν κεκτημένον δύναμιν, οἷ δὲ φασὶ καὶ ὡς Εὐδοξίας τῆς Βαλεντινιανοῦ γαμετῆς ὑπὸ ἀνίας διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀναίρεσιν καὶ τὴν τῶν γάμων ἀνάγκην, λάθρα ἐπικαλεσαμένης αὐτόν, σὺν πολλῷ στόλῳ καὶ τῷ ὑπ' αὐτὸν ἔθνει ἀπὸ τῆς Ἄφρων ἐς τὴν Ῥώμην διέβαινον. Ἐπειδὴν δὲ ἐν τῷ Ἀζέστῳ (τόπος δὲ οὗτος τῆς Ῥώμης ἐγγύς) τὸν Γιζέριχον ὁ Μάξιμος ἔγνω στρατοπεδεύμενον, περιδεῆς γενόμενος, ἐφευγεν ἵππῳ ἀναβάς, καὶ αὐτῶν τῶν βασιλικῶν δορυφόρων καὶ τῶν ἄμφ' αὐτὸν ἐλευθέρων οἷς μάλιστα ἐκεῖνος ἐπίστευεν, ἀπολιπόντων, οἱ ὀρώντες ἐξελαύνοντα ἐλοιδόρουν τε καὶ δειλίαν ἀνείδιζον· τῆς δὲ πόλεως ἐξείναι μέλλοντα βαλὼν τις λίθῳ κατὰ τοῦ κροτάφου ἀνείλε· καὶ τὸ πλῆθος ἐπελ-

— διαπραξάμενον] διαπραξάμενος cod. — Φήλικα] Φήλικα cod. Prosper Chron. ad Theodos. an. 13, Valentin. an. 3: *Aetius Felicem cum uxore sua Padusia, et Grunnitum diaconum, eos insidiari sibi quum praesensisset, interimmit.* Cf. Tillemont. VI, p. 202. — Αἰμορριανοὺς] voluit auctor haud dubie Ἀμορρικανούς. Gallos Armoricæ rebelles Aetius subegerat (an. 336). — § 4. πάλιν εἰς ἐκεῖνους] exspectabam π. ε. ἐκεῖνον, Maximus sc. — Θραυστήλαν] sic ap. alios nomen se habet (V. Tillemont. VI, p. 253); codex Θραυτήλα; in seq. § 5 semel codex Θραυτήλαν et semel Θραυστήλας. — § 6. κατὰ τὸ Ἄρεος πεδίον] « *In Campo Martio interemtum Valentinianum III scribunt Victor Tununensis, Senator, etc. In Campo Martio, quum pro tribunali residens concionatur ad populum, Renatus Frigeridus apud Gregor. Tur. Hist. II, 8. Extra urbem ludo gestationis intentum, Idatius; in palatio, Theophanes, Cedrenus, Symeon Logoth. et Zonaras.* » DUCANGE ad Chron. Pasch. p. 592 ed. Bonn. Auctor Chron. Pasch. regem inter duas lauros interfectum dicit. — τὸν πατάξαντα] καὶ π. cod. — εἶτε δὲ καὶ] excidit alterum orationis membrum, quod voce εἶτε introducebatur. — ἑπτὰ καὶ τριάκοντα] Alii aliter. V. Tillemont. VI, p. 253. — Μαιουρίνος] sic codex ubique; deb. Μαιουριανός.

θὸν τὸν τε νεκρὸν διέσπασε, καὶ τὰ μέλη ἐπὶ κόντρῳ φέρων ἐπαιωνίζετο. Ταύτης μὲν οὖν ἐκείνος ἔτυχε τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς· ἐπὶ τῇ τυραννίδι μηνῶν αὐτῷ διαγενομένων τριῶν. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ Γιζέριχος ἐς τὴν Ῥώμην ἐσέβαλε.

202.

Ibid. p. 76 : Ὅτι Ἀβίτου βασιλεύσαντος τῆς Ῥώμης, καὶ λιμοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν γενομένου, ἐν αἰτία τὸν Ἀβίτον ὁ δῆμος ποιησάμενος, ἠνάγκασε τοὺς ἐκ Γαλατίας αὐτῷ συνεισφρήσαντας συμμαχοὺς ἀπάγειν τῆς Ῥωμαίων πόλεως. Ἀπέπεμπε δὲ καὶ τοὺς Ἰόθθους, οὓς ἐπὶ τῇ σφετέρᾳ ἐπήγετο φυλακῇ, χρημάτων αὐτοῖς ποιησάμενος διανομὴν ἐκ τῶν δημοσίων ἔργων, τοῖς ἐμπόροις χαλκὸν ἀποδόμενος· οὐ γὰρ χρυσίον ἐν τοῖς βασιλικοῖς ταμείοις ἔτυχεν ὄν· ἔπερ τοὺς Ῥωμαίους πρὸς στάσιν διανέστησεν, ἀφρημένους τοῦ τῆς πόλεως κόσμου.

Περιφανῶς δὲ καὶ ὁ Μαιουρίνος καὶ ὁ Ῥεχίμερ ἐπανάστασαν, τοῦ ἐκ τῶν Γόθων ἀπηλλαγμένου δέους, ὥστε αὐτὸν, πῆ μὲν τὰς ἐμφυλίους ταραχάς, πῆ δὲ τοὺς τῶν Βανδῆλων πολέμους ὑποραθέντα, ὑπέξελθεῖν τῆς Ῥώμης, καὶ ἔχουσαι τῆς ἐπὶ Γαλατίαν ὁδοῦ. Ἐπιθέμενοι δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν ὁδὸν, Μαιουρίνος τε καὶ Ῥεχίμερ, εἰς τέμενος φυγεῖν κατηνάγκασαν, ἀπαγορεύοντα τῇ ἀρχῇ, καὶ τὴν βασιλείην ἀποδυσάμενον στολήν. Ἐνθα οἱ περὶ τὸν Μαιουρίνον οὐ πρότερον τῆς πολιορκίας ἀπέστησαν, πρὶν ἢ λιμῷ πιεσθεῖς τὸν βίον ἀπέλιπε, ὁκτῷ ἐπὶ τῆς βασιλείας διαγενομένων μηνῶν· οἱ δὲ φασὶ ὅτι ἀπεπνίγη. Καὶ τοῦτο μὲν Ἀβίτῳ τοῦ βίου τέλος καὶ τῆς βασιλείας ἐγένετο.

203.

ΑΕΩΝ.

Ibid. p. 76 : Ὅτι Μαιουρίνος, ὁ τῶν Ἑσπερίων βασιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατίᾳ Γόθων σύμμαχοι κατέστησαν, καὶ τὰ παροικοῦντα τῇ ἑαυτοῦ ἐπικρατεῖᾳ ἔθνη τὰ μὲν λόγους, τὰ δὲ ὄπλοις παρεστήσατο· καὶ ἐπὶ τὴν Λιβύην σὺν πολλῇ διαβαίνειν ἐπειράτο δυνάμει,

νηῶν ἀμφὶ τὰς τ' αὐτῷ ἠθροισμένων· καὶ ἐπὶ συνθήκαις αἰσχροῖς καταλύσας τὸν πόλεμον, ἐπανεζεύγνυεν. Ἦδη δὲ ἐς τὴν Ἰταλίαν διαβεθηκότι ὁ Ῥεχίμερ θάνατον ἐπεβούλευσεν. Ὁ μὲν γὰρ τοὺς συμμαχοὺς μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἀποπέμψας, σὺν τοῖς οἰκείοις ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐπανάηρχετο. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ῥεχίμερα συλλαβόντες αὐτὸν, τῆς ἀλουργίδος καὶ τοῦ διαδήματος ἐγύμνωσαν, πληγὰς τε ἐντείναντες, τῆς κεφαλῆς ἀπετέμνοντο. Τοῦτο μὲν τῷ Μαιουρίνῳ τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς γίνεται τὸ τέλος.

204.

Ibid. p. 77 : Ὅτι ὁ Γιζέριχος ἐπόρθει τὰς Ἰταλίας, βουλόμενος βασιλεῦσαι τῶν Ἑσπερίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. Οὐκ ἐποίητο δὲ προφανῆ τοῦ πολέμου αἰτίαν, τὸ μὴ τὸν Ὀλύβριον ἐς τὰ τῆς Ἑσπερίας διαβῆναι βασιλεία, ἀλλὰ τὸ μὴ τὴν Βαλεντιανοῦ καὶ Ἀετίου δεδόσθαι αὐτῷ περιουσίαν, τὴν μὲν, ὀνόματι Εὐδοκίας, ἦν ὁ τούτου παῖς εἶχε, τὴν δὲ, ὡς Γαυδεντίου παιδὸς διάγοντος παρ' αὐτῷ.

205.

Ibid. p. 77 : Ὅτι ἐπὶ Ἀνθελμίου καὶ Λέοντος τῶν βασιλέων Οὐλλιβος ὑπὸ Ἀναγαστου ἀνηρέθη κατὰ τὴν Θράκην, ἀμφοτέροι τοῦ Σχυδικοῦ γένους, καὶ πρὸς τὸ νεωτερίζειν ἐπιτήδειοι.

206.

Ibid. p. 77 : Ὅτι τῶν Ἰσαύρων ἐν τῇ Ῥοδίῳ νήσῳ πρὸς ἀρπαγὴν τραπέντων καὶ φόνους ἐργασαμένων, οἱ στρατιῶται τούτους διεχειρίσαντο. Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ναῦς φυγόντες ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου ἄμα Ζήνωνι τῷ ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ βασιλέως γαμβρῷ παραγενομένοι, καὶ τοὺς τὴν ἀγορὰν προτιθέντας διαθορυβοῦντες, τὸν δῆμον εἰς λιθοβολίας διανέστησαν. Ἐμφυλίου δὲ ἐντεῦθεν κινήθητος πολέμου, νῦξ ἐπιλαβοῦσα τὴν στάσιν διέλυσεν.

2. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἀναγαστης, ὁ τῶν Θρακίων τελῶν ἕξαρχος, πρὸς τὸ νεωτερίζειν ἀρθείς, τὰ Ῥωμαίων ἐπέτρεχε φροῦρια. Αἰτία ἐστὶ τῆς αὐτοῦ διαφορᾶς ἐλέγετο, ὡς Ἰορδάνου τοῦ Ἰωάννου παιδὸς,

Fr. 202. συνεισφρήσαντας] i. e. συνεισελθόντας. Cf. Suidas v. εἰσφρήσωσι. Steph. Thes. v. εἰσφρέω. — Ceterum quæ hęc de Avito traduntur, aliunde non nota sunt.

Fr. 203. Quienam auctorem Joannes in hac historiarum parte secutus sit, lucusque non satis firmo iudicio asserere licebat. Præ ceteris tamen se commendare videbatur Priscus, ad quem in antecedd. sæpius jam lectorem relegavimus. Ac revera Priscum illum a Nostro exprimi huculentissime hocce indicatur loco, quippe cujus primam partem usque ad verba ἠθροισμένων verbotenus eandem habemus in Prisci fragm. 27, pag. 103. Nec dubium est etiam ea quæ sequuntur apud Joannem eodem modo e Priscæ exscripta esse. — νηῶν] νικῶν cod. — συνηθροισμένων] Post hæc multa ab excerptore ommissa esse sponte intelligitur. Partem eorum præbent Prisci fr. 27. 28 et 29.

Fr. 204. Prima hujus fr. verba concinunt cum verbis postremis in Prisci fragmento 29, p. 104 : ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς (τὰς Ἰταλίας καὶ τὴν Σικελίαν) ἐξεπόρθει, μετὰ τὸν Μαιουριανὸν βουλῆθει βασιλεύειν τῶν ἐν τῇ ἑσπέρᾳ Ῥωμαίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν.

Fr. 205. Οὐλλιβος] nomen procul dubio corruptum. Anagastes interfecit Attilæ filium Δεγγιζῆ vel *Dinziric* vel *Dincio* (v. Chron. Alex. p. 743, coll. Prisco fr. 38. Tillemont. VI p. 391). In codd. Joannis olim fuisse videtur *Θύννικος*. — ἀμφοτέροι:] Igitur de duobus Hunnorum ducibus in Joanne sermo fuit. Alter, cujus mentionem excerptor omisit, probabiliter est vel *Hernac*, frater *Dengizic*, vel *Hormisdac*, quem eodem fere tempore Anthemius ad mortem adlegit (v. Tillemont. p. 391).

Fr. 206. § 1. Hęc aliunde non novimus. Evenerunt circa an. 469 vel 470. Nam qui in seqq. memoratur Jordanes, Joannis Vandali f., consul fuit an. 470.

ὅνπερ Ἀνεγίσκλος ὁ Ἀναγάστου πατὴρ ἀνήρῃκει, ἐς τὴν ὑπατον ἀνιέντος τιμῆν, τὴν (γὰρ) ἐπ' αὐτῷ γενομένην ὁ Ἀναγάστης οὐκ ἐδέξατο ψῆφον, ὡς ἐπιληψίαν νοσῶν τε καὶ δεδιὸς (φησὶ) μήποτε ἐν τῷ τῆς γερουσίας αἴσχος ἀπενέγκοιτο τῷ πάθει, ἂν οὕτω τύχοι. Ἄλλοι δέ φασι αὐτὸν χρημάτων ἐφίμενον, ἐς τὴν ἐπανάστασιν χωρεῖν. Πολλῆς δὲ τῆς περὶ αὐτοῦ γενομένης ὑποψίας, τέλος ἐκ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς σταλέντες τινές, ἔπεισαν αὐτὸν παύσασθαι τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ μὲν οὖν Ἄρδαβούριον, τὸν Ἄσπαρος, αἰτίον τῆς τυραννίδος ἀπέφηνε, καὶ τὰ τούτου γράμματα παρὰ τὸν βασιλεύοντα ἔπεμψεν. — Ὁ δὲ τοῦ βασιλέως γαμβρὸς Ζήνων, τὴν ὑπατον ἔχων ἀρχὴν, ἔστειλε τοὺς τὸν Ἰνδαχὸν ἀποστήσοντας ἀπὸ τοῦ λεγομένου Παπιρίου λόφου. Τοῦτον γὰρ πρῶτος Νέων ἐφώλευε· μεθ' ὃν Παπίριος καὶ ὁ τοῦδε παῖς Ἰνδαχός, τοὺς προσοίκους ἅπαντας βιάζομενοι, καὶ τοὺς διοδοῦντας ἀναιροῦντες. Ἔστειλετο δὲ καὶ κατὰ Ζάνων βοήθεια, ληζομένων τὰ περὶ τὴν Τραπεζοῦντα χεῖρα. Διανέστη δὲ τότε πρὸς πόλεμον καὶ τὸ Γόθων ἔθνος, Γαλατίαν τὴν πρὸς Ἑσπέρας νεμόμενον· ὡς περὶ πάλοι μὲν Ἀλλαρίχου ὀνομάζοντο· ἔτι γε μὴν καὶ τὸ ἐν Παιονίᾳ βαρβαρικὸν πλῆθος, πρότερον μὲν ὑπὸ Βαλίμερι, μετὰ δὲ τὴν ἐκείνου ἀναίρεσιν ὑπὸ Θευδόμερι ταττόμενον, τῷ Βαλίμερος ἀδελφῷ.

207.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ὁ τῶν Ἑσπερίων βασιλεὺς Ἀνθέμιος, νόσῳ περιπεσὼν ὑπὸ μαγγανείας χαλεπῇ, πολλοὺς ἐπὶ τούτῳ ἀλόγους ἐκόλασε· μάλιστα Ῥωμανὸν, ἐν τῇ τοῦ μαγίστρου ἀρχῇ τελέσαντα καὶ ἐν τοῖς πατρικίοις ἐγγεγραμμένον, ἐπιτήδειον τε ἐς τὰ μάλιστα ὄντα τῷ Ῥεκίμερι· οἱ δ' ἀνιαιθεὶς τῆς τε Ῥώμης ἐξῆλθε, καὶ ἐξακισχίλιους ἄνδρας ἐς τὸν κατὰ Βανδῆλων πόλεμον ὑπ' αὐτὸν ταττομένους ἀνεκαλέσατο.

208.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως Ἰορδάνης ὁ τῆς ἐφῶς στρατηγὸς καὶ ὑπατος, εἰς ἔσχατον ἦλθε κινδύνου· ἅμα δὲ αὐτῷ Μισαὴλ (Μιχαὴλ?) καὶ Κοσμάς τῶν βασιλείων ὄντες θαλαμηπόλοι, ὅτι τὰ βασίλεια φυλάττειν καταλελησμένοι, τοῦ βασιλέως ἐξῶ διαιτωμένου, Ἰορδάνῃ τὰ ἔνδον ἱστορῆσαι βουλευθέντι ἐφῆκαν.

209.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ὁ Ῥεκίμερ εἰς διαφοράν πρὸς τὸν Ἀνθέμιον καταστάς, τὸν βασιλέα τῶν Ἑσπερίων, καὶ ταῦτα θυγατέρα αὐτοῦ κατεγγυθεὶς Ἀλυπίαν, ἐμφύλιον ἔνδον τῆς πόλεως συνεκρότησε πόλεμον, ἐπὶ μῆνας θ' (1. ε')· καὶ Ἀνθεμίῳ μὲν συνεμάχουν οἱ τε ἐν τέλει καὶ ὁ δῆμος, τῷ δὲ Ῥεκίμερι τὸ τῶν οἰκείων βαρβάρων πλῆθος. Συνῆν δὲ καὶ Ὀδοάκρος, γένος ὄν τῶν προσαγορευομένων Σκίρων, πατὴρ δὲ Ἰδικῶνος, καὶ ἀδελφὸς Ὀνοούλφου καὶ Ἀρματίου, σωματοφύλακός τε καὶ σφαγέως γενομένου. Καὶ ὁ μὲν Ἀνθέμιος κατέκει ἐν τοῖς βασιλείοις· ὁ δὲ Ῥεκίμερ τὰ περὶ τὸν Τίβεριν διαφράξας, λιμῶν τοὺς ἔνδον ἐβιάζετο. Ἐντεῦθεν αὐτοῖς συμβολῆς γενομένης, πολὺ τῆς Ἀνθεμίου κατέπεσε μοίρας· τοὺς δὲ λοιποὺς ὁ Ῥεκίμερ παραστυγόμενος δόλω, βασιλέα τὸν Ὀλύβριον ἀποδείκνυσιν. Πέντε γοῦν διόλου μῆνας ἐμφύλιος τῆς Ῥώμης ἐπεκράτει πόλεμος· ἄχρι οὗ τῶν περὶ τὸν Ἀνθέμιον ἐνδόντων τοῖς βαρβάροις καὶ τὸν βασιλεύοντα γυμνὸν καταλιπόντων, αὐτοῖς τοὺς πτωχεύουσιν ἀναμιχθεὶς, ἐν τοῖς πρόσφυξι τοῦ μάρτυρος Χρυσογόνου γίνεται. Ἐκεῖ τε τῆς κεφαλῆς ἀποτέμεται ὑπὸ Γονδουβάνδου τοῦ Ῥεκίμερος ἀδελφοῦ, βασιλεύσας ἔτη πέντε, μῆνας γ', ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα.

2. Ὁ δὲ Ῥεκίμερ αὐτὸν μὲν βασιλικῆς ἡξίωσε ταφῆς, τὸν δὲ Ὀλύβριον ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀνήγαγεν (αὐτόν). Ὀλυβρίου δὲ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον τὴν Ῥω-

— § 2. Ἀνεγίσκλος] scrib. vid. Ἀρνεγίσκλος; sic enim ap. Jornandem vocatur, in eandemque formam corrigendum Ὅρνιγίσκλος, quod codex habet in Prisci fragm. 33. Interfectus Joannes Vandalus an. 441. V. Theophan. p. 84, A, Tillemont. VI, p. 89. — νοσῶν τε] νοσούντα cod. — Ἄρδαβούριον τόν] Ἄρδαβούριον τὸν cod.; em. Cramer. — Παπίριον λόφον] Παπίριον φρούριον em Eustathio Epiphani. (fr. 3, p. 139) memorat Euagrius III, 27, ubi in eo custoditum esse dicit Verinam (cf. Theodoros Anagn. p. 538 ed. Vales.). Apud Theophan. p. 197 et p. 196 scribitur Παπουρίου καστέλλον. Pag. 196 Theophanes (uti etiam Theodoros An. p. 557) dicit eo Marcianum rebellem relegatum esse; contra vero Eustath. fr. 4 Marcianum in Caesarea Cappadociae urbem missum dicit. Unde conjeceris castellum istud haud longe a Caesarea dissitum fuisse. Ad Papirium latronum ducem fortasse pertinet glossa Suidæ : Παπίριος, ὄνομα κύριον « Οὐ γὰρ οὐδὲ τούτων ἀτραψὴ ἦν Παπίριος. » — Ἰνδαχόν] De hoc ita Suidas : Ἰνδαχός, ὄνομα κύριον. Ἠκμαζε δὲ ἐπὶ Λέοντος τοῦ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλέως, λαμπρὸς τὴν-τόλμαν καὶ τοῖς ποσὶ χρῆσασθαι δυνατώτατος, τῶν χειρῶν τῆν ἀριστερὰν ἀμείνων, ταχυτῆτι τῶν ποδῶν διαφέρων. Εὐχίδου γὰρ καὶ Ἀσάπου καὶ Χρυσομάχου καὶ Ἐχίονος, καὶ εἰ τις ἕτερος ἐπὶ ποδῶν ἀνώτερι διεβοήθη, δεύτερος ἦν. Οὗτος γὰρ ἐξεφάνετο ὀδεῦον καὶ ἠφανίζετο αὐδὺς οἷά τις ἀτραπῆ, κατὰ κρημνῶν οὐ τρέγοντι μᾶλλον ἀλλὰ πετομένῳ εὐκίως. Ἦν γὰρ κέλευθον ἀνὴρ δι' ἵππων ἀμοιβῆς αὐθήμερον οὐκ ἔσβενε δρᾶσαι, τοῖς ἰδίοις αὐτὸν ποσὶν ἰσχυρίζετο ἀναλήγιως διατρέχειν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύματος Χέρως (leg. vid. Χέρρως) διὰ μίαν ἑρπίτα ἐς τὴν Ἀντιόχου, καὶ πάλιν τῆ ἐξῆς ἐς τὸ Ῥῆθην εὐρίσκατο φρούριον· ἐκ δὲ τούτου αὐδὺς, μὴ ἀναπαύλης δεόμενος, διὰ μίαν ἡμέρας εἰς Νεάπολιν ἐγένετο Ἰσαυρίας. Cf. idem v. Χέρρως, φρούριόν τι. Cf. fr. 214. Ceterum Suidæ locus probabiliter fluxit ex postrema parte historiarum Prisci. — κατὰ Ζάνων] Καταζάνων codex. Τζάνοι vel Τζάνοι dicuntur ap. Agath. V, 1 et passim. De bell. Pers. c. 15. Σάνοι et Τζάνοι ap. Phot. Bibl. p. 23, 32. Σάνοι ap. Strabon. XII, p. 548; Arrian. Periplus. c. 11, 1, p. 258 ed. Didot. — ἐν Παιονίᾳ] sic Pannonia etiam in Petri fragmentis nominatur.

Fr. 207. De Romano cf. Tillemont. VI, p. 452, qui interfectum dicit an. 470, eundemque esse suspicatur, quem Priscus fr. 8, p. 89, commemorat. Ceterum quæ hoc fr. traduntur aliunde non nota. Idem valet de fr. 208.

Fr. 209. μῆνας θ'] infra μῆνας πέντε (ε'). Quod etiam hoc loco reponendum erit. Plurima horum nova et historico gratissima. De notis v. Tillemont. VI, p. 309 sq.

μαίων παρεληφτός ἀρχὴν, Ῥεχίμερ ἡμερῶν εἰσω λ' καταλείπει τὸν βίον, αἵματος αὐτῷ πλείστου ἐξεμεθέντος. Ὀλύβριος δὲ μετὰ τοῦτον ἰγ' μόνας ἐπιβουίους ἡμέρας, ὑδέρῳ συσχεθεὶς μεταλλάττει τοῖς βασιλεῦσιν [ἐν] ἀριθμηθεὶς εἰς μῆνας ἑξ. Τὴν δὲ τοῦ Ῥεχίμερος ὑπεισελθὼν Γουνδοβάλης, ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῦ, Γλυκερίον, τὴν τοῦ Κόμητος τῶν δομεστικῶν ἀξίαν ἔχοντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἄγει. Γνοὺς δὲ Λέων ὁ τῶν Ἐφῶν βασιλεὺς τὴν τοῦ Γλυκερίου ἀναγόρευσειν, ἐπιστρατεύει κατ' αὐτοῦ, Νέπωτα στρατηγὸν ἀποδείξας. Ὅς ἐπειδὴ τὴν Ῥώμην κατέλαθεν, ἀμαχεῖ τὸν Γλυκερίον χειρῶσατο, καὶ τῶν βασιλείων ἐξώσας ἐπίσκοπον Σάλωνος προχειρίζεται, ἡ μῆνας ἐντροφήσαντα τῇ ἀρχῇ. Εὐθὺς γοῦν ὁ Νέπως βασιλεὺς ἀναδειχθεὶς, ἤρχε τῆς Ῥώμης.

210.

ZENON.

Ibid. p. 79 : Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως Θεουδέριχος ὁ Τριαρίου, τὴν στρατηγίδα τῶν Θρακίων διέπων, Ἡράκλειον τὸν Φλώρω πρὸς τὸ Χερρονήσου τεῖχος ἀνεῖλεν, καὶ τῆς πρὸς Ῥωμαίους ὑπακοῆς καταφρονήσας, ἐμφανῶς εἰς πόλεμον ὄρμησεν. Βοηθήσων τοίνυν τοῖς ἐκείσε δ' Ἰλλοῦς σταλείς ὑπὸ Ζήνωνος, πολλὴν ὠφέλειαν ἐπεδείξατο. Ἀναμιχθεὶς δὲ Βασιλίσκῳ καὶ συνδιατρίψας αὐτῷ, κοινωνὸν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως ποιεῖται βουλῆς. Καὶ δὴ καὶ Ἀρμάτιον προστεθῆναι αὐτοῖς ὑποσχομένον Βασιλίσκῳ, γράμματα λαβὼν ὁ Ἰλλοῦς πρὸς τὸν Ἀρμάτιον, ἐς τὴν Κωνσταντινίου πόλιν ἐπανῆκεν. Ὁ δὲ αὐτίκα εἰσηγεῖτο Βηρίνην ἀνδρα ποιησαμένη Πατρίκιον, τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ μαγίστρου, τῆς αυτοκράτορος ἐπιλαβέσθαι ἐξουσίας, μηδὲ ἐτέρῳ ταύτην προεῖσθαι. Ἦδε καὶ ἐξ αὐτῆς τούτου ἐπιεμένη ῥῆσά τε ἐπέκλινε πρὸς τὰ εἰρημμένα, καὶ τὴν πρώτην τῆς ἵπποδρομίας θέαν τοῦ Ζήνωνος συντελοῦντας, στέλλει τινὰ πρὸς αὐτὸν, ἥκειν θάπτον αὐτὸν παρεκλευσαμένη. Ὡς δὲ καταλιπὼν ἅπαντα Ζήνων πρὸς

αὐτὴν ἐγένετο, ἔφη ταχεῖαν αὐτοῖς δεῖν φυγὴν, ἢ γενέσθαι ὑπὸ τοῖς ἀναίρουσιν· ἀπάντων γὰρ εἰς τοῦτο συνελθυθέναι τὴν γνώμην. Ὁ μὲν οὖν Ζήνων εἰς οὐδὲν ἀναβαλλόμενος, [ὡς] ἤκουσεν ὡς δέον αὐτοὺς ἀποδρᾶναι, νύκτωρ ἅμα τῇ γαμετῇ Ἀριάδῃ καὶ τῇ αὐτοῦ μητρὶ Λαλιδί ἀναλαθὼν πάντα ὅσατα τοῖς βασιλείοις κειμήλια ἦν ἔν τε ἐσθῆτι καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, ἐνάτη τῆς ὑπατείας ἡμέρα, περαιωθείς κατὰ Χαλκηδόνα σὺν πολλοῖς τῶν Ἰσαύρων ὄχρητο, ἡμίονοις καὶ ἵπποις χρώμενος.

211.

Ibid. p. 80 : Ὅτι μετὰ τὴν ἐπάνοδον Ζήνωνος, φωραθέντες τινὲς ἐπὶ προφάσει τυραννίδος ἀπόλωντο. Οὐπω δὲ τοῦ πρώτου διαγενομένου ἐνιαυτοῦ ἐκ τῆς ἐπάνοδου Ζήνωνος, μικροῦ πρὸς διαφορὰν ἤλασαν Ἰλλοῦς τε καὶ αὐτὸς, ἐκ τοῦ κρατηθῆναι Παῦλον, τὸν τοῦ βασιλέως οἰκέτην, πρόκωπον ἔχοντα ξίφος εἰς ἐπιβουλήν Ἰλλοῦ. Ἀλλὰ τότε μὲν ὁ Ζήνων ἐθεράπευσε τὸ δεινόν, ἐκδοὺς εἰς τιμωρίαν τὸν παῖδα. Τῷ δὲ ἐπιόντι ἐνιαυτῷ (478), ἐπάτο μὲν ἀποδεδειγμένα Ἰλλοῦ, καὶ πρὸς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς βασιλικῆς ἐσπουδακότες στοῖς, ἑτέρα τις κατ' αὐτοῦ γίνεται ἐπιβουλή, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Βάρβαρος τις Ἀλανὸς τὸ γένος, κατὰ τὴν τοῦ μαγίστρου σχολὴν ἐπελθὼν τῷ Ἰλλοῦ ξιφῆρης συνέχεται, καὶ βασάνοις ὑποπέσων, ἐξ ὑποθήκης Ἐπίνικον τὸ πρᾶχθὲν ὠμολόγησεν. Οὗτος δὲ ἦν γένος μὲν Φρύξ, ἐν δὲ τοῖς τὰ συμβόλαια τελοῦσι τεταγμένος, Οὐρβικίῳ δὲ τῷ τῶν θεῶν αὐτῶν προκοίτῳ ἕκ τινος περιπετείας γνωρισθεὶς, καὶ τὴν ὄλην αὐτῷ περιουσίαν διωκτικῶς, καὶ πρὸς γε τῇ Βηρίνην ὀικειωμένος ἐπὶ τὴν τῶν πριβάτων ἀνέδραμεν ἀρχὴν, ἐκεῖθεν τε καὶ τῶν βασιλείων θησαυρῶν, καὶ πρὸς τὸν ὑπαρχον ἀνέβη θρόνον. Οὗ δὴ διελεγγθέντος, ὁ Ἰλλοῦς, ὡς ἦν πρὸς τὸ θησαυρίζειν τὰς ὀργὰς ἐπιτήδειος, καὶ τοῦτο διαφῆκεν, οὐδὲ τὸν ἄλωνα κρατήσας.

2. Τότε μὲν οὖν ὁ Ζήνων τὸν Ἐπίνικον ἐξ αὐτοῦ καθελὼν τοῦ θρόνου, καὶ τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἀξίας ἐγύμνωσε, θεραπεύσαι τὸν Ἰλλοῦν ἐσπουδακῶς, καὶ τὸν

— § 2. ἀξίαν ἔχοντα] ἀξίως ἔχ. cod. — βασιλείων ἐξώσας] Cramer. βασιεξώσας cod. Cf. Tillemont. p. 425.

Fr. 210. Ἡράκλειον ἀνεῖλεν] Captum a Theodericho Heraclium, deinde a Zenone redemptum, sed in reditu a Gothis nonnullis interfectum esse tradit Malchus fr. 5. Joannes quem auctorem in Zenonis historia secutus sit dicere non habeo. De Isauricis Candidi cogitavit Cramerus. Ceterum haec de Zenone fragmenta in tanta reliquorum testimonio tenuitate maximi sunt momenti. — Θεουδέριχος] Θεοδώριχος cod. — ὁ Ἰλλοῦς] Illum in hoc negotio commemorat etiam Agathias p. 270, 14 ed. Bonn. De re cf. Candidi fr. p. 136.

Fr. 211. Παῦλον] Has insidias a Zenone structas paucis memorat Eustathius Epiphanius fr. 4, pag. 140, ap. Euagrum III, 27. Fusius de iis narrat Theophanes p. 197 ed. Bonn, ubi Ariadna imperatrice instigante Zeno Urbicium hortatus esse narratur, ut sicarium Illo immitteret. Urbicium rem demandasse Spanicio cuidam, qui in circo Illo aggressus aurem ei praeceiderit, ceterum auso excederit. Cf. Tillemont, p. 510, qui rem refert ad an. 481, quum ex nostro loco pateat pro-nendam esse ante consulatum Illi (478). — ἐσπουδακότες] ἐσπουδακότε cod. — βάρβ. τις Ἀλανός] De his insidiis cf. Candidus l. l. — Ἐπίνικος] De hoc Epinico Suidas (ex Malcho, ut videtur) : Ἐπίνικος, ὑπαρχος τῆς πόλεως ἐπὶ Βασιλίσκου, ὄρον χρηματισμοῦ μὴ λαμβάνων μηδὲνα, καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις πάσας κατηλύων, καὶ ἀτόπων τὰς ἐπαρχίας προσταγμάτων ἐμπλήσας· ἃ μὴ φέρουσαι ἐπὶ τῶν ἀρχόντων αἱ τάξεις μηδὲ αἱ ἐξω βουλαὶ, φυγοῦσαι κατέλιπον τὰς τῶν φόρων εισπράξεις. Ἐκ δὲ τῆς τούτου πλεονεξίας ἀρχόμενοι (ἀρχόμενοι? Bernh.) ἰκέται ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς ἐκαθίζοντο, ἐλέγχοντες τὰ τούτου κλέμματα. Ἦν δὲ πᾶσιν ἀπεχθὴς, τιμὴν οὐδενὶ νέμων προσήκουσαν. Καὶ τούτων τῆς ἀρχῆς ἀπήλλαξαν ἀτίμως· ἀνθαιροῦνται δὲ ἀνδρα * Λαυρέντιον, δεῖ ἦν ἐξ ἀρχῆς τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς μεγάλης ὀργύρων, καὶ πρωτεύσας ἐν ταύτῃ. Ὅτω δὲ συνείποι, οὐτε τριβειν, ὡς ἂν μάλλον κερδαίνειν, οὐτε διέλειν ἠγεῖχτο. — προκοίτῳ] Post h. v. codex habet περιουσίαν διωκτικῶς, quae verba mox redeunt. — κατὰ τὴν Ἰσαύρων] x. τῶν Ἰσ. codex. — λαθόμενος τοῦ τεθνήσκει κτλ.] Aliter Theophanes p. 198 : Καὶ ἠτήσαστο τὸν βασιλεῖα ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν ἀπελθεῖν, διὰ τὸ τοὺς ἄερας ἀλλάξαι, ὅτι ἡσθάνει ἐκ τῆς πληγῆς (ea vulnere quod Spanicium iste inflinxerat).

Θευδέριχον προχειρίζεται, τὸν ἐπιλεγόμενον Στραβὸν, διωρεαίς τε αὐτὸν πολλαῖς σύμμαχον καὶ φίλον ἐποίησας. Ὁ δὲ Ἰλλοῦς τὸν μὲν Ἐπίνικον κατὰ τὴν Ἰσαύρων ἐπεμψε φυλάττεσθαι, αὐτὸς δὲ λαβόμενος τοῦ τεθνήσκει οἱ τὸν ἀδελφὸν Ἀσπάλιον, ἐξοδὸν αἰτήσας παρὰ τοῦ βασιλέως, ἀφορμήθη. Καὶ κατὰ τὴν ἐνεγκαιμένην γενόμενος, καὶ τῷ Ἐπινίκῳ ἐντυχῶν, καὶ γνοὺς ἐξ αὐτοῦ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ ὑπὸ Βηρίνης συνταγέμενα, προσεποιήσατο ἄχρις οὗ Ζήνων, μεταπειψάμενος αὐτὸν, ἐκ τῆς συμβάσεως ὑπὸ σεισμῶν συμφορᾶς *. Ὡς δὲ τὸν Παμπρέπιον ἐπαγόμενος Ἰλλοῦς, ἄνδρα ἐκ τῆς Πανὸς ὀρωμημένου πόλεως Αἰγύπτου, γραμματικὴν δὲ μετιόντα, καὶ ἐκ πολλοῦ κατὰ τὴν Ἑλλήνων οἰκήσαντα, ἤκεν· πρῶτα μὲν αὐτὸν Ζήνων ἀποδέχεται σὺν πᾶσι τοῖς τέλεσι πρὸ πεντήκοντά που σταδίων τῆς Χαλκηδόνος· ἔπειτα [τὰ] ἐκ τοῦ Ἐπινίκου λεχθέντα ἀπαγγείλας, καὶ διαλογισάμενος οὐκ ἀσφαλές εἶναι αὐτῷ ἐπιβαίνειν τῇ Κωνσταντίνου, ἐξαιτεῖ τὴν Βηρίναν· καὶ λαβὼν αὐτὴν παρὰ τοῦ Ζήνωνος ἐκδοτον, Ματρωνιανῶ κατατιθεὶται τῷ τῆς ἑαυτοῦ γαμητῆς ἀδελφῷ· ὃς ἐπὶ τῇ Ἰσαυρίαν σὺν πλήθει πολλῶν ταύτης ἀγαγῶν, ἐν τῇ κατὰ Ταρσὸν ἐκκλησίᾳ καιεριοῖ, ἐκειθὲν τε ἐς Δαλίσανδον ἐφρούρει.

3. Καὶ ὁ Ἰλλοῦς ἅμα Ζήνωνι καὶ τῇ βασιλίδι ἐς τὴν Κωνσταντίνου πόλιν παραγεγόμενος, παραυτίκα τῷ Ἐπινίκῳ τὴν χάθοδον διεπράξατο, τῆς καταμηνύσεως χάριν. Τῷ δὲ Παμπρεπίῳ τὸ λοιπὸν ἐν πάσῃ εὐροίᾳ τὰ πράγματα ἦν, τιμηθέντι καὶ τῇ τοῦ κοιαιστοροῦ ἀξίᾳ. Συνέστη ὁ καὶ πόλεμος ἐμφύλιος πρὸς τῇ τέλει τῆς Ζήνωνος ὑπατείας (479), ὑπὸ Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου τῶν ἀδελφῶν, διὰ τὴν πρόφασιν Βηρίνης. Καὶ πλῆθος ἀθροίσαντες βαρβάρων ἅμα πολλοῖς τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν Καισαρίου λεγομένην οἰκίαν στρατοπεδεύουσιν· ἐκειθὲν τε ὁ μὲν ἐν τοῖς βασιλείοις κατὰ τοῦ Ζήνωνος ἐπανίσταται, ὁ δὲ ἕτερος κατὰ Ἰλλοῦ ἐν τοῖς λεγομένοις Οὐαράνου. Ἄρτι τε τῆς ἡμέρας μεσοῦσης, καὶ τῶν βασιλείων ἡρεμούντων, ἐφίσταται κατὰ τὴν τοῦ Δέλφακος στοάν, ἐν ᾗ οἱ Δελφικοὶ κίονες ἐστήκασιν, ποικίλου χρώματος ὄντες. Καὶ συμπεσόντες τοῖς φρουροῖς, πολλοὺς διεχειρίσαντο τῶν ἔνδον, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ βασιλέως ἐκράτησαν ἂν, εἰ μὴ μικρὸν ἀποδράς διεσώθη. Συνεμάχων δὲ τούτοις Βουσαλβός τις ἡγούμενος στρατιωτικῷ τάγματος, καὶ Νικήτας καὶ ὁ Τριαρίου Θευδέριχος. Καὶ ὁ τῆς πόλεως ὄμιλος ἐκ τῶν δωμάτων διὰ πάσης ὕλης ἐχώρει κατὰ τῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἀγωνιζομένων. Ἄχρι μὲν οὖν φῶς ἦν, οἱ περὶ τὸν

Μαρκιανὸν ἐνίκων· ἐπιλαβομένης δὲ τῆς νυκτός, Ἰλλοῦς διὰ προνοίας τοὺς ἐκ τῆς Χαλκηδόνος Ἰσαύρους πωλιανοὺς διεβίβασε πλοίοις, τῶν ἐκεῖσε διαπορθευόντων ὑπὸ τοῦ Μαρκιανοῦ προκαταλημμένων, ἅτε καὶ κυρίῳ ὄντος τοῦ ἐκεῖσε λιμένος. Καὶ τῇ ὑστεραῖα τοῦ βασιλέως τοὺς ἐν τέλει πάντας συναγαγόντος, καὶ ἐπισχόντος ἐν ταῖς βασιλείοις αὐλαῖς, εἶτα καὶ στρατιωτικὴν ἐπαφέντος χεῖρα, τρέπεται τὸ τοῦ Μαρκιανοῦ μέρος, καὶ φεύγει, πολλῶν ἐξ ἑκατέρων ἀναιρεθέντων. Ὀλίγοι δὲ τινες τῶν φυγάδων καὶ τὴν Ἰλλοῦ ἐπιμπρασσαν οἰκίαν.

4. Ὁ μὲν οὖν Ζήνων, τῆς ἐμφυλίου ταραχῆς πεπαυμένης, τὸν Μαρκιανὸν ἐν τοῖς λεγομένοις πρεσβυτέροις κατατάττει, καὶ εἰς τὴν Καππαδοκῶν Καισάρειαν ἐλαίνει, καὶ τὴν τούτου γυναῖκα Λεοντίαν ἐν τοῖς λεγομένοις Ἄκοιμητοῖς φυγοῦσαν καταλιμπάνει, τοὺς δὲ λοιποὺς πρὸς Θευδέριχον ἀποδράντας ἀφαιρεῖται τῶν ὑπαρχόντων. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ὁ ἕτερος Θευδέριχος, ὁ Οὐαλίμερος ἐπὶ τὴν νέαν Ἠπειρον ἐκδραμῶν, ἐγκρατῆς γίνεται πόλεως Δυρραχίου, Ἰσαυροὶ τε Κώρυκον καὶ Σεβαστὴν τῆς Κιλικίας εἶλον. Καὶ Μαρκιανὸς δὲ ἀποδράς τοὺς φρουρόντας, καὶ σὺν πολλῶν πληθει γεωργικῶν ἐπελθὼν τῇ κατὰ Γαλατίαν Ἄγκυρα, ἀπεκρούσθη, Τροκούδου προκαταλαβόντος [τὸ] χωρίον, καὶ διὰ τῶν αὐτοῦ δορυφόρων κρατηθέντα τούτου ἅμα γυναικὶ καὶ παισιν εἰς τι φρούριον τῶν ἐν Ἰσαυρίᾳ καταστῆσαι *. Ὅθεν ὁ βασιλεὺς Θευδέριχον τὸν Τριαρίου παραλυσίας τῆς ἀρχῆς, Τροκούδῳ προχειρίζεται, καὶ Ἄετιον τῶν ἐν Ἰσαυρίᾳ τελῶν προκαθίζει. Ἐν ᾧ χρόνῳ συνωμοσίαν ποιησάμενοι Ἐπινικός τε καὶ Διονύσιος ὑπαρχος τῆς αὐλῆς ἦν, καὶ Ὁραυστήλας στρατηγικὴν ἀξίωσιν ἔχων, ἀλόντες ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐτιμωρήθησαν. Καὶ ἡ τῶν Θευδερίχων συζυγία αὖθις τὰ Ῥωμαίων ἐτάραττε, καὶ τὰς περὶ τὴν Θράκην πόλεις ἐξεπόρθει, ὡς ἀναγκασθῆναι τὸν Ζήνωνα τότε πρῶτον τοὺς καλούμενους Βουλγάρους εἰς συμμαχίαν προτρέψασθαι.

5. Ἐπειδὴ δὲ Θευδέριχος ὁ Τριαρίου ἐπιτυχῶν πρὸς τοὺς Οὐνοὺς ἐπραξε πολέμῳ, καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ὥρμησεν· καὶ ταύτην βράδιος ἂν ἐπηγάγετο, εἰ μὴ ὁ Ἰλλοῦς προκαταλαβὼν τὰς πύλας ἐφύλαττεν· ἐκειθὲν τε ἐπὶ τὰς λεγομένας Συκάς διαδραμῶν, αὖθις τῆς ἐγγειρήσεως ἤμαρτεν· ὡς λοιπὸν ἐπὶ τὸν Πρὸς Ἑστίας τόπον καὶ τὸ καλούμενον Λωσθένιον διελθεῖν, καὶ διαπορθεύεσθαι κατὰ τὴν Βιθυνίαν ἐγγεῖρειν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ ναυμαχίαν ἠττηθεὶς, ὤχετο πρὸς τὴν Θράκην· ἐκειθὲν τε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἀφορ-

— § 2. ἄχρις οὗ κτλ.]. Dixisse auctor videtur : « Hllus ab Epinico de Verinae insidiis eductus, rem dissimilavit usque ad illud tempus quo Zenon, post terrae motum Constantinopoli Chalcedonem profectus, eum revocavit. » Terrae motus a Theopane p. 198, 1 assignatur d. 25 Sept. anni qui redditum Zenonis subsecutus est, i. e. anni 478 (cf. Tillemont. p. 491. 509). — Δαλίσανδον] Hujus loci etiam Capito in libro primo Isauricorum mentionem facit. Posteaquam Marcianus rebellis in Papirium castellum inclusus esset, eodem etiam Verina abducta est, feste Theodoro Lectore p. 557, alius (v. Tillemont. p. 509). — § 4. Καισάρειαν] sic etiam Eustath. Epiph. fr. 3, p. 140. Theodoros Lector et Theophanes pro Caesarea Papirium castellum memorant, uti dixi. — ὁ ἕτερος Θευδέριχος] ὁ ἑ. θεοδώριχος cod. Cf. Malchi fr. 8. Cum iis quae deinceps de Marciano narrantur cf. Candidi fragm. — καταστῆσαι] leg. καταστῆσαντος, nisi aliquid excidit. — τῶν Θευδερίχων] τ. θεοδώριχων cod. Eadem scriptura in seqq. redit.

μηθείς σὺν τῷ παιδί 'Ρεκιτᾶχ, καὶ ἀδελφοῖς δύο καὶ γαμετῇ, Σχυθῶν τε ἀμφὶ τὰς λ' χιλιάδας, γενόμενός τε κατὰ τὸν Διομήδους καλούμενον στάβλου ἀναιρεῖται, ἐξ ἔωθινου ἀναβάς τὸν ἵππον, καὶ καταβληθείς ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ δόρατος ὀρθοῦ παρὰ τὸν τῆς σκηπῆς τοῖχον ἵσταμένου. Οἱ δὲ καὶ τὴν πληγὴν αὐτῷ ἐπενεχθῆναι ἰσχυρίσαντο ὑπὸ τοῦ παιδὸς 'Ρεκιτᾶχ, μαστιγωθέντος πρὸς αὐτοῦ. Παρούσα δὲ ἡ γαμετῇ Σίγιλδα, νύκτωρ καταθάπτει τοῦτον. Καὶ τὴν μὲν τοῦ πλήθους ἐπικράτειαν διαδέχεται 'Ρεκιτᾶχ Θεουδέριχου παῖς· παρεδυναστευον δὲ αὐτῷ οἱ ἐκ τοῦ πατρὸς θεῖοι, οὓς ἀνελὼν μικρὸν ὑπερτον, μόνος τῆς Θρακῶν ἐδυναστευεν, ἀτοπώτερα τοῦ πατρὸς ἀπεργαζόμενος.

212.

Ibid. p. 83 : Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος Θεοσεβείος τις Προκοπίω τῷ Μαρκιανοῦ ἐμφορῆς, πλείστας περιουστῆσας τῶν τῆς ἀνατολῆς πόλεων, πολλοὺς τῇ περὶ αὐτοῦ ἀπατήσῃ (ἡπάτησε?) δόξῃ.

213.

Ibid. p. 83 : Ὅτι [πρὸς] Θεουδέριχον τὸν ἔτερον αὐθις νεωτερίσαντα, καὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν καὶ τὰ πρόσοικα τῆς Ἑλλάδος ληζόμενον, Ἰωάννην τὸν Σκύθην πέμπει καὶ Μοσχιανὸν στρατηγούς, δολοφονήσας πρότερον Σαβινιανὸν τὸν ἐν Ἰλλυριοῖς ἀρχοντα.

214.

Ibid. p. 83 : Ὅτι Ζήνων τῆς πρὸς Ἰλλοῦν ἔχθρας κατάρχεται, πρῶτα μὲν Λογγίνον λαβεῖν ἐξαιτούμενος, ἔπειτα Ἰωάννην τὸν Σκύθην διάδοχον αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ἀποστείλας. Δημηγορεῖ δὲ καὶ πρὸς τὸν δῆμον ὅσα ἔχθρος κατὰ τοῦ Ἰλλοῦ, καὶ κελεύει τοὺς οἰκειοτάτους αὐτοῦ τῆς πόλεως ἀπελαυνέσθαι, καὶ τὰς περιουσίας τούτων δωρεῖται ταῖς Ἰσαύρων πόλεσιν.

2. Ὁ δὲ Ἰλλοῦς ἐς φανεράν ἀποστασίαν ἐλθὼν, τότε Μαρκιανὸν ἀναζώννυσι, καὶ πρὸς τὸν Ὀδόακρον ἔσπελλε, τὸν τῆς ἑσπερίας Ῥώμης τύραννον, καὶ πρὸς τοὺς τῶν Περσῶν καὶ Ἀρμενίων ἀρχοντας· παρεσκευάζον δὲ καὶ πλοῖα. Καὶ ὁ μὲν Ὀδόακρος τὸ μὴ δύνασθαι συμμαχεῖν ἀπεκρίνατο, οἱ δὲ ἄλλοι τὴν συμμα-

χίαν ὑπέσχοντο, ἐπειδὴν τις πρὸς αὐτοὺς ἦξει. Ζήνων δὲ Κόνωνα τὸν Φουσκιανοῦ, ἐν ἱερεῦσι καταλεγόμενον, ἀναλαβεῖν αὐθις τὰ ὄπλα παρασκευάζει κατ' Ἰλλοῦ, Λίγγην δὲ τὸν νόθον αὐτοῦ ἀδελφὸν στρατηγὸν ἀναδείκνυσιν. Πρὸς ἅπερ Ἰλλοῦς ἐν Ταρσῷ ἀγαγὼν τὴν Βηρίναν, σπολὴ χρησασθαι βασιλικῇ παρεσκευάσε, καὶ ὅσα κυρία οὔσαν τῆς βασιλείας, Λεόντιον ἀναγορεύσει βασιλέα, στήσαν ἐν βήματι. Ἦν δὲ οὗτος γόνειόν τε ἀφανῶν, καὶ πόλεως Δαλιασάνδου. Ὡς οὖν ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν προῆλθεν, κῦτῖκα τὰς ἀρχὰς διωκῆσατο, καθ' ὃν ἐδοκίμασε τρόπον· καὶ χρημάτων διανομὰς ποιησάμενος, ἐπὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἀφίκετο.

3. Ὁ δὲ Ζήνων τὸν 'Ρεκιτᾶχ, ἐπειδὴ ἤσθετο φθόνῳ πρὸς Θεουδέριχον ἀφιστάμενον, ἀναιρεθῆναι διεπράξατο πρὸς τοῦ Οὐαλίμερος παιδὸς, ἀνεπιού ὄντος τοῦ 'Ρεκιτᾶχ, ἔχοντας καὶ παλαιὰ ὀργὴν πρὸς αὐτὸν ὅσα τὸν αὐτοῦ ἀποκτείναντα. Ἐπραττε δὲ τὴν ἀναίρεσιν ἐν προαστείῳ Βονοφατιαναῖς προσαγορευομένῳ, ἥνικα πρὸς τὴν ἐστίασιν ἐκ βαλανείου ἦει ὁ 'Ρεκιτᾶχ, διελάσας αὐτοῦ τὴν πλευράν.

4. Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰλλοῦ πόλεμον στέλλει Θεουδέριχον ὑπάτον· καὶ γενόμενον κατὰ τὴν Νικομήδειαν ἐπανάγει, ἔνοιαν λαθὼν ἀπιστίας· πέμπει δὲ ἀντ' αὐτοῦ τινὰς τῶν καλουμένων Ῥόγων σὺν Ἀρμεναρχίῳ τῷ Ἀσπαρους παιδί. Καὶ στόλον δὲ διὰ θαλάσσης ἤφρει, ναυάρχους ἐπιστήσας Ἰωάννην τὸν κατὰ Βασιλίσκον, καὶ Παῦλον τὸν ἐκ δούλων γενόμενον αὐτοῦ σακελάριον.

5. Ἐν δὲ τούτῳ παραγίνονται ἐκ τῶν Ἰλλοῦ ἀποσταλέντες Ἀρτεμίδωρος ὁ Τροκούνδου ὑπασπιστής, καὶ Πάπιμος, ὃς ἦν ἵππαρχος τῷ Ἰλλοῦ. Ἐξ ἑκατέρων τοίνυν βασιλέων παρασκευῆς γενομένης, ἐμειονεκτεῖτο τὸ Ἰλλοῦ στρατεύμα, ὡς εὐλαθῆθην σφόδρα ἐπὶ τὸ Χέρρεως ἰδεῖν φρούριον· καὶ πρῶτα μὲν τὰ τε πρὸς ἀποστροφὴν ἀρκούντα ἐπεμψεν αὐτῷ, καὶ τὴν γαμετὴν Ἀστερίαν· καὶ ἄλλοις καὶ Βηρίνῃ τῇ βασιλίσσῃ ἐπέστειλε, καὶ Λεοντίῳ, ἐκλιπόντι τὴν Ἀντιόχειαν ἠάττον ἦκει πρὸς αὐτόν. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ στρατηγούντες αὐτῶν ἔμαθον, ἕκαστος τοῖς πλησιάζουσι φρουρίοις κατέφευγεν·

Fr. 213. Sabinianus sec. Chron. Marcellin. mortuus est an. 481. V. Tillemont. p. 510.

Fr. 214. § 1. Cf. Theophanes p. 201 ed. B. — § 2. Κόνωνα τὸν Φουσκιανοῦ] Hic ille est Conon, qui postea cum Isauris contra Anastasium rebellavit. Euagrius III, 35, p. 366, B : Κόνων, ἑπίσκοπος τῶν ἐν Ἀπαμείᾳ τῶν Σύρων ἐπαρχίας γεγονώς, τοῖς Ἰσαύροις ὡς Ἰσαυρος συνεστράτευσε. Theophanes p. 213, 5, de eodem bello loquens : Νινύλιγγις γὰρ ἦν ὁ τῶν Ἰσαυρίας ἡγεμὼν ἐπὶ Ζήνωνος καταστάς ἀνὴρ θρασυτάτος, καὶ Ἀθηνόδωρος ἀπλοῦστατος ἄνθρωπος, εἰς τῶν συσκλητικῶν, καὶ Κόνων ὁ τῆς Ἀπαμείας ἐπίσκοπος, καταλιπὼν μὲν τὸν θρόνον, εἰς ὀπίστην δὲ καὶ στρατηγὸν ἐξ ἱερέως μεταταξάμενος. Oriundus ille Conon fuit e Psimadis, Isauriæ oppido, uti ex Capitonis Isauricis (fr. 5, p. 135) colligo. — κατ' Ἰλλοῦ] Cramer; καὶ Ἰλλοῦ codex. — Λίγγην] Cf. Suidas : Βίαιοι οὗτοι ἐγένοντο· Φάλαρις, Ἐχρετος, Διονύσιος, καὶ ὁ Κασανδρέων τύραννος, ὑπερβαλὼν παρνομίᾳ· καὶ Λίγγις, ἀδελφός Ἰλλου νόθος, καὶ οὗτος βίαιος. Ni fallor, idem est cum eo quem Theophanes l. 1. appellat Νινύλιγγιν, Euagrius vero l. 1. Ἰνδην, Jornandes Reg. c. 49, p. 655, *Lilingem*. — πρὸς ἅπερ Ἰλλοῦς κτλ.] Cf. Theodoros Anagn. p. 558, A; Theophan. p. 198, 15; Tillemont. VI, p. 512. — § 3. Θεουδέριχον] Θεωδέρικον cod. et mox iterum. Intellige Th. Valamiri filium. — ὅσα τῶν αὐτοῦ ἀποκτείναντα] ὁσίων αὐτοῦ ἀποκτείναντος codex. In antec. malim καὶ ἔχοντας παλ. — § 4. Ἀσπαρος] Ἀσπιρος cod. — σακελάριον] σακελάριον cod. — § 5. ἰδεῖν φρούριον] ἐλθεῖν vel φυγεῖν φρ. — ἐπέστειλε] Ad nuntios illos Leontio et Verinae perferendos hand dubie usus est Indaco illo pernicissimo, qui ap. Suidam unus diei itinere ex Cherreos castello Antiochiam (ad Leontium), deinde altero die Neapolim in Isauria (ubi Verinam tum degisse suspicor) se contulisse dicitur (v. not. ad fr. 206). Quum reliqui auctores referant illum in Papirii castello obsessum esse, vix dubium quin idem sit castellum quod Χέρρεως (genitiv. v. Χέρρις) dicit Joannes.

αὐτὸς δὲ Ἴλλοῦς ἅμα Λεοντίῳ διανυκτερεύσας, ἀνήλθεν εἰς τὸ Χέρρως φρούριον, τῶν Ἰσαύρων αὐτοὺς κατὰ μικρὸν ἀπολιμπανόντων, καὶ τὰ τοῦ βασιλέως Ζήνωνος αἰρούμενων. ξ' καὶ * μόνας ἡμέρας τοῦ Λεοντίου ἐν εἰκόνι βασιλείας διαγενομένου. Ἐπομένῳ δὲ αὐτοῖς οὐ μείον ἢ διαχιλίων ἀνδρῶν, τοὺς μάλιστα αὐτῶν εὐνοὺς ἐπιλεξάμενοι, τοὺς λοιποὺς ἐν τοῖς ἄντροις ἀπεχώρησαν*, ἃ πολλαχοῦ τῆ φύσει τῶν τόπων εἶργαστο.

6. Ἀγγελθείσης δὲ τῆς Ἴλλοῦ καὶ Λεοντίου φυγῆς, δὲ Ζήνων Κοττομένην στρατηγὸν ἑκατέρων ποιεῖται δυνάμεων, Λογγίνον δὲ τὸν ἐκ Καρδάμων μάγιστρον. Καὶ τὸ μὲν Θεοδέρχου πλήθος ἀνεκατέσαστο, τοὺς δὲ τῶν Ῥόγων μένειν [ἐν] τῇ χώρᾳ προσέταξεν. Ἐν δὲ τῇ τοῦ φρουρίου προσεδρία πολλάκις συμβολαὶ διηγωνίσθησαν. Ἡρίνα δὲ μετ' ἐνάτην ἡμέραν τῆς ἐν φρουρίῳ καταφυγῆς παρεθεῖσα ἐτελεύτησε, καὶ ἐν μολιθδίῳ ἑταρικήυθη λάρνακι. Ἀλλὰ μὴν καὶ Μάρσος μετὰ λ' ἡμέρας ἀποθανῶν, τῇ ἴσῃ παρεδόθη ταφῇ. Ὁ δὲ Ἴλλοῦς, τὴν τοῦ φρουρίου φυλακὴν ἐπιτρέψας Ἰνδακῶ Κοττούνη, τὸ λοιπὸν ἐσχόλαζεν ἐν ἀναγνώσει βιβλίων. Καὶ ὁ Λεόντιος ἐν νηστείᾳ τε καὶ ἠρήνοισι διετέλει. Ἐμειονεκτήειτο δὲ ἐκ τούτου τὰ περὶ τὸν Ἴλλοῦν* καὶ ὁ ἀντικατέτελλος δὲ ὑπὸ τῶν ἔθνων Ῥωμαίοις προσέδοθη, ὡς ἐν ἀπογνώσει τοὺς περὶ τὸν Ἴλλοῦν γενέσθαι.

7. Ὑπάτου δὲ τοῦ Λογγίνου κατὰ τὸν ἐξῆς ἀποδεδειγμένου χρόνον (an. 486), ὅτε Θεοδέρχος πάλιν εἰς ἀπόστασιν εἶδε, καὶ τὰ περὶ τὴν Θράκην ἐλυμαίνετο χωρία, (καὶ) ὁ Ζήνων πρὸς τὸν Ὀδόακρον τὸ τῶν Ῥόγων ἐπανέστησε γένος, ὡς ἔγνω τούτου πρὸς τὴν Ἴλλοῦ συμμαχίαν παρασκευαζόμενον. Λαμπρὰν δὲ ἀναδησαμένην νίκην τὴν περὶ τὸν Ὀδόακρον, πρὸς δὲ καὶ πειψάντων δῶρα τῷ Ζήνωνι τῶν λαφύρων, ἀποπροσποισάμενος συνήδετο τοῖςπραχθεῖσιν. Οἱ δὲ τῇ Ἴλλοῦ καὶ Λεοντίου πρόεδρεύοντες πολιορκία, μετὰ τὸ ἐπιτυχεῖν τοῦ ἀντιφρουρίου πολλοῖς μηχανήμασι ἐχρῶντο. Ἀντικαθεζομένων δὲ τῶν στρατευμάτων, καὶ ἐς λόγους φίλους ἀνήλθον Ἴλλοῦς τε καὶ Ἰωάννης ὁ Σκύθης, καὶ γραμμάτιον πρὸς τὸν Ζήωνα διεπέμψαντο, ὑπομιμνήσκον αὐτὸν***.

215.

Exc. De virt. p. 853 : Ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεῖς πᾶσαν ἡμοῦ τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρατείαν μετέστησε, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπάσας ἀπεμπολῶν καὶ τοῖς ἀδικοῦσι συγχωρῶν, καὶ πρὸς γε χρημάτων ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν τραπεῖς· ὡς κενὰς ἐντεῦθεν γενέσθαι καταλόγων τὰς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς τὸ ἄηθες καὶ ξένον καταπεπληχθαι τοὺς ἀνδρας. Οὐδὲ γὰρ θπλοῖς τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους ἡμύνητο, ἀλλὰ χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνοῦμενος διετέλει. Πρὸς δὲ γε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευταίων οὐσίας ἐπολυπραγμόνει, κοινὴν ἅπασι δωρούμενος τὴν πενίαν. Ὡν γὰρ αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τούτοις μετ' ὀλίγον διεδίδου τῷ τῆς εὐσεβείας τρόπῳ· καὶ ὦν ἐγύμνου πόλεων τοὺς ἐνοικοῦντας, τὰς οἰκοδομὰς ἀνενοῦσε· ὡς καὶ τὴν ἐνεγκαμένην [ἐπιμελῶς] κοσμήσῃ, καὶ τρισι περιβαλεῖν στεφάνοις.

216.

Ibid. p. 853 : Ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως δεῖναι ταῖς κατὰ Λιβύην πόλεσιν ἐπέσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλουμένων Μαζικῶν. Ἐδεδόντο γὰρ θυγατριδῷ Μαρίνου ἐς ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ καὶ πολὺ τὸ κοῦφον κεκτημένῳ· καὶ μετ' ἐκείνου αὐτοῖς Βασσιανῶ τῷ παιδί. Ὁ δὲ οἷς ἔπραξε παντοίως τὰς τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἀρξάντος ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Λιβύσιν αἰρεῖσθαι τὰ πρότερα, καὶ ταῦτα τοῖς μὲν πενίας, τοῖς δὲ θανάτου μνήμην καταλείψαντα. Οὕτως, εἰ δεοὶ εἰπεῖν, οἱ τε ἀφ' αἵματος καὶ ἀπλῶς [οἱ] τὴν Μαρίνου παρετυχίσαντες εὖνοιαν, τοῖς Λιβύων διαφερόντως καὶ Αἰγυπτίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν.

217.

(Cod. Vatican.) : Λογισάμενος Ἰουστινιανὸς τὴν δαπάνην τῶν τοσοῦτων χιλιάδων δεῖν ἔκρινε μᾶλλον δι' ὀλίγων δῶρων συμβάλλειν ἀλλήλοισι τοὺς τῶν ἔθνων ἄρχοντας, ἵνα τοὺς μὲν μήτε τοσαῦτα δαπανᾷ εἰς τὸν στρατὸν μήτ' ὀχλεῖται πέμπων κατ' αὐτῶν, ἐκείνοι δὲ ἀλλήλοισι αἰτία φθορᾶς γίνοντο, ὃ δῆτα τῶς ἐπὶ τοῖς ἐκείθεν τοῦ Ἰστρου Οὐννοῖς ἐποίησεν. Ἐγραψε γὰρ πρὸς

— εἰς τὸ Χέρρως φρ.] εἰς τὸ Χερρσφρούριον cod. — ἀπολιμπανόντων] ἀπολιπαρόντων cod. — ξ' καὶ *] forte fuit : ξη' μόνον — ἀπεχώρησαν] f. ἀποχωρήσῃ ἐκέλευσαν. — εἶργαστο] εἶργασσαντο cod. — § 6. τὸν ἐκ Καρδάμων] Καρδάμα locum non novi. Longinus ille num est frater Zenonis, qui an. 486 consul fuit? Offendit certe hunc ab Joanne designari verbis τὸν ἐκ Καρδάμων, nisi fortasse Cardama est nomen castelli, in quo per plures annos Illus eum detinuerat. Cf. Tillemont. p. 516. — τῶν Ῥόγων] τῶν Ῥωδίων cod.; τῶν Ῥοδίων dederat Cramer. Fortasse erat τῶν Ῥογίων, sicut in latinis scriptoribus populus ille modo Rugi modo Rugii vocatur. — παρεθεῖσα] Quid manu leni sit reponendum nescio. An παραλυθεῖσα? Theophrastus p. 201, 3 : Βηρίνη δὲ ἐκεῖ (in Papirio cast.) νοσησασα ἐτελεύτησε, καὶ μετὰ χρόνον ἀνεκομήσθη εἰς τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Ἀριάδνης. Cf. Euagr. III, 27. — § 7. νίκην] Odoacer Favam Rugorum regem vicit d. 15 Nov. an. 487, uti disco ex Tillemontio p. 520, qui testem citat Ennadem in Panegyri. Theodorici p. 298. — πρὸς δὲ] προσήδε codex. — ὑπομιμνήσκον αὐτόν] ὑπομιμνήσκων cod. F. ὑπομιμνήσκοντες. Reliqua desunt.

Fr. 215. Eadem Suidas v. Ἀναστάσιος. — τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρατείαν] τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρατίαν Suidas. — De fide narrationis Bernhardus conferri jubet Endlicherum in Priscian. p. 60 sq. — τὴν ἐνεγκαμένην] « Byrrachium sc., ut testatur Euagr. III, 29. » VALESIIUS. V. Procopii Gaz. Panegyri. c. 2. Bernhardus. Vocem ἐπιμελῶς addidi e Suida. Fr. 216. Eadem Suidas l. 1. — θυγ. Μαζικῶν] λαζικῶν Suid ed. Med. — Μαρίνου] sic codex et Suidas habent. Valesius scripsit Μαρῖνον « At quum Marinum Anastasii nepotem nullus tradiderit, Endlicherus in Prisc. p. 71, aut illud (Μαρίνου) probabat aut ante θυγατριδῷ avum Marini commemoratum opinabatur. » Bernh. — ἀδικοῖς] Suidas; εὐθὺς Exc.; dein Βασσιανῶ Suid. — καὶ ἀπλῶς] om. Suidas.

ἐνα τῶν ἀρχόντων, ὅτι « Τῷ κρείττονι ὑμῶν πέπομφα δῶρα· καὶ ἐγὼ μὲν σὲ οἰόμενος εἶναι τὸν κρείττονα διὰ σὲ τοῦτο ἔγραψα, ἕτερος δὲ τις ἀφείλετο ταῦτα βία λέγων ἐκεῖνος εἶναι κρείττων. Σπούδασον οὖν ὅτι σὺ πάντων ὑπερέχεις, καὶ λάβε τὰ ἀφαιρεθέντα τιμωρησάμενος αὐτὸν κατὰ λόγον. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσης, εὐδηλον ὅτι ἔστιν ὁ μείζων, καὶ πάντως ἡμεῖς ἐκείνῳ προσκειςόμεθα, καὶ σὺ στερηθήσῃ τοσούτων. » Ταῦτα μαθὼν ὁ Οὐννος ἐκρότησε πόλεμον κατὰ τῶν ὁμοεθνῶν. Καὶ οὕτως ἐπὶ πολλὰ μαχόμενα ταῦτα τὰ ἔθνη ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλοντο.

218.

Ibid. : Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως σὺν Οὐννοῖς ἐπτακισχιλίους διαβάς τὸν Ἰστρον Ζαβεργᾶν ἐγγὺς τῆς

βασιλίδος ἔφθασε λεηλατῶν τὰ μεταξὺ, ἅτε μὴ στρατιᾶς που φρουρούσης· ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων [εἰς] ἑξακοσίας καὶ τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας μαχίμων ἀνδρῶν ὁ τῶν Ῥωμαίων ἐκορυφῶτο στρατός· Ἰουστινιανὸς δὲ μόλις εἰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα περιέστησεν. Ὡστε μὴδὲ δύνασθαι ἐξαρκεῖν ἐν τῇ Λαζικῇ καὶ Ἀρμενίᾳ καὶ Λιθύῃ καὶ Γότθοις καὶ Ἰταλίᾳ.

219.

Exc. De virt. p. 853 : Ὅτι εἶχε φίλην ὁ Φωκᾶς Καλλινίκην ἀπὸ προῖσταμένων. Ὁ αὐτὸς Φωκᾶς ὑπῆρχεν αἰμοπότης.

Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου μοναχοῦ.

Fr. 217 et 218. Hæc duo fragmenta de rebus Justiniani ex Joannis Antiocheni Collectaneis affert Alemannus in Comment. ad Procop. Hist. arcan. p. 400 et 454 ed. Bonn. Sunt procul dubio Exc. περι ἐπιβουλῶν codicis Vaticani. De rebus cf. quæ monet Alemannus l. 1. [Fr. 217, l. 4, ἵνα τοὺς μὲν scribendum videtur ἢ αὐτὸς μὲν.]

ADDENDA ET CORRIGENDA.

VOLUMEN I.

PROLEGOMENA.

HECATÆUS. Pag. x, a, lin. 7. — *Idem cadit in Strabonis locum* (XII, p. 828 Alm., 550 Cas.) *ubi Hecateus Xenocratis familiaris* (potius: *discipulus*) *fuisse dicitur.* Non Strabo, sed editores Strabonis errarunt. Etenim vulgo ap. Strab. legitur: τὴν Ἑκαταίου τοῦ Μηλήσιου καὶ Μενεκράτους τοῦ Ἐλαίτου, τῶν Ξενοκράτους γνωρίμων ἀνδρῶν. Quam lectionem in fragmentis Menecratis (tom. II, p. 342, fr. 3) ita mutavi ut pro ἀνδρῶν scriberem ἀνδρῶς, adeo ut unus Menecrates sit Xenocratis discipulus. Sic enim in tribus certe codicibus legi e Tschuckio noveram. Nunc e Crameriana editione disco eandem lectionem, a Cramero quoque receptam, etiam in reliquis codicibus esse omnibus, exceptis duobus.

Ibid. in not. lin. penult. — Pro δ Κιτιεὺς scribe: δ Κιτιεὺς (deb. δ Σιγαιεὺς).

P. XI, a. — Commemoranda h. l. est inscriptio in Lero insula reperta, quam edidit Lud. Rossius (Inscr. gr. ined. fasc. 2, p. 68. an. 1842): ... [εὐ]νοια[ν] καὶ προθυμίαν δικαίαν παρε[χό]μενο[ς] ἐς τῇ νήσῳ κατοικοῦντας τῶν [πολ]ιτῶν δεδῶσθαι τῇ ἐκκλησίᾳ ἐπ[ι]νηῆσθαι Ἑκαταίων ἐπὶ τῶν οἰκητόρων τῶν ἐλ Αἰρώ [ἀ]ρετῆς ἕνεκα καὶ ἐπιμελείας, ἣν ἔχει περὶ αὐτοῦς ὑπάρχειν δὲ καὶ φιλίαν Ἑκα[ταίων] πολλὴν καὶ εὖνοιαν παρὰ τῶν ἐν τῇ νήσῳ κατοικούντων καὶ αὐτῶν καὶ ἐκγόνοις τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀν[α]γράφ[αι] ἐς στήλην λιθίνην καὶ στήσαι κατὰ τὴν ἀγορὰν, ὅπως [τ]αῦτα... Demonstrare studet Rossius Lerum tunc non fuisse sui juris civitatem, sed cleruchiam Milesiorum. Quando et qua ratione in hanc redacta fuerit conditionem docere Herodotum (V, 125). Auctorem autem rei fuisse Hecateum nostrum, quem tamquam οἰκιστὴν et προξενον cleruchi in insula honorarint. (Cf. etiam L. Ross. *Reisen in die gr. Inseln* II, p. 119.) Oblocutum his esse Gottfr. Heroldum in *Münchener Gel. Anzeigen* 1843, n. 158 sq. monet Creuzerus in *Wiener Jhrb.* tom. 106, p. 31.

P. XI, b, p. 21 sqq. — Tabulam geographicam, quam Aristagoras Cleomeni regi ostendit, ab Hecateo delineatam fuisse, post Gronovium (ad Herod.

V, 49), Santo-Crucium (*Exam. crit. des hist. d'Al.* p. 662), Ukertum (*Geogr.* I, 1, p. 70) et Clausenium nuper etiam Rheinganum (*Gesch. der Erd-und Länderabbildungen der Alten.* Jena 1839, I, p. 109) et Forbiger. (*Alt. Geogr.* II, p. 58) censuerunt.

Ib. lin. 42. — *ad insulanum quendam.* Ap. Athenæum pro Καλλιμαχος γὰρ νησιώτῳ αὐτὸ ἀναγράφει, probabiliter cum Dindorfio scribendum est Νησιώτῳ, cujus nominis proprii exempla habes ap. Bœckh. C. Inscr. II, n. 1930, 2655, nec non ap. Plinium in H. N. XXXIV, 8, 9 (ex cod. Bamberg.) et Lucian. Rhet. præc. c. 9; quibus locis itidem nomen proprium viri docti addubitabant usque dum confirmaretur inscriptt. Atheniensibus, de quibus agitur in *Kunstblatt* 1836 N. 16; 1840, N. 17 et in *Pauly's Realencycl.* tom. II, p. 761 v. *Kritios.*

Ib. not. 1. — Dele verba: *Verum nescio etc... continebat.*

P. XVI, b, 31. — Fragmentum ex schol. Thucyd. petitum insere p. 26, post fr. 341.

XANTHUS. P. XX, b, lin. 12. — Pro: *fr.* 19 lege: *fr.* 102, p. 262. Quæ ibidem leguntur: *atque huic historiae scribendæ auctorem fuisse* (Ephorus: Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δεδωκέναι), humanissimus censor, Creuzerus (in *Wien. Jhrb.* t. 106, p. 38) parum accurate dicta esse censet, idque merito. Sed de industria ambiguo sermone usus sum, nescius quippe quo potissimum sensu verba Ephori accipienda sint. Ad græca propius accedere licebat vertendo *ansam dedisse*, verum nihilo magis eo modo rem ipsam definiissem. Apponit Creuzerus verba Valckenarii De Aristobulo p. 65, ubi hæc: « Ἀφορμὴν εἰληφότες et ἀφορμηθέντες hinc illinc dicebantur, qui sua partim aliis debebant, sive ex aliorum scriptis derivarant; quique præbuerant aliis materiam, cujus ope potuerint eniti ad sua scribenda, ἀφορμὰς δεδωκότες ». Atque hoc sensu etiam Ephori verba de Xantho intelligenda esse Creuzerus cum Galeo et Larchero (ad Her. t. I, p. 381) censet, adeo ut materiam historiæ Lydiæ scribendæ a Xantho Herodotus acceperit. Contra ipse Valckenarius ad Herodot. p. 300 negat historiæ

patrem Lydica sua e Xantho mutuatum esse. « Qua in re, Creuzerus ait (Hist. ant. fr. p. 143), si probabiliter disputare licet, hactenus incautius iudicasse videtur criticus Batavus, quod nimium tribueret illi uni loco Dionysii, in quo descendens a Xanthi sententia Herodotus Tyrrenos Lydorum colonos facit. Potest enim fieri ut is in re quadam primaria diversa secutus sit, neque tamen in aliis rebus tradendis non ejusdem vestigia legerit. Namque lectitatum ab eo fuisse Xanthi scriptum vix dubitare licet cuiquam, qui meminerit, quod in Præfatione monuimus, eum in ipsis rebus Lydiis aliorum testimonia attigisse. Quidni igitur dicamus, si vere fuerant illius Lydica, eadem in nonnullis ab ipso adhibita esse? » Verumenimvero tutius jam de re iudicare licet, quæ in meras fere conjecturas hucusque retrusa erat. Nacti enim sumus Nicolai, quem Xanthi sectatorem in rebus Lydiis esse nemo nescit, fragmenta luculentissima de rebus Candaulis Gygisque, quæ ab Herodotea narratione tantopere discrepant, ut nihil inveniri possit dissimilius. Igitur e Xantho Herodotum materiam petiisse is demum contendere ausit, qui omnia hæc Dionysii Scytobrachionis sive Pseudo-Xanthi figmenta dixerit. Sed vix quemquam fore puto, qui indolem narrationis vere Lydicas traditiones sapere non agnoverit, quas a vetusto Xanthi opere acceptas Dionysius interpolaverit, ornaverit, partim etiam mutaverit; minime vero de suo omnes effinxisse sit censendus. Num igitur dixeris Xanthi exemplum Herodotum exci-tasse, ut ipse quoque historias scribendas suscipere-t; id vero ita eum fecisse, ut in minima illa operis sui parte, quæ de rebus Lydorum est, di-versas prorsus traditiones adoptaret, nulla habita ratione Xanthi Lydi? Haud tu probaveris. Immo non noverit unquam Xanthum Herodotus, ut etiam nunc cum Dahlmanno statuo; Ephorus vero fabellam narraverit qualem alii narrarunt de Thu-cydide Herodotum audiente, et de Hellenico qui Hecatæum apud Amyntam regem convenisse inepte fingitur. Nimirum priscis illis historicis idem prorsus accidit quod philosophis antiquissimis acci-disse constat: quos singulos quum disciplinæ et successionis vinculis inter se conjungere senior ætas temere allaboraret, factum est ut historia eorum magna vi mendaciorum sit adulterata. (Cf. C. Fr. Hermann. *Disput. De philosophorum ionicorum ætatibus*. Gætting. 1849, p. 5 sq.)

Ibidem. — Inter eos, qui Xanthi meminerunt, omisi Solinum c. 42 ed. Steph.: *Ingenia Asiatica inclyta per gentes fuere... historiæ conditores Xanthus, Hecatæus, Herodotus, cum quibus Ephorus et Theopompus.*

HELLANICUS. Pag. xxv a, lin. 3. — Quodsi Hellenicum non Ol. 74, 3, ut ex conjectura posui, sed Ol. 75, 1, ipso illo anno, quo ad Salaminem Græci vicerunt, natum esse malueris, nihil refragor, neque ipse quidquam conjecturæ meæ tribuo. Simili modo Plutarchus De mal. Her. 39 Adimantum liberos Salaminæ victoriæ causa appellasse dicit Nausidicen, Acrothinium, Alexibiam, Aristeum, notante Krügero in *Leben des Thucyd.* p. 28.

Ibid. b, lin. 30. — *Appendix Deucalionæ fuisse videtur Asopis.*] Prellerus partem Troicorum fuisse statuit, collato Apollodoro; idque verum esse puto.

P. xxvii a, 6-12. — *Itaque quum etc.* Hæc deleas. Præ ceteris cum Hellenici opere genealogico conferri merentur Andronis Halicarnassensis *Συγγένεια*, quod opus simili modo adornatum fuisse per est probabile. Vid. tom. II, p. 346. — Ibid. lin. 34 pro *Callisthene* lege *Clisthene*.

P. xxxix, b, 30. — *Τὴν Χίου κτίσιν* Prellerus partem *Λεσβιακῶν* fuisse censet. Res ambigua. — *Ib.* 36-38 dele verba: *accedit... verior sit.*

P. xxx, b, 18. — Pro *Ælii Severi* lege *Ælii Dii*. De loco Damasci quem in nota laudavi, v. Lo-beck. *Aglaopham*. p. 340.

P. xxx, a, 35. — Orphica theologia Hellenici, quam nonnulli Hieronymo nescio cui (de Rhodio peripatetico cogitare noli) tribuisse videntur, vel quam Hieronymus exscripserat, non referenda est inter spuria Hellenici nostri opera, sed ad alium Hellenicum pertinet, ad eum, puto, cujus filius et ipse de Orpheo scripsisse dicitur. Contra vero Hellenico historico illa affingebantur opera, quæ sunt de Ægyptiis aliisque populis barbaris.

P. xxxi, a, 26. — *Libyorum*] 1. *Libyum*. — b, 38. *edidit, ut ita dicam, Hieronymus*] 1. *aliquis edidit, ut ita dicam.*

P. xxxiv, a, not. lin. 12 ab ima. — *Lege: pro ἐν ταῖς ἱστορίαις scribendum suspicatur ἐν ταῖς ἱεργίαις.*

ACUSILAUS. Pag. xxxvii, b. De tabulis æneis cf. Nitzsch. *Hist. Hom.* p. 73. — Ibid. ad testimonia adde Menand. *Περὶ ἐπιδεικτ.* in Rhett. gr. tom. IX, p. 144 Walz.: *Οἱ μὲν... καὶ τὰς γενεαλογίας μύθους εἶναι φασιν, ὅσον, εἰ βούλει, ὅσα γε Ἀκουσίλειος καὶ Ἡσίοδος καὶ Ὀρφεὺς ἐν ταῖς Θεογονίαις εἰρήμασιν.*

ANTIOCHUS. Pag. xlv, not. 10 lin. ultim. pro *et Phot. Bibl.* lege: *in Phot. Bibl.* — Ceterum Antiochus, *Μυθικῶν* auctor, idem esse mihi videtur cum illo Antiocho, cujus *Περὶ θεῶν* opus laudat

Plutarchus in Lucull. c. 28 (v. locum in fragm. 8 Strabonis, tom. III, p. 492); unde colligas auctorem hunc Pompeii fere ætate vixisse.

PHILISTUS. Pag. XLV. Vit. Philisti, lin. 1. *Archimenedæ filius.*] Sic Hemsterhusius scripsit ad Pollucem X, 42, p. 1191. At Pausanias V, 23 6 (sic lege pro X, 23) habet Ἀρχομενίδου. Veram nominis formam dederit Suidas l. l., apud quem Philistus est Ἀρχωνίδου υἱός.

Pag. XLV, b, lin. 4, ab ultima. — Pro: *Ol.* 98, 4, lege: *Ol.* 98, 3 sec. *Diodorus* XV, 7. — In seq. pag. XLVII, a, lin. 15, calami lapsus scriptum est *Ol.* 103, 1 pro *Ol.* 98, 3. Ceterum de Diodori narratione ita habet Arnöldtius (*De Athana, Gumbinnæ* 1841, p. 14): « Diodori autem tota ea est narratio ut, etiamsi Philistum Leptinemque *Ol.* 98, 3 (386) et exterminatos esse et revocatos scribit, res tamen omnis redeat ad conjecturam. Nam ille, posteaquam XV, 6 et 7 generatim atque univarse de studiis poeticis locutus est, in quibus factum *Ol.* 97, 1 (392) per pacem Punicam otium Dionysius prior consumpserit, narrat deinde quam ægre tyrannus Philoxeni Platonisque reprehensionem tulerit, quoque furore etiam in proximos inter eosque in Leptinem fratrem et Philistum familiarem sævierit, ex quo carmina ejus Olympiæ turpiter ceciderint. Sed quamquam Diodorus hunc casum sub *Ol.* 98, 3, accuratius persecutus est, Dionysii prioris ista ignominia, etiamsi suo loco (*XIV*, 109) a Diodoro diserte non esset præmonitum, a nobis referri non posset nisi ad *Ol.* 98, 1 (388. V. Kayser. *Hist. crit. tragg. gr.* p. 263). Ac Plutarchus quidem pro irato percitoque tyranni animo ut certiore ita probabiliorem affert Philisti Leptinisque relegationis causam. Sed quoniam ex Diodoro illud saltem colligendum videtur, Dionysii iram, quum Leptinis et Philisti collusio detegeretur, nondum defervisse: bibliothecæ conditor, nisi forte is animi ardor per biennium tenuit, parum verisimili ratione viros illos non ante *Ol.* 98, 3 in exilium actos fecit. Nam qui Diodori mos est ut ad servandam narrationis perpetuitatem juxta ponat re nexa, temporibus discreta: Philistum Leptinemque quo anno in patriam reductos, eodem item exilio affectos videtur retulisse. Ac Leptinem quidem, ut qui recrudescente bello Punico *Ol.* 99, 2 in prælio ad Cronium commisso caderet (*Diod.* XV, 17; *Ælian.* V. H. XIII, 45; *Plutarch.* *Mor.* p. 738, B), revera circa illud tempus domum revocatum putem; de Philisti autem reditu ad *Diodor.* XV, 7 jam *Wesselingius* dubitavit. Nam Diodori testimonium contra Plutarchi et *Corn. Nepotis* auctoritates eo

minus stabit, quo proclivior erat, levi præsertim scriptori, error, ut quos simul e civitate pulsos, eosdem simul esse in patriam reductos scriberet. Quocirca quam diu Leptines exulabat, Philistus habitasse una cum eo videtur, ut *Diodorus* ait, Thuriis: qua in urbe domus fuisse, quæ hospitibus Syracusanis paterent, neutiquam est cur diffidamus (*Schiller.* *De rebb. Thuriorum* p. 35). Posteaquam autem Leptines Syracusas rediit, Philistus relictus in exilio solus sedem ac domicilium subinde mutasse videtur. Nam præter hospitium *Hadrianum* *Plutarchus* Epirum quoque memorat, *De exil.* c. 14, p. 637: *Θουκυδίδης Ἀθηναῖος συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελ. καὶ Ἀθ. ἐν Θοράκῃ περὶ τὴν Σκαπτὴν ὕλην, Ξενοφῶν ἐν Σκιλλοῦντι τῆς Ἡλείας, Φίλιστος ἐν Ἡπείρῳ κτλ.* »

P. XLII, a, not. 2. — Adde *Marcellin.* *Vit. Thuc.* § 27: *Οἱ πολλοὶ τοῖς ἰδίῳ πάθει συνέθεσαν τὰς ἱστορίας, ἥκιστα μελλῆσαν αὐτοῖς τῆς ἀληθείας... Τιμαῖος δ' ὁ Ταυρομενίτης Τιμολέοντα ὑπερεπήνεσε τοῦ μετρίου, καθότι Ἀνδρόμαχον τὸν αὐτοῦ πατέρα οὐ κατέλυσε τῆς μοναρχίας, Φίλιστος δὲ τῷ νέῳ Διονυσίῳ τοῖς λόγοις πολεμεῖ (προσπολεμεῖ conj. *Grauert*; an *κολακεύει*?).*

P. XLVII, b, lin. 19 ab ima. — Post: *Cum Timonide facit etiam Tzetzes*, adde: *Eadem magis etiam exaggerat Timæus ap. Plutarch. l. laudato.*

P. XLVIII, b, lin. 16. — Dele verba: *quos neque Diodorus XV, 94 in computum suum refert.* Vide tom. II, p. 81 sq.

P. XLIX, a, lin. 24. — Pro: *retractavit eam et ad finem perduxit*, lege: *eam ad finem perduxit.*

P. XLIX, a, lin. 29. — *Quod ei ridicule sane crimini vertit Dionysius Hal.*] Succurrere Dionysio studet *Krügerus* in *Dionys. Historiographicis* p. 46. Etenim quæ in Dionysio leguntur: *Φίλιστος δὲ μιμητὴς ἐστὶ Θουκυδίδου... Ἐζήλωκε δὲ πρῶτον μὲν τὸ τὴν ὑπόθεσιν ἀτελεῖ καταλιπεῖν τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ τρόπον, ea ita mutanda esse censet, ut pro ἀτελεῖ καταλιπεῖν legendum sit ἀτελεῖ ἐκλέγειν, argumentum simplex sibi eligere.* « Nam quum ineptum sit credere, inquit, historicum de industria opus suum non absolvisse, tum longe ineptius est, hanc primam ejus cum *Thucydide* similitudinis notam ponere, quum potius de argumenti, quod elegerit, natura dicendum fuisse videatur: » Equidem ejusmodi ineptias quæ ab historiæ ignorantia profiscuntur, minime alienas esse a Dionysio, leviusculo sane historico, usu doctus dudum mihi persuasi.

TIMEUS. P. L, not. 3. — Dele verba: *nisi forte Neanthes Cyzicenus* et quæ sequuntur.

Pag. II b, lin. 36. — Libri tres *De regibus Syriæ*, quos *Timæo* *Suidas* affingit, probabiliter re-

ferendi sunt ad *Athenæum*, quem de iis scripsisse compertum habemus. Vide tom. III, p. 657.

Pag. LIV, not. 1. — Adde : Anecd. Paris. I, p. 392, cod. 2610 fol. 31 : Τιμαίος δ Ταυρομένιος γρασοσλλέκτρια ἐλέγετο διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

Pag. LVI, a, lin. 10 ab ima. — Ad Agatharchidis testimonium adde : Vitruv. VIII, 4 : *Theophrastus, Timæus, Posidonius, Hegesias, Herodotus, Aristides, Metrodorus, qui magna vigilantia et infinito studio locorum proprietates, aquarum virtutes, ab inclinatione cœli regionum qualitates, ita distributas esse scriptis declaraverunt.*

Pag. LVI, b, not., lin. 4 ab ima. — Dele verba : *ita tamen emendari potest etc.* Nihil emendandum, quum omnia sana sint. Vide Fragm. Chonol. p. 124 sq., ubi de computu Timæi exposui.

EPHORUS. P. LVII, b, et LVIII, a. — Quod ibi probare studuimus apud Suidam pro ἐνεακοστῆς τρίτης Ὀλ. legendum esse ἑκατοστῆς τρίτης, confirmatur loco Eudocia p. 230, ubi : ἐπὶ τῆς ργ' Ὀλουμ.

P. LXIII, b, lin. 2. Pro *mutuata lege mutuatum.*

THEOPOMPUS. P. LXV, b, not., lin. 8 ab ima. — Pro Θεογόνῳ Welckerus restitui voluit Θεοπόμῳ. Potius corrigendum videtur Θεογένῃ. Vide tom. II, p. 12.

P. LXVII a, not. 2. — De his v. Welcker. *Gr. Trag.* p. 1070 sq.

P. LXVII b, lin. 6 ab ima. — Pro : *Isocratis discipulus lege : Metrodori Isocratici disc.*

P. LXVIII, a. — In vita Theopompi fabulam non commemoravi quam narrat Josephus A. J. XII, 2, 13. Etenim Ptolemæus rex cum Demetrio Phalereo confabulans mirari se ait qui fiat ut admirabiles istas leges Judæorum neque historicus unquam neque poeta attigisset. Ὁ δὲ Δημήτριος μηδένα τολμῆσαι τῆς τῶν νόμων τούτων ἀναγραφῆς ἀψασθαι, διὰ τὸ θεῖαν αὐτὴν εἶναι καὶ σεμνήν, ἔφασκε, καὶ οἱ βαθεῖεν ἤδη τινὲς τούτοις ἐπιχειρήσαντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δηλῶν ὡς Θεόπομπος βουλευθεὶς ἱστορῆσαι τι περὶ τούτων ἐταράχθη τὴν διάνοιαν πλείοσιν ἢ τριάκοντα ἡμέραις, καὶ παρὰ τὰς ἀνέσεις ἐξιλίσκετο τὸν Θεὸν, ἐντεῦθεν αὐτῷ γενέσθαι τὴν παραφροσύνην ὑπονοῶν οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὄναρ εἶδεν, οἱ τούτ' αὐτῷ συμβαίη περιεργαζομένῳ τὰ θεῖα καὶ ταῦτ' ἐκφέρειν ἐπὶ κοινούς ἀνθρώπους θελήσαντι καὶ ἀποσχόμενος κατέστη τὴν διάνοιαν. Eadem narrat Euseb. P. Ev. VIII, p. 354; Cedren. p. 165 ed. Paris. et Anonym. in Chron. cod. Parisin. 854 in Cram. Anecd. Par. II, p. 272. — Denique inter historicos una cum Charace καὶ ἄλλοις ἀναριθμοῖς Theopompum recenset Euaagrius H. Eccl. V, 24.

Pag. LXVIII, a, not. 6. — De Theopompi Epitome Historiarum Herodoti quæ scripsit Frommelius in Creuzeri Meletem. III, p. 136 sqq. sero nactus sum. Nihil auctor dubitat quin libellus ille sit genuinus fœtus Theopompi Chii, in Suidæ testimonio locisque duobus ubi laudatur Th. ἐν Ἡρ. Ἐπιτομῇ bona fide acquiescens; nihil tamen attulit, quo res per se parum probabilis ad majorem veri speciem adduceretur. Nam quod Theopompus in historiis suis Hellenicis vel Philippicis interdum de rebus exponit quas Herodotus quoque vel tractavit vel attigit, id ne minimum quidem facit, ut Xenophontis jam ætate exstittisse virum oratorem nobis persuadeamus, qui excerpto modici ambitus opere excerptisque in publicum edendis obscuram inferioris ævi sedulitatem æmulatus sit. Ceterum Epitomen istam non tam junioris alicujus Theopompi fuisse opellam, sed a seriore quodam grammatico sub Theopompi Chii nomine dividentiam esse crediderim.

Pag. LXVIII, b, lin. 5. — Ipsa verba Anonymi, de cuius loco sermo est, adscribam. Anonym. Vit. Thuc. § 5, p. 201 in Biogr. Westermanni : Πέπαυται δὲ τὸ τῆς συγγραφῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῇ περὶ Κυνὸς σῆμα, τούτέστι περὶ τὸν Ἑλλησποντον, ἐνθα δοκοῦσι καὶ νενικηχέναι Ἀθηναῖοι. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἐτέροις γράφειν κατέλιπε, Ξενοφῶντι καὶ Θεοπόμῳ εἰσὶ δ' αἱ ἐρεξῆς μάχαι· οὔτε γὰρ τὴν δευτέραν ναυμαχίαν τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα, ἣν Θεόπομπος εἶπεν, οὔτε τὴν περὶ Κύζικον, ἣν ἐνίκα Θρασύβουλος καὶ Θηραμένης καὶ Ἀλκιβιάδης, οὔτε τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν, ἐνθα νικῶσιν Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους, οὔτε τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν τῶν Ἀττικῶν, τὴν ἐν Αἰγῶς ποταμοῖς ναυμαχίαν, ὅπου καὶ τὰς ναῦς ἀπόλεσαν Ἀθηναῖοι καὶ τὰς ἐξῆς ἐλπίδας· καὶ γὰρ τὸ τεῖχος αὐτῶν καθηρέθη καὶ ἡ τῶν λ' τυραννὶς κατέστη καὶ πολλαῖς συμφοραῖς περιέπεσεν ἡ πόλις, ἧς ἠκρίβωσε Θεόπομπος. Conferri Westermannus jubet Spilleri Quæst. De Xenophont. Hist. Gr. p. 22.

P. LXIX, a, lin. 17 ab ima. — Pro *quorum lege quarum.*

PHYLARCHUS. P. LXX, b, lin. 29. — Post vocem *Plutarchus* adde : *De gloria Athen. c. 1 p. 423 ed. Didot.*

DEMO. Pag. LXXXIII. De Demone lin. 3, ad verba : *Demone Sicyonio, philosopho Pythagorico, cui vindicanda nobis esse videntur, quæ apud schol. ad Lucian. Icaromen. 19 leguntur.* — Erravit frater meus. Apud schol. Lucian. 1. 1. legitur allegorica interpretatio fabulæ de Oto et Ephialte, ὡς ἱστορεῖ Δημῶν (sic). Quibus verbis neque Athtidis scriptor Δημῶν laudatur, neque philosophus quem

Iamblichus V. Pyth. 36 inter Pythagoreos recenset, nisi forte virum cum femina confundi putaveris. Etenim schol. Luc. laudat Δημῶ feminam, quæ mythos allegorice interpretata est, quamque de aliis fabulis laudat Eustathius ad Hom. p. 1154, C, et schol. Il. β', 205, et ε', 727.

FRAGMENTA.

HECATEUS: Pag. 8, fr. 123. — Cf. Hellenici fr. 110.

P. 11, fr. 160. — Hæc Hecateo Abderitæ vindicavi in tom. II, p. 388, fr. 6 a.

P. 17, fr. 254. — Cf. Chæroboscus in Bekker. An. p. 1181: 'Ο Χνᾶς, τοῦ Χνᾶ· οὕτω γὰρ ἐλέγετο ὁ Ἀγῆνωρ, θθεν καὶ ἡ Φοινίκη Ὀχνᾶ (Χνᾶ? Canaan.) λέγεται, de quibus v. Buttmann. *Mytholog.* I, p. 233, citante Fr. Creuzer in *Wiener Jahrb.* 1844; tom. CIV, p. 35. Ceterum nescio an aptius fr. 254 referatur ad Hecatæum Abderitam, quem istam regionem adiisse deque ea scripsisse constat.

P. 20, fr. 291. — Hoc quoque Hecateo Abderitæ tribui in tom. II, p. 389, fr. 10. Ibidem in annot. inter Abderitæ fragmenta posui locum Damascii, ubi de Ægyptiorum placito philosophico Hecatæus laudatur. Creuzerus eum ad Milesium Hecatæum refert l. l. itemque in *Anzeigen d. Münchner Academ.* 1848, Num. 110. Verum etiamsi placitum illud (τὸν ἕλιον εἶναι τὸν νοῦν τὸν νοερόν), quod Ægyptiis affingunt; ab Ionicis philosophis non alienum est, tamen ad Abderitam locum istum referri malui, quippe quem constat Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας scripsisse, dum simile quid de Milesio compertum non habemus.

P. 25, fr. 333. — Cf. not. ad Characis fr. 48 in tom. III, p. 644.

P. 26, fr. 341. — Ibi addas schol. Thucyd. I, 3, quod in Prolegg. p. xvi adscripsimus. Rem tractat Creuzerus in *Briefe über Homer u. Hes.* p. 218, et in *Symbolik* tom. IV, p. 186 ed. tert.; Welcker. *Æsch. Tril.* p. 20.

P. 28, fr. 357. — Hæc plenius exhibit schol. codicis Veneti (ed. Cobet) : .. γράφων οὕτως· « Ὁ δὲ Αἴγυπτος αὐτὸς μὲν οὐκ ἦλθεν εἰς Ἄργος. Παῖδας μὲν, ὡς μὲν Ἡσίοδος, ἐποίησε πεντήκοντα, ὡς λέγω δὲ (l. ὡς ἐγὼ δὲ λέγω), οὐδὲ εἰσίν. » Καὶ Διονύσιος ὁ κωλογράφος ἐν τῷ πρώτῳ τὰ παραπλήσια φησι. Λέγεται δὲ τις κτλ. ut in editis. Novum hoc exemplum est, quod de crisi, quam vetustissimus historicus fabulis adhibuerit, nos doceat. Cf. fr. 332.

P. 29. — Post fragm. 361 insere hæc : Schol. Sophocl. O. C. 1320 : Ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης φασί

Παρθενοπαῖον στρατεῦσαι (sc. ἐπὶ Θηβῶν), ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαδὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς Ἱστοροῦσι, σύγγραφέων δὲ Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος. Cf. Apollod. I, 9, 13.

P. 30. — Post fr. 371 adde Apollon. De pronom. p. 118 ed. Bekk. : Αἱ πληθυντικαὶ καὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Ἴωνων καὶ Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. Ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεσύδην, Ἐκαταίων τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεὶ ὑμέεες, αἰόλιον. — Præterea memorasse liceat glossam Hesychii; quæ vulgo sic habet : ὑπ' αὐν ἡν παρ' Ἐκαταίῳ Φιλητᾶς. At codex : ὑπ' αὐν ἡν, παρεκατέω φιλιτάς. Reprehendum esse Φιλητᾶς pro Φιλιτάς, forma ap. Hesych. constanter obvia (ut Bachius Phil. carm. p. 77 ait), certum sit; reliqua quid sibi velint, nondum liquet.

CHARON. P. 34, a. — Ante fragm. 8 addas hæc, quæ ex Ὁροις Λαμψακηῶν sive ex libris Περὶ Λαμψακοῦ, quorum primam partem Κτίσεων nomine signatam reperisse alicubi Suidas videtur, deprompta fuerint :

Phot. Lex. : Κύθιος, ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρος. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τὴν Ἀφροδίτῃν ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυθήνην λέγεσθαι (sc. φησίν). Cf. Steph. Thes. v. κυθήνην.

Idem ibi : Ὁστακός, οἱ δὲ ἄστακός· καράσου εἶδος· καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀστακόν, Ὁστακόν Ἴωνες. Παρ' ὁ (κάρω cod.; ejicienda cens. Dobræus) Χάρων· « Ὁστακος ἐκτίση ὑπὸ Χαλκηδονίων. » Mela I, 19, Strabo XII, p. 563 et Memnon. c. 21 Astacum Megarensium coloniam dicunt; quod quidem nihil morarer, quum Chalcedonem item essent Megarenses, nisi Eusebium Astacum 33 annis ante Chalcedonem esse conditam diceret. Sc. Astacum ait conditam Ol. 18, 2. 707; Chalcedonem Ol. 26, 3. 674. Memnon. c. 21 (tom. III. p. 536) Astaci origines refert ad Ol. 17, 1. 712. Aliter de his statuere debet Charon Lampsacenus; nisi forte ad tralaticium istud refugeris, non de primis conditoribus Charonem hoc loco dixisse censens, sed de iis, qui postmodum urbem bellis accisam denuo incolis frequentasse videantur. — De ἀστακῷ ἢ ὄστακῳ cf. Athen. III, p. 105, B.

P. 35, b, fr. 12. — Post verba συγγενέσθαι αὐτῇ schol. Apoll. Rh. sic habet : ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο, φυλάσασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν παρήγγειλεν· ἔσσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν etc.; ut ap. Etym. M., nisi quod in fine habet : πηρωθῆναι αὐτόν.

P. 35, b, fr. 13. — Καὶ τὴν γῆν χῶματι] lege

καὶ τὴν ἑρῶν γ. e cod. Vit. et Ciz. In fine pro ὡς καὶ φησι Ἀπολλώνιος lege ὡς φησι Ἀπ. Ceterum cum Sebastiano (ap. Müller. ad schol. Tzetz. p. 633) statuo Tzetzem Charonis narrationem (fr. 12), qualem habet schol. Apollonii cum alia confudisse, perperamque ab eo citari Charonem, cujus mentionem non aliunde nisi ex ipsis scholl. ad Apoll. arripuerit. Nec minus negligenter Tzetzes ipsum Apollonium citat; is enim narrat Parrhæbii patrem quercum, hamadryadis sedem, spretis nymphæ precibus cecidisse, idque ob facinus iram nymphæ expertum esse. Porro quæ de Arcade, Jovis vel Apollinis filio, deque ejus ex Chrysopelia liberis Tz. habet, ea sumpsit ex Apollodoro I, 9, 1, ex quo pro Προσπέλεια corrigendum est Χρυσοπέλεια. Quodsi quis miretur ejusmodi rerum confusionem, parum ille novit qualis Tzetzes vir sit.

XANTHUS. Cum Xanthi fragmentis de rebus Lydorum omnino comparanda sunt quæ de iisdem leguntur in Nicolai Damasceni fragm. 22-29, 62-65, 68, præ ceteris vero luculentissimum fr. 49 (tom. III, p. 380-386). Satis enim liquet Damascenum sua ex Nostro esse mutuatum.

P. 36, fr. 2 *extr.* scribendum est: καὶ αὐτὸς τοὺς Λυδοὺς ἐδίδαξε, καὶ τὰ μέλη διὰ τοῦτο Τορρήθια ἐκαλεῖτο. Vide not. ad Nicolai Dam. fr. 22, p. 370.

Pag. 37. fr. 5 a. — Schol. Venet. et Vatican. (ed. Cobet.) ad Eurip. Androm. 10, ubi Andromeda dicit: πόσιν μὲν Ἐκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως Θανόντ' ἐσεῖδον, παῖδά θ' ὄν τίκτω πόσει Ῥιφθέντα πύργου Ἀστυάνκτ' ἀπ' ὀρθίων. Ad hæc schol.: Λυσανίας κατηγορεῖ Εὐριπίδου, κακῶς λέγων αὐτὸν ἐξεληφέναι τὸ παρ' Ὀμήρω (Π. ω, 734) λεχθέν.

ἢ τις Ἀχαιῶν
ρίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου.

οὐχ ὡς πάντως γενησόμενον (sic Cob.; γενόμενον Ven., γιγνόμενον Vat.), ἀλλ' εἰκαζόμενόν ἐστιν ὑπ' αὐτῆς, ὡς εἰ ἔλεγε κατακαυθῆσθαι τὸν παῖδα ἢ τι ἄλλο. [Ξάν]θον δὲ τὸν Λυδιακὰ [συντάξαν] τὰ φασιν εἶναι Εὐριπίδῃ σύνθητες προσέχειν περὶ τοῖς Τρωικοῖς..... τοῖς δὲ χρησιμωτέροις..... φοῖς. Στησίχορον μέντοι ἱστορεῖν εἶναι θεοθήκοι, καὶ τὸν τὴν Περσίδα συντεταχότα... ποιητὴν εἶναι καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους ῥιφεῖν. Supplementa sunt Cobeti. Igitur dixit scholiasta Xanthum, Lydicorum auctorem, de rebus Troicis plerumque facere cum Euripide. Quid vero deinde auctor voluerit ob lacunas est ambiguum. Scribi ita potest: . . περὶ τῶν Τρωικῶν· οὐχ οὕτως δὲ τὴν ἱστορίαν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔχειν τοῖς γε χρησιμωτέροις ἱστοριογράφοις, vel similem in sententiam, ut dicat auctor: Xanthum quoque pro more suo ipsum Euripidem secutum narrare Astyanactem periisse; verum non

ita se rem habere apud melioris notæ scriptores; quamquam poetæ Stesichorus et Arctinus (v. Cyclic ep. fr. ad calcem Homeri p. 584 Didot.) eum periisse de turri dejectum finxissent (cf. schol. Hom. l. 1.). Ita vero si statuamus, aut falsa tradidit scholiasta, aut Homericus ille Ἀστυάναξ δὲ καὶ Σκαμάνδριος, Hectoris et Andromaches filius, distinguendus est ab alio Scamandrio, Hectoris filio notho, uti fecit Anaxicrates in Ἀργολικοῖς ap. schol. Venet. in Androm. 224 (vid. tom. IV, p. 301), ipseque Euripides finxisse debet v. 224, ubi spurii Hectoris filii a poeta memorantur. Nimirum Strabo e Xantho (fr. 5) refert Scamandrium post Troica Phryges ex Europa in Asiam transduxisse. Porro ex Asia in Europam profectum Scamandrium dicit Xanthi sectator Nicolaus Damascenus fr. 29 (tom. III, p. 373). Sed ne spurium hunc Hectoris filium Xanthus dixerit illud videtur obstare, quod diserte apud Nicolaum appellatur δ' Ἐκτορος καὶ Ἀνδρομάχης. Fieri tamen potest ut Andromaches mentio ab ipso Nicolao vel ejus excerptore addita sit. Et hoc fere crediderim. Siminus, scholium ita foret refingendum, ut sensus sit: Xanthum dicunt, etsi plerumque de Troicis rebus Euripidem sequi soleat, in hac tamen re probatoribus se addixisse auctoribus. Ceterum quod Xanthum attinet Lydica sua ad Euripidis fabulas accommodantem, noli cogitare de vetusto historico, qui Herodoto τὰς ἀφορμὰς δεδοκῆναι dicitur, sed istum intellige Pseudoxanthum, qualem Dionysius Scytobrachion efformavit. Denique Lysanias, qui ap. scholiastam citatur, magnopere vereor ne esse debeat Lysimachus, quem sæpius in iisdem scholiis laudatum videmus, ut in sqq. ad Androm. v. 24 (Lys. fr. 13), 33 (fr. 14), 888 (fr. 18) et in schol. Vat. ad Troad. 31, ubi Persis Arctini ex eo laudatur, sicuti nostro loco; quem si totum ad Lysaniam qui dicitur referendum esse concesseris, sequitur non posse intelligi Lysaniam Cyrenæum, operis de poetis auctorem, quippe qui Eratosthenis præceptor fuit (Suidas v. Ἐρατοσθ.), ideoque ætate longe superare debuit Pseudoxanthum sive Dionysium Scytobrachionem. Sponte igitur se offert Lysimachus.

P. 37, fr. 6. — Ξάνθος.. ὅς καὶ διὰ τοῦ ξ γράφει ἐν τόποις, Λοκοξίτας τούτους καλῶν.] Scribendum puto ἐντοπίως vel ἐντοπίω τύπω.

P. 38, fr. 9. — Cf. Anticlidis fr. 18 in Scriptt. Rerum Alex. M. p. 151. In versione dele verba: *dicis causa cædis pœnam sumentes*. — In fragm. 10 post v. Suidas adde v. Ξάνθος. Cf. Nicolai Dam. fr. 49, p. 382, not. 29.

P. 38, fr. 11. — Pro Μόψου corrige Μόξου. Cf. Nicolaus fr. 24, p. 374 not. — Deinde adde glossam

Hesychii : Ἀτταράθη, Ἀθάρη, παρὰ τῷ Ξάνθῳ.
« Primitus scriptum fuerit Ἀτταράθη pro Ἀταράθη
vel Ἀταράτις. V. Strabo XIV, p. 1085 sq. ed.
Alm. Cf. Heyn. De sacerdot. Comanensi p. 108;
Hisely. Hist. Cappadociae p. 98 et *Symbolik u.*
Mythol. II, p. 349, 403 sqq. ed. tert. » CREUZER.
in *Wiener Jahrb.* tom. 106, p. 41.

Hesychius : Βουλεψίη· ἡ λέξις παρὰ Ξάνθῳ· λέ-
γει δὲ τὰς Ἀμαζόνας, ἐπειδὴν τέκωσιν ἄρρεν, ἐξορύσ-
σιν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοχειρία. Creuzerus,
cui hunc sicuti antecedentem locum debeo, con-
ferri jubet *Symbolik* II, p. 573 sqq. et præ ceteris
p. 672 ed. tertius.

Ibid. fr. 12. — Cf. Nicolai fr. 28, p. 372.

Ibid. fr. 13. — Initio scribe : Parthenius Erot.
c. 33 : Περὶ Ἀσσάονος. Ἱστορεῖ Ξάνθος Λυδια-
κοῖς καὶ Νεάνθης β' καὶ Σιμίαις ὁ Ῥόδιος. Διαφόρως
κτλ. Cf. Neanthis fr. 28, tom. III, p. 9. Subjunge
schol. Eurip. Phœn. 159 : Ξάνθος δὲ ὁ Λύδιος (sc.
τὴν Νιόβην φησὶ παῖδας ἔχειν) δέκα καὶ δέκα ἐκ Φιλότ-
του τοῦ Ἀσσυρίου, δεσφίει ἐν Σιπύλῳ· [δὲ ἀνῆρέθη ἐν
κυνηγεσίῳ ὑπὸ ἄρκτου.] Postrema addit codex Flo-
rent., qui in antec. omittit verba καὶ δέκα. Vul-
gata significat : δέκα ἄρρενας καὶ δέκα θηλείας.
Nomen Φιλόττου ex Parthenio reposuit Valckena-
rius pro vg. Φιλοζένου. Idem deinde pro τοῦ Ἀσ-
συρίου ex eodem Parth. scribendum proponit : θυ
(i. e. θυγατέρα) οὔσαν Ἀσσάονος. De re v. Creuzer.
Symbolik IV, p. 553, 781 sq.

Post fr. 14 insere : Joann. Lydus De mensib.
III, c. 14 : Ὅτι δὲ τὸν ἑνιαυτὸν ὡς θεὸν ἐτίμησαν, δη-
λον ἐξ αὐτῆς τῆς Λυδῶν βασιλίδος πόλεως. Σάρδιν γὰρ
αὐτὴν καὶ Ξυάριν ὁ Ξάνθος καλεῖ· τὸ δὲ Σάρδιν ὄνομα
εἴ τις κατὰ ἀριθμὸν ἀπολογίσηται, πέντε καὶ ἐξήκοντα
καὶ τριακοσίας εὐρήσει συνάγων μονάδας· ὡς κἀντεῦθεν
εἶναι δῆλον, πρὸς τιμὴν Ἥλιου, τοῦ τσσαύταις ἡμέραις
τὸν ἑνιαυτὸν συνάγοντος, Σάρδιν ὀνομασθῆναι τὴν πό-
λιν. Νέον δὲ Σάρδιν τὸ νέον ἔτος ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι
τῷ πλήθει συνομολογεῖται· εἰσι δὲ οἱ φασὶ τῇ Λυδῶν
ἀρχαία φωνῇ τὸν ἑνιαυτὸν καλεῖσθαι Σάρδιν. « Eodem
modo Nilus pro anno accipiebatur, computatis
hujus nominis literis item efficientibus anni dierum
numerum. Cf. Heliodor. Æthiop. IX, 22, p. 381
ed. Coray., quem locum tractat Creuzer. in Com-
mentatt. Herodot. I, p. 184, nostri quoque facta
mentionē. » ROETHER. Cf. Creuzer. *Symbolik* II,
p. 624, 632.

Ibid. fr. 16. — Cf. not. 38 ad Nicolai fr. 49, p. 383.

Ibid. fr. 17. — Cf. Nicol. I. I. not. 55, p. 384.
Pag. 40, b. lin. 5 sqq. Vide not. 7 ad Nicolai
fr. 62, pag. 396.

P. 43, fr. 27. — Scribe : Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς περὶ
τὴν ὀκτωκαιδεκάτην, ὡς δὲ Διονύσιος περὶ τὴν πεντε-
καιδεκάτην, Θάσον ἐκτίθει.

Ibid. post fragm. 27 inserendus locus Hephæ-
stion. De metris p. 14 ed. Gaisf. : Προτάσσει-
ται δὲ ἡμίφωνον ὕγρου.· καὶ τὸ σ τοῦ λ, κατὰ πάθος,
ὡς ἐν τῷ μάσλης, καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς Πάσνης
καὶ Μάσνης, ἃ δὲ ὀνόματα (sc. ποταμῶν) παρὰ
Ξάνθῳ εἰσὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. Eadem, ommissa Xanthi
mentionē, grammat. cod. Barocc. ap. Gaisford. ad
Hephæst., et Etym. M. p. 249, 18 : Δάσληρα.
Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσληρα (ὄνομα ἔστι λίμνης)
καὶ Βρυσιμὸς (ἔστι δὲ ὄνομα βασιλείως) καὶ Πάσνης καὶ
Μάσνης (ὀνόματα ποταμῶν) καὶ Ὀσροήνη (ὅπερ τινὲς
Ὀρροήνη λέγουσιν· ἔστι δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν
Συρίᾳ) τὸ σ ἐν συλλήψει ἔχει μετὰ τῶν ἐπιπερομένων
συμφώνων. —

Μάσνης nomen, uti inter fluvios, sic etiam inter
antiquissimos Lydiæ reges occurrit. Certe Μάσνεω
formam codex Vat. habet ap. Dionys. I, 27; ubi ce-
teri Μάνεω, a Μάνης, quæ usitata Græcis forma est.
V. Steph. Thes. v. Μάνης. Pro Μάσνης alii dixisse
videntur Μάσσης. Plutarch. Moral. p. 360, B :
Φρύγες μέχρι νῦν τὰ λαμπρὰ καὶ θαυμαστὰ τῶν ἔρ-
γων μηχανικὰ καλοῦσι, διὰ τὸ Μάνιν (Μάνην) τινὰ τῶν
παλαιῶν βασιλέων ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δυνατὸν γενέσθαι,
ὃν ἐνιοὶ Μάσσην (sic Dübnerus e codd. pro vg.
Μάσδην, quæ manu lenissima mutari possit in
Μάσλην) καλοῦσι. Idem Plutarchus De mus. c. 7.
p. 1033, D : Τὸν δὲ Μαρσύαν φασὶ τινες Μάσσην κα-
λεῖσθαι. Hinc nescio an conjicere liceat Μάσσην
fluvium eundem esse cum *Marsya fluvio*, sive ille sit
qui prope Celenas ex Aulucrene lacu oritur, sive
ille qui juxta Harpasum fluv. e Caria in Mæandrum
influit e regione *Nasli* urbis, quæ hodie est (v. *For-
biger*. II, 341, 211). Mitto Marsyam Syriæ fluv.

HELLANICUS. Sturziana operum Hellenici dis-
tinctio fragmentorumque distributio secundum
ea quæ ipse in Prolegomenis disputavi atque Prel-
lerus in egregio De Hellenici scriptis libello expo-
suit, hunc fere in modum mutanda est :

I. ΦΟΡΩΝΙΣ βιβλ. β'. In libro primo auctor
post antiquissimas Argolidis fabulas tractavit stir-
pem Agenoris; in altero Beli prosapiam. LIBER I :
Fr. 37 (Ἐλ. ἐν Ἀργολικαῖς), Phoronei filii, Pelasgus,
Iasus, Agenor. Divisum inter eos imperium. Pel-
asgus *Arcadiam* obtinet. Quare Prellerus ex eo-
dem libro petita esse censet quæ leguntur fr. 79
(Ἐλ. ἐν τῷ Περὶ Ἀρχαδίας) de Cepheo Arcade,
et fr. 60 de Mænalo monte. Quibus adde fr. 77 de
Arcade autochthone. (Possis hæc etiam ad *At-
lantidem* referre). — Fr. 1 (ἐν Φορωνίδι), de Pel-
asgorum migratione in Italiam, ex Dionys. H. I,
28 (*). — Fr. 29 (De Pelasgis in Thessalia). Larissa.

(* De hoc Dionysii loco Prellerus p. 16 : « Vides, ait,
Hellenicum opponere Hellenes, h. e. genus Deucalionis, et

ab Acrisio condita, nomen habet a Pelasgi filia. Fr. 2 et 9 (Φορων. α'). Cadmus, Agenoris f.; Sparti. — Fr. 8. Thebarum κτίσις ('Ελ. ἐν Βοιωτικῶς). — « Eodem retuleris schol. Vatican. Eur. Rhés. 28 : 'Ο δὲ Ἡσίοδος Εὐρώπῃς μὲν φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Σαρπηδόνα), ὡς Ἑλλάνικος. Quamquam malim cogitare de Hellenico chorizonte. » Preller. — LIBER II. Beli stirps. Herculis historia : Fr. 4 (ἐν δευτέρῳ [δέκατῳ codd.] Φορ.) Hercules Stephanephorii pater ex una Thespiadum. — Fr. 3. (β' Φορ.) Archiam talitro necat. — Nemeæum leonem debellat. Quo pertinet locus Stephanii B. (v. Prolegg. p. xxxiii not.) : Βεμβίνα, κώμη τῆς Νεμεάς. Ἑλλάνικος δὲ Βέμβινον καὶ πόλιν φησίν... Πανύασις (fr. 1 ed. Dübner.) ἐν Ἡρακλείας πρώτῃ. « Δέρμα δὲ θῆρειον Βεμβινίτητο λέοντος κτλ. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 472. — Fr. 40. Hydra Lernæa. Iolaus. — Fr. 61. Stymphalides aves. — Fr. 98. Diomedis equæ. Abderus. — Fr. 33. Amazones. — 97. Boves Geryonis. — Fr. 39. Hylas. — Fr. 102. Herculis e Malide apud Omphalen serva filius Aceles, qui in Lycia urbem condit. — Fr. 90, de primo Hellenodicarum numero, peti potuit ex narratione de ludis Olymp. ab Hercule institutis. — Præterea Phoronidi diserte adscribitur fr. 5 de Hesiodo Orphei postero; cui adde fr. 6 de Homero item ab Orpheo genus ducente. Mirum est hoc ex Phoronide afferri, quum de Homeridis in Atlantide sermo fuisse dicatur. V. infra.

II. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΙΑ βιβλ. β'. LIBER I : Fr. 15. (Δευκ. α') Prometheus. Deucalion. Cf. Apollodor. I, 7, 2. — Fr. 16. Diluvium. Navigium ad Othryn in Thessalia appellit. Deucalion et Pyrrha in Cyno deinde habitant, ubi nata Protogenia. (Vulgo Deucalionem appulisse narrat ad Parnassum, quem Hellenicus fr. 94 ab heroe indigena nomen

Pelasgos, h. e. genus Phoronei; nam Deucalion cum Hellenibus suis Pelasgos ex Thessalia ejecit, quod narratur apud Dionys. A. R. I, 17, quæ maximam partem ex eodem Hellenico fluxisse videntur : Πρώτον μὲν γὰρ περὶ τὸ καλούμενον νῦν Ἀχαϊκὸν Ἄργος ἄκησαν (Pelasgi) αὐτόχθονες ὄντες, τὴν δὲ ἐπανομίαν ἔλαβον ἀπὸ τοῦ Πελασγοῦ βασιλέως. Ἦν δὲ ὁ Πελασγὸς ἐκ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης τῆς Φορωνέως, ἡ πρώτη γυναικὶ θνητῇ μίσηται ὁ Ζεὺς κτλ. Deinde narratur de Pelasgorum sedibus in Thessalia, deque dispersione eorum, qua alii in Cretam delati sint, alii in Cycladas insulas, alii Hestiatin propter Olympum et Ossam tenuerint, alii in Bœotiam, Phocidem, Eubœam transmigraverint, alii denique in Asiæ oram, quæ Hellesponto propinqua est, vicinasque insulas et Lesbum primam cum Æolibus mixti coloniam duxerint. Quibus narratis sic pergitur : Τὸ δὲ πλεῖστον αὐτοῖς μέρος διὰ τῆς μεσογείου τραπόμενοι πρὸς τοὺς ἐν Δωδώνῃ κατοικοῦντας σφῶν συγγενεῖς κτλ., quibuscum artissime coherent quæ modo laudata sunt de profectioe in Italiam. Sed ita in universum adumbratis originibus earum regionum, quæ a Pelasgis antiquitus incolebantur, singularum fabularum secutum esse suspicio. »

habere refert.) — Fr. 88. De priscorum hominum longævitate. — Fr. 17. (Δευκ. α') Erysichthon, Myrmidonis f. (ex Pisidice Æoli f., Deucalionis neptide). — Porro ex Deucalionea prosapia civitatum plurimarum repetebantur origines. Memorantur Thessaliæ urbes : *Thegonium* fr. 21 (Δευκ. α'); *Misgomenæ* fr. 24 (Δ. α'); *Phemiæ* fr. 25 (Δευκ. α'), ἀπὸ Φημίου τοῦ Ἄμυκος (Amyx vel Ampyces f. Peliae, Salmoni, Æoli, Deucalionis). Ampyx pater est Mopsi (Pausan. V, 17, 10). A Mopso, opinor, genus duxerit Aspendus, qui fr. 20 (Δευκ. α') Aspendum in Pamphylia condidisse dicitur. — Fr. 23 (Δ. α') *Laceria*, Magnesiæ urbs. — Fr. 22 (Δ. α') *Calliarus*, ἀπὸ Καλλιάρου Οἰδοδοκί and Laonome f.; fr. 19 (Δ. α') *Alpones*; fr. 106 *OEanthe*, quæ tres sunt Locridis urbes. — Fr. 18 (Δ. α') *Agathia* in Phocide. — E LIBRO SECUNDO : Fr. 27 et 13 (Δ. β'), Bœotiae urbs *Salmos* vel *Salmon*, aliis *Almon* vel *Olmon* (ἀπὸ Ὀλμοῦ τοῦ Σισύφου St. B. s. v.). — Fr. 26 (Δ. β'), Midæum in Phrygia. — Ad Deucalioniam pertinent etiam quæ de tetrarchia Thessalica ἐκ τῶν Θεταλικῶν Ἑλ. citantur fr. 28; et probabiliter schol. in Aristid. Panath. p. 83 ed. Frommel. : Καὶ γὰρ Δωριεῖς ὄντες (οἱ Λακεδαιμόνιοι), Πελοποννήσιοι ὕστερον γεγόνασι, ὡς Ἑλλάνικος λέγει καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν. A Deucalionis progenie etiam Ætoliæ civitates insigniores conditæ esse dicuntur (v. Apollod. I, 7, 6). Quare Deucalioniam respexerit Strabo (fr. 111), carpens Hellenicum quod *Macyriam* et *Molycriam* Ætoliæ urbes, post Heraclidarum reditum demum conditas, ἐν ταῖς ἀρχαῖαις recenseat; contra vero *Olenum* et *Pythenen* urbes, dudum ab Ætolis dirutas, ita memoret, quasi steterint adhuc. — Ab urbium originibus revertamur ad fabulâs nobiliores. De *Peliæ* et *Nelei* historia Hellenicus citatur in Epimer. Hom. ap. Cramer. An. I, p. 344 : Ἑλλάνικος δέ : Καὶ τὸν (τὸν μὲν ἢ) Πελιῶν ὠνομάζετο (ὠνομάζεν ἢ ὠνομάζον ?), ἐπεὶ ἐπελιώθη αὐτῷ ἡ ὄψις λακτισθέντι ὑπὸ τοῦ ἵππου (*). —

(*) Preller: l. l. p. 9 scribit : καὶ Πελιῶν ὠνομάζεν αὐτὸν. Schneidewin. Conject. crit. p. 99 (a Prellero p. 14 citatus) καὶ τὸν Π. ὠνομάζον, adeo ut τὸν sit ionice dictum pro τούτων. Nescio an mên post tunc suppleendum sit, adeo ut in media enuntiatione excerptor substituerit, pergendumque fuisset : τὸν δὲ Νηλέα ἐκάλεσαν etc. Cf. Apollodor. I, 9, 8 : 'Ο δὲ ὑποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀγέλομενος ἔθρεψε, καὶ τὸν μὲν πελιώθέντα Πελιῶν ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἕτερον Νηλέα. Schol. II, 334 : Τυρῶ γὰρ ἡ Σαλμωνέως γεννήσασα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, παρὰ τοῖς Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ ρέθροις κατέλιπε. Τὸν μὲν οὖν ἕτερον κῶν, ἀπαρθεθέντων αὐτῆς τῶν πόνων (l. γόνων; τέκνων Did.), παρέχουσα θλήην ἔθρεψε τὸν δὲ ἕτερον ἵππος κατὰ τὸ μέτωπον ἐπάτησεν. Ἐπελθόντες οὖν οἱ ἵπποφορβοὶ ἀνελομένοι τε τὰ παῖδια ἔθρεφον, καὶ ὠνομάσαν τὸν μὲν, ἐπεὶ ἐκ συνδρομῆς αἵματος ἐπελιώθη, Πελιῶν, τὸν δ' ἕτερον, ἐπεὶ κῶν κατηλέησεν, Νηλέα. Quæ probabiliter ex Hellenico derivata.

Fr. 64, de Neleo ex Iolco in Messeniam migrante ibique Pylum condente. (Cf. fr. 10, genealogia a Deucalione ad Codrum; qui locus ex Atthide petitus est.) — Sequuntur *Argonautica*: Fr. 88, de Helles obitu. — Fr. 87, de aureo vellere. — Fr. 32, de origine Iasonis. — Fr. 35, de Aphetis (v. Apollodor. I, 9, 19): — Fr. 38, de Phineo Agenorida, Paphlagoniæ rege (*). — Fr. 34, de Iasone apud Corinthios (cf. fr. 30, de Iasonis et Medæ filio Polyxeno. V. infra τὰ Περσικά). — Mentio Dactylorum Idæorum ap. schol. Apoll. I, 1129 (v. Pherecyd. fr. 7) num ad *Argonautica* referenda sit, ut Prellerus putat, an ad Troica, parum liquet.

III. ΑΤΛΑΝΤΙΑΣ ἐν βιβλ. β'. — Fr. 56 ('Ελλ. ἐν α' Ἀτλαντικῶν), Atlantides septem. Quarum natu maxima *Alyone*, mater *Æthusæ* (Apoll. III, 10, 1, 2), a qua stirpem Homeri et Hesiodi deducunt Charax (fr. 20, tom. III, p. 640) et Agon Hom. Adde Suidam v. Ἡσιόδος, qui Hesiodum et Homerum ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντος κατάγεισθαι refert. Cum his cohæret fr. 55: 'Ελλάνικος ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησὶν ὠνομάσθαι τοὺς Ὀμηρίδας (cf. Welck. *Cycl.* p. 148). (**) Idem Hellenicus fr. 6 Hesiodum ab Orpheo (qui in stemmate Characis quintus est ab *Æthusæ*) genus ducere dixisse fertur ἐν Φορωνίδι. Quo loco totum genealogiarum opus a prima ejus parte designari puto nomine Phoronidis, dum nostro loco accuratius ad suum titulum res narrata revocatur. — Ab *Alyone* descendit etiam Amphion, maritus Niobes, de cujus liberis agitur in fr. 54 (ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι). Eodem igitur pertinent, quæ ex subsequente Thebarum historia memorantur fr. 12 et 11 de OEdipi filiis, deque bellis Thebanis. — *Steropes* Atlantidis filius fuit OEnomaus, pater Hippodamiæ, de cujus e Pelope liberis est fragm. 42. — E *Taygete* genus ducit Tyn-dareus, maritus Ἀήδας τῆς Καλυδωνίας (fr. 86), quæ mater est Helenæ. Hanc a Theseo raptam esse narratur fr. 74; quamquam hoc fragmentum ita est comparatum, ut Atthidi potius sit vindicandum. Ceterum Helena ducit ad Trojanas fabulas. Transierit igitur genealogus ad *Electram* Atlantidem. Ejus e Jove liberi sint Dardanus, Iasion, Harmonia, de quibus agitur in fr. 58 et 129. Posteriore loco laudatur 'Ελλάνικος ἐν α' Τρωικῶν. Hæc non diversa esse a libris duobus Atlantidis, cujus libro primo jam ad *Electræ* stirpem auctor

(*) Hoc fragmentum ad Persica refert Prellerus p. 32. Si genealogiam spectes, ad Phoronidem revocare possis.

(**) Aliter Prellerus p. 18: « Apollodorus, ait, nominato Mercurio, Majæ Atlantidis filio, fabulam Mercurii illustrat ex hymno Homeri; quod si ab Hellenico quoque similiter factum esse statuas, idoneum locum nactus eris, ubi de Homeridarum gente disputari potuit. »

transierit, quam præ ceteris persequat sit, statui in Prolegomenis. Prellerus Troica ab Atlantide distinguit, nescio an recte. Utut est, pertinet huc: fr. 130 (α' Τρωικ.), de Batea, Dardani uxore. Hæc filia erat Teuceri (Apollod. III, 12, 1, 5; Mnaseas ap. St. B. v. Δάρδανος; Arrian. ap. Eustath. ad Hom. p. 351, 30): Nepos Dardani fuit Tros, de cujus filiis adde locum in fragm. omissum ap. schol. II. o, 332, ubi ad verba Homeri: Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, Ἴλος τ' Ἀσαρακὸς τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης, scholiasta notat: Τρωὸς καὶ Καλλιρρόης τῆς Σκαυμάνδρου, ὡς 'Ελλάνικος. Pergit poeta v. 236: Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα. Ad hæc scholia duo Victoriana; quorum alterum: 'Εξ Εὐροδίκης τῆς Ἀδράστου (sic etiam Apollodor.); alterum: 'Εκ Βατείας τῆς Τεύκρου, ὡς 'Ελλάνικος. At non potuit hoc Hellenicus dicere. Diversa scholiasta confundit. — Fr. 136 et 138, de Laodamante in Neptunum et Apollinem, deinde in Herculem ingrato; de Troja ab Hercule capto. — Fr. 137, 142, 140, de Priamo Strymūs filio, fratre Tithoni, cui Hemera peperit Memnonem. — Fr. 139, oraculum, quo Trojani a mari abstinere jubentur. — Hæc omnia legebantur in libro priore; cui insertum vel adjectum fuerit caput, quod Ἄσω πίδος nomine indigitat Marcellinus (fr. 14). Præclare hoc eruit Prellerus p. 19. « Apollodorus (III, 12, 6), ait, his (sc. rebus Troicis usque ad initia belli Trojani) narratis, transgreditur ad genus Æaci atque Pelei, quam sectionem præfatur sic: 'Ο δὲ Ἄσωπὸς ποταμὸς Ὠκεανοῦ καὶ Τήθους κτλ., unde colligas quid sibi velit ἡ Ἄσωπις Hellenici, quam laudat Marcellinus in Vit. Thuc. § 4, p. 313 Poppo: Μαρτυρεῖ τούτοις καὶ 'Ελλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἄσωπιδι. Erat pars Troicorum, qua Æaci prosapia recensebatur, adjunctis fabulis de Peleo, Thetide, Achille, Patroclo. Quo spectant quæ leguntur ap. St. B. v. Θεστίδειον (fr. 100), ap. schol. II. μ, 1 (fr. 37) de Patrocli fuga ad Peleum (coll. Apollodor. III, 13, 8); apud schol. II. o, 336 de matre Ajacis ('Ομοίως τῷ ποιητῇ καὶ 'Ελλάνικος τὴν Ἐρώπην μητέρα Αἰάντος φησι). Restat locus apud Harpocrat. v. Κριθώτῃ (fr. 131): μία πόλις τῶν ἐν Χερσονήσῃ, καθὰ φησιν 'Ελλάνικος ἐν α' Τρωικῶν, quæ ex parte repetuntur a Marcell. I. I.: Μιλτιάδης, δὲ ὥκισε Χερρόνησον· μαρτυρεῖ τούτοις καὶ 'Ελλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἄσωπιδι, coll. Suida v. Κριθώτῃ, πόλις τῶν ἐν Χερρόνησῃ, κατοικισθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδῃ ἐκεῖ παραγενομένων. » — E LIBRO II: Fr. 132 (β' Τρ.), de Achille. — Fr. 31, de Cycno ab Achille interfecto. — Fr. 126 (β' Τρ.), de Corytho, Helenæ amatore. — Fr. 125 memoratur Cabassus, Lyciæ urbs (ex qua oriundus

erat Othryoneus, cui Cassandram Priamus desponderat. Hom. II. v, 363). — Fr. 146, de Penthesilea. — Fr. 135, de Apolline Dymbræo (in cuius templo Achilles occisus). — Fr. 127 (Τρωικ.), de Trojæ expugnatione, fugaque Æneæ; de Ascanio regnum Trojæ recuperante; quam narrationem respicit Strabo XIII, p. 602 (fr. 145). De die quo Troja expugnata sit cf. fr. 144. 146 ex libro De Junonis sacerdotibus. — His adde nomina locorum: fr. 133 (β' Τρωικ.) Agamea, Troadis promontorium; fr. 124 Azeota, gens Troadis ('Ελλ. ἐν τοῖς Περὶ Λυδῶν); fr. 128 (Τρωικ.), Phœtiæ, Acarnaniæ oppidum. Hujus meminerit Hellenicus in historia de *Ulysse* in patriam reduce. Troica etiam Straboni obversabantur (fr. 108), ubi dicit: Οὐδ' Ἑλλάδικος Ὀμηρικὸς, Δουλίχιον τὴν Κεφαλληνίαν λέγων. — Ad reditum *Menelai* refero quæ in fragmentis omissa leguntur ap. schol. Odys. δ, 228: Ὁ Θῶνος βασιλεὺς ἦν τοῦ Κανόδου καὶ τοῦ Ἡρακλείου στόματος, ὃς πρὶν μὲν ἰδεῖν Ἑλένην ἐφιλοτιμεῖτο Μενέλαον· ἰδὼν δὲ αὐτὴν ἐπυχεῖρεῖ βιάζεσθαι. Ὁ γνοὺς Μενέλαος ἀναίρει αὐτόν· ὄθεν ἡ πόλις Θῶνος ὠνόμασται, ὡς ἱστορεῖ Ἑλλάδικος. — Ad ea quæ *Agamemnonis* reditum secuta sunt, pertinere videtur fr. 82 de Orestis iudicio, et fr. 43 de Electræ et Pyladis filiis Strophio et Medonte.

IV. ΑΤΘΙΣ βελ. δ'. — LIBER I (usque ad tempus, migrationis Ionica) : Fr. 77, Atheniensis αὐτόχθονες. — Fr. 62, Ogyges. — Fr. 69 (α' Ἀθθ.), primum in Areopago iudicium. — Fr. 65 (α' Ἀθθ.), Erichthonius Panathenæa instituit. — Fr. 66 (α' Ἀθθ.), Erechtheus Phorbantem occidit. — Fr. 73, Theseus Minotaurum occidit. — Fr. 76, idem Isthmia instituit; Amazonem rapit. — Fr. 84, Amazonum in Atticam expeditio. — Fr. 74, Theseus Helenam rapit. — Fr. 75, Acamas et Demophon Æthram repetentes. — (Fr. 82, de Oreste in Areopago iudicium. Priora in Areopago iudicia recensentur.) — Fortasse ex Atthide fluxit etiam fr. 64, de Neleo Pyli conditore. Certius huc pertinet fr. 10, de Codri majoribus inde ab Deucalione. — Fr. 63, Neleus, Codri f., Erythras in Ionia condit. — Fr. 95: Κάδμοι, οἱ Πρινηεῖς, ὡς Ἑλλάδικος. Scilicet pars eorum, qui Prienen condiderunt, a Cadmeis Thebanis oriundi erant (*). — Fr. 67, Helotes post Helos captum a Lacedæmoniiis servituti addicti, ὡς... Ἑλλ. ἐν τῇ πρώτῃ sc. Ἀτθίδος, ut puto. Nam, si recte numerus libri habet, ad sacerdotes Junonis locus hic referri non potest. Porro singulare de rebus Laconicis a Hellenico

opus scriptum esse, ut Prellerus putat, nemo testatur, neque probabile est: nam quod Ephorus dicit Lycurgi omnino non meminisse Hellenicum, id fieri vix potuit, si data opera Lacedæmoniorum historiam tractasset. Contra vero Doriensium in Atticam invasio aptam præbebat occasionem, qua Eurystheus et Procles tamquam reipublicæ Spartanæ conditores commemorarentur (fr. 91). Et fortasse sec. Hellenicum jam Eurystheus Helos urbem cepit, quæ vulgo a successoribus ejus Soo vel Agide expugnata esse dicitur. Quamquam etiam οἱ θῆτες Atheniensium vel alia res opportunitatem mentionis Helotum suppeditare poterant. — LIBER II præ ceteris origines sacrorum et pagorum Atticorum gentiumque cum his conjunctarum exposuisse videtur. — Fr. 4 (β' Ἀθθ.), stephanephorum heroum. — Fr. 79, Colænus Dianæ Colænidis fanum condidit. — Fr. 70 (β' Ἀθθ.), hierophantarum genus. — Fr. 71, Munychia a Munycho rege nomen habet. — Fr. 68 (β' Ἀθθ.), Hippothoon tribus eponymus. — E LIBRO TERTIO nihil servatum. — LIBER QUARTUS, a Medicis fortasse temporibus initio sumpto, usque ad finem belli Peloponnesiaci, vel certe usque ad annum 406 pertinebat. Huncce librum innuit Thucydides I, 97, ubi res inter Medica bella et bellum Pelop. interjectas ab Hellenico recenseri ait βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς. — Fr. 72 (δ' Ἀθθ.), Πηγαί, τόπος ἐν Μεγάρους (*). — Fr. 78, Andocides stirpem ducit (materno genere?) a Nausicaa et Telemacho, itemque (paterno genere?) a Mercurio (**). Stemmatis pars fuerit fr. 141, ubi Perseptolis, Nausicaæ et Telemachi f., memoratur. Ceterum hæc exposita fuisse puta ad an. 415, quo loco de Hermocopidis sermo erat. — Fr. 80, de servis, qui ad Arginusas (an. 406) cum Athen. pugnaverant, manumissis, et eodem civitatis jure, quo Platæenses fruebantur, donatis. Hæc narravit Hellenicus διεξιών τὰ ἐπὶ Ἀντιγένους (arch. Ol. 93, 2). Adde schol. Arist. Ran. 720: Τῷ προτέρῳ ἔπει ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλλάδικός (sic em. Bentleyus pro ἀλλὰ νικᾷ) φησι χρυσῶν νόμισμα κοπήναι· καὶ Φιλόχορος (fr. 120) δμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν.

ΛΕΣΒΙΑΚΑ (Λιολικά), βελ. β'. — De his audiamus Prellerum (p. 28): « Antiquissima Lesbi

(*) « Pegarum, portus Megarici, frequens mentio fiebat in illis expeditionibus, quibus Pericles juvenis præfectus erat; inde enim et ad Peloponnesum circumnavigandam profectus est et in expeditione adversus Sicyonios. V. Thuc. I, 103. 107. 111. 115. IV, 21; Plutarch. Pericl. 1. » PRELLER. p. 27.

(**) « Erat Andocides ex Cerycibus, qui a Mercurio derivabatur; quem quod simul repetebat a Telemacho, id videtur proprium familiæ Andocidæ stemma fuisse. » PRELLER.

(*) « Quos Cadmeos ex Gephyraeis fuisse suspicor, qui relicta Bœotia in Atticam olim se transtulerant. V. *Demeter u. Persephone* p. 392 sqq. » PRELLER.

colonia Pelasgorum erat, qui Macare duce postquam e Græcia in Asiam trajecerant, quum alias ex vicinis Hellesponto insulas tum Lesbum occupaverunt; v. Dionys. I, 18, quem verisimile est in his sequi Hellanicum. Ex Lesbo deinde in Chium insulam, Samum, Ῥόν, Rhodum colonos missos esse perhibet Diodorus V, 81; quo referendum videtur fragmentum 112, ubi citatur Ἑλλ. ἐν τῷ Περὶ Χίου κτίσεως. Cf. fr. 113, quo loco narratur de colonis Lesbo puta navigantibus atque ad Tenedum et Lemnum appellentibus, ubi pars eorum manebat: Τούτοις (i. e. primis Lemni incolis, qui Sinties appellabantur propter fabricam armorum atque telorum πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλῆσιον) συνώκισαν ἑαυτοὺς ἀναμῆξ ὡς ἦλθον αὐτόθι καὶ κατέλιπον ναῦς πέντε, scilicet quum pergebant in insulam Chium. Si de Rhodi etiam Coi originibus proditum erat, adjunxeris quæ de his exstant fr. 107 et 103. Sed alteram deinde coloniam Lesbum accepit post Troicæ, ubi ducibus Tisameno, Penthilo, aliis Æoles primam illam insulam, deinde Æolidem quæ inde nominabatur petebant; de qua re Hellanicus laudatur fr. 114: Περὶ δὲ τῆς Ὀρέστου εἰς τὴν Αἰολίδα ἀποικίας Ἑλλ. ἐν τῷ πρώτῳ Αἰολικῶν δεδήλωκεν, et ibid.: Τὰ δὲ περὶ τῆς ἀποικίας Λέσθου Ἑλλ. ὁ Λέσθιος Ἰστορεὶ ἐν α' Αἰολικῶν, unde patet Æolica et Lesbica eodem volumine exposita fuisse. Mirum quod narrabat Orestem ipsum pervenisse Lesbum, contra quam tradunt ceteri. — *Libro primo* adscribitur fr. 117, de Lesbi loco, quem Μαλλοεῖς dicebant; fr. 118, de Tragasis in Troade; *libro secundo* fr. 119 et 120, de Nape, Lesbi loco. Adde fr. 121, de Metao opp. Lesbico; fr. 116 et 134, de Asso et Gargaris opp.; fr. 115, de Pitana, quam a Pelasgis subactam Erythræi in libertatem vindicarunt.

ΠΕΡΣΙΚΑ, βιβλ. β'. — LIBER I (Assyriorum et Medorum historia): Fr. 160 et 159 (α' Περσ.), Perses, Persei f., Cephei ex Andromeda nepos, a Chaldæis e Cephonia ejectus in Artæa (ἐς τὰ Ἀρταῖα) transit. — Fr. 163 et 169, de Atossa regina. — Fr. 158 (α' Περσ.), Sardanapalli duo. — Fr. 30. Pro Medo, Medææ et Ægei f., quem Medis (olim Ariis) nomen dedisse perhibent, Hellanicus habet Polyxenum, Medææ et Iasonis f. — Fr. 168, Ariæ et Arriorum mentio. — LIBER II: Fr. 164, Cambyses frater Marphii et Memphisid. — Fr. 167, Daphernes (unus ex septem, qui Pseudosmerdin interfecerunt). — Fr. 166, Darii filii undecim (*).

(*) Fragmenta 164, 167 et 166 petita sunt ex schol. Æsch. Pers. v. 775, 778, 779. Veri simillimum est, quod Prellerus monet, ex eodem fonte fluxisse quæ ap. eundem schol. ad v. 771 leguntur de ratione qua ad regnum Darius pervenerit. « Quæ narratio, Prellerus p. 33 ait, discrepat ab

— Fr. 161 (β' Περσ.), Tyrediza in Thracia (ex hist. expeditionis Xerxis, ut ap. Herod. VII, 25). — Fr. 162 (β' Περσ.), Strepsa, Thraciæ urbs. — Fr. 81, Naxii navibus sex contra Persas Græcis auxiliantur. — Adde fr. 165, ubi Ctesias Hellanicum notasse dicitur, quod ignorasset legem Persarum, ex qua cremare mortuos nefas est.

ΙΕΡΕΙΑΙ ἩΡΑΣ, βιβλ. γ'. LIBER I: Fr. 44 (Ἱερ. α'), Sipylus urbs Phrygiæ (ex Tantalii historia). De fonte quodam ad Magnesium prope Sipylum v. fr. 125. — Fr. 46 (Ἱερ. α'), Ceryra Asopis, a qua insula vocitata, mater Phæacis. — Fr. 45 (Ἱερ. α'), Macedo, Æoli f., a quo Macedones. — Fr. 51 et 53, *Alcyones* sacerdotis (quæ erat filia Stheneli sororque Eurysthei) anno vicesimo sexto, tertia generatione ante Troicæ, Siculi ex Italia in Sicaniam transeunt. [Quæ ordinis chronologici causa hic interposui; Hellanicus de his in secundo libro dixisse fertur, eo haud dubie loco ubi de Græcorum coloniis in Siciliam deductis sermonem fecit.] — [Alcyonæ succedit *Admetæ*, filia Eurysthei. Syncellus p. 172: Ἀδμήτη, θυγάτηρ Εὐρυσθέως, ἐν Ἀργεὶ ἱεράτευσεν ἔτη λη' (1. νη'). Αἱ ἀπὸ ταύτης τὴν ἱερωσύνην διαδεχόμεναι Φαλίδες καλοῦνται.] — Fr. 47. (Ἱερ. α'), Nisæa in Megaride a Niso, Pandionis filio, conditur. — [Admetæ sacerdotis anno 58, qui postremus erat hujus sacerdotis, apotheosis *Herculis*, sec. *Marm. Farnes.*, ubi: Ἡρας Ἀργείας Ἱερεῖα Ἀδμάτα, Εὐρυσθέως καὶ Ἀδμάτας τὰς Ἀμφιδάμαντος ἔτη νη'] (*).

illa quæ legitur apud Herodotum et Ctesiam, habetque eam formam, ut fando magis quam certa cognitionis fide ad auctorem pervenisse eam, neque post Herodotum atque Ctesiam ad illum modum fingi potuisse affirmes. Cambysen dicit in Ægyptum proficiscentem duobus magis administrationem regni mandasse, consilio simul ex nobilibus ad regnum participandum formato; certe tale quid subsesse videtur illis, ἐπεὶ οἱ Πέρσαι πάντα τῇ βουλῇ διεπράττοντο, idemque consilium habes apud Æschylum in Persis. Magos illos appellat Artaphernem et Darium, quæ nomina ne confusione orta putemus, facit quod additur, hunc Darium alium fuisse atque eum qui regnum postea adeptus sit; unde patet auctorem de veris nominibus nondum comperit habuisse. Magos illos post mortem Cambysis ab ceteris de regno dejectos esse. Jam plurimos regnum ultro detrectasse; sibi magis placere ad suum arbitrium vivere. Artaphernem vero, vel potius Daphernem quem Hellanicus appellabat, atque Darium certamen equestre iniisse, pacto ut ejus equus, ubi ad metam ventum esset, primum hinniret, ei regnum obtingeret. Jam Dario cum equisone suo callide convenisse ut tunicam ad genitalia equæ femine affricaret, eamque fatali illo momento ad nares equi ad-moveret. Ita factum esse ut Darius regno potiretur. Aliis aliter rem narrari. »

(*) Operæ pretium est dispicere, num de ratione chronologica celeberrimi hujus sacerdotum catalogi probabiliter aliquid statui queat. — Pertinuisse librum *primum* usque ad annum postremum Admetæ, quo ad divos Hercules abiit, *secundum* vero librum initium fecisse a *Phalidibus* sacer-

LIBER II. F. 47 ('Ἰερ. β'), Minos Nisum capit, Pandionis f., et Megareum Onchestium. — Fr. 143 et 144, *Callisto sacerdote*, Thargelionis mensis die duodecimo Troja capta est, Demophontis regis Athen. anno primo. — Fr. 73, Æneas ex Mo-

dotibus, tam est rei consentaneum, ut pro certo ponere haud dubites. Porro liquet finem libri primi atque initium libri secundi in iis versari temporibus, quibus apud Atticos regnavit Ægeus: nam Nisam a Niso Ægei fratre conditam Hellenicus primo libro, eundem vero Nisum a Minoe occisum esse jam notavit libro secundo. In isto autem bello Minos post capta Megara etiam Athenienses eo adiecit, ut notum illud tributum humanum solverent. Quod quum nono anno post ex pacto renovandum esset, tum Theseus quoque in Cretam missus est (Diodor. IV, 61, 4, coll. Apollod. III, 15), qui necato Minotauro, in Atticam revertens velo atro mortem attulit Ægeo parenti. Hinc igitur colligimus bellum Minois ponendum esse novem vel decem annis ante necem Ægei. Huius vero successores Theseus et deinde Menestheus in chronol. Att. regnant annis 53 (v. Euseb.). Demophontis autem anno primo capta est Troja, teste Hellenico. Itaque ab Ilii excidio usque ad bellum Minois anni fere sunt 63. Qui quidem numerus annorum quum cyclum involvat, ideoque aptissimus sit ad determinandas epochas nobiliores: vix erraverim si Sacerdotum libri secundi vel Phalidum initium cum anno 63 ante Troj. excidium componendum esse statuam. Quodsi Clemens in Strom. I, p. 139 Sylb. dicit: 'Ἐντεῦθεν (sc. ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους ἀποθεώσεως) ἐπὶ τὴν Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀποθεώσιν, ἔτη πεντήκοντα τρία. Ἐνταῦθ' αὖθις καὶ ἡ Ἰλίου κατάληψις' id ipsum ad nostrum computum facile licet revocare. Videlicet anni isti 53 non ad annum excidii sed ad initium belli Trojani numerandi erant. Qua quidem terminorum confusione nihil frequentius est. — Jam videamus de *Hypermnestra* sive de prima sacerdote Danaide. Eusebius Arm. sacerdotium ejus memorat ad an. Abraham. 582 (i. e. 1634 a. Chr.), qui in Canone Euseb. est Danaï annus 39: *Apud Argos sacerdotio functa est Danaï filia* ('Ἐν Ἀργεὶ ἱεράτευσεν Ἰπερμνήστρα Δαναοῦ, Syncell. p. 125, B). Hieronymus (ed. Amstel. an. 1651) idem notat ad an. Abr. 851 sive 1635 a. Chr. Ab hoc autem initio usque ad Trojæ excidium (1635—1184 inclus.; vel, si mavis: 1634—1183) anni labuntur 252, sive 4×63: adeo ut sacerdotium anni inde ab *Hypermnestra* usque ad finem Admetæ sint 189 sive 3×63. Auctor vero ex quo *Hypermnestræ* epocham Eusebius apposuit, aperte ita regum Argivorum tempora adornaverat, ut *Hypermnestræ* sacerdotii initium etiam Danaï regis esset annus primus. Nam pulsus Inachidis quum novus rerum ordo Danaï imperio induceretur, nemo erit qui Eusebii Canoni innitens contenderit sacerdotium Junonis nihilominus etiam sub Danaï regno per 39 annos penes Inachidas fuisse, vel totidem annis Junonem sacerdotibus caruisse. Igitur auctor Eusebii inde a Danao usque ad excidium Trojanum computavit annos 252, eosque procul dubio ita distribuit ut Danaïdis regibus annos 126, totidemque successoribus eorum assignaret. Nam quum Eusebius lib. I, p. 131, laterculum exhibeat, in quo a Danaidarum fine usque ad Trojæ excidium numerantur anni 126 (modo Eurystheo pro 45 annis tribus annos 43, uti est in Canone), facili conjectura est hæc ex ipso illo chronologo fluxisse, ex quo in Canone notatur sacerdotium *Hypermnestræ*. — Restat *Io Callithyia*, quæ prima erat ex Inachidarum gente sacerdos. De hac Hieronymus ad an. Abr. 376 sive 1640 a. C., qui Hieronymo est primus Criasi regis, ita habet: *In Argis prima sacerdotio functa est Callithyia Piranthi filia*. (In Eusebio Armenio

lossorum terra cum Ulysse in Italiam profectus Romam condit. — Fr. 49 ('Ἰερ. β'), Chæronea a Chærone, Apollinis et Thērūs f., conditur (Stemma: Hercules. Antiochus. Phylas. Thero. Chæron. V. Pausan. I, 5, 2. II, 4, 3. IX, 40, 3),

hæc ommissa sunt.) Secundum hæc inter *Callithyiam* et *Hypermnestræ* intercedunt anni 206 (1640—1434). Nos vero jure quodam postulamus ut hoc quoque spatium, sicuti posteriora, certo quodam cyclorum numero determinatum fuerit, adeo ut pro annis 205 exputentur aut anni 189 (= 206—17) aut 252 (= 206+46). Ac revera Eusebii auctorem Inachidis sacerdotibus tribuisse annos 252, adeo ut Inachidæ et Danaidæ et Persidæ usque ad Phalides sacerdotia gesserint per annos 441 (252+189) sive per annos 7×63 sive per unum cyclum maximum, haud difficile est demonstratu: modo teneas quæ de diversis rationibus, quibus Argivorum tempora chronologi adornaverint, in fragm. Chron. exposui. Paucis dicam quæ ad nostram rem proxime pertinent. Nimirum duo maxime computi antiquiores distinguendi sunt hunc in modum:

	Comp. A.	Comp. B.
Inachidæ	an. 441	378
Danaidæ	126	189
Persidæ et Pelopidæ		567
usque ad exc. Troj.	126	126
A Tr. exc. ad reditum		
Heracidarum	63	63
	756	756

His respondent alteri duo computi recentiores, in quibus pro 63 annis usque ad red. Her. numerantur anni 80, sive 63+17, deinde vero vel Inachidis vel Danaïdis detrahuntur anni 17, adeo ut summa annorum haud mutetur:

	Comp. A.	Comp. B.
Inachidæ	424 (441—17)	378
Danaidæ	126	162 (189—17)
Persidæ etc.	126	126
A Troj. ad red. H.	80 (63+17)	80 (63+17)
	756	756

Ex his computus B est in Canone Eusebii, qui Danaïdis tribuit annos 162. Computus A vindicandus auctori ex quo *Hypermnestræ* epocham Eusebius enotavit. Hunc enim in Danaidarum et Persidarum etc. temporibus cyclos veteres non mutasse supra vidimus. Igitur Inachidis pro 441 annis dederit annos 424, quæ annorum summa computum B superat annis 46 (424-378). Illos ipsos vero annos 46 si Eusebii anni 206 addideris, intervallum inter *Callithyiam* et *Hypermnestræ* sacerdotia nanciscimur annorum 252, uti res postulat. Recte igitur Eusebius *Callithyiam* adscripserit ad primum annum Criasi regis, quatenus ad hunc etiam in auctore suo eam positam reperire potuit; sed quum aliam chronologiam ipse, aliam ille de Inachidis sequeretur, non potuit simul etiam temporum intervalla observare. Quodsi vero hoc potius duxisset, multo etiam absurdius egisset. Nam ponenda tum *Callithyie* epocha erat in N. 330, adeo ut sacerdos illa creata esset 46 annis ante obitum Argi, qui *avus* erat *Callithyie*. — Sed hæc hactenus. Satis enim patet, opinor, sacerdotium istum laterculum secundum easdem leges adornatum fuisse, quas reliqua chronologia sequitur. — Præterea superstemet habemus seriem sacerdotum Neptuni Halicarnassensium; quod quum sui generis unicum sit monumentum, apponere liceat:

Marmor Halicarnassense in Bœekh. C. Inscr. II, p. 449,

circa an. 60 post Troica (*). — Fr. 48 ('Ιερ. β'), Phricium, mons Locridis, ejusque accolæ Phricanes (ex narratione de Cyme Phriconide ab Æolis condita, an. 60 p. Troica. V. Strabo p. 621). — Fr. 50 ('Ιερ. β'), Theocles Naxum in Sicilia condit, Ol. 11, 1. 736 sec. Euseb. Hac occasione altius Siciliæ historiam repetens, de Siculorum in Sicaniam adventu dixit. V. supra. — Fr. 104, Gela a Gelone, Ætnæ f., nomen habet. Adde schol. Thucyd. VI, 4, 3 (p. 102 ed. Didot.), ubi ad Thuc. verba ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ Tzetzæ versus aliquot leguntur cum glossis, quibus Hellenici et Theopompi mentio fit :

οὕτως Ἐπαρρόδιος, ὡς λέγεις, γράφει·
Γέλας δ' ἐκλήθη τῶ πάχην πολλὴν φέρει·
κλήσιν ἐκεῖ γὰρ ἡ πάχνη ταύτην φέρει. [γεί
ὁ Πρόβενος δὲ σύν τισιν ἄλλοις (σὺν Ἑλληνικῆ gloss.) λέ-
Γέλιωνος ἀνδρὸς ἐξ τίνος Γέλαν πόλιν.
(Οὗτος ὁ Γέλιων υἱὸς Ἀίτηνης καὶ Ὑμάρου gloss.)
Ἐξ Ἀντιφῆμου δ' αὐ γέλωτος τίς λέγει·

Nº. 2655 : [*** Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῶ δήμῳ, εἰπόντος (vel γραμματεύοντος vel simile) τοῦ δεινῶς τοῦ Ἀ]ριστοκλέους· μεταγράψαι [ἐκ τῆς ἀρχαίας στήλης τῆς παρεστάσης τοῖς ἀγάλμασι τοῖς τ]οῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἰσθμίου τοὺς γεγενημένους] ἀπὸ τῆς κτίσεως κατὰ γένος ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ καθιδρυθέντος ὑπὸ τῶν τῆν ἀποικ[ίαν ἐκ] Τροϊζήνος ἀγαγόντων Ποσειδῶνι καὶ Ἀπόλλ[ωνι].]

Εἰσὶν δὲ ἐν αὐτῇ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος αἶδε·

1. Τελαμῶν Ποσειδῶνος.	ἔτη. ιβ' 12
2. Ἀντίδιος Τελαμῶνος.	κζ'
3. Ὑπέρης Τελαμῶνος.	θ'
4. Ἀλκονεύς Τελαμῶνος.	ιβ'
5. Τελαμῶν Ἀντιδίου.	κβ'
6. Ὑριεύς Ἀντιδίου.	η'
7. Ἄνθας Ἀλκονεύος.	ιβ'
8. Νησιώτης Ὑριεύος.	κθ'
9. Ἴππαρχος Αἰθαλέως.	ζ'
10. Ἀλκιοῦνης Ἄνθα.	ιζ'
11. Πολύκριτος Νησιώτου.	κε'
12. Φυλεύς Ἴππαρχου.	ιβ'
13. Ἀνδρῶν Φυλέως.	κε'
14. ** ἦρος Ἰέρωνος.	ιβ'
15. Ποσειδῶνιος Ἀριστέα.	κα'
16. Ἀνδρσθένης Ἀνδρῶνος.	κγ'
17. Ἴππαρχος Φυλέως.	δ'
18. Δημήτριος Διοσκουρίδου.	θ'
19. Φίλιστος Δημητρίου.	ιζ'
20. Εἰσανδρῶς Ἀνδρῶνος.	κβ'
21. Δημόφιλος Θεοδώρου.	ζ'
22. ...κράτης Κρατίου.	ισ'
23. [Ἀνδρσθένης] Π[ο]σ[εί]δ[ων]ος	λ'
24. Ἀθήνηπιπος Ἀνδρσθένου.	δ'
25. Πολεῖτης Ἀνδρσθένου.	ε'
26. Εὐάϊων Πολεῖτου.	κη'
27. Πολεῖτης Εὐάϊωνος, καθ' ὕ(ο)θησι(αν) Ἀπολλωνιδίου.	κζ'

« Halicarnassius hic catalogus quo tempore transcriptus ex prisca tabula est, obsoleverat ibi jam dorica dialectus : itaque illud vix uno vel altero ante Christianam epocham seculo factum esse videtur : prisca vero illa tabula fortasse

(ὁ Θεόπομπος glossa. At ap. Steph. v. Γέλαz laudatur Ἀρισταίνετος. V. tom. IV, p. 319.)

χρησιμῶ μαθῶν γὰρ ὡς πόλιν μὲν ἐκκτίσαι [μελλή κτί-
γελᾶ, δοκήσας τῶν ἀνεπίστατων τότε· [σαι?]
κλήσιν ὅθεν τέθεικε τῇ πόλει Γέλαν.

— LIBER III. Fr. 52, ubi ex Ἱερείων Ἦρας γ' afferuntur verba : Ἀμβρακιωτῶν καὶ οἱ μετ' αὐτῶν Χάονες καὶ Ἠπειρώται, « ubi mihi non dubium, Prellerus ait, quin sermo sit de bello inter Acarnanes et Ambraciotas gesto Ol. 87, 4. 429. » V. Thucyd. II, 80 : Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους οὐ πολλῶ ὕστερον τούτων Ἀμβρακιώται καὶ Χάονες βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι κτλ. . . Ἐστρατεύσαντο δὲ μετὰ Χαόνων καὶ Θεσπρωτοὶ ἀδασίλευτοι κτλ.

KAPNEONIKAI. — Fr. 122 et 123, primus Carneis vicin Terpander, Midæ regis æqualis (**). — Fr. 85, Arion Methymnæus primus choros cyclicos instituit.

non multo ante eum scribi cœpta erat, qui ultimo loco exaratus est, Qua de re utut judicabis, non erit quisquam, qui fabulosa nomina initio catalogi collocaata tum, quum illi heroes vixisse dicuntur, inscripta esse credat, sed plurimi, opinor, concedent, primam certe nominum partem omnino fictam a posterioribus sacerdotibus esse. » Hæc BOECKHIUS, qui deinceps fusius exponit Halicarnassensem sec. Herodotum, Strabonem, alios nonnisi post reditum Heraclidarum conditi a Doriensibus (sub Antha duce) potuisse. Verum Dorienses in hac placia colonos majorem sibi auctoritatem et jus antiquius vindicare conatos esse fingenda vetustiore horum locorum possessione, idque aliis exemplis comprobari. Antham vero illum, quem historici tamquam conditorem urbis memorant, in nostra tabula esse eum qui septimo recensetur loco. — Sed de his ipsum adeas Boeckhium sueta doctrinæ ubertate hæc elucidantem. Ego quidem crediderim totam hanc tabulam compositam esse post alteram, sequentes sacerdotes exhibentem, qui re vera suo quisque tempore inscripti erant. Simulatum nostrum antiquitatis monumentum, quo series retro continuatur, annos recenset 504. Unus sane in lapide numerus corruptus est, nam nomini vicesimo sexto adscribuntur anni KN; quod nihili est; sed patet operarium exarare debuisse KH, momento Boeckhio. Jam vero anni 504 cyclos octo exhibent. Igitur in hoc quoque laterculo tempus ἀγραφον prisca memoriae usque ad certum quoddam παράπηγμα cyclis quibusdam includi videmus. — Ab Anthea ad Telamonem Neptuni f. sunt anni 90; totidem vero inde ab Hellenici fere ætate permulti numerarunt ab reditu Heraclidarum usque ad expeditionem Trojanam; ut suspicere cum hac ipsa fabulosas istas Halicarnassi origines ex mente ejus, qui laterculum confecit, jundendas esse. Jam prouti ab epocha Trojana anni 1280 vel 1217 vel 1193 etc. proficisceris, laterculus desinit in an. 776 vel 713 vel 689 etc. a. C.

(*) « Müllerus Orchom. p. 148 Charoneam arbitratur a Minyis conditam esse; sed traditur illa regio antiquitus Arne vocata esse (Pausan. IX, 40, 3), unde mihi verisimilius Bœotus ejus fuisse colonos, quorum migratio cadit in an. 60 p. Troica. » PRELLER.

(**) Τοὺς ἐμμέτρους Καρνεονίκας, qui l. l. citantur juxta prosarios, Prellerus fretum esse putat serioris cujusdam grammatici.

OPERA SPURIA. — Αἰγυπτιακά. Fr. 148 sive Prolegg. p. xxx. (Stoicorum) placitum de bonis, malis et ἀδιαφόροις. Hæc ex ea operis parte, ubi de Ægyptiorum doctrina philosophica exposuit auctor (*). — Fr. 154, Osiris ap. Hellenicum ubique appellatur ὕσιρις, quod εἴκειν ἀκχοεῖναι ὑπὸ τῶν ἱερέων λεγόμενον. — Fr. 152, Thebarum urbis spelunca. — Fr. 149, de Ægyptiorum suppellectile. — Fr. 150, de festo et templo Tyndii urbis. — Fr. 155, vitis in Plinthine urbe inventa. — Fr. 153, Erempi ad Nili fontes. — Fr. 151, de Amasi rege.

Ἡ εἰς Ἀμμωνος ἀνάθασις (εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα). — Fr. 157, de phenice arbore.

Περὶ ἐθνῶν (fr. 92). Ἐθνῶν ὀνομασία (fr. 93). Κτίσεις (fr. 109. 110). Νόμιμα Βαρθαρικά (ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου συνηγμένα, fr. 173). — Fr. 173, de Zamolxi, Getis initia monstrante (ex Herodot. IV, 95). — Fr. 110, (Pæones) brytum ἐκ ῥιζῶν, sicuti Thracæ potum ἐκ κριθῶν bibunt. — Fr. 92, Sindi et Mæotæ Scythæ. — Fr. 172, Scythæ Alazones et Callipidæ. — Fr. 170, Amadoci Scythæ (Ἑλλ. ἐν Σκυθικοῖς). — Fr. 171, Amorgium, apud Sacos campus (Ἑλλ. ἐν Σκυθ.). — Fr. 109, Cercetæi, Moschi, Heniochi, Coraxi. — Fr. 9 Nomadum in Libya supellex (ex Herodot. IV, 190). — (Fr. 96, Hyperboreorum victus, et justitia (Ἑλλ. ἐν ἱστορίαις). — Præterea fr. 147, Carpasia, Cypri urbs, a Pygmalione condita, memoratur ex Hellenico ἐν Κυπριακοῖς, quæ item pars operis fuerit in quo barbarorum terras, urbes, mores Pseudohellenicus perlustravit.

Διὸς πολυπτυχία, fr. 174, scriptum, ut videtur, argumenti cosmogonici.

ADDENDA ET CORRIGENDA IN FRAGMENTIS HELLANICI. — P. 45, fr. 3. ἐν ταῖς ἱστορίαις] ἐν ταῖς ἱεραῖς scrib. conjicit Preller. p. 17, not. Cf. Prolegg. p. xxviii.

P. 45, fr. 4. — ἐν δεκάτῳ Φορωνίδος] lege : ἐν δευτέρῳ. V. Prolegg. p. xxvi. In nota ad hoc fragm. dele verba postrema : *Quod verum videtur.*

Pag. 49, fr. 30. — Hæc uberius exscribenda erant. Medea, Pausanias ait, relicto Ægeο, Athenis fugit in Ariam : παραγενομένη δὲ ἐς τὴν λεγομένην τότε Ἀρίαν, τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκε τὸ ὄνομα καλεῖσθαι Μῆδους ἀπ' αὐτῆς. Τὸν δὲ παῖδα, δὴ ἐπήγετο φεύγουσα ἐς τοὺς Ἀρίους, γενέσθαι λέγουσιν ἐξ Αἰγέως, ὄνομα δὲ οἱ Μῆδον εἶναι Ἑλλάνικος δὲ αὐτὸν Πολύξενον καλεῖ καὶ πατρὸς Ἰάσονος φησιν εἶναι.

(*) Similliter Hecateus Abderita Ægyptiacis suis caput vel librum περὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς φιλοσοφίας præmisit, itemque Stoicorum placitum aliquod (τὸν ἥλιον εἶναι τὸν νοῦν τὸν νοητὸν) Ægyptiis attribuit.

P. 50, fr. 38. — *Apollon. III, 178*] lege : *Apollon. II, 187.*

P. 51, fr. 49. — Ita exhibendum erat : Χαίρωνεια, πόλις πρὸς τοῖς ὄροις Φωκίδος. Ἐκαταῖος... Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ α Λέγεται δ' οὐκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολιέματος Χαίρωνια. Τοῦτον δὲ κτλ... Ἡρας. ** Ἀθηναῖοι κτλ. Hellenicum laudavit Aristophanes Bæotus. Verba Ἀθηναῖοι κτλ. aut ejusdem Aristophanis sunt, aut alius scriptoris, cujus mentio excidit. Theopompi esse conjeceram in Prolegg. p. xxviii.

P. 52, fr. 54. — Titulus esse debet : Ἀτλαντίας, non Ἀτλαντίς, monente Prellero.

P. 53, fr. 64. — Cf. cod. Harlej. in Crameri Anecd. Parisin. tom. III, p. 431 : Νηλεὺς μαχεσάμενος κτλ... παρασχόντων. Ἱστορεῖ Ἑλλάνικος.

P. 54, fr. 66. — Quæ antecedunt apud Harpocrat., ea vide in Andronis Halicarnassensis Συγγενηῶν libro octavo, tom. II, p. 351 fr. 10.

Ib. fr. 71. Cum Ulpiani loco cf. similem narrationem in Nicolai fr. 53 (Exc. De ins.), tom. III, p. 387; coll. Müllerō in *Min.* p. 391.

P. 55, fr. 75. — Pro λάβωσιν e cod. Guelph. scribe λαθεῖν. Idem cod. post v. δώροις, addit : καὶ μὴ ἔασαι ταύτην ὑπὸ τούτων κατακαπῆναι. Codex Venetus (ed. Cobet.) post v. δώροις addit : ἦσαν δὲ καὶ μετὰ Χαλκιδόντος ἐν Εὐβοίᾳ.

P. 56, fr. 80. — Post v. συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς adde : διεξῶν τὰ ἐπὶ Ἀντιγένοῦς (arch. Ol. 93, 2) τοῦ πρὸ Καλλίου, quæ habet cod. Raven., omissa tamen vocula πρό.

P. 56, fr. 82. — Initio fragmenti Prellerus p. 24 scribendum conjecit :... οἱ Ἀθηναῖοι ἔφασαν τέλος (litem dijudicabant?), ἀμφοτέρων ἐπαινούτων. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὴν δίκην ἔστασαν ἐννέα γενεαῖς ὕστερον ** Ἄρης κτλ. Vereor ne majus ulcus lateat. Quæ vero deinceps sequuntur haud minus corrupta emendasse mihi videor in not. ad Nicolai fragm. 34, tom. III, p. 375.

Ib. fr. 83. — γ' Ἑλλ.] lege ἡ' Ἑλλ. V. Theopomp. fr. 15 a, p. 280.

P. 57, fr. 85. — V. Prolegg. p. xxix. Pro Κραναῖκοις codex Venetus Καρναῖκοις, ad verum propius accedens.

P. 58, fr. 94. — Cf. Andron. fr. 2, tom. II, p. 349. — Ib. fr. 96 pro κρηφαγούοντας l. κρηφαγούοντας.

P. 59, fr. 104. — τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμάρου] Preller. p. 49 dedit τοῦ Αἴτνου τοῦ Ὑμάρου. Etenim in cod. Voss. et in Rhedig. est Αἴτνου, suprascripto ης, et Salmasius in codd. Palatt. esse dicit τοῦ Αἴτνου τοῦ Ὑμάρου. Ceterum vulgata habetur etiam in schol. ad Thucyd. (Vide supra in Sacerdotibus Junon.). Ὑμάρου nescio an fuerit Ἰμέρου, ut Gelon

sit Ætnæ nymphæ et Himeræ fluvii. Gelon noster diversus est a Gela illo Tenio, cujus Herodotus VI, 3 meminit.

Ibid. fr. 108. — Cf. Andronis Hal. fr. 8. Cum fr. 110 cf. Hecatæi fr. 123.

P. 60, fr. 118. — Pro ἐν Ἡπειρῷ leg. ἐν ἠπειρῷ *in continente* (sc. in Troade).

P. 60, fr. 114. — Antecedunt apud Tzetzem ad Lyc. 1324 hæcce : Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάγρεσιν Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας παρὰ τοῖς Ἀἴασιν Ἀρχάσιον ἐνιαυτὸν Ὀρέστης ἐνδιατρίψας, ὡς καὶ Εὐριπίδης φησὶν, χρησμὸν ἔλαβε στέλλεσθαι πρὸς ἀποικίαν· ὅς συνάξας ἐκ διαφόρων ἐθνῶν λαοὺς, οὓς ἐκάλεσεν Αἰολεῖς, διὰ τὸ ἐκ διαφόρων τόπων εἶναι, ἤλθεν εἰς Λέσθον. Αὐτὸς μὲν ταχὺ ἀποθανὼν πόλιν κτίσας οὐκ ἠδυνήθη· ἀπόγονος δὲ τούτου καλούμενος Γρᾶς μετὰ ἑκατὸν ἔτη κυριεύσας τῆς Λέσθου, πόλιν ἔκτισε.

P. 61, fr. 124. — Cf. Hesychi. : Ἀξιώται, ἔθνος Τρωάδος.

P. 62, fr. 128. — Post v. Ἀχαρναίας adde : ἀπὸ Φοιτίου, τοῦ Ἀλκμαίονος, τοῦ Ἀμφιαράου.

P. 63, fr. 130. — Cf. Etym. M. v. Βάτεια. Apud St. B. v. Ἀρίσθη cod. Rhedig. pro Ἄτειαν habet Ἄντειαν.

Ib. fr. 132. — ἐν τῇ Ἰδῇ ὄθεν καὶ ὁ Σκ.] Post v. Ἰδῇ excidit φησὶν. Pro ὄθεν καὶ, ingeniose Prellerus : ὁ θεὸς ἔε, καὶ. Idem ubique formas ionicas refinxit. — Ibid. fr. 135. Cf. Bachmann. An. I, p. 467, 21, ubi de eadem re Hellenicus laudatur.

P. 64, fr. 139. — In antecedd. scholiasta hæc habet : Λακεδαιμόνιοι λοιμῷ (λιμῷ in codd. L. V.) κρατηθέντες ἐμαντεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς. Ὁ δὲ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν ἐξιδάσκεσθαι τοὺς Τεύκρων δαίμονας (codd. BLV : τοὺς ἐν Τροίᾳ Κρονίου δαίμονας, Χιμαιραῖε τε καὶ Λύκων [Ἰμερτω καὶ Λ. cod. V.])· οὕτως δὲ πρότερον οἱ Ἰλιεῖς ἐκαλοῦντο. Μενέλαος οὖν ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον, τὸ προσταχθὲν ἔπρασεν· κάκειθεν εἰς Δελφοὺς παρεγένετο περὶ παίδων γενέσεως χρησμὸν ληψόμενος. Συνείπετο δὲ αὐτῷ καὶ Ἀλέξανδρος περὶ γυναικὸς μαντεύμενος. Γενομένων οὖν ἀμφοτέρων ἐπὶ τὸ μαντεῖον, λέγεται χῆρσαι τὴν Πυθίαν τάδε·

Τίποτε δύο βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν, οὐκέθ' ἔμοφρονέοντες ἐμὸν δόμον εἰσανέβητε ; ἦτοι ὁ μὲν πάλαιο γόνον διζήμενος εὐρεῖν, αὐτὰρ ὁ πάλιν ελεῖν. Τί νυ μήσαι, ὦ μεγάλε Ζεῦ ;

Τοὺς δὲ μὴ νοήσαντας τὸ λόγιον χωρισθῆναι... Ἑλλάνικος δὲ κτλ.

P. 65, fr. 144. — Versu sexto pro παρθένου εἰσελάσα scribendum : παρθένος, εἰσελ.

P. 66, fr. 148. — Vid. Prolegg. p. xxx.

P. 67, fr. 158. — Dele que leguntur inde a verbis Εἰς τὸ αὐτό. (Ἄλλως. Ὁ δὲ Ἑλλάνικος in edit. Dübner.), a quibus novum scholium in-

cipit. A codice Ravennate verba ὁ δὲ Ἑλλάνικος... γεγόνενα, sicuti quæ deinceps sequuntur, absunt. Quæ antecedunt ap. schol. Arist., vide in Apollodor. fr. 69, tom. I, p. 440. Suidas v. Σαρδανάπαλλος, qui de duobus Sardanapallis laudat Καλλιθένη ἐν β' Περσικῶν, Callisthenis et Hellenici mentionem, quam apud auctores suos reperit, perperam miscuisse videtur. Laudabatur haud dubie de Sardanapallo Callisthenes libro II de Alexandro, et Hellenicus ἐν Περσικαῖς. V. Script. Rer. Alex. p. 7 et 21.

P. 67, fr. 160. — Pro (*lege* Χώχη) etc. scribe : (*lege* Κηφηνή) ἔσχον. [Suppl. Ἀπὸ τούτου δὲ vel Ἀρ' οὐ] οὐκέτι etc. Vid. not. ad Nicolai Dam. fr. 13. Latine locus interpretandus hunc in modum : « Cepheo jam defuncto, e Babylone profecti Chal-dæi Cephenes e sedibus suis expulerunt, ipsique Cephensiam occuparunt ; quæ regio ab hoc inde tempore non amplius Cephensia (sed Chaldaica) appellata est, neque Cephenes incolæ, sed Chal-dæi vocitati sunt. »

Pag. 68, fr. 165. — In latinis scribe : « Meminit Ctesias etiam viri (non constat cujusnam) ; qui patris cadaver contra legem cremaverit. »

Pag. 69, fr. 173, lin. 2. — Lege : Ἑλλάνικός τε, uti est in mss., quamquam τε mallet abesse.

PHERECYDES. Pag. 70. — [Fr. 1 a.] Schol. Aristid. p. 313, 20 ed. Dindf. : Εὐεργετῆν φησὶ τὸν Διόνυσον καὶ* δοῦναι ἀνθρώποις. Δηλοῖ δὲ ὁ Φερεκύδης, καὶ μετ' ἐκείνον Ἀντίοχος, λέγοντες καὶ διὰ τοῦτο κεκληῆσθαι Διόνυσον, ὡς ἐκ Διὸς ἐς νύσας βέροντα· νύσας γὰρ, φησὶν, ἐκάλονε τὰ δένδρα· εἴτ' ἐπεξίασι φυσικώτερον τῷ λόγῳ λέγοντες ἴσιν μετωνομάσθαι τὴν γῆν, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν θείαν τὴν κατὰ μέσον ἰσότητος, ταύτης δὲ ἀδελφὸν Ὅσιριν καθ' Ἑλληνας καὶ (δὲ?) Διόνυσον τὸν ἐκ Διὸς εἰς γῆν βεόμενον Βρόντου παῖδα, τὸν ὄρον τὸν ἀρειον ἠδύκαρπον. Ταῦτα δὲ* λέγουσι Ὠγύγου καὶ Θήβης, τῆς τούτου γυναικὸς, τῶν Ἀττικῶν αὐτοχθόνων, ἐλθόντων ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, τὰ τε μυστήρια πρῶτον αὐτοῖς κατασκευάσασθαι τὰ περὶ τὴν ἴσιν, καὶ θεοὺς οὕτως ὀνομάσθαι τούτους μετὰ τὸ κτίσαι τὸν Ὠγυγον τὰς ἐκεῖ Θήβας τὴν πόλιν. Hæc Antiochi (de quo cf. fr. 101) potius quam Pherecydis esse censeo.

Pag. 70, adde fragm. 2 a ex Cramer. Anecd. Paris. IV, p. 183, 21 : Θριά Θριχή(?) Ἀρχιλοχός καὶ ὅτι ἀπὸ Θριάων τῶν Διὸς θυγατέρων διωνομάσθησαν, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ, ἐπεὶ τρία εἰσὶν, οἷον τρισσὰ κατὰ τὸν ἀριθμὸν. Cf. Philochori fr. 196, p. 416.

Pag. 70, fragm. 2 b. — Schol. II. ω, 343 : Ταύτην (sc. τὴν βάρβδον, ἧ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει) Ἀπολλων αὐτῷ (sc. Ἐρμῆ) δέδωκεν, ὡς φησὶ Φερεκύδης.

P. 72, fr. 9. — φησὶ καὶ Ἄρατος] sic cod. Pa-

risinus; sed schol. vulgata pro Ἄρατος habent Ἄραιθος; scribendum est Ἄραιθος. Vide Ariæthi fragm. 4, tom. IV, p. 319.

Ibid. adde ad fragm. 16 schol. cod. Venet. ad Eurip. Androm. 18 (ed. Cobet.). Ait Andromache: Φθίας δὲ τῆσδε καὶ πόλεως Φαρσαλίας ζύγχορτα ναίω πεδί, ἢ ἢ ἢ θαλασσία Πηλεῖ συνήκει χωρὶς ἀνθρώπων Θετίς, φεύγουσ' ὄμιλον· Θεσσαλὸς δὲ μιν λεῶς Θετίδειον αὐδᾶ θεᾶς χάριν νυμφευμάτων. Ad hæc schol.: Τοῦτο ἀπὸ ἱστορίας εἴληφεν αὐθις (1. αὐθὶ vel αὐτόθι) γὰρ αὐτῇ συνήκει Πηλεὺς καὶ ἢ (καὶ ἐγέννησεν?) Ἀχιλλεύς· τὸ Θετίδειον διόπερ (1. διόπερ τὸ Θετίδειον) ἐστὶ πόλις Θεσσαλίας, ὡς φησι Φερεκῦδης καὶ Σουΐδας (sc. ἐν Θεσσαλικῶς). De Thetidis urbe cf. Hellenici fr. 100. Urbem vero intellige fanum Thetidis cum ædificiis aliquot ad id pertinentibus. Meminerunt loci Strabo IX, p. 431, Polyb. XVIII, 3, 6. 4, 1. Cf. Dindorf. in Steph. Thes. v. Θετίδειον in Addendis. — Ceterum ap. Tzet. Lyc. 175 (in fr. 16) scribe ἐπὶ τῶν ἵππων, οἰκεῖ, sic enim cod. Vit. et Ciz. Mülleri. —

P. 74, fr. 24 a. — Schol. Victor. Hom. II, v, 663: Φερεκῦδης οὕτω γενεαλογεῖ· ἀπὸ Μελάμποδος Μαντίον, οὗ Κλείτον, οὗ Κοίρανον, οὗ Πολύιδον· εἶτα Πολύιδος, φησί, γαμει Εὐρουδάμειαν τὴν Φυλεύας τοῦ Αὐγέα· τῶ δὲ γίνονται Εὐχώνωρ καὶ Κλείτος, οἱ Θήβας εἶλον σὺν τοῖς ἐπιγόνοις· ἔπειτα εἰς Τροίαν ἔρχονται σὺν Ἀγαμέμνονι, καὶ θνήσκει Εὐχώνωρ ὑπ' Ἀλεξάνδρου.

Pag. 75, b, lin. 21. — Apollonii schol. codex Parisinus pro ὑπὸ τοῦ ἐρκίου habet ὑπὸ τὸ ἐρκίον, quod præstat. De re v. Creuzer. Commentt. Herod. p. 236 sqq. (sive in Herodot. tom. III, p. 804 ed. Bæhr.), Symbolik I, p. 80 ed. tert.

P. 77, fr. 27. — Eodem fonte, ex quo sua hausit schol. Odys. λ, 265, usus est etiam schol. ad II, ξ, 323, adeo ut in singulis interdum verbis concinant. Ceterum alter scholiasta altero est modo brevior modo fusior. Quare adscribam verba schol. Iliadis: Ἀλκμήνης τῆς Ἠλεκτρύονος τῆς Ἀναξοῦς τῆς Ἀγκαίου ἐράσθη Ἀμφιτρώων, δε ἀνελὼν Ἠλεκτρύονα βοῶν ἀμφισθητήσεως χάριν ἐξ Ἄργους ἐφυγεν εἰς Θήβας· σὺν αὐτῇ δὲ καὶ Ἀλκμήνη. Ὑποδεχθέντες δὲ ἀσμένους ὑπὸ τῶν βασιλευσάντων τῆς πόλεως Κρέοντος καὶ Ἠνιόχης, τιμῆς ἐτύγχανον μεγίστης. Οὐ βουλομένης δὲ τῆς Ἀλκμήνης γαμηθῆναι, εἰ μὴ οἱ φονεῖς τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀνακρεθῶσι Ἰηλεβοῖαι, κατηγωνίσαστο αὐτοὺς Ἀμφιτρώων, προσλαβόμενος συμμάχους Βοιωτοὺς καὶ Λοκροὺς, ἐτι δὲ Φωκείας, ἐνιστατὸν προσεδρεύσας. Ὡς δὲ ὑποστρέψας ἀπὸ τῆς στρατείας ἤγε τοὺς γάμους ἑαυτοῦ τε καὶ Ἀλκμήνης, τῇ αὐτῇ νυκτὶ ἐρασθεὶς αὐτῆς ὁ Ζεὺς καὶ εἰκασθεὶς Ἀμφιτρώωνι ἐμίγη καὶ υἶὸν ἐποίησεν· ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμφιτρώων τῇ αὐτῇ νυκτὶ. Ἦδη δ' ἐκείνης τὸν ἑπταμηναῖον χρόνον τῆς μίξεως ἐχούσης,

γεννᾶται Ἡρακλῆς μὲν ἐκ Διὸς, Ἴφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφιτρώωνος. — Φασὶ Δία συγκοιμώμενον Ἀλκμήνην πείσαι τὸν Ἥλιον μὴ ἀνατεῖλαι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ὅθεν ἐπὶ τρεῖς νύκτας συγκοιμηθεὶς αὐτῇ ὁ Ζεὺς τὸν τρίσεπρον Ἡρακλέα ἐποίησεν. Hæc Veneti codd. duo et schol. Didymi quæ vocantur. Addit cod. Vratislav. ap. Heynium: Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκῦδαι.

P. 78, fragm. 31. — Verbis scholiastæ præmitte verba Homeri: ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.

Pag. 81 a, lin. 4 (fr. 33). — Pro Ἴφικτος corrigendum est Εὐρύτος ex Herodot. ap. schol. Eurip. Hippolyt. 545 (V. not. ad Herodot. fr. 33, tom. II, p. 37). Quo facto, nihil est cur postrema verba fr. 33 a Pherecyde aliena esse putemus. Initio fragmenti verba μετὰ τὸν ἀγῶνα significant: post institutum certamen Olympicum. — Ibid. ad verba ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας nescio an admoveri debeat locus Stephani Byz.: Θούλη, πόλις Ἀρκαδίας.

Ibidem post fragm. 35 inserere schol. Lucian. p. 139 ed. Jacobitz: Ἀπελιθώθησαν δὲ οὗτοι (Cercopes), ὡς Φερεκῦδης φησί. Quo loco non est cur cum Jacobitzio Pherecratem comicum Pherecydi substituendum esse putemus.

Pag. 82 a, lin. 3 pro Κώμαρχος corrigendum esse censeo Κλέαρχος.

Pag. 82, fr. 36 a. — Schol. II, ψ, 296: Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῳ Γενεαλογίῶν κύριον ἤκουσε τὸ Ἐχέπωλος, οὕτως: «Κλεώνυμου δ' Ἀγχιόσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος». Καὶ Φερεκῦδης ἐν τῷ τρίτῳ «Κλεώνυμος δὲ ὁ Πέλοπος ἔφικε Κλεωναῖσι, καταστήσαντος Ἀτρείως· τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχιόσης; τοῦ δὲ Ἐχέπωλος». Fragmento 36 sermo est de Hercule ad Cleonas Molionidas interficiente. Echepolus apud Homerum est Sicyoniorum princeps, cui Agamemnon remisit expeditionem, equo accepto strenuo.

P. 82, fr. 38 a. — Schol. Hom. II, κ, 266: Φερεκῦδης δὲ Βοιωτὸν τὸν Ἀμύντορα φησιν. De Amyntore ab Hercule interfecto v. Apollodot. II, 7, 7.

P. 85, fr. 51, lin. 2. — Μεν(ππου) scrib. Μελανίππου, uti in nota diximus. Idque ipsi etiam codd. nonnulli habere videntur, quum ita ediderit Bekkerus, qui in schol. ad Homer. corrupta non solet corrigere.

Ibid. inserere fragm. 51 b: Schol. II, θ, 336: Ὅμοίως τῇ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἐριώπην μητέρα Λιαντός φησι. Φερεκῦδης δὲ ἐν εὐ' (ἐν ε'?) καὶ Μνασίας ἐν η' Ἀλκμήνην.

Pag. 86, fragm. 52, lin. 1 pro matrem scribe novercam. — In fragm. 53 dele verba: Fragmenta etc... pertinere.

P. 87, fragm. 60, lin. 5: ἀσάνδαλος] Ut prisca dialectus restituar, e codice Gotting. revocanda est forma ἀσάμβυλος, monente Bæckhio in Expl. Pindar. p. 370.

Ibid. cum fragm. 63 junge quæ de Orpheo Homeri proavo leguntur in Hellanici fr. 6, p. 46, ubi Hellanico sociatur Pherecydes.

P. 89, fragm. 73. — Matthiæi conjectura minime nunc mihi probabilis esse videtur.

Pag. 60, fragm. 76, lin. ultima, pro ἀνέστησε (quod Valekenarius dedit pro vg. ἀνέστη) e codd. Vatican. et Florent. scribendum ἀνίστη. Porro addenda erant quæ in eodem schol. paullo post subjunguntur : Φερεκῦδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ (ἐν τῇ η' cod. Vatican.) τοὺς ἐν Δελφοῖς θηήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν.

Pag. 91, fr. 82. — Post vocem τὸ σῶμα adde : Ἄγριου δὲ καὶ Δίας τῆς Πορθάονος αὐτὸν φησιν (sc. Φερεκῦδης).

Pag. 92, fragm. 87, lin. 2, deleta voce ἦν, lege : διαθάς εἰς Ἀρκαδίαν (ἦν γὰρ ἀψιμαχία τις ἐκεῖ Ἀρκάσιν τε καὶ Βοιωτοῖς τοῖς αὐτοῦ πολίταις περὶ ὄρων γῆς), πλειέστην κτλ. Verba in parenthesi posita ita exhibet codex Parisin. 2679 in Cramer. An. P. III, p. 10 : ἦν γὰρ ἀψιμαχία τοῖς βεβρότων (τοῖς ἐκεῖ τῶν) Βοιωτῶν πολίταις καὶ τοῖς Ἀρκάσι περὶ γῆς ὄρων. — Deinde post verba κράτιστος ἀνὴρ schol. Venet. ita pergit : λόγον ποιήσας ἔσεισε (sic cod. Par.; ἔπεισε ap. Bekk.) τὴν πολλὴν τοῦ Ἀρηιθόου φάλαγγα, ἀνεῖλε τε αὐτὸν καὶ ὑπολαβὼν τὴν λείαν, ἔτι καὶ πρὸς ἄμυναν [τὴν] παντευχίαν μετὰ καὶ τῆς κορύνης**.

Pag. 93, fr. 92. — Cf. Plutarch. De frat. am. c. 11, p. 483, C; Proverb. Plutarchi I, 74, p. 332 ed. Leutsch. et Schn.; Libanius Ep. 389extr.

P. 94, fr. 95 a. — Schol. II. τ, 53, ad verba poetæ : ἦλθον ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ἔλκος ἔχων καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ οὐτα Κίων Ἀντηνορέδης χαλκῆρῃ δουρί] : Φερεκῦδης Κύνονά φησιν ἄμεινον δὲ παρὰ τὴν σύνειπιν Ἀντήνορος γὰρ αὐτὸν λέγει.

Pag. 95, fragm. 98 a. — Schol. Venet. ad Eurip. Androm. 1217 : Ὅτι μὲν ἐν Δελφοῖς ὁ Νεοπτόλεμος θέπαπται καὶ Φερεκῦδης ἱστορεῖ· ὅτι δὲ νεκρὸς ἔλθων εἰς Φθίαν πάλιν εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθη, διεψεύσθη.

Ibid. fr. 99, lin. ult., adde : Corrupta hæc emendatus et plenius exhibit schol. Venet. ad Eur. Hecub. 1 ed. Cobet, ubi sic : Φερεκῦδης γράφει οὕτως : « Πριάμος δὲ ὁ Λαομέδοντος γαμεῖ Ἐκάθην τὴν Δύμαντος, τοῦ Ἴονέως (l. Ἡιονέως) τοῦ Πρωτεύως ἢ Σαγαρίου τοῦ ποταμοῦ, καὶ Νηίδος νύμφης Εὐαγόρας (Εὐνόης sch. II, π, 718). » Γλαυκίππην δ' ἐνοιὶ τὴν Ξάνθου τῆς Ἐκάθης παρέδωσαν μητέρα. Adde schol. Victor. ad II, π, 718, ubi Asius, frater Hecubæ, filius esse dicitur Δύμαντος καὶ Εὐνόης νύμφης, ὡς Φερεκῦδης, Ἀθηναίων δὲ Κισσέως καὶ Τηλεκλείας.

Pag. 95, fr. 101, lin. 1. — Pro : p. 163 lege p. 103. Lin. 9 lege κατενηνεγμένον ἐν τῇ τῶν γιγάν-

των. Verba corrupta : Λέγοι δ' ἂν καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν Παλλαδίων, τοῦ τε κατὰ λχόμενον (sic cod. B; καταλυόμενον cod. D. ap. Dindorf. p. 320) τὸν αὐτόχθονα καὶ τῶν περὶ αὐτεφυρῶν (περὶ αὐτῶν γεφυρῶν cod. B.) καλουμένων κτλ., ex parte recte sanavit O. Müller. scribendo κατ' Ἀλαλοκομένον, uti monui ad Phylarch. fr. 79 p. 357. Quas vero de sequentibus protulerunt Müllerus et Luchtius conjecturas, eæ longius a traditis recedunt quam ut verisimiles sint. Ego restituendum puto καὶ τῶν παρὰ [vel ἐπὶ] τῶν γεφυρῶν καλουμένων, quo ducit cod. B. et solennis vocum περὶ et παρὰ confusio. Cf. Joann. Lydus De mens. I, 21 : Διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Σπερχεῖου ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλαδίῳ sc. Gephyraei vocantur. Aliud in ponte Palladium habuit Attica.

Pag. 96, fragm. 105 bb : — Schol. II. ω, 617 : Φερεκῦδης δὲ ἐν η' « Ἡ δὲ Νιόβη ὑπὸ τοῦ ἄχρεος ἀναχωρεῖ εἰς Σίπυλον, καὶ ὄρῃ τὴν πόλιν ἀνεστραμμένην καὶ Ταντάλῳ λίθον ἐπικρεμάμενον, ἀρᾶται δὲ τῷ Διὶ λίθος γενέσθαι. « Πᾶρ δὲ αὐτῆς δάκρυα, καὶ πρὸς ἄρκτον ὄρῃ. » Nos cum Matthiæo Niobes historiam ad librum decimum retulimus. Quod falsum esse locus hic coarguit, nisi pro ἐν η' scribendum est ἐν ι'; certe de Amphione Niobes marito fuisse perhibetur ἐν τῇ δεκάτῃ (fr. 102 a).

Pag. 98, fragm. 112. — Cf. Stephan. Byz. v. Τέως : Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρᾶς. Σκοπομένου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος ἔθθα ἰδρύσει τὸν ναὸν, ἀθύρουσα, ὅα δὲ παῖς, ἐκ λίθων οἰκίαν δειμαμένη ἔλεγεν, « ἕως τὸ χῶρον ἐσκόπεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην. » Καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕτω ὠνομάσθη.

Pag. 99. — Fragmentis sedis incertæ adde locum Strabon. X, p. 456 : Οὐτ' οὖν Δουλίχιον ἢ Κεφαλληνία (uti statuit Hellanicus fr. 108) καθ' Ὀμηρον, οὔτε τῆς Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ὡς Ἄνδρων φησί... οὐδὲ Παλεῖς Δουλίχιον ὑφ' Ὀμήρου λέγονται, ὡς γράφει Φερεκῦδης. — Apollon. De pronom. p. 82 Bekk. : Καὶ Φερεκῦδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς Περί ἀστρονομίας καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρώνται τῇ ἐμειῦ καὶ ἔτι τῇ ἐμείο. Alium Apollonii locum, quo Pherecydes mentio fit, v. in Addendis ad Hecataei fr. 371.

ANTIOCHUS. P. 184, fr. 15. — Hoc fragmentum ei potius vindicandum est Antiocho, qui Τᾷ κατὰ πόλιν μυθικά scripsit.

PHILISTUS. P. 187, fr. 16. — Pro : non constat, lege : v. ap. Aristot. Rhet. II, 20, 5; Horat. Ep. I, 10; Niephor. Bas. Progymn. p. 424 ed. Walz.

Pag. 189. — Post fr. 45 insere schol. Pindar. Ol. VI, 158, quem locum exscripsi in Timæi fr. 91, p. 215.

P. 190, fr. 46 ita emendandum esse censet doctissimus PICCOLO: Δημοσθένην δὲ καὶ Νικίαν ἀποθανεῖν Τίμαιος οὐ φησιν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων καταλευσθέντας (v. l. κελευσθέντας), .. ἀλλ' Ἐρμοκράτους πέμψαντος, ἔτι τῆς ἐκκλησίας συνεστῶσης, μαχαρίδου, ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος (vgo: ... συνεστῶσης, καὶ δι' ἑνὸς τῶν φυλάκων κτλ.), τῶν φυλάκων παρέντων, αὐτοῦσι δι' ἑαυτῶν ἀποθανεῖν. Sintenis dedit: ... συνεστῶσης, μηδενὸς τῶν φυλάκων παρόντων, αὐτοῦσι κτλ.

TIMÆUS. Pag. 195, fr. 13, lin. 3. — Pro ἔβαλε, lege ἐνέβαλε. — *Ib.* p. 196 a, lin. 5, lege: ὧν ἐνέβαλε τότε κτλ... Ὑστερον δὲ ἀνελὼν κτλ... Οὗτοι δὲ ἀνεγόμενοι κτλ. Cf. Comes Natal. VII, p. 727.

Pag. 197, fr. 21. — Apud Syncellum lege Τίμαιος μὲν πρὸ ἧ' καὶ λ' τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος cum Dindorfio.

Pag. 199 a, lin. ult. fr. 29. — Dele: (*scr.* ἐπιτιθέμαι). — Deinde adde schol. ad Platon. Remp. p. 347, qui reliquis accuratius rem narrat: Οἱ γὰρ τὴν Σαρδῶν κατοικοῦντες, ὡς φησι Τίμαιος, ἐπειδὴν αὐτοῖς καταγρησάσκωσι οἱ γονεῖς καὶ νομίσωσι ἱκανὸν βεδιωκέναι χρόνον, ἄγουσιν αὐτοῦσι ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ μέλλουσι θάψαι, κάκει λάκκους ὀρύξαντες ἐπ' ἄκρων χειλῶν τοὺς μέλλοντας ἀποθνήσκωσι καθίζουσιν· ἔπειτα ἕκαστος αὐτῶν σγίξαν ἔχων τύπτει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα καὶ εἰς τοὺς λάκκους περιωθεῖ τοὺς δὲ πρεσβύτας χαίροντας ἐπὶ τὸν θάνατον παραγίνεσθαι ὡς εὐδαίμονας καὶ μετὰ γέλωτος καὶ εὐθυμίας ἀπόλλυσθαι. Ἐπεὶ οὖν γελᾶν μὲν συνέβαινε, οὐ πάνυ δὲ ὁ γέλωσις ἐπ' ἀγαθῶν τινι ἐγένετο, παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν τὴν προκειμένην βηθῆναι παροιμίαν. Multa de hoc proverbio congressit Leutsch. ad Zenob. V, 85.

Pag. 200, fr. 37. — Præ ceteris conferendus erat Appianus Illyr. c. 2: Πόλυρῆμος γὰρ τῶν Κύκλωπι καὶ Γαλατεῖα Κελτῶν καὶ Ἰλλυριῶν καὶ Γάλαν παῖδας ὄντας, ἐξορμησάσαι (φασί) Σικελίας, καὶ ἄρξαι τῶν δι' αὐτοῦσι Κελτῶν, Ἰλλυριῶν καὶ Γαλατῶν λεγομένων. Cf. G. A. Schmidt *De fontibus veterum auctorum in enarrandis expeditionibus a Gallis in Macedonia atque Græcia susceptis* (Berolini, 1834). Quo in libro auctor probare studet Diodorum, Trogum Pompeium sive Justinum et Pausaniam in exponendis Gallorum expeditionibus istis eodem esse usos fonte, hunc vero esse Timæum, qui in libris de Pyrrho Epirota res illas Galatarum per excursum narrasse videretur. Quod uti pernegari, sic affirmari nequit, quum certioribus argumentis probatio prorsus careat. Sic v. c. nihil obstat quin fons iste fuerit Menodotus Perinthius sive Samius, qui in

Hellenicis suis tempora ista tractavit, et quem inter fontes Diodori fuisse certo scimus, qui denique quum ex altero De Samii templi donariis opere etiam tanquam periegeta notus sit, præ ceteris aptus esse videatur, cui Pausanias se addixerit. Droysenius *Hellenism.* I, p. 650, etiam de Demochare cogitari posse dicit. Nec minus Agatharchides in præsto est.

Pag. 202, fr. 48. — Verba καὶ τεσσαράκοντα exterminari vult Clintonus F. H. II, p. 423 not.

Pag. 203, fr. 53. — De hoc computo Timæi v. Prolegg. p. LVI.

Pag. 204, fr. 57 a. — Zenobius I, 31: Ἀρπαγὰ τὰ Κιννάρου. Ταύτης μὲν μὲνηται Καλλιμάχος ἐν Ἰάμβοις· Τίμαιος δὲ ἔφη ὅτι Κίνναρος ἐγένετο πορνοβόσκος Σελινούσιος. Πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλεῖψαι, τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα προῦθηκεν εἰς ἄρπαγὴν. » Proverbii originem Lobeckius Aglaoph. II, p. 1031 enucleare studet. » LEUTSCH.

Pag. 207, fr. 64 extr. — Pro ἐπιπνᾶς lege ἐπιπτάς. Deinde pro ἐκέλευσεν ἔαν censor Beckmanni Gotting. conj. ἐκέλευσε νικᾶν, notante Westermann in *Paradoxogr.* p. 61.

Pag. 211, fragm. 80 a. — Schol. Venet. ad Eurip. Hecub. 129 ed. Cobet.: Κοπίδας τε τὰς τῶν λόγων τέχνας (sc. ἔλεγον) ἄλλοι τε καὶ Τίμαιος, [δὲ] οὕτως γράφει· « Ὡστε καὶ φαίνεσθαι μὴ τὸν Πυθαγόραν εὐρόμενον [τὰ] τῶν ἀληθινῶν κοπίδων, μηδὲ τὸν ὑφ' Ἡρακλείτου κατηγορούμενον, ἀλλ' αὐτὸν Ἡράκλειτον εἶναι τὸν ἀλαζονεύμενον. » Cf. Etym. M. p. 529, 27: Καὶ τὰς τῶν λόγων τέχνας κοπίδας ἔλεγον· α μὴ τὸν Πυθαγόραν εὐρομεν ὄντα (ὄντων cod. Havn.; I. εὐρόμενον τὰ τῶν) ἀληθινῶν κοπίδων. Post κοπίδων excidisse vox videtur.

Pag. 212, fr. 81. — V. not. ad Neanthis fr. 20, tom. III, p. 6:

Pag. 213, post fr. 87 vel alio quovis loco adde: Cicero De rep. III, 31: *Urbs illa præclara* (Syracusæ), *quam ait Timæus Græcarum maximam, omnium autem esse pulcherrimam, arx visenda, portus usque in sinus oppidis et ad urbis crepidines infusi, viæ latæ, porticus, templa, muri, nihilo magis efficiebant, Dionysio tenente, ut esset illa res publica; nihil enim populi, et unius erat populus ipse.*

Deinde memoro locum Æliani, quem Timæo vindicarunt viri docti. Ælianus V. H. IV, 7: Οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπειδὴ μηδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλ' ἢ παντελῶς ἀμοιροῦσι ταφῆς, ἢ καὶ, ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὁμοῦ καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὄρου, καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτουσι. Λακεδαιμόνιοι γοῦν Πausanίαν μηδίσαντα, οὐ μόνον λιμῶ ἀπέκτειναν, ἀλλὰ γὰρ καὶ

τὸν νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν ὄρων, [ὡς?] φησὶν Ἐπιτιμίδης.

« *Crediderim cum Scheffero, Fabro, Kuhnio intelligi Timæum, qui nomine Epitimæi ob continuas obtreactiones fuit appellatus, eoque nomine citatus etiam ab Athenæo VI, 20. Facile autem ἐπιτιμαῖος potuit corrumpi in ἐπιτιμίδης, nisi quis malit credere, ut facit Kuhnus, consulto ita appellatum ab auctore ea forma, qua supra (III, 7) δυσμενίδας vocavit, qui erant proclives in malevolentiam h. e. δυσμενεῖας.* » PERIZONIUS. Ceterum hæc longius petita esse videntur. Quodsi Timæum Ælianus citavit, cur, quæso, id fuisset voce ista utens, quæ fidem immineret rei, qua placitum suum auctor illustrandum esse ducit? Accedit quod nomen, quale est in codd., nihil offendit. Novimus certe e Diog. II, 86 Epitimidem philosophum Cyrenæum, qui ipse forsàn librum scripsit qualem Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς Aristippus Cyrenæus scripsisse dicitur.

Pag. 215, fr. 91 a, lin. 4. — Dele illud : (*leg. σ'*); nam numerus, quem libri mss. præbent, etsi corruptissimus esse videatur, nihilominus bene habet. V. Fragm. chronol. p. 125.

Pag. 223, fr. 119 a. — Schol. Æschin. p. 751 ed. Reisk. : Τίμαιος γὰρ ἐν τῇ σ' (1. ἐν τῇ ις') ἱστορεῖ γυναῖκα τινα, Ἱμεραίαν τὸ γένος, ἰδεῖν ὄναρ ἀνιούσαν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς τινος ἄγεσθαι θεασομένην τὰς τῶν θεῶν οἰκήσεις. Ἐνθα ἰδεῖν καὶ τὸν Δία καθεζόμενον ἐπὶ θρόνου, ὑφ' οὗ ἐδέδετο πυρρὸς τις ἄνθρωπος καὶ μέγας ἀλύσει καὶ κλοιῷ. Ἐρέσθαι οὖν τὸν περιάγοντα ὅστις ἐστίν· αὐτὸν δὲ εἰπεῖν « ἀλάστωρ ἐστὶ τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας· καὶ εἴπερ ἀφειῆ, τὰς χῶρας διαφθερεῖ. » Περιαναστάξαν δὲ χρόνιος ὑστέριος ὑπαντήσῃ τῷ Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ μετὰ τῶν δορυφόρων, καὶ ἰδοῦσαν ἀνακραγῆναι ὡς οὗτος εἶη ὁ τότε δειχθεὶς καὶ ἀμὰ ταῦτα λέγουσαν πεσεῖν εἰς τοῦδαφος ἐκλυθεῖσαν μετὰ δὲ τρίμηνον οὐκ ἔτι ὄφθηναι τὴν γυναῖκα μηδενὸς τοῦτο ἱστορήσαντος (? ἱστοσοστήσαντος apogr. Goens.). Cf. Valerius Max. I, 7, 6 : *Intra privatum autem habitum Dionysio Syracusano adhuc se continente, Himeræ quædam non obscuro generis femina inter quietem opinione sua cælum conscendit, atque ibidem, deorum omnium lustratis sedibus, animadvertit prævalentem virum flavi coloris, lentiginosi oris, ferreis catenis vinctum, Jovis solio pedibusque subjectum : interrogatoque juvene, quo considerandi cæli duce fuerat usa, quisnam esset, audit illum Siciliæ atque Italiæ dirum esse fatum, solutumque vinculis, multis urbibus exitio futurum. Quod somnium postero die sermone vulgavit. Postquam deinde Dionysium inimica Syracusarum libertati capitibusque insantium infesta fortuna cælesti custodia liberatum, velut fulmen*

aliquid, otio ac tranquillitati injectit, Himeræorum moenia inter effusam ad officium et ad spectaculum ejus turbam intrantem ut adspexit, hunc esse quem in quiete viderat, vociferata est. Id cognitum tyranno, curam tollendæ mulieris dedit.

Suidas (et Phot.) : Ἱερείας ἐνύπνιον. Ἄλλοι δὲ φασὶ δεῖν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι. Ἱμεραία δὲ γραῦς τις, ὡς φασιν, ὄραν ἑαυτὴν ἐδόκει ἀναγομένην εἰς οὐρανοῦς· καὶ ὄητα ἔλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυρρὸν, δεδεμένον ἀλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασιλεῖος θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἶη, ὁ ἀλάστωρ, ἀκούσαι, τῆς Σικελίας. Τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ· ὕστερον δὲ χρόνιος ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον τό τε ὄναρ πολλοῖς διηγῆσατο, καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθεαμένον ἀπήγγειλεν· ἦν ὄργισθεις ἀπέχτεινε Διονύσιος. Cf. Bekk. An. p. 266, Proverb. Coislin. 267 et Heraclides Pont. ap. Tertullian. p. 346 ed. Rigalt. (V. tom. II, p. 200, not. Eustath. in Hom. II. p. 1213, 6. Suidas v. Ἱμεραία.)

Pag. 224 a, lin. 4, ad fragm. 123 adde quæ in antec. Marcellinus ait c. 25 : Μὴ πειθώμεθα Τιμαίῳ λέγοντι ὡς φυγῶν (Θουκυδίδης) ὄκησεν ἐν Ἰταλίᾳ. Cf. Krüger. *Leben d. Thucyd.* p. 51.

Pag. 225, fr. 129 a. — Plutarchus Dion, 35, postquam de morte Philisti Timonidis narrationem memoraverat (v. Timon. fr. 2, tom. II, p. 83, et Ephori fr. 152), pergit : Ἐτι δὲ μᾶλλον ἐφουδρίζων ὁ Τίμαιος ἐκ τοῦ σκέλους φησὶ τοῦ χωλοῦ τὰ παιδάρια τὸν νεκρὸν ἐφαγμάμενα τοῦ Φιλίστου σύρειν διὰ τῆς πόλεως, χλευαζόμενον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων πάντων, δρώντων τοῦ σκέλους ἐλκόμενον τὸν εἰπόντα, μὴ δεῖν ἐκ τυραννίδος φεύγειν Διονύσιον ἵππῳ ταχέϊ χρώμενον, ἀλλὰ τοῦ σκέλους ἐλκόμενον. Καίτοι τοῦτο Φίλιστος, ὡς ὑφ' ἐτέρου λεχθὲν, οὐχ ὑφ' αὐτοῦ, πρὸς Διονύσιον ἐξήγγειλεν. Cf. Prolegg. p. XLVI.

Pag. 225, fr. 133. — Plenius exhibendum erat hunc in modum : Διασύρας ὁ Πολύβιος τὸν Τίμαιον ἐν πολλοῖς, αὐθὶς φησὶ· « Τίς ἂν ἔτι δοίη συγγνώμην τοῖς τοιοῦτοις ἁμαρτήμασι, ἄλλως τε καὶ Τιμαίῳ τῆ προσφουομένην τοῖς ἄλλοις πρὸς τὰς τοιαύτας παρωυχηίας; ἐν αἷς Θεοπόμου μὲν κατηγορεῖ κτλ.

P. 230 ad fr. 145. — Cramer. An. Paris. IV. p. 86 : Ἄγαθοκλῆς. Οὗτος ἐγένετο τύραννος, καὶ, ὡς λέγει Τίμαιος, κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν κοινὸς πόρνος, ἔτοιμος τοῖς ἀκρατεστάτοις.

EPHORUS. Pag. 235, fr. 8. — Addenda erant quæ sequuntur apud Theonem : καὶ περὶ τοῦ Ἀριστοδήμου, ὡς ἐτελεύτησε κεραυνόβλητος. Idem paullo post : Πλείω δὲ ἔχομεν παρὰ τῶν ἄλλων ἱστορικῶν λαβεῖν· παρὰ μὲν Ἐφόρου ἐκ τῆς πρώτης τὰ περὶ τὴν διαίρεσιν τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον.

Pag. 237, fr. 8. — Cf. Diodori fr. 4 in Exc. De insidiis.

Ibid. fr. 18. — Cf. Nicolai Dam. fr. 35.

Ibid. fr. 19. — De Strabonis verbis postremis in codd. misere mutilis vide nunc edit. Cramerii p. 163.

Ibid. fr. 20. — Cf. Nicolai fr. 39.

Pag. 242. — Ante fr. 31 insere schol. Aristid. p. 11, 17 ed. Dindorf: Οἱ δὲ τὰς ἀποικίας καταλέγουσιν] Εἰς Ἐφορον ἀποτείνεται, ὅς περὶ τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας ἔγραψε.

Pag. 251 b, lin. 3 ab ima. — Pro σιδηρῶν Tyrwhitt. conj. ἀσιδήρων. Heraclides Pont. fr. 3 habet ξύλα.

Pag. 256, fr. 70. — Locum Etym. M. etiam exhibet schol. II, in cod. Parisin. 2556 ap. Cramer. Anecd. Paris. III, p. 119; ibi vero pro τούνομα Ἰῶν bene legitur τούνομα Ἰγρ, et pro Ἐφορος ἐν τῇ Εὐρώπῃ habes Ἐφ. ἐν τοῖς Εὐρήμασιν, qui libri titulus rei narrata bene convenit. « Idem scholion videtur habere codex Neapolit. 159. V. Salvat. Cyrill. Catal. codd. gr. reg. Bibl. Borbon. p. 141. » CRAMER. In hoc cod. Neap. legitur ὑδὼν, sicuti ap. Etym. M., teste Salvat. l. I.

Pag. 264, fr. 109. — Apud Theonem in Progymn. pro vulgata ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν, marg. Vict. habet ἐν τῇ πέμπτῃ, notante Walzio in Rhett. Gr. I, p. 161. Apud Joann. Lydum fr. 108 leg. ἐν τῇ πρώτῃ. Nullus dubito quin hæc de Nili incrementis fragmenta ad librum *quintum*, quem geographicum fuisse constat, ex marg. Vict. auctoritate referenda sint. Contra vero fragmentum ex libro undecimo, ni fallor, desumptum præbent scholia in Aristid. p. 515, de Cimone: Γυναῖκα δὲ εἶχεν Ἰσοδίκην. Καλλίας δὲ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, κατέβαλεν ὑπὲρ αὐτοῦ πεντήκοντα τάλαντα. κατέβαλε δὲ ἐπὶ τῷ πρὸς γάμον λαβεῖν τὴν Ἐλπινίχην... Ἐφορος δὲ ἐν τῇ πρώτῃ (I. ἐν τῇ ια') φησὶν ἐκτίσαι αὐτὸν τὰ πενήκοντα τάλαντα, γήμαντα γυναῖκα πλουσίαν. Verba ὁ υἱὸς αὐτοῦ num scholiastæ stupori debeantur, an corrupta sint, nescio. De Miltiade Ephorum libro X egisse constat. Probabilis igitur nostra verborum ἐν τῇ πρώτῃ correctio.

Pag. 269 adde: (Fragm. 125 a.) Schol. Odys. γ, 215: Ἐν τῇ ἑξακαιδεκάτῃ (sic) ἱστορεῖ Κλεοφῶρος περὶ τοὺς θεοὺς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς μαντεῖα. Ibi Bœckhius (notante Buttmanno in Addend. p. 569) scrib. censet: ἱστορεῖ δ' Ἐφορος περὶ τοῦδε, ὡς πολλάκις κτλ.

Pag. 270, fr. 28. — Ad locum Clementis adde: Bekker. Anecd. p. 782: Φοινίκεια δὲ τὰ γράμματα ἐλέγοντο, ὡς φησὶν Ἐφορος ὁ Κυμαῖος καὶ Ἡρόδοτος, ἐπεὶ Φοινίκεις εἶρον αὐτὰ. Ibid. p. 783: Τῶν στοιχείων εὐρετὴν ἄλλοι τε καὶ Ἐφορος ἐν δευτέρῳ Κάδμου

φασί. — Deinde in schol. Homer. post παρέδωκεν Ἀθηναίοις lege: ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλήτου (I. Εὐκλείδου), ὡς φησὶν Ἐφορος.

Pag. 274, fragm. 150 a. — Tertullian. De anima c. 46: *Philippus Macedo, nondum pater, Olympiadis uxoris naturam obsignasse viderat annulo. Leo erat signum. Crediderat præclusam genituram, opinor, quia leo semel pater est. Aristodemus vel Aristophon* (deb. *Aristander vates*, v. Plutarch. Alex. c. 2) *connectans imo nihil vacuum obsignari, flium et quidem maximi impetus portendi. Alexandrum qui sciunt, leonem annuli recognoscunt. Ephorus scribit.* Retuli hæc ad finem libri XXIX. Quodsi ad initium libri XXX referre malis, nihil refragor.

Pag. 274 post fragm. 152. — Insere quæ exscripti tom. II, pag. 88 a, ex scholiis Venet. II. XIII, 301, ubi laudatur Demophilus liber tricesimus.

Pag. 276, fr. 161. — De loco Harpocrationis v. not. ad Aristotelis fr. 177, tom. II, p. 159.

Pag. 277, b, fragm. 164. — In Syncelli loco, scribendum puto :: οὗ Ἐφορος ἀνεψιὸν καὶ [οὐ] σύγχρονον Ὀμηρὸν φησι. — Ceterum adde Chronic. Anonym. cod. Parisin. 854 in Cramerii Anecd. Par. II, p. 227: οὗ (sc. τοῦ Σαμουήλ) τρισκαιδεκάτου ἔτους ἐνεστῶτος (i. e. sec. Euseb. ann. Abrah. 913, a. C. 1103), γίνεται ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδος ἐν Πελοποννήσῳ, ληξάντων τῶν Πελοπιδῶν. Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις καὶ Ὀμηρον τὸν ποιητὴν τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν ἐκθέσθαι. Οὐκ ἀγνοοῦμεν οὖν ὡς Ἐφορος καὶ τινες ἄλλοι τῶν συγγραφέων πολλαῖς γενεαῖς ὑστερεῖν αὐτὸν φασιν· οὐδ' ὡς ἐνίοι γεγράφασιν Ἡσιόδῳ τῷ ποιητῇ συναγμακότα· οὐ μὴν ἡμεῖς γε τούτοις συγκατατιθέμεθα, καθὼς Διόδωρος ἀποδείκνυσι τοῦτον πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου τετελευκότα.

Hieronymus in Chron. : *Agrippa apud Latinos regnante* (N° 1102-1141=915-876 a. C.), *Homerus poeta in Græcia claruit, ut testatur Apollodorus grammaticus et Ephorus (Euphorbus vgo) historicus, ante urbem conditam CXXXIV (I. CXXXVI), et, ut Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis C.* Nihil in his adeo corruptum est; dissensus inde ortus, quod Cornelii et Ephori de condita Roma sententiæ confunduntur. V. Fraggm. Chron. p. 126 sq.

P. 277. Fraggm. Ephori subijce locum Hom. Epim. in Cramerii An. Oxon. I, p. 340: Τὰ δὲ τῶ ο παραληγόμενα βαρύνεται μονογενῆ ὄντα ὦτος, χλῶτος, Δῶτος, ὄνομα αὐλητοῦ, νῶτος· καὶ γὰρ τούτου ἡ χρῆσις· καὶ τὸ μὲν οὐδέτερον πολὺ, τὸ νῶτον, ἤδη δὲ καὶ τὸ ἀρσενικὸν ἱστορεῖται παρὰ Ξενοφῶντι καὶ Ἐφόρῳ. V. Steph. Thes. v. νῶτον.

Aliud fragm. Eustathio ad Od. ζ', 149, petitum dedimus in Prolegg. p. LXI, not.

THEOPOMPUS. Pag. 278 ad fragm. 1. — Cf. Herodot. VIII, 126. Ex eadem epitome Herodoti, quæ sub Theopompi nomine circumferebatur, fluxisse videntur hæc : Suidas : ἔμπηρα, πετηρωμένα. « Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα · οἱ δὲ τῶν τετολμημένων σφίσι λήθην καταχέαντες ἤκον εἰς Δελφούς. » Eorundem particulam iterum Suidas affert v. λήθην. Contulit hæc Wesselingius cum Herodotei lib. I, 167. « Arbitror, inquit, ex Theopompi epitome Herodoti hæc venisse. Falli possum opinione; sunt tamen ejusmodi, ut hinc propagata dejerares. » Suffragantur Valckenarius in Adoniazus. p. 260 et Frommel in Creuzeri Melet. III, p. 138. — Ex eadem epitome Wesselingius ad Herod. VI, 75, fluxisse putat quæ Suidas habet v. κατεχόρδησεν, ἀνέλειν, ἐξηνάριζεν. « Ἐἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανεῖς ἑαυτὸν μαχαίρα κατεχόρδησε. » Wesselingium sequitur Frommel. I. 1. p. 163. Parum probabilem hanc sententiam esse censet Bernhardus ad Suid. « Probo Hemsterhusium, ait, qui hæc retulit ad Ælianum in v. Ἐξέπλευσεν, ubi persimilis exstat dictio: » — Cum fragm. 2 et 3 cf. Herodot. I, 192 et IV, 95.

Pag. 280, fr. 16. — Cf. schol. Thuc. III, 29 : Ἐμβάτων, τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Χίου καὶ Ἐρυθρᾶς.

Pag. 281, ad fr. 23. — Conjecturam Wichersii Τάχως ἐπεμψε scribentis pro οἱ Θάσιοι ἐπεμψαν impugnat C. Volkmarius meus (De Xenophontis Hellenicis Gotting. 1837, p. 11). « Excederet omnino, inquit, expeditio Agesilai Ægyptiaca Hellenicorum Theopompi finem, quæ ad pugnam Cnidiam perducta erant. » Hoc quidem parum me movet, quum de Agesilai expeditione Ægyptiaca etiam in tertio Hellenicorum libro (fr. 11) sermo fuerit, adeo ut appareat, Theopompum de moribus Agesilai exponentem anticipando hæc attulisse; quod idem fieri poterat nostro loco. Gravioris autem momenti est, quod deinde subjicit Volkmarius : « Tum vero, quum in antecedente libro Theopompus Lysandri mortem (an. 395) retulisset, undecimo hoc Agesilai ex Asia reditum (394) narratum esse probabile est; id quod confirmatur Trallum mentione (fr. 25), cum quo Thraciæ populo Agesilanus pugna confligit in itinere illo (Plut. Ages. c. 16). » Unde hoc certe colligas, nihil esse apud Athenæum mutandum, quum Thasi mentio non possit offendere. Quodsi quid erratum est, error ipsius fuerit Athenæi, qui ad Thasios retulerit, quod Theopompus data occasione in Hellenicis de Ægyptiis dixerat, eo sc. loco, ubi de Agesilao ad Thasum morante agebatur. Quamquam nihil impedit quin eadem res et Thasiis et Ægyptiis acciderit.

Pag. 282 post fr. 25. — Hellenicorum fragmentis adde Schol. Venet. in Eurip. Androm. 1, ubi postquam e Dicæarcho Thebas Hypoplacias, e Philea Thebas Thessalicas auctor memoraverat, pergunt : Θεόπομπος δὲ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ περὶ τὴν Μυκάλην * ἄλας (1. Θήβας ἄλας) εἶναι φησὶ ταύτας δὲ Μιλησίους ἀλλάξασθαι πρὸς αὐτοὺς (αὐτούς?). Cf. Steph. Byz. v. Θήβη· τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος· τετάρτη ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακίᾳ, πλησίον τῆς Τροίας... πέμπτη Ἰωνίας κατὰ Μίλητον. Thebes in Asia campum commemorat Xenophon Hellen. IV, 1, 41.

Pag. 283, fr. 30. — Pro τοῦ Κλεοδάτου lege τοῦ Κλεοδαίου.

Pag. 285, fr. 48. — Cum Stephani loco cf. fr. 173.

Pag. 286. — Post fr. 61 adde Polluc. X, 161 : Σάγματα μὲν οὖν ὑποζυγίων κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ Φιλιππικῶν ἔστιν εὐρεῖν. Scribendum aut parὰ Θεοπόμῳ ἐν τῷ π., aut κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ [τῶν Θεοπόμῳ] Φιλιππικῶν, uti statuit Meinek. Frag. Com. IV, p. 440, monens nomen Theopompi quum haud raro in codicibus Θεόπεμπος scribatur (v. c. ap. Diog. Laert. III, 40), post πέμπτῳ facile excidere potuisse.

Pag. 288 a, lin. 2. — Pro Ἀρίσταρχος καὶ Θεόπομπος Prellerus ad Polemon. p. 59 scribendum esse conjecit, Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος; causam idoneam non perspicio.

Pag. 291, fr. 83. — Pro Πενειὸς l. Πηνειός.

Pag. 292. — Fragmentis libri noni addenda sunt, quæ de Alexandro Pheræo in mare demerso leguntur apud schol. II, ω, 428, siquidem hæc ad nostrum historicum, non vero ad grammaticum sive mythologum cum Welckero referenda esse putaveris. Vide locum in Theopompi fr. 339, p. 332. Sane quidem ego quoque nunc dubito, num Chius historicus ista de morte Pheræorum tyranni tradiderit, quum Xenophon Hellen. VI, 4, 36, nonnisi ebrium interfectum esse tradat, et Diodorus quoque καταπόντωσιν illam ignorasse videatur, XVI, 14, 1 (Ἀλέξανδρος δὲ Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναῖκος Θήβης καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν Λυκόφρονος καὶ Τισιφάνου ἐδολογορευέθη). Ceterum ad Thebe uxorem tyranni referenda puto ea, à γέγραφε περὶ τῆς Θήβης Θεόπομπος (fr. 294), quæque inter illustria narrationum exempla memorat Plutarchus; ac, nisi fallor, Conon c. 50 (p. 150 ed. Westerm.) suam de Thebe narrationem e Theopompo mutuatus est. — In scholio Homeri quum Alexander præcipuo cultu Bacchum prosecutus esse dicatur, Cratini fabulam Διονυσιαλέξανδρον ad Pheræum istum tyrannum spectare acute conjecit Meineke Hist. crit. Com. p. 413.

Pag. 293, ad fr. 94. — Cf. Heraclides fr. 1, § 8, tom. II, p. 209.

Pag. 296, ad fr. 111. — Cf. Bœckh. *Manetho* p. 366.

Pag. 295, fragm. 109 a. — Strabo VIII, p. 374 extr. : Μεταξὺ δὲ Τροϊζήνος καὶ Ἐπιδαύρου χωρίον ἦν ἐρυμνὸν Μεθᾶνα καὶ χερρόνησος ὁμώνυμος τούτῳ· παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθῶνῃ φέρεται ὁμώνυμῳ τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ἣ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν· διόπερ οἰεταί τινὰς ἐξαπατηθέντας ὁ Σχίφιος Δημήτριος τὴν ἐν τῇ Τροϊζῆνι Μεθῶνῃ ὑπονοεῖν, καθ' ἧς ἀράσασθαι λέγεται τοὺς ὑπ' Ἀγαμέμνονος ναυτολόγους, μηδέποτε παύσασθαι τειχοδομεῖν, οὐ τούτων, ἀλλὰ τῶν Μακεδόνων ἀνανευσάντων, ὡς φησὶ Θεόπομπος· τούτους δ' οὐκ εἰκός, ἐγγὺς ὄντας, ἀπειθῆσαι. Hæc eo loco protulit Th., quo de Methone a Philippo obsessa sermo erat. Ol. 106, 4. Cf. Diodor. XVI, 34.

Pag. 297. Fragm. 119 a. — Lexici rhet. fragm. ad calcem Photii Lex. p. 675, 2 ed. Dobr., sive p. 29 ap. Maurit. Meier., qui separatim hoc fragmentum edidit Halæ 1843 : Ἄ γ γ α ρ οὶ δὲ οἱ πρεσβευταί (sc. apud Persas vocantur). Θεόπομπος ἐν τῇ τρισκαίδεκάτῃ οὕτως : « Κατέπεμψε πρέσβεις, οὓς ἐκεῖνοι ἀγγάρους καλοῦσιν. » Εἰρηναῖοι δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῷ εἰς Ἡρόδοτον φησὶ καλεῖσθαι τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικούς γραμματεφόρους, ἀγγάρους· ὅθεν καὶ τὸ εἰς βασιλικὰς ἀπάγειν τι χρεῖας ἀγγαρεύειν λέγομεν· καὶ τὸν ἀγγελιαφόρον, ἀγγαρον καὶ ἀγγάριον ἐντέθειν· καὶ τὸ ὑπηρετεῖν, ἀγγαρεύειν. « Decimus tertius Philippicorum Theopompi liber quem bella a Persis tum sub Artaxerxe Memnone contra Acorin tum sub Artaxerxe Ocho contra Tachum gesta comprehenderit, profecto non hic deerat opportunitas de angaris dicendi. » MEIER. Quæ antecedent vide in Nymphidis fragm. 12, tom. III, p. 14.

Pag. 298, ad fr. 120. — Decimo tertio vel alio libro, in quibus de rebus in Ægypto gestis sermo erat, de Nili incrementis eorumque causis Theopompus egisse videtur. Nam de his Theopompum una cum Ephoro laudat Diodorus I, 39 (v. Ephor. fr. 108, p. 164) et Plutarch. De plac. philos. IV, 1,

Pag. 297. — Apud schol. Aristoph. Avv. 363 de Cilliconte qui Syrum patriam Samiis prodiderit, laudatur Θεόφραστος ἐν τῷ 17 τῶν ἱστοριῶν. Repotendum esse Theophrasti loco Theopompum recte procul dubio censet Prellerus ad Polemon. p. 59. Locum hunc, quem exscripsimus in Mæandrii fragm. 1, tom. II, p. 334, inserte post fragm. 122.

Pag. 302, fr. 140 a. — Scymnus Chius v. 369 :

Εἶτ' ἔστιν Ἀδριανὴ θάλαττα λεγομένη.
Θεόπομπος ἀναγράφει δὲ ταύτης τὴν θέσιν,
ὡς δὴ συνισμίζουσα πρὸς τὴν Ποντικὴν

νήσους ἔχει ταῖς Κυκλάσιν ἐμπερεστάτας,
τούτων δὲ τὰς μὲν λεγομένας Ἀψυρτίδας
Ἠλεκτρίδας τε, τὰς δὲ καὶ Λιθυρίδας.
Τὸν κόλπον ἱστοροῦσι τὸν Ἀδριατικὸν
τῶν βαρβάρων πληθὺς τὴν περὶοικεῖν κύκλον
ἐκατὸν σχεδὸν μυριάσι πενήκοντά τε
χωρῶν ἀρίστην νεμομένων καὶ καρπίμην·
διδυμητοκεῖν γὰρ φασὶ καὶ τὰ θρέμματα.
Ἄηρ διαλλάττων δὲ παρὰ τὸν Ποντικὸν
ἐστὶν ὑπὲρ αὐτοῦ, καίπερ ὄντας πλησίον·
οὐ γὰρ ἰριετώδης οὐδ' ἀγὰν ἐφυγμένος,
ἕγρος δὲ παντάπασι διὰ τέλους μένει,
ὄξυς παραχώδης ὧν τε πρὸς τὰς μεταβολὰς,
μάλιστα τοῦ θέρους δὲ, πρηστήρων τε καὶ
βολὰς κεραυνῶν τούτε τε λεγομένου ἐκεῖ
τυφῶνας. Ἐνετῶν δ' εἰσι πενήκοντά που
πόλεις ἐν αὐτῷ κείμεναι πρὸς τῷ μυγῶ,
οὓς δὴ μετελθεῖν φασὶν ἐκ τῆς Παφλαγονίαν
χώρας κατοικήσαι τε περὶ τὸν Ἄδριαν.

Pro Θεόπομπος codex Parisinus habet θεόπομπος. Plura exscripsi quam diserte Theopompo tribuuntur. Nimirum totum hunc locum ex eodem fluxisse auctore arguit quæ in posteriore parte continuatur Adriaticæ et Ponticæ regionis comparatio, porro Theop. fr. 142 de agrorum ad Adriaticum mare fertilitate; denique rem conficiunt Scymni verba καίπερ ὄντας πλησίον; nam Theopompi opinionem, mare ad Pontum Euxinum adeo vicinum esse mari Adriatico ut ex monte quodam utrumque possit conspici, notat Strabo in Theop. fr. 140.

Pag. 306, ad fragm. 167. — Cf. Meier. De bonis damnat. p. 108 sqq.

Ibid. fragm. 169, lin. 9. — Lege : Ἀρχίνος ὁ Ἀθηναῖος, et paullo post : ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου κδ' ἐπὶ Εὐκλείδου.

Pag. 307, fr. 173. — Pro Ζειρενία leg. Ζειρινία.

Pag. 309. — Si lubet, addas post fragm. 184 locum Natalis Com. VII, 12, ubi de Gorgonibus laudatur *Nymphodoros libro tertio Historiarum et Theopompus libro XXVII* (V. Nymphod. fr. 22, tom. II, p. 381).

Pag. 311. — Cum fr. 194 cf. Ephori fr. 58, p. 248.

Ibid. fragm. 200 a. — Ælius Promotus Ms. ap. Schneider. ad Nicandr. Alex. pag. 623 : Τὸ ἀκόνιτον φύεται μὲν ἐν Ἀκόναις· λόφος δὲ ἐστὶν ἐν Ἡρακλείᾳ οὕτω καλούμενος Ἀκόναι, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος καὶ Εὐφορίων ἐν Ξενίῳ (fr. 28 Meinek.). Cf. Steph. Thesaur. v. ἀκόνιτον.

Pag. 312. — Ad fragmenta libri 39 adde quod apud schol. Thuc. VI, 4, 3, Theopompus inter auctores laudatur qui de Gela urbe ab Antiphemo ex jussu oraculi condita dixerint. Quod fieri potuit in excursu isto peramplio de rebus Dionysii senioris, qui Gelorum res ordinavit an. 406

(Diodor. XIII, 93, 1). Scholium illud vide in Ad-
dendis ad Hellenicum.

Pag. 321, fragm. 249 a. — Steph. B : Μελινοφά-
γοι, ἔθνος Θρακῆς. Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσεως ἐβδόμῳ
(7, 5, 7) καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἐνάτῳ.

Pag. 321. — Cum fragm. 252 cf. Heraclidis
Pont. fr. 5, tom. II, p. 212.

Pag. 323, fr. 264, lin. 3. — Lege : ὅσον τετταρά-
κοντα σταδίου, διορίζειν δὲ τοὺς Ἀμβρουσεάς κτλ.;
mox lin. 7. leg. : [Ἄδουλου ὄ]ρους; sicuti paullo
post pro τὸ δὲ Δαύλιον leg. τὸ δὲ Ἄδύλιον, coll. Plini-
o H. N. IV, 12, 7. V. Strab. edit. Cramerii.
tom. II, p. 283. Alteram lacunam Müllerus *Min.*
p. 35 explendam censet hunc in modum : ἀπολει-
πόντων [τῶν ἀντικρῦ ὄ]ρίων.

Pag. 325, fr. 278. — Cf. Clitarchi fr. 21 in
Scriptt. rerum Alexandr. p. 83. — In titulo se-
quentis fragmenti 279 l. διατριβή pro διατριβῆς.

Pag. 326, fr. 282. — Ap. schol. Aristoph. pro
Θεόπομπος post Ruhnkenium Dindorfius recte re-
stituuit Θεόφραστος, collato Porphyrio De abst.
II, 21, ubi eadem Theophrasto vindicantur.

Pag. 327. — Ad fr. 288 adde : Quæ lectio com-
mendatur etiam loco Pseudo-Aristotelis *Mirab.*
auscult. c. 131, ubi : ἐν δὲ Κύκλωψι (sic) τοῖς
Θραξὶ κρηνιδίῳ ἔστιν ὕδωρ ἔχον, ὃ τῇ μὲν ὄψει καθα-
ρὸν καὶ διαφανὲς καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοιον, ὅταν δὲ πλῆ-
τι ζῶον ἐξ αὐτοῦ, παραχρῆμα διαφθείρεται.

Pag. 328, fr. 295 not. — Quæ Wichersius
e Theopompo deprompta suspicatur, petita sunt
ex Ione Chio. Cf. Ionis fr. 13, tom. II, p. 50.

Pag. 329. — Post fr. 297 adde Plutarch. De
Pyth. orac. p. 403, E., quem locum habes in Phi-
lochori fr. 195, p. 416.

Pag. 329, fr. 299 ad comicum Theopompum
pertinet. V. Prolegg. p. lxxv not.

Pag. 329, fr. 303 a. — Steph. Byz. : Ἀδράνη,
πόλις Θρακικῆ, ἣ μικρὸν ὑπὲρ τῆς Βερενίκης κεῖται, ὡς
Θεόπομπος. Πολύβιος δὲ διὰ τοῦ ἧ' τὴν μέσην λέγει ἐν
τρισκαίδεκάτῃ, Ἀδρήνη. De Adrane Thraciæ urbe
non constat; neque video quomodo Theopompus
urbis alicujus Berenices mentionem facere potuerit.
Locus haud dubie corruptus.

Pag. 330. — Post fr. 325 inserere : Photinus v.
τετύχηκε : Τὸ μέντοι γε γράφηκεν παρὰ Θεοπόμπῳ
καὶ ἑτέροις βάρβαρον. « Historicum enim perli-
ctis ῥάθυμον fuisse præter alios monuit etiam Dio-
chrystostom. Or. XVIII, p. 479 R. Non dissimulandum
tamen etiam Theopompi comici orationem
habere non adeo rara labentis Atticisimii indicia. »
Meinek. Hist. crit. Com. p. 243.

PHYLARCHUS. Pag. 336, fr. 10. Eadem ex
Athenæo præter Eustathium narrat Ælianus V. H.

III, 14. Cf. Damonis fragm. tom. IV, p. 377, et
quem ibi laudavimus Droysenium in *Hellen.* II,
p. 285. Cf. idem Droysenium l. I. p. 295 ad fr. 8;
285 ad fr. 10; 288 ad fr. 11; 296 ad fr. 13; 341
ad fr. 23; 356 ad fr. 30; 425 ad fr. 31 (coll.
Porphyrii fr. in tom. IV, p. 709 not.); 423 ad
fr. 32; 237 ad fr. 40 a; 189 sqq. ad fr. 48.

Pag. 355, fr. 71. — Pro Φύλαρχος procul dubio
legendum est Κλείταρχος. Vide not. ad Duridis
fr. 10, tom. II, p. 472.

Pag. 357, fr. 79. — Cf. Joann. Lydus *De mens.*
I, 21, p. 119 ed. Roeth. : Ὅτι ποιντίφικες οἱ ἀρχιε-
ρεῖς παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγοντο, καθάπερ ἐν Ἀθήναις τὸ
πάλα γεφυραῖοι πάντες οἱ περὶ τὰ πάτρια ἱερὰ ἐξη-
γηταὶ καὶ ἀρχιερεῖς ὠνομάζοντο, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύ-
ρας τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ ἱερατεῦεν τῷ Παλλαδίῳ.
V. Creuzer. *Symb.* II, p. 816; O. Müller. *Min.*
p. 118.

CLIDEMUS. Pag. 365 (Fragm. 30 a). — Plinius
H. N. IV, sect. 21 : (*Eubæa*) *antea vocitata est, ...*
ut Callidemus (leg. vid. *Clidemus*), *Chalcis, ære*
ibi primum reperto.

ANDROTIO. Pag. 371. — Ante fragment. 1
pone hæc : *Fragm. Lexici rhet.* p. 671, 16 ad cal-
cem Photii, p. 20 ed. M. Meier. : Κήρυκες, ** ὡς
Ἄνδροτίων ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος, Κέκροπος γενέσθαι τρεῖς
θυγατέρας, Ἄγραιλον, Ἄρσην καὶ Πανδρόσσην, ἀπ' ἧς
ἐγένετο Κῆρυξ, Ἐρμῆ συγγενομένης. « Delendum vi-
detur ὡς et rescribendum Ἐρσην καὶ Πάνδροσον.
Ceryci Eumolpidarum quidem vanitas Eumolpum
patrem fingebat, ipsa Præconum gens in patre
Cerycis Mercurio sibi magis placebat, differebat
autem in matre, quam etsi omnes unam ex Ce-
cropis filiabus jactabant, alii tamen Aglaurum,
alii Pandrosom ferebant; illos Pausanias I, 38, 3
secutus est, hos et Pollux VIII, 103 et hic gram-
maticus. Qui quum doceat Ceryca ab Androtione
filium perhiberi Mercurii, satis probat Androtio-
nis (fr. 34) non esse, quod in schol. Soph. O. C.
1046 (1108) tradatur, Ceryca filium fuisse Eu-
molpi, sed illic pro Ἄνδροτίων cum codicibus et Tri-
clinio rescribi oportere Ἄνδρων. » MEIER. Cf. An-
dronis fr. 11, tom. II, p. 351.

Pag. 376, fragm. 44 a. — Schol. Aristid.
III, p. 485 ed. Df. ad verba ἐπὶ μὲν Σάμῳ δέκα-
τος αὐτὸς στρατηγῶν sc. Περικλῆς] : Τῶν δέκα στρα-
τηγῶν τῶν ἐν Σάμῳ τὰ ὀνόματα κατ' Ἄνδροτίωνα
Σωκράτης Ἀναγοράσιος, Σοφοκλῆς ἐκ Κολωνοῦ ὁ ποιη-
τῆς, Ἀνδοκίδης Κυδαθηναίεως, Κρέων Σκαμβωνίδης,
Περικλῆς Χολαργεὺς, Γλαύκιον ἐκ Κεραμείων, Καλλί-
στρατος Ἀχαρνεὺς, Ξενοφῶν Μελιτεύς. Duo nomina
excidisse videntur. De fide quam in hoc recensu

præstiterit Androtrion, vehementer dubitat F. Ritter. in *Welck. u. Ritschl's Rhein Mus. Bd. II*, p. 183, 1843 : *Vorgeliebte Strategie des Sophocles gegen Samos.*

Pag. 376, fr. 49 a. — Schol. Aristid. p. 85 Frommel. Τριακόσιοι ἦσαν οἱ φυγάδες, ὡς Ἀνδροτρίων φησιν.

DEMO. Pag. 379, ad fr. 5. — Fort. Demonis mentio latet apud Etym. M. v. γλαυξ, πετηνὸν νυκτερινὸν δὲ καὶ τῆ Ἀθηνᾶ προσανατίθεται... ἐν νυκτὶ δρᾶν δυνάμενον· Δημονικός (sic) δὲ ἴστωρεῖ, ὅτι μόνον τῶν γαμψωνύχων καὶ σαρκοφάγων μὴ τυφλὰ τίχτει· ὅτι πολλὴ πυρῶδες καὶ θερμὸν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, δ σφοδρῶς δὲ καὶ τμητικὸν ὑπάρχον διαίρει καὶ ἀναμίγνυσι τὴν θρασιν· διὸ καὶ ἐν ταῖς σκοτομῆνῃσι δρᾶν διὰ τὸ πυρῶδες τῶν ὄψεων. De proverbio γλαυξ εἰς Ἀθῆνας, quod Demo l. l. explicat, v. quæ laudat De Leutsch. ad Zenob. III, 6. Apud Etym. M. si de Phanodemo cogitare liceret, possis scribere : Φανόδημος Ἴκιος, sc. ex Ico ins. Ph. oriundus.

Pag. 382, fr. 18. — Eadem etiam leguntur in schol. ad Il. β. 233, ubi item Ἀριστοτέλης laudatur pro Ἀριστέλης.

PHILOCHORUS. Pag. 384 a, lin. 24 pro *filio* l. *filia*.

Pag. 388, ad fr. 88. — Eadem etiam schol. Aristid. p. 54, 18, ed. Dindf. sic habet : Φιλόχορος δὲ ἴστωρεῖ ὅτι ἡ ναῦς ἔθνα ἦν δ Τριπολιεμος, διὰ τοῦτο ἐνομοίση ὑπόπτερος, ἐπειδὴ ἐξ οὐρίας ἐφέρετο. Cf. Joannis Antioch. fr. 2, § 4.

Pag. 389, ad fr. 89. — De hoc loco v. Curtius in Delphic. inscript. p. 5 (Berolin. 1843).

Pag. 390, fr. 39. — Eadem Joan. Antioch. fr. 4.

Pag. 393, fr. 55. — Hunc locum e codd. Crameris sic restituit : ὥστε ἡ ταῦτα ἠκύρωται τὰ ἐλεγεία, ἢ Φιλόχορον ἀπιστητέον τῷ φήσαντι Ἀθηναῖον τε καὶ Ἀφιδναῖον, καὶ Καλλισθένη καὶ ἄλλοις πλείοσι τοῖς εἰποῦσι ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικέσθαι, κτλ.

Pag. 394, fr. 65. — Cf. Aristotelis fr. 13.

Pag. 395, fr. 68. — Lege : Bekker. An. p. 345 : Ἀδύνατοι κτλ. Cf. Aristotelis fr. 60.

Pag. 396, fr. 78 b. — Tractavit hunc locum Mauritius Meierus tum prooemio quod indici schol. Halens. an. 1836. 37 præmisit, tum commentatione De ostracismo. Neutra commentatione uti licuit. Ceterum quæ emendanda sint indicavit Meierus in *Fragm. Lexici rhetorici* (Halæ 1843) p. 29. Etenim pro προχειροτονεῖ et δε δε δοκεῖ, scribit προῦχειροτόνει et δε δε δ' ἐδόκει; deinde pro δε πλείστα leg. ὅτι πλείστα, pro ἐντὸς πέρα τοῦ Εὐβοίας, ἐντὸς Γεραίστου τοῦ Εὐβ., quod in latinis expressum est; pro διὰ ἐξοστρακισθῆναι conj. δι' Ἀλικιῆαδου

ἐξοστρακισθῆναι vel δοκεῖ ἐξοστρακισθῆναι. In ultimis συνεκβάλοι legit pro συνεκβάλῃ.

Pag. 402, fr. 110, lin. penult. — Lege : φησὶ οὐ περικοπῆναι.

Ibid., fr. 114. — Ad verba δε καθόδος ἐδόθη τοῖς φεύγουσιν ex antec. subaudiendum est : μετὰ τὴν ἦταν τὴν ἐν Σικελίᾳ. Ceterum v. not. ad Cratippi *fragm.* tom. II, p. 77. Krüger. *Leben des Thucyd.* p. 52 sq. — Quod fragmento 115 præfigitur *Olymp.* XCII, 1, id præfigendum erat *fragm.* 114.

Pag. 404, *fragm.* 125 a. — Argumentum in Andocidis orat. De pace (p. 77 ed. Didot.) : Τοῦ Ἑλληνικοῦ μηχανομένου πολέμου, καὶ πολλὰ μὲν Ἀθηναίων κακὰ, πολλὰ δὲ Λακεδαιμονίων ὑπομεινάντων καὶ τῶν ἐκατέρων συμμάχων, Ἀθηναῖοι πρέσβεις ἀπέστειλαν πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτοκράτορας, ὧν ἐστὶ καὶ Ἀνδοκίδης. Τινῶν δὲ προταθέντων παρὰ Λακεδαιμονίων, καὶ ἀποστειλάντων κακείνων ἰδίους πρέσβεις, ἔδοξεν ὥστε εἶσω τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἐπιβουλεύσασθαι τὸν δῆμον περὶ τῆς εἰρήνης. Καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀνδοκίδης συμβουλεύει τοῖς Ἀθηναίοις καταδέξασθαι τὴν εἰρήνην... Φιλόχορος μὲν οὖν λέγει καὶ ἐλλθεῖν τοὺς πρέσβεις ἐκ Λακεδαιμονίας, καὶ ἀπράκτους ἀνελεῖν μὴ πείσαντος τοῦ Ἀνδοκίδου.

Pag. 405, fr. 103 b, lin. 2. — Delendum vide-καὶ ante ἀπό τις. Deinde pro Ἀμοριάδα bis scribendum est Ἀμμωνιάδα. Vide not. ad Aristot. fr. 49 tom. II, p. 121. — « Philochorum libro sexto de sacris navibus egisse apparet etiam ex Harpocr. v. ἱερὰ τριήρης (Phil. fr. 130 a); quum vero sextus liber Philochori Boeckhio iudice pertinuerit ad Ol. cxv, 2, res autem Demetrii et Antigonii octavo demum libro enarratæ sint : sexto libro non poterat ille nisi quasi præteriens et per additæ Animonidis opportunitatem accessionem Demetriadis et Antigonidis commemorare. » MEIER. ad h. l. p. 31.

Pag. 407, ad fr. 141 b. — De hoc loco ita Meierus in *Fragmento Lex. Rhetor.* p. 25 : « Philochorum libro VII de νομοφυλάκων magistratu disseruisse constitit jam ex Harpocrate; qui quum illud unum tradat, Philochorum illo loco et *alia quedam* de iis scripsisse καὶ δε οὗτοι τὰς ἀρχὰς ἐπηγάγαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι, nunc ex hoc grammatico insuper nonnulla certe ex illis *aliis quibusdam* accipimus, quorum etsi pleraque jam ex Polluce VIII, 94 et ex Suid. v. οἱ νομοφυλάκες noveramus, non tamen ita noveramus, ut hausta sciremus ex Philochoro. Duo autem hic habet, quæ a reliquis omnibus plane absunt, quorum unum est, quod nomothetas numero dicit septenario fuisse, alterum in eo continetur, quod eo tempore illos institutos esse scribit, quum Ephialtes sola capitalia reliquerit Areopago. Verum prius non dubito quin corruptum

sit; neque enim *septem* si fuissent nomophylaces, potuissent cum sex thesmothetis confundi, id quod tamen factum ab nonnullis est (ἔδοξέ τισι τοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς θεσμοθέταις, ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως), atque ad eam opinionem refellendam omnis hæc glossa pertinet; itaque pro ἐπτὰ sive ζ' rescribendum est ἔξ sive ζ'. — Alterum vero ante hos XII annos a *Bœckhio* in commentatione de consilio Athidis Philochoræ p. 27 in dubitationem vocatum est; qui quum visus sibi esset comprobasse, ab *Demetrio* demum Phalerens uti gynæconomos ita nomophylaces introductos esse, verba καὶ κατέστησαν... τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος tantum aberat ut Philochori esse concederet, ut pro nugis indocti grammatici nescio cujus haberet. Verum *Bœckhii* argumentis satis jam ab *Schoemanno* (*Antiqq. jur. publ.* p. 299) refutatis, illud tenere licet, nomophylaces primum esse institutos, quum *Ephialtes* *Areopago* una capitalia judicia reliquisset, reliquam detraxisset potestatem. *Ephialtes* utrum, ut *Areopagi* auctoritatem suis rogationibus fregit, ita ipse de instituendis nomophylacibus ad populum tulerit, an hoc ab alio oratore latum ad plebem sit, ignoramus quidem, est tamen prius illud aliquanto probabilius. Institutis vero nomophylacibus ea muneris *Areopagici* pars commissa est, quæ in generali legum curatione constabat; restituta autem sub *Euclide* antiqua senatus *Areopagici* potestate nomophylaces aut aboliti aut legum illa curatione carere jussi sunt. Hæc enim si minus per *Demetrium* Phalerensem, certe ætate demum *Demetrii* iis reddita atque ita aucta esse videtur, ut in concione atque in senatu juxta proedros sederent, prohibitori quominus populus senatusve in suffragia mitteretur, si qua rogatio non e publica esse videretur. Hinc factum est ut memoria nomophylacum apud antiquiores oratores non exstet, reperiatur demum apud *Dinarchum*. Verum reprehensus hic locus etiam eo nomine est, quod τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος non recte sint dicta, quæ φωνικά fuerint dicenda; ea vero reprehensio ut esset justa, nihil amplius efficeret, quam grammaticum eum, qui illa e *Philochoro*, excerpisset, falsum in verbis esse; verba igitur probaret non esse *Philochori*; at ne sententiam quidem *Philochori* esse, id vero nullo modo efficeret. Nunc autem nihil est quod nos cogat, ut τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος alia accipiamus potestate aut omnino alio sensu intelligamus quam forensi et legitimo *capitalium rerum*; immo quod non dixit τὰ φωνικά, sed τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος, hinc colligere debemus non tantum de eædem judicia, sed etiam *πυρκίας* et *ἀσθελείας* crimina, quæ capitalia erant, *Areopago* iudicanda ab *Ephialte* esse relicta. Satis hac de re; dicendum enim

nunc est iis de rebus, quarum memoria exstat apud *Pollucem* quoque et accuratior etiam apud *Suidam*; earum pars etiam apud *Harporcationem* et qui hujus thesauros in compendium redegit, *Suidam* et *Photium*, pars in *Lexic. Seg.* p. 283, 16 reperitur. Jam vero in primo illo οἱ μὲν γὰρ ἀρχοντες ἀνέβαινον εἰς Ἄρειον πάγον ἐστεφανωμένοι, οἱ δὲ νομοφύλακες στροφία χαλαρὰ ἄγοντες, id satis apparet scribendum esse στροφία λευκὰ ἔχοντες; nam et *Pollux* scribit: νομοφύλακες μὲν ἐστεφανώνονται στροφίῳ λευκῷ, et *Suidas* dicit: στροφίῳ λευκοῖς ἔχρῶντο; neque minus certum est tum pro ἀρχοντες potius dicendum fuisse θεσμοθέται, quod etiam *Suidas* habet, tum ad ἐστεφανωμένοι desiderari aut *μυρρίνη* sive *μυρρίνης στεφάνω* (cf. *Pollux VIII*, 86 c. n. intpr.), aut κατὰ τὰ πάτρια, quod est apud *Suidam*. — In altero emendandum est ex eodem *Suida*: καὶ ἐν ταῖς θείαις (θεαῖς cod.) ἐναντίον [τῶν ἐν νείαι] ἀρχόντων ἐκαθέζοντο· sitne indidem addendum etiam ἐπὶ θρόνων, haud definiam. — Quod vero ad tertium attinet, καὶ τὴν πομπὴν ἔπεμπον τῇ Παλλάδι, id habet sane etiam *Pollux*, τὴν δὲ πομπὴν πέμπουσι τῇ θεῷ, sed utroque accuratior est *Suidas*: καὶ τῇ Παλλάδι τὴν πομπὴν ἐκόσμου, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν· nam hinc apparere videtur non *pompani* *Panathenæorum*, sed aliam nescio sane quam ab nomophylacibus adornatam esse, qua *Polliadis* simulacrum ad mare deferri solitum sit. — Reliquum est ut dicatur de eo quod novissimum legitur: καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ βουλῇ μετὰ τῶν προέδρων ἐκάθηντο κωλύοντες τὰ ἀσύμφορα τῇ πόλει πράττειν. Hic enim grammaticus unus est, qui cum *Lex. Seguer.* 283, 16 etiam in senatu cum proedris sedisse nomophylacas scribit; nam *Pollux* et *Suidas* de senatu tacent, et solam concionem commemorant; in verbis vero *Pollucis*, τοῖς δὲ προέδροις ἐν ἐκκλησίαις συγκαθίζουσιν ἐν ἑα διακωλύοντες ἐπιχειροτονεῖν ὅσα μὴ συμφέρει, tollendum videtur ineptum illud ἐν ἑα. *Suidæ* autem narratio: καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκάθηντο μετὰ τῶν προέδρων κωλύοντες ψηφίζεῖν, εἴ τι παράνομον αὐτοῖς εἶναι δοξείε καὶ ἀσύμφορον τῇ πόλει, ceteroquin diligentior reliquis, unum tamen habet quod displiceat, ψηφίζεῖν, cuius loco restituendum est e *Lex. Seguer.* ἐπιψηφίζεῖν. Quæ hactenus disputavimus, satis demonstrant ipsam *Philochori* orationem in nulla ex tribus trium grammaticorum glossis fideliter redditam esse, eamque sic demum restitui aliquo modo posse, ubi collatis illis inter se quid in unaquaque earum verum sit elicueris. »

Page 410, fragm. 155 b. — De hoc loco v. nota ad *Demetrii* *Phal.* fr. 10, tom. II, p. 364.

Page 410, fr. 155 c. — Schol. *Aristoph. Pac.*

145 : Τῷ ὄντι γὰρ ἔστιν ἐν τῇ Ἀττικῇ κώμῃ λεγομένη οὕτως, Κανθάρου λιμῆν, οὐχὶ Κάνθαρος, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ, ἀπὸ ἤρωος ἐπιχώριον τινός.

Pag. 411, fr. 158. — Hunc locum tractavit Meier. De theoriis p. x (in libello quo universitati Gœttingensi secularia gratulata est universitas Halensis) et Bergk. in Rel. com. Att. p. 39, qui O. Mülleri emendationem ut suam profert. Illo uti non dabatur.

Pag. 411, fr. 162. — Cum hoc fr. junge fragm. 194, p. 416.

Pag. 412, fragm. 164 a. — Bekker. Anecd. p. 239 : Δειπνοφόρος ἐορτῆς ὄνομα. Δειπνοφορία γὰρ ἔστι τὸ φέρειν δεῖπνα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν Ἐρση καὶ Πανδρόσῳ καὶ Ἀγραύλῳ. Ἐφέρετο δὲ πολυτελῶς κατὰ τινα μυστικὸν λόγον. Καὶ τοῦτο ἐποίουν οἱ πολλοὶ φιλοτιμίας γὰρ εἶχετο. Φιλόχορος δὲ φησι τὰς μητέρας τῶν δις ἑπτὰ παιδῶν, τῶν κατακλεισθέντων ἕνα πεμφθῶσιν τῷ Μινοταύρῳ, πέμπειν καθ' ἡμέραν αὐτοῖς δεῖπνον καὶ φοιτᾶν πρὸς αὐτούς, καὶ μετὰ τὴν ὑποστροφὴν ὡσπερ εὐχὴν ἀποδιδόντας ἐν τῇ ἐορτῇ ἄγειν τοὺς παῖδας τὰ δεῖπνα, καλομένουσιν δειπνοφόρους. Cf. Hyperides ap. Harpocr. v. δειπνοφόρος. Ceterum hæc fluxerint ex Atthidis libro secundo, jungique possint fr. 44, p. 391.

Pag. 412, fragm. 169 a, b, c. — Schol. Venet. ad Eurip. Androm. 446 : ὧ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν] Ταῦτα ἐπὶ τῷ Ἀνδρομάχης προσήματι φησιν Εὐριπίδης, λοιδορούμενος τοῖς Σπαρτιάταις διὰ τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον καὶ γὰρ δὴ καὶ παρεσπονδήεσαν εἰς Ἀθηναίους, καθάπερ οἱ περὶ τὸν Φιλόχορον ἀναγράφουσιν. Εἰλικρινῶς δὲ τοὺς τοῦ δράματος χρόνους οὐκ ἔστι λαβεῖν.

Schol. Eurip. Marcian. ad Hec. 1 : Τὴν δὲ Ἐκάβην Δύμαντος, οἱ πολλοὶ δὲ Κισσέως. Ἐνιοὶ δὲ γράφουσιν Ἐκάβης παῖς γε γῶς τῆς Κισσέως, καὶ στοχάζονται ἀπὸ γένους τινός τῆς Φρυγίας ἢ κώμης οὕτως αὐτὴν προσαγορεύεσθαι, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Ἀσκληπιᾶδην ἐπιστολῇ.

Ib. aliud scholion : Ἐκάβης παῖς γε γῶς τῆς Κισσέως] Τὰ περὶ τὴν Ἐκάβην διαφόρως ἱστορεῖται. Φιλόχορος μὲν γὰρ ἐν τῷ Περὶ τραγωδιῶν Χοιρίλῃν αὐτὴν φησι καλεῖσθαι. Ἴσως δὲ διὰ τὸ πολυπαῖδα γεγενῆσθαι ἢ γὰρ χοῖρος πολλὰ τίττει, καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οἱ χοῖροι ἑκάβαι προσαγορεύονται. Οἱ δὲ λοιποὶ πάντες κυρίῳ αὐτὴν ὀνόματι προσηγόρευσαν.

Asclepiadem intellige Tragilensem, Τραγωδομένουσιν auctorem. Scriptio Περὶ τραγωδιῶν non diversa fuerit ab Epistola ad Asclepiadem. Item quæras num liber Περὶ Εὐριπίδου (fr. 165) ab illo De tragœdiis sit distinguendus. Negaverim.

Pag. 413, ad fragm. 172. — Cramer. Anecd. Oxon. II, p. 448 : Θυλαλί. Φιλόχορος γῆς παῖδας

εἶναι θυλάς ἄς πρῶτον θύουσι θυσοκοί δὲ, οἱ ἀπὸ τῶν θυομένων διὰ τοῦ πυρὸς μαντευόμενοι ἱερεῖς δὲ τοὺς ἀπὸ τῶν ἱερῶν σπλάγγων μαντευόμενους. Κυρίως μέντοι θυλάς τοὺς θυλάκους εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται.

Pag. 414, fr. 180. — Cf. Demagoræ fr. 3, et Hegesandri fr. 46, tom. IV, p. 378 et 422.

Pag. 415, fr. 186. — Hic locus Philostephano vindicandus est. V. Philost. fr. 9 a, tom. III, p. 30.

Pag. 415, fr. 188. — Titulus Περὶ ἐβρεμάτων delendus; probabiliter verbis Φιλ. ἐν τῇ ἰδ' indicator liber nonus (θ') Atthidis, in quo de rebus sacris sermonem fuisse fragmenta docent. Ceterum si constaret Philochorum præter Ἐπιγράμματα Ἀττικά (v. Prolegg. p. lxxxix) etiam Thebaicas et aliarum civitatum inscriptiones collegisse, ad tale potius opus pertinere crediderim fragmentum, quod plenius jam exhibere licet e cod. Paris. 2766 in Cram. Anecd. Par. III, p. 289 : Ὁ δὲ Φιλόχορος ὑπ' Ἀπόλλωνός φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Λίνον) ἀναιρεθῆναι, ὅτι τὸ λίνον καταλύσας πρῶτος χορδαῖς ἐχρήσατο εἰς τὰ ὄργανα. Φησὶν δὲ αὐτὸν ἐν Θήβαις ταφῆναι καὶ τιμᾶσθαι ὑπὸ ποιητῶν θρηνώδεσιν ἀπαρχαῖς. Ἐπιγραφὴ ἔστιν ἐν Θήβαις

Ἦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε· σοὶ γὰρ ἔδωκαν ἄθανατοι πρῶτω μέλις ἀνθρώποισιν ἀεῖσαι ἐν ποδὶ δεξιτερῇ· Μοῦσαι δὲ σε θρήνεον αὐταὶ μυρόμεναι μολπήσιν, ἐπεὶ λίπες ἧλίου αὐγᾶς.

Pag. 415, ad fr. 19. — Schol. Rom. ad Eurip. Alcest. 983 : Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκεία τὸ μυστήριον καλεῖται ἀπὸ τοῦ Θρακῆος Ὀρφέως. Καὶ ἄλλως· Καὶ ποιήτης καὶ μάντις ἦν ὁ Ὀρφεὺς. Φιλόχορος ἐν πρώτῳ Περὶ μαντικῆς ἐκτίθησιν αὐτοῦ ποιήματα ἔχοντα οὕτως·

οὔτοι ἀριστερός εἰμι θεοπροπίας ἀποειπεῖν, ἀλλὰ μοι ἐν στήθεσσι ἀληθεύουσι μέλαινα (μέμναι? [Cobet; μέλαινα?]).

Ἔο δὲ φυσικὸς Ἡράκλειτος (sic Cob.; Ἡρακλείδης cod.) εἶναι ὄντως φησὶ σανίδας τινὰς Ὀρφέως, γράφων οὕτως· « Τὸ δὲ τοῦ Διονύσου κατεσκευάσται ἐπὶ τῆς Θράκης, ἐπὶ τοῦ καλουμένου Αἴμου, ὅπου δὴ τινὰς ἐν σανίσιν ἀναγραφὰς εἶναι φασιν [ἄς ἔγραψεν Ὀρφεὺς vel tale quid excidit. Cob.]

Pag. 416, fr. 196. — Cf. Lex. rhet. in Bekk. An. p. 265, 13. Etym. M. p. 455, 49 et Pherecyd. fr. 2 a in Addendis.

ISTER. Pag. 424, fr. 49 not. scribe : Cf. Pherecyd. fr. 36.

Pag. 426, fr. 52 : — Μητροπόλεως] Libri omnes μεσοπόλεως, præter unum, qui lacunam habet.

APOLLODORUS. Pag. 428, fr. 4 ita exhibendum erat : Ἡ δρυς ἱερὰ τῆς Ῥέας, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Περὶ θεῶν. Δρυῖνοι δὲ αὐτοὺς φησι στέφεισθαι διὰ τὸ μεμερισθαι τῇ θεῷ τὸ δένδρον τοῦτο, διὰ τὸ καὶ πρὸς στέγας καὶ πρὸς τροφήν πρῶτον χρησιμεύσαι.

Pag. 431, fragm. 13 a. — Joh. Lyd. De mens. IV, 27 p. 286, ed. Roeth. : Οὐδὲ γὰρ ἂν τις εὖροι κυρίαν θεοῦ (Martis) προσηγορίαν, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἀλλ' οὐδὲ φύσεως γνώριμα, ἐπεὶ νῦν μὲν ἄρρενας, νῦν δὲ θηλείας τὰς ἰδέας εἰσάγουσιν οἱ φιλοσοφοῦντες· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὀνομασίας αὐταῖς ἔθεντο, ἄρρενας μὲν θεοὺς τὰς δημιουργικὰς δυνάμεις, θηλείας δὲ τὰς ζωογόνους εἰσάγοντες.

Pag. 431, fr. 19. — Plutarch. Qu. conv. V, 3, 1, p. 676, A : Οὐ μὴν ἀλλὰ κατ' ἰδίαν τῷ Ποσειδῶνι φαίη τις ἂν τὴν πίτυν προσήκειν, οὐχ ὡς Ἀπολλόδωρος οἰεται, παράλιον φυτὸν οὔσαν, οὐδὲ ὅτι φιληνέμος ἐστίν, ὡςπερ ἡ θάλασσα (καὶ γὰρ τοῦτο τινες λέγουσιν), ἀλλὰ διὰ τῆς ναυπηγίας μάλιστα.

Pag. 435, fr. 44 a. — Schol. Venet. in Eurip. Hec. 462 : Ἰᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας] Οὐ μόνον γὰρ παρθένοι ὕφαινον, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ Περὶ θεῶν ἀλλῆς (?), ἀλλὰ καὶ τέλειαι γυναῖκες, ὡς Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκάλῳ.

« Αὐλλῆς fortasse delendum » COBET. Latebit libri numerus.

Pag. 435, fr. 44 b. — Servius ad Virg. Georg. I, 16 (p. 174 ed. Lion.), de Pane : *Apollodoros sine parentibus eum sinit, quoniam universum, i. e. τὸ πᾶν, huic deo sit attributum. Cornua, quæ solis lunæque designantur; pellis maculis distincta, quæ variam designat imaginem siderum. Inferior pars hirsuta, ut situs terræ. Cum fistula est, quoniam flatus ventorum oriuntur. Metus vero ad repentinas fugas Panicus, pro subitaria aeris commotione.*

Pag. 437, fr. 58 a. — Steph. B. : Ζάκανθα, πόλις Ἰβηρίας, ἣν εἶλεν Ἀννίβας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῃ.

Idem : Μέσμα, πόλις Ἰταλίας. Ἄπ. ἐν τρίτῳ Χρονικῶν.

Pag. 440, fr. 70. — Laterculum regum Æg. nunc vide in fragm. Manethonis, tom. II. Ceterum neque Eratosthenis neque Apollodori hæc, sed Christiani hominis foetum esse, quam auctor claris superioris ævi chronologis affinxit, mihi persuasum est.

Pag. 443, fr. 74 not. 1, lege *Cratetis*. Eadem Tzetzes de Homeri ætate ex Apollodoro repetit Chil. XIII, 647. Adde Vit. Hom. ed. Iriart. p. 233, ubi : Ἐρατοσθένης δὲ μετὰ ρ' τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας. Ἀπολλόδωρος δὲ μετὰ π' (sc. Ὀμηρον γεγονέναι φησίν). Tzetzes in Exeg. Iliad. p. 18, 15, et p. 21,

27 : Ὁ Ἀπολλόδωρος τε καὶ ὁ Ἀγυρίνος Διόδωρος... παραδίδασσι μαθητὴν Προναπίδου γενέσθαι (τὸν Ὀμηρον). — Ad Chronica Apollodori refer etiam fr. 180.

Pag. 446, fr. 81 a. — Quinctilian. XI, 2, 16, de Simonide Dioscurorum ope servato. V. fragment. 7 Apollæ Pontici, tom. IV, p. 307.

Pag. 447, fr. 89 a. — Schol. Platon. p. 331 : Aristophanes com. tres filios habuit, horum tertium Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίταρον Φιλέταιρον. Plenius locum excerpsumus in Dicæarch. fr. 41, tom. II, p. 248.

Pag. 450, fr. 109 a. — Steph. Byz. : Αὐσχίται, ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρης. Ἀπολλόδωρος δευτέρα Περιηγήσεως καὶ Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ (c. 180).

Pag. 450, fr. 115. — Pro καὶ Νούμιδες legendum videtur καὶ Νουβάδες.

Pag. 457, fr. 164 a. — St. Byz. : Κορώνη, πόλις Μεσσηνίας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐδόξω τῷ Κατάλογῳ.

Pag. 459, fr. 175 a. — Bekker. An. p. 783, 6 : Πυθόδωρος ἐν τῇ Περὶ στοιχείων καὶ Φίλλιος ὁ Δῆλιος ἐν τῇ Περὶ χρόνων πρὸ Κάδμου Δαναὸν μετακομίσει αὐτὰ (sc. τὰ γράμματα) φασιν. Ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιακοὶ συγγραφεῖς Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἐκαταῖος, οὓς καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Νεῶν καταλόγῳ παρατίθεται.

Fr. 175 b. — Cramer. An. I, p. 79, 6 : Ἄλος (II. β, 682), πόλις Θεσσαλίας. Ἀπολλόδωρος δὲ ἄρσενικῶς λέγεσθαι τὴν πόλιν.

Pag. 465, fr. 211. — Eadem in Bekk. An. p. 374, 24. Adde Bekk. An. p. 94, 5 : Ἐργοδοτῶν, ὡς καὶ τῇ συνηθείᾳ. Ἀπολλόδωρος. Id. p. 471, 19 : Ἀφλαστα, τὰ ἄκροστολία. Ἀπολλόδωρος.

Pag. 467. — Post fr. 237 adde : Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 40, 21 : Κριτῆς. Οὐδὲν εἰς τῆς λῆγον δισύλλαβον ἄρσενικὸν δέξυνεσθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτῆς· τὸ γὰρ ληῖστῆς τρισύλλαβόν ἐστι· διὸ ἔχει προκείμενον τὸ ι· τὸ δὲ ψαλτῆς Ἀττικὸν ἐστὶ δέξυνόμενον, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος. Apollon. gramm. De pronom. p. 4 ed. Bekk. : Καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ Θράξ Διονύσιος καὶ ἄθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.

Cramer. Anecd. Oxon. II, p. 446 : Θεός, ἀπὸ τοῦ θεῖν· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ αἵτιον εἶναι τοῦ θεᾶσθαι διὰ τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης.

Idem An. Ox. I, p. 48, 18 (Epimer. Hom.) : Ἀνέμοιο (II. ζ, 346)· ὄνομα προσηγορικὸν ἀπὸ ῥήματος· Ἀπολλόδωρος παρὰ τὸ ἀνέειν· ὁ δὲ ποιητῆς παρὰ τὸ αἶεν.

Idem ib. I, p. 420, 8 : Ὑπόδρα (II. α, 143) ἐπίρρημα πόθεν γίνεται· Ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος δύο λέγει παραγωγὰς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς μίαν ἀπὸ παρακειμένου οὕτως ὡςπερ ἀπὸ τοῦ ἡρεμῶ γίνεται ἡρέμα,

καὶ ἀπὸ τοῦ σιγῶ σίγα, οὕτως καὶ ἐκ τοῦ δρῶ δρα, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ ὑπόρα, καὶ πλεονασμῶ τοῦ δ ὑπόδρα, τὸ ὑφορᾶσθαι. Καὶ ἄλλως. Ἔστι δρῶ, καὶ σημαίνει τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ δράσις καὶ δράμα· ἐκ τοῦ οὖν δρῶ γίνεται δρᾶ, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ ὑπόδρα, τὸ ὑποβλέπειν, καὶ δραπέτης. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ἐκ τοῦ ὑποδρᾶξ γίνεται κτλ.

Idem ib. I, p. 66, 30 : Ἀπὸ τῆς ἀμφί προθέσεως τὸ ἀμφί ἐπίρρημα ταύτης παραλαμβάνεται· « Οἵπερ νεότεροί εἰσι θεοὶ Κρόνον ἀμφὶ ἐόντες (II. ο, 225) ». Οὐδεμία γὰρ πρόθεσις πλεονάζει τὸ σ. Τὸ δὲ ε, οἷον ἀμφί ε, ἀντωνομία νῦν ἀρσενικῆ ὀρθοτονουμένη, νῦν μεταλαμβανομένη εἰς σύνθετον· Ἀπολλόδωρος δὲ ψιλοῖ τὸ ε.

Pag. 468, fr. 241. — Eadem Suidas s. v. Dele notam : *In antecedentibus* etc. Etenim Suidas quoque, sicuti Athenæus, et Antiphanis et Apollodori meminit.

Pag. 468, fr. 242 a. — Athenæus XIV, p. 636, F : Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφοῦ, « δ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν· ὁ δὲ κλεψιάμβος κληθεὶς, ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἔλυμος καὶ τὸ ἐννεάχορδον ἀμαυρότερα τῇ χρεῖα καθέστηκε ».

Aristoclem intellige eum qui De choris et de musica scripsit.

Pag. 469, b. — Quæritur cujusnam Apollodori sint hæcæ : Festus De verb. sign. p. 224 Lindem. : *Apollodorus in Euxenide ait Ænea et Lavinia natos Mayllum Mulum Rhomumque, atque ab Rhomo urbi tractum nomen.*

Plutarch. Qu. Gr. 42, p. 301, C : Ἀπὸ τίνος ἔρρηθῆ τὸ παροιμιῶδες « Ἀὔτα κυρία » ; Δίνων ὁ Ταραντίνος, στρατηγῶν, ἀνὴρ δ' ὢν ἀγαθὸς ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἀποχειροτονησάντων αὐτοῦ τινα γνώμην τῶν πολιτῶν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀνεῖπε τὴν νικῶσαν, αὐτὸς ἀνατείνας τὴν δεξιάν, « Ἄδε, εἶπε, κρείσσων. » Οὕτω γὰρ ὁ Θεόφραστος ἰστορήκε· προσιστόρηκε δὲ καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐν Ῥυτίνῳ (?), τοῦ κήρυκος « αὔται πλείους· εἰπόντος, ἀλλ' αὔται, φάναι, βελτίους » καὶ ἐπικυρῶσαι τὴν τῶν ἑλαττόνων χειροτονίαν. Utrumque locum Meursius et Fabricius ad comicum Apollodorum retulerunt, refragante Meinekio in Hist. crit. com. p. 463. — Ceterum fragmenta Apollodori, grammatica maxime, augeri adhuc posse confido; ego hunc in finem post Heynium veteres auctores excutere nolui; quæ ultro se mihi obtulerunt, enotasse satis habui.

VOLUMEN II.

PROLEGOMENA.

Excerpta Escorialensia Augustus quoque Federus, vir doctissimus, e codice olim descripsit. Sed quibus edendis ante viginti hosce annos paucorum dierum otium suffecisset, eorum particulam nunc demum typis mandare placuit (*Polybii, Diodori atque Dionysii fragmenta cum Nicolai XXV prioribus. Darmstadii an. 1849*). Parisiensem editionem nusquam Federus memorat. Igitur non novit eam; quod qui negarunt, malevolos esse censeo. Ceterum Parisiensis et Darmstadiensis editiones etiam in iis, quæ non in trivio cuique obvia essent, sæpenumero consentiunt. Quod gaudeo. Enotabo quæ nova accedunt. Præterea Nicolaus Piccolo, vir non minus humanitatis quam ingenii et doctrinæ laude clarissimus, egregia multa attulit in appendice ad commentarium suum in Nicolai fragmentum Περὶ βίου Καίσαρος (v. infra Add. ad tom. III). Quorum quidem pleraque jam ante duos abhinc annos v. d. mecum communicaverat.

Pag. VII, I, lin. 6. ἀνελεῖν μὲν] Federus v. μὲν uncis inclusit, ut de suo additam. At μὲν plenis

litteris in cod. exstat; contra vero pro ἀνελεῖν codex ἀν, sicut mox ἀποστεῖ pro ἀποστείλαι, et fr. 9, ἐν pro ἐννοήσας, et fr. 34, ἦ pro ἦκε etc. Unde patet librarium compendia scripturæ, quæ erant in libro describendo, non satis intellexisse. Federus de hujusmodi rebus plerumque nihil monuit, quasi hæc parvi essent momenti in emendando libro corruptissimo.

Pag. VIII, fr. 4, lin. 4. ἐπὶ τῆς] I. ἐπὶ τὰς, uti est in nota.

Pag. IX, fr. 6, lin. 3. υἰοῦς] Cum Federo corrige υἰωνοῦς. — Ib. fr. 8, lin. 5 προέχων] προσχὼν tacite scripsit Feder. et h. l. et pag. XVIII, fr. 23, lin. 3. Quod sane miror.

Pag. XI, fr. 12, lin. 3. διὰ τοὺς ἰδίους ἐκείνων περιεσπασμένων] περιεσπασμοὺς recte Federus. διὰ τοὺς Ἰουδαίους conj. Piccolo. — lin. 6. καρπούμενος] lege ἀρκούμενος, uti est in latinis. Error hypothetæ, qui vocem ἀρτούμενος in ἀρκούμενος corrigere jussus erat.

Pag. XII, lin. 14. ἔνεκεν αὐτῶν βασιλεία εἶναι] Hæc quantumvis dura possis tueri : *per ipsos* (Romanos) *Timarcho licere regi esse*. Sin minus hoc placet, leg. ἔδωκεν αὐτόνομον. In not. ad h. l. lege

Μήδων pro Μηδῶν. — fr. 14, l. 3. τὴν ὁμοιότητα τῆς ὀψείως καὶ τὴν ἠλικίαν ὁμοίαν ἔχοντα] Vario modo hæc ad majorem concinnitatem revocare licet. Suavissimam medicinam propinat Dübnerus meus, legendum censens : τὴν ὠραιότητα. Sin excerptoris verba sunt, Diodorus dederit : τὴν τε ὀψιν καὶ τὴν ἠλ. ὁμοίαν ἔχοντα, uti legimus infra p. xvi, lin. 3 in gemella narratione.

Pag. xiii, lin. 6. In nota ad h. l. lege : Codex ὀνομάζειν ὁ φάνην, unde in contextu dedi ὀνομαζόμενον Ὀφάνην. Sed præstat cum Federo legere ὄνομα Ζηνοφάνην. Certe Zenophanem quendam posterioris ævi in Cilicia tyrannum memorat Strabo XIV, p. 672. — Ibid. lin. 14, 15 corrige sphalma illud ταῖς ἐπὶ pro ἐπὶ ταῖς. — Ib. fr. 15, lin. 2. ἐπιβουλευσάντες Ἀριαράθην.] Dativum ex vulgari loq. usu reponendum recte, puto, censent Piccolo et Feder. Quamquam accusativi exemplum habes in Steph. Thes. IV, p. 1544, A.

Pag. xiv, not. 6. διασαφεῖν] διαγράφειν conj. Feder. Mox pro ὄργυιῶν codex præbet ὄργυαιῶν, quod notare omisi. Dein pro τάλαντων l. τάλάντων. — lin. 4 ab ima. προσεχόντων] iterum Federus tacite προσχόντων.

Pag. xv, lin. 3. verba πρὸς τέλος ἀγαγεῖν excerptoris esse videntur. Diodorus dixerit : ἐπιλοτιμήθη περὶ τὴν vel ἐπὶ τῆ. — lin. 18. Βυζάντιοι] οἱ Β. dedit Feder. — lin. 28 post τέλος excidit [δέ]. V. nota. Contractam esse narrationem patet. At nihil est cur v. ἐγκρατής ad Metellum, non vero ad Pseudo-Philippum spectare putemus. — In not. ad fr. 17, lin. 2 pro ed. Bonn. lege ed. Boiss.

Pag. xvi, fr. 20, lin. 5. Κάσιον] Κάσιον, nomen romanum, Federus, quamquam dubitans, introduxit. Syrorum Ζεὺς Κάσιος, ὄρος Κάσιον etc. satis indicant nihil n. l. inesse a Syria alienum.

*Pag. xvii, lin. 14. In not. (3) ad h. l. adde : « Sed præstare videntur quæ in latinis expressimus, ubi vertimus quasi lin. 9 in græcis esset [ἐν οἷς καὶ] τοὺς περὶ τὴν Λάρισσαν. » Idem Federo visum est. — lin. 25 παρὰ πόλιν] περὶ π. male Feder. — lin. ult. Μολκέστης s. Μολκέτης] Optime Federus refinxit Μοχρέτης. « Per temporum rationes, ait, vix diversus esse poterit a Moagete Cibyriæ tyranno ap. Polyb. 22, 17, indeque Livium (38, 14). Idem nomen a Strabone lib. 13 extr. ultimo ejusdem civitatis tyranno, centum fere annis posteriori, tribuitur; quo e loco simul discimus Pisidarum quodammodo coloniam Cibyram, hujusque in ditone fuisse Bubonem. Qui legatiofi ad Manlium interfuisse frater a Polybio memoratur, hic noster forsitate Semias fuerit. »

Pag. xix, ante not. 6. πορρωτάτω] προσωτάτω tacite Feder. In not. 4 ad hoc fr. dele verba :

Mox excidisse videtur v. δύνατο. — Ibid. fr. 25, in versione lin. 5, lege et duces qui a regia familia stabant. Quod in gr. codex habet τοῦ ἀπὸ τοῦ κτλ. frustra tuetur Feder.

Pag. xxi, lin. 6. ὑπεβολὴν] fort. ἀναβολὴν fuisse conj. Feder. — lin. 9 interpunge ante verba, τὴν Ἐνναν, quæ sunt ecclrogarii, qui totum h. locum perperam excerpserit. In antec. plura excidisse vel ex particula μὲν, quæ nunc abundat post v. παραχρῆμα, colligas. Nam perperam hoc in excerptis nostris tuearis comparatis aliis optimorum auctorum locis, ubi post μὲν nullum sequitur δέ. Nihil enim subesse nisi excerptoris oscitantiam luculentissime docent ea excerpta quæ cum integro opere conferre licet. — Ut illuc revertar, Eunos Diodoreus hæc dixerit : confestim nulla interposita mora defectionis consilium exsequendum esse, primum vero Ennâ potiri debere; id enim subsequenti-bus cœptis omen esse; nam fati decreto factum, ut hæc ipsis patria urbs data esset, quæ totius insulæ esset acropolis. Pro τὴν πατρίδα fort. fuit ταύτην τὴν πατρίδα. — Federus interpunxit τὴν πατρίδα, τὴν Ἐνναν οὔσαν, ἀκρόπολιν. Quod nihili. — lin. 7. βίαιον? ἀνήκεστον] Pro inepto signo interrogationis pone ἦ, ut tacite pro more Federus, vel μηδ', ut mavult Piccolo.

Pag. xxiii, lin. 1 ἐπιβολῆς] ἀναβολῆς e conj. dedit Feder. — Ib. fr. 31, l. 8 pro ὁ δὲ Ἐξ. cum Federo l. ὁ δὲ Ἐξ. et deinde Σέντιος, coll. Livio Ep. 70, et fr. 32, lin. 3. κατατιώμενος. — lin. 3 ab ima pro Ταρχύνιος Feder. reponi vult Ταρχύτιος, fort. recte. Apud Plutarch. Sertor. 26, 2 habes : Περπένην δὲ καὶ Γρακῖνον.

Pag. xxiv, l. 4. ἀνακλιθεῖς] κατακλιθεῖς Federus vult. Non opus. Cf. χαμαὶ ἀνέκλινε in Exo. Nicol. tom. III, p. 386, l. 13. — fr. 33, l. 20 ὑπακούεσθαι l. ὑπακούεσθαι, mon. Federo et Dübnero. — In extr. fragm. Federus pro corrupto εἰς τὰς χεῖρας conjecit εἰσαγεῖρας, quod a traditis propius abest. De re cf. Strabo XII, p. 576 : Ἐγγὺς ἦλλον οἱ Κυζικηνοὶ τοῦ ζωγρίου λαβεῖν τὸν βασιλέα ἐν τῇ διώρυγι ἀντιδιόρτυτοντες· ἀλλ' ἔφθη φυλαξάμενος καὶ ἀναλαβὼν ἑαυτὸν ἔξω τοῦ ὀρύγματος. Locum, qui me fugit, debeo Federo.

Pag. xxv, ad fr. 34. Federus putat Antiochum, de quo h. l. sermo est, non esse Ant. Asiaticum ut nos statuimus, quia hujus regno Seleucidarum seriem claudat Appianus, in nostro vero fragmento superstes sit adversarius ipse quoque Seleucida. Quæ argumentatio nulla est. Appianus non eum memorare voluit, cujus morte gens Seleucidarum extincta est, sed eum qui postremus Syriæ rex fuit.

Pag. xxvi, fr. 35, l. 6. ταύτην αἰτίαν] l. ταύτην τὴν αἰτ. — l. 21. τῆς ἀμιλλῆς] τῆς ἀμιλλας ed. Feder.,

et reapse sic codex habet, quod notare omisi. Fort. leg. ἀπειλῆς conj. Feder., de quo ipse quoque cogitaveram. Num fort. ἀμειλιχίας, an τοιαύτης δμιλίας?

Pag. xxviii, l. 7. πρὸς τοὺς περὶ Ἀγαθοκλέα] πρὸς τὸν Ἀγαθ. Federus, nescio quo lapsu. — l. 8. ὑδρείας] l. ὑδρίας. — l. 15. Ἀρσινόης φόνω] Cf. Joan. Antioch. fr. 54, p. 558. — l. 21. τὴν πατέρα] l. τὸν π. — l. 29. προσέκειτο] προσέκειτο Feder., quod nisi sphalma est, male habet. — l. 30. Verba ἐξ ἀπιστίας, unde elicui quod sequitur ἐξαπέστειλε, parenthesi signis, ut a librario efficta, includenda erant. — lin. ult. μηδὲν] μηδένα scr. Feder.

Pag. xxix, lin. penult. ἤξειν (ἔξειν cod.)] ἔλξειν Federus, quod præfero.

Pag. xxx, l. 1. ἔτι μᾶλλον] ἔτι μέλλον vel ἐπιβάλλον conj. F. — lin. 11. ἐκκηλούμενος] fort. fuisse ἐκκαλούμενος opinatur F. — Ib. not. 17. adde : ὑπὸ τούτους conj. Feder. — l. ult. pro καθεσταμένους l. καθεσταμένους.

Pag. xxxi, l. 11. βραστήν] l. βράστην cum Piccoloo et Federo. — l. 24. μετὰ τροφῆς] μεστὰς τ. conj. Feder. — l. 27. οὐδὲν ἀγαθῶ] leg. videtur οὐδὲν ἀγαθόν, ut Feder. et Picc., vel οὐδενὸς ἀγαθῶ. — l. ultim. ἔργω] l. ἔργα, ut Piccolo et Feder.

Pag. xxxii, l. 12. ὀλίγος] ὀλίγου conj. F. — l. 15. πάντων μάλιστα] παντὸς μ. Feder. — l. 36. leg. Μισσηνόν. — l. 38. κατέπλησε ταῖς τρ.] verbi dativo juncti exemplum v. in Steph. Thes. v. πίπλημι. Quod propter Federum moneo.

Pag. xxxiii, l. 9. ποιήσεται διὰ τὴν ἐκ] Federus conj. ποιήσῃ τὴν διάστασιν ἐκ τῆς κτλ., Piccolous conj. ποιήσεται δικαστήν. Mihi etiam nunc verba αὐτὸν ποιήσεται et αὐτὸν ποιήσεται in eadem linea magnopere displicent, et librario imputanda esse videntur. Scripserim : ἢ τὸν δῆμον ἐρεβίσθη πρὸς αὐτὸν, διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐταιρείας ἐπιβόλην (sic malim pro ἐπιβουλήν) τινὰ (neutr. plur.) κατ' αὐτοῦ μηχανησάμενος.

Pag. xxxiv, l. 1. ἔχοντι] ἔχοντα maluit Fed. — l. 3. τῷ τε] leg. τῷ δὲ cum Picc. et Fed. — lin. 8. λεγομένων τε καὶ] hæc verba ap. Federum exciderunt. — l. 24. δπου] ὁ ποῦ Fed.

Pag. xxxv, l. 3. ὑποκαθεῖσθαι] ὑποκαθῆσθαι leg. censet F. — l. 9. leg. ἀθρώων, ut Fed. — l. 10. ἀπεκόπη] ἀνεκόπη F. — lin. 13. τῶν Ῥωμαίων] l. τὴν Ῥ. — l. 34. τοῦ θορύβου] supple accus. τὴν πόλιν vel τὸν δῆμον, aut lege τὸν θόρυβον.

Pag. xxxvi, l. 17. ἀποτραπέσθαι μηδὲν] ἀ. καὶ μηδὲν Fed. — l. 27. ἰσόπεδον μένον] Aut fuit ἰσόπεδον Μήλιον (μέλιον in cod. aliquo fuerit) uti Federus censet, aut verba ὡς ἄν... μένον ex inepta glossa in textum irrepperunt. Deinde in verbis quæ ex Dionys. Exc. Vat. supplevi, scripserim : τόπος οὖν

[Αἴκων] Μήλιον κτλ. — lin. 7 ab ima ἀγειν] ἀπάγειν conj. Feder.

Pag. xxxvii, l. 1. lege γενόμενος cum Piccoloo et Federo. — l. 6. ταῖς οἰκίαις] ἐν τ. οἰκ. conj. Piccolo. — lin. 9. excidit τοῖς ante Καμπανίαν. — l. 13. ἐλάμβανον] eadem vox quum paullo post redeat, Piccolous priori loco fort. leg. suspicatur ἀπέλαυον, aut altero loco μικρὸν ἐβάλλοντο. — l. 21. οἱ δὲ ἀσθενεῖς] fort. fuisse οἱ δὲ πλείστοι ἀσθενεῖς suspicatur Piccolo. — l. 32. ἐκ τοῦ πεδίου] ἐκ τοῦ σπουδαίου elegantior conj. Piccolo, collatis Nicolai verbis (t. III, p. 355) ἀπὸ τοῦ βελτίστου καὶ σπουδαιωτάτου. Federus dedit ἐκ τοῦ παλαιοῦ. Similiter possis ἐκ τοῦ βεβαίου, ἐκ τοῦ αἰδίου, ἐκ τοῦ ἐμπέδου Nec fortasse deerit, qui ipsam vulgatam tueatur, collata v. πεδόθεν, i. e. ἀρχῆθεν, sec. Hesych. — lin. 38. δαί] in δῆ mutavit F. — ib. κωλύσαν] leg. κωλύσον, suadente Piccoloo. — l. 40. Σιτικηνοὶ] Verum gentis nomen, Σιδικίνοι, posuit Feder., dubitans tamen. Cf. Steph. Byz. v. Σιτηκόν. — l. 44. ἐάσωμεν] l. ἐάσομεν, ut bene Federus.

Pag. xxxviii, l. 17. αὐτὸν] αὐτὸς Feder., quod ipse quoque malim, quia propius abest ab αὐτοῖς, uti est in cod. — l. 19. τὰς τότε οὔσας] καὶ τότε οὔσας, et deinde ἐπειδὴ, Feder. — l. 33. διακομῆσαι] παρακ. F. — l. 34. χωρήσαντες] l. χωρίσαντες, uti est in lat. — l. 45. Ταρρακινά] Hic quoque, ut passim, ad Romanam orthographiam nomina exigens Federus scr. Ταρρακινά, quamquam refragante Stephano qui ipsum citat Dionysium. — ult. καὶ γὰρ] l. καὶ χεῖρ, ex correctione Federi.

Pag. xxxix, l. 2, not. 14 ἀπάντων] præstat ὑπ' αὐτῶν, ut conj. Feder. — l. 6. συμπεμπόντων] excudi deb. συμπροπεμπόντων. — l. 12. Οὐλτουρνόν] l. Οὐλοτουρνόν vel Οὐλουτοῦρνόν, coll. Dionys. VII, 3. Strabo V, p. 238, 249. — l. 23. στρατιάν τε γὰρ] fuerit στρατολογίαν γὰρ. Feder. conj. στῆτιάν τ' ἀγείρειν. — l. 26. χρονισμοῦ] χρονοῦ, sphalma ap. Fed. — l. 37. φόγον] φόβον Fed. — ib. extr. pro ὑπὲρ τοῦ [υἱοῦ τοῦ] ὑπάτου Μαλλίου, tacite Feder. : Περὶ τοῦ υἱοῦ Μαλλίου.

Pag. xl, l. 10. ἀπολυθέντων] ἀπεληλυθόντων conj. Fed. — l. 11. ἐν ταῖς ὑποψίαις] artic. tacite om. Fed.; ἐν τινι ὑποψίᾳ conj. Piccolo. — l. 15 sq. ὀκτακοσίους... τετρακοσίους] ὀκτακισχιλίους... τετρακισχιλίους tacite Feder., quasi hæc codex haberet. At non fuisse Rheginis 12,000 præsidiariorum, vel inde colligeris quod infra Pyrrhus cum 500 tantum militibus urbe pititurus fuisse fingitur. Ac nescio qui fiat, ut ipse etiam Federus p. 70 not. Decium dicat cladem istam excitasse « cum suis octingentis Campanis et quadringentis Sidicinis. » — lin. 28. In not. 6 ad h. l. ita lege :... « in antecedentibus post v. πρὸς αὐτοῦ excidisse videtur

παρεκαλείτο vel simile verbum. Quam emendandi rationem proposuit Piccolous, eamque unice veram esse puto. » — l. 44. μέλλειν] l. μέλλων ex Dionys. Exc. Ambros. ap. Mai. p. 521, ubi pan-nus hujus fragm. exstat. — *ιδ. φ'* (500) στρατιώτας] τετρακοσίους (quod in cod. foret υ') στρ. Federus tacite. Falsum hoc esse subindicat Dionysii Exc. Ambros. l. 1., ubi habes πεντακισχιλίων. Quodsi hic verus numerus est, fortasse etiam supra 8000 et 4000 pro 800 et 400 desiderabis. Nescio an tale quid Federo in mentem venerit; quamquam nihil ille de Dionysii numeris monuit.

Pag. XLII, l. 7. καὶ γόνασι προσκυλιόμενοις] Hæc non leguntur in ed. Federi. — lin. 17. τίθησι] l. τίθηται et μοχ ἀναμείνασα pro ἀναμένουσα, et lin. 22 insere [τὸν] ante ἕτερον. — lin. 33. ἀντέ-χεσθαι] errore typogr. pro ἀνέχ. — lin. 38. ἐγέ-νετο χρόνος] cum Federo lege ἐγίγνετο [δ] χρόνος.

P. XLII, lin. 3. lege ἐπὶ τοῖς κακούργοις, uti scripsit Federus.

FRAGMENTS.

P. 9, fr. 1 a. — Schol. Venet. et Vatican. in Eurip. Orest. 859 : Ἡ πολλὴ δόξα κατέχει μὴ ἀφί-χθαι τὸν Αἴγυπτον εἰς Ἄργος, καθάπερ ἄλλοι φασὶ καὶ Ἐκαταῖος γράφων οὕτως (v. Addend. ad vol. I, p. 28)... Καὶ Διονύσιος ὁ Κυκλογράφος ἐν τῷ πρώτῳ (ἐν τούτῳ cod.) τὰ παραπλήσια φησι. Φρόνιχος δὲ ὁ τραγικός φησι σὺν Αἰγυπτίοις τὸν Αἴγυπτον ἔκειν εἰς Ἄργος. Λέγεται δὲ κτλ. quæ vide in fragm. Diniaæ.

Pag. 3, b., lin. 9 ab ima. — Cf. ἡ κατὰ Κάδμον καὶ Δαναὸν γραμματικὴ, quæ 16 tantum literis utebatur, ap. Syrianum ad Hermogen. p. 17. Fabric. B. Gr. I, c. 23.

P. 5, b, not. — Pro Herod. VI, 69 lege : VI, 98.

P. 5, a, lin. 1. — Τὰ μετὰ Δαρεῖον fuerint τὰ μέχρι Δαρεῖου sc. Περσικά.

Pag. 7 b, lin. 7. — Eadem ex Socrate habet Nicophorus Hist. Eccles. X, 13.

Pag. 9, fr. 11 a. — Schol. Hom. Odyss. μ, 85 : Ταύτην (sc. τὴν Σκύλλαν τὴν Φόρκυκος καὶ Ἐκάτης θυγατέρα) λέγεται τὸν Ἡρακλέα, ὅποτε τὰς Γηρυόου βοῦς ἦγεν, ὡς εἶδεν ἀπληστευομένην, ἀνελεῖν, τὸν δὲ πατέρα διὰ πυρὸς ἀναγκάσαι πάλιν αὐτὴν ἀναζῆσαι. Ἡ ἱστορία παρὰ Διονύσιον (Διονύσιον cod.).

Pag. 10, fragm. 5 a. — Schol. Ven. ad Eur. Hec. 119 ed. Cobet. : Τοὺς Θεσείως παῖδας ἐνίοι φασὶ μὴ ἡγεμόνας στρατεύεσθαι ἐπὶ Ἴλιον, μηδὲ τῆς συμμαχίας χάριν, ἀλλὰ ἀποληφόμενοις τὴν Αἴθραν. Διὸ καὶ τὸν Ὀμηρον λέγειν τὸν Μενεσθέα ἡγεῖσθαι τῶν Ἀθηναίων. Διονύσιος γοῦν ὁ τὸν Κύκλον ποιήσας : « Δη-μοφῶν δὲ ὁ Θεσείως ἐδεῖτο αὐτῶν δοῦναι Αἴθραν τὴν

Πιτθέως τὴν τοῦ πατρὸς μητέρα, ὅπως αὐτὴν κομίσωσιν οἰκάδε. Μενέλαος δὲ πρὸς Ἑλένην πέμπει Ταλθύβιον κελεύσας ἀγεῖν Αἴθραν καὶ Ἑλένη διωρησαμένη Αἴθραν παντοδαπῷ κόσμῳ ἀποστέλλει πρὸς Δημοφῶντα καὶ Ἀκάμαντα. » Ἑλλάνικος δὲ (fr. 75)...

Pag. 12 not. — Rheginum, qui Πολυμνήμονα scripsit, Valesius ad Socrat. H. E. III, 23 eum esse putat, cui Phrynichus sophista unum ex libris, quos de oratoris apparatu scripsit, nuncupavit. Vixisset igitur sub Marco Antonino et Commodo imp. Rheginum ἐπίσκοπον Πανίου τῆς Θρακῶν χώρας habes in Concilio Constantin. 3, p. 500. Vide tom. IV, p. 69 not.

Pag. 15 ad Hippiis fr. 7. — Cf. Aristotelis fr. 95, p. 136.

Pag. 16, Eugeonis fr. 1. — Adde in not. : Apud Heraclidem deinde sermo est de alba hirundine, quæ in Samo insula apparuerit. Hoc ex Eugeone fluxerit, quem fortasse innuit Antigon. Mir. c. 132 : Ὁ τοὺς Σαμιακοὺς ὄρους συγγεγραφὸς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρα-τόν φησι χειδιόνα λευκὴν φανῆναι. Quid sibi velit verba ἐπὶ τῶν κτλ., obscurum. Cf. not. Schnei-dewini ad Heraclid. Pont. p. 215. Consentaneum est Samios horographos rerum tempora retulisse ad seriem Junonis sacerdotum, quarum prima fuit Admata sive Admete. Fortasse tale quid etiam h. l. latet. — Præterea nescio an Eugeonis nomen restituendum sit apud Tzetz. Chil. I, 144, ubi Candaulis uxorem Nyssam dici ait παρ' Αἰνεῖα ἐν Σαμιακοῖς λόγοις, teste Ptolemæo (v. Abantis fr. 1, tom. IV, p. 278).

Pag. 24, Glauci fr. 6 a. — Schol. Venet. et Rom. ad Eurip. Hec. 41 : Τὸ μὲν φίλον πρόσφα-γμα] Ὑπὸ Νεοπτολέμου φασὶν αὐτὴν σφαγιασθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἴβυκος : ὁ δὲ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας φη-σὶν ὑπὸ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδους ἐν τῇ τῆς πόλεως ἀλώσει τραυματισθεῖσαν ἀπολέσθαι, ταφῆναι δὲ ὑπὸ Νεοπτολέμου, ὡς Γλαῦκος γράφει : ἄλλοι δὲ φασὶ συνθέ-μενον Πριάμῳ τὸν Ἀχιλλέα περὶ τοῦ Πολυξένης γάμου ἀναιρεθῆναι ἐν τῷ Θυμβραῖου Ἀπόλλωνος ἄλσει. Cy-priaca Glaucus laudaverat, opinor. Eadem in schol. Androm. ed. Cobet. vocantur Κυπριακαὶ ἱστορίαι.

Pag. 25. Cum octo libris Ὑπομνημάτων, quæ Democrito attribuuntur, conferri potest Ὀκτάτευχος, quæ Osthana, mago celeberrimo, Democriti magistro, adscribitur (Euseb. P. E. I, 10 fin. Chron. p. 43). — Quæ pag. 24 not. de temporibus Democriti et Anaxagoræ monui, approbavit ulteriusque executus est C. Fr. Hermannus in *Disputatione De philosophorum Ionicorum ætatibus*. Gætting. 1849.

P. 30 ad fr. 9. — Cf. Creüzer. *Symbolik* II, p. 224.

Pag. 32 ad fr. 11. — Cf. Philoponus ad h. l. p. 71. 72.

Ibid. fr. 15 lin. 6. — Post v. *Amyci* excidit : *interfecti*.

Pag. 33, fr. 18, lin. 2. — Pro *Laodamantis* lege *Laomedontis*.

Pag. 34, ad fr. 22. — Adde Steph. Byz.: Κανθηλια, πόλις περι Καρχηδόνα. Ἐκαταῖος (fr. 309. 310) Ἀσία. Ἡρόδοτος (Ἡρόδορος?).

Pag. 41, fr. 64. — Hunc locum fortasse cum fragm. 1 conjungendum esse, quoniam Cephalleniam Taphii olim inhabitarint, suspiciatur Creuzerus in *Münchner Gel. Anzeig.* 1849, p. 781.

Pag. 42, Sim. fr. 2. — De fabula v. Creuzer. *Symb.* III, p. 377.

Pag. 43 a, lin. 18. — Pro *Hist. Rom. leg. Hist. Homeri*.

Pag. 47 ad Ionis fr. 1. — In Vita Sophoclis p. 131 Βιογρ. Westerm. leguntur hæc : Ἡθοποιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὀμηρικὴν ἐμμετρούμενος χάριν. Ὅθεν εἰπεῖν Ἰωνικόν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθητήν. Ibi Ἴωνα τὸν ποιητὴν Meinekius, Ἴωνα τὸν Χῖον Bergkius legendum esse censent. Dubitat Leutsch. in *Philologo* I, p. 133.

Pag. 59. — De Hippiæ testimoniis adde Apulej. Florid. p. 676 : *Hippias Eleus sophista, artium multitudine prior omnibus, eloquentia nulli secundus.*

Pag. 58, fr. 18. — Pro Ἀντιφάνης δὲ, quod habent schol. vg., in *Anecd. Cramerii* l. 1. est Ἀντισθένης δὲ.

Pag. 59 b, not. 1. — De hoc Aphareo, tragico poeta, v. Wagner. in *Fragm. tragg.* p. 113.

Pag. 60 b, not. 1. Recte Osannum pro *Thasio* Hippiæ *Eleum* reposuisse, jam minus confidenter dixerim. Certe Hippias Thasius quidam, quem Tringitaviri capitis damnarunt, occurrit ap. Lysiam C. Agorat. § 54.

P. 64 *init. lin.* 4. — Δαμάστης δ Σιγείδης] Apud Dionys. A. R. I, 72 (v. Dam. fr. 8) libri plurimi, ut vid., exhibent δ Σιγείδης; idque recte habere videtur, ut per literas vir summus Bœckhius me admonuit. Nam consentit Avienus verbis *Damastem nobili natum Sige*. Apud Dionysium Eusebii Arm. est *Damastes Sidetes*, i. e. Σιγίτης, quod genuinum est gentile nominis Σίγη (St. B. : Σίγη, πόλις Τρωάδος, ὡς Ἐκαταῖος Ἀσία. Τὸ ἐθνικὸν Σιγίτης leg. Σιγίτης), juxta alteras formas duas Σιγεύς et Σιγαῖος. Quamquam licet mirari hanc formam ab Eusebio exhiberi, quum in nostris libris sit forma in eus desinens. — Apud Suidam v. Δαμάστης pro Σιγείδης (Σιγείδης codd. AV) ἀπὸ Σιγείου τῆς Τρωάδος ante Bernhardyum legebatur : Σ. ἀπὸ Σιγείου γῆς τῆς Τρ., quod ipsum fort. refigendum putaveris in Σ. ἀπὸ Σίγης τῆς Τρ., quamquam vox γῆς abest a codd. ABVE.

Pag. 74, ad Themistogenem. — In *Lexico gr. ap. Hermannum* Deemend. rat. gr. et in *Lecapeno* ap. Matthæium (Lectt. Moscov.) complura ex Xenophonte citantur, quæ in nostris exemplaribus non leguntur. Sic *Lecapen.* p. 67 v. θανατώ. Ξενοφῶν· « Θανατοὶ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸν τοῦ Ἀραίου (Ἀραίου in Xen.) τοῦ μεγάλου ἀδελφιδού. » — Ibid. p. 71 v. μεταφέρων. Ξενοφῶν· « Καὶ ὁ Χειρίσφορος τὸ πλεόν τοῦ στρατεύματος ὑπὸ τὸν λόφον μεταφέρων ἐξαπίνης οὐ καιρίαν τιρώσκειται. » — Id. p. 58 v. ἀπαλάττω. Παρὰ Ξενοφῶντι· « Ἀπὴλλαττε δὲ μετὰ τῶν Σκυθῶν ὁ Κύρος ἐν Ἴωνία. » Hæc aperte ducta sunt ex *Anabasi* aliqua. Num forte igitur ad Themistogenem vel ad Sophænetum pertinet, adeo ut notius Xenophontis nomen hisce auctoribus a sciolo quodam substitutum sit? Ceterum ex eodem opere fluxerint etiam quæ sub Xenophontis nomine afferuntur ap. *Lecapen.* p. 56. 65. 66. 76. 58, et ap. *Hermann.* l. 1. p. 351. 357. 360. 375. 389.

P. 74. — Apud *Plutarchum* De glor. Athen. c. 1, Wytenbachius cum Meziriaco pro καὶ Θεμιστογένη... τὸν Συρακοσίον legi mavult καὶ Θεμιστογένει... τῷ Συρακοσίῳ.

Pag. 75. De Cratippo. — In loco *Plutarchi* Ἀρχίνου pro Ἀρχίππου jam reponi jusserat *Wytenbachius*, qui præterea lacunam statuendam esse *Xenophonteique* operis mentionem excidisse suspicatur.

Tom. II, p. 81. — Sero nactus sum libellum *J. F. T. Arnoldti De Athana rerum Siculorum scriptore* (Gumbinnæ 1846), ex quo disco ea quæ *Heynius* de adornatione et ambitu historiarum *Athana* scripsit, impugnasse etiam *Heldium* in *Prolegg.* in *Timol. Plutarchi* (Programm. Baruthi 1834, p. 6) et *Bœtcherum* in *Præfatione* libelli de rebus *Syracusanis* apud *Livium* et *Plutarchum* (Progr. Dresdæ 1838, p. 14). Quomodo interpretanda essent verba *Diodori*, jam viderat *Retterus* in *dissertatione historico-chronologica de Sicula Dionysiorum tyrannide* (Giessæ 1726, p. 28); cujus sententiam merito adoptarunt et *Heldius* et *Arnoldtius*; contra vero quæ *Bœtcherus* protulit aperte falsa sunt, iisque refellendis majorem quam par erat *Arnoldtius* impendit operam. Ceterum non prætermittenda est conjectura *Berkelii* haud improbabilis, quam p. 5 *Arnoldtius* commemorat. Etenim suspicatur *Berkelius* *Athanam* sive *Athaniam* (*) nostrum eundem esse cum illo, cujus *Theopompus* meminit apud *Stephanum* v. Δύμη,

(*) Confert *Arnoldt.* p. 4 formas promiscue adhibitas nominum *Θαμύρας*, *Θάμυρις*; *Ἄλκας* et *Ἄλικις*; *Θήρας*, *Θήρις*; *Θεῦδας*, *Θεῦδις*; etc., etc. — Porro *Ἄρετας*, *Ἄρετης*, *Ἄρετις*. *Ἄριστας*, *Ἄριστης*, *Ἄριστις*. *Πύθας*, *Πύθης*, *Πύθις*, alia, coll. *Papii Lexic. onomatolog.* s. vv.

ubi : Θεόπομπος μ' α Προστάται δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τῶν μὲν Συρακοσίων Ἀθηνῆς (Ἀθάνης cod. unus Berk.) καὶ Ἡρακλείδης, τῶν δὲ μισθοφόρων Ἀρχέλαος ὁ Δυμαῖος. » Ad hæc Arnoldtius : « Lobeckius quidem attingens nomen Ἀθηνῆς Pathol. p. 505 et 524 a rerum Sicularum scriptore iudicare alienum videtur : quanquam quum parum offensionis habeat formæ Ἀθάνης ad vulgare Ἀθηνᾶς nomen accommodatio, equidem non omnino repudiandam censuerim Berkeli suspitionem. Temporis certe ratio non repugnat. Quum enim Theopompus per longam digressionem libris 39-41 res Dionysiorum comprehendisset, non dubitandum est quin, qui Theopompi loco ap. Steph. memoratur Heraclides, notissimus sit Dionis in bello contra Dionysium posteriorem gesto obtrectator atque adversarius (Pseudoplat. Ep. III, IV, et VII, Diodor. XVI, 6 sq., Plutarch. Dion. 32. 48. 49. 53, Cornel. Nep. Dion. 5. 6. 7. Longin. De subl. IV, 3). Quodsi Athanas historicus illius Heraclidis socius fuit, quæmadmodum Timonides Leucadius, literis consignavit res, quarum testis oculatus partem hæud exiguam ipse administraverat? » — Denique monendum est Athanam Sicularum rerum scriptorem Westermanno non diversum esse videri ab Athanada, qui Ἀμβρακικὰ composuit (vid. tom. IV, p. 344).

Pag. 84, b, lin. 14 ab ima. — Ad eundem Dionysodorum Trœzenium pertinere videntur quæ ex Dionysodoro afferuntur ap. schol. Theocrit. V, 21, de proverbio : οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς.

P. 88. Valckenarius ad Theocrit. Adoniaz. v. 11 p. 304 suspicatur ex Dinone ducta esse quæ de rebus Persicis apud Ælium in Hist. Var. leguntur I, 31 (Περσικὸς νόμος περὶ τοῦ δῶρα προσφέρειν τῷ βασιλεῖ), 32 (Περὶ δωρημένου ὕδατος τῷ Περσῶν βασιλεῖ), 33 (Περὶ μεγάλης βροχῆς τῷ αὐτῷ δωρημένῃς), II, 17 (Περὶ μάγων τῶν ἐν Πέρσῃσι σοφίας καὶ ὤχου), VI, 14 (Περὶ Δαρείου ἐπιβουλευθέντος), XII, 1 (proluxa ac perelegans narratio Περὶ Ἀσπασίας). Quæ suspicio si certa res esset, confidentius sane et commodius de Dinonis dicendi narrandique genere disputari posset.

Pag. 89, ad Dinonis fr. 1. — Nomen Dinonis restituendum puto apud Syncell. p. 167, A, ubi ex Cephalone narratur Semiramidem muris Babylonem cinxisse, ὡς πολλοῖσι λέλεκται, Κτησίᾳ, Ζήνωνι (1. Δείνωνι), Ἡροδότῳ.

P. 90, fr. 4. — Fort. fragmentum hoc non Dinoni, sed Dinix vindicandum est; nam hic quoque opus suum in plures συντάξεις diviserat, uti nunc constat ex Eurip. scholiis Veneticis (v. tom. III, p. 24, fr. 3); argumentum vero loci Dinix magis quam Dinoni convenit.

Pag. 91, ad fr. 7. — Eadem paullo aliter (e Ctesia) narrat Nicolaus Damasc. fr. (Exc. De ins.), tom. III, p. 403.

Pag. 110, ad fr. 13. — Cf. Pollux VIII, 85, quem locum v. in nota ad Heraclid. fr. 1 § 11, tom. II, p. 209 sq.

Pag. 111, ad fr. 17. — Cf. Schol. Arist. Vesp. 500 : Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς (sc. τῶν Πεισιστρατιδῶν) καταστῆναι, ὡς φησὶν Ἐρατοσθένους, ἐπὶ ἔτη ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστοφάνους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἑνὴ φήσαντος, Ἡροδότου δὲ ἑξ καὶ τριάκοντα. Pro Ἀριστοφάνους Bentlejus reponi voluit Ἀριστοτέλους, probante Dindorf, improbante, et recte quidem, Bernhardy ad Eratosth. p. 216 et Schneidewino ad Heraclid. De reb. publ. p. 38.

Pag. 113 a, lin. 1. — Lege : Ἐπι μὴν (τὰ γράμματα τῆς πόλεως addit Telephus etc. — Deinde lin. 4 dele : (τῆς πόλεως addit Telephus).

Pag. 125, fr. 64. — Cum Aristotele facit Theophrast. ap. Ciceron. De off. II, 18. Cf. Heraclid. fr. 1, § 8, p. 209.

P. 128, fragm. 75 a. — Clemens Strom. I, p. 152 Sylb. (422 Pott.) : Τόν τε Μίνω παρὰ Διὸς δι' ἐνάτου ἔτους λαμβάνειν τοὺς νόμους ἱστοροῦσι φοιτῶντα ἐς τοῦ Διὸς ἄντρον, τόν τε αὖ Λυκούργον τὰ νομοθετικά εἰς Δελφούς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα συνεχῆς ἀπιόντα παιδεύεσθαι γράφουσι Πλάτων τε καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Ἐφορος (fr. 63).

Pag. 131, fr. 88. — Eadem etiam in schol. Venet. Eurip. Androm. 446 : Ἐξῆς δὲ αὐτοὺς (τοὺς Λακεδαιμονίους) εἰς τε τὰ ἄλλα καὶ φιλοχρηματίαν κακῶς λέγει (Εὐριπίδης). Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τοῦτο ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Λακωνῶν πολιτείᾳ καὶ τὸ ὑπὸ θεοῦ αὐτοματισθῆν προστίθησιν ἔπος : Ἀ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο γὰρ οὐδέν.

Pag. 134, fr. 90. — De tempore ad quod hæc συνθήκαι referendæ esse videntur, vide Müller. Dor. I, p. 190.

Pag. 140, fr. 102 a. — Adde Diogen. L. I, 98 : Οὗτος (ὁ Περίανδρος) πρῶτος δορυφόρους ἔσχε, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς τυραννίδα μετέστησε· καὶ οὐκ εἶα ἐν ἄσσει ζῆν τοὺς βουλομένους, καθά φησιν Ἐφορος καὶ Ἀριστοτέλης. Cf. Heraclid. Pont. fr. 5, p. 213.

Pag. 151, fr. 145. — Cf. Schol. Vat. Eurip. Alc. 1164 : Εἰς τέσσαρας διήρητο τότε ἡ Θεσσαλία πόλις, αἵτινες ἦσαν ὑποτεταγμέναι Ἀδμήτῳ, ὡς καὶ Ἀρίσταρχός φησιν. « Non Aristarchum testem, sed Aristotelem expectares. » SCHNEIDEWIN. in Heraclid. Reliqq. p. lxxix, not. At non Admeti temporibus, sed multo post ab Aleua Thessalicam tetrarchiam constitutam esse Aristoteles dixit.

Pag. 151, fragm. 145 a. — Schol. Ven. Eurip. Rhes. 311 : Πῆλτη ἀπίς ἐστὶ ἴτυν οὐκ ἔχουσα, καθάπερ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Θεσσαλῶν πολιτείᾳ

γράφων οὕτως « Διελὼν δὲ τὴν πόλιν Ἀλεύας ἔταξε καὶ τὸν κλῆρον παρέχειν ἐκάστους, ἰππέας μὲν τεσσαράκοντα, πελταστὰς (sic Cobet. pro ὀπλίτας cod.) δὲ ὀγδοήκοντα. Ἦν δὲ ἡ πέλιτη ἀσπίς ἴτυν οὐχ ἔχουσα, [οὐδ'] ἐπίχαλκος, οὐδὲ βοδός, ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη, καὶ τριακόντα (sic cod.; τρία ἀκόντια?) ἢ μακρὸν δόρυ πάντες ἐφόρου, ὃ σχέδιον ἐκαλεῖτο. Eadem, laudato Aristotele, sed ommissa operis mentione, habes ap. schol. Platon. p. 453 Bekker. Porro ex eodem Aristotelis loco propagata sunt, quæ de pelta habent Hesychius, Photius, Suidas, Timæus Lex. Plat. p. 211, Lex. Bekk. An. p. 297, 9.

Pag. 151, fr. 146. — *Aminei Thessali* fort. iidem sunt qui ap. Steph. Byz. Ἀμυμνοὶ vel Ἀμυμναῖοι, ἔθνος Ἠπειρωτικόν, vocantur.

Pag. 171. — Ad ea quæ de libro *Δικαιώματα πόλεων* inscripta diximus, adde locum Joan. Galensis (ord. fr. minor. in Anglia, sæc. xiv, qui se vitam Aristotelis e græco transtulisse affirmat) in *Summa de regimine vitæ humanæ* (Lugduni, an. 1511, cap. 6, fol. 166 rect.) : *Composuit* (Aristoteles) *scriptas ab eo justificationes græcarum civitatum, quibus Philippus lites Græcorum determinabat.* Attulit hunc locum Hüllemannus in *Staatsrecht des Alterthums* p. 122; ego debeo Schneidewino, qui citavit hæc in *Heraclid. Pöl.* p. xvii, addens hæc : « Rectene Hüllemannus ex illis verbis collegerit Philippum Macedonum in secundis litibus civitatum græcarum Aristotelis opere usum esse haud facile dixeris, et est cur de eo dubitetur : illud recte posuit : « Aristoteles' Werk hat von den herkömmlichen gegenseitigen Gerechtsamen der griechischen Staaten gehandelt, auf die sie sich schon früher in ihren Streitigkeiten zu berufen pflegten (Thucyd. I, 41). » Eodem sensu ego quoque de argumento hujus libri statui.

Pag. 185, fragm. 272 a. — Harpocration v. *Διδάσκαλος*. Ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διδραμάτων ἢ τῶν κωμωδιῶν ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ τοῦ χορευτοῦ (§ 11) « Ἐλαχον, φησὶ, Παντακλῆς διδασκαλον. » Ὅτι γὰρ ὁ Παντακλῆς ποιητῆς, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς διδασκαλίαις. Cf. Stephan. Byz. Ἀ τ ἡ ν η, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς... Ὁ δημότης Ἀττηνεύς, « Πατροκλῆς Ἀττηνεύς ἐχορήγει καὶ Παντακλῆς », quæ Harpocrationis ope sic restituit Meinekius in *Hist. crit. com.* p. 6 : Πατρ. Ἀ. ἐχορήγει, [Ἀντιοχίς] ἐνίκα, Παντακλῆς [ἐδίδασκεν]. Ceterum de Didascaliorum ratione vide quæ post Casaubonum ad Athen. VI, p. 235, E, et Fabricium in B. Gr. II, p. 288 Harl., exposuit Boeckhius in C. Inscr. N. 229, I, p. 350 sq., et Meinekius l. 1.

Pag. 186, fr. 274, lin. 2. — In latinis lege : *Neleus Codri filius.*

P. 190. — Ad mythologica Aristotelis nescio cuius, adde schol. Vat. Eurip. *Rhes.* 28 : Διττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσι ἐνιοὶ μίαν μὲν Ὀκεανίδα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἐν μέρεσσι τῆς οἰκουμένης κληθῆναι, καθάπερ Ἀπίων ἐν τοῖς Περὶ ἐπωνύμων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῳ τῆς *Θεογονίας*, ἐτέραν δὲ Φοινικίαν καὶ Ἀγήνορος.

Pag. 198 a, not., lin. 14. — Pro *architectus ille leg. ab architecto illo.*

Pag. 201, a, lin. 17. — Cum codice Parisino 1657 componendus est codex Escorialensis ω, I, 11, in quo Politiarum fragmenta tanquam pars Variæ hist. Æliani exhibentur. Titulus est : Ἐκ τῶν Ἡρακλείδων (sic) περὶ πολιτίας Ἀθηναίων. Quibus adduci possis, ut unam Atheniensium Politiam Heraclidæ Pontico vindicandam putes. Ceterum codex Escor. (quem scriba in Hispania absolvit die xii Martii an. 1543) Parisino inferior, nec quidquam habet quod enotari mereatur.

Pag. 216, fr. 11, § 2. — Hæc quo pertineant docemur Nicolai fragmento 53 (Exc. De insid.).

Pag. 222, fr. 31. — Conf. quæ similia de muribus in Gyara ins. narrat Antigone. Mirab. c. 21.

Pag. 239, fr. 11 a. — Schol. Venet. in Eurip. *Androm.* 1 : Δικαιαρχός φησιν ἐνθάδε (ἐν τῇ Θήβῃ Ὑπλακίῳ) ἀπόσπασμα τι μετὰ τοῦ Κάδμου οἰκῆσαι.

Pag. 245, fr. 31, in latinis, lin. 4 ab ult., pro *Crotonem lege Metapontum.*

Pag. 255, fr. 59, § 2 extr. — Vocem ἀνθρώπων (άνων in codd. scribi solet) non glossema, sed ex v. εἶναι ortam esse puto.

Pag. 260 a, in not. lin. 12 ab ima. — *Lege vocem nude positam.*

Pag. 263, fr. 61 init. — Corruptum istud στάμου nescio an fuerit Στύμου. Certe Στύμη vel Τύμη mons in Thessalia, Epiri et Macedonia confiniis situs est, optimeque eo terminus notari potuit. Nomen hoc varie in libris corruptum est Vide Strabo VII, p. 326 cum not. Cramerii, Arrian. Anab. I, 7.

Pag. 286, ad fr. 64. — Adde Hesych.: Κλεψιάμβοι Ἀριστοξενος, μέλη τινὰ παρ' Ἀλκμαῖνι.

P. 294 a, init. — Titulum sic lege : ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ.

Pag. 301, ad fr. 40. — E Phaniæ libro Περὶ ποιητῶν propagata etiam ea fuerint, quæ eodem loco Eustathius e Timolao (qui Phaniam testem adduxerit) narravit de Demodoco et de Phemio, quorum ille Clytæmnestræ, hic Penelopæ custus sit appositus.

Pag. 332, fr. 6. — Cf. Tertullian. De pallio c. 9, in Alexandri Polyh. fr. 151, tom. III, p. 244.

Pag. 333. — Fortasse nomen Κλύτος vel Κλειτός corruptum est in Κλειτοφῶν apud schol. Hom.

II. v, 404. V. Clitophontis fr. 5, tom. IV, p. 368.

Pag. 337, ad fr. 11. — Mæandrii Milesii nomen restituendum puto in schol. Apoll. Rhod. I, 1126, ubi de Milesiorum instituto laudatur Μένανδρος. Locum exscripti in Menandri fragm. tom. IV, p. 443. Cf. etiam Domitii Callistrati fr. 2 a not., tom. IV, p. 354. — Num huc pertineat etiam Λεάνδρου ἡ Ἀρχτιάδης apud schol. Odys. γ, 344, nescio. Vide not. ad Aretadæ fr. 3, tom. IV, p. 316.

Pag. 342, ad fr. 3. — Cf. supra p. 623 Addenda ad Hecat. init.

Pag. 345 b, lin. 21. — *Menecratem Ephesium Arati præceptorem.*] Hunc esse puta Menecratem quem de re astrológica laudat schol. Vatican. ad Eurip. Rhes. 524, p. 299 ed. Cobet.

Pag. 354, post fragm. 5. — Fragmentis Diodori Periegetæ addendus videtur locus Ulpiani ad Demosth. Or. de coron. p. 73, C ed. Wolf, ubi Diodorus ex Hellanico (v. Hell. fr. 71, tom. I, p. 54) refert Orchomenios a Thracibus pulsos in Atticam venisse sub Munycho rege, locumque iis assignatum Munychiam vocatum esse. Vulgo hæc leguntur in Fragm. Diodori Siculi (tom. II, p. 583 ed. Didot.). Ad periegetam Diodorum retulit Prellerus (De Hellanico p. 25), recte puto.

Pag. 356, ad fr. 15. — Adde : Steph. Byz. : Ἀτίνη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φρόνιχος δὲ τῆς Ἀτταλίδος φησίν. Ὁ δημότης Ἀθηνεύς. « Πατροκλῆς Ἀθηνεύς ἐχορήγει, [Ἀντιοχίς] ἐνίκαι, Παντακλῆς [ἐδίδασκεν]. » Διονύσιος Ἀτίνειαν τὸν δῆμον (sc. καλεῖ). Ἄλλ' οὐκ ἔξ τὸ Ἀτίνεύς ὄφειλον Ἀθηνεύς.

Pag. 370 not. 2 extr. — Dele verba : *Lycus Περὶ Θηβῶν*, etc. Etenim librum *De Thebis* non esse Lysimacho vindicandum, sed revera esse *Lyci Rhegini* patet ex loco auctoris Recogn. ap. Clement. — Quare adde p. 374 quæ huc pertinent hæcce :

ΠΕΡΙ ΘΗΒΩΝ. Fr. 14, a. — Tzetzes ad Lyc. 1206 : Λύκος ἐν τῷ Περὶ Θηβῶν ἱστορεῖ. « Μετὰ τὰ κατὰ Δευκαλίωνα Ζεὺς μιγείας Ἰοδάμα τῇ Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος, γενναῖ Ἰθήβην, ἣν δίδωσιν Ὠρύγῳ, ἀφ' οὗ Ὠρυγία ἢ Θήβη.

Fr. 14 b. — Auctor Recogn. ap. S. Clement. X, 21, p. 318 A : *Lycus Rheginus ex Iodama, nepte Amphictyonis, qui avum habuit Prometheus, illam (Theben) genitam scribit.* De Thebes parentibus varias vet. sententias fusius exponit Unger. in Theban. Paradox. p. 63 sq. De Ogygiæ nomine cf. Aristodemus ap. schol. Eur. Phæn. 113. Cf. etiam Müller. *Min.* p. 392.

Fr. 14, c. — Schol. ad Hesiod. Theog. 326 : Λύκος ἐν τῷ Περὶ Θηβῶν (Θηβαίων libri) αὐτὴν (sc. τὴν Σφίγγα) ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναι φησι. Φῖκα δὲ αὐτὴν οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον. Alii Sphingem a Marte vel

ab Junone missam aiunt. V. quæ de his congescit Unger. l. l. p. 385 sq. De nomine Φίξ (æol. pro Σφίγγι) et de Phicio monte v. Müller. *Min.* p. 33.

Fr. 14, d. — Suidas : Καδμεία νίκη, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῶ νικῶντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες ὑστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἠττήθησαν οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἰνίγμα λύσας ἐπαθλον τὴν μητέρα ἔγημε. Τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν. Ὡς δὲ αὐτὸν (I. Λύκος) ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα ἐθήτευσεν Ἀρεῖ ὀκτὼ ἔτη. De re v. Unger. l. l. 107 sqq. Pro Λύκος, quod restitui, Küsterus reponi voluit Λυσίμαχος, Bernhardyus *Armenidæ* mentionem latere putavit.

P. 382, ad Calliæ fr. 1. — Apud Macrobius cod. Paris. 6371 pro δὲ χειρρός ἐστιν τό τ' ὄρος etc., præbet ΔΕΕΧΥΤΟCECTINOTOPOC, quod Schneidewinus in *Rh. Mus.* 1843, p. 83 corrigi in δὲ ἐχυρός ἐστιν ὁ τόπος. ** Καὶ [ἢ Παλική], τὸ παλαιὸν κτλ. Post τόπος plura Calliæ verba a Macrobio ommissa, deinde ἢ Παλική suppleendum esse censet, Assentior. — Pro Δεῖλλους ibid. lin. 3, ex aliis scriptoribus legendum videtur Δέλλους; codex Paris. habet h. l. ΔΕΑΛΛΟΥΣ.

Pag. 385 a, lin. 25. — Lege : *non diversum fuisse videtur τὸ βιβλίον* etc.

Pag. 385, not. 1, lin. 2. — Lege : *Deque iis quæ Herodotus in Ægyptiῳ descriptione ex Hecatæo Milesio in opus suum* etc.

P. 386, fr. 2. — Priorem hujus loci partem latine vertit Natalis Comes Myth. IX, 6. Idem IX, 15 hæc affert : *Alii dicunt, inter quos fuit Callisthenes in Navigatione (ἐν Περίπλῳ sc.) et Hecatæus de Hyperboreis, duos colles fuisse in Phrygia, qui Aures asini vocarentur, super quibus minutissima oppida condita fuerint, e quibus latrones complures viatores et peregrinos adoriebantur. His locis quum arma Midas intulisset, ac oppidis per vim potius fuisset, abtruncatis eorum locorum latronibus, dictus est fabulose aures asini habere.* Græcæ hæc leguntur ap. Tzetzem in Lyc. 1401 : Λέγουσιν ἐν Φρυγίᾳ δύο εἶναι λόφους καλουμένους ὄτα ὄνου, ὧν περὶ ὁ Μίδαξ κρατήσας καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ληστὰς ἀνελὼν, ἐμυθεύθη ἔχειν ὄνου ὄτα. Cf. Diogenian. VI, 73, schol. Aristoph. Plut. 287. De Mida quædam afferuntur ap. Stob. Flor. VII, 69 ex Callisthenis (fr. 45) Metamorphosisibus. Hinc fôrtasse suum Callisthenem finxit Natalis. Unde vero Hecatæum arripuerit, nescio.

Pag. 389, fr. 12, lin. 7, in latinis, post : *Olymp. centesimam* adde *octogesimam*.

Pag. 453, fr. 3 a. — Sotion. De fluvv. et fontt. fr. XXXIII, p. 188 in Paradox. Westerm. : Ἰερῶ-

νυμος ἱστορήσεν, ἐν τῇ Ναβαταίων χώρᾳ τῶν Ἀράβων εἶναι λίμνην πικράν, ἐν ᾗ οὔτε ἰχθύς οὔτε ἄλλο τι τῶν ἐνύδρων ζῶων γίνεσθαι, ἀσφάλτου δὲ πλίνθους ἐξ αὐτῆς αἰρεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. Ipse Hieronymus lacus hujus custodiæ præfectus fuit. Vide Diodor. (XIX, 100 sqq.), qui uberrimam ejus (ex Hieronymo) dedit descriptionem.

Pag. 461. — Post fragmenta Hieronymi Cardiani vellem mentionem injecissem *Stratoclis* oratoris, quippe qui etiam historia quædam scripsisse videtur, quandoquidem Cicero Brut. c. 11: *Hunc Themistoclem*, inquit, *isti* (sc. Clitarchus et Stratocles) *aiunt, quum taurum immolavisset, excepisse sanguinem patera, et eo poto mortuum concidisse. Hanc enim mortem rhetorice et tragice ornare poterant; illa mors* (qualem Thucydides narrat) *vulgaris nullam præbebat materiam ad ornatum.* Cf. Clitarchi fragm. in scriptt. Rer. Alex. p. 76. De Stratocle oratore vilique Antigoni et Demetrii Poliorcetæ adulate v. Ruhnken. ad Rutilium Lup. I, 9; Westermann. *Gesch. der gr. Bereds.* § 54, 24. 72, 12 sqq.

Pag. 462, Proxeni fr. 5 a. — Schol. Venet. Eurip. Androm. 24, de Pyrrhi Epirotæ liberis. Quem locum vide in Lysimachi fr. 13, tom. III, p. 338.

Pag. 363, ad fr. 7. — Eadem (ex Stephano) habes ap. Tzetzem in schol. ad Thucyd. VI, 4. 3. Vide Addenda ad Hellanici fr. 104.

Pag. 465, fr. 5 a. — In latinis pro *Deucalionis filia* lege: *Deucalionis uxore.*

Pag. 465, Suidæ fr. 5 b. — Schol. Venet. in Eurip. Androm. 18, de Peleo cum Thetide congresso eo loco, qui Thetidium vocatur. Vide Addenda ad Pherecydis fr. 16.

Fr. 5 c. — Schol. II, π, 175: Ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώραν ἔσχεν; ὡς μὲν Στάφυλος φησιν ἐν τῇ σ'

(1. ε'; ἐν οἷ γ' sch. Didym.) Θεσσαλικῶν ἐξ Εὐρυδικῆς τῆς Ἀκτορος θυγατρὸς Φερεκίδης δὲ (fr. 17, p. 73) ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, ἄλλοι (Σουλδᾶς cod. Ven.) δὲ ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

Pag. 482, fr. 52, lin. 2. — In lat. legendum: *Examya... Thelidarum pro Examyo... Thesidarum.*

Pag. 487, fr. 76 lin. ult. — Lege: *Herodor. fr. 28.*

Pag. 504 a, lin. 11. — Pro 243 lege 234. — Ibidem dele notam ad fr. 11 a.

Pag. 509. — In regum tabula Senecharibo adscripti sunt anni 81; lege an. 18.

Pag. 510, fr. 22 lin. 5. — Lege: *CCCCXC* pro *CCCXC.*

Pag. 520 b, lin. 25. — Pro: *Quamquam Bæckhius* p. 36... *censet, lege: Quamquam nonnulli* (v. *Bæckhius* p. 36)... *censent.*

Pag. 501, fr. 7, lin. 3. — In latinis Eusebii lege *Ottartæ* pro *Otirtæ.*

Pag. 561, fr. 37, lin. 1. — Pro *Σταμμένης* lege: *Σταμμενεμῆς.*

Pag. 577 b, lin. 1. — Dele vocem *suspivor.*

Pag. 615, fr. 12 not. — Corrupta illa τὴν δὲ ἀρχὴν ἦν Ἐρμιππος δ ἀστρολογικὸς, ὡς δ κόσμος ingeniose emendavit Creuzerus in Dionyso p. 26; hunc in modum: τὴν δὲ ἀρχὴν ἦν Ἐρμού ἱππος ἀστρολογικὸς, ὡς δ x. («Anfangs war (dieses Gefäß) aber des Hermes astrologische Laterne (Spiegel, Becher), etc.») Quam conjecturam probasse etiam Tœlkensium nec non Schweighæuserum vir summus monet in *Münchener Gelehrt. Anzeigen* 1849. N. 172, p. 342, deque re conferri jubet *Symbolik* II, p. 109 sqq. ed. tert.

Pag. 26, fr. 8. — Cf. not. ad Ariæthæ Tegeatæ fragm. 5, tom. IV, p. 319.

VOLUMEN III.

Pag. 26, ad fr. 9. — Nescio an Dinia mentio lateat apud Suidam v. οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο, de quo proverbio laudatur Δίων ἐν δευτέρῳ τῆς δευτέρου συντάξεως (v. Dinonis fr. 4, tom. II, p. 90). — Præterea Meinekius in *Hist. crit. com.* p. 385, Dinia nomen reponendum esse suspicatur apud Cramer. *Anecd.* III, p. 351, ubi citatur Δινίας ἐν Σαμιακοῖς λόγοις; de quo loco v. not. ad Abant. fr. tom. IV, p. 278.

Pag. 31, fr. 17. — ἰσχυρὸν δίνησιν κτλ.] Egregie hunc locum emendavit Dübnerus meus in præf. ad Himerium p. xxvi, ubi hæc: «Optimus codex

Tzetæ, de quo pluribus retuli in Museo Rhenano, versu 3 recte ἐχθρὸν et δ et τινάζαι, v. 4 ῥηιδίως. Restat δίνης τῆσιν, quod sæpissime cum diphthongo scribitur ΔΕΙΝΗΙΘΗΙΝ, id est ΑΕΙΝΗΚΗΙΘΗΙΝ:

ἐχθρὸν αἰεὶ νήκτησιν δ πρὶν ποσὶ παῦρα τινάζαι
ῥηιδίως ξηρὴν ἤλασεν ἐς ψάμαθον.»

Pag. 53, fr. 76, not. — Dele verba *Dalionem autem vixisse post Timostenem* etc. Cf. *Aristo-reontis* fragm. 2, tom. IV, p. 333.

Pag. 54, fr. 81. — Vide supra Addenda ad tom. II, p. 615.

Pag. 70, fr. 9. — Eadem in Crameri Anecd. Parisin. IV, p. 65, 5, ubi pro υἱὸς Ἄρεως legitur υἱὸς Αἰνείου, quod procul dubio etiam in Etym. M. reponendum.

Pag. 71. — Ex hoc Simonide Lucianum suam Galatarum pugnae descriptionem mutuatum esse Wernsdorfius cum eoque alii censent. Simonidem de ea carmine, non soluta oratione, scripsisse ex voce ἐποποιός ap. Suidam colligit Droysenius *Hellen.* II, p. 233.

Pag. 149. — De Mnasea egerunt Preller. in *Zeitschrift für Alterthumswissenschaft* 1846, fasc. 8, et post hunc peculiari libello Eugenius Mehlus (*Mnaseæ Patarensis Fragmenta. Lugd. Bat.* 1847). Prelleri scripto uti non licuit.

Pag. 149, not. 1, lin. 3 lege : fr. 6. 15. 33. 39. Linea 6 lege : fr. 5. 9. 35. 46. — Illis locis Mnaseas Πατρεὺς, his Πατρεὺς appellatur. In fragm. 38 in plurimis codd. est Πατρεὺς, in Vaticano Πατρεὺς. Prellerus adoptavit formam Πατρεὺς, itemque Mehlus, qui formam Πατρεὺς errori tribuendam censet, « quod (ait) quum vel ex exiguo locorum istorum pateat numero, eos tacite licebit corrigere. » Sed numerus testimoniorum idem est ab parte utraque; codicum vero numerus et auctoritas maior est ab parte eorum scriptorum, qui formam Πατρεὺς exhibent: Aliunde vero nihil afferri licebit, cur ex Lycia potius quam ex Peloponneso oriundum esse scriptorem volueris. — Ibidem lin. 11 pro *Mnaseas Corcyraeus* lege : *Mnaseas (Corcyraeus, uti videtur)*.

Pag. 149, ad fr. 2. — Cf. Suidas et Etym. M. s. ead. v. et Bachm. Anecd. I, p. 38.

Pag. 150, fr. 3, lin. 5. — Ap. Zenobium pro νομίσαντες ἀναμένειν Wytttenbach. et Mehlus legunt νόσαντες ἀναμενεῖν, recte, puto.

Ib. fr. 6, lin. ult. — Pro σάρον ex Aristot. H. An. IV, 9 et Ael. H. An. X; 11 leg. κάπρον. Cf. Pausan. VIII, 21, 1; Plin. XI, 112. IX, 34.

Pag. 151, ad fr. 8. — Ead. Eudocia p. 379 et 213. Priore loco pro τοὺς Μολιόνας legitur notum illud τοὺς Μολιόνιδας, quod etiam n. l. reponendum esse videtur.

Ibid. fr. 11, lin. 2. — Prellerus vulgatam Διὸς Ἡρακλέους tueri studet. « Effinxit novum deum Jovem-Herculeum, ortum Jovis Herculisque e conjunctione, licet analogiis eum studeat fulcire (cf. Heinrich. De hermaphroditis p. 14). » Mehlus, qui ipse in textu verborum dedit : Ἡρακλέους τοῦ Διὸς, Schneideri legens vestigia. In annotatione tamen hanc rejecit conjecturam, urbisque nomen (Δίων) latere suspicatur.

Ibid. fr. 12. — Cf. Stephan. v. Σύμη.

Pag. 152, fr. 16. — Mehlus pro *Apollinem*

leg. proponit *Apopidem*, coll. Plutarch. De Is. et Os. tom. VII, p. 442 R.: ἄλλος δὲ λόγος ἐστὶν Αἰγυπτίων, ὡς Ἄποπις ἡλίου ὦν ἀδελφὸς ἐπολέμει τῷ Διὶ κτλ. Sed *Aegyptia* hæc male quadrarent cum *tertio libro Europæ*, nec quidquam inest vulgatæ, quod ab euhemeristica Nostri doctrina abhorret. Aliorum de hac re silentium nullius est momenti. Ceterum meminit hujus loci Müller. Prolegg. in myth. p. 307, momente Mehlus.

Ib. fr. 17. — Pro Θεξιίνειαν vel Θεξιίναν Mehl. scr. Θεξιίνουαν, probabiliter, quamquam Θεξιίνια nomen habet etiam Hesych. : Θεξιίνια Ἡρα τιμάται παρὰ Ἀθηναίους.

P. 153, fr. 20. — Pro Ἰταλίη Mehl. scripsit Θεσσαλίη, quæ emendatio extra dubitationis aleam posita est.

Ibid. fr. 22. — Pro ὑπὲρ τὸν Ἄθω Mehlus legi vult : ὑπὸ τ. Ἄ., absque causa idonea.

Pag. 153, ad fr. 23. — Eadem Suidas s. v. Cf. Hellenici fr. 173.

P. 154, fr. 25 b. — Cf. Eudocia p. 306.

Pag. 154, post fragm. 31 adde schol. Æsch. Pers. 742 : Ἱερὸν δὲ τοῦτον (sc. τὸν Ἑλλάσποντον Αἰσχόλος) φησὶ διὰ τὸ ἱδρῦσθαι αὐτόθι Διὸς Ἱερὸν, ὡς Μνασεάς.

P. 155, fr. 35. — Pro Ἐρμαφρόδιτον Mehlus leg. putat Ἐρμου καὶ Ἀφροδίτης, probabiliter. Vulgatam tuetur Heinrichus De hermaphroditis p. 33, quamquam nihil afferens quod ad tuendam eam valeat.

Pag. 156, ad fr. 42, not. — Apud Hygin. I, 23 *Mnaseam* pro *Musæo* reposuit jam Valesius Emen-datt. lib. V, 13, p. 134, notante Mehlus. Si admittis conjecturam (neque enim tam certa est quam videri possit), consequitur eodem modo corrigendum esse ap. schol. Germanici p. 103, ubi de eadem re hæc : *Musæus (Mnaseas) de capra hoc refert. Datur Jovis infans nutriendus Themidi et Amaltheæ, quæ fuit domina capræ, quæ ex ea Jovem nutrit. Esse autem hanc capram filiam Jovis dicunt, cujus adspectus tam atrox fuisse dicitur, ut Titanes eam timerent, rogarentque matrem Terram, ut eam abderet. Terra autem in antro clausam Amaltheæ tradidit custodiendam, ibique Jovem cum cura Amalthea educavit. Qui quum esset juvenis, et ille contra Titanas vellet inermis pugnare, ejus pellem dicitur acceptam pro scuto habuisse, quod semper Titanibus agitator timoris fuerit. Hinc sua Lactantius De f. rel. I, 21, qui item laudat *Musæum*.*

Pag. 156, fr. 44. — Eadem in Cramer. An. IV, p. 318.

Pag. 157, fr. 46 : — Εὐρουστέρνας] εὐρουστέρνου Ruhnken. Ep. crit. I, p. 91. Locus mutilus. Ceterum in latinis pro Eurysternas scribe *Eurysternæ*.

Fort. scribendum est :... συναγωγῆ, [Γῆν] Εὐρουστέρνας vel Εὐρουστέρνου κτλ.; sin minus, cum Ruhnenkenio pro ἀναστῆσαι in sqq. lege ἀναστῆναι.

P. 158. — Apud Plutarchum Qu. Gr. c. 19. in v. Μνασιγεῖτων latere nomen *Mnaseæ* Hüllemannus quoque ap. Mehl. l. 1. p. 113 conjecit. — Ceterum fragmentis sedis incertæ adde locum dubiæ auctoritatis ap. Apulejum De orthogr. p. 5 Osann., de Furiarum parentibus : *Filiæ, secundum Eudemum, Acheruntis et Noctis fuerunt; Orpheus Plutonis et Proserpinæ. Virgilius modo hunc modo illum secutus. Athenodorus et Mnaseas* (*Mnastes* cod.; *Mnaseas* em. Mai.) *Orci et Stygis. Eudemum Osannus intelligit peripateticum, e cujus Theologumenis Damascius De princip. xiv, in Wolfii Anecd. t. III, p. 236, placita de rerum principio a Nocte derivando citat.*

Pag. 164, ad fragm. 17 adde locum Hieronymi in Jovinianum (Opp. Hier. tom. IV, p. 207) : *Refert Satyrus qui illustrium virorum scribit historias, quod Diogenes palliolo duplici usus sit propter frigus; peram pro cellario habuerit, secumque portarit clavam ob corpusculi fragilitatem, qua jam senex membra sustentare solitus erat; et ἡμερόβιος vulgo appellatus sit, in præsentem horam poscens a quolibet et accipiens cibum. Habitavit autem in portarum vestibulis et porticibus civitatum. Quumque se contorqueret in dolio, volubilem se habere domum jocabatur et se cum temporibus immutantem. Frigore enim os dolii vertebat in meridiem, æstate ad septemtrionem : et utcunque sol se inclinaverat, Diogenis simul prætorium vertebatur. Quodam vero tempore habens ad potandum caveum ligneum, vidit puerum manu concava bibere, et elisisse illud fertur ad terram, dicens : « Nesciebam quod natura haberet poculum. » Virtutem ejus et continentiam mors quoque indicat. Nam quum ad agonem Olympicum qui magna frequentia Græciæ celebrabatur, jam senex pergeret, febris in itinere dicitur apprehensus, accubuisse in crepidine viæ; volentibusque eum amicis aut in jumentum aut in vehiculum tollere, non acquievit; sed transiens ad arboris umbram locutus est : « Abite quæso, et spectatum pergitte : hæc me nox aut victorem probabit aut victum. Si febre mox vicero, ad agonem veniam; si me vicerit, ad inferna descendam. » Ibi que per noctem eliso gutture, non tam mori se ait, quam febre morte excludere.*

Pag. 164, fr. 21. — Eundem locum usque ad verba συγγένεια οὕτως περιέχει eodem modo, paullo corruptius tamen, habet Eudocia p. 366, et Ducangius in notis ad Zonaram (tom. I, p. 677 ed. Bonn.). Ceterum initio fragmenti, linea 5, post verba πρώτην κατέστησεν Eudocia addidit τὴν Διο-

υσίαν, quam vocem ap. Theophilum excidisse monuimus. Meinek. Anal. Alex. p. 346 τὴν Διονυσίδα dedit, quamquam in seqq. vulgatam τῆ Διονυσία φυλῆ retinuit. Præterea pro ἐν Κυρήνη βασιλεύοντος Eudocia melius habet ἐν Κυρήνη βασιλεύσαντος. Quæ sequuntur apud Eudociam De regibus Persarum, Syriæ et Ægyptii usque ad Cleopatram, ad Satyrum nihil pertinent.

Pag. 165 a, lin. 21 verba Ὄθεν καί... δῆμοι, quæ uncis inclusi, transponenda esse ante verba θεὸν καί ἐν τῇ Διονυσία κτλ., bene monet Meinek. l. 1. Deinde verba Ἀριάδης ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω, γυναικὸς δὲ Διονύσου, παιδὸς πατροπύλης τῆς μιχθείσης Διονύσου ἐν μορφῇ πρυμνίδι, ita dedit, ut in postr. scripserit ἐν ὄροφῇ πρυμναίᾳ. Quæ nimis quæsitæ verba sunt quam ut cum reliquo loci tenore conciliari possint. Neque fabulæ ejusmodi quid suppeditant. Diodorus V, 51, 4 : Διονύσος δὲ νεκτὸς ἀπήγαγε τὴν Ἀριάδην εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Δρίος (in Naxo ins.). Hinc nostro loco refingere possis : ἐν κορυφῇ δρυμώδει. At hoc quoque parum placet. Vereor ne verba παιδὸς... πρυμνίδι, ex glossa fluxerint, quæ in textum irrumpens corrupta est. Annotaverit aliquis : τῆς Μίνω παιδὸς καὶ Πασιφάτης τῆς μιχθείσης [Μινοτάυρω] ἐν [βοδὸς] μορφῇ πριμνίη. In postremis Meinek. pro Εὐαίνης ἀπὸ Εὐνόος, quod libri habent, scripsit Εὐνέης ἀπὸ Εὐνέω. At Bacchi filium Euneum non novimus.

Pag. 168 a, lin. 1. — Pro *Serapionis Sotionis f.*, lege *Serapionis f., Sotionis*.

P. 169, fr. 5, not., lin. 3. — Pro *ab Alexandro condita lege ab Alexarcho condita*.

P. 196, post fr. 15 non fuerit nefas meminisse Natalis Comitissæ, qui ita habet lib. IX, 3 : *Scriptis Agatharchides Cnidius libro tertio Rerum Asiaticarum Chimæram mulierem fuisse Amisodari, qui imperavit Lyciæ, quæ duos fratres haberet, Leonem et Draconem. Hi quum Lyciæ loca incursionibus et insidiis opportuna cum magna manu juvenum occupassent, adeuntes ea loca obtruncabant; ob concordiam igitur fratrum et sororis corpus unum tria habere illa capita fabulati sunt. Hos Bellerophontes vi superavit et in servitutem redegit. Quare dictus est plumbum in eos intrusisse, quod etiam testatur Isacius in Lycophronem. Verbotenus fere hæc e Tzetze ad Lyc. 17, p. 300 ed. M. translata sunt, nisi quod Agatharchidis mentionem de suo addidisse Natalis videtur.*

Pag. 236, fr. 94. — In hoc fragmento pro Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου scribendum videtur Μένανδρος etc. Vide Menandri Ephesii fr. tom. IV, p. 448.

Pag. 248, not. 1. — Idem cum Posidonio Aristarchi anagnota vel alius grammaticus est *Posido-*

nus Apolloniata, cujus meminit Tzetzes in Exeges. ad II. p. 4, το ... ὡσπερ καὶ Ποσειδώνιος δ' Ἀπολλωνιάτης δ' τῶν Ἡσιόδου μέμψιν ἐπάγων ὡς παραφθειραντί τινας τῶν Ὀμήρου λέξεων, τὸν Ὀϊλέα Ἰλέα εἰπόντι, καὶ τὸν νήδυμον ἤδυμον, καὶ ἄλλα ἅττα τοιαῦτα. Cf. id. p. 19, 2. 126, 20. — Adde Posidonium nescio quem ap. Etym. M. p. 645, 52 : Ὁψίς, ὡς μὲν Ποσειδώνιος, παρὰ τὸ ἄπτω, ἄψω, ἄψις τις οὖσα ἢ φῶς ἐμποιοῦσα καὶ καταυγάζουσα τῶν ὑποκειμένων ἕκαστα, ὡς πῦρ.

Pag. 251, *l.*, lin. 4 ab ima. — *Ex ipso M. Bruti facinore duxit originem*] Hoc nimium est (v. Cicero Tusc. IV, 1; Brutus c. 4; ad Att. XIII, 4); attamen ex facinore ita quasi confirmata est, ut in severiorem historiam irrepere potuerit.

Pag. 259, not. ad fr. 20. — Error Athenæi in eo potius quærendus est quod Seleucum illum βασιλέα fuisse dicit. Nimium sermo est de Seleuco Antiochi Sidetis regis filio, qui patrem in expeditione Parthica comitatus ab Arsace captus est, uti discimus ex Porphyrio. Vide tom. III, p. 713, not. 7.

Pag. 272, fr. 47, not. — Post eadem leguntur adde : *ex Joanne Antiocheno*.

Pag. 277. — Posidonii historiarum fragmentis, quorum incerta sedes est, adde Exc. De sent. Eunapii (fr. 35) p. 268 ed. Mai. : Ὅτι δ' Ποσειδώνιος ἔλεγεν, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου τὸ στρατόπεδον εἰοικέναι τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένῃ Κύκλωπι.

Pag. 287, fragm. 80 a. — Schol. Basilii minoris ad Gregor. Nazianzen. in cod. Paris. 573, fol. 216 vso, quod edidit E. Millerus in *Périple de Marcien*, p. 137 : Ποσειδώνιος δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ἐκ τῶν σιαθηρικῶν, τουτέστι τῶν τὰς σιαῖς θηρεύοντων ὀργάνων καὶ ὀρολογίων, καὶ πλάτος αὐτῆς (sc. τῆς γῆς) καὶ μήκος παραδιδοῦσι. Ποσειδώνιος μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μεσημβρίαν Κανώβου ἀστέρος σημειοῦται, δὲ μὲν ἐν Ἑλλάδι οὐδὲ δρᾶται, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτικῶν εἰς μεσημβρίαν ἰοῦσιν, ἐν Ῥόδῳ φησὶν ὀφθαίς μόνον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, εὐθὺς τῇ στροφῇ καταδύεται τοῦ κόσμου· ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ, ἐπειδὴν μεσουρανήσῃ, τέταρτον ζωδίου ἐπέχει, ὃ ἐστὶ τεσσαρακοστὸν ὄγδοον τοῦ διὰ Ῥόδου καὶ Ἀλεξανδρείας μεσημβρινοῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὑπερκείμενον αὐτοῦ μὴ μέρος αὐτοῦ ἐστίν. Ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ ὑπερκείμενον μέρος τῆς γῆς τῷ τμήματι σταδίων ἐστὶ, καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις ὑπερκείμενα ὁμοίως ἐκε' (leg. ε), ὃ ἄρα μέγιστος τῆς γῆς κύκλος εὐρίσκειται μυριάδων κδ' (240000=5000×48; contra 5025×48=252000, qui computus est Eratosthenis).

Pag. 296, ad fr. 101 addere licet hæc ex Damascio p. 78 in Append. ad Stobæi Floril. edit. Gaisf. : Ποσειδώνιος ὑπὸ μὲν τῆς σελήνης κινεῖσθαι (φησὶ) τοὺς ἀνέμους, ὑπὸ δὲ τούτων τὰ πελάγη, ἐν οἷς τὰ προειρημένα γίνεσθαι πάθη.

Pag. 306. — Fort. Asclepiades Ægyptius Θεολογοῦμένων auctor idem est cum eo qui in inscriptione apud Falconer. (cujus meminit Bernhardy. *Gr. Lit.* I, p. 369) occurrit, ubi sic : Ἀσκληπιάδην Ἀλεξανδρέα, νεωκόρον τοῦ μεγάλου Σαράπιδος καὶ τῶν ἐν Μουσείῳ σιτουμένων ἀτελῶν φιλοσόφων.

Pag. 338, post. fr. 12 pone scholium Vatican. Eurip. Androm. 10, ubi pro Λυσσανίας haud dubie scribendum est Λυσίμαχος. Vide locum in Addendis ad Hellanici fr. 5.

Pag. 345 a, lin. 27. — Attamen titulum Περιῆ Ἑλληνικῆς ἱστορίας recenset etiam Valesius in præfat. ad Exc. De virtut., adeo ut aliunde de eo constare videatur.

Pag. 348. — In Nicolai reliquiis præter ea quæ sero in arenam descendens, quasi ἔφεδρος, *Federus* præstitit (Cf. supra p. 650), largam emendationum et conjecturarum messem viri conjunctissimi præbuerunt, *N. Piccolous* et *Fr. Dübnerus*. Quorum hic quidem ἀνὴρ κριτικώτατος, quum jam olim haud pauca correxisset, nunc etiam δευτέρων φροντίδων ἄκρον edidit in Præfatione ad Himerium p. xxvi sqq.; ille vero, Adamantii Corais in hac urbe successor, amplissimum illud corruptissimumque Nicolai de vita Augusti fragmentum Escorialense peculiari libello tractandum sibi selegit, idque commentario instruxit bonæ frugis plenissimo, in quo etiam reliquis Damasceni excerptis, quæ medicum adhuc expectabant, manum admovit delinientem. In eodem denique libello de Nicolao et de ipso adeo Augusto imperatore optime meruit egregiæ spei juvenis, *Alfredus Didotus*, qui græcam historici levitatem versionis gallicæ elegantia assequi studuit feliciter.

Pag. 349, fr. 2, lin. 9. — Καὶ δι' αὐτὴν ποιητικῆς] καὶ, [vη] Δία, τῆς ποιητικῆς conj. Piccolo. Sequentia idem vir doctissimus ita legenda censet : τραγωδίας ἐποίει καὶ κωμωδίας· ἠδδοκίμησε δ' ἔτι μᾶλλον ὕστερον αὐξηθεὶς, ὡστε καὶ τὴν δύναμιν συνανθῆσαι ῥητορικῆς etc., ommissa cum codd. B. C. voce ἐπεμελεῖτο. — Ib. not. 9. Vocem προσσυμβαίνει jure, ut putō, damnat Piccolo. Legerim πο, συμβαίνει.

Pag. 350, lin. 11. — Ἦκοντα δὲ τὸν Νικόλαον* δεόμενοι] εἴχοντο δὲ τοῦ Νικολάου δεόμενοι leg. censet Piccolo probabiliter.

Pag. 352, lin. 17. — Γίνεται] γίγνεται *Feder.* tacite.

Pag. 353, not. 22. — Συνέπευσεν δ' οὖν] δὲ particulam tacite intulit *Federus*, quasi carere ea haud possis. Ceterum ne quis miretur confidentius me de codicis scriptura loqui, etenim majorem Nicolai fragm. partem ex apographo E. Milleri, viri doctissimi et in legendis describendisque co-

dicibus exercitissimi, jam transcripseram antequam in Hispaniam proficiscerer. Deinde ipse codicem cum apographo denuo accurate contuli, ac prae ceteris ea quae mendam traxisse videbantur, diligentissime excussi. — Ib. lin. ult. Federus scripsit αὐτῷ pro αὐτοῦ, quod tenor orationis non admittit.

Pag. 354, l. 3. — Ἐπεκάλουν... ἤξιουν (ἀξιούν cod.)] Federus ita : ἐπικαλούν... ἀξιούν, quod nescio an praeferendum sit.

Pag. 355, l. 20. — Καὶ διατριβῶν] κάχ δ. conj. Piccolo. — l. 22. πόνου] φθόνου conj. idem.

Pag. 356, fr. 7, lin. 10. — ὑποφθάσαντας] ἀποφθάσαντας codex ; quod notare omisi.

Pag. 357, l. 1. — Τούς γε (δὲ cod.) νεανίας] τοσαύτῃ νεανίας Feder tacite perperamque. — Lin. 11. ἐπ' ἄκρου τοῦ ὄρους] ἐπ' ἄκρον τοῦ ὄρους leg. censet Dübnerus. De constructione verbi ἀναβαίνειν agens Bremius ad Lysiam Cont. Alc. § 10 p. 128 : « Plerumque, ait, scriptores addunt accusativo praepositionem ἐπί; nec rejicitur genitivus cum ἐπί, quamquam is rarius est. » Ceterum in iis quae sub manu erant, locutionem ἀναβαίνειν ἐπί τινος quæsi vi frustra. Quamquam facile credo constructionem verbi ἐπιβαίνειν interdum etiam in v. ἀναβαίνειν translata esse. — Lin. 20. ὄσατε] ὄσατε Dübnerus legi vult secundum regulam. Indicativum futuri tuetur Federus, neque ego mutaverim.

Pag. 358, fr. 9, lin. 1. — Ἐπί] hanc vocem omisit Feder. — Lin. 3. εἰς νοῦν ἐνεθάλετο καὶ ἐνεθυμήθη] εἰς νοῦν ἐθάλετο scribi vult Dübnerus. Quod foret elegantius vitata repetitione praepos. ἐν. Ceterum fuisse εἰς v. ἐνεθάλετο, quod per se bene habet, in codice, quem scribae Constantini discerpserunt, probant Excerpta De virt., in quibus locus noster repetitur (fr. 8 extr.). — Lin. 6. Ἀσσύριον] Ἀσσυρικὸν tacite et absque causa Feder. — Lin. 14. μαντικῇ τῇ τε δι' ὀνειράτων] Praepositio διὰ excidit ap. Federum. — Lin. 18. ἐξεφατνίζοντο καὶ πῶς] De hoc loco Dübnerus : « Constructione nulla et medio verboposito ubi activum oportebat. Scribo : ἐν ἧ δύο ἵπποι ἐξεφατνίζον τὸ κάρφος, ἐν μεσ. κτλ. Sequitur : ἐπιφορεῖν τῷ στόματι ἐπὶ τὸν Ἀρβάκην, καθεύδοντα καὶ αὐτὸν, ἄχυρα. » Hæc optime Dübnerus. Ceterum vocem κάρφος suppleverim intacta relinquens verba καὶ πῶς, quæ minime librarium redolere videntur, sed apprime huic narrandi genere conveniunt, et quemadmodum apud Herodotum sæpius adhibentur, sic in iis Nicolai fragmentis, quæ ex ionicis scriptoribus, Xantho et Ctesia, petita sunt, iterum iterumque occurrunt, ut p. 380, fr. 49 lin. 4, et ibid. lin. penult.; p. 385, lin. 5 ab ult.; p. 386, lin. 15; p. 397,

fr. 65, l. 6; p. 405, l. 37; adde p. 366, fr. 15, l. 13, ubi Hellenicum logographum ionicum fontem esse in not. statuimus. Orationi pendenti succurrere licet legendo : πρὸ τῶν θυρῶν [ἦν]. Idem Federus efficere studuit interpungendo hunc in modum :... ἐν ἧ δύο ἵπποι ἐξεφατνίζοντο, καὶ πῶς ἐν μεσημβρία, κατέδαρθεν αὐτόθι. — Lin. 26. Καὶ δὴ] καὶ εἰ δὴ servavit Federus notans : « εἰ δὴ, siquidem, quadam forte elegantia, tamquam minus fidenter ita e mente scilicet istius loquenti, prae magis usitato altero ὅα δὴ placuit. » Dübnerus ita : « Müllerus εἰ delevit, ego mutem in ὡς, cujus compendium paullo minus quam oportet curvatum simile fit compendio εἰ. Infra legitur πλέον γάρ τι εἰδὼς λέγω et πλέον τι τεχμαιρόμενος, ut hic quoque putem sic locutum esse Nicolaum : καὶ ὡς δὴ τι πλέον [κατὰ] τὰ θεῖα εἰδῶς. » Mihi olim in mentem venit : καὶ εἰ δὴ τις, et si quis alius. — Lin. 28. παρὰ τὸν Τίγριν] Diodorus (II, 3. 7. 26) Ninum ad Euphratem sitam fuisse dicit; idque e Ctesia narrari eatenus erat probabile, quatenus hunc prae ceteris auctorem Diodorus in historia Assyriaca secutus esse, quamquam etiam Athenæum quendam et alios quosdam inter fontes suos recenset. Jam vero pro epitome Diodorea variis ex auctoribus consarcinata fragmenta habemus historiarum uberrimæ, quæ tam manifesto colorem ionicum toto narrandi genere singulisque adeo verbis prae se ferunt, ut verbotenus fere e fonte ionico, quem praeter logographos unum Ctesiam novimus, descripta esse luce clarius sit. Vel hinc igitur dubitaveris num quæ de Nino Euphratea leguntur, diutius Ctesiani nominis praestigium ornanda putemus, an potius ex ignoto quodam auctore Diodorus accesserit, an denique ipse ceteris oscitantia et acrisia documentis etiam hancee fluviorum Mesopotamiae confusionem tamquam coronidem adderit. Multo magis dubites, si rem ipsam spectaveris. Nam falsum esse Diodorum ex unanimi optimorum auctorum consensu viri eruditi collegerunt rectissime; ejusmodi vero errorem ad Ctesiae aetatem nonnisi coactus retuleris; ne cogamur, adest Nicolaus. Primus de Nino ad Tigrim sita nos docet Herodotus, qui tribus vix post eversionem urbis generationibus Mesopotamiam adiit. Eo vero tempore jam evanuisse memoriam locorum, in quibus celebratissima steterit metropolis, adeo ut ne de flumine quidem praeterfluente constaret, quis tandem persuaderi sibi patiatur! Ceterum cum Herodoto optime concinit Ctesias Nicolai. Quemadmodum enim ex Herod. II, 150 elicieverunt viri docti regiam urbis haud procul a fluvio dissitam fuisse, sic idem etiam e nostro fragmento consequitur. — Porro Ctesiae historiae Asiaticae

tam secunda usæ sunt fortuna, ut posteriores scriptores pæne omnes, spreto Herodoto, Ctesiae vestigiis insisterent. Neque tamen seriorum quispiam capitale illud, si fuisset, de Nini situ inter Ctesiam et Herodotum dissidium vel uno verbo attigit. Inter comites Alexandri Nearchus ἐν Παράπλωι ap. Arrian. Ind. 42 Ninum ad Tigrin memorat. Eodem ducit Diodorus (XVII, 53), quem in Alexandri historia Clitarchum sequi constat. Is enim Darium dicit Babylone profectum inter Euphratem et Tigrin per Mesopotamiam adscendisse, ut exercitum in campos duceret, qui circa Ninum late patentis aciei explicandæ accommodi essent, castraque ad Arbela posuisse, ubi prælium expectans milites exercuisset. His adde Strabonem XVI, p. 738 et Plinium VI, 13 et qui Ninum recentiorum memorant, Tacitum An. XII, 13, Ptolemæum VI, 1, Marcellinum XXIII, 6 et 7, Theophanem I, p. 494, Cedrenum I, p. 730 ed. Bonn. (Quos locos vide ap. Hæfer. *Premier mémoire sur les ruines de Ninive*. Par. 1850. Mitto alium locum Marcellini XIV, 8, 7, collat. Philostrato V. Ap. I, 3, ubi Hieropolis urbs *Vetus Ninus* nuncupatur. Nam hæc ad nostram quæstionem nihil pertinent.). — In hoc igitur auctorum concentu una dissona vox Diodori, quæ, si numeranda sunt testimonia, minimi est, sin recte ponderanda, nullius plane momenti. De duabus denique urbibus, quarum altera a Nino ad Euphratem, altera post Arbacem condita sit, sanior hodie cogitare nequit. Nam istud majorum nostrorum commentum de duobus Assyriorum imperiis, quo chronologiarum discrepantias componendas esse censebant, severior crisis dudum repudiavit. Præterea cavendum est, ne in hac disquisitione Lucianum testem advocemus; id quod olim incauto mihi, (ad fr. Ctesiae p. 15), sicuti nuper Hæfero l. l. accidit. Etenim in Charonte dialogo c. 23, quem circa an. 547 a. C. (quo tempore Othryades contra Argivos pugnavit, c. 24 coll. c. 8) institutum esse Lucianus fingit, Mercurius de rerum humanarum vanitate et imbecillitate verba faciens, inter alia docturus est ipsas etiam urbes maximas haud secus quam singulos homines quasi emori. In eo igitur argumento versans, ἡ Νίνος μὲν, inquit, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲ ἕχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴποις ὅπου ποτ' ἦν. Hæc vero si quis putaverit non dicturum fuisse Lucianum, nisi probe compertum habuisset, reapse sexaginta post eversionem annis ne vestigium quidem urbis ingentis superfuisse nec de situ ejus amplius constitisse, adeo ut cuncta nostra antiquitatis de hac re testimonia merisniantur conjecturis: is, inquam, mirum in modum Luciano abuteretur, atque verbis a rhetore fusis

majorem quam jejuna historia vim tribueret; præsertim quum satis abunde constet, quanta Luciani circa geographica et historica sit levitas. Sic, ut unum proferam, simili modo ac Diodorus, Euphratem cum Tigride confundit, idque ipse Euphratensis homo. Etenim Seleuciam, urbem Babyloniam longe celeberrimam, non prope Tigrin, sed ad Euphratem conditam esse refert (De dea Syr. c. 18). Quo quid dici potuit oscitantius! Sic flocci facit historiam in Icaromenippo, ubi eodem temporis momento evenisse dicit quæ duarum fere generationum intervallo separata erant. Sed ne immoremur rei profligatæ. Nam vel ii qui post Dahlmanni (*Forschungen* I, p. 12-37) de Luciano judicium paullo severius tueri auctorem data opera studuerunt, ingenue tamen fatentur eum, utpote poetam, historiae veritatem parum curasse, eamque pro re nata poeticis suis vel rhetoricis consiliis accommodasse. (V. Krüger. *Leb. d. Thuc.* p. 12 sqq. Heysius Quæst. Herod. p. 37 sqq.) Nihil igitur mirum rhetorem dicere Nini urbis ne levissimum quidem vestigium Cyri temporibus superfuisse. Id enim ad ea quæ probare voluit aptius erat, quam si cum Diodore (II, 8, 3) memorasset Nini regis tumulum, quanquam eversa urbe, adhuc superstitem vel si simile Sardanapalli monumentum ostendisset, quod Alexandri æquales viderunt Choerilus Iasensis et Amyntas.

Pag. 359, l. 9. — Τόδε μοι] τόδε [δέ] μοι Feder. et Dübner. — l. 13. σοι ἐπήλθε] σου ἐ. Feder. nescio quo lapsus. — l. 26. Λεγε ἀδυνάτων αὐτὸν ἐρᾶν, ut Piccolo et Feder.

Pag. 366, l. 5. — Λεγε : πάσχοι... μόνη... εἴρωτο, monente Dübnero. — Ejusdem fragm. lin. ultima ante μητέρα excidit τὴν articulus; habet enim codex, eoque opus est. Contra in lin. 2, fragm. 15 Federus scripsit τὴν Ἐπικαστήν, ubi codex articulum non præbet, neque eo opus est. Ibidem pro ἐγίνοντο, quod rectissime codex exhibet, Federus ponit ἐγένοντο, et paullo post pro γίνετα dedit γίνετα. — Lin. 6 in nostris male est ἐπέθετο, lege ἀπέθετο, quod non debetam tacite mutare.

Pag. 367, fr. 15 lin. ante penult. Ἀγαγών] ἄγων Feder. — Lin. penult. λευκαδί] tyboth. errore pro λευκίδα, in nota item lege : λευκίδα *codex*. » Conjecturas Feder. promit has : ληίδα συχνην, vel παλλακίδι συνην. vel, quod præfert, ἐνοικίδιος συνην — Fr. 17, lin. 3. — Λεγ. τὸν Τρωῶς ut Feder.

Pag. 368, fr. 17, l. 6 ab ult. — ἐκείνην] τε adde re placuit Federo.

Pag. 369, fr. 20, l. 7 ab ult. — ἐναγόντων] προσεναούτων conj. Piccolo.

Pag. 371, not. lin. 7. — Λεγε: fluvium significari

monet, testante Etym. M. v. Δάσκληρα. Vid. Add. ad Xanthi fr.

Pag. 372, not. lin. 3. — Pro *Alcimius lege Alciamus*.

Pag. 376, not. 8. — Non erat cur mutarem vulg. έβουλεύθη; monet Dübner. — Not. 11. έξαρνοι ήσαν] έξηρνήθησαν tacite Feder. — Fr. 39, lin. 2. στραιωτῶν] lege Σπαρτιατῶν, uti codex; quod quum primo conatu in στραιωτῶν mutassem, factum ut sic excuderetur. Hinc Piccolous proposuit: έδασίλευσε τῶν [Μεσσηνίων κρατήσας μετὰ τῶν αὐτοῦ] στραιωτῶν.

Pag. 377, l. 7. — ἀνεχομένου] Dübnerus leg. censet ἀνεχόμενοι; quod in codice legisse sibi videtur Federus; falso utique. Ceterum Federus quoque edidit ἀνεχομένου, uti nexus narrationis et historia flagitare videntur. In seqq. vero non erat cur supplerem [οἱ έγγώριοι]; nam hæc quoque ad Dores Messeniæ referenda sunt. Videlicet Cresphontes statim ab initio res Messeniæ ita arbitrio suo ordinavit, ut Doriensium commoda flocci penderet. Nam regione in quinque civitates divisa, cum Messeniis pacta quædam iniit, deinde etiam prorsus ἰσονόμους Doriensibus esse voluit. Neque id coactus neque bonitate ingenii vel quadam in subditos clementia ductus fecisse putandus est; sed quemadmodum in reliquis tamquam vir vafer malæque in suos fidei apparet (v. Apollodor. II, 8, 4), sic etiam Doriensium in Messenia auctoritatem eo consilio minuit, ut ex rege, qualem mores Dorici patiebantur, tyrannus evaderet. Jam vero consentaneum est Dorienses, qui in singulis civitatibus una cum Messeniis res administrabant, mox detrectasse auctoritatem regis infestissimi, adeo ut complures quasi principatus per Messeniam existerent. Quo intellecto, Cresphontem cæpti pœnituit; mutatoque consilio τὴν ἰσονομίαν quidem tollere, simul vero nonnisi unam civitatem esse (μόνην τὴν Στενόκλαρον νομίσαι πόλιν), in eamque omnes Dorienses congregati voluit. Causam hujus conversionis *prætæxerat* (έκ μὲν τοῦ εὐπρεποῦς λέγων) injustum esse Messenios eodem cum Doriensibus frui jure: *revera* autem quid machinaretur, excerptor quidem non enotavit, sed sponte patet regem non Doriensibus, sed suæ ipsius potestati voluisse prospicere. Tum igitur Dorienses τὰ καθεστῶτα omni contentione tuebantur, tantumque aberant ut antiquanda illa ἰσονομία allicerentur, ut violentiæ malæque fidei regem τὸ ἰσόμοιρον jam non amplius tolerandum esse censentem accusarent; denique tollere ipsum regem, et suo quisque loco manere, quam in unam regiam coacti unius viri arbitrio se committere malebant. — Ib. lin. 15 οὐς τότε] οὐς ποτε scripsit Feder., male. — L. 18.

έτεχνάσατο] έτεχνεύσατο Feder. in cod. legit; non ego. Verbum τεχνάζειν habes etiam infra p. 395, l. 12.

Pag. 380, fr. 49, l. 2. — Κατέλιπε] κατέλειπε male Feder. et contra cod. — L. 5. Δαμονῶ] Δαμανῶ Feder. ex marg. — L. 6. μοιχευθεῖσα] μοιχηθεῖσα tacite Feder., quasi ita codex. At μοιχεύειν, non vero μοιχᾶν habes etiam infra fr. 61, l. 5. — L. 10 φάρμακα] φάρμακον tacite Feder. Pluralis non erat mutandum propterea quod singularis l. l. usitator foret. — L. 36. Σπέρμω] Σπέρμη tacite Feder. Codex bis habet dativum Σπέρμω, semel nominativum Σπέρμης; adeo ut de genuina nominativi forma possit dubitari. Ceterum ipse quoque malim formam Σπέρμης. — L. penult. ήράσθη] Optime Dübnerus correxit: τὴν θυγατέρα... ήγάσθη, collat. p. 313 lin. 3 ab ima.

Pag. 381, lin. 5. — Οἴκοι ἀναπεισθεῖς] ήκοι ἀν. Feder. tacite. Idem conjecerat Piccolo. Possis etiam οἴκοι ἀναπεισθείη. Illud tamen malim. Quamquam etiam negligentiosem codicis orationem licet defendere. — L. 13. διαπέπρακται] in διαπεπράχθαι absque causa mutavit Feder. — L. 19. κειμένην] κείμενον Feder., absque sensu. — Lin. 28. Σπέρμος μὲν] Feder. addidit [οὖν], ut passim. — Lin. 38, not. 34. πῶς; Σπέρμον] vocem cod. παῖς ejecit Federus, addens: «Qualia plerumque monstra tacui.» Quod dolendum.

Pag. 382, l. 5. — έδασίλευσε] sic bene cod.; έδασίλευσε Fed.

Pag. 383, ad not. 38. — De Tylone cf. quæ monet O. Müllerus *Kleine Schriften* tom. II, p. 157: «Die Athener sollte Triptolemus nach Syrien geführt haben, der auch in den Stadtsagen des benachbarten Kleinasien viel vorkommt, wo man einen Lydischen Gott oder Dæmon *Tylos* in diesen Eleusinischen Heros der Agricultur undeute. V. Annali dell' istit. di corporis archeol. tom. II, p. 157.» — L. 14 Σύραν] sic cod.; Federus tacite Συρίων, quasi eo careri non posset. — L. 18. ἀποχωρήσαντος] sic cod., non έπιχ., ut Fed. — L. 29. τοῦτον έλθόντα] iterum οὖν, et h. l. tacite, interposuit Fed.

Pag. 384, l. 14. — Έχθρόν πατέρων] έχθρόν πατρῶων tacite, ceterum bene dedit Federus. Idem vel έχθρῶν πατέρων proposuit Piccolous. — Paulo post Federus vocem ἀποδείξει absque ratione mutavit in ἀπέδειξε. Deinde vero pro ταῦτα λέγων bene correxit ταῦτὰ λέγων. — L. 20. [γαμειν] έμελλε] Dübnerus scrib. censet έγημε, quod majusculis literis exaratum facillime abire potuerit in έμελλε. Federus supplet ἀγαγέσθαι. — Ibid. Ἄρνώσσου] Hoc Federus mutavit in Ἄρδος, quia Mysiæ ille rex aliunde non notus Ἄρδύνιον condi-

disse dicitur. Fortasse igitur simili modo corrigendi sunt qui Antiochiam a Seleuco non vero ab Antiocho, et Arsinoen a Ptolemæo, non vero ab Arsinoe conditas esse dicunt. Ceterum ex Arcadii præcepto oxytone scribendum est Ἀρνωσσός, sicuti Βηρωσσός, Κηρωσσός. — Lin. ult. ἡ δὲ] ἡ δὲ tac. Feder.

Pag. 385, l. 1. — Τοὺς φίλους] τοῖς φίλοις κοιν. bene emendavit Feder. — Lin. 21 interpunge : ἡγνῶει μάλιστα, τοῦ κτλ., uti Dübnerus et Feder., nisi malis cum Piccoloo legere : ἡγνῶει, μόλις ποτὲ τοῦ κτλ. — Lin. 5. θεός] Præstaret ὁ θεός, momente Piccoloo; sed constat sibi excerptor p. 388, fr. 54, l. 14. — Lin. 30. Λίξον] Malim cum Piccoloo legere Λίξω.

Pag. 386, l. 9. — Κατορούξαι] κατορούξαιν dedit Feder., uti est supra p. 385, l. 32. — Lin. 15 ita Federus : [πῶς ἔχοι] πῶς τε δειπνοίη.

Pag. 387, fr. 53. — Ὅτι Ἴωνες] Φωκεῖς rependum esse censet Federus. Idem lin. 7 post ἡγεμόνας αὐτῶν ex conjectura paulo audacius intulit nomina Φιλογένην καὶ Δάμωνα. Scilicet de bello ab Ionibus contra Orchomenios gesto non constare dicit. Deinde miratur prolem Ionum spuriam et a legitima prole pulsam postea tamen cum Ionibus in Asiam trajecisse. Censet igitur Iones illos excerptoris deberi oscitantæ. Deinde, « Hoc itaque concedentibus, inquit, acquirendum diligentius cujusnam gentis nomen pro falso huic Ionum substituendum videatur, relinquo; sin quid mihi conjectura tentandum sit, haud scio an finitimos Orchomeniis Φωκεῖς postliminio restituendos censeam, quippe de quibus, si Delphos excipias, omnibus Pausanias 7, 2, 2. (Φωκῆες ἀποδάσμιοι Herodoto I, 146 audiunt) admixtos Ionum expeditioni socios, acceptis a Philogene et Damone (quorum Strabo tantummodo priorem habet) navibus, eisdemque ducibus constitutis, Phocæam non armorum vi, sed pactione cum Cumæis facta condidisse auctor est. Quæ sane omnia prorsus iis convenire fatendum est, quæ hic de exilibus nothis, quorum patres eclogarii vel librarii culpa Ἴωνες audiunt, explicatius narrata habemus; adeo ut ad hæc ἡγεμόνας αὐτῶν προστησάμενοι illorum potius apud Pausaniam ducum nomina quam τοὺς Κόδρου παῖδας vel Νηλεΐδας excidisse suspicer. » Hæc Federi conjectura probabilitatis aliquid habet ex iis quæ sub finem fragmenti leguntur, ubi Vativas postquam Cumæorum tyrannum nothorum istorum auxilio devicerat, εὐθὺς τὰς πρὸς Φωκαέας (Φωκέους cod.; Φωκαίους Feder., latinum nomen græco substituens) συνθήκας ἡξίου ἐμπεδοῦν, ἀς ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας συνέθετο· οἱ δ' ἐπέισθησαν καὶ τῆς γῆς ἔδοσαν. Etenim Phocæorum in antecedentibus nulla facta mentio est, adeo ut ipsi illi

advenæ intelligendi videantur, atque verba interpretanda sint hunc in modum : « Statim curavit ut rata fierent pacta, quibus libertatem Phocæensibus illis nothis promiserat. Obtemperarunt Cumani et regionis suæ partem illis dederunt. » Sed ne quid certius contendamus, eo impedimur, quod aperte excerptor Nicolai narrationem in breve contraxit. Nam primum non liquet quinam sint ἐκείνοι, quibuscum pacta iniisse nothi dicuntur; nam in antecc. de uno Vatia sermo est. Deinde nescimus quid sibi velint verba ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας. Nihil enim præcedit de libertate amissa. Hinc igitur suspiceris agmen nothorum, quod a Cumæorum regione Mennes tyrannus arceuerat, in potestatem venisse Phocæorum, qui socii erant Cumæorum. Deinde Vatia in Mennem fratrem conspirante, inter hunc et Phocæenses convenisse, ut nothi illi pro auxilio suo libertati redditi partem agri acciperent Phocæensium, qui ipsi suos agros a Cumanis acceperant. Jam quod nothi isti dicuntur Iones fuisse, offendere sane possit; attamen, ut nunc res habet, a mutando abstinendum esse dixerim. Nam historiam Ionum, inde ab illo tempore quo Peloponneso expulsi in Græciam migrarunt, usque ad emigrationes eorum Asiaticas, prorsus ignoramus. Ac per se parum probabile est totam istam nationem per illud tempus inter angustos Atticæ terminos sese continuisse. Fierique potuit ut pars eorum se adjungeret Æoleis Bœotis, qui tum ex Thessalia ejecti in Bœotia ad lacum Copaidem novam Arnen cum Itoniæ Minervæ cultu condiderunt, atque hinc regna Thebanorum et Orchomeniorum everterunt. Spuria vero proles illa Ionico-Orchomenia e Bœotia pulsa in Atticam se contulerit, quod jam olim Orchomenii a Thracibus ejecti eo commigraverant (v. Hellenici fr. 71, tom. I, p. 56). Hinc deinceps quum iterum emigrandum esset ob locorum angustias, quid mirum illos in easdem oras enavigasse, quas reliqui Iones et qui variis e gentibus iis admixti erant, iteratis itineribus appetebant. Ceterum si qui peccatum a librario est, equidem Ionibus substituerem Æoles Itonios, non vero Phocenses, quos tunc non tam bello Orchomenios petisse, sed una cum illis Æoles illos Thessalicos tanquam hostem communem coercere studuisse consentaneum est. — Ib. l. 12. τὸ [δὲ] μεταξὺ τὸ δὴ μ. dedit Feder.; τὸ διέχον μεταξὺ cōnj. Piccolo.

Pag. 388, l. 4. — Τοῖς Κυμαίοις] articulus ap. Federum excidit. — Lin. 8. τῆς γῆς ἔδοσαν] τὴν γῆν tacite Feder.; male; ceterum malim μετέδοσαν. — Fr. 54, l. 28. Οἰτινὲς τε εἶεν] τε omisit Feder. — L. 29. ἐφ' ὅτῳ ἤκοιεν] ἐφ' ὅτῳ ἤ. tacite Feder. — L. 31. τοῦ Λαοδάμαντος., ὅστις αὐτοῖς εἶη ὁ Λαοδά-

μας]. « Haud dubie scribendum ὅστις ΔΗΠΟΤΕ εἶη, ex quo sic obscurato ΑΗΠΟΙΣ ortum αὐτοῖς. » DÜBNER, acute, uti solet. Ceterum v. αὐτοῖς h. l. non molestum; et particula δῆποτε vel ποτε etiam carere licet, ut in noto illo Euripidis Ζεὺς, ὅστις δ Ζεὺς et similibus.

Pag. 389, lin. 16. — προσεῖπεν] lege προεῖπεν cum Federo et Piccolo. Nihil mutaveram ob locum Euripidis Iph. Taur. 370; sed ibi quoque nunc προσεῖπας pro προσεῖπας repositum est. — Fr. 55, lin. 6. ἀναβῆσαι] Particulam ἀν addit Feder., qua non opus. — Lin. 8. παλαί ἄττα] Hoc Dübnerus mihi proposuerat. Fortasse illud ἄλλα ortum ex dittographia vocis ἄττα. Cf. infra Add. ad p. 402, lin. 8. Contra Federus: « Illud πρόβατα, sane post ἄλλα ἄττα inficatum, pro glossemate recidas. » Quod non assequor. — Lin. 9. αἱ δὲ διὰ τοῦτο] ὡς δὲ διὰ τοῦτο tacite maleque Feder. — Lin. 10. ἐγίνετο] ἐγένετο tacite Feder. Imperfectum, quod codex habet, unice aptum. — Lin. 19. Ἰτώνω] Ἰτωνίω Feder.; fort. typhotheta culpa.

Pag. 391, fr. 58, lin. 7. — ἐπὶ τοῦτο] Lege ἐπὶ τούτῳ, auctore Dübnero. — Lin. 14. πολλῶν διαφέροντα] πολλῶ δ. conj. Piccolo; [τῶν] πολλῶν δ. scripsit Feder.

Pag. 393, fr. 60, lin. 3. ὦν Εὐαγ.] ὦν se addidisse Feder ait; at est in codice. Ibidem pro ἐξαγαγῶν ap. Federum legitur ἐξάγων. — Lin. 10. lege ἐπιθόιντο pro ἐπίθοντο. Ib. post v. βασιλεύοντα Federus addidit ἄν, bene.

Pag. 394, lin. 4. — Ὅστις ἦν Γόργου] V. ὅστις Federus in apographo suo omisisse videtur; quare conjecit: καὶ Γόργου μὲν ἦν. — Lin. 16 pro corrupto ἐστρατεύσατο Piccolo fuisse censet ἡτρεπίσατο. — Fr. 61, lin. 3 lege [ἄς] οὐ λάθρα, uti censent Piccolous et Federus. — Lin. 11 pro αὐτὸν δράσαντα lege cum Dübnero ἄν τὸν ὄρ., vel simpliciter τὸν ὄρ.

Pag. 395, lin. 3. — Ὁ Ἰσόδημος] ὁ om. Feder. — Lin. 6. θανόντι ὑπὸ τὰ δελφοῦ] ἀποθάνοντι ὑπὸ ἀδ. tacite Fed. — Lin. 23. Feder. conjecit: θύειν αὐτῷ καὶ τὰ ἱερὰ [βέξιν], idque probabiliter. — Lin. 32. στρατεύμα] στρατὸν Feder.

Pag. 398, lin. 7. — Παρέχοι] leg. παρέχη, auctore Piccolo. — Lin. 28 leg. Ἄρτεμβάρω, uti est in ima pagina, pro Ἄρτεμβάρου. Monuit Dübnerus.

Pag. 399, lin. 5. Μεγάλω ὄντι] μέγα φρονούντι conj. Piccolo.

Pag. 400, l. 3. — Cum Dübnero leg. videtur [δ] οἰωνισάμενος. Eodem jubente, lege paullo post ποδαπὸς [τὸ] γένος. — Lin. 7. Οἰδάραι] Ubique rependens Οἰδάραις cum spiritu aspero. Vide Appendixem in Piccoloi edit. fragm. Nicolai, ubi M. E. Burnouf, vir celeberrimus, quem Pic-

colous consuluit, fusius de hoc nomine exponit. Etenim Οἰδάραις Zendica lingua Zoroastri foret *hubára*, i. e. *afferens bonum*, ἀγαθάγγελος; Indice idem nomen scriberetur *subhára*, quibus responderet nomen *Sæbares* pro OEBares apud Justinum. Præterea Burnoufius monet vocem *hubára*, *afferens bonum*, tropice etiam significare posse *fortunam*, *potestatem*, πλοῦτον καὶ δυνάμιν, utpote quæ honorum auctores sint. Quare Piccolous in verbis ὡς περ καὶ τοῦνομα λέγει excidisse censet verba τοῦ ἀνδρὸς s. τοῦ ἀνθρώπου. Alias hæc pertinerent ad vocem, quæ fumum equinum Persarum lingua significat.

Pag. 401, l. 1. — Ἐνασυλώτατος] ἐνασιμώτατος conj. Piccolo, ἐναμιλλώτατος vel εὐβουλότατος Dübner. — Lin. 10 ab ima. προελθόντα] προελθόντες scribi vult. Dübner.

Pag. 402, l. 8 — Ἄλλα ὅπλα] Alterum utrum ex dittographia ortum esse recte procul dubio statuit Dübnerus. Cf. p. 389, fr. 55, lin. 8. — Lin. 29. ἐπανίοι] l. ἐπανή, auctore Piccolo.

Pag. 403, not. 47. — Αἰπόλον κακὸν conj. Dübnerus.

Pag. 404, lin. 27. — Περὶ αὐτὸν] l. π. αὐτὸν; monet Piccolo. — Ib. l. 8 ab ima Dübnerus ita legi vult: ἡ [νικήσασιν ἡ] ἡττηθεῖσι.

Pag. 405, lin. 19. — Διὰ μέσου δὲ διεξίεναι] δ. μ. δὲ μηδένα διεξ. conj. Piccolous; δ. μ. δὲ διεξίειτο Dübnerus.

Pag. 406, lin. 24. — Ὠφέλου] lege ὠφελοῦντο, corrigente Piccolo.

Pag. 408, not. 10. — Ὡς μὴ συναπόληται leg. censet Piccolo.

Pag. 413, lin. 33, not. 22. — Ἀποίκων] an ἀπειρηχότων? Piccolo.

Pag. 430, cap. 6 vers. fin. — cum Piccolo leg. censeo: ὡς μὴ τὴν δίαιταν... μεταβαλὼν τὴν ὀλην ἕξιν κτλ.

Pag. 433, not. 2. — Vulgatam ἐν τῇ μετὰ ταῦτα (sc. ἡλικίᾳ) recte, opinor, tuetur Piccolo. Idem linea sequente pro ἐν ἔργοις mallet ἐπ' ἔργοις.

Pag. 434, fr. 101, lin. 2. — Nisi plura exciderint, fortasse legendum esse Piccolo censet: ἄγων ἐν Ἀπολλωνίᾳ vel disertius: ἐν Ἀπολλ. μῆνα μετὰ τὴν ἐκ Ἑρώμης ἀποδημίαν. — Lin. penult. διατρίψοιεν] l. διατρίψειεν.

Pag. 435, not. 16. — Lege ex Piccoloi correctione: Τιμωροὶ δὲ ἐσ. K. προσεδοκῶντο. — Ib. cap. 17, not. 1. Apollodori nomen in textum reposuit Piccolo.

Pag. 436, not. 11. — Οἱ τε τῆς] εἰ καὶ μὴ τῆς scr. Picc.

Pag. 437, cap. 18, lin. 3. — Ἐποίει] ἐπήει Piccolo; recte, puto. — Ibid. post not. 3. Pro ἀπέ-

στείλε leg. ἐπέστειλε, monente Dübnero. — Ib. post not. 5. Piccolo scripsit, φανείσθαι, τοσοῦδε δνόματος καὶ ἀρχῆς [οὐ] παραχωρήσων.

Pag. 438, lin. 6. — Τῶν συμπάντων] 1. τῶ σ., corrigente Dübnero. — Not. 8. « Fort. leg. φίλων τινέσ θ καὶ » PICCOLO. — Not. 9. « Fort. leg. : κάκείνους [προάγειν] εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπέξοδον, ἄλλως τε καὶ τοῦ δνόματος [οἰωνοῦ] μεγάλου [όντος] » Ib. Post not. 10. Συναγωνίζεῖν ἀνακαινίζεῖν conj. Dübner. — Lin. 3 ab ima : ἔπως] ἔποια Dübner. ἔποια Piccolo. — Lin. ult. οὔτε πρότερον] 1. οὔπω pr. cum Dübna., vel οὔποτε pr. ut Piccolo.

Pag. 439, lin. 4. — Κάσσιός τε καὶ] dele τε, mon. Picc. — Lin. 8. « εἰρην βίον εἶχον nihil sunt nisi εἰρηνικὸν εἶχον » nam in vetustis codicibus βι et ιχ figuram habent inversi ιχ, sic ut in altero medius ductus emineat altior. De ceteris talem conjecturam propono : ἐκείνου δὲ ἡττηθέντος, γενόμενοι ὑπὸ Καίσαρι, τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρηνικὸν εἶχον ἀδέες, πρῶτως καὶ φιλανθρώπως προσαγομένου ἕκαστον· τὸ δ' ἐν τῇ διανοίᾳ δύσελπι αὐτῶν ἀφῆρεῖτο ἀμνησικάκος ὢν τὸ ἦθος etc. In quibus πρῶτως καὶ sunt meliora expectantis, sed ἀδέες pro οὐδὲ repositum exemplo nititur, cap. 31, not. 2, ubi οὐδέες codex pro ἀδέες, et cap. 30, not. 1, ubi δρών pro δρώντα. » DÜBNERUS. Ex his proficiens Piccolo ita scripsit : τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρηνικὸν εἶχον ἀδέες· [ὡς] οὐδεὶς γὰρ ἄλλος φιλανθρώπως προσαγομένου ἕκαστον, τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ δύσελπι αὐτῶν ἀφῆρεῖτο, ἀμνησικάκος ὢν τὸ ἦθος κτλ. — Lin. 33. Ἄσμενοί τε ἄν] ἄσμενοι κατένευσαν scripsit Piccolo. — Lin. 3 ab ima. ἀλλ' ὦν] ἀλλ' οἷον scripsit Piccolo. Linea seq. pro ἤχθηοντο τὸ... σεσῶσθαι πεποικηότι, Dübner. et Picc. ἤχθηοντο τῶν... σεσῶσθαι... πεποικηότος. Quamquam ferri potest quod codex præbet.

Pag. 440, lin. 4. — « Ita scripserim : καὶ μὲν δὴ κάκείνων (nimirum τῶν κρατούντων [?]) τὰ ἔθνη αὐτὰ διάφορα ἦδη ἦν, τῶν τε συστρατευομένων πάλαι ἐν ἰδιωτῶν μοίρα τῶν τε ἡγεμόνων καὶ (hoc delevimus) οὐ τιμῆς μεταποιουμένων τὸ νῦν (τὸ μὲν cod.), ὅτι συγκατετέτακτο εἰς τὸ ἀρχαῖον στρατιωτικὸν τὸ πολέμῳ ἄλοῦν etc. » DÜBNERUS. Piccolous vero ita locum constituit : καὶ μὲν δὴ κάκείνα τὰ ἔθνη αὐτῶν διάφορα ἦδη ἦν, τῶν τε συστρατευομένων πάλαι ἐν ἰδιωτῶν μοίρα [όντων], τῶν δὲ ἡγεμόνων οὐ τιμῆς μεταποιουμένων τὸ νῦν, ὅτι συγκατετέτακτο κτλ. Quorum illud τὰ ἔθνη perelegans conjectura, cui tum ex aliis scriptoribus patrocinari possis (v. Steph. v. ἔθνος), tum etiam ipso Nicolao; nam paullo infra paucis comprehendens auctor classes vel, ut cum Cicerone dicere licet, nationes eorum, qui Cæsari irascebantur, similiter utitur verbo φύλα : Παντοδαπὰ οὖν συνέστη φύλα ἐπ' αὐτὸν κτλ. Ceterum etiam sic, non Nicolai, sed excerptoris verba nos

habere puto : nam illud κάκείνα ad præcedentia referri usus communis postulat. Fortasse Nicolaus in hanc fere sententiam scripsit : καὶ μὲν δὴ κάκείνα τὰ ἔθνη (δεινότητα διετέθη vel potius διετίθη πρὸς) αὐτὸν διάφορα [δὲ] ἦδη ἦν [καὶ τὰ] τῶν κτλ. — In sequentibus nolim suppleri ὄντων, quum non de exauctoratis militibus, sed de gregariis, qui inde a longe tempore militabant (sυστρατευομένων πάλαι), sermo esse videatur. Denique τὸ μὲν nescio an non mutandum sit in τὸ νῦν; facilis enim conjectura est post τὸ μὲν ὅτι etc. excidisse alterum colon : τὸ δὲ ὅτι etc. Quæ servata sunt, spectant querelas gregariorum; quæ exciderunt de ducibus erant. — Ib. not. 16. ὑποτιμωμένων] sic Nicol. p. 435, cap. 17, lin. 2. ὑποτιμωμένων Piccolo, quod propius a traditis abest. — Ib. cap. 20, not. 1. [ἄλλαις] ἐπ' ἄλλαις] sic Nicolaus etiam p. 449, lin. 6 ab ima; ἐπαλλήλοις eleganter conj. Dübnerus.

Pag. 441, l. 5. — Τόσον] 1. τοιόνδε ex conj. Dübneri. Καινοτόμον conj. Piccolo. — L. 8 δὲ πάνου] δὴ π. mavult Dübna. Deinde debebam πρὸς αὐτὸ cum Piccolo vel τοῦτο. In lat. leg. id vero Romanis... suspectum esse solet. — Lin. 10. ἐπελθ. δὲ] an δὴ? Picc. — Lin. 17. οὐκέτι] οὔτε Dübna. et Picc. — Lin. 20. ἐρῶντα] cod. hab. εὔροντα, non εὔρόντα. — Ib. lin. ultima, parentheseos signum, quod est post sec. συναρχόντων pone post v. ἐδημηγόρει. Monuit Dübnerus.

Pag. 442, lin. 1. — Τίθηται] 1. τίθησι; correctit Piccolo; idem orationem aperte contractam fortasse hunc in modum refigendam esse censet.. βούντος δὲ τοῦ δήμου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τιθέναί. [Καὶ δὴ ἐποίησεν· Καίσαρος δὲ ἀγανακτοῦντος] καὶ ἐπὶ τοῦτον κτλ. Idem de sanitate verborum ἐπὶ τοῦτον dubius. — Lin. 32. τῆς... γλώττης] τῇ γλώττῃ reposuit Picc.

Pag. 443, lin. 4. — Ῥωμαῖοι ἄριστοι] 1. Ῥωμαίων ἄρ., mon. Piccolo. — Lin. 20. Συνόντες] συγγόντες conj. Piccolo. Idem lin. 24 pro βουλόμειοι supplet πεφυκότος. — Lin. 5 ab ima, lege ἐπιθήσονται καὶ ἠποῦ, auctore Dübner.

Pag. 444, lin. 7. — Verba οὐ γὰρ... αὐτῆς parentheseos signis include, præeunte Piccoloo. — Lin. 29. μάλιστα φίλοις] præstat μ. φίλος, ut Piccolo scripsit.

Pag. 445, l. 5. — Πολλὸ μάλιστα] ἦδη μ. Dübna.; πάλιν μ. Piccolo. — Lin. 7. Ἐκέλευσε] leg. ἐπένευσε ex conj. Piccoloi. — Lin. 19. Τύλλιος] servandum est Τύλλιος, monente Piccolo. — Lin. 23. Piccolo succurrere loco studet interpungendo hunc in modum : καὶ τι θρασύτερον, εἴσω τὰς χεῖρας ἔχοντας ἐδόκει δρᾶν. Idem in nota addit : « Fortasse : εἴσω τὰς χεῖρας ἔλθων ἄκοντος. » Malim καὶ τι θρ. αὐτὸν εἴσω τ. χ. ἔχοντα ἐδ. δρᾶν, vel τοῦ εἴσω... ἔχοντος ἐδῶ-

και δράσεσθαι. — Lin. 20. Ἀμυνόμενος] 1. ἀμυνόμενος, Picc. — 42. ε' και λ'] e male exaratis K και Γ orta esse probabiliter censet Piccolo. — Lin. 3 ab ima. φηγόντων] 1. φευγ. Piccolo.

Pag. 446, lin. 20. Leg. ἐναντιώσεσθαι, corr. Dübner. — 22. Ἀποφανοῦς] ἀφανοῦς conj. Dübner; ἀπὸ προφανοῦς Piccolo; fort. ἀπεμφανοῦς. — 29. εὐρείαι] μυρίαι conj. Dübner; εὐριπῶδεις Piccolo comparans Plutarch. Cæs. 60. — 35 ἐκεῖ] ἔτι Picc. — 44. 1. μεταμφιεννύμενοι.

Pag. 447, l. 11. — Στενὸν] στόνος Dübner; οἰμωγῆ και στόνῃ Piccolo. — 25. Προφάσει] προφάσει Dübner. — 31. Εἴ τι] εἴ τις conj. Dübner. Quod cod. præbet Thucydidium est. — 40. 1. ἐβουλεύθη, momente Dübnero.

Pag. 428, 5. — °Ο χρῆ] ὅτι χ. Piccolo. — 10 comma quod est post Καίσαρος pone post v. μέρει uti Piccolo. — 11. Ἐκεῖνοι] 1. ἐκεῖνοι. Dübner. et Picc. — 36. Dübnerus correxit : φιλότητα και κέρδη ἴδια, [οἱ] δὲ και v. ἐρώντες. — Lin. 3 ab ima. πλέονι] πλεονεκτεῖν conj. Piccolo. — Lin. ult. εἰδότες] εἰδότης conj. Dübner. Simpliciter scripserim ἥσαν οἱ παρεκελεύοντο.

Pag. 449, l. 14. — Dele comma post v. Λεπίδῳ. — Cap. 28, l. 6. Πρὸς ἀλλήλους inclusit Piccolo, ut male repetita. — Lin. ult. γενόμενος] γενόμενον... πρὸς ἑαυτὸν Dübner. et Picc.

Pag. 450, l. 2. — Γενόμενον] γέγονε vel ἐγένετο conj. Dübner. Potius ex antec. male repetita. — 15. ἀνάγοντες] 1. ἀνάπτοντες cum Dübner. vel ἀναύοντες cum Piccolo. — 19. ὅπως αὐτῶν τὴν] ὅ. αὐτῶν τινα Picc. — 16. Leg. καταστήσαιο. — 31. ταραχῆ] ἀρχῆ scripsit Piccolo, cuius vide annot. de his vocibus passim confusis. — 34. Ex codicis verbis τούτους δὲ κομάνους Λεύκιος optime Dübner. elicuit τοὺς δὲ Κομάτους Λεύκιος.

Pag. 451, l. 5. — Τῶν (τε)] τῶν τότε Piccolo. — Cap. 29, post not. 4. Καὶ ταῦτα δοκιμάζων] ταῦτά και δοκ. Piccolo; idem mox corr. μεσιτεύσειν. — Lin. penult. Piccolo conjecit οὐ γὰρ ἐγνώριζεν ἔτι.

Pag. 452, l. 11. — Piccolo scripsit : ἅμα και τῆ βουλή τὰ πιστὰ φυλάττοι. Mox post ἐκεῖνοι μὲν inseruit οὖν. — 24. 1. οὐς δύνατο cum Dübner. — Cap. 30, l. 5. ἐποιοῦντο] ἐπέθοντο conj. Picc.; ἐπεινοῦντο Dübner. Mox Piccolo γενναίαν δὲ pro γ. τε.

Pag. 453, l. 13 ab ima. — Ὡς οὐδὲ τούνομα] ὡς σπουδῆ τοῦν. conj. Piccolo; ὡς πολὺ τοῦν., vel ὡς οὐδὲ [προσθεῖη, και] τοῦν. Dübner. — Lin. penult. ἔδεινον] οὐ δεῖν conj. Picc.; μὴ δεῖν Dübner.

Pag. 454, l. 2. — Που] ποι Dübner. — 6. και ἀστῶν... διελεγέτο τε Dübner. — Cap. 31, l. 8 ἐθελῆσαι] ἀπειθῆσαι Picc.; ἐλλοχῆσαι. Dübner. De ἔτι ἐξ ἀρχῆς, jam inde ab initio, v. Steph. Thes. v. ἔτι

p. 2154, B. — Lin. penult., insere τῆ ante δυνάμει, monente Piccolo.

Pag. 455, 6. — Ἀσφαλές] malim τάσφαλές, ut Piccolo scripsit. — 8. μᾶλλον περ] μεθ' ὅπλων παραβάλλεσθαι vel πολεμεῖν παραβαλλόμενον Piccolo. — 9. περιωθου.] παρωθ. Picc. — 12. τύχης ἀγαθῆς] 1. τύχῃ ἀγαθῇ, præeunte Piccolo. — 15. ἦν γὰρ ἐκεῖ ἡ] οὐ vel οὐπερ ἦν ἡ Dübner. — 32. Leg. ἀναλώσειεν. — L. ult. οὐ πάντα] οὐ πάνυ Dübnerus; οὐ πάνυ τι Piccolous.

Pag. 499 ad Chæremonis fr. 4. — Locus Hieronymi (In Jovin. II, 13, Opp. tom. IV, p. 205), quem in nota indicavimus, exscribi meretur. Sic habet : Chæremon stoicus, vir eloquentissimus, narrat de vita antiquorum Ægypti sacerdotum, quod omnibus mundi negotiis curisque postpositis semper in templo fuerint, et rerum naturas causasque, ac rationes siderum contemplati sint; numquam mulieribus se miscuerint; numquam cognatos et propinquos, ne liberos quidem viderint, ex eo tempore quo cœpissent divino cultui deservire: carnibus et vino se semper abstinerint, propter tenuitatem sensus et vertiginem capitis, quam ex parvo cibo patiebantur; et maxime propter appetitum libidinis, qui ex his cibis et ex hac potione nascitur. Pane raro vesciebantur, ne onerent stomachum. Et si quando comedebant, tusum pariter hyssopum sumebant in cibo, ut escam graviorem illius calore decoquerent. Oleum tantum in oleribus noverant, verum et ipsum parum, propter nauseam et asperitatem gustus leniendam. Quid loquar, inquit, de volatilibus, quum ovum quoque pro carnibus vitaverint et lac? Quorum alterum carnes liquidas, alterum sanguinem esse dicebant, colore mutato. Cubile iis de foliis palmarum, quas baias vocant, contextum erat; scabellum acclive et ex una parte obliquum (ξύλινον δὲ ἡμικυλινδρῖον εὔ λελεασμένον Porphyrt.), in terra pro pulvillo capiti supponebant, bidui triduique inediam sustinentes. Humores corporis, qui nascuntur ex otio et ex mansione unius loci, nimia victus castigatione siccabant.

Pag. 499 b. — Post locum e Tzetzes. Chil. peti-tum adde hæc : Tzetzes Exeg. in II, p. 146, 12 : Περὶ τῶν Αἰθιοπικῶν γραμμάτων Διό... (Διόδωρος?) μὲν ἐπεμνήσθη και μερικῶς εἶπεν, ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ἀκοῆς ἄλλου μαθὼν και οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸς ἐπιστάμενος [εἰ δὲ] και τινα τούτων κατέλεξεν ὥσπερ ἐν οἷς οἶδε, παραρησιάζεται. Χαίρημων δὲ ὁ ἱερογραμματεὺς δλην βίβλον περὶ τῶν τοιοῦτων γραμμάτων συντάξεν· ἅτινα ἐν τοῖς προ... (προσῆκουσι?) τόποις τῶν Ὀμηρείων ἐπὶν ἀκριβέστερον και πλατυτέρας ἐρῶ.

Idem p. 123 : Οἱ γὰρ Αἰθίοπες στοιχεῖα γραμμάτων οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ζῶα παντοῖα, και μέλη τούτων και μόρια. Βουλόμενοι γὰρ οἱ ἀρχαιότε-

ροι τῶν ἱερογραμματέων τὸν περὶ θεῶν φυσικὸν λόγον κρύπτειν, δι' ἀλληγορικῶν καὶ συμβόλων τοιούτων καὶ γραμμάτων τοῖς ἰδίους τέκνοις αὐτὰ παρεδίδουσαν, ὡς δ' ἱερογραμματεὺς Χαϊρήμων φησί. Καὶ ἀντὶ μὲν χαρᾶς γυναῖκα τυμπανίζουσαν ἔγραφον· ἀντὶ λυπῆς ἀνθρώπων τῇ χειρὶ τὸ γένειον κρατοῦντα καὶ πρὸς γῆν νεύοντα, ἀντὶ δὲ συμφορᾶς ὀφθαλμῶν δακρύνοντα, ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχειν δύο χεῖρας κενὰς ἐκτεταμένους, ἀντὶ ἀνατολῆς ὄφιν ἐξερχόμενον ἐκ τινος ὀπῆς, ἀντὶ δύσεως εἰσερχόμενον, ἀντὶ ἀναδιώσεως βάτραχον, ἀντὶ ψυχῆς ἱέρακα, ἔτι καὶ ἀντὶ ἡλίου καὶ θεοῦ· ἀντὶ θηλυγόνου γυναικὸς καὶ μητρὸς καὶ χρόνου καὶ οὐρανοῦ γῦπα, ἀντὶ βασιλείως μέλισσαν, ἀντὶ γενέσεως καὶ αὐτοφυῶν καὶ ἀρρένων κἀνάθαρνον, ἀντὶ γῆς βοῦν· λέοντος δὲ προτομὴ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ φυλακὴν δηλοῖ κατ' αὐτοὺς, οὐρὰ λέοντος ἀνάγκη, ἔλαφος ἐνικυτὸν· ὁμοίως δ' φοῖνιξ· ὁ παῖς δηλοῖ τὰ αὐξανόμενα, ὁ γέρον τὰ φθειρόμενα, τὸ τόξον τὴν ὀξείαν δύναμιν· καὶ ἕτερα μυρία· ἐξ ὧν Ὁμηρος ταῦτα φησιν. Ἐν ἄλλω δὲ τόπῳ, εἴπερ αἰρεῖσθε, ἰδὼν ἐκ τοῦ Χαϊρήμονος καὶ τὰς τῶν γραμμάτων αὐτῶν ἐκφωνήσεις Αἰθιοπικῶς εἶπω.

Pag. 530, lin. 5. — Pro τὴν Κύπρον ἐπολιόρκει Droysenius (*Hellenism.* I, p. 343) legendum censet τὴν Τύρον ἐπολιόρκει.

Pag. 534, in not. ad cap. 15 lege : tom. II, p. 170.

Pag. 608 b, lin. 2. — Post Λούκιος et ante Μάρκελλος excidit : Ἀκίλλιος.

Pag. 623, fr. 59. — Pro Εὐρυόπης legend. puto Εὐρυρρόης, et fr. 60 pro Εὐρυόπης leg. Εὐρώπης. Cf. Hippostrati fr. 1, tom. IV, p. 432.

Pag. 636. — Nulla Charax scripsit Ἰταλικά; nam fr. 21 pro Χάραξ emendandum est Πάρθαξ. V. tom. IV, p. 466.

Pag. 641. — Dele fragm. 26, videque notata ad Parthacis fragm. tom. IV, p. 466.

Pag. 639, ad fragm. 10 et 11. — Adde schol. Aristid. p. 17, 24 ed. Dindf. : Δεῖ δὲ γινῶναι ὅτι ὁ Χάραξ ἱστορεῖ τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι τῶν Σαίτιων. Ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγυπτίων, καὶ οἰκιστῆρα ἔσχεν Ἐρεχθέα (deb. Κέχροπα). Διὸ καὶ διφυῆ προσγορημέσθαι φησιν ὄντα διγλωσσον· ἕτεροι δὲ φασιν ὅτι πρῶτος ἐδόξαζεν (ἐδειξεν al. schol.) ἐκ τε γυναικὸς

καὶ ἀνδρὸς τοὺς γεννωμένους παράγεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο διφυῆς ἐδοξάζετο. Περὶ μὲν οὖν τούτου πολλὴ διαφορά. Ἐκ δὲ τῆς ἀποικίας ὀνομάσθαι φησὶ πολιοῦχον τὴν Ἀθηνᾶν· ἔστι γὰρ ἡ Σαῖς Αἰγυπτίων φωνῇ παρ' Ἑλληνισιν Ἀθηνᾶ. Καὶ τούτου παράγει μάρτυρα τὸ τὴν Ἀθηνᾶν ἐποχεῖσθαι κροκοδείλω. πρὸς τῇ ἀκροπόλει, δηλοῦσαν τὴν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Νεῖλου τυγχάνουσαν. — In fr. 10 de origine διφυῆς epitheti Characi vindicatur ea sententia, quam Noster secundo loco ponit.

Idem p. 65, 9, ubi de Areopago sermo est : Ἄριστα δὲ ὁ Χάραξ ἰῶ (ἐν ἧ?) φησὶν ὅτι πάγος πᾶς ὑψηλὸς ἔστι τόπος... Ἄρης, ὁ φόνος.

P. 656. — Ad locum Theophili adde hæc : Quæ deinde apud Theophilum sequuntur de temporibus imperatorum Romanorum, quum probabiliter ex Chryserote, quem modo auctorem Theophilus adduxerat, deprompta sint, exscribere liceat : Ἐγράτησαν οὖν Ῥωμαῖον ἐνιαυτοῖς, ὡς φαμεν, ἕτεσι υνγ'. Ἐπειτα οὕτως ἤρξαν οἱ αὐτοκράτορες καλούμενοι. Πρῶτος Γάιος Ἰούλιος, ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη γ', μῆνας δ', ἡμέρας ἕξ. Ἐπειτα Αὐγουστος ἔτη νς', μῆνας δ', ἡμέραν μίαν. Τιβέριος ἔτη κβ'. Εἴτα Γάιος ἕτερος ἔτη γ', μῆνας ἧ', ἡμέρας ζ'. Κλαύδιος ἔτη κγ', μῆνας ἧ', ἡμέρας κδ'. Νέρων ἔτη ιγ', μῆνας σ', ἡμέρας κη'. Γάβριος ἔτη β', μῆνας ζ', ἡμέρας σ'. Ὄθων μῆνας γ', ἡμέρας ε'. Οὐιτέλλιος μῆνας σ', ἡμέρας κβ'. Οὐεσπασιανὸς ἔτη θ', μῆνας ια', ἡμέρας κβ'. Τίτος ἔτη β', ἡμέρας σ'. Νερούας ἐνιαυτὸν, μῆνας δ', ἡμέρας ι'. Τραϊανὸς ἔτη ιθ', μῆνας ἕξ, ἡμέρας ις'. Ἀδριανὸς ἔτη κ', μῆνας ι', ἡμέρας κη'. Ἀντωνῖνος ἔτη κβ', μῆνας ζ', ἡμέρας σ'. Οὐῆρος ἔτη ιθ', ἡμέρας ι'. Γίνεται οὖν ὁ χρόνος τῶν Καισάρων μέγχις Οὐῆρου τοῦ αὐτοκράτορος τελευτῆς, ἔτη σλζ', ἡμέρας ε'.

Pag. 696, § 7, lin. 6. — Post verba : Πτολεμαίου Λάγου adde : (deb. Πτ. Κερωνοῦ).

Pag. 696, § 8. — Eadem habet Symeon Logotheta in cod. Parisino 1712, fol. 73.

Pag. 704 a, lin. 10. — Post verba *Alexippi Larissæus* exciderunt hæc : *Deinde Cleomachides Enei* (sic) *Larissæus*.

Pag. 715, not., lin. 2 ab ima. — Pro *Grypus* lege *Philippus*.

VOLUMEN IV.

Pag. 103, fr. 27. — Eadem ex Prisco exscripsit Joannes Antiochenus fr. 202, qui omnino in hac historiarum parte Priscum sequitur.

Pag. 104, fr. 29. — Postrema hujus fragmenti verba apud Joannem Antiochenum prima sunt fragmenti 204, ubi vide.

Pag. 133, fr. 14. — Pro *Δαλίσανδα* Joannes Antiochenus fr. 211 habet *Δαλίσανδον*. Dalisandis in custodia erat Verina Augusta.

Pag. 138. — In codice Parisino 1555 fragmentum exstat, cui titulus est : *Εὐσταθίου Ἐπιφανέως Συρίας ἐπιτομὴ τῆς ἀρχαιολογίας Ἰωσήπου*, πο-

tante Cramero in Anecd. Paris. II, p. 87. Eustathius ille fortasse non est diversus ab historico nostro. Ceterum fragmentum illud quum non nisi summa capita historię Judaicę paucis verbis indiget, non erat cur exscriberem.

Pag. 146, not. ad fr. 4, lin. 6. — Nimirum 360 annos habet Suidas v. Ἡράκλειος; annos 362, quos Meursius e Suida affert, idem grammaticus præbet v. Κωνσταντίνος ὁ μέγας p. 382, 16, ed. Bernh.

Pag. 181. — Apud Codinum De ædif. Constant. p. 114 ed. Bonn. lego hæc : Τὸ παλαιὸν Πετρίον Πέτρος τις πατρίκιος ἐπὶ τοῖς χρόνοις Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἔκτισεν· ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ Βαρσαμιακὸν τὸν Σύρον, πολλὰς ἀρχὰς τῷ τότε ἀνύσαντα. Hęc, si quid video, ad historicum nostrum pertinent. Igitur parentes ejus e Syria oriundi Thessalonica habitaverint. Apud Procopium vero Goth. I, 3 (v. testimonio, 2, p. 183) pro Ἰλλύριον τὸ γένος scribendum puto Σύρον (in libris fuerit Σύριον) τὸ γένος. Quo admissio, non est cur ad Nieubhrianam vocis Ἰλλύριον explicationem, quantumvis ingeniosam, confugiamus.

Pag. 269. — Post Menandri fragm. 75 adde hæc : Suidas v. Φᾶσις : Καὶ Φασιανοὶ οἱ οἰκήτορες τοῦ τόπου, καὶ Φασιανοὶ κατάλογοι (cohortes Phasianę), οἱ ἀπὸ τοῦ Φάσιδος, παρὰ Μενάνδρῳ.

Idem : Σαπρωθῆναι, σαλευθῆναι « Τὰς μὲν ἐπάλλεις καταρραχθῆναι ταῖς βολαῖς, καὶ τὸν τοῖχον ἅπαντα τοῦ πύργου σαπρωθῆναι τῇ βίᾳ », Μενάνδρος φησι. Meinekius De Menandro com. p. xxxix, hæc, sicuti quę v. Σπαλιῶνες (fr. 73) leguntur, perperam retulit ad Menandrum Ephesium.

Pag. 292, post Agiæ fragm. 1 — inserte : Schol. II, λ, 690 : Αὐγίας (leg. Ἄγίας) δὲ ἐν ἁ Ἀργολικῶν φησὶ τῶν Γηρουνοῦ βοῶν ἀφελέσθαι Νηλέα· ὅθεν Ἡρακλέα Νέστορι παραδοῦναι τὴν ἀρχήν. Τελέσαρχος δὲ κτλ. (V. Teles. fr. 2, tom. IV, p. 508).

Pag. 297, post Alcimi fragm. 6 inserte hæc : Laudatur præterea Alcimus sive noster sive alius apud Appulejum De orthogr. p. 4 ed. Osann. : *Rhæo... filia Staphyli et Chryseidis, sororibus Melpadia major, Parthenia minor; quę ab Apolline compressa gravidaque facta, a patre in arca inclusa est, et in mare dejecta in Delum appulsi, filiumque genuit nomine Anium, qui clam ab Apolline alitus et divinitate donatus est, Polycarpi, Alcimi, Maximique testimonio.* — Qui fuerint illi

Polycarpus et Maximus, cum Osanno ignoro, neque in tam sublestę fidei scriptore diutius quærendum esse duco.

Pag. 307, fr. 7, lin. ult. — Post v. et Euphorio adde : et Larissæus Eurypylus.

Pag. 314, Archemachi fr. 1. — In lat. lege : qui Arnæam incolebant, hi qui in Bœotiam non abierant.

Pag. 319, ad Ariæthi fr. 5. — Nomen Ariæthi Prellerus (De Hellenico p. 33 not.) probabiliter restituendum censet apud schol. II, γ, 175 : Ὁ δὲ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτω φησὶν « Ἐλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Διέθος (vel Δίαθος; leg. vid. Ἀρίαθος) παιδα Μορράφιον (Μοράφιον v. l.), ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μορραφίων γένος ἐν Πέρσαις· ὡς δὲ Κιναιθῶν, Νικόστρατον. Παρὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἐλένης δύο παῖδες τιμῶνται, Νικόστρατος καὶ Αἰθιόλας. » In schol. Didym. ita est : ὁ δὲ Πορφύριος οὕτω φησὶν· Ἐλένης δὲ καὶ Μενελάου παῖδες Δίαθος καὶ Μορραφίων etc.

Pag. 319. — Ad Aristæneti fr. cf. Addenda ad Hellenici fr. 104.

Pag. 334, ad Aristocriti fr. 1. — Forma Εὐξάντιος pro v. Εὐξάνθιος reponenda est ap. Apollodorum III, 1, 2, 6.

Pag. 345. — Ad fragm. Athenodori Eretriensis referendus videtur locus Apuleji De orthogr. p. 6 : *Athenodorus et Mnastes (Mnaseas) Orci et Stygis sc. filias esse Furias dicunt.* — In iis quę deinde subjiciuntur de Augea, lege : *corrigendum puto Ἄγίας. Vid. Addend. ad tom. IV, p. 292.*

Pag. 403, in not. ad Echemenis fragmentum. — Post verba : *Eadem Natalis Comes IX, 13*, adde : *quo loco Echemenes Cyprius citatur.*

Pag. 408. — Post Eupipidem Carystium inserte hæc : EURYPYLUS LARISSÆUS ap. Quintilian. XI, 2, 16, inter eos recensetur, qui domum, in qua Simonides poeta Dioscurorum ope servatus sit, Pharsali, non vero Crannone, fuisse tradiderint.

Pag. 467, post Pausanię fr. 2. — Adde Tzetzes Exeg. in II, p. 138, 15 : Παισανίας δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας κτίσεως γράφει πλατύτερον. Κυπάρισσος ὠραίος ἦν νεανίσκος Αἰγύπτιος· οὗ πεσόντος καὶ ἀποπνιγέντος ἐν φρέατι, οἱ καθ' αἶμα τοῦ νέου τὴν κυπάρισσον, μήπω καλουμένην κυπάρισσον, εἰς ὄνομα τοῦ νεανίσκου κατωνομάκασιν, ὥσπερ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν δένδρων εἰς ἐπωνυμίας ἐτέρων.

INDICES.

I.

INDEX AUCTORUM.

PRÆTER AUCTORES QUI QUATTUOR FRAGMENTORUM VOLUMINIBUS INSUNT, ETIAM ILLI RECENSENTUR
QUORUM RELIQUIAS DEDIMUS AD CALCEM ARRIANI ET HERODOTI.

Primus numerus volumen, alter paginam, tertius fragmentum indicat.

A

- Abas, IV, 277.
Abro s. Habro Batiensis, IV, 277.
Abydenus, IV, 278.
Acario, II, 349 a. III, 16, 18.
Acesander, IV, 285.
Acestodorus Megalopolitanus, II, 464 a.
Acestorides (?), II, 464 a.
Achæus (?), IV, 286.
Acilius (L.) Glabrio, III, 97.
Acusilaus Argivus, I, 100. Add. IV, 624.
Adæus Mytilenæus, III, 132.
Æneas Samius, III, 277.
Ænesidemus Tenius, IV, 286.
Aethlius Samius, IV, 287.
Agaolytus, IV, 288.
Agatharchides Cnidius, III, 190.
Agatharchides Samius, III, 197.
Agatho Samius, IV, 291.
Agathocles Cyzicenus, IV, 288.
Agathonymus, IV, 292.
Agathosthenes, IV, 294.
Agathyllus, IV, 292.
Agesilaus, IV, 292.
Agius Argivus, IV, 292 et Addend. ad h. 1.
Aglaothenes, IV, 293.
Agiropas (?), IV, 407.
Agrœtas, IV, 294.
Alcetas, IV, 295.
Alcimus Siculus, IV, 295.
Alexander Ephesius, III, 244.
Alexander Corn. Polyhistor, III, 206.
Alexandrides Delphus, III, 106.
Alexarchus, IV, 298.
Alexis Samius, IV, 299.
Ambryo, II, 86 b.
Amelesagoras Chalcedonius, II, 21.
Amometus, II, 396.
Amphicrates, IV, 300.
Amphilochus, IV, 300.
Amphion Thespiensis, IV, 301.
Amyntas, *Scriptt. Alex. M. p.* 134.
Amyntianus, *Scriptt. Alex. M. p.* 162.
Anaxicrates, IV, 301.
Anaxilaus, II, 84 b; IV, 302.
Anaximander Milesius, II, 67.
Anaximenes Chius, II, 43.
Anaximenes Lampsacenus, *Ser. Alex. M. p.* 33.
Anaximenes varii, *Ser. Alex. M. p.* 33 not.
Anaxis Bœotus, II, 84 a.
Andreas Panormitanus, IV, 302.
Andriscus, IV, 302.
Andrœtas Tenedius, IV, 304.
Andron Alexandrinus, II, 352, 1.
Andron Ephesius, II, 347, 1.
Andron Halicarnassensis, II, 349, 1.
Andron Teius, II, 348, 1.

- Andronicus Alypius, IV, 304.
 Androstheneſ Thasiuſ, *Scr. Alex. M. p.* 72.
 Androtion, I, 371. Add. IV, 645.
 Anonymuſ Corinthiuſ, III, 653, 12.
 Anonymuſ Mileſiuſ, III, 647, 1.
 Anonymuſ Dionis continuator, IV, 191.
 Anonymi alii, III, 649, 4-11. 654, 14.
 Antander Syracuſanuſ, II, 382.
 Antenor, IV, 305.
 Anticliduſ Athenienſiſ, *Scr. Alex. M. p.* 147.
 Antidamuſ Heracleopoliteſ, *Scr. Alex. M. p.* 162.
 Antigeneſ, *Scr. Alex. M. p.* 157.
 Antigonuſ III, 132. IV, 305.
 Antileo, IV, 306.
 Antilochuſ, IV, 306.
 Antimachuſ, IV, 306.
 Antiochianuſ, III, 654, 13.
 Antiochuſ Syracuſanuſ, I, 181. Add. IV, 624.
 639.
 Antiochuſ fabb. ſcriptor, IV, 306.
 Antipater Macedo, II, 338.
 Antipater Rhodiuſ, IV, 306.
 Antitheſteſ Rhodiuſ, III, 174, 182.
 Apelluſ ſ. Apolluſ Ponticuſ, IV, 307.
 Aphrodiſiuſ, IV, 307.
 Apion Oaſita, III, 506.
 Apolluſ. V. Apelluſ.
 Apollodoruſ Artemitenuſ, IV, 308.
 Apollodoruſ Athenienſiſ, I, 104, 428; IV, 649.
 Apollodoruſ Erythraeuſ, IV, 309.
 Apollodoruſ Ποντικῶν auctor, IV, 304.
 Apollonideſ Nicenuſ, IV, 310.
 Apollonideſ Περιπλου auctor, IV, 309.
 Apollonideſ Horapion, IV, 309.
 Apolloniuſ Acharnenſiſ, IV, 312.
 Apolloniuſ Aphrodiſienſiſ, IV, 310.
 Apolloniuſ Aſcalonita, IV, 312.
 Apolloniuſ Molo, Alabandeniſ, III, 207.
 Apolloniuſ Rhodiuſ, IV, 313.
 Apollothemiuſ, IV, 314.
 Aratuſ Cnidiuſ, III, 21.
 Aratuſ Sicyoniuſ, III, 21.
 Archelauſ, *Scr. Alex. M. p.* 134
 Archemachuſ Eubæuſ, IV, 314.
 Archinuſ, IV, 317.
 Architimuſ, IV, 317.
 Aretadeſ Cnidiuſ, IV, 316.
 Areteſ Dyrrhachenuſ, IV, 317.
 Ariæthuſ Tegeata, IV, 318.
 Ariſtænetuſ, IV, 319.
 Ariſtagoraſ Mileſiuſ, II, 98.
 Ariſteuſ Argivuſ, IV, 327, 1.
 Ariſteuſ aliuſ, III, 207.
 Ariſtideſ Mileſiuſ, IV, 320, 3.
 Ariſtippuſ, IV, 327.
 Ariſtippuſ Cyrenæuſ, II, 79.
 Ariſto Alexandrinuſ, III, 324.
 Ariſto Pellæuſ, IV, 328.
 Ariſtobuluſ Caſſandrenſiſ, *Scr. Alex. M. p.* 94.
 Ariſtobuluſ aliuſ, IV, 328.
 Ariſtocrateſ, IV, 329.
 Ariſtocrateſ Lacedæmoniſ, IV, 332.
 Ariſtocreon, IV, 333.
 Ariſtocrituſ, IV, 334.
 Ariſtodemuſ Eleuſ, IV, 308.
 Ariſtodemuſ Nysæenſiſ, III, 307.
 Ariſtodemuſ Thebanuſ, III, 308.
 Ariſtomeneſ Athenienſiſ, IV, 336.
 Ariſtonicuſ Alexandrinuſ, IV, 337, 3.
 Ariſtonicuſ Tarentinuſ, IV, 337.
 Ariſtophaneſ Bœotuſ, IV, 337.
 Ariſtoteleſ, II, 102.
 Ariſtoxenuſ Tarentinuſ, H, 269.
 Ariſtuſ Salaminiuſ, *Scr. Alex. M. p.* 152.
 Arizeluſ, III, 336, 6; IV, 340 *init.*
 Armenidaſ, IV, 339.
 Arrianuſ Nicomedeniſ, III, 586.
 Artapanuſ, III, 207.
 Artavaſdeſ, Armenia rex, III, 311.
 Artemidoruſ Aſcalonita, IV, 340.
 Artemon Caſſandrenſiſ, IV, 342.
 Artemon Clazomeniuſ, IV, 341.
 Artemon Pergamenuſ, IV, 341.
 Aſclepiadeſ, *Scr. Alex. M. p.* 153.
 Aſclepiadeſ Anabarzenſiſ, III, 306.
 Aſclepiadeſ, Arei filiuſ, III, 306.
 Aſclepiadeſ Cypriuſ, III, 306.
 Aſclepiadeſ Mendeuſiſ, III, 306.
 Aſclepiadeſ Myrleanuſ, III, 298.
 Aſclepiadeſ Tragilenſiſ, III, 298.
 Aſclepiodotuſ, III, 665.
 Aſiniuſ Quadratuſ, III, 659.
 Aſpaſiuſ Bybliuſ, III, 576.
 Aſpaſiuſ Tyriuſ, III, 576.
 Aſtynomuſ, IV, 343.
 Athanadaſ, IV, 343.
 Athanaſ Syracuſanuſ, II, 81.
 Athenæuſ Naucratita, III, 656.
 Athenæuſ (*Dino*?), II, 89, 1 a.
 Athenicon, IV, 345.
 Athenocleſ, II, 89, 1 a.
 Athenodoruſ Eretrienſiſ, III, 345.
 Athenodoruſ Tarſenſiſ, III, 485.
 Aufidiuſ (Cn.), III, 199.
 Augeaſ (*Agiaſ*?), IV, 345. Addend. ad IV, 292.
 Auteuſion, IV, 345.
 Autochariſ, IV, 346.
 Autocrateſ, IV, 346.

B

- Balager, IV, 346.
 Bæton, *Scr. Alex. M. p.* 134.
 Basilis, IV, 346.
 Baton Sinopensis, IV, 347.
 Bemarchius Cæsarensis, IV, 3.
 Berosus Chaldæus, II, 495.
 Bion Proconnesius, II, 19.
 Bion Solensis, IV, 350.
 Bion alitis, IV, 350.
 Bolus Mendesiæus Democriteus, II, 25 b.
 Botryas Myndius, IV, 351.
 Bruttius s. Brettius, IV, 352.
 Butorides, II, 100; IV, 352.

C

- Cadmus Milesius, II, 1.
 Cæcilius Calactinus, III, 33d.
 Cæmaro (?), IV, 352.
 Callias Syracusanus, II, 382.
 Callierates Tyrius, III, 665.
 Callicrates, IV, 352. 449; 3.
 Callidemus, IV, 352.
 Callimorphus medicus, III, 649, 3.
 Callinicus Suctorius Petræus, III, 663.
 Calliphænes, II, 179, 249; IV, 352.
 Callippus Corinthius, IV, 352.
 Callisthenes Olynthius, *Scriptt. Alex. M. p.* 1.
 Callisthenes Sybarita, *Scr. Alex. M. p.* 7.
 Callistratus (Domitius), IV, 353.
 Callixenus Rhodius, III, 55.
 Candidus Isaurus, IV, 135.
 Capito Lycius, IV, 133.
 Carystius Pergamenus, IV, 356.
 Cassander Salaminius, IV, 359, 422.
 Cassius Longinus, III, 688.
 Castor Rhodius, *ad calcem volum. Herodoti p.* 153.
 Cephalion, III, 625.
 Cephalon Gergithius, III, 68.
 Cephisodorus, II, 85.
 Cercidas Megalopolitanus, IV, 359.
 Chæreas, III, 99.
 Chæremon Alexandrinus, III, 495.
 Charax Pergamenus, III, 636.
 Chares Mytilenæus, *Scr. Alex. M. p.* 114.
 Charicles, IV, 360.
 Charon Carthaginiensis, IV, 360.
 Charon Lampsacenus, I, 32. Add. IV, 627.
 Charon Naucratica, III, 495 not.; IV, 360.
 Christodorus Coptites, IV, 360.
 Chrysermus Corinthius, IV, 361.

- Chryseros nomenclator, III, 656.
 Cicero (M. T.), III, 297.
 Cincius (L.) Alimentus, III, 94.
 Cineas Thessalus, II, 463.
 Claudius Cæsar, III, 522.
 Claudius Iolaus, IV, 362.
 Claudius Theon, IV, 364.
 Cleander (?) Syracusanus, IV, 365.
 Clearchus Solensis, II, 302.
 Clemens, IV, 364.
 Cleobulus, IV, 365.
 Cleodemus s. Malchus Judæus, III, 207.
 Cleon Curiensis, IV, 365.
 Cleon Magnesius, IV, 365.
 Cleon Syracusanus, IV, 365.
 Cleophanes, IV, 366.
 Cleophorus, III, 366.
 Clinias, IV, 366.
 Clitarchus, *Scr. Alex. M. p.* 74.
 Clitodemus, I, 359. Add. IV, 645.
 Clitonymus, IV, 366.
 Clitophon Rhodius, IV, 367.
 Clodius (S.) Neapolitanus, IV, 364.
 Clytus Milesius, II, 333.
 Cnossus (?), III, 158.
 Conon, IV, 368.
 Cornelius (P.) Scipio, III, 97.
 Cosmes, IV, 369.
 Craterus Macedo, II, 617.
 Crates Atheniensis, IV, 369.
 Cratippus, II, 75.
 Creon, III, 371.
 Creophylus, IV, 371.
 Crepereius Pompeiopolitanus, III, 648; 2.
 Critias Atheniensis, II, 68.
 Critolaus, IV, 372.
 Criton Naxius, IV, 373.
 Criton Pieriota, IV, 373.
 Ctesias Cnidius, *ad calcem volum. Herodoti p.* 1.
 Ctesibius, II, 631.
 Ctesicles, IV, 375.
 Ctesiphon, IV, 375.
 Ctesippus, IV, 376.
 Cydippus Mantinensis, IV, 376. 491, 5.
 Cyllenius, IV, 20 not.
 Cyrsilus Pharsalius, *Scr. Alex. M. p.* 127.

D

- Daes Colonensis ex Troade, IV, 376.
 Daimachus Platæensis, II, 440.
 Dalion, IV, 376.
 Damastes Sigensis, II, 64.
 Damocritus, IV, 377.

- Damon, IV, 377. II, 330.
 Damophilus Bithynus, III, 656.
 Deiochus s. Deilochus Proconnesius, II, 17.
 Demades, IV, 377.
 Demagoras Samius, IV, 378.
 Demaratus, IV, 378.
 Demetrius Αἰγυπτιακῶν auctor, II, 100.
 Demetrius Byzantius, II, 624.
 Demetrius Callatianus, IV, 380.
 Demetrius Cnidius, IV, 368, 3.
 Demetrius Erythræus, IV, 381.
 Demetrius Iliensis, IV, 381.
 Demetrius Judæus, III, 207.
 Demetrius Odessenus, IV, 382.
 Demetrius Phalereus, II, 362.
 Demetrius Sagalassensis, III, 655, 15.
 Demetrius Salaminius, IV, 382.
 Demochares Leuconoensis, II, 445.
 Democles Pygelensis, II, 20 b.
 Democritus Abderita, II, 24.
 Democritus Ephesius, III, 383.
 Demodamas Milesius et Halicarnassensis, II, 444.
 Demo, I, 378. Add. IV, 626. 646.
 Demodorus, II, 31, 9.
 Demognetus, IV, 384.
 Demophilus, II, 86 a.
 Demosthenes Bithynus, IV, 384.
 Demoteles, IV, 386.
 Dercylus Argivus, IV, 386.
 Dexippus Atheniensis, III, 666.
 Dicæarchus Messenius, II, 225.
 Dieuchidas, IV, 388.
 Dinarchi duo, IV, 391.
 Dinias Argivus, III, 24 et Add. ad h. l.
 Dinon, II, 88.
 Diocles Peparethius, III, 74.
 Diocles Rhodius, III, 79, 6.
 Diodorus Periegeta, II, 353.
 Diodorus Sardianus, III, 489.
 Diodotus Erythræus, *Scr. Alex. M. p.* 121.
 Diogenes Chalcidensis, IV, 393.
 Diogenes Cyzicenus, IV, 391.
 Diogenes Sicyonius, IV, 392.
 Diognetus, *Scr. Alex. M. p.* 134.
 Dion academicus, IV, 391.
 Dionysius Argivus, III, 26.
 Dionysius Chalcidensis, IV, 393.
 Dionysius Heliopolita (?), II, 11, 11.
 Dionysius Heracleota, II, 494.
 Dionysius Milesius, II, 5.
 Dionysius Mytilenæus, II, 6.
 Dionysius Pergamenus, III, 489.
 Dionysius Phaselita, III, 27.
 Dionysius Rhodius v. Samius, II, 7.
 Dionysius Thrax, III, 189.
 Dionysius tyrannus, II, 80.
 Dionysodorus Bœotus, II, 84 a.
 Dionysodorus Troezenius, II, 84 b.
 Diophantus, IV, 396.
 Diophantus Lacedæmonius, IV, 397.
 Dioscorides, II, 192.
 Dius (Ælius), IV, 397.
 Diyllus Atheniensis, II, 360.
 Domitius Callistratus, IV, 353.
 Dorothei varii, *Scriptt. Alex. M. p.* 155 sq.
 Dosiades, IV, 399.
 Dositheus, IV, 400.
 Draco, IV, 402.
 Duris Samius, II, 466.
- E
- Echemenes, IV, 403.
 Echephyllidas, IV, 403.
 Eleusis, II, 336, 3.
 Empodus, IV, 403.
 Empylus Rhodius, III, 327.
 Epaphus, IV, 404.
 Eparchidas, IV, 404.
 Ephippus Olynthius, *Scr. Alex. M. p.* 125.
 Ephorus Cumanus, I, 234. Add. IV, 626. 641.
 Ephorus Cumanus junior, III, 664.
 Epigenes Byzantius, II, 510, 23.
 Epimenides, IV, 404.
 Eratosthenes, *ad calcem Herodoti p.* 182.
 Ergias Rhodius, IV, 405.
 Erxias, IV, 406.
 Eualces, IV, 406.
 Euanoridas Eleus, IV, 407.
 Euanthes Milesius, III, 2 not.
 Euanthes Samius, III, 2 not.
 Eucrates, IV, 407.
 Eudemus Parius vel Naxius, II, 20 a.
 Eudorus, III, 324, 1.
 Eudoxus Rhodius, III, 407.
 Euelpis Carystius, IV, 408.
 Euemeridas Cnidius, IV, 408.
 Euemerus, II, 100 not.
 Eugeon Samius, II, 16.
 Eumachus Neapolitanus, III, 102.
 Eumenes Cardianus, *Scr. Alex. M. p.* 121.
 Eunapius Sardianus, IV, 7.
 Euphantus Olynthius, III, 19.
 Euphemius, IV, 307.
 Euphorio Chalcidensis, III, 71.
 Eupolemus Judæus, III, 207.
 Eusebius, III, 728.
 Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.

Æsthenes (Claudius), III, 729.
 Eustochius Cappadox, IV, 3.
 Euthymenes, IV, 408.
 Eutythianus Cappadox, IV, 4.
 Euximenes (?), II, 67, 3.

F

Fabius Pictor (Num.), III, 80.
 Fabius Pictor (Q.), III, 80.
 Favorinus Arelatensis, III, 577.

G

Glaucippus, IV, 409.
 Glaucus, IV, 409.
 Glaucus Rheginus, II, 23.
 Gorgias Atheniensis, IV, 410.
 Gorgon, IV, 410.

H

Habron. V. Abron.
 Hadrianus Cæsar, III, 585.
 Hannibal, III, 99.
 Harmodius Lepreates, IV, 411.
 Harpocrætion (Ælius), IV, 412.
 Hecataeus Abderita, II, 384.
 Hecataeus Milesius, I, i. Add. IV, 623, 627.
 Hegemon Alexandrensis, IV, 412.
 Hegesander Delphus, IV, 412.
 Hegesander Salaminius, IV, 422.
 Hegesianax Alexandrensis, III, 68.
 Hegesias Magnesius, *Scr. Alex. M. p.* 138.
 Hegesidemus Cythnius, IV, 422.
 Hegesippus Mecybernæus, IV, 422.
 Heliodorus Atheniensis, IV, 425.
 Hellanicus Mytilenæus, I, 45.
 Heraclides Alexandrinus, II, 95.
 Heraclides Callatianus, III, 167.
 Heraclides Cumanus, II, 95.
 Heraclides Lembus, III, 167.
 Heraclides Magnesius, III, 167.
 Heraclides Odessenus, III, 167.
 Heraclides Ponticus, II, 197.
 Heraclitus Lesbios, IV, 426.
 Heraclitus Sicyonius, IV, 426.
 Hereas, IV, 426.
 Hermæus, IV, 427.
 Hermesianax Cyprius, IV, 427.
 Hermias Hermupolita, II, 81 not.
 Hermias Methymnæus, II, 80.
 Hermippus Berytius, III, 35 not.
 Hermippus Callimachus, III, 35.
 Hermippus Smyrnæus, III, 35 b.
 Hermogenes Smyrnæus, III, 523.

Hermogenes Tarsensis, III, 523.
 Herodorus Heracleota, II, 27 *sqq.*
 Herodorus alius, II, 27 b.
 Herodotus Olophyxius, II, 27 b. 30, 6.
 Heron, III, 167.
 Heron Atheniensis, IV, 428.
 Heropythus, IV, 428.
 Hesy chius Milesius, IV, 143.
 Hicesius, IV, 429.
 Hierocles, IV, 429.
 Hieronymus Ægyptius, II, 450 not.
 Hieronymus Cardianus, II, 450.
 Hieronymus Rhodius, II, 450 not.
 Hippagoras, IV, 430.
 Hippasus Lacedæmonius, IV, 430.
 Hippias Eleus, II, 59.
 Hippias Erythræus, II, 60 b not. IV, 431.
 Hippostratus, IV, 432.
 Hippys Rhëginus, II, 12.
 Histæus, IV, 433.
 Hypermenes, IV, 434.
 Hyperochus Cumanus, IV, 434.
 Hysicrates Amisenius, III, 493, 13 not.

I

Iason Argivus, *Scr. Alex. M. p.* 159.
 Iason Byzantius, *Scr. Alex. M. p.* 161.
 Iason Cyrenæus, *Scr. Alex. M. p.* 161.
 Iason, Nysaensis, *Scr. Alex. M. p.* 159.
 Idomeneus Lampsacenus, II, 489.
 Ioannes Antiocheus, IV, 534.
 Ioannes Epiphaniensis, IV, 272.
 Iolaus (Claudius), IV, 362.
 Ion Chius, II, 44.
 Isigoñus Nicæensis, IV, 435.
 Ister Cyrenæus, I, 419. Add. IV, 649.
 Juba Mauritanus, III, 465.
 Judas, III, 657.
 Justus Tiberiensis, III, 523.

L

Lætus, IV, 437.
 Lamiscus Samius, IV, 438.
 Laosthenides, IV, 438.
 Leander s. Leandrius, II, 334.
 Leo Alabandensis, II, 328.
 Leo Byzantius, II, 328.
 Leo Pellæus, II, 331.
 Leocrines, IV, 438.
 Leophantes Heracleopolita, II, 67, 3.
 Lepidus, IV, 439.
 (Linus OËchaliensis, IV, 438.)
 Lobon Argivus, III, 27.

Lucillus Tarrhæus, IV, 440.
 Lucullus (L.) III, 297.
 Lupercus Berytius, III, 662.
 Lyceas Naucratis, II, 91, 11. IV, 441.
 Lycus Rheginus, II, 370.
 Lynceus Samius, II, 466 not.
 Lysanias Cyrenæus, III, 342, 26.
 Lysanias Mallotes, IV, 441.
 Lysimachides, III, 340, 21.
 Lysimachus Alexandrinus, III, 334.
 Lysimachus Theodorus, III, 2.

M

Macareus, IV, 442.
 Mæandrius Milesius, II, 334.
 Magnus Carrhenus, IV, 4.
 Malacus, IV, 442.
 Malchus Philadelphensis, IV, 111.
 Manetho Sebennyta, II, 511.
 Marcellus, IV, 443.
 Marsyas Pellæus, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Marsyas Philippensis, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Medius Larissæus, *Scr. Alex. M. p.* 127.
 Megacles, IV, 443.
 Megaclides, IV, 443.
 Megasthenes, II, 397.
 Melanthius, IV, 444.
 Melanthus pictor, IV, 445.
 Melissa, IV, 445.
 Melito, IV, 445.
 Memnon, III, 525.
 Menæchmus Sicyonius, *Scr. Alex. M. p.* 145.
 Menander Ephesius s. Pergamenus, IV, 445.
 Menander Protector, IV, 200.
 Menecles Barcæus, IV, 448.
 Menecrates Elaita, II, 342.
 Menecrates Nysaensis, II, 344.
 Menecrates Olynthius, II, 344.
 Menecrates Xanthius, II, 343.
 Menelaus Anæus, IV, 451, 9.
 Menesthenes, IV, 451.
 Menetor, IV, 452.
 Menodotus Perinthius v. Samius, III, 103.
 Menyllus, IV, 452.
 Metagenes (?) Parius, II, 336, 6.
 Metrodorus Chius, III, 205, 14.
 Metrodorus Scepsius, III, 203.
 Metrophanes, IV, 453.
 Minyes (?), II, 335, 3.
 Mnaseas Patrensis, III, 149.
 Mnesimachus Phaselita, IV, 453.
 Mnesiptolemus, III, 71.
 Mœris, II, 32, 15.

Molpis Laco, IV, 453.
 Monimus, IV, 454.
 Musæus Ephesius, IV, 518.
 Myron Prienensis, IV, 460, 17.
 Myronianus Amastrianus, IV, 454.
 Myrsilus Methymnæus, IV, 455.

N

Neanthes Cyzicenus, III, 2.
 Nearchus Cretensis, *Scr. Alex. M. p.* 58.
 Nestor, III, 485, not.
 Nicagoras Atheniensis, III, 662.
 Nicagoras Cyprius, II, 332, 5.
 Nicagoras Zelites, II, 332 b.
 Nicander Alexandrinus, IV, 462.
 Nicander Chalcedonius, IV, 461.
 Nicander Thyatirensis, IV, 462.
 Nicanor, *Scr. Alex. M. p.* 152.
 Nicanor Alexandrinus, III, 632.
 Nicanor Cyrenæus, III, 632.
 Nicarchus, III, 335 not.
 Nicias, IV, 462.
 Nicias Maleotes, IV, 463.
 Nicias Nicæensis, IV, 463.
 (Nicobule), *Scr. Alex. M. p.* 157.
 Nicocles Lacedæmonius, IV, 464.
 Nicocrates, IV, 465.
 Nicolaus Damascenus, III, 343.
 Nicomachus, III, 664.
 Nicomedes Acanthius, IV, 464.
 Nicostratus, IV, 466.
 Nicostratus Trapezuntius, III, 664.
 Nonnosus, IV, 178.
 Nymphis Heracleota, III, 12.
 Nymphodorus Syracusanus, II, 375.

O

Olympichus, IV, 466.
 Olympiodorus Thebæus, III, 57.
 Olympus, III, 326.
 Onasimus, III, 728.
 Onasus, III, 158.
 Onesicritus Astypalæensis, *Scr. Alex. M. p.* 47.

P

Pæon Amathusius, IV, 371.
 Palæphatus Abydenus, II, 338.
 Palæphatus Atheniensis aut Ægyptius, II, 338 b.
 Palæphatus Parius vel Prienensis, II, 338 b.
 Palladius Methonæus, III, 3.
 Pallas, III, 635.
 Pamphila Epidauria, III, 520.

Pamphilus, IV, 466.
 Pamprepus Thebæus, IV, 132, 20 not.
 Pappias, IV, 540, 2, § 1.
 Pappus, IV, 466.
 Parthax, II, 641, 21 not. et Add. ad h. l.
 Pasiteles statuarius, IV, 466.
 Patrocles, II, 442.
 Pausanias Damascenus, IV, 467.
 Pausanias Laco, IV, 467.
 Pausimachus Samius, IV, 471.
 Paxamus, IV, 471.
 Pergamenus, IV, 541, § 14.
 Persæus Cittiensis, II, 623.
 Petellides Cnossius, IV, 471.
 Petrus Patricius, IV, 181.
 Phæstus, IV, 472.
 Phantias Eresius, II, 293.
 Phanocritus, IV, 472.
 Phanodemus, I, 366.
 Phanodicius, IV, 472.
 Pharnuchus Nisibenus, IV, 473.
 Pherecydes Leries, I, 71. Add. IV, 637.
 Philalius Corinthius, IV, 473.
 Philemon, IV, 474.
 Philetas Ephesius, IV, 474.
 Philinus Agrigentinus, III, 17.
 Philippus Amphipolita, IV, 475.
 Philippus Chalcidensis, IV, 475.
 Philippus Theangelensis, 474.
 Philistides, IV, 476.
 Philistus Naucraticus, IV, 477.
 Philistus Syracusanus, I, 185. Add. IV, 625. 639.
 Phillis Delius, IV, 475.
 Philo, III, 207.
 Philo Byblius, III, 560.
 Philo Heracleota, III, 560 not.
 Philo sophista, III, 560 not.
 Philo Thebanus, III, 560 not.
 Philochorus Atheniensis, I, 385. Add. IV, 646.
 Philocrates, IV, 477.
 Philogenes, IV, 478.
 Philomnestus, IV, 477.
 Philonides, IV, 478.
 Philostephanus Cyrenæus, III, 28.
 Philteas, IV, 478.
 Phlego Trallianus, III, 602.
 Phylarchus, I, 334. Add. IV, 645.
 Pisistratus Liparæus, IV, 478.
 Polemo Iliensis, III, 108.
 Polyænus Atheniensis, III, 522.
 Polyænus Sardianus, III, 522.
 Polyanthus Cyrenæus, IV, 479.
 Polycharmus Naucratica, IV, 479.
 Polycletus Larissæus, *Scr. Alex. M. p. 129.*

Polycrates, IV, 480.
 Polycritus Mendæus, *Scr. Alex. M. p. 129*
 Polygnostus v. Polygnotus, II, 18, a.
 Polyzelus messenius, II, 12, a.
 Polyzelus Rhodius, IV, 481.
 Pomponius (T.) Atticus, III, 297.
 Porphyrius Tyrius, III, 688.
 Posidippus, IV, 482.
 Posidonius Alexandrinus, III, 249.
 Posidonius Apamensis sive Rhodius, III, 245.
 Posidonius Olbiopolita, III, 172.
 Possis Magnesius, IV, 482.
 Pöstumius (A.) Albinus, III, 173.
 Potamo Mytilenæus, III, 505.
 Praxagoras Atheniensis, III, 2.
 Praxion, IV, 483.
 Praxiteles, IV, 483.
 Priscus Panites, IV, 69.
 Procles, Xenocratis disc., II, 342 not.
 Procles Carthaginiensis, IV, 483.
 Promathidas Heracleota, III, 201.
 Promathion, III, 202.
 Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
 Protarchus Trallianus, IV, 485.
 Proxenus, II, 461.
 Psaon Plataensis, III, 198.
 Ptolemæus Euergetes, III, p. 186.
 Ptolemæus Lagi, *Scr. Alex. M. p. 86.*
 Ptolemæus Megalopolitanus, III, 66.
 Ptolemæus Mendesius, IV, 485.
 Pyrande, IV, 486.
 Pyrgion, IV, 486.
 Pyrrhon Lipareus, IV, 479, 2.
 Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Pythænetus, IV, 487.
 Pythermus Ephesius, IV, 487.
 Pythocles Samius, IV, 488.
 Pythodorus, II, 5, b.

R

Rheginus, II, 12, b, not.
 Rutilius (P.) Rufus, III, 199.

S

Satyrus peripateticus, III, 159.
 Scamon Mytilenæus, IV, 489.
 Scylax Caryandensis, III, 183.
 Scythinus Teius, IV, 491.
 Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Semeronius Babylonius, IV, 591.
 Semus Delius, IV, 591.
 Serenus, III, 590 not. 575.
 Severus imperator, III, 657.

Silenus Calactinus, III, 100.
 Simacus, II, 89, 1 a. III, 336, 3.
 Simonides Ceus, II, 42.
 Simonides Magnesius, III, 71.
 Simonides alius, II, 42, b.
 Sosilus Lacedæmonius vel Iliensis, III, 99.
 Socrates Argivus, IV, 496.
 Socrates Cous, IV, 499, 15.
 Socrates Rhodius, III, 326.
 Sophænetus Stymphalius, II, 74.
 Sosander, IV, 500.
 Sosibius Laco, II, 625.
 Sosicrates Cretensis, IV, 500.
 Sosicrates Cyzicenus, IV, 501, 9.
 Sosicrates Rhodius, IV, 501, 10.
 Sosigenes, III, 198.
 Sosthenes Cnidius, IV, 504.
 Sostratus, IV, 504.
 Sostratus Phapagorensis, IV, 505.
 Soteridas Epidaurius, III, 520.
 Sphærus Bosporanus, III, 20.
 Staphylus Naucratis, IV, 505.
 Stesiclides Atheniensis, IV, 507.
 Stesimbrotus Thasius, II, 52.
 Strabo Amasensis, III, 490.
 Strato, III, 173.
 Strato Lampsacenus, II, 369.
 Strattis Olynthius, *Scr. Alex. M. p.* 111.
 Suidas, II, 464.

T

Telephanes, IV, 507.
 Telephus Pergamenus, III, 634.
 Telesarchus, IV, 508.
 Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Teupalus Andriensis, IV, 509.
 Thallus, III, 517.
 Theagenes Macedo, IV, 509.
 Theagenes Rheginus, II, 72.
 Themiso, IV, 511.
 Themistagoras Ephesius, IV, 512.
 Themistogenes Syracusanus, II, 74.
 Theochrestus Cyrenæus, II, 87, b.
 Theocles, III, 665; IV, 312.
 Theocritus Chius, II, 86.
 Theodectes Phaselita, II, 369.
 Theodori tres, IV, 512.
 Theodorus Gadareus, III, 489.
 Theodorus Hierapolita, IV, 513.
 Theodorus Iliensis, IV, 513.
 Theodorus δ παναγής, IV, 514.
 Theodorus Phocæus, IV, 514.

Theodorus Rhodius, IV, 512.
 Theodorus Samothrax, IV, 513.
 Theodotus, III, 207.
 Theognis, IV, 514.
 Theolytus, IV, 515.
 Theophanes Byzantius, IV, 270.
 Theophanes Mytilenæus, III, 312.
 Theophilus, II, 207. IV, 515.
 Theopompus Chius, I, 278. Add. IV, 626. 643.
 Theotimus, IV, 517.
 Theseus, IV, 518.
 Thrasybulus, II, 364, a.
 Thrasyllus Mendesius, III, 501.
 Timæus Tauromenita, I, 193. Add. IV. 625. 649.
 Timagenes Alexandrinus, III, 317.
 Timagetus, II, 317 not. IV, 519.
 Timagoras, IV, 520.
 Timochares, III, 207.
 Timolaus, IV, 521.
 Timomachus, IV, 521.
 Timonax, IV, 522.
 Timonides Leucadius, II, 83.
 Timotheus, IV, 522.
 Trisimachus (?), III, 337, 8. IV, 471.

U

Ulpianus, IV, 524, 11.
 Uranius, IV, 523.

X

Xanthus Sardianus, I, 36. Add. IV, 623. 628.
 Xenagoras, IV, 426.
 Xenion, IV, 528.
 Xenocrates, IV, 530.
 Xenomedes Chius, II, 43.
 Xenophilus, IV, 530.
 Xenophon Lampsacenus, III, 209.
 Xenophon, Syriæ mensor, III, 228, 22.
 Xenophontes alii, III, 101 sq.

Z

Zenis, IV, 530.
 Zeno Rhodius, III, 174.
 Zeno Sidonius, III, 174.
 Zeno alius, III, 174.
 Zenobia, III, 665.
 Zenodotus Træzenius, IV, 531.
 Zenophilus, IV, 530.
 Zoilus Amphipolita, II, 85, a.
 Zopyrio, IV, 531.
 Zopyrus Byzantius, IV, 531.
 Zopyrus Magnesius, IV, 532, 3 not.

II.

INDEX TITULORUM.

TITULOS LIBRORUM QUI AD SINGULORUM POPULORUM REGIONUMQUE HISTORIAM VEL DESCRIPTIONEM PERTINENT,
MORE PERIEGETARUM, EXHIBUIMUS SECUNDUM SITUM TERRARUM.
RELIQUA TITULORUM FARRAGO EX ORDINE LITERARUM SUBJUNGITUR.

EUROPA.

Εὐρώπης κτίσεις, Hermogenes Smyrnaeus, III, 523.
Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Demetrius Callatianus, IV, 380.

GRÆCIA.

Βίος Ἑλλάδος, Dicæarchus, II, 233. Iason, *Scriptt. Alex. M. p.* 159.

Ἑλληνικά, Charon Lampsacenus, I, 32, 5. (Ephorus, I, 234.) Theopompus, I, 279. Dionysodorus et Anaxus Bæoti, II, 84. (Zoilus Amphipolita, II, 85.) Anaximenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 35. Callisthenes, *ibid. p.* 6. — [Περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, Cephissodorus, II, 85. Callisthenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 6. Leo Byzantius, II, 328]. Diyllus Atheniensis, II, 360, 1. Demochares Leuconoensis, II, 448. Deinde cf. Scriptores rerum Alexandri. — [Τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, Arrianus, III, 586. Dexiprus, III, 666. — Περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων, Nymphis Heracleota, III, 12. — Τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων ἱστορίαι, Hieronymus Cardianus, II, 452. —] Duris Samius, II, 469. (Phylarchus I, 334.) Neanthes Cyzicenus, III, 3, 1. (Euphantus Olynthius, III, 19.) Silenus, III, 101, 6. Menodotus Perinthius, III, 103. Psaon Plataensis, III, 198. [Εὐρωπαϊκά, i. e. historia eorum qui in Europa post Alexandrum res administrarunt usque ad ætatem auctoris, Agatharchides Cnidius, III, 192. — Ἱστορίαι Posidonii Rhodii, III, 252. — Τὰ μετὰ Πολύβιον, Strabo, III, 490.] Charax, III, 636.

I. PELOPONNESUS.

Τὰ περὶ Πελοπόννησον, Diogenes Sicyonius, IV, 392.
Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων, Apellas Ponticus, IV, 307, 3. Πελοποννησιακά, Chrysermus,

IV, 361, 1. Pyrande, IV, 486. Theophilus, IV, 515.

Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὄρων, Dicæarchus, II, 253.

a. Lacedæmonia.

Λακωνικά vel Λακεδαιμονικά, Aristocrates Lacedæmonius, IV, 332. Nicomedes Acanthius, IV, 464. Pausanias Laco, IV, 467. Phæstus, IV, 472. Polycrates, IV, 480.

Πρυτάνεις τῶν Λακεδαιμονίων (Χρονικά), Charon Lampsacenus, I, p. xvi.

Λακεδαιμονίων πολιτεία, Critias, II, 68. Aristoteles, II, 127. Heraclides, II, 210, 2. Dicæarchus, II, 241, 21. Dioscorides, II, 192, 1. Proxenus, II, 463, 7. Persæus Cittiensis, II, 623. Sphærus Bosporanus, III, 20, 1. Hippasus Laco, IV, 430. Molpis Laco, IV, 453. Niccles Laco, IV, 464.

Περὶ Λυκούργου καὶ Σωκράτους, Sphærus Bosporanus, III, 20.

Ὁ Λευκτρικὸς πόλεμος τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων (poema), Hegemon Alexandrensis, IV, 412.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι πόλεων, Polemo, III, 111.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων, Polemo, III, 121, 18.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι θυσῶν, Sosibius Laco, II, 624, 4.

Περὶ τῶν ἐν Λάκωσι ἐορτῶν, Pausanias Laco, IV, 467.

Περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι κανάβρου (Pertinent hæc ad Lacedæm. Hyacinthia), Polemo, III, 142, 86.

Κυθηρίων πολιτεία, Heraclides, II, 219, 24.

b. Messenia. Arcadia.

Μεσσηνιακά (De bello Mess. I), Myron Prienensis, IV, 460.

Ἀρχαδικά, Architimus, IV, 317. Ariæthus Τερ-

geata, IV, 318. Aristippus, IV, 327. Demaratus, IV, 379, 1. Nicias, IV, 462. Agathyllus, IV, 292. (Polemo, III, 122, 24.)

Περὶ Ἀρκάδων, Staphylus Naucratis, IV, 506, 8. (Περὶ Ἀρκαδίας, Hellenicus, I, 53, 59.)

Ἀτλαντίς, Hellenicus, I, 52, 54.

Κοινὴ Ἀρκάδων πολιτεία, Aristoteles, II, 134, 91.

[Μαντινέων πολιτεία, idem, II, 134, 90.]

Τεγεατῶν πολιτεία, idem, II, 131, 88.

[Ἡραϊέων πολιτεία, idem, II, 134, 90.]

Περὶ τῶν κατὰ Φιγάλειαν νομίμων, Harmodius Lepreates, IV, 411.

Περὶ Κυλλήνης, Philostephanus, III, 30, 9.

c. Elis.

Ἠλιακά, Ister, I, 424, 45. Teupalus Andriensis, IV, 509. (Polemo, III, 121, 9.)

Ἠλείων πολιτεία, Aristoteles, II, 135, 92. Heraclides, I, 213, 6.

Εἰς Ἠλείους ἐγκώμιον, Gorgias Leontinus, II, 59, 4. Λεπρεατῶν πολιτεία, Heraclides, II, 217, 14.

Περὶ Ὀλυμπίας, Agaclytus, IV, 288.

Ὀλυμπιονίκαί, Hippias Eleus, II, 60. Aristoteles, II, 182. Timæus (Ὀλ. ἢ Χρονικά πραξίδια), I, 232, 152. Eratosthenes, *ad calc. Herodoti*, p. 203, 19. Phlegon, III, 602. Euanoridas Eleus, IV, 407. Agriopas, *ibid. not.* Stesiclidēs Atheniensis, IV, 507.

Ὀλυμπιάδες, Philochorus, I, p. LXXXIX.

Ὀλυμπικός λόγος, Gorgias Leontinus, II, 59, a. Dicæarchus, II, 249, 27.

d. Argolis.

Ἀργολικά, Hippias Rheginus, II, 13. (Hellenicus, I, 49, 37.) Dinias Argivus, III, 24. Ister, I, 424, 43. Agias, IV, 292. Anaxicrates, IV, 301. Demetrius, IV, 383. Dercylus Argivus, IV, 386. Telesarchus, IV, 508. Timotheus, IV, 522.

Φορωνίς, Hellenicus, I, 45, 1.

Περίγησις Ἀργους, Socrates Argivus, IV, 496.

Ἀργείων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 99.

Τροϊζηνίων πολιτεία, idem, II, 135, 94.

[Ἐπιδαυρίων πολιτεία, idem, II, 137, 97.]

[Ἀσιναίων πολιτεία, idem, II, 137, 98.]

Ἰέρεια τῆς Ἡρας, Hellenicus, I, 51, 44.

Καρνεονίκαί, Idem, I, 53, 85.

e. Achaia. Sicyon. Corinthus.

Ἀχαϊκά, Autesion, IV, 345. Autocrates, IV, 346.

Ἀχαιῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 139, 102.

Πελληγαίων πολιτεία, Dicæarchus, II, 241, 20.

Σικυωνικά, Menæchmus Sicyonius, *Scriptt. Alex.*

M. p. 145.

Σικυωνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 101.

Περὶ τῆς ποικίλης στράς τῆς ἐν Σικυῶνι, Polemo, III, 120, 14.

Περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι πινάκων, idem, III, 120, 16.

Κορινθιακά, Euphorio, III, 72. Theseus, IV, 518.

Κορινθία συγγραφή, Eumelus Corinthius, II, 20 a.

Κορινθίων πολιτεία, Aristoteles, II, 140, 120 a. Heraclides II, 212, 5.

Περὶ Ἴσθμίων, Euphorio, III, 73, 8.

2. HELLAS.

a. Megaris.

Μεγαρικά, Dieuchidas, IV, 388. Hereas, IV, 426. Praxion, IV, 483.

Μεγαρέων πολιτεία, Aristoteles, II, 140, 103.

b. Attica.

Ἀτθίς, Hellenicus, I, 53, 62. Clitodemus, I, 359. Phanodemus, I, 366. Androtio, I, 371. Demo, I, 378. Philochorus, I, 384. Ister, I, 418. Amelagoras, II, 22. Androi Halicarnassensis, II, 351, 10. Melanthius, IV, 444.

Ἐπιτομὴ τῆς ἰδίας Ἀτθίδος, Philochorus, I, p. LXXXVIII. Πρὸς τὴν Δήμωνα Ἀτθίδα sive Πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφὴ, idem, I, p. LXXXIX.

Αὐτόχθονες (ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας), Pherecydes, I, p. xxxiv.

Ἀττικά, Palæphatus Abydenus, II, 338 b.

Ἀττικαὶ ἱστορίαι, Cadmus junior, II, 2. Posidonius Olbiopolita, III, 172. Bato Sinopensis, IV, 350, 5.

Ἀθναίων πολιτεία, Critias, II, 69, 8. Aristoteles, II, 105. Heraclides, II, 208, 1. Dicæarchus, II, 241, 20.

Περὶ Ἀθηνῶν, Callicrates vel Meneclis, IV, 352, 449, 3. Staphylus Naucratis, IV, 506, 5.

Περὶ ἄστεος, Telephanes, IV, 507.

Περὶ Ἀθηναίων ἀποικίας, Aristo, III, 324, 3.

Περὶ τῶν Ἴόνων Ἀθηναίων, Demetrius Phalereus, I, 362 a.

Περὶ τῶν Ἀθηνησὶ βασιλευσάντων, Praxagoras, IV, 2.

Ἀρχόντων ἀναγραφὴ, Demetrius Phalereus, II, 362, 1.

Ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφὴ, Stesiclidēs Atheniensis, IV, 507.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἀρξάντων ἀπὸ Σωκράτιδου μέχρι Ἀπολλοδώρου, Philochorus, I, p. LXXXIX.

Περὶ Θεμιστοκλέους καὶ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους, Stesimbrotus Thasius, II, 53.

Περὶ δημαγωγῶν, Idomeneus Lampsacenus, II, 491, 4.

Περὶ τῆς δεκαετίας, Demetrius Phalereus, II, 362 a. (Περὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, Asclepiades, III, 306.)

Περὶ τῶν δῆμων, Diodorus Periegeta, II, 354, 6.
Nicander Thyatirenus, IV, 362.

Ἄνακτορ τῶν ἐπωνύμων τῶν δῆμων καὶ φυλῶν,
Polemo, III, 117, 7.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι γενῶν, Melito, IV, 445.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι πολιτῶν, Demetrius Phalereus,
II, 362, 4.

Περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας, idem, II, 362, 4.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι νόμων καὶ ἔθῶν, Telephanes,
II, 634.

Περὶ τῶν Σόλωνος ἀξόνων, Aristoteles, II, 102. Se-
leucus Alexandrinus, III, 560.

Τῶν ἀξόνων ἐξηγητικά, Asclepiades Myrleanus,
III, 299.

Περὶ τῶν ἀξόνων τοῦ Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκλη-
πιάδην, Didymus, II, 109, 12.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων, Telephus Pergame-
nus, III, 634.

Ψηφισμάτων συναγωγὴ, Craterus, II, 617, 1.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι μνηῶν καὶ ἑορτῶν, Lysimachides,
III, 340, 21. (Philochorus, I, 411, 161.)

Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν, Crates Atheniensis, IV,
369. Glaucippus, IV, 409. (Philochorus, I,
412, 170.)

Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἀγῶνων, Philochorus, I, 411,
159.

Περὶ τοῦ ἀστικῆς ἀγῶνος (i. e. Περὶ τῶν ἐν ἀσται
Διονυσίων), Charicles, IV, 360. Cf. index tit.
alphabet. v. Διόνυσος.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι μυστηρίων, Philochorus, I, p. xc.

Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνοι μυστηρίων, Melanthius, IV,
444.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἑταιρῶν, Glaucippus, IV, 410.

Τετράπολις Ἀττικῆ, Philochorus, I, 410, 156.

Περὶ μνημάτων, Diodorus periegeta, II, 353, 1.

Περὶ τῆς Ἀθήνησι ἀκροπόλεως, Polemo, III, 116, 1.
Heliodorus Atheniensis, IV, 425.

Περὶ τῶν ἐν τοῖς Προπυλαίοις πινάκων, Polemo, III,
117, 6.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων, Heliodorus, IV, 426, 7.

Περὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, Polemo, III, 119.

Περὶ Παλληνίδος, Themiso, IV, 511.

Ἐπιγράμματα Ἀττικά, Philochorus, I, p. lxxxix.
(Περὶ τῆς Ἀθήνησι Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, Polemo,
III, 129.)

c. Bœotia.

Βοιωτικά, Aristophanes Bœotus, IV, 338, 2.

Crates, IV, 370, 6. Ctesiphon, IV, 375. Paxa-
mus, IV, 472. Leo Byzantius, I, 328. 330, 2.
(Hellanicus, I, 48, 11. Polemo, III, 122, 26.)

Θηβαϊκά, Armenidas, IV, 339. Timagoras, IV, 520.

Περὶ Θηβῶν, Lycus Rheginus, IV, 655.

Θηβαϊκά παράδοξα, Lysimachus, III, 336, 4.

Θηβαϊκά ἐπιγράμματα, Aristodemus Thebanus,
III, 108.

Θηβαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 143, 110.

Ὅροι Θηβαίων, Aristophanes Bœotus, IV, 337.

Περὶ τῶν Θήβησι Ἡρακλείων, Polemo, III, 123, 26.

Θηβαίς (poema), Menelaus Anæus, IV, 451, 9.

Βίος Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου, Xenophon Athen.,
III, 101.

Ὁ Λευκτρικὸς πόλεμος τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμο-
νίων, Hegemon, IV, 412.

Ἐς Ὀρχομενίου συγγραφὴ, Calippus Corinthius,
IV, 352.

Ὀρχομενίων πολιτεία, Aristoteles, II, 144, 115.
Heraclides, II, 224.

Θεσπίων πολιτεία, Heraclides, II, 224.

Ἰρωπίων πολιτεία, Aristoteles, II, 145, 117.

(Εἰς Τροφωνίου κατάβασις, Dicæarchus, II, 266, 71.)

d. Phocis.

Κτίσεις τῶν ἐν Φωκίδι πόλεων καὶ περὶ τῆς πρὸς
Ἀθηναίους συγγενείας αὐτῶν, Polemo, III, 123.

Φωκῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 124.

Περὶ Ἀμφικτυόνων, Pausanias Laco, IV, 467.

Δελφικά, Apollas Ponticus, IV, 307. Melisseus,
IV, 445.

De tholo Delphico, Theodorus Phocæus, IV, 514.

Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου, Alexandrides Del-
phus, III, 106, 1.

Δελφικῶν χρησμῶν συναγωγὴ, Mnaseas, III, 157, 46.

Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν, Polemo, III, 123,
27.

Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Alcetas, IV, 295.

Περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Ale-
xandrides, III, 106, 2.

Πυθιονίαι, Aristoteles, II, 184, 265.

Πυθικὸς λόγος (i. e. Πυθιονίαι), Menæchmus,
Script. Alex. M. p. 146.

Περὶ Λυκωρείας, Alexandrides Delphus, III, 107, 7.

Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι ἀγῶνος, Nicocrates, IV, 465.

Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι Μουσείου, Amphion Thespien-
sis, IV, 301.

e. Ætolia. Acarnania.

Αἰτωλικά, Diocles Rhodius, III, 79, 6. Dercylus,
IV, 387, 5. Dositheus, IV, 401, 5.

Αἰτωλῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.

Ἀκαρνανῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.

Ἀμβρακικά, Athanadas, IV, 343.

Ἀμβρακιωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 148, 135.

3. EPIRUS. ILLYRIA GRÆCA.

Ἠπειρωτικά, Proxenus, II, 146, 1. Philostepha-
nus, III, 30, 9 a. Critolaus, IV, 372.

Περὶ Ἠπειροῦ (?), Aspasius Tyrius, III, 576.

Περὶ Ἀλεξάνδρου (τοῦ Ἡπειρώτου), Lycus Rheginus, II, 370, 1.
 Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἡπειρώτου ἐγκώμιον, Theodectes Phaselita, II, 369.
 Περὶ Πύρρου, Timæus, I, 231, 151.
 Πύρρου στρατεία εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, Zeno, III, 174.
 Ἔργων ὑπομνήματα, Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Ἡπειρωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 148, 134.
 Μολοττῶν πολιτεία, idem, II, 148, 137. Heraclides, II, 217, 17.
 Ἀθαμάνων πολιτεία, Heraclides, II, 219, 23.
 [Ἐπιδαμνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 149, 140.
 [Ἀπολλωνιατῶν πολιτεία, idem, II, 150, 141.]
De Illyrico tractu, Alexander Polyhistor, III, 231, 30.

4. THESSALIA.

Θεσσαλικὰ, Suidas, II, 464. Archinus, IV, 37. Philocrates, IV, 477. (Hellanicus, I, 49, 28.)
 Δευκαλιωνία, Hellanicus, I, 48, 15.
 Περὶ Θετταλῶν, Staphylus Naucratita, IV, 505.
 Περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἰμονίας, Bato Sinopensis, IV, 379, 4.
 Θεσσαλῶν πολιτεία, Critias, II, 68, 7.
 Κοινῆ Θεσσαλῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 151, 145.
 Μηλιέων πολιτεία, idem, II, 150, 142.
 [Λαρισσαίων πολιτεία, idem, II, 152, 149.
 [Φαρσαλίων πολιτεία, idem, II, 152, 152.]
 Περὶ τῶν Ἀλευαδῶν, Euphorion, III, 72, 1.

5. MACEDONIA.

Μακεδονικά, Callisthenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 7. Marsyas Pellæus, *ibid. p.* 42. Aretades Cnidius, IV, 316. Balacer, IV, 346. Heraclitus Lesbius, IV, 426. Nicomedes Acanthus, IV, 464. Theagenes, IV, 509.
 Ἀρχαιολογία (Μακεδονική), Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex. M. p.* 41, 44.
 Μακεδονικὴ περιήγησις, Antigonus, IV, 306, 3.
 Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων, Criton Pieriota, IV, 373.
 (Μακεδόνων πολιτεία? Hippagoras, IV, 430.)
 Φιλιππικά, Anaximenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 36. Theopompus, I, 283, 26.
 Τὰ κατὰ τὸν Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον, Leo Byzantius, II, 328.
 Φιλίππου ἐγκώμιον, Theopompus, I, 327, 285.
 Περὶ Ὀλυμπιάδος τῆς Ἀλεξάνδρου μητρὸς, Amyntianus, *Scriptt. Alex. M. p.* 162.
 Τὰ κατ' Ἀλέξανδρον, Callisthenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 6. Anaximenes, *ib. p.* 38. Marsyas Pellæus, *ib. p.* 43. Onesicritus, *ib. p.* 47. Clitarchus, *ib. p.* 74. Ptolemæus, *ib. p.* 86. Aristobulus, *ib.*

p. 94. Chares, *ib. p.* 114. (Βασίλειοι ἐφημερίδες, Eumenes et Diodotus, *ib. p.* 121. Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡφαιστίου μεταλλαγῆς καὶ ταφῆς, Eriphippus, *ib. p.* 124.) Cyrillus et Medius, *ib. p.* 127. Polyclethus, *ib. p.* 130. (Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας, Bæton, Diognetus, Amyntas, Archelaus, *ib. p.* 135 *sqq.*) Hegesias, *ib. p.* 139. Menæchmus, *ib. p.* 145. Anticlides, *ib. p.* 147. Nicanor, *ib. p.* 152. Aristus Salaminius, *ib. p.* 153. Dorotheus, *ib. p.* 154. Nicobule (?). Antigènes, *ib. p.* 157. (Περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν, Jason Argivus, *ib. p.* 160.) Amyntianus, *ib. p.* 162. Praxagoras Atheniensis, Antidamas Heracleopolitanus, *ib. Leo Byzantius*, II, 328. Potamo Mytilenæus, III, 505. Cf. *Scriptt. Alex. M. præfat.*

Ἀλεξάνδρου ἐγκώμιον, Arion, III, 515, 26.
 Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀλέξανδρον, Theopompus, I, 325, 276.
 (Ἀλέξανδρος ἢ ὑπὲρ ἀποικιῶν, Aristoteles, II, 102.)
 Περδίκκου πράξεις Ἰλλυρικαί, Antipater Macedo, II, 338 a.
 Φιλίππου καὶ Περσέως τῶν Ῥωμαίοις πολεμησάντων πράξεις, Strato, III, 173.
 Περὶ Περσέως, Posidonius, III, 172.
 Βοττιαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 157.
 Πάτρια Θεσσαλονίκης (poema), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Περὶ Θεσσαλονίκης, Lucillus Tarrhæus, IV, 441.
 Χαλκιδέων τῶν ἐπὶ Θράκη πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 158.
 Παλληνιακά, Criton, IV, 373. Hegesippus, IV, 422.
 Ἀφουταίων πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 18. Heraclides, II, 223, 39.
 Ἀργιλῶν πολιτεία, Heraclides, II, 224, 42.
 Ἀμφιπολιτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 160.
 Περὶ Ἀμφιπόλεως, Zoilus Amphipolita, II, 85 a.
 Περὶ Φιλίππων, Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex. M. p.* 41.

6. THRACIA.

Θρακικά, Callisthenes, *Scriptt. Alex. p.* 7. Iason Byzantius, *ib. p.* 160. Thrasyllus, III, 502, 1. Clitonymus IV, 367. Sostratus, IV, 504.
 Θρακῶν πολιτεία, Heraclides, II, 220, 28.
 Περὶ Βυζαντίου, Δημοσίου, IV, 377. Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Βυζαντιῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 161.
 Τὰ κατὰ τὸν Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον, Leo, II, 323.
 Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως (poema), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Ἐκφρασις τῶν ἐν τῷ Ζευξίππῳ (Byz.) ἀγαμάτων, idem, IV, 360. (Cf. tituli qui ad hist. imperatt. Romanorum pertinent.)

Ἀπολλωνιατῶν τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 163.

Περὶ Ὀδησσοῦ, Heraclides Odessenus, III, 167. Demetrius Odessenus, IV, 382.

Ἰστροίων τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 154. Περὶ τῆς Τυρικῆς χώρας, Posidonius Olbiopolita, III, 172.

Σκυθικά, vide infra in Asia.

7. INSULÆ.

MARIS ÆGÆI : Samothrace. Peperethus. Icus. — Eubœa. Salamis. Ægina. — *Cyclades* : Ceus. Cythnus. Tenus. Delus. Naxus. Parus. Siphnus. Melus. Amorgus. Thera. — *Asiae minori adjacentes* : Tenedus. Leşbus. Chius. Samus. Icarus. Lerus. Cos. Rhodus. — Cyprus.

MARIS IONICI : Corcyra. Leucadia. Ithaca. Cephalenia. — Sicilia.

Νησιᾶς, Conon, IV, 369.

Νησιωτικά, Aretades Cnidius, IV, 316, 1.

Περὶ νήσων, Heraclides Ponticus, II, 197 b. Philostephanus, II, 30, 10. Xenagoras, IV, 527, 8.

Νήσων Κτίσεις, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.

Σαμοθρακικά vel Περὶ Σαμοθράκης, Idomeneus Lampsacenus, II, 494. Polemo, III, 125, 36.

Athenicon, IV, 345. Callistratus, IV, 355. Demetrius Ephesius, IV, 383.

Σαμοθράκης πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 171. Heraclides, II, 218, 21.

Πεπαρηθίων πολιτεία, Heraclides, II, 217, 13.

Ἰκιακά, Phanodemus, I, p. LXXXVII.

Περὶ Εὐβοίας, Aristoteles, II, 142, 107. Suidas, II, 465, 6. Archemachus, IV, 314.

Περὶ Ἐρετρίας, Lysimachus Mallotes, IV, 441.

Ἐρετριέων πολιτεία, Aristoteles, II, 142, 109. Heraclides, II, 217, 12.

Χαλκιδέων πολιτεία, Aristoteles, II, 141, 105. Heraclides, II, 222, 31.

[Ἐστιάεων πολιτεία, Aristoteles, II, 142, 109 b.]

[Ὠρειῶν πολιτεία, Idem, II, 142, 109 a.]

Σαλαμῖνος κτίσις, Philochorus, I, p. xc.

Αἰγινητικά, Pythænetus, IV, 487. Theagenes, IV, 511, 17.

Αἰγινητῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 100.

Κεῖων πολιτεία, Aristoteles, II, 155. Heraclides, II, 214, 9.

Κυθίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 167.

Τηγίων πολιτεία, Idem, II, 155, 167 a.

Τηγιακά, Ænesidemus, IV, 286.

Δηλιάς, Semus Delius, IV, 492.

Δηλιακά, Philochorus, I, p. LXXXIX. Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Phanodicus, IV, 472. Anticlides, *Scriptt. Alex. p.* 147.

Δηλίων πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 164.

Περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Λητοῦς παίδων, Demades, IV, 377.

Περὶ Δήλου καὶ Λέρου, Dinarchus, IV, 391.

Ναξιακά, Aglaosthenes, IV, 293. Andriscus, IV, 302. Philteas, IV, 478.

Ναξίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 168.

Παρίων πολιτεία, Idem, II, 157. Heraclides, II, 214, 8.

Σιφνίων ὄροι, Malacas, IV, 442.

[Μηλίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 167 b.]

Ἀμοργίων πολιτεία, Heraclides, II, 218, 19.

[Θηραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155.]

Κρητικά, Charon Lampsacenus, I, p. xvi. Dionysius, II, 11, 11. Alexander Polyhistor, III, 231, 32. Antenor, IV, 305. Dosiades, IV, 399.

Echemenes, IV, 403. Laosthenides, IV, 438.

Petellides Cnossius, IV, 471. Sosicrates, IV, 500. Xenion, IV, 528.

Κρητικά νόμιμα, Pyrgion, IV, 486.

Κρητῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 131, 88 a. Heraclides, II, 211, 3. Epimenides, II, 21 b.

Αἱ περὶ Κρήτην μυθολογίαι, Dinarchus, IV, 391.

Συναγωγὴ τῶν Κρητικῶν θεσιῶν, Ister, I, 424, 47.

Τενεδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 157, 169. Heraclides, II, 213, 7.

Περὶ Τενέδου, Andrætas Tenedius, IV, 304.

Τενεδίων ἐγκώμιον, Zoilus, II, 85 not.

Λεσβιακά, Hellanicus, I, 60, 117. Myrsilus Methymnæus, IV, 455. Scamnon Mytilenæus, IV, 491, 6.

(Λεσβίων?) ὄροι, Theolytus, IV, 515.

Λέσβου κτίσις (poema), Apollonius Rhodius.

Λεσβιακὸς λόγος (scriptum philos.), Dicæarchus, II, 265, 65.

Πρωτάνεις Ἐρεσιῶν, Phantias Eresius, II, 294, 1.

[Μυτιληναίων πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 172.]

[Ἀντισσειῶν πολιτεία, Idem, II, 158, 173.]

Περὶ Χίου, Hypermenes, IV, 434. Zenis, IV, 530.

Κτίσις Χίου, Ion Chius, II, 44. Hellanicus, I, 59, 112.

Χίων πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 174.

Περὶ Θεοκρίτου τοῦ Χίου, II, 86 b.

Σαμιακά, Æneas, IV, 277, 1. Olympichus, IV, 466.

ὄροι Σαμίων, Eugeon Samius, II, 16. Duris Samius, II, 480, 47. Potamo Mytilenæus, III, 505.

Aethlius Samius, IV, 287. Alexis Samius, IV, 299.

Σαμίων πολιτεία, Aristoteles, II, 159, 175. Heraclides, II, 215, 10.

- Τῶν κατὰ Σάμου ἐνδόξων ἀναγραφῆ, Menodotus, III, 103, 1. *De vite Junonis Samiae*, Theodorus, IV, 514.
- Ἰκαρίων πολιτεία, Heraclides, II, 224, 41.
- Περὶ Λέρου, Pherecydes, I, p. xxxiv. Dinarchus, IV, 391.
- Κωακά, Macareus, IV, 442.
- [Κῶων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 184.]
- Ῥοδιακά vel Περὶ Ῥόδου, Iason Nysænsis, *Scriptt. Alex. M. p.* 159. Dionysius Thrax, III, 189. Antipater, IV, 306. Ergias Rhodius, IV, 405. Epimenides, IV, 404. Encrates, IV, 407. Polyzelus Rhodius, IV, 481.
- Ἐντόπιος (Ῥόδου) ἱστορία, Zeno Rhodius, III, 174.
- Ῥοδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 185. Heraclides, II, 222, 33.
- Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσῶν, Gorgon, IV, 410. Theognis, IV, 514.
- Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ σμινθίων, Philomnestus, IV, 477.
- Κυπριακά vel Περὶ Κύπρου, Hellanicus, I, 65, 147. Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Philostephanus, III, 30, 10. Alexander Polyhistor, III, 236, 94. Creon vel Pæon Amathusius, IV, 371. Menander, IV, 448, 7. Timomachus, IV, 521.
- Περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης, Asclepiades Cyprius, III, 10, 31.
- Κυπρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 203.
- (Κυπριακά ἐρωτικά, Xenophon Cyprius, III, 102.
- Κερκυραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 149, 138. Heraclides, II, 220, 27.
- Λευκαδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.
- Ἰθακησίων πολιτεία, Idem, II, 147, 129. Heraclides, II, 223, 38.
- Κεφαλληνίων πολιτεία, Heraclides, II, 222, 32.
- Σικελικά, Hippys Rheginus, II, 13. Antiochus Syracusanus, I, 181, 1. Themistogenes, II, 74. (Polycritus Mendæus, *Scriptt. Alex. p.* 132.) Philistus Syracusanus, I, 185. Hermias Methymnæus, II, 80. Lycus Rheginus, II, 373, 8. Athanas Syracusanus, II, 81. Timæus, I, 193. Alcimus Siculus, IV, 296. Aristides Milesius, IV, 324, 20. Dorotheus, *Scriptt. Alex. p.* 155. Dositheus, IV, 401, 4.
- Περὶ Σικελίας, Philostephanus, III, 31, 15.
- Σικελίας περιήγησις, Theophilus, IV, 516.
- Ἐκφρασις Σικελίας, Phlego, III, 602.
- Κτίσεις Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν πόλεων, Polemo, III, 126, 38.
- Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων, Nymphodorus Syracusanus, II, 375, 1.
- Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων ποταμῶν, Polemo, III, 140, 83.
- Περὶ πόρθμων Σικελικῶν, Proxenus, II, 462, 6.
- Γενεαλογία Σικελικαί, Hippostratus, IV, 432.
- Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων, Phantias, II, 297, 12.
- Συρακουσῶν κτίσις vel περιήγησις, Criton Pieriota, IV, 373.
- Συρακουσίων πολιτεία, Aristoteles, II, 170, 218.
- Περὶ τῶν ἐν Συρακούσαις τυράννων, Baton Sinopenensis, IV, 349, 3.
- Τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον (pars Ἱστοριῶν, puto), Polycritus, *Scriptt. Alex. M. p.* 132.
- Τὰ κατὰ Δίωνα, Timonides Leucadius, II, 83.
- Τὰ περὶ Δίωνα καὶ Τιμολέοντα, Arrianus, II, 586.
- Τὰ περὶ Ἀγαθοκλέα, Antander et Callias Syracusani, II, 382. Timæus, I, 229, 144. Duris Samius, II, 478, 34.
- Περὶ τῶν δουλικῶν (ἐν Σικ.) πολέμων, Cæcilius Calactinus, III, 330, 1.
- Ἀκραγαντίων πολιτεία, Aristoteles, II, 169, 211. Heraclides, II, 223, 37.
- Μινῶων πολιτεία, Heraclides, II, 220, 29.
- Γελῶνων πολιτεία, Aristoteles, II, 170, 216.
- [Λεοντίνων πολιτεία, Idem, II, 172, 225.]
- [Καταναίων πολιτεία, Idem, II, 173, 226.]
- [Ζαγκλαίων πολιτεία, Idem, II, 173, 227.]
- Ἰμεραίων πολιτεία, Idem, II, 169, 211.

8. ITALIA.

- Ἰταλικά, Agesilaus, IV, 292. Alcetas, IV, 296, 4. Alexander Polyhistor, III, 230, 25. Alexarchus, IV, 298. Antigonus, IV, 305. Antiochus Syracusanus, I, 181, 3. Aristides Milesius, IV, 320. Aristobulus, IV, 328. Aristocles, IV, 329. Chrysermus Corinthius, IV, 362, 7. Clytonymus, IV, 366. Conon, IV, 368. Dercylus, IV, 387, 6. Dorotheus, *Scriptt. Alex. p.* 156. Dositheus, IV, 400. Lycus Rheginus, II, 371, 3. Menyllus, IV, 452. Parthax, III, 641, 21 *not. et Addend. ad h. l.* Promathidas, III, 203. Pythocles, IV, 488. Theophilus, IV, 515. Theotimus, IV, 517, 4. Xenion, IV, 529.
- Ῥηγίνων πολιτεία, Aristoteles, II, 173, 228. Heraclides, II, 219, 25.
- Λοκρῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 173, 229. Heraclides, 221, 30.
- Κροτωνιατῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 174, 233. Heraclides, II, 223, 36.
- Λευκανῶν πολιτεία, Heraclides, II, 218, 20.
- [Συβαριτῶν καὶ Θουρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 175, 235.]
- [Σιριτῶν πολιτεία, Idem, II, 175, 234.]
- Ταραντίνων πολιτεία, Idem, II, 174, 232. Heraclides, II, 220, 26.
- Περὶ Ἄρτου (τοῦ Μεσσαπίων βασιλέως), Polemo, III, 145, 89.

Κουαϊκά, Hyperochus, IV, 434.
 Τυρρηϋῶν νόμιμα, Aristoteles, II, 178, 242. Hera-
 clides, II, 217, 16.
 Τυρρηνιακά, Claudius Cæsar, III, 522. Sostratus,
 IV, 504.

RES ROMANORUM.

Ῥωμαίων ἱστορία.] — Q. et Num. Fabius
 Pictor, III, 80. — (*Bellum Punicum primum*)
 Philinus Agrigentinus, III, 17. — L. Cincius
 Alimentus, III, 96, 1. C. Acilius Glabrio, III, 99.
 — Ἐπιτομὴ τῶν πεπραγμένων Ῥωμαίων τε καὶ
 Καρχηδονίους, Zeno, II, 174. — (*De adventu*
Æneæ) Postumius Albinus, III, 174. — P. Ru-
 tilius Rufus, III, 199. — (*Epitome hist. Rom.*)
 Cn. Aufidius, III, 199. — Περὶ Μαρσικοῦ πολέ-
 μου, L. Lucullus, III, 297, et Alexander Ephe-
 sius, III, 244. — (*De Ciceronis consulatu*) Cicero
 et Atticus, III, 297. — Μιθριδατικά, Theophanes
 Mytilenæus, III, 314. — Περὶ ἐμφυλίου πολέμου,
 Socrates Rhodius, III, 326. — Περὶ Ῥώμης,
 Alexander Polyhistor, III, 230, 25. — Περὶ τῆς
 Ἀπικίου τρυφῆς, Apion, III, 515, 27. — Βρού-
 του ἐγκώμιον et Καίσαρος ἐγκώμιον, Potamo My-
 tilenæus, III, 505. — Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, Zeno-
 dotus Træzenius, IV, 531. — Περὶ Ῥωμαίων,
 Theodorus, IV, 512. (*Augusti historia*) Tima-
 genes, III, 319. — Βίος Καίσαρος (Aug.), Ni-
 colaus Damascenus, III, 427, 99.
 Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, Juba Mauritanus, III, 469, 1.
 Θριάμβου Παρθικοῦ βιβλία γ', Polyænus Sardianus,
 III, 522.
 Γετικά (i. e. *Trajani bellum Dacicum*), Criton,
 IV, 374.
 Ἀδριανοῦ βίος, Hadrianus vel Phlegon, III, 585,
 603.
 Περὶ τῆς βασιλείας Ἀδριανοῦ, Philo Byblius, III,
 560.
 Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιορκία, Aristo Pel-
 læus, I, 328.
 Ἀλανικὴ ἱστορία (res contra Alanos gestæ an. 136),
 Arrianus, III, 586.
 Παρθικά (res c. Parthos a Rom. gestæ usque ad
 Trajan.), Arrianus, II, 586.
 Παρθικά. Παρθυηνικά. Παρθικονικικά. Παρθικαὶ ἱστο-
 ρίαι (bellum contra Vologesum a L. Vero Aug.
 gestum. 161-165), Crepereius Callimorphus.
 Anonymus Milesius. Anonymus Corinthius, An-
 tiochianus. Demetrius Sagalassensis. Callimor-
 phus, III, 646 sqq. — Asinius Quadratus, III,
 659, 1.
 Ῥωμαίων ἱστορία (usque ad mortem M. Aurelii
 Veri), Chryseros Nomenclator, III, 656.
 Βίος Σεβήρου, Severus imperator, III, 657.

Γαλιηνοῦ ἱστορίαι, Ephorus Cumanus junior, III,
 664.
 Προσφωνητικὸν Γαλιηνῶ, Callinicus, III, 663.
 (*De rebus Aureliani*), Nicomachus, III, 664. Cal-
 licrates Tyrius, III, 665.
 (*De rebus Diocletiani?*) Aselepiodotus, III, 665.
 Χιλιετηρὶς βρωμαϊκῆ, Asinius Quadratus, III, 661,
 22.
 Περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως, Callinicus Petræus,
 III, 663.
 Τὰ πάτρια Ῥώμης, Callinicus Suctorius, III, 663.
 Πρεσβευτικὸς πρὸς Φίλιππον τὸν Ῥωμαίων βασιλέα,
 Nicagoras Atheniensis, III, 662.
 Τὰ ἀπὸ Φιλίππου τοῦ μετὰ Γορδιανὸν ἕως Ὀθανάθου
 τοῦ ἐκ Παλμύρας καὶ τῆς Οὐαληριανοῦ πρὸς Πέρσας
 ἀφιζέως, Nicostratus Trapezuntius, III, 664.
 (*Vitæ Cæsarum*), Theocles, III, 665.
 Σκουθικά (bellum a Rom. contra Gothos gestum),
 Dexippus, III, 674, 17.
 (*Vita Probi imp.*), Onasimus, III, 728.
 (*Historia imp. Rom. ab Augusto ad mortem Cari,*
 283 p. C.), Eusebius, III, 728.
 (*Vita Diocletiani, Maximiani, Galerii et Constantii*),
 Claudius Eusthenes, III, 729.
 Τὰ κατὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, Praxagoras Athe-
 niensis, IV, 2. Bemarchius Cæsariensis, IV, 3.
 Τὰ κατὰ Κώνσταντα τὸν βασιλέα, Eustochius Cap-
 padox, IV, 3.
 Τὰ μετὰ Δίωνα (quorum fragmenta ad Constantii
 tempora pertinent), Anonymus, IV, 191.
 (*Juliani contra Alemannos expeditio*), Cyllenius
 IV, 20, 14.
 (*Juliani expeditio Persica*), Magnus Carthenus et
 Eutygianus Cappadox, IV, 4.
 [Ad Juliani usque tempora pertinent Excerpta
 historiae Petri Patricii, IV, 181.]
 Ἡ μετὰ Δέξιππον ἱστορία χρονικὴ (usque ad
 an. 404), Eunapius Sardianus, IV, 11.
 Ἱστορικοὶ λόγοι (historia ann. 407-425), Olympio-
 dorus Thebæus, IV, 57.
 Βυζαντιακὴ ἱστορία (Τὰ κατὰ Ἀττῆλαν. Γοθτικὴ
 ἱστορία), historia ann. 434-474, Priscus Pan-
 ites, IV, 69.
 Βυζαντιακά (historia ann. 474-491), Malchus
 Philadelphensis, IV, 111. Candidus Isaurus,
 IV, 135.
 Ἰσαυρικά (res sub Leone et Zenone. etc. in Isauria
 gestæ), Capito Lycius, III, 133. Pamprepus
 Thebæus, IV, 132. Christodorus Coptites, IV,
 360.
 (*Epitome historiarum quæ pertinuerunt usque ad*
ann. 502 p. C.) Eustathius Epiphaniensis, IV,
 138.
 Ἀμιδῆς ἄλωσις (ex historia belli quod Anastasius

- gessit contra Cabadem Persam, an. 502), Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.
 (*Historia quæ pertinuit usque ad an. 525.*) Joannes Antiochensis rhetor, IV, 536.
 (*Nonnosi in Arabiam et Abyssiniam legatio an. 533.*) Nonnosus, IV, 178.
 Τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν (527-565), Theophanes Byzantius, IV, 270.
 Τὰ κατὰ Ἰουστίνον τὸν νέον καὶ Τιθέριον (565-581), Idem, IV, 270.
 Τὰ μετὰ Ἀγαθίαν (558-582), Menander Protector, IV, 200.
 Τὰ κατὰ Μαυρίκιον βασιλεία (582-602), Theophanes Byzantius, III, 270.

- Ῥωμαίων νόμιμα, Aristoteles, II, 178, 242.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίους ἐορτῶν, Phlego, III, 602.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίους τόπων καὶ ὧν ἐπικέκληνται ὀνομάτων, Phlego, III, 602.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίους ἐορτῶν, Palladius Methonæus, IV, 3.
 Περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου, Philo Byblius, III, 560.

9. GALLIA. HISPANIA.

- Γαλατικά, Callisthenes Sybarita. (Eratosthenes), *Scriptt. Alex. M.* p. 31. Clitophon Rhodius, IV, 367. (Spectant hæc tum Europæ Gallos tum Asiæ.)
 Μασσαλιωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 175, 238.
 Ἰβηρικά, Sostratus Cnidius, IV, 504.
 Περιήγησις τῶν ἐθνῶν τῶν ἐν τῇ Τουρδιτανίᾳ, Asclepiades Myrleanus, III, 301, 5.

A 'A.

- Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Demetrius Callatianus, IV, 380.
 Ἀσίας κτίσεις, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Περὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, Philostephanns, III, 29, 1.
 Τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν (Alexandri M. in Asia successorum historia), Agatharchides Cnidius, III, 195, 14.

URBES GRÆCÆ.

IN ORA MARITIMA ASIE MINORIS.

- Περὶ Εὐξείνου πόντου, Alexander Polyhistor, III, 232, 33. Apollodorus, IV, 304.
 Περὶ τῶν ἐν Πόντῳ πόλεων, Polemo, III, 125.

- Φασιανῶν πολιτεία, Heraclides, II, 218, 18.
 [Σινωπέων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 186.]
 [Ἡρακλειωτῶν τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 188.]
 Περὶ Ἡρακλείας, Nymphis, III, 12. Promathidas, III, 201. Memnon, III, 526. Domitius Callistratus, IV, 353.
 Κιανῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 187.
 Περὶ Νικαίας, Menecrates, II, 345, 8.
 Κυζικηνῶν ὄροι, Neanthes Cyzicenus, III, 3, 4.
 Περὶ Κυζικιοῦ, Deiochus Proconnesius, II, 17. Polygnostus, II, 18 a. IV, 481. Agathocles Cyzicenus vel Babylonius, IV, 288. Diogenes Cyzicenus, IV, 392.
 Ἐφέδων τῶν ἐν Κυζικίῳ ἀσκησις, Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Περὶ Ἐλλησπόντου, Pausanias Laco, IV, 467.
 Περὶ Λαμφακοῦ s. ὄροι Λαμφακηῶν, Charon Lampsacenus, I, 33, 6.
 [Ἀβυδηῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 189.]

- Αἰολικά, Hellanicus, I, 60, 114.
 Περὶ Αἰόλων, Staphylus Naucratica, IV, 506, 7.
 [Ἄντανδρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 190.]
 [Ἄδραμυττηνῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 191.]
 Περὶ τοῦ Γρυνεῖου Ἀπόλλωνος, Hermias Methymnæus, II, 80, 2.
 Περὶ Κύμης σύνταγμα ἐπιχώριον, Ephorus Cumanus, I, 277, 184.
 Κυμαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 19, 2.
 Hetaclides, II, 216, 11.

- Ἴωνίας (τῆς Ἰλίας) κτίσις, Cadmus Milesius, II, 1.
 Φωκαέων πολιτεία, Heraclides, II, 223, 35.
 Περὶ Σμύρνης, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Πίναξ Ῥωμαίων καὶ Σμυρναίων, διαδοχὴ κατὰ χρόνους, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Ὀροι Κλαζομενίων, Artemon Clazomenius, IV, 341, 1.
 [Κλαζομενίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 196.]
 Περὶ Ἐρυθρῶν, Hippias Erythræus, IV, 431.
 [Ἐρυθραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 195.]
 Ὀροι Κολοφωνίων, Heropythus, IV, 428.
 Κολοφωνιακά, Erxias, IV, 406.
 Ἐφεσίων ὄροι, Creophylus, IV, 371.
 Περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυράννων, Baton Sinopensis, IV, 348, 1.
 Ἐφεσίων πολιτεία, Heraclides, II, 222, 34.
 Περὶ τῆς πόλεως Ἐφεσίων, Xenophon Ephesius, III, 102.

- Ἐφεσιακά, Eualces, IV, 406.
 Ἐφεσιακά (ἔρωτικά), Xenophon Ephesius, III, 102.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ, Democritus Ephesius, IV, 383. Ctesiphon, IV, 376.
 Μαγνητικά, Possis Magnesius, IV, 483.
 Μαγνήτων (τῶν ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου) πολιτεία, Aristoteles, II, 164, 198. Heraclides, II, 218, 22.
 Κτίσις Μιλήτου, Cadmus Milesius, II, 1. Zopyrus, IV, 531, 2.
 (Μιλήσιων πολιτεία, Aristoteles, II, 164, 199.)
 Περὶ Μιλήτου, Clytus Milesius, II, 333. Aristocritus, IV, 334. Hegesippus, IV, 424, 4.
 Μιλησιακά (fab.), Aristides Milesius, IV, 326.
 Πάτρια Μιλήτου (carmen), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Ἰασέων πολιτεία, Aristoteles, II, 165, 201 *a*. Heraclides, II, 224, 40.
 Περὶ Ἀλικαρνασσοῦ, Demodamas Halicarnassensis, II, 444, 1.
 Κνίδου κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Περὶ Κνίδου, Aristides Milesius, IV, 324, 22. Demognetus, IV, 384. Posidippus, IV, 482. Iason, *Scriptt. Alex. p.* 160.
 [Κνιδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 165, 202.]
-
- SCYTHIA. PONTUS. PAPHLAGONIA. CAPPADOCIA. BITHYNIA. GALATIA. PHRYGIA. LYDIA. CARIA. LYCIA. PAMPHYLIA. CILICIA.
- Σκυθικά, Hellenicus, I, 68, 170. Agroetas, IV, 295, 6. Agatho Samius, IV, 291. Ctesippus, IV, 376. Timonax, IV, 522. Dexippus. V. *Histor. Romani.*
 Ποντικά ιστορία, Diophantus, IV, 397.
 Μιθριδατικών πράξεων βιβλία ε', Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Μιθριδατικά, Theophanes Mytilenæus, III, 314.
 Τὰ περὶ Τυγράνην, Metrodorus Scepsius, III, 204, 1.
 Περὶ Παφλαγονίας, Alexander Polyhistor, III, 232, 41.
 Ἀρχαιολογία Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν ἐθνῶν, Eustochius Cappadox, IV, 3.
 Βιθυνιακά, Asclepiades Myrleanus, III, 300. Demosthenes Bithynus, IV, 384. Arrianius, III, 591, 24.
 Περὶ Βιθυνίας, Alexander Polyhistor, III, 232, 39. Artemidorus Ascalonita, IV, 340.
 Περιπέτεια (regum Bithyniæ), Nicander Chalcedonius, IV, 461.
 Βίος Τυλιδόρου τοῦ ληστοῦ, Arrianius, III, 586.
 Γαλατῶν διάβασις ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν, Demetrius Byzantius, II, 624.
 Γαλατικά, Clitophon Rhodius, IV, 367. Callisthenes Sybarita, *Scriptt. Alex. M. p.* 31.
 Φρυγικά, Agatharchides Samius, III, 198, 2. Demaratus, IV, 379, 2. Hermesianax Cyprius, IV, 427. Timolaus, IV, 521.
 Περὶ Φρυγίας, Alexander Polyhistor, III, 233, 45. Hermogenes, III, 524. Metrophanes, IV, 450.
 Κατὰ Φρυγῶν, Cæcilius Calactinus, III, 331.
 Τρωϊκά, Dionysius (Milesius), II, 5, 6 *b*. Hellenicus, I, 61, 126. Palæphatus, II, 338 *b*. Idomeneus Lampsacenus, II, 494, 18. Hegesianax s. Cephalio, III, 69, 1. Metrodorus Chius, III, 205, 14. Abas, IV, 277, 2. Demetrius Iliensis, IV, 381. Theodoros Iliensis, IV, 513.
 Ἰλίου περιήγησις, Polemo, III, 124, 31.
 Γενεαλογία τῶν ἐπὶ Ἰλίῳ στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, Damastes Sigæensis, II, 64.
 Νεῶν κατάλογος, Idem, II, 64. Apollodorus, I, 453, 151.
 Τρωϊκὸς διάκοσμος, Apollodorus, I, 459, 176.
 Περὶ τῆς ἐν Ἰλίῳ θυσίας, Dicæarchus, II, 241, 19.
 Δαρδανικά (epos), Hegemon Alexandriensis ex Troade, IV, 412.
 Περιήγησις Περγάμου, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ τοῦ ἐν Περγάμῳ Σεβαστείου, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ τῶν Περγάμου βασιλέων, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ Ἀττάλου παιδείας, Lysimachus, III, 2.
 Αἱ περὶ Ἀτταλον ιστορίαι, Neanthes Cyzicenus, III, 4, 7.
 Εἰς Εὐμένην καὶ Ἀτταλον (ἔπη), Musæus Ephesius, IV, 518.
 Πρὸς Ἀτταλον ἐπιστολή, Polemo, III, 135.
 Λυδικά, Xanthus, I, 36. (Hellenicus, I, 51, 124), Dositheus, IV, 401, 6. Xenophilus, IV, 530. Polycharmus, IV, 479, et epice Christodorus, IV, 360.
 Περὶ Τράλλων, Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310.
 Πάτρια Τράλλων (carmine), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Καρακά, Leo Alabandensis, II, 328. Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310. Philippus Theangelensis, IV, 474. Theagenes, IV, 510, 16.
 Περὶ Καρίας, Alexander Polyhistor, III, 234, 69.
 Καύνου κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Πάτρια Ἀφροδισιάδος (carmine), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλείδην τὸν Μυλασσοῦ βασιλέα, Scylax Caryandensis, III, 183.
 Λυκικά, Leo Alabandensis, II, 328. Menecrates Xanthius, II, 343.

- Λυκίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166. Heraclides, II, 217, 15.
- Περὶ Λυκίας (Περὶ πλοῦς Λυκίας), Alexander Polyhistor, III, 234, 65.
- Περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, Capito Lycius, IV, 133.
- Περὶ Φασήλιδος, Aristænetus, IV, 319.
- Παμφυλιακά, Demetrius, IV, 382.
- Περὶ Κιλικίας, Alexander Polyhistor, III, 236, 89.
- Περὶ Ἰσραυρά, Athenodorus Tarsensis, III, 486, 1.
- Ἰσαυρικά, Capito Lycius, III, 133. Pampreprius Isaurus, IV, 132, et carmine Christodorus Coptites, IV, 360.
- PHOENICIA. SYRIA. ARABIA. BABYLONIA. ASSYRIA. MEDIA. PERSIA. INDIA.
- Φοινικικά, Philistus Syracusanus (potius Naucratica), I, p. XLVIII. Hellenicus, I, 65, 146. Ælius Dius, IV, 398, 2. Claudius Iolaus, IV, 363. Histiaeus, IV, 433. Lætus, IV, 437. Menander Ephesius, IV, 445.
- Περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης, Asclepiades, III, 10, 31.
- Φοινικὴ ἱστορία, Philo Byblius, III, 563.
- Ἀρχαιολογία Φοινικὴ, Hieronymus Ægyptius, II, 450, not.
- Περὶ στοιχείων Φοινικῶν, Philo Byblius, III, 560.
- Περὶ ἰθωθῶν (?), Philo Byblius, III, 560.
- Σιδωνιακά, Zeno Sidonius, III, 174.
- Περὶ Τύρου, Aspasius Tyrius, III, 576. Teucer Cyzicenus, IV, 508.
- Περὶ Βύβλου, Aspasius Byblius, III, 576.
- Περὶ Συρίας, Alexander Polyhistor, III, 237, 98.
- Συρίας σχοινομέτρησις, Xenophon Lampsacenus, III, 209, 207.
- Περὶ κοίτης Συρίας, Hermogenes Tarsensis, III, 523. Theodoros Gadarenius, III, 489.
- Περὶ Συρίας καὶ τῶν αὐτῆς πόλεων καὶ βασιλείων, Timæus (?), I, p. XLIX, not.
- Περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ βεβασιλευκότων, Athenæus Naucratica, III, 656.
- (Τὰ κατὰ Ἀντίοχον τὸν Μέγαν, Simonides Magnesius poeta, II, 42 b.)
- Περὶ Ἀντίοχου (τοῦ Ἐπιφανοῦς?), Timochares, III, 207.
- Τὰ περὶ Ἀντίοχον καὶ Πτολεμαῖον καὶ τὴν Λιβύης ὑπ' αὐτοῦ διοίκησιν, Demetrius Byzantius, II, 624.
- Περὶ Ἡρώδου βασιλείως, Ptolemæus, IV, 486.
- Περὶ Ἀντιοχείας, Pausanias Damascenus, IV, 467.
- Περὶ τῶν ἐν Δάφνῃ (ad Antiochiam) πανηγύρεων, Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
- Περὶ Ἰουδαίων, Pseudo-Hecataeus, II, 393, 14. Aristæus, Artapanus, Cleodemus, Demetrius, Eupolemus, Theodotus. Apollonius Molo, III, 207. Nicæarchus, III, 335, not. Alexander Polyhistor, III, 211. Philo Byblius, III, 560.
- Damocritus, IV, 377. Theophilus, IV, 516.
- Κατὰ Ἰουδαίων, Apion, III, 512, 14.
- Ἰουδαϊκὴ ἱστορία, Teucer Cyzicenus, IV, 508.
- Χρονικὸν Ἰουδαίων βασιλείων τῶν ἐν τοῖς στέμμασιν, Justus Tiberiensis, III, 523.
- Ἰουδαϊκὸς πόλεμος ἐ κατὰ Οὐεσπασιανοῦ, Justus Tiberiensis, III, 523.
- Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιορκία, Aristo Pellæus, IV, 328.
- Περὶ Μακκαβαίων, Iason Cyrenæus, *Scriptt. Alex.* p. 161.
- Περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, Philo poeta, III, 207.
- Περὶ Ἀραβίας, Juba, III, 476, 39.
- Ἀραβικά, Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Teucer Cyzicenus, IV, 508. Uranius, IV, 523.
- Ἀραβικὴ ἀρχαιολογία, Glaucus, IV, 409.
- Περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, Agatharchides Chidius, III, 190.
- Βαβυλωνιακά vel Χαλδαϊκά, Berossus Chaldæus, II, 496. Epigenes, II, 510, 23. Alexander Polyhistor, III, 210. (Abydenus, IV, 279.)
- Βαβυλῶνος ἀναγραφή, Castor, *ad calc. volum. Herodoti* p. 154.
- Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων, Democritus, II, 25 a.
- Χαλδαϊκὸς λόγος, Democritus, II, 25 a.
- Βαβυλωνιακά (ἔρωτικά), Xenophon Antiochensis, III, 102.
- Ἀσσυριακά, Ctesias *ad calc. Herodoti* p. 1. Dino, II, 89, 1. Juba, III, 472, 21. Thallus, III, 517. Athenocles, II, 89, 1 a. Symmachus, III, 336, 3. Abydenus, IV, 278. Pamphila, III, 520.
- Μηδικά, auctores sub v. Ἀσσυριακά laudati.
- Περσικά, Ctesias et Dino 1.1. Dionysius Milesius, II, 5. Charon Lampsacenus, I, 32, 1. Hellanicus, I, 67, 158. (Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 6.) Agatharchides Samius, III, 197, 21. Aristides Milesius, IV, 324, 21. Bato Sinopenensis, IV, 347, 1. Chrysermus Corinthius, IV, 361, 3. Ctesiphon, IV, 375. Diogenes, IV, 373. Pharnuchus, IV, 473.
- Περσικὰ ἰδιώματα. Παρασκευαστικά, Heraclides Cumanus, II, 95.
- Κύρου ἀνάβασις, (Themistogenes Syracusanus, II, 74.) Sophænetus Stymphalius, II, 74.
- Παρθικά, Apollodorus Artemitenus, IV, 308. Cf. supra in histor. Roman.
- Ἰνδικά, Ctesias, *ad calcem Herodoti* p. 79. Sosander, *Scriptt. Alex.* p. 47. not. Megasthenes, II, 397. Daimachus Platæensis, II, 440. Basilis, IV, 346. Alexander Polyhistor, III, 236, 95. Cæmaro (?), IV, 352. Chrysermus Corinthius, IV, 361, 4. Clitophon Rhodius, IV, 367.
- Περὶ Ἀττακόρων, Amometus, II, 396, 1.

AFRICA.

ÆGYPTUS. ÆTHIOPIA. LIBYA. CYRENÆ. CARTHAGO.

Αἰγυπτιακά, Hellenicus, I, 66, 148. Aristagoras Milesius, II, 98. Hecataeus Abderita, II, 388. (Lynceus Samius, II, 467 *not.*) Manetho, II, 526. Aratus Cnidius, III, 21. Lysimachus Alexandrinus, III, 334. Alexander Polyhistor, II, 237. Chæremon, III, 495. Thrasyllus, III, 502, 2. Apion, III, 508, 1. Agatho Samius, IV, 291, 2. Butorides, IV, 352. Cosmes, 369. Demetrius, IV, 383. II, 100. Hermæus, IV, 427. Lyceas, IV, 441. II, 91, 11. Philistus Naucratica, IV, 477. Ptolemæus Mendesium, IV, 488.

Ἱστορία Αἰγυπτίων καὶ περὶ τῶν τοῦ Νεῖλου ἀγαθῶν, Aristænetus, IV, 320.

Παλαιὸν χρονικὸν Αἰγυπτίων, Anonymus, II, 534.

Βίβλος Σώθους, Manetho, II, 511.

Αἰγυπτίων ἀποικίαι, Ister, I, 423, 39.

Ἐρὰ βίβλος, Manetho, II, 613, 74.

Περὶ τῆς Αἰγυπτίων θεολογίας, Philistus Naucratica, IV, 467. Palæphatus, II, 338.

Αἰγυπτιακά θεολογούμενα, Asclepiades Mendesium, III, 306.

Περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον θεῶν, Leo Pellæus, II, 331.

Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας, Hecataeus Abderita, II, 388, 7.

Σεμενουθὶ (de Ægyptiorum religione et regibus), Apollonius Horapion, IV, 309.

Περὶ ἀρχαῖσμοῦ καὶ εὐσεβείας, Manetho, II, 615, 83.

Περὶ ἐορτῶν, Manetho, II, 615, 82.

Περὶ κατασκευῆς τοῦ κύβου, Manetho, II, 616, 84 a.

Περὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων, Chæremon, III, 499.

Περὶ τοῦ Νεῖλου, Castor, *ad calcem volum. Herodoti* p. 154. Aristo Alexandrinus et Eudorus, III, 324.

Ἐκ Μέμφους ἀνάπλους, Amometus, II, 396, 2.

Περὶ Θηβῶν, Polyænus Sardinus, III, 522.

Περὶ Ναυκράτειος, Charon Naucratica, IV, 360. Philistus Naucratica, IV, 477.

Ναυκράτειος κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.

Τὰ πάτρια τῆς Ἐρμουπόλεως, Hermias Hermupolites, II, 81 *not.*

Κτίσις τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἄρσινοῦ, Lupercus Berytius, III, 662.

Πάτρια Νάκλης (ἔστι δὲ πόλις περὶ Ἡλιοπόλιν, ἐν ᾗ τὰ λεγόμενα Ἄφακα), Christodorus Coptites, IV, 360.

Ἀλεξάνδρειας κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.

Περὶ Ἀλεξάνδρειας, Callixenus, III, 55. Nicanor, III, 632. Ælius Dios, IV, 397. Zenobia, III, 665.

Περὶ τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστοριῶν, Callinicus Sutorius, III, 663.

Περὶ τῶν ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ ἱερῶν καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, καὶ περὶ τῶν ἐπὶ ἐκάστου πραχθέντων, Charon Naucraticus, IV, 360. III, 495 *not.*

Περὶ δῆμων Ἀλεξανδρέων, Satyrus, III, 164.

Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ Μουσειῶν, Aristonicus Alexandrinus, III, 337, 3.

Περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν, Seleucus Alexandrinus, III, 500.

Ptolemæi Lagi epistolæ, Dionysodorus, II, 84 b.

Αἰ περὶ Πτολεμαίων τὸν Φιλοπάτορα ἱστορίαι, Ptolemæus Megalopolitanus, III, 66.

(Περὶ Κλεοπάτρας), Olympus, III, 326.

Αἰθιοπικά, Charon Lampsacenus (?), I, p. xvi sq. Simonides, II, 42 b. Dalion, IV, 376. Aristocreon, IV, 333. Bion Solensis, IV, 350. Damocritus, IV, 377. Philo, III, 560 *not.* Marcellus, IV, 443.

Περὶ τῶν ἐν Μερόῃ ἱερῶν γραμμάτων, Democritus, II, 25 a.

Περὶ Τρωγλοδυτῶν, Agatharchides Cnidius, III, 190.

Λιθικά, Charon Lampsacenus (Carthaginiensis?), I, p. xvi. Aristippus Cyrenæus, II, 79. Lycus Reginus, II, 373, 13. Hegesianax, III, 70, 11. Posidonius Olbiopolita, III, 172. Alexander Polyhistor, III, 238, 117. Juba, III, 472, 23. Agrotas, IV, 294. Meneclis Barcæus, IV, 448. Theocritus vel Theochrestus, II, 86, 87.

Περὶ Λιβύης καὶ Συρίας, Philistus Naucratica, IV, 477.

Εἰς Ἄμμωνος ἀνάβασις, Hellenicus, I, 67, 157.

Περὶ Κυρήνης, Acesander, IV, 285. Theotimus, IV, 517.

Κυρηναίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 206. Heraclides, II, 212, 4.

Περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως, Favorinus Arelatensis, III, 584, 52.

Καρχηδονίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 209. Hippagoras, IV, 430.

Καρχηδονιακά, Claudius Cæsar, III, 522.

Περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πέπλων, Polemo, III, 141, 85.

Τὰ περὶ Ἀννίδαν, Sosilus Chæreas, II, 99. Silenus, III, 100. Xenophon, III, 101. Eumachus, III, 102. Ceterum confer etiam titulos historiae Romanæ.

TITULORUM INDEX ALPHABETICUS.

A

- Ἄβαρις, Heraclides Ponticus, II, 197 b.
 Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, Ephorus, I, p. lxi.
 Περὶ ἀγαλαματοποιῶν, Adæus, III, 132.
 Περὶ ἀγαλμάτων. V. voc. ἀνδριάντων et titulus hist. Byzantii.
 Ἄγραφα, Phylarchus, I, p. lxxviii.
 Περὶ ἀγῶνων, Duris Samius, II, 486. Cleophanes, IV, 366. Theodorus Hierapolita, IV, 513.
 Cf. tituli Phocidis et Atticæ, et s. v. μουσικῶν.
 Πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον, Polemo, III, 132.
 Περὶ ἀδόξων ὀνομάτων ἐπιστολή, Polemo, III, 137.
 Περὶ ἀθλῶν ιδιότητος, Ister, I, 424, 48.
 Αἰσχίνης. V. s. v. σύγκρισις.
 Αἴτια, Philostephanus, III, 31, 14. 36.
 Περὶ ἀλειπτικῆς, Demetrius Scepsius, III, 205, 4.
 Πρὸς Ἀλεξανδρίδην ἐπιστολή, Polemo, III, 137, 76 a.
 Περὶ Ἀλακίου, Dicæarchus, II, 246, 34.
 Περὶ Ἀλκμᾶνος, Philochorus, I, p. xc. Sosibius, II, 628, 19.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων, Alexander Polyhistor, III, 239, 136.
 Πρὸς Ἀλυπὸν ἐπιστολή, Philochorus, I, 417, 204.
 Ἀμαζονικά, Onasus, III, 158.
 Ἀμαζονίς, Possis Magnesius, IV, 483.
 Πρὸς Ἀμύνταν βιβλία δ', Alcimus, IV, 297, 7.
 Περὶ Ἀμφικτυόνων, Pausanias, IV, 467.
 Εἰς Ἀμμωνος ἀνάβασις, Hellenicus, I, 67, 157.
 Ἐκ Κύρου ἀνάβασις, Themistogenes. Sophænetus, II, 74.
 Ἀναγραφὴ. V. s. v. ποιητῶν, ζωγράφων et tit. Atticæ, Elidis, Sami, Babylonis.
 Περὶ ἀναθημάτων, Menetor, IV, 452. Cf. tit. Phocidis et Laconicæ.
 Ἀναμετρήσεις τῶν ὀρῶν, Xenophon Lampsacenus, III, 237, 99.
 Ἐκ Μέμφους ἀνάπλους, Amometus, II, 396, 2.
 Περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, Hegesander Delphus, IV, 421, 55.
 Ἀντιγραφὴ. V. s. v. Ἀδαῖον, Ἀριστοτέλη, Νέανθην, Τίμαιον.
 Ἀντιδοξούμενα. V. s. v. Ἡρακλεόδωρον.
 Περὶ Ἀντιμάχου ποιήσεως, Dionysius Phaselita, III, 27.
 Τῆς Ἀντιμάχου Λύδης ἐπιτομή, Agatharchides Cnidius, III, 190.
 Ἀπιστα, Palæphatus, I, 338. Isigonus, IV, 435, 1.

- Ἀποικία Αἰγυπτίων, Ister, I, 423, 59.
 Ἀπόλλωνος ἐπιφάνειαι, Ister, I, 422, 33. Διὸς ἐπιφάνεια, Phylarchus, I, p. xxix.
 Περὶ τοῦ Γρυνείου Ἀπόλλωνος, Hermias, II, 80, 2.
 Ἀπομνημονεύματα, Dioscorides, II, 196, 6. Lynceus, II, 466 *not.* Favorinus, III, 577. Empodius, IV, 403.
 Ἀποφθέγματα, Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Lynceus, II, 466 *not.*
 Πρὸς Ἀράνθιον ἐπιστολή, Polemo, II, 137, 76.
 Ἀράτου καὶ Ὀμήρου σύγκρισις περὶ τῶν μαθηματικῶν, Dionysius Phaselita, III, 27.
 Ἀργοναῦται sive Ἀργοναυτικά, Herodorus, II, 27. Dionysius Mytil., II, 6.
 Περὶ Ἀριστοτέλους, Hermippus, III, 45, 51.
 Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν, Nicander Alexandrinus, IV, 462.
 Περὶ Ἀριστοτέλους ἀντιγραφαί, Cephisodorus, II, 85.
 Ἀρκεσίλας, Clearchus, II, 317, 44 a.
 Περὶ ἀρμονικῶν στοιχείων, Aristoxenus, II, 270.
 Περὶ ἀρχαῖσμοῦ καὶ εὐσεβείας, Manetho, II, 615, 83.
 Περὶ Ἀρχιλόχου καὶ Ὀμήρου, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.*
 Ἀρχύτου βίος, Aristoxenus, II, 275, 13.
 Περὶ ἀρχῶν (in re musica), Aristoxenus, II, 270.
 (Ἀρχαιολογία,) Antiquitatum libri XIV, Diofantus Lacedæmonius, IV, 397. Cf. tit. Macedoniæ, Cappadociæ, Phœnicicæ.
 Περὶ τῆς τῶν Ἀσκληπιαδῶν γενέσεως, Polyanthus, IV, 479.
 Ἀσωπίς, Hellenicus, I, 48, 14.
 Ἀτλαντίς, Hellenicus, I, 52, 54.
 Ἀττικαὶ λέξεις, Ister, I, 426, 53.
 Περὶ αὐλητῶν, Aristoxenus, II, 285, 60. Pyranter, IV, 486.
 Περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων, Aristoxenus, II, 286, 61.
 Περὶ αὐταρχείας, Alexis, IV, 299, 3.
 Αὐτόχθονες, Pherecydes, I, p. xxxiv.
 Περὶ Ἀφροδίτης, Polycharmus, IV, 480, 5.
 Περὶ Ἀχιλλέως, Eleusis, II, 336, 3.

B

- Βαρθαριχὰ νόμιμα, Hellenicus, I, 69, 173. Aristoteles, II, 178, 242. Nymphodorus, II, 379, 14. Theodectes, II, 369.
 Περὶ βαρθαριχῶν ἐθῶν, Dionysius Heracleota, II, 194.

Βασιλεῖς οἱ ἐκ παλαιῶν γεγονότες ἐν ἐκάστῳ ἔθνει,
Charon Naucratica, IV, 360.

Περὶ βασιλέων, Timagenes, III, 319.

Περὶ ἀρχαίων βασιλέων, Dionysius Heracleota, II,
494.

Βασιλέων μεταλλαγαί, Anaximenes, *Scriptt. Alex.*
p. 38.

Περὶ βασιλείας, Euphantus Olynthius, III, 19.
Sosibius, II, 630, 24.

Βασσαρική, Dionysius Samius, II, 11, 11.

Περὶ Βησαίου (?), Leo Byzantius, II, 328.

Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ', Telephus Perga-
menus, III, 634.

Περὶ βιβλίων συναγωγῆς, Artemon Cassandren-
sis, IV, 342, 9.

Περὶ βιβλίων χρήσεως, Idem, IV, 342, 10.

Βιβλιοθήκη, Apollodorus, I, 104.

Βίοι, Clearchus, II, 303. Hermippus, III, 36, 1.

Satyri, III, 160 (et Satyri operis epitomen
Heraclides Lembus, III, 169). Seleucus, III,
500. Timotheus Atheniensis, IV, 523. Βίοι ἀν-
δρῶν, Aristoxenus, II, 272. Βίοι φιλοσόφων, Di-
cæarchus, II, 243, 24. Βίοι φιλοσόφων καὶ σοφι-
στῶν, Eunapius, II, 8. Βίοι ἐνδόξων ἀνδρῶν,
Iason, *Scriptt. Alex.* p. 159. Charon Carthagi-
niensis, IV, 360. Theseus, IV, 518. ἐνδόξων γυ-
ναικῶν, Charon Carth., IV, 360. (Cf. in-
fra v. ἐνδοξος.) Βίοι ἔλλογιμων, Nicagoras Athe-
niensis, III, 662. — Βίοι παράλληλοι, Amyn-
tianus, *Scriptt. Alex.* p. 162. — Περὶ βίου
(Περὶ βιβλίων?) ἀρχαίων, Damophilus, III,
656.

Γ

Γενεαλογία, Acusilaus, I, 100. Hecataeus, I,
25. Simonides, II, 42. Damastes, II, 64. Sui-
das, II, 465, 7. Epimenides, IV, 404. Cf. tit.
Siciliæ.

Περὶ γενῶν, Draco, IV, 402. Cf. tit. Atticæ.

Γεργίθιος, Clearchus, II, 310, 25.

Γεωργικά, Pythocles Samius, IV, 483, 3.

Γιγαντιάς, Dionysius, IV, 510, 10.

Περὶ γιγάντων, Aristocles, IV, 331, 6.

Περὶ γραμματικῆς, Asclepiades Myrleanus,
III, 299.

Περὶ γραμματικῶν, Idem ibid.

Περὶ γραφικῆς, Theophanes Mytilenæus, III,
316, 7.

Περὶ γραφικῆς καὶ ζωγράφων, Juba, III, 481, 70.
Pamphilus, IV, 466.

Περὶ γρίφων, Clearchus, II, 321, 61.

Δ

Περὶ δένδρων, Ctesiphon, IV, 375.

Δευκαλιωνία, Hellanicus, I, 48, 15.

Περὶ δημαγωγῶν, Idomeneus, II, 491, 4.

Περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως, Hegesianax, III, 68.

Τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων,
Thrasyllus, III, 504, 4.

Δημοσθένης. V. Σύγκρισις.

Περὶ δῆμων. V. tit. Atticæ et Alexandriæ.

Διαδοχαί. Vid. Φιλοσόφων διαδοχαί.

Περὶ διαθέσεως, Adæus, III, 132.

Διάκοσμος Τρωϊκός, Apollodorus, I, 459, 176.

Διδασκαλαί, Aristoteles, II, 184, 267. Cary-
stius Pergamenus, IV, 359, 17.

Δικαιώματα πόλεων, Aristoteles, II, 181.

Πρὸς Διόδωρον, Phanias, II, 300, 24.

Διονύσου καὶ Ἀθηνῆς στρατεία, Dionysius Myti-
lenæus, II, 6 b.

Περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν, Pherecydes, I, p. xxxiv.

Περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων, Dicæarchus, II,
249, 45.

Νίκαι Διονυσιακῶν ἀστικῶν καὶ Ἀθηναίων, Aristo-
teles, II, 182.

Περὶ τοῦ Διονυσιακοῦ συστήματος, Artemon Cas-
sandrensis, IV, 342, 11.

Περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας, Phylarchus, I,
p. lxxix. Ἀπόλλωνος ἐπιφάνεια, Ister, I, 422, 33.

Περὶ τοῦ Διὸς κωδίου, Polemo, III, 143, 87.

Διὸς πολυπτυχία, Hellanicus, I, 69, 174.

Ε

Περὶ ἑβδομάδος, Philo Berytius, III, 35 *not.*

Περὶ ἐθνῶν sive ἔθνων ὀνομασίαι, Hellanicus, I,
57, 92. Hippias Eleus, II, 60 b.

²Ἐθνῶν κατάλογος καὶ πόλεων, Damastes Sigeensis,
II, 64.

Περὶ ἐθνοθιῶν [?], Philo Byblius, III, 560.

Πρὸς Εἰδόθεον, Socrates, IV, 498, 8.

²Ἐκδημητικός, Ion Chius, II, 45.

²Ἐκλογαί ἱστοριῶν, Agatharchidas Cnidius, III,
190.

²Ἐκφρασις. V. tit. Siciliæ et Thraciæ.

²Ἐλλαδικός, Polemo, II, 112, 121, 20; 123, 28.

²Ἐλένης ἐγκώμιον, Gorgias Leontinus, II, 59 a.

²Ἐντόπιος ἱστορία, Zeno, III, 174.

Περὶ Ἐμπεδοκλέους, Xanthus, I, 44, 30.

Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, Neanthes Cyzicenus, III,
4, 8. Megacles, IV, 443. Amphicrates, IV, 300.
(Cf. supra v. βίοι.)

Περὶ ἐνδόξων ἱατρῶν, Hermippus Berytius, II,
52, 73.

Περὶ τῶν ἐνδρῶν, Clearchus, II, 325, 73.

- Ἐξηγητικόν, Clitodemus, I, 362, 19.
 Ἐξηγητικά, Anticlides, *Scriptt. Alex.* p. 150.
 Περὶ ἑορτῶν, Philochorus, I, 411, 161. Apollonius Acharnensis, IV, 312. Philostephanus, III, 32, 27. Procles, II, 342 *not.* Manetho, IV, 615, 82. Cf. tit. Atticæ et Laconia.
 Περὶ ἑορτῶν καὶ θυσίων, Abron Batiensis, IV, 277.
 Ἐπιγράμματα, Christodorus Coptites, IV, 360.
 Περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων, Polemo, III, 138.
 Ἐπιγράμματα Ἀττικά, Philochorus, I, p. lxxxix.
 Ἐπιγράμματα Θηβαϊκά, Aristodemus, III, 108.
 Ἐπιδημίαι, Ion Chius, II, 45.
 Ἐπικλήσεις θεῶν, Socrates Cous, IV, 499, 15.
 Ἐπιμήθεια, Aristoxenus, II, 292, 92.
 Ἐπιστολαί, Christodorus Coptites, IV, 361.
 Ἐπιστολαὶ δειπνητικαί, Lynceus Samius, II, 466 *not.*
 Ἐπιστολῶν σύγγραμμα ἐν βιβλ. β', Antipater Macedo, II, 338 *a.* Cf. tit. Macedoniae et Ægypti. Cf. etiam s. v. ἀδόξων. Ἀλεξανδρίδην. Ἄλυτον. Ἄραθον. θαυμασίαι.
 Ἐπιτομὰὶ ἱστοριῶν, Pamphila Epidauria, III, 520. Lepidus, IV, 439. Eustathius Epiphaniensis, IV, 138. Ἐπιτ. τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν, Theopompus, I, 278; τῶν Ἡρακλείδου ἱστοριῶν, Heron, IV, 428; τῆς Διονυσίου πραγματείας περὶ ἱερῶν, Philochorus, I, p. xc; τῆς ἰδίας Ἀθίδος, Idem p. lxxxviii. Vide præterea s. v. Ἀντιμάχου. διαδοχῶν. θαυμασίων. μυθικῆ πόλεων, συγγενειῶν.
 Ἐπιφάνειαι. V. v. Ἀπόλλωνος. Διός.
 Περὶ Ἐπιχόρμου, Apollodorus Atheniensis, I, 461, 186.
 Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, Polemo, III, 129.
 Ἐργων ἵπομνήματα, Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Περὶ Ἐρμιόνης ἱερῶν (?), Aristoteles, II, 190, 287.
 Ἐρωτικά, Clearchus, II, 313, 32. Cf. v. Λύσις.
 Περὶ ἔταιρῶν. V. tit. Atticæ.
 Περὶ ἔτυμολογιῶν, Apollodorus Atheniensis, I, 461, 189.
 Περὶ Εὐδόξου, Phanocritus, IV, 472.
 Περὶ εὐρημάτων (Aristoteles, II, 181.) Heraclides Ponticus, II, 197 *a.* Simonides Ceus, I, 42. Ephorus, I, 275, 158. Damastes, II, 64, 66, 9. Phylarchus, I, p. lxxix. Philostephanus, III, 32, 27. Cydippus Martinensis, IV, 376. Aristodemus, III, 311. Scamion, IV, 489.
 Εὐρημάτων (Ephori) ἔλεγχοι δύο, Strato Lampsacenus, II, 369.

- Περὶ Εὐριπίδου, Philochorus, I, 412, 165. Cf. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους, Duris Samius, II, 486, 70.
 Περὶ εὐσεβείας, Daimachus, II, 441, 5.
 Περὶ Εὐφορβίου, Juba, III, 473, 26.
 Ἐφημερίδες. V. tit. Macedoniae.
 Περὶ Ἐφόρου κλοπῆς, Lysimachus, III, 342.

Z

- Περὶ ζωγράφων, Duris Samius, II, 487, 77. Artemon, IV, 343, 13. Antigonus, III, 132.
 Ζωγράφων καὶ ἀνδριαντοποιῶν ἀναγραφή, Callixenus Rhodius, III, 66.
 Περὶ ζωγραφικῆς, Melanthius, IV, 445. Cf. supra v. γραφικῆ.
 Ζωροάστρης, Heraclides Ponticus, II, 197 *b.*
 Περὶ ζώων, Sostratus, IV, 505.

H

- Περὶ ἡμερῶν, Philochorus, I, 413, 176.
 Ὁ καθ' Ἡρακλέα λόγος, Herodorus Heracleota, II, 27.
 Ἡρακλεία, Demodocus, II, 31, 9. Conon, IV, 368.
 Περὶ Ἡρακλείων (τῶν Θῆβησι), Polemo, III, 123, 26.
 Τὰ πρὸς Ἡρακλεόδωρον ἀντιδοξούμενα, Aristocritus, IV, 336, 4.
 Περὶ τοῦ κατεψεύσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Ælius Harpocratio, IV, 412.
 Ἡρωολογία, Anaximander Milesius, II, 67.
 Περὶ ἡρώων, Diocles, III, 78, 4.
 Περὶ Ἡσιόδου. V. s. v. Ὅμηρος.

Θ

- Περὶ τῶν θαλασσοκρατησάντων, Castor, *ad calc. Herodoti* p. 154 et 179.
 Περὶ θαυμασίων, Philo Heracleota, III, 560 *not.* Bolus Mendesiensis, II, 25 *b.* Pasiteles, IV, 466.
 Θαυμασίων συναγωγή, Alexander Polyhistor, III, 243, 146. Monimus, IV, 454.
 Ἐπιτομὴ τῶν συγγεγραφότων περὶ συναγωγῆς θαυμασίων ἀνέμων (?), Agatharchides Cnidius, III, 190. Cf. tituli Siciliae.
 Θαυμασία ἐπιστολαί, Chius Theocritus, II, 86 *a.*
 Θεατρικὴ ἱστορία, Juba, III, 481, 73.
 Θεογονία, Abaridis et Aristæe, II, 21 *b.*
 Θεολογούμενα, Euximenes, II, 67, 3. Cf. tit. Ægypti et v. Ὀρφικῆ.

Περὶ θεῶν, Apollodorus Atheniensis, I, 428. Dionysius Samius, II, 11, 11. Cleophorus, IV, 366. Seleucus Alexandrinus, III, 500. Sextus Clodius, IV, 364. Cf. v. νυμφῶν.

Περὶ Ἑλληνικῶν θεῶν, Isigonus, IV, 437, 20. Cf. tit. Ægypti.

Περὶ θινῶν, Clearchus, I, 325, 74.

Περὶ θυσιῶν, Philochorus, I, 412, 170. Demo, I, 383, 22. Epimenides, I, 21 b. Diophantus, IV, 397. Περὶ θυσιῶν, πρὸς Φίλιππον, Andron (Halicarnassensis), I, 352, 16. Cf. v. ἑορτῶν, μυστήρια et tit. Cretæ. Atticæ. Rhodi. Laconicæ.

I

Περὶ ἱατρικῶν, Philo Byblius, IV, 376, 19.

Περὶ ἰδιότητος ἄθλων. V. v. ἄθλων.

Περσικὰ ἰδιώματα, Heraclides Cumanus, II, 95.

Ἰερά βιβλος, Manetho, II, 613, 74.

Ἰέρειαι Ἦρας, Hellanicus, I, 51, 44.

Ἰερεῖς οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Charon, IV, 360.

Τὰ πρὸς τὰς ἱεουργίας, Aristomenes Atheniensis, IV, 336.

Περὶ ἱερῶν, Philochorus, I, p. xc. Cf. v. Ἐρμιόνης.

Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι, ἐν Μερῶν, ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν γραμμάτων. V. tit. Babylon. Meroes, Ægypti.

Περὶ Ἰππώνακτος, Hermippus Smyrnæus, III, 52, 74.

Κατὰ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, Zoilus Amphipolita, II, 85 not.

Περὶ Ἰσοκράτους καὶ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν, Hermippus, III, 49, 55.

Ἰστορες, Antilochus, IV, 306.

Ἰστορίαι, Aristodemus, III, 307. Heraclides Lembus, III, 168. Pythermus, IV, 488. (Ἰστορίη) Scythinus, IV, 491. Nicolaus, III, 407. Eudoxus Rhodius, IV, 407, alii plurimi.

Περὶ ἱστορίας, Democritus, II, 25 a. II. Ἰστορίας, Demetrius Scepsius, III, 204, 2. Theodorus Gadareus, III, 489. Cæcilius Calactinus, III, 330, 2.

Περὶ καταψευσμένης ἱστορίας, Apollonides, IV, 310.

Ἰστορία ἐντόπιος, θεατρική, κωμική, παντοδαπή, παιδευτική, παράδοξος, τοπική, φιλόσοφος, φιλόλογος. Vide s. v. ἐντόπιος θεατρική, etc.

Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγόντων, Bolus Mendesium, II, 25 b.

Ἰστορικά, Zopyrus Byzantinus, IV, 531. Cf. v. ὑπομνήματα et ἕμοια.

Περὶ Ἰφιγενείας, Pherecydes, I, p. xxxiv. Περὶ Ἰφιγενείας ἐν Αὐλίδι, Simonides Carystius, II, 42 b.

Περὶ Ἰωνος τοῦ ποιητοῦ, Baton Sinopensis, IV, 350, 7.

K

Περὶ καθαρμῶν, Philochorus, I, p. xc.

Περὶ κακοζήλιας ῥητορικῆς, Neanthes Cyzicenus, III, 2.

Περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι καννάθρου, Polemo, III, 142, 86.

Καρνεονίαι, Hellanicus, I, 53, 85.

Κατάλογος ἐθνῶν καὶ πόλεων, Damastes, II, 64.

Κατάλογος νεῶν, Damastes, II, 64. Apollodorus, I, 453, 151.

Περὶ τοῦ Κηρύκων γένους, Theodorus, IV, 514.

Κιχέρων. V. σύγκρισις.

Περὶ Κλεοπάτρας τῆς ἐν Τρωάδι, Nicagoras Atheniensis, II, 662.

Πρὸς Κλεοπάτραν, Callinicus, II, 663.

Περὶ τῶν κομητῶν, Chæremon, III, 499.

Κορινθιακός, Dicæarchus, II, 265, 62.

Κοσμολογικὸς λόγος, Ion Chius, II, 44.

Περὶ Κρατίου, Asclepiades Myrleanus, III, 299.

Περὶ κρηνῶν παραδόξων, Philostephanus, III, 32, 27.

Περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων, Philo Byblius, III, 360.

Κτίσεις, Charon Lampsacenus, I, 35. Hellanicus, I, 59, 109. Menecrates Elaita, II, 342, 1.

Diocles Peparethius, III, 74. Abydenus, IV, 280. Clitophon Rhodius, IV, 367. Demosthenes, IV, 386. Dercylus, IV, 387, 7. Diogenes Chalcidensis, IV, 393. Lysimachus, III, 337, 8.

Trisimachus (?), IV, 471. Apollonius Rhodius, IV, 313. Cf. in titulis populorum : Κτίσις τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινοῦτου. Κτίσις Εὐρώπης καὶ Ἀσίας,

Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν πόλεων, Ἀλεξανδρείας, Καύνου, Κνίδου, Λέσθου, Μιλήτου, Ναυκράτειος, Σαλαμίνος, Συρακουσῶν, Χίου.

Κτίσεις ἱερῶν, Heraclides Ponticus, II, 197 b.

Κύκλοι, Musæus Ephesius, IV, 518.

Κύκλος ἱστορικὸς ἐν βιβλ. ζ', Dionysii Milesii (Samii v. Rhodii), II, 5.

Κυνηγητικά, Callisthenes, *Scr. Alex.* p. 7. Sostratus, IV, 505.

Περὶ κατασκευῆς κυφίων, Manetho, II, 616, 84.

Κωμικαὶ ἱστορίαι, Protagorides Cyzicenus, IV, 485, 4.

Κωμωδοῦμενα, Harmodius (Herodicus?), IV, 412.

Λ

Περὶ λέξεως, Ephorus, I, 277, 163.

Περὶ λίθων, Draco, II, 86 a. Satyrus, III, 165, 23. Agatharchides Samius, III, 198, 3. Thra-

- syllus, III, 502. Aristobulus, IV, 329. Dercylus, IV, 388, 10. Heraclitus Sicyonius, IV, 428. Theophilus, IV, 516. Dorotheus, *Scriptt. Alex.* p. 156.
- Περὶ λιμένων, Cleon Syracusanus, IV, 365. Timagetus, IV, 519. II, 317 *not.* Crates, IV, 370, 7 *not.*
- Λύσεις τῶν ἔρωτικῶς εἰρημένων, Palæphatus Ægyptius vel Atheniensis, II, 338 *b.*
- Λύσις ἔρωτικῶν ἐν βιβλ. δ', Cadmus Milesius junior, II, 2 *a.*

M

- Μαγικά, Xanthus Lydus, I, 43, 28.
- Περὶ μάγου, Apion, III, 515, 28.
- Περὶ μάγων, Hermippus, III, 53, 78.
- Περὶ μακροβίων, Phlego, III, 608.
- Περὶ μαντικῆς δ', Philochorus, I, 415, 190.
- Μελεαγρίς, Antisthenes, III, 182.
- Περὶ μελοποιίας, Aristoxenus, II, 270.
- Περὶ μελοποιῶν, Ister, I, 425, 49. Euphorio, III, 73, 8.
- Περὶ Μενάνδρου, Lynceus Samius, II, 466 *not.*
- Περὶ Μενελάου πλάνης, Aristonicus Alexandrinus, IV, 337, 3.
- Περὶ μεταβολῶν, Aristoxenus, II, 270.
- Μεταλλαγαί βασιλέων. V. v. βασιλέων. (*De metallica disciplina*.) Apion, III, 506.
- Μεταμορφώσεις, Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Dorotheus (?), *Scriptt. Alex.* p. 156. Theodorus, IV, 513.
- Μετονομασίαι, Nicanor Alexandrinus, III, 632, Archemachus, IV, 315, 6.
- Περὶ μηνῶν. V. tit. Atticæ.
- Περὶ τῶν τοῦ Μίθρα μυστηρίων, Pallas, III, 635. Eubulus, II, 25 *b.*
- Περὶ Μίνω, Hippostratus, IV, 432.
- Περὶ μνημάτων, Diodorus, II, 353, 1.
- Μουσῶν βιβλία ἐννεά, Bion, IV, 350. Cephalion, III, 625,
- Μουσαῖος. V. Ὀρφεύς.
- Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, Aristonicus, IV, 337, 3.
- Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι Μουσείου, Amphion, IV, 30.
- Περὶ μουσικῆς, Aristoxenus, II, 286, 68. Philis Delius, IV, 475. Aristocles, IV, 331, 8.
- Περὶ τῆς μουσικῆς ἀφράσεως, Aristoxenus, II, 288, 77.
- Περὶ μουσικῶν ἀγώνων, Dicæarchus, II, 248, 43.
- Περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ μουσικῶν, Glaucus Rheginus, II, 23.
- Μυθικά, Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex.* p. 41. Dionysius, II, 5. Palæphatus Atheniensis vel Ægyptius, II, 338 *b.*

- Μυθικὰ καὶ ἱστορίαι, Silenus Chius, III, 100, *not.*
- Ἀρχαίων μύθων συναγωγή, Satyrus, III, 165.
- Μυθικῶν συναγωγή, Aristodemus, III, 310, 11.
- Μυθικῆς ἱστορίας συναγωγή, Sostratus, IV, 505.
- Ἐπιτομὴ μυθικῆ, Phylarchus, I, p. lxxix.
- Τὰ κατὰ πόλιν μυθικά, Neanthes, III, 9, 28. Acestorides, II, 464 *a.* Antiochus, IV, 366. Cf. tit. Cretæ.
- Περὶ μυστηρίων, Hicesius, IV, 429. Cf. tit. Atticæ et v. Μίθρας.
- Μυστήρια περὶ θυσῶν, Epimenides, II, 21 *b.*

N

- Περὶ νάρκης, Clearchus, II, 324, 70
- Πρὸς Νεάνθη ἀντιγραφαί, Polemo, III, 131, 53.
- Περὶ τῆς Νεστορίδος, Asclepiades Myrleanus, III, 298.
- Περὶ τοῦ Νέστορος, Lycus Rheginus, II, 374, 15.
- Περὶ τοῦ νεῶν καταλόγου, Apollodorus Atheniensis, I, 419, 151.
- Νομικά αἴτια, Democriti, II, 25 *a.*
- Περὶ νομίμων, Dioscorides, II, 193, 4. Duris Samius, II, 486, 71. Cf. v. Βαρβαρικά et tit. Cretæ et Arcadiæ.
- Περὶ νομοθετῶν, Hermippus, III, 36, 1.
- Περὶ τῶν νομοποιῶν, Theodorus, IV, 512.
- Νόμοι παιδευτικοί, Aristoxenus, II, 289, 78.
- Νόμοι πολιτικοί, Aristoxenus, II, 289, 80.
- Νόστοι, Clitodemus, I, 362, 24. Antelides, *Scriptt. Alex.* p. 148. Lysimachus, III, 337, 9.
- Περὶ νυμφῶν καὶ θεῶν (ἱερῶν Suid.), Herodotus Olophyxius, II, 30, 6 *not.*

O

- Πρὸς Ὀκταούαν, Athenodorus Tarsensis, III, 487, 2.
- Ὀλυμπιονῆται. V. tit. Elidis.
- Περὶ Ὀμήρου, Theagenes Rheginus, alii, II, 12 *a.* Stesimbrotus Thasius. Megaclides, II, 232 *not.* IV, 443. Dicæarchus, II, 245. Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 39. Sosibius, II, 629, 22. Artemon Clazomenius, IV, 341, 2.
- Περὶ τῆς Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἡλικίας, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.* Cf. v. Ἄρατος.
- Περὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας καὶ πατρίδος, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
- Κατὰ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως λόγοι ἐννεά. Ψόγος Ὀμήρου, Zoilus, II, 85.
- Περὶ τῆς ποιήσεως Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, Hecataeus Abderita, II, 384 *a.*
- Περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ νόμων, Dioscorides, II, 193, 5.

- Περὶ τῆς προσφιλοῦς δμιλίας, Agatharchides Cnidius, III, 190.
 Ὅμοιότητες, Sosibius, II, 630, 23. Juba, III, 483, 84.
 Ὅμοιων ἱστορικῶν κεφάλαια, Myronianus Amastrianus, IV, 454.
 Ὀνειροκριτικά, Philo Berytius, III, 35 *not.* (Dionysius II, 11, 11.)
 Ὀνομαστίαι ἔθνῶν, Hippias Eleus. II, 60 *b.* Hellenicus, I, 57, 92.
 Ὀνοματολόγος τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων, Hesy-chius Milesius, IV, 143.
 Περὶ ὀργάνων. V. s. v. ἀλλῶν.
 Ὀρισμοί, Teucer, IV, 508.
 Περὶ Ὀρφείως, Nicomedes, IV, 465.
 Ὀρφείως καὶ Μουσαίου ἱστορία, Herodorus, II, 27 *b.* III, 65, 33. Cf. v. συμφωνία.
 Ὀρφικὴ θεολογία, Hieronymus, II, 450 *b.* *not.*
 Περὶ Ὀρφείως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ, Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310. Cf. tit. Laconia et v. ἀναμέτρησης.
 Περὶ ὄρων, Ctesias, *ad calcem volum. Herodoti* p. 106. Dereylus, IV, 387, 8.
 Περὶ ὄρων καὶ τόπων καὶ πυρὸς καὶ λίθων, Socrates, IV, 499, 17.
 Περὶ ὄσιων, Socrates, IV, 497, 5.

II

- Περὶ παϊάνων, Semus Delius, IV, 495, 19.
 Περὶ παιδείας, Clearchus, II, 313, 27.
 Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων (δούλων), Her-mippus Berytius, III, 51, 72, 73.
 Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων, Hesy-chius Milesius, IV, 155.
 Παίδευτικὴ ἱστορία, Dionysius Samius, II, 7 *a.*
 Ὑπὲρ Παλαμῆδους ἀπολογία, Gorgias Leontinus, II, 59 *a.*
 Παναθηναϊκός, Dicæarchus, II, 249, 46.
 Πανδέκται, Dorotheus, *Scriptt. Alex.* p. 156.
 Περὶ πανικοῦ, Clearchus, II, 324, 71.
 Παντοδαπὴ ἱστορία, Favorinus Arelatensis, III, 579, 17. Hesy-chius Milesius, IV, 143.
 Παράγγελμα, Mæandrius, II, 337, 12.
 Παράδοξα, Aristocles, IV, 330, 3.
 Παραδόξων τῶν ἑκασταχοῦ βιβλία ἐ', Ephorus, I, p. LXI.
 Παράδοξα Ἑθναϊκά, Lysimachus, III, 336, 4. Cf. s. v. κρηῶν.
 Ἱστορικὰ παράδοξα, Myrsilus Methymnæus, IV, 460.
 Παραδόξων ἔθνῶν συναγωγή, Nicolaus Damascenus, III, 456, 102.
 Παράδοξος ἱστορία, Philo Byblius, III, 560, 573.

- Παράλληλοι βίοι. V. v. βίοι. ~
 Παράπλους, Nearchus et Androstheneis, *Scriptt. Alex.* p. 72 *sqq.*
 Παρασκευαστικά, Heraclides Cumanus, II, 95.
 Παρεμβάσεις (?), Phylarchus, I, p. LXXIX.
 Περὶ παροιμιῶν, Aristoteles, II, 188. Clearchus, II, 317, 45. Demo, I, p. LXXXVI. Aristides Milesius, IV, 326. Apollonides Nicenus, IV, 310.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν, Seleucus, III, 500.
 Πάτρια Ῥώμης, Μιλήτου, Θεσσαλονίκης, Ἀφροδισιάδος, Νάκκης, Ἐρμουπόλεως. Vide s. v. Ῥώμης, etc.
 Πελοπέια, Herodorus, II, 41, 61.
 Πελοπίδαι, Dositheus, IV, 402, 7.
 Πέπλος, Aristoteles, II, 188.
 Περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πέπλων, Polemo, III, 141, 85.
 Περιήγησις Dionysii Milesii (*D. Periegetæ*), II, 5. Mnaseas, III, 149. Eumachus, II, 102, 2. Hermias, II, 81, 3. Cf. sub tit. populorum, περιήγησις Ἄργους, Ἰλίου, Μακεδονίας, Σικελίας, τῶν ἔθνῶν τῶν ἐν τῇ Τουρδιτανίᾳ.
 Περίοδος γῆς, Hecatæus Milesius, I, 1. Dicæarchus, II, 250. Scylax Caryandensis, III, 183. Apollodorus Atheniensis, I, 449, 105.
 Περίοδος Ἑλλησποντικῆ, Menecrates Elaita, II, 342, 3.
 Περιπέτειαι, Nicander, IV, 461.
 Περίπλους, Damastes, II, 64. Ctesias *ad calc. Herodoti* p. 106. Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Andron Teius, II, 348, 1. Nymphodorus Syracusanus, II, 376, 4. Leon, II, 330, 4. Mnaseas, III, 149. Xenophon (Lampsacenus), III, 209. Apollonides, IV, 309.
 Περίπλους Ἀσίας, Nymphis Heracleota, III, 16, 17.
 Περίπλους τῆς Προποντίδος, Androetas Tenedius, IV, 304.
 Πόντου περίπλους, Agatho, IV, 291, 3.
 Περίπλους τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης, Alexander, III, 239, 135 *a.*
 Περίπλους τῶν ἐκτὸς (?) τῶν Ἑρακλέους στηλῶν, Scylax Caryandensis, III, 183. Charon Lampsacenus (Carthaginiensis?) I, p. xvi.
 Περὶ πινάκων, Antigonus, III, 132. Hypsicrates, III, 494, 13 *not.* Anaximenes aliquis, *Scriptt. Alex.* p. 33 *not.* Cf. tit. Atticæ et Sicyonis.
 Πλάτωνος ἐγκώμιον, Clearchus, II, 316, 43.
 Κατὰ Πλάτωνος διατριβή, Theopompus, I, 325, 279.
 Κατὰ Πλάτωνος, Zoilus, II, 85 *not.*

- Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτεία μαθηματικῶς εἰρημένων, Clearchus, II, 316, 44.
- Κύκλος ἢ περὶ ποιητῶν, Aristoteles, II, 185.
- Περὶ ποιητῶν, Phantias, II, 299, 17. Dionysius Phaselites, III, 27. Lobon Argivus, III, 27. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.* Lysimachus (vel pot. Lysanias), III, 342, 26. Theodorus, IV, 512. Cf. v. μουσικῶν.
- Περὶ ποιημάτων, Demetrius Byzantius peripateticus, II, 624 *not.*
- Ἀναγραφή ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, Glaucus Rheginus, II, 23.
- Περὶ ποιητῶν καὶ σοφῶν, Critias, II, 70.
- Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν, Damastes Sigeensis, II, 64.
- Περὶ ποιητικῶν λέξεων, Hegesianax, III, 68.
- Περὶ ποιητικῆς καὶ τῶν ποιητῶν, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.*
- Ποικίλης φιλομαθείας βιβλία β', Telephus Pergamenus, III, 634.
- Περὶ πόλεων, Acestodorus Megalopolitanus, II, 364 *a.*
- Περὶ πόλεων καὶ οὐδ' ἐκάστη αὐτῶν ἐνδόξους ἤνεγκε, Philo Byblius, III, 578, 11.
- Ἐπιτομή τῆς Φίλωνος περὶ πόλεων πραγματείας, Serenus, III, 560 *not.* 575.
- Πολιτεία, Critias Atheniensis, II, 68. Aristoteles, II, 102. Heraclides, II, 102. Dicæarchus, II, 241, 20. (Singular politias sub populorum nominibus, suo quamque loco recensuimus.)
- Πολιτικά, Menesthenes, IV, 451.
- Πρὸς τὴν Πολυβίου ἱστορίαν ἀντιγραφή, Scylax, III, 183.
- Πολυμνήμων, Rheginus, II, 12 *b.* *not.*
- Περὶ ποταμῶν, Ctesias, *ad calc. Herodoti* p. 106. Aristoteles, II, 102 *not.* Dionysius Troezenius, II, 84 *b.* Asclepiades Anabazensis, III, 306. Chrysermus Corinthius, IV, 362, 5. Demaratus, IV, 379, 3. Leo Byzantius, II, 330, 3. Agathon Samius, IV, 291, 4. Sostratus, IV, 505. Zopyrus, IV, 532, 4. Cf. v. παράδοξος.
- Περὶ ποταμῶν παραδόξων, Philostephanus, III, 32, 20. Polemo, III, 139, 81.
- Πραξιδαμάντια, Aristoxenus, II, 284, 51.
- Πρεσβευτικὸς λόγος, Ion Chius, II, 44.
- Πρυτάνεις. V. tit. Lacedæmonia et Lesbi.
- Πτολεμαῖς, Ister, I, 423, 38.
- Περὶ Πυθαγόρου, Hermippus, III, 41, 21.
- Πυθαγόρου βίος, Aristoxenus, II, 272, 1. Eubulides, III, 6, 19.
- Περὶ Πυθαγόρου καὶ Πυθαγορείων, Neanthes Cyzicenus, III, 5, 17.
- Περὶ τῶν Πυθαγορείων, Heraclides Ponticus, II, 197 *a.* Cf. v. συναγωγή.
- Πυθαγορικαὶ ἀποφάσεις, Aristoxenus, II, 277, 17. Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησις, Anaximander Milesius, II, 67.
- Περὶ συμβόλων Πυθαγορικῶν, Androcydes, III, 6, 19. Alexander Polyhistor, III, 239, 138. Πυθιονῆκαι. Vid. tit. Phocidis.

P

- Τὰ ῥηματικά, Philo Byblius, III, 560.
- Ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 39.
- Περὶ ῥητορικῆς, Cæcilius, III, 332.
- Περὶ τῶν παρ' Ἀττικοῖς ῥητόρων, Lysimachides, III, 341, 25.
- Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων, Cæcilius, III, 332.
- Περὶ ῥυθμικῶν στοιχείων, Aristoxenus, II, 270.

Σ

- Σατυρικά, Dercylus, IV, 388, 12.
- Σεμενοῦθι, Apollonides Horapion, IV, 309.
- Περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀρκτου καὶ λύγγου καὶ Ἰριδος, Bolus Mendesiensis, II, 25 *b.* Σιμωνίδης. V. v. ὑποθέσεις.
- Περὶ σκελετῶν, Clearchus, II, 324, 72.
- Σμίνθια. V. tit. Rhodi.
- Πρὸς τοὺς σοφιστάς, Phantias, II, 299, 19.
- Περὶ σοφιστῶν καὶ ποιητῶν, Damastes, II, 64.
- Περὶ τῶν Σοφοκλέους μύθων, Philochorus, I, p. xc. Cf. v. ὑποθέσεις.
- Περὶ τῶν ἐπὶ ἀ σοφῶν, Hermippus, III, 37, 8. Cf. v. ποιητῶν.
- Σταδιασμοὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
- Σταθμοί. V. tit. Macedonia.
- Περὶ στάσεων, Leo Alabandensis, II, 328.
- Στέφανος, Dionysius Samius vel Rhodius, II, 7 *b.*
- Περὶ στοιχείων, Pythodorus, II, 5 *b.* Cf. v. ἀρμονικῶν.
- Στρατηγήματα, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
- Συγγένειαι, Andron Halicarnassensis, II, 349, 1. Ἐπιτομή τῶν συγγενειῶν, Idem II, 352, 15.
- Συγκρίσεις, Aristoxenus, II, 284, 50.
- Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος, Cæcilius, III, 331.
- Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου, Cæcilius, III, 332.
- Λόγοι συμβουλευτικοὶ καὶ δικανικοὶ, Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 34.
- Σύμμικτα, Simonides Ceus, II, 42. Seleucus Alexandrinus, III, 500.

Σύμμικτα συμποτικά, Aristoxenus, II, 291, 90.
Cf. v. ὑπομνήματα.

Περὶ συμπτώσεως, Aretades, IV, 40, 3 *not.*

Συμφωνία Ὀρφείως καὶ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος
περὶ τὰ λόγια, Telephus Pergamenus, III, 636.

Συναγωγή, Hippias Eleus, II, 60 *b.*

Συναγωγή ἡρωίδων ἦτοι Πυθαγορείων γυναικῶν,
Philochorus, I, p. xc.

Συναγωγή τῶν καλῶς ἀναφωνηθέντων ἐξ Ὀμήρου,
Hermippus, III, 52, 75.

Συναγωγή θαυμασίων, μυθικῶν. V. s. v. θαυμασ.,
μυθ.

Συναγωγή Κρητικῶν θυσίων, Ister, I, 424, 47.

Συναγωγή χρησμῶν, Mnaseas, III, 157, 46.

Συναγωγή ψηφισμάτων, Craterus, II, 617, 1.

Συνεκδημητικός, Ion Chius, II, 45.

Περὶ συνθεσίας, Demetrius Scepsius, III, 205, 12.

Περὶ σχημάτων, Cæcilius, III, 332.

Σχοινομέτρησις Συρίας, Xenophon, III, 209,
207.

Σώθεος βίβλος, Manetho, II, 511.

Σωκράτης, Demetrius Phalereus, II, 366, 14.

Σωκράτους βίος, Aristoxenus, II, 280, 25.

Περὶ Λυκούργου καὶ Σωκράτους, Sphærus, III, 20.

Περὶ Σωκρατικῶν, Phanias Eresius, II, 299, 20.
Idomenus Lampsacenus, II, 490, 1.

Περὶ Σωτάδου, Carystius Pergamenus, III, 359,
19.

Περὶ Σώφρονος, Apollodorus Atheniensis, I, 461,
181.

T

Τακτικά, Pyrrhus Epirota, II, 461. Clearchus, II,
326, 75.

Τελέστου βίος, Aristoxenus, II, 282, 36.

Περὶ τελετῶν, Stesimbrotus Thasius, II, 57, 13.
Neanthes, II, 8, 23. Cf. s. v. Ὀρφείως.

Τελχινιακὴ ἱστορία, incerti auctoris, II, 43 *b.*

Τευθραντικός, Leo Byzantius, II, 328.

Τέχνη ὄψωνητική, Lynceus Samius, II, 466 *not.*

Περὶ τεχνιτῶν, Menæchmus, *Scriptt. Alex.* p. 146.

Πρὸς Τίμαιον ἀντιγραφαί, Ister, I, p. xc.

Περὶ τόνων, Aristoxenus, II, 270.

Τοπικὰ ἱστορία, Dionysius Samius, II, 7 *a.*

Περὶ τορευτικῆς, Duris Samius, II, 487, 79.

Περὶ τραγικῆς δρχήσεως, Aristoxenus, II, 283,
44.

Περὶ τραγωδίας, Duris Samius, II, 486, 69.

Περὶ τραγωδοποιῶν, Aristoxenus, II, 283, 40.
Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.*

Περὶ τῶν τριῶν τραγωδοποιῶν, Heraclides Pon-
ticus, II, 197 *not.*

Τραγωδούμενα, Asclepiades Tragilensis, III,
301. Demaratus, IV, 379, 4.

Τριαγμοί, Ion Chius aut Orpheus, II, 49, 12.

Τρικάρανος sive τριπολιτικός, Anaximenes (Epho-
rus), I, p. lxxiv. *Scriptt. Alex.* p. 34.

Πρὸς τὸν Τρικάρανον λόγον, Philistus, I, p. xlviii,
et IV, 477.

Τριπολιτικός, Dicæarchus, II, 241, 22.

Τρίπους, Andron Ephesius, II, 347, 1.

Περὶ τῆς παλαιᾶς τρυφῆς, Aristippus Cyrenæus,
II, 79.

Τύραννοί, ὅσοι ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ γεγόνασι,
Charon Carthaginiensis, IV, 360. Cf. tituli
Ephesi et Siciliae.

Τυράννων ἀναιρέσεις ἐκ τιμωρίας, Phanias, II,
298, 14.

Περὶ τῆς τύχης, Demetrius Phalereus, II, 368,
19.

Υ

Περὶ τῶν Ὑπερβορέων, Hecataeus Abderita, II,
386, 1.

Περὶ ὕπνου, Clearchus, II, 323, 69.

Ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην, Palæphatus Ægyptius
vel Atheniensis, II, 338 *b.*

Ὑποθέσεις τῶν Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου μύθων,
Dicæarchus, II, 247.

Ὑπομνήματα, Ion Chius, II, 44. Philostepha-
nus, III, 33, 31. Agathocles Cyzicenus, IV,
290, 9. Apollonius, IV, 314. Aratus Sicyonius,
III, 21. Athenodorus Eretriensis, IV, 345. Bol-
lus Mendesius, II, 25 *b.* Hegesander Delphus,
IV, 412. Ister, I, 425, 52. Ptolemæus Euergetes,
II, III, 186. Theodorus Rhodius, IV,
512.

Γελοῖα ὑπομνήματα, Aristodemus III, 310, 7.

Ὑπομνήματα ἠθικὰ ἢ, Democritus, II, 24.

Ὑπομνήματα θεατρικά, Nestor, III, 485 *not.*

Ἱστορικὰ ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 290, 83.

Theodectes Phaselita, II, 369. Euphorion, III,
72, 4. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.* Stra-
bo, III, 490. Thallus, III, 517. Pamphila, III,
520. Abas, IV, 277. Carystius Pergamenus,
IV, 356.

Τὰ κατὰ βραχὺ ὑπομνήματα, Aristoxenus, II,
290, 85.

Τὰ σποράδην ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 291,
89. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.*

Σύμμικτα ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 290,
86.

Ὑπομνήματα πολιορκητικά, Daimachus, II,
442, 8.

Εἰς τοὺς σίλλους ὑπομνήματα, Apollonides Nice-
nus, IV, 310.

Περὶ ὕψους, Cæcilius, III, 332.

Φ

- Φαινόμενα, Hermippus, III, 54, 82. Hegesianax, III, 71. Critolaus, IV, 372, 30.
 Περὶ φθορᾶς (*De interitu hominum*), Dicæarchus, II, 266, 67.
 Περὶ φθορᾶς λέξεως, Juba, III, 484, 86.
 Περὶ φιλίας, Clearchus, II, 313, 30.
 Φιλιστορες, Hierocles, IV, 430.
 Φιλόβιβλος ἢ περὶ ἀξιοκτῆτων βιβλίων, Damophilus, III, 656.
 Φιλόλογοι, Cassius Longinus, III, 688.
 Φιλόλογος ἱστορία, Porphyrius Tyrius, III, 688.
 Περὶ φιλοσοφίας, Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Φιλόσοφος ἱστορία, Porphyrius Tyrius, III, 689.
 Φιλοσόφων βίοι, II, 243, 24.
 Τὰ φιλοσόφων βιβλία διορθωτικά, Asclepiades (Myrleanus), III, 298.
 Φιλοσόφων διαδοχαί, Nicias Nicæensis, IV, 463. Alexander Polyhistor, III, 240, 139. Iason Nysæensis, *Scriptt. Alex.* p. 159. Antisthenes, III, 182. Sosicrates Rhodius, IV, 510, 10.
 Τῶν Σωτῆρος Διαδόχων ἐπιτομή, Heraclides Lembus, III, 169.
 Φορωνίς, Hellanicus, I, 45, 1.
 Φρύγιος λόγος, Democritus, II, 25 a.
 Φυσικὰ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, Bolus Mendesius, II, 25 b.
 Τῶν Φυσικῶν ἐπιτομή, Manetho, II, 614, 79.
 Φυσιόλογα, Juba, III, 480, 68.
 Περὶ φυτῶν, Phanias, II, 300, 25. Ctesiphon, IV, 375.

X

- Περὶ χαρακτήρων, Satyrus, III, 164, 20.
 Χειρόμητα ἢ προβλήματα, Democritus, II, 25 a.
 Περὶ χορῶν, Phillis Delius, II, 5 b. Aristocles, IV, 331, 8.
 Χρεῖται, Theocritus Chius, II, 86.
 Περὶ χρησμῶν, Epimenides, II, 21 b.
 Περὶ χρηστηρίων, Heraclides Ponticus, II, 197 b. Cf. tit. Phocidis.
 Περὶ χρηστομαθείας, Philo Byblius, III, 560.
 Χρονικά, Hippys, II, 63. Damastes, II, 64, 66, 7. Sosibius Laco, II, 625. Eratosthenes, *ad calc. Herodoti* p. 182. Apollodorus, I, 428. Andron Alexandrinus, II, 352, 1. Castor (χρονικὰ ἀγνοήματα), *ad calc. Herodoti* p. 156. 179. Dionysius Halicarnassensis, IV, 396, 14 not. Antileo, IV, 306. Autocharis, IV, 346. Phillis, IV, 475. Ctesicles, IV, 375. Pausanias Laco, IV, 467. Xenocrates, IV, 530. Dexippus, III, 671. Cassius Longinus, III, 688. Porphyrius, III, 688. Hesychius Milesius, IV, 143. Joannes Antiochenus, IV, 534.
 Χρυσέη βίβλος, Themistagoras Ephesius, IV, 512.
 Περὶ χρυσοφόρου γῆς, Teucer Cyzicenus, IV, 508.

Ψ

- Περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων, Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Περὶ ψυχῆς, Dicæarchus, II, 265.

Ω

- Περὶ ὠκεανοῦ, Posidonius Rhodius, III, 277, 68.
 Ὠροὶ Ἐφεσίων, Κυζικηνῶν, Λαμψακηνῶν, Σαμίων, Σιφνίων, Λεσθίων. Vid. s. v. Ἐφεσίων, κτλ.
 Περὶ ὦν (?), Clearchus, II, 326, 74 a.

III.

INDEX NOMINUM ET RERUM

IN VOLUMEN SECUNDUM, TERTIUM, QUARTUM.

A

- Aaron, Amramis f., III, 217. Mosis frater, III, 222; IV, 547, 11.
- Abn, urbs Phocica; hinc Thraces in Eubœam migrarunt, quæ inde Abantis vocata, II, 141, 105.
- Ababus, Ragnelis f., Jothoris frater, III, 224.
- Abæ, Arabiæ urbs, cujus princeps Diocles, II, *præf.* XVI, 20.
- Abala, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Abantes ex Eubœa in Chium transeunt, regnante ibi Cœnopione; ab Hectore e Chio insula ejiciuntur, II, 50, 13. Abantes in Epiro, II, 462, 4.
- Abantia vel Amantia, regio Illyriæ, IV, 306, 1.
- Abantis, vetus Eubœæ nomen, II, 141, 105; IV, 333, 5.
- Abaris, II, 197, not., quando Athenas venerit, IV, 432, 3. Hyperboreos adit, II, 386, 2. Theogoniam scripsisse dicitur, II, 21, *ib.*
- Abas, Neptuni et Arethusæ f., a quo Eubœa est Abantis dicta, IV, 333, 5.
- Abas, Deucalionis pater, IV, 327, 3.
- Abas pro Idmonis patre habebatur, II, 38, 41.
- Abas sophista, IV, 277.
- Abaseni, gens Arabiæ, IV, 524, 12.
- Abasgi, Armeniorum contra Persas socii (an. 572), IV, 271.
- Abbarus, Tyrionum pontifex, IV, 447, 2.
- Abdæus, Tyrius, Chelbæ pater, IV, 447, 2.
- Abdastratus, Belezazari f., Tyri rex; ejus mors, IV, 466, 1.
- Abdelemus, Mytiani et Gerastrati apud Tyrios judicum pater, IV, 447, 2.
- Abdemon Tyrius, vel ejus filius, ænigmata solvit, quæ Salomo proposuerat Hiramio Tyrionum regi, IV, 398, 2; 446, 1.
- Abdera in Turditaniam, Phœnicum opus, III, 274, 49; 301, 5.
- Abderitæ: Anaxarchus, Bion, Democritus, Megasthenes, Ascanius, quos vide.
- Abelbalo (*Abibalo*) Phœnicia regi libros de Judæorum historia dedicavit Hierombalus, IV, 563, 1; ejus ætas, *ib.*
- Abenna vel Cynegeticæ, Herculis columna, III, 640, 16.
- Abianum fluvium accolunt Abii Scythæ, IV, 397, 3.
- Abibalus, Tyrionum rex, cui succedit Hiramus, IV, 398, 2; 446, 1. Cf. IV, 563, 1.
- Abice, Pontica regio, III, 232, 35.
- Abii vel Gabii, gens Scythica, III, 29, 5, ad Abianum fluv. habitant, IV, 397, 3; nominis etymologia, III, 291, 92; 232, 33; 460, 123; pauperi justique, III, 596, 53.
- Abires. V. Sabiri.
- Abissareenses, Indiæ gens, II, 413, 18.
- Ablabius, præfectus prætorio, quem, suo damno, honoribus affectit Constantinus M., IV, 14, 7.
- Aborigines. Nominis etymologia, IV, 435, 3. Eorum rex Latinus, II, 383, 5; a quo Latini dicti, III, 469, 1.
- Aborras fluv., IV, 4, 5; 275, 4.
- Abraçaad, Levi f., IV, 547, 11.
- Abraham s. Abramom, a quo Judæi Hebræi dicti, III, 644, 49. Tharræ patris idololatram aversatus e Carrhis in Palæstinam migrat, IV, 546, 9. E Chaldæorum regione Damascus venit; hinc in Chananaeam profectus est, III, 373, 39. Ejus filii, IV, 546, 11. Jezanis p., III, 224. Ejus historia sec. Eupoleum, Artapanum, alios, III, 211, 3 *sqq.* De eo scripsisse dicitur Hecataeus Abderita, II, 393, 17. Commemoratur a Beroso, II, 502, 8.
- Abraham, Nonnosi pater, regnante Justino ad Alamundarum, deinde sub Justiniano bis ad Caisum, Saracenorum principem, legatus mittitur, IV, 179.
- Abrettene, Mysia regio, a Brettia nympa, III, 594, 39.
- Abron s. Habron, Calliæ f., scriptor, IV, 277.
- Abrotonum in Thracia, II, 295, 6.
- Abrotonum, meretrix, mater Themistoclis, IV, 300, 1.
- Abrotonum, Libyphœnicum castellum, II, 373, 13.
- Abrytum, Mœsiæ urbs, III, 674, 16.
- Abundantius, vir consularis, ab Eutropio eunucho evertitur, IV, 45, 72.
- Abydenus, scriptor, IV, 278.
- Abydus, III, 70, 5. Ibi resp. turbatur factionibus, quarum una erat Iphiadarum, II, 152, 150. Oligarchia, II, 162, 189. Abydeni cur Venerem meretricem colant, III, 11, 35. Ἀβυδῶν ἐπιφώρημα, IV, 326, 31. Abydo oriundus Palæphatus, II, 338.
- Abydus, urbs Ægypti. Spinæ quæ ibi nascuntur, IV, 383; II, 100 a.
- Abyrtace, edulium barbarorum, II, 380, 19.
- Acacallis, Minois f., Oaxi mater, IV, 529, 10. Amphitheimidis vel Garamantis mater, IV, 293, 4. Apollini parit Naxum, Mercurio Cydonem, III, 231, 32.
- Acacius, cui Archelai cognomen, in locum Marciani, Nisibin frustra obsidentis, a Justino sufficitur, IV, 275, 4.
- Acacius, sophista, Juliani reprehensor, IV, 24, 25.
- Acacius, Constantinop. episcopus, IV, 116, 7.
- Academia, IV, 45, 41; II, 254, 59; olim Echedemia ab Echedemo vocabatur, III, 239, 13. In ea coluntur Prometheus, Minerva et Vulcanus, III, 341, 24.
- Acamantidis tribus demus, Hermus, Itæa, Ceramicus, Thoricus, Cephalo, Cholargus, II, 355, 10.
- Acamantis, prisicum Cypri nomen, IV, 478.
- Acamantium urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, III, 289, 4.
- Acamas, Antenoris f., in Cyrenen venit, III, 337, 9.
- Acamas, Thesei f., Æthræ gratia Trojam profectus, III, 340, 19. Trojam profectus ad Æthram repetendam, e Laodice Trojana gignit Munitum, IV, 424, 4.
- Acamas, Aledri filius, IV, 527, 10.
- Acamas, Cypri locus, II, 65, 3.
- Acamnaces vel Annaces, rex Cyrenarum, III, 337, 9.

- Acanthus, Thraciæ urbs, unde nomen habet, III, 153, 22.
 Acanthium thesaurus Delphicus, II, 106, 3. Acanthius Nicomedes, hist., IV, 464.
- Acarnaniam tenere Leleges, Curetes, Teleboæ, II, 146, 127; et Teleboæ quidem, antequam in Taphum ins. abscederent. Acarnanum cum Ætolis bellum, III, 615, 31. — Acarnan, Leucarus, I, 182, 261.
- Acastus Peliae patri ludos funebres celebrans poematum certamen instituit, in quo vicit Sibylla, IV, 285, 1. Cf. II, 189, 282. Patri in Iolci regno succedit, III, 389, 55. Atalantes uxoris calumniis aurem præbens insidias struit Peleo, qui bello ipsum petens Iolcum expugnat, III, 389, 56. Acastus Iasonem et Medeam pellit, II, 13, 3. Pheras ad Acastum venit Anthus fraterque ejus Hyperes, II, 136, 95. Acastus, Stheneles pater, IV, 477, 2.
- Acastus archon, IV, 408.
- Acatiri (Hunni), gens Scythica, quomodo in Attiliæ potestatem venerint, IV, 82 sq. A Saraguris victi, IV, 105, 30; in Persarum ditionem irrumpunt (c. an. 466), IV, 107, 37.
- Acca Larentia, Faustuli uxor, III, 74, 1; 75, 2.
- Accagas, Scythica regio, unde nomen habet, IV, 247.
- Accameus (*Machamæus* sec. Ammian.), Circesii præsidio a Juliano imp. præficitur, IV, 5.
- M. Accelius, e Bononia longævus, III, 608, 29.
- Acheni, gens Arabiæ, IV, 525, 21.
- Ace in Phœnicia ab Hercule condita, unde nomen habet, IV, 363, 1; postea vocatur Ptolemais, III, 633, 5; 644, 40.
- Acencheres (*Acherres*), Ægypti regina (dyn. XVIII, 10), II, 573.
- Acencheres (*Chebres. Cencheres*), Ægypti rex (dyn. XVIII, 12), II, 573.
- Acesamena, Macedoniæ urbs, IV, 509, 1.
- Acesamenus, Pieriæ rex, IV, 509, 1.
- Acesander (Cyrenæus), historicus, IV, 285.
- Acesius, Indiæ fluvius, II, 413, 18; III, 633, 10.
- Achaëos Thessaliæ quosnam dixerit Homerus, II, 264, 2.
- Achæi cum Doribus sub Tectapho e Thessalia in Cretam migrant, II, 349, 3; in Thessalia contra Thessalos beligerant, II, 151, 147. Eorum urbs Itonus, III, 389, 55.
- Achæi Sybarim condunt cum Træzeniis, quos mox colonia ejiciunt, II, 175, 235.
- Achæis contra Cleomenem auxiliatur Antigonus Doston, cui divinos prope honores deferunt, III, 703, 1.
- Achæi Pontici anthropophagi, II, 180, 251.
- Achæmenes, Persæ f., Persei nepos, III, 635, 13.
- Achæmenidæ Persæ unde dicti, III, 365, 13; quousque habitaverint, III, 476, 39.
- Achæus, Lapathi regis f., Laconis frater, IV, 549, 20.
- Achæus, pater Laodices, quam duxit Antiochus Theus, III, 707, 6, et Alexandri, III, 710.
- Achæus (?), historicus, IV, 286.
- Achaïæ mons Arynium, II, 41, 64. In Achaïa Deipneus heros colitur, III, 127, 40. Eo venit Lysis Pythagoreus, II, 275, 11. Achaïæ urbs Hyperasia, q. v.
- Achaïa, postea Cyrbe, Rhodi urbs, III, 176, 2; in Ialysia sita, quam Phalanthus Phœnix ab Iphiclo obsessus derelinquere cogitur, IV, 405.
- ἀχαιῶν panis, IV, 494, 13.
- ἀχάνη, mensura, II, 144, 116.
- Acharnensium parasiti Apollinis, III, 138, 78. Acharnensis, Epicrates, II, 54, 2.
- Acharoti, Indiæ gens, a fluvio dicti, III, 583, 41.
- Achelous fluv., in eoque linurgus lapis, III, 79, 6; et myops herba, IV, 387, 5.
- Achelous, Posidonii f., Deianiram vitiat; ejus contra Ceneum et Herculem pugna; moriens Phorbæ fluvio nomen dat, III, 631, 8.
- Acheron, Heracleotis in Bithynia tractus rex, pater Dardanidis, II, 348, 1.
- Acheron, ad Heracleam fluvius, II, 35, 25; 39, 50.
- Acherotus, Indiæ fluvius, III, 583, 42.
- Acherres. V. Acencheres.
- Acherusium, Heracleæ promontorium, III, 13, 2; ubi Hercules Cerberum in lucem prostravit; aconiti ferax, II, 35, 25.
- Aches, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 7), II, 544.
- Achilles, filius Philomeles aut Thetidis aut alius mulieris, II, 442, 8; 473, 16; III, 338, 11. Phœnicem pædagogum habuit, II, 473, 16; II, 3 a; cum Patroclo a Chironem educatus, III, 33, 35; apud Lycomedem inter virgines vocabatur Cercysera vel Issa vel Pyrrha, IV, 337, 1.
- Achilles Aspetus et Prometheus, *ibid. et* II, 145, 121. Ex Iphigenia Neoptolemum gignit, II, 470, 3. Lesbum deprædans occidit Trambelum, Telamonis filium, IV, 335 2 a; ibidem interficit Lampetum et Hicetaonem, et Methymnam urbem proditione capit Pisidices, quam lapidibus obrui jubet, IV, 314. Cum Cycno pugnat, III, 69, 3. Ob Briseidem irascitur, II, 469, 2. Patroclo ludos celebrat, II, 189, 282; II, 297, 12. Ad Patrocli rogam primus pyrrhichen saltat, II, 166, 205. Ejus mors, II, 455, 10; funus, II, 543, 4; clypeus, III, 638, 10. Generationum series inde ab Achille usque ad Pyrrhum, Epiri regem, Demetrii Poliorcetis æqualem, recensetur, III, 698, 4 *not.* Achillis ara et thermæ Achilleæ Byzantii, IV, 149, 16. Achillis insula, Leuce, IV, 380, 1.
- Achilles, syllogismus, III, 583, 39.
- Achomæ, gens Arabiæ, IV, 524, 15.
- Achoris, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 2), II, 597.
- Achradina Syracusarum, II, 83, 2.
- Aciamus, Lydorum rex, sub quo Ascalon dux in Syria Ascalonem condit, III, 372, 26.
- Aciari (Acichari, Achaicari) stela Babylone, II, 25, 1.
- Acidas, Arcadiæ fluvius, IV, 318, 2.
- Mn. Acilius Glabrio consul Antiochum Magnum ad Thermopylas vincit; Batonem Romam mittit victoriæ nuntium; in Ætolis movet; Heracleam capit, III, 615, 33. Prodigium quod die post pugnam ad Thermopylas accidit, *ibid.* *Fabella hæc fort. ex ipsa Glabronis historia fluxerit, quæ ejusmodi rebis plena fuisse dicitur.* De Glabrone historico vide III, 97.
- Acis, Sicilia fluvius, II, 376, 2.
- Acmonia, Phrygiæ opp., III, 233, 45.
- Aconiti origo, II, 35, 25.
- Acontium, urbs Eubiæ, IV, 527, 5.
- Acous, Thestii f., Aristodamidæ p., III, 165, 21.
- Acra ad Tigridem, III, 589, 13.
- Acracanus fluv. V. Arazanes.
- Acratopotes heros in Munychia, III, 126, 40.
- Acrisius rex, Præti successor, IV, 550, 21.
- Acro medicus, IX, 164, 29.
- Acrocrocinthus, III, 22, 3.
- Acrolissus urbs, III, 574, 15.
- Acromitæ, scholarum antistites, IV, 64, 28.
- Acrotadus, ins. sinus Persici, III, 476, 39.
- Actæon, Phœnices pater, II, 344, 5; IV, 489, 2.
- Actæus, rex Atticæ, quæ ab eo Acte dicta, III, 583, 41.
- Acte, priscum Atticæ nomen, ab Actæo rege, III, 583, 41; IV, 520, 6.
- Acte Magnesiæ, IV, 520, 6.
- Actis, Solis et Rhodi f., III, 176, 1. Heliopolin condit, III, 176, 2.
- Actium, cum Apollinis Ἀκτίου fano, in Acarnania, II, 197 b.
- Actium, Panis fanum ad Cratidem fl., III, 32, 25.

- Actor, Myrmidonis filius, pater Philomeles, II, 442, 8; III, 338, 11; IV, 505, 2.
- Actor (*Axei f.*), pater Astyoche, IV, 286; Eurydices, IV, 506, 3.
- Actor (*Deiontis f.*), ex Damocralia pater Menœtii, IV, 487, 4.
- Acusilaus, Diagoræ Rhodii f., Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.
- Acusilaus Argivus, septem sapientibus annumeratus, III, 38, 8.
- Acytum, in Melo ins., II, 187 *not.*
- Adaermanes, Chosrois regis dux, Romanorum ditionem usque in Cœlesyriam vastat; Apameam dolo capit, captam incendit, IV, 275, 4.
- Adadus, Damasci et Syriæ rex, cum Davide bellum gerit; ejus posterii cognomines, III, 373, 31.
- Adæus, Philippo mercenariorum dux, ἀλεκτρῶν, a Charete prælio vincitur, II, 470, 5.
- Adamantius, Viviani f., ab Zenone legatus mittitur ad Theuderichum, Valamiri filium; ejus cum illo colloquium, IV, 126.
- Adamis, Cercæ curator rerum domesticarum, IV, 93.
- Adamus: ejus statura; ejus liberi, IV, 540, 2.
- Adana, urbs Arabiæ, IV, 524, 13.
- Adanū insula in sinu Arabico, III, 477, 42.
- Adaulphus, qui frater erat uxoris Stilichonis, in regno succedit Stilichoni, IV, 59, 10. Placidiam reddi Honoricho postulat, incassum, IV, 61, 9. Cum suis ad Jovinum accedit; Sarum Gothum occidit, IV, 61, 17. Sebastianum occidit, Jovinum ad Honorium mittit, IV, 61, 19. Massiliam obsidet; a Bonifacio, Africæ præfecto, vulneratus vix effugit, IV, 62, 21. In Narbone Placidiam ducit; nuptiæ describuntur, IV, 65, 24. E Placidia filium suscipit Theodosium, qui infans adhuc moritur; ipse Adaulphus a Dubio domestico interficitur; morientis postrema mandata. In locum ejus sufficitur Sari frater Singerichus, qui Adaulphi liberos e priore uxore susceptos occidit, IV, 63, 26.
- Ἀδθηραγίας fanum Siculum, III, 294, 7.
- Adherbal, Micipsæ f., IV, 560, 64.
- Adiabene, IV, 294, 7. Ejus urbs Dolba, III, 587, 11. Adiabenes insulæ Vulcani, III, 589, 13.
- Adimantes, Demetrii Poliorecete assentator, II, 449, 3.
- Adiotomus, Sotiatarum in Gallia rex; ejus satellites Soldurii, III, 418, 89.
- Admeta, Eurysthei f., Argis Samum fugit, ubi Junonis sacerdotio fungitur, III, 103, 1.
- Admeto servit Apollo, III, 304, 16.
- Adodus in Phœnicum mythologia, III, 569, 24.
- Adonis, III, 102, ap. Phœnicæ Gingreæ vocatur, II, 21, 2. Adonidis statua, II, 319, 48. Adonis Praxillæ poetriæ, III, 147, 100.
- Adrameus Nergilum patrem interficit; ipse a fratre suo Axerdi (Asordano) necatur. In exercitu ejus Pythagoras, IV, 282, 7.
- Adramyles ab Hercule in Thracia debellatus, IV, 313.
- Adramys, sec. alios Granicus Pelasgus, Adramyttium condit; Theben filiam præmium ludum gymnici constituit, II, 238, 11.
- Adramys, Sadyattis ex sorore filius, III, 396, 63.
- Adramyttium, Mysiæ urbs, unde nomen habeat, II, 163, 191. Ejus sub Alyatte præfectus Cræsus, III, 397, 65. Adramytenus, Demetrius, q. v.
- Adramytus, Cræsi frater, Alyattis f., II, 163, 19.
- Adranus, Siciliæ oppidum, cum Adrani dæmonis templo, II, 376, 3.
- Adranus, dæmon in Adrano Siciliæ urbe templum habens canibus suis sacris memorabile, II, 376, 3.
- Adrastea urbs inter Priapum et Parium sita et Adrasteæ campus, unde nomen habeat, IV, 392, 2; III, 637, 2; Adrastea, Melissi f., III, 637, 2.
- Adrastea radix in Argolide, III, 338, 10.
- Adrasti cum Amphiarao dissidium et reconciliatio, III, 305, 23. Datum ei oraculum, III, 157, 48. Ejus sepulcrum Megaris, cenotaphium vero Sicyone est, IV, 389, 3.
- Adria urbs in sinu Ionico a Dionysio seniore condita, III, 407, 2.
- Adrianopolis, IV, 94, 122.
- Adriani imperatoris epistola de moribus et indole Ægyptiorum, III, 624, 65. Ejus servus Faustus, longævus, III, 610, 4.
- Adrias Messapius, Pausonis f., a quo Adriaticum mare nomen habet, IV, 407, 2.
- Adriaticum mare unde sit nomen nacta, IV, 407, 2. Ejus in sinu considunt Heneti et Thraces, II, 337, 9.
- Adulis, IV, 180.
- Adyattes, Lydorum rex, regnum relinquit Cadyi et Ardyi filiis, III, 380, 49.
- Adyattes, Ardyis regis Lydorum f., Dascylum, Gygis filium, clam interficit, III, 382.
- ἄδωνάτοι, Athenis, II, 124, 60.
- Adyrmachides, Amphithemidis f., IV, 294, 1.
- Æa, ad Pontum, postea Dioscurias, deinde Sebastopolis, III, 633, 12; IV, 522, 2.
- Æacidarum tres divinitus oblata nece pereunt, II, 455, 10.
- Æacides, Neoptolemi et Andromaches f., III, 338, 13.
- Æacides, Calliæ f., Metropolitanus, Thessalorum prætor (193 et 190 a. C.), III, 703, 2.
- Æacus, Jovis et Æginæ f., IV, 487, 4; ex Endeide pater Pelei et Telamonis, e Psamathe pater Phoci, III, 33, 35; IV, 316, 3; pater Thessali, III, 648, 8. Cum Peloponnesiis Æginam insulam frequentat, IV, 511, 7.
- Æamena, Nabateorum regio, IV, 524, 5.
- Æanitis, Nabateorum regio, IV, 524, 6.
- Æantis tribus, IV, 462, 2. Ejus prærogativa, III, 10, 32; demi Tricorythus et Phegæa, II, 356, 14.
- Æantis sinus in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Æas mons ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
- Æbialis (Ægialus?), Cauni rex, pater Helebiæ, socer Lyci, IV, 313.
- Æburobisyngesia (?), Hispaniæ urbs, III, 609, 1.
- Ædepsus in Eubœa thermas habet, quarum fontes aliquando obturavit terræ motus, IV, 381, 2.
- Ædesius, Dizæ f., e Paræcopoli Macedoniæ longævus, III, 609, 1.
- Ædoingus domesticus Verina familiariter utebatur; ejus patruelis Sidimundus, IV, 126.
- αἰδώς et αἰσχύνη voces definiuntur, II, 289, 78.
- Æetes, Solis filius, Persei frater, ex Hecate Circes et Mædææ pater, Colchorum et Mæotarum rex, II, 8, 4. Æetes, Antiopæ filius, IV, 397, 1; maritus Eurylytes, II, 40, 54; pater Chalciope, II, 37, 36. A sua sobole moriendum sibi esse edoctus, Iasonem boves aratro jungeret jubet, II, 39, 51. Dolum adv. Argonautas meditans a Venere fallitur, II, 40, 54. Redeuntis Argonautas cum exercitu persequitur; currum ejus regit Apsyrtus; pugna commissa, Iphim interficit; postremo cladem patitur, II, 8, 6.
- Æetis regio, IV, 202, 3.
- Ægæ, insula maris Ægei, IV, 465.
- Ægarum in Eubœa vitis mirabilis, IV, 465.
- Ægæon primus longa nave usus est, IV, 315, 5. A Neptuno demersus mari nomen dedit, IV, 368, 3. Confer Briareus.

Ægæum mare unde dictum, III, 594, 42; IV, 368, 3, 465, 2.

Ægeus, Pandionis f., II, 351, 12; quem convenit Medea, II, 13, 3. Ejus mors, IV, 550, 22.

Ægiale, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.

Ægialea, uxor Diomedis, quem exosa Argis expellendum curat, II, *præf.* p. VII, 2.

Ægialea ab *Ægialo* rege olim Peloponnesus vocata, IV, 540, 26.

Ægialus. V. *Æbialis*.

Ægidæ Thebani a Lacedæmonis contra Amyclæenses auxilio advocantur. Dux eorum Timomachus, II, 127, 75.

Ægidius, magister militum in Gallia, Italiæ bellum minatur; a quo avertit eum cum Gothis dissidium, IV, 104, 30.

Ægienses Achaia *Ætolos* prælio navali vincunt; prædæ decimam Apollini dedicant; vanitatem eorum perstringit Pythia, II, 51, 17.

Ægimii poematis auctor laudatur, II, 9, 1.

Ægina e Jove mater *Æaci*, III, 33, 35, et *Damocratia*, IV, 487, 4; e Marte mater *Sinopes*, II, 161, 186.

Ægina insula, olim *Cenone*, IV, 487, 1. Ejus incolæ antiquissimi cur sint *Myrmidones* vocati; ad cultiorem vitam adducuntur ab *Æaco* cum Peloponnesiis insulam frequentante, IV, 511, 17. Republicæ ibi mutatio, II, 138, 100. *Æginetæ*, III, 106, 2, a Lacedæmonis adjuti, clade Athenienses in ins. transgressos afficiunt, II, 481, 50. Mercatorum turba, servorumque numerus ingens, II, 138, 100; 158, 174. In insulam venit *Draco* legislator, IV, 161, 20. *Ibidem* in *Phidiadæ* domo nascitur *Plato*, III, 580, 23. *Æginetarum* mensis *Delphinus* Apollini sacer, IV, 487, 5. Ex *Ægina* oriundi *Philiscus* et *Polus*, q. v.

Ægina locus quidam, in quem mater *Homeri* exposita est, II, 186, 274.

Ægipa, *Æthiopiae* opp., IV, 351, 3.

Ægira, *Ciliciae* urbs, III, 575, 16.

αἰγίς, i. e. *ὄβραξ* ap. Lacedæmonios, II, 381, 22.

Ægisthus, IV, 551, 25; Mycenarum rex cum Argivorum principibus *Diomedem* in iudicium vocat, II, *præf.* p. VII, 2.

Ægisthus ab *Oreste* interfectus, III, 374, 33.

Ægium, urbs Achaia, IV, 346, 2. *Ibi* anser *Amphilochum* puerum amavit, II, 314, 36.

Ægospotamos. *Ibi* ante Atheniensium cladem lapis de cælo decidit et trabs ignea conspecta est, II, 441, 5.

Ægyptus, *Vuleani* et *Leucippes* f., *Aganippen* filiam diis mactat; deinde se in flumen dejicit, cui nomen dat, III, 502, 2.

Ægyptus, *Beli* et *Aeriae* (vel *Sides*, IV, 544, 15) filius, regnat annis 43, regionique ac fluvio nomen indidit, III, 642, 24. Ejus ex *Euryrrhoe* vel *Euryopa* liberi 50, III, 623, 59; IV, 432, 1. Num in *Argolidem* venerit, necne, III, 24, 3. Cf. *Ammon*.

Ægyptus, priscum *Nili* nomen, III, 502, 2; 642, 24.

Ægyptus et *Ægyptii*. — *Dynastia* deorum, semideorum, manium et heroum secundum fragmenta *Manethonis* Eusebiana, II, 526 sqq.; de iisdem fragmentum papyri *Turinensis*, II, 528, et de iisdem ex rationibus *Panodori*, II, 529 sqq.; de iisdem sec. *Excerpta* *Barbara*, II, 533; sec. *Vetus Chronicon*, II, 534. De adornatione hujus *Chronici*, II, 535 sqq. Cf. quæ *Joannes Antiochenus* de iisdem rebus tradit, IV, 539, 21; 543, § 7 sqq. — *Dynastia* regum mortalium sec. *Manethonem* in *Excerptis* *Barbaris*, II, 537. Regum series *Carnaciana* et *Tabula Abydena*, II, 538. *Dynastia* mortalium sec. *Manethonem* *Africanum* et *Eusebii*, comparato regum laterculo, qui

Eratostheni attribuitur, II, 539 sqq. — *Dynastia* I *Thinitarum*. De medica arte et anatomia scripsit *Athothes*; ad *Cochomen* pyramides extruxit *Uenephes*; pestis in *Ægypto* sævit sub *Semempse*, II, 539, 542. — *Dynastia* II *Thinitarum*. Terræ motus ad *Bubastum*. *Apidis* *Mnevidis* et *hirci Mendesi* cultus institutus. *Nilus* mellifluens, II, 542. — *Dynastia* tertia *Memphitarum*, sub qua *Libyes* deficiunt; de arte medica, de architectonica et de arte scribendi bene meruit *Sosorthus* rex, II, 544 sq. — *Dynastia* quarta *Memphitarum*. *Sophis* II maximam pyramidem, quam *Cheopi* *Herodotus* assignat, ædificat, II, 548. — *Dyn.* quinta *Elephantinorum*, II, 552. — *Dyn.* sexta *Memphitarum*. *Nitocris* tertiam pyramidem extruit, II, 554. — *Dyn.* septima *Memphitarum*, II, 555. — *Dyn.* octava *Memphitarum*, II, 556. — *Dyn.* nona et decima *Heracleopolitarum*, II, 556. — *Dyn.* undecima *Diospolitarum*, II, 557. — *Dyn.* duodecima *Diospolitarum*. Hujus tertius rex *Sesostris* ille, qui novem annorum spatio *Asiam* et *Europæ* partem subegit. Ejus successor *labyrinthum* in *Arsinoite* *nomo* construxit, II, 560. — *Dyn.* decima tertia *Diospolitarum*, II, 565. — *Dyn.* decima quarta *Xoitarum*, II, 566. — *Dynastia* XV-XVII, *Pastorum* tempora. *Timao* regnante ex oriente pastores in *Ægyptum* invadunt eamque devastant. *Primus* eorum rex *Salatis* *Memphi* regiam statuit; superiorem et inferiorem *Ægyptum* tributariam facit: fines *Ægypti* contra *Assyrios* munit; *Avarim* in *Sethroite* *nomo* militum castris frequentat. Ejus successores quot quisque annis regnaverint. *Hyksos* nominis origo (*Pastores* reges a *Jacobo* oriundi, IV, 555, 39). *Bellum* diuturnum inter pastores atque principes *Thebaeos*. Tandem *Tuthmosis* rex (*dynastia* XVIII) eo hostes redigit, ut *Ægypto* excedant. *Rationes* diversæ quibus hæc historia pars apud *Josephum*, *Africanum* et *Eusebium* adornata sit, II, 566-572. — *Regum* *Diospolitarum* *Dynastia* duodevicesimæ et undevicesimæ rationes, II, 572-589. — *Dyn.* vicesima *Diospolitarum*, II, 589. — *Dyn.* vicesima prima *Tanitarum*, II, 590. — *Dyn.* vicesima secunda *Bubastitarum*, II, 590. — *Dyn.* vicesima tertia *Tanitarum*, II, 592. — *Dyn.* vicesima quarta *Bocchoris* *Saitæ*; agnus loquitur, II, 592. — *Dyn.* vicesima quinta *Ethiopum*, II, 593. — *Dyn.* vicesima sexta *Saitarum*, *ibid.* — *Dyn.* vicesima septima *Persarum*, II, 595. — *Dyn.* vicesima octava, *Amyrtæus* *Saitæ*, II, 596. — *Dyn.* vicesima nona *Mendesiorum*, II, 597. — *Dyn.* tricesima *Sebennytarum*, *ibid.* — *Dyn.* tricesima prima *Persarum* usque ad *Alexandrum* M., II, 597 sq. — *Ægyptii* omnium antiquissimi, primi scientiarum cultores, II, 13, 1; 331, 1; IV, 490, 5. Eorum de mundi elementis doctrina theologica, II, 388, 7; 614, 80; 615, 81; III, 496, 2. *Amun*, *Ammon* deus, quid sit, II, 389, 9. *Cneph* deus, III, 572. *Isis* eadem quæ *Ceres* *Græcorum*, II, 331, 2. *Besas* deus, II, 328. *Suem* soli et lunæ inimicissimum animal esse cur credant, II, 614, 79. Olim homines *Junoni* immolabant in *Ilithyia* urbe; morem hunc antiquavit *Ammosis* rex, II, 615, 83; 84. Cf. de *Ægyptiore* *ἀνθρωποθυσία*, III, 500 *not.* *Serpentum* religio, III, 572. *Cur* *scarabæos* colant, III, 515, 29. *Sacerdotum* placita, III, 496, 3; et vitæ ratio, III, 497, 3; II, 389, 10; sacerdotes quibusnam cibis cur abstineant, II, 99, 7. *Ægyptii* *Maneron* cantilena celebrant, II, 313, 29; III, 14, 9. *Nilo* sacra faciunt et festum celebrant, IV, 320; 380, 21; 180, 252; *indoles* et vitæ ratio in epistola ab *Hadriano* imp. describitur, III, 624, 65. *Ægyptiæ* cœnæ quænam vocentur, IV, 484, 1. *Ægyptiorum* *Hermotymbes* bellatores, II, 98, 1. *Pyramides* tyrannicæ potesta-

- tis documenta, II, 180, 252. De pyramidibus qui scripserint, II, 99, 9; scriptura hieroglyphica, IV, 660. Labyrinthus, in quo Serapidis statua smaragdea, III, 511, 8. Osymandiae monumentum, II, 389, 12; $\alpha\upsilon\pi\iota$ suffimentum, II, 616, 84. Ibides, III, 512, 10. Attagen, IV, 499, 17. Ex Ægypto sal Ammoniacus ad Persarum reges mittitur, II, 92, 15. Connarum arbor, IV, 289, 6. Ægypti rex Bacchus, II, 332, 6; pestis sub Semempse rege (dyn. I, 7), II, 539. Ægyptus a Ramesse — Ægypto (rege dyn. XVIII) nominata, II, 573. Ægypto præest Josephus, III, 216. Eam Æthiopes invadunt, Moysis temporibus, III, 221. Ægyptum, ut peste se liberarent, alienigenas ejecerunt, quorum pars in Græciam, Cadmo et Danao duce, pars in Judæam sub Mose duce migrarunt, II, 391, 13. Ægyptiorum pars, Apidis temporibus Ægypto ejecta in Palæstinam migrat, II, 119, 13. Sub Bocchori rege Judæi Ægyptum relinquunt, III, 334. Uaphres rex, Davidi æqualis, III, 225, 18. In Ægyptum Helena ab Alexandro abducitur, II, 470, 3; rex Palmanoth, III, 220, 14. Ægyptii in ordines a Sesostri distincti, II, 190, 252. Ii qui Psammetichum fugerunt, Esar oppidum in Æthiopia condunt, in eoque 300 annis habitarunt, IV, 333, 2. Ægyptus a Nabucodonossore subacta, II, 507. Eam acquirit Axerdis sive Asordanus, IV, 282, 7. Eo venit Pythagoras, III, 279, 23, et Solon, II, 208, 1, 5. Quam ob causam Cambyzes in Ægyptum expeditionem suscepit, II, 91, 12. Ochum asinum appellarunt, quod Apim bovem mactaverat, II, 95, 30. Ægypti præfectus sub Alexandro M. Cleomenes, III, 668, 1. Reges inde a Ptolemæo I usque ad Cleopatram recensentur temporeque singulorum notantur, III, 719 sqq. Ægypti partem superiorem ad rebellionem contra Ptol. Philometorem excitat Dionysius Petosarapis, II, *præf.* p. X, 8 et 10. Alexandrini Ptolemæum Physconem exosi, fratrem ejus e Cypro insula revocant (164 a. C.), II, *præf.* XI, 11. Ægypti præfectus quantam pecuniæ summam muneris obtinendi causa Zenonis temporibus solverit, IV, 120, 12. — Ægypti nomi: Sebithridis, Sebennitis, Busiritis, Leontopolitis, Athribitis, Arsinoëtes, Xoites, Sethroites, quos vide. — Urbes: This, Napatæ, Ombi, Chenoboscia, Phagrorium, Psinaphus, Ancyropolis, Letupolis, Sethroe, Tentyris, Sais, Bubastus, Cyrtus, Cochoeme, Nisibis, Gynæceopolis, Tacompsus, Cessa, Leucothea, Heracleopolis, Panopolis, Nicitæ-come, Eleusis, quas vide.
- Ælanicus vel Leaniticus sinus, III, 476, 40.
- Ælanum vel Ailanum vel Æla, Arabiæ urbs, IV, 409, 2.
- Ælianus, Valentis dux, e Syedris Isaurus; ejus indoles, IV, 27, 36.
- Ælius Bassus, Pannoniæ præfectus sub M. Aurelio 167 p. C., IV, 186, 6.
- Ælius Dionysius, scriptor, IV, 398.
- Ælius Dios, historicus, IV, 397.
- L. Ælius Dorotheus libertus, e Bononia longævus, III, 609, 2.
- Æmiliani, qui in Moesia purpuram sumpsit (254 p. C.), ad senatum literæ, IV, 193, 2.
- L. Æmilianus Ælianus consul (116 p. C.), II, 619, 38.
- Æmilius Paulus Pyrrhum Epirotam præcilio vincit, IV, 372, 1.
- L. Æmilius Paulus in Asia legatus Heracleensium perlumina niter respondet, III, 539, 26. Perseum ad Pydnam vincit, III, 702, 4. Ejus in victum clementia, IV, 558, 57.
- L. Æmilii consul (225 a. C.), II, 619, 38.
- T. Æmilius, Q. F., Rheginus longævus, III, 608, 29.
- Æmilium Censorinum, Segestæ urbis tyrannus, IV, 322, 9.
- Æneæ somnium, III, 92, 20. Oraculum eidem datum, III, 92, 21. Sacerdotii honoribus ab Alexandro privatus, Tro-
- jam Græcis prodit, II, 343, 4. Scamandrii et Ascanij pater, III, 70, 5. Euryleontis pater, III, 70, 8. Post Trojam captam cum Anchise et Agesta Dardanum abit, IV, 301. Astyanactem ab Antenore pulsum in regnum restituit, IV, 277, 2. Moritur in Bercynthia urbe; ad Nolon flumen sepultus jacet; ex ejus progenie Romus Romæ conditor, IV, 290, 8. In Thracia diem obit, IV, 423, 3. III, 69, 4. E Thracia in Arcadiam venit, ubi Orchomeum urbem et Nesum locum inhabitat, IV, 318, 3. E Mantinea urbe a Salio in Italiam deducitur, III, 126, 27. E Troja in Idam, hinc in Italiam proficiscitur, III, 244. Heleni vaticinio impulsus cum Roma Ascanii filia in Italiam abit, IV, 290, 8. Cum Ulysse e Molossia in Italiam transit, ibique Romam condit, II, 66, 8. Ejus adventus, IV, 435, 3; comes Saon Samothrax, IV, 372, 3. Laviniam condit et de filia nuncupat, III, 469, 2. E Tyrrhenia pater Romuli, avus Albæ, proavus Romi, IV, 297, 6. E Rome pater Romi et Romuli, IV, 366; IV, 70, 8. Cf. II, *præf.* p. VII, 2.
- Æneas, Cleomachidæ Thessalorum prætoris pater, III, 704, 2.
- Ænesidem Tenius, historicus, IV, 286.
- Ænians, II, 267, 73.
- Ænum, Ægypti opp., pro quo alii Philoteram scribunt, ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
- Ænus, mons Cephallenæ cum Jovis Ænii fano, II, 331, 4.
- Ænus, Thracia urbs ad Hebrum, III, 79, 5. Ænii, Parron et Heraclides, II, 154, 161.
- Æoles unde nomen habent? IV, 451, 8.
- Æoli tres, Hellenis f., Hippotæ et Melanippi f., Neptuni et Arnes f., III, 306, 26. Hellenis filius, IV, 390, 9; II, 363, 61; pater Cretei, IV, 390, 9; Arnæ, IV 370, 7; Perimelæ, II, 387, 3; Iocastæ, II, 219, 25; Athamantis, III, 34, 37; Alcyones, IV, 514. — Æolus, Etruriæ rex, IV, 504, 1.
- Æolica insula, Hiera, II, 383, 4; ignivoma, IV, 290, 9.
- Æolida, Phylæacus, III, 31, 15.
- Æon, Colpiæ et Baau f., genuit $\Gamma\epsilon\nu\sigma\varsigma$ et $\Gamma\epsilon\nu\sigma\acute{\alpha}\nu$, sec. Phœnices, III, 565, 5.
- Æpytus (III), Cresphontis et Meropis f., infans insidias Messeniorum salvus evasit; postea ei perpetuæ cum iisdem discordiæ, III, 477, 39.
- Æquimelium, Romæ, unde dictum, II, *præf.* p. xxxvi.
- Aeria, sic olim Creta nominabatur, IV, 400, 3; et Libya, III, 238, 17; et Ægyptus, III, 639, 12.
- Aeria sive Potamitis e Belo mater Ægypti, III, 642, 24.
- Aeropas I, Philippi I f., septimus Macedonia rex, 23 annis regnat, III, 690.
- Aeropas II (vel Archælaus), Orestis regis tutor, quem regno ejicit, III, 691.
- Aeropus, Emathionis f., Pieriæ rex, IV, 445.
- Æschines Chius medicus, IV, 7.
- Æschines Socraticus, II, 490, 3; aliorum dialogos pro suis venditavit, IV, 155, 3. Alia quædam ex ejus vita, *ibid.*
- Æschinis oratoris mater Empusa appellata, II, 493, 17. Ejus præceptores et orationis indoles. In lite, quæ ei cum Demosthene erat, vix absolutus, II, 493, 15.
- Æschrion, Mytilenæus poëta, Alexandri M. comes et amicus, IV, 642.
- Æschrion cum Cleopatra, Demetrii Nicatoris uxore, in Seleucia maritima erat, quo tempore Diodotus se Syriæ regem declaravit, II, *præf.* p. XIX, 25.
- Æschylus tertium histrionem primus introduxit, II, 247, 37. Periclitatus est, quod arcana mystica protulisse videbatur, II, 197 *not.* Serq statua honoratus, III, 170, 13. Ejus dictum, II, 48, 4; saltator Telestes, IV, 332, 11.
- Æsculapius, Apollinis et Arsinoes sive Coronidis f., ex

- Epione pater Podalirii et Machaonis, IV, 324, 22. III, 45, 41. Cabirorum frater, III, 569, 27. In Epidaurio fano mulierem, cui caput a sacerdotibus abscissum erat, sanitati restituit, II, 15, 8. Glaucum in vitam revocavit, II, 22, 2; item alios; quare fulmine ictus, IV, 479, 3; 506, 8; 508, 1. In Hagio Scythiæ loco cultus, III, 232, 38. Æsculapius in Phœnicum mythologia, III, 568, 20.
- Æsepus in Troadis finibus, II, 65, 2, ad quem Lucullus Mithridatem clade affectit, III, 546, 40.
- Æsionis rhetoris de Demosthene iudicium, III, 50, 63.
- Æson, Crætei et Tyrûs f., ex Polymela vel Alcimede pater Iasonis, cujus tutorem moriens constituit Peliam fratrem, III, 302, 3.
- Æsopus, pater Philyræ, quæ nupsit Peneo, III, 285, 2.
- Æsopus Thrax, Xanthiservus, dein ab Idmone manumissus in Samo floruit, II, 215, 10, 5. Samius vel Sardinus vel Mesembrianus vel Cotyænsis, II, 16, 3, apud Samios inclaruit, II, 160, 178; quoniam tempore, III, 29, 14. Sacrilegii reus necatur, II, 219, 22. Ejus anima in Patæcum transit, III, 39, 10.
- Æsopus, Mithridatis anagnostes, qui de Helena scripsit, IV, 159, 11.
- Æsymnetæ, II, 172, 222, apud Cumanos, II, 163, 193. Pittacus apud Mytilenæos æsymneta, II, 158, 172.
- Aetes, genere Corinthius, Ephyræ filius, IV, 405, 4.
- Aetæ filius Panticapæum condit, IV, 3.
- Æteta e muliere vir exstitit Laodiceæ, III, 619, 38.
- Æther ex Cænoe nympha Panem procreat, IV, 319, 5.
- Ætheria, Isoæmi uxor, a Palmatio rapitur, IV, 145, 1.
- Æthex, Jani filius, IV, 402.
- Æthiopia terra omnium prima formata, III, 583, 39. Æthiopes quoniam sensu bifariam divisi ab Homero dicantur, III, 282. Æthiopes in Ægyptum irrumpunt, Moysis temporibus, III, 221. Memnonis mortem comperientes quid fecerint in Abydo urbe, II, 100 a. Eorum legislatores Mithras et Phlegyas, III, 583, 40. Æthiopes reges pro Solis filiis habent, nomina eorum non exhibent, matrem vero uniuersumque Candacen appellant, IV, 351, 5. Æthiopes Ἀθάνατοι reges creat pulcherrimos quosque, IV, 351, 3. Aliis canis rex est, III, 53, 76. Æthiopes in Ægypto reges dynastiæ vicesimæ quintæ, II, 593, 543. Sub Theodosio II (447 p. C.) contra Romanos arma movent, IV, 76, 6. Eorum instituta quædam, III, 463, 142. Tearcon Æthiops, II, 416, 20. Æthiopiæ aves, sues, oves mirabiles, II, 89, 2; mantichora animal, III, 479, 49; smaragdi, III, 480, 63; nilium lapis, III, 480, 65; minium, III, 323, 11. Æthiopes Macrobii, IV, 435, 3; Homeritæ, IV, 271; aliæ gentes, IV, 476, 1 et 2; IV, 180. Psebo regio, II, 98, 4. Oppida eorum recensentur, III, 477; IV, 351, 1 sqq. Cf. præterea v. Auxumis, Aue, Adulis, Pharsa.
- Aethlius, a quo οὐ ἀέθλια nomen habent, IV, 539, 20.
- Aethlius Samius, historicus IV, 287.
- Æthra ex Troja a Thesidis repelita, III, 340, 19.
- Æthusa, mater Lini, III, 641, 20.
- Action, pater Cypseli, III, 391, 58.
- Aetites lapis, IV, 362, 6.
- Aetius, pater Carpilionis, IV, 81. Ejus fœdus cum Attila initum, IV, 76, 7. Constantium scribam ad Attilam mittit, IV, 84. De Silvano, quem Attila exposcebat, legationem ad Hunnorum regem mittit, IV, 84 sq. Ei Attila dono misit Zerconem, IV, 92. Ipse Zerconem hunc dono dedit Aspari, IV, 96, 11. Bonifacium perdere studet, IV, 613, 196. In discordia Francorum auxilio advocatur, IV, 99, 16. Ejus bona sibi tradi postulat Genserichus, IV, 104, 30. A Valentiniano occiditur, IV, 614, 200 sq. Ejus res gestæ præcipuè recensentur, ib.
- Aetius quidam a Zenone Isauriæ præfectus, IV, 619, 211, 4.
- Ætna, Briarei f., IV, 381, 4. Cœli et Terræ f., IV, 296, 2.
- Oceani f., Vulcano Palicos peperit, III, 101, 7. Ætnæ et Himari filius Gelon, II, 463, 6. — Ætna iudex sedet, Vulcano et Cerere de Sicilia possessione contententibus, II, 84, 3.
- Ætnæ montis, IV, 60, 15, cineres agros Catanenses fecundant, III, 286, 79. In eo Galatæa fanum, II, 479, 43.
- Ætolia unde nomen habeat, II, 442, 8. In eam ex Eubœa immigrant Curetes, IV, 315, 8; e Thessalia Pelasgi a Lapithis pulsati, II, 455, 11. Ætoli non nisi sinistrum pedem calcant, II, 187, 278. Eorum indoles, III, 192, 2. Ab Ægeusibus prelio vincuntur, II, 51, 17. Eorum cum Acarnanibus bellum; Polycritus Ætolarcha, III, 614, 31. Ætolorum gens Epei, II, 66, 5; Eurytanes, II, 147, 131. Ætolia Ortygia, IV, 472, 2. Urbes: Pleuron, Calydon, Cures, q. v.
- Ætolus, Endymionis f., Apin interficit; quare in Ætoliæ, quæ ab ipso nominatur, fugit, ibique Pleuronem genuit, II, 442, 8.
- Ætosia ex urbe Pollia Palla longæva, III, 608, 29.
- Afranius Silo, centurio, in Severiani ducis tumulo sese jugulat, III, 652, 10.
- Affica unde dicta sit, III, 214, 7.
- Agaclytus, historicus, IV, 288.
- Agætes, Scytharum rex, filio Aetæ regionem concedit, in quo hic Panticapæum urbem condit, IV, 3.
- Agæus (vel Agræus), Temeni f., III, 376, 38.
- Agallias Corycæus, grammaticus, III, 638, 10.
- Agallix, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Agamede, præstigiatrix et maga, III, 593, 37.
- Agamede, Macariæ f., loco Lesbi ins. nomen dedit, III, 379, 48.
- Agamede, locus Lesbi prope Pyrrham urbem, III, 379, 48.
- Agamedes, Stymphali in Arcadia rex, ex Epicaste pater Trophonii et Cercyonis, architectus, fur, captus perit, III, 637, 6.
- Agamemnon e Chryseide gignit Chrysen, IV, 148, 11. Pygellis Dianæ Munychiæ fanum consecrat, II, 21, 1. E Troja redux in Atticam appellit cum Palladio, quod tum rapuit Demophon. Quare ἐπεὶ ὄν ἐπι Παλλάδιῳ iudicium institutum, II, 107, 5. In Creta Lampen condit, IV, 364, 4. Ejus cædes, IV, 551, 25, quam die perpetrata sit, III, 24, 2. Jupititer-Agamemnon apud Lacedæmonios, IV, 506, 10. Agamemnoni hermam Athenis posuerunt Achivi, IV, 450, 5.
- Agamestor, heros ap. Heracleotas, III, 201, 2.
- Aganippe ab Ægypto patre diis mactatur, III, 202, 2.
- Aganus, Alexandri et Helenæ f., III, 340, 18.
- Agatharchides Cnidius, historicus, III, 190.
- Agatharchides Samius, historicus, III, 197.
- Agatharcho Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
- Agathe, Ligurum urbs, III, 573, 11.
- Agathia historias continuavit Menander Protector, IV, 202, 1.
- Agatho Samius, historicus, IV, 291.
- Agathoclea, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4.
- Agathoclea, Cœnanthes f., Agathoclis soror, Ptolemæi IV pellex, Arsinoen reginam dolo interemit, IV, 558, 54. Curæ ejus committitur Ptolemæus V puer, II, præf. p. xxviii.
- Agathocles Cyzicenus vel Babylonius, historicus, IV, p. 288.
- Agathocles, e Cranone Thessalus, pater Lysimachi regis, III, 688, 4; 703, 1.
- Agathocles, Lysimachi (ex Mecride) filius, machinis Arsinoæ patri suspectus fit, ab eoque condemnatus manu Ptolemæi Cerauni occiditur, III, 532, 8. 698, 4.

- Agathocles Syracusanus, Sophronis poetae pater, IV, 175, 60.
 Agathocles, Syr. tyrannus olim figulus, III, 330, 2; Bœotum poetam parodicum pellit, III, 129, 45. Quot annos natus obierit, II, 449, 6. Ejus frater Antander, II, 382.
 Agathocles, Ptolemæi Philopatoris minister, mortem regis et reginæ populo nuntiat; fictumque recitat testamentum, quo Ptolemæi (Epiphani) pueri tutela ipsi et Sosibio committitur, II, *præf.* p. xxvii; odio apud multitudinem laborat; copias largitionibus sibi conciliat; puerum regem Cœnanthæ matri et Agathocleæ sorori suæ tradit; insignes viros, quibus diffidebat, amovere omnes studet; mercenarios in Græcia conscribendos curat, *ib.* p. xxviii; dignitates ac munera civitatis inter amicos suos distribuit; viâ ejus luxuriosa; consiliis ejus sese opponit Tlepolemus, quem frustra Agathocles perdere studet, p. xxix sq. Agathocles humillimo loco natus, ac puer regisque pincerna humillima pati solitus, *ib.* p. XXX. Ejus affinis Nicon, *ibid.*
 Agathadæmon deus, rex Ægypti, II, 526, a. 530, 3.
 Agathonymus, scriptor, III, 292.
 Agathostenes scriptor, IV, 294.
 Agathyllus poeta, Arcadicon auctor, IV, 292.
 Agave, Penthei mater, IV, 545, 7.
 Agave virgo diis a Seleuco Nicatori immolata, IV, 469.
 Agbatanæ dux, altera Mediæ, altera Syriæ, III, 644, 50.
 Agelus, Neptuni f., II, 50, 13.
 Agemon, Alcyones pater, pæane a Corinthiis celebratur, III, 137, 76.
 Agemon, Eleus, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
 Agenor, Neptuni et Libyæ f., Tyrus maritus, IV, 544, 15; pater Cadmi, III, 154, 28; Phineï, III, 302, 4; Phœnicis e Cassiepea, *ib.*; Cilicis et Europæ, IV, 544, 15; Sipyli e Dioxippe, IV, 379, 2.
 Agenor Argivus, IV, 361, 2.
 Agesarchus (*Samius vel Prienensis*), II, 336, 6.
 Agesarchus, pater Ptolemæi Megalopolitani, II, *præf.* p. xxviii; II, 66, 1.
 Agesilaus verna Alcman poeta, II, 209, 2, 2.
 Agesilaus, Themistocles frater, III, 197.
 Agesilai Lacedæm. regis mores, II, 240, 17. Ejus uxor Cleora, filia Eupolia et Prolyta, II, 240, 17. Asiaticorum captivorum seorsim corpora, seorsim vestes dividit, III, 193, 6. Opem recusans efficit ut Tachos Ægypti regno excidat, IV, 441.
 Agesilaus, historicus, IV, 292.
 Agestas, Anchisæ cognatus, post Trojæ excidium Dardanum abit, IV, 301, 1.
 Agias Argivus, historicus, IV, 292.
 Agintheus, dux Romanorum in Illyrico sub Theodosio minore, IV, 78.
 Agis rex, Timææ maritus, cum qua rem habuit Alcibiades, I, 484, 63.
 Agis rex, III, 22, 1. Arato prælium committere jubenti non obtemperat, IV, 350, 6.
 Aglaophon, Thasius pictor, primus Victoriam alatum fecit, III, 359, 15. Ejus opera duo, III, 160, 1. Polygnoti pater, III, 481, 71.
 Aglaosthenes, historicus, IV, 293.
 Aglaurus, Actæonis f., IV, 489, 2.
 Agnon, Theramenis pater, II, 126, 70.
 Agnus aureus Atrei, II, 41, 61.
 Agoce, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Agon, nomen proprium, II, 487, 75.
 Agorans in Gangem influit, II, 413, 18.
 ἀγορανόμοι, Athenis, II, 119, 43.
 Agra, regia Leanitarum ad sinum Arabicum, III, 476, 40.
 ἀγραφίου γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.
 Agraulus, Atticæ demus, II, 619, 5.
 Agraulus, Cæropis f., cum sororibus Erichthonium cistæ inclusum servat, II, 22, 1.
 Agriæ, gens Pæoniæ, III, 642, 26.
 Agrianis præfectus Antipater, III, 668, 1.
 Agrigentum, III, 18, 3. Quinque sunt hujus nominis in Sicilia urbes, II, 480, 46. Agrigentini Geloorum coloni, IV, 342, 5. Eorum tyrannus Phalaris, et post hunc Alcander, deinde Alcámenes, II, 223, 37. De Phalari cf. II, 170, 213; de Empedocle, II, 170, 214. Agrigentinis contra Syracusanos auxiliator Pythagoras, III, 41, 23. Ab Empedocle inducuntur, ut æqualitatem civilem amplectantur, III, 6, 22. Agrigentinorum nummi, II, 169, 211. Agrigento oriundi Philinus et Panthea, q. v.
 Agriopas, Ὀλυμπιονικῶν scriptor, IV, 407.
 Agrippa una cum Octavio educatus, eique conjunctissimus, III, 430, 7. Ejus fratrem in bello Africano captum libertati restituit Octavius apud Cæsarem pro eo intercedens, 430, 7. Apud eum in Ionia versantem Judæi queruntur de vexationibus, quibus obnoxii sint, III, 420, 92.
 Agrippina Claudium imp. necat, IV, 573, 89. Ejus mors, IV, 579, 90.
 Agrætas scriptor, IV, 294.
 Ἄγρος in Phœnicum theologia, III, 567, 8.
 Agrospi, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
 Ἀγρούηρος vel Ἀγρότης in Phœnicum theologia, III, 567, 8.
 Agugo, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42; IV, 351, 2.
 Ἄγυιες Apollo, IV, 388, 2.
 Ajax, Locrus, Oilei et Alcimaches vel Eriopes f., III, 153, 19; II, 42, 4. Ejus ara Byzantii, IV, 149, 16.
 Ajax, Telamonis et Peribœæ f., IV, 316, 3.
 Aides vel Aidoneus, Molossorum rex, IV, 547, 13; 538, 1. εἰκλον Lacedæmoniorum, III, 142, 86.
 Ala, equus, lingua Carica, IV, 311, 6.
 Alabanda, Cariae urbs, olim Antiochia. Alia Alabanda urbs. Nominis etymologia, III, 644, 48. Alabandensis, Leo, II, 328.
 Alabandus, Euippi f., urbem condit, III, 646, 48.
 Alabastra, urbs Phrygiæ, III, 634, 13.
 Alaburium, urbs Syriæ, III, 643, 34.
 Alænus, Diomedis frater nothus, II, 371, 3.
 Alalcomenia, Ogygis filia, IV, 394, 3.
 Alamundarus senior, Sarazenorum princeps (*Almondar, Hirenium rex XVI, ap. Pocock. Spec. Hist.* p. 69), ad quem Nonnosus pater Abramus a Justino legatus mittitur, IV, 179. Pater Ambri, IV, 211, 216.
 Alamundarus junior, Sarazenorum regulus (*Almondar, Gassanensium rex XXVII, ap. Pocock. Spec. Hist.* p. 77), Romanorum partibus favens ab Ambro bello petitur (566 p. C.), IV, 225, 17.
 Alana, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Alanorum dux Sarosius vel Sarodius (regnante Justiniano, 558), IV, 203, 4; 229, 22. Fortasse non diversus a Saroe duce, qui Armeniis contra Persas auxiliator (572), IV, 271. Alani a Chosroe pecunia inducuntur, ut Zemarcho, Romanorum ad Turcos legato, per terram Alanicam proficiscenti insidias struant, IV, 273, 2. Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio (576), IV, 244, 42. Alanus quidam scarius, IV, 136. — Alania, IV, 229, 21. Alanus, Aspar, q. v.
 Alaparus, Babyloniorum rex ante diluvium, II, 499, 5.
 Alaparus, rex Chaldæorum ante diluvium, II, 499, 5; IV, 280, 1, 2.
 Alarichus per Thermopylas in Græciam irrupit (396), IV, 43, 65. Quantas mercedes a Romanis acceperit, IV, 58. Romam capit, ibique Placidia Honorii sorore potitur, IV, 58. Roma capta, Attalo imperium tradit, IV,

58. Atalum imperio rursus exiit; Jovianum proscribit, IV, 60, 13. Placidiam reddi Honorio postulat Adaulphus. Non obtemperat Alarichus, IV, 61, 20; morbo defuncti successor Adaulphus, IV, 59, 10.
- ἀλάστωρ quid significet, IV, 498, 8.
- Alastor, Nelei f., III, 304, 19. Ei Harpalycen despondet Clymenus, IV, 390, 12.
- Alba, Romuli f., mater Romi, IV, 297, 6.
- Alba Longa ab Ascanio condita, III, 92, 21; 96, 1. Ibi Perseus in carcere vitam degit, III, 702, 11.
- Alba, postea Tiberis fluv., III, 92, 21.
- Albanorum rex Tarchetius, III, 203. Metius Fufetius a Tullo Hostilio victus, IV, 298, 1.
- Albani sedibus suis moti a Justinis ducibus ultra Cyrum fl. collocantur (576), IV, 242, 41.
- Albatia Sabina, e Parma longæva, III, 609, 1.
- Albini (*M. Nummii Albini, viri consularis sub Aureliano imp.*) morientis dictum, IV, 197, 10.
- Albinus, Romæ præfectus (414), IV, 62, 25.
- Alboinus, Longobardorum dux, Bajanum, Avarum ducem, contra Gepidas et Romanos excitat (568), IV, 230, 24. Justinii auxilium contra Gepidas petit frustra, IV, 231, 25.
- Albula, postea Tiberis, III, 96, 2.
- Albutius, Frontonis p., e Philippis Macedo, III, 609, 1.
- Alcæus, Persei et Andromedæ f., II, 28, 1.
- Alcæus poeta, Mytilenæorum exulum dux, Pittaci adversarius, II, 158, 171. 188, 297.
- Alcæus Sardianns a Mithridate interfectus, III, 314, 1.
- Alcamenes post Alcandrum Agrigenti tyrannus, II, 223, 37.
- Alcander, Trophonii filius, III, 637, 6.
- Alcander post Phalaridem Agrigenti tyrannus, II, 223, 37.
- Alcathous, Pelopis filius, Chrysiippum Megaris cædit; leonem regionem vastantem interficit, IV, 390, 8. Pater Peribœæ Salaminia, III, 33, 35; 316, 3.
- Alce meretrix, postea Pythagoras, II, 244, 30.
- Alcenor, Argivus, IV, 519, 3.
- Alcestis Iolci desponsata est, II, 476, 28.
- Alcetas, octavus Macedonia rex, 23 annis regnat, III, 690, pater Amyntæ I, *ib.*; vini bibebat plurimum, III, 139, 79.
- Alcetas, historicus, IV, 295.
- Alciabides Pronomum tibicenem magistrum habet, II, 486, 70; cur tibiis canere noluerit, III, 521, 9. Ejus mores et ingenium, III, 160, 1; calcei, *ib.* Anytum amat, II, 281, 31; a Socrate amatur, II, 79. Ejus decretum, III, 138, 78. In Siciliam navigans Eupolim demergendum curat, II, 483, 61. Salamina navis ad reducendum eum emissa, II, 121, 49. Cum Timæa Agidis uxore rem habet, II, 484, 63. Ex exilio redit, II, 484. Iterum exulat, II, 357, 14.
- Alcidamantis præceptis usus Demosthenes, III, 49, 60.
- Alcimache, Ajacis mater, III, 153, 19.
- Alcimede Æsoni parit Iasonem, quem Centauro educandum tradit, III, 302, 3.
- Alcimus, Aretes maritus, III, 32, 24.
- Alcimus Siculus, historicus, IV, 296.
- Alcimus, locus in Attica, II, 353, 1.
- Alcippe, Cœnomai f., uxor Eueni, mater Marpesæ, IV, 401, 5.
- Alcippe, Alciones f., IV, 422, 46.
- Alesthesis Sybaritæ luxuria, III, 141, 85.
- Alemæon, Amphiarai f., Eriphylen matrem interficit, III, 305, 23. Pater Laodamiæ, IV, 506, 3.
- Alemæon Athen., Leobotæ pater, II, 619, 5.
- Alemæon Crotoniata, Pythagoræ auditor. Ejus scripta, III, 581, 25.
- cmæonidæ templum Delphicum reædificant, II, 110, 17.
- Λυκόποδες, Hippie tyrannus et reliquis Pisistratidis bellum inferentes Lipsydrium muniunt, II, 110, 16.
- Alcmæonis, poema, II, 9, 3.
- Alcman poeta, Agesidæ verna, II, 209, 22. Ejus carmina, II, 626, 5.
- Alemena soror Licymnii, III, 25, 6. Electryone patre interfecto, Argis se Thebas confert, ubi nupsit Amphitryoni Electryonis cædem ultri, II, 28, 1. Concubitus pretium a Jove accipit carchesium, II, 29, 3. Cum Hercule Thebis Tiryntem proficiscitur, III, 369, 20.
- Alecon, Erechthei f., pater Phaleri et Chalciopes, cum filia ex Attica in Eubœam fugit, II, 462, 5.
- Alecyone Aëoli vel Scironis f., IV, 514, Anthedoni Glaucum parit, III, 151, 12.
- Alecyone, Corinthia, Agemonis f., III, 137, 76.
- Alecyonei gigantis filia septem, earumque nomina, IV, 422, 46.
- Alecyonii dii quot, IV, 422, 46.
- Ἀλέαα, ludi Arcadici, III, 123, 26.
- Aledrus, Acamantis f., pater Chytri, IV, 527, 10.
- Ἀλήθιον πεδίον Lyciæ unde dictum, III, 303, 12; 236, 92.
- Aleta cantilena, II, 164, 197.
- Ἀληται sive Titanes in Phenicum mythologia, III, 567, 8.
- Ἀλητήρ, Sicyonia et Ithacensis saltatio, II, 284, 50.
- Aletes Corinthio excidit; patriam recuperare studet; a bubulco glebam dono accipit, omen faustum, II, 487, 80.
- Aleman in Germania, i. e. convenæ, colluvies, III, 662, 31.
- Aleuadæ, III, 72, 1.
- Aleuas, Pyrrhi f.; sub eo Thessalia in 4 partes distributa, II, 151, 145. Simi pater, III, 72, 2. De ipso Sinno v. III, 152, 150.
- Alexamenus Styreus vel Teius, primus dialogos scripsit, III, 579, 15; II, 187, 277.
- Alexander (Paris) ap. Menelaum, IV, 463; quando Helenam rapuerit, III, 503, 3; eam in Ægyptum abducit, II, 470, 3. Ex ea procreat Aganum, III, 340, 18.
- Alexandri amores, vitæque finis, III, 69, 1. Ejus ex Cœnone filius Cōrythus, III, 69, 2.
- Alexander I rex Epiri a Tarentinis contra Barbaros auxilio accessit, II, 181, 255.
- Alexander I Amyntæ I filius, Macedonia rex per 14 annos, Xerxis æqualis; filios habuit Perdiccæ II et Amyntæ III, 691. Cimonem donis corrupisse putatur, ne in regnum summ arma moveret, II, 55, 4.
- Alexander II, Amyntæ II filius et successor, cui ipsi succedit Ptolemæus Alorites, III, 691.
- Alexandri III Magni stirps ab Oceano et Thetide repetita, III, 584, 49. Attali capiti calicem impegit; ad Illyrios fugit, III, 161, 5. Quando patri Philippo successerit, III, 691; 672, 4. Demagogos decem ab Atheniensibus sibi tradi poscit, II, 471, 9; 493, 16. Thebas evertit, III, 122, 25. In Asiam trajicienti auream coronam afferunt legati Romanorum, III, 538, 25: Quibusnam copiis instructus in Asiam trajecerit, II, 472, 10. Ab exulibus Heracleotis contra Dionysium Heracleæ tyrannum excitatur, III, 529, 4. Ad Ilium sacra faciens Bagoam, quem deperibat, publice exosculatus est, II, 241, 19. Puerum Iassensem a Delphino amatum Neptuni sacerdotio præfecit, IV, 422. Æneam sacerdotii honoribus arcet, II, 343, 4. Post Tyri expugnationem Pnytagoram donis cumulat, II, 472, 12. Judæos propter prohibitatem et fidem magni facit; Samaritidem regionem a tributo liberam esse jubet, II, 395, 15. Judæos aliquos Alexandriam transducit, III, 512, 15. Non attigit Cappadociam, II, 452, 1 α. Nulla eum convenit Amazo, II, 474, 18. Statram ducit, Amastrin dat Cratero, III,

- 529, 4. E Barsine Herculem genuit, III, 694, 697, 2. Oropium Sogdianæ præfectum constituit, III, 668, 1. Phradam in Drangis urbem Prophthasiam appellari jubet, III, 643, 32. Durines eversæ urbis incolas in Characem urbem, quam Alexandriam vocari jussit, transducit, III, 478, 44. Xylenopolim ad Indum condit, III, 476, sq. Currus quo corpus regis Alexandriam vectum est, II, 452, 1. Alexandri corporis fragrantia, II, 290, 84. Ejus in statua apud Coos ambrosia flos nascebatur, IV, 357, 6. Alexander honesti et decori observantissimus, IV, 357, 5. Ejus verecundia, III, 515, 26; temulentia, IV, 357, 4; convivia, II, 474, 20. III, 196, 16; 18. Persicis stolis utitur, II, 477, 31. Cf. de ejus fortuna moribusque, IV, 555, 40-42. Phocionem quomodo honoravit, II, 475, 23; Xenocrati phil. pecuniam mittit, IV, 171, 48. Ejus adulator Nicesias, IV, 414, 7; Anaxarchus, III, 164, 18; (Gergithius fictus assentator, II, 310, 25;) comes et amasius Æschrius, IV, 462. Ejus dictum III, 47, 49; in eum dictum Theocriti, II, 86.
- Alexander, Alexandri M. et Roxanæ f., III, 694, 1; 668, 1; a Cassandro interfectus, III, 697, 2.
- Alexander, Crateri f., rex Eubœæ, maritus Nicææ, III, 71, 694; 703, 3; 697, 2.
- Alexander, Cassandri et Thessalonicæ f. natu minimus, Lysandram, Ptolemæi I filiam, uxorem ducit; coorto sibi bello cum Antipatro fratre majore, auxilio advocat Demetrium Poliorcetem, a quo occisus est (294), III, 695, 3; 698, 3.
- Alexander Achæi sen. filius, frater Laodices, quæ Antiochi Thei uxor erat; Sardes tenet; favet ceptis Antiochi Hieracis, III, 710, 8.
- Alexander filius Seleuci Callinici. V. *Seleucus Ceraunus*.
- Alexander Bala, juvenis Smyrnæus, qui Antiochi Epiphanis filium se dictitabat; ab Attalo II Zenophani traditur, qui e Cilicia eum tempore opportuno in Syriæ regnum duceret, II, præf. p. xii, 14. Exercitu mercenario et Ptolemæi Attalique copiis Demetrium Soterem vincit regnoque Syriæ potitur. Regni tempus. A Demetrio Nicatore, D. Soteris filio, ad Antiochium victus et imperio ejectus est, III, 711, 15; 712, 16. Ejus filius Antiochus, III, 712, 17. Uxorem duxerat Cleopatram, Ptolemæi Philometoris filiam, quam deinde ademit ei Ptolemæus ac Demetrio Nicatori Syriam sibi armis vindicatore despondet. Antiochenses ab eo deficient, auctore Hierace et Diodoto, II, præf. p. xvi, 19; proelio victus, Abas in Arabiam fugit, ad Dioclem, cui Antiochum f. traxerat; ibi Heliadis et Casii proditione interficitur, II, præf. p. xvi, 20. Diogenem peripateticum in honore habebat, III, 657. Tanquam filius ejus Alexander Zabina a Ptolemæo Physcone Demetrio Nicatori opponitur, III, 713, 20.
- Alexander Zabina, quasi Alex. Balæ filius, a Ptolemæo Physcone in Syriam mittitur, ut regnum sibi vindicaret. Demetrium Nicatorem prope Damascum vincit, III, 713, 20; IV, 524, 4.
- Alexander I (*Ptolemæi VII filius junior, qui post fratrem Ptolemæum Soterem II una cum Cleopatra matre regnavit*, 107-89), luxuria diffluens, III, 265, 37. Cf. Ptolemæus IX et X.
- Alexander, Hyrcani f., post Aristobulum fratrem rex Judæorum, a Ptolemæo Lathuro ad Jordanem victus, III, 322, 5, 414, 75.
- Alexander et Aristobulus, Herodis f., Antipatri fratris calumniis circumventi a patre capite plectuntur, III, 351 sq., 5.
- Alexander Severus filiam duxit Martiani; quem deinceps conspirantem interemit, filiamque ejus repudiavit, III, 673, 9. Sub hoc, ut videtur, Carpi stipendia sibi annua solvi postulabant, IV, 186, 8.
- Alexander, Placidia, Olybrii uxoris, procurator, a Zenone commendatus, IV, 120, 13; eundem Zeno Comitem rerum privatarum fecit, ibid. Cf. De rebus Alexandri Exc. ex Herodiani historia, IV, 593 sq.
- Alexander Cytherius, musicus, psalterium perfectius reddidit, III, 482, 77.
- Alexander Ephesius, δ λύχνος, hist. et geogr., III, 244.
- Alexander Polyhistor, III, 206.
- Alexander (?), Augusti præceptor, Apollonia in Pergamum patriam redit, III, 435, 17.
- Alexander Argivus, Theodori p., III, 704, 2.
- Alexander, Thrasymachi Thessali pater, III, 704, 2.
- Alexander, Demetrii f., Trianus e Bithynia, longævus, III, 609, 1.
- Alexandriæ urbis condendæ locus, quomodo Alexandro indicatus sit, II, 199, a. In recens conditam Judæos etiam congregavit Alexander M., II, 395, 15. Alexandria et Rhodus sub eodem meridiano sitæ, III, 286, 80. Alexandriae phylæ, quibus Bacchica nomina dedit Ptolem. Philopator, III, 164, 21. Alexandrinorum seditionem dissolvit Horus (453), IV, 101, 22. Alexandrini Hypatiam Theonis phil. filiam discerpunt, III, 176, 87. Ἀλεξανδρεῖωνται, IV, 584, 52. Alexandrini Andron, Aristonicus, Bathyllus, Chæremon, Isidorus, Lysimachus, Nicanor, Nicander, Seleucus, Timagenes, q. v.
- Alexandria, Troadis urbs, IV, 385, 4. Ex ea Hegemon poeta et Hegesianax, q. v.
- Alexandria; sic ab Alexandro M. Charax urbs appellata est, III, 478, 44.
- Alexandria in Asia a Leonnato jussu Alexandri condita, III, 476, 39.
- Alexarchus, Cassandri regis frater, Uranopolim in Atho m. condit; etiam novorum vocabulorum architectus, III, 169, 5.
- Alexarchus historicus, IV, 298.
- Alexandrides (Anaxandrides) Delphus scriptor, III, 106. ad eum Polemonis epistola, III, 137, 76 a.
- Alexini philosophi Olympiæ commoratio, vitæque finis, III, 44, 35; IV, 156, 5.
- Alexinus dialecticus in Craterum Mac. carmen scripsit, III, 46, 42.
- Alexippos, Hippolochi p., III, 704, 2.
- Alexis, Epei frater, Elei filius, II, 189, 281.
- Alexis comicus primus parasitos in scenam produxit, III, 359, 17.
- Alexis Samius, historicus, IV, 299.
- Alimala, Lyciæ opp., IV, 133, 2.
- Alimus herba famem arcens, II, 33, 19; 40, 18.
- Alinda (s. Calynda), Cariæ opp., III, 234, 60.
- Aliphani in Italia puteus, IV, 437, 16.
- Alipsuri. V. Amilsuri.
- Alitemnorum, Libyæ gentis, mos, III, 463, 138.
- Allobroges, III, 645, 59.
- Allitrochades, Indorum rex, Sandrocotti f., ad quem Daimachus missus est, II, 423, 30; 440.
- Allovichus Gothus Eusebium præpositum Ravennæ fustibus necari jubet, IV, 60, 13; occiditur ipse, IV, 60, 14.
- Almelon vel Amelon, Babyloniorum rex antediluvianus, II, 499, 5.
- Almene (*Armene*?), urbs ad Pontum Euxinum, III, 598, 62.
- Alone, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Alope, Locridis urbs, terræ motu læsa, IV, 381, 2.
- Alope, in Amazonum regione, postea Zelia, II, 339, 4; postea Lycia, ad Ephesum sita. Ejus mulieres cur sint Amazones vocatæ, IV, 512, 3.

- Alpeocensis ex Antiochide tribu Aristides, II, 366, 14.
 Alorus, Chaldæorum rex ante diluuium, IV, 280, 1. II, 499, 5.
 Alpes olim Πικατα ὄρη, dein Ὀλβια, postea Ἀλβια, III, 273, 48. Alpium longitudo, III, 323, 10. Ad Alpes habitarem Hyperborei, III, 289, 90. Circa eas lacus, ad quem calthæ flores, III, 416, 82.
 Alphisibæa Baccho Medum parit, IV, 428, 3.
 Alpheus fluv., III, 44, 35; ad eum posita columna fœderis Lacedæmoniorum et Tegeatarum, II, 134, 90.
 Alpheus, pater Melanthiæ, II, 136, 95. Ex posteris ejus Althephas, II, 135, 94. Alpei et Dianæ ara Olympica, II, 36, 29.
 Alphinus, Hyperidis consobrinus, II, 50, 65.
 Althæa, The-tii f., mater Deianiræ, III, 165, 21.
 Althæis, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
 Althamenes e Creta in Rhodum migrat, ubi templum Jovis Atabyrii condit; patrem Catrem, Cretensium regem, invitus occidit; præ mœore moritur; post mortem Rhodiis heros, III, 177.
 Althephas, ex Alpei posteris, qui viti cuidam nomen dedit, II, 135, 94.
 Altus, locus prope Thessalonicen, IV, 509, 2.
 Alucius, Apiliutæ f., ex Interanesia Lusitanus longævus, III, 669, 1. Docurii pater, ib.
 Alusias (Lusias), fluvius in Thuriorum regione, ubi νομφων Λουσιάζων antra, II, 372, 6.
 Alyattes Mermnada, Sadyattis pater, Alyattis avus, III, 396, 63.
 Alyattes, Sadyattis ex sorore filius, rex Lydorum, III, 396, 63; a Lyde patris sorore ad mitiores mores adducitur, IV, 530. Ejus indoles; Smyrnam expugnat, III, 396, 64. Caribus bellum infert, ad quam expeditionem Cræsus filius ex Adramyttio copias adducit, III, 397, 65. Pater Cræsi et Adramyti, II, 163, 191. Ad eum Coreyræos pueros castrandos mitti jussit Periander, III, 394, 60. IV, 396, 13. Alyattes Thracæ colonos in Lydiam advocat, III, 413, 71.
 Alybe Homericæ in Bithynia sita, III, 495, 45.
 Alybe vel Calpe, Herculis columna, III, 640, 16.
 Alybia, Athemii f., Recimeri uxor, IV, 617, 209.
 Alycus ad Aphidnas a Tyndaridis interfectus, IV, 427, 3.
 Alycus, locus agri Megarici, IV, 427, 3.
 Amadoco Sentes insidias parat, II, 154, 161.
 Amalchius, oceanus septemtrionalis, II, 388, 6 a.
 Amalthea, Jovis nutritrix, III, 156, 42.
 Amaltheæ cornu, locus prope Hipponium, a Gelone exstructus, II, 479, 41.
 Amamnenes, rex Ægypti (dyn. XII), II, 557, 560.
 Amandra vicus, postea Iconium urbs, IV, 544, 18.
 Amantia in Illyria, v. Abantia, III, 30, 1.
 Amasea ad Pontum, IV, 134, 6; a Lucullo capitur, III, 555, 54.
 Amasias, Aramæi f., Gelamii pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Amasis, rex Æg., IV, 552, 27; Inachi æqualis, Anarim excidit, III, 509, 2. Nitetidem ad Cyrum mittit, II, 91, 11.
 Amastrianus Myronianus scriptor, IV, 454.
 Amastris Amazon, IV, 385, 9.
 Amastris, Oxatris f., ab Alexandro datur Cratero; hoc eam deserente, a Dionysio ducitur, Heracleæ tyranno, cui tres liberos peperit, cujusque post mortem regnum administrat, favente Antigono, et Lysimacho, qui uxorem ducit, et Sardes accessit; ab hoc quoque deserta redit Heracleam, et Amastrim urbem in Paphlagonia condit, III, 529 sq., 4; IV, 385, 9. A filiis Clearcho et Oxathre mari suffocatur, III, 531, 5. Cædem ejus ulciscitur Lysimachus, 531, 6.
 Amastris, Paphlagoniæ urbs, ab Amastride Perside (sec. alios ab Am. Amazon), IV, 385, 9; III, 530, 4; urbem tenet Eumenes, qui eam Ariobarzani tradit, III, 535, 16; a Connacorige (post proditam Heracleam) occupatur; dein Triario ab eo traditur, III, 553, 52.
 Amata, Lafini uxor; ejus mors, III, 93, 23.
 Amathus Cypri urbs, II, 472, 12. Amathusius Creon hist., IV, 371.
 Amaurus, pedibus claudus, rex Tenediorum, II, 213, 7, 2.
 Amazonum in Asia sedes, III, 315, 3. II, 21, 1. III, 204, 4. II, 339, 4. IV, 512, 3. Nominis etymologia, IV, 512, 3. Amazones ad Thermodontem a matribus generis seriem recensent, III, 597, 58. E Libya in Asiam transierunt; Atlanticum populum in Libya subegerunt; in Asia urbes considerunt plurimas, II, 9, 9; ab iis dictæ: Epheusus, Anæa, Myrina, Cyme, Elæa in Bithynia, et Thiba ad Pontum, III, 597, 58. Aliarum Amazonum nomina sunt: Tralla, Isocratea, Palla, III, 597, 58, Sanape, II, 348, 2. Sub Euryppyle expeditionem suscipiunt contra Asayrios Mesopotamiæ, III, 595, 48. Contra ipsas expeditionem suscepit Hercules, III, 201, 4, qui regionem inter Mycalen et Pitanen sitam iis concessit, II, 222, 34. Amazon dolo a Theseo abducta, II, 19, 1. Amazones contra Athenienses pugnant, Antiopei ad Thesei latus pugnantem occidunt, II, 32, 16. Expeditio in Atticam quo anno facta sit, III, 503, 3. Quæ de Amazone Alexandrum convenienter feruntur, ficta sunt, II, 474, 18; IV, 475, 4. Amazonium in Attica, Bœotia et Bithynia, III, 597, 58.
 Ambaron, Persarum castellum, quinque dierum itineris a Circæio distans, IV, 275, 4.
 Ambasum, urbs Phrygiæ, III, 233, 49.
 Ambatus, Docurii f., ex Interanesia Lusitanus longævus, III, 609, 1.
 Ambracia, Phorbantis f., Mesoli uxor, mater Dexameni, II, 148, 135.
 Ambracia, Melanei f., Euryti soror, a qua urbs Ambracia nomen habet, IV, 344.
 Ambracia, Epiri urbs; de ejus possessione coram Cragaleo iudice disceptant Hercules, Apollo et Diana. Herculi urbs adjudicatur, IV, 343 sq. Ambraciote Apollini servatūri sacrificant, IV, 344. Ambraciote contra Epirotas bellum gerunt, quod adventu Sisiphidarum ad felicem exitum perducitur, IV, 344. Ambraciam coloniam deduxit Gorgus Cypseli frater (filius), IV, 344. Urbis tyranni Phalæcus, Phaylus, Periander; mutationes reipubl., II, 148, 136. Ambraciæ pars Dexameni, II, 148, 135. Ambraciota Epigonus, q. v.
 Ambrosia Hyas, III, 304, 19.
 Ambrosia flos, IV, 357, 6.
 Ambrus et Yezidus Caisi fratris Byzantium profecti præfecturam Arabicam administrant, IV, 179.
 Ambrus, Alamundari f., tributa sibi debita a Justiniano per Persas postulat (562), III, 216. IV, 211. 216. 220, 15; ad Justinum de stipendiis legatos mittit; nihil obtinet, IV, 223 sq. Camboso fratri jubet ut Alamundari Romanis addicti terram vastet, IV, 225, 17.
 Amegalarus, rex Chaldæorum ante diluuium, IV, 280, 2; II, 499, 5.
 Amelæagoras Atheniensis, Eleusinius, Chalcedonius, II, 21.
 Amempsinus, Babylon. rex antediluvianus, II, 499, 5. 6.
 Amenophis (Amenophis), Æg. rex (dyn. XVIII, 3), II, 573, 50; (dyn. XVIII, 8) II, 573; (dyn. XVIII, 17) II, 573; (dyn. XIX, 3) in Æthiopiā fugit cum Setho filio, II, 580 sq. Amenophis, pater Ramesses, nocturnis

- terroribus ut se liberaret, homines impuros Ægypto pellere statuit. At ipse ab impuris istis sub Mose et Josepho ducibus pulsus in Æthiopiam fugit, relicta uxore gravida, quæ Messenen peperit, qui cladis ultor patrem ex exilio revocat, III, 495, 1. — Amenophis Taita, rex Æg. (dyn. XXI, 4), II, 590. — Amenophthis rex, Memnon lapis, III, 522.
- Amenis. V. Amesses.
- Ameritæ. Vide Homeritæ.
- Amesses (Amensis), soror Amenophis, Æg. regina (dyn. XVIII, 4), II, 573.
- Amestris Artaxerxis filia et uxor, II, 97, 7.
- Amida, munitissima Mesopotamiæ urbs, a Cabade Persa capta, postmodo ab Anastasio restaurata, IV, 142, 6.
- Amilcar in Eryce Romanos obsidet, III, 90, 16.
- Amillarus, rex Chaldaeorum, IV, 280, 1.
- Amilmarudachus, Nabocodrosori f., a Neriglisaro genero occiditur, IV, 283, 8. 9.
- Amilsuri (*Alipsuri* Jorn.), gens barbara, quæ Hunnorum metu ad Romanorum societatem confugit, IV, 71, 1.
- Aminei Thessaliæ vites suas in Italiam transtulerunt, II, 151, 146.
- Amisodarum, Cariæ dynasta, cujus filiam duxit Bellerophon, II, 43, 2.
- Amisus, II, 452, 1 a. Eo ad Mithridatem Heracleotæ frumentum mittunt, III, 538, 24; urbs a Lucullo et Murena obsessa, III, 606, 12; capta, III, 549, 45. Amiseni Hypsirates et Tyrannion, q. v.
- Amitrochatis Indiæ regis ad Antiochum Soterem epistola, IV, 421, 43.
- Ammanitæ a Davide subacti, III, 225, 18.
- Ammenemes vel Amenemes, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 6), II, 560; alius (dyn. XIX, 5), II, 581. Cf. reges Æg. XXXII et XXXIII in serie Eratostenica, II, 561.
- Ammonon vel Almelon, rex Chaldaeorum, IV, 280, 1; II, 499, 5.
- Ammeres, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 5), II, 560.
- Amnigus (s. Amingus), dux Francorum bellum contra Romanos renovat (561), IV, 204, 8.
- Ammites fluv. ad Apollonium Chalcidicam in Bolben influit, IV, 420, 40.
- Ammon Juppiter, II, 166, 206. Ammon (*Amun*) quid significet, II, 613, 75.
- Ammon pastor cum pecoribus ex Africa ad Liberum regem in Ægyptum venit, a quo agrum Thebanum accipit. Rei hujus memoria in forma qua Ammon effingitur, II, 332, 6. — Ammon semideus, rex Ægypti, II, 531 a. — Ammonis oraculum Lacedæmonii adeunt, IV, 472.
- Ammon, geometra, IV, 67, 43.
- Ammon, Hipponici cognomen, II, 199 b.
- Ammoneæ stelæ, quibus vetus de diis doctrina inscripta, III, 564, 5.
- Ammonis insula in mari extero, IV, 443, 1.
- Ammoniacus sal ex Ægypto in Persiam mittitur, II, 92, 15.
- Ἀμμωνιάς, navis sacra Athen., II, 121, 49.
- Ἀμμωνίς vocatur Libya, III, 238, 17.
- Ammus, Cephallenæ locus, II, 41, 64.
- Ammaces, v. Acamnaces, III, 337, 9.
- Amolbus, urbs Magnetum, IV, 346, 1.
- Amor deus. Ei Samii Eleutheria celebrant, IV, 406; sacra ei faciunt Lacedæmonii et Cretenses, IV, 501, 7.
- Amorceus Nocalius (*Amru 'U Kais, pater Alamundari, avus Ambri, Hierensium rex XVI, ap. Pocock. Spec. hist. p. 69*), e Persia profugus, partem Arabiæ Petraeæ et Jotaben insulam sibi subjicit regnumque ibi condit. Fœdus cum Romanis initurus Petrum episcopum Sarcenorum ad Leonem imp. mittit, deinde ipse ad imper-
- torem venit, votique compos et honoribus affectus revertitur (473), IV, 112, 1.
- Amorgus ins., III, 644, 44; ferax, II, 218, 19. Olim Pancale et Psychia, et Carcesia; ejus urbes tres, III, 379, 47.
- Amos. V. Tutmosis.
- Amosis, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 8), II, 593.
- Amosis rex Æg. priscum in Ilithyæ urbe homines Junoni mactandi morem sustulit, II, 615, 83.
- Ampeliotæ, Libyæ gens, donarium quale Delphos miserint, III, 107, 4.
- Ἀμπελιῶτες γῆ quæ ad Seleuciam in Pieria effoditur, III, 277, 64.
- Ampelus, Cyrenaicæ regionis urbs, III, 295, 5. Amphiraus, III, 408, Argonauta, II, 17, 1; coactus contra Thebas egrediens quid Alcemoni filio mandaverit, III, 303, 23; terra haustus, III, 337, 8; IV, 471.
- Ἀμπεραίου Διὸς ἱερὸν, non longe ab Oropo situm, II, 256, § 6. III, 44, 36. Ara ad Byzantium, III, 149, 16.
- Amphicles, Chiorum tyrannus, IV, 431.
- Amphiclus, Eubœus ex Hestiazæ, post Cœnopionem rex Chii insulæ, II, 50, 13.
- Amphicrates Atheniensis, historicus, IV, 300.
- Amphictyon, Itoni p., III, 234, 53; IV, 339, 1.
- Amphictyone, Phthii f., Asterio parit Dotidem, III, 153, 21.
- Amphictyones Pythios ludos ob Pythonem interfectum instituunt, II, 189, 282. Solonis auctoritate bellum Cirrhæis indicunt, II, 184, 265.
- Amphidamas, Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2. Cleasonymi pater, III, 33, 35.
- Amphilochi, opp. Lusitaniæ, III, 301, 5.
- Amphilochus in Lusitania diem obit, III, 301, 5.
- Amphilochus puer, Olenus, ab ansera amatur, II, 314, 36.
- Amphilochus historicus, IV, 300.
- Amphilochus quidam, II, 318, 47.
- Amphimeni Coo cum Pindaro contentio fuit, II, 188, 297.
- Amphiphanes, Phegei f., II, 144, 115.
- Amphion et Zethus. Eorum historia sec. Cephalionem, III, 628. Quomodo Antiopan matrem liberaverint, III, 365, 14. Amphion ab Apolline lyra donatur, II, 196, 8, vel a Musis, IV, 339, 2. Quomodo intelligenda sit fabula de lapidibus lyrae sonos secutis, IV, 539, 10. Homolœi p., III, 309, 2. Amphion et Zethus Ogygen ad Ogygias portas sepulcro condunt, III, 309, 2 a.
- Amphion Thespiensis historicus, IV, 301.
- Amphipolitæ, Chalcidensium colonis in urbem receptis, plerique ab his ejecti sunt, I, 154, 160.
- Amphipoli a Perseo thesaurum conditum esse finxit Andriacus, II, præf. xiv, 16. Amphipolis a Taxile, Mithridatis duce, capitur, III, 542, 32. Amphipolitæ: Zoilus, Sarce, Dizas, Mantis, Cæprezus, Philippus, q. v.
- Amphipolis, Syriæ urbs, III, 237, 99.
- Amphiryus sive Ambiryus, Thessaliæ fluvius, II, 7, 2.
- Ἀμφιρηνήσεως δίκαι ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
- Ἀμφίρηναι quinam sint, III, 283, 70.
- Amphissa, Locridis urbs, unde dicta, II, 145, 120; ab Adraemone condita, *ibid.*
- Amphithemis vel Garamas, Acacallidis f., IV, 295, 4; in Libya gignit filios Adyrmachidem, Araracellum, Byzam (vel Asbytam), Machlyem, Macam, Psyllum, IV, 294, 1.
- Amphitres Leodamantem occidit, regnoque Mileti potitur; a filijs Leodamantis, qui Assesum se receperant, victus interficitur; filii ipsius fuga disperguuntur, III, 388, 54.
- Amphitropus electus morem Atticus, II, 620, 6.
- Amphitryo, Electryonis cædem ultus, Alcmene uxorem ducit, II, 28, 1. Prædam inter socios dividit (in bello

- contra Teleboas gesto); sibi retinet poculum, II, 67, 1. Pater Herculis, IV, 338, 2. Datum ei de Herculis futura plura oraculum, III, 369, 20. Ejus bubulei, II, 29, 4. Amra, Abracaadi f., IV, 547, 11. Pater Mosis et Aaronis, *ib.* Amram, Clathri f., III, 217.
- Amuhia (*Aroita*) Asdahagis Medi f., Nabucodrossori despondetur, IV, 282, 7.
- Amulius, III, 74 sqq. 84 sqq. Ejus rex, III, 411. II, *præf.* p. VIII, 6.
- Amun, Ammon, ap. Ægyptios quid significet, II, 389, 9.
- Amurius (C.) Tiro, e Cornelia urbe longævus, III, 603, 29.
- Amus, Cariæ urbs, II, 234, 56.
- Amuthartæus, rex Æg. XXXVII, sec. Eratosth., II, 565.
- Amyre sive Cittia, Salaminis Cypriorum regis f., ejus sepulchrum, IV, 469.
- Amyclæ, II, 627, 11. Amyclæus ager ab Heraclidis conceditur Philonomo, qui ex Lesbo colonos adducit, III, 375, 36. Amyclæensium contra Spartanos bellum, II, 127, 75.
- Amyclas, Lacedæmonis f., Leucippi pater, III, 324, 22.
- Amyclas et Clinias Pythagorici, Platonem impederunt, ne commentarios Democriti combureret, II, 290, 83.
- Ἀμύκτες in India, II, 424, 30; 423, 29.
- Amycus, rex Bebrycum, a Polluce pugilatu victus, II, 19, 9; IV, 548, 15; a Mariandynis occisus, II, 39, 49.
- Amycus (Amyci heroum), locus ad Propontidem, non longe ab Nymphæo Chalcedonio dissitus, IV, 304.
- Amymones, Epiri gens, II, 462, 4.
- Amyndandi, Athamanum regis, filius Galæstes, II, *præf.* XVIII, 22.
- Amyntæ, Thesprotiæ populus, II, 143, 134.
- Amyntas I, Aeropi f., regnat 42 annis; succedit Alexander filius, III, 690; II, 152, 154.
- Amyntas II Aridæi f., Amyntæ nepos, Alexandri I pronepos, post Archelaum II vel Aeropum II regnat annum unum; a Pausania ejectus mox redit regnatque annos sex; iterum ejectus iterumque restitutus regnat annos octodecim; succedit Alexander II filius, III, 691. Alter ejus filius Perdicas III et Philippus II, *ibid.*
- Amyntas filius Alexandri I, frater Perdicæ II, pater Aridæi, privatam vitam egit, III, 591.
- Amyntas ὁ μικρὸς a Derda, quem contumelia affecerat, insidiis appetitur, II, 153, 156.
- Amyntas, Cratis f., Pierius, Thessalorum prætor (194 a. C.), III, 703, 2.
- Amyntor, Pheretis f., Astydamiæ p., IV, 286.
- Amyrus in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
- Amyrice (vel Amyrus) Thessaliæ urbs. Amyræi primum vocabantur Eordi, deinde Leleges et Centauri et Hippocentauri, II, 465, 5.
- Amyrus. V. Amyrice.
- Amyrtæus, Æg. rex XXXIII sec. Eratosth., II, 558.
- Amyrtæus, Saita, Æg. rex (dynast. XXVIII), II, 596.
- Amystis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Amythaon, Cretei et Tyrus f., III, 302, 3; Melampodis pater, IV, 390, 9.
- Amythaonidæ prudentia clari, III, 374, 33.
- Amytis (*Amytis*? Amuhia, Euseb.), Astyagis, Mediæ satrapæ, filia, Nabucodrossori Chaldæo despondetur, II, 502, 12.
- Amytis. V. Anutis
- Anacampseros herba, III, 515, 30.
- Anaceum Athen. a Polygnoto pictum, III, 481, 71.
- Anacharsis, 7 sæpp. unus, II, 244, 28. E Galactophagis Scythis oriundus in Græciam venit, III, 460, 123. Quando Athenas ad Solonem venerit, II, 40, 16; IV, 502, 15. Mysonem convenit, IV, 502, 16.
- Anacreon, III, 73; 8. Ejus ætas, II, 279, 23. Poeta in amando puero Polycratis rivalis, IV, 299, 2. Ejus inventum barbitum, III, 3, 5. Anacreontis locus a Posidonio explicatus, III, 277, 67.
- Anactorium a Cypseli filio colonis frequentatum, III, 392, 58.
- Anacyndaraxes, Sardanapalli pater, II, 180, 253.
- Anacus tibicen, IV, 301.
- Anadoma, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Anæa in Caria, Menelai poetæ patria, IV, 451, 9; ab Amazone dicta, III, 597, 58.
- Anagæus (Hunnus), Turcarum dux, ad Bosporum castra habet (576), IV, 247, 43. Utiguratorum præf., IV, 247.
- Anagastes Ornigiseli f., Istri fl. custodia præfectus, IV, 108, 38. Gotherum manum ad deditionem adigit (467), IV, 108, 39. Ullibum (?) Scytham interfecit, IV, 616, 205. Rebellat (470), IV, 216, 206, 2.
- Ἀναδείας γῶρος in Troade, II, 370, 21.
- Anaitis, Venus Babyloniorum, II, 498, 2.
- Anaitidis statuæ ab Artaxerxe Memnone dedicatæ, II, 509, 16.
- Anacastes Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
- Ananias, Oniæ f., dux sub Cleopatra regina, III, 491, 3.
- Anaphes insulæ incolæ ob perdicum multitudinem emigrare coacti, IV, 421, 42.
- Anapulus Byzantii, IV, 150, 22.
- Anapus, Siciliæ fl., II, 373, 8.
- Anastasius, ex Epidamno urbe ortus, post mortem Zenonis imp., uxore ejus Ariadne atque regno potitur, IV, 141, 5. Longinum, Zenonis fratrem, in Isauriam amandat, IV, 141, 5. Isaurorum rebellionem pro Joannem Scytham restinguit, IV, 141, 6. Arabes Scenitas, qui vicinas Rom. imp. provincias depopulabantur, per duces suos clade affligit adeo ut pacem petant, IV, 142, 6. Contra Persas, qui rupto fœdere Armeniam invaserant, duces mittit Ariobindum, Patricium, Hypatem, Appionem, IV, 142, 6 et 7. Avum Nonnosi ad Aretham Sarcenorum Chindenorum principem mittit (c. an. 498), IV, 179. — Ejus rerum publicarum administratio, IV, 621, 215 sq.
- Anatha sive Tyrus, in Euphrate castellum, III, 590, 22.
- Anatole, Indiæ mons, ad Gangem, unde nomen habeat, II, 441, 4 a.
- Anatolius magister, Juliani in exp. Persica comes, IV, 5.
- Anatolius ad Attilam legatus mittitur, cum quo pacis conditiones componit, IV, 74, 5; iterum a Theodosio ad Attilam una cum Nomo mittitur (449), IV, 97, 13 et 14 613, 198.
- Anaxagoras philos., IV, 101, 6. Calliade archonte Athenis philosophari cœpit (480), II, 362, 2; septem sapientibus annumeratur, IV, 48, 8. Ejus sententia de Homeri carminum argumento, III, 581, 26; de luna, II, 30, 9; de aerolithis, II, 441, 5. Anaxagoras a Democrito reprehensus, III, 582, 33. Ejus accusatores, defensores et condemnatio, III, 163, 14; 43, 31; 243, 141; discipulus Themistocles, II, 53, 1; et Metrodorus Lampsacenus, III, 581, 26. Anaxagoræ cum Sosibio contentio fuit, II, 188, 297.
- Anaxander, Thebanorum in Thermopylis dux, IV, 338, 3.
- Anaxandrides. V. Alexandrides.
- Anaxarchus Eudæmonicus, Alexandri M. adulator, III, 164, 18. Ejus luxuria, II, 308, 14; dictum, IV, 159, 10.
- Anaxibia in India Solis amorem fugit, II, 441, 4 a.
- Anaxicrates, archon Athen., III, 170, 9.
- Anaxicrates, historicus, IV, 301.
- Anaxilas, Rhegiorum tyrannus, II, 173, 228; Olympiis ludis rheda victor, Græcos convivio excipit. Epinicion ei scripsit Simonides, II, 219, 25. Post victoriam Olympi-

- cam, monetis rhedam et leporem insculpsit, II, 173, 228 a.
- Anaxilaus medicus, II, 84 b.
- Anaximander Lampsacenus, II, 67, 3.
- Anaximander Milesius, II, 5, 1; gnōmonem et horoscopia invenit, III, 581, 27.
- Anaximander Milesius junior, historicus, II, 67 a.
- Anaximenis contra Phrynen oratio Euthiæ tribui solet, II, 354, 5; III, 51, 67; maledicus scriptor, II, 84 b. In eum Theocriti Chii dicitur, II, 86 b. Archiæ Thurii magister, II, 368, 18.
- Anazarba, Ciliciæ opp., patria Asclepiadis hist., III, 306.
- Anceus, Arcadiæ mons, IV, 318, 2.
- Anceus, Lycurgi et Antioques vel Antioques f., apud Arcades colitur, II, 133, 89; IV, 336.
- Anceus, Neptuni et Astypalææ f., in Samo agriculturam exercens, quomodo mortuus sit, II, 159, 176. Samii rex, II, 215, 10.
- Anchemolus, Rhœti f.; ejus facinus, III, 231, 28.
- Anchiale, Iapeti f., a qua urbs cognominis; mater Cydni, a quo fluvius, III, 486, 1; 188, 11.
- Anchiale vel Anthilene (?) Apollini Oaxem parit, IV, 476, 1.
- Anchiale urbs ab Anchiale condita, III, 188, 11; vel a Sardanapallo, II, 305, 5.
- Anchialeus fluv. ad Anchialen urbem, III, 487, 1.
- Anchialus Parin educavit, III, 303, 11.
- Anchialus in Thracia a Gothis vastata, III, 681, 22.
- Anchimolius Lacedæmonius contra Pisistratidas missus repellitur, II, 110, 17.
- Anchimolus philosophus, strenuus aquæ potator, IV, 418, 24.
- Anchises. V. Æneas.
- Anchitus Pausaniæ Geloï pater, III, 163, 12.
- Anchisia Saliorum, III, 469, 8.
- Ancon, γλαυκὸς ἀγκών, Sardibus locus dicitur ubi servi Lydorum cum filiabus dominorum ab Omphale inclusi sunt, II, 305, 6; 310, 22.
- Ancyra, Galatiæ urbs, unde nomen nacta sit, IV, 312, 13; a Trogmis condita, III, 536, 19. Ibi turbas excitat Marcianus sub Zenone, IV, 137, 1.
- Ancyropolis, Ægypti opp., III, 238, 112.
- Andania, Messeniæ urbs, III, 574, 14.
- Andanis, fluv. Carmanie, III, 476, 39.
- Andatis, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Andigan, Hormisdæ regis legatus, de pace ineunda cum Zacharia, Tiberii legato, confabulatur. Ejus dolus (580), IV, 260 sqq., 60.
- Andocides propter hermas truncatos in iudicium vocatus absolvitur, II, 75, 1. Andocidis herma, II, 483, 62.
- Andonoballus Herulus apud Claudium imp., IV, 196, 9.
- Andræmon Amphissam in Locride condidit, II, 145, 120.
- Ἀνδρία Cretensium, II, 131, 88 a.
- Andria, urbs Elidis, IV, 509, patria Teupali, *ib.*
- Andriscus, qui se Persei filium dicitabat, a Demetrio Sotere Romam ablegatur. Ex custodia aufugiens Miletum venit. Quamnam de se fabulam finxerit, et quomodo pervenerit, ut haud parvis subsidiis instructum paternum quod dicebat regnum recuperare tentaverit, II, *præf.* xii sq., 16. Assumpto Philippi nomine, per unum annum regno Macedoniæ potitur. Captus vinculus Romam traducitur, III, 702, 13. Cf. Pseudophilippus.
- Andriscus, historicus, IV, 302.
- Andro, unus e 400 viris contra Antiphontem decretum scripsit, II, 621, 10.
- Andro ab Eucle Rhodio pugilatu in Olympia victus, II, 183, 264.
- Andro, Ephesius, Teius, Halicarnassensis, Alexandrinus, historici, II, 346; alii, *ibid.* not.
- Androcalis, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Androclus servus, ejusque leo, III, 510, 5.
- Androcottus Phryx, vir mollitie diffuens, III, 152, 14.
- Androcydes Pythagoreus, περί συμβόλων Πυθαγορείων scripsit, II, 279, 23; III, 6, 19.
- Androcydes, Cyzicienus pictor, φιλιχθους, Seyllan pingit, III, 134, 66.
- Androdamas Reginus Chalcidensibus Thraciis leges scripsit, II, 153, 159.
- Androetas Tenedius scriptor, IV, 304.
- Androgeon, Minois f., sub Eurygyæ nomine ludis honoratur ap. Athenienses, II, 22, 3; IV, 539, 16.
- Androgyni Libyæ, IV, 352; II, 179, 249. Cf. III, 618, 35; 619, 36; 37, 38, 39.
- Andromache et Hector parentes Scamandrii, III, 373, 29. Neoptolemo tres filios parit, III, 338.
- Andromachus Carrhenus Crassum Parthis prodit; facinoris pœnas dat, III, 418, 88.
- Andromatis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Andromeda, Perseo parit filios quattuor, II, 28, 1. Cf. IV, 544, 18; rupi circa Jopen affixa, III, 325, 27.
- Andronicus Alypius, scriptor, IV, 304.
- Androsthenes, Idalii f., Gyrtionius, Thessalorum prætor, (187 a. C.), III, 704, 2.
- Anebus, Babii f., Arbeli (vel Chaali) pater, IV, 284, 11; 285, 12.
- Anementus, animal in cosmogonia Chaldaica, IV, 280, 1.
- Anetussa, Libyæ opp., III, 239, 133.
- Anganes, ab Elesbaa Homeritis præficitur, IV, 178.
- Angares, Astyagis cantor, Cyri consilia Astyagi inter canendum subindicat, II, 90, 7.
- Angues in Troglodytide, III, 16, 20.
- Anguillæ Lethonis fluvii, III, 186, 2; Copaidis, III, 192, 1.
- Angurus mons ad Istrum fl., IV, 519, 3.
- Anicetus, Hercules et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Anippe, Nili f., Neptuno parit Busirin, IV, 291, 2.
- Anima. De ea Dicæarchi sententia, II, 265.
- Anio, Italiæ fluvius, unde dictus, III, 230, 26.
- Annedotus bellua et semideus ap. Chaldæos, IV, 280, 1; II, 499, 5 b.
- Annius, Tuscorum rex, III, 230, 26.
- Annuli cur in digito qui est minimo proximus gerantur, III, 511, 7.
- Annus magnus. De eo variorum sententiæ, IV, 317.
- Anobret in mythologia Phœnicum, II, 570, 4.
- Anochus, Madiani f., III, 214, 7.
- Anadaphus, rex Chaldæorum ante diluvium, IV, 280, 1.
- Anolinus, præfector prætorio Maximini imp., interficitur, III, 673, 13.
- Anopyhis, rex Ægi. decimus ap. Eratoslh. II, 545.
- Antæ ad Avares, qui agros ipsorum vastabant, legatum miserunt Mezamerum, quem Avares occidunt (c. an. 560), IV, 204, 6.
- Antæa, Proeti uxor, Bellerophontis amplexus petit; repulsam ferens, Bellerophontem ficta accusatione ulciscitur, III, 303, 12.
- Antæus Tingi sepultus; ossa ejus effossa vidit Sertorius. Cum Antæi uxore Hercules gignit Sophacem, III, 471, 19. De Antæa fabula explicatur, IV, 539, 13.
- Antagoræ poëtæ dictum in castris Antigoni Gonatæ, IV, 416, 15.
- Antalcidas, Leontis f., Lacedæmonius; probrosæ Græcis pacis auctor; summopere ab Artaxerxe honoratur, II, 94, 28; 296, 11.

- Antander, Syracusanus, Agathoclis frater, et rerum ejus scriptor, II, 382.
- Antandrus urbs sub Ida sita, olim Edonis et Cimmericis ab incolis appellata, II, 162, 190.
- Antenor Græcis Trojam prodit, III, 244. Astyanactem e regno pellit; contra Antenorem vero prospere rem gerit Æneas, IV, 277, 2. Antenor in Italiam trajecit. Ejus comes Opsicelas, III, 301, 5.
- Antenor Promnesum Cephallenæ tyrannum occidit, ipseque princeps a populo creatur, II, 222, 32.
- Antenor, historicus, IV, 305.
- Antenoridarum collis in Cyrene, III, 337, 9.
- Anthana, Laconicæ opp., III, 644, 43.
- Anthea, Argolidis urbs, III, 574, 15.
- Anthæas Lindius; ejus mores et poemata, IV, 477, 2.
- Anthedon, Glauci pater, III, 151, 12.
- Anthedon. Via Thebis eo ducens; ubi situs, forum; agrorum proventus; incolarum studia, figuræ, ungues; de origine eorum traditio, II, 259, 23. Anthedon, πλεονεξία; sedes, II, 240, 25. Anthedonia vitis ab Antho nominata, II, 135, 94. Anthedonia Myrtis poetria, III, 78, 44.
- Anthedonia, vetus Calauriæ ins. nomen, II, 136, 95.
- Anthemion Atheniensis, Anyti pater, II, 281, 31 a.
- Anthemius ad imperium evectus, IV, 109, 40. Pater Marciani et Procopii, IV, 137, 140, 3. Ex ejus ærario magna pars pecuniæ a Leone in bellum contra Vandalos impense fluxit, IV, 137, 2. In Romanum patricium injuste animadvertens, Recimerum generum a se alienavit, IV, 617, 207. Hinc seditio, bellumque, in quo Gundubaldi manu imp. interficitur, IV, 617, 209; 119, 10.
- Anthemocrilus, Aristomachi tyr. parasitus, III, 193, 5.
- Anthemoisia, Lyci fluvii f., Dasyli uxor, Lyci regis mater, II, 39, 49.
- Anthemusa, priscum Sami ins. nomen, II, 159, 175.
- Athens, Laconicæ urbs, III, 30, 8.
- Anthi gens Arcadica, III, 11, 33.
- Anthimus melicus, ut Theudericho favens, a Zenone in exilium agitur (478), IV, 120, 11.
- Antium, urbs Italiæ, III, 661, 22.
- Antho, Amulii f., III, 75, 2.
- Anthropoplagi supra Borysthenem, IV, 435, 1.
- Anthus, a quo Anthedonia vitis vocatur, II, 135, 94; Hyperetis frater, in Calauria sedem fixit, quæ inde Anthedonia vocata; infans raptus, a fratre investigatur, II, 136, 95.
- Anthes, Neptuni f., a Cleomene interfectus, III, 30, 8.
- Antheus Halicarnassensis, obses versatus apud Phobum Milesiorum regem, cujus uxor Cleobœa ob contemptum amorem necat Antheum, II, 164, 199.
- Antia in Italia unde dicta sit, IV, 527, 6.
- Anticlea, III, 19, 2. Ulyssis mater, III, 101, not. II, 147, 130.
- Anticles, Theocriti f., II, 86, not.
- Anticlidides Lacedæmonius, Leonis pater, III, 122, 22.
- Anticondylenses in Bœotia, III, 337, 1.
- Anticrates Laco Epaminondam occidit; ab eo genus ducunt Machæariones Spartani, II, 192, 3.
- Anticyra, Phocidis urbs, IV, 381, 3.
- Antigenes ante Calliam archon Athenis, II, 248, 42.
- Antigenes archon (407), II, 351, 14.
- Antigenides Thebanus tibicen, II, 286, 60. Alcibiadis magister, III, 521, 9.
- Antigona, Eurytionis f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 3.
- Antigoniæ evertit, incolas Antiochiam transducit Seleucus Nicator, IV, 506, 3.
- Ἀντιγονικός, navis sacra Athen., II, 121, 49.
- Ἀντιγονός, poculi genus, III, 133, 57.
- Antigonus, Philippi f., quam sit provinciam nactus post mortem Alexandri, III, 694, 668, 1. Cyprum oppugnantia auxiliatur Dionysius Heraclææ tyrannus, III, 529, 4.
- Antigonus filiorum hujus Dionysii curam habet, *ibid.*
- Theocritum Chium, ob dicteria in regem jactata, interficit, II, 87, a. Demonem amat, III, 168, 4; 67, 4; Oxythemidem occidit, III, 168, 4. Contra Seleucum et Lysimachum pugnans occidit vitæ anno octogesimo primo, II, 453, 4; quot annis in Asia regnaverit, III, 706, 1.
- Antigonus Gonatas, Demetrii Poliorcetes et Philæ, Antipatro natæ, filius, Gonis in Thessalia educatus, Macedonia regnum quot annos tenuerit, III, 700, 8. 696, 8. 703, 1. E Græcia in Macedonia properat contra Ptolemæum Ceraunum; prelio navali victus redit in Bœotiam, III, 534, 13. Post necem Ptolemæi Cerauni Macedonia regnum occupat, III, 534, 14. Menedemi Eretriensis discipulus; Gallos ad Lysimachiam vincit; ad regem Menedem se confert, III, 44, 36. Antigonus contra Pyrrhum bellum gerit, locisque nonnullis ei cedere cogitur, III, 703, 1. Contra Antigonum bellum parat Antiochus Soter, III, 535, 18. In castris Antigoni Antagoras poeta, IV, 416, 15. Antigonus, inter tutores filiorum Nicomedis Bithyni, III, 537, 22. Zenonem Citiensem magni facit, IV, 165, 30. Persæum stoicum Corintho præficit, III, 48, 52. Ejus frater Demetrius δ' καλός qui Cyrenæ abiit; filius et in regno successor Demetrius, III, 709, 1.
- Antigonus Dosit (Phiscus macedonice), Demetrii Pulchri et Olympiadis Larissæ filius, post mortem regis Demetrii II uxorem ejus Chryseidem ducit, et tutor Philippi V regnum Macedonia administrat per annos novem, III, 701, 10. 696, 10. Ab Arato in Græciam vocatur, III, 23, 4. Achæis auxilians Cleomenem Spartanum vicit, Spartanosque libertate donavit, III, 703, 1. Ejus magister Euphrantus, III, 19.
- Antigonus historicus, IV, 305.
- Antigonus Judæorum rex ab Antonio securi percussus, III, 494, 15.
- Ἀντιγοναῖος in rep. Athen., II, 113, 25.
- Antileo Chalcidensium tyrannus, II, 142, 108.
- Antileo, Hipparinum amasium ulciscens, Archelaum Heraclæotarum tyrannum occidit; ipse a satellitibus tyranni truncatur; statua ei posita, II, 298, 16.
- Antileo historicus, IV, 306.
- Antilibanus mons unde dictus, III, 566, 7.
- Antilocheus historicus, IV, 306.
- Antilocheus Lemnius, Socratis adversarius, II, 187, 279.
- Antilocheus poeta, II, 485, 65.
- Antimachus, Thrasyanoris f., Deiphontis p., III, 376, 38.
- Antimachus Dyspontius, Ol. 4. olympionica, III, 605, 4.
- Antimachus poeta, Stesimbroti Thasiis discipulus, II, 52 a. Lyden amasiam carmine elegiaco cecinit, II, 316, 42. Carmine Lysandrum celebrante ab Nicerato superatur, II, 485, 65. Platonis de Antimachio judicium, *ib.* Antimachi de Homeri patria sententia, II, 58, 18.
- Antimachus quidam historicus, IV, 306.
- Antimenes, Nelei f., III, 304, 19.
- Antimenes Mytlenæorum exulum dux, II, 158, 172. Ei cum Pittaco contentio fuit, II, 188, 297.
- Antinoe Lycurgo parit Ancæum et Epiochum, IV, 336.
- Antinous, e Bithynio Bithynus, Adriani deliciæ; ejus in Ægypto nex, III, 585.
- Antiochiæ ad Daphnen in Syria origines, IV, 468, 4. III, 276, 59. IV, 469. Sæpenumero urbs terræ motibus quassata, IV, 469. Antiochenses ab Hierace et Diodoto excitati ab Alexandro Bala deficiunt, ac Ptolemæo Philometori

- regnum offerunt, II, *præf.* xvi, 19. Antiochenses contra Antiochum Asiaticum rebellantes et vi repressi, Philippum, Philippi Grypi f., in regnum reducere instituunt, II, *præf.* xxiv, 34. Antiochia Euphorio sepultus, III, 71. Antiochenses ludos Olympicos a Piseis redimunt, regnante Claudio, IV, 270. Urbis episcopus Calandion, IV, 136, b; et Gregorius, IV, 272, 1. Regnante Justiniano urbs a Persis capta, IV, 207, 11.
- Antiochia; sic Charax urbs ab Antiocho V appellata est, III, 478, 44.
- Antiochia aliquando dicta est Alabanda Cariæ urbs, III, 644, 48.
- Antiochia ad Mæandrum. Ibi androgynus natus, III, 618, 35.
- Antiochianus, belli Parthici scriptor, III, 649, 13.
- Antiochis, tribus Athen., II, 366, 14. III, 117, 7. Ejus pagi Thoræ, Crioa, Colonus, II, 356, 15.
- Antiochus, sub Alcibiade classis dux, a Lysandro vincitur, II, 351, 14.
- Antiochus Soter, Seleuci Nicanoris et Apames Persidis filius, quot annis regnaverit; ex Stratonice, Demetrii Poliorceticis f., procreat Antiochum Theum, Stratonice Demetrii III regis Mac. uxorem, Apames Magæ uxorem, III, 707, 5. Cf. IV, 558, 55. Initio regni Patroclum ducentum cum Hermogene legato in ceteriora Tauri mittit; per eum cum Heracliensibus fœdus init; in Bithynia autem (a Zipete) clade afficitur, III, 534, 15. Deinde expeditionem contra Nicomedem Bithyniæ regem instituit, III, 535, 16. 18. 20. Eodem tempore contra Antigonum Gonatam bellum parat, *ibid.* Gallos vincit, III, 71. Anitrochati, Indiæ regi, caricas et vinum mittit, IV, 420, 43. Sostrati tibicinis filios corporis custodibus adscripsit, IV, 416, 13. Ejus (vel Antiochi II) parasitus Sostratus, III, 310, 7.
- Antiochus II Theus, Antiochi Soteris et Stratonices f., III, 707, 5. Ejus tempora; decessit Ephesi; e Laodice pater Seleuci Callinici, Antiochi Hieracis, Stratonices, quam Ariarathes duxit, et alterius filia, quæ nupsit Mithridati, III, 707, 6. Byzantinis bellum infert, sed quum hosti auxiliarentur Heracleotarum naves, a cepto destitit (c. 258), III, 538, 23. Ejus præfectus in Parthia Phercles occiditur, Parthique in libertatem se vindicant, III, 586, 1. Magni facit Herodotum logomimum, et Archaum saltatorem, IV, 416, 13. Ejus amasius Themiso, IV, 488, 2.
- Antiochus Hierax, Antiochi Thei et Laodices f.; ejus contra Seleucum Callinicum fratrem natu majorem bella, ceteraque historia, III, 708-710.
- Antiochus III Magnus, Seleuci Callinici f., frater Seleuci Cerauni, pater Seleuci Philopatoris et Antiochi Epiphanis; regni tempus; nex, III, 711, 12. Ad eum Agathocles, Ptolemæi V Epiphanis tutor, Pelopem legatum mittit de servando fœdere et societate, II, *præf.* p. xxxvii. Cleopatram filiam uxorem dedit Ptolemæo Epiphani (193), III, 720, 2 not. Gazam obsidet; Scopam Ætolium, Ptolemæi Epiphanis ducem, ad Panium montem in Cælesyria vincit. De eo proelio Zenonis historici errores, III, 180 sq. Hannibale consiliario utitur; deinde eum suspectum habuit, III, 98, 6. Ab eo deficit in Armenia Artaxias, II, *præf.* p. x, 9. Cum Xerxe Armenio fœdus et cognationem contrahit, IV, 557, 53. Apud Thermopylas ab Acilio Glabrione victus Elateam fugit; hinc Ephesum trajecit. Futuri ejus casus prodigio nuntiantur, III, 616, 32. Inter duces ejus Buplagus Syrus, qui ad Thermopylas cecidit, *ib.* Antiochus a Romanis in Asia debellatus, II, 539, 26. Scriptores in ejus aula versantes, II, 68 sqq.
- Antiochus IV Epiphanes, Antiochi Magni f., Seleuci Philopatoris frater, quamdiu regnaverit; pater Antiochi Eupato-
- ris, III, 711, 14. Ptolemæi Philometoris pueri duces inter Pelusium et montem Cassium proelio vincit; Memphim ascendit; Ptolemæi rebus se providere dicens Ægyptum sibi subjugavit, III, 720, 2 not. IV, 558, 57. Judæorum templum exspoliavit, III, 322, 3. 414, 73. 256, 14. Artaxiam imperata facere cogit (an. 165), II, *præf.* p. x, 9. Antiochiæ fontem vino miscuit, IV, 425, 6. Ejus luxuria, III, 186, 1. Pro filio ejus Attali machinatione venditur juvenis quidam, cui Alexandri (*Balæ*) nomen inditum, II, *præf.* p. xii, 14. III, 657.
- Antiochus V Eupator, Antiochi Epiphanis f., rex Syriæ, duos annos regnat, III, 711, 14. Facie simillimus erat Alexandro cuidam, juveni Smyrnæo, II, *præf.* p. xii, 4. Ejus tutor Lysias, quem interfecit Demetrius Soter, III, 711, 15. Antiochus Characem Mediæ urbem Antiochiam appellavit, III, 478, 44.
- Antiochus VI, Alexandri Balæ f., III, 712, 17; quem infantem pater apud Dioclem Abarum in Arabia principem deposuerat, II, *præf.* xvi, 20. Puer apud Iamblichum in Arabia degit, unde in regnum eum reducere instituit Diodotus, II, *præf.* xvii, 21. In regnum reductus postea ab eodem Diodoto interfecit, II, *præf.* xix, 25. Diogenem Babylonium peripateticum suffocari jussit, III, 657, 1.
- Antiochus VII Sidetes, Demetrii Soteris f., Demetrii Nicatoris frater, Sidæ educatus, post captum ab Arsace fratrem regno Syriæ potitus regnat annis novem. Judæos debellavit, mœnia Hierosolym. evertit. In expeditione Parthica occumbit; filius ejus Seleucus ab Arsace captus, III, 712, 18; IV, 561, 66. Tryphonem in Doro urbe obsidet, III, 644, 40. Hierosolyma oppugnat, III, 256, 14. In expeditione Parthica Indaten, Parthorum ducem, ad Lycum fluv. vincit; comitatur eum Hyrcanus, III, 414, 74. Præter Seleucum, quem cepit Arsaces, quattuor habuit liberos, filias duas, quibus Laodices nomen, filios, Antiochum mature extinctum, et alterum Antiochum cui Cyziceni cognomen, III, 713, 19. Ejus luxuria et violentia, III, 257, 17. 258, 20.
- Antiochus, Antiochi Sidetis f., mature extinctus, III, 713, 19; frater Antiochi Cyziceni, III, 713, 19.
- Antiochus VIII Grypus sive Philometor, Demetrii Nicatorio (*et Cleopatrarum*) f., fratri Seleuco in regno succedit; Alexandrum Zabinam debellat, undecim annis regno potitus, adventante Antiocho Cyziceno, potestate abdicata Aspendum se confert, III, 714, 21. Mox reversus una cum Ant. Cyziceno regnat usque ad mortem, III, 714, 22. Ejus uxor Tryphæna, Ptolemæi VIII filia, III, 716, 27. Filii quinque: Seleucus, Philippus, Antiochus major, Antiochus minor, Demetrius Eucarus, III, 715, 23, 25 *ibique not.* Heracleonem Beroensem ad summas dignitates provehit; sed paræ ab eo esset regno cjectus, III, 265, 36. Ejus parasitus Apollonius, III, 264, 33. Ludos Daphnenses celebrat splendidissime, III, 263, 31.
- Antiochus IX Cyzicenus, Antiochi Sidetis f., apud Craterum eunuchum educatur; terrore Demetrii Nicatoris Cyzicum fugit, III, 713, 19. Postmodum in Syriam reversus primum solus regnat, deinde una cum Antiocho Grypo, postea, defuncto Grypo, iterum solus usque dum proelio contra Seleucum Ant. Grypi filium victus se ipse interimit, III, 714, 22 et 23. Filius ejus Antiochus Eusebes, III, 715, 24.
- Antiochus X Eusebes, Antiochi Cyziceni f., Seleucum, Antiochi Grypi filium, ad Mopsuestiam in Cilicia, et deinde fratrem ejus Antiochum debellat, III, 715, 24, 25. Cum tertio Antiochi Grypi filio Philippo de regno certat; uterque partem Syriæ obtinet; tandem superatus Antiochus ad Parthos confugit, III, 715, 26. (Idem

- ab Alexandrinis invitatus, ut in Ægyptum se conferat, ibique regnum cum filia Ptolemæi Dionysi capessat, morbo impeditus diem obit, 716, 26.) Ejus e Selene filius Antiochus Asiaticus, III, 716, 26 *not.*
- Antiochus XI major et Philippus, Antiochi Grypi (*et Tryphænæ Ptolemæo VIII natæ*) filii gemini; cum Antiocho Eusebe de regno certant; Antiochus proelium committens in Orontem fluvium cum equo delapsus perit, III, 716, 25.
- Antiochus XII minor, Dionysus, Antiochi Grypi f., III, 715, 25 *not.*
- Antiochus Asiaticus, clade accepta, contemnitur; Antiochensium rebellionem comprimit; contra Philippum, Philippi Grypi f., cui regnum tradere adversarii volebant, Sampsigeram advocat; is vero dolo Antiochum interfecit, II, *præf.* xxiv, 34.
- Antiochus XIII Asiaticus, Antiochi Eusebis et Selenes filius, a Pompeio regnum Syria repetens repulsam tulit; ab Alexandrinis, ut in Ægyptum se conferat, invitatus, morbo præventus perit, III, 716, 26.
- Antiope, Ætæa mater, IV, 397, 1.
- Antiope, Lycurgi uxor, Ancæa mater, II, 133, 89.
- Antiope, Nycteo natæ, historia, III, 618, 6. III, 366, 14. Theseo Hippolytum parit, III, 305, 24. Attractionem Soloentis Atheniensis repellit et Theseo denuntiat, II, 345, 8.
- Antipas, Herodis f., Tetrarcha ab Augusto constituitur, III, 354, 5.
- Antipater Macedo, Iollæ f.; ejus scripta, II, 338. Summa ejus ap. Philippum regem auctoritas, IV, 357, 3. Macedonia, Græciæ, Illyriis, Triballis, Agriani præficitur, III, 668, 1. Cum Cassandro f. regnum Aridæi et Alexandri administrat, III, 694. Oratores Athen. condemnatos et fuga dilapsos per Archiam investigat, II, 367, 18. Himeræum, Demetrii Phalerei fratrem, interfecit, IV, 358, 10. Ejus filia Phila, III, 529, 4; et Eurydice, quam duxit Ptolemæus Lagi, III, 699, 5. Ejus frugalitas; ejus convicti utitur Polydorus Teius medicus, IV, 357, 7; II, 85 *b.*
- Antipater, Cassandri filius, III, 694. 697, 3. 703, 1. Thesaloniconem matrem interimit; ad Lysimachum, cujus filiam Eurydicen duxerat, confugit; a Lysimacho neci traditur, III, 695, 3. 698, 3. *cf.* 703, 1.
- Antipater, Philippi filius, Antipatri nepos, Meleagro in regno Macedoniae succedit; 45 diebus post a Sosthene pulsus est, quia ductando exercitui contra Gallos impar erat, III, 699, 6. Etesias appellatur, *ibid.* Postea recuperare regnum studet, 699, 7. 700, 8.
- Antipater, e Tio Bithynus, Chrestes p., III, 609, 1.
- Antipater, Nicolai Damaseni p., III, 348.
- Antipater, Herodis f.; institutum de eo iudicium, III, 423 sq., 25; II, 351, 55.
- Antipater, archon Athen. (45 p. C.), III, 618, 35.
- Antiphellus, Lyciæ urbs, III, 235, 80. IV, 479, 4.
- Antiphemus Rhodius, Laci frater, et Entimus Cretenses Gelam condunt, IV, 342, 5. 319. III, 29, 1.
- Antiphon prodigiorum interpres, Socratis adversarius, II, 187, 279.
- Antiphontem (contra) decretum scripsit Andron, II, 621, 10.
- Antissa, Macarei f., a qua dicta urbs Lesbi, III, 574, 16.
- Antissa, Lesbi urbs, II, 574, 16. Antissei Chios exules, quos in urbem receperant, vi ejiunt, II, 158, 173. Antissæa in regione Orpei caput jacet; ibi suavior est cantus lusciniarum, IV, 458, 8.
- Antissa, una ex Cycladibus ins., III, 574, 16.
- Antissa, Indiæ urbs, II, 444, 2.
- Antissa, urbs Indica, III, 574, 16.
- Antisthenes Socratici de Alcibiade dictum, III, 160, 1; aliud ejusdem dictum, II, 299, 20. Antisthenes in ludis Isthmiis, III, 45, 33. Primus pallium duplicavit, III, 5, 15; IV, 503, 19. Ejus placita, IV, 158, 7.
- Antisthenes Meleagrides auctor, III, 79, 6.
- Antisthenes Rhodius historicus; alius Ephesius; alius Heracliteus, III, 182.
- Antistichus (L.) Soterichus, libertus, e Ravenna longævus, III, 610, 3.
- Antistius (L.) Vetus, consul (116 p. C.), III, 619, 38.
- Anton, Philisti amator; ejus facinus, II, 142, 107.
- Antonia Secunda, Publii f., e Velia longæva, III, 609, 1.
- Antonini Pii mors, III, 662, 29; indoles, IV, 581, 115.
- Antoninus Heliogabalus, patruus Alexandri Severi, III, 673, 9. De ejus historia v. IV, 592, 137.
- Antonius Caracalla. V. Caracalla.
- Antoninia in honorem Antonini Caracallæ vocatur Byzantium, IV, 153, 38.
- Antoninianæ thermæ Romæ, IV, 67, 43.
- Antonius, Perpennæ in Sertorium conspirantis socius, II, *præf.* xxiv, 32.
- Antonius, Cæsaris collega, III, 443, 22; apud Cleopatram, III, 326; cui Chalcidem in Syria attribuit, III, 724, 9.
- Antigonum Judæorum regem securi feriri jussi, III, 494, 15. Consul quæ post necem Cæsaris Romæ gesserit, III, 448 sqq.
- Antonius (M.), Lucii f., e Placentia urbe longævus, III, 608, 29.
- Antonius (T.) e Parma longævus, III, 609, 2.
- Antonius (T.) e Rhegio longævus, III, 608, 29.
- Antro Coratius, Sabinus, III, 470, 12.
- Antyllus excæcatus oculorum usum recuperavit, III, 323, 17.
- Antyllus, Quintus, jubente C. Graccho, cujus familiaris erat, in Capitolio trucidatur, II, *præf.* xxi, 27.
- Anubis semideus, rex Ægypti, II, 531 *a.*
- Anutis (*potius: Amytis*), Xerxis (*Artaxerxis*) soror, Bagazi (*Megabyzi*) uxor, mulier formosissima, et intemperantissima, II, 93, 21.
- Antyus, Alcibiadis familiaris, III, 160, 1. In rep. Athen. corrupendorum iudiciorum auctor, II, 127, 72. Socratem accusavit, III, 43, 32. Rogationem fecit, ut Herodoto qui historias suas Athenis legerat, decem darentur talenta, II, 360, 1.
- Aornum in Adiabene orificium, quod aves supervolare non valent, IV, 294, 7.
- Apachnas (*Pachnan*), in Ægypto rex, II, 567 sqq.
- Apame Persis, Seleuci Nicanoris uxor, mater Antiochi Soteris, III, 707, 5. Ab ea urbs nomen habet, IV, 470.
- Apame, Antiochi Soteris et Stratonices filia, uxor Magæ, III, 717, 5.
- Apame, Prusiæ uxor, III, 57, 72.
- Apameorum bellum cum Larisæis, III, 253, 5. Apamea urbs, III, 276, 59, olim Mazabda vicus; opus Seleuci Nicatoris, IV, 469. Terræ motu quassata tempore Mithridatis, III, 416, 80. Ejus episcopus Conon Isaurus (sub Anastasio), IV, 141, 6. Urbs ab Adaarmane, Chosrois duce, capta, incensa, cives in servitutum abducti, IV, 275, 4. In ea urbe Euphorion sepultus, III, 71. Apamenses: Tryphon, Posidonius, Numerius, q. v.
- Apamea Bithyniæ, olim Myrlea, quam a Philippo V accepit Prusias Zielf. f., qui nomen ei ab uxore Apame indidit, III, 51, 72. A Triario in bello Mithridatico capitur, III, 547, 41.
- Apamea in Media urbs, III, 308, 4.
- Apappus, Æg. rex XX sec. Eratosth., II, 554.
- Apatura, urbs non longe a Phanagoria, IV, 247.

Apaturiorum festi origo, IV, 539, 19.
 Apaturius Gallus, interfector Seleuci Cerauni, Syriae regis, III, 711, 11.
 Apellæ (?), III, 106, 2.
 Apelles, Melanopis f., pater Mæonis et Dii, II, 66, 10. III, 641, 20.
 Apelles pictor, III, 516, 31. Artis descendæ causa Sicyonem se confert, III, 120, 17.
 Apelles vel Apollas Ponticus historicus, IV, 307.
 Apellico Teius, civis Atheniensis adscriptitius, Aristotelis et reliquorum peripateticorum libros emendo et furando corradit; ex Metroo plebiscita et senatus consulta surripit in furto deprehenditur; capitis periculum fuga evadit; postea tamen redire ei licet; ab Athenione in Delum mittitur; sed ab Orbio Rom. prætore clade affectus vix fuga evadit, III, 269 sq.
 Ἀπὴνς certamina Olympica, III, 122, 21; ἀπὴν vocabuli origo, III, 122, 21.
 Apes chalcoides in Creta, IV, 305, 1.
 Apesas heros, et Apesantus mons Argolidis, II, 30, 9.
 Ἀφαιδῶται, servorum genus ap. Cretenses, IV, 399, 2.
 Apharban Narsæi ad Galerium legatus (297), IV, 188, 13. 189, 14.
 Aphareus, pater Idæ, IV, 401, 5.
 Aphareus, Hippia e Plathane filius, ab Isocrate adoptatus, II, 50 b, not.
 Aphetæ, II, 295, 7.
 Aphidas vel Amphidamas Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
 Aphidas, Oxyntæ filius legitimus, a Thymæte occiditur, III, 386, 50.
 Aphidnæ a Tyndaridis captæ, II, 470, 3. III, 118, 10. IV, 427, 3.
 Aphormium, in Thespiensium ditone navale, unde Argo profecta, IV, 307.
 Aphras, Abraami f., III, 214, 7.
 Aphrodisias, Ciliciae urbs, III, 256, 89. IV, 533, 5. Hinc oriundus Apollonius historicus, q. v.
 Aphrodisias insula, III, 100, 3. IV, 477, 3.
 Aphrodisium, portus Athen., IV, 450, 4.
 Aphrodisius, ab Seleuco I procurator missus in Phrygiæ oppida et quæ Ponto adjacent, III, 533, 11.
 Aphunon, castellum Armeniæ in cõnfiniis Romanorum et Persarum, IV, 255, 257.
 Aphytaeorum institutum, II, 153, 158. 223, 29.
 Apicius, homo luxuriosissimus, Rutilio auctor exilii, III, 265, 37.
 Apii corona lugubris, II, 486, 74.
 Apilocarium oppidum, III, 609, 1.
 Apion Oasis, scriptor, III, 506.
 Apion, prætorio in Oriente præf., dux Anastasii contra Cabadem Persam, IV, 142, 7.
 Apis, Phoronei f., III, 119, 13, a quo Apia olim Peloponnesus dicebatur, III, 374, 32. Ab Ætolo interfectus, II, 442, 8. Argivorum rex, Memphis condit; ab Ægyptiis Sarapis vocatur, IV, 327, 1.
 Apis taurus defunctus et in σαρὸν depositus appellatur *Soroapis*, quod abiit in *Sarapis*, II, 380, 20. Ei Genehren templum consecrat; III, 222. Notæ bovis et maculæ, II, 99, 8. Apis bos Eudoxi pallium lambit, II, 579, 16. Eum Ochus mactavit, II, 95, 30.
 Ἀποδέκται, κωλακρέται, II, 122, 50.
 Apollo idem est cum Baccho numen, II, 190, 284. Apollines quattuor, II, 190, 283. Apollo ubi natus sit, IV, 495, 14. A Jove interfectus sepelitur, III, 152, 16. Infans Pythonem occidit, II, 318, 46. Admeto servit, III, 304, 16; 107, 5; statis temporibus ad Hyperboreos venit; quo-

modo apud eos deus colatur, II, 387, 2, 4. Apollo Hyperboreus cognominatus est a Croniatis Pythagoras, II, 175, 233 b. Calauriam dat Neptuno, qui Pytho dat Apollini, III, 31, 18. Ei Parnassus sacer, II, 190, 284. Apollo omnes Niobes liberos interficit, IV, 351. Ejus templum Delphicum, II, 50, 13; templum Pagasæ in Thessalia a Trophonio exstructum, II, 198 a. Ei Hyacinthia celebrant hedera coronati, II, 190, 284. Apollo et Neptunus mirum exstrunt Oileo, II, 42, 4. Quomodo orta sit fabula de Apolline Trojam muris cingente, II, 32, 18. Cum Neptuno mœnia Byzantii exstruit, IV, 148, 12. Apollo πατῆρς ap. Athenienses inde ab Ionis temporibus cultus, II, 105, 1; 115, 30. Apollinis parasis ap. Acharnenses, III, 138. Apollo Δαρναίος Thebanorum, III, 628, 4. Ἄκτιος in Acarnania, II, 197 b. Cum Hercule et Diana de Ambracia urbis possessione certat; Ambraciotæ Πυθίῳ σωτῆρι sacra faciunt, IV, 344. Ὀλοφάρος ap. Eleos, III, 135, 70. Apollinis et Mercurii ara Olympica, II, 36, 29. Apollo Arcas, Sileni f., Nómios, II, 133, 89. Τετράχειρ et τετράτωρος apud Lacedæmonios, II, 627, 11. Apollinis τοῦ γενέτορος in Delo ara, in qua victimas mactare nefas est; in ea sacrificat Pythagoras, II, 156, 166. Apollo Delius Rhodios Phorbantem accessere jubet, qui a serpentibus eos liberet, III, 177. Ei sacra Thera ins., IV, 430, 4. Apollo apud Tenedios; II, 213, 7, 1; 157, 169 et 170. Teleschius Lindiorum, III, 175. Smintheus in Chryse, II, 200 b; in Troade, III, 124, 31. Κολλαίου templum ap. Colonenses in Troade, IV, 376. Apollo e Samo rapuit et Miletnm transfert Ocyrrhoen, IV, 313. Grynesus, II, 80, 2. Didymæo ad Iaxartem aras statuit Demodamas Milesius, II, 444, 1; eidem phiala a Thalete dedicatur, II, 336, 3. Apollinis festum ap. Milesios, III, 388, 54. Apollo Branchiades unde dictus, III, 205, 7. Apollini in Triopio a Pentapolitis Doricis ludi aguntur, IV, 324, 23; κλήρω Clarum urbem obtinet, II, 327, 80; oraculum ejus Clarium, II, 190, 284; pater Telmissi, prodigiorum interpretis, IV, 394, 4; et Patari, III, 235, 81. Apollinis Lycii fanum ad Xanthum, III, 175. Ei sacer Daphnes lucus ad Antiochiam, III, 589, 17. Apollo Cyrenen in Cretam, hinc in Libyam transportavit, IV, 294, 2, 25; 5. Apollinis ap. Cyrenenses cultus, III, 187, 6. Ap. Κωμάσιος ejusque panegyris apud Naucratis, II, 80, 2. Pythii sacerdotes apud Naucratis, II, 80, 2. Apollo in Phœnicum mythologia, III, 568, 21. Ei sacra Borsippa urbs, III, 590, 20; semideus, rex Ægypti, II, 531 a. Apollini supplicationes faciunt ramum gestantes lana obvolutum, IV, 369, 1; ἀγριεύς, IV, 388, 2; ἔφος II, 39, 48. Iasonio (Ecbasio sec. alios) Argonautæ in Dolioniam appellationes aram consecrant, II, 17, 3; ἕλιος unde dictus, II, 485, 66; κεληνός, III, 135, 70. Κόννησιος, IV, 369, 2, 499, 16. Μεταγείτριος, III, 340, 21. Μουσαγέτης, II, 67, 3. Ei Delphinus mens sacer ap. Æginetas, IV, 487, 5. Ex Acacallide pater Cydonis, III, 231, 32; ex Area pater Mileti, IV, 334, 1; ex Arsinoe sive Coronide pater Æsculapii, IV, 324, 22; e Calliope gignit Linum, Hymenæum, Ialemum, Orpheum, III, 303, 8; pater Mileti, II, 38, 43. Sinopen rapit ex eaque Syrum genuit, III, 29, 3; II, 348, 2; a Sinope fallitur, II, 161, 186. E Therone pater Chæronis, IV, 338, 2. Pater Homeri e Calliope, III, 641, 20. Pater Idmonis, II, 38, 41; Melanæi, IV, 344; Oaxis, IV, 476, 1. Ejus soror Sibylla, IV, 474.

Apollinis urbs magna et parva in Ægypto, III, 511, 9.
 Apollobeches Coptites, magus, quem Democritus illustrasse fertur, II, 25 a.
 Apollodorus Artemitenus, historicus, IV, 308.

- Apollodorus Cyzicenus, II, 24, 5.
 Apollodorus Erythraeus hist., IV, 309.
 Apollonia ad mare Ionicum, quinam ibi nobilissimi, II, 150, 141. Ibi Νυμφαίων, III, 277, 64. Apolloniatarum in Octavium, studiorum causa apud ipsos commemorantem, benevolentia, III, 425, 16, 17; gratus erga eos Augusti imp. animus, 436, 17.
 Apolloniatarum Ponticorum seditio, et reip. status innovatio, II, 154, 163; III, 385, 10.
 Apolloniæ Chalcidicæ rivi Ammites et Olythiacus; apopyris ibi piscis, IV, 420, 40.
 Apollonides Nicenus, gramm., IV, 310.
 Apollonides alius, geogr., IV, 309.
 Apollonides ὁ καὶ Ὀρατίων, IV, 309.
 Apollonius de Sotadis patris carminibus scripsit, IV, 416, 12
 Apollonius, Chryssippi Solensis p., III, 243, 145.
 Apollonius Rhodius s. Naucratis, IV, 313.
 Apollonius Acharnensis hist., IV, 312.
 Apollonius Aphrodisiensis, sacerdos et historicus, IV, 310.
 Apollonius Ascalonita, hist., IV, 312.
 Apollonius, Antiochi Grypi parasitus, III, 264, 33.
 Apollonius Tyanus cur Protei filius, esse creditus sit, IV, 155, 1. Cf. de eo IV, 579, 105; 580, 107.
 Apollonius, Rufi frater sub Marciano ad Attilam legatus, IV, 99, 18.
 Apollonides Cyparissius, Ol. 177, Olympionica, III, 606, 12.
 Apollothemis historicus, IV, 314.
 Ἀποπάραξι, meretrix, IV, 419, 29.
 Apophis, pastorum in Ægypto rex, II, 567, 568, 43; 570, 49.
 Apopyris piscis, IV, 420, 40.
 Ἀποστασίον δίκα, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
 Appius Clodius a Lucullo ad Tigranem mittitur, ut Mithridatem exposcat, III, 550, 46.
 Apsichus, Avarum dux sub Bajano; IV, 268, 66; ad Justinum legatus mittitur, (570), IV, 237, 33.
 Apsilia regio, IV, 230, 22.
 Ἀψύχων (τῶν) δίκα ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
 Apsyrtus Ætææ et Asterodjæ f., IV, 397, 1; anruga Ætææ Argonautas persequens, II, 8, 6.
 Apterus Cretensis Lycastum cur occidit; post cædem ad Xanthum in Lyciam confugit, III, 300, 1.
 Aqua refrigeratio artificiosa, IV, 485, 4.
 Aquila Scythiæ fluvius, II, 34, 23; quem Promethei terram vastantem avertit Hercules, IV, 295, 6.
 Aquilius (Mn.), vir consularis, qui de Sicilia triumphum egerat, a Menophane duce victus, apud Mithridatem captivus, III, 268, 541, 31.
 Ara cornea Deliorum, II, 250, 49.
 Araba, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
 Arabes sunt Erempi ap. Homerum, III, 288, 85. Arabes, Nili accola: inde a Syene usque ad Meroen, III, 477, 42. Arabes Heliopolim in Æg. condunt, III, 477, 42.
 Arabes reges novem Babylonæ, per annos 245 regnantes, II, 503, 11. Reges in arundinibus sepulti, IV, 525, 20.
 Arabiæ princeps Iamblichus, II, præf. xvii, 20; Raguel, III, 222. Ibi regnum condit Amorcesus, IV, 113, 1. Regionis thuriferæ rex; ejus vitæ ratio, II, 97, 4. Arabiæ principes Sampsigeramus et Azizus, præf. xxiv, 34. Arabum mos; III, 161, 3. Augusti student, IV, 490, 5. Arabiæ sales odorati, III, 277, 65; smaragdi, III, 480, 63; lapis translucidus, III, 479, 61; herba, qua ad vitam homo revocatur, III, 479, 57. Cynæ arbores, III, 479, 58. Arabicum mare βραχία vocatum, IV, 525, 25. Ejus maris χήνη, III, 478, 46. Fons memorabi-
- lis, III, 478, 48; unedones arbores, III, 479, 55; poma Persica, III, 253, 6; palmæ, III, 479, 53, 54; myrtha, thuris arbor, III, 479, 50, 51; odorum commercia, III, 479, 52; hippocentauri, III, 624, 63. Arabici sinus lateris Arabici longitudo, IV, 302, 3. Ejus sinus descriptio, III, 477, 41, 42.
 Arabiæ gentes; Ascitæ, Autei, Gebadei, Atapheni, Eualeni, Basinni, Salmeni, Maces, Abaseni, Atramitæ, Chatramotæ, Cebranitæ, Accheni, Nabataei, Manneotes, Edumæi, Homeritæ, Sennones, q. v. — Urbes: Abæ, Anatha, Adana, Carmana, Characmoba, Medabe, Motho, Moba, Singara, Tarphara, Zabida, Dumada, Negla, Omana, Ælanum, Gadda, Gea, Tamna, q. v.
 Arabus, Cassiopeæ pater, III, 302, 4.
 Aracassus, Lyciæ opp., IV, 134, 6.
 Arachosiæ præfectus Sibyrtius, III, 668, 1; II, 398, 407, 2.
 Aræ, Ioniæ insulæ tres inter Cnidum et Symen, unde nomen habeant, III, 324, 24; 389, 7.
 Aræus Pulcher, Arami f., rex Armeniæ, a Semiramide interficitur, IV, 285, 12.
 Aral lacus, IV, 229, 21.
 Aramæi, Assyrii et Arianis similes; sic se nominant Syri; nomen ab Arabum et Eremborum nomina proxime accedit, III, 288, 85.
 Aramæus, Armenaci f., Amasiæ pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Aramus, Harmæ f., Aræi Pulchri pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Aranium, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42; IV, 351, 1.
 Arantas Bebryx 8 cubitorum, a juvenculo superatus, III, 596, 50.
 Aranthius, ad quem Polemo epistolam scripsit, III, 137, 76.
 Arar, Galliæ fluv., IV, 367, 2; 323, 8.
 Ararat montes, IV, 541, 14.
 Ararucelas, Amphithemis f., IV, 294, 1.
 Araros, Aristophanis f., II, 248, 41.
 Arathes s. Ariarathes, Cappadox, a Mithridate, cujus e sorore nepos erat, occiditur, III, 541, 30.
 Aratus ejecto Persæo Corinthum liberat, III, 48, 52; picturas Sicyonias multas in Ægyptum misit Ptolemæo; alias quæ tyrannorum imagines exhibebant, delet. Ejus amicus Nealces pictor, III, 120, 17. Arati commentarii, III, 21; epistolæ quæ feruntur, IV, 310.
 Aratus Cnidius scriptor, III, 21.
 Araxa, Lyciæ opp., III, 235, 73.
 Araxæ, Illyriæ gens, III, 239, 136.
 Araxæ, Armeniæ fluv., unde dictus sit, IV, 375, 2.
 Araxes, Armenius, Pyli f., Arbelum avum sagitta interficit, IV, 375, 2.
 Arazanes, id. qui Euphrates fluvius, IV, 282, 7; 283, 8. Cf. 284, 9, ubi Aracanus dicitur.
 Arbace, Celtiberiæ urbs, III, 471, 16.
 Arbaces Medus cum Belesy contra Sardanapallum conspirat, III, 357 sq., 8, 9; 210, 2.
 Arbazacius, ex Armenia oriundus, qui sub Arcadio imp. contra Isauros bellum gessit, homo dissolutus et rapacissimus, IV, 51, 84.
 Arbelus, Anebi filius, Chaali pater, rex Assyriorum, IV, 284, 11. (In fragm. IV, 285, 12, Arbelus hic in Assyriorum regum stemmate non recensetur, rectius puto.)
 Arbelus, Armenius, pater Pyli, a nepote Araxe occisus, IV, 375, 2.
 Arbis, opp. a Nearcho conditum, III, 476, 39.
 Arbitio senex Valenti ob Procopii rebellionem pavido animo addit, IV, 27, 33.
 Arbogastes (Abrogastes Suid.) Francus, quem una cum Baudone Gratianus Theodosio I contra Gothos auxilia

- misit; ejus mores et ingenium, IV, 37, 53; nex, IV, 610, 187.
- Arbores memorabiles, III, 293.
- Arcades, urbs Cretae, IV, 528, 3.
- Arcadia Nyctinōo parit Lycastum et Parrhasium, IV, 531.
- Arcadia unde dicta, II, 475, 26. Arcades Proseleni, III, 325, 4. II, 13, 2. 133, 89. 150, 4. IV, 393, 1. Arcadia πολύμπος, II, 51, 17. Arcadicus Apollo νόμος, Sileni f., II, 133, 89. 190, 283. In Arcadiam Argis venit Pelasgus, a quo Pelasgia dicta, III, 642, 25. III, 378, 42. Arcades a Peloponneso diluvio pulsī in Samothraciam migrant, III, 355, 11. Arcades, Echedemus et Marathōn, II, 239, 13. Arcadiae rex Lycaon, III, 378, 43. Cum Arcadibus nonnullis Aristaeus in Ceum ins. transit, ut siccitatem avertat, IV, 319, 4. Arcades Parum ins. incolis frequentant, II, 214, 8. Lycurgum honorat; eique festum agunt μολαίαν, IV, 336. Ancaëum colunt, II, 133, 89. Sub Ereuthalione rege vincunt Pylīos sub Nestore; in monumenti, quod Ereuthalioni a Nestore occiso posuerunt, inscriptio, IV, 318, 2. In Arcadiam ex Thracia venit Aeneas, ibique Orchomenum urbem et Nesum regionem inhabitavit, IV, 318, 3. Caphyas vel Caphyas condit Aeneas comes Caphys Trojanus, IV, 318, 3. Arcadibus regiones quaedam ab Argivorum rege restituantur, II, praef. p. vii, 5. Iis jus civitatis intercedit cum Lebaidensibus Boeotiae, III, 317. Commune totius Arcadiae concilium Megalopolitanum, II, 134, 91. — Arcadiae ludi Lycaea, Coreia, Aenea, Hermaea, III, 123, 26. II, 189, 282. IV, 366. Eos qui sponte sua in Lycæum intransant, lapidibus obruunt; qui per imprudentiam, Eleutheras deportantur, IV, 317. Apud eos περί κάλλους γυναικῶν ἀγωνία instituit Cypselus, IV, 462. Arcadum fabula quaedam, III, 11, 33. Saltatio, κίθαρις, II, 284, 50. Mons Mænalus, II, 145, 118. Nonacris, IV, 318, 1. Ancæus, IV, 318, 2. Acidus fluvius, ib. Clitor, flux., III, 150, 6. Arcadia Anthi gens, III, 11, 33. Locus Batachidæ, III, 379, 44. Urbes: Heræa, Erymanthus, Phegea, Psophis, q. v. — Bacis Arcas, IV, 474.
- Arcadium Achæus, Philippi osor, II, 471, 8; vino deditus. In eum epigramma, III, 139, 79.
- Arcadiopolis, IV, 115, 4. In Thracia a Theudericho Gotho expugnatur (c. 473), IV, 114, 2.
- Arcadius, Theodosii I f., Honorii frater, a Rufino curatore regebatur, IV, 42, 62. Sub eo omnia erant venalia, IV, 52, 87. Plura de ejus historia, IV, 610, 188 sqq.
- Arcas, Jovis et Callistūs f., frater Panis, IV, 405, 7.
- Arcas, Orchomeni f., Arcadiae nomen dedit, I, 475, 20. Dryopis pater, II, 137, 98.
- Arcesilai Pitaneī Historia, III, 46, 44.
- Arcesilai III, Cyrenarum regis, mater Pheretima, II, 212, 4.
- Arcesilas, Teucrorum regulus, IV, 245.
- Arcesilaus phil. quando obierit, III, 44, 34. Ejus mores et dietaria, IV, 158, 8. 167, 38. Discipulus Panaretus, III, 141, 84.
- Arcesilaus II, ὁ γαλαπός, rex Cyrenarum; cum fratribus discordias exercens prælio vincitur, et mox a Learcho strangulatur, III, 387, 52. Ejus uxor Eryx; filius Battus, *ibid.*
- Arcesilaus IV, rex Cyren., Pythionica; Hesperidas colonis occupandas statuit; ejus cognatus Carrhotus, IV, 581, 1. Sub eo corvus albus, infaustum augurium, apparuit, II, 212, 4.
- Arcesine, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.
- Arcesium, Idæ montis antrum, IV, 528, 2.
- Ἀρχαί Athen. in κυρία ἐκκλησία ἐπιχειροτονοῦνται ἐ ἀποχειροτονοῦνται, III, 117, 33.
- Archaeus, Phœnicis f., Gadiram condit, IV, 363, 22.
- Archapetus, Narsæo praef. praetorio, IV, 189, 14.
- Archebulus, poeta Theraeus, Euphorionis magister, III, 71.
- Archelaus philos. cum Socrate, quem in deliciis habebat, II, 280, 25, juvene Samum profectus est, II, 49, 9.
- Archelaus, Perdices II filius et successor, per 14 annos regnat; ad eum venit Euripides (et Socrates, III, 243, 141); succedit Archelao Orestes, III, 691. Cum Sirra et Arrabæo bellum gerit; majorem filiam Elimææ regi despondet, minorem Amyntæ filio, qui dissentiebat a filio Archelai et Cleopatrar, II, 152, 154. In Archelaum conspirarunt Crataeus, *ibid.*, et Hellanocrates Larissæus, II, 152, 149. Conspirationis dux Decamnichus, quem rex Euripidi verberandum tradiderat, II, 152, 155.
- Archelaus vel Aeropos, Orestis Archelao rege nati tutor, pupillum regno ejicit, regnatque 4 annis, III, 691.
- Archelaus post mortem Alexandri Mesopotamiam provinciam obtinet, III, 668, 1.
- Archelaus, Heracleotarum in Italia tyrannus ab Antileonte occiditur, II, 298, 16.
- Archelaus saltator ap. Antiochum Deum in honore erat, IV, 416, 13.
- Archelaus, Mithridatis dux, Bithynos debellat, III, 541, 31; in Græcia contra Sullam res gessit varia fortuna, III, 543, 45. Cum Timbrianis militibus de transitione acturus, corripitur, manusque ejus cæditur, III, 546, 40; a Sulla in Boeotia vincitur, III, 471, 18.
- Archelai, Herodis f., causam coram Augusto agit Nicolaus, III, 425, 95 a.
- Archelaus, Herodis f. et successor, cum Nicolao Romam proficiscitur, ut eum Antipa de regno coram Augusto contenderet. Quomodo dirempta lis sit, III, 353. III, 425, 95 a.
- Archelaus, mirabilium poeta, III, 28 not.
- Archelaus, pater Cadmi Milesii junioris, II, 2.
- Archemachus Eubæus, hist., IV, 314.
- Archemoro Nemeæi ludi consecrantur, II, 189, 282.
- Archennes, Bubali et Athenidis pater, primus Victoriam alis instructam fecit, IV, 359, 15.
- Archestratus vates tenuissimi corporis, III, 141, 84.
- Archestratus Syracenus vel Gelous gastrologus, II, 318, 45. Ejus magister Terpsion, III, 319, 51. Gastronomiæ auctor; ejus operis initium, II, 309, 16.
- Archias Syracusas coloniam ducens Teneatas comites habet, II, 157, 169.
- Archias Thebanus, adulter, seditionis causa, II, 143, 113.
- Archias Lacriti Isocratei discipulus, III, 51, 70.
- Archias, Thurius genere, φυγαδοθήρας, oratores Athen. condemnatos et fuga dilapsos, Antipatri jussu investigavit; olim histrio; Lacriti vel Anaximenis discipulus, II, 368, 18; III, 51, 70. 50, 62.
- Archidamus, rex Laced., uxorem divitem quam formosam ducere maluit, III, 168, 2. Ejus statua Delphis, IV, 295, 1.
- Archilochus Terpandro antiquior, II, 299, 18; junior, II, 23, 2. Contra se ipsum testatur de multis rebus pessimis, II, 70, 12. A Corace interfectus, II, 214, 8. Quibusnam rhythmis non sit usus, II, 24, 4. Ejus carmina primus in theatris cecinit Simonides Zacynthius, II, 321, 61. Ejus imitator Thaletas, II, 24, 4. Archilochus citatur, II, 211, 3, 1; II, 218, 22.
- Archimedis eadem dolet Marcellus, III, 271, 45. Ejus scriptum, III, 171, 17.
- Archinus Atheniensibus, Euclide archonte, persuasit ut Ioum literis uterentur, II, 348, 7.
- Archinus, historicus, IV, 317.
- Archippe meretrix, amatores habet Smicrinem et Sophoclem poetam, IV, 418, 27.

- Archippus Tarentinus Cyloneam caedem effugit, II, 275, 11. III, 5, 18.
- Archippi comici fabula *δου σιαά*, II, 185, 270.
- Architeles, praefectus sacrae triremis, ante pugnam ad Salaminem discessum agitans pecunia a Themistocle missa retinetur, II, 295, 7.
- Architimus historicus, IV, 317.
- Archles, pastorum in Aegypto rex, II, 568, 43.
- Archon Athen. eponymus. Ἀπ' αὐτοῦ ὁ χρόνος ἀριθμεῖται, II, 114, 27. *a.* Ejus jurisdictio et munera cetera, II, 113, 27. 27 *a.* Archontis βασιλέως munera, II, 114, 27 *b.* Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, et munera eorum atque jurisdictio, II, 115, 29, 30, 31. Archontis πολεμάρχου munera et jurisdictio, II, 114, 28. Archontum παρέδροι et γραμματεῖς, II, 113, 24.
- Archytas Tarentinus, Hestiaei vel Mnesarchi vel Mnesagorae f., Pythagoreus, II, 275, 13; exercitus dux insuperatus; imperio se abdicat cedens invidiae, II, 275, 14. Ejus familiaris Polyarchus ὁ ἡδουμαθής, II, 276, 15; IV, 159, 19. Magister Empedoclis, II, 300, 23. Ejus dictum, IV, 159, 10.
- Arcirossa; urbs Pontica, Heracleotis subjecta, IV, 354, 5.
- Arcisus, Cephalis et ursae f., II, 147, 129, 223, 33; vel Jovis et Euryodiae f., II, 147, 130. Pater Laertis, *ib.*
- Arconesus, Cariae insula, IV, 311, 7.
- Arctinus, Pelei f., Nautae nepos, Milesius, poeta Homeri discipulus, IV, 341, 2. Cum Lesche certans vincitur, II, 299, 13.
- Ἄρπτοι, quanam virgines Athenis?, II, 622, 17.
- Ardaburius cum Aspare filio contra Joannem tyr. in Italia mittitur; ad Joannis partes transgreditur (424), IV, 68, 46; IV, 612, 195.
- Ardaburius, Asparis f., IV, 135 *a.*, Saracenos debellat; a Marciano militum praefectus in Oriente creatus; bello bonus, pace dissolutus vir, IV, 100, 20. Contra Leonem imp. machinans, Isauros suarum partium facere studet, IV, 135 *b.* A Leone occiditur, *ibid.*
- Ardea in Italia ab Ulyssis filio dicta, IV, 645, 58; 527, 6.
- Ardearum genera tria, IV, 532, 3.
- Ardumuzanes, Senacheribum patrem, Assyriae regem, ex insidiis interemit, II, 504, 12.
- Ardynium opp. in Thebes campo ab Arnosso Mysorum rege conditum, III, 384.
- Ardys, Lydorum rex, Adyattis f., cum Cadye fratre simul regnat; post necem fratris, a Damonno, Cadyis uxore, et Spermio maecho regno pulsus Cumas se confert, ubi currus fabricat, deinde cauponans agit. Ad eum tollendum Spermus mittit Cersena; qui amore captus filiae Ardyis, rem prodit, et pro puellae matrimonio Spermum occidit; ipse vero Spermus occiditur a Thyesso, qui Spermii et Cersae capita affert Ardyi. Sic regnum Ardyis recuperat; justitiam colit, Lydorum copias recenset; Dascylum Gygis f. in deliciis habet, quem clam interficit Adyattis filius. Ardyis infectorem, quem ignorat, diris devovet, et post regni annos 70 moritur, III, 380 sq. Cf. II, 216, 11.
- Arlys Mermnada, Gygis f., avunculus Dascyli Pontici, ejus filium Gygem adoptat, III, 383.
- Area, Cleochi f., Apollini Miletum parit, IV, 58, 1.
- Ἄρρηος στόμα, unum ex Istri ostiis, IV, 519, 2.
- Arelaten urbem, in qua Constantinus tyrannus versabatur, obsident Honorii duces Ulphilas et Constantius, IV, 60, 16. Arelatenensis Favorinus scriptor, q. v.
- Areobindus, Dagalaiphi f., Julianae conjux, militum in Oriente magister, dux Anastasii imp. contra Cahadem regem Persarum, IV, 142, 7.
- Areopagus, II, III, 17. Quinam in senatum Areopagiticum cooptabantur, II, 126, 66. Ejus potentiam fregit Pericles, effectique opera Ephialtis, ut major pars judiciorum ei adimeretur, II, 126, 66. Viarum publicarum curam gerit, II, 209, 1, 10. Φόνου δίκαις archon βασιλεύς in Areopagum introductus, II, 114, 27 *b.* Areopagus ante pugnam Salaminiam pecunias erogavit, ut naves milite implerentur, II, 125, 61.
- Ares semideus, rex Aegypti, II, 531 *a.*
- Arestor, Ecbasei f., Pelasgi p., III, 642, 25; Argi, III, 304, 17; Ius, III, 639, 12.
- Arestorum regio, IV, 242, 41.
- Aretades Cnidius, historicus, IV, 316.
- Arete Alcinoi uxor, III, 32, 27; ejus monumentum, *ib.*
- Arete, uxor Dionis, mater Hipparini vel Aretaei, II, 83, 1.
- Arete fluv. in Crotoniatarum regione, III, 32, 24.
- Aretes Dyrrachenus, hist., IV, 317.
- Aretes Arabs, legatos ad Augustum mittit, qui Nicolao Syllaeum accusante opulantur, III, 422, 94.
- Arethas (*Al Hareth*, Ambri filius), Saracenorum Chindenorum princeps, Caisae avus, ad quem avus Nonnosus ab Anastasio legatus missus est (c. an. 498), IV, 178, 179.
- Arethusa Neptuno parit Abantem, IV, 333, 5.
- Arethusa fons Syrac., II, 51, 17; IV, 342, 6.
- Arethusa fontes in Chalcide Eubaeae terrae motu per dies aliquot obturati, III, 285, 76.
- Aretias insula ejusque aves, IV, 520, 4.
- Areus, Asclepiadis scriptoris pater, III, 306.
- Argaeus, quintus Mac. rex, filius Perdiccae I, regnat 34 annis, pater Philippi I, III, 690. Cf. III, 591.
- Arganthonos et Rhesi amores, III, 300, 1. Arganthonos mater Thyni et Mysi, III, 594, 40; 593, 36.
- Arganthonius, Tartessorum rex, longevus, III, 610, 4.
- Argarizis (i. e. ὄρος Ὑψίστου) urbs, III, 212, 3.
- Argas, vilis poeta, II, 299, 19.
- Arge nymphe, IV, 504, 1.
- Argennus portus ad mare Erythraeum, III, 476, 39.
- Arges Cyclops. Ejus ex Phrygia liberi, III, 29, 6.
- Argestes ventus, III, 296, 101.
- Argia, Adrasti f., III, 157, 48.
- Argibolus. Vide Tribigildus.
- Argila, Cariae opp., III, 234, 56.
- Argillus, Thraciae urbs, unde nomen habeat, II, 224, 42.
- Argillus, mons Nilo adjacens, IV, 504, 1. Arginusae ins. praelio clare, II, 127, 71.
- Argissa, postea Argura, urbs Thessaliae, III, 574, 15.
- Argius, Licymnii f., cum Hercule contra Laomedontem proficiscens moritur; corpus ejus comburitur, cineres ad patrem ejus apportat Hercules, II, 350, 8.
- Argivi. — De Argorum possessione Neptunus et Minerva contendunt, III, 119, 11. Argolidis promontorium Nemea, ubi Deucalionis apulit post diluvium, III, 591, 26. Ex Argolide Polybus Patraeam novis colonis frequentat post Deucalionis diluvium, III, 575, 13 *a.* Argus Cereris Libysae fanum in Charadra loco condidit, III, 119, 12. Argivorum rex Lycus, III, 728, 6. Ludi a Diana instituti, II, 189, 282. Argos ad Praetium venit profugus Bellerophon, III, 303, 12. Hinc profugus Tlepolemus cum Buta in Rhodum se confert, III, 178. Argivam regionem sorte nactus est Temenus, II, praef. p. viii, 4. In eam Heraclidarum reditus tempore Iones ex Attica tetrapoli immigrarunt, II, 137, 97. Argivorum tribus Hyllis, III, 638, 9. Argivorum rex Phidon, cujus frater Caranus, III, 690. Regnum sub Phidone in tyrannidem abit, II, 138, 99 *a.* Argivi bello contra Lacedaemonios gesto male affecti; Arcadibus exulibus regiones quasdam restitunt, auctore rege nescimus quo; qui propterea populi in odium incurrens Tegeam aufugit, II, praef. p. viii, 5.

- Cum Lacedæmoniis de agro Thyreatico certant, IV, 361, 2. Telesillæ opera Lacedæmonios et Cleomenem regem clade afficiunt, IV, 497, 4. Argivi tripodem sapientissimo Græcorum destinant; dederuntque Aristodemo Sparfano, II, 347, 1. Argivi optimates victoria ad Mantineam de Lacedæmoniis elati democratiam antiquare conantur, II, 138, 99 a. Tyrannus Aristippus, III, 26, 9; Aristomachus, III, 193, 5. Argivi a Cleomene victi pericæcos civitate donant, II, 138, 99 a. — Argivi præ ceteris Junonem colunt, II, 191, 287. Argolica de Jovis et Junonis nuptiis fabula, II, 190, 287. Mons Thornax vel Coccyx, II, 190, 287. Argivæ Junonis sacerdotes, IV, 633 not. Juppiter ἀφείσιος, III, 591, 26. Bacchus βουγενής, IV, 495, 5. Ilithyæ sacra faciunt, IV, 498, 6. serpentem non necant, Arneidis diebus canes forum ingressos occidunt, II, 327, 79. In luctu albas vestes gerunt, IV, 498, 7. Locus ubi judicia habent, III, 24, 3. Ostracismo utuntur, II, 138, 99 a. Vasis fictilibus uti sunt, III, 134, 61. Ἀργεῖοι λινοβάρηκες, κέντρα πολέμοιο, II, 51, 17. Ἀργεῖάδαι, II, 29, 2. In conviviis symbolum γῶν, portionem αἶσαν vocant, IV, 419, 31. Argolidis urbes: Anthea, Lampe, Asine, q. v. Argivi: Agias, Aristeas, Dercylus, Dinias, Dionysius, Solon, Leonteus, Laciuis, Socrates, Tabanus, quos vide.
- Argo navis ex quonam ligno facta, III, 243, 147; unde dicta, IV, 424, 5; 422, 46. Minervæ opus, III, 302, 3, vel Argi vel Glauci, IV, 483, 520, 5. Ex Aphormio in altum evecta, IV, 307. Gubernator Tiphys, deinde Erginus, II, 41, 59; Euphemus, IV, 517, 2; Ancæus, II, 42, 1. Quomodo per Symplegadas transierit, II, 302, 3. Argonautæ, Thestor, Amphiaras, II, 17, 1. Eurybates, II, 38, 40. Idmon, II, 38, 41. Zetes et Calais, II, 38, 42. Hercules, II, 7, 1. (Non erat Hercules inter Argon., II, 37, 38; 35, 27.) Cf. Iason. Expeditionis tempus, III, 583, 3. III, 626. Vellus aureum, liber pergamenteus, III, 639, 14; IV, 548, 15. Cum pluribus navibus navigant, III, 639, 15. Cum Lemniis mulieribus rem habent, II, 38, 47; 368, 18. Ad ostium Ponti sacra faciunt, II, 39, 47. Aram consecrant Apolloni ἑώφω, II, 39, 48. Per Symplegadas mittunt columbam, III, 302, 2. In Acheronte fluv. ancoras jecerunt, II, 39, 50. Ad Lycum veniunt, II, 39, 49. A Cyzico hospitio excipiuntur, II, 17, 2; in Dolionia Apollini Iasonio fanum consecrant, II, 17, 3. Cum Dolionibus pugna, in qua Cyzicus rex cadit, II, 18, 6. Idææ matri templum ad Cyzicum consecrant, III, 3, 6. Cf. IV, 548, 15. Eadem qua venerunt via redeunt, II, 40, 55. Qua redierint, II, 389, 11. Jam redituros persequitur Æetes; pugna commissa Colchi fugantur, II, 8, 6. Argonautis Chiron dixerat absque Orpheo non posse Sirenas præternavigari, II, 38, 39.
- Argos. V. Argivi.
- Argoste, mater Cyri, III, 398.
- Argura, olim Argissa, in Thessalia, III, 574, 15.
- Argura, Eubœæ urbs, II, 142, 107.
- Argus, Argivorum rex, a quo Argos appellata est Peloponnesus, III, 374, 32.
- Argus, Argivorum rex, Cereris fanum condidit, III, 119, 12. Ecbasi pater, III, 642, 25.
- Argus panoptes Arestoris f., III, 304, 17. II, 9, 1. III, 148, 6. IV, 547, 13; ad Nemea pecora pascens, III, 591, 26; ab Hermaone occisus, III, 639, 12.
- Argus Junonis statuam Tiryinthiam e piri ligno fecit, IV, 383.
- Argus, Phrixi f., e Colchide rediens ad ostium Ponti sacra facit, II, 39, 47. IV, 405, 5.
- Argus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Argyrippa in Italia a Diomede condita, II, 371, 3. Ibi Diomedes colitur, III, 122, 23.
- Aria, Cleochi f., Mileti mater ex Apolline, II, 38, 43.
- Ariadne Theseo parit CEnopionem et Staphylum, II, 50, 13. In Cypro a Theseo relicta; Ariadnæ Veneris apud Amathusios lucus; festum ei celebratur, IV, 371, 2. Dionysio parit Maronem, III, 165, 21.
- Ariadna, Leontis imp. f., nubit Zenoni, IV, 136 a. 139, 2; parit ei Leonem, *ib.* Post mortem Zenonis nubit Anastasio, IV, 141, 5.
- Ἀριαδνίς, tribus Alexandriæ, III, 165, 24.
- Ariæthus Tegeata, historicus, IV, 318.
- Ariani Indiæ, II, 403, 16.
- Ariarathes Cappadociæ præfectus a Perdicca in crucem agitur, II, 452, 1 a. Quot annis vixerit, II, 453, 2.
- Ariarathes, Cappadociæ rex, uxorem ducit Stratonicen, Antiochi Thei et Laodices filiam, III, 707, 6.
- Ariarathes V, Ptolemæum ex Commagene in Cappadociam invidentem repellit (163 a. C.), II, præf. xi, 12; a Demetrio Sotere regno ejicitur, II, præf. xii, 14. Ejectus, Romam proficiscitur. Inde rediens a legalis Orophernis fratris insidiis appetitur, quas salvus effugit, II, præf. xiii, 15.
- Ariarathes, Cappadox, e sorore Mithridatis Eupatoris, pater Arathæ, III, 541, 30.
- Arimenesus, qui postea Zeno imp., IV, 139, 2.
- Aridæus, Amyntæ f., Alexandri I nepos, pater Amyntæ regis II, III, 591.
- Aridæus, Philippi III et Philinnæ f., III, 67, 4; 161, 5; post mortem Alex. M. Macedoniæ rex, III, 666, 1. Alexandri M. sepulturam curat, III, 693. Regnat annis septem, III, 693. 697, 1; 703, 1; 719, 1. Philippus a Maced. nominatur, *ibid.* Ab Olympia interfectus, III, 694; 667, 2. Aridæus aliquis post Sosthenem Macedoniæ administrator per breve tempus fuit, III, 699, 7.
- Aries Phrixi, ejusque vellus, II, 34, 37.
- Arimanus Persarum, III, 53, 78.
- Arimasparum sedes, II, 65, 1.
- Arimnestus, Pythagoræ f., Democriti magister; ejus donarium in templo Junonis Samiæ, canon musicus, II, 482, 56.
- Arindela, urbs Palæstiniæ, IV, 409, 4.
- Ariobarzanes, Darii III f., a patre supplicio affectus, IV, 316, 1.
- Ariobarzani contra Ptolemæum II auxiliantur Galli, IV, 312, 13.
- Ariobarzanes I, rex Ponti, successorem habet Mithridatem f., III, 538, 24. In regno Cappadociæ a Murena, Rom. duce, confirmatur, III, 544, 36. Luculli amicus, III, 555, 56.
- Arion Methymnæus cyclicos choros primus instituit, II, 249, 45.
- Arisbe, Teucri f., Dardani uxor, III, 70, 5.
- Arisbe, urbs Troadis, Mytilenæorum colonia, III, 70, 5; ejus cives Antenori contra Astyanactem auxiliantur, IV, 277, 2.
- Arispi, Indiæ gens, II, 413, 18.
- Aristænetus historicus, IV, 319.
- Aristæus, Cyrenes f., a nymphis educatur culturamque olearum et mellificium docetur, II, 190, 283; 214, 9; ex Arcadia in Ceum transit, IV, 319, 4. Autuchi frater, IV, 285, 5.
- Aristagora Corinthia, Demetrii Phalerei amica, IV, 415, 8. Hyperidis pillex, II, 492, 12.
- Aristagoras Milesius, scriptor, II, 98.
- Aristarchus, Demosthenis amicus, II, 492, 13.
- Aristarchus, Ptolemæi Evergetis II magister, II, 186, 2; Menecratis Nysæensis, IV, 344 b.
- Aristææ Proconnessi anima pro lubitu corpore exibat, eo-

- demque redibat, III, 155, 2. Ejus aetas, parentes, scripta, *ibid. not.*; II, 2 b. 21 b.
- Aristeas Argivus, historicus, IV, 327, 1.
- Aristidis ἀρχή, II, 491, 9. II, 367, 14. Aristidis reditum publicorum administratio, II, 492, 10. Ejus legatio quam ad Lacedaemonios subiit, II, 492, 11. Ostracismo ejectus, II, 209, 1, 7; exulans in Ionia moritur, II, 620, 6; a paupertate vindicat Demetrius Phalereus, II, 366, 14.
- Aristides, πορνογράφος, III, 120, 16.
- Aristides Milesius, IV, 320.
- Ariston, Samius vel Plataënsis, a Demosthene amico ad Hephastionem missus, II, 361, 2.
- Ariston. V. Athenio.
- Aristippus Cyrenaeus, II, 79. Ejus dicta quaedam, IV, 156, 4. 416, 17 et 18. Primus inter Socraticos mercedem a discipulis exegit, II, 299, 21; ὄψοράφος, IV, 416, 17. Scripta non reliquit, IV, 503, 18.
- Aristippus Argivorum tyrannus a Tragisco occiditur, III, 26, 9.
- Aristippus, historicus, IV, 327.
- Aristippus quidam pictor, III, 316, 7.
- Aristo Alexandrinus peripat., III, 324.
- Aristo Argivus, luctationis Platoni mag., III, 243, 143.
- Aristo Chius, philoſ., IV, 503, 23.
- Aristo Pellaeus, historicus, IV, 328.
- Aristo rhetor, Gerasenus, III, 575, 17.
- Aristobulus, frater Epicuri, phil., IV, 455 b.
- Aristobuli, Hyrcani filii, regis Judaeorum indoles, et regni tempus, III, 322, 4. 493, 9.
- Aristobulus cum Alexandro fratre ab Herode patre supplicio afficitur insons, III, 351 sq., 5.
- Aristobulus quidam historicus, IV, 328.
- Aristocles, Platonis avus, III, 243, 143.
- Aristocles historicus, IV, 329; alii varii, *ibid. not.*
- Aristocrates, Hipparchi f., Lacedaemonius, historicus, IV, 332.
- Aristocreon, geogr., IV, 333.
- Aristocritus, hist., IV, 334.
- Aristodamidas, Meropis f., Phidonis Carani pater, III, 690.
- Aristodamidas, Acoi f., Carani p., III, 165, 21.
- Aristodemus, Hercules et Megaræ f., II, 9, 4.
- Aristodemus, Aristomachi f., Proclis p., III, 603.
- Aristodemus Spartanus, unus 7 sapientium, tripodem ab Argivis accepit, quem ipse concessit Chiloni, II, 347, 1 et 2; 244, 28; III, 38, 8. Tegeata; ejus dictum, II, 369, 1.
- Aristodemus Eretriensis Menedemum philosophum tamquam civitatem Antigono Gonatæ proditorum insimulat, III, 44, 36.
- Aristodemus, Menecratis Nysæensis f., Iasonis frater, quem Nysæe audivit Strabo puer, II, 344 b. Cf. II, 307.
- Aristodicus Tanagraeus Ephialtem occidendum curat, II, 126, 67.
- Aristogiton cur contra tyrannos conspiraverit, II, 111, 17.
- Aristogenis contra Phrynen oratio, II, 354, 5.
- Aristolochus, Eleus, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
- Aristomache, Erythraea poetria, Isthmiis victrix; ejus donarium Delphicum, III, 123, 27.
- Aristomachus, Cleodæi f.,
- Aristomachi pater, III, 603. 690. 165, 21.
- Aristomachus, Argivorum tyr.; ejus parasita Anthemoeritus, III, 193, 5.
- Aristomenis Messenii cor villosum, II, 30, 6.
- Aristomenes Thessalus, Phyrini p., III, 704, 2.
- Aristomenes scriptor, IV, 336.
- Ariston Perictionem duxit, quam mundam a conjugali copula servavit usque dum Platonem ex Apolline peperisset, II, 316, 43.
- Aristonicus Tarentinus, scriptor, IV, 337.
- Aristonous citharedus, sexies pythionica; ejus dictum, II, 485, 65.
- Aristonymus Ephesius, Demostrati vel Martis f., ex asina pater Onoscelia, IV, 330, 3.
- Aristonymus, citharista, egregie griphis lusit, II, 322, 67.
- Aristonymidas Cous, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
- Aristophanes comicus genere Naucratica, IV, 425, 5. Ejus filii tres, II, 248, 41. Socratem exagitat, III, 583, 37. De Aristophanis Ranis didascalica, II, 248, 42. Fundum possidebat in Ægina, IV, 511, 18.
- Aristophanes Ecceutus, hist., IV, 337.
- Aristophon orator legem contra se ipsum rogavit, IV, 358, 11.
- Aristoteles, postea Battus, Cyrenarum conditor, II, 212, 4, 1; casu fortuito lingua captus erat; cur de medela consulentem Pythia Battum appellaverit IV, 286; e Thera Cyrenen coloniam duxit; ex posteris erat Sesami, qui ipse genus duxit ab Euphemo, IV, 286, 6.
- Aristotelis phil. genus, III, 45, 41; ad Philippum proficiscitur; reversus in Lyceo docuit deambulando, III, 45, 41. Athenis scholæ præest 13 annis; impietatis accusatus Chalcidem abijt. Ejus in Hermiam epigramma, III, 581, 28. Ex Herpyllide Nicomachus genuit, III, 46, 42. Hermiæ pellicem amat, II, 79. Solus permansit ap. Platonem De anima dialogum recitantem, III, 580, 22. Ejus persuadendi vis, II, 338 a. Primus orationem judicalem pro se ipso scripsit, III, 581, 29. Ejus dictum, III, 578, 9. — Speusippi libros emit, III, 579, 10. Ejus mors; placita, IV, 156, 6. De nobilitate liber, II, 281, 29; bibliothecam ejus coemit Apellico Teius, III, 269; epistolas collegit Artemon, IV, 343, 14. Aristotelis nonnisi perhonorifice Aristoxenus meminit, II, 282, 35. In eum insolenter se gessisse dicitur Aristoxenus, II, 269. Theocriti Chii in Aristotelem dicerium. Ejus disc. Antipater Macedo, II, 338 a; παιδικά Palæphatus Abydenus, II, 338 a.
- Aristoxena. V. Peffa.
- Aristoxenus Tarentinus musicus; ejus vita et scripta, II, 269.
- Aristoxeni varii, II, 269 not.
- Aristrati imago picta in Pœcile stoa Sicyonia, III, 120, 17.
- Aritonorum in India mos, III, 464, 144.
- Arius Heracleopolita Epeis theologi scripta Ægyptia græce vertit, III, 572.
- Arizelus historicus, IV, 340.
- Armacaes fluvius ad Babylonem, IV, 283, 8. 284, 9.
- Armais — Danaus (*Armesis*), rex Æg. (dyn. XVIII, 14), II, 573.
- Armatius. V. Harmatus.
- Armenacus, rex Armeniæ, contra Belum Assy. regem beligerans perijt, IV, 285, 12; pater Aramæi, *ibid.*
- Armenerichus. V. Ermenerich.
- Armenia unde dicta, IV, 306. Armeniæ reges sex qui regnauerunt inde a Beli temporibus usque ad regnum Semiramidis, IV, 285, 12. In Armeniam fugit Semiramis a Zo-roastro pulsa; ibique a filio interfecta, III, 627, 2. Armenii Phœnices vincunt, Abrahami temp., III, 212, 3. Armeniæ magnitudo, III, 522, 3. 315, 5. Armeniorum ad regem necisum ad quem) fugit Zeilas, Nicomedis Bithyniæ regis f. (c. 260), III, 537, 22. Rex Artaxias, II, præf. XII, 13. Pacorus, Trajani temp., III, 660 b. Parthanasirus, tempore Trajani, III, 589, 16; præfectus Axidas, *ib.* Armeniorum qui a Persis ad Romanos defecerant, socii Colchi, Abasgi, Ahanes (572 p. c.), IV, 271. Armeniorum dux Joannes (572), IV, 271. Armenii, interfecto Surena præfecto, a Chosroe deficiunt, cum Romanis

- societatem incunt, IV, 273, 2. Armeniae gentes Obareni et Ofeni, III, 660, 8; regio Cholobetene, III, 587, 4. Mingas, III, 415, 76.
- Armenidas historicus, IV, 339.
- Armenus Rhodius, a quo Armenia Asiae regio dicta est, IV, 306.
- Arne, Æoli f., IV, 370, 7. Neptuno Bœotum parit, IV, 465, 3.
- Arne Neptuno parit Æolum, II, 306, 26.
- Arne nympa olim Sinoessa in Bœotia, IV, 518.
- Arne urbs Thessaliae, III, 638, 8; Bœotiae, IV, 568. 370, 7.
- Arneae, Lyciae opp., IV, 134, 3.
- Arnegisclus, Anagastæ pater, IV, 617, 206.
- Ἀρνήιδες ἡμέραι apud Argivos, II, 327, 79.
- Ἀρνοδοί, III, 26, 11.
- Arnossus, Mysorum rex, Ardynium urbem in Thebes campo condit; ejus filiam Tudo ducit Adyattes et post hunc Gyges, III, 384.
- Aroanius Arcadiae fluv., III, 32, 20.
- Aroita, Asdahagis Medi f. Cf. Amuhia.
- Arphaxad, Semi f., IV, 541, 16.
- Arpinna, mater CEnomai, de qua Olympia etiam Arpinna dicebatur, III, 633, 8.
- Arrabæus bellum gerit cum Archelao Mac. rege, II, 152, 154.
- Arrianus Nicomedensis scriptor, III, 586.
- Ἄρρινας in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Arsa, urbs Hispaniae, III, 643, 37.
- Arsaces Sardanapallum occidit, II, 473, 14.
- Arsaces, a Phriapita Arsacis filio genus ducens, frater Tiridatis, Theraplemem, Parthiae ab Antiocho II Theo præfectum, interficit, populumque in libertatem vindicat, III, 586, 1.
- Arsaces Parthorum rex Demetrium Nicatorem vivum capit, II, præf. xx, 25. III, 712, 17. Contra Antiochum Sideten bellum gerens, strategemate usus fratrem ejus D. Nicatorem captivitate solum mittit in Syriam; Ant. Sideten vincit, filium ejus Seleucum capit, III, 713, 18.
- Arsacis de Antiocho Sidete capto et occiso dictum, III, 258, 20. Contra Scythas proficiscens (c. 128), tutelam regni Himero commisit, III, 259, 21.
- Arsacia, sic a Parthis vocatur Rhaga urbs, IV, 308, 4.
- Arses, Persarum rex et Ægypti, quot annis regnaverit, II, 598.
- Arsicas. V. Artaxerxes.
- Arsinoe sive Coronis, Leucippi f., Apollini parit Æsculapium, IV, 324, 22. 496, 1.
- Arsinoe, uxor Ptolemæi Lagi, mater Ptolemæi I, III, 719, 1.
- Arsinoe, Ptolemæi Philadelphii soror et uxor; cur obeliscum frater erexit, III, 65, 4, et templum, II, 374, 15. Ejus statua ex topazis, III, 480, 64. Libyæ ubi nomen dat, III, 238, 129. Uxor Lysimachi, III, 530, 4. II, 466. A Lysimacho obtinet Heracleam; quam administrat per Heraclidem Cumanum, III, 531, 7. Marito suadet ut Agathoclem ex priore uxore filium, tamquam insidias struentem, e medio tollat; quod facinus peregit frater Arsinoes Ptolemæus, III, 532, 8. 698, 4. Postea ducit eam Ptolemæus frater, qui ejus ex Lysimacho liberos truncat; mox ipsam pellit, III, 534, 14.
- Arsinoe, Ptolemæi Philopatoris uxor, quomodo misera perierit, populo investiganti patefactum est, II, præf. p. xxvii. Cf. IV, 548, 54.
- Arsinoe, urbs Libyæ, III, 238, 119.
- Arsinoe urbs in Charandra sinu de sororis nomine sic appellata a Ptolemæo Philadelpho, III, 471, 41.
- Arsinoe ἐν Αὐλώνι Syriæ urbs ceterum ignota, unde nomen habeat, III, 575, 18 b.
- Arsinoe. V. Ephesus.
- Arsinoites nomus, in quo Labyrinthum ædificavit Lachares rex, II, 560.
- Ἀρσινόου πείλοχος, oppidum ad Rhyndacum fl., II, 622, 13.
- Artæus, Medorum rex, non obsecundat Parsondæ, qui sibi Babyloniae satrapiam, quam Nannarus tenebat, tradi postulabat; Nannarus in iram ejus incurrit, quam ille placat pecuniâ, III, 359 sqq., 10.
- Artabanus, Artaxerxis militum præfectus; ejus cum Themistocle colloquium, II, 296, 9.
- Artabanus Darium (II) injussu Xerxis suspenderat; timens sibi Xerxem interimit, II, 180, 253; rex Persarum et Ægypti, per septem regnat menses, II, 595, 68.
- Artabanus Tiridatem Parthorum regno pellit (sub Tiberio imp.), IV, 184, 2. an. 35 p. C.
- Artabazus Persa, II, 311, 25.
- Artabrurum metalla, III, 273, 48.
- Artace, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia, III, 385, 6; in Troadis finibus, II, 65, 2.
- Artageres a Cyro juniore in prælio interfectus, II, 92, 24.
- Artaphernes dux in bello Ionico ab Eretriensibus in Sardibus obsidione cingitur, IV, 441.
- Artasyras, Hyrcanorum satrapa, ad Cyrum deficit, III, 406, 66.
- Artavasdes, Armeniae rex, hist., III, 311.
- Artaxata in Armenia urbs ab Artaxia condita, II, præf. p. x, Cf. III, 660, 6.
- Artaxerxes I Longimanus cognominatus, IV, 306; Ægypti rex, II, 595, 68; quinque civitates Themistocli dat, II, 296, 10.
- Artaxerxis II soror Amytis, II, 93, 21. Antea Arsicas vel Oartes dictus, II, 93, 22. Quomodo se gesserit in prælio contra Cyrum fratrem commisso, II, 93, 24. Quot millia contra Cyrum eduxerit, II, 94, 25. Ejus filiae Apama, Pharnabazi uxor; Rhodogune, Oroetæ uxor; Atossa, Tiribazi uxor, II, 94, 27. Non stat promissis; quare Tiribazem inimicum sibi reddidit, *ibid.* Duas filias, quarum altera Amestris, connubio sibi junxit, II, 97, 7. Memnon Anaitidis statuam Babylone, Susis et Ecbanis posuit, eamque colendam esse Persis suo exemplo demonstravit, II, 509, 16; quibusnam donis Timagoram Atheniensem vel Entimum Cretensem et Antalcidam honoraverit, II, 296, 11. Regni tempus, II, 95, 28.
- Artaxias in Armenia ab Antiocho M. deficit; Artaxata condit; ab Antiocho Epiphane imperata facere cogitur (a. 165), II, præf. x, 9. Fœdus pangit cum Timarcho Mediae satrapa, II, præf. xii, 13.
- Artymnesus, Lyciae urbs, II, 343, 1.
- Artembares, pincernis præfectus in aula Astyagis, III, 398.
- Artemidorus Ascalonita, hist., IV, 340.
- Artemidorus Zenonis ad Theuderichum Valamiri f. legatus, IV, 125, 18.
- Artemis. V. Diana.
- Artemisia, festum Apollini sacrum Cyrenis, III, 187, 6.
- Artenita, prope Æthalam insula Tyrrenica, III, 573, 13.
- Artemita, Babyloniae urbs, IV, 308, 3; patria Apollodori hist., IV, 308.
- Artemon ὁ περιφόρητος, homo luxuriosus, II, 199 a.
- Artemon, Protagoræ pater, II, 20, 6.
- Arfemon Clazomenius, Pergamensis, Cassandrensis, historici, IV, 340. Alii Artemones, *ib. not.* Art. pictor, IV, 343, 13.
- Arthmiadas Lacedæmonius, Lycurgi socius, III, 37, 4.
- Artogetes, Persa, Sandacæ maritus, II, 295, 8.
- Artus, Messapiorum regulus, III, 145, 89.
- Arundines Arabiae, IV, 525, 20 a.
- Aruus, Tarquini filius, III, 89, 8.

- Aruntius Paterculus, equum æreum, suppliciorum instrumentum, fabricavit Segestæ tyranno; quam ejus inventi fuerit mercedem, IV, 322, 9.
- Aruntius, Appii f., e Conimbriga urbe longævus, III, 609, 1.
- Aruntius stuprat Medullinam filiam, a qua interficitur, IV, 321, 4.
- Arycanda, Lyciæ opp., IV, 133, 2. Arycandenses Lyciæ ære obruti Mithridatis partibus se adiungunt, III, 194, 4.
- Aryandes, Ægypti præfectus, Pheretimæ Batti III uxori auxiliatur, IV, 449, 2.
- Arymnum, mons Achaïæ, II, 41, 64.
- Arzanene, IV, 257. 261. 273, 3. Romanorum imperio sub Diocletiano adiungitur (297), III, 189, 14. Arzanenes castellum Chlomarum, IV, 258, 57.
- Asachæi Æthiopes, apud quos ingentes serpentes nascuntur, III, 478, 47.
- Asander Cariam provinciam post mortem Alexandri M. obtinet, III, 668, 1.
- Asar, opp. Æthiopiæ, III, 351, 3.
- Asbolus, idem qui Chlumis Judæorum, III, 212, 3.
- Asbytas, Amphithemidis f., IV, 294, 1.
- Ascalon, Syriæ urbs, a quo et quando condita, III, 372, 26. Ascalonis in lacum Atergatis cum Ichthye a Maxo demersa, III, 155, 32. Ascalonitarum princeps Craterus, a quo Thracæ Eutocium furem sibi tradi postulant, IV, 55, 106. Ascalonita Apollonius, IV, 312.
- Ascalus, Hymenæi f., frater Tantalii, Aciami regis Lydorum, dux in Syria Ascalonem condit, III, 372, 26.
- Ascania, Troadis, III, 373, 29.
- Ascanius, Æneæ f., 70, 8; pater Romæ; avus Romæ, IV, 290, 8; pater Remi, IV, 395, 11. Ascanius et Scamandrius Arisben condunt, III, 70, 5. Ascanius Albam Longam condit, III, 92, 21, 96, 1. Silvium insidiis petit, II, præfat. p. viii; regni tempus, III, 503, 3.
- Ascanius Abderita, II, 384 b, not.
- Ascitiæ Arabes, III, 477, 42.
- Asclepiades medicus, Philonidis et Aufidii magister, III, 576, 20.
- Asclepiades Arei f., hist., III, 306.
- Asclepiades Cyprius, hist., III, 306; III, 10, 31.
- Asclepiades Mendesiæ, hist., III, 306.
- Asclepiades Myrleanus et Tragilensis, scriptores, III, 298.
- Asclepiodotus historicus, III, 665.
- Ascræ Neptuno parit Cœclum, IV, 352, 1.
- Ascræ urbs ab Cœclo condita, III, 352, 1. Ascræi a Thepsiensibus trucidantur; superstites Orchomenum fugiunt, II, 144, 115.
- Asculum, prælium ibi a Pyrrho contra Romanos commissum, II, 454, 8.
- Asdahages, Medorum rex, cum quo societatem init Nabopalassarum; pater Amubiæ, quam despondit Nabopalassari filio Nabucodonossoro sive Nebucadnezario, IV, 282, 7.
- Asdingi. Cf. Astingi.
- Asdrubalis avaritia et dominandi cupiditas; quomodo in Hispania se gesserit; III, 91, 18. Ejus in Hispania successor Hannibal, III, 91, 13.
- Ἀσθεσία; δίκαια ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
- Aseneth, Pentephriæ f., Josephi uxor, III, 216, 219, 10.
- Asel, Æthiopiæ opp., in Medoæ ins., IV, 351, 3.
- Aser, Jacobi f., III, 215, 9.
- Aserymus, post Astartium fratrem Tyriorum rex, a Phelate fratre interficitur, IV, 466, 1.
- Aseth, pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Asgilia ins. sinus Persici, III, 478, 45.
- Asia, Europæ soror, Oceani et Pompholygæ f., II, 61, 4; 349, 1.
- Asia minor ab Trigibildo vastatur sub Arcadio imp. (399 p. C.), III, 47, 75.
- Asia, castellum ad Ctesiphontem; ibi Julianus mortuus est, IV, 5 et 6.
- Asias cithara a Lesbiis nomen habet, II, 182, 257; 488, 83.
- Asimuntii in Thraciæ finibus fortiter Hunnis resistunt, sed cedere iis ab Theodosio coguntur, IV, 75, 5.
- Asinæis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38.
- Asine Argolidis a Dryopibus habitatur, II, 137, 98.
- Asini sub Theodosio carissimi, IV, 39, 56.
- Asinius Pollio auctor epistolarum quæ Euripidi et Arato affinguntur, IV, 310.
- Asinius Quadratus, historicus, III, 659.
- Asius philosophus, IV, 551, 24.
- Asopodorus Philiensis, iamborum poeta, IV, 478.
- Asopus in Bœotia Sinopes pater, II, 161, 186, 348, 2; III, 29, 3.
- Asordanes, Senacheribi f., II, 503, 11. Babylonis a patre præficitur, II, 504, 12. Post patris obitum regnavit annis 8, *ibid.* Axerdis (sic *Abydenus nominat Asordanem*), Assyriæ rex, Nergilum fratrem et parricidam, usque ad Byzantium persequitur tandemque interficit. Ægyptum quoque partesque inferiores Syriæ acquirit, *Abyden.* IV, 282, 7.
- Aspalius, Illi frater, moritur in Isauria (478), IV, 619, 211.
- Aspar cum Ardaburio patre contra Joannem tyr. in Italiam mittitur, IV, 63, 46. In Libya commorans Zeronem Maurusium ab Aetio dono accepit, IV, 96, 11. Efficit ut Leo Marciano in imp. succederet, IV, 100, 20; 135 a. Sciris et Gothis inter se belligerantibus auxiliumque a Leone petentibus, neutrorum precibus obtemperandum esse censet, IV, 107, 35. Barbaros, qui sese dederant, trucidari jubet (an. 467), IV, 108, 39. Ejus hereditatem sibi tradi a Leone postulat Theuderichus, Triarii f. (473), IV, 114, 2. Pater Ardaburii, Patricii, Ermenurichi, duarumque filiarum, e ternis nuptiis, III, 135 a. De Tatiano et Viviano cum Leone imp. contendit, IV, 135 b. A Leone occiditur, IV, 135 b.
- Aspasia Megarensis; Periclis amica, II, 200 a; Samiaci et Peloponnesiaci belli causa, II, 314, 35, 482, 58.
- Aspasius Tyrius sophista, III, 576.
- Aspasius Byblius sophista, III, 576.
- Aspendum, abdicata potestate, abit Antiochus Grypus, qui propterea etiam Aspendius vocatur, III, 714, 21. Aspendius, Diodorus, q. v.
- Aspetus, in Epiro cognomen Achillis, II, 145, 121; IV, 337, 1.
- Asphaltum quomodo e Serbonide lacu educatur, III, 276, 63.
- Aspis, una ex Cycladibus ins., IV, 365.
- Aspis, Libyæ urbs, III, 575, 18.
- Aspledon unde nomen habeat; ob aquarum penuriam deserta est, IV, 352, 2.
- Aspledon, Neptuni et Midæ nymphæ f., Aspledonem condit, IV, 352, 2.
- Asprudus, Mediæ fl., IV, 189, 14.
- Assaon Niobæ filia amore ardet, filios ejus concremat, se ipse interficit, III, 9, 28.
- Assentatorum animi moresque; varia eorum genera et nomina, II, 310, 25; 313, 32.
- Assessus, urbs in Milesiorum ditone, in quam filii Leodamantis post necem patris se receperunt, III, 388, 54. Cabirorum sacra recipiunt, *ib.*
- Assis, pastorum in Ægypto rex, II, 567.
- Assiorum porci ingentes, III, 188, 9.
- Assuris, Dadanis f., III, 214, 7.
- Assus in Mysia, Mytilenæorum colonia, III, 239, 137; IV, 460, 13.

- Assyria a Suri dicta, II, 214, 7; olim Euphratis, deinde Chaldaea, IV, 530. Assyriorum reges sex vel septem qui antecedunt Ninum (*sec. Abydenum*), IV, 284; II, 285, 12. Assyriaci regni tempus *sec. Thallum*, III, 518, 2. Regum stirpes duae, IV, 351, 6; III, 210, 1, 2. Assyrii Babiloniae reges usque ad Phulum per annos 526 regnantes, II, 513, 11; et qui deinceps sequuntur a Phulo ad Sardanapallum, II, 504, 12. Assyriorum regnum quando sit eversum, IV, 284, 4. Assyrii in Cappadocia, a Cappadoce Ninyae f. Cappadoce dicti, III, 595, 48. Ass. reges: Ninus, Semiramis; Ninyon, Belimus, sub quo Perseus cum classe advenit; Panyas, tempore Argonautarum; post eum Mithraeus, cuius successor Teutamus, tempore belli Trojani. Quot sint anni usque ad Mithraeum, et usque ad Sardanapallum, III, 626. Cf. IV, 91, 542, 409. Assyrii Mesopotamiae ad Euphratem a Babylone ad Ninum habitantes, bello petuntur ab Amazonibus, III, 595, 48. Assyrii Henetos sedibus pellunt, III, 596, 49. Assyriorum instituta, III, 462, 131. Festum, Baeagis, II, 331 a. Fluv. Physcus, II, 76, 2.
- Astacus, Neptuni et Olbiae nymphae f., nomen urbi dat, III, 592, 29.
- Astacus e Spartorum genere, a quo Astacus urbs nomen habet, III, 536, 20.
- Astacus, urbs Bithyniae, ab Astaco nominata, III, 592, 29, 536, 20. Ol. 17, a Megarensibus condita, postea Atheniensium colonis aucta, sub Dydalso Bithynorum rege florens, III, 536, 20. Astacus sive Ostacus Chalcidionorum colonia, IV, 627.
- Astapus, pars Nili fluvii, III, 474, 29.
- Astartae templum Tyri aedificat Hiromus rex, IV, 446, 1; Cf. de Astarte, III, 569, 24. Astarte in Phoenicum mythologia, III, 568, 18, 19.
- Astartus, Dalastarti f., Tyriorum rex, frater Aserymi, IV, 466, 1.
- Aster, gigas a Minerva occisus, II, 189, 282.
- Aster lapis, IV, 427, 1.
- Asteria ins., ubi Latona peperit, II, 343, 2. Postea Delus, III, 633, 11; IV, 294, 4.
- Asteria, Alcyonei f., IV, 422, 46.
- Asteria, Hydei f., Bellerophonti parit Hydissum, IV, 34, 5.
- Asteria, Ilii Isauri uxor, IV, 620, 214.
- Asteritis lapis, IV, 159, 11.
- Asterius, Cretes pater, III, 304, 18.
- Asterius ex Amphictyone pater Dotidis, III, 153, 21.
- Asterius mons, postea Cithaeron, unde dictus sit, II, 330, 2.
- Asterius, Nelei f., III, 304, 19.
- Asterodia, Oceani et Tethys f., Apsyrta mater, IV, 397, 1.
- Astibares, Medorum rex, pater Rhœtae, quae Stagangæo nupsit, III, 364, 12. Nabuchodonosori in bello contra Judæos socius, III, 229, 24.
- Asticosus, e Philippis Macedo, III, 609, 1.
- Astiges lapis, IV, 362, 6.
- Astingi (i. q. Asdingi), Vandalorum genus regium, M. Amelio auxiliantur, IV, 187, 7.
- Astilia, II, 502, 9.
- Ἀστρομοί in India, II, 423, 29; 424, 30, 33, 34.
- Aston Crotoniata, librorum auctor, qui Pythagoræ inscribentur, III, 170, 8.
- Astra, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Astræus, Boreae pater, IV, 539, 6.
- Astribæ, gens Indica, II, 413, 18.
- Astyages (i. q. Cyaxares), Mediae satrapa, pater Amyitis, quam Nabuchodrosori Chaldaei despondet; atque cum ejus patre Nabupolassare Ninum everlit et Sardanapallum regno exiit, II, 502, 12.
- Astyages contemptus a Cyro regno exiit, II, 180, 253.
- Ei Angares cantor praenuntiat imminens a Cyro periculum, II, 90, 7. Astyagis indoles et quomodo a Cyro regno pulsus sit, III, 397 sqq., 66. Astyages a nonnullis Darius nominatus, II, 5, b.
- Astyanax post discessum Græcorum in Troade regnum obtinuit; ex eo pellitur ab Antenore; verum ab Aenea restituitur, IV, 277, 2.
- Astycreon, a Menecrate medico servatus, IV, 414, 5.
- Astydamas ante Æschylum statua honoratur, III, 170, 13.
- Astydamas, Milesius pancratiasta; ejus robor, IV, 513, 2.
- Astydamia, Amyntoris f., mater Telepolemi, IV, 286.
- Ἀστυνόμοι, Athenis, II, 420, 46.
- Astynomus historicus; IV, 343.
- Astyoche, Actoris f., mater Telepolemi, IV, 286.
- Astypalæa, Phœnicis f., Neptuno Ancæum parit, II, 159, 176, 42, 1.
- Astypalæa insula leporum multitudine infestata, IV, 421, 42.
- Astypalæa, Samiorum tribus, IV, 512, 1.
- Astyra, Bœotiae opp., III, 642, 27.
- Asturus, Susi filius, IV, 530.
- Atabyrus, mons Rhodi, ubi Jovi Atabyrio templum condit Althæmenes, II, 177. Montis altitudo, II, 253, 58.
- Atalanta ins. juxta Eubeam terræ motu rupta, IV, 381, 2. (*Atalante*), Acasti uxor, Peleum deperit, III, 389, 56.
- Atapheni in Arabia, IV, 409, 1.
- Atarantum in Libya mos, III, 463, 140.
- Atargatis dea, IV, 629 a.
- Atepomarus, Gallorum rex, Romanos bello premit; strategemate repellitur, IV, 320, 1; 367, 2.
- Atergatis quæ fuerit. Cum Ichthee filio a Moxo capta et in lacum ad Ascalonem demersa, III, 155, 32.
- Athamanes in Heraclea ad Etam, III, 133, 56. — Athamanes viri pastores, mulieres agricolæ, II, 219, 23; eorum rex Amynder, II, præf. xviii, 22. Athamanum fons memorabilis, IV, 436, 11.
- Athamas Nephelen ducit, ex eaque Phrixum et Hellen genuit; deinde Inonem superinducit, ex eaque genuit Learchum, Melicertem et Eurycleam. Inonis dolo circumventus liberus e Nephelē susceptos mactare instituit; quare rabiem dii ei injiciunt; insanians Learchum et Eurycleam occidit, II, 344, 6. Non Athamas sed Ino in filios sæviit, II, 377, 8. Athamantis e Themisto liberi Schœneus, Erythrius, Leuco, Ptous, Phrixus, Helle; ex Inone liberi Learchus et Melicerte, II, 37, 35. Athamantis historia *sec. Philostephanum*, III, 34, 27.
- Athanadas historicus, IV, 343.
- Athanae, urbs Arabiae, III, 478, 45.
- Athanas Syracusanus, historicus, II, 81.
- Athanati Æthiopes, IV, 351, 3.
- Atheas, Scytharum rex; ejus ad Byzantios epistola, IV, 336, 4.
- Athenae urbes sex, III, 574, 14. — Atheniensium legislator, Triptolemus, III, 36, 3. Athen. Sain in Æg. condunt, III, 176, 2. Ione Atticam incolis frequentante Iones dicti sunt, et Apollinem πατρώων colere ceperunt, II, 105, 1; 208, 1. Athenae a Dioscuris direptæ, III, 118, 10. Athenienses pueri qui tributis nomine in Cretam mittebantur, pro servis ibi vivebant. Horum pars una cum Cretensibus Delphos, hinc in Iapygiam, hinc in Thraciam venerunt, ubi Bottiaei dicti sunt, II, 153, 157. Athenienses Thesei comites, Euneus, Thoas, Solois, Hermus, II, 345, 8. Seditio laborantes Theseus conciliat, II, 208, 1, § 2. Quomodo Theseus rempublicam constituerit, II, 105, 2; φιλῶν, φρατρίαι, γένη, γενήται, II, 106, 3; τριτῆς, II, 106, 4. Eurygysis in honorem ludos funebres celebrant in Ceramico, II, 22, 3. Atheniensium in ludis Isthmiis proœdria, II, 351, 13. Reges De-

mophon, Oxyntes, Aphidas, Thymætes, III, 386, 50. In Areopago de Oreste iudicium, III, 375, 34. Athen. sub Neleo in Asiam transmigrant, IV, 368, 5. Homerum mulctant, Tyræum delirare dicunt; Astydamanem ante Æschylum statua honorant, II, 170, 13. Athenienses colonis Astacum argent, III, 536, 20; ex Codridis luxu diffucentes nolunt amplius reges creare. Hippomenis facinus, II, 208, 1, § 3; III, 386, 51. Regum tempora, IV, 547, 13. Dracontis leges, II, 106, 4. Iudicia φοινικά; ἐρέται, δικαστήριον ἐπὶ Παλαδίῳ, II, 106, 5; ἐπὶ Δελφίνῳ, II, 107, 7. Cylonis conamen, et Megaclis facinus. Megaclidas piaculo obnoxios ἄλλοις pellunt, II, 208, 1 § 4. Solonis σεισάχθεια, II, 208, 1 § 5. Solonis legislationis indoles, II, 107 *b.* ναυκράται, ναύκροισι δῆμοι, δήμαρχοι, II, 108, 8, 18. Solonea τιμήματα vel τέλη quattuor, πεντακοσιομέδμοι, ἱππεῖς, ζευγῆται, θῆτες, II, 108, 9, 10; δήμαρχοι, II, 363, 9; ἄξονες, κύρβεις, II, 109, 11, 294; 4, 130, 48. Τοῦ πρώτου ἄξονος lex de σιτήσῃ γυναικῶν καὶ ὄρφανῶν, II, 109, 12. Lex in eos, qui in populi dissensione civili, neutri se parti addicunt, II, 109 11 *a.* Ὁ πρὸς τῷ λίθῳ ὄρκος, quem Soloni iuravit Thesmothetæ et senatus, II, 110, 13; τῶν Κύρβων lex de Deliasis, III, 138, 78. De mulieribus leges, II, 363, 8. Ratio servorum publicorum, II, 150, 140. Athenienses Æginetorum piratis vexati copias in Æginam transducunt; clade afficiuntur, quam unus solus effugit; in hunc scelus a mulieribus Atheniensium commissum; quare fibulis eas uti in vestibus velitum est, II, 481, 50. Lemnum insulam ejectis Tyrrenis obtinent, II, 272, 1. Athenienses cf. Pisistratus, etc., etc. Olympii templum a Pisistratidis ædificatum, II, 111, 17. Pisistratarum tyrannis ejusque eversio, II, 208, 1; § 6, 110, 16 sq. (V. Pisistratus.) Clisthenes ejusque instituta, II, 111, 17, 18; civitatem ii habent, quibus est Jupiter ἔρκριος, II, 363, 6. Quonam anno juvenes in album relati civibusque adscribantur, II, 111, 19; ἐφηβοὶ περίπολοι, II, 111, 20. A quonam ætatis anno χορηγεῖν liceat, II, 112, 21; πρόεδροι τῶν πρωτάνειον qua ratione legebantur; eorumque munera, II, 112, 22; προέδρων ἐπιστάτης, πρωτάνειον ἐπιστάτης, II, 112, 22, 23; III, 635, 2. Γραμματεὺς ὁ κατὰ πρωτανείαν κληρωθεὶς, II, 112, 24. Γραμματεὺς ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρεθεὶς, II, 112, 24. Ἀντιγραφεὶς, ὁ τῆς διοικήσεως et ὁ τῆς βουλῆς, II, 112, 25. Γραμματεὶς archontum, II, 112, 26. Πάρεδροι archontum, II, 112, 26. Areopagiticus senatus viarum publicarum curam habet, II, 209, 1, § 10. Archontum munera et jurisdictionis; ἀρχοντος ἐπώνυμοι, II, 113, 27, 27 *a.* ἀρχοντος βασιλέως, II, 114, 27 *b.*; ἀρχοντος πολεμάρχου, II, 114, 28; θεσμοθετῶν ἀνάκριτος, II, 115, 29, 209, 1 § 11; eorum munera et jurisdictionis, II, 115, 30, 31; εἰσαγγελία, II, 619, 5 sq. 363, 10; παράστασις, II, 363, 7. Ἐκκλησίαι quattuor, et quænam res in singulis tractentur, II, 116, 32, 117, 33. De Heliææ δικαστηρίου ratione; iudicium βακτριαι et σφόδρα, II, 117, 34; διαμετρημένη ἡμέρα, II, 118, 35; ψῆφοι, II, 118, 36, 37; καθίσκος, κῆμος, II, 118, 38. Διαίτηται, eorum numerus, et munera, II, 119, 39; ἐχίνος, II, 119, 40; κατὰ δήμους δικασταί, II, 119, 41; ἔφεσις, παράβολον, II, 119, 41 *a.*; ἐπιμηλῆται ἔμποροι, II, 119, 42; ναυτοδίκαι, II, 618, 4; ἀγορανόμοι, II, 119, 43; σιτοφύλακες, II, 120, 44; μετρονόμοι, II, 120, 45; ἀστυνόμοι, II, 120, 46; ἑταῖροι, II, 120, 47; ἱεροποιοί, II, 120, 47 *a.* παράσιτοι, II, 121, 47 *b.*; ταμίαι χρημάτων καὶ ἱερῶν τριηρῶν, II, 121, 48, 49; (naves sacræ: πάραλος, Σαλαμινία, Ἄμμωνιάς, Δημητριάς, Ἄντιγονιάς, 121, 49); ἀποδέκται *s.* κωλακρέται, II, 122, 50; πωληταὶ καὶ πωλητήριον, II, 122, 51; εὐθύται, II, 122, 52; λογισταὶ καὶ λογιστήρια, II, 123, 53, 54;

συνήγοροι λογιστῶν, II, 124, 55; ἑπαρχοί, II, 124, 56; φύλαρχοι, II, 124, 57; στρατηγοί, II, 124, 58; στρατεία ἐν τοῖς ἐπώνυμοις, II, 124, 59; ἀδύνατοι, II, 124, 60; ostracismi institutum, II, 209, 1, § 7; οἱ ἑνδεκα, II, 209, 1 § 11; etiam νομοφύλακες et θεσμοφύλακες vocati, II, 365, 12; ἡ μὴ οὐσα δίκη, II, 364, 11. Victoriā Marathoniam primus nuntiat Thersippus vel Eucles, II, 198 *b.* V. Themistocles, Cimon, Pericles. Bello Medico, quum Themistocles suavisset ut, relicta urbe, Athenienses triremes conscenderent, pecuniam ad implendas milite naves erogavit Areopagus, II, 125, 61. Idem Salamina victoria ochlocratiam magnopere provexit, II, 125, 61. Pirææ incolæ reliquos civibus δημοτικώτεροι, II, 125, 61. Ἐλληνοταμίαι, II, 125, 62. Athenienses ex pactis conventis, ἀπὸ συμβόλων, jus dixerunt sociis subjectis, II, 125, 63. Imperio potiti contra pacta in socios, Samios, Chios, Lesbios, sævierunt, II, 125, 64. Suadente Cimone, Lacedæmonis contra Helotas rebelles auxiliantur, II, 70, 9. Sesto et Byzantio multos captivos barbaros abducunt, duce Cimone, II, 47, 4. Atheniensium in potestatem per Cimoneum redigunt Chersonesus, Thasus insula et eorumdem in continente sita metalla; Cimoneum, quod a Macedonia abstinisset, corruptum esse putantes donis Alexandri regis, in iudicium vocant, II, 54, 4. Contentiones inter Cimoneum et Periclem, qui τοῖς θεωρωκοῖς et τῷ δικαστικῷ μισθῷ αἰσῆςque χορηγίας populi multitudinem sibi conciliavit, Areopagi potentiam opera Ephialti usus fregit, Cimoneum denique exulare coegit, II, 125, 66. Merces judicialis aliis temporibus alia, II, 126, 68; primum immodice auxit eam Callicrates, II, 126, 69. Cives optimi, Nicias, Thucydides Melesii f., Theramenes, II, 126, 70. Athenienses Samum oppugnant, II, 55, 7; sub Pericle, a Melisso prælio vincuntur, II, 160, 183. In bello Samio mortui a Pericle oratione funebri laudantur, II, 55, 8. Anyto auctore, decem talenta Herodoto dono dant, II, 360, 1; in Diagoram Medium decretum, IV, 444, 4. 5; II, 621, 8. Resp. a Cleone ejusque successoribus corrupta, II, 209, § 8. Ob Hermas truncatos Andocidem in iudicium vocant; accusatum absolvunt, II, 76, 1. Hermæ mutilati dicuntur a Corinthiis, quo Siculam Atheniensium expeditionem impediunt, *ibid.* Post cladem Siculam (412) exulibus redeundi potestatem faciunt, II, 362, 3, exceptis Pisistratidis, II, 77, 3. In Phrynicum militum ducem decretum, II, 622, 11; in Antiphontem, II, 621, 10. Post prælium ad Arginusas Cleophon demagogus persuasit populo, ne condiciones a Lacedæmonis, qui Decæleæ erant, oblatas admitteret, II, 127, 71. Anytus corruptendorum iudiciorum auctor, II, 127, 72. Quadringenti viri septem annis ante 30 viros constituti, per 4 menses reip. præfuerunt; quonam mendacio remp. penes se retinere studuerint, II, 127, 73. In quadringentis viris demagogus exstitit Phrynichus, II, 127, 73. Dracontides decretum de triginta virorum dominatione scripsit, II, 127, 74. Sub iis Charicles demagogus viguit, II, 127, 73. Triginta virorum sæva tyrannis; post eos Thrasybulus et Rhiimon reip. præfecti, II, 209, 1, § 9. Euclide archonte Ionicas Hæteras adoptaverunt, II, 348, 7. Epaminondæ temp. de Sida agro cum Bœotis litigant, III, 192, 4. A Doxandro contra Mytilenæos excitantur; Pachete duce Mytilenæa capiunt, II, 158, 172. Ad eos legatus venit Pytho Byzantius, II, 329, 1. E Nymphæo Pontico talentum iis redibat, II, 622, 12. Rogante Theogene, bis mille in Samum mittunt (Ol. 107, 1 352), a quibus Samii ins. ejiuntur, II, 216, 10, 7; interfecto Philistide tyranno, Oreum in libertatem vindicant (341 *a.* C.), II, 643, 31. Chæronensis clades ostentis prænuntiata, II, 471, 6. Decem oratores ab

- Alexandro postulantur, II, 471, 9. Demetrii Phalerei reip. administratio, II, 448, 2. Degenerē adulatione Demetrium Poliorcecem prosequuntur, II, 449, 3 et 4. 476, 30. Beroso astrologo statum inaurata lingua posuerunt, II, 510, 25. Piræeum Aratus occupare conatur, III, 22, 3. Athenienses Aristionem philosophum ad Milhridatem mittunt, defectionem a Romanis molientes; Milhridatis societate ac Atheniensi reducis promissis fidentes bellum suscipiunt; Athenionem summum ducem constituunt, illoque tyrannide potito, sævitiam hominis nequissimi experiuntur, III, 267 sqq. 41, 22. Olympieum in Delo Hadriani opibus instaurant, et Novas Athenas Hadrianeas appellanti, III, 607, 21. Athene a Gothis sub Alaricho obsessæ (396), IV, 43, 65; et captæ, Dexippo Atheniense duce, III, 680, 21. Athenis in thronum sophisticum Olympiodori opera evecutus Leontius, IV, 63, 28. Quomodo scholastici Athenis initiari soliti sint, IV, 63, 28. Athenienses statum erigunt Philatio, qui libros conglutinandi rationem ostendit, IV, 64, 32. — Athen. festa, τὰ Διάσια, IV, 313. Ὑδροφόρια, IV, 313; τὰ Χαλκεία, IV, 312. Ἐορταὶ λαμπρᾶς tres, III, 117, 6. Πυανέψια, IV, 312. Ἀπατούρια, IV, 539, 19; iniquitas in pompis σκαφηφόροι, ὕδριαφόροι, II, 363, 5. Furiarum cultus, III, 130, 49. Apollinis Cynnei, IV, 369, 2. Athenienses in Delo sacra facientes, IV, 494, 11. Hyperboreis cari, II, 386, 2. Athenas quando venerit Abaris, IV, 432, 3. Sacrificia Minervæ simul et Pandroso offerri solita, IV, 506, 6. Herculis sexaginta viri, IV, 507. Quibus diis νηφάλια sacra faciant, III, 127, 42. Lupum cur in honore habent, III, 33, 32. In acropolim nunquam coturnix involat, II, 352, 16. 22, 1. Hesychus heros, ejusque sacellum; Hesycharum gens, II, 131, 49; ἀρκτοὶ quænam; ἀρκτηῦσαι quid? II, 622, 17. Meretricum numerus; nomina præstantissimarum, IV, 410, 1. Vetitum est ne quis nomen pentæteridis servæ vel meretrici vel tibiae inponat, III, 116, 3. Athenis luctandi ars a Phorbante inventa, III, 132, 55. Charondæ leges ad pocula caneant, II, 37, 7. — Athenarum urbis et circumjacentis regionis descriptio, II, 254, 59.
- Atheniensium indoles, *ibid.*
- Athenarum urbs in Achillis clypeo, III, 638, 10; urbis laus ex Lysippi comedia, II, 255, § 5. Ἡ Ἀθηναίων πόλις, ἕως ἐτρόφα, μεγίστη τε ἦν καὶ μεγαλοφυχοτάτος ἐτρέφεν ἀνδρας, II, 200 a. Murus Pelasgicus in acrop., IV, 457, 3. II, 111, 17. Ἐννέα πόλιν, III, 131, 49. Ἰππάδες πόλιν, ad quas Hyperidis sepulcra, II, 354, 2. Portæ Melitides, III, 116, 4. Cimonia sepulcra, *ibid.* Via sacra, III, 119, 11. Pythionica meretricis monumentum ad Athenas viamque Sacram, II, 266, 72. Ceramicus, IV, 449, 3. Portus Piræeus tripartitus in Emporium, Aphrodisium et Canthari portum, IV, 450, 4. Athenis Cynosarges, ubi Herculis templum, III, 138, 78; Ἰπποκλυτεῖον, III, 305, 24. Φορβαντεῖον, II, 351, 10. Ἰακχεῖον, II, 367, 15. Propylæa, IV, 425, 1. Odeum, III, 48, 51. Locus Ἰππου καὶ Κόρης, III, 387, 51. Stoa pœcile, II, 621, 8. IV, 450, 5. Athenienses Polygnotum civitate donant ob pictam gratis Pœcilen vel Thesaaurum et Anaceum, III, 481, 71. Hermæ, IV, 450, 5. Attali porticus, III, 268. Ἀθηνᾶς ἀγάλμα Athenis, II, 121, 48. Minervæ Νίχης ἔδανον ἄπτερον, IV, 425, 5. Σεμῶν statuæ tres, Scopæ et Calamidis opera, III, 127, 41. Hippia pictura Pirithoi nuptias exhibens, III, 134, 63. Ex Melroo Apellicon autographa veterum plebiscitorum et senatusconsultorum surripere tentat, III, 269. — Athenienses; Cratinus, Dexippo, Clitophon, Diyllus, Gorgias, Nicagoras, Palæphatus, Praxagoras, Stratonicus, Theodorus, Timagoras, quos *vide*.
- Athenæ novæ Hadrianeæ, in Delo locus, III, 607, 26.
- Athenæus mons in Argolide, III, 338, 10.
- Athenæus Pergamenus, Attali frater, Callippen, Persei olim pellicem, amicam habet, II, præf. xv, 16.
- Athenæus Naueratita, scriptor, III, 656.
- Athenais, postea Eudocia, Theodosii II uxor, IV, 94.
- Athenicon historicus, IV, 345.
- Athenidis pater Achennes, IV, 359, 15.
- Athenio, Athenionis pater, Erymnei peripatetici disc., III, 267, 40.
- Athenio (*attis Aristio*), Athenionis f., civis Atheniensis adscriptus, literas docet Messenæ et Larissæ; dein ab Atheniensibus legatus mittitur ad Mithridatem, cujus in gratiam se insinuat. Redux ab Atheniensibus honorificentissime exceptus, in concione Mithridatis evehit potentiam, civibusque persuadet ut fidentes ei bellum Romanis inferant. Ipse prætor creatur. Paucis diebus post tyrannidem philosophus occupat, sævitque crudeliter; non modo civium bona diripiens, sed peregrinis etiam magum injiciens ad Delii dei thesauros auferendos misit Apelliconem familiarem; ibi vero ausu excidit, fugaque Apellicon sibi consulere cogitur, III, 267 sqq. Cf. III, 41, 22.
- Athenion, poeta comicus, a Juba laudatur, III, 482, 82.
- Athenodorus Eretriensis, IV, 345.
- Athenodori Tarsenses duo, III, 485 sq.
- Athenodorus pirata Ol. 177, 4 Delios captivos abducit, III, 606, 12.
- Athlibis vel Athribis, Ægypti urbs, III, 632, 2.
- Athoris-V. Rathotis.
- Athos mons, II, 222, 31; III, 153, 22.
- Athos, in Ægypto, ubi templum Judæi construxerunt, III, 219, 10.
- Athothis, Menæ f., rex Ægypti secundus dynastiæ primæ, II, 539. 512, 11.
- Athotes alter, rex Ægypti tertius ap. Eratosthenem, II, 540, 7 a.
- Athribitis, nomus Æg., III, 226.
- Athyras, navale et fluvius ad Byzantium, II, 377, 9.
- Atiæ, Augusti imp. matris, somnium, III, 306, 2. Ejus ad Octavianum f., Apolloniæ commorantem, de cæde Cæsaris literæ, III, 435, 11. Alteræ ejus literæ, III, 437, 18.
- Atlantica Libyæ gens ab Amazonibus debellata, II, 9, 9.
- Atlantis insula, IV, 443, 1. De ea Platonis sententia, III, 281.
- Atlantis montis altitudo, IV, 443, 2. descriptio, 473, 26.
- Atlas astrologia inventor, i. q. Enochus Jud., III, 212, 3. IV, 426, 2. 490, 5. 547, 13. Atlas Phryx Herculem rerum celestium scientia instruit, II, 34, 24. Atlas, pater Celenus, IV, 285, 3. Electræ p. II, 494, 18. Ejus ex Pleione filia quindecim, III, 156, 42. Atlas in Phenicum mythologia, III, 567, 14.
- Atossa, Persarum regina, prima epistolas scripsit, IV, 490, 5.
- Atracius ex Thessalia Thrasymachus, q. v.
- Atratades, pater Cyri, III, 398, 399.
- Atræ, urbs inter Euphratem et Tigridem, III, 589, 15.
- Atraëlon, opp. in Persiæ et Rom. confiniis, IV, 248, 46.
- Atramiæ, gens Arabiæ, IV, 524, 14.
- (*Atrebatenses putei (puits Artésiens)* in Oasi Æg. IV, 64, 33.)
- Atrene, urbs Lydiæ, III, 29, 6.
- Atrene, Argetis et Phrygiæ f., IV, 29, 6.
- Atridarum aries, II, 9, 3. 41, 61.
- Atron, Argetis et Phrygiæ f., III, 29, 6.
- Attili (M.) Reguli consulis (204 a. C.) res gestæ, III, 90, 14.
- Attaea, Scythæ et genere regio, ad Romanos transfuga, Attilæ traditus necatur, IV, 72, 1.

- Attacori (*Ularacuri*), Indiæ gens beatissima, cum Hyperboreis componenda, II, 396, 1.
- Attaginum in Ægypto voces, IV, 499, 17.
- Attales, Sadyattis ex sorore filius, III, 396, 63.
- Attalus, cujus neptis Cleopatra Philippi uxor. Ejus cum Alexandro M. rixa, III, 161, 5. Pausaniam, qui Philippum occidit, ignominia affecerat, II, 153, 156.
- Attali I assentator Lysimachus, III, 46, 46. Attalus Antiochum Hieracem ad Choloen in Lydia proelio vincit (c. 235 a. C.), III, 710, 10.
- Attalus II contra Demetrium Soterem subornat juvenem quendam (Alexandrum Balam), quem pro Antiochi Epiphanis filio venditat, II, *præf.* XII, 14. Ad eum venit Ariarathes V Orophernis insidias effugiens, II, *præf.* XIII, 15. Ad eum Polemonis epistola, III, 135. Daphnidam grammaticum de rupe præcipitem dari jubet, III, 160, 14.
- Attali stoa Athenis, III, 268.
- Attalus ab Alaricho Gottho post Romam captam, imperator Occidentis declaratur, IV, 58. Honorio insulam, quam securus inhabitet, concedere vult; Jovianum, Honorichi legatum, sibi adjungit; hujus Joviani artibus imperio exiit ab Alaricho, IV, 59, 13. Adaulpho auctor est, ut Jovino se adjungat, IV, 61, 17. In Adaulphi nuptiis præcinit epithalamium, IV, 62, 24.
- Attes, Matris deorum *πρόσπολος* apud Phryges, III, 8, 26.
- Attica, olim Acte ab Actæo rege, III, 583, 40; et Ogygia, III, 641, 22. An Atticam venit Ion, II, 105, 1. Attica tetrapolis, ex qua Iones in Argolidem migrarunt, II, 137, 97. Attica quomodo inter Pandionis filios 4 sit distributa, II, 351, 12. Eam humano sanguine lustrat Epimenides, III, 8, 24. Incolarum numerum instituit Demetrius Phalereus Olymp. 115, IV, 375, 1. Atticæ meretrices in Samo Venerem dedicant, IV, 299, 1. Servi rebellantes metallorum præfectos interficiunt, et Sunio potiunt, III, 264, 35. Atticæ metalla, III, 273, 48. Caricæ (*τογάδες*) dulcissimæ, II, 91, 11 et 12. Atticæ locus Lipsydrium, II, 110, 16. Pagi recensentur, II, 357 sqq. Atticorum propinandi mos, II, 68, 2. Ἀττικὸς πάροιχος, quid? II, 485, 68; 622, 15. Ἀττικὰ τὰ Ἐλευσίαια, proverb., II, 488, 82.
- Ἀττικοπερὲς, sic Hadrianus appellare solebat Aristonem Atheniensem, IV, 336.
- Atthis Hegesini poetæ, IV, 352, 1.
- Attila, Rux in Hunnorum principatu succedit cum Bleda fratre. Eum Theodosii II legati Plinthus et Epigenes prope Margum urbem ad Istrum conveniunt. Foderis inter Hunnos et Romanos tunc pacti conditiones, IV, 72, 1. Deinde Attila et Bleda contra Soroagos Scythas bellum movent, *ibid.* In fines Romanorum, fœdera neglecta prætexens, irrumpit (442); urbes et castella compluria capit; bellum ingens minatur, IV, 72 sq., 2 et 3. Ad eum Senator a Theodosio legatus mittitur, IV, 74, 4. Romanis in Chersoneso victis rex durissimas imponit conditiones, quibus etiam Asimuntii fortiter resistentes subscribere coguntur, IV, 74, 5. Ex amicis suis, quos Romanorum donis ditare vellet, alios super aliis Constantinopolim mittit, vanas excogitans legationum causas, IV, 75, 6. Edeonem de reddendis transfugis aliisque super rebus ad Theodosium ablegat. Per Edeonem Chrysaphium et Theodosius insidias Attilæ parant, IV, 76, 7. Theodosii legatum Maximinum, qui una cum Edeone reduce venerat, Attila admittere non vult; nam Edeco de insidiis structis regem edocuerat, IV, 79 sq. Tandem, rogante Scotta, aditum iis dat, IV, 81. Acatiros Scythas subigit, iisque seniore ex filis regem destinat, IV, 82 sq. Escam filiam uxorem ducit, IV, 83. Legati Actii, de Silvano, quem Attila tradi sibi postulaverat, regem conveniunt, IV, 84 sq. Domus regia describitur, IV, 85. 95, 9. Quomodo ad regiam venientem salutaverint chori puellarum et uxor Onegesii, IV, 85. Filius ejus apud Acatiros dextram fregit, IV, 86. Attilæ scriba Constantius, ab Actio commendatus regi Hunnorum, IV, 84. Attilæ filii in cœna patri assidentes, IV, 91. Cerca uxor tres Attilæ liberos pepererat. Horum natu maximus rex Acatirom constitutus erat; reliqui aliarum gentium reguli, IV, 89. Attilas pro ædibus regis jus dicit, IV, 89. Quid legatis imperii occid. responderit, IV, 89 sq. De ejus potestate, et Persiam invadendi consiliis, et de imminetibus ab eodem Romanis occid. periculis sermones legatorum occidentalium, IV, 90 sq. Fidit Attila sacro ensi Martio, quem multis seculis non visum tunc denovo et terra bovis ungula eruerat, IV, 91, et 96, 10. Theodosii legatos ad cœnam vocat, IV, 91. Cœnæ ratio describitur, 91 sq. Attilæ poculum lignum, sobrietatis, in vestimento simplicitas, 92. Poetæ carmina in cœna recitantes; Zeron scurra, *ibid.* Ex filiis unice amat natu minimum, Eslam, ob datum de eo vaticinium, IV, 93. Iterum legatos ad cœnam vocat; data iis mandata, *ibid.* Attilæ patruus Cebarsius, *ibid.* Legatis ad imperatorem redeuntibus Berichum comitem dat, IV, 94. Bigilam insidiarum convictum in vincula conjicit, IV, 95. Orestem et Eslam Constantinopolim mittit qui Chrysaphium exposcant, IV, 95 et 96. IV, 613, 199. Ira ejus in Theodosium et Chrysaphium placatur a Rom. legatis Anatolio et Nomo, quos muneribus ornatos benigne dimittit; Bigilam libertati reddit, IV, 97, 14. Legatos mittit ad Valentinianum, Honoriam, quæ matrimonium cum ipso pepigisset, poscentes; alii ad Marcianum, Theodosii successorem, ablegantur tributorum causa (450). Utraque legatione nihil proficit. Quare bellum parat; ac primum quidem contra Valentinianum, IV, 98, 15 et 16. Francos aggreditur, a majore natu puerorum regionum contra minorem et Aetium auxilio advocatus, IV, 99, 16. Italiam vastans cur Romam non sit aggressus, 99, 17. Apollonium Marciani legatum non admittit, 99, 18. Bellum Marciano inferri constituit, IV, 100, 19. De morte Attilæ Marcianus somnio edocetur, IV, 101, 23. Attilæ filii (Dengisich et Irnach) ad Leonem legationem mittunt; postulata non obtinentes, alter bellum inferendum statuit, Irnach refragante, IV, 107, 36.
- Attila (*Ethel, Volga*), fluvius, IV; 229, 21.
- Attis Juppiter, III, 592, 30.
- Attis castrat se, III, 233, 47.
- Atyanas, Hippocratis f., Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
- Alymnus, Phœnicis vel Jovis f., III, 302, 4.
- Alys, Turrhebi pater, III, 370, 22.
- Auaris, Tythonis urbs, II, 579, 9.
- Auasis, Oasis, in Ægypto, Insula beatorum, II, 480, 48.
- Auathia vel Auara, urbs Arabiæ, IV, 523, 6.
- Audata, Illyria, Philippo, Amyntæ f., parit Cynnamm, III, 161, 4.
- Audax, unus ex Viriathi percussoribus, II, *præf.* XIX, 24.
- Aue, regio inter Auxumini et Adulin; elephantorum altrix; aeris ibi temperies, IV, 180.
- Aufidius (T.), Siculus, medicus, III, 576, 20.
- Aufidius (Cn.), hist., III, 199.
- Augeæ thesaurum ædificant Agamedes et Trophonius; eos fures deprehendit, arte Dædali, III, 637, 6. Augeas dolo interfecit Herculis filios, IV, 499, 12. Phylei pater, IV, 638 a.
- Augeas (?) historicus, IV, 345.
- Augusteum Byzantii, IV, 154, 40.
- Augustæ, Ciliciæ et Italiæ urbs, III, 605, 9.
- Augustulus ab Oreste patre Rom. imperio præfectus, IV, 136 a, ab Odoacro regno ejectus, IV, 136.

- Augustus**, cur Apollinis filius existimatus sit, III, 306, 2. Ejus laudes, III, 427, 1. 2. Ejus pater Octavius, 428, 2. Educatur apud Atiam matrem et L. Philippum vitricum, 428, 3. Togam virilem sumit; in pontificum collegium adscribitur; ejus pulchritudo et decentia, 429, 4. 5. Cæsarem avunculum in bellum Africanum comitari cupit; at, propter corpus infirmum adhuc, non interfit huic expeditioni, 430, 6. Pro Agrippæ, sodalis sui, fratre captivo apud Cæsarem precibus suis intercedit, 430, 7. Cæsaris triumphantis curam prosequitur; in theatris et conviviis assiduus ejus comes, 430, 8. Græci theatri curatio a Cæsare ludos edituro demandatur ei; in morbum incidit, 431, 9. Sanitati restitutus ad Cæsarem in Hispaniam proficiscitur itinere periculosissimo, 431, 10; ibi de plurimis, quorum causam apud Cæsarem suscepit, bene meritus est, 432, 12. Ejus modestia et verecundia, 433, 13; in importunos circumspicienda prudentia, 433, 14; sobrietas et temperantia, 434, 15. Apolloniæ studiorum causa versans matris literis de cæde Cæsaris certior factus; cum amicis deliberat, quid faciendum sit, 434, 16. In Italiam transvectus Lupium contendit, ubi de funere Cæsaris et testamento et de tumultu Romano edocetur, 436, 17. Dehinc Brundisium proficiscitur, ubi literas Atiæ et Philippi accipit. In Asiam mittit qui apparatus et pecunias, quæ Cæsar ad bellum Parthicum præmiserat, reportarent; Brundisio Romam se confert, III, 437, 18. Quæ deinde Augustus gesserit, usque ad tempus quo contra Antonium in Campania veteranos Cæsaris milites conscripsit, 449-456. Ejus amicus Nicolaus Damascenus, III, 171, 44. Ad eum Porus Indorum rex legatos cum donis mittit; inter eos Zarnanus, qui Athenis se eremavit, III, 419, 91. Ituro ad Parthicas Arabicasque res filio majore, Dionysium Characenum, geographum, ad commentanda omnia in Orientem præmisit, III, 478, 44. Controversia quæ Archelao cum fratre et Judæis erant, quomodo dijudicaverit, III, 354. Augustus Syllæum Arabem capitis condemnat, cum Herode in gratiam redit, III, 422, 94. 351, 5. Coram eo Archelai, Herodis f., causam tuetur Nicolaus, III, 425, 95 a. Augustus a Musa medico conservatus, III, 473, 27. Eum Constantinus κόσμον τύχη; appellabat, IV, 199, 15.
- Aulis**, Ogygis filia, IV, 394, 3.
- Aulis** in Bœotia, II, 42, b.
- Aulon**ia, e. q. Caulonia.
- Aulus**, herba, IV, 112, 12.
- Aureliani imp. parentes**. Futuri imperii auspicia, III, 665. Ravennæ de modo regnandi deliberans (270), IV, 197, 10 § 1. Juthungos Seythas acie vincit; victi quum legatos mitterent, pacemque componere vellent, si tributa ipsis solverentur, re infecta eos imp. dimisit, III, 682, 24; anno sequente Vandalos vicit; pace ac fœdere cum iis composito in Italiam contendit, in quam Juthungi denuo irruerant, III, 685. sq. IV, 188, 12. Ejus ad Marcomannos prope Placentiam verba, IV, 197, 10, § 3. Tyana obsidet, capique, *ibid.* § 4. Zenobiam per legatos hortatur, ut sese dedat, *ibid.* § 5. — Verba imperatoris seditione militari appetiti, *ibid.* § 6. Ejus epistola ad Mucaporem de belli contra Zenobiam suscepti difficultatibus; ejus ad ipsam Zenobiam epistolæ, et reginæ rescriptum, III, 664. Bellum Sarmaticum, III, 665. Druidas consulit, *ibid.* De Bonnosio dictum, III, 729, 2. Cf. de rebus Aureliani IV, 599, 155 sq. IV, 13, 2.
- Aurelianus**, vir consularis, sub Arcadio imp. a Gaina expositus, IV, 611, 190.
- Aurelius Cotta**. V. Cotta.
- Aurelius (M.)**. Ab eo Obii et Longobardi prælio victi pacem petunt (167), IV, 186, 6. Quadi pacem obtinent. Astingi et Lacringi auxilia præbent (175), IV, 186, 7. Eum Constantinus M. καταγέλαστον dicebat, IV, 199, 15. Ejus libertus, Chryseros, II, 656. Cf. de Aurelii rebus IV, 582, 116-118.
- Auroræ post casum Bellerophontis datur Pegasus equus**, III, 303, 12. Ei nephalia sacra offeruntur, III, 127, 43.
- Auri** in Græcia olim raritas, II, 470, 4.
- Ausones**, gens Opica, II, 179, 247 a. Romanorum hostes, II, præf. xxxvii.
- Ausitis**, regio Syriæ, III, 220, 12.
- Ausoriani**, gens Africæ, contra quos sub Theodosio II prospere pugnat Armatius, IV, 98, 14.
- Autariatæ**, gens Theprotica, III, 583, 43. 643, 33. Eorum institutum, III, 458, 112.
- Autei Arabes**, III, 477, 41.
- Autesion** historicus, IV, 345.
- Ἀυτοκάβαλοι** qui? IV, 496, 20.
- Autocharis**, historicus, IV, 346
- Autochthon** sive Epigeus in Phœnic. mythologia, III, 567, 12.
- Autocles**, vir luxuriosus, cicuta vitam finit, II, 199 b.
- Autocrates**, historicus, IV, 346.
- Ἀυτόγλυφος**, lapis, IV, 316, 1.
- Autoles** in Mauritania, III, 473, 28.
- Autolycus**, pater Polyphemes, II, 37, 37.
- Automalaca**, Libyæ opp., III, 238, 120.
- Autuchus**, Cyrenes filius, Aristæi frater, IV, 285, 5.
- Auxumis**, Æthiopiæ metropolis, IV, 179, 180.
- Auxumitarum** rex Eleshaas Dimnum vel Damianum, Homeritarum regem vicit, regno exiit, et Homeritis regem tributarium e suo ipsius genere præfecit Anganem. Quomodo Nonnosum, Justiniani legatum, exceperit. Pro Romanis bellum Persis infert, IV, 178 sq.
- Auza** in Libya ab Ithobalo Tyrriorum rege condita, IV, 447, 4.
- Avares** ab Oceani accolis ejecti, Sabiros ipsi sedibus pelunt, IV, 104, 30. Per Candichum legatum a Justiniano annua stipendia et agros sibi postulatum. Imperator eos non vi sed arte a finibus Rom. remove statuit (538), IV, 203, 4. Legatus benigne ab Justiniano excipitur; ac Valentinus imperatoris legatus Avaribus auctor est, ut Hunnicis gentibus bellum inferant. Vincunt Avares Utigueros, Salos et Sabiros (559), IV, 203, 5. Mezamerum, Antarum gentis legatum, occidunt, Antarumque regionem vastare pergunt (c. 560), IV, 204, 6. Avarum altera ad Justinianum legatio, quæ re infecta revertitur; hinc Avarum (sub Bajano duce) contra Romanos inimicitia (562), IV, 205, 9. Turcorum res detrimentis afficiunt; deinde fuga se recipiunt. Bello eos aggressurus est Dizabulus, Turcorum dux (c. 562), IV, 205, 10. Avarum legati a Justino Justiniani successore, tributum petentes cum contentu remittuntur (565), IV, 218, 14. Avares in Francorum regionem irrupunt, IV, 219, 14. Avarum (Sirmium oppugnantium) strategema, IV, 236, 31. Avares a Turcis (quibus olim subjecti fuerant, IV, 226) Uarchonitæ vocantur, IV, 245 sq. Avarica jurisjurandi formula, IV, 265, 63. Eos ne Justinus recipiat Turci a Justino petunt (c. 568), IV, 270. Quare Avares Pannoniam habitare et pace Rom. frui ab imp. precantes repulsam ferunt, IV, 270. Cf. Bajanus.
- Avaris** ab Amasi (Inachi æquali) excisa, III, 509, 2.
- Aventinus** collis, III, 85 a. Aventinum fanum Dianæ in Roma urbe, III, 470, 12.
- Avernorum** rex Bituitus, III, 261, 23.
- Ἄβες μονοκέρωτες** Æthiopiæ, II, 89, 2.
- Avidius Cassius**, L. Veri in bello Parthico dux; ejus gens, III, 661, 21.

- Avitus imp. legatos ad Genserichum mittit, nihil proficiens, IV, 102, 24. Corporis custodes Gallos Gothosque dimittere cogitur; Majorini et Recimeri seditione vitam cum regno amittit, IV, 616, 202.
- Axerdis, rex Assyriæ. V. Asordanus, IV, 282, 7.
- Axidares, Armeniæ præfectus, III, 589, 16.
- Axieros, (i. q. Ceres), unus Cabirorum, III, 154, 27.
- Axiocersa (i. q. Persephone) in Cabirorum religione, III, 154, 27.
- Axiocersus, i. e. Plato, unus Cabirorum, III, 154, 27.
- Axiothea Phlasiæ, Platonis discipula, II, 243, 27.
- Ἀξίωρες, legum tabulæ Athenis, II, 109, 11.
- Azania Arcadiæ et altera Massiliensium urbs, III, 574, 14.
- Azanium (proprie *Euanum*), urbs Phrygiæ; ejus origines, III, 524, 3.
- Azarei ad sin. Arabicum, III, 477, 41.
- Azarephthus (?); octingenti ejus equi albi, IV, 260, 59.
- Azenia, Hippothoontidis pagus, III, 134, 65.
- Azestus locus prope Romam, IV, 615, 201, 6.
- Azirus, s. Aziris, s. Azilis, Libyæ urbs, III, 645, 54.
- Azizus, Arabiæ princeps, Philippum, Philippi Grypi f., qui auxilium ejus expetiverat, insidiis tollere studet, sed ausis excidit, II, præf. xxiv, 34.
- Azonaces, Zoroastris præceptor, III, 43, 79.
- B**
- Baal, post Ithobalum Tyriorum rex, IV, 447, 2.
- Baaltis dea a Saturno Byblum urbem accipit, III, 569, 25.
- Baau, i. q. Græcis Νύξ, Colpiæ vento parit Æonem et Prologonum, III, 565, 5.
- Babadas, Babyloniorum rex, II, 505, 13.
- Babes, servi ventus, III, 464, 147.
- Babius, Beli f., Anebi pater, rex Assyriorum, IV, 284, 11; 285, 12.
- Babyra, Cnacionis fluv. pons, II, 128, 79.
- Babylon, Beli f., urbis conditor, III, 575, 17.
- Babylon, a Babylone condita, 1002 annis ante Semiramidis ætatem, III, 575, 17; a Chaldæa condita, II, 237, 8. Urbis situs et proventus, II, 476. Babyloniorum fabulæ cosmogonicæ, II, 497. Reges decem qui per 120 saros regnarunt usque ad diluvium, II, 499, 5, 6. De diluvio narratio, II, 501, 7. Reges a diluvii temporibus usque ad Cambysem et Darium, II, 503, 11, 12 (tabulam nomen vide II, p. 509). Babyloniorum observationes siderum inde a quonam tempore, II, 510, 22. Turris ædificium, II, 502, 10; III, 212, 3; IV, 282, 5. Mœnia urbis Semiramis excitat, III, 626. Mœnia a Belo olim condita restituit et auget Nabucodrosorus; idem lacum ad Sipara fodit in loco excelso; aquarum claustra construit; maris litus communit; hortos pensiles ædificat; alia ejus opera, quæ a nonnullis ad Semiramidem perperam referuntur, IV, 282, 7-9; II, 507.
- Babylon a Cyro capta, II, 508; IV, 283, 8; eo abducuntur Judæi, III, 230, 24. Babyloniam provinciam obtinet Seleucus, III, 668, 1. In Babylonios sævit Himerus, Arsacis satrapa, III, 259, 21. Babylonii fontes naphthæ, III, 276, 62. Unguenta, III, 263, 30. Urbs Camarina sive Chaldæopolis, III, 214, 3.
- Babys, Pnerecydis pater, III, 240, 139; II, 347, 5.
- Bacchiadarum Corinthi postremus Hippocles, III, 391, 58. In exilium ejecti in Corcyram se recipiunt, III, 392, 58. Bacchiada Philolaus, II, 143, 112, et genere materno Cypselus, II, 391, 581. Cf. Bacchis.
- Bacchides Sicyonius, saltator, IV, 301.
- Bacchis, Corinthi rex, claudus, justus, septem filiorum pater; ab eo Heraclidæ Bacchiadæ dicti, II, 212, 5.
- Bacchis, Samia meretrix, IV, 452.
- Bacchus, Διόνυσος vel Διόνυξος; vocis ejus etymologia, II, 58, 16. III, 484, 87; IV, 637 b. Bacchi nutrices Hyades, III, 304, 19. Bacchus, Jovis et Isidis f., III, 325, 3. Idem deus est qui Apollo, II, 190, 284. Cum Epapho, Osiride et Sarapide componitur, III, 155, 37. Ad Sangarium fluv. e Jovis femore erupit, III, 592, 31. Bacchus Sabazius Phrygum, III, 14, 11; 155, 36. Bacchus cur *Liber* dicitur, III, 244, 150. In Thracia Sabadius vocatus, in Zilmissis ædem habet, III, 244, 151. Ejus oraculum in Thracia, II, 190, 284. Bacchiæ speluncæ in Parnasso, II, 190, 284. Templum Lacedæmone, III, 121, 18. Bacchi et Gratiarum ara Olympica, II, 36, 29. Baccho ὀμησῆ Persæ captivi ante pugnam ad Salaminem immolantur, II, 295, 8. Β. ὤμιδος in Chio et Tenedo et Lesbo humanis victimis gaudet, IV, 408, 400, 5. Bacchi statua a Chiis vincitur, III, 146, 90. Bacchus Ευργυρεύς (Γοργυτεύς) in Samo II, 481, 50. Μελίχιος ap. Naxios, IV, 304, 3. Χοιροφάλας, ap. Sicyonios, III, 135, 72. Περικλιόνιος, III, 152, 18. Συκίτης ap. Lacedæmonios, II, 628, 13. Βουγενής ap. Argivos, IV, 498, 5. Δικνίτης, *ibid.* Bacchus Perseum prælio vincit, IV, 626. Ejus in Tyrrenhos expeditio, III, 641, 22. In Indiam cum exercitu proficiscitur; copias, ut peste liberaret, in Merum montem ducit; hinc orta est fabula de Baccho e femore (μηρῷ) Jovis nato. Indos ad mitiorem vitam adduxit; per 52 ibi annos regnavit, postea regnum reliquit, II, 404, 20 sqq. In India ὀβελίαν panem invenit, IV, 499, 15. Expeditionis in Indiam susceptæ documenta, II, 416, 21. Cf. etiam II, 9, 10; III, 309, 1. Ex India discendens regnum tradit Spatembæ, II, 418, 22. Bacchum Indi XV ætatis Hercule antiquiorem dicunt, II, 419, 420. — Bacchus, Ægypti rex, Hammoni agrum Thebanum assignat, II, 332, 6. — Bacchus de Baccho Ægyptio Cadmi patre nomen habet, III, 639, 13. Contra Pentheum bellum gerit, IV, 545, 7. A Lycurgo sibi timens, Thebis Delphos abit, ubi sepultus jacet, III, 628, 5; IV, 391, 498, 5. Bacchi sacerdotes apud Naucratis, II, 80, 2. Bacchi μούρου statua, Simmiæ opus, III, 136, 73. Bacchiæ festa Athenis administrat archon eponymus, II, 114, 27 a. Bacchus Nicæam nympham dolose inebriatam compressit, cum eaque gignit Satyrum, III, 547, 41. Ex Alpheisibæa nympa Medum genuit, IV, 292, 1; 428, 3. Pater Staphyli, IV, 314. Pater Thoxæ, Euanthis, Staphyli, Maronis, III, 165, 21. Ab eo Pt. Philopator stirpem suam deducit, III, 165, 21. Bacchus in pictura, III, 133, 60.
- Bacchus, Ægyptius, pater Cadmi, avus Bacchi Thebani, III, 639, 13.
- Bacchus, Theodori pater, IV, 242, 41.
- Bacis Bœotus, Atticus, Arcas, IV, 474.
- Βακχίρια; judicium Athen., II, 117, 34.
- Bactra, II, 443, 3. Bactri, III, 509, 16. Eorum rex Zoroaster, III, 626. Bactriæ reges Græci longissime fines regni protulerunt, maxime Menander et Demetrius Euthydemii filius, IV, 308, 5. Eucratidas rex in India mille urbes possidet, IV, 309, 6. Bactriæ urbs, Zariaspa, III, 645, 51.
- Badezorus, Ithobali f., Tyriorum rex; pater Matgeni, IV, 446, 1.
- Badiana, Armeniæ regio, IV, 243.
- Badomarius, Germanorum princeps, filium suum quem obsidis loco Julianus tenebat, restitui sibi postulat, dum ipse Romanos captivos reddere Juliano recusat, IV, 19, 13.
- Bægis, Assyriorum festum, II, 331 a.
- Bænis s. Minius fl. Lusitaniæ, III, 295, 98.
- Bætis fluv., III, 293.
- Bætyla, λίθος ἐμφυλτος, III, 568, 19.
- Bætylus in Phœnicum mythol., III, 567, 14.
- Bagada, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Bagazus (*Megabyzus*), Anutis s. Amytis maritus, II, 93, 21.

- Bagoas, Dario insidias struit, IV, 554, 38.
 Bagoas, eunuchus, quem Alexander perdit amabat, II, 241, 19.
- Bajanus, Chaganus Avarum, ob legatos a Justiniano Byzantii detentos et re infecta demum dimissos, Romanis infestus (562), IV, 205, 9. Commeatus inopia laborans, a Sigisberto Francorum duce, quocum foedus inierat, sustentatur (568), IV, 230, 23. Bajanum contra Cunimundum Longobardum et Justinum imp. excitant Longobardi (568), IV, 230, 24. Societatis conditiones, quas Longobardi imponere voluerit, IV, 231, 25. Sirmium obsessurus legatos Rom. in vincula conjicit, IV, 231, 26. Post multas disceptationes cum Bono, Rom. duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit, IV, 231 sq., 27. Cotriguros Hunnos in fines Romanorum immittit, IV, 233, 27. Ejus legati, qui de Sirmio et de stipendiis Avaribus solvendis ad Justinum missi erant, re infecta redeunt, IV, 233 sq., 28. Altera quoque legatione nihil efficit, IV, 235, 29. Gepidas et Hunnos Utiguros et Cotriguros in potestate habet, IV, 234. Tiberium Rom. duce[m] clade afficit; pacem cum Romanis componit, IV, 237, 35. Apsichum de pace componenda ad Justinum mittit; sed imperator nullas conditiones admittit, (570), IV, 237, 33. Legatos misit ad Sclavinos, ut Avarum imperio se subjecerent; legatos barbarice increpat Dauritas dux; deinde a Sclavinis occiduntur; quare, hortante Tiberio, ut bellum iis inferat, haud cunctatur, IV, 252, 48. Foedere rupto ad Sirmium progressus, Savum trajicere conatur, bellum contra Sclavinos praetendens, (580), IV, 263 sq., 63. A Tiberio ut Sirmium sibi concedatur postulat, IV, 265, 64. Quam urbem defendit Theognis, IV, 267, 65. Postremo eam Bajano tradere Romani coguntur, (581), IV, 268, 66. Bajani uxor, IV, 268, 66.
- Balager, historicus, IV, 346.
- Balatorus, Tyrionum rex, IV, 447, 2.
- Balamerus. V. Valamir.
- Balbinus cum Maximo Pupieno imperator electus contra Maximinum, III, 673, 12. Ejus indoles, III, 673, 14. Plura de eo vide IV, 596, § 12 sqq.
- Baldad, Sauchaerum rex, III, 220, 12.
- Balearides ins., IV, 478.
- Baleazarus, Hiromi f. et in Tyri regno successor; ipsi succedit Abdastratus f., IV, 466, 1.
- Balla, Nephthalimi mater, III, 215, 8.
- Balla, Macedoniae urbs, IV, 509, 3.
- Ballon, i. e. rex ap. Phryges, IV, 427, 1.
- Ballomarius, M. Aurelii temporibus rex Marcomannorum, IV, 186, 6.
- Baracheliel, Elius pater, III, 220, 12.
- Baramanas, Chosrois mil. dux, ad Sargathon vicum a Marciano vincitur, IV, 273, 3.
- Barba, Rom. dux in bello Mithridatico, III, 547, 41.
- Barbytes fl. ad Byzantium, IV, 147, 3.
- Barbytes, Anacreontis inventum, III, 3, 5.
- Barcaei omnium primi currus jungere et regere a diis docentur, III, 156, 40. A Cyrenais bello victi, et a Pheretima in cruce[m] acti, II, 212, 4, 2. Barcaeus, Meneclis historicus, q. v.
- Barcellona (*Barcino*) opp., ubi Adaulphi et Placidiae filius sepultus est, IV, 63, 26.
- Barchochebas, Judaeorum dux, IV, 328.
- Bardi Gallorum, III, 323, 7. 259, 23.
- Barga Herculi parit Bargasum, IV, 311, 2.
- Bargasa, urbs Cariae, unde nomen habet, IV, 311, 2.
- Bargasus, Hercules et Barga f., IV, 311, 2.
- Bargeni, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Βάρβαρον, instrum. musicum, III, 73, 8.
- Βάρβιρον, instrum. musicum, III, 73, 8.
- Bargosa, Indiae urbs, ex qua Zarmanus oriundus, III, 420, 91.
- Bargus, homo nequam, in bene de ipso meritis ingratus, machinis Eutropii eunuchi circumventus poenas dat, IV, 45, 71.
- Baris mons in Minyade Armeniae; ibi post diluvium arca (Noë) consedit, III, 415, 76.
- Barsabas, Thraciae regulus, Andrisco Macedoniae regnum occupaturo se adjungit, II, praef. xv, 16.
- Barsaborsus, praefectus sub Narsaeo, IV, 189, 14.
- Barsine, Pharnabazi f., Alexandro M. Hercule[m] parit, III, 694, 697, 2.
- Bas, Botiræ f. et in regno Bithynorum successor, Calam Alexandri M. praefectum vicit, Macedonesque a Bithynia arceat; 51 annis regnavit, III, 537, 20. Succedit Zipetes filius, ib.
- Bascia, Asticosi f., e Philippis Maced. urbe longæva, III, 609, 1.
- Basichus, dux Hunnicus, in Mediam irrupit; postea Romam venit ad contrahendam armorum societatem, IV, 90.
- Βασίλειος. V. Archon.
- Basilica insula adamantes habet, III, 205, 11.
- Basilica ex urbe, P. Nævius et Salvia Varena, longævi, q. v.
- Basilica Byzantii, IV, 152, 34; 149, 15.
- Basilicae Ephesi tyrannum Pythagoram evertunt, IV, 348, 2.
- Basilidarum oligarchia Erythris sublata, II, 163, 195.
- Basilis, hist. vel geogr., IV, 346.
- Basiliscus Leontis dux, Gothorum exercitum ad deditionem adigit (467), IV, 108, 39. Verinæ Aug. frater, Gensericum ad incitas redigit, tandem vero ab eo corruptus volens cladem patitur (468), IV, 110, 42; IV, 136 a. In Rusticii, castrorum praefecti, locum delectus est, IV, 116, 7. Post expulsum Zenonem imperator renuntiatur, IV, 136 a. Ejus avaritia saevæque exactiones, dum, pulso Zenone, regnum obtinebat, IV, 116, 7. Ejus uxor Zenonis; cujus precibus subactus Harmatam ad summos honores provehit, IV, 117, 8. Ejus uxorem Harmatus adulterat, IV, 136 b. Basiliscus Patricium occidentum curat, IV, 136 a. Marcum filium Caesarem, ac post etiam imperatorem creavit, IV, 136 b. Regno expellitur, IV, 119, 10. Basiliscum in tyrannidem promovet Theoderichus, qui deinde ad ejusdem caedem milites instigavit, IV, 120, 11. Basiliscus cum uxore et liberis in templum fugere a seditiosis cogitur; hinc extractus in Capadociam relegatur, ibique cum tota stirpe necatus est, IV, 136 b.
- Basiliscus, Harmati f., a Zenone reduce Caesar creatur, IV, 136 b; postea lector factus in Blachernis.
- Basilus, Lyrci et Hemithæ f., Cauniis post patrem imperat, IV, 314.
- Basinni, Arabiae gens, IV, 409, 2.
- Baslachus, Tyrius, Encibali frater, IV, 447, 2.
- Bassara, Esau uxore, III, 220, 12.
- Bassianus, Marini filius, IV, 621, 216.
- Basternæ in Mithridatis exercitu Romanos fugant in praelio ad Chalcedonem, III, 545, 39.
- Βαστυία, quid? IV, 493, 3.
- Batanea, Syriae urbs, III, 644, 50.
- Bate, pagus Atticae, patria Abronis scriptoris, IV, 277.
- Batha, opp. Æthiopiae, III, 478, 42.
- Batia, Trois f., Dardani uxor, III, 154, 28. Teucri f., Dardani uxor, mater Erichthonii et III, III, 598, 64.
- Batia, locus agri Trojani, a Batia dicta, III, 598, 64.
- Batinetes regio, de qua Samii et Prienses litigerunt Lysimachi temporibus, II, 336, 6.
- Batôn Sinopensis, historicus, IV, 347.

- Bathycles Arcas phialen reliquit, quam viro sapientissimo destinavit. Filius ejus Thyriion, II, 336, 3.
- Bathyllus Alexandrinus, saltator, IV, 337, 3.
- Batrasabbes, urbs Arabiae, III, 478, 45.
- Βατταρίζειν, lingua captum esse, IV, 286, 7.
- Battus, Cyrenarum conditor, olim Aristoteles, de lingua medela Pythiam adit; in Libyam proficisci iubetur; primus rei conatus irritus, II, 212, 4, 1. IV, 449, 1. Quomodo a Libybus honoratus sit; Βάττου σίλφιον, II, 166, 206, 107, 4. Βάττος significat *Rex* lingua Libyca, IV, 286, 7. Cf. Aristoteles. Batti II τοῦ εὐδαίμονος filii, III, 387, 52.
- Battus III, ὁ γωλός, post patrem Arcesilaum II, Cyrenarum rex, III, 387, 52.
- Battus IV, ὁ καλός, Cyrenarum rex, II, 212, 4, 3. Sublato regno, in Hesperidas abiit, ibique obiit; caput ejus in mare demersum, II, 212, 4, 5.
- Baubo, uxor Dysaulæ, mater Protonoes et Nysæ, III, 302, 6; 339, 3.
- Baudon, cum Arbogaste Franco a Gratiano ad Theodosium I mittitur, ut dux sit belli contra Gothos, IV, 37, 53. Imperatori suspectus, IV, 613, 199.
- Bauna, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. III, 478, 42.
- Beatorum insula ap. Herodotum Oasis dicitur, IV, 64, 33.
- Beatorum insula, Thebarum acropolis, IV, 339, 3.
- Bebæa, fons Bœotiae, IV, 568, 2.
- Bebia Marcella, ex Ortisia urbe longæva, III, 609, 1.
- Behon, Typhonis cognomen, quid significat, II, 613, 76.
- Bebryces proceritate insignes, III, 596, 50. Mariandynis infesti, II, 39, 49. Sub Mygdone rege contra Lycum Mariandynorum regem belligerant. Subiguntur ab Hercule, qui regionem eorum Lyco dedit, a quo Heraclea appellatur, II, 32, 15.
- Bechires iidem qui Macrones, II, 39, 46.
- Βέζο, quid? III, 9, 27.
- Beelsamen (i. q. Juppiter) ap. Phœn., III, 565, 5.
- Belesys Babylonius, III, 210, 2; cum Arsace contra Sardanapallum conspirat, III, 357, 9.
- Beleus, Delcetadæ vel potius Dercetadæ f., postremus rex Assy. ex stirpe Semiramidis, IV, 351, 6; III, 210, 1, 2.
- Belimus, Assyriorum rex, sub quo Perseus advenit, III, 626.
- Belis vates Laomedonti prædixit illi excidium, IV, 513.
- Belistiche, v. Bilistiche, v. Blistiche, Ptolemæi II amasia, III, 186, 4.
- Belitaras hortorum præfectus, regno Assy. politur, quod apud posteros ejus mansit usque ad Sardanapallum, III, 210, 1; IV, 351, 6.
- Bellerides, Sari Gothi domesticus, a Romanis interfectus, IV, 61, 17.
- Bellerophonates, Corinthius, II, 13, 3; Neptuni vel Glauci f., primum Hipponous dictus, postea ob Bellerum ab eo interfectum Bellerophonates vocatur; cordis reus Corintho ad Prætum Argos confugit; ibi ab Antæa, cujus libidini obtemperare noluerat, stupri illati accusatus, a Præto mittitur ad Iobaten Lyciæ principem; post certamina feliciter peracta uxorem ducit Præti filiam Casandram, regnique partem accipit; æstro immisso de Pegaso decedit, III, 303, 12; 367, 16; II, præf. p. vii. Cf. IV, 549, 21. Tarso urbi nomen dedit, III, 189, 236, 92; Xanthios devovet, III, 15, 13; Amisodari filiam duxit, II, 43, 2. Ex Asteria gignit Hydissum, IV, 311, 5.
- Bellerus Corinthiorum dynasta ab Hipponoo interfectus, III, 303, 12.
- Bellitaras, Parysafidis servus, II, 94, 26.
- Belus, Juppiter Chaldaeorum, II, 498, 2; Βήλος, in Phœnicum mythol., III, 568, 21. Belus-Saturnus, pater Belichanaan, III, 212, 3; Beli in fano imagines conspiciuntur animalium mira formarum varietate, II, 497, § 4.
- Rex Assyriorum cum Titanibus contra Jovem pugnat, III, 517, 2. Ejus atlas, *ibid.* Pater Babii, IV, 284, 11; 285, 12; et Babylonis, III, 575, 17. Babylonem muris cinxit, quos postea Nabuchodonosorus restituit, IV, 283, 8; 284, 9. Armenacum, Armeniæ regem, debellat, IV, 285, 12; ex Aeria gignit Ægyptum, III, 642, 24; Belus, Libyæ et Neptuni f., e Lyde pater Ægypti et Danai, IV, 544, 15; 542, 4.
- Belus, urbs Syriae, IV, 363, 1.
- Bellis (regina), ap. Chaldaeos, IV, 283, 9.
- Bemarchius Cæsariensis, historicus, IV, 3.
- Bendis, II, 51, 15.
- Benjamini natales, III, 215; historia, III, 216.
- Beon (*Bron*), pastorum in Ægypto rex, II, 567 sq.
- Berecynthia in urbe ad Nolon fluvium sepultus Æneas, IV, 290, 8. Berecynthiæ mons Cabirus, II, 58, 14.
- Berenice, uxor Ptolemæi I, III, 47, 50; mater Pt. Philadelphii, III, 480, 64; de qua nomen habet urbs ad sin. Arabicum, III, 477, 41.
- Berenice, Ptolemæi XI filia, per absentiam patris regnum sibi vindicat una cum sorore Cleopatra-Tryphæna. A patre reverso morte mulctatur (56), III, 723, 6.
- Berenice in Libya urbs, III, 186, 2.
- Berenice, opp. ad sin. Arabicum, de Pt. Philadelphii matre nuncupatum, III, 477, 41.
- Berenice altera in sinu Arab., quæ Panchrysos cognominata est, III, 477, 41.
- Berenice tertia, Epidires dicta, in sinu Arab., III, 477, 41.
- Beres, Macedonis f., Miezeæ pater, IV, 509, 7.
- Bergomum, Orobiolorum urbs, III, 231, 29.
- Berichus, Hunus nobilis in aula Attilæ, IV, 91; cum Maximino Theodosii II legato Constantinopolim ab Attila mittitur, IV, 94. Agreste ejus et ferum ingenium, *ibid.*
- Beroe, urbs Macedoniae, IV, 510, 7.
- Beronice quædam cui Rhodanus injuriam intulit, IV, 26, 30.
- Berosus Chaldaeus, II, 495.
- Berresa, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42; IV, 351, 2.
- Beruth in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
- Berytum urbem Saturnus dat Neptuno et Καβαίριος Ἀργόταυς τε καὶ Ἀλιέσι, III, 569, 25; urbs unde nomen habeat, IV, 433, 1. Berytius, Lupercus Sanchoiathon, q. v.
- Besa, Ægyptiorum deus, II, 328.
- Besbicus, insula Cyzicena, IV, 392, 1; ad ostium Rhyndaci fluvii, Proserpinae opus, a Besbico Pelasgo nomen habet, IV, 288, 1.
- Bethleem sive Ephratha, III, 215.
- Bias, Priensis, Teutami f., sapiens, III, 162, 9; II, 482, 54; legatus ad Samios mittitur, II, 160, 179. Ei cum Salaro Priensi contentio fuit, II, 188, 297. Ejus in captivæ puellæ Messenias generositas, IV, 473, 4 et 5. Tripodem recusat, *ibid.*
- Biblia vitis a Polli Argivo ex Italia Syracusas apportatur, II, 15, 7.
- Biblina in Thracia, postea Tisare et Cæsyme, IV, 339, 6.
- Bibline, Naxi ins. fluvius, IV, 494, 12.
- Biblinum vinum unde dictum? IV, 339, 6; 494, 12.
- Biblis, e. q. Melus insula, IV, 325, 26.
- Biblus Cypri pater, III, 30, 11.
- Bicheris, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 6), II, 548.
- Bieneches (Bienthes. Vibestes), Æg. rex (dyn. I, 8), II, 539.
- Biglas (*Vigilans*) interpres, insidiarum, quas Attalo Chrysaphius struxit, conscius, cum Maximino ad Attilam proficiscitur, IV, 76, 7; cum Esula ad Romanos remittitur, IV, 81; in Attilæ aulam redit, IV, 94; insidiis detectis in vincula conjicitur, IV, 95; pretio soluto dimittitur, IV, 98.

- Bigres, rex Ægypti decimus quartus, II, 545.
- Bilistiche. V. Belistiche.
- Binganes Persa, præfectus Chlomarionis castelli a Mauritio obsessi (480), IV, 258, 57.
- Binorius, Æg. rex, IV, 539, 21.
- Binothris (Biophis), rex Æg. (dyn. II, 3), II, 543.
- Bionis ἰχθυοφάγου dictum, IV, 417, 19.
- Bion (?) nescio qui, cum Dione Syracusano componi videtur, II, 83 a.
- Bion Milesius statuarius, III, 135, 68.
- Bioni Borysthenitæ in Chalcide morbo laboranti Antigonus rex duos famulos misit, III, 582, 30. Scriptum in eum epigramma, IV, 159, 12.
- Bion Salensis, historicus, IV, 350.
- Bion Abderita regiones esse dixit, ubi semestris nox sit, IV, 160, 12.
- Bisaltes, Solis et Terræ f., a quo Macedonia regio dicta, III, 583, 44.
- Bisaltia, Maesyflorum regis filia, III, 70, 11.
- Bisaltia, Macedonia regio, a Bisalte dicta; ibi lepores duo jecora habent, III, 583, 44.
- Bistacia arbor describitur, III, 253, 6.
- Biston, Ciconis f., III, 30, 7.
- Bistones, gens Thracica, III, 29, 6.
- Bitharmais, opp. in Persia, IV, 214.
- Bithyas, a quo Bithyopolis dicta, III, 591, 27.
- Bithyni nomen habent a Bithyno, Thyni fratre, Phinei vel sec. alios Odrysi filio, III, 594, 41. Bithyniam Cimmerii in Asiam irrumpentes occupant; deinde, ejectis Cimmeriis, Thracæ, qui sub Patara duce ex Europa venerant, III, 593, 37. Bithyni olim classe valentes; terræ provenus iis sunt varii, III, 594, 41. Olim a Bosporo usque ad Rhelantum habitabant; hinc Thyni usque ad Caletem fluv. *ibid.* Thynia et Bithynia Psilio fluvio determinantur, IV, 354, 4. Bithyni lites disceptantes, in solem conversi sedent, III, 592, 33. In montium cacuminibus invocant Jovem Papam et Attim, III, 592, 30. Velus iis artifex Dædalus; Jovem Striatum colunt, III, 594, 41; Bithynorum reges Dyddalus, Botiras, Bas, Zipotes, III, 536, 20. Bithynorum reges, Nicomedes, Zeilas, Prusias, q. v. Sub Zipote Antiochi Soteris ducem Patrocleum insigni clade afficiunt (280), III, 534, 15. Bithyniæ regem senatus Rom. constituit Nicomedem, Nicomedis et Nysæ f.; huic Mithridates Socratem τὸν χρυστὸν opponit; sed prævalet electio Romanorum, III, 541, 30. Quare bello eos aggreditur Mithridates, cujus a duce Archelao Bithyni prælio victi, in victoris veniunt potestatem, III, 541, 31. Bithynia terræ motu quassata Ol. 203, 1, III, 607, 15; imbris immensis obruitur (c. 467), IV, 110, 42. Bithyniæ fl. Horcus, ad quem juratur, III, 595, 43; Hypius fl., III, 595, 44. Urbes: Bithynium s. Claudiopolis, Apamea, Myrlea, Astacus, Heræa, Megaricum, Nicomedium emporium, Mocata, Tarsus, Tarantus, Mazeum, Bithyopolis, Cossus, quas vide. Castellum Libyssa, III, 232, 41, 600, 75 a. Bithyniæ arbor χαμαικέρασος, III, 300, 4. Bithyni Damophilus et Demosthenes historici, q. v.
- Bithynium s. Claudiopolis, Bithyniæ urbs, patria Antinoi, III, 585.
- Bithyopolis Bithyniæ, III, 591, 27.
- Bithys, Dizastæ f., Paræopolitanus, III, 609, 1.
- Bithys, Lysimachii regis parasitus, III, 310, 11.
- Bittera, urbs Palestinæ, IV, 328.
- Bituitus, Avernorum rex, Luernii filius, III, 260, 23.
- Blachernæ, regio Byzantii, IV, 136 b.
- Blachnum, planta, III, 592, 44.
- Blacia, locus prope Cumas. Βλακὸς ἀχρηστότερος, proverbium, II, 163, 193.
- Blandus, Phrygiæ urbs, a Blaudo nomen habet, II, 343, 3.
- Bleda frater Attali, cum eo contra Sorogos in bellum proficiscitur, IV, 72, 1. Una ex ejus uxoris Romanorum legatos hospitio excipit, IV, 84. Bledæ Zerconi favet, IV, 92, III, 96, 11.
- Bleda episcopus Marciani ad Genserichum legatus, IV, 102, 24.
- Blemmyarum oppida: Prima, Chiris, Thapis, Talmis, smaragdii fodinæ. Has regiones lustravit Olympiodorus, IV, 66, 37. Blemmyes et Nubades a Romanis victi (453). Pacis fœdera, quæ inierint, IV, 100, 21.
- Blistiche. V. Belistiche.
- Blityri quid? III, 482, 78.
- Boa, Paphlagonia, meretrix et tibicina, mater Philetæri regis, IV, 358, 12.
- Boagrius, Locridis fl., cursum mutat terræ motu, IV, 381, 2.
- Boanensis lacus juxta Nicomediam, IV, 110, 42.
- Boaz, pater Obedis, IV, 549, 17.
- Bochanus, Turxanthi Turci dux, ad Bosporum occupandum mittitur, (376), IV, 247, 43.
- Bochiana, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Bocchoris, Æg. rex, Judæas lepra infectos, mergendos, reliquos in desertum deportandos statuit, III, 334, 1; ejus ætas, *ibid.*
- Bocchoris Saita, rex Æg. (dyn. XXIV), II, 592. Neochabis f. victu frugalis, IV, 299, 3. Cf. IV, 539, 24.
- Bocchi regis elephantii, III, 474, 3. Rex capitur, IV, 561, 64.
- Bochus. V. Boethus.
- Bodone, urbs Thessaliæ; unde Βωδωνάϊος Ζεύς, II, 463, 4. Bodincus, postea Padus fl., III, 205, 8.
- Bœbeis lacus in campo Pelagico, II, 455, 11. Etiam Nesonis vocatur, IV, 317, 1.
- Bœoti Thessaliæ; datum iis oraculum; Coracas ad Pagaseticum sinum condunt, II, 188, 280. Bœoti, Arnen Thessalicam obtinentes a Thesalo vincuntur, III, 638, 8.
- Bœotiam Græcia tenuere Leleges, II, 146, 127; 140, 103.
- Bœotiæ gens Sparti, II, 61, 3; 9, 2. In Bœotiam ex Arcadia fugerunt Lycæonis filii Eleuther et Lebadas, IV, 317. Singularum in Bœotia urbium ἀκκληρήματα, II, 260, 25. Bœoti cum Megarensibus Heracleam condunt, III, 201, 3. E Bœotia in Pontum transfertur Sinope, II, 348, 3. Bœoti de Sida agro cum Athen. certant, Epaminondæ temp., III, 192, 4. Bœotorum communi decreto Menedemus Oropo pellitur, III, 44, 36. Bœotiæ Anticondylenes et Cœlephryges, IV, 337, 1; mons Cotylæus, IV, 315, 3; vinum optimum ap. Tanagraeos, II, 257, 8; anguillas Copaidis diis immolant, III, 192, 1. Bœotiæ urbes præcipuæ: Oropus, Tanagra, Plataeæ, Thebæ, Anthedon, Thespiæ, describuntur, II, 256 sqq. Vide etiam v. Lynceus, Cœnophytæ, Eteonus, Ceus, Astyra, Harna, Eleon, Scolus. Bœotorum institutum, III, 458, 113.
- Bœotus, Neptuni et Arnes f., IV, 465, 3; Eurythemisten ducit; Asterio monti nomen imponit, II, 330, 2.
- Bœotus Siculus, parodiarum poeta, III, 128, 45.
- Boethius, Aetio addictus, ab Valentiniano interficitur, IV, 615, 201, 4.
- Boethus (Bochus), rex Æg. (dyn. II, 1), II, 542.
- Bogus, rex in Maurusia, Eudoxi Cyziceni ætate, III, 280.
- Boisei gens ad Istrum, Romanorum ad societatem confugiunt, IV, 71, 1.
- Bolbe Herculi parit Olynthum, IV, 420, 40.
- Bolbe lacus, in quem influunt Ammites et Olynthiacus fluv., IV, 420, 40.
- Βωμός quomodo ab ἐσχάρα differat, III, 9, 29. Cf. II, 486, 73.
- Bombus vates a Thebanis beccisus, II, 198 a.

- Bombycum origo Constantinopoli quando primum cognita fuerit, IV, 270.
- Bonchnæ, gens Carrensis finitima, inter Euphratem et Cyrum fluv., III, 660, 15.
- Bonifacius, Africæ præf., Massiliam ab Adalulpho obsidente urbem liberat, IV, 62, 21. Ex Africa pecunias subministrat Placidia Ravenna expulsa, aliaque eidem obsequia præstat, IV, 66, 40. Ejus fortitudo et justitiæ amor, IV, 67, 42. Eum perdere studet Aetius, IV, 613, 196.
- Bonnosi, qui contra Probum imp. surrexit, ingenium vinosum, III, 729, 2.
- Bononia, IV, 59, 12. Bononienses: Portensius. Ælius Dorotheus. Palla Donata. L. Terentius. Lallia Tionaëus. Clodia Potesta. Accelius. Veteranius. Servius Secundus. T. Erusius Pollio. Turella Forensis, q. v.
- Bonus comes rei privatæ a Narse legatus ad Francos mittitur (561), IV, 204, 8. Istri custodiæ præfectus ut Avarum incursiones impediret (562), IV, 205, 9. Sirmium contra Avars defendit; vulneratur; Bajani legatis respondet (568), IV, 231 sq., 27. Bellum in Avars renovare jubetur, IV, 235, 28. Avarum strategema eludit, IV, 236, 31.
- Bonzes, Toni f., e Macedonia Paræcopolitanus, longævus, III, 609, 1.
- Boreadæ tres apud Hyperboreos urbis imperium et sacrorum curam habent, II, 387, 2. Boreæ et Chionis filii, II, 387, 4.
- Boreadas, Zeten et Calain, ad Tenum ins. interficit Hercules, quem hospitio exceptum ex insidiis tollere voluerant, IV, 286. Boreadæ cum Hercule de Iasonis donis litigantes, ab Hercule interficiuntur, II, 58, 17. Cf. IV, 495, 18.
- Boreas ventus, III, 296, 101. Boreas, Cleopatras pater, III, 302, 3. Boreas, Slegmonis non filius sed nepos, (Astræi filius, IV, 539, 6) Orithyiam rapit, IV, 427, 4; 539, 6. Boreas e Chione tres genuit Boreadas, Hyperboreorum principes, II, 387, 4. Boreas Celtarum rex, 306, 28.
- Borgodi in Arabia, III, 478, 45.
- Bormum, Tityæ f., qui in venatione periit, cantilenis lugent Mariandyni, IV, 253, 2; III, 13, 9.
- Borsippa, urbs Chaldeorum, Apollini et Dianæ sacra λειτουργεία habet, III, 590, 20. In ea Nabonnedus a Cyro obsidetur, II, 508.
- Borum, Æthiopiæ opp., III, 351, 1.
- Bosporus Thraciæ unde dictus sit, III, 16, 18, 148, 6; 593, 35; olim fretum Mysium dicebatur, III, 593, 35.
- Bosporus Cimmerici terræ motu concussus; reperta tum ossa humanâ ingentis magnitudinis, III, 622, 48.
- Bosporus, urbs Ponti ad sinum Cimmericum, III, 574, 15; a Parisade Mithridati traditur, III, 264, 34 a. Ad eam castra habet Turcarum dux Anageus, ad eundem occupandum ab Turxantho mittitur Bochanus, IV, 247, 43.
- Botachidæ, locus in Tegeatica regione, III, 379, 44.
- Botachus, Lycurgi f., a quo locus Tegeaticus nomen habet, III, 379, 44.
- Botiras, Bithynorum rex, 75 annis regnat; ei succedit Bas filius, III, 536, 20.
- Botryas Myndius, scriptor, IV, 351.
- Botrys Messana oriundus, πατριώω poeta, IV, 296, 1.
- Botrys in Phœnicia ab Ithobalo Tyrionum rege condita, IV, 447, 4; 471, 7.
- Bottiaorum origo Cretica et Atheniensis, II, 153, 157.
- Boves Epiri λαρινοί, καστρινοί, II, 370, 2.
- Βουλεύσεως γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31; βουλεύσεως ἔγκλημα, II, 107, 6.
- Βουβήρας, Lyci Rhegini cognomen, II, 370 a.
- Brachia cur vocetur mare Arabicum, IV, 526, 25.
- Brachmanes; eorum vita et doctrina, II, 435 sqq.; IV, 430, 1, 2; III, 236, 95. Eos audivit Pythagoras, III, 239, 138.
- Branchiades Apollo, III, 205, 7.
- Branchus Thessalus, ab Apolline amatus, III, 205, 7. Chilonis pater, templum τὸ ἐν Βραγχιδαις condidit, II, 100, 11.
- Brasidæ thesaurus Delphicus, III, 106, 3.
- Brathy, mons Phœnicia, unde dictus, III, 566, 7.
- Bratus arbor eximii odoris in monte Zagro, III, 522, 1.
- Brauron. Αἱ ἐν Βραυρωνί πενταετηρίδες, II, 120, 47 a. Brauronia Diana, II, 622, 17.
- Brennus, Gallorum dux, a Sosthene clade affectus, III, 699, 6. Asiam vastans Ephesus venit, quam urbem capit Demonices proditione, IV, 367, 3.
- Brettia nympa, a qua Abrettene regio, III, 594, 39.
- Briareus, Cœli et Telluris f., sive Ἐγαῶν, mari nomen dedit; ejus arx Eubœa; hinc ceteras insulas occupavit; monumentum ejus, *Manus Briarei*, ad Rhyndacum fl., III, 594, 42. Briarei columnæ, quæ postea Hercules col., III, 610, 16. Briareus pater Sicani et Ætnæ, IV, 381, 4.
- Briges nominis significatio, III, 484, 88.
- Brisea nymphe Aristæum educant et instruunt, II, 214, 9, 2.
- Briseis, iræ Achillis causa, II, 469, 2.
- Briseus Eetionis pater, III, 154, 29.
- Britagoras Heracleota civibus suadet, ut urbem Romanis tradant, III, 553, 51. Cum Propylo filio libertatem patriæ recuperare studet beneficio J. Cæsaris, quem propterea per duodecim annos comitatus, usque dum senectute exhaustus moritur, III, 557, 60.
- Britomartis, Hecates filia, unde nomen habeat, III, 8, 23.
- Britannicis ex insulis stannum Massiliam deportatur, III, 273, 48. In Britannia imperat Constantius *Chlorus*, Const. M. pater; ibidem exercitus contra Honorum rebellans imperatorem creat Marcum (407), dein Gratianum, post hæc Constantinum, IV, 59, 12.
- Brixellensis: Veltius, Nonius, Nonius Maximus, longævi, q. v.
- Brizo vates, cui sacra faciunt Delia mulieres, IV, 493, 5.
- Broutinus, Empedoclis magister, III, 6, 20.
- Bronton, Theoboi pater, III, 628, 6.
- Brundisios bello petit Diomedes, II, 220, 27.
- Bruti (M.) genus, III, 272, 47. Porciae uxoris nex, III, 419, 90. Bruti et C. Cassii in Cæsarem conjuratio prolixè exponitur, III, 439 sqq.
- Bruttii et Lucani Thuriorum ditionem vastant. Contra eoa præsidio Romano se muniunt Rhegini, II, præf. p. XL.
- Bruttius s. Brettius, Chronogr., IV, 352.
- Bryxia Sesostris fecit Osiridis statuum, III, 487, 4.
- Brychon ad Pelium montem fluvius, II, 262, § 7.
- Bryson, sophista, pater Herodori Heracleotæ, II, 27.
- Bryson, Stilponis f., Pyrrhonis mag., III, 243, 146.
- Buaorum, Libyæ gentis, institutum, III, 462, 133.
- Bubalsus, Archennis filius, IV, 359, 15.
- Bubalsus, Marciani rebellis socius, IV, 619, 211, 3.
- Bubasticum, Nili ostium, III, 567.
- Bubastidæ reges dynastiæ vicesimæ secundæ, II, 590.
- Bubastus in Ægypto; ibi terræ motus, II, 543, 10.
- Bubia, urbs non longe a Ctesiphonte dissita, IV, 5.
- Bubon, Lyciæ vel Pisidiæ urbs, ex qua Molcestes tyrannus oriundus, II, præf. xviii, 22.
- Bucellarii qui? IV, 59, § 7.
- Buceraris fons apud Platæenses, III, 575, 18 a.
- Bucheta, Epiri urbs, unde dicta, III, 30, 9.
- Buchetus, Siciliae urbs, III, 153, 25.
- Buchetus, a quo Buchetus Sicula urbs nomen habet, Echeti pater, III, 153, 25.

Bucolia, locus ad Byzantium, IV, 147, 5.
Bucolii, gens in Ithaca, cuius auctor Philoctetus, II, 148, 133.
Bucolon, Panis f., III, 150, 7.
Bucolus, Coloni f., III, 78, 4.
Budidae, gens in Ægina, IV, 487, 2.
Budion, CEnones pater, IV, 487, 1, 2.
Budyas, Indorum rex, Spatembæ successit, II, 418, 22.
Bules Lacedæmonius, IV, 519, 2.
Bulgari a Zenone auxilio advocantur contra Theuderichum, IV, 619, 211, 4.
Bulias. V. Bunas.
Bunas (s. Bulias) Atheniensis, quem iudicem controversiæ faciunt Elei et Calydonii. De eo proverbium, III, 150, 3.
Buplagus Syrus, Antiochi M. dux, in pugna ad Thermopylas cæsus e mortuis surrexit, III, 610, 32.
Buprasis regio Peloponnesi, II, 135, 93.
Bura, Achaiaæ urbs, Pythæe pictoris patria, III, 574, 14.
Burgundionum præfectus Guntiarus, IV, 61, 17.
Buria Lychnænis, e Parma urbe longæva, III, 609, 2.
Burichus, Demetrii Poliorcetæ assentator, II, 449, 3.
Busalbus profugus ad Theuderichum, a Zenone exposcitur; ab Th. non traditur, IV, 131, 19.
Busalussorus. Vid. Nabopalassarus.
Busiris, Neptuni et Anippæ f., advenas mactat; ipse ab Hercule interficitur, IV, 291, 2.
Busiritis nomus Æg., III, 226, in quo Phalereus Demetrius mortuus jacet, III, 47, 50.
Butas una cum Tlepolemo Argis in Rhodum ins. se confert, ubi Tlepolemo in regno insulæ succedit, III, 178.
Buthoe, Illyriae urbs, unde dicta, III, 574, 15.
Buthrotus, chersonesus prope Corycram, IV, 439, 3; unde nomen habeat, IV, 508, 1.
Buzyges. V. Epimenes.
Buthus athleta, Pythionica. Βουθὸς περιφοιτῆς, proverb., II, 184, 265 a.
Butorides, hist., IV, 352.
Byblis, Imiti f., Cauni fratris amore ardet, vel, sec. alios, frater ipsam deperit; ejus mors, IV, 334, 2.
Byblis fons, e Byblidis lacrimis ortus, IV, 335, 2.
Byblus urbs, III, 567, 12; a Saturno condita, 568, 18. Eam Baaltidi deæ Saturnus dat, III, 569, 25.
Bysius mens. Delphicus, III, 107, 6.
Bydis semideus, rex Ægypti, II, 526 a.
Byzantium, ab Argivis vel ab Megarensibus s. ab Byzante conditum ad Cydarum et Barbychen fl., IV, 147, 3. Semestræ ibi ara; Bucolia locus, 147, 4. Ceras promont., 148, 7. Neptunus et Apollo cum Byzante mœnia exstruunt, 148, 12. Septem turres vocales, 149, 13. Herculis turris, 149, 14. Byzas templa consecrat Rheæ, Fortunæ, Hecateæ, Dioscuris, Neptuno, Veneri, Dianæ, Minervæ; aras vero Achilli et Ajaci et Amphiarao, 149, 15 et 16. Urbem aggreditur Thraciæ tyrannus Hæmus, quem Byzas prosternit, 149, 17. Odryses, cytharum rex, urbem obsidet; hunc Phidalia Byzantii uxor strategemate repellit, 149, 18. Strombus, Cerossæ f., bellum Byzantinis infert; at auxilio veniens Chalcedone Dinaeus hostem fundit, prætoramque urbis obtinet, 150, 20. Urbs serpentibus infestatur; peste hac ciconiæ eam liberant, 150, 23. Ciconiæ lapideæ ab Apollonio Tyaneo consecratae, 151, 25. — Leo, urbis prætor, sub quo Philippus Macedo urbem obsedit incassum, 151, 26. Tymbosynes murus, 151, 27. Herates lampadifera statua, *ibid.* Byzantios contra Philippum tuetur Chares Athen. dux, qui in promontorio Propontidis Damalin uxorem amittit; mulieris monumentum, 151, 28. — Post Charetis discesum prætor urbis Protomachus, qui contra Thraeces

prosperè rem gerit, 152, 31. Dein Timesius Argivus cum Ephesis ex Ephesiæ loco Byzantium se contulit, ubi prætor eligitur, et legislator existit, 152, 32. Tempia restauravit, alia exstruxit, 152, 33. Post hunc Calliades prætor, vir domi forisque insignis, Byzantis et Phidaliae status celeberrimas in Basilica exstruxit, 152, 34. — Byzantium in Romanorum venit potestatem, 152, 35. Byzantii quum Nigri partibus se addixissent, Severus imperator mœnia urbis dejecit, cives privilegiis exutos Perinthiis sive Heracleotis servire jussit, 153, 36. Idem Severus, ira placata, in pristinum statum urbem reduxit; ædificavit Zeuxippum balneum maximum, Hippodromum exornavit; reditus ex militari ærario assignavit urbi, quæ in honorem Antonini Caracallæ vocata est Antonia; post ejus mortem vetus nomen recuperavit, usquedum Constantinopolis nuncupata est a Constantino, III, 153, 37 sq. Monumenta et mœnia a Constantino extructa, IV, 154, 39. — Ad Byzantios Athæ, Seytharum regis, epistola, IV, 336, 4. Ad Byzantium multos barbaros capit Cimon, II, 48, 4. Byzantii vinosi; urbe obsessa, Leonides dux in muris cauponum tentoria figi jubet, IV, 377. Ad eos Heracleotæ legatos mittunt de societate ineunda (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Byzantii adversus Istrianos et Calatianos propter Tomini emporium bellum gerunt, superioresque evadunt, III, 537, 21. Inter tutores filiorum Nicomedis regis, III, 537, 22. Antiocho II bellum inferente, Heracleotarum classem sibi adjuungit; quare a cæpto Antiochus destitit. (c. 258), III, 538, 23. Byzantii magna piscatorum turba, III, 154, 162. Andriscum ad ipsos devertentem honoribus afficiunt. Cujus imprudentiæ pœnas dederunt Romanis, II, præf. xv, 16. Byzantium fit Constantinopolis, IV, 3. Byzantii: Telenicus, Demetrius, Theophanes, Aspasius, Epigenes, Zopyrus, q. v.

Byzas, Neptuni et Cerossæ filius, ad Semestræ nymphæ aram educatus a Byzia nymphæ, unde nomen habeat, IV, 148, 9. Qua occasione Byzantium condiderit, 148, 11. 147, 5. Ejus uxor Phidalia, IV, 149, 18. Byzantis et Phidaliae status in Basilica Byzantii posuit Calliades prætor, IV, 152, 34.

Byzas (in Libya), Amphithemus f., IV, 294, 1.

Byzia, nympa Byzantem enutrivit, IV, 148, 9.

C

Cabades, rex Persarum, rupto foedere (12mo anno Anastasii), Armeniam invadit; Theodosiopolim et Amidam in Mesopotamia capit, IV, 142, 6 et 7. Duces ab Anastasio contra eum missi, *ibid.*

Cabaliss s. Cabalissa in Caria, III, 234, 64.

Cabarnus Cereri raptum filia indicat; ab eo Parus ins. olim Cabernis, III, 633, 6.

Cabira, castellum, e quo Mithridates ad incitas redactus in Armeniam fugit, III, 549, 43. Eo potitur Lucullus, III, 549, 44. 606, 12.

Cabiri Samothraciæ, III, 272, 46; a Cabiro monte nominati, quorum in honorem sunt instituta Samothraciæ, II, 58, 14. Idem cum Corybantibus sec nonnullis, *ibid.* Cabiri duo, Dardanum et Iasion, Jovis et Electræ f., e Cabiro monte Phrygiæ in Samothraciam veniunt, IV, 345, 1. Cabirorum nomina, III, 154, 27; apparitiones, III, 137, 76 a. Eorum sacra ex Phrygia Assensum deportantur ab Onne et Tolle; eaque ante phalangem prælata efficiunt ut hostes Assessorum fugam arripiant, III, 388, 54. Cabiri septem Phœnicum, III, 569, 27. Cabiris et Neptuno Saturnus dat Berytium urbem, III, 569, 25.

- Cabirus, Berecynthiæ mons, II, 58, 14. IV, 345, 1.
Καβώσεως δίκη ad archontem eponymum pertinet, II, 114, 27 a.
- Cacuthis in Gangem influit, II 413, 18.
- Cacyparis, Siciliae fl., II, 373, 8.
- Cadenuma, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Καδίσσχα* in iudiciis Athenæ, II, 118, 38.
- Cadmea victoria, prov., III, 598, 65.
- Cadmia, lapis, III, 274, 31.
- Cadmilus, Cabirus, II, 84 b.
- Cadmus, Agenoris et Tyrus f., IV, 545, 15; Europam quærens in Rhodum ins. venit, ubi Neptuno fanum consecrat, et Phœnices sacerdotes relinquit, III, 177. Ad Dardanum in Samothraciam venit, ibique, mortua Telephassa, Harmoniam ducit, Dardanumque contra Teucerum in Asiam mittit, III, 154, 28. Samothracia abducit Harmoniam, IV, 378, 1. III, 598, 64. In Thraciam venit, IV, 424, 6. Datum ei oraculum, III, 137, 47. Usque ad ejus adventum desertæ erant Thebæ a Phlegybus dirutæ, II, 86 a. Dracontem Thebanum interficit, ejusque filiam Harmoniam ducit, IV, 387, 4. Tiresiam ex exilio revocat, III, 627, 4. Cadmi opus, canales e Cadmea aquam ducentes, II, 258, § 13. Cadmus in Illyria, III, 574, 15. Cadmus Bacchi Ægyptii f. Semeles filium de avi nomine nuncupavit, III, 639, 13. Ejectos ab Ægyptiis alienigenas in Græciam ducit, II, 391, 13. Ejus successor in Thebarum regno Nycteus, III, 628, 6; filia quinque Hyades, IV, 458, 6; Inus pater, II, 344, 6. III, 34, 37. Literas, Phœnicum inventum, in Græciam affert, II, 181, 25. 6. II, 5. III, 176, 2. *Κάδμων ποῦς*, priscum nomen Ismeni fluvii, IV, 505.
- Cadmus Milesius literarum inventor, II, 1.
- Cadmus Cous, II, 3 a.
- Cadusii, II, 444, 7; hostili in Astyagem animo erant; præfectus eorum Onaphernes prodere gentem regi molitur, III, 399, 400.
- Cadys, Adyattis f., una cum Ardye fratre regnat; Damonis uxoris et Spermi insidii perit, III, 380, 49.
- Cadys, e Tylonia gente, pater Sadyattis, III, 383.
- Cæcias ventus, III, 296, 101.
- Cæcilius Telestem, Pseudophilippi ducem, ad defectionem pellicit, II, præf. xv, 18.
- Cæcilius Calactinus gramm. et hist., III, 330.
- Cæcheus (Chous), rex Ægypti (dyn. II, 2), II, 542.
- Cæmaro, hist., IV, 352.
- Cæneus. V. Cænis.
- Cænina urbs Italiae, III, 85 b; a Romulo capta, III, 412.
- Cænis, Elati f., a Neptuno in Cæneum transmutatur, II, 244, 30; III, 618, 34.
- Cæpio securitatem promittit viris qui cædem Viriathi pollicebantur, II, præf. xix, 24.
- Cæpræxus, Mantis pater, Amphipolitanus, III, 609, 1.
- Cæsan, Ægypti urbs, III, 219, 10.
- Cæsarea Cappadociae urbs, in quam Marcianus relegatur, IV, 140, 3; patria Bemarclii scriptoris, q. v.
- Cæsarea, Jubæ regia; ibi in Iseo crocodilus dicitur, III, 473, 29.
- Cæsetius (L.) Flavius tribunus, Cæsare auctore exilio multatus, III, 441, 20; cedit, 442. 22.
- Cæsonius (C.) Pætus consul (61 p. C.), III, 622, 49.
- Cæicus fluv., II, 163, 191. Ejus ad fontes prope Lydiam Mysi considunt, II, 342, 2.
- Cainas in Gangem influit, II, 413, 18.
- Caius, Arethæ nepos, regulus Saracenorum Chindenorum et Maadenorum; ad hunc Justinianus imp. legatum misit Abramum et deinde filium ejus Nonnosum, qui Cai-
- sum Byzantium adduceret, filiumque ejus Maviam obsidem acciperet; deinde iterum Abramum ad Caisum mittitur. Præfecturam suam Caisus Ambro et Jezido fratribus dat; ipse Palæstinæ ab Justiniano præficitur, IV, 179.
- Cajus Romanus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Calaber, Geræsti et Tanari frater, III, 636, 1.
- Calactini et Sicilia Silenus et Cæcilius scriptores, q. v.
- Calais et Zetes ex Hyperboreis Argonautæ, II, 476, 28; IV, 472, 1. V. Zetes et Boreadæ.
- Calamenthe s. Calaminthe, urbs Phœnicum, II, 34, 22.
- Calamine, Lydiae lacus, in quo calami saltant, IV, 436, 8.
- Calamis unam ex tribus Furiarum status, quæ Athenis sunt, fecit, III, 127, 41.
- Calamodrys Cyzicenus athleta, voracitatis laude ab Mithridate secundus, III, 415, 77.
- Calandion Antiochiæ episcopus a Zenone constituitur, IV, 136 b.
- Calanus, gymnosophista, II, 439, 42; 323, 69.
- Calarna, Macedoniae opp., IV, 440, 2.
- Calas, Alexandri M. præfectus, a Baa, Bithynorum rege, clade afficitur, III, 537, 20.
- Calauria insula, olim Irene, postea ab Antho et Hypere frequentata Antheonia et Hypereia vocatur, II, 136, 95; olim eam Apollo, deinde Neptunus tenebat, III, 31, 17.
- Calchas, Chalcedontis p., IV, 150, 21.
- Calendæ* unde dicitur, IV, 146, 3.
- Cales fluv., terminus dittonis Thynorum, III, 594, 41; in dititione Heracleensium, III, 538, 22.
- Calingæ, gens Indica, II, 414, 18.
- Callæschrus, Critiæ Atheniensis pater, II, 68 a.
- Callaici in Lusitania, e Græcis oriundi, III, 301, 5.
- Callatia, Heracliensium colonia. Propter Tomim emporium bello a Byzantibus petiti Callatiani societatem metropoleos petunt; ab hoste devicti conditiones pacis subire coguntur, III, 537, 21. Callatianus Demetrius scriptor, IV, 380.
- Galliades, Byzantii prætor, Byzantis et Phidaliæ status in Basilica urbis exstruxit, IV, 152, 34.
- Calliades, archon Athen. (480 a. C.), II, 362, 2.
- Calliades comicus, IV, 358, 11.
- Callias multam Miltiadi irrogatum solvens a Cimone Elpincen in matrimonium accepit, II, 54, 3.
- Callias archon (Ol. 81, 1), II, 185, 272; post Antigenem; sub eo Ranæ Aristophanis doctæ, II, 248, 42.
- Callias Atheniensis, Hipponici f., divitiarum ejus origo; vita dissoluta; pauper miserque moritur, II, 199 b.
- Calliæ Athenien-sis grammatica tragœdia, II, 321, 62.
- Callias, pater Abronis exegetæ et scriptoris, IV, 277.
- Callias Syracusanus, historicus, II, 382; artis præcepta quibus Isocrates et Alcidas utebantur, Demostheni dedit, III, 49, 60.
- Callias Mytilænæus grammaticus, II, 247, 36.
- Calliclea, postea Pythagoras, II, 244, 30.
- Calliclis de Homeri patre sententia, II, 16, 2.
- Calliocrates Ptolemæi III adsentator, III, 19, 2.
- Calliocrates scriptor, IV, 449, 3, 352; III, 665.
- Calliocratidas, Empedoclis frater, III, 578, 3.
- Callidemus, historicus, IV, 352.
- Callimachus in Sosibium carmen elegiacum scripsit, II, 630, 24. Callimachus laudatur, IV, 161, 16.
- Callimander Alexandrinorum ad Antiochium Asiaticum legatus, II, 716, 26.
- Callimedes δ *Κάραθος*, scurra, IV, 507.
- Callimorphus, belli Parthici scriptor, III, 649, 3.
- Callinice, Phocæ imp. pellex, IV, 622, 219.

- Callinicus Suctorius, Petraeus, sophista, III, 663.
- Calliope Apollini parit Linum, Hymenaeum, Ialemum, Orpheum, III, 303, 8; II, 10, 10; mater Homeri, III, 641, 20.
- Callipatira, Diagorae f., Pisirrhothi Olympionice mater, ludis Olympicis spectatrix interest, II, 183, 264.
- Calliphanes, Parabryson cognomine, quomodo eruditionis laudem affectaverit, II, 309, 16.
- Calliphanes, historicus, IV, 352.
- Callipolis, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
- Callipolis, ad Lampsacum, III, 232, 39.
- Calliphon, Crotoniata, Pythagorae familiaris. De eo narratio, III, 41, 21.
- Callippe, Persei regis, deinde Athenæi Pergameni amica, Andrisicum Macedoniae regnum recuperaturum adjuvat, II, *præf.* xv, 16.
- Callippides, tragœdiarum histrio, II, 484, 64; III, 4, 9.
- Callippus Corinthius, IV, 352.
- Callippus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Callirrhoe, Lyci f., Diomedem liberat, se ipsam fune necat, III, 472, 23.
- Callirrhoe, Mæandri f., Caris uxor, III, 644, 48.
- Callirrhoe. V. Enneacrunos.
- Callistratus Domitius, IV, 353.
- Calliste sive Phace, Ulyssis soror, III, 339, 16, 152, 15.
- Callisto Jovi parit Panem et Arcadem, IV, 405, 7.
- Callisthenem Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9. Ejus nimia oris libertas, III, 47, 49. Ejus anagnostes Stroebus, III, 47, 49.
- Callistratus apud Samios primum 24 literas invenit, II, 348, 7.
- Callistratus orator causam de Oropo dixit. Eum sectatus est Demosthenes, III, 50, 61.
- Callixenus, Ptolemæi II architectus, III, 65, 4.
- Callixenus Rhodius, scriptor, III, 55.
- Καλὸν στόμα Istri fluvii, IV, 519, 2.
- Calpe vel Alype, Herculis columna, III, 640, 16.
- Calpia, Hispania urbs, ubi ad Caesarem venit Octavius, III, 432, 11. Calpiani Iberiae, II, 34, 20.
- Calpurnia, uxor Caesaris, somnio de nece mariti præmonita, III, 444, 23.
- Calpurnius Crassus, Reguli legatus, a Massylis captus, III, 70, 11.
- Calpurnii Pisonis de Sp. Mælio narratio, II, *præf.* p. xxxv.
- Calthæ flores ad lacum prope Alpes, III, 416, 82.
- Calyces amor ab Euathlo repudiatur; vitam sibi demit desperans virgo pudica, cujus sortem celebrat *Harpatyce* cantilena, II, 287, 72.
- Calydon, Pleuronis f., II, 442, 8.
- Calydonii cum Eleis litigantes, III, 150, 3. Calydonii apri venatio, III, 584, 45; III, 33, 35.
- Calypso, Solis sacerdos, IV, 551, 24.
- Camalus, Cantolgunii f., ex Interanesia Lusitanus longævus, III, 609, 1.
- Camara, Cretæ urbs, IV, 528, 7.
- Camarina, Oceani f.; lacus Sicilia, IV, 342, 6.
- Camarina, Siciliae urbs, II, 480, 46.
- Camarina sive Urie sive Chaldæopolis in Babylonia urbs, III, 212, 3.
- Cambistoli, gens Indica, II, 413, 18.
- Cambilitas, Lydorum rex, uxorem devoravit, Jardanis temporibus, III, 372, 28.
- Cambosus, frater Ambri, Sarazenus terram Atamundari, qui Romanis favebat, incursionibus vexat (566), IV, 225, 17.
- Cambyse (*Cabye*), Opuntis regis f., II, 145, 118.
- Cambysenes regionis temperies, III, 315, 4.
- Cambyses, Cyri et Nitetidis Ægyptiæ f., ut matrem ulcisceretur expeditionem in Ægyptum suscipit, II, 91, 11. Thebas diruit, IV, 552, 27. Memnonis statuum vocalem truncat, III, 552. Quot annis Ægypti imperium tenuerit, II, 595, 68 sq.
- Cambysus sinus in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Camesene olim Italia dicta, IV, 485.
- Camicum, Siciliae opp.; ubi Minos perit a Cocali filiabus; oppidum hoc occupant Hippocrates et Capys a Therone in exilium acti, IV, 433, 5. 6. Cf. II, 480, 46. 131, 88. 373, 8; III, 645, 52; III, 34, 36.
- Camillus dictus Mercurius, III, 469, 7.
- Camillus (L.) Romam a Celtis captam servat, II, 178, 245.
- Camirus, Cercaphi f., III, 177, 2.
- Camirus Rhodi urbs, IV, 324, 23. Eo venit Althæmenes, III, 177. Camiridem regionem in Rhodo occupat Periergus, IV, 389, 7. Camirensium nymphae Telchinia, III, 175.
- Camisa, Jani soror, IV, 402.
- Camorius (T.) Tertius, e Fidentia longævus, III, 619, 29.
- Campania, Campi regis f., IV, 299, 2.
- Campania, priscum Epiri nomen, IV, 299, 2.
- Campani Tyrrhenos trucidant, uxoribus, opibus, urbibus eorum potitur, II, *præf.* xxxvii. Belli Samnitici tempore a Romanis obtinent, ut præsidarii milites in Campaniæ oppidis ad arcendas Samnitarum incursiones relinquuntur. Illi vero vitæ Campanicæ molliæ corrupti in perniciem Campanorum conspirant; impendentem iis tempestatem avertit C. Marcii consulis prudentia, II, *præf.* p. xxxvi sqq. Campanorum divitiæ vitæque delicatula, II, *præf.* p. xxxvii. Campaniæ natura, II, *præf.* p. xxxix.
- Campani in bello Latino partim cum Romanis, partim cum Latinis faciebant, II, *præf.* p. xxxix. Campani milites sub Decio duce in Rhegio urbe presidium a Fabricio cons. relinquuntur, II, *præf.* p. xl. Eorum facinus, *ibid.* Campaniæ populus Sarrastes, IV, 368, 1.
- Campus (*Campys*), rex Epiri, quæ ab eo vel a Campania filia est Campania appellata; ejus posterii Campylides. Ejus filia Cestria, IV, 299, 2.
- Camum, Hunnica potio ex hordeo facta, IV, 83.
- Canaria ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Canarii ad Atlantem montem, III, 473, 26.
- Canastræum, Pallenens prom., IV, 422, 46.
- Κάναθρον, vel Κάνναθρον ap. Lacedæmonios quid? II, 240, 17.
- Canceri prægrandes maris Rubri, III, 239, 135 a.
- Candace, i. e. regis mater, ap. Æthiopes, IV, 351, 5.
- Candalus, Solis et Rhodi f., III, 176, 1; in Co ins. proficiscitur, II, 176, 2.
- Caudaulæ uxor Nysia, vel Clytia vel Habron, vel Tudu; cur ejus nomen non commemorarit Herodotus, IV, 277, 1.
- Candavia, montes Epiri, IV, 130.
- Candei sive Ophiophagi in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Candelia, Libya urbs, IV, 651 b.
- Candigh ab Avaribus ad Justinianum legatus mittitur (558), IV, 203, 4.
- Candidiani studio et consilio Aadalphus Placidiam uxorem ducit, IV, 62, 24. A Theodosio II in Italiam mittitur contra Joannem tyr. quem subigit, IV, 68, 16.
- Candidus, dux Rom. sub M. Aurelio, IV, 186, 6.
- Candidus Isaurus historicus, IV, 135.
- Candrogari, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Canebium, postea Cyum, Cariae opp., IV, 311, 3.
- Canes sacri in Adrani templo, II, 376, 3. Canes Indici, II, 410, 10. canes celebres, II, 478, 33.
- Canethus ex Henioche Scironem gignit, II, 351, 13.

- Canicularis cyclus, II, 534, et sæpius in commentatione de chronologia Manethonis.
- Canis, rex apud Ptoëmphanas in Æthiopia, IV, 333, 1 et 2.
- Canis fluv. Arabiæ, III, 478, 45.
- Canoni decretum, II, 619, 5 a.
- Canobica planities, III, 511, 8. Canobicum Sarapidis (sive Plutonis) fanum, II, 198 a.
- Canobus stella in temone Argüs primum Rhodi et Cnidi conspicitur, III, 287, 80, 81.
- Cantabriæ pars a Laconibus olim occupata, III, 301, 5.
- Cantanus, urbs Cretæ, IV, 528, 8.
- Canthari portus Athenarum, IV, 450, 4.
- Cantharides Cappadociæ, III, 204, 5.
- Cantibaris Persa, homo luxuria et voracitate perditus, II, 307, 12.
- Cantilenæ: Harpalyce, Calyce, II, 287, 72. Cantilenas cantandi in conviviis rationes variæ, IV, 342, 10.
- Cantolgonius, Camali p., Lusitanus, III, 609, 1.
- Canulia a fratre stuprata, a patre Papirio Tolucro interficitur, IV, 362, 7.
- Capæus (?), Siciliæ fl. mirabilis, II, 373, 8.
- Capetus, Tyberini pater, III, 231, 27.
- Caphareus, Eubœæ promontorium, unde nomen habet, III, 11, 36.
- Caphira, Oceani f., cum Telchinibus Jovem educat, III, 175.
- Caphratham (in) venit Jacobus, III, 215.
- Capito, Lycius hist., IV, 133.
- Capitolinus Juppiter, III, 18, 2.
- Capitolium occupare tentare voluit C. Gracchus, II, præf. XXI, 27.
- Capnobatæ Mysi, III, 291, 92.
- Cappadox, Ninyæ f., III, 595, 48.
- Cappadoces, olim Assyrii dicti, III, 595, 48. Cappadoces facti sunt Heneti; quot eorum profecti sint Trojam atque hinc in Italiæ regionem, II, 337, 9. Cappadociam non attingit Alexander M.; Ariarathes Cappadociæ præfectus, a Perdica in crucem actus; Eumeni hæc provincia data, II, 452, 1 a. III, 668, 1. Cappadociæ regionem, Mytilenen, occupare tentat Ptolemæus, sub Ariarathe V, II, præf. xi, 12. Cappadocia, interfecto Arsathe, politur Mithridates Eupator, III, 541, 30. Capp. rex Ariobarzanes, III, 555, 56; in Cappadocia cantharidum multitudo, III, 204, 5. Cappadocia Timonitis, III, 545, 37. Cappadociæ opp.: Mucissus, Camana, q. v. Cappadoces: Eustochius et Eutychnianus historici, q. v.
- Capræ Sardinia, II, 377, 6.
- Capraria ins. ad Mauritianiam, III, 473, 28.
- Capua, II, præf. p. xxxix, a Romo et Romulo condita, III, 70, 9. Ibi servi rebellant, II, præf. p. xxii, 30. Capuana Diana, III, 202, 7.
- Capvæ vel Caphyæ, Arcadiae urbs, IV, 318, 3.
- Capys Trojanus, Æneæ comes in Arcadia urbem condit Capyas, IV, 318, 3.
- Capys, Xenodici f. Vide Hippocrates.
- Car, cujus e Callirrhoe filius Alabandam condit, III, 644, 48. Idriæ pater, Euromi avus, IV, 312, 12. Caris regis sepulchrum in Suagela urbe, IV, 474.
- Caracalla (Antoninus); in ejus honorem Byzantium vocatur Antoninia, IV, 153, 38. De rebus imp. v. IV, 588, 131-135.
- Carambycas, Hyperboreorum fluv., qui inde Carambycæ vocantur, II, 387, 5.
- Caranus, Aristodamidæ f., Cœni p., III, 165, 21; filius Aristodamidæ vel Perantis, frater Phidonis regis, ab Hercule undecimus, ab Temeno septimus, in Macedoniam transgressus, Orestarum principi auxiliatur; acquisitionis hostium terræ partem dimidiam nactus regnum condit, quod tenuit annis 30, Cœnoque filio reliquit, III, 690.
- Carba vel Carpasia, Cypri urbs, IV, 382.
- Carbina, Iapygiæ oppidum a Tarentinis eversum; victoriam in subactos sævitia, II, 306, 9.
- Carbo in senatu Cottam increpat ob expilatam et vastatam Heracleam, III, 557, 59.
- Carbonaria insula in Istro fluv., IV, 267, 65.
- Carcesia, vetus Amorgi ins. nomen, III, 379, 47.
- Carcesius Naxii colonis Amorgum frequentat, III, 379, 47.
- Cardamine, ins. sinus Arabici, III, 477, 41.
- Carduchi, Mediæ populus, II, 75, 3.
- Carduene cum Rom. imp. sub Diocletiano conjungitur (297), IV, 189, 14.
- Carene, urbs Mysiæ, II, 617, 1.
- Cares multum vagati cum Lelegibus, II, 146, 127. Leleges eorum quasi penestræ vel helotes erant, IV, 474, 1. Epidaurum (Epicarum nominatum) et Hermionem incolebant; postea cum iis cohabitaverunt Iones ex Attica tetrapoli, II, 137, 97. Cares in Chium insulam venient regnante Cœnopione; ab Hectore rege ex ins. ejiciuntur, II, 50, 13. Cares in Samo ins., III, 103 sq. IV, 502, 1. Vitice coronantur, III, 104. In Scyro ins., III, 379, 47. Cium Mysiæ urbem ante Milesios tenuerunt, III, 161, 187. Cariea lingua multa habet græca vocabula, IV, 474, 2. Apud eos Endymion degebat, IV, 547, 11. Carieæ dynasta Amisodarus, II, 43, 2. Caribus Alyattes bellum infert, III, 397, 66. Car quidam Cyrum minorem interfectisse dicitur; Cares a Persis *galli* vocantur; quam ob causam? II, 91, 24. Caria Asandro provincia assignatur, III, 668, 1. Carieæ scorpiones mirabiles, II, 179, 248. Carieæ fluvius, Harpapus vel Daphnus, q. v. Urbes: Curopolis, Bargasæ, Cyum, Hydissus, Hylluala, Arconesus insula, Taba, Chrysaoris, Laginia, Euro-mus, Choluntichus, Caropolis, Naxia, Amos, Argila, Dyndasum, Alinda, Labara, Mumastos, Tymnos (s. Tymnissus), Chersonesus, Telandrus, Cabalis, Dorus, Chalcea, Pitæe, Lepsmandrus, Laia, Suagela, Euthemæ, Telmissus, q. v.
- Caria (in) Thracia Antiochus Hierax moritur, III, 710, 10.
- Caricum, Memphidis locus, II, 98, 5.
- Carinus, Cari f.; ejus indoles, IV, 14, 4; III, 729, 4 et 5; a Diocletiano neci destinatur, IV, 198, 13.
- Carinus quidam ab Odenatho interfici jubetur, IV, 195, 8.
- Carium Samiis Prienenses concedunt, II, 336, 6.
- Carius, Jovis et Torrhæbiæ f., cantilenas Torrhæbias Lydos docet; ejus fanum, III, 370, 22.
- Carius mons Lydiæ, in quo Carii fanum, III, 370, 22.
- Carmania, II, 508; ejus oræ longitudo, III, 476, 39. Carmania minium habet, III, 479, 59. 323, 11. Ibi oleum e spina fit, II, 92, 15. Carmanorum mores, III, 275, 57.
- Carmaniae fluv. Hytanis, III, 476, 39. Carmaniae a Cyro præfectus est Nabunodochus; qui ex hac provincia a Dario pellitur, IV, 283, 8. 284, 9. Carm. præfectus Tlepolemus, III, 668, 1.
- Carmanor, priscum nomen Inachi fluvii, IV, 291, 4.
- Carnana, Arabiae urbs, IV, 525, 26.
- Carnea Olymp. 26 instituta, II, 626, 3.
- Carneades phil., Cyrenæus, Epicomi vel Philocomi f., III, 243, 144. Ejus mors, IV, 167, 37; in Mentoreum Bithynum, discipulum, dicitur, III, 582, 31.
- Carneades Romæ, III, 200, 2.
- Carneonica Excestides, III, 130, 47.
- Carnia, Ionie urbs, III, 375, 35.
- Caropolis, Carieæ urbs, III, 234, 54.
- Carpasia vel Carba, Cypri urbs, IV, 382, 527, 11.
- Carpathus insula, IV, 527, 11.

- Carpi a Romanis tributum annuum pendi sibi postulant; ridet eos Mœsiæ præfectus Menophilus, (230), IV, 186, 8.
- Carpice, herba Indi fluv., IV, 367, 1.
- Carpilis, Aetii filius, IV, 81.
- Carrhæ opp. Mesop., III, 479, 52. 660, 15. IV, 4. Carrheni, Andromachus et Magnus historicus, q. v.
- Carrhotus, frater uxoris Arcesilai IV, colonos in Hesperidas deducendos in Græcia conscribit, IV, 517, 1.
- Carsus, Thraciæ castellum, IV, 72, 1.
- Carthago a Dido, Pygmalionis sorore, condita, IV, 466, 1. Primum quadriremes construxerunt, II, 136, 95. 182, 257. IV, 490, 5. Republicæ ratio describitur et cum Laconica et Cretensi comparatur, II, 167, 209 et 210. Carth. cum Tuscis pacta commerciorum inierunt, II, 169, 210. Cum Romanis fœdera, quorum tabulæ apud Jovem Capitolinum Romæ exstant, III, 18, 2. Carthaginensiæ a Gelone ad Himeram victi, II, 82, 2. A Dionysio sen. emunt vestem Alcisthenis pretiosissimam, III, 141, 85. Cum Syracusanis bello primo Punico Messanam obsident, III, 17, 1. Belli Punico secundi causæ, III, 91, 18. Ab eorum partibus bello Punico secundo, stant Engyii urbis incolæ, III, 271, 45. Ad Erycem a Lutatio prælio navali victi, III, 19, 4. Ad Romanos cum exercitu parte transit Himilco Phamæas, equitum dux, II, præf. xv, 17. V. Amilcar, Hanno.
- Carthago Nova, in Hisp.; arbor ibi memorabilis, IV, 293. Urbs a P. Scipione capta, (210 a. C.) III, 100, 2. Cæsaris ibi et Octavii commoratio, III, 432, 12.
- Carus imp. ubi natus sit, III, 729, 3; in literis de Carini filii moribus queritur, 729, 4; contra Probum imp. rebellis (282), III, 298, 11. Se imperatorem factum esse dicit ad Persarum exitium (283), IV, 198, 12.
- Caryanda. V. Scylax.
- Carystii: Pergamentus, Eueſpis, Glaucus, Simonides, q. v.
- Casamene, Jani soror, III, 656.
- Casia insula in Istro fluv., IV, 267, 65.
- Casilinorum agri et oppidum a Volturno alluuntur, II, præf. p. xxxix.
- Casius, dux Alexandri Balæ quem in fuga comitatur, deinde Demetrio Nicatori prodens occidendum curat, II, præf. xvi, 20.
- Casius mons, III, 568, 17; unde dictus, III, 566, 7; III, 477, 41. Inter eum et Pelusium Antiochus Epiphanes Ptolemæi Philometoris duces clade afficit, III, 720, 2 not.
- Casmilus, Cabirus, i. e. Mercurius, III, 154, 27.
- Casperia, secunda Rhœti uxor, III, 231, 28.
- Caspiæ portæ, IV, 107, 37; II, 475, 25.
- Caspio a mari usque ad Colchicum quot sint stadia, III, 289, 86.
- Cassamenus. V. Scellis.
- Cassander, Antipatri f., etsi jam vir idemque strenuus esset, non accumbat in cœna, sed sedebat, quia aprum nondum interfecerat, IV, 419, 33; cum patre regnum Aridæi et Alexandri administrat, III, 694. Ejus frater Alexarchus, III, 169, 4, et Philippus, III, 699, 6. Cassander Olympiadem interficit, III, 694; 697, 2; item Alexandrum; alterum Alexandri M. filium, Herculem, per Polysperchontem interficiendum curat, 697, 2. E Bœotia in Macedoniam reversus regem et reginam ac Cynnham splendido funere honorat, II, 361, 3. Demetrium Phalæreum Athenis præficit, II, 362 a; IV, 358, 10. Thessaloniceum Philippi f. ducit (de qua urbi nomen indidit, IV, 440, 1) regnoque potitus annis 19, tabido morbo moritur, relictis filiis Philippo, Alexandro, Antipatro, III, 694; 697, 2, 703, 1. Homeri studiosissimus, IV, 358, 8.
- Cassander Salaminus, IV, 359, 422.
- Cassiepea, Arabi f., Phœnici parit Cilicem, Phineum, Doryclum, III, 302, 4.
- Cassiterides insulæ, III, 273, 48.
- Cassii (C.) et M. Bruti in Cæsarem conjuratio fuse exponitur, III, 439 sqq.
- Cassius Longinus, unus ex conjuratis contra Cæsarem, III, 442, 21, 445.
- Cassius Longinus, scriptor, III, 688.
- Cassius (Q.) Rufus, e Rhegio longævus, II, 609, 1.
- Cassope urbs Molossorum, II, 36, 30.
- Cassopi, Epiri gens, II, 462, 4.
- Castalia, urbs Ciliciæ, IV, 510, 16.
- Castopudes (C.) Titii f., e Parma longævus, III, 608, 29.
- Castor et Pollux Aphidnas expugnant, IV, 427, 3.
- Castorion Iberiæ, III, 274, 50.
- Castorion, Solensis poeta, II, 476, 27. Ejus carmen in Panem cujusmodi? II, 322, 68.
- Casus rex Amycen Cittiæ uxorem habet, IV, 469.
- Catadupa, urbs Indica, I, 413, 18.
- Catanæis leges scripsit Charondas; earum indoles et exempla, II, 173, 226. Catanæ gymnasium a Marcello extructum, II, 272, 46. Catanensis ager Ætne eruptionibus fœcundatur, III, 286, 79.
- Cataræi in Arabia, III, 478, 45.
- Catastigon Bactrianæ locus, III, 147, 98.
- Cathetus e Salia pater Salii et Latini, III, 230, 26.
- Κάθετος, agnus in sacris, IV, 445.
- Catia, Caji f., e Faventia urbe longæva, III, 608, 29.
- Catilinæ conjuratio quomodo sit patefacta, II, præf. xxvi, 35.
- Catreus Cretensium rex Althæmenis filii manu perit, III, 177.
- Catulphus Ephthalita gentem suam prodit Chosroi, apud quem deinceps moratur; hortatur regem, ne commercii pacta cum Sogdaitis ineat, IV, 225, 18; deinde ut Turcorum legatos veneno tollat, *ibid.* Ejus dictum, IV, 266, 10.
- Caucaes, Gallorum regulus, Massiliæ habitans; ejus generositas, III, 307 sqq.
- Caucali filiæ Camici Minoem perimunt, IV, 433, 5.
- Caucasus, II, 40, 52. Ejus incolæ cur sacra non faciant Jovi et Minervæ, verum eximie colant Herculem, II, 474, 19.
- Cauconum in Elide sedes, II, 135, 93.
- Cauindana, Isauriæ vicus, IV, 134, 4.
- Cauliacus scopulus ad Istrum, III, 126, 38.
- Caulonia vel Aulonia, Italiæ urbs, III, 641, 21. Eo venit Pythagoras, II, 245, 31.
- Caunus, Mileti f., sororem Byblidem deperiens, domum paternam relinquit, Caunumque condit, IV, 334, 2.
- Caunus urbs a Cauno condita, IV, 334, 2, 416, 12. Ejus rex Æbialis (vel Ægialis), deinde Lycus ejusque filius Basilus; κτίων Cauni Apollonius Rhodius scripsit, IV, 313.
- Caurus ventus, III, 296, 101.
- Cea, i. q. Cos ins., IV, 507, 11.
- Ceb sive Saturnus, rex Ægypti, IV, 539, 21.
- Cebaleus, Andronis Teji pater, II, 346 a.
- Cebranitæ, gens Arabiæ, IV, 525, 17.
- Cebren, CEnones pater, III, 69, 1.
- Cecæi, gens Indica, II, 413, 18.
- Cecrops, III, 176, 1; e Sai urbe in Atticam venit, III, 639, 11; cur διφυής vocetur, II, 319, 49; III, 638, 10; IV, 547, 13. Ejus filiæ tres, II, 22, 1.
- Cecrops Pythagoreus, Orphici carminis auctor, II, 185, 273.
- Cecropidis tribus denis Xypetæ et Trimenia, II, 356, 12.

- Celæno, Atlantis f., ex Neptuno mater Eurypyli et Tritonis, IV, 285, 3.
- Celagastus frater Mezameri, IV, 204, 6.
- Celmis, Idæus Dactylus, IV, 490, 5.
- Celsus cum Nigrino contra Hadrianum conspirans Bajis occisus, III, 585.
- Celtarum origo, III, 323, 7; mores quidam, 457, 104, 105. Cur apud eos mulierum potestas, quæ esse solet in bellicosus gentibus, non invaluerit, II, 180, 251. Celtæ Romanam capiunt, II, 178, 245. Celtica gens, quæ interdiu oculorum usu orbata cernit noctu, IV, 407, 1. Celtarum rex Boreas, III, 306, 28.
- Celtiberi, gens populosa et pecuniosa, III, 274, 50. Celtiberorum equi, III, 274, 51; urbs Arbace, III, 471, 16.
- Celtius e Conimbriga urbe, pater Tamphii, III, 609, 1. Celtius, Pellii f., ex Apilocario urbe longævus, III, 609, 1. Κηρός: urnæ in iudiciis Athenæ, II, 118, 38.
- Cenæum, Eubœæ promontorium, ex parte demersum est terræ motu, IV, 381, 2.
- Cenecenes Æg. rex dynastiæ primæ, II, 539.
- Cencheres. V. Acencheres.
- Censorinus, a Seleuco, Sinopes præfecto, proelio navali vincitur, III, 554, 53.
- Centauri, II, 465, 7; equites peritissimi, IV, 539, 15. Contra eos cum Lapithis pugnat Theseus, II, 33, 17.
- Cephale Acamantidis demus, II, 356, 10.
- Cephalus Gergithius scriptor, III, 68.
- Cephalonia, II, 147, 133, a Cephalo nomen habet, II, 147, 129. Cephalonia rex Promnesus, vir asper; ejus instituta; ab Antenore necatur, qui in ejus locum succedit, II, 222, 32; in Cephaleniam Homerus venit, II, 222, 32. Cephalonia mons Ænus cum Jovis Ænii fano, II, 330, 4. Ammus locus, II, 41, 64. Dianæ fanum a Molossis expulsum, II, 217, 17. Ad Ceph. pertinet Dulichium Homeri, II, 350 b.
- Cephalus, Deionis f., Procridis uxor; ejus canis, III, 309, 5.
- Cephalus a quo Cephalenes dicti, II, 218, 17; ex ursa Arcisium generat, II, 223, 38, 147, 129.
- Cephenes, Persæ, III, 601, 78.
- Cephenia, Æthiopia, III, 25, 4; vel Libya, II, 238, 17.
- Cephei filiam Andromedam Perseus liberat, III, 24, 4. Cf. IV, 544, 18.
- Cepheus ex Achæia in Cyprum venit, III, 31, 12.
- Cephisodoros Thebanus, IV, 357, 7.
- Cephisodoros, Isocratis discipulus, II, 85 b.
- Cephisus e Sciadæ genuit Elieum, III, 78, 4.
- Cephisus Sicyonis, Atticæ, Argolidis, Bœotiæ fluvius, III, 139, 81.
- Ceramicus Athenarum, IV, 449, 3; in quo Eurygyæ ludi celebrantur, II, 22, 3.
- Ceramicus, Acamantidis demus, II, 356, 10.
- Ceraon, heros, Lacedæmone, III, 126, 40.
- Ceras, promont. ad Byzantium, IV, 148, 6.
- Cerastia, i. q. Cyprus, IV, 448, 7, 527, 8.
- Cerata, mons Megaridis; de quo Xerxes pugnam Salaminiam spectavit, II, 464 a.
- Ceraunii montes, III, 204, 4.
- Ceraunius collis in Argolide, III, 338, 10.
- Cerberus ad Acherusium promontorium ab Hercule in lucem protractus, bilem vomit, ex aqua conitum nascitur, II, 35, 25. Canis Molossicus, IV, 538, 1.
- Cerca, Atticæ uxor, cui tres filios peperit, IV, 89. Ei dona offert Maximinus legatus Romæ, *ibid.* Romanos legatos ad cœnam invitat; ejus curator rerum domesticarum Adamis, IV, 93.
- Cereaphus, Solis f., III, 176, 1; post Achimum in Rhodo regnum tenet, pater Lindi, Ialysi et Camiri, III, 177, 2.
- Cercetorum, Colchicæ gentis, sedes, II, 338, 1; mores, III, 461, 125.
- Cercidas Megalopolitanus, IV, 359.
- Cercion latro; quem sibi adjunctum Charietto, IV, 17, 11.
- Cercopes, Olus et Eurybatus, II, 478, 38. Sillus et Tribalus, Cœchalienses, IV, 528, 13.
- Cercopitheca India, II, 410, 10.
- Cercops Hesiodi adversarius, II, 187, 297.
- Cercyon, Agamedis et Epicastæ f., ex Elide cum Trophonio fugiens, Athenas venit, III, 637, 6.
- Cercyræ urbis situs, IV, 309. Cercyra ins. olim Scheria et Drepane; horum nominum origo, II, 149, 138.
- Cercysera, sic Achilles inter virgines ap. Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
- Cereonia Verecunda, liberta, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Cerem hospitio excipit Dysaules, II, 339, 3. Ei raptum filiam indicat Cabarnus, III, 633, 6; Eleusiniis fructum donat, II, 189, 282; Cereri γθόνια celebrant Hermionenses, IV, 330, 5. Cereri Eleusiniæ templum in Arcadia dedicat Cypselus, IV, 463. Ceres ποτηριόφορος, III, 346; γλοή et ἰουλώ, IV, 495, 19. Cereri in simulacrum superbiit Ection s. Iasion, II, 494, 18. Ceres Iasionem amat, IV, 471. Cum Vulcano de Sicilia possessione litigat, II, 84, 3. Cereri Libyssæ Argis fanum, III, 119, 12. Ceres, i. q. Xierus in Cabirorum religione, III, 154, 27. Isis apud Ægyptios, II, 331, 2.
- Cermalus locus ad Tiberim, III, 75, 2.
- Cermichiones (a *gherm*, calidus, et *chun*, sanguis, sec. Niebuhr.), sic Turcæ a Persis vocantur, IV, 270.
- Kέρνος, quid, III, 144, 88.
- Cerossa, Ius f., IV, 148, 8; Neptuno Byzantem peperit, *ibid.* Mater Strombi, IV, 150, 20.
- Cerperes, Memphis, rex Æg. (dyn. III, 9), II, 544.
- Certos, pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Cervi quattuor renes habent, III, 512, 11.
- Cerynes, Temeni f., insidias patri struxit, III, 376, 33; II, præf. p. viii, 4.
- Ceryx, Mercurii f., II, 301, 40; Eumolpi I f., Eumolpi II pater, II, 351, 11.
- Ceryces Athen. a Ceryce Mercurii f. nominati, II, 301, 40; 138, 78. Cerycum unus tamquam ἐπιμελητής τῶν μουστηρίων archonti regi sociatus, II, 114, 27 b.
- Ceryx sophista, Gerasenus, III, 575, 17.
- Cessa in Ægypto, III, 220, 14.
- Cestria, Campi regis f., uxor Heleni, IV, 299, 2.
- Cestrini boves, II, 370, 2.
- Cetes, Lycaonis f., pater Megistûs, III, 318, 1.
- Cetti, Leontidis demus, II, 355, 9.
- Cotuma, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Ceus e Naupacto Ceum ins. frequentat, II, 214, 9, 1.
- Ceus ins. olim Hydrusa; eam nymphæ habitabant; hæ a leone fugantur (Leo promontorium). Deinde ins. e Naupacto frequentat Ceus, II, 214, 9, 1. Aristæus ibi cultus; mulierum decencia; luctus ratio; incolarum longævitas, II, 214, 9, 2 sqq.; IV, 319, 4. Ceus, Simonides, II, 42, b. Cei fons memorabilis, III, 325, 5.
- Ceus, locus Bœotiæ, III, 336, 6.
- Chaalus (Chæalus IV, 285, 12), Anebi vel Arbeli filius, Arbelique pater, rex Assyriorum, IV, 384, 11; 385, 12.
- Chabrinus, Lasi pater, II, 285, 52; 38, 8.
- Chabryes, rex Ægypti, II, 549.
- Chæreas navarchus ad Cyprum Ptolemæum IX Alexandrum I, regno pulsum, vincit, III, 722, 4.
- Chæreas historicus, III, 99.
- Chæres, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 6), II, 543.

- Chæredemus, frater Epicuri ph., IV, 455, 6.
 Chæremon Alexandrinus, hist., III, 495.
 Chæron, Apollinis et Therūs f., Chæroneam condit, IV, 338, 2.
 Chæron, persona in dialogo Dicæarchi, II, 267, 73.
 Chæronca, a Chærone condita, IV, 338, 2. Chæronensis clades ostentis annunciat, II, 471, 6.
 Χαλκεία (τὰ), Atheniens. festum, IV, 312.
 Chalcea, metalli officinæ in Libya, IV, 386, 15; III, 238, 132.
 Chalcea, Cariæ urbs, II, 622, 16.
 Chalcedon, Calchantis filius, IV, 150, 21.
 Chalcedon, Saturni f., III, 598, 61.
 Chalcedon fluvius, III, 598, 61. IV, 150, 71.
 Chalcedon urbs, quando et a quo sit condita nominataque, IV, 150, 20. Doriensium colonia, a fluvio nominata, fluvius vero a Saturni f. dictus, III, 598, 61. Chalcedonis colonia Astacus, IV, 627. Chalcedoniorum pueros castrat et ad Darium mittit Pharnabazus die ante finem mensis nono, quem propterea infastum habent, III, 598, 61. Bovem æneam ad Bosporum consecrarunt, III, 593, 38. Ad eos Heracleotæ legatos mittunt de societate ineunda (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Ad Chalcedonem Aurelius Cotta terra marique vincitur, III, 543, 39.
 Chalcedonii, Amalesagoras et Nicander hist., q. v.
 Chalculatorium, Cretæ urbs, II, 622, 16.
 Χαλκίδες, ancillæ, ap. Lacedæmonios, II, 463, 7.
 Χαλκίσκιος Minerva ap. Lacedæm. IV, 361, 3.
 Chalcis, prisicum nomen Eubœæ, IV, 352. Curetum olim sedes, IV, 315, 8. Urbis Chalcidis descriptio; incolarum mores et studia, II, 260, 26. E Chalcide Eubœæ Latona Delphos petivit, II, 318, 46. Chalcidenses Alconem Erechtheo repetenti non tradunt, II, 462, 5. Eretrienses proelio vincunt per Cleomachum Chalcidensem ex Thracia, vel Thessalum; honor Cleomacho tributus, II, 141, 107. In Thraciæ regione Olynthica urbes condunt quas Philippus delevit. Quo tempore Hippobotæ remp. tenebant, colonias in Siciliam deduxerunt, II, 141, 106. Chalcedonem coloniam deducunt, IV, 150, 21. Cum Messeniis Rhegium condunt, II, 219, 25. Delphos donaria mittunt, II, 320, 59. Phoxum tyrannum pellunt, politiamque instituunt, II, 142, 108. Eorum tyrannus Antileon, II, 142, 108. Oreum in libertatem vindicant (341 a. C.), III, 643, 31. Urbs terræ motu quassata, quo fontes Arethusæ obturati, III, 286, 76. Chalcidenses puerorum amori dediti, IV, 403. Chalcidem Athenis se contulit Aristoteles, III, 581. Chalcidenses: Lycophron, Euphorion, Diogenes, Philippus, q. v.
 Chalcidensibus Thraciis Androdamas Rheginus leges scripsit, II, 153, 159. Chalcidenses coloni Amphipolitas divites urbe eieciunt, II, 154, 160. Plymnio muribus pulsi Cleonas in Atho monte condunt; eorum lex de ætate magistratum et legatorum, II, 222, 31. Chalcidensis ex Thracia Xenophilus, II, 275, 11.
 Chalcidicis per Siciliam et Italiam civitatibus leges scripsit Charondas, II, 173, 226.
 Chalcis, Scythica urbs, II, 81, 3.
 Chalcis, urbs in confinibus Syriæ et Arabiæ sita; ad quam castrametatur Diodotus, II, *præf.* p. xvii, 21.
 Chalcis in Syria, post mortem Lysimachi reguli a M. Antonio Cleopatracæ attribuitur, III, 724, 9.
 Chalcodontis, i. q. Eubœæ, IV, 395, 9.
 Chalcomedusa ex Acrisio mater Laertis, II, 147, 130.
 Chalcope, Alconis f., cum patre ex Attica in Eubœam fugit, II, 462, 5.
 Chalcope, Æetæ f., Phrixi uxor, II, 37, 36.
 Chaldaeorum reges 10 ante diluvium; IV, 280, 1; reges quadraginta novem, qui post Medos tyrannos Babylonis imperium tenuerunt per annos 458, II, 590. Chaldaei astrologiæ inventores, IV, 490, 5. Eorum doctrina imbuitor Pythagoras, III, 9, 30. IV, 282, 7. Urbs Borsippa, III, 590, 20. Cf. v. Babylon.
 Chaldaei ad Colchidem populus, II, 237, 8.
 Chaldaepolis in Babylonia, III, 212, 3.
 Chaldaeus post Ninum rex decimus quartus Babylonem condidit, congregatis eo hominibus qui ab eo Chaldaei vocantur, II, 237, 8.
 Chalybdica acies, II, 442, 9.
 Chalybes primi ferrum tractant, II, 182, 257. III, 596, 51. Contra eos pugnans cedit Polyphemus, II, 380, 18.
 Chalybes, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Chalybionum vinum, quo solo utitur rex Persarum, III, 276, 58.
 Chamaeleon, unus ex legatis, quos Heracleotæ ad Seleucum miserunt; ejus vox, III, 533, 11.
 Χαμαικέρασος, arbor Bithyniæ, III, 300, 4.
 Chamavi bello petuntur ab Juliano; pacem petentes obtinent, obside regis filio, quem bello ceperat Julianus, IV, 17, 12. Rex eorum fuit Nebigastes, IV, 17, 12; 19, 18.
 Chanaan terra, III, 215.
 Chanaan, Beli f., Phœnicicæ stirpis auctor, III, 212, 3.
 Chami pater, *ibid.*
 Chanethoth Mosem per insidias occidere jussus, III, 222.
 Chaon, frater Heleni, a quo in venatione occisus est, regionis nomen dedit, IV, 299, 2.
 Chaonia in Epiro, II, 462, 4; a Chaone nomen habet, IV, 299, 2. Chaoniæ boves κερστρῖνοι, II, 370, 2.
 Characmoba, urbs Palestinæ tertiæ, IV, 409, 3. 526, 31.
 Charandra sinus, in quo Arsinoen condidit Ptolem. II, III, 477, 41.
 Charadra, Argis locus, III, 119, 12.
 Charaton, Hunnorum regulus, cuius iram donis Theodosii placat, IV, 61, 18.
 Charax opp. ad lacum Eulæi et Tigridis, III, 476, 38. Ab Alexandro Alexandria, deinde ab Antiocho Antiochia, deinde a Pasiue Arabe iterum Charax appellata, III, 478, 44; ejus situs, *ibid.* Patria Dionysii Periegetæ, *ibid.*
 Charax Pergamenus, scriptor, III, 636.
 Charaxus, Sapphūs frater, Rhodopidem e servitute redimit, IV, 307, 3.
 Chares Byzantium tuetur contra Philippum; in Propontidis litore Damalin uxorem sepelit, monumentumque ei statuit, IV, 151, 28 sq. Victoriæ quam de Philippi mercenariis reportaverat, splendido convivio celebrat, II, 470, 5.
 Charietto, latro Gallus, quem socium sibi adjungit contra Quados bellum gerens Julianus, IV, 17, 11.
 Charicles Trigintavirorum assentator, II, 127, 73.
 Charicles, historicus, IV, 360.
 Charidemum Athen. oratorem dedi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
 Charidemus, Isodem tyranni familiaris, III, 395, 61.
 Charilaus Laced. rex quot annis regnaverit, II, 625, 2.
 Charimateæ ad Pontum, II, 338, 1.
 Chariphemus, Philoterpis f. Epiphradis pater, II, 66, 10.
 Charippus quinquertio Epitimum occidit, II, 56, 11.
 Charisium, planta, III, 524, 4.
 Charito, Demostrati uxor, III, 611, 30.
 Chariton et Melanippus, amator et amasius, Phalaridi Agrigentino insidias struunt, II, 200 a.
 Charitoblepharon, planta, III, 479, 56.
 Charmande, trans Euphratem urbs, II, 74, 1.

- Charmander, Charmandridæ f., Pollidem, qui Platonem vendiderat, accusat, III, 581, 24.
- Charmandrides, Charmandri frater, III, 581, 24.
- Charmantidas, Lasi pater, II, 38, 8; 285, 52.
- Charmolous Massiliensis, Posidonii hospes, III, 275, 53.
- Charon Syracusanus, tibicen, strenuus obsoniorum vorator; ejus dicta quædam, II, 308, 16.
- Charmylus, Arcadionis f., III, 139, 79.
- Charon Naucraticus, hist., IV, 360.
- Charon Carthaginensis, hist., IV, 360.
- Charon Chalcidensis, inter Alexandri M. familiares, IV, 357, 5.
- Charondæ Catanæ legislatio, II, 173, 226; ejus legibus Rhagini utuntur, II, 219, 25. Ad pocula eas caneant Athenienses, III, 37, 7.
- Charra, Mesopotamiæ urbs, III, 214, 8.
- Charybdis, IV, 102, 25.
- Chatramotæ in Arabia, IV, 523, 4.
- Chazene, Mesopotamiæ ad Euphratem regio, III, 589, 12.
- Chebres. V. Acencheres.
- Chebron, Æg. rex (dyn. XVIII, 2), II, 572, 50.
- Chebronis oppidum Mambren, III, 215.
- Chelbes, Abdæi f., Tyriorum judex, IV, 447, 2.
- Chelchal Hunnus, sub Aspare dux Romanorum, IV, 108, 39.
- Chelcias, Oniæ f., dux sub Cleopatra regina, III, 491, 3.
- Chelidon, theologus et ostentorum interpres, III, 156, 43.
- Chelidoniæ petræ, Corydela et Melanippia, III, 584, 47.
- Chelidoniæ insulæ, II, 621, 7. III, 29, 1.
- Chelidonii, gens Illyrica, III, 584, 47.
- Chelidonium τείχος in Ægypto quid, III, 503, 2.
- Chemnis, rex Ægypti, II, 549.
- Chendeni (Kende arab.) Saraceni, quorum reguli Arethas, Caisus, Ambrus, Jezidus, IV, 179.
- Chene, vicus Cætæus vel Laconicus, Mysonis patria, III, 39, 15.
- Chenebres, Ægypti regulus, Moysis temp. Merrhin ducit, III, 221, ubi plura de eodem leguntur.
- Chenneres, Thinita, rex Ægypti (dyn. II, 9), II, 543.
- Chenoboscia, Ægypti urbs, III, 237, 108.
- Chenosiris, hedera ap. Ægyptios dicitur, III, 324, 3.
- Cheops, rex Æg. ap. Herodot., II, 549.
- Chephren, rex Ægypti, II, 549.
- Cherchis, gens barbara (Kirysii?), ex qua oriunda concubina quæ Zemarcho a Dizabulo Turca dono datur, III, 228.
- Cheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 5), II, 552.
- Cherreos castellum in Isauria, IV, 621, 5.
- Cherrura in Libya, III, 239, 132.
- Chersias Orchomenius poeta, IV, 352, 1.
- Chersibius, Hercules et Megare f., IV, 350, 5.
- Cherson e regione Eionis, IV, 247, Bospori urbs, III, 607, 20.
- Chersonnesus a Cimone Atheniensibus subjicitur, II, 54, 4.
- Ibi piscibus cœlum pluisse dicitur, II, 294, 1. Lysimacho provincia assignatur, III, 668, 1. Chersonesitæ contra barbaros Mithridatem arcessunt, atque eo in ejus potestatem veniunt, (c. 120), III, 264, 34 a.
- Chersonnesus Carie, III, 234, 64.
- Chesias Imbrasi (Sami fluvio) parit Ocyrrhoen, IV, 318.
- Chetura, Abraami uxor, III, 214, 7, 224.
- Chiani in Gauratis ins. sinus Persici, III, 476, 39.
- Chilo, Branchi f., II, 100, 11, Lacedæmonius, 7 sapp. unus, III, 244, 28. Ejus ætas, IV, 502, 12. Ei tripodem concessit Aristodemus, II, 347, 1. Ejus dictum, μηδὲν ἄγαν, II, 71, 13. Breviloquus erat; hinc Χαλιόφωνος πρόπος, breviloquentia, II, 100, 11. Chiloni, Damageti f., Apollo edidit illud γνῶθι σεαυτόν, quod vulgo ipsius Chilonis dictum esse putant, II, 317, 44 c. Mortis ratio, III, 39, 14. Quo anno ephorus fuerit, III, 520, 2. Ejus apophthegma, III, 39, 13; institutum, III, 162, 8.
- Chimæra, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Chimæra, Lyciæ mons ignivomus, II, 379, 13.
- Chimæra a Bellerophonte sublata, III, 367, 16. II, præf. p. vii.
- Chion, Matris filius, Clearchum, Heracleæ patriæ tyrannum, occidit; ejus socii, III, 527, 1.
- Chione Boreæ parit tres Boreadas, Hyperboreorum principes, II, 387, 4.
- Chione nympha, IV, 365. Chio ins. nomen dedit, II, 50, 14 not.
- Chionus, Laco Olympionica, IV, 540, 27.
- Chiris, Blemmyarum opp., IV, 66, 37.
- Chirisophus, Dionysii tyr. assentator, IV, 414, 6.
- Chiron, Ixionis f., Pirithoi frater, II, 464, 1. Iasonem educat, III, 302, 3; et Æsculapium, IV, 496, 2; et Achillem et Patroclum, III, 33, 35. Oraculum dat Argonautis, II, 38. 39. Thetidis p., III, 338, 11. Quomodo effecerit ut Peleus Thetidem duxisse credatur, IV, 505, 2. Herbam Æsculapio dedit, qua Philoctetæ vulnus curatum est, II, 10, 6. Chironis posteri in Pelio monte herbaria scientia insignes, II, 263, § 12. Chironi et Peleo homo Achæus immolatus, IV, 454.
- Chironium in Pelio monte, II, 262, § 8.
- Chius, Neptuni et nymphæ filius, II, 50, 13.
- Chius ins. a Chione nympha nomen habet, III, 205, 7. IV, 365. Alia de hac re traditio, II, 50, 13. In insulam et Creta venit Cœnopion cum filiis; porro Cares et Abantes ex Eubœa; Cœnopioni succedit in regno Amphiclus Histiaensis; quarta post eum ætate regnat Hector, qui Cares et Abantes insula pellit et a communi Ionum conventu tripodem honorat, II, 50, 13. Chiorum tyranni Amphicles et Polytecus Ortygi ejusque sociis Erythrarum tyrannidem occupatur auxiliantur, IV, 431. Chii multam irrogant Scindapso, quod Homeri defuncti corpus non cremaverat, IV, 434, 1. Quomodo oligarchia eversa, II, 158, 174. Chii exules in Antissam recepti, deinde vero ejecti, II, 158, 173. Chii frumentum a Lacedæmonibus petunt, II, 49, 11. Ab Atheniensibus imperio potitis deprimuntur, II, 125, 63. Pabulum equis Alcibiadis præbent, III, 160, 1. Servorum sub Drinaco duce seditio, II, 378, 12. Drimaci hujus heroum, II, 379, 12. Chii obsessi glandibus vescuntur, III, 243, 147. Quod Rhodiis auxilia miserant, a Dorylao, Mithridatis duce, bello petiti civitatem amittunt; capti in Pontum deducuntur, ubi liberantur ab Heracleotis, qui in urbem eos recipiunt, et postmodum in patriam restitunt, III, 542, 33. Chii primi servis emtis usi sunt; a Mithridate subacti propriis servis victi traduntur, ut in Colchorum terram transportentur, III, 265, 39. 416, 79. In Chio Cyparissus se necavit, III, 306, 28. Multa ibi mercatorum turba, II, 158, 174. Chii Baccho homines sacrificant, IV, 408. Bacchi statum vincunt, III, 146, 90; propinandi mos, II, 68, 2. Χιουργής κλίση, II, 68, 5. Insulæ mons Pelinæus in eoque ingentis draconis latibulum, IV, 530. Chii: Homerus, Ion, Xenomedes, Anaximenes, Zenis, Theocritus rhetor, Silenus, Hermesilaus, q. v. Chium venit Sophocles ad Hermesilaum, II, 46, 1.
- Chlæna et chlamsy differunt, III, 147, 99.
- Chlamydia, priscum Deli ins. nomen, III, 294, 4. 633, 11.
- Chliatæ. V. Choliatæ.
- Chloe Ceres, IV, 495, 19.
- Chlomaron, castellum in Arzanene prov. a Mauritio obsesum (580), IV, 258, 57.
- Chloridis e Neleo liberi, III, 304, 19.

- Chnubos Gneurus, rex Ægypti duodecimus sec. Eratosth. II, 545.
- Choche, vicus ad Tigrim fl., III, 587, 8.
- Chœra. V. Perimede.
- Chœrilus Samius poeta; ejus de Atheniensium victoria Persica poema, IV, 177, 75. Lysander semper eum secum habuit, II, 485, 65, 67.
- Cholargus, Acamantidis demus, II, 356, 10.
- Choliatæ vel Chliatæ, gens Turcis subjecta, legatos mittunt ad Romanos, IV, 229, 20 et 21.
- Cholobetene, pars Armeniæ, cujus satrapa fuit Tigranes, III, 587, 4.
- Choloë, in Lydia, ad quam Antiochus Hierax ab Attalo prælio vincitur, III, 710, 8.
- Cholum tichus (Χωλὸν τεῖχος), Cariæ opp., IV, 312, 13.
- Chomashelus, Euechoi f., Babyloniorum rex post diluvium secundus; annis 2700 regnat sec. Berosum, II, 590.
- Chone, Cœnotriæ locus, ubi Philoctetes habitavit, II, 10, 9.
- Chones, ad Iapygiam et mare Ionium Sirin incolebant, gens Cœnotrica, II, 179, 247 a.
- Chonuphis Heliopolitanus, apud quem commoratur Eudoxus Cnidius, III, 579, 16.
- Choragi Dionysiorum Athenis, II, 185, 272.
- Choregis meretrix, ex qua filios genuit Aristophon orator, IV, 358, 11.
- Chori cyclici a quo sint primum instituti, II, 249, 45.
- Chorcæbi Olympias, III, 308.
- Chorutzon (*Tzur* ap. Procop.), castellum in faucibus Caucasii, IV, 212.
- Chorzenes regionis temperies, III, 315, 4.
- Chosroes (Sanatrucius), a Trajano, cui Parthamaspatēs, Persarum regis patruelis, socius erat, prælio victus fugit, III, 190, 18.
- Chosroes, Persarum rex, de Lazica regione cum Romanis contentiones pactis in quinquaginta annos induciis componit (558 p. C.), IV, 202, 3. 272, 2. Jesdegusnaphum Zichum mittit qui cum Petro, Justiniani legato, de pacis federe agat in finibus utriusque imperii. Fœderis capita. Mox ipse cum Petro de Suania colloquia habet (562), IV, 206-218, 11-13. Joannem Comentiolum Justinii legatum, qui de Suania controversias dirimere cupiebat, re infecta dimittit (565), IV, 220, 15. Sarazenorū causam qui tributa sibi a Rom. solvi postulabant, defendit, *ibid.* Zichum ad Justinum de Suaniæ rebus mittit, qui in ipso itinere, Nisibi moritur, IV, 222, 17. Post hunc Mebodem ablegat, qui re infecta revertitur, IV, 223 sq. Sogdaitarum legatos, hortante Catulpho, male habet, 225, 18. Turcas Dizabuli legatos veneno tollit, *ibid.* Quare mox Dizabulus bellum contra Persas parat, IV, 228. Chosroes Homeritas Rom. amicos vivit, urbem eorum diripit, regem Sanaturcum vivum capit, IV, 271-273, 2. Persarum ditionem Turcæ incursionē vexant; et Justinum ad bellum contra Chosroem renovandum incitant (570), IV, 236, 32. Persarum et Iberæ a Persis ad Romanos deficient (571), IV, 238, 35 a. 271. Zemarcho Rom. ad Turcas legato ejusque sociis insidias struit, excitationis contra eos Alanis, IV, 273, 2. Armenios defectores a Romanis sustentari ægre fert; tributum ei solvere Justinus recusat, *ibid.* Chosroes bellum a Romanis metuens Sebochthem ad Justinum mittit, qui pacis et amicitiae fœdus confirmet; legatus male ab imp. exceptus nihil efficit (571), IV, 238, 36. Dux Chosrois Baramanas ad Sargathum vicum a Marciano, Justinii duce, clade afficitur, IV, 273, 3. Ipse rex contra Marcianum Nisibem obsidentem Babylone egreditur; per Adaarmanem ducem ditionem Romanorum usque in Cœlesyriam vastat; Apameam urbem incendit, 275, 4. Ipse Daras capit, eaque devastata, domum redit, 275, 5. Romanorum res ad incitas redactas esse censens, Jacobum legatum ad Romanos misit, qui literas arrogantissimas Tiberio Cæsari et Sophiæ tradit (575), IV, 240, 37. Romanis in Oriente (excepta Armenia) annuas inducias concedit, IV, 240, 38; deinde quinquennes, 241, 39. 275, 5. Quas quum Tiberius detrectaret, Persæ in Armeniam sub Tachosdrone irrumpunt, bellumque renovatum (576), IV, 241, 40. Ipse Persarum et Armeniam occupat; Theodosiopolim oppugnat; Theodorum, Rom. legatum, benigne excipit, seque ad pacem cum Rom. componendam paratum esse dicit, IV, 242 sq., 41. Rom. et Persarum legati in confinibus utriusque imperii conveniunt (577). IV, 248, 46. Romani Persarum cedunt, sed Daras oppidum reddi sibi poscunt, IV, 249 sq., 47. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum cum Romanis renovat (578), IV, 253, 50. Pherogdatem de pace legatum ad Tiberium misit, quo tempore de eadem re ad Persas proficiscebatur Zacharias legatus Tiberii, III, 255, 54. Chosroes ὁ ὄσος. De ejus ad Mauritium fuga scripsit Joannes Epiphaniensis, IV, 272.
- Chous. V. Cæechus.
- Chremonideum bellum, IV, 415, 9.
- Chreste, Antipatri f., e Tio Bithyniæ longæva, III, 609, 1, Christi passio. Eo tempore solis defectus et terræ motus, III, 607, 15. De Christo Tiberii ad senatum verba, IV, 199, 14, § 3.
- Chromius, Argivus, IV, 361, 2. 519, 3.
- Chromius, Nelei f., III, 304, 19.
- Chrysanthius, Eunapii magister, IV, 7; sophista et theologus, *ib.*
- Chrysaoris, prius Hidrias, Cariæ opp. a Lyciis conditum, IV, 311, 8.
- Chrysaorius eunuchus sub Theodosio summa pollens potestate, IV, 612, 194. Attilæ insidias struit, IV, 76, 7. Detectis insidiis, ab Attila exposcitur; eundem etiam Zeno ad penam sibi tradi postulat, IV, 98, 12. IV, 613, 198. Chrysaphius Attilæ iram per legatos placat, IV, 97, 13 et 14.
- Chryse, Pallantis f., Dardani uxor, IV, 355, 11.
- Chryse insula cum templo Apollinis Sminthæi, II, 200 b.
- Chryse, postea Theasus ins., III, 599, 67.
- Chryseis, pestis causa, II, 469, 2. Ejus et Agamemnonis f. Chryses, III, 148, 11.
- Chryseis, captiva, uxor Demetrii II regis Mac., mater regis Philippi V; post mortem Demetrii nupsit Antigono Donsoni, III, 701, 9. 10.
- Chryserius Corinthius, scriptor, IV, 361.
- Chryseros Nomenclator, Aurelii Veri libertus, historicus, III, 656.
- Chryses, Chryseidis f., Chrysopolls conditor, IV, 148, 11.
- Chrysilla, Telei f., Corinthia, ab Ione et Pericle amatur, IV, 350, 7.
- Chrysiippus, Pelopis et Danaidis nymphæ f., a Laio rapitur; ab Hippodamia interficitur, IV, 402, 7; ab Alcathoo, Pelopis filio, occiditur, IV, 390, 8.
- Chrysiippus phil., Apollonii f., Cleanthis disc., Solensis vel Tarsensis, III, 243, 145. Ejus placitum, IV, 177, 76; mors, III, 48, 51.
- Chrysium, Theophilii filia, e Tio Bithyniæ longæva, III, 609, 1.
- Chrysochoas, Garmathones f., III, 502, 2.
- Chrysogonus, Pythionica, tibicen, II, 484, 64; auctor Πολυκταίας carminis, quod sub Epicharmi nomine fertur, II, 289, 80.
- Chrysomachus stadio Olympionica (Olymp. 46), II, 14, 5. Χρυσόφοροι mulieres ap. Arcades, IV, 463.

- Chrysopole, Pactoli herba, IV, 362, 5.
 Chrysolpolis ad Pontum quando et a quo sit condita, IV, 148, 11. III, 379, 46. 593, 35.
 Chrysolpolis, Ciliciæ opp., III, 236, 93.
 Chrysor (i. q. Vulcanus) ap. Phœnices; ejus inventa, III, 566, 8.
 Christodorus Coptites, Panisci f., poeta sub Anastasio, IV, 360.
 Chthonia, Alcyonei f., IV, 422, 46.
 Χθόνια, festum Cereris ap. Hermionenses, IV, 330, 5.
 Chthonius Spartus, IV, 320, 1.
 Chumus sive Asbolus, Chanaanis f., Mestrami frater, III, 212, 3.
 Chus, Æthiops, IV, 541, 4.
 Chusardom, iudex Jud., IV, 548, 85.
 Chusarthis. V. Thuro.
 Cluther Taurus (?), Æg. rex XXVII sec. Eratosth., II, 558.
 Χυτός λιμὴν ad Cyzicum, II, 17, 4.
 Chytri, Cypri opp., III, 236, 94. IV, 527, 10.
 Chytrum, Clazomenarum urbis pars, II, 163, 196.
 Chytrus, Aledri filius, IV, 527, 10.
 Ciani, inter tutores liberorum Nicomedis regis, III, 537, 22.
 Cianorum institutum, III, 459, 117.
 Cibyra urbs a Cibyra, Marsyæ fratre, condita, IV, 311, 9.
 Cibyrata Cariæ, III, 234, 64.
 Cicero, quomodo Catilinæ conspirationem detexerit, II, *præf.* xxxi, 35.
 Cicon, Bistonis pater, III, 30, 7.
 Cicuta ad Heracleam P., III, 595, 47.
 Κίδαρις, Arcadica saltatio, II, 284, 50.
 Cidariti Hunni cum Parthis bellum gerunt (456), IV, 102, 25. Sub Cuncha rege cum Persis belligerant (464) IV, 105, 31. Belli origo, IV, 106, 33. Eorum rex Isdegerdes, et post hunc Cuncha, IV, 106, 33. A Peroze vincuntur; Balaam, urbs eorum, capitur, IV, 109, 41.
 Cierani (Cieri urb. inc.), III, 536, 19.
 Cierum, Heracleotis subjectam, capit Prusias, et de se Prusiadem nuncupat, III, 340, 27. 550, 47; eam recuperant Heracleotæ, III, 535, 16.
 Cilicia a quo nomen habeant, III, 599, 69. Cilicia post mortem Alex. M. Antigono attribuitur, III, 668, 1. In Cilicia degebat Philippus, Philippi Grypi filius, antequam bello contra Antiochum Asiaticum suscepto Syriæ regnum sibi vindicare aggrediretur, II, *præf.* xxiv, 34. Ciliciæ urbes: Mopsuestia, Rhosus, Castalia, Aphrodisias, Augustæ, Ægira, Tarsus, Chrysolpolis, Seleucia, Laertes, q. v.
 Cilix, Agenoris et Tyrus f., IV, 544, 15, vel Phœnicis et Cassiopæ f., III, 302, 4; in regione ab eo dicta consedit, haud inventa sorore, III, 599, 69. Rhosum condit, IV, 469.
 Κιλλαιῶν Apollinis templum Colonis in Troade, IV, 376.
 Cillicon Miletum vel Samum Priensibus, vel Syrum insulam Samis prodit; pœnas dat, II, 334, 1.
 Cillicyrii Syracusarum, quinam fuerint, II, 170, 219.
 Cimbri cur priscas suas sedes reliquerint, III, 284, 75, 281.
 Cimmerii Bithyniam in Asia occupant, ex qua expelluntur a Thracibus, III, 593, 37. Gramine vesci soliti, ad Heracleam cicutam mandentes occumbunt, III, 595, 47. Antandrum urbem per 100 annos tenuerunt, II, 162, 190.
 Cimmeris, Antandri urbis nomen, II, 162, 190.
 Cimmeris urbs alia, II, 388, 6.
 Cimolus insula, IV, 493, 4.
 Cimon Elpinicen sororem uxorem duxit, deinde dedit Calliæ mulctam Miltiadi irrogatam solventi, II, 54, 3. Persuadet Atheniensibus, ut opem ferant Lacedæmoniis, quos Helotarum bellum premebat, II, 70, 9. Lacedæmoniorum studiosus, e Clitoria uxore natos filios Lacedæmonem et Eleum nominat, II, 55, 5. Ejus filius tertius Thessalus ex Isodica natus, II, 354, 4. 425, 4. Cimonis multis captivis e Sesto et Byzantio potiti stragetema; quod ipse Cimon narrat in convivio apud Laomedontem, II, 47, 4. Chersonesum Atheniensibus subjicit; Thasum expugnat; metallis eorum in continente potitur; non invasit in Macedoniam, quod facile licuisset; quare ab Alexandro rege corruptus esse censetur et in iudicium vocatur; quomodo se defenderit; Elpinice soror pro eo apud Periclem intercedit, II, 54, 4. Cimon Epicratem Acharnensem, qui uxorem Themistocli exuli miserat, in iudicium vocat, II, 54, 2. Cimoniam pax cum Persis facta, II, 621, 7. Cimonis indoles, II, 47, 4. 54, 3; forma, II, 48, 6; ejus dictum, II, 48, 7. Cum Pericle confertur, II, 48, 5. Quibus artibus eum Pericles depresserit, et pelli effecerit, II, 125, 66. Cimonis in Atheniensis cives liberalitas, II, 209, 1, 8; Curialibus suis Laciadis cenam parare solebat, II, 125, 64. Cimoniam sepulcra ad portas Melitides, III, 116, 4. II, 77, 3. De Cimine Gorgiæ dictum, II, 59 a.
 Cinædus in Ægypto natus asservatusque, III, 623, 55.
 Cinarus insula, IV, 495, 17.
 Cincinnatus (Q.) dictator, IV, 556, 48.
 Cincius (L.) Alimentus, historicus, III, 94.
 Cinesis duo fuerunt, II, 185, 271. Cinesias χοροκτόνος, II, 185, 272.
 Cinna quidam tempore belli Gallici a Romanis lapidibus obrutus, IV, 322, 7.
 Cinnarus: ἀραγή τὰ Κινάρου, proverb., IV, 640 b.
 Cinyras e Venere Cyprum genuit, III, 30, 11. Paphi rex, in Veneris templo sepultus, III, 66, 1. Smyrnæ pater, IV, 513.
 Circæum Italiæ, III, 32, 23.
 Circe Ætææ et Hecates f., Medææ soror major, matre clarior venefica, II, 8, 4. Solis sacerdos, IV, 501, 24. Ulyssi parit Antiam et Ardeam, IV, 527, 6; Telemacho parit Latinum, IV, 366.
 Circesium, castrum Rom., a Diocletiano exstructum, IV, 4. 275, 4.
 Cirrhadæ, Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
 Cirrhæis bellum ab Amphictyonibus indicitur auctore Solone, II, 184, 265.
 Cisori, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
 Cispini, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
 Cissens ex Teleclea gignit Hecubam, IV, 345, 2.
 Cissus, Temeni f., in patrem cum fratribus conspirat, II, *præf.* p. viii, 4 (De varia nominis scriptura, *ibid.* not.), III, 376, 38; pater Thestii, III, 690, et Maronis, III, 165, 21.
 Cithæron juvenis a Tisiphone, cithæra amore repudiata, interfectus, monti nomen dedit, II, 330, 2. Cithæron et Helicon fratres in montes conversi, IV, 428, 2.
 Cithæron mons, II, 257, § 11, olim Asterius, unde nomen habeat, II, 330, 2.
 Cithara, unde nomen invenerit, II, 488, 84.
 Cithara herba, IV, 367.
 Κίδαρις et κιδάρα διαφέρει, II, 286, 63.
 Citri arbores quanti veneant pretii, III, 472, 25.
 Cittia sive Amyce, Salaminis f., uxor Casi, IV, 469.
 Citti in Cypro lacus, I, 332, 5. — Cittienses: Persæus, Z'no, Pymatus, q. v.
 Ciura herba Inachi fluvii, IV, 292, 4.
 Cius Mysiæ urbs (postea Prusias) quam condidit Polyphemus ad fluvium cogominem, II, 380, 18. IV, 346. Ibi Hylam perdidit Hercules, III, 547, 41. Primum eam tenuerunt Mysi, deinde Cares; tum Cius eo Milesiorum coloniam deduxit, II, 161, 187.

- Cius coloniam Mileto Cium deduxit, II, 161, 187.
 Cius Mysia fluvius, II, 380, 17.
 Claroti Cretensum, II, 170, 219.
 Clarus urbs unde nomen habet, II, 327, 80. Clarium Apollinis oraculum, II, 190, 284.
 Clathrus, Jacobi f., III, 216.
 Claudiopolis s. Bithynium, Bithyniæ urbs, patria Antinoi, III, 585.
 Claudius (M.), qui quinques consul fuit, primus ex hac familia Marcelli cognomine signatur. Ejus indoles, III, 270, 43.
 Claudius imp. tempore Phoenix apparuit, III, 672, 5. Claudius imp. Cotyn regem Iberorum constituit (47 p. C.), IV, 185, 3. Antiochenis ludos Olympicos redimendi potestatem facit, IV, 470, 5. Ejus mores et mors, IV, 573, 86-89.
 Claudius II, Galieni in bello contra Ingenuum socius, vulneratur, IV, 194, 5. Ejus bellum contra Gothos, IV, 196, 9. Cf. de eo IV, 599, 153.
 Claudius Acilianus Annales in latinum vertit, III, 98, 5.
 Claudius Eusthenes, historicus, III, 729.
 Claudius Iolaus, historicus, IV, 362.
 Claudius Theon, historicus, IV, 364.
 Claudius, procurator stipendii Gothici sub Zenone, IV, 128.
 Clazomeniorum seditio, II, 163, 196; fons memorabilis, IV, 436, 9; locus, qui vocatur *Suis alati*, IV, 341, 1.
 Clazomenii: Piso et Artemo, q. v.
 Cleander Gelæ tyrannide potitur, II, 170, 217.
 Cleanor, Atheniensis, Lamiae pater, III, 120, 14.
 Cleanthes, Chryssippi Solensis mag., III, 243, 145.
 Cleanthes, Cratetis disc., alter Hercules et Phreantles cognominatus. Ejus dicta nonnulla, IV, 167, 40.
 Cleanthes Tarentinus in conviviis omnia versibus eloquebatur, II, 309, 16.
 Cleanthes scriptor, II, 2 *not.*
 Clearchus, Ionis et Athamantis f., a patre occisus, II, 34, 37.
 Clearchus Solensis, peripateticus, II, 302 sqq.
 Clearchus, primus Heracleæ tyrannus. Ejus magistri; crudelitas, insolentia, vanitas; bibliothecam comparavit; a Chione ejusque sociis conjuratis occisus post tyrannidis annos duodecim, III, 526 sq., 1. Pater Timothei et Dionysii, pro quibus tyrannidem administravit Satyrus frater, III, 527, 2; III, 15, 16.
 Clearchus, Amastridis et Dionysii, Heracleæ tyranni, f., III, 530, 4. Ubi ad virilem ætatem pervenit, Heracleæ tyrannidem suscipit; in variis bellis vires tentat; Lysimacho auxilians, cum eo a Getis capitur, postea dimittitur; vir ferrox; cum Oxatre fratre Amastrim matrem suffocat; scelus pœnas dans a Lysimacho occiditur, III, 531, 5, 6.
 Cleodius cum Valeriano imp. captus (260), IV, 193, 3.
 Cleppides Cyzicenus, IV, 169, 42.
 Clemens, historiogr., IV, 364.
 Cleobœa (aliis Philæchme), Phobi Milesii uxor, Anthei amore ardet; repudiata perdit eum; deinde ipsa sibi manum infert, II, 164, 199.
 Cleobulina, Thaletis mater, II, 482, 52.
 Cleobulus Lindius, Euagoræ f., II, 482, 55. Septem sapientum unus, II, 244, 28; IV, 477, 2. Sapientibus eum non accenset Leandrius, II, 336, 4. Cleobuli ænigma, III, 521, 4.
 Cleobulus historicus, IV, 365.
 Cleochares, Sinopæ a Mithridate præfectus, Leonippum collegam occidit; cum Seleuco tyrannidem exercet; cum Machare filio Mithridatis fœdus facit; quo eum deserente, fugam arripit, III, 554, 53 sq.
 Cleochus, Arææ pater, Miletum enutrivit, II, 38, 43; IV, 334, 1. In Didymæo Mileti sepultus, II, 336, 5.
 Cleodæus, Hylli f., Aristomachi p., III, 603, 1; 690, 165, 21. Eurybiadis f., Cressi pater, III, 690. Lanassæ, quæ Neoptolemo nupsit, pater, III, 338, 13.
 Cleomachus, Thessalus vel Chalcidensis ex Thracia, Chalcidensisibus Eubœæ contra Eretrienses auxilians victoria potitur. Præclarum ejus facinus, atque honor quem mortuo habuerint, II, 141, 107.
 Cleombrotus Spartanus, Pausaniæ pater, III, 15, 14.
 Cleomachides, Aenei f., Larissæus, Thessalorum prætor (180 a. C.), III, 704, 2.
 Cleomenes, Leonidae frater, Anthen, Neptuni f., occidit inque detracta ejus pelle oracula consignat, III, 30, 8.
 Cleomenes, rex Laced., in Atticam invadit, Hippium obsidet, filios Pisistratarum capit, II, 110, 17. Argivos clade afficit, II, 138, 99 a.
 Cleomenes sub Alexandro M., Ægypto præfectus, postea ὑπαρχος Ptolemæi, III, 668, 1.
 Cleomenes rex Spart. ab Arato se injuria affectum putans quid fecerit, III, 23, 5, 6. Ab Antigono Dosone vincitur, III, 703, 1.
 Cleometra Argiva, III, 24, 3.
 Cleon, Pythiæ f., Thebæus cantor. Ejus statua, III, 122, 25.
 Cleon demagogus reip. administrationem corrumpit, II, 209, 1, 9. Cleon ne pax cum Lacedæmonis fieret impedivit, sub Euthyno archonte; præcinctus concionatur, II, 126, 70 a. Olim pauperimus, 50 talenta reliquit, II, 70, 8. Periclis accusator, II, 491, 8. 199 a. Anaxagoram impietatis accusat, III, 163, 14.
 Cleon Magnesius, scriptor, IV, 365.
 Cleo mimaulus Italus, griphis ludere callebat, II, 322, 67.
 Cleon Syracusanus, geogr., IV, 365.
 Cleonæ Pelop. II, 354, 2; III, 23, 6; 151, 9. Ibi degit Cypselus puer, III, 391, 58.
 Cleonæ in Atho monte a Chalcidensisibus condita, II, 222, 31.
 Cleonice, Cnopi regis uxor, Hippotis mater, IV, 431.
 Cleonicus, Cleosthenis Pisæi p., III, 603, 1.
 Cleonicus poeta, II, 313, 27.
 Cleonymus Spartanus a Metapontinis 200 virgines obside accepit, II, 478, 37.
 Cleopatra, Boreæ f., Phinei uxor, III, 302, 3; repudiatur, II, 7, 3.
 Cleopatra, Archelai Mac. regis uxor, II, 152, 154.
 Cleopatra, Hippostrati soror, Attali neptis, quam Philippus rex uxorem ducit, III, 161, 5.
 Cleopatram, Alexandri sororem, obsequiis sibi devincire studet Dionysius Heracleæ tyrannus, III, 529, 4.
 Cleopatra, Antiochi Magni f., uxor Ptolemæi Epiphanis, III, 720, 2 *not.*
 Cleopatræ reginæ contra Ptolemæum Physconem Cyrenis in Ægyptum reducem duces Onias et Dositheus, III, 513, 16.
 Cleopatra, filia Ptolemæi V Epiphanis et Cleopatræ, uxor fratrum Ptolemæi VI, Philometoris et Ptolemæi VII Euergetis II. Post hujus mortem regnat cum filio majore Ptolemæo VIII Soteri II annis decem (117-118); hunc regno pellens deinde regnat cum filio minore Ptolemæo IX Alexandro I annis octodecim (107-90), usque ad necem, quam intulit Alexander, III, 721, 3. Cleopatræ contra Ptolemæum Physconem Cyrenis in Ægyptum redeuntem duces Onias et Dositheus, III, 513, 16. E Ptolemæo Philometore mater pueri, quem Philometor Galastæ custodiæ tradidisse ferebatur, ut regnum ei vindicaret, II, præf. xvii, 23. A filio suo Ptolemæo VIII dissidens duces constituit Onias filios Chelciam et Ananiam, III, 491, 3. In Co insula pecuniam deposuerat, III, 492, 5.
 Cleopatra, Ptolemæi Philometoris filia, Alexandri Balæ, deinde Demetrii Nicatoris uxor, II, præf. xvi, 19. Demetrio Nicatoris marito ab Arsace capto et Syriæ regno

- a Diodoto occupato, in Seleucia maritima, cum Æschione degebat, II, præf. xix, 25.
- Cleopatra, filia Ptolemæi VIII Soteris II, uxor Ptolemæi IX Alexandri I. Post mortem mariti regia negotia curat diversis sex (an. 81). Deinde nupsit Ptolemæo X Alexandro II, privigno, a quo 19 diebus post necatur, III, 722, 4.
- Cleopatra-Tryphæna, Ptolemæi XI filia, per absentiam patris regnum sibi vindicat una cum Berenice sorore. Anno post diem obit (58), III, 723, 6.
- Cleopatra-Eupator, Dionysii XI Auletæ filia, regnavit annis 22 (51-30), et primum quidem patris jussu cum Ptolemæo XII, fratre majore, per annos quattuor; deinde post necem hujus cum Ptolemæo XIII Cæsaris jussu regnavit alteros annos quattuor; hoc socio insidiis Cleopatras perempto, sola regnavit; postremi tamen anni septem duplici modo notantur, III, 723 sq., 7 sqq. Cleopatra in Judæos ingrata, III, 513, 16. Cleopatras et Antonii convivium describitur, III, 326. Ei Chalcedem in Syria attribuit M. Antonius, qui pro marito Cleopatras se gessit, III, 724, 9. Ejus ex Cæsare filius Cyrus (*Cæsario*), III, 441. Mors, III, 326.
- Cleophanes, historicus, IV, 366.
- Cleophon demagogus populo auctor est, ut conditiones a Lacedæmoniis oblatas non admittat, II, 127, 71. Cleophon, Platonis comici fabula, II, 248, 42.
- Cleora, Agesilai regis uxor, II, 240, 17.
- Cleosthenes Pisæus, Cleonici f., cum Iphito et Lycurgo ludos Olympicos restaurat, III, 603.
- Cleotimus reipublicæ ap. Amphipolitas conversionis auctor, II, 154, 160.
- Clepsiambus, instrum. music., II, 286, 64; IV, 475, 2.
- Clepsydra, scortii nomen, III, 306.
- Κλήρων καὶ ἐπικλήρων ἐπιδικασίαι ad archontem eponymum pertinent, II, 114, 27 a; τῶν κλήρων λήξεις recitantur in κυρία ἐκκλησία, II, 116, 32.
- Clesonymus, Amphidamantis f., a Patrocle occiditur, III, 33, 35.
- Cletes fanum Lacedæmone, III, 142, 86.
- Cleias, Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Clideus in Cypro, II, 65, 3.
- Clidamus, Tanagræus, III, 79, 4.
- Κλυμακίδες mulieres apud uxores Persarum principum, II, 311, 25.
- Clinias Pythagoreus, II, 290, 83. Vid. Amyclas.
- Cliniæ amore captus Xenophon, II, 79.
- Clinias historicus, IV, 366.
- Clino puella, Ptolemæi II pincerna, III, 67, 3.
- Clisobora, Indiæ urbs ab Hercule condita, II, 418, 23.
- Clisophon Selymbrianus in Samo statuas amore exarsit, II, 314, 36.
- Clisthenes Athen., Philippi, Amyntæ f., assentator, II, 161, 3; IV, 413, 4.
- Clisthenes Athenis in naucrarorum locum demarchos substituit, II, 111, 18; 108, 8. Post ejectos Pisistratidas, multos peregrinos et servos in tribus recepit, II, 114, 17. De ostracismo legem introducit, II, 209, 1, 7.
- Clisthenes quomodo Isodemi fratris regno ap. Sicyonios potitus sit, III, 394, 61. Sicyoniorum tyrannus, bellicosus, populares indulgenter habet, II, 139, 101 a.
- Clisthenes (nescio qui), III, 106, 2.
- Clitarchi historici pater Dino, II, 88. Ejus de Cimbris narratio tanquam inepta refellitur, III, 285, 75.
- Clite, Meropis f., Cyzice nupsit, II, 17, 4. Post mortem mariti præ merore vitam finit. Ex lacrimis ejus fons oritur cognominis, II, 18, 8; III, 11, 34.
- Clitor, Arcadiæ fluv., pisces vocales habet, III, 150, 6.
- Clitoria mulier, Cimonia uxor, II, 55, 5; ap. Clitorias fons memorabilis, IV, 436, 12.
- Clitus Pallenes ducit, IV, 423, 1.
- Clitus, Mantii f., IV, 638 a. Alius, Polyidi f., *ib.*
- Clodia Potesta, liberta, e Bononia longæva, III, 609, 2.
- Clodii Albini imp. mores et ingenium, III, 658, 3.
- Clodius Neapolitanus, scriptor, IV, 364.
- Clopea, saltatio, III, 481, 74.
- Clusia, Tuscorum regis filia, IV, 515.
- Clymene, Phegei f., ex Hesiodo mater Stesichori, II, 144, 115.
- Clymene, Mingæ f., Phylaco parit Iphiclum, IV, 360, 5.
- Clymenus, Telei f., ex Epicaste pater Idæ et Theragri et Harpalycæ, filiam deperit, stuprat; calamitates suas volvens se ipse interficit, IV, 390, 12.
- Clytæmnestra Iphigeniam, Helenæ et Thesei f., adoptavit, II, 470, 3. Ejus facinus, IV, 551, 25. A filio necatur, III, 375, 34.
- Clytia, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
- Clytius, Euryti f., IV, 333, 6.
- Clytonymus, historicus, IV, 366.
- Clytophon Rhodius, hist., IV, 367.
- Cnacion prope Lacedæmonem fluvius, II, 128, 79.
- Cneph, deus Ægyptiorum, III, 572.
- Cnidus urbs, pars Pentapoleos Doricæ, IV, 324, 23. Quomodo oligarchia ibi eversa, II, 158, 174; 165, 202. Cnidii in Dotium urbem migrant, III, 153, 21. Pueros Corycraos, quos Periander ad Alyattem mittere volebat castrandos, liberarunt et in Corcyram reducerunt, IV, 396, 13. Iis leges scriptis Eudoxus, III, 40, 20. Cnidia Veneris statua, Praxitelis opus, IV, 482. Cnidus in eadem linea sita, quæ per Rhodum et Gades ducitur, III, 287, 81. Cnidi Eudoxus speculum habuit, *ib.* Urbs terræ motu vexata (467 p. C.), IV, 110, 42. Cnidii: Aratus, Agatharchides, Aretades, Eudoxus, Euemeridas, Sosthenes, q. v.
- Cnaopus, rex Erythrarum, Delphos profectus a comilibus itineris in reditu interficitur. Uxor ejus Cleonice, filius Hippotes, IV, 431.
- Cnosion, Demosthenis amasius, II, 493, 13.
- Cocalus in Sicilia regulus, III, 645, 52. Ejus filia Minoem occidunt, III, 34, 36.
- Coccyx (olim Thornax), mons Argolidis, II, 190, 287. IV, 291, 4. 292, 1.
- Cochliusa, ins. juxta Lyciam, III, 235, 74.
- Cochoe, Ægypti oppidum, ad quod pyramides a Uenephæ rege exstructæ, II, 539, 7.
- Cochus quidam barbarus, IV, 269, 70.
- Cocnania Musa, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Codridæ luxu diffluentes, II, 208, 1, § 3.
- Codrus Nelei pater, II, 186, 274. Ex ejus historia quædam, III, 3, 1. IV, 504, 2.
- Codymalum, floris genus, III, 137, 43.
- Cœle, locus prope Athenas, III, 116, 4.
- Cœlesyria possessionem sibi vindicat Ptolemæus Philometor in pactis quæ cum Demetrio Nicatoris inicit, II, præf. xvi, 19.
- Cœlus, pater Ætnæ, IV, 296, 2.
- Cœnus, Carani f., Tyrimæ p., III, 165, 21; viginti octo annis regnat, III, 690.
- Cœranus, Cliti f., Polyidi pater, IV, 638 a.
- Cœranus (*Cœranus* ap. Ammian.) Ægyptius tanquam Theodoretæ conjurationis particeps a Festo proconsole neci traditur, IV, 29, 39.
- Κωλακίδες, deinde Κλυμακίδες vocatæ, apud Asiæ dynastas mulierum genus servile, II, 311, 25.
- Κωλακρέται, Athenis, II, 122, 50.

- Colchi a Colcho nominati, III, 154, 31. Iis finitima gens Libyssini, IV, 397, 2, et Macrocephali, II, 339, 2. Ad eos venit Phrixus, III, 34, 37. Eorum rex Æetes, II, 8, 4. Ab Argonautis clade afficiuntur, II, 8, 6. Eorum instituta, II, 380, 17. III, 461, 124. Colchicus draco in Phæacide terra a Diomede interfectus, II, 371, 3. In Colchidem Chii a Mithridate deportati, III, 416, 79; 265, 39. Colchi Armeniorum contra Persas socii (572), IV, 271. De Colchide regione Romanorum et Persarum contentiones, IV, 202, 3. Colchi Suanis frumenta præstare solentur, III, 210. Colchus, Subarmachus, q. v.
- Colchus, Phasidis f., III, 154, 31.
- Coliadæ, gens in Ithaca; cujus auctor Eumæus, II, 148, 133.
- Colinia, c. q. Cyprus ins., IV, 343.
- Colligat, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Collotes lapides in Nilo, III, 503, 2.
- Colocassium, planta Phœnicie et Ægypti, IV, 363, 1.
- Colcephryges in Bœotia, IV, 337, 1.
- Colone prom. ad Lycum fl., III, 13, 4.
- Colone, Lacedæmone, III, 121, 18.
- Κολώνετον, ad Athenas, III, 131, 49.
- Colonis in Troade templum Apollinis Cillæi, IV, 376. Coloniensis ex Troade, Daes hist., q. v.
- Colonais, Antiochidis tribus et demus, II, 356, 15.
- Colonus, pater Ochnæ, Echemi, Leonis, Bucoli, III, 78, 4.
- Colophon, III, 170, 9. Eo fugit Cleonice, Cnopi regis uxor, IV, 431. Colophonii Sirin coloniam deducunt, II, 175, 234. Ante bellum adv. Lydos susceptum perdidit, II, 164, 198. Colophoniorum et Notensium rixæ, II, 163, 196. Colophonii, *τροπορόφοι*, II, 218, 22. Eorum luxuriam imitantur Milesii, II, 306, 7. Colophonii: Homerus, II, 58, 18; Theodorus poëta, cujus carmina Colophonice mulieres in Ἐδώραις festis canunt, II, 164, 127; Mnæseas poëta, II, 378, 11; Xenophanes, II, 187, 297.
- Colpias in Phœn. theologia ex Baau genuit Æonem et Protopogonum, III, 565, 5.
- Columbæ citrei coloris, II, 440, 3.
- Columnæ Herculis ubinam quaerendæ sint, III, 294, 96, II, 253, 57.
- Camana, urbs Cappadocicæ, unde nomen habeat, II, 361, 5.
- Comeon Rhodius, ἔξοικος, IV, 417, 20.
- Cometæ interdum etiam fausta præsignant, III, 499.
- Comias archon, sub quo Pisisstratus tyrannidem invasit, II, 294, 5.
- Comilas, Justinii ad Avares legatus, a Bajano in vincula conjectus (568), IV, 231, 26.
- Commagenes, II, 225, præfectus Ptolemæus, II, *præf.* xi, 12.
- Commenasis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Comminius Super-Laurentinus ex Egeria nympa filium, Gidicæ calumniis inductus, devovet, IV, 400, 1.
- Commodus Rom. imperator. De ejus historia excerpta quædam ex Herodiano, IV, 583, 119-121.
- Comum, Orobiorum opp., III, 231, 29.
- Concordia, Soteris et Praxidices f., III, 152, 17.
- Condochates in Gangem influit, II, 413, 18.
- Condasce, mons Indiæ, II, 441, 4 a.
- Κόνδο Persarum, III, 54, 81.
- Conimbriga urbs, III, 609, 1.
- Coninmundus, Gepidarum rex, a Romanis adjutus contra Longobardos bellum gerit, IV, 230, 24. Denuo auxilia a Justino imp. petens, nihil obtinet, IV, 230, 24.
- Connacoric Heracleæ præsidio a Mithridate præficitur, III, 548. 42. Urbe a Cotta obsessa, durus in cives, III, 551, 49; eam prodit Triario, III, 552, 51. Deinde Tium et Amastrium occupat, sed adventanti Triario statim tradidit, III, 553, 52.
- Connarum arbor, ejusque fructus describuntur, IV, 289, 6.
- Conon Ioniam et Æoliam Atheniensibus restitutus, a Tiribaze in vincula conjicitur; evasit tamen, II, 94, 27.
- Cononis filius Timotheus, IV, 420, 34. Ejus e familia Demetrius Phalereus, III, 578, 8.
- Conon historicus, IV, 368.
- Conon, archon Athen. (56 p. C.), III, 623, 56.
- Conon, Phusciani f., Isaurus sacerdos, contra illum rebellem a Zenone missus, IV, 610, 214. Idem, ut vid., cum sequente.
- Conon, Psimathensis Isaurus, Apamææ episcopus, Isauris contra Anastasium rebellantibus se adjungit, IV, 141, 6. 134, 5.
- Constans, Constantini M. filius, imp., IV, 603, 172 sqq.
- Constans, Constantini in Britannia tyranni f., frater Juliani, IV, 59, 12. Interficitur [an. 411], IV, 60, 16.
- Constans cum Constantio consul (414), IV, 62, 23.
- Constantia arx, ad Istrum e regione Margi urbis, IV, 72, 1.
- Constantina Mesopotamiæ urbs, a Dara 490 stadiis distans, IV, 276, 5. 261. 263. 248, 46. Cf. Nicephorium.
- Constantinopolis quando a Constantino sit condita, IV, 146, 4. V. Byzantium. Urbis Basilicæ, Menæ martyris ædes, Hippodromus, Strategium, Thermæ Achilleæ, Thraeces mons, Syæna regio, IV, 149, 15 sq. Urbis incendium (465), IV, 107, 34. Immensis imbris inundatur (467), IV, 110, 42.
- Constantinopolis, Isauriæ castellum, IV, 118, 9.
- Constantinus Magnus a Constantio patre ad Diocletianum erudiendus mittitur Nicomediam. Ibi insidias ei struit Maximianus Galerius. Quibus evitatis, ad patrem profugit; eique defuncto in imperio succedit (an. 306), Gallos, Germanos, finitimas gentes in potestatem redigit. Deinde vincit Maxentium, III, 2, et Licinnium. Sic ubique victor Byzantium cognominem sibi civitatem facit, IV, 3.
- Licinnio pugna victo, cum ejus legato Mestriano agit, (314), IV, 189, 15. Numismata Licinnii, quibus inscriptum: *Sarmatia devicta*, conllari jubet, IV, 199, 14, § 1. Constantini filius Crispus sæpius Licinnium vincit, IV, 199, 14, § 2. Initio Constantinus regni sedem in Sardiniam urbem transferre voluit, IV, 199, 15. Decessorum snorum virtutes jocularibus epithetis vilipendere studebat, IV, 199, 15. Quando novæ urbis fundamenta jecerit, IV, 146, 4. Pomæria urbis ultra deducit; jura veteris Romæ in hanc urbem transfert, eaque in columna inscribit; Helenæ matris statuum ponit; aquæductus adducit; suam ipsius columnam erigit; multa edificat; encenia quonam die celebraverit, IV, 154, 40 sqq. Magni fecit Ablabium præfectum prætorio, IV, 14, 7. Cf. de Constantino, IV, 603, 170 sq.
- Constantinus in Britannia imperator renuntiat contra Honorium (c. 410), IV, 59, 12. Ravennam exercitum ducit, IV, 60, 14; devincitur; captus et cum filiis supplicio affectus, IV, 60, 16.
- Constantiolus, ex Pannonia oriundus, in aula Attilæ versatur; imminet ab Attila Romano imperio pericula præ-sagit, IV, 89 sq.
- Constantinus *Chlorus*, pater Constantini M., Aug. in Britannia imperat, IV, 2. Constantinum f. ad Diocletianum Nicomediam erudiendum mittit, *ibid.* Postea ad eum redit filius, qui ipsi defuncto in imperio succedit, *ibid.*
- Constantius, Constantini M. filius, Magnentii et Vetranionis de pace legatos, Marcellinum et Nuochium in vincula conjecit (350), IV, 190, 16. Ei literas Saporis regis Narses legatus tradit (358), IV, 190, 17. Ejus in Julianum Cæs. invidia et odium, IV, 15, 7 a. 19, 14. Cf. de Constantio IV, 602, 168 sq.
- Constantius Honorii dux, auctor est Adaulpho, ut ab Ala-

- richo reddi postulet Placidiam, quam postea duxit Constantinus, IV, 61, 20. Olympium Stilichonis interfectorem occidit, IV, 59, 8. Cum Ulphila contra Constantinum tyrannum, et hoc subactio contra Gerontium et Maximum rebelles mittitur (411), IV, 60, 16. Cum Constante consul Constantinop. (414). Consulatus sumptus facti ex bonis Heracliani, IV, 62, 23. Constantii habitus et mores depinguntur, *ibid.* Constantius Adaulphi consiliis repugnat, IV, 63, 26. Ab Honorio in imperii societatem advocatur, postquam Placidiam duxit invitam (417); ex eaque Honoriam et deinde (419) Valentinianum suscepit; morbo contracto moritur septimo mense imperii (421), IV, 65, 34. Postquam Placidiam duxerat, mores in pejus mutat; avaritia flagrans multos bonis spoliatur, IV, 66, 39. Genere fuit Illyrius, e Naisso urbe; jam Theodosii I tempore militiae numeribus praefuit, IV, 66, 39.
- Constantius, Gallus, Attilae et Bledae a scribendis epistolis, (sicuti post eum alter Constantius Italus), proditiōnis causa in crucem actus, IV, 84.
- Constantius ex Italia oriundus, quem Aetius miserat ad Attilam, cui ab epistolis esset, IV, 80, 84. Attila petente Theodosius II Saturnini filiam ei promiserat; hac sibi praerepta, Attilam ad ultionem incitat, IV, 93. Chrysaepius aliam illi pollicetur opulentam uxorem, IV, 97, 13. Harmatii viduam uxorem ducit, IV, 98, 14.
- Constantius ad Persarum regem legatus mittitur a Leone (464), IV, 105, 31. Post longam moram re infecta revertitur, IV, 106, 32, 33.
- Contoporia ad Corinthum, III, 187, 5. 179.
- Contriguri (vel Cutriguri) Hunni ab Bajano Avarum duce Romanis immissi Dalmatiam vastant (568), IV, 233, 27.
- Convivia publica, institutum per vetus in Italia, II, 179, 247 a.
- Copaidis anguilla, III, 192, 1.
- Cophon Indiae fluvius, IV, 229, 21. II, 413, 18.
- Koric, Lacedaemoniorum, III, 142, 86. IV, 453, 1.
- Coptus, urbs Aeg.; patria Chriodori poetae, IV, 360.
- Coraces, oppidum ad Pagaseticum sinum, a Bæotis conditum, II, 188, 280.
- Coraconesus Libyæ, III, 238, 127.
- Corambis, opp. Ethiopiae, III, 477, 42.
- Corasibie, mons Indiae, II, 441, 4 a.
- Corax Archilochi poetae interfector; ejus dictum, II, 214, 8.
- Coreyra (in) celebrantur nuptiae Jasonis et Medae, II, 8, 7. Coreyraei Diomedem advocant, qui draconem interfecit, II, 220, 27. Coreyraeæ mulieres pila ludentes canunt, IV, 359, 14. Coreyraeorum colonia Epidamnus, III, 574, 15. Coreyraea scutica, quid? II, 149, 139. In Coreyram se recipiunt Bacchiadae, III, 392, 58. Ad Coreyram a Cnidiis reducuntur pueri, quos Periander ad Alyattem mitti volebat, IV, 396, 13. Coreyraei cur Nicolaum, Periandri f., necarint, III, 393, 60. Quare in eos saevit Periander, *ib.* Ad Coreyram Orophernis legati insidias struxerunt Ariarathæ, II, *præf.* xiii, 15. Coreyraeus, Agallias, q. v.
- Cordax, saltatio comica, II, 283, 44. 284, 50.
- Cordiaeorum in monte arca Xisuthri substitit, II, 501, 7. Κορδύλη, capitis involucrem ap. Cyprios, IV, 371, 1. Κόρυθα, ludi Arcadici, III, 123, 26; 279.
- Coressus, urbs prope Ephesum, IV, 371.
- Corinthus, a quo urbs nomen habet, ab indigenis occisus; ejus necem ulciscitur Sisyphus, III, 378, 41.
- Corinthus, olim Ephyra, a Corintho rege nomen habet, II, 212, 5; III, 378, 41. Urbis situs, II, 453, 5. Reges, Corinthus et Sisyphus, III, 378, 41. Corinthii Melicertem sepeliunt, ejusque in honorem Isthmicos ludos instituunt, II, 344, 6. Ibi ab Polybo Œdipus educatur, III, 366, 15. Corinthiorum dynasta Belerius, III, 303, 12. Post Belle-
- rophontem reges Lycaethus, Creon, Hippotes. Forum tempora, II, 13, 3. Sub Hippote Corinthum venit Iason cum Medea, II, 13, 3. III, 389, 55. Corinthii excidit; eoque redit Aletes, II, 487, 80. Bacchiadarum eversio. Tyrannus Cypseli, III, 391, 58; Periandri, 393, 59 et 60; Psammetichi; reipublicæ constitutio, 394, 60. Quot annis steterit Cypselidarum tyrannis, II, 140, 102 a. V. Cypselus. Periander. Psammetichus. Tyrannide potitur Timophanes, II, 140, 102 a. Expeditioni in Corinthum interfuit Plato, II, 282, 32. Corinthii Siculam Atheniensium expeditionem impedituri, emittunt qui hermas Athenis clam mutilarent, II, 76, 1. Corinthum capta venit Lais, III, 127, 44. Ibi moritur Diagoras, II, 217, 12; ludimagister degit Dionysius junior, II, 273, 9. Corinthus, cui Persarum Antigonem Gonatas praefecerat, ab Arato occupatur, III, 48, 52. Ad Corinthum Ariarathæ insidiae struuntur ab Oropherne fratre, II, *præf.* xiii, 15. Corinthia regio terræ motu quassata, IV, 404. Corinthiorum Juno ἀκραία, IV, 518. Lex Corinthia, III, 392, 58. Corinthii Agememem pacem celebrant, III, 137, 76. Corpagus Tenea, II, 157, 169. Cremmyon, III, 584, 45. Corinthii: Eumelus, Philolaus, Callippus, Thrasymachus, Chrysermus, Philalius, Chrysis, q. v. — Anonymus belli Parthici scriptor, III, 653, 12.
- Coriolani mors, III, 90, 12.
- Cornelia urbs. Ex ea: Purennius Tutus, Lucius, Coccania Musa, Cusinia Juvenca. Cereonia Verecunda, C. Amurius Tiro, longævi, q. v.
- Cornelius Scipio Africanus. Ejus cum Hannibale Ephesi colloquium, III, 98, 6. Ejus in Asia ad Heracleenses literæ, III, 539, 26.
- Cornelius (P.) Scipio, consul (56 p. C.), III, 623, 56.
- Cornelius pontifex Romæ, III, 470, 12.
- Cornelius (L.), Cornii f., longævus Placentinus, III, 608, 29.
- Cornelius (Q.), Reginus longævus, III, 609, 2.
- Cornelii Gallicani uxor Romæ peperit infantem monstrosum, III, 622, 52.
- Cornices Iberiæ, III, 274, 51.
- Coronæ coronatorum si dissolvuntur, quid portenditur, II, 315, 38.
- Coronea, περαργιάς sedes, II, 260, 25. Prælium in urbe commissum contra Onomarchum (353 a. C.), II, 85.
- Coronis, Hyas, III, 304, 19. Postea Arsinoe dicta, Leucippi f., Apollini parit Æsculapium, IV, 324, 22; 496, 1.
- Corsicæ cuniculi, III, 275, 56.
- Corsiciæ urbs, III, 610, 3.
- Coruda, Indiae regio, II, 412, 13.
- Corvi duo Cranone in Thessalia, et in Lepetymno Lesbi monte, IV, 459, 9.
- Corybantes, Saturno aut Jove et Calliope nati, iidem cum Cabiris, in Samothracia, II, 57, 14. De his κύρβεις, legum tabulæ, nominati sunt. Vid. v. Κύρβεις. Corybantes in Phœn. mythologia, III, 567, 11.
- Corybas, Apollinis Cretensis pater, II, 190, 283.
- Corycus in Cilicia cum Zenone imp. ab Isauris capitur, IV, 619, 211, 4.
- Corydela, altera petrarum Chelidoniæ, III, 584, 47. Κορυφή vocatur Libya, III, 238, 17.
- Coryphe, mons Indiae, II, 441, 4 a.
- Coryphe, Oceani f., Neptuno parit Minervam τριπέταν, III, 149, 2.
- Κορυθαλλία Diana Laced., III, 142, 86.
- Corythus, Alexandri et Œnones vel Helenæ f.; ejus mors, III, 69, 2.
- Cos ins., olim Cea, IV, 507, 11. In eam venit Candalus Heliada, III, 176, 2. Coorum in Junonis sacris institutum, IV, 442, 1. Cos, pars Pentapolis Doricæ, IV, 324, 23. In

- Co insula democratia mutata, II, 161, 184. Ibi Alexandri M. statua, in qua ambrosia flos nascebatur, IV, 357, 6. Ibi pecuniam Cleopatra regina deposuit, III, 492, 5. Berosus scholam aperuit, II, 510, 22. Coi: Aristonymidas, Amphimenes, Philetas, Dromeas, q. v.
- Cosa fluuius, II, 175, 233 b. Ad Cosam urbem fons memor., IV, 437, 14.
- Cosiana, Syriae castellum, III, 644, 38.
- Cosmas, sub Leonte imp. cubicularius, IV, 617, 208.
- Cosmes, historicus, IV, 369.
- Cossoanus in Gange influit, II, 413, 18.
- Cossus, urbs Bithyniae, IV, 385, 7.
- Cous, Sinopes conditor, III, 605, 6.
- Cothelas, Thracum rex, Philippo, Amyntæ f., Medam filiam despondet, III, 161, 5.
- Cotradæ, Isauriae opp., IV, 133, 1.
- Cotragegus Auares contra Antas instigat, IV, 204, 6.
- Cotriguri Hunni a Romanorum finibus repulsi iterum in Thraciam inuasuri videntur Justiniano: Quare imp. contra eos excitat Hunnos Utigueros (558). Dux Cotriguorum Zaberganes, III, 202, 3. Cotriguri et Utiguri Hunni a Bajano subacti, IV, 234.
- Cofta (Aurelius) a senatu in Bithyniam contra Mithridatem missus, III, 545, 37; ad Chalcedonem cladem patitur, 545, 39; quam rescire studens Nicomediam cum Triario obsidet; deinde vero a Lucullo ad Heracleam obsidendam mittitur, 548, 43. Ad Heracleam nihil proficiens, tandem Triarium cum classe advocat, 552, 49. Urbem a Triario per proditorem captam expilat et incendit, 553, 52. Cofta Romam reversus Pontici nomine honoratus; verum ob opes Heraclea auctas in inuidiam incurrit; a Thrasymede Heracleota accusato latum clavum abrogant, 557, 59.
- Cottabus, ludus ap. Siculos, II, 246, 34. Ejus origines, et cottabandi ars, IV, 419, 32.
- Cottinae meretricis statua atque donarium Lacedæmone, III, 121, 18.
- Cottinas (T.) Chrysanthus, e Faventia longævus, III, 609, 2.
- Colto et Eurythemis, Timandri filiae, ab Heraclidis coluntur, quos Peloponnesum invadentes adjuverant, IV, 432, 2.
- Cottomenes, Zenonis contra illum dux, IV, 621, 214.
- Coturnices quomodo capiantur, II, 316, 44.
- Cotyæensis, Æsopus, II, 16, 3.
- Cotylæus, mons Bœotiae, IV, 315, 3.
- Cotylus Bœotus ad Cotylæum montem habitat, IV, 315, 3.
- Cotys ex Myia Asium genuit, IV, 360.
- Cotys, Thraciae rex, a quo colonos in Asiam trajiciendos petit Alyattes, III, 413, 71.
- Cotys Thraciae regulus a Parrone et Heraclide interfectus, II, 154, 161.
- Cotys, Thracum rex (circa 100 a. C.), II, *præf.* xxiii, 31.
- Cotys, Bospori rex, III, 607, 20.
- Cotys, Mithridatem fratrem ap. Claudium imp. prodit, et in ejus locum Iberorum rex constituitur (47 p. C.), IV, 185, 3.
- Crabum (?) urbem Lydi sub Moxo obsident, III, 371, 24.
- Cradeuas, Indorum rex, Budyæ successor, II, 418, 22.
- Cragaleus, Dryopis f., vir justus, judex sedit, Hercule, Apolline et Diana de Ambracia disceptantibus. Urbem Herculi adjudicat; quare ab Apolline in saxum mutatur, IV, 343 sq.
- Cragus, Tremili et Praxidices f., III, 225, 75; II, 236, 84.
- Cragus mons Lyciae, III, 235, 75. Ibi ἄγρων θεῶν ἄντρα, *ibid.*
- Cranda, opp. Æthiopiae, III, 478, 42.
- Cranon, Ephyrae in Thessalia princeps, Hippodamiae nuptias ambiens perit; in honorem ejus Ephyra urbs Cranon appellata est, II, 463, 2.
- Cranon olim Ephyra dicta, in Thessalia, unde nomen habet, II, 463, 1, 2. Patria Lysimachi regis, III, 698, 4, 695, 4.
- Crantoris Solensis dicta quaedam, IV, 167, 39.
- Crassus ab Andromacho Carrheno Parthis proditus, III, 418, 88.
- Crastus urbs Epicharmi et Laidis patria, III, 4, 8.
- Crataea cum Periandro filio rem habet, II, 79.
- Crataeus in Archelaum regem conspirat, II, 152, 149 et 154.
- Crataeis, Tritonidis et Hecates f., mater Scylla, IV, 495, 18.
- Cratanium poculum, III, 121, 20.
- Craterus ab Alexandro M. uxorem accipit Amastrim; quam deinde cessit Dionysio tyranno, Philamque Antipatri f. duxit, III, 529, 4. Curator regum Maced., III, 668, 1. Ejus filius Alexander, III, 71. In eum carmen scripsit Alexinus, III, 46, 42.
- Craterus, Ascalonitarum princeps, IV, 55, 106.
- Craterus Macedo, scriptor, II, 617.
- Cratetis Thebani cynici dictum, III, 579, 11; IV, 295, 1; 503, 22. Cleanthes magister, IV, 167, 40.
- Cratetis Atheniensis phil. et Polemonis amicitia, IV, 167, 38.
- Crates Atheniensis, hist., IV, 369.
- Crates Pierius, Amyntæ p., III, 703, 2.
- Crathis amnis in Oceanum effluens, ubi electrum nascitur, III, 156, 41.
- Crathis, Italiae fluvi., comas tingens, II, 377, 5 a. III, 32, 25; IV, 294, 6; 437, 19.
- Cratina, amica Praxitelis, qui ad formam ejus statuum Veneris expressit, IV, 482.
- Cratinus, Atheniensis, formosus juvenis, pro patriae salute se mactandum offert, III, 8, 24.
- Cratippus scriptor, II, 75.
- Cratisthenes Phliasius præstigiator, II, 480, 44.
- Craugallium in Phocide, IV, 527, 4.
- Crausindon, Peliæ montis fluuius, II, 262, § 7.
- Crema, urbs Ponti, III, 605, 9.
- Cremmyon, Corinthi vicus, III, 584, 45. Cremmyonia sus, Phæa nomine, mater Erymanthii et Calydonii apri, Thepsi certamen, III, 584, 45.
- Crenæae Thebarum portæ, III, 309, 4.
- Creon, Theb. rex, pater Megaræ, III, 369, 20.
- Creon, Lycæthi f., rex Corinthi, regnat annis triginta; succedit ei Hippotes filius, II, 13, 3. Ejus filia Creusa vel Glauce, IV, 302, 2.
- Creon, Scopæ filius, Scopæ pater, II, 298, 15.
- Creon Κυπριακῶν auctor, IV, 371.
- Creontiaes, Hercules et Megaræ f., III, 25, 5; 305, 22.
- Creophylus historicus, IV, 371.
- Creophyli Hermodamas, III, 9, 30.
- Crepreius Calpurnianus Pompeiopolitanus, histor., III, 648, 2.
- Cresphontes Messeniam in quinque civitates dividit; a Messeniis indigenis cur interfectus sit; ejus filii, III, 376, 39.
- Cressa, urbs Paphlagoniae, a Merione condita; a Zeila, Nicomedis f., capta, IV, 385, 12.
- Cretones, Sinopes conditor, III, 605, 6.
- Cres, Crætæ ins. rex, II, 349, 3. Jovem infantem in Dictææ monte abscondit, III, 599, 70.
- Crete nympha, Hesperidis f., IV, 400, 3.
- Crete, Asterii f., Minois uxor, III, 304, 18.
- Creta, Οἶαξις γῆ, II, 57, 13. Insulae magnitudo, II, 455, 12; IV, 500, 2; urbes habuit centum, IV, 528, t. Hinc Jupiter infans surreptus in Naxum transfertur, IV, 293, 2. Ibi nata est Minerva, IV, 330, 4. Insula a Crete nympha, vel a rege Curetum nomen habet; olim Aeriam, et Curetin, et Macaroni nesus appellata, IV, 400, 3. Sub Crete rege advenit Tectaphus cum Doribus, quibus admixti Pelasgi

- et Achæi, II, 349, 3. Quomodo insula inter Dorienses et Cydones et Eleocretes distributa sit, IV, 507, 12; II, 349, 4. Hinc cum filiis Tœnopion in Chium migrat, II, 50, 13. Eo venit Dædalus, II, 344, 7. Cretæ rex Taurus, III, 598, 63; IV, 544, 15. Cydon; contra eum rebellio, III, 300, 1. Catresus, III, 177. Cretenses cum Scamandro et Samo in Asiam profecti Troadem occupant, III, 370, 21. Cum Atheniensibus nonnullis, tamquam hominum primitiæ, Delphos missi, hinc in Iapygiam, deinde in Thraciam ierunt, ubi Bottiæci dicti sunt, II, 153, 157. Cretenses Matrum templum in Engyio Siciliæ opp. exstruunt, III, 271, 45. Eorum republica omnium antiquissima, a Minœ constituta, II, 211, 3, 1. Cum Carthagin. rep. comparatur, II, 131, 88 a. Puerorum educatio, II, 211, 3, 3. Amores masculi, II, 211, 3, 5; IV, 403. Convivia, II, 212, 3, 6. II, 131, 88. IV, 399, 1, 486. In peregrinos humanitas, II, 212, 3, 6. Περίοικοι, II, 131, 88. Κόσμοι, βουλή, ἐκκλησία, *ib.* Servorum genera, μοῖοι, ἀραμῶνται, κλαρωτοί, IV, 319, 2. Instituta quædam, III, 459, 115. Minos marium imperio pollet; multas insulas incolis frequentat; Siciliæ bellum infert; ad Camicum e vita excedit, II, 131, 88 a. Creticis legibus utuntur Minoi in Sicilia, II, 221, 29.
- Cretensium Ἐρμῆτα, quo festo heri servis ministrant, IV, 359, 13. Cretensis Apollo, Corybantis f., II, 190, 283. Amori sacra faciunt, IV, 501, 7. Saltatores egregii, II, 284, 45; 49. Ὑπορχήματα μέλη, II, 627, 8. Cretensibus cur sus sacrum sit animal, IV, 289, 2. Cretenses apes chalcoides, IV, 305, 1. In Creta, Pergamix, moritur ac sepultus jacet Lycurgus, II, 282, 37; IV, 333, 3. Cretenses semper mendaces. Proverbiij origo mythica, IV, 345. Primi in palmarum foliis scripserunt, IV, 489, 2. Creticum Metelli bellum, III, 606, 12. In Cretam de societate ineunda naves misit Mithridates, III, 549, 43. Cretæ mons, Dicta, IV, 289, 3. Urbes: Histî, Lyctus, Lampe, Chalcektorium, Tragicus, Sicinnus, Dulopolis, Oaxus, Prasum, Phæstus, Olerus, Hierapytna, Phalasarna, Hydrarnia, Olus, Eleuthera, Cantanus, Lato, Camara, Elyrus, Inatus, Dragmus, Arcades, q. v. Cretenses in Antiochia, IV, 469.
- Cretheus, Æoli f., e Tyro pater Æsonis, Pheretis, Amythaonis, III, 302, 3. IV, 390, 9.
- Creusa, Creontis Corinthii f., IV, 302, 2.
- Κρίθανα, placentiæ genus, II, 628, 19.
- Crimisus, Siciliæ fluv. mirabilis, II, 373, 6.
- Crinis, Apollinis sacerdos, III, 124, 31.
- Criœa, Antiochidis demus, II, 356, 15.
- Crispus, Constantini M. filius, Licinnium sapius vicit, IV, 199, 14.
- Crissa et Cirrha, diversa oppida, ut opinatur Leocernes, IV, 438. In Crisa Lyeurgus mortem sibi consciscit, III, 390, 57.
- Critheis ex Io insula, mater Homeri, quem ad Meletem flavium enixa est, II, 186, 274.
- Critolaus philos. Romam legatus missus, III, 200, 2.
- Critolaus Tegeata, IV, 379, 1.
- Critolaus, historicus, IV, 372.
- Criton Naxius, hist., IV, 373.
- Criton Pierota, historicus, IV, 373.
- Criton, Pythodori f., Thrasylai frater, Æxonensis, II, 200 a.
- Crius, Phrixi pædagogus, ejusque in fuga comes, II, 8, 5.
- Crius (Criœa), demus Antiochidis Athen., III, 117, 7.
- Crocodice, mulier præstigiatrix, III, 594, 38.
- Crocodilus in Iseo Cæsareæ Maurit. dicatus, III, 473, 29.
- Crocotta animal, III, 205, 12.
- Cresus, Cleodæi f., Pœantis pater, avus Carani, III, 690.
- Cresus, Alyattis f., Adramyttii et Thebes campi præfectus, patri copias ad bellum Caricum adducere jussus, pecuniæ inopia laborat; a Sadyatte mercatore repulsam fert; a Pamphæe Ephesio sustentatur; quare postea rex in illum animadvertit, hunc ornavit, III, 397, 65. Adramyti frater, II, 163, 191. Donaria aurea Delphos misit, II, 297, 12. Poculum aureum viro Græcorum sapientissimo destinat, III, 2 not. Tripodem sapientum ad Pittacum misit, II, 317, 44. Phialen auream ad Pittacum, hic ad reliquos sapientes misit, II, 442, 6. Victus tripodi ligneo a Cyro impositus, III, 519, 7. Rogus quomodo exstinctus, et qua ratione Cyrus erga eum se gesserit, III, 406, 68.
- Κρόνια. Saturnalia, festum Thebanum, II, 186, 274.
- Cronia urbs a Saturno in occidentali Europæ parte condita, III, 147, 102. Cronia, postea Hierapolis, Siciliæ urbs a Saturno condita, III, 640, 17.
- Cronius, Jovis et Himaliæ f., III, 175.
- Cronius mons ad Alpheum fl., IV, 388, 10.
- Cronius, oceanus septentrionalis, II, 388, 6 a.
- Cronus (Saturnus) sive El ap. Phœnices, III, 567, 14 sqq.
- Cronus, Diodori lasensis cognomen, IV, 161, 16.
- Crotonem initio Croton condidit, II, 223, 36; postea Mycellus, II, 14, 4. Crotoniatarum cum Sybaritis bellum, II, 174, 233 a. Crotoniata Pythagoram summo favore amplectuntur, II, 244, 29. Quomodo eum cognominaverint, II, 175, 233 b. Remp. administrant Pythagorei usque ad bellum Cyloneum, II, 274, 9. Crotoniatarum colonia Terina, III, 608, 26.
- Crotoniata: Aston, Alcmæon, Calliphon, Daippus, Milon, Myllias, q. v.
- Cryptia Laced., Lycurgi institutum, II, 129, 80. 209, 2, 4.
- Cryptus, e. q. Cyprus ins., IV, 343.
- Ctesibus historicus longævus, III, 609, 2; II, 631. Ejus de Demosthene testimonium, III, 49, 60.
- Ctesicles, historicus, IV, 375.
- Ctesiphontem Julianus obsidet, IV, 5, 23, 22.
- Ctesiphon, historicus, IV, 375.
- Ctesippus, Herculis f., Thrasyanoris p., III, 376, 38.
- Ctistæ (Conditores) Mysi, III, 291, 92.
- Cuculus in sceptro Junonis Argivæ, II, 191, 287.
- Cumæorum regio in Asia, II, 311, 25. Urbs ab Amazone nomen habet, III, 597, 58. Cumæorum tyrannus Menes, et post hunc frater ejus Uatias, tempore migrationis Ioniciæ, III, 387, 53. Telephanes rex terram eorum arboribus consevit, II, 216, 11, 1. Ardyus, Lydorom rex apud curruum fabrum Cumis serviit, II, 216, 11, 2 (Cf. III, 380). Hermodice prima nummos Cumanis cudit, II, 216, 11, 3. Cumanorum lex de furto, *ib.* § 4. de cædis judiciis, II, 163, 194. A Cyro Persis subjiciuntur, II, 216, 11, 5. Phidon et deinde Prometheus reipublicæ administrationem mutant, ita ut a paucis ad complures subinde transiret. (Non est cur hæc ad tempora Cyro posteriora referamus; Heraclesides primum historiam Cumanorum paucis comprehendit, deinde demum ad instituta resp. transiit, et ex hac posteriore parte Phidonis et Promethei mentio fluxerit.) Thrasymachus democritiam delevit, II, 140, 104. 163, 194. Cumani αἰσομνήτην summum magistratum appellant, II, 163, 192. Prope Cumas sita Blacia, undè ductum volunt proverbium Βλακὰς ἀχρηστότερος, II, 163, 193. Cumana sibylla Demo, IV, 434, 2. Cumanus, Homerus, II, 61, 8. Ephorus jun., III, 664. Heraclesides historicus, II, 95 a.
- Cuma, Italiæ mons, III, 205, 10.
- Cumanorum in Italia luxuria, IV, 434, 1. Cumanus, Hyperochus, IV, 434.
- Cumara, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Cumi, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.

- Cuncha, Isdegerdis f., Hunnorum Cidaritarum rex, cur bellum contra Persarum regem Perozem suscepit, IV, 106, 33.
- Cuniculi Corsicae, III, 275, 56.
- Cures, Pleuronis f., a quo Aetoliae urbs nomen habet, II, 442, 8.
- Curetes in Chalcide Euboeae habitaverunt; inde in Aetoliam migraverunt. Unde nomen nacti sint, IV, 315, 8. Partem Acarnaniae tenuere, II, 146, 127. Curetum rex Phorbas, II, 351, 10. Curetem appellarunt Epimenidem Cretensem, IV, 454, 1.
- Curetis, e. q. Creta ins., IV, 400, 3.
- Curiatorum et Horatorum certamen, IV, 323, 16.
- Curidachus, princeps Acairorum, Attilam auxilio vocat, IV, 82 sq.
- Curii (Ma.), Rom. ducis, frugalitas, IV, 443.
- Curii, gens Sabinorum, III, 644, 42.
- Curopolis, Cariae urbs, IV, 310, 1.
- Cursichus, dux Hunnicus, in Mediam irrupit; postea Romam venit ad contrahendam armorum societatem, IV, 90.
- Cursus, Rom. in Asia dux sub Justino (576), IV, 241, 41.
- Curtilius Mancias (T.), Rom. dux in Germania (56 p. C.), III, 623, 56.
- Curupedium (proelium ad), III, 698, 5.
- Cusinia Juvenca, liberta, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Cussonius (L.) longævus, III, 608, 29.
- Cyane Syracusana Cyanippum patrem, qui ipsam stupraverat, interfecit, IV, 401, 4.
- Cyanippus Syracusanus Cyanen filiam compressit; a filia interfecit, IV, 401, 4.
- Cyanippus Thessalus Leuconem uxorem necat invitus, IV, 505.
- Cyanæ insulae, II, 621, 7.
- Cyaxares. V. Astyages.
- Cybele Sangario parit Nicæam, III, 547, 41.
- Cybelum, mons Phrygiae, III, 232, 39.
- Cydhrea, postea Salamis ins., III, 599, 72.
- Cydhreus e Cydhrea ins. pellitur ab Eurylocho; ob asperitatem Draco dictus, III, 599, 72.
- Cyclades terræ motu vexatae, III, 285, 76.
- Κυκλαδοί (of), III, 118, 10.
- Cyclopes ærariam fabricam invenerunt, II, 182, 257. Primi turres ædificaverunt, II, 182, 257.
- Cyclops, Tantali f., Nili pater, III, 53, 77.
- Cyclopi vini poculum porrigit Ulysses, II, 10, 7.
- Cyclopes, Philoxeni carmen, II, 298, 13.
- Cyenus, Pelopie f., cum Hercule ad Itonum pugnat, III, 389, 55.
- Cyenus a cyeno in Leucophrye (Tenedo) ins. enutritus; cum Achille pugnat, III, 69, 3. Tenediorum rex, Philonomæ maritus, pater Tennis, II, 157, 169 et 170.
- Cydnus fluv. ad Byzantium, IV, 147, 3.
- Cydippe s. Cyrbe, Ochimii f., III, 176, 2.
- Cydrna, Macedoniae urbs, IV, 509, 5.
- Cydnus fluv., III, 487, 1; Tarsum interfluens, IV, 282, 7.
- Cydnus, Anchiales f., a quo Cydnus fluv., III, 487, 1. Pater Parthenii, *ibid.*
- Cydon, Acaallidis et Mercurii f., III, 231, 32. Cretensium princeps Eulimenes filiam Aptero despondet; mox eandem, etsi prægnantem, diis victimam offert, III, 300, 1.
- Cydon, Pythagoræ adversarius, II, 187, 279.
- Cydones in Creta, II, 349, 4. IV, 507, 12.
- Cydonia, Cretæ urbs, a Cydone dicta, III, 231, 32.
- Cylabera heros a Phaselitis colitur, III, 29, 1. IV, 428.
- Cyliberanes in Heraclea ad Cætam, unde dicti; e Lydia oriundi, III, 133, 56. IV, 591.
- Cylindrus lapis, IV, 388, 10.
- Cyllene, mons Arcadiae, II, 244, 30. Montis altitudo, II, 253, 58.
- Cyllene Mercurium enutrivit, III, 30, 9.
- Cyllenius de Juliano contra Alemannos rebus gestis multa scripsit falsa; refellit eum in epistola ipse Julianus, IV, 20, 14.
- Cyllenus, Idæus Dactylus, Rheæ assessor, IV, 448, 9.
- Cylon Athenis tyrannidem affectat; a Megacle evertitur, II, 208, 1, § 4.
- Cylon, Crotoniata, vir dives, durus, in Pythagoreorum consortium admitti studens a Pythagora repulsam fert. Quare exasperatus atrox excitat bellum. Pythagoreos in Milonis domo obsessos comburit, II, 273, 9. 245, 31.
- Cynæ, Arabiae arbores, III, 479, 58.
- Cynædi quid? III, 137, 77.
- Cynaëthus, e. q. Delus ins., IV, 294, 4.
- Cynaëthus rhapsodus primus Syracusis Homeri carmina recitavit, IV, 433, 4.
- Cynara herba, III, 146, 92.
- Cynegetice, vel Abenna, Herculis columna, III, 640, 16.
- Cynetes, Iberiæ gens, II, 34, 20.
- Cynica secta unde dicta, IV, 155.
- Cynna vel Cynnane, Philippi regis et Audatæ f., IV, 161, 5.
- Apud quam Eurydice filia in re bellica exercitata est, II, 475, 24. Eurydice mater splendido funere a Cassandro honoratur, II, 361, 3.
- Κύννηος Apollo in Attica, IV, 369, 2. 499, 16.
- Cynnus, Apollinis et Parnethiæ f., IV, 499, 16.
- Cynocephalia herba, III, 515, 28 a.
- Cynon, Antenoris f., IV, 638 a.
- Κυνών νῆσος Libyæ, III, 238, 128.
- Κυνός σῆμα, Hecubæ sepulcrum, III, 305, 25.
- Cynosarges Athenis, II, 254, 59. 138, 78.
- Cynosura, ager et portus ad Histos, Cretæ urbem, a Nicostrato sic appellatus in honorem Cynosuræ nymphæ, IV, 293, 1.
- Cynosura, Idaea Nympha Cretensis, Jovis nutrix, IV, 293, 1.
- Cynthia, e. q. Delus ins. IV, 294, 4.
- Cynthus Oceani f., a quo Delus ins. olim Cynthus dicebatur, III, 633, 11.
- Cynus fluv. Arabiae, III, 478, 45.
- Cynus, navale Opuntis, III, 574, 14. Terræ motu læsa, IV, 381, 2.
- Cyparissa, Boreæ Celtarum regis f., III, 306, 28.
- Cyparissia, e. q. Samus ins., IV, 336, 3.
- Cyparissus in Chio se inedia necat, III, 306, 28.
- Κύρι, suffimentum, apud Ægyptios quomodo paretur, II, 616, 84.
- Cyprus, Cinyræ vel Bibli et Veneris filia, III, 30, 11.
- Cyprus ins., II, 55, 7. Olim Sphecia et Cerastia, IV, 448, 7. 527, 8. III, 30, 10; et Acamantis, IV, 478; et Cryptus et Coninia, IV, 343. Insulae longitudo, II, 65, 3. Ibi Ariadne a Theseo relicta; Ariadnes apud Cyprios cultus, IV, 371, 2. Cypriorum reges; Pygmalion, III, 10, 31. 31, 13. Pasiocyprus et Pymatus Cittiensis, II, 472, 12; Salamis, IV, 469. In *Cyprum* ex Achaia Cepheus venit, e Lacedaemonia Praxander, III, 31, 12. Cyprii in bello Ionico ab Eretriensibus proelio navali vincuntur, IV, 441. Eua-goras rex ab eunucho interfectus, II, 166, 204. Nicocles rex, II, 299, 17. Cypri στρατηγός (117-108) Alexander, Ptolemæi Physconis et Cleopatras filius, (postea rex Ptolemæus IX Alexander 1), III, 721, 3. Eodem abit Ptolemæus VIII Soter II, regno pulsus (108), *ibid.* In eam aufugit Ptolemæus IX post praecidium (89), III, 722, 3. E Cypro in regnum redit Ptolemæus VIII, 722, 4. Regum κόλακες, Gergini et Promalanges, eorumque origo

- et munera, II, 311, 25. Regii principes ab assentatoribus ἀνακτες appellatur, *ibid.* et II, 166, 203. Cypriorum mulieres libidini cuius indulgentes, II, 305, 6. Ap. Cyprios Juppiter εἰλακινναστής et σπλαγχνόσμος, IV, 419, 30. Pyrrhicae saltationem Prylin vocant, II, 166, 205. Cyprium aes, III, 274, 51. Urbes: Chytri, Carpasia, Hierocopia, Clidæ, Paphus, Acamas, q. vide. Cyprii: Asclepiades, Hermesianax, Xenophon, Onasimus, q. v. — Cyprii in Antiochia, IV, 469.
- Cypria, carmen epicum, non Cyprii sed Halicarnassensis poetæ sunt, II, 444, 3. Laudatur, III, 340, 18.
- Cypselidæ vide post Cypselus.
- Cypselus Arcas Cereri templum condidit, ἀγῶνα περι κάλλους γυναικῶν instituit; uxor ejus Herodica, IV, 462. Merope filiam ejusque filios Trapezuntem advocat, III, 377, 39.
- Cypselus, Aetionis f., Corinthi tyrannus. Ejus historia, III, 391, 58. Ex demagogo tyrannus evasit, II, 140, 102 a. Triginta annis regnavit, *ibid.* Exactis honorum decimis, Olympiæ ex-voto dedicat in Junonis templo colossum aureum malleo ductum, IV, 288. Cypseli frater (*filius*) Gorgus, IV, 344.
- Cypselus, Gorgi f.; v. Psammeticus.
- Cypselidarum tyrannus quot annis steterit, II, 140, 102 a.
- Cyrbe, Rhodi urbs, III, 176, 2; inundatione vastata, III, 177, 2.
- Cyrbe. Vide Cydippe.
- Κύρβεις, legum tabulæ Athenis, II, 109, 11. 294, 4. Κύρβεον lex de Delistiis, III, 138, 78.
- Cyrene, Hypsei f., IV, 285, 4. (sec. nonnullos Penei f., IV, 294, 2; ab Apolline in Cretam, hinc in Libyam transportata, ubi interfecto leone regionem vastante, ab Eurypylo, præmium certaminis, regnum Libyæ obtinet, IV, 285, 5. 294, 1. Cf. IV, 319, 4. III, 156, 39. Ejus filii Autuchus et Aristæus, IV, 285, 5.
- Cyrenes rex Acamnæus vel Amnaces, III, 337, 9; Eurypylus (*Phylarcho*: Eurytus), post quem imperio potitur Cyrene, Hypsei f., IV, 285, 4. Cyrenes veniunt Antenoridæ, III, 337, 9. Cyrene urbs ab Aristotele sive Balto condita, II, 87 b. IV, 286, 6. II, 212, 4; conditor eximie honoratur, II, 166, 206. Cyrenæi Balto anulum q. alem obtulerit, III, 107, 4. Seditio Cyrenis orta, II, 166, 208; sub Arcesilao II bellum civile, III, 387, 52; in Cyrenæos sævit Pheretime, uxor Batti III, IV, 449, 2. Cyrenarum rex Magas, III, 192, 3. Regno potitur Demetrius δ καλός, Demetrii Poliorcetes f., Antigoni Gonatæ frater, III, 701, 9. Cyrenaicæ regioni ab Agathocle præficitur Philammon, II, *præf.* xxviii. Cyrenes rex Ptolemæus VII, III, 721, 2. Cyrenæorum nummi, II, 166, 207. Artemisia festum Apollinis; Apollinis sacerdotes annui, III, 187, 6. Lex εις τούς πολυδίκους, II, 212, 4, 5. Cyrenæi singularia certamina coluere, III, 36, 1. Multi ibi degunt Judæi, qui rebellant Luculli temporibus, III, 492, 6. Cyrenaicæ regionis urbs, Ampelus, IV, 295, 5.
- Cyrenæi: (Acesander), Aristippus, Carneades, Ister, Lacydes, Nicanor, Philostephanus, Polyanthus, Theochrestus, q. v.
- Κυρία ἐκκλησία. Quænam res in ea tractentur, II, 116, 32. Cyni, in India, longævii, IV, 435, 3.
- Cyrii, Sardinia incolæ, longævii, quam ob causam? II, 373, 7.
- Cyrtus, Ægypti urbs, III, 576, 19; patria Dionysii medicus, *ibid.*
- Cyri genus, educatio et reliqua historia usque ad tempus, quo Astyagis Medi regnum evertit (ex Nicolao Dam.), III, 397-406, 66. Cyrus, primum Astyagis satellitum unus, deinde militum dux. Ejus consilia Astyagi canens subindicat Angares rhapsodus, II, 90, 7. Medorum regnum evertit, II, 180, 253. III, 210, 2; quando? III, 605, 8. 518, 6. Cyrus Nabonnedum Babylonium in Borsippo urbe inclusum obsidet capitque; victum clementer habet, Carmaniam ei ad habitandum concedens, II, 508. IV, 283, 8. 284, 9. Regnum annorum triginta somnio ei prænuntiat, II, 91, 10. Ηέρσην ἡμίονον Babylonia potiturum esse prædicat Nabucodrosorus, IV, 283, 9. Cumanos sibi subjicit, II, 217, 11, 5. Quomodo erga Cræsum devictum se gesserit, III, 406, 68. Pytharcho Cyziceno septem urbes dedit, IV, 289, 4. Ad Cyrum Anasis Nitidem mittit, ex qua nascitur Cambyses, II, 91, 11. Cyrus in Massagetas duxit; Indiam non attingit, II, 416, 20. Magorum doctrina imbutus; Herophilam Sibyllam Epheso arcessit, III, 406, 67.
- Cyrus junior contra fratrem pugnans Artagersem occidit, fratrem de equo deturbat, mox ab illo, vel a Care quodam, occiditur, II, 93, 24.
- Cyrus (?), Cæsaris ex Cleopatra f., III, 441.
- Cyrus, præfectus prætorio sub Theodos. II, a munere removetur (442), IV, 73, 3 a.
- Cyrus, Armeniae fluvius, III, 660, 8. 15. II, 444, 5.
- Cyste, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Cythera ins., II, 175. 350, 9. Citherii avari, industrii; insulam melle vinoque abundantem colentes ficibus caseoque vescuntur, II, 219, 24. Cytheris Philoxenus poeta, Alexander, q. v.
- Cythinii ab Amphitryone male tractantur; hinc proverbium Κυθνώλεις συμφοραί, II, 155, 167. Cythinus Hegesidemus script.
- Cytis ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Cytisorus, Phrixi filius, IV, 405, 5.
- Cytus, Jovis et Himaliæ f., III, 175.
- Cyzicum Cliten, Meropis f., ducit, II, 17, 4, aut Larissam; III, 11, 34. Appellentes Argonautas hospitio excipit, II, 17, 2. In pugna ab Argonautis inscius occiditur, II, 18, 6. III, 11, 34. Ejus sepulcrum in Limonio campo, II, 18, 7. Cyziceni a Macronibus infestantur, III, 29, 4. II, 39, 46. Cyzicene ditiosis insulæ septem, IV, 392, 1. Ad Cyzicum Idææ matri fana consecrant Argonautæ, III, 3. 6. Cyzici fons Clite, II, 18, 8. Ejus vis, *ibid.* Mons Dindymus, III, 29, 2. Apollinis fanum, II, 17, 3. Χυτὸς λιμῆν, Pelasgorum opus, II, 17, 4. Cyziceno Pytharcho Cyrus dedit septem urbes; quibus opibus elatus ille patriæ tyrannidem arripere moliens, civium virtute coerctur, IV, 289, 4. Cyziceni victimas Alcibiadi suppeditant, III, 160, 1. Urbs a Mithridate obsidetur, qui ægre Cyzicenorum insidias quasdam effugit, II, *præf.* xxiv, 33. Cyziceni Mithridatem, soluta obsidione, retrocedentem clade afficiunt, III, 546, 40. Cyzici castellum Zelea, III, 392, 3. Cyziceni: Neanthes, Agathocles, Androcrydes, Calamodrys, Cleippides, Diogenes, Eudoxus, Sosicrates, Tencer, q. v.
- Cyum, prius Canebium, urbs Cariæ, IV, 311, 3.

D

- Dæci πιλοφόροι, IV, 185, 5. Dacum rex Decabalus, IV, 185, 4 et 5.
- Dactyli Idæi, Dactyli et Idæi filii, III, 154, 26; unde nomen habeant, II, 57, 13. Dactylus Idæus, Hercules, I, 90, 4.
- Dada, Samonis uxor, stuprata se interficit, III, 369, 21.
- Dadanes, Jezanis f., III, 224, 17.
- Dadanes, Sui f., III, 214, 7.
- Dædala, mons et urbs Lyciæ, III, 235, 78.

- Dædalus patruele occiso in Cretam fugit, II, 344, 7. Hinc Minoem fugiens in Siciliam venit, ubi a Cocali filiabus excipitur, III, 34, 36. IV, 473, 3. Minoem fugiens ad Augeam venit; cui quam præsterit operam, III, 637, 6. In Siciliam auctum persequitur Minos, II, 320, 29. Dædalus Icarum pater in Lycia mortuus, III, 235, 78. Ejus cognatus, Euclir, II, 182, 257. Ejus inventum, IV, 539, 11.
- Dædalus, vetus Bithynorum artifex, cujus opus Juppiter Stratius Nicomediæ, III, 594, 41.
- Daëmon mercator, Homeri pater, II, 16, 2.
- Dætas, Machareï pater, III, 303, 9.
- Dagalaiphus, copiarum dux in Juliani exp. Persica, IV, 5. Areobindi pater, IV, 142, 7.
- Daganes, Persarum socii contra Armenios et Rom. (572 p. C.), IV, 271.
- Dagisteus, dux sub Theudericho Val. f., IV, 128.
- Dagon in Phœnicum mythol., III, 567, 14 et 16. 568, 20. Daicles Messenius, Olympionica, III, 604, 1.
- Daimachus Platæensis, Indicón scriptor, II, 440.
- Daippus Crotoniata, ol. 7 Olympionica, III, 605, 4.
- Dalila, Sampsonis amica, IV, 549, 16.
- Dalisanda, Isauriæ opp., IV, 133, 1. IV, 619, 211.
- Dalmatia a Cotriguris Hunnis vastatur (568), IV, 233, 27. Raparum ferax, III, 263, 29. Ejus opp. Dalmium, III, 662, 27.
- Dalmium sive Delmium, urbs Dalmatiæ, III, 662, 27.
- Damagetus Rhodius, pater Diagoræ, II, 183, 264.
- Damagetus Lacedæmonius, Chilonis pater, II, 317, 44 c.
- Damalis, uxor Charetis Athen.; ejus sepulcrum, IV, 151, 29 sq.
- Damalis ad Bosporum locus, III, 593, 35.
- Damarus in Phœnicum mythologia, III, 568, 16.
- Damascus, II, 509, 16. Eo venit Abrahamus, III, 373, 30. Damasci reges, quibus Adadus nomen, III, 373, 31. Damascum occupat Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 9. Ad Damascum Alexander Zabina Demetrium Nicatorem vincit, III, 713, 20. Sarazeni ab Ardaburio vincuntur, IV, 100, 21. Damasci vires, III, 276, 58. Damasceni: Antipater, Nicolaus, Pausanias, quos vide.
- Damasius, archon Athenis, II, 362, 1.
- Damastis Sigeensis, Dioxippi f., studia et scripta, II, 64.
- Damianus, dux Rom., a Tiberio ad Justinum missus (570), IV, 237, 34.
- Damarchus (*Demænetus ap. Plin.*), Dinyttæ f., ex Arcadia Parrhasius, Olympionica; per decem annos lupus fuit, IV, 407.
- Damnaneus, Idæus Dactylus, IV, 490, 5.
- Damocraia, Jovis et Eginae f., Actori parit Menœtium, IV, 487, 4.
- Damocritus historicus, IV, 377.
- Damonis et Phintia Pythagoreorum mutus amor fidesque, II, 273, 9.
- Damon musicus, Periclis præceptor, II, 125, 65.
- Damon historicus, IV, 377.
- Damonides s. Demonides Cæensis quod consilium Pericli dederit, II, 125, 66.
- Damonno, Cadyis Lydorum regis uxor, a Spermo adulterata, maritum ex insidiis tollit, III, 380; cum mæcho regnum arripit, pulso Ardye, *ib.*
- Damophilus, Heracleæ præfectus, cum Connacorige urbem Triario prodit, III, 552, 51.
- Damophilus (Bithynus), scriptor, III, 656.
- Damophili, servorum rebellantium in Sicilia ducis, mores, III, 257, 15.
- Damothon (?), Phæraus, Leontomenis et Pausaniæ pater, III, 704, 2.
- Dan, urbs Syriæ, IV, 546, 10.
- Danaces, numus barbaricus, unde nomen habeat, II, 97, 3.
- Danae Pico parit Perseum, IV, 544, 18.
- Danae, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13. Δαναοί, mortui, II, 97, 3.
- Danaus ex Europa, Nili f., pater 50 filiarum, IV, 432, 1. Ob nuptias filiarum ludos instituit, II, 189, 282. Danaus judicium subit, III, 24, 3.
- Danaus-Armais, Sesothis-Ægypti frater, a quo pulsus in Græciam emigrat, II, 573. 391, 13. Ex Ægypto in Rhodum venit, ubi templum Minervæ statuit; tres e filiabus ejus in Rhodo moriuntur. Hinc Argos proficiscitur, III, 177. Ante Cadmum literas in Græciam attulit, II, 5, 6. II, 67, 2. IV, 475, 1.
- Danaïs nympha Pelopi Chrysippum parit, IV, 402, 7.
- Dandamis, gymnosophista, II, 439, 42.
- Daneón portus ad sinum Arab., III, 477, 41.
- Danes fluv., qui cum Jore efficit Jordanem, IV, 546, 10.
- Danielus a Theodosio II in exilium actus, IV, 613, 199.
- Danielus, in aula Basilisci eunuchus, IV, 117, 8.
- Danthon vel Dandon, Illyrius, longævus, III, 231, 30.
- Danus, Jacobi f., III, 215, 9.
- Daos vel Davonus, rex Chaldæorum ante diluvium, IV, 280, 1. II, 499, 5.
- Daphnæus, Syracusanus locuples, a Dionysio accusatur, II, 172, 222.
- Daphne, ad Antiochiam lucus Apollini sacer. Laurus quæ ibi monstratur, III, 589, 17. Daphnesus ludi, III, 263, 31.
- Daphnes sive Pasiphaes in Pelop. oraculum, II, 288, 76.
- Daphnidas Telmissæus grammaticus, impius, ab Attalo rege necatur, IV, 160, 14.
- Daphnus, Cariæ fluvius, IV, 312, 10.
- Dapsolium mos, III, 462, 135.
- Daras in finibus regni Persarum Chosroës capit, vastat, incolas servituti addicit (573 p. C.), IV, 275, 5. 271. Memoratur etiam IV, 206, 11. 212, 213. 220, 241, 40. 250. 251. 255. 257. 273, 3.
- Dardania a Dardano vocata, III, 154, 28. In Dardania ranarum pluvia, II, 168, 3.
- Dardanis, Acherontis f., Herculi parit Pœmenem. Ab ea Dardanis prope Heracleam locus nomen habet, I, 348, 1.
- Dardanus, Jovis et Electræ f., IV, 378, 1; frater Iasionis, Cabirus, IV, 345, 1; etiam Polyarches nominatur, I, 494, 18.
- Dardanus, frater Harmoniæ, II, 598, 65.
- Dardanus Chrysen ducit, quæ ei pro dote affert Palladia, IV, 355, 11; in Asiam transit, etc. *ib.*
- Dardanus e Samothracia in Troadem profectus, Arisbam, Teucri f., ducit, II, 70, 5.
- Dardanus cum Palladio Minervæ in Samothraciam venit. Cadmo Harmoniam dat. Contra Teucrum proficiscitur in Asiam. A Troe Bateam uxorem accipit et regnum Troadis, II, 154, 28.
- Dardanus Teucri filias ducit, Nesonem, e qua gignit Sibyllam, et Batiam, e qua nati Erichthonius et Ilus, III, 598, 64.
- Dardanus, Paridis et Helenæ f., II, 9, 10.
- Dardanum Phœnicem, magum, Democritus illustravit, II, 25 a.
- Dardanus Thessalus Protesilao custos additus, II, 301, 40.
- Dardanus, præfectus sub Honorio, sua manu Jovinum occidit, IV, 61, 19.
- Dardanus, Troadis urbs, olim Teucris, III, 154, 28. Ibi Mithridates cum Sylla pacem composuit, III, 544, 35. Ibi servi quamplurimi, III, 194, 12. Dardanorum in Illyria mos, III, 458, 110.
- Darenae, Troglodyta gens, III, 477, 42.

- Daridna, Paphlagoniae urbs, III, 233, 44.
 Darine regio, IV, 230, 22.
 Darius ὁ καὶ Ἄστυάγης, II, 5 ὅ.
 Darius Hystaspis, Persarum rex, Longimanus cognominatus, IV, 306. Ægypti rex (dyn. XXVII, 2), II, 595. Ei Peripulum dedicavit Seylax, IV, 397, 1. Nabunedochum e Carmania prefecturâ expulit, IV, 283, 8. 284, 9.
 Darius II, Xerxis f., rex Persiæ et Ægypti, per 19 annos regnat, II, 595, 68; ab Artabane injussu Xerxis suspenditur, II, 180, 253.
 Darius III, frater Oxathræ, pater Statiræ, III, 529, 4. Ariobarzanem filium, utpote Alexandro M. faventem, truncari jubet, IV, 316, 1. Uxorem ejus et filias captivas quam honorifice Alexander habuerit, IV, 357, 5. In bello 350 pellices secum circumduxit, II, 240, 18. Quot annis Ægypti imperium tenuerit, II, 598. Cf. IV, 554, 38, 39.
 Daron, Æthiopiæ opp., III, 351, 3. 333, 2.
 Dascylium in Troade, III, 373, 29, 396, 63.
 Dascylus, Tantali f., Lyci pater, II, 39, 49.
 Dascylus, Gygis f., Mermnada quem Adyattes interficit; ejus uxor gravida in Phrygiam aufugit, mater Dascyli Pontici, III, 382.
 Dascylus, Dascyli f., in exilio natus, Melæ invitanti ut Sardes redeat non obtemperat, III, 383 sq. Ad Syros Ponticos se confert, ubi e Syra muliere Gygem filium suscepti, *ib.* Intercedente Ardye avunculo, a Sadyatte rege ex Ponto ut Sardes redeat denuo invitatur; ipse non obtemperat, sed Gygem filium mittit, *ib.*
 Daselis, opp. Æthiopiæ, II, 478, 42.
 Δατηταί, in rep. Athen., II, 114, 27 a. Εἰς δατητῶν αἴρεσιν δίκη, ad archontem eponymum pertinens, II, 113, 27 a.
 Daulis, Phlegyus sedes, II, 86 a. E Daulide profecti Zetes et Calais Argonautis se adiungunt, II, 38, 42.
 Daunus Diomedem interficit, II, 371, 3. Euippes pater, II, 371, 3. Turni pater, III, 231, 28.
 Dauritas v. Daurentius, Slavinorum dux, IV, 252, 48.
 Davidis historia ex Eupolemo, III, 225, 13. Ejus cum Adado Damasci rege bellum, III, 374, 31. Ejus sepulcrum exspoliat Hyrcanus, II, 414, 74; Herodes, III, 421, 93. Cf. de Davidis regno, IV, 549, 17 sq.
 Davonus, Babyloniae rex antediluvianus, II, 499, 5. Cf. Daos.
 Deballus, Lacharis f., Eurybiadis p., III, 690.
 Decamnichus Euripidem offendit; ab Archelao verberandus poetæ traditur; quare conspiravit, II, 152, 155.
 Decebalus, Dacum regis, ad Domitianum legatio; ejus insolentia (86), IV, 185, 4; ejusdem ad Trajanum legationes duæ (103), IV, 185, 5.
 Decelea in Attica, II, 127, 71.
 Decius Campanus, præsidii Rhégiæ urbi a Fabricio impositi dux, urbe per cædem nefandam potitur; criminis pœnas luit, II, *præf.* p. xl sqq.
 Decius imp. duobus præliis in Mœsia a Gothis victus cadit. Filius ejus Volusianus, III, 674, 16. Ejus ad Priscum Philippopolitarum ducem epistola, III, 676, 19. In Christianos sævit, IV, 598, 149.
 Decennius (P.) Demosthenes, libertus, ex Ariminia urbe longævus, III, 603, 29.
 Decimus Brutus, a Cæsare consul designatus, III, 442, 22.
 Deianira ab Acheloo vitata, III, 631, 8.
 Deianira, Althææ f., ex Hercule mater Hylli, III, 165, 21. 603, 1.
 Δηκαιοί, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
 Deicoon, Hercules et Megaræ f., II, 9, 4; III, 25, 5.
 Deimachus, Nelei f., III, 304, 19.
 Deion, Euryli f., IV, 333, 6; Cephalo pater, III, 309, 5.
 Deion, Hercules f., III, 25, 5.
 Deiphontes, Antimachi f., Hyrnethonem ducit, filiam Temeni, qui rebus summis eum præficit, II, *præf.* viii, 4. Post mortem Temeni regno potitur; idem postea Dryopes contra Dorienses excitat, III, 137, 38.
 Deipneus, heros in Achaia, III, 127, 40.
 Delphyne,Adrasti f., III, 157, 48.
 Delæastartus, pater Astarti, Tyriorum regis, IV, 466, 1.
 Delas Phryx primus æs conflavit, II, 182, 257.
 Delcetadas, pater Belei, IV, 351, 6.
 Deliastræ. De iis lex in Cyrbibus scripta, III, 138, 78.
 Delium, Naxi castellum, II, 156, 168 b.
 Delium, Bœotiæ oppidum. In prælio ad Delium miles pugnat Plato, II, 282, 32.
 Delli, Palici in Sicilia, II, 382, 1.
 Delmium. V. Dalmium.
 Delphyne, Delphici oraculi custos, II, 337, 10.
 Delphi olim Hyperborei, III, 153, 24. Chalcide Delphos venit Latona, II, 318, 46. Delphica platanus, et prope eam signum Latonæ, *ib.* Delphorum coloni Magnetes ad Mæandrum, II, 164, 198 a. Delphos e Creta mittuntur hominum primitiæ, II, 153, 157. Delphorum seditiones unde ortæ, II, 146, 126. Delphica Theoxenia, III, 125, 36; Ὅστωι quinque, III, 107, 6. Delphi lupum colunt, II, 159, 177. Eurysternæ fanum, III, 157, 46; oraculi custos Delphyne, II, 337, 10. Templum extruunt Agamedes et Trophonius, III, 637, 6; reædificant Alcæonidæ, II, 110, 17; templum spoliatum et incensum, IV, 404. Delphus ennuclus templo inscripsit: *Nosce te ipsum*, III, 39, 13. Πινάκων θησαυρός; ejus statua: duæ, III, 123, 28. Delphicus Sicyoniorum thesaurus, III, 123, 27; thesaurus Brasidæ et Acanthiorum, III, 106, 3. Donaria antiqua ænea, pugio Helicaonis, tripus Diomedis; aurea primus dedicavit Gyges; deinde Cræsus; postea Gelo et Hiero, II, 297, 12. Chalcidensium donaria, II, 320, 59. Statua Ἐρμούου, III, 126, 39. Statua Phrynes Thespiensis, Archidami, Lacedæmoniorum regis, et Philippi Amyntæ f., IV, 295, 1. Donaria Lysandri, III, 106, 3. Obelisci, Rhodopidis donarium, IV, 307, 2. Donarium Ampeliotarum, III, 107, 4. Delphorum mensis Bysius, III, 107, 6. Minerva Pronæa, IV, 507, 7. Bacchi sepulcrum, IV, 498, 5. 628, 5. Delphicum oraculum consulunt Heraclæotæ. Pythia ab Heraclide Pontico corrupta, II, 47, 48. Lacedæmonios iterum iterumque exhortatur, ut Pisistratidas pellant, II, 110, 17. Cf. oracula.
 Delphinium. Ἐπὶ Δελφίνῳ δικαστήριον Athen., II, 107, 7.
 Delphini sacri, II, 43 b; delphinorum amores, II, 473, 17. II, 59, III, 510. IV, 422.
 Delphinus mens. apud Æginetas Apollini sacer, IV, 487, 5.
 Delus, olim Cynthus, Asteria, Pelasgia, Chlamydia, Scythias, Ortygia, Cynæthus, non vero Zacynthus, ut nonnulli putant, III, 633, 11. 599, 73. Olim natalis, III, 599, 73. Nunquam terræ motu vexata, IV, 404. Unde nomen habeat, II, 154, 164. Delli Hyperboreis cari, II, 386, 2. Deliorum in excipiendis advenis mos, IV, 493, 6.
 Delia palma, IV, 491, 1. Ortygia, fons, IV, 472, 2. Delli Iridi sacra faciunt in Hecates insula, IV, 492, 3. Mulieres Brizoï sacrificant, IV, 493, 5. Echenices Deliæ donarium, IV, 494, 9. In Delo Pherecydes sepultus, II, 272, 3. Βωμὸς κερατινός, et ara Apollinis τοῦ γενέτορος, in qua victimas mactare non licet, II, 155, 166. 250, 49. Αἰ εἰς Δῆλον πεναετηρίδες Atticæ, II, 120, 47 a. Deliorum saltatio, γέρανος, ejusque origo, II, 250, 49. In Delo Glaucus vates habitat, II, 154, 165. Delios captivos abducit, statusque deorum destruit Athenodoros pirata (Ol. 177, 4), III, 606, 12; urbem instauravit Caius Triarius, *ibid.* Deliaci templi thesauros diripere studet

- Athenio, misso Apelicone. Verum Orbis, praetor Rom., Athenienses ex improvise aggressus clade afficit, III, 269 sq. Deli locus, Olympieum, q. v.
- Demades historicus, IV, 377.
- Demænetus V. Damarchus.
- Demagetus Rhodius, Diagoræ f., Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.
- Demagoras Samius, hist., IV, 378.
- Demaratus hist., IV, 378.
- Demaratus citatur, II, 7, 1.
- Δήμαρχοι Athenis, Clisthenis institutum, II, 111, 18, 108, 8.
- Demarctus, III, 568, 22.
- Demi Attici, II, 357 sq.
- Δημοουργοί, Atheniensium tribus, II, 106, 3.
- Demochares Leuconoensis, Lachetis f., historicus. Ejus vita, II, 445 sqq.
- Democles parasitus, IV, 419, 28. Democles alii, II, 21 a.
- Demetria, solennitas Athenis, II, 477, 31.
- Demetrius Thessaliæ urbs; ejus situs, II, 261, 60. 263, § 12.
- Demetrius ins., postea Parus, III, 633, 6.
- Demetrius quondam ἡ ἐνὶ καὶ νέα ap. Athen. vocabatur in honorem Dem. Poliorc., III, 117, 8.
- Δημητριάς, navis sacra Athen., II, 121, 49.
- Demetrius Phalereus. Ejus frater Himeraeus ab Antipatro interfecit. Ipse postquam a Cassandro ad magnam potentiam erat evectus, luxu diffinebat. Coquus ejus Moschion; puer amatus Theognis, IV, 358, 10. Reip. administratio, vitæque luxuria, II, 475, 27. III, 578, 8. II, 448, 5. IV, 415, 8. Lamia amica, III, 578, 8. Propter Lampionem pellicem cognominatus est Lampito; aliud ejus cognomen, χαριτοβλέφαρος, II, 361, 4. IV, 161, 17. Ob Lamiam suam *Fabula* appellatur, II, 449, 5. Alia ejus pellex Aristagora, IV, 415, 8. Demetrii rogatio, II, 367, 15. Ol. 115 recensum incolarum Atticæ instituit, IV, 375, 1. Xenocratem e servitute redimit, IV, 455, 4. Absens capitis damnatus; statuæ ejus dejectæ et in matulas confectæ; præter unam in arce, III, 582, 32. Annus quo archon fuit, ἀνομιᾶς dictus est, *ib.* Quando se Alexandriam contulerit; quid Ptolemæo I suaserit; ejus fata postrema, atque locus sepulcri, III, 47, 50. Demetrius in *Ægypto*, III, 170, 10. Lyco Rhegino insidiatur, II, 370 a. Ejus dictum, III, 273, 48; de fine regni Macedonici vox fatidica, II, 368, 19. Scripta historica, II, 362.
- Demetrius Poliorcetes ad Gazam a Ptolemæo Lagi prælio vincitur, II, 393, 14. III, 707, 4. Post cladem et obitum Antigoni Ephesus fugit. Ejus captivitas, ætas, mors, regni tempora, III, 706, 2. Atheniensium in eum adulatio, II, 476, 30. 449, 3 sq. III, 117, 8. Demetrii vestitus sumptuosus, II, 477, 31. Quomodo ei adulati sint Thebani, III, 120, 14. Alexandrum, Cassandri f., qui ipsum contra Antipatrum auxilium advocaverat, interfecit, regnoque Macedonia potitur; post regni annos 6 (294-287) a Pyrrho Epirotæ ejectus est, III, 695, 3. 698, 3. 703, 1. Ejus amica Demo, III, 168, 4; Leæna, III, 120, 14; Mania, III, 67, 4; Myrrha Samia, III, 414, 72. Ex Ptolemaide pater Demetrii τοῦ καλοῦ, III, 701, 9 *not.* E Phila pater Antigoni Gonatæ, III, 700, 8. 696, 8; e Lamia pater Philgæ, III, 120, 14. Pater Stratonicæ, quam duxit Antiochus Soter, III, 707, 5. Ejus parasitus Eua-goras gibbus, III, 310, 7.
- Demetrius ὁ Καλός, Demetrii Poliorcetæ et Ptolemaidis f., frater Antigoni Gonatæ, ex Olympiade Larissæa pater Antigoni Donsonis, Cyrenen occupavit, III, 701, 9 *not.* 703, 1. Quando mortuus sit, 701, 10.
- Demetrius II, Antigoni Gonatæ filius et in regno successor;
- regnat annis 10; ex Chryseide gignit Philippum V; filii tutor Antigonus Doston, III, 701, 10. 696, 10. 703, 1. Pyrrhum Epirotam ad Dardium vincit, III, 703, 1. Uxorem ducit Stratonicen, Antiochi Soteris filiam, III, 707, 5; quam postea repudiat, III, 196, 19.
- Demetrius, Philippi V f., frater Persei, cujus machinis interfecit, III, 702, 11. IV, 558, 56.
- Demetrius Soter, Seleuci Philopatoris f., apud Romanos obses; in Syriam redit, Antiochum Eupatorem ejusque tutorem obruncat. Quamdiu regnaverit. Bello contra Alexandrum Balam perit, III, 711, 15. Cf. IV, 559, 59. Pater Demetrii Nicatoris et Antiochi Sidetæ, III, 712, 17, 18. A Timarcho, Mediæ satrapæ, et Heraclide apud senatum R. criminibus oneratur (161 a. C.), II, præf. xi, 13. Ariarathen V Cappadociæ regno ejecit. Quapropter infensus ei Attalus contra Demetrium subornat Alexandrum Balam, *id.* xii, 14. Andriscum comprehendit et Romam ducendum curat, *id.* xiv, 16.
- Demetrius Nicator, Demetrii Soteris f., Antiochi Sidetæ frater, Alexandrum Balam regno ejecit, Ptolemæi Philometoris usus auxilio. Uxorem ducit filiam Ptolemæi Philom. Cleopatram. Impunitatem promittit Heliadæ et Casio Alexandri Balæ ducibus, regis necem pollicentibus. Ob sævitiam in odio est. Deficit ab eo Diodotus, qui Antiochum, Alexandri Balæ filium, in regnum reducere ex Arabia tentat. Demetrius primum contemnit incepta Diodoti; mox ducem cum exercitu contra eum mittit. Contra Arsacem exercitum ducens capitur; hinc *Siripides* ductus, III, 712, 17. II, præf. p. xvi, 19-21. Demetrio capto, uxor ejus Cleopatra cum Æschione Seleucis degit, dum regnum occupat Diodotus, II, præf. xx, 25. Post decennium e captivitate dimissus D in Syriamque reversus, iterum regnat annis tribus, III, 713, 18. Bello tentat Ptolemæum Physconem, qui regem ei opponit Alexandrum Zabinam. Prælio ad Damascus victus Tyrum confugit. Urbem ingredi prohibitus, dum fugam molitur, cæsus perit, III, 713, 20. Ejus filii Seleucus et Antiochus Grypus, III, 714, 21. Militum dux Sarpedon, III, 254, 10.
- Demetrius Eucærus, Antiochi Grypi f., III, 715, 25 *not.*
- Demetrius, Euthydemii Bactriæ regis f., regni fines longissime extendit, IV, 308, 5.
- Demetrius Adramytenus, unde Ixion dictus sit, IV, 161, 18.
- Demetrius Callatianus; scriptor, II, 100 b. IV, 380.
- Demetrius Erythræus, hist., IV, 381.
- Demetrius Iliensis, hist., IV, 381.
- Demetrius Odessanus, hist., IV, 382.
- Demetrius Scepsius, IV, 382.
- Demetrius Salaminus, hist., IV, 382.
- Demetrius Sagalassensis, belli Parthici scriptor, III, 655, 15.
- Demetrii alii historici, IV, 383.
- Demetrius statuarius, III, 135, 69.
- Demetrius, Persæi Cittiensis philosophi pater, II, 623.
- Demetrius, Alexandri pater, e Bithynia Trianus, III, 609, 1. Τῶν δημευομένων ἀπογραφαὶ Athenis ἐν τῇ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ recitantur, II, 116, 32.
- Demo, Cumana Sibylla, IV, 434, 2.
- Demo Antigoni pellex, III, 67, 4; Demetrii Poliorcetæ amica, III, 168, 4.
- Demo Atheniensis orator unus ex iis quos tradi sibi postulavit Alexander M., II, 472, 9.
- Democritus Abderita quo anno natus sit, III, 504, 4. II, 24, *not.* E servitute a Diogora redemptus, IV, 160, 15. Arimnesti, Pythagoræ f., disc., II, 482, 56. Pythagoricorum quandam audivit; Philolai amicus, II, 24, 5. Pythagoreos æmulatur, III, 504, 6. Ejus vita et placita, IV, 161, 21. Athenas venit, III, 504, 5. Anaxagoram carpit, III, 582, 33. Eum Protagoras audivit, III, 583, 36. Vixit

- D. annis 104, abstinentia moritur, III, 609, 2. III, 43, 29. Democriti librorum lectio ad philosophiæ studium Epicurum incitavit, III, 45, 40. Plato libros ejus comburere voluit, II, 290, 83.
- Democriti Troezenii de Homeri patre sententia, II, 16, 2. Democritus Ephesius, hist., IV, 383.
- Demodamas Milesius vel Halicarnassensis, II, 444. Seleuci et Antiochi dux Iaxartem transgreditur, II, 444, 1.
- Demodice, Phruxi noverca, II, 62, 12.
- Demodice Tegeatis, IV, 379, 1.
- Demognetus, hist., IV, 384.
- Demonax Mantineensis, III, 36, 1.
- Demonice Ephesum Brenno prodit, IV, 367, 3.
- Demophilus, Ephori f., II, 86 a; Aristotelem impietatis accusat, III, 581, 28.
- Demophon, Thesei f., Æthrae repetenda gratia Trojam profectus, III, 340, 19. IV, 651 a. Ejus regis anno quarto Troja capta, III, 340, 20. Eo regnante Orestes matricida Athenas venit, III, 386, 50. Demophon Palladium Trojanum à Diomede et Ulysse accipit, II, 10, 5. Palladium rapit, II, 107, 5.
- Demosthenes quomodo linguæ vitium correxerit, II, 307, 17. Discipulus Isai, III, 49, 57, 58. Platonis auditor, III, 49, 60. 61. III, 117, 19. Ejus insoles, III, 49, 59. 50, 63; libidines, II, 492, 13. Mores impudici ei expræbrantur a Pythea, II, 474, 21. Tradi eum sibi postulat Alexander, II, 471, 9. D. Aristonem amicum ad Hephæstionem reconciliationis causa misit, II, 361, 2. Demosthenis mors II, 448, 1. III, 50, 62. III, 162, 7. Orationum insoles, II, 367, 16.
- Demosthenes Bithynus, hist., IV, 384.
- Demostratus Phenæata, IV, 379, 1.
- Demostratus, Charitis maritus, pater Philinnii, III, 611, 30.
- Demostratus Ephesius, Aristonymi p., IV, 330, 3.
- Demostratus, archon Athen. (65 p. C.), III, 622, 52.
- Demoteles historicus, IV, 386.
- Dengisich, Attilæ f.; ejus ad Leontem imp. legatio et cum fratre dissidium (466), IV, 107, 35. Cum exercitu ad Istrum accedit; genuo ad Leontem legatos misit; datum his responsum, IV, 108, 38.
- Denna, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Deorum XII templum in Propontidi promontorio ab Iasone exstructum, Timasias restauravit, IV, 152, 33.
- Derbe, Isauriæ cast., IV, 134, 6.
- Dercefada, Belei regis Assy. mater, III, 210, 1, 2.
- Dercylus Argivus, hist., IV, 386.
- Derdæ, gens Indica, II, 424, 39.
- Derdas, Philæ et Machatæ frater, III, 161, 5.
- Derdas Amyntæ regi, a quo contumeliam passus erat, insidias parat, II, 153, 156.
- Derdium (locus Macedoniae), ad quem Demetrius, Antigoni Gonatæ f., Pyrrhum Epirotam debellavit, III, 703, 1.
- Deucalion, III, 30, 9. Diluvii tempus, III, 503, 3. Deucalionis λάρναξ Larnasso (dein Parnasso) monti nomen dedit, II, 349, 2. Ejus uxor Pyrrha, II, 465, 5 a. Post diluvium appellit in Nemea, Argolidis promontorium; Jovique ἀρσείοι ibi aram exstruit, III, 591, 26. Post diluvium in Epirum profectus, ubi quum in Dodonæ regione a columba oraculum accepisset, incolis locum frequentavit, II, 464 a.
- Deucalion quidam, Abantis f., IV, 327, 3.
- Deus, Argetis et Phrygiæ f., III, 29, 6.
- Δευτερόποτροι qui? iis Furiarum templum ingredi nefas est, III, 131, 50.
- Dexamenæ, Ambraciæ pars, II, 148, 135.
- Dexamenus, Mesoli et Ambraciæ f., II, 148, 135.
- Dexicrates Rheginus medicus, Messanæ habitans, Decium Campanum Rhegio per cædem potitum excæcans ulciscitur, II, *pref.* p. xli.
- Deximontani ad sinum Persicum, III, 476, 39.
- Dexippi oratio ad Athenienses, qui urbe a Gothis capta cum illo profugerant, III, 680, 21. De Dexippo historico v. III, 666.
- Dia, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
- Διακόνιον quid? IV, 450, 7 a.
- Διακτιγταί, judices Athen.; eorum numerus et munera, II, 118, 39.
- Diagoras Rhodius, Damageti f., Olympia (Ol. 79), Pythia et Isthmia vicerat; pugil staturæ maximæ; pater Damageti, Dorici, Acusilai, item Olympiis victorum; ex filiabus nepotes Euclēs et Pisirrhothos, item victores. Horum omnium statuae in Olympia. Filiae ejus Callipatiræ permittitur, ut gymnicos ludos spectet, II, 183, 264.
- Diagoras Melius, ἄθεος cur dictus sit; Democritum redimit, IV, 160, 13; proscibitur, IV, 444, 4, 5. In eum Atheniensium decretum, II, 621, 8; oligarchiam apud Eretrienses sustulit, II, 142, 109. Spartam proficiscitur; Corinthi moritur; Eretrienses ei statuum ponunt, II, 217, 12.
- Dialogos quis primum scripserit, II, 187, 277.
- Διαμετρημένη ἡμέρα in iudiciis Athen., II, 118, 35.
- Diana, Ἐπιτά Ἀρτέμιδες ἢ Τιτανίδες in Phœnicum mythologia, III, 568, 19. — Diana Κορυθαλλία et ὄρθια Lacedæmone, III, 142, 86; III, 458, 114; ἀποφαία ap. Erythraeos, IV, 431. Ἀγοστέρρα Athenis sacra facit ὁ πολέμαρχος, II, 114, 28. Dianæ ποδάγρας fanum Lacedæmone, II, 628, 14. Diana ἐνοδία, IV, 339, 7. Dianæ (λαφρίας) apud Cephalles fanum Molossi spoliatur, II, 217, 17. Diana Capuana, III, 202, 7; Ephesia, III, 397, 65; IV, 371. Orthia in Coryphe, monte Indico, templum habet, II, 441, 4 a. Dianæ Munychiæ vel Brauronæ virginēs ante nuptias initiatur, II, 622, 17. Dianæ et Alpei ara Olympica, II, 36, 39. Dianæ statua a Chiis vincitur, III, 146, 90. Diana Munychia Pygelis colitur, II, 21, 1. Dianæ sacer nullus piscis, IV, 420, 39. Dianam Venatricem colunt Ambracioteæ; quam ob causam? Diana de Ambraciæ possessione cum Hercule et Apolline litigat, III, 344. Dianæ templum in Phryxi portu renovavit Timesias, IV, 152, 33. Diana ad Artygium fontem in Asia nata, III, 326, b. Ejus fanum Aventinum, III, 470, 12; templum Byzantii, IV, 149, 16; in Icaro ins. simulacrum, IV, 287, 1.
- Dianadanus angelus, III, 225, 18.
- Διάσια, Atheniensium festum, IV, 313.
- Dicæarchia Campaniæ urbs, in quam venit Eudoxus Cyzicenus, III, 280.
- Δικαιοκρατικόν πολιτείας εἶδος, II, 242, 23.
- Dicæarchus Messenius, Lacedæmonius, Ætolus, etc., II, 225.
- Δικασταὶ κατὰ δήμους, quos? II, 119, 41.
- Δικαστήρια. Heliææ δικαστηρίου ratio, II, 117, 34. Τὸ δικαστικόν, merces judicialis Athen., II, 126, 66; aliis temporibus aliud, 126, 68 et 69.
- Δικηλασταί apud Lacedæmonios, II, 627, 9.
- Diète, mons Crætae, IV, 289, 2; in quo natus Jupiter, unde nomen habeat, IV, 289, 3. Diætæ Jovis templum, IV, 507, 12.
- Didorus, Hercules f., Sophonis p., III, 214, 7.
- Didymæum Miletii, II, 336, 5. Didymæi Apollinis oraculum, IV, 313. II, 336, 6.
- Didyme, Ptolemæi II amasia, III, 186, 4.
- Dieuchidas, IV, 388.
- Dilmaina (*Delemia*) gens Persis contra Armenios defectorum auxiliatur (571), IV, 271.

- Diluvium** ex narratione Chaldaeorum, IV, 380, 1. 3.
- Dimnus** vel **Damianus**, Homeritarum rex ab Elestha, Auximitarum rege, regno exiit, IV, 178.
- Dina**, Jacobi filia, III, 215, 8. 218, 9.
- Dinaus** Megarensis Chalcedonem condit, postea Byzantii opem ferens praetura Byzantii potitur, IV, 150, 20 sq.
- Dinarchi** duo historici, IV, 391.
- Dindymum**, Cyzici mons, unde nomen habeat, III, 29, 2.
- Dinias** Argivus historicus, III, 24.
- Dinias**, unus ex sexagintaviris in Diomeorum Heracleo, IV, 507.
- Dinias**, ὁ μωροπάλης, voluptati deditus, se ipse castravit, II, 200 a.
- Dino**, Clitarchi pater; ejus scripta, II, 88 sq.
- Dinomenes** Rhodius, Gelae conditor, IV, 319.
- Dinophilus**, archon Athen. (49 p. C.), III, 622, 51.
- Dinytta**, Parrhasius, Damarchi pater, IV, 407.
- Diocles**, Halcyones f., Philolai Corinthii amasius; ejus tumulus Thebis, II, 143, 112.
- Diocles** Panyasis poetae pater, II, 482, 57.
- Diocles** Cynæthensis, CENONAE imitator, II, 285, 56.
- Diocles** Peparethius scriptor, III, 74.
- Diocles**, Philiastius, Pythagoreus, II, 275, 11, 12.
- Diocles** Rhodius scriptor, III, 79, 6.
- Diocles**, Abarum in Arabia princeps, apud quem Antiochum filium Alexander Bala deposuerat, et ad quem ipse Alexander post cladem confugit, II, praef. xvi, 20.
- Dioclis** ὀφθαλμοῦ dictum, IV, 416, 16.
- Diocletianus** Bithyniam, Africam et Aegyptum obtinet, IV, 2. Ad eum Nicomediae versantem erudiendus mittitur Constantinus M., IV, 2. D. Circesium castrum exstruit, IV, 4. Fines imperii Rom. muris copiisque firmat, IV, 14, 5. Diocletianus et Galerius Nisibin conveniunt; hinc legatum ad Narsæum de pacis conditionibus mittunt. Quibus acceptis, uxores et liberos Narsæo restitunt, IV, 189, 14. D. reipublicae misertus necem Carini optat, IV, 198, 13, § 1. Triumphum agit, IV, 198, 13, § 5. Diocletiani somnium, IV, 198, 13, § 6. Dictum, III, 665. Ei ab epistolis fuit Claudius Eusthenes, III, 729. Diocletiani thermæ Rom., IV, 67, 43. Ceterum de rebus Diocletiani cf. IV, 601, 164-167.
- Diodorus** Aspendius, quum Pythagoreus videri vellet, Cynicorum more vixit, III, 42, 26; IV, 503, 20.
- Diodorus** Jasensis cur Cronus cognominatus sit; ejus mors, IV, 161, 16.
- Diodorus** Atheniensis periegeta, II, 353.
- Diodorus** Sardinianus scriptor, III, 489.
- Diodorus** (*Tarsensis*) scriptor ab Athenodoro laudatur, III, 486, 1.
- Diodorus**, Sophacis f., multas Africa gentes subegit, III, 471, 19; ab eo Juba rex genus suum deduxit, *ib.*
- Diodorus** quidam, ad quem vel contra quem Phnias Eresius scripsit, II, 300, 24.
- Diodori** insula ad fauces sinus Arabici, III, 477, 42.
- Diodotus**, cognomento Tryphon, de rebus Alexandri Balæ desperans et Demetrium Nicatorum metuens Antiochenes ad defectionem adducit, regnumque Ptolemæi Philometori offert, II, praef. xvi, 19. Ex Arabia in regnum reducit Alexandri Balæ filium, Antiochum Epiphanem, II, praef. xvii, 21. Antiochum interficit; se ipsum regem declarat; contra satrapas regios et duces familiae regiae bellum suscipit, II, praef. xix, 25; IV, 561, 65. Sarpædonem Demetrii Nicanoris ducem ad Ptolemaidem vincit; deinde copiae ejus marinis fluctibus obruantur, III, 254, 10. In Doro urbe obsessus Ptolemaidem confugit, IV, 644, 40.
- Diogenes** Cynicus nihil scriptum reliquit; ejus disc. Philiscus, III, 164, 17. IV, 503, 21. Ejus indoles, IV, 658; dictoria, III, 582, 34. Ejus Thyestes num ab ipso an ejus discipulis scriptus, III, 583, 35.
- Diogenes** Apolloniatae phil. placita, IV, 162, 22.
- Diogenes** Chalcidensis, hist., IV, 393.
- Diogenes** Cyzicenus, hist., IV, 391.
- Diogenes** Epicureus, e Seleucia Babyloniae oriundus, maledicus, moribus parum honestis, apud Alexandrum Syriae regem versatus, ab Antiocho, Alexandri successore, jugulatur, III, 657, 1.
- Diogenes** Sicyonius, hist., IV, 392.
- Diognetus**, Erythraeorum dux, Milesis in obsidenda Naxo auxiliariam operam praestans, Polycrites Naxiae amore captus, suos hostibus prodit; ipse in tumultu occiditur, IV, 303. II, 156, 168 b.
- Diomea**, festum Athen., IV, 413, 3. 507.
- Diomedea** insula, III, 122, 23. Ejus aves, II, 371, 4. III, 480, 68 a.
- Diomedes** ad Helenam repetendam Trojam proficiscitur, IV, 424, 4. In Patrocli ludis funebris victor, Hippodamæum aeneum, victoriae præmium, Delphis dedicat, II, 297, 12. Palladium rapit, II, 10, 5. Diomedes Argos reversus, III, 338, 10. Aegialeæ uxoris machinatione apud Argivos in crimen venit, Argiscae aufugit, II, praef. VII, 2. A Corcyreis advocatus draconem interficit; in Japygiam transvectus contra Brundusios pugnat; ob id honoribus affectus, a Dauno occiditur; statuae ejus evertuntur, II, 371, 3. 220, 27. Diomedes in Africam appulsus ibique a Lyco in vincula conjectus a Callirhoe liberatur, III, 472, 23. Ejus templum in Timavo ad intima sinuum Adriatici, III, 276, 55. In Italia condit Ἀργυρίπταν; frater ejus nothus Alænus; ejus dira et mors, II, 371, 3. Colitur Argypipis, Metapontii, Thuris, III, 122, 23. Διομήδεις ἀνάγκη, proverb., II, 320, 60.
- Diomnestus** Eretriensis quomodo magna vi pecuniae potitus sit, quae postea in Hipponici Atheniensis manus venerit, II, 199 b.
- Dio** academicus, IV, 391.
- Dio**, ex Arete pater Hipparini vel Aretæi, II, 83, 1. Dionysium juniorem aggreditur, II, 172, 224. Inter comites ejus Eudemus Cyprius et Timonides Leucadius, II, 83 a. Ejus frater Eurymenes, III, 7, 22 a. Ad eum in Siciliam venit Plato, III, 5, 14.
- Dione** in Phoenicum mythologia, III, 568, 19. 20.
- Dionysia** tribus Alexandriae, III, 165, 21.
- Dionysia** fest. Athenis, II, 185, 272.
- Dionysias**, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
- Dionysius** senior, Syracus. tyrannus. Ejus tyrannidem, II, 171, 222, mulier Himeræa praedixit somnio docta, II, 200 b. IV, 641. Dion. cum Locris affinitatem contrahit, II, 174, 231. Adrian condit, IV, 407, 2. Frustra ambit amicitiam Pythagoreorum, III, 7, 22 a. Platonem divitiis cumulat, III, 163, 16; eundem vendi jubet, III, 581, 24. Aristippus Cyrenæus De rebus Libycis libros tres ad Dionysium mittit, II, 79. Aeschines Socraticus eum convenit, IV, 155, 3. Dionysius emit pugillares Euripidis, II, 52, 73, et vestem Alcisthenis Sybaritæ, III, 141, 85. Quenam scripserit Dionysius II, 80.
- Dionysius** junior matrem habuit Doridem Locrensem, II, 307, 10. Ejus in Locrenes virgines scelus. Quare postea uxor ejus et liberi a Locrensisbus omni contumelia affecti misere pereunt, II, 307, 10. Candelabrum Tarentinorum in prytaeo dedicavit, III, 72, 5. Legatos, inter eosque Polyarchum, ad Tarentinos misit, II, 276, 15. Philoxenum poetam cur in lapideas conjecerit, II, 297, 13. Fuit myops et violentus, II, 172, 223; luxuriosus, III, 160, 2. Scenicas vestes induebat, II, 477, 31. Novorum

- vocabulorum architectus, II, 82, 1. Ejus assentator Chirisophus, IV, 414, 6. Tyrannus a Dione victus, II, 83, 1, *μητραχυρτων και τυρπανοφορουμενος* vitam misere finivit, II, 307, 10. Corinthi literas docens Aristoxeno narrat historiam de Damone et Phintia Pythagoreis, I, 273, 9. Supellectilem ejus emit Dionysius Heracleæ tyrannus, III, 529, 4.
- Dionysius, Clearchi Heracleæ tyranni filius, frater junior Timothei, a Satyro tutore educatur, III, 527, 2. A fratre socius regni assumitur; fato defunctum magnifice sepeliendum curat, III, 528, 3. Solus tyrannidem obtinens, Persarum potentia post prælium ad Granicum corridente, ditionem auget; de regno vehementer periclitatur, exulibus Alexandrum M. et postea Perdiccam contra eum instigantibus; post mortem Perdicæ vires ejus et potentia corroborantur, ducta in matrimonium Amastri, Darii III fratre natâ; favent ei cives. Antigono Cyprum oppugnantî auxiliatur; filiam in matrimonium dat Ptolemæo, qui Antigoni fratre natus Hellesponti satrapa erat. Tyranni nomen dedignatus, regis assumit; corporis pinguedine laborat (Cf. III, 15, 16); mortis propinquus regni administrationem et liberorum tutelam relinquit Amastri uxori; regnavit annis triginta, III, 529, 4.
- Dionysius Argivus scriptor, III, 26, 10.
- Dionysius ὁ Χαλκοῦς, Atheniensis, laudatur, II, 200 b.
- Dionysius Characenus, geographus, quem Augustus, ituro ad Parthicas Arabicasque res majore filio, ad commendanda omnia in Orientem præmisit, III, 478, 44. Ad Indicas regiones explorandas missus, II, 442 b.
- Dionysius ὁ Κυρτικός, medicus, III, 576, 19.
- Dionysius Heracleota, Zenonis discipulus, II, 494.
- Dionysius, Jassensis puer, a Delphino amatur, II, 473, 17.
- Dionysius Medus, Diodoti regis temporibus Mesopotamiam tenebat, II, *præf.* xix, 25.
- Dionysius Milesius historicus; ejus tempora et opera, II, 5.
- Dionysius Scytobrachion Lydica sub Xanthi Lydi nomine edidit, III, 342, 9.
- Dionysius Pergamenus, scriptor, III, 489.
- Dionysius, ὁ καλοῦμενος Πετοσάρπας, Ptolemæo Philometori insidias struens ausus excedit; prælio victus in superiorem Ægyptum se recipit, plebemque ibi ad seditionem excitat (a. 166), II, *præf.* p. ix, 8.
- Dionysius Phaselita, scriptor, III, 27.
- Dionysius, Platonis magister, III, 243, 143.
- Dionysius Samius vel Rhodius, Solis sacerdos et historicus, II, 7 a.
- Dionysius Thebanus poeta et musicus, II, 287, 73.
- Dionysius Thrax, Teri f., gram., III, 189.
- Dionysius Thrax, consul an. 419 p. C., IV, 71, 1.
- Dionysius cum Sotele Plutonium colossum Sinope Alexandriam transvexit, II, 614, 73.
- Dionysius ad Gobazem in Colchidem mittitur, IV, 104, 26. Cum Gobaze Constantinopolim venit, IV, 107, 34.
- Dionysius aulæ præfectus in Zenonem imp. conspirat, IV, 619, 211, 4.
- Dionysodorus Træzenius, II, 84 b.
- Dionysodorus Thebanus, legatus a civibus ad Darium Codomannum mittitur, II, 84 a.
- Dionysodorus Bæotus scriptor, II, 84 (Fortasse idem cum antecedente).
- Dionysodorus tibicen, IV, 167, 38.
- Dionysodorus, archon Athen. (56 p. C.) III, 619, 36.
- Dionysodoti Lacedæmonii paenes, II, 626, 5.
- Διόνυσος et Διόνυζος. V. Bacchus.
- Diophantus Amphitropensis, Aristidem accusat, II, 620, 6.
- Diophantus rationes servorum publicorum Athenis ordinat, II, 150, 140.
- Diophantus historicus, IV, 396, 397.
- Diophantus, Mitharæ f., Mithridatis dux, a Fimbria clade afflictor, III, 543, 34. In Cappadociam mittitur, ut Lucullum a Ponti ingressu prohibeat, III, 545, 37. A Lucullo prælio vincitur, III, 549, 43.
- Diopithes, Eleus, Hippiciæ sophistæ pater, II, 59 b.
- Dioscorides Isocratis discipulus, II, 192.
- Dioscorum pars Alexandrinorum ad episcopatum evehere studet, renitentibus reliquis, IV, 101, 22.
- Dioscurorum apparitiones, III, 137, 76 a. Dioscuri Aphidnam et Athenas vastant, III, 118, 10, et Helenam Theseo adimunt, II, 470, 3. Eos Gryllus lustravit, III, 33, 34. Dioscurorum aurigæ Telchis et Amphitus, III, 639, 15. Dioscuris sacer hippodromus Byzantii, IV, 153, 37. Dioscurorum ædes Byzantii, IV, 149, 15. Dioscuri sive Corybantæ sive Samothracæ, Sydyçi f., in Phœnicum mythologia, III, 567, 11.
- Dioscurias, urbs Ponti, unde dicta, III, 639, 15.
- Dioscurias, una ex Albis ins. Libyæ, et alia ad Pontum, quæ postea Sebastopolis, primum Æa dicta, III, 633, 12.
- Dioshieron, Ionix opp., III, 604, 2.
- Διὸς κώδιον quid?, III, 143, 87.
- Diospolis (e. q. Thebæ Ægypti), IV, 348. Ibi templa duo Mosis tempore exstructa, III, 521. Ad eam Demetrii Phalerei sepulcrum, III, 47, 50.
- Diospolitæ Ægypti reges dyn. XI. XII. XIII. XVIII. XIX. XX, vide tom. II, 557. 560. 565. 572-589. coll. II, 534.
- Diotimus Atheniensis, Χώνη, III, 139, 79.
- Diotimus, Asclepiadis Myrleani p., III, 298.
- Dioxippe Agenori parit Sipylum, IV, 379, 2.
- Dioxippus, Damastis Sigensis pater, II, 64.
- Diphila, sacerdos Minervæ Pallenensis, III, 138, 78.
- Diphilus Bosphorianus, IV, 175, 61.
- Dirces historia, III, 628 sq., 366, 14.
- Dirce fons prope Thebas, III, 366, 14.
- Direa, Ætiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Ditalces vel Ditalcon, unus ex Viriathi percussoribus, II, *præf.* xix, 24.
- Ditatus, Rom. in Suania dux, IV, 210. Idem *Exisatus* vocatur p. 211.
- Dithyrambos saltatione imitabantur, II, 284, 48.
- Ditzele, Nicomedis regis uxor prior, Zielex et Lysandræ mater, a cane morsa moritur, III, 600, 75.
- Dius, Apellidis f., Mæonis frater, pater Hesiodi, II, 66, 10.
- Diylulus Atheniensis historicus, II, 360, 1.
- Dizabulus (*Silzibulus* IV, 205, 10), Turcorum dux, contra Ephthalitas bellum gerit; quo absoluto, in Avares arma movenda statuit (c. an. 562), IV, 205, 10. Sogdaitis permittit legatos ad Persarum regem de serici commercio mittere, IV, 225, 18. Deinde ipse legatos ad Persas de amicitia mittit. Quos Chosroes veneno clam tollit, *ibid.* Hæc inimicitiarum origo, *ibid.* Misso Maniach legato, cum Justino amicitiam et armorum fœdus init, IV, 226. Dizabuli domicilium in monte Ectag (*monte aureo*); ejus tentoria et domus opulentiæ describuntur; ibi ad eum venit una cum Maniach reduce Zemarachus, Justini legatus. Contra Persas proficiscitur comitem sibi Zemarochum adjungens; reliquos legatos donis cumulosos dimittit; Zemarcho concubinam Chercidem dono dat; Tagma et Tarchan legatos una cum Zemarcho Constantinopolim redeunte ad Justinum mittit (568), IV, 227 sq., 20. Moritur circa an. 476. Succedit ei Turxanthus filius (q. v.), IV, 247, 43.
- Dizas, Ædesii p., Paræopolitanus, III, 609, 1.

- Dizas, Sarces p., Amphipolitanus, III, 609, 1.
 Dizastes, Bithyis p., Parœopolitanus, III, 609, 1.
 Dmasagoras, Homeri pater, II, 16, 2.
 Doccurrius, Alucii f., ex Æburobisynesia urbe longæ-
 vus, III, 609, 1.
 Doccurius, Lusitanus, Ambati pater, III, 609, 1.
 Δοκιμασία τῶν ἀρχῶν a thesmothetis introducitur, II,
 116, 31.
 Dodonæum oraculum nomen habet a Dodone nymp̄ha
 Oceanide, vel Jovis et Europes f., II, 363, 4. Ex Pelas-
 gia Thessalica in Epirum translatum est, II, 463, 3, 4.
 Ejus quercus fatidica, II, 462, 2. In Dodonæum oracu-
 lum Thebanorum flagitium, II, 198 a. Δωδωναίων χαλ-
 κεύον, III, 124, 30. IV, 326.
 Dodone Italica, III, 153, 20.
 Dodone Oceani vel Jovis et Europæ f., II, 363, 4.
 Dodonidæ nymp̄hæ, Hyades, III, 304, 19.
 Dolba, urbs Adiabenes, III, 587, 11.
 Doliche, ins. ad Lyciam, III, 236, 86.
 Dolfonia Homérica, II, 17, 3.
 Dolionum sedes, II, 38, 45. Macronum finitimi, II, 38, 46.
 Eorum cum Argonautis pugna, II, 18, 6.
 Dolonx Thracum rex, inde a cuius temp̄. polygamia ap-
 Thracæ invaluit, III, 594, 37.
 Dolopes, II, 267, 73.
 Domitianus Cæsar, IX consul (84 p. C.), III, 623, 53.
 Decebali, Dacum regis, ad Domitianum imp. legatio,
 (an. 86), IV, 185, 4. De rebus imp. IV, 479, 106 sq.
 Domitius (L.) Ahenobarba. In ejus locum Octavianus pon-
 tificum collegio adscribitur, III, 429, 4.
 Domnus, Juliani soph. pater, III, 663.
 Donatus Hunnorum regulus dolo interimitur; ad eum le-
 gationem obiit Olympiodorus, IV, 61, 18.
 Dora vel Dorus, urbs Phœnicia. Ejus origines, IV, 363, 2.
 Dorcia, Phalanthi f., Iphicli amore capta, patriam urbem
 hosti prodit, IV, 406.
 Dorcon, Arcadionis f., III, 139, 79.
 Dores e Thessalia Hestiatotide profecti ad Parnassum tres
 urbes conduct (unde τριχάϊτες), II, 349, 4. Ex Hestiatot-
 tide sub Tectapho cum Achæis et Pelagis in Cretam
 migrant, II, 349, 3. Cf. IV, 507, 12.
 Dorica tetrapolis vel tripolis, II, 239, 12.
 Dorica pentapolis; ejus solennitas, ὁ Δῶριος ἀγών, IV, 324,
 23.
 Dorica harmonia, a Thamyri inventa, IV, 402, 8. Ejus in-
 doles, II, 287, 71.
 Dorieus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13. 14.
 Dorieus, Rhodius, Diagoræ f., Olympionica, II, 183,
 264.
 Doricha. V. Rhodopis.
 Dorion, Orphei f., II, 66, 10.
 Dorionis tibicinis dictum, III, 310, 8. IV, 416, 14.
 Dorippe Jovi parit Hellenem, IV, 390, 9.
 Doris, Thessalia pars, quæ postea Hestiatotis, II, 349, 3.
 III, 638, 8.
 Doris, Helladis regio, e qua Dryopes ab Hercule eji-
 ciuntur, II, 138, 98.
 Doris, Nerei uxor, III, 154, 25 b.
 Doris Locrensis, Dionysii junioris mater, II, 307, 10.
 Dorium, Peloponnesi urbs, in qua Thamyris harmoniam
 Doricam invenit, IV, 402, 7.
 Dorium, una ex quatuor urbibus Doricæ tetrapoleos, II,
 239, 12.
 Δῶρων γραφή apud Athenienses ad thesmothetas pertinet,
 II, 116, 31.
 Dorotheus medicus citatur, III, 623, 55.
 Δωροθεΐνας γραφή ad thesmothetas pertinet, II, 115, 31.
 Dorus, Phœnix, Neptuni f., IV, 363, 2.
 Dorus, Hellenis f., Hestiatotide obtinet, III, 638, 8. Tec-
 taphi pater, II, 349, 3.
 Dorus, Caria urbs, II, 618, 2.
 Dorus, Phœnicia urbs, IV, 467, 1; in ea Tryphon ob-
 sessus, III, 644, 40.
 Dorylæum, urbs Phrygiæ, IV, 385, 11.
 Dorylaus, Mithridatis dux, Chios debellat, III, 542, 33.
 Doryclus, Ulyssis et Euippes f., III, 339, 17.
 Doryclus, Phœnicis et Cassiepæ f., III, 302, 4.
 Dosiades historicus, IV, 399.
 Dosithæus Judæus, Cleopatraræ reginæ dux, III, 573, 16.
 Dosithæus, historicus, IV, 400.
 Dotia, Elati f., III, 153, 21.
 Dotis, Asterii et Amphictyonis f., III, 153, 21.
 Dotis Ialysio Symen parit, III, 152, 12.
 Dotium, urbs Thessalia, unde dicta, IV, 317, 2. III, 153,
 21. In eam migrarunt Cnidii, III, 153, 21.
 Dotius, Elati f., IV, 317, 2.
 Dotus, Pelagii aut Neonis f., Hellenis nepos, III, 153, 21.
 IV, 317, 2.
 Doxander Mytilenæus principium fuit belli quod cum
 Atheniensibus Mytilenæi gesserunt, II, 158, 172.
 Dozomanes, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Δραχμή. Nominis origo, II, 138, 101.
 Draco sive Orontes, Syriae fl., IV, 467, 3.
 Draco, pastor asper ovium (μήλων) apud Hesperidas,
 IV, 295, 3.
 Draco, Thebanus, Harmonie pater, a Cadmo interficitur,
 IV, 387, 4.
 Dracontis legislatoris mors, IV, 161, 20. Leges, I, 106, 4.
 Draco Coreyraeus, scriptor, II, 86 a.
 Draco historicus, IV, 402.
 Dracones Laocoontis, eorumque nomina, III, 340, 17 a.
 Dracontides decretum de triginta virorum dominatione
 scripsit, II, 127, 74.
 Δρακόντιον, planta, II, 300, 27.
 Dracontites lapis, IV, 277, 1.
 Δρακόντιον νήσος Libya, III, 238, 124.
 Drangum, urbs Cretæ, IV, 548, 4.
 Drangene urbs Phrada sive Prophthasia, III, 643, 32.
 Dravus fluv., IV, 231, 25.
 Drecon vel Drencon fluvius, IV, 83. 97, 14. (Idem Dricca
 vocatur, IV, 95, 9.)
 Drepane. V. Corcyra.
 Drepanum Ægypti ad sin. Arab. promontorium, III, 477,
 42.
 Dres, Orphei f., Euclis pater, III, 641, 20.
 Dricca fluv. V. Drecon.
 Drimacus, servorum in Chio dux; ejus mors et heroum,
 II, 378, 12.
 Drimo, Alcyonei f., IV, 422, 46.
 Dromeæ parasilii dicitur, IV, 415, 10. 11.
 Dromeæ Cons, gryphis ludere sapiens, II, 322, 67.
 Druidæ Gallorum, III, 323, 7. Eos Aurelianus consulit,
 III, 665.
 Dryas a Clito interfectus, IV, 423, 1.
 Dryum in Attica alterum, alterum in Bœotia, II, 18f,
 254.
 Dryopes, II, 36, 32; sub Dryope ex regionibus circa Sper-
 cheum fl. situs profecti, aut e Doride ab Hercule ejecti,
 Asinen Argolidis incolis frequentant, II, 137, 98. Dryopum
 rex, Melaneus, IV, 344. In Dryopide regione τὰ λουτρά
 τὰ Ἡρακλέους, IV, 344. Dryopibus Argolidis Deiphon
 suadet, ut a Doriensibus deficiant, III, 376, 38.
 Dryops, Arcadis f., Asinen occupat, II, 137, 98. Thioda-
 mantis pater, III, 151, 10, et Cragali, IV, 343.

Δρῶς, locus, quo Prienenses a Milesiis clade afficiuntur (Τὸ περὶ Δρῶν σκότος), II, 160, 179, 336, 6.
 Dryusa, postea Samus ins., II, 159, 175, 215, 10, 1.
 Dubium, Armeniae opp., a civibus, qui ad Rom. deficiunt, relinquunt (an. 571), IV, 271.
 Dubius Gothus Aduallum occidit, IV, 63, 26.
 Dulichium ad Cephalleniam pertinet, II, 350, 6.
 Δούλων πόλις in Libya, III, 155, 38; alia in Creta, IV, 500, 3.
 Dumada, Arabiae opp., IV, 409, 1.
 Dumana, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
 Durines urbis incolae Characem ab Alexandro deducti, III, 473, 44.
 Duris Elaita poeta, II, 466 *not.*
 Duris Samius. Ejus vita et scripta, II, 466.
 Dydalsus, Bithynorum rex, III, 536, 20.
 Dymas ex Eunoe gignit Hecubam, IV, 345, 2.
 Dyme urbs in Bupraside, II, 135, 93.
 Dyndasum, Cariae opp., III, 234, 58.
 Dyrrachium olim Epidamnus; unde dicta urbs, IV, 574, 15; servi ibi publici, II, 150, 140. Dyrrachenus Aretes hist. et Philonides, q. v.
 Dysaules autochthon, e Baubone gignit Protonoen et Nisam (Misam?), III, 302, 6. Cererem hospitio excipit; ejus uxor et filii, II, 339, 3.
 Dyspontium, Piserae urbs, ex qua Antimachus Olympionica, III, 605, 4.
 Dyspontus, Pelopis f., III, 605, 4.

E

Ebenus arbor in India, II, 410, 10.
 Ebidas, Madiani f., III, 214, 7.
 Ebius Tolex. De eo historiuncula, IV, 401, 2.
 Ecbasus, Argi f., Arestoris pater, III, 642, 25.
 Ecbatana, s. Batanea, s. Epiphania, Syriae urbs, III, 644, 50.
 Ἐκκλησία Atheniensium, ἡ κυρία, ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, ἡ τετάρτη. Quenam res in singulis tractari solitae sint, II, 116, 32. 117, 33.
 Echarus, unus e Cnopi regis occisoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote interfectus, IV, 431.
 Echebrates, Phereus, Pausaniae p., III, 703, 2.
 Echebrates, Philiassus, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
 Echedemia. V. Echedemus.
 Echedemus (*abiiis* Echemus), Arcas, Tyndaridas in Atticam invadentes secutus Echedemiam (postea Academiam) de se nuncupat, II, 239, 13.
 Echelaus, dux Penthiliarum, qui in Lesbium coloniam deduxerunt, IV, 459, 12.
 Echemenes, historicus, IV, 403.
 Echemus, Coloni f., III, 78, 4.
 Echeneis fons in Caria, IV, 335, 2.
 Echenices Deliae donarium, IV, 494, 9.
 Echephron, Psophidis f., III, 638, 7.
 Echephylidas, historicus, IV, 403.
 Echeplus, Sicyoniorum princeps, IV, 638 a.
 Ἐγετογώμονες, aquarum claustra, Babyloniae, IV, 283, 8. 284, 9.
 Echetus, Bucheti f., Siculorum tyrannus; ejus mors, III, 153, 25.
 Echiiades, Cypseli filius spurius, ad coloniam deducendam missus, III, 392, 58.
 Echinus insulae; una earum Taphus, II, 28, 1.
 Echinus in Thessalia terrae motu vastata, IV, 381, 2.
 Echion, Spartus, IV, 520, 1.
 Eclectus in Commodum imp. conspirat, IV, 585, 121 sq.

Ecnebalus, Baslachi f., Tyriorum judex, IV, 447, 2.
 Ephantus, Eurycleae pater, IV, 405, 6.
 Ectel (vel Ectag) mons, i. e. *aureus mons*, in quo Tardu Turcorum dux habitavit, IV, 247, 43.
 Edebebus, Lyciae opp., IV, 133, 1.
 Edecon Scythia cum Oreste ab Attila ad Theodosium mittitur. Causa legationis. A Chrysaphio inducitur, ut redire Attilam interficiat, IV, 76, 7. Edeconis consilia perspexit Orestes, IV, 78. Quod sentiens Edecon quae Theodosius et Chrysaphius committere moliantur, Attilae prodit, IV, 80.
 Edessa in Epiro, IV, 127.
 Edessa, in Osrohoene urbs, a Romanis L. Veri Aug. ducibus obsessa, III, 652, 8.
 Edones Thracae Antandrum urbem obtinere, II, 162, 190.
 Edonis, priscum Antandri urbis nomen, II, 162, 190.
 Edosa, opp. Aethiopiae, III, 478, 42; IV, 351, 2.
 Edumaei sive Idumaei Arabes, IV, 525, 22.
 Eetion, qui et Jason, Electrae f., in Cereris signum superbit; quare fulmine interficitur, II, 494, 18.
 Eetion, Brisei f., III, 154, 29.
 Egeria nympa, IV, 400, 1.
 Egesta, Siciliae urbs, III, 573, 13.
 Egestus Trou, a quo Egesta Siciliae urbs, III, 573, 13.
 Ἐλευθερίας Jupiter, IV, 419, 30.
 Ἐισαγγελαί, II, 363, 10. 619, 5, fiunt in ἐκκλησία κυρία, II, 116, 32.
 Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν δίκη ad archontem eponymum pertinens, II, 113, 27.
 El, in Phoenicum mythologia, III, 567, 14. 570, 4 sq.
 Elacatene, Ichthyis et Hesychie f., III, 155, 33.
 Elacatus, Hercules amasius in cuius honorem Ἡλακτία ap. Laedaem. celebrantur, II, 628, 13.
 Elaea, Phoeniciae urbs, III, 575, 17.
 Elaea, locus ad Nicomediam, ab Amazone nomen habet, III, 597, 58.
 Elaeus, Hippothoontidis tribus in Attica demus, II, 356, 13.
 Elaeus urbs, ab Hegesistrato Ephesio condita, unde nomen habet, IV, 488, 3.
 Elatea, urbs Baeotiae, III, 616, 32. Ibi moritur Philippus Cassandri filius, III, 695, 3. Urbs terrae motu laesa, IV, 381, 2.
 Elatus Herculem lucta vicit in Olympia, II, 487, 76.
 Elatus Lapitha, Cænidis (postea Cænei) pater, II, 244, 30; III, 618, 34; Dotii pater, IV, 317, 2. III, 153, 21.
 Elbondis, inter Egyptum et Cyrenen urbs, III, 607, 22.
 Elbysinii in Iberia, II, 34, 20.
 Eldas, Madiani f., III, 214, 7.
 Elatrum, indumentum, IV, 407.
 Elea, urbs Italiae, II, 245, 33.
 Eleas (fluv.?) III, 32, 26.
 Electra, Atlantis f., in Samothracia Strategis appellatur, II, 494, 18; mater Dardani sive Polyarchi, Eetionis sive Jasonis, et Harmoniae, II, 494, 18. Cf. IV, 378, 1. — Electra e Libya in Samothraciam venit; ejus e Jove liberi: Hemithea (?), Dardanus, Harmonia, IV, 378, 1.
 Electri origo, IV, 463. 474. III, 166, 25. III, 156, 41. II, 87 b.
 Electrides portae Thebarum unde nomen habeant, II, 494, 18.
 Electris lacus, III, 156, 41.
 Electryo, Persei et Andromedae f., pater Alcmenes, cum filiis occiditur a Tapho et Telehoia, quod Hippothoes bona iis restituere volebat, II, 28, 1.
 Electryone, Solis et Rhodi f., III, 176, 1.

- Elegia, urbs trans Euphratem sita, III, 587, 5.
 Elei, nomen habent ab Eleo; ab huius filio Epeo nominati sunt Epei, II, 189, 281. Eleorum rex Opus, II, 145, 117. Eleorum lex ab Oxylo lata, II, 135, 93 a. Elei cum Calydoniis litigantes, III, 150, 3, Eleorum resp., II, 135, 92. Hellanodice, II, 135, 92. Elei, jubente oraculo, non opitulantur Lacedæmonis contra Helotes belligerantibus, III, 604, 1. Eleorum coloni Scilluntii, IV, p. 288. Apud Eleos κάλλους ἀγῶνες, IV, 460, 14. Elidis oraculum, II, 239, 14. Apud Eleos Apollo ἑφοράγος, III, 135, 70. Elidis quas partes Caucones olim tenuerint, II, 135, 93. Elis urbs a verbo ἄλιζειν nomen habet, II, 337, 11. In Elin urbem epigramma, III, 139, 80. Elidis urbes: Macistus, II, 219, 25, et Ephyra, II, 61, 5. Mons Mentha, IV, 331, 6. Elei: Alexinus, Euanoridas, Iphitus, Pantaleon, Phædon, Plangon, Pyrrhus, Soterichus, Aristolochus, Agemon, Hellanicus, Cletias, Hippias sophista, q. v.
 Eleon, Bœotiae urbs, Bacidis patria, IV, 474.
 Elephantii Gangaridarum, II, 403, § 12; reliquæ India, II, 406, 40. Eorum apud Indos venatio; belluarum earum historia naturalis, II, 431, 37. 38; longævitas, III, 474, 30. 475, 34; amores et memoria, III, 474, 31; prudentia; vota diis faciunt; quare diis carissimum animal, III, 474, 32; dentes vel cornua, III, 475, 35. Elephantii στρωμάτους, III, 475, 37.
 Elephantide (ab) ad mare 750 passus, IV, 334, 3.
 Elephantini reges dynastiæ quintæ, II, 552.
 Elephas, Indiæ mons, IV, 388, 8.
 Elesbaas. V. Auxumitæ.
 Eleus, Neptuni et Eurypyliæ f., pater Alexidis et Epei, Elidem incolis frequentavit, II, 189, 281.
 Eleus, Cimonis filius, II, 55, 5.
 Eleusis urbs, III, 119, 11; in Achillis clypeo, III, 638, 10. Eleusinis incolæ antiquissimi antochthonous, deinde advenæ Thracæ sub Eumolpo contra Erechtheum auxiliaturi, II, 464 a. Eleusini ludi propter fructum a Cerere datum instituti, omnium antiquissimi sunt, II, 189, 282. Αἱ Ἐλευσινάδες πενταετηρίδες Atheniensium, II, 120, 47 a. Stratonices monumentum Eleusine, III, 187, 4. Eleusinia via sacra, II, 254, 59, 1. 266, 72. Eleusinius, Musæus, II, 23, 1. 284, 51.
 Eleusis, vicus prope Alexandriam, II, præf. x, 8.
 Eleuther, Lycaonis filius, crimine patris vacuus, in Bœotiam fugit, IV, 317.
 Eleutheræ, in Bœotia urbs, unde nomen habeat, IV, 317. Myronis et Lycii patria, III, 116, 2.
 Eleutheria, Platæensium festum, II, 257, § 11. Samiorum, IV, 406. Smyrnæorum, IV, 402, 6.
 Eleuthericus, Macedoniæ urbs, IV, 509, 4
 Eleutherna, urbs Cretæ, IV, 529, 10.
 Eleutheropolitani in Palestina, IV, 55, 106.
 Eli, iudex Judæorum, IV, 549, 17.
 Eliaca philos. secta, IV, 176, 68.
 Elibus Marudachum Baldanem interficit, eique in Babylonice imperio succedit; tertio anno post a Senecheribo captus in Assyriam abducitur. II, 504, 12.
 Eleius, Cephisi et Sciadis f., Tanagræus, Eunosti pater, III, 78, 4.
 Elimææ regi filiam natu majorem despondet Archelaus Macedoniæ rex, II, 152, 154.
 Eliphas, Thamanitarum rex, III, 220, 12.
 Eliön in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
 Eliüs, Barachelielis f., Zobites, III, 220, 12.
 Eloim, in Phœnicum mythol., III, 568, 18.
 Elpidia, Placidia nutrix, IV, 66, 40.
 Elpinice, Cimonis soror et uxor legitima, deinde Calliæ nupsit, II, 54, 3; pro Cimone fratre accusato apud Periclem deprecatur, II, 55, 4.
 Elymæ tibias vel scyfalias, III, 482, 79.
 Elymniū, ad Eubœam insula; inde muribus pelluntur Chalcidenses, qui in Athum montem emigrant, II, 222, 31.
 Elyrus, urbs Cretæ, IV, 528, 6.
 Elysia, quæ loca vocentur, III, 146, 93.
 Elysus campus in Ægypto, III, 511, 8.
 Emathion, pater Aeropi, IV, 445.
 Emathion, pater Romi, IV, 395, 11.
 Emeum, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Ἐμμέλεια, saltatio tragica, II, 283, 44. 284, 50.
 Emmenides, Telemachi f., Xenodici frater, Ænesidami pater, avus Theronis, IV, 433, 5, 6.
 Emmor, Sychemi pater, III, 215, 217.
 Emodus mons, II, 402, 1. 408, 3.
 Empedocles, Metonis pater, Empedoclis philosophi avus, Ol. 71 Olympionica, II, 183, 263. III, 42, 27.
 Empedocles, Metonis f., Xenophanis imitator; Pythagoreos audivit, Pantheam curavit, III, 42, 27. Exæneti f. et Exæneti pater; ejus victoria Olympica, III, 462, 11. 169, 6. Archytæ Tarentini discip., II, 300, 23. Hippasum et Brontinum audiisse fertur; a Pythagoreorum consortio exclusus est, III, 6, 20. Gorgia discip., Pausaniæ amator, III, 162, 12. Ejus divitiæ, vestitus, Καθαροὶ carmen; frater Callicratidas, III, 577, 3. Alia de ejus vita, ætate, moribus, dictis, mortis genere, III, 164, 29. II, 170, 215. 187, 276. II, 24, 6. III, 6, 22. II, 183, 263. Ejus scripta De natura et de femina exanima, III, 162, 12. Tragodiæ num sint genuinæ, III, 6, 21. Ejus καθαρῶδες rhapsodus in Olympia recitavit, II, 249, 47.
 Empedotimus scriptor, II, 197, not.
 Empodus scriptor, IV, 403.
 Ἐμπορικὰ δίκαια a thesmothetis introducuntur, II, 116, 31.
 Ἐμπορίου ἐπιμελητὰι Athenis, II, 119, 42.
 Empusa appellabatur mater Æschinis, II, 493, 17.
 Empylus Rhodius hist., III, 327.
 Enalios, Neptuni f., Olympiæ vicus, III, 640, 18.
 Enalios Æolensis, Phineii filiam deperiens, cum illa se in mare dejecit; a delphino servatur, Neptuno carissimus, IV, 459, 12.
 Enchelanes s. Enchelenses, Illyriæ gens, III, 152, 13.
 Enchelea, vicus Bœotiae, postea Thebæ, IV, 544, 8.
 Endeis Æaco parit Telamonem, IV, 316, 3.
 Endymionis fabula, III, 149, 1. Junonis amore captus, somnum æternum a Jove sibi expellit, IV, 405, 3. Arcas lunæ rationes primus invenit, IV, 426, 2. Vir mysticus apud Cares, cur lunam anfasse dicatur. Ejus sepulcrum, IV, 547, 11. Pater Ætoli, II, 442, 8; Eurypyliæ, II, 189, 281.
 Ἐνη καὶ νέα Athenis quondam Demetrias vocabatur, III, 117, 8.
 Erethiphinaus (?), Æg. rex xxv sec. Eratosth., II, 558.
 Erenbulus, animal quod e mari emergens Chaldæis apparuit, IV, 280, 1.
 Eneugamus, animal divinum ap. Chaldæos, IV, 280, 1.
 Engyium, Siciliae opp. cum Matrum deorum templo a Cretensibus extructo; in eo Ulyssis et Merionis galææ deabus consecratæ. Bello Punico secundo incolæ a Carthaginiensium partibus stant; Niciam civem ad Romanos ut deficient suadentem Prænis tradere volunt; postea a Romanis subacti servantur, Nicia illo pro iis apud Marcellum intercedente, III, 271, 45.
 Ἐγγυθῆκη quid sit, II, 440, 4. III, 133, 58.
 Enipo serva Archoli mater, II, 70, 12.
 Enna, urbs Siciliae, III, 288, 83, quam servi rebellantes

- occupare, et sedem dominationis suæ facere instituunt, II, præf. xxi, 26.
- Enneachordum, instrumentum. mus., II, 286, 64.
- Enneacrurus, olim Callirrhoe, Athenis, III, 32, 27.
- Enochus, i. q. Atlas, Methusalami pater, III, 212, 3.
- Ἐνοδία Diana, IV, 339, 7.
- Ἐνωτοκοῖται in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Entimus, e Gortyne Cretensis, ab Artaxerxe donis cumulatatur, II, 296, 11.
- Entoria Saturno parit Hymnum, Faustum, Felicem, IV, 372, 2.
- Enyalios Libyæ et Neptuni filius, IV, 544, 15; a Marte occisus, III, 597, 57. Enyalio Athenis sacra facit ὁ πολέμαρχος, II, 114, 28.
- Eon, arbor ex qua Argo fabricata, III, 243, 147.
- Ἐώρα, festum ap. Colophonios, II, 164, 197.
- Eordi, primi Amyricæ urbis in Thessalia incolæ, II, 465, 7.
- Epænetes archon Atheniensis Olymp. 46, 1. I, 14, 5.
- Ἐπάβλα Laced., III, 20, 2. II, 242, 23.
- Epaminondas indoles, II, 310, 23. πλείστα γινώσκων, ἐλάχιστα φεγγόμενος, II, 269. Ejus magister Lysis Pythagoreus, II, 275, 11. III, 5, 18; tibiis eum canere docent Olympiodorus et Orthogoras, II, 286, 60. Stesimbrotum filium inobedientem necasse fingitur, IV, 375, 1. Litem de Side agro quomodo diremerit, III, 192, 4. Τὸν ἱερὸν λόχον constituit, II, 200 a. Ad Mantineam ab Anticrate Lacone occisus, II, 192, 3. Ejus dictum, IV, 23, 22.
- Epharoditus Neronem moribundum conficit, IV, 576, 91.
- Epaphus cum Baccho, Osiride et Sarapi compositus, III, 155, 37.
- Epaphus, historicus, IV, 404.
- Eparchides, historicus, IV, 404.
- Epei in Ætolia longævissimi, II, 66, 5. Cf. Epeus.
- Epeis, Ἄgyptius ἱερογραμματοεὺς, theologica scripsit, III, 572.
- Epeus, Elei f., Eleos de se Epeos nominavit, II, 189, 281.
- Ephas, Madianæ f., III, 214, 7.
- Ephesia Attica, II, 111, 19. 112, 20.
- Ephesias, locus ad Pontum Euxinum, ubi Ephesii coloni urbem condere cœperunt, IV, 152, 31.
- Ἐφεσῖς in judiciis Atticis quid?, II, 119, 41.
- Ephesus, II, 309, 16. III, 616, 32. Urbis origines, IV, 371; a servis Samiis condita, IV, 442; unde nomen habeat, III, 597, 58. II, 222, 34. Ephesii coloni in Ephesiada ad Pontum Eux. conserunt; hinc sub Timasia duce Byzantium transierunt, IV, 152, 32. Ephesiorum tyrannus Pythagoras a Basilidis imperio dejectus, IV, 348, 2. Ephesii contra Magnesios belligerant; victoriam iis conciliat Pherecydes, III, 40, 19. Ephesii Magnes ad Mæandrum in servitutem redegerunt, IV, 383. Ephesiæ Dianæ bona Sadyattæ mercatoris dedicavit Croesus, III, 397, 65; Ephesiorum luxuria, IV, 383; tentorium Persicum Alcibiadi figunt, III, 160, 1. Ephesus submersa; a Lysimacho alio loco ædificata, et per tempus aliquod Arsinoe vocata, II, 466 not. Urbem tenet Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 8. Brenno prodit Demonice, IV, 367, 3. Ephesii templi fundamenta, IV, 167, 34. Ephesiæ Dianæ in templo psalterium dedicavit Alexander Cytherius, III, 482, 77. Ephesi Veneri meretrici fanum est, IV, 406. Ephesia Sibylla Herophyla, III, 406, 67. Ephesii: Andro, Antisthenes, Aristonymus, Democritus, Leophantus, Hegesistratus, Menecrates, Menander, Musæus, Parrhasius, Pythermus, Themistagoras, Xenophon, quos vide.
- Ἐφῆται, iudices, nominis origo, II, 107, 5.
- Ephialtes et Otus primi Musis in Helicone sacra fecerunt, IV, 352, 1.
- Ephialtes hortatur Athenienses ne Lacedæmonii contra Helotes auxilio sint, II, 70, 9. Ejus opera usus Pericles potentiam senatus Areopagiticæ dissolvit, II, 126, 66. Nimis rigidus optimatibusque exosus clam occiditur opera Aristodici, II, 126, 67; instigante Pericle, II, 491, 7. Ephialtis (Cimonis ?) Athen. liberalitas, II, 209, 1, 8. Cf. etiam II, 621, 7. 107 b.
- Ephialtes Athen. tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Ephorum ap. Laced. auctoritas, II, 209, 2, 5.
- Ephori Cumani scribendi genus reprehenditur, II, 469, 1. Ejus sententia de Cimbrorum migrationis causa, III, 284, 75.
- Ephorus Cumanus junior hist., III, 664.
- Ephorus, Manalius, periodonica, III, 131, 52.
- Ephraim, Josephi f., III, 216.
- Ephratha sive Bethleem, III, 215.
- Ephthalanus, Ephthalitarum rex, a quo gens illa nomen duxit, Persarum regem Perozem vicit, et Persas e Scorum emporiis expulit; Ephthalitæ deinde a Turcis victi ex regionibus istis expulsi sunt, IV, 270.
- Ephthalitæ a Dizabulo, Turcorum duce, bello petuntur (c. 562), IV, 205, 10. Olim Sogdaitarum domini, IV, 225, 18. Turcis produntur a Catulpho, *ibid.* A Dizabulo Turco subigitur, IV, 226, 270.
- Ephyra, Thessaliæ urbs, postea Cranon dicta, II, 463, 1.
- Ephyra, Elidis urbs, II, 61, 5.
- Ephyra, postea Corinthus, 212, 15.
- Ephyra, mater Aetæ, Corinthia, IV, 405, 4.
- Ἐπιβοιον, sacrificium apud Athenienses, IV, 506, 6.
- Epicarus, vetus nomen Epidauri, II, 137, 97.
- Epicaste, Laii uxor, III, 366, 15.
- Epicaste Agamedæ parit Trophonium et Cercyonem, III, 637, 6.
- Epicaste Clymeno parit Idam, Theragrurum, Harpalycen, IV, 390, 12.
- Epicharmus Cous, Helothalis fil., III, 170, 8.
- Epicharmus Syracusanus et Cerasto urbe oriundus, III, 4, 8; duabus literis alphabetum Græcorum auxit, II, 181, 256. Tres literas, ζ, ξ et ψ, Græcorum alphabeto addidit, II, 3 b. Ab eo multa in sua transtulit Plato, IV, 297, 7; Spes fabula, IV, 359, 17. Quod tribuitur ei carmen Ποικτεία inscriptum Chrysgoni tibicinis est, II, 289, 80.
- Epicles, vir luxuriosus, cicuta vitam finit, II, 199 b.
- Epicles, pater Phrynes Thespicæ, IV, 295, 1.
- Epicomus, Carneadis phil. p., III, 243, 144.
- Epicrates Atheniensis, ad Persarum regem legatus missus, vilis adulator, IV, 414, 7.
- Epicrates, Acharnensis, Themistocli apud Admetum versanti uxorem et liberos misit; quare a Cimone in iudicio vocatus, capitis damnatur, II, 54, 2.
- Epicuri philosoph. fratres Neocles, Charemdemus, Aristobulus; servus ejus Mys, IV, 455, 6. Epicurus primum grammaticus, deinde philosophus; ejus mors, III, 45, 40. Complura de ejus vita, III, 170, 9. IV, 163, 28; magister Idomeni Lampsaceni, II, 489.
- Epidamnus, pater Melissa, avunculus Dyrrachii, III, 574, 15.
- Epidamnus, Illyrica urbs, unde dicta, III, 574, 15. Coryræorum colonia, *ibid.* Epidamniorum βασιλεῖς, II, 149, 140. Reipublicæ status mutatio, *ibid.* Epidamni locus Melissonius, II, 574, 15. Epidamnus capta, III, 672, 6. Epidamno-oriundus Anastasius imp., IV, 141, 5. Urbs a Sidimundo proditur Theudericho, IV, 126 sq.
- Epidaurus, olim Epicarus, a Caribus incolis, quibus postea se adjunxerunt Iones Atticæ, II, 137, 97. Æsculapii sedes, II, 15, 8. Epidauriorum rex Gorgophonus, IV, 361, 1. Epidauri androgynus fuit, III, 619, 37. Epidaurio oriundus Procles et Pamphila, q. v.

- Epidius** (C.) Marullus tribunus, Cæsare auctore, exilio multatus, III, 441, 20; redit, 442, 22.
- Epidromus**, Andromachi f., Larissæus, Thessalorum prætor (192 et 188 a. C.), III, 703, 2.
- Epigenes** Byzantius, II, 510, 23.
- Epigenes** Plinthus in legatione ad Attilam comitatur, IV, 72, 1.
- Epigeus** sive Autochthon in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
- Epigonus** Ambraciota, a Sicyoniis civitate donatus, musicus sollers, a quo epigonium instrum. nominatum est, III, 482, 77.
- Epileon**, Nelei f., III, 304, 19.
- Epilycus** Atheniensis, pater Tisandri, II, 56, 11.
- Epilycus**, Strattii f., Gargettius, III, 138, 78.
- Epimaranite** in Arabia ad sinum Persicum, III, 478, 45.
- Ἐπιμεληταὶ ἐμπορίου**, Athenis, II, 119, 42.
- Epimenes**, Milesiorum æsymneta, III, 389, 54.
- Epimenides** (Atticus), qui postea Buzyges dictus, atrati inventor, II, 182, 258. III, 33, 28.
- Epimenides** Cretensis, III, 133, 88 b, alimo vescitur, III, 40, 18. Ejus anima exit reditque, VI, 162, 23. Curetem appellatum esse ferunt, IV, 454, 1. Unus ex septem sapientibus, II, 336, 4. III, 38, 8. Atticam lustrat, III, 8, 24. Quot annis vixerit, III, 610 *not.* Corpus ejus Lacedæmonii apud se servant, II, 628, 17. Opera quæ sub ejus nomine circumferebantur, II, 21, b. 43 b. IV, 404.
- Epimetheus** musices peritus, IV, 547, 13.
- Epiniucus**, Verinæ domesticus, per sicarium illo insidias struit; illo traditus Verinam rei instigatricem fatetur, IV, 136 b. IV, 618, 211, 2 sq. In Zenonem conspirat, IV, 619, 211, 4.
- Epiniucus** comicus. Ejus fabula Mnesiptolemus inscripta, IV, 418, 23. III, 71.
- Epione** Æsculapio parit Machaonem et Podalirium, IV, 324, 22.
- Epiphania**, Syriae urbs, III, 644, 50; patria Joannis historici, IV, 272, 138.
- Epiphraides**, Euphemi f., Melanopis p., III, 641, 20. Chariphemi filius, pater Melanopis, unus ex Homeri majoribus, II, 66, 10.
- Epirus** Campania dicta a Campo rege, IV, 299, 2. Epirum sibi subjicit Melaneus, Dryopum rex, IV, 344.
- Eam**, absente Pyrrho rege, vastat Lysimachus, II, 453, 6.
- Epirotarum** cum Ambraciotis bellum, IV, 344. In Epiro Aspetus Achilles cognominatur, II, 145, 21. Canes ibi egregii, II, 333, 2; boves, II, 370, 2. Populi: Chaones, Thesproti, Tymphæi, Parauæi, Amymones, Abantes, Casopi, II, 462, 4.
- Epis**, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Ἐπιστάτης πρυτάνειων**, ἐπιστάτης προέδρων, ap. Athen., II, 112, 22. 23. III, 635, 2.
- Epistrophus**. V. Hodius.
- Ἐπιτάφιον ἀγῶνα τῶν ἐν πολέμῳ θανόντων** Athenis procurat ὁ πόλεμαρχος, II, 114, 26.
- Epitimus** Pharsalius in quinquertio a Charippo occiditur, II, 56, 11.
- Ἐπιτρόπων καταστάσεις** ad archontem eponymum pertinent, II, 114, 27 a.
- Epizephyriacæ** saltationes, II, 284, 49.
- Epochus** vel Epiochus, Lycurgi et Antinoes f., IV, 336.
- Epone**, Fulvii Stelli et equæ f., dea equorum curam habens, IV, 292.
- Ἐπώνυμοι**. Στρατεία ἐν τοῖς ἐπώνυμοις, II, 124, 59.
- Equæ** carnivoræ Glauci, III, 301, 1. Equi Celtiberorum, III, 274, 51. Parthorum, *ib.*
- Equus**, locus (ad Pergamum, ut videtur), IV, 160, 14.
- Eranno**bas in Gangem influit, II, 413, 18. 421, 26.
- Erasippus** Locrus poeta, II, 221, 30.
- Erasixenus**, strenuus potator, III, 139, 79; in eum epigramma, *ibid.*
- Eraton**us in. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Eratosthenes** cur Βῆτα?, IV, 163, 25.
- Eraus**, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Erbessus** in Sicilia, III, 19, 3.
- Erchia**, Ægeidis demus, II, 355, 7.
- Erda**, Parthiæ urbs ad Euphratem, IV, 409, 1.
- Erechtheis** tribus. Ejus demi: Euonymus, Themacus, Lamptrae, II, 354, 6.
- Erechtheus** rex, II, 208, 1, § 1, contra Eleusinos et Thraeces eorum socios bellum gerit, II, 464 a. Filiam suam sacrificat, IV, 479, 4. Phorbantem occidit, II, 351, 10.
- Erechtheus** pater Alconis, quem a Chalcidensibus, ad quos confugerat, repetit frustra, II, 462, 5.
- Erembi**, qui ap. Hom. Od. 4, 84 memorantur, quinam sint, III, 288, 85. 86.
- Eresus**, III, 16, 17.
- Eretrienses** equitatu pollentes, oligarchice gubernantur, II, 142, 109. Oligarchiam sustulit Diagoras, II, 142, 109.
- Eretrienses** Diagoras statuum ponunt, II, 217, 12. Circa Pallenen et Atho urbes condunt, II, 141, 106. A Chalcidensibus et Cleomacho prælio vincuntur, II, 141, 107. In bello Ionico Cyprios pugna navali vincunt, Sardesque obsederunt, ut Miletum Persarum obsidione liberarent, IV, 441. Persarum bello appetiti opes Athenas transeferunt, II, 199 b. Eretriam num Menedemum Antigono prodiderit, III, 171, 15. Eretrienses: Athenodorus, Diomnestus, Menedemus, q. v. — Eretriaca phil. secta, IV, 176, 68. Eretriensis ludimagister, II, 46, 1.
- Ereuthalion**, Hippomedontis vel Aphidantis vel Xanthippi f., Arcadam rex, a Nestore Pylio occisus; tumuli ejus inscriptio, IV, 318, 2.
- Ergias** Rhodius, historicus, IV, 405.
- Erginus** Milesius post Tiphyn Argûs gubernator, II, 41, 59 38, 44.
- Erginus** Syrus, Arati dux, Piræeum occupare tentat, III, 22, 3.
- Euribœa**. V. Peribœa.
- Erichthonius** quomodo natus sit; cistæ inclusus a Minerva custodiendus traditur Cecropis filius, II, 22, 1.
- Erichthonius**, Dardani et Batia f., III, 598, 64.
- Eridanus**, i. q. Padus fl., III, 166, 25; nunc Rhodanus, III, 32, 22. Cf. IV, 540, 2, § 9.
- Eridius**, Hæmi f., a quo fluvius dictus, III, 596, 54.
- Eridius**, postea Iris, Ponticus fluv., III, 596, 54.
- Erigone**, cujus historia in Ἐώρας festis cantilenis canitur, II, 164, 197.
- Eriope**, Æantis mater, IV, 638 a.
- Eriphanis**, poetria, Menalceæ venatoris amorem carminibus cecinit, quæ ab illa nomen habent, II, 315, 37.
- Eriphyle**, Talai f., quomodo Amphiarum coegerit contra Thebas proficisci; ab Alcmæone interficitur, III, 305, 23.
- Eriulphus**, Gothorum princeps, auctor conjurationis quam Fravitta repressit, IV, 41, 60.
- Ermenerichus** s. Armenerichus, Asparis f., IV, 135 a, quo tempore pater et Ardaburius frater a Leone imp. cæsi sunt, peregre absens erat, IV, 135 b.
- Ermiuth**, i. e. Judæi, III, 212, 4.
- Ernas**, Attilæ filius natu minimus, cur ceteris carior patri fuerit, IV, 93.
- Ereoadæ**, Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
- Eroensis**, Thersippus, II, 198 b.
- Ἐρω**, in Phœnicum mythol., III, 568 20.
- Errenysis** in Gangem influit, II, 413, 18.

- Erusius Pollio (T.), e Bononia longævus, III, 609, 29.
 Erxias historicus, IV, 406.
 Erycini, in Sicilia, III, 19, 4. Eorum urbs, III, 90, 16.
 Erymanthii apri mater, III, 584, 45.
 Erymanthus, Arcad. opp., postea Phegea, III, 638, 7.
 Erymnæ, Lyciæ opp., III, 234, 66.
 Erymneus peripateticus, magister Athenionis, III, 267, 40.
 Erythia ad Gades insula, III, 100, 3. IV, 476, 1. 477, 3.
 Erythræ. Civitatis rex Cnopus interficitur ab Ortyge, Iro et Echaro, qui a Chiis adjuti tyrannidem occupant, et in cives sæviunt; tandem vero a filio Cnopi Hippote urbs in libertatem restituitur, IV, 431. Prope urbem locus Leopodium, *ib.* Erythraei Basilidarum oligarchiam sustulerunt, II, 163, 195. Milesiis contra Naxios sub Diogneto duce auxiliantur, II, 156, 168 *b.* IV, 203. Erythris Diana *στροφαία*, IV, 431. Dianæ statuam vinciunt, III, 146, 90. Herophyle Sibylla, II, 198 *a.* IV, 474; quot annos vixerit. De ea oraculum, III, 610, 4. Græcis prænuntiat Trojæ excidium, IV, 309. Erythræa poetria, Aristomache, III, 123, 27. Erythraei: Apollodoros hist., Hippias hist., Demetrius, Lamprus, q. v.
 Erythræum mare, unde sit dictum, III, 25, 4.
 Erythrius, Athamantis et Themistūs f., II, 37, 35.
 Erythrius, præfectus prætorio, sub Zenone munere se abdicat (475), IV, 116, 6. Ejus laus, *ibid.*
 Erythrus, Persei filius, mari nomen dat, III, 25, 4.
 Eryx, Siciliæ urbs, II, 480, 46, et quasi arx, III, 288, 83.
 Eryxis, Philoxeni pater, IV, 516.
 Eryxo, Arcesilai II regis uxor, Learchum, mariti interfectorem, necat, III, 387, 52.
 Esar, Æthiopiæ opp., ab Ægyptiis conditum, qui Psammetichum fugerunt, IV, 333, 1. Bioni vocatur Sape, IV, 351, 3.
 Esau, III, 214, 8. 220, 12. Isaurorum stirpis auctor, IV, 136 *a.*
 Esca, Attiliæ filia, quam pater uxorem duxit, IV, 83.
 Ἐσχάρα et βωμὸς; diversa, III, 9, 29.
 Ἐσχάρια, vocatur Libya, III, 238, 17.
 Eslas a Rua Hunno ad Theodosium II de reddendis transfugis legatus mittitur, IV, 71, 1. Denuo ad Theodosium ab Attila mittitur, IV, 81. 95. 96.
 Etazeta, altera Nicomedis regis uxor, Zeilam machinis suis Bithynia expellit; filiorum ejus tutores, III, 537, 22. Post mortem Nicomedis fratri ejus nupsit, *ib.*
 Eteobotadæ, gens sacerdotalis ap. Athen.; nominis etymologia, IV, 402. Eteobotadæ in Scirophoriis, III, 341, 23.
 Eteocretes, II, 349, 4. IV, 507, 12.
 Eteonon in Bœotia, ubi Cereris templum et Cædipi sepulcrum, III, 336, 6.
 Etesias; sic vocabatur Antipater, Philippi f., qui per 45 dies Macedoniæ rex fuit, III, 699, 6.
 Etnitas, panis genus, IV, 407.
 Etrusca dea, Nortia, III, 96, 7. Etruscorum rex Æolus, IV, 504, 1; Annius, III, 230, 26; vita voluptaria, IV, 296, 5; cœnæ sumtuosæ, III, 252, 1. Ex Etruria frumentum Romam convehit Sp. Mælius, II, præf. xxxi. In Etruria terra reperitur aquæ innatans, III, 274; 52.
 Euagoras, Nelei f., III, 304, 19.
 Euagoras, Cleobuli Lindii pater, II, 482, 55.
 Euagoras, Periantri f., Potidæam coloniam deducens perit, III, 393, 60.
 Euagoras gibbus, Demetrii Poliorcetæ parasitus, III, 310, 7.
 Euagoras Cyprius rex ab Eunucho interfectus, II, 166, 204.
 Eualces historicus, IV, 406.
 Eualeni, Arabiæ gens, IV, 409, 1.
 Euander, II, 84, *b.* Hercules disc., III, 470, 13.
 Euanoridas Eleus, Olympionica, Hellanodica, historicus, IV, 407.
 Euanthes, Bacchi f., III, 165, 21.
 Euanthes, CEnopionis f., II, 50, 13.
 Euanthes Cyzicenus, Milesius, Samius, etc., III, 2 *not.*
 Εὐανθῆς, Alexandriae tribus, III, 165, 21.
 Euanthus Calyces amorem repudiat, II, 287, 72.
 Eubœa e Mercurio mater Polybi, III, 202, 6.
 Eubœa, olim Chalcis, IV, 352, Chalcodontis aut Macris, IV, 395, 9. Olim Macris et Abantis, a Thracibus ex Aba Phocica profectis frequentata, II, 141, 105. Cf. IV, 333, 5. Abantes ex ea in Chium migrant, II, 50, 13.
 Eubœa, arx Briarei, III, 594, 42. In Eubœam fugit Eurytus, post expugnatam (in Peloponneso) Eclabiam, II, 36, 33. In eandem ex Attica fugit Alcon, II, 462, 5.
 Ex Eubœa oriundi Macrones ad Pontum, IV, 395, 10.
 Eubœenses ante pugnam ad Salaminem verentes ne a Græcis destituerent propter Eurybiadis ignaviam, Pelagontem cum pecuniæ vi ad Themistoclem mittunt, II, 295, 7. Eubœæ rex Alexander, Crateri f., III, 71. Insula terræ motu quassata, IV, 381, 2. Ejus promontorium Caphareum, III, 11, 36. Eubœus Archemachus, IV, 314.
 Eubœus, Parius, parodiarium poeta, III, 128, 45. II, 343, 27.
 Eubulides, Euphanti magister, III, 19. Pythagoreus, de Pythagora scripsit, II, 279, 23. III, 6, 19.
 Eubulus comicus, II, 248, 41.
 Eucarpia, Phrygiæ pagus vini feracissimus, IV, 453.
 Euchenor, Polyidi f., IV, 638 *a.*
 Eucherius, Stilichonis et Serenæ f., interfectus, IV, 59.
 Euchir, Dædali cognatus, picturam in Græcia invenit, II, 182, 257.
 Euclea, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Euclea, Orphei nepos, pater Idmonidis, III, 641, 20.
 Eucleis, Doriensis f., II, 66, 10.
 Eucles, Diagoræ Rhodii nepos, Olympionica, II, 183 264.
 Eucles, 24 an. ante Euclidem auctor, II, 348, 7.
 Eucles. V. Thersippus.
 Euclides Megaris aut Gela oriundus, III, 243, 142. Ejus placita, IV, 163, 27; discipulus Stilpo, III, 170, 14.
 Euclides, Smilidis p., IV, 466.
 Euclides, Scutlus cogn., parasitus. Ejus dictum, IV, 415, 9.
 Euclides archon Athen., II, 348, 7.
 Eucrates, Athen. archon, III, 40, 17.
 Eucrates, historicus, IV, 407.
 Eueratidas, Bactriæ rex (130 a. Chr.), in India mille civitates subjectas sibi habet, IV, 309, 6.
 Eudicus scurra pugiles et luctatores imitans, II, 284, 48.
 Eudocia, antea Athenais, Theodosii II uxor, saturninum interficiendum curat, IV, 94.
 Eudocia, Valentiniani III et Eudoxiæ f., soror Placidia, a Gensericho capta, frustra a Marciano repetita, IV, 101, 24; a Gensericho Honorico filio despondetur, IV, 104, 29.
 Eudora, Hyas, III, 304, 19.
 Eudoxia, Theodosii filia, Valentiniani III uxor, cum filiabus Eudocia et Placidia a Gensericho capta, IV, 101, 24. 614, 200; libertati restituitur, IV, 104, 29.
 Eudoxi Cyziceni navigationes, III, 279 sq.
 Eudoxus Cnidius in Ægypto apud Chronophidem Heliopolitimum, III, 579, 16; astronomus leges civibus suis scripsit, III, 40, 20. Ejus specula Cnidi, III, 287, 81.
 Eudoxus Rhodius, historicus, IV, 407.
 Euechous (Eueuxius *Euseb.*), primus rex Babyloniorum, qui post diluvium regnat annis 2400, II, 503, 11; filius ejus Chomasbelus, *ibid.*

- Euedochus animal quando apud Chaldaeos apparuerit, IV, 280, 1.
- Euegetes, Polemonis pater, III, 108.
- Euelpis Carystius, IV, 408.
- Euemeridas Cnidius, hist., IV, 408.
- Euenor Ephesius, Parrhasii pictoris pater, II, 304, 4. III, 481, 72.
- Euenus, Martis et Steropes f., Marpessæ filiae raptorem Idam persequitur; non assecutus eum, in Lycormam fluvium se coniecit, IV, 401, 5.
- Euepes, Melesigenis f., Eumetidis pater, III, 641, 20.
- Eueres, Tiresiæ mater, II, 244, 30.
- Euerodachus vel Erodanchus, Babylon. rex antediluvianus, II, 499, 5. 6.
- Euerodeschus, rex Chaldaeorum ante diluuium, IV, 280, 1.
- Eugenii imp. nex, IV, 610, 187.
- Euhages (Οὐάγαι *Strabo*) apud Gallos, III, 323, 7.
- Evilmarodachus Nabucodrosoris filius et successor, II, 505. Altero regni anno necatur, II, 507.
- Euipe Thesprotia Ulyssi parit Leontophronem vel Doryclum, III, 339, 17.
- Euipe, Dauni f., II, 371, 3.
- Euippus, Alabandi pater, III, 644, 48.
- Eulæus et Tigris fluv. ad Characem opp. lacum efficiunt, III, 476, 39. Cf. 478, 44.
- Eulæus eunuchus, nutricius Ptolemæi Philometoris, III, 720, 2 *not.*
- Eulimenis, Cydonis Cretensis filia; ejus amores et mors, III, 300, 1.
- Eulogius philosophus, cui Leo imp. stipendium dedit, IV, 114, 2 a.
- Eumachus Neapolitanus, historicus, III, 102, 1.
- Eumæus, a Telemacho civitate donatus, auctor gentis Coliadarum, II, 147, 133.
- Eumelus Corinthius, II, 20 a.
- Eumenes Cardianus, aurigæ filius, quem Philippus secum abduxit, II, 471, 7. Ei Cappadocia et Paphlagonia gentesque ad Pontum usque ad Trapezuntem assignantur, III, 668, 1. II, 452, 1.
- Eumenes I, Philetæri regis Pergamæni ex fratre nepos, ebrietate mortuus est, IV, 375, 2.
- Eumenes II Amastrin urbem Ariobarzani Mithridatis filio gratis tradere mavult, quam pecunia revendere Heracliensibus, III, 535, 16. Zenophanem Citicem beneficio quodam affectit, II, *præf.* XIII, 14. Assiorum porcos quanti emerit, III, 188, 9.
- Eumetis, Euepis f., Mæonis uxor, mater Homeri, III, 641, 20.
- Eumolpus, ex Thracia venit Eleusinem, contra Erechtheum auxiliaturus, II, 464 a. Ceterum nonnulli tres distinxerunt Eumolpos hunc in modum :
- Eumolpus I, Cerycis pater, II, 351, 11.
- Eumolpus II, Cerycis f., Musæi pater, II, 351, 11.
- Eumolpus III, Musæi f., initiationes invenit; II, 351, 11. Hic primo Eumolpo quinque generationibus junior est, II, 464 a. — Eumolpidarum unus ἐπιμελητής τῶν μυστηρίων, una cum archonte rege, II, 114, 27 b.
- Eunapius Lydus ad Julianum imperatorem Lydorum legatus missus est. Coram eo causam dixit, IV, 21, 15. Musonio Asiæ proconsuli (sub Valente imp.) ab ministris erat, IV, 33, 45.
- Eunapius Sardinus, scriptor, III, 7.
- Euneus, Jasonis et Hypsipyles f., III, 304, 13. 368, 18.
- Euneus, Thesei Amazonem rapientis comes, II, 345, 8.
- Eunoe Dymanti parit Hecubam, IV, 345, 2.
- Eunomus pincerna apud Cœneum talitro ab Hercule occiditur, II, 36, 31. •
- Eunomus, Polycleti f., Larissæus, Thessalorum prætor (191 a. C.), III, 703, 2.
- Eumosta, nympha, Eumosti nutrix, III, 78, 4.
- Eunostus, Eliei f., Tanagræorum heros. De eo historia, III, 78, 4.
- Eunostus, Pythagoræ frater, III, 10, 30.
- Eunus, servorum Siculorum, qui in dominos conspirarunt, dux, et præstigiator, II, *præf.* XXI, 26.
- Euonymitæ, ad Æthiopiam, III, 237, 104.
- Euonymus, una ex ins. Lipareis, III, 285, 78. Inter eam et Hieram ins. nova insula emersit Posidonii ætate, III, 285, 78.
- Euonymus, Erechtheidis demus, II, 354, 6.
- Eupalamus, Simmiæ pater, III, 136, 73.
- Eupatoriam urbem Lucullus strategemate usus cepit, captam diruit, III, 550, 45.
- Εὐπατριδα Atheniense, II, 106, 3.
- Euphantus Olynthius scriptor, III, 19.
- Euphemius, sub Marciano magister officiorum, vir prudens et eloquens, IV, 102, 26.
- Euphemus, Argus navis gubernator, IV, 517, 2. In Laconica ad oram maritimam habitat; ejus posterii in Theram ins. et deinde in Cyrenaicam regionem migrant, II, 87 b. IV, 286, 6.
- Euphemus, Philoterpis f., Epiphradis pater, III, 641, 20.
- Euphemus ab Arcesilao IV ad ludos Pythios missus in Græcia moritur, IV, 517, 1.
- Euphenes, Macedo quidam, II, *præf.* XXIII, 3.
- Euphorbia herba describitur, III, 473, 26. 27.
- Euphorbus, postea Pythagoras, II, 244, 30.
- Euphorbus, Musæi frater, medicus Jubæ regis, III, 473, 27.
- Euphorio, Polymnesti f., Chalcidensis scriptor, III, 71. Apud Prytanim cœnans ciborio immingit, IV, 417, 21.
- Euphraeus Orita a Platone ad Perdiccam missus, IV, 357, 1; multum valuit in aula Perdiccæ; ejus indoles; a Parmenione occisus est, IV, 357, 2.
- Euphranoris τῷ ἀφοπάργου dictum, III, 310, 10.
- Euphranta, Libyæ opp., III, 238, 125.
- Euphrantides, Atheniensis Haruspeç, II, 295, 8.
- Euphratas, Byzantinus, pater Menandri Protectoris, IV, 201, 1.
- Euphratem transgreditur Lucullus, III, 555, 56. Euphratis insula Syrbane, III, 660, 13. Euphratis lapis astiges vel ætites, et herba exalla vel axalla, IV, 362, 6.
- Euphratesiæ oppidum Germanica, III, 659, 4.
- Euphrosyne, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Eupluti magistrianus ab Honorio ad Valiam mittitur de reddenda Placidia, IV, 64, 31.
- Eupolia, Agesilai regis filia, II, 240, 17.
- Eupolis ab Alcibiade in mare dejicitur, II, 483, 61.
- Eupompi Samii draco, IV, 277, 1.
- Euripidis natales, IV, 163, 26. Euripides ad Archelaum regem venit, III, 591. Ei os male olens exprobrat Decamnichus, qui verberandus poetæ traditur ab Archelao rege, II, 152, 155. Euripides Neophonis Medea usus, II, 240, 16, 185, 269; in Medea ex Calliæ tragedia grammatica profecit, II, 321, 62. Euripides versus ex Archelao fab., I, 248, 40. Ejus Andromeda causa fuit ut cholera morbo cives urbis alicujus (Abderitæ, ut videtur) affigerent, IV, 37, 54. Simile quid Theodosii temporibus accidisse videtur, *ibid.* Euripides Telephum fab. correxit, II, 283, 43. De Ætolorum more quodam falsa profuit, II, 187, 278. De Euripide Crantoris dictum, III, 167, 39. Versus poetæ laudantur, II, 264, 3. Euripidis in Icaro insula versantis epigramma, IV, 404, 1; epistolæ ejus quæ feruntur, sunt Asinii Pollionis opus, IV, 310;

- pugillares ejus post mortem poetæ emit Dionysius tyrannus, II, 52, 73 b.
- Euripides quidam Atheniensis, cujus uxorem stuprat Theogenes Samius, II, 216, 10, 7.
- Euripus, II, 261, 29, septies per diem reciprocatur, IV, 395, 8.
- Euromus, Cariae oppidum, IV, 312, 12.
- Euromus, Idriei f., Caris nepos, IV, 312, 12.
- Europæ tres; 1. Oceani f.; 2. Agenoris f.; tertia mulier Thracia, a qua Europa terra nomen habet, IV, 424, 6. — Oceani et Parthenopes filia, II, 349, 1. Nili f., uxor Danai, IV, 432, 1. Europa, Asiæ soror, Oceani filia, terræ parti nomen dedit, II, 61, 4, Europa, Agenoris et Tyrus f., a Tauro Cretæ rege e Tyro urbe, quam ceperat, abducta; mater Sarpedonis et Minois, III, 598, 63. IV, 544, 15.
- Europa terra unde dicta? V. sub v. antec.
- Europus, Syriæ opp. non longe ab Euphrate, ab Edessenis conditum, III, 652, 8; ibi prælium commissum a L. Veri ducibus, III, 653, 11.
- Europus; sic Seleucus Nicator appellavit Rhagam urbem ad portas Caspias, IV, 308, 4.
- Eurotas, Pelop. fl., III, 179. Ejus planta, III, 524, 4. IV, 504, 2.
- Eurotas, Pitanes Laconicæ pater, II, 627, 6.
- Euryanassa Tantalo parit Pelopem, IV, 402, 7.
- Eurybatus, Ulyssis comes, II, 478, 38. Cercops, II, 478, 38.
- Eurybatus proditor, II, 478, 38.
- Eurybiades, Deballi f., Cleodæi pater, III, 690.
- Eurybiades ante pugnam Salaminiam in Peloponnesum recessurus pecunia a Themistocle accepta demulcetur, II, 295, 7.
- Eurybotes, Teleontis f., Argonauta, II, 38, 40.
- Euryclea, Ephantis f., Laio parit Œdipum, IV, 405, 6.
- Euryclea, Athamantis et Inus f., a patre insaniante occiditur, II, 344, 6.
- Eurydamia, Phylei f.; ejus ex Polydo filii, IV, 638 a.
- Eurydice, Actoris f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 3.
- Eurydice, Antipatri f., uxor Ptolemæi Lagi, mater Ptolemæi Cerauni, III, 699, 5. 696, 6. Ejus liberis regnum Ægypti asserere studet Demetrius Phalereus, III, 47, 50.
- Eurydice, filia Cynnares Illyriæ, apud quam in re bellica exercitata contra Olympiadem in pugnam prodit, II, 475, 24. 361, 3.
- Eurygyes. V. Androgeon.
- Euryleon, Ænæ f., III, 70, 8.
- Eurylochus Cychreum e Salamæ ins. pellit, III, 599, 72.
- Eurylochus Cassandrus, IV, 169, 42.
- Eurylyte, Ætæ uxora, II, 40, 54.
- Eurymachus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Eurymedon Aristotelem impietatis accusat, III, 581, 28.
- Eurymenes Syracusanus, Dionis frater, III, 7, 22 a.
- Eurymenes athleta, III, 579, 17.
- Eurynoe, Chytriorum regis uxor, III, 236, 94.
- Euryodia e Jove mater Acrisii, II, 147, 130.
- Eurypon, Soi f., Prytanidis p., III, 603, 1.
- Euryptolemus, Megaclis f., Isodicæ pater, II, 354, 4.
- Eurypyle, Amazonum dux, III, 595, 48.
- Eurypyle, Endymionis f., Neptuno parit Eleum, II, 189, 281.
- Eurypylus, Neptuni et Celænis f., frater Tritonis, ex Sterope pater Lycaonis et Leucippi, rex Libyæ Cyrenaicæ; post eum regnat Cyrene, IV, 285, 3 et 4. Eum Phylarchus appellat Eurytum, fratremque ejus Lycaonem, IV, 285, 4. Eurypylus regnum præmium proponit ei, qui leonem terram vastantem interfecerit. Præmium aufert Cyrene, III, 285, 5.
- Eurypylus, Hyperochii f., Ormeni pater, IV, p. 286.
- Euryrrhoe, Nili f., uxor Ægypti, IV, 432, 1.
- Eurysternæ fanum Delphicum, III, 157, 46.
- Eurysthes, Persei nepos, Stheneli f., frater Iphidis, II, 8, 6; Herculi Thebis Tirynthem profecto labores indicit, III, 369, 20. Admetæ pater, III, 103, 1.
- Eurytanes, Ætolicæ populus ab Euryto nominatus, II, 147, 131.
- Eurythemis, Timandri f. V. Cotto.
- Eurythemiste, Bœoti uxor, II, 330, 2.
- Eurytia, Phineu uxora secunda, III, 302, 3.
- Eurytion, Antigonæ pater, IV, 506, 3.
- Eurytion Heracleensis, adulterio causa seditionis, II, 143, 113.
- Eurytus Phylarcho dicitur qui aliis est Eurypylus, Libyæ rex, IV, 285, 3.
- Eurytus, in Ætolia regulus, II, 147, 131.
- Eurytus, Melanei, Dryopum regis, f., frater Ambraciæ, IV, 344.
- Eurytus, Cæchaliæ (in Peloponneso) princeps, Ioles nuptias Herculi recusat; quare Cæchaliæ Hercules expugnat, filios ejus interficit; Eurytus fuga in Eubœam evadit, II, 36, 33. Ab Hercule occisus est, IV, 591. Pater Toxi, Clyti, Deionis, IV, 333, 6.
- Eurytus Tarentinus, Pythagoreus, II, 275, 12.
- Eurus ventus, III, 296, 101.
- Eusebius, propositus Ravennæ Honorii temporibus; ab Alarico Gotho fustibus necatur, IV, 60, 13.
- Eusebius, comes Petri patricii in legatione ad Chosroem (562), IV, 209, 212.
- Eusebius, dux Rom. in Asia (575), IV, 241, 38.
- Eusebius historicus, III, 728.
- Eustathius Epiphaniensis, histor., IV, 138.
- Eustochione, Cappadox, dux Armeniorum in Juliani expeditione Persica, quam descripsit, IV, 4.
- Euthenæ, urbs Caricæ, III, 125, 34.
- Euterpe Halicarnassensis, mater Themistoclis, III, 3, 2.
- Euthias rhetor Phrynen capitis ream agit, III, 50, 66. Ei quæ tribuitur contra Phrynen oratio Anaximenis est, II, 354, 5.
- Eutychius, Rom. ad Turcos legatus, III, 245.
- Euthycrates, Onomarchi f., Phocensis, II, 146, 125.
- Euthydemus, Bactricæ rex, Demetrii pater, IV, 308, 5.
- Euthymenes archon Athen., IV, 425, 1.
- Euthymenes Χρονικῶν auctor; et alius geographus ex Massilia, IV, 408.
- Εὐθύνας, Athenis, II, 122, 52.
- Euthynus, archon Athen. (Ol. 88, 3), II, 126, 70 a.
- Eutocius Thrax, pecuniam publicam furatus ad Craterum, principem Ascalonitarum, confugit, IV, 55, 106.
- Eutropius, Antiloni regis ἀρχιμάγιστος, II, 87 a.
- Eutropius eunuchus in Rufini locum succedit; ejus iudoles, IV, 44, 66-69. Timasium ex Asia advocat, ut rebus gerendis præficeret, IV, 44, 70; Bargum ad honores evehit; ingratum deinde deprimit, IV, 45, 71; Timasium et Abundantium in exilium ejicit, IV, 45, 72. Contra Tribigildum in Asia rebellem mittit Leonem familiarem suum, IV, 48, 76. Eutropio fidelissimus dux erat Subarmachus, IV, 48, 77. Eutropii potestatem evertit Gainas, 47, 75. Ejus nex, IV, 610, 189.
- Euxantius, Minois f., Mileti p., IV, 334, 1. II, 38, 43.
- Euxanon, unus eorum qui cum Chione in Clearchum Heracleæ tyrannum conjurarunt, III, 527, 1.
- Euxenus Phocæensis Massiliam profectus ibi Nani filiam Pettam in matrimonium ducit, II, 176, 239.
- Euxitheï Pythagorei placitum de anima corpori poenæ causa illigata, II, 303, 2.

Exanetus, Myrmecis p., IV, 175, 61.
 Exanetus, Empedoclis pater, III, 162, 11.
 Exanetus, Empedoclis filius, Olympionica, III, 162, 11.
 Exalla planta, IV, 362, 6.
 Examyas, Thaletis pater ex Cleobulina, II, 482, 52. III, 336, 3.
 Excestidæ citharædi victoriæ, III, 130, 47.
 Excestus, Phocensium tyrannus, incantatos annulos possidet; dolo occiditur, II, 146, 124.
 Exisatus. V. Ditatus.
 Ἐξώκοτος, piscis, II, 325, 73.
 Exuanun, Phrygiæ urbs, postea dicta Azanium, III, 524, 3.
 Ezechias, Judæorum rex, Senecheribi æqualis, II, 503, 11.
 Ezechias Judæus post pugnam ad Gazam cum Ptolemæo Lagi in Ægyptum proficiscitur; ibi Hecataei familiaris factus, cui res Judæorum exposuit, II, 393, 14

F

Fabas cur non edant Pythagorei, II, 197 *not.*
 Fabius absente Papirio dictatore, Samnitas clade affecit, spoliæque cremavit, III, 90, 13.
 Fabius Gurgis Samnitas prælio vincit, IV, 321, 3.
 Fabius (N.) Pictor, historicus, III, 80.
 Fabius (Q.) Cunctator; ejus in tutis consiliis constantia Marcelli consuetudine temperatur, III, 271, 44. IV, 557, 52. Ejus contra Hannibalem prælio certantis mors, IV, 322, 12.
 Fabius (Q.) proconsul in Lusitania (141), III, 98, 7.
 Fabius (Q.) Pictor, historicus, III, 80.
 Fabius Fabricianus, de quo est fabula IV, 401, 3.
 Fabricius consul Thurios a Brutiis et Lucanis obsessos liberat; Rheginis relinquit præsidium sub Decio duce; quo urbe potito, Rheginis patriam restituit, et in auctores cladis animadvertit, II, *præf.* p. xl sq.
 Falerii peste vexati virginem Junoni sacrificare jubentur, IV, 322, 10.
 Fatua, Bona dea, IV, 364.
 Faunus, Mercurii f., ab Hercule, cui insidias struxerat, occiditur, IV, 387, 6. Italiæ rex, IV, 542, 6. Latini pater, III, 244.
 Faustulus. De ejus historia v. III, 74, 1. 75, 2. 76, 2. 84 sqq. III, 410 sqq.
 Faustus, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
 Faustus, Adriani servus, longævus, III, 610, 4.
 Favonius ventus, III, 296, 101.
 Favorinus, Arelatensis scriptor, III, 577.
 Februarius, anni mensis ultimus, intercalationi deputatus, IV, 409. Unde dictus, III, 470, 9.
 Felix, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
 Felix, militum dux dolo Aetii interfectus, IV, 615, 201, 3.
 Festus, sub Valente imp. in Asia proconsul, sævit in eos qui Theodoræ conjurationis participes fuisse artesque magicæ exercere videbantur (374), IV, 29, 39.
 Fidenæ, urbs Albanorum, III, 644, 41.
 Fidentia urbs, ex qua T. Camorius Tertius, III, 609, 29.
 Fimbria in Asiam missus Valerium Flaccum collegam occidit; Mithridatis duces ingenti clade affecit, III, 543, 34.
 Fimbriani milites Archelaum in vincula conjiciunt, III, 546, 40.
 Firmus, Ebi filius, IV, 401, 2.
 Flamines Rom. unde dicti, III, 469, 7.
 Flamininus (T.), Siciliæ prætor, in Hiera ins. sacra facti diis marinis ob novam insulam quæ e mari emerasset, III, 286, 78.
 Follis tributum, IV, 154, 5.
 Fontes mirabiles, II, 373, 9. 10. 396, 2. 434, 39. III, 101, 6.

187, 5. 291, 95. 325, 5. 478, 48. IV, 436, 6-12. 437, 13 sqq.
 Formicæ aurum effodientes, II, 434, 39.
 Fortunatæ insulæ ad Mauritaniam, III, 473, 28.
 Fortunæ fanum Byzantii, IV, 149, 15.
 Francos Attila aggressit a majore puerorum regionum contra Aetium auxilio advocatus, IV, 99, 16. Franci sub Ammigo duce bellum contra Romanos renovant (561), IV, 204, 9. Ab Avaribus appetuntur (565), IV, 219, 14. Sub Sigisberto Avaribus fœdere junctis comitatus præbent (568), IV, 230, 23.
 Fravitha, Gothus nobilis, in Rom. imp. apud Theodosium debebat. Vir probus. Conjuratorem quem Gothorum principes contra Rom. inierant, patefacit, IV, 41, 60. Latrones in Oriente coerces; Gainam ad Chersonesum devincit. Quod victum non sit persecutus a multis ei crimini vertitur; Constantinopolim reduci Arcadius dignitatem consularem defert, IV, 49, 80. 81. 82. 612, 190. Cum Scipione comparatur, *ibid.* Hieracis et Joannis machinis vita spoliatur, IV, 51, 85. 53, 87.
 Fronto, Albutii f., e Philippis Macedo, longævus, III, 609, 1.
 Fulvius (P.) Phryx, libertus, longævus, III, 608, 29.
 Fulvius Stellus ex equa Eponam gignit, IV, 292.
 Furiarum cultus Athenis, III, 131, 49. Furiarum templum δευτεροπύργωις ingredi non licet, III, 131, 50. Furiarum statuæ Athenis, III, 127, 41.
 Fuscus a Domitiano ad Decebalum missus (86), IV, 185, 4.

G

Gabba oppidum Syriæ, III, 479, 52. IV, 471, 8.
 Gabii, III, 74, 1. 76, 2.
 Gabii. V. Abii.
 Gabinius, Pompeji legatus, impedit ne Alexandrini advocatum e Syria Philippum ad imperium evehant, III, 716, 26.
 Gadagale, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Gadda in Arabia, IV, 409, 4.
 Gades, ab Archaleo, Phœnicis f., condita; nominis etymologia, IV, 363, 2 a.; ejus situs astronomicus, III, 287, 81. Ibi Herculis templum in eoque fons memorabilis, III, 291, 95. 100, 5. et arbor, III, 293. Gades venit Eudoxus Cyzicenus, II, 280.
 Gaditanorum mercatorum naves, III, 280.
 Gadius, Jacobi f., III, 215, 9.
 Gæson, palus inter Prienen et Miletum, III, 3, 4.
 Gætuli euphorbiam herbam legunt, III, 473, 27.
 Gagæ, Lyciæ opp., III, 234, 65.
 Gainas Eutropii eun. potestatem evertit, IV, 47, 75. Gainæ rebellio, IV, 49, 79; 610, 190; quam restinguit Fravitha, qui ad Chersonesum prælio commisso Gainam vincit, IV, 49, 92.
 Galactophagorum mores, III, 460, 123.
 Galadene a Davide subacta, III, 225, 18.
 Galaditis Judæorum regio, III, 229, 24.
 Galæstes, Amyndri regis f., Ptolemæi Philometoris familiaris, in pugna contra Alexandrum Balam commissa Alexandrinorum dux, proditionis insimulatus a Ptolemæo Physcone pessimeque habitus, in Græciam aufugit, ac collecto exercitu, regnum Ægypti vindicaturus est filio Ptolemæi Philometoris, quem sibi a patre traditum dictabat, II, *præf.* xviii, 22.
 Galatæ. V. Galli.
 Galatæe fanum in Ætna a Polyphemo exstructum, II, 479, 43.
 Galatea, Dionysii junioris amasia, a Philoxeno poeta vi-tiata, II, 298, 13.

- Galatiæ in Asia origo, III, 536, 19.
Galba imperator, IV, 576, 93.
Galene, Hesychiæ filia, III, 155, 33.
Galepsus Thracica, Thasiorum colonia, III, 32, 19. II, 197.
Galerius Cæsar, victis Persis, cum Apharba Narsæi legato de pace agit (297), IV, 188, 13. Ipse legatum de pacis conditionibus ad Narsæum mittit Sicorium Probum (297), IV, 189, 14. Cf. de Galerio, IV, 602, 168 sq.
Galilæa, III, 229, 24.
Galla, Theodosii I uxor, moritur, IV, 42, 61.
Gallæ, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
Galli et gallinæ ad Herculis et Hebes templum, III, 151, 11.
Galli. Eorum origines; Bardi, Euhages, Druidæ, III, 323, 7. mores, III, 259, 23. 24, 25. 261, 26; eorum bardi, *ibid.*
Galli sub Atepomaro rege Romam obsidentes Retanæ ancillæ strategate repulsi, IV, 320, 1. In Italiam irrumpunt (a. 225 a. C.), III, 90, 17. Ptolemæum Ceraunum clade afficiunt, III, 696, 5. 699, 5; captumque discernunt, III, 534, 14. Galli sub Brenno a Sosthene profligati, III, 699, 6; ad Lysimachiam ab Antigonæ Gonata victi, III, 44, 36. Byzantinos vexant; ab his sæpius impediuntur, ne in Asiam trajicerent; tandem transitum his Byzantini et Nicomedes permittunt; quibusnam conditionibus. Principes eorum erant septemdecim; inter eos eminebant Leonnorius et Lutarius; Nicomedæ contra Bithynos (quos Zipætes frater sibi subjunxerat) auxiliantur; deinde Asiam vastant; Galatiam regionem constituunt, ibique Trogmi Ancyram, Tolistobogii Tabiam, Tectosages Pessinuntem condunt, III, 535 sq., 19. Galorum dux Pessinus, a quo urbs hujus nominis; et alter, de cujus nomine Tauium urbem appellarunt, IV, 312, 13. Recens in Asiam transvecti Mithridati et Ariobarzani auxiliantes Ptolemæi II copias ad mare usque persequuntur, ibique navium Ægyptiarum ancoris potiuntur; hinc Ancyra urbs nomen accepit, IV, 312, 13. In Asiam transgressi Ilium occupant, mox relinquunt, III, 70, 10. Eos vincit Antiochus Soter, III, 71. Galli in Antiochi Hieracis exercitu, III, 710, 8. Galli Tolistobogii, Zeilæ contra Bithynos auxiliantur, III, 537, 22. Heracliensium ditionem invadunt vastantque, III, 537, 22. Mithridatem Ponti regem bello premunt, ejusque sociorum, Heracleotarum, regionem vastant; pecunia ab Heracleotis accepta placati retrocedunt, III, 538, 24. Heraclea potiri tentant; ingentique clade affecti repelluntur, III, 540, 28. Mithridatem profugum insectantes parum aberat quin vivum cepissent, III, 549, 44. Galli a Constantino M. in potestatem rediguntur, IV, 2. Gallia usque ad Alpes positur Constantinus, qui in Britannia contra Honorium imperator renuntiatus erat, IV, 59, 12.
Gallieni imp. uxor odit Ingenuum. Belli contra Ingenuum sævitia (261), IV, 194, 5. Gallieni ad Postumum, qui in Gallia purpuram sumserat (260-267) legationes, IV, 194, 6. Ejus dux Theodotus, IV, 193, 4. Cf. de Gallieno imp. IV, 598, 152.
Gallus, Phrygiæ fl., olim Tyras, III, 233, 47. 202, 5.
Gallus exconsul una eum Volusiano post necem Decii imperator ab exercitu creatur, III, 674, 16. IV, 598, 150 sq.
Gallus, a quo Galli dicuntur castrati, III, 233, 47.
Gambreves, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
Gaminus (L.), e Velia longævus, III, 608, 29.
Gangaridæ ad Gangem elephantis abundant; hanc gentem intactam reliquit Alexander M., II, 403, § 12.
Ganges; fluvii in eum influentes, II, 413, 18.
Gangra urbs unde nomen habeat, III, 232, 43.
Ganyctor, Phegei f., II, 144, 115.
Ganymedes, Trois f., a Minoe captus, III, 370 *not.* 403; de rupe se præcipitem dedit, IV, 400, 3 a; quo anno sit raptus, III, 503, 3. Ganymedes a Tantalò raptus, in venatione occisus, in Olympo Mysiæ ad Jovis templum sepultus, III, 154, 30. Ganymedes Catamitus, IV, 513.
Garætiun, Libyæ castellum, III, 70, 11.
Garamantes, Libyæ populus, IV, 295, 4.
Garamas vel Amphithemis Acacallidis f., a quo Garamantes in Libya dicti, IV, 295, 4.
Gargarenses in Asia m., III, 204, 4.
Gargarus, Jovis f., III, 14, 10.
Gargarus, Lelegum urbs in Ida monte, III, 14, 10.
Garge, Libyæ opp., III, 238, 121.
Gargettus pagus, III, 138, 78.
Garmathone, Ægypti regina, mater Chrysochoæ, III, 502, 2.
Garode, ins. et opp. Æthiopiæ, IV, 351, 3.
Garrhœas, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
Γαργάρες, rapæ, ap. Laced., IV, 307, 3.
Gaurata, ins. sinus Persici, III, 476, 39.
Gaza, Timonis filia, e Tio Bithyniæ longæva, III, 609, 1.
Gaza, opp. Africae ad oram maris Erythræi, II, 477, 42.
Gaza, urbs Phœnicia, III, 237, 100. IV, 470, 6. 548, 15.
Ad eam Demetrius Poliorcetes vincitur, II, 393, 14. Urbs ab Antiocho M. obsessa, III, 180.
Gazaca, urbs Mediæ, III, 660, 10. 587, 3.
Ge, Γῆ, in Phœnicum mythologia, III, 567, 13.
Gea, Arabiæ opp., IV, 409, 4.
Gebadei Arabes, III, 477, 41.
Gedeon, judex Judæorum, IV, 548, 15, § 5.
Gedrosia vel Cedrosia, III, 237, 97. Ejus præfectus Sibyr-tius, III, 668, 1.
Γηγαιεῖς, Pelagii Thessalici in Cyzicena regione, latrones, a Nemæo leone oriundi, II, 18 a. Cum iis Hercules pugnat, II, 38, 45.
Gela urbs et Gelas fluv. Siciliæ, IV, 341, 5; II, 480, 46. Urbs ab Antiphemo Rhodio et Entimo Cretense condita, IV, 342, 5; III, 29, 1; IV, 319. 342, 5. Unde nomen habeat, II, 463, 6; IV, 635 a. Oligarchia ibi mutata est in Cleandri tyrannidem, II, 170, 217; Geloorum coloni Agrigentini, IV, 342, 5. Geloi: Arcestratus, Pausanias, Euclydes, g. v.
Gelæ, gens Scythica, III, 315, 3.
Gelamius, Amasiæ f., pater Harmæ, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
Γέλας, i. e. rex linguâ Carica. Hinc Suagela urbs, i. e. sepulcrum regis, IV, 474.
Geli (Gelæi, Gelyes), gens Mediæ, III, 659, 1.
Gelimerus Vandalus a Justiniano captus, IV, 203, 4.
Gelon, Ætnæ et Himari f., Gelæ urbi nomen dedit, II, 463, 6.
Gelonis tyrannis, II, 171, 221. Gelon, prope Hipponium locum extruxit, qui vocatur Amaltheæ cornu, II, 479, 42. Gelonis statua; eam solam non vendunt Syracusani, reliquas dividentes ob pecuniæ penuriam, II, 82, 2. Gelo tripodem aureum et Victoriam Delphos misit donaria, II, 297, 12. Ad eum venit magus se Libyam circumnavigasse dicens, III, 279, 200 b. Gelonis mors, II, 170, 216.
Γέλν, γεννήται, Atheniensium, II, 106, 3.
Γενεά, Æonis filia, III, 565, 5.
Genethlius Petræus, sophista, III, 663. Genethlius Palæstinus, declamator, memoriæ vi insignis, IV, 160, 13.
Γένος, Æonis f., III, 565, 5; ejus liberi Φῶς, Ἡδρ, Φλόξ; III, 566, 7.
Genserichus Romam vastat; Valentiniani uxorem Eudociam ejusque filias Eudoxiam et Placidiam captivas abducit; Marciani et Avitii legatos re infecta dimittit; Italiam et Siciliam vastare pergit, IV, 101, 24. 614, 200 sq.

- Legatos ad Majorianum imp. mittit, amice transactorus; illo non obtemperante, sed bellum in Africam transfere-
 rente, Maurusiam terram vastat (460), IV, 103, 27. Van-
 dalos et Maurusios ad vastandam Italiam et Siciliam
 transiicit; Recimeri et Leontis ad eum legationes; Eu-
 dodiam filio suo Honoricho despondet, Eudoxiam et
 Placidiam e captivitate dimittit; Olybrium ad imperium
 Occid. evehere studet, IV, 103, 29. Leo per Phylarchum
 legatum ab eo petit ut pacem cum Romanis colat; ille tum
 demum se obtemperaturum dicit, quando Valentiniani et
 Aetii bona sibi traderentur (463), IV, 104, 30, 616, 204.
 Ad eum denuo legatum misit Leo Tatianum pro Italis
 verba facturum (464), IV, 105, 31. Iterum ad eum
 venit Leontis legatus Phylarchus (467), bellum minitans,
 nisi ab ausis desisteret; non cedit Vandalus bellumque
 ipse parat, IV, 109, 40. A Basilisco Leonis duce sæpius
 cladem patitur; tandem donis eum inducit ut vincere se
 patiatur, IV, 110, 42. Severus a Zenone legatus eum con-
 venit; G. pacem propositam admittit; legatum, virum
 integerrimum, admiratur et honorat (475?), IV, 114, 3.
 Genserichi post mortem, sub Honorio ejus filio, fractæ
 et dissolutæ vires Vandalorum, IV, 120, 13.
- Gensora, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. 351, 2.
- Gento Gothus, dux Rom. sub Zenone, IV, 130.
- Γεωμόροι Atheniensium, II, 106, 3.
- Georgius, Zemarchi in legatione ad Turcos comes (568),
 IV, 229, 21.
- Gepidæ sub Cunimundo duce in bello contra Longobardos
 a Justino auxilia accipiunt; contra eos Avares excitat
 Alboinus Longobardorum dux (c. 568), IV, 230, 24.
- Gepidæ iterum auxilium a Justino petentes non obtinent,
 IV, 231, 25. Omnes in Avarum dominium veniunt,
 IV, 234.
- Ger, Libyæ fluv., III, 473, 26.
- Geræstus, Mygdonis f., Parthenopolim in Macedonia con-
 dit, IV, 510, 12.
- Gerania, Megaridis mons, IV, 390, 11.
- Γέρανος, Deliorum saltatio, II, 250, 49.
- Gerasa, Coelesyriæ urbs, patria Cerycis sophistæ et Ari-
 stonis et Platonis rhetorum, III, 575, 17.
- Gerastratus, Tyriorum judex, IV, 447, 2.
- Gergina, ad Idam urbs, postea Gergitha. Ejus origo, II,
 311, 25.
- Gergini, κολάων in Cypro genus; eorum origo Trojana;
 quidam ex iis in Æolidem reversus cum Mysis Gergina
 (postea Gergitha) urbem condit ad Idam montem, II,
 311, 25.
- Gergitha. V. Gergina.
- Gergithes, Milesiorum plebecula, II, 199 b. V. Milesii.
- Gergithia Sibylla in nummis Gergithiorum una cum Sphinge,
 III, 604, 2.
- Gergithius, Alexandri M. assentator. Hujus nomen ut titu-
 lum libro de assentatione præfixit Clearchus, II, 310, 25.
- Germani a Constantino M. in potestatem rediguntur, IV, 2.
- Germanorum victus, II, 264, 32.
- Germaniæ adamantes, III, 205, 11.
- Germanicea, oppidum Euphratesiæ, III, 659, 4.
- Germanus, pater Justini sub Justiniano mil. ducis, IV,
 203, 4.
- Gerontius, dux exercitus sub Honorio; Maximum domesti-
 cum imperatorem renuntiat; se ipsæ interficit, IV,
 60, 16.
- Gerunium, urbs Italiæ, III, 662, 26.
- Geryonis boves ab Hercule abactæ, II, 10, 8; 370, 2.
- Geta, Antonini Caracallæ fratër. Ejus historia, IV, 131, 589.
- Getæ Lysimachus ejusque socium Clearchum capiunt,
 mox dimittunt, III, 531, 5. Getæ πλοφόροι, IV, 374, 3.
- Apud Gefas Saturnus audit Zamolxis, III, 153, 23. Gete-
 nos appellat Arrianus, III, 596, 55.
- Gidica, Commiui uxor, IV, 409, 1.
- Gigantes Rhyndaci fl. ostium obstruere student, IV, 288, 1.
- Gigantes in Syria, IV, 469.
- Gigantomachia, poema parodicum Hegemonis, III, 128, 45.
- Gigis, Parysatidis ancilla, II, 94, 26.
- Gilda, Libyæ opp., III, 238, 123.
- Gindara, vicus prope Antiochiam, III, 661, 16.
- Gingres vocatur Adonis apud Phœnices, II, 21, 2.
- Glauce, Creontis Corinthii f., IV, 302, 2.
- Glaucippus, Alphinoi pater, III, 50, 65.
- Glaucippus, Hyperidis f., II, 493, 14. A patre domo ejici-
 tur, II, 492, 12.
- Glaucippus historicus, IV, 409.
- Glaucius Verus (L.), Lucii f., Placentinus longævus, III,
 608, 29.
- Glaucio, unus eorum qui in Pirææo tyranni erant, IV, 488, 1.
- Glaucius Potniensis, Sisyphi et Meropes f., ab equabus suis
 carnivoris devoratur in Peliae ludis funebribus, III,
 301, 1. Pater Bellerophonis, III, 303, 11. Argus navis
 architectus, IV, 483, 9.
- Glaucius Pontius, Anthedonis et Alcyones f., urinator, Sym-
 men insulam de uxoris nomine appellat, III, 151, 12.
- Glaucus, antea Melicertes, III, 633, 4. Glaucus quando
 Isthmia propter Melicertem instituerit, III, 503, 3. Cum
 Nereidibus in Delo ins. vaticinatur, II, 154, 165.
- Glaucus, Minois f., ab Æsculapio in vitam revocatur, II,
 22, 2.
- Glaucus, Polybi f., Mercurii nepos, III, 202, 6.
- Glaucus, Bellerophonis nepos; ejus clypeus aureus, II,
 371, 3. Glauci demus in Lycia, III, 235, 83.
- Glaucus Chius. Γλαύκου τέχνη quid? II, 288, 77.
- Glaucus Aristus, III, 72, 3.
- Glaucus historicus, IV, 409.
- Gletes, Iberiæ gens, II, 34, 20.
- Glycea, vicus Troadis, III, 108.
- Glyceræ meretricis dicta, II, 314, 36; III, 164, 19.
- Glycerius post mortem Olybrii imperator Rom. occ. a Gon-
 dubale renuntiat; octo mensibus post a Nepote regno
 ejectus presbyter ordinatur, IV, 618, 209.
- Gnathæna, meretrix Athen., IV, 410, 1. Ejus dicteria, III,
 310, 9.
- Gnathænium, neptis Gnathænæ, meretrix, IV, 410, 1.
- Gnomon, Anaximandri inventum, III, 581, 27.
- Gnosippus Laced., vir luxuriosus, III, 193, 7.
- Goar Alanus Jovinum Monguntiaci imperatorum renuntiat,
 IV, 61, 17.
- Gobazes, Lazorum rex, controversias cum Romanis habet;
 Parthorum regis auxilium petit, frustra (456), IV, 102, 25.
 Regno se abdicat, idque filio tradit; Constantinopolim se
 conferre jubetur, IV, 102, 26. Cum Dionysio Constanti-
 nopolim venit (466), IV, 107, 34.
- Godoniel, judex Jud., IV, 548, 15.
- Goliath a Davide victus, IV, 549, 17.
- Golussa, IV, 560, 64.
- Gomorraha et Sodom, IV, 546, 11.
- Gondubales, Rezimeri nepos et successor, post mortem
 Olybrii Glycerium Rom. imperatorem renuntiat, IV,
 618, 209.
- Gondubandus, Rezimeri frater, Anthemium imp. interficit,
 IV, 617, 209.
- Gonni, Thessaliæ urbs; ibi educatur Demetrius Gonatas,
 III, 700, 8.
- Gophoa, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Gora, Æthiopiæ opp. III, 478, 42.
- Gordiani I ad regnum evectio, III, 673, 10. Cf. IV, 597, 147.

- Gordianus II, prioris filius, pater Gordiani tertii, III, 673, 11.
 Gordianus III, Gordiani II f., III, 673, 11.
 Gordias, Psammetichi tyranni pater, II, 140, 102 a.
 Gorga, locus in Persiæ finibus, ubi Constantius legatus Perozem regem convenit, IV, 106, 33.
 Gorgen, Iberorum dux (571), IV, 271.
 Gorgias Leontinus Amelesagoræ scripta expilavit, II, 22 b.
 Ob victus sobrietatem longævus, II, 308, 15. Artem rhetoricam scripsit; Empedoclis magister, III, 162, 12. Num historica scripsit, II, 59 a. Ejus dicta, III, 46, 53. II, 624 not.
 Gorgias de meretricibus Athen. scripsit, IV, 410.
 Gorgo Medusa; nominis significatio, fabulæque interpretatio, II, 87 a. IV, 539, 8. Gorgonis caput a Perseo abscissum, III, 239, 135; IV, 544, 18. Ejus e sanguine τὰ δακρυὰ orta, IV, 313. Gorgonum habitus, II, 381, 23.
 Gorgon scriptor, IV, 410.
 Gorgophonus, Epidauriorum rex; regno pulsus Mycenae condit, IV, 361, 1.
 Gorgopis, Phrixi noverca, II, 62, 12.
 Gorgus, Cypseli frater (filius), Ambraciam deducit coloniam, IV, 344.
 Gorgus, Periandri f., ex curru decidens perit, III, 393, 60. Pater Psammetichi sive Cypseli, III, 394, 60.
 Gorgyra, Sami urbis locus, in quo Bacchus Gorgyreus colitur, II, 481, 50.
 Gorypæus, Cypriorum mensis, IV, 371, 2.
 Gorsitades, Leophanti pater, II, 336, 4.
 Gosomies, rex Ægypti octavus ap. Eratosth., II, 545.
 Gothi Nicopolim et Philippopolim capiunt, Deciumque imp. duobus præliis vincunt, III, 674, 15. Marcianopolim obsident absque successu, III, 675, 18; item Philippopolim, 678, 20, et Siden in Cilicia, III, 681, 22. Anchialum vastant; Nicopolim oppugnant, III, 681, 22. Gothos Juthungos acie vincit Aurelianus (270); legati eorum de pace missi quum insolenter se gererent, re infecta ab imperatore dimittuntur, III, 682, 24. Denuo in Italiam irrumpunt, III, 686, 24. Gothici belli sub Valente initia (366), IV, 28, 37, 35, 47. Gothi Hunnorum impetu pulsus in Romanorum ditionem, trajecto Istro, confugiunt (376), IV, 30, 41, 42. In fines Romanos admissi jussu Valentis, ruptis federibus Thraciam late vastant, IV, 31, 42, 43. Usque ad Constantinopolim excurrunt, IV, 33, 42. Contra eos arma movet Valens, Sebastiano summo duce creato (378), IV, 35, 47. Nicopolim in Thracia deditione capiunt, IV, 36, 50. Gothorum manum Theodosius (an. 379) strategemate usus in Thracia oppressit, IV, 36, 51. Gothi in Romanorum imp. trajicientes, imperante Theodosio, Christianam fidem simulabant, ut fallerent imperatores Christianos, IV, 38, 55. Eorum principes, quos honoribus Theodosius affecerat, contra imp. conjurationem ineunt, auctore et duce Eriulpho; sed horum conatus reprimunt Fravitha Gothus, IV, 40, 60. Sub Alaricho per Thermopylas in Græciam irrumpunt, Athenas obsident, IV, 43, 65; capiuntque, IV, 196, 9. 680, 21. Sub Alaricho Romam capiunt, IV, 58. Gothos, qui sub Rhodogaiso militabant, Stilicho sibi conciliat, IV, 59, 9. Post Adaulphi necem, studio et vi, non successionis lege, dux Gothorum (Visigothorum) creatur Sari frater Singericus; huic post septem dierum imperium interfecto succedit Valia, IV, 63, 26. Gothorum et Sarmatarum in Thraciam incursiones, IV, 63, 27. Gothi cur Truli a Vandalis vocentur, IV, 64, 29. Rex Valia moritur (418); succedit Theuderichus, IV, 65, 34. Gothos in Galliâ sibi adjungit Majorianus imp. (460), IV, 103, 27. Eorum cum Ægidio in Gallia militum magistro dissidium, (463), IV, 104, 30. Cum Sciris bellum gerunt; auxilium a Leone imp. petunt (466), quod recusatur eis, IV, 107, 35. Gothi a ducibus Leontis in deditionem accepti perfide trucidantur (c. 467), IV, 108, 39. Gothus Vitiges a Justiniano captus, IV, 203, 4. Cf. Theuderichus.
 Gracchus (C.) cum conjuratis Capitolium occupare et optimates trucidare tentat, II, præf. XXI, 27.
 Graculi quomodo capiuntur, II, 316, 44.
 Græa, locus prope Oropum, II, 145, 117.
 Græcia. De Helladis septentrionem versus finibus disputatio, II, 263, 61. Græcorum vetustissimorum vita beata, et quæ paulatim ejus factæ sint mutationes, II, 233, 1-6. Græci cur crement cadavera, II, 350, 8. Iis Trojam Æneas prodit, II, 343, 4. Græci coloni in Lusitania, III, 301, 5. Græcia a Sclavinis vastatur (577), IV, 252, 48. Græci veteris mythologiæ corruptores, III, 569, 28.
 Græcus, Thessali f.; ab eo Græci et Granicus nomen habent, III, 70, 6.
 Γραμματεῖς in rep. Athen., II, 113, 24, 26.
 Granicus Pelagus Adramyttium in Mysia condit; pater Thebes, quam duxit Hercules, II, 238, 11.
 Granicus fluv. a Græco dictus, III, 70, 6.
 Granis, fl. sinus Persici, III, 476, 39.
 Gratia in arce Athen., Socratis opus, II, 487, 78. Gratianum et Bacchi ara Olympica, II, 36, 29.
 Gratianus a Britannis imperator renuntiatur, et quattuor mensibus post interficitur, IV, 59, 12; IV, 607, 84.
 Graucome, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Gregorius, Antiochiæ episcopus sub Justino et Mauricio, cum Persis de restituenda concordia agit; ejus consiliarius Joannes Epiphaniensis, IV, 272, 1.
 Griphorum ratio et usus varius, II, 317, 45. Griphi definitio, II, 321, 63. Griphis ludere docti viri insigniores, II, 322, 67. Griphorum exempla, II, 322, 65 sqq. IV, 509, 3.
 Grus biceps, III, 512, 11.
 Gryllus Dioscuros lustravit, III, 33, 34.
 Grylli encomia multi scripserunt, III, 46, 45.
 Grymæa, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Grynenses, II, 617, 1.
 Gryphi aurum custodientes, IV, 430, 3.
 Guntiarus, Burgundionum præfectus, Jovinum apud Mogontiacum imperatorem renuntiat (419), IV, 61, 17.
 Gyges, pater Ardyis et Dascyli ejus, quem Adyattes interfecit, III, 382, 383.
 Gyges, Dascyli et Syrae mulieris f., III, 383; in exilio natus, adolescens a patre Sardes mittitur; ab Ardye, patris fratre, adoptatur; forma et virtute insignis a rege accensetur corporis custodibus, III, 383; mox suspectus regi magnis certaminum periculis objicitur; quibus feliciter superatis tanto carior regi fit; frustra eum calumniis onerare studet Lixus Tylonius. A Sadyatte ad Arnossum mittitur, cujus filiam Tudo regi desponsam Sardes adducat; ei in itinere vim inferre tentat; quo canamine ad regem delato, ut supplicium evitet, ipse Sadyattem interfecit, regnoque potitur; Tudonem uxorem ducit. Quomodo in Lixum sævire volens, tandem ei condonaverit, III, 384, sqq. Primus tyrannus vocatur; quando vixerit, III, 72, 1. Primus feminas castravit, IV, 171, 47. Ob contumelias Magni Smyrnæo illatas Magnesiam capit; hinc Sardes reversus ludos edit, III, 396, 62. Amasiæ suæ (Menaliæ P) tumulum altissimum extruxit, II, 314, 34. Primus aureis donariis Delphicum templum ornavit, II, 297, 12. In Ægypto picturam invenit, II, 182, 257. Ejus gener Melas, III, 396, 63.
 Γυμνοπαϊδαί, festum Lacedæm., II, 626, 5.
 Gymnopædia saltatio, II, 284, 47.
 Gymnosophistæ, magorum posterii, II, 313, 28. Ab his Judæi oriundi, II, 323, 69. Eos audivit Pyrrho, III, 243, 146.

- Gynæopolis Ægypti, unde nomen nacta sit, II, 99, 6.
 Gyptis, Nanni regis filia, II, 177, 239.
 Gyrtion, Thessaliæ vel Perrhæbiæ urbs, II, 464, 5; 455, 11.
 Gyrtonenses: Nicrocrates et Androsthenes, *q. v.*
 Gyrtone, Phlegyæ f., a qua Gyrtion urbs, II, 464, 5.
 Gystate, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Gythymia, Xanthi Milesii uxor, a Gallis capta; ejus mors, III, 307.
- H**
- Habro, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
 Hadrianus sub Lucullo dux in bello Mithridatico, III, 606, 12.
 Hadrianus Cæsar de vita sua scriptum sub Phlegontis nomine publicavit, III, 585. Archon Athen. erat (an. 112), III, 623, 54. Ejus contra Judæos bellum, IV, 328. Nigrini in eum conjuratio, III, 585, 1. Ejus deliciæ Antinous, III, 585. Cf. de Hadriano IV, 581, 113 sq.
 Hæmon, Iphiti Elei p., III, 603, 1.
 Hæmus vel Hæmum (neutro genere,) mons, IV, 122; II, 5, 2.
 Hæmus, Rhodopes frater, ob insolentiam suam in montem conversus, III, 502, 1.
 Hæmus, Scytharum rex, Eridii pater, III, 596, 54.
 Hæmus, Thraciæ tyrannus, Byzantium aggressus a Byzante prosternitur, IV, 149, 17.
 Hæresippi Spartani indoles, III, 194, 8.
 Hagesis, Babyloniorum præfectus et tyrannus post 30 dies a Marudachio Baldane occiditur, II, 504, 12.
 Hagium, Scythiæ locus, ubi Æsculapius colitur, III, 232, 38.
 Halcyone, Dioclis Cœrinthii mater, filii amore ardet, II, 143, 112.
 Halcyonii dies quot? IV, 378, 3.
 Halia, soror Telchinum, Neptuno sex liberos parit, inter eosque Rhodum, III, 175. Halia post mortem Leucothea, III, 175.
 Haliacmon, priscum nomen Inachi fluvii, IV, 291, 4.
 Haliacmon Tiryntius insaniens in fluvium se conjicit, qui de eo nomen nactus est, IV, 291, 4.
 Ἁλιακὸν, ἑλικωνίδος ἕως, ap. Rhodios, II, 256, § 5.
 Haliartus vel Hariartus, Bœotiæ urbs, IV, 339, 5; ἀνασθησιας sedes, II, 260, 25.
 Halicarnassus urbs, olim Isthmus et Zephyrium sive Zephyria, III, 574, 16. Halicarnassensis poetæ sunt Cypria carmina, II, 444, 3. Halicarnassenses: Euterpe, Androh, Panyasis, Polyarchus, Demodamas, Antheus, quos vide.
 Halimusius, Thucydides hist., III, 116, 4.
 Halizonum sedes, II, 342, 3; apud Homerum sunt Bithyni; unde dicti sint; dux eorum Hodius sive Rhodoetes, III, 495, 45.
 Haloëus, Thessalus, Iphimedæ pater, IV, 304, 2.
 Halonnesi ins. sinus Arabici, III, 477, 41.
 Halycus, Siciliæ urbs, II, 480, 46.
 Halys a Sinope fallitur, II, 161, 186.
 Halys fluv., IV, 309.
 Hamamelides vel homemelides, piri genus, IV, 287, 3.
 Hamilcaris Syracusæ obsidentis somnium (309), IV, 290, 9.
 Hammodara, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Hannibal Saguntum capit, III, 91. 18. L. Cincium Alimentum capit; quantis cum copiis in Italiam transgressus sit, III, 96, 8. Ad lacum Trasimenum Romanos clade afficit, III, 92, 19. Post victoriam Cannensem captos Romanos juratos ad senatum R. misit, III, 98, 4. Somnio monetur ut ab ira Junonis Lacinia sibi caveat, III, 100, 1. Minoribus præliis aliquoties a Marcello victus, III, 471, 17. Ephesi cum Corn. Scipione Africano colloquium habet, III, 98, 6. In Bithynia ad Libyssum locum moritur, III, 600, 75 a.
 Hanno primo bello Punico in Sicilia magnis cum copiis trajicit; ejus res gestæ, III, 18, 3 et 4.
 Harma, Gelamii f., Arami p., rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Harma, Bœotiæ locus, unde dictus, III, 337, 8. IV, 471.
 Harmatius nomus, Olympiæ aut Mysorum inventum, II, 23, 3.
 Harmatius. V. Harmatus.
 Harmatus vel Harmatius, Plinthæ f., in Libya contra An-sorianos prospere pugnat; morbo moritur; viduam ejus duxit Constantius, scriba Attilæ, IV, 98, 14.
 Harmatus vel Harmatius, cognatus Basilisci; ejus cum Zenonide, uxore Basilisci, amores; ad summos honores proveci vanitas et crudelitas; ab Onoulpho occiditur, IV, 117, 8. Verinam servat; cum Basilisci uxore Zenonide adulterans ad summos provehitur honores; bellum contra Zenonem ei committitur, ad quem deinde defecit. Zenone in regnum reduce, Harmati filius Basiliscus Cæsar creatur; ipse postea in frustra discerptus est, IV, 136 b.
 Harnodius et Aristogiton, III, 48, 54. II, 200 a. Harnodius cur contra tyrannos conspiraverit, II, 111, 17. Τοῖς περι Ἀρμόδιον ἐναγίζει ὁ πολέμαρχος, II, 114, 28.
 Harnodius Lepreatus, Hircæus, IV, 411.
 Harmonia, Jovis et Electræ f., cum Jasione et Dardano in Samothraciam venit, ubi uxorem duxit Cadmus, III, 154, 28. 598, 64. IV, 378, 1. De matris nomine Thebarum portas Electridas nominavit, II, 494, 18. Ejus monile Eriphylæ datum, III, 305, 23. — Harmonia, Dracontis Thebani f., II, 387, 4.
 Harmonia Thessalica, IV, 349, 4.
 Harmoniæ Lydiæ, Ionica, Doricæ indoles, II, 287, 71.
 Harpagias, portus Mysiæ, IV, 400, 3 a.
 Harpali in Pythionice scortum prodigalitas, III, 259, 22.
 Harpalyce cantileua, II, 287, 72.
 Harpalyce, Clymeni et Epicastæ f., a patre stuprata, Alastori descenditur; mox vi ad patrem reducia, filii carnes ei apponit, et a diis in avem mutatur, IV, 390, 12.
 Harpastus, Cariae fluvius, IV, 312, 10.
 Harpocratio (C. Ælius), scriptor, IV, 442.
 Harpyiæ a Sole Phineo immissæ, a Boreadibus abiguntur, III, 302, 3.
 Haterius (Q.) Antoninus, consul (56 p. C.), III, 619, 36.
 Hebdomecontacometæ in Æthiopia, III, 477, 42.
 Hebes et Herculis templum, III, 151, 11.
 Hebræi unde dicti, II, 644, 49.
 Hebrus, Thraciæ fluv., IV, 367, e Rhodope defluens, ad Ænum se eructans, III, 79, 5.
 Hecæ locus, in quo degens Persei filia Hecate nominata est, II, 8, 4.
 Hecatæum Milesium exscripsit Damastes, II, 64.
 Hecatæus Abderita vel Tejus, historicus, II, 384 a.
 Hecate Britomartin parit, III, 8, 23; et Scyllam, II, 10, 8, et Cratain, IV, 495, 18. Ejus fanum in Paphlagonia a Medea consecratum, III, 15, 14. Fanum Byzantii, IV, 149, 15; statua lampadifera Byzantii, IV, 151, 27.
 Hecate, Persei f., Æetæ uxor, Medææ et Circes mater, venefica, II, 8, 4. Sec. nonnulli ab Hecis loco nomen habet, II, 8, 4.
 Hecates insula sive Psammetiche sive Psammitæ ad Delum sita, unde nomen habeat; ibi Iridi sacra faciunt Delii, IV, 591, 2, 3.
 Hecatombæonis die octavo sacra Theseo faciunt, II, 354, 3.
 Hecatombæus, Milesius, Ol. 187 Olympionica, III, 606, 12. Ἐκατομβόνα Martii in Lemno insula offerebantur, IV, 397, 501, 9.

- Hector ex Andromache pater Scamandrii, III, 373, 29. Ejus filii nothi, Ophryneus et Scamandrius, IV, 301, 1. Cf. IV, 628. Ejus ossa ex Ophrynio in Bœotiam translata; magnoque Hector apud Thebanos in honore est, III, 310, 6. Hectoris figuram referebat Lacedæmonius quidam, IV, 460, 17.
- Hector, Chiorum rex, Abantes et Cares pellit; ab Ionum conventu tripodè honoratur, II, 50, 13.
- Hecuba, Dymantis et Eunoës, aut Cissei et Telecleæ f., IV, 345, 2. Cf. IV, 648 a. Ejus sepulcrum, Κυνὸς σῆμα, III, 305, 25.
- Hedera Bacchica, *Chenosiris* ægyptiace, III, 324, 3.
- Ἡδῶπνον, agnus recens natus, III, 147, 97.
- Hegemon Alexandrensis ex Troade, poeta, IV, 412. III, 128, 45.
- Hegesander Salaminus, scriptor, IV, 422.
- Hegesander Delphus, scriptor, IV, 412.
- Hegesianax Alexandrinus, III, 68.
- Hegesidamus, Hippiae sophistæ magister, II, 59 b, *ibiq. not.*
- Hegesidemus Cythnius, IV, 422.
- Hegesini Atthis, IV, 352, 1.
- Hegesippus Mecybernæus, hist., IV, 422.
- Hegesistratus Ephesus Elauntim condit, IV, 488, 3.
- Hegestratus, archon, sub quo Solon vita excessit, II, 294, 5.
- Hegetoria nympha, Ochimi uxor, III, 176, 2.
- Ἡμαρμένη, Fatum, in Phœnicum mythologia, III, 568, 19.
- Ἡλάναι, lampades, III, 4, 7.
- Helebia (Ἡλεβίη), Æbiali, Cauni regis, f., uxor Lyrci, IV, 313.
- Helena ex ovo nata, quod e luna decidit, II, 35, 28. Helena in ὤφ, i. e. in Ὑπερώφ, educata, hinc ex ovo natam fabulantur, II, 316, 41. Diis mactanda ad aras adducta quomodo servata sit, III, 311, 12; IV, 325, 25. Helena a Theseo raptā, a Dioscuris liberata, III, 118, 10; 503, 3; II, 470, 3. Theseo Iphigeniam parit; Ioni et Bacchabus in litore sacrificantem rapit Alexander, et in Ægyptum abducit, II, 470, 3. Menelao Hermionen parit, *ibid.*, et Nicostratum; Alexandro parit Agaum, III, 340, 18, et Dardanum, II, 9, 10, et Corythum, III, 69, 2. Non propitia est iis qui mari iactantur, II, 628, 16.
- Helena, uxor Alexandri Polyhistoris, III, 206.
- Helena, matris Constantini M., statua Byzantii, IV, 154, 40.
- Helenus, II, 10, 10, in Epiro ducit Campi filiam Cestriam; Chaonem fratrem inter venandum occidit, de eoque Chaonia nomen dat, IV, 299, 2. Buthrotum condit, IV, 508, 1.
- Heliadae, Solis et Rhodi f.; eorum nomina et inventa, III, 176, 1 et 2.
- Heliadae, dux Alexandri Balaë, quem Demetrio Nicatori prodens in Arabia occidit, II, *praef.* xvi, 20.
- Ἡλιάα Epidamniarum, II, 150, 140.
- Helicaon Antenorida pugionem suum Delphis dedicavit, II, 297, 12.
- Helicaon, Lesbios, Lepetymni et Methymnae f., frater Hicetaonis, IV, 314.
- Helice Mercurium enutrivit, III, 30, 9.
- Helice, Achaiae urbs. Ex ea coloni una cum Atheniensibus sub Neleo duce in Cariam transmigrant, ubi Neptuni templum a Neleo consecratum Heliconium appellatur de eo, quod erat in Helice Achaica, IV, 368, 5. Helice terræ motu submersa per iram Neptuni, III, 578, 6; II, 200 b.
- Helichryse nympha, IV, 512, 2.
- Helicon et Citharon fratres in montes conversi, IV, 428, 2.
- Helicone (in) Musis sacra primi fecerunt Otus et Ephialtes, IV, 352, 1. Musarum ibi templum; puerorum saltationes, IV, 301.
- Heliodorus, Atheniensis scriptor, IV, 425.
- Helion, officiorum magister (424) sub Theodosio II, IV, 68, 46.
- Heliopolis in Æg., II, 389, 10; III, 212, 3. Ab Arabibus condita, III, 477, 42. Ab Acti Rhodio condita, III, 176, 2. Heliopolitanum templum ad similitudinem Hierosolymitani ab Onnia exstructum, III, 491, 3. Heliopoli sacerdos fuit Pentephra, III, 216, 219, 10. Heliopolitæ, III, 221, 223.
- Helixœa, Hyperboreorum insula, II, 387, 5.
- Hellanicus Lesbii natales, III, 521, 7. Discipulus Damastes, II, 64.
- Hellanicus, Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Ἑλλάνας Ζεὺς et Ἑλλάνια Ἀθηναῖα, II, 128, 79.
- Hellanocrates Larissæus in Archelau regem cum Crataeo conspirat, II, 152, 149.
- Ἑλληνοδίκαι Elenses eorumque numerus, II, 135, 92; III, 308. Disco inscribunt rationem agendorum Olympiorum, III, 603, 1.
- Hellas, urbs Thessaliae ab Hellene condita inter Pharsaliam et Melitæam, II, 263, 61.
- Helle, Nepheles et Athamantis f.; ejus nex, III, 34, 37. Athamantis et Themistus f., prope Pactyen obiit, II, 37, 35. Hellesponto nomen dat, II, 344, 6.
- Hellen, Jovis et Dorippes f., IV, 390, 9. Deucalionis f., in Phthiotide princeps, III, 231, 31 a. Helladem urbem in Thessalia condit, II, 263, 61, 2. Fjus filii, II, 264, 4. Pater Æoli, III, 306, 26; IV, 390, 9. Dori, II, 349, 3. Neonis III, 153, 21.
- Hellenes, quinam dicendi sint, II, 263, 61, 2.
- Hellenes, urbs Lusitaniae, III, 301, 5.
- Hellenicum, Memphidis locus, II, 98, 5.
- Ἑλληνοταμίαι, II, 125, 62.
- Hellesponto unde dictus, III, 34, 37; II, 344, 6; terræ motu concussus (c. 467), IV, 110, 43.
- Helori, Siculi fluvii, pisces mansueti, II, 376, 4.
- Helos, urbs tetrapoleos Doricae, II, 239, 12.
- Helos urbem Lacedæmonii oppugnant, III, 604, 1.
- Helotes, II, 170, 219; 212, 3, 7; 151, 147; 132, 88 a et b.
- Helothales, Epicharmi Coi p., III, 170, 8.
- Helixne herba, ejusque vis, II, 291, 88.
- Ἡμεροκαλλές, flos, IV, 514.
- Hemicynes ad Pontum, II, 339, 2.
- Hemithea, Staphyli f., Rhœus soror, Lyro parit Basilum, IV, 314.
- Hemithea (?), Jovis et Electrae f., IV, 378, 1.
- Ἡνδῆκα (οί), Athenis, II, 209, 1, 11.
- Heneti. V. Veneti.
- Henioche, Pithei f., Canetho Scironem parit, II, 351, 13.
- Heniochi, gens, unde dicti, III, 639, 15. Anthropophagi, hospitalis tamen, II, 218, 18. 180, 251.
- Hephæstia, Lemni urbs, IV, 393, 2. Ejus tyrannus Hermon urbem Miltiadi tradit, III, 642, 30.
- Ἡραστῆα, festum Athen., III, 117, 6.
- Hephæstionem (ad) Aristion a Demosthene reconciliationis causa mittitur, II, 361, 2.
- Heraclea Pontica a Megarensibus et Bœotis condita, III, 201, 3. Ejus promontorium Acherusium, ubi Cerberus extractus, II, 35, 25; III, 13, 2. Ad Heracleam crescit cicuta; quam edentes Cimmerii perierunt, III, 595, 47. Heracleotarum in regione Hypius fl., III, 13, 3. Lycæus campus prope urbem, III, 551, 49. Heracleotici tractus rex Acheron; a filia ejus et nepote nomen habent loci prope Heracleam siti, Dardanis et Pœmen, II, 348, 1. Heracleotis subjecta urbs Arciroessa, IV, 354, 5. Castellum Hodiupolis, IV, 355, 9. Heracleotarum servi Mariandyni, III, 257, 16. In hac regione Tiphys cecidit, II, 41, 58.

- et Eurythemide adjuvantur, IV, 432, 2. Cum Oxylo pacta inierunt ad Sphacteria, IV, 403, 1. Philonomo proditori Amyclæum agrum concedunt, III, 375, 36.
- Heraclidæ Corinthi a Bacchi Bacchiadæ nominati, II, 212, 5.
- Heraclidis Lydorum regibus, quorum 'postremum Sadyatem Gyges Merminades interfecit, ultio veniet generatione quinta, III, 385.
- Ἡρακλειδῶν (Ἡρακλείων?) πενταετηρίδες Atticæ, II, 120, 47 a.
- Heraclides Ænii Cotyn regem interfecit, II, 154, 161.
- Heraclides Cumanus ab Arsinoe, Lysimachi uxore, Heraclææ præfectus constituitur; vir rigidus, III, 531, 7. Post mortem Lysimachi ab Heraclæotis in vincula conjicitur, III, 532, 9.
- Heraclides Lembus, Oxyrynchites, Odessita, Magnesius, scriptores, III, 167.
- Heraclides, Mylassorum rex, III, 183.
- Heraclides Ponticus, Euthyphronis f.; ejus fraus et mors, III, 46, 48. Ejus dialogus laudatur, in quo de mago sermo, qui Libyam se circumnavigasse dicebat, III, 279. Sub Thespidis nomine tragœdias scripsit, II, 283, 39.
- Heraclides, frater Timarchi Milesii, vir vafer et nequam, fratri operam præstat in accusando Demetrio Sotere, II, πρῶτ. κη, 13.
- Heracliti phil. mors et placita, III, 4, 11; 42, 28; IV, 165, 32.
- Heraclitus Lesbios, hist., IV, 426.
- Heraclitus Sicyonius, hist., IV, 426.
- Heraclitus cynicus Procopium rebellem incitat, IV, 26, 31. Scripta oratione ab Juliano imp. refutatur, IV, 21, 18.
- Heraclius a Leone auxilio mittitur Suannis contra Iberos et Persas (c. 466), IV, 109, 41. Zenonis dux, a Theudericio in Thracia captus, redimitur, sed in reditu a Gotho quodam occiditur, IV, 115, 4. Ejus indoles, 115, 5.
- Heraclius eunuchus necem parat Actio; mox ipse una cum Valentiniano occiditur, IV, 614, 200. 615, 201, 5.
- Heraea, urbs Bithyniæ, III, 592, 29.
- Heraea, promontorium ad Chalcedonem, IV, 385, 5.
- Heraensium in Arcadia respublica, II, 134, 90 b.
- Ἡρατικός ἄρμος; Sami ins., III, 103, 1.
- Heratensis fl. sinus Persici, III, 476, 39.
- Ἐπεὶ οὗς Jupiter tres oculos habet, IV, 292, 3. Cf. Jupiter.
- Hercules a bubulcis Amphitryonis educatur, II, 29, 4, vel a Rhadamanthe, II, 190, 283; sagittandi artem a Teutare Scytha docetur, II, 29, 5. Ejus statura et vultus, II, 238, 10. II, 29, 6. Hercules et Megaræ filii recensentur, IV, 350, 5. II, 9, 4. 25, 5. III, 305, 5. Hi non a patre occisi, sed a peregrinis rapti, III, 337, 7, vel ab Augea interfecti, IV, 499, 12. Hercules ob recusatas loles nuptias, Cechaliam expugnat fratresque loles interfecit, II, 36, 33. Eurytum ejusque filios occidit quod tributa exegissent ab Eubœis, IV, 591. Cf. de eadem re III, 337, 8. IV, 463. Heraclæam Thraciniam condit, IV, 591. Iphiti filios duos, et suos ipsius et Megaræ filios occidit; sanitati redditus cum Iphicle et Licymnio et Megaræ Tiryntem ad Eurysthemum proficiscitur; ab eoque impositos labores peregit, III, 369, 20. Bis insanit (post cædem liberorum et post cædem Iphiti), II, 30, 8. Nemeum leonem cœlitus delapsus occidit, II, 30, 9. Hydram debellat, IV, 337, 2. Hydram necanti cancer a Junone immittitur; quare ille Iolaum auxilio advocat, II, 32, 13; 143, 111. Ab hydra morsus sanatur plantâ, quam in Phœnicia reperit quo loco Acen urbem condidit, IV, 363, 1. Stymphalidas (mulieres) cur occiderit, II, 151, 8. Molionidas ad Cleonas insidias parat, III, 151, 9. Ad balteum Hippolytes aspor-
- tandum missus in Mysiam venit ad Lycum, Mariandy-norum regem, cui auxilium Behrycum regionem subigit, donoque dat Lyco. Is eam Heraclæam vocat Herculi gratificans, II, 32, 15. Paphlagones pro Lyco debellat, III, 300, 2. 24, 1. Theben Granici vel Adramyis filiam, ludi gymnici præmium, obtinet; de cujus nomine, urbem quam sub Placio monte condidit, Theben Placiâam nuncupat, II, 239, 11. Ante Theseum, non vero cum Theseo, ad Amazonas profectus est, II, 32, 16. Ejus expeditionis socius Sthenelus, III, 201, 4. Herc. Thibam Amazonem occidit, III, 597, 58. Amazonibus concessisse (ἐπέχειν) dicitur Ephesiâam regionem a Mycale ad Pitanam, II, 222, 34. Herculeæ columnæ, II, 320, 58. III, 640, 16. Latitudo freti inter Hercules columnas, II, 65, 4. Hercules Geryonis boves abigens Scyllam interfecit, II, 10, 8. Boves Larino tradit, II, 370, 2. Hercules sociorum nonnulli in Iberia remanserunt, III, 301, 5. Hercules in Gallia, III, 323, 7. In Italia Fannum occidit, IV, 387, 6. In Crotoniatarum agrum venit, IV, 296, 3. Posidoniam venit, III, 641, 21. Hercules aurea mala, i. e. citria, III, 472, 24. Hercules pro Atlante cœlum sustinet. Quomodo id sit interpretandum, II, 34, 24. Cum Cycno ad Itonum in Thessalia pugnat, III, 389, 55. (Hercules) Λεύκοφτης, III, 475, 38. Cum Antæi uxore gignit Sophacem, III, 471, 19. Busirim interfecit, IV, 291, 2. Ad Acherusium promontorium Cerberum in lucem educit, II, 35, 25. Post peractos labores Trachine requiescentem Theseus tunc primum convenit, II, 37, 34. Rogo Macaria filia ignem subjicit, II, 486, 72. Argonautarum dux, II, 7, 1. vel certe socius, IV, 380, 6. Non interfuit Argonautis, II, 37, 38. Phineum interfecit, II, 7, 3. Ejus amasius Hylas, III, 151, 10. Non amasius ejus sed filius erat Hylas, IV, 498, 9; quem ad Cium amisit, III, 547, 41. Contra Herculem a Junone excitantur Ἡγεμνέες, II, 18, 5; qui in Cyzicena regione habitabant. Cum his pugnat Hercules, II, 38, 45. Prometheus in vincula a Scythis con-jectum liberat, Aquila fluvio averso, II, 34, 23. IV, 295, 6. Ad Indos venit, ubi inter alias urbes etiam Palibothra condidit, Indiam inter filios et filiam distribuit; post mortem ibi pro deo colitur, II, 404, 24 sqq. Præcipue colitur apud Sisarenos. Urbes magnas condidit Methora et Clistobora. Pandææ filia regnum attribuit Pandæam regionem; in mari muliebrem ornatum, margaritas, invenit; filiam septennem nubilem fecit, II, 418, 23. Cur a Caucasus accolis sumopere colatur, II, 474, 19. Hercules ex Omphale filius Lamus, IV, 311, 2; ex Barga Bargasus, IV, 311, 2. Omphalæ servit per triennium, II, 35, 26; quoniam tempore, II, 35, 27. Mygdones debellat, II, 32, 15. Hercules, ὁ λεγόμενος Ρογρημῦς, ab Cœnoe contra Acheloum auxilio advocatur, III, 631, 8. Cur Pylum expugnauerit, IV, 508, 2. In Olympia diis duodecim aras extruxit, II, 36, 29. Ludos ibi in honorem Pelopis instituit, II, 189, 282. III, 503, 3. 603, 1; in ludis istis pancratio certavit Theseus, IV, 327, 4. Hercules ab Elato et Pherandro lucta vincitur. Hinc proverbium, II, 487, 76. II, 90, 4. Molionidas interfecit, II, 35, 28. Ab Hippocoontidis vulneratur, II, 628, 14. Contra Lacedæmonem proficiscitur, comitante Cœno; in expeditione contra Laomedontem inter comites habuit Argium; quem vita defunctum comburit, atque cineres ad Lycymnium patrem ejus asportavit, ut staret promissis. Hinc comburendi cadavera mos obtinuit, II, 350, 8. Eunomum pincernam apud Cœneum taphro interfecit, II, 36, 31. Nessum in Taphio monte occidit, IV, 458, 7; in Dryopide regione clava sua montis latus percutiens fontes aperuit; hinc τὰ λουτρά Ἡρακλέους quæ vocantur, IV, 344. Dryopes e Doride ejicit, II, 138, 98. Hercules

- Briareus donario Delphico instructus ad columnas Herculeas proficiscitur, II, 320, 58. Alter Hercules Tyrius Delphos venit, II, 320, 58. Hercules Boreadas in Teno insula interfecit; qua de causa?, II, 58, 17. IV, 286, 495, 18. Adramylen in Thracia luctu superat, IV, 313. Cum Apolline et Diana de Ambraciae urbis possessione litigat. Urbis ei adjudicatur a Cragaleo iudice, IV, 344. Vulturum auspiciis gaudet, II, 31, 10. Herculis statuam Adonidis conspicientis dictum, II, 319, 48. Thestii filias 50 diebus septem devirginavit, II, 30, 7. E Deianira gignit Ilyllum, III, 165, 21. 603, 1. Ex Bolbe pater Olynthi, IV, 420, 40. Cum Larentia congredditur, III, 75, 2. Pater Tlepolemi, III, 178. Ctesippi, III, 376, 38. Ex Dardanide, Acherontis in Bithynia regis filia, Pœmenem procreat, II, 348, 1. Aprhæ filiam, Abraami neptim, ducit, III, 214, 7; ex eaque Didorum gignit, *ibid.* Palanthum compressit, III, 100, 4. Ejus amasius Elacatus, II, 628, 18; discipulus Evander, III, 470, 13. Herculis sigillum quale, III, 33, 31. Templum in arce Heracleæ, III, 538, 25; statua aurea in foro Heracleæ, III, 554, 52. Herculis turris Byzantii, IV, 148, 13; lucus Byzantii, IV, 153, 37. Fanum Gadibus, III, 100, 5. III, 291, 95. Herculis et Hebes templum gallis suis et gallinis memorabile, III, 151, 11. Herculis parasiti Athenis, III, 138, 78; in Herculis templo Romani epulantur triumphantes, III, 252, 1. Herculis et Musarum ara communis, III, 470, 13. Heracles, semideus, rex Ægypti, II, 531 a. Herculi templum in Tyro urbe condit Hiromus rex, IV, 446, 1. III, 511, 8. Hercules Μελάμβρος ap. Phœnices, III, 568, 22. Cf. de Herule Tyrio IV, 544, 16. Hercules rerum gestarum magnitudine a Nabuchodonosore superatur, III, 78, 3.
- Hercules, Alexandri M. e Barsine f., a Cassandro Polysperchontis operâ interfecit, III, 694, 697, 2.
- Herculii, legionis nomen, IV, 14, 6.
- Herdonius Sabinus, IV, 556, 47.
- Hereas (Megarensis) historicus, IV, 426.
- Heredes. V. Κληροί.
- Ἡρεῖον τειχος in Thracia, Samiorum colonia, IV, 394, 2 a.
- Herennianus, Lycius, vicarius in Asia, imperante Arcadio, Hieracem Alexandrinum ob exactiones injustas punivit, IV, 51, 86. 53, 87.
- Herennius Severus, III, 35 *not.*
- Herma vivus, Indus brachiis truncus a pueris, ad Augustum a Porō missus, III, 419, 91.
- Hermacopidae, II, 75, 1.
- Hermæ, Athenarum locus, IV, 450, 5.
- Ἡρμαία, ludī Ar. adici, III, 123, 26.
- Hermæon Argum πανόπτην interficit, III, 639, 12.
- Hermæus, mons Argivorum, IV, 497, 4.
- Hermæus de Ægyptiis scriptor, IV, 427.
- Hermæus (Hermocrates ap. Appian.), dux Mithridatis, III, 546, 40.
- Hermaphroditus, Polycrito Ætolo et Locride natus, III, 614, 31.
- Hermesianax Cyprius, hist., IV, 427.
- Hermeslaus Chius Sophoclem convivio excipit, II, 46, 1.
- Hermias. In eum hymnus Aristotelis, III, 581, 28. Ejus pellicem Aristoteles amat, II, 79.
- Hermias, Nicanoris Alexandrini f., III, 632.
- Hermias Hermypolita, historicus, II, 81, *not.*
- Hermias Methymnæus, historicus, II, 80.
- Hermias puer ex Iasso urbe, a delphino amatus, IV, 422.
- Hermione, Menelai et Helenæ f., II, 470, 3. III, 340, 18. Neoptolemi uxor, III, 338, 13; mater Molossi, III, 339, 14.
- Hermione urbs a Caribus olim tenebatur, II, 137, 97. Hermiones ἱερά, II 190 287. Hermionenses γρόνια Cereri celebrant, IV, 330, 5. Iis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38.
- Hermippus comicus et parodiarum poeta, III, 128, 45.
- Hermippus Callimachus et Berytius, III, 85.
- Hermiuthi templum Heliopolitanum, III, 219, 10.
- Hermodamas, Creophylus in Samo ins., Pythagoræ magister, III, 10, 30.
- Hermodice, Midæ regis uxor, formosa, prima numos Cumanis cudit, II, 216, 11, 3.
- Hermogenes poeta, II, 313, 27.
- Hermogenes, Tarsensis, rhetor, cor pilosum habuit, IV, 162, 24. Cf. III, 523.
- Hermogenes Aspendius cum Patrocle sub Antiocho Sotere in Asiam minorem proficiscitur, III, 534, 15.
- Hermon, Lydorum rex, Adramys phrygice, II, 163, 191.
- Hermon, Hephæstia in Lemno tyrannus, urbem Miltiadi tradit, III, 642, 30.
- Hermonassa, in Chersoneso Taurica, condita a Semandro Mytilenæo, appellata autem ab uxore ejus, III, 597, 60.
- Hermopolite nomi præfectus Moses, III, 221.
- Hermolymbies, pars bellatorum in Ægypto, II, 98, 1. Ἡρμούχου statua Delphis, III, 126, 39.
- Hermus, frater Soloentis, Atheniensis, quem Pythopolis Theseus præfecit; ab eo locus urbis Ἡρμου οἰκία appellatur, II, 345, 8.
- Hermus, Atticæ fluvius et pagus, IV, 532, 4. II, 355, 10.
- Hermus; Asiæ fluv., et prope eum insula, quam aggere jungunt Orchomenii, III, 387, 53.
- Herodes Agrippam in Pontum comitatur; pro Iliensibus intercedit, III, 350, 3. Rhetoricis et historicis studiis cum Nicolao operam navat, III, 350, 4. Cum eodem Romam proficiscitur ad Cæsarem, *ibid.* Ejus res prave gestas silentio tegit Nicolaus, III, 421, 93. Herodes in Arabiam expeditionem suscipit absque venia Cæsaris; cuius iram placat opera Nicolai, III, 351, 5. 422, 94. Antipatri accusationibus aurem præbens, Alexandrum et Aristobulum filios capitis damnavit insontes, III, 351, 5. 423, 95. Deinde Antipatrum occidi jubet justissime; mox ipse diem obit, III, 352 sq.
- Herodianus, Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
- Herodice, Cypseli Arcadis uxor, in agone de pulchritudine victrix, IV, 462.
- Herodicus Selymbrianus sophista, II, 59 a.
- Herodorus historicus, II, 27.
- Herodorus Orphei et Musæi historiam scripsit. Ejus de Oasi testimonium, IV, 65, 33.
- Herodoti Halicarnassensis natales, III, 521, 7. Amasius Plesirrhous, IV, 277, 1. Ab Atheniensibus decem talenta donum accepit, II, 360, 1. A Thebanis pecuniam petens non obtinet; scholam Thebis institutus a magistratibus prohibetur, IV, 338, 3. Ejus sepulcrum, III, 116, 4. Ignorantiæ in multis rebus a Manethone accusatur, II, 566, 42.
- Herodotus logomimus Antiocho Deo carus, IV, 416, 13.
- Herodotus, frater Menandri Protectoris, IV, 201, 1.
- Heron Atheniensis, hist., IV, 428.
- Herophyla Sibylla Epheso ad Cyrum accessit, III, 406, 67. II, 198 a.
- Herophylii posteri in Samo carmina Homeri Lycurgo tradunt, II, 209, 2, 3.
- Herypyllis, Aristotelis amica, Nicomachi mater, III, 46, 42.
- Heropythus Samius, sub Cimone ad Byzantium militum dux, II, 48, 4.
- Heropythus, historicus, IV, 428.
- Herostratus Naucratis Veneri, que eum a naufragio secaverat, imaginem dedicat, IV, 480, 5.

- Herse, Cecropis f. (Actæonis f., IV, 489, 2.), cum Agraulo sorore Erichthonii cistam servat, II, 22, 1.
- Heruli, gens Scythica, III, 672, 8. Heruli in secunda Pannonia, IV, 205, 9.
- Hesiodus, Dii filius; ab Orpheo genus ducit; series majorum, II, 66, 10. Homeri aequalis; ejus ætas, IV, 408, 446, 11. Primus rhapsodus, IV, 464, 3. Hesiodi ossibus Orchomenii potiuntur, II, 144, 115. Hesiodus e Clymene pater Stesichori, II, 144, 115. Ejus æmulus Cercops, et Xenophanes, II, 187, 297.
- Ἡσπερία vocatur Libya, III, 238, 17.
- Hesperia mala, i. e. citria, III, 472, 24.
- Hesperidarum ovium (μῆλων) pastor Draco, IV, 295, 3. Hesperidum poma, III, 306, 1.
- Hesperides, malorum genus, IV, 332, 1.
- Hesperidas colonis frequentandas statuit Arcesilus IV, rex Cyrenarum, IV, 517, 1. Eo se contulit Battus regno pulsus, II, 212, 4, 4.
- Hesperis, mater Cretæ nymphæ, IV, 400, 3.
- Hestia, locus ad Byzantium, IV, 150, 22.
- Hestiazæ, Eubozæ urbs, unde Amphiclus oriundus, II, 50. Post bellum Medicum optimatum dissidiis turbata, II, 142, 109 b.
- Hestiazotis, olim Doris; hinc profecti Dores ad Parnassum considunt, et in Cretam migrant, II, 349, 3, 4; eam obtinet Dorus, Hellenis f., a quo per tempus aliquod Doris appellata est, III, 638, 8.
- Hestianus, Pythagoreus, Archytæ pater, II, 275, 13.
- Hesychia ex Ichthe parit Galenæ, Muranæ et Elacatenæ, III, 155, 33.
- Hesychidæ, Athenis, III, 131, 49.
- Hesychius Illustris, Hesychi et Philosophiæ f., Milesius, IV, 143.
- Hesyclus, heros, Athenis, III, 131, 49.
- Hetaridia apud Magnetes, IV, 418, 25.
- Ἡερόδοτος quinam sint, III, 283, 70.
- Hicesius scriptor, IV, 429.
- Hicetaon Lesbium, Lepetymini et Methymæ f., ab Achille interfectus, III, 314.
- Hidrias, postea Chrysaoris, Cariæ opp., IV, 311, 8.
- Hiempsal, Micipsæ f., IV, 560, 64.
- Hiera, ins. in mari Cretico, III, 644, 45.
- Hiera, una ex Lipareis ins., III, 285, 78, 290, 9, II, 383, 4.
- Hierapolis, olim Cronia, Siciliae urbs, III, 640, 17.
- Hierapolis in Mesop., IV, 4. Hierapolita, Theodorus historicus, IV, 513.
- Hierapytna, urbs Cretæ, IV, 529, 13.
- Hierax de rebus Alexandri Balæ desperans Ptolemæo Philometori Antiochiam tradit, II, præf. xvi, 19. Antiochenus, Ptolemæi VII assentator, III, 254, 7.
- Hierax, Alexandrinus, provincia præfectus sub Arcadio imp., homo impudentissimus; Pamphiliam rapacissime diripiens; tandem ab Herennio correptus pecunia se redimit, IV, 50, 83, 51, 85, 86, 87.
- Hieremiæ prophetiæ, III, 229, 24.
- Hiero, Gelonis frater, Syrac. tyrannus, urinæ difficultate laborabat, II, 170, 216. Hieronis tyrannus, II, 171, 221. Ad eum venit Themistocles, filiamque ejus in matrimonium petit, II, 54, 2. Pindaro lyram auream promisit, IV, 341, 3. In Μύθῳ horto responsa dabat, IV, 101, 8. Donaria aurea Delphos misit, II, 297, 12. Ejus canis, II, 478, 33. Hiero rex μύθῳ erat, IV, 415, 9.
- Hiero Syracus. rex bello Punico primo, III, 17, 1; 90 annos natus diem obit (216 a. C.), IV, 381, 4.
- Hiero Alexandrinus vel Ephesius, de spectro in Ætolia quædam narravit, III, 613, 31.
- Hiero, Hieronis f., et Tio Bithynus, longævus, III, 609, 1.
- Hieroceps, Cypri locus, II, 65, 3.
- Hierocles historicus, IV, 429.
- Hierombalus, Jehovahæ sacerdos, de Judæorum historia libros dedicavit Abelbalo regi, a quo eos accepit Sancho-niathon, III, 563, 1.
- Hieronymus, Syracus. tyrannus, Pitho scortum uxorem ducit, III, 102, 1; tyranni indoles; ejus assentatores Thraso et Osis (Sosis), IV, 349, 3.
- Hieronymus Cardianus historicus. Ejus vita, II, 450 sqq.; longævus, III, 196, 17, 609, 2.
- Hieronymus Rhodius scriptor, II, 450 not.
- Hieronymus Ægyptius, Φοινικικῶν scriptor, II, 450 not.
- Ἱεροποιοί, Athenis, III, 47 a.
- Hierosolyma, II, 323, 69. Unde nomen urbs habeat, III, 335, 1, 228, 19. Ambitus et situs, III, 228, 21, 22 et 23. Templum, II, 394, 14. Ejus a edificatio, III, 226; templum a Nabuchodonosore solo æquatum; sub Cyro denno adificatum, II, 508, 15, 230, 24, II, 593. Urbs a Necho II capta, II, 503, 66; a Ptolemæo Lagi, III, 197, 19. Templum ab Antiocho Epiphane expilatum, III, 414, 73. Urbs ab Antiocho Sidete capta, mœnia aversa (133 a. C.), III, 712, 18; urbs a Pompeio capta, III, 417, 86.
- Ἱεροσύνη δίκαι ad archontem βασιλεῖα pertinent, II, 27 b.
- Hierum (Ἱερὸν ὄρος), mons ad Pontum Euxinum in Asia, et in Europa, IV, 453, II, 464, 3; centum stadiis a Trapezunte distans, IV, 291, 3.
- Hilarus Phryx, philos., tamquam magicis artibus addictus sub Valente necatur, IV, 30, 39 et 40.
- Hilarus Bithynus, pictor et sophista, apud Corinthum a Golhis in Græciam irruptentibus interficitur (396), IV, 43, 65.
- Hilarodia, II, 285, 58. Hilarodi qui? IV, 331, 7, 8.
- Himalia e Jove mater Spartæi Cronii et Cyti, III, 175.
- Ἱμαλίδος imago Syracusis, III, 126, 39.
- Himarus ex Æta Gelonem genuit, II, 463, 6.
- Himeræa quædam Dionysii Siculi tyrannidem somniavit, II, 200 b. IV, 641 a.
- Himeræorum nummi, II, 169, 211.
- Himeræus, Demetrii Phalerei frater, ab Antipatro interfectus, IV, 358, 10.
- Himeras, Siciliae fluv. mirabilis, II, 82, 2, 373, 8.
- Himerus, sub Arsace sive Phraate (circa 128 a. C.) Babyloniz et Seleuciæ præfectus, III, 258, 21.
- Himilco Phameas ab Romanos transit, II, præf. xv, 17.
- Hippades Athenarum portæ, II, 354, 2.
- Hippamon, e Thessalia oriundus. In eum Pisandri epigramma, III, 464, 147.
- Hippagoras historicus, IV, 430.
- Ἱππαρχοί, Athenis, II, 124, 56.
- Hipparchus, Pisistrati f., ejus indoles et nex, II, 208, 1, 6, III, 48, 54.
- Hipparchus, Lacedæmonius, Aristocratis historici filius, IV, 332.
- Hipparchinus Syracusanus, II, 172, 222; Dionis et Aretes f., II, 83, 1.
- Hipparinus, Heracleote in Italia, Antileontis amasius, II, 298, 16.
- Hippasus, Metapontinus, Empedoclis magister, III, 6, 20. Ejus placitum, IV, 167, 36. Ejus sermo mysticus, III, 170, 8; disci musici, II, 288, 77.
- Hippasus Lacedæmonius, hist., IV, 430.
- Ἱππέτις, Atheniensium τέλος, ἱππᾶς, II, 108, 9.
- Ἱππία Minerva, III, 149, 2.
- Hippizæ pictura Pirithoi nuptias representans, III, 134, 63.
- Hippias a Cleomene muro Pelasgico inclusus obsidetur, II, 111, 17. In tyrannum bellum movent Alcæonidæ, II, 110, 16.

- Hippias Erythraeus, hist., IV, 431.
 Hippias Delius (?), II, 60 b.
 Hippias Eleus, Diopithis f., sophista; ejus vita, etc., II, 59 sq.
 Hippias Thasius, II, 60 b, not.
 Hippo Samius vel Metapontinus semen ex medullis profluere censet, II, 282, 37.
 Hippo in Sicilia tyrannus a Timoleonte debellatur, II, 82, 3.
 Hippobotæ Chalcidensium, II, 141, 106.
 Hippobotus scriptor, III, 7, 22 a.
 Hippocentauri, II, 465, 7. Hippocentaurus in Arabia inventus Romamque missus, III, 624, 63, 64.
 Hippocleides (vel Patroclides), Bacchiadarum postremus, a Cypselo interfectus, III, 391, 58.
 Hippocontidæ Herculeum vulnerant, II, 628, 14.
 Hippocrates et Capys, Xenodici filii, a Therone cognato in exilium acti, Camicum occupant, IV, 433, 5, 6.
 Hippocrates Adramyttenus, Atyanæ p., III, 606, 12.
 Hippodamiam Œnomaus pater deperiens nemini despondere vult; ejus matrimonium Myrtilo proditionis mercedem promittit Pelops, qui vero ipse eam uxorem ducit, III, 367, 17. Hippodamiae procus Cranon Thessalus, II, 463, 2. Hippodamia Pelopi parit Atreum et Thyestem; Chrysippum interficit; a Pelope solum vertere cogitur, IV, 402, 7.
 Hippodromus, Larissæus sophista, III, 662.
 Hippodromus Byzantii, IV, 149, 15. Dioscuris sacer, a Severo exornatur, IV, 153, 37.
 Hippolochus, Antenoris f., Cyrenen venit, III, 337, 9.
 Hippolochus, Alexippi f., Larissæus, Thessalorum prætor (181 a. C.), III, 704, 2.
 Ἱππολυτίων Athenis, III, 305, 24.
 Hippolyti historia, III, 305, 24. 630, 7. Æsculapius eum in vitam revocat, IV, 506, 8.
 Hippomedon Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
 Hippomenis Codridæ in Limonen f. facinus, II, 208, 1, § 3; III, 386, 51.
 Hipponax, parodias primus fecit, III, 128, 43. Ejus levitas, III, 205, 14.
 Hipponicus, Ammon cognomine, Calliæ pater, Diomnesti Eretriensis pecunia quomodo potitus sit, II, 199 b.
 Hipponium, Africae urbs, II, 479, 41.
 Hipponous. V. Bellerophonates.
 Hippostrati soror Cleopatra, uxor Philippi Amyntæ f., III, 161, 5.
 Hippostratus, historicus, IV, 432.
 Hippotas et Melanippe, Æoli parentes, III, 306, 26.
 Hippotes Maliensibus imprecatur, II, 150, 143.
 Hippotes, Creontis f., rex Corinthi, cujus filiam Iason duxit, II, 13, 3.
 Hippotes, Cnopi Erythrarum regis et Cleonices f., patris interfectores patriæque tyrannos occidit, patriamque liberavit, IV, 431.
 Hippothoe, Mestoris f., Neptuno parit Pterelaum, II, 28, 1.
 Hippothoontidis tribus pagi Azenia, III, 134, 65; Elæeus, Erceadæ, Thymetadæ, Ciriadæ, II, 356, 13.
 Hippuris insula prope Theram sita, IV, 487, 3.
 Hiromus, Abibali f., Tyri rex, Tyrum ædificiis ornat; contra Tityos bellum gerit; Salomonis ænigmata solvit Ademonis operâ; succedit ei Balazarus filius, IV, 446, 1, 398, 2; filiam Salomoni despondet, IV, 447, 3.
 Hiromus (II), Tyrionum rex, Cyri æqualis, IV, 447, 2.
 Hirtius (A.) a Cæsare consul designatus, III, 442, 22, 449, 27.
 Hirundo alba in Samo ins., II, 159, 176. 215, 10, 2. Hirundines in Ægypto nidorum continuatione molem opponunt Nili exundanti, III, 503, 2.
 Hispania unde nomen habeat, IV, 504, f. Eam vastant Vandali (414), IV, 64, 30.
 Histi (Ἴστοι) vel Histoe, urbs Cretæ, quam Nicostratus constituit; portus ejus et ager Cynosura dictus, IV, 293, 1.
 Histiaeus, historicus, IV, 433.
 Hodiùpolis, castellum Heracleæ, IV, 355, 8.
 Hodius et Epistrophus, ex quam regione exercitum Trojanis adduxerint, II, 339, 4. Hodius, Alizonum dux ap. Hom., primum audiit Rhodates, quod corruptum in Rhodius, Hodius, III, 495, 45.
 Ὅλιμος, poculi genus, IV, 451, 1.
 Holophernes Nabuchodonosoris dux, IV, 540, 28.
 Homeridæ unde dicti, III, 500. Non sunt posteri Homeri, IV, 370, 4.
 Homeristæ, rhapsodi, IV, 331, 10.
 Homeritarum (vel Ameritarum) rex Dimnus ab Elesbaa victus regno spoliatur; ab eodemque iis præficitur Anganes, IV, 178. Homeritæ Æthiopes, olim Macrobbi vocati, Romanorum amici; eos ad defectionem excitare studet Chosroes; nihil proficiens, expeditionem contra eos suscipit. Rex Hom. Sanaturces a Chosrois duce Erane victus capitur; urbs eorum diripitur (c. 568), IV, 271, 273, 2. Cf. de Hom. IV, 523, 4.
 Homerus. Ejus majores ab Orpheo, I, 66, 10. A Musæo genus ducit, II, 66, 10. Ejus pater Meles fluvius, II, 70, 11; vel Apollo et Calliope, vel Mæon vel Metius et Eumetis, vel Dmasagoras; majorum series sec. Characem, III, 641, 20. II, 60, 2. Homerum a dæmone compressa peperit Critheis ex Io insula oriunda, ad Meletem fluvium; hinc Melesigenes; a Mæone Lydo Smyrna: enutritur; Lydis Smyrna: relinquere coactis, poeta eos sequitur (ὁμηρεῖ); hinc *Homerus*. Ex oraculo ei in Io insula moriendum erat; in eaque mortuus et sepultus est, II, 186, 274. Homerus, Smyrnæus vel Colophonius, II, 58, 18. Cumanus, II, 61, 8. Chius, II, 66, 10. Jetes, IV, 522, 2; ex Thebaide Æg. oriundus, IV, 65, 33. Romanus, III, 307. Homerus idem cum Telemacho, II, 10, 10. Ejus ætas, II, 10, 10. 625, 2. III, 72, 1. 689. IV, 341, 2. 539, 18. 642 b. Hesiodi æqualis, IV, 408, 486, 3. Hesiodo antiquior, II, 197 not. De Homeri temporibus quinam scripserint, II, 12 a. Cur cæcus Hom. fuisse dicatur, IV, 172, 50. E Tyrrhenia in Cephalleniam et Ithacam trajecit; eodem tempore lumina amisit, II, 222, 32. Ejus æmulus Sagaris; post mortem adversarius Xenophanes Colophonius, II, 187, 297. Famulus Scindapsus, qui domini defuncti corpus non cremavit, IV, 434, 1. Homerus, magister Arctini, IV, 341, 2. H. Carmina Lycurgus ap. Herophyli posteros nactus in Peloponnesum asportavit, II, 209, 2, 11. Carmina a Pistrato interpolata, IV, 426, 1. Homerica instituta, II, 193, 5. Homeri studiosissimus Cassander, IV, 358, 8. De carminum Hom. argumentis sententia Anaxagoræ, III, 581, 26. Homerus σοφώτατος ἀρχιτέκτων, II, 199 a.
 Homines. Humanum genus semper fuit, neque habet exordium, II, 135, 3, 4.
 Ὁμογάλακτες, i. q. γεννηταί, ap. Athenienses, II, 106, 3.
 Homole Thessaliæ, II, 455, 11; in Magnetum regione, II, 263, 61.
 Homoleus, Amphionis f., III, 309, 2.
 Homolium (*antea Homole*) Thessaliæ, II, 264, 8.
 Homoloides Thebarum portæ unde dictæ, III, 309, 2.
 Homolois, Niobæ filia, III, 309, 2.
 Ὁμολία, festum Thebanum, III, 309, 2.
 Homolois Juppiter, III, 309, 2.
 Homolus, Thessaliæ mons, III, 309, 2.
 Ὁμοσπίλους quosnam Charondas appellaverit, II, 173, 226.

- Honorla, Constantii et Placidiae f. nascitur an. 418, IV, 65, 34; Valentiniani III soror, cum Attila nuptias paciscitur, IV, 613 sqq. Ab eo in matrimonium petitur, IV, 98, 15 et 16.
- Honorichus, Genserichi f., Eudociam, Eudoxiae f., ducit, IV, 104, 29; homo ignavus, ad Zenonem de amicitia et societate legatos mittit (478), IV, 120, 13.
- Honorius, Theodosii f., Arcadii frater, nomine tenus rex erat, quum rerum potestas esset penes Stilichonem tutorem, IV, 42, 62. Ejus uxor Thermantia, Stilichonis f., IV, 58. Ejus soror Placidia ab Alaricho capta, IV, 58. Honorius Jovianum ad Attalum imp. legatum mittit; insulam ei Attalus inhabitandam concedere vult, IV, 59, 13. Seditio in Britannia, IV, 60, 12. Sarus ab eo deficit, IV, 61, 17. Sebastiani tyranni caput, et mox Jovinum ad eum mittit Adaulphus, IV, 61, 19. Honorius Heracliani interempti bona dat Constantio consuli (414), IV, 62, 23. Euplurium legatum mittit ad Valiam, qui ei Placidiam restituit, IV, 64, 31. Constantium in imperii societatem advocat, eique Placidian invitam despondet (417 Jan.), IV, 65, 34; Valentinianum ex eo conjugio natum Nobilissimum dicit, *ibid.* Post mortem Constantii turpem cum Placidia sorore colit familiaritatem, ejusque voluntati nimis obnoxius est, IV, 66, 39, 40. Quomodo ille amor in odium mutatus sit, adeo ut Placidia Constantinopolim ablegaretur, IV, 66, 40. Honorius morbo moritur (423); Ioannes tyrannidem occupat, IV, 67, 41. Honorii temporibus imperatores renuntiantur Attalus, Constantinus, Maximus, Jovinus, quos vide.
- Hoplites, Pelop. fluv., III, 179.
- Hora, in Phenicum mythologia, III, 568, 19.
- Horapion, Apollonides, IV, 309.
- Horatorium et Curiatorum certamen, IV, 323, 16.
- Horatius Cocles, ejusque praclarum facinus, IV, 517, 4.
- Horens, Bithyniae fluv., III, 495, 43.
- Hormine. V. Hyrmine.
- Hormisdas Persa, Procopii rebellis dux, parum abfuit quin cladem intulisset copis Valentis imp., IV, 27, 34.
- Hormisdas, Chosroi patri in regno Persarum succedit; vir ferox; Zachariam et Theodorum Tiberii legatos male habet, oblatasque a Tiberio pacis condiciones respuit (579), IV, 256 sq., 55. Contra eum bellum committitur Mauritio, 258, 55; qui Chlomaron castellum obsidet (480), 258, 57. Andigan mittit, qui cum Zacharia Tiberii legato de bello componendo agat, 260, 60. Nihil legatorum disceptationibus efficitur, *ibid.* Duces ejus Mauritium clade afficiunt, IV, 263, 61.
- Horoscopia ab Anaximandro inventa, III, 581, 27.
- Hortensius (L.) novas copias ex Italia in Graeciam ad Sullam adducit, III, 542, 32.
- Horus, Osiris f.: post hunc primus mortalium regnavit Sesonochis, II, 135, 6. Hori os lapidem magnetem appellat, II, 613, 77.
- Ἵοσια Delphorum, III, 107, 6.
- Hostanes Armenius, III, 54, 80.
- Hostilio (Aulo) consuli (170 a. C.) in Epiro a Persei amicis insidiae struuntur, quas feliciter effugit, II, *praef.* p. ix, 7.
- Hunorum prima sedes, IV, 96, 10. Sub Basicho et Curischo ducibus in Medium qua via penetraverint et deinde redierint, IV, 90. Gothos sedibus suis expellunt (376); de eorum origine, IV, 30, 41. Hunorum rex Donatus dolo a Romanis occisus. Charaton ob eam caedem irascens Theodosii II donis placatur (411), IV, 61, 18. Hunorum rex Rua, IV, 71, 1. Attila, quem v. Pacis condiciones, quas Hunni Romanis imposuerunt, ignominiosissimae (433), IV, 72, 1. Violata a Romanis pacta praetextens, trajecto Istro, Viminacium capiunt; Marcus urbs iis proditur, IV, 72, 2. 86; in Chersoneso Romanos clade afficiunt, IV, 74, 5. Sirmium obsident capiuntque, IV, 84. Hunni Cidariti cum Parthis belligerant, IV, 102, 25. Cf. v. Cidarite. Hunnicas gentes Justinianus alteras per alteras debellare studet (558), IV, 202, 3. Avaras contra eas in arma vocat; qui vincunt Utiguros, Salos et Sabiros (559), IV, 203, 5. Cf. v. Cotriguri, Utiguri. Hunnorum dux Odigar, IV, 269, 69. Hunnorum reges sagittandi periti, IV, 61, 18; domus regiae, IV, 85; reges sacrum Martis ense colunt, IV, 90 et 96. Hunnorum mores quidam, IV, 86 sq.; poetae, IV, 92. Hunni quomodo loca restagnantia et fluviis intersecta trajectant, IV, 83. Hunnorum cibi, IV, 83; hospitalitas, IV, 83.
- Hyacinthia, festum, II, 492, 11. IV, 480. Iis Lacedaemonii Timomachi thoracem exponunt, II, 127, 75. Festum Laced. Apollini celebrant, hedera coronati, II, 190, 284.
- Hyacinthus ab Apolline amatus, III, 205, 7.
- Hyacinthus eunuchus ab Honoria ad Attilam missus, IV, 613, 199.
- Hyades, quinque Cadmi filiae, IV, 458, 6. Septem numero sunt, II, 62, 11. Unde dictae, III, 156, 42. Hyades septem Bacchi nutrices a Lycurgo fugatae ad Thetym confugiunt, III, 304, 19.
- Hyæna duplex genitale habent, II, 32, 12.
- Hyagnis, primus tiberis, III, 233, 52; pater Marsyæ, *ibid.* et IV, 353, 2. Phrygiae harmoniae inventor, II, 287, 70.
- Hyamia, Messeniae urbs, III, 378, 40.
- Hyas, Hyadum frater, a leone interfectus, III, 156, 42.
- Hyblaëum oraculum, III, 104.
- Ἰεριστικά, fest. ap. Laedaemonios, IV, 497, 4.
- Hyccara, Siciliae castellum, Laidis patria, III, 127, 44. II, 375, 1.
- Hyccos, pastores qui in Aegyptum invaserunt. Nominis origo, II, 587.
- Hydaspes fl., II, 403, 14. Ejus lapis lychnis, IV, 388, 11.
- Hyde in Lydia, eadem quae Sardes, III, 633, 7. Omphales regia, II, 337, 7. IV, 341, 4.
- Hydeus, Asteriae pater, Hydissi avus, IV, 311, 5.
- Hydissus, Bellerophontis et Asteriae filius, IV, 311, 5.
- Hydissus, urbs Cariae, a quo nomen habeat, IV, 311, 5.
- Hydracas ex India Persae mercede acciverunt, II, 416, 20.
- Hydrae, quam Hercules interfecit, medium caput aureum erat, IV, 337, 2.
- Hydramia, urbs Cretae, IV, 529, 12.
- Hydraotes, Indiae fluv., II, 413, 18.
- Hydraulis instrumentum quale?, IV, 332, 12. II, 286, 62.
- Ἰδραυοφοροι in festis Athen., II, 363, 5.
- Ἰδροφορία, festum Athen., IV, 313.
- Hydrussa, vetus Teni ins. nomen, II, 155, 167 a.
- Hydrussa, priscum Cei ins. nomen, II, 214, 9.
- Hyginus scriptor, Alexandri Polyhist. disc., III, 206.
- Hylami, Lyciae urbs, III, 235, 77.
- Hylas, Thiodamantis f., Hercules amasius, III, 151, 10; Hercules filius, Polyphemi amasius, IV, 498, 9; ad Cium urbem evanuit, III, 547, 41.
- Hylea, regio Pontica, III, 232, 35.
- Hyleessa, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.
- Hyllis, tribus apud Argivos aliosque Dores, III, 638, 8.
- Hylluala, locus Cariae, ubi Hyllus periit: ibi Apollinis sacellum, IV, 314, 5.
- Hyllus, Hercules et Deianiræ f., Cleodæi p., III, 165, 21-603. 690. Dux Heraclidarum in Peloponnesum transitorum, III, 672, 3. In Caria periit ubi Hylluala locus, IV, 314, 5.

- Hymenæus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8.
 Hymenæus, Ascali pater, III, 372, 26.
 Hymettus, Atticæ mons, in quo Apollo colitur, IV, 499, 16.
 Hymnus, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
 Hymnis fl., II, 403, 14. III, 204, 3. 308, 5. 232, 37.
 Hypates, Secundini f., dux mil. Anastasii contra Cabadem Persam, IV, 142, 7.
 Hypatia, Theonis f., ab Alexandrinis discepta, IV, 176, 67.
 Hypaton sive Mulon, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. 478, 42.
 Hypelæus, fons ad Ephesum, IV, 371.
 Hyperasia, Achaïæ urbs, III, 605, 5.
 Hyperboreorum sedes, solum amœnum; Apollinis cultus; lingua; in Athenienses et Delios ceterosque Græcos benevolentia. Abaris aliquæ nonnulli Græci ad eos penetrarunt; luna ipsis proxima; Apollo eos statis temporibus convenit. Urbis imperium sacrorumque cura penes Boreadas est, II, 386, 1. 2. Cf. IV, 472, 1. 485. Hyperborei a quo nomen habeant, II, 387, 3 (coll. 2). III, 33, 33. Eorum sedes, II, 65, 1. Hyperborei nunc Delphi vocantur, III, 153, 24. Ad Alpes Italiæ habitant, III, 289, 90. Hyperborei (Galli) Romæ capiunt, II, 199 a. Hyperboreorum insula Helixœa et Carambycas fluvius, unde incolæ Carambycæ nominantur, II, 387, 5. Eorum gens Tarcynæi, IV, 430, 3. Hyperboreorum cygni, II, 387, 4; Ex Hyperboreis ad Argonautas se contulere Zeles et Calais, II, 476, 28. Hyperborei Indiæ, II, 424, 30. coll. not. p. 427.
 Hyperboreus, Pelasgi et Perimelæ f., II, 387, 3. Hyperboreus, Thessalus, III, 33, 33. Palanthi pater, III, 100, 4. Cf. Apollo.
 Hyperdexium, Lesbi locus, in quo Jupiter Hyperdexius, III, 380, 48.
 Hyperechius grammaticus a Leone in exilium agitur, IV, 114, 20.
 Hyperenor, Spartus, IV, 520, 1.
 Hyperes cum Antho fratre Calauriam ins. incolis frequentat, quæ inde etiam Hyperia vocata. Amisum fratrem quærit, II, 136, 95.
 Hyperia vitis ab Hypere nominata, II, 135, 94.
 Hyperia, vetus Calauriæ nomen, II, 136, 95.
 Hyperides rhetor ubi et quo tempore scholas habuerit, II, 50, 64. Post nuntiata mortem Alexandri Athenienses ad bellum contra Macedoniam excitat, III, 669; Glaucippum filium domo eiecit. Ejus pellices, II, 492, 12. Ubi perierit, ubi sepultus sit, II, 354, 2. III, 50, 65.
 Hyperis, fl. sinus Persici, III, 476, 39.
 Hypermenes, historicus, IV, 434.
 Hyperochides, Myrtili pater, III, 367, 17.
 Hyperochides, nomen personæ in dialogo quem De somno Clearchus scripsit, II, 323, 69.
 Hyperochus, Eurypyli pater, Armeni avus, IV, 286.
 Hyperochus Cumanus, historicus, IV, 434.
 Hyphasis, Indiæ fluv., II, 413, 18.
 Hypius fluv. in Heraclotarum regione, III, 13, 3. 495, 44. 548, 42.
 Ὑπρωσία, quid? III, 635, 1.
 Hypseus, Penei et Phillyræ f., IV, 285, 2; pater Cyrenes, IV, 285, 4.
 Hypsicles, Sicyonius, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Hypsicrates, Phœnicia lingua de gente sua scripsit, IV, 437.
 Hypsicrates, Amisenus hist., III, 493, 13.
 Hypsicreon, Milesius, Neæræ maritus, II, 156, 168 b.
 Hypsipyle, Lemniarum regina, ex Iasone parit Euneum, III, 368, 18. 304, 13.
 Hypsipyle, soror Penelopes, II, 350, 7.
 Hysuranus. V. Samemrumus.
- Hyra, urbs Persiæ, III, 403.
 Hyrcania, II, 444, 4. Ejus satrapa Artasyras ab Astyage ad Cyrum deficit, III, 406, 66. Ejus præfectus Phrataphernes, III, 668, 1.
 Hyrcanium mare Ponto Euxino æquale, II, 444, 7.
 Hyrcanus, canis nomen, II, 478, 33.
 Hyrcanus ex aperto Davidis sepulcro magnam vim argenti abstulit; Antiochum Sidetem in expeditione Parthica comitatus est, III, 414, 74.
 Hyreus Thebanus, quomodo a Jove et Mercurio filium accepit Urionem (Orionem), IV, 337, 3.
 Hyria, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.
 Hyria, sive Olbia, postea Seleucia aspera in Cilicia, III, 236, 91.
 Hyrmine vel Hormine in Elide, IV, 403.
 Hyrnetho, Temeni f., Deiphontis uxor, III, 376, 38.
 Myrrhadius Thrax, Pittaci pater, II, 482, 53.
 Hytanis, Carmanîæ fluv., III, 476, 39.
- I
- Iacobi Judæi historia, III, 214, 8 sqq. 217. Ejus stirps, IV, 547, 11.
 Iacobus legatus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiæ tradit (575), IV, 240, 37.
 Iadmon Mytilenæus inter servos habet Æsopum et Rhodopidem, IV, 307, 3.
 Ialemus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8.
 Ialysus, Cercaphi f., III, 177, 2; e Dotide Symen genuit, III, 151, 12.
 Ialysus urbs, IV, 324, 23. In eam venit Phorbas, IV, 389, 7. Ialysiorum luno Telchinia, III, 175.
 Iambe ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
 Iamblichus, Arabiæ princeps, cui Antiochus puer, Alexandri Balæ f., commissus erat, societatem inicit cum Diodoto, II, præf. xvii, 20.
 Iambuca, instrumentum mus., IV, 475, 2.
 Iami, Scythica gens, III, 232, 34.
 Iamidæ δὲ ἐμπύρων vaticinantes in Elide, II, 239, 14.
 Iamnia, Phœnicia urbs, III, 575, 17.
 Iamus, auctor Iamidarum, qui τῆν διὰ τῶν ἐμπύρων μαντείαν in Olympia exercebant, II, 198 a.
 Iandysus, Scythiarum rex, Sesostridis tempore, III, 587, 1.
 Iannas, pastorum in Ægypto rex, II, 567.
 Ianus deus; unde nomen habeat, III, 636. Ianus in Italia regnans, IV, 485, primus templa fecit et sacrorum ritus instituit, IV, 368, 2. Alia ejus inventa; soror ejus Camisa, filius Æthex, filia Olistene, IV, 402. 529. 656.
 Iapetosthes, II, 502, 9.
 Iapetus, Anchiales pater, III, 188, 11; 486, 1.
 Iaphram, Abrahami f., III, 214, 7.
 Iapyges paulo post Medica Tarentinos vincunt, II, 174. 233.
 Iapygiam (in) appellit Diomedes, II, 220, 27. In eam Delphis venerunt Cretenses et Athenienses nonnulli, qui deinde in Thraciam profecti sunt, II, 153, 157. Iapygiæ accolæ Chones, II, 179, 247 a. Iapygiæ urbs Caribina, II, 306, 8.
 Iardanes, Omphales p., IV, 311, 4. Maleficis artibus Cambilitam Lydorum regem ad facinus committendum induxisse videbatur, III, 372, 28.
 Iasion, Jovis et Electræ f., Dardani frater, Cabirus, IV, 345, 1. Lethæi (et Electræ) f., a Cerere amatus, fulmine ob id ictus, pater Philomeli et Pluti, avus Parii, IV, 471. III, 599, 67; frater Harmoniæ, III, 154, 28. V. Ection.
 Iason, Æsonis et Polymelæ vel Alcimedæ (vel Polyphemæ,

- Autolyco natae, II, 37, 37) f.; ejus tutor Pelias; a Chirone educatus; regnum tradi sibi postulans a Pelia ad reportandum vellus aureum mittitur (III, 34, 37) ; socios ei adjungit Chiron; Argo navem exstruit Minerva; ad Phineum venit; Symplegadas pernavigat, III, 302, 3. Primus dracoem navigavit, III, 33, 29. Tauros aratro jungit, naveonem vellus custodientem interficit, II, 40, 53; fugam ejus et Medae Venus adjuvat, II, 40, 54. In Lesbo ins. cum Hypsipyle gignit Euneum, III, 304, 13. In prom. Proponditis fanum diis XII consecravit, quod postea restauravit Timasias Byzantii praetor, IV, 152, 33. Iason donis ornat Herculem et Boreadas, II, 58, 17. Iasonis et Medae nuptiae in Corcyra aut Byzantii celebratae, II, 8, 7. Iason. Medae operâ Peliam e medio tollit. Ab Iolcis exilio multatus Corinthum abit, III, 389, 55. Heteridia festum instituit, IV, 418, 25. Pelei contra Acastum socius, III, 389, 56. Ab Acasto ejectus cum Medea Corinthum abit, regnante ibi Hippote, cujus filiam uxorem ducit, II, 13, 3. Ejus mors, IV, 506, 5. Iasonii horti ad Pontum, IV, 522, 2.
- Iason, Theognetae f., II, 352, 15.
- Iason, archon Athen., III, 619, 39.
- Iason, Menecratis Nysaensis ex muliere Rhodia filius, Posidonii gener et in schola Rhodi successor, II, 344 b.
- Iasonis Lycii canis, II, 478, 33.
- Iasonius Apollo, II, 17, 3. V. Apollo.
- Iassus urbs, IV, 422; II, 473, 17. Iassensium instituta, II, 165, 201 a. 224, 40. Iassensis puer Dionysius a delphino amatur, II, 473, 17.
- Iasus, Nepiae pater, II, 8, 8.
- Iaxamate gens, IV, 380, 1.
- Iaxartes fluvius non confundendus cum Oxo, II, 444, 6.
- Iaxartes a Scythis Silis nominatur, cum Tanai ab Alexandri comitibus confusus; eum transgreditur aronque Apollini Didymæo ad eum posuit Demodamas Milesius, Seleuci et Antiochi dux, II, 444, 1. Iaxartes nonnullis idem est qui Tanais, III, 633, 10.
- Iazares, Abrahami f., III, 214, 7.
- Iberes Asiae, socii Mithridatis contra Romanos, III, 541, 30. Eorum rex Mithridates (sub Tiberio imp.), IV, 184, 2. Et post Mithridatem rex Cotys (47 p. C.), IV, 184, 3. Iberiam vastant Saraguri et Acafiri (466), IV, 107, 37. Iberum contra Suannos bellum sub Leonte (466?), IV, 109, 41. Rex insignia sua a Romanis accipit sec. pacem anni 297, IV, 189, 14. Iberes sub Gorgone duce a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 271. Eorum metropolis Tiphilis, IV, 271.
- Iberia postea Hispania, III, 637, 5. Mulieres ibi laborum patientissimae, III, 275, 53. Iberorum instituta quaedam, III, 456, 102; II, 180, 251. Terra ibi argillacea, III, 274, 52. Iberiae castorium, cornices, equi, III, 274, 51. Populi: Cynetes, Gletes, Tartessii, Elbysinii, Mastieni, Calpiani, II, 34, 20. Iberiam subegit Nabucodrosorus, III, 78, 3. IV, 283, 8. 284, 10.
- Ibis immortalis in Aegypto, III, 512, 10.
- Ibycus, Polyzei vel Phytii f., II, 12 a. Ejus inventum triangulum instrumentum, III, 3, 5.
- Icaria, Aegaeidis tribus demus, II, 355, 7.
- Icarium mare unde dictum, III, 34, 36; II, 344, 7.
- Icarius, vini dator, in Italia ab inebriatis viris occisus, III, 372, 2.
- Icarus, Dædali f., III, 235, 78, ab Atticis pulsus dum fratrem (patrem?) petit, naufragio perit; unde mari nomen, II, 344, 7. Icaro ins. nomen dat, II, 224, 41. De nece Icaro cf. III, 34, 36.
- Icarus ins., olim Ichthyoessa dicta; vinum Pramnium fert; ejus oppidum Oenoe, IV, 404, 2. 493, 5 a. Ibi Dianae simulacrum, IV, 287, 1. Venit in ins. Euripides, IV, 404, 1.
- Ichthyes, familiaris Thrasy Machi Corinthii, III, 170, 14.
- Ichthyoessa, vetus Icaro ins. nomen, II, 224, 41; IV, 404, 2.
- Ichthyophagi in Arabia ad sinum Persicum, III, 478, 45. 476, 39. 477, 42.
- Ichthys, Atergatis f., III, 155, 32. Ejus ex Hesychia sorore liberi, III, 155, 33.
- Ichus (Iemba) fluvius, IV, 229, 21.
- Ἰκκαῖος Juppiter, IV, 319, 4.
- Iconium opp. (olim Amandra vicus) unde nomen habet, IV, 544, 18.
- Ida Troadis mons, II, 238, 11. 162, 190. 311, 25. III, 14, 10. 244. 373, 29. 637, 3. Idae incendii tempus, III, 503, 3.
- Ida Cretae mons; in eo antrum Arcesium, IV, 588, 2.
- Ida, quae primum in Troade regnavit, mater Melissi, III, 637, 2. Mater Dactylorum, II, 57, 13.
- Ida, Corybantis f., Lycasto tres parit filios, IV, 497, 3 a.
- Idææ matris ad Cyzicum templa ab Argonautis consecrata, III, 3, 6.
- Idæi Dactyli, II, 57, 13, filii Idae et Dactyli, III, 154, 26. Κροφάκτων inventores, III, 233, 52. Idæus Dactylus, Hercules, II, 90, 4.
- Idalius, pater Androstenis, III, 704, 2.
- Idanthyrus Scythia in Asian invasit, Aegyptum etiam attigit, II, 416, 20. 21.
- Idarizus, pater Mezameri, IV, 204, 6.
- Idas, Clymeni et Epicastæ f., IV, 390, 12.
- Idas, Apharei f., Marpessam rapuit, IV, 404, 5.
- Idas, vir ingentis roboris et magnitudinis ap. Homerum (II, 9, 558). Ejus caput in dolio repertum Messenae, III, 621, 40.
- Idmon Argonauta, ab Apolline genitus, Abantis filius habebatur, II, 38, 41. 40, 54. III, 13, 8. Ab apro interfectus, II, 40, 56. Heracleae colitur, III, 204, 2. II, 40, 57.
- Idmon homo hardus Aesopum servum manumittit, II, 216, 10, 5.
- Idmonides, Euclis f., Philoterpis p., III, 641, 20.
- Idmonis, Euclis f., II, 66, 10.
- Idomeneus Lampsacenus, Epicuri discip., II, 489.
- Idrieus, Caris f., Eucromi pater, IV, 312, 12.
- Idumæa, ab Idumæa, Semiramidis f., nomen habet, IV, 364, 3.
- Idumæa, Semiramidis f., III, 237, 102. IV, 364, 3.
- Idumæi a Davide subacti, III, 225, 18. Cf. Edumæi.
- Idus, dies sacer, III, 470, 10; unde nomen acceperit, IV, 146, 3.
- Ἰήτος Apollo, unde dictus, II, 485, 66.
- Iephtha, judex Judæorum, IV, 548, 15 § 5.
- Iesdegusnaph (Isdagonnas ap. Propoc.), Zichus, de pace et de Suania cum Petro, Justiniani legato, agit, IV, 206 sqq., 11. De iisdem rebus cum Joanne Comentiolo, Justiniani legato, sermones habet, IV, 222, 15; ad Justinum legatum mittitur; iter faciens Nisibi moritur (566), IV, 222, 17.
- Iessai, pater Davidis, IV, 549, 17.
- Iesus, Nauæ f., Mosis successor, III, 225. IV, 547, 11. 13. Ieud vel Ieud (unigena), Saturni et Anobret filius, a patre mactatus, III, 570, 4. 5.
- Iezanes, Abrahami f., III, 224.
- Iezidus, Sarazenus, Aubri et Caisi frater, IV, 179.
- Igletæ in Hispania, III, 304, 5.
- Iglisares. V. Neriglisar.
- Iharis, Lyciae urbs, IV, 479, 3.
- Ilia, aliis Rhea vel Silvia, Numitoris filia, III, 74, 1. 2.
- Ilipe Hispaniae fluv., III, 293.

- Iithyia Inatia**, IV, 528, 5. *Iithyia sacra* ap. Argivos, IV, 498, 6.
- Iithyia** in urbe homines olim Junoni ab Aegyptiis mactabantur, II, 615, 83. 84.
- Ilium**, muris carens, a Gallis aliquantisper occupatur, III, 70, 10. Διού πέρας, poema, III, 340, 18. Ilienses multa liberat Nicolaus Damascenus, III, 350, 3. Ilienses: Sosilus, Polemo, Theodorus, Demetrius q. v.
- Illus**, dux Zenonis, IV, 123, 16; contra Theuderichum mittitur; mox cum Basilisco facit, IV, 218, 210. Ei insidias Zeno ex exilio redux struit (477) per Paulum, qui quum ausu excidisset, illo traditur. Anno sequenti (478) consul creatur; stoam regiam instaurat, IV, 218, 210 sq. 140, 4. Multa fortiter gessit. Ad eum occidendum Verina per Epinicium domesticum subornat Alanum sicarium; qui deprehensus Epinicium nomen fatetur; Epinicus ei traditur; Illus Aspalii fratris necem praetextans in Isauriam abit; ibi ab Epinio de Verina consiliis edoctus, mox quum Chalcedone Zehonem convenisset, de Verina queritur; traditamque sibi mulierem in Tarsum, hinc Dalisandam ablegat. Ipse Constantinopolim redit. Marciani et Procopii seditionem restingit; Theuderichum a portis Constantinopolis repellit, IV, 136 sq.; 619, 211. Leontium, Marsum et Pampreprium sibi adjungit; rebellans Leontium Tarsi imperatorem renuntiat; contra eum a Zenone mittitur Theuderichus Valamiri f., IV, 140, 4. IV, 620, 214. Multum tribuit Pamprepio, qui negotia ejus turbavit, vir Impius, IV, 137. 132, 20. Rebellis victus truncatur, IV, 137, 1.
- Illyrios** (ad) fugit Alexander M., III, 161, 5. Illyriis praefectus Antipater Macedo, III, 668, 1. Sarmatarum et Gothorum in Ill. incursiones, IV, 63, 27. Illyrici praefectus Onoulphus (sub Basilisco imp.), IV, 117, 8. Illyriae gens Enchelanes, III, 152, 13, Araxae, III, 239, 136. Illyriae urbes: Pelium, Buthoe, Olympus, q. v.
- Ilus**, Dardani et Batiae f., III, 598, 64. Phrygum post Troem rex, III, 640, 18; Tantalum vicit, III, 367, 17.
- Ilus** (*Trois* f.) Trojae a flammis Palladium eripiens oculis captus est; postmodum visum recuperavit, IV, 387, 7.
- Imaus mons**, II, 408, 3.
- Imbrasus**, Sami fluv.; is e Cheside Oeyrrhoen nympham procreat, IV, 313.
- Inachus Argolidis fluv.**, antea Haliaeomon, initio Carmanor dictus, IV, 291, 4. In eo lapis memorabilis, IV, 522, 1.
- Inachus**, Oceani f., Argolidis rex, IV, 544, 14; Meliae maritus, Ius pater. *ib.* Ob Ionem a Jove stupratam, in fluvium se coniecit qui inde nomen adeptus est, IV, 291, 4.
- Inachus**, Amasis et Mosis aequalis, III, 509, 2. Emittit qui raptam filiam Ionem investigat, IV, 313.
- Inatus**, urbs Cretae, IV, 528, 5. Inatia Iithyia, *ib.*
- Indacus**, Papirii f., homo perniciosissimus, IV, 617, 206. 621, 214, 6.
- Indates**, Parthorum dux, ab Antiocho Sidete ad Lycum fluv. victus, III, 414, 74.
- Indes**, dux Isaurorum contra Anastasium rebellantium, ab Joanne gibbo captus et ad imp. missus, a quo supplicio afficitur, IV, 141, 6.
- India**. Ejus situs, figura, magnitudo, II, 402, 1. 407, 2. 403, 3. 409, 4 sqq. 440, 2. 443, 1. Num ab Indiae regionibus ad Hircaniam possit navigari, II, 444, 4. Indiae montes, campi, fertilitas, II, 403, 3 sqq. Montes: Maleus, II, 410, 8. Nulo, II, 424, 31. Elephas, IV, 388, 8. Anatole, II, 441, 4 a. Όρος τρικόρυφον, cuius summa juga: Κορασιείνη, Κονδάσκη, Μηρός, II, 441, 4 a. Amnes: Ganges, II, 402, 11. 413, 18. Indus, 403, 14. 413, 18. Fluvii in Gangem et Indum influentes, *ibid.* Silla, fluvius mirabilis, II, 404, 17. 415, 19. Fluvii auri ramenta se-
- cum ferentes, II, 424, 30. Causa cur fluvii India abundet, II, 403, 16. Fons mirabilis, II, 373, 10. Gentes Megasthenes novit centum duodeviginti, II, 217, 28. Omnes sunt indigenae, II, 404, 18. Memorantur: Silenses, II, 415, 19. Malli, 413, 18. Abissareenses, *ib.* Prasii, 410, 8. 420, 25. Cecei, Attaceni, Oxhydrace, 413, 18. Derdae, 424, 39. Pandaei vel Pandae, 419. 420. Monedes, Suari, 410, 8. Palingae, 414, 18. Susareni, 418, 23. Cambistoli, 413, 18. Mandiandini, *ib.* Mathae, Arispi, *ib.* Cygni, Seres, Phrynes, IV, 435, 3. 309, 5. Acheroti, III, 583, 42. Gentes mirabiles: Ένωτοκοΐται, II, 423, 29. 424, 30. Άστομοι, 423, 29. 424, 30. 33. 34. Άρρινες, 423, 29, sive Άβύκνηρες, 424, 30. Μονόφαλοι, 423, 29. 424, 30. Μακροσκελεΐ, 423, 29. Όπισθοδάκτυλοι, 423, 29. Πυγμαίοι, *ib.* et IV, 346. Τρισπίθαμοι cum gruibus pugnantes, II, 424, 30. 425, 33. Πεντασπίθαμοι, II, 424, 30. Όκόποδες, 424, 30. Hyperborei χιλιεταί, 424, 30. Σκιρίται, vel Σκιράται, 424, 33, et *not.* ad p. 425 sqq. — Pencilaitis regio, II, 413, 18. Urbium numerus ingens et incompertus, II, 421, 26. Earum, quae juxta flumina vel mare sitae sunt, structura, *ibid.* Urbes: Palimbothra, II, 420, 25. 421, 26. Catadupa, Pazalae, 413, 18. Methora, Clisobora, 418, 23. Antissa, 444, 2. Animalia in Prasiurum regione: tigres, cercopithecus, serpentes volucres, scorpia volucres, canes grandissimi, simiae, II, 410, 10-14; formicae aurum effodientes, II, 421, 25. 434, 39. satyri, 412, 13; μονοζώροτες, 411, 13; elephants, 406, 40. 431, 37 sq; columbae, 440, 3; pisciculi quidam mirabiles, 412, 15; sirenes, II, 90, 3. Plantae: ebenus, 410, 10; arundines, 411, 13; cynara, III, 146, 92; carpyce herba in Indo fluv., IV, 367, 1; arbores quae tala vocantur, II, 418, 22; arbores in mari nascentes, II, 413, 7; lapides esculenti, II, 410, 10. — Margaritae, II, 418. 419. 480, 66; onyches gemmae, III, 166, 23. — Antiquissimorum hominum vita rudis et indigesta, II, 403, 19. 418, 23. Mitiorum vitae rationem introduxit Bacchus ex occiduis regionibus adveniens; is urbes condidit, legesque dedit, II, 404, 20-23. 418, 22 (Indi a Baccho subacti, II, 9, 10). Quot sint anni a Baccho ad Herculeum, ad Sandrococtum, ad Alexandrum Magnum, II, 419. 420. Bacchus discendens Indis praefecit Spatembam, quem deinceps in regno secuti sunt Budyas, Cradeuas horumque posterii, II, 418, 22. Hercules quoque ad Indos venit, qui Indiam divisit inter filios et filiam unicam Pandaeam, II, 405, 25. 418, 23. Idem urbes condidit multas, inter easque Palimbothra, II, 405, 26. Defunctus pro deo colitur; posterii ejus per multas aetates regnarunt; nonnulla eorum regna ad tempora Alexandri M. perdurarunt, II, 405, 27. Nunquam foras exercitum Indi emiserunt; neque Scythae neque Persae in Indiam invaserunt, II, 416, 20. — Septem Indorum tribus, 405, 29. 427, 35, 1. 429, 36: philosophorum, 405, 29-31. 427, 35, 2. 429, 36; agricolarum, 405, 32. 33. 428, 35, 9. 429, 36; armentariorum et opilionum, 406, 33. 428, 11, 429, 36; artificum, 406, 35. 428, 12. 429, 36; militum, 406, 36. 428, 2. 429, 36; ephorum, 406, 37. 428, 5. 429, 36; senatorum, 406, 38. 428, 8. 429, 36. Indorum magistratus άγορανόμοι, άστυνόμοι, alii, II, 430, 36 a. 406 § 41. Nulli apud Indos servi, II, 421, 26. Eorum victus, ornatus, probitas, mores, instituta, II, 421-423. III, 463, 143. 476, 39 a. IV, 361, 4. De philosophis vel gymnosophistis, eorumque ordinibus et doctrina, II, 435-439; ab iis Judaeos oriundos putant, II, 323, 69. Adiit eos Lycurgus, IV, 332, 2. Athenis cum Indo philosopho congressus Socrates, II, 281, 31. — Indicum Semiramidis bellum, III, 626. Regna Saraosti et Sigertis, IV, 309. Cf. v. Porus. Taxiles. Sandrococtus. Allitrochates. In Indiam invadunt Graeci reges Bactriae, qui a Syris

- defecerant, IV, 309, 6. Indorum ad Augustum legatio, III, 419, 91.
- Indictio*, unde dicta sit, IV, 146, 2.
- Infans quadriceps, III, 622, 49. Alia ejusmodi prodigia, III, 622, 52. 50. 53 sqq.
- Ingenium Gallieni uxori suspectus. Belli contra Ingenuum sevitia, IV, 194, 5.
- Inna, fons inter Mædorum et Pæonum regiones, II, 19, 2.
- Ino, Cadmi f., Athamanti parit Learchum et Melicertem et Eurycleam. Fraude efficit, ut maritus liberos e Nephele susceptos mactare instituat. Ab insaniente Athamante Learchus et Euryclea occiduntur; ipsa cum Melicerte ad Molurium in mare se præcipitem dat; in Megaricum litus ejecta funere et divino cultu sub Leucotheæ nomine honoratur, II, 344, 6. III, 34, 37. II, 37, 35.
- Ino Learchum et Melicertem trucidat, deinde præ dolore in mare insilit, II, 377, 8. Inoni sacra facit Helena, II, 470, 3.
- Inquilini. V. *Μέτροποι*.
- Interanesia (Interamnium?), Lusitanie urbs, III, 609, 1.
- Intilene, provincia Persica cum Romanorum imperio conjuncta, IV, 189, 14.
- Io, Inachi filia, IV, 313; a Jove stuprata, IV, 291, 4. Inachi et Meliæ f., a Pico corrupta in Ægyptum fugit; hinc in Syriam ad Silpium montem venit, ubi moritur; ab ea Jopolis Syriæ urbs nomen accepit, IV, 544, 14. Bosphoro nomen dedit, IV, 148, 6 sq; ad Ceras promont. Ceressam f. peperit, 148, 8. Io, Arestoris f., Junonis sacerdos, a patre vitata detinetur; ab Argo custodita, ab Hermaone liberata, profecta in Ægyptum, ubi pro dea colitur, III, 639, 12.
- Io, ab Argiva illa diversa, quæ Bosphorum, bove duce, trajecit, III, 593, 35.
- Joachaz, Judæorum rex, a Nechao II in Ægyptum abducitur, II, 593, 66.
- Joachimus Judæorum rex, a Nabuchodonosore victus captusque, III, 229, 24.
- Joannes (*incertum, sitne Joannes comes, qui verus Theodosii II pater esse dicebatur, an Divus Chrysostomus*), discordiæ Arcadii et Honorii regum auctor, IV, 51, 85.
- Joannes post mortem Honorii (423) tyrannide potitur, IV, 67, 41. Quomodo sit oppressus cæsusque, IV, 68, 46. 612, 195.
- Joannes Vandalus, Jordani pater, IV, 616, 206.
- Joannes præfectus sub Zenone, IV, 126. 130.
- Joannes gibbosus, dux Anastasii, contra Isauros rebelles pugnat, IV, 141, 6.
- Joannes Scythia a Zenone contra Theuderichum Valamiri f., missus, IV, 620, 213. 214; dux Anastasii, Isauros rebelles domat, IV, 141, 6.
- Joannes dux Rom. sub Justino a Saracenis captus per Abramum legatum liberatur, IV, 179.
- Joannes Commentiolus a Justino ad Chosroem legatus mittitur, ut de Suania controversias dilueret; re infecta redit Byzantium (565), IV, 220 sq., 15. Ob rem male gestam honoribus minuitur, IV, 222, 16. IV, 223.
- Joannes, vir consul., legatus a Tiberio ad Chosroem missus (577), III, 243, 46.
- Joannes, Illyriarum urbium præfectus, Tiberii nomine Bazanum hortatur, ut in Sclavinorum terras irrumpat (578), IV, 252, 48.
- Joannes, dux Armeniorum (572), IV, 271.
- Joannes, Timostrati f., a Chosroe Daræ castello, a Persis expugnato, præficitur, IV, 275, 5.
- Joannes Epiphaniensis, consiliarius Gregorii Antiochiæ episcopi, in Persiam proficiscitur, concordiam inter Ro-
- manos Persasque conciliaturus. De Chosrois ad Mauritium fuga scripsit, IV, 272, 1.
- Joannes Antiochenus historicus, IV, 535.
- Jobalidas, nobilis inter Avaros sub Bazano duce, IV, 233, 28.
- Iobares, Indiæ fluv., II, 418, 23. V. Iomanes.
- Iobates in Syria rex ad quem a Præto missus venit Bellerophon, quem feris et laboribus arduis objiciens perdere studet; postea tamen mutata sententia ei Cassandram filiam cum regni parte dedit, III, 303, 12. II, præf. p. vii. Cf. IV, 549, 21.
- Jobathus postea Jobus, III, 220, 12.
- Johi historia ex Aristæo, III, 220, 12.
- Jocastes historia, IV, 544, 8.
- Jocastus, Æoli f., a dracone necatus; ejus sepulcrum in Italiæ ora, II, 219, 25.
- Jochabet, Amramis uxor, III, 217.
- Jocles (*Oicles*), Amphiarai p., III, 305, 23.
- Jocritus, Lycurgi pater, Arcas, III, 379, 44.
- Jodama, Itoni f., a Minerva sorore occiditur, II, 42, 2.
- Ἰολέαια Thebis, III, 123, 26.
- Iolaus Herculis amasius. Apud tumulum ejus Thebis amatores et amasii mutua se fide obligant, II, 143, 111.
- Iolus (Claudius), histor., IV, 362.
- Iolus, Minyarum urbs, II, 42, 3. 476, 28, a Peleo expugnata, III, 389, 56. Ibi ludos instituit Acastus in Pelei patris honorem, II, 189, 282.
- Iole, Euryti f., certaminis de sagittandi peritia præmium, Herculi victori ab Euryto recusatur, II, 36, 33. Iole quomodo servata, Hercule Cæchia iam vastante, IV, 463.
- Iollas, pater Antipatri, II, 338.
- Iomanes (Iobares *Arrian.*), Indiæ fluv., II, 414, 18. 418, 23.
- Ion Atticam incolis frequentat, II, 105, 1; ibique sedem fixit, II, 208, 1, § 1.
- Ion, Chius poeta, Orthomenis f., II, 44 sqq. Chrysilam Corinthium amat, IV, 350, 7.
- Ion, Ephesius rhapsodus, II, 44 b.
- Iones ab Ione vocati, II, 105, 1. II, 208, 1 § 1. Ex tetrapoli Attica sub Heraclidarum reditu in Argolidem migravit, II, 137, 97. Τὸ Ἰωνίωνον Hectorem Chii regem tripode honorat, II, 50, 13. Iones Orchomeniis bellum inferentes mulieres eorum abducunt; proles ex his genita postea cum ipsis in Ioniam migrat, III, 387, 53. Ionum vox λόγγαι, II, 51, 15. Ionicam Asiæ oram Pelasgi olim tenebant, II, 342, 1. Ionia terræ motibus vastata, Tantalii ætate, II, 20, 1; et anno 467 p. C., IV, 110, 42. Ionicæ harmoniæ indoles, II, 287, 71. Ionicæ saltationes, II, 284, 49. Ionum literas quando Athenienses adoptaverunt, II, 348, 7.
- Ἰωνίται in Syria, IV, 467, 3.
- Ionium mare unde dictum, IV, 316, 9.
- Iopolis, Syriæ urbs. Ejus origines, IV, 467, 3. 469. 544, 14.
- Ioppe, Phœnicie urbs, III, 575, 17. Circa eam acciderunt quæ de Andromeda narrantur, IV, 325, 27. Prope eam lacus memorabilis, IV, 530.
- Ior et Iordanes fluvii, IV, 546, 10.
- Iordanes, Ioannis Vandali f., consul (470), Anagastæ adversarius, IV, 616, 206, 2. Leoni suspectus, IV, 616, 208.
- Ios insula, Critheidis, Homeri matris, patria; in eadem vita defunctus Homerus, II, 186, 274.
- Iosephus, Jacobi f., III, 215, 8. Ægyptiace Peteseph, ἱερογραμματεὺς, cum Mose dux impurorum, quos pellere Amenophis volebat, regem hunc in fugam vertit, III, 495, 1. Iosephi historia sec. Eupolemum, III, 216. 219, 10; ex Artabano, II, 219, 10, ex Philone, III, 219, 10. Cf. IV, 547, 11.

- Iosubacus, Abraami f., III, 214, 7.
- Iotaben ins. (nunc *Taboa*) in sinu Arabico occupat Amorceus, IV, 113, 1.
- Iothor, Raguelis f., Ababi frater, Sepphoræ, quam Moses ducit, pater, III, 224.
- Iovianus patricius ab Honorio regno pulso ad Attalum imp. mittitur; profugo rege, homo impudens apud Attalum manet; dein hunc quoque prodit, et Alaricho se adiungit; denique digitis truncatus proscribitur, IV, 59, 13. Cf. de Ioviano IV, 606, 181.
- Iovii (Ἰώβητοι), legionis nomen, unde? IV, 14, 6.
- Iovinus Honorii temporibus apud Moguntiacum imperator renunciatur, IV, 61, 17. Sebastianum fratrem imperatorem creat; ab Adaulpho ad Honorium missus occiditur, IV, 61, 19.
- Iphiadæ factio in Abydenorum civitate, II, 152, 150.
- Iphicles cum Hercule Thebis Tiryntem migrat, III, 369, 20. Ne ab Hercule insaniente interficeretur Minerva impedit, III, 305, 22. Ejus filii duo ab Hercule occiduntur; natu minimum Iolaum pater e periculo subduxerat, III, 369, 20.
- Iphiclus, Phylaci et Clymenæ f., supra undis currere valet, IV, 380, 5.
- Iphiclus Phalanthum Phœnicem in Achaia Rhodi ins. urbe obsidet, et strategemate eam tradere sibi cogit, IV, 405.
- Iphigenia, Helenæ et Thesei f., a Clytæmnestra adoptatur, II, 470, 3. Achilli Neoptolemum peperit, II, 470, 3. Dianæ sacerdos, IV, 551, 25.
- Iphimedia, Halœi f., e Thessalia captiva abducitur a Sæpsi et Cassameno Naxiis, IV, 304, 2.
- Iphitus ab Hercule cæsus, III, 337, 8.
- Iphitus Eleus, Hæmonis aut Praxonidæ f., cum Lycurgo et Cleosthene ludos Olympicos instituit, III, 603, 1. II, 128, 76. III, 37, 6. 503, 3.
- Irene, Neptuni et Melanthiæ f., a qua Calauria insula olim Irene vocata, II, 136, 95.
- Irene, Ptolemæi Physonis pellex, III, 513, 16.
- Iris, olim Eriidius, Ponticus fluv., III, 596, 54. 309.
- Irnach, Attilæ f., frater Dengisichi, cui bellum Romanis illaturo non obsecundat propter turbas intestinas, IV, 107, 35.
- Irus, Mermeri f., II, 462, 3.
- Irus, unus ex Cnopi regis occisoribus Erythrarumque tyrannus, ab Hippote supplicio afficitur, IV, 431.
- Is, Italiæ fluvius, III, 641, 21.
- Isaacus, III, 214, 8, Abrami f., III, 213, 5.
- Isæus rhetor, Isocratis disc., Demosthenis magister, III, 49, 57. 58.
- Isamus (Imaus?) in India, IV, 308, 5.
- Isaozites, olim Magus, tum Christianus, in Perside in crucem actus, IV, 238, 35 a.
- Isauri ab Esau oriundi, IV, 136, 546, 11; sub Valente (368) Romanorum exercitum ad internecionem cædunt, IV, 33, 45. Isaurica bella sub Arcadio, IV, 51, 84. 86; sub Theodosio II (447) prædis et rapinis grassantur, IV, 76, 6. Zeno in Isauria exul, IV, 118. Isaurorum cædes Constantinopolitana, IV, 136 a. In Isauriam relegatur Marcianus (sub Zenone), IV, 137, 1. Isauros multos Constantinopoli in patriam amandat Anastasius, IV, 141, 5. Isaurorum contra Anastasium rebellio sub Longino Zenonis fratre, Conone, Theodoro, Inde, Longino Selinuntio ducibus; repressit eos Joannes Scythæ et Joannes gibbus, IV, 141, 6. Isaurica munera, quæ quotannis Is. pendebantur, in imp. ararium sub Anastasio inferuntur, IV, 142, 6. Isauri auguriis student, IV, 496, 5. Isauriæ oppida: Catrades, Dalisanda, Suedra vel Syadra, Cauindana, Psimada, Derbe, Monabæ, Isaura, Constantinopolis castellum, q. v.
- Ischomachus, vir dives, divitiis spoliatur, II, 199 b.
- Ischylla, Myrmidonis f., Triopæ Phorbantem parit, IV, 481, 1.
- Ischys Ilatides cum Coronide rem habet, IV, 342, 7.
- Isdegerdes, Hunnorum Cidaritarum rex, Cunchæ pater, IV, 106, 33.
- Isdigerdes, filius Vararanis, Persarum rex inde ab an. 441, contra Theodosium II bellum gerens vincitur; pacem petit, IV, 138, 1.
- Isium in Cæsarea Mauritaniae, III, 473, 29.
- Isidorus, Alexandrinus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12. Isigonus Nicæensis, scriptor, IV, 435.
- Isirius, ap. Phœnices trium literarum inventor, III, 569, 27.
- Isis; nominis significatio, II, 613, 77. Græcis est Demeter, vel Proserpina, II, 331, 2. IV, 315, 7. II, 198 a. Isis, i. e. luna, quibusnam signis hieroglyphicis exprimitur, II, 614, 80; prima repertas spicas capite circumtulit, II, 331, 3. Jovi parit Bacchum, III, 325, 3. Isidis fons in Leucothea urbe, II, 396, 2. Isidis crinis, planta, III, 479, 56.
- Ismandes, rex Ægypti, II, 542 a.
- Ismenias Thebanus tibicen, IV, 167, 38.
- Ismenus Bœotiae fluv., olim Κάδμου ποταμός dictus, IV, 505.
- Isœmus, consularis vir, cujus uxorem Ætheriam rapuit Palnatus, IV, 145, 1.
- Isocratea, Amazo, III, 597, 58.
- Isocrates rhetor, IV, 177, 71; senex Plathanen viduum duxit ejusque filium Aphareum adoptavit, II, 59 b. Ejus amica Lagisca, III, 49, 55. Ejus oratio ad Philippum quando scripta, III, 49, 56. Grylli encomium scripsit, III, 46, 45. Ejus discipulus Isæus, III, 49, 57. 58; et Dioscorides II, 192, et Clearchus Heraclææ tyrannus, 526, 1; et Cephisodorus, II, 85 b, et Metrodorus, II, 86 a.
- Isodemus, fratrem Myronem occidit, ipse Sicyoniorum popitur tyrannide, qua mox pellitur Clisthenis fratris artibus, III, 394, 61.
- Isodica, Euryptolemi f., Cimoni parit Thessalum, II, 354, 4. Ἰσοτελών δίκαια, polemarchi jurisdictione, II, 114, 28.
- Israel, III, 215. 546, 11.
- Issa, Adriat. maris ins., vino excellens, III, 194, 13.
- Issa; sic Achilles inter virgines ap. Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
- Issachar, Jacobi f., III, 215, 9.
- Issedonum sedes, II, 65, 1.
- Ister fluv., II, 92, 16. Ejus alvei et ostia, IV, 519, 1 et 2. 522, 1. Ad eum Cauliacus scopelus, III, 126, 38. Trajiciunt eum Gothi ab Hunnis puls, IV, 31, 42. Istri insulæ Casia et Carbonaria, IV, 267, 65.
- Ister, Istri scriptoris pater, II, 51, 73.
- Ister, Menandri vel Istri f., Cyrenæus vel Macedo, Callimachi disc. servusque, II, 51, 73. III, 131, 54.
- Isthmios ludos Sisyphus vel Corinthii Melicertæ dedicarunt, II, 189, 282. 344, 6. IV, 518. 539, 20. Glaucus eos instituit (1380 a. C.), III, 503, 3. Atheniensium in ludis Isthmiis proedria, II, 351, 13; quales coronæ victoribus Isthmiis dabantur? II, 342 not. In iis luctatur Plato, II, 243, 24; vicit Aristomache Erythraea poetria, III, 123, 27. Isthmus, prisicum Halicarnassi nomen, III, 574, 16.
- Istriarum ad Pontum respublica, II, 162, 188. Eorum cum Byzantiis controversia, III, 537, 21.
- Isuæli, Æthiopie gens, IV, 376, 1.
- Italia, regio inter Scylleticum et Lameticum sinum sita, olim Cœnotria dicta, nomen accepit ab Italo rege, II, 179, 247 a. Italia olim Camasene, IV, 465; in Italiam

- venit Diomedes, II, 371, 3; Pythagoras, II, 272, 4; eam Longobardi incursionibus vexant (578), IV, 253, 49. 263, 62.
- Italus rex, Cœnотrios, qui ab illo Itali nuncupati sunt, ex pastoribus agricolas fecit; leges iis scripsit; convivia publica primus instituit, II, 179, 247 a.
- Itanus Samnita primus clypeum fecit, IV, 490, 5.
- Ita, Acamantidis pagus, II, 355, 10.
- Ithacæ portus Phœcynus, II, 41, 64. Coliadae et Bucolidae gentes, II, 148, 133. Ithacæ exulare cogitur Ulysses, II, 147, 133; in eam ex Tyrrenia venit Homerus, II, 222, 32. Ithacensium saltatio, ἀλιτάρη, II, 284, 50. Ithacenses σκυτάλαις utuntur, II, 147, 131.
- Ithaca, Ptolemæi Phœconis pellex, III, 513, 16.
- Ithagenes, Melissi Samii f., II, 160, 183.
- Ithobalus, Tyrriorum rex, Botryr urbem in Phœnicia et Anzani in Libya condidit, IV, 447, 4.
- Ithobalus, Astartæ sacerdos, Tyrriorum regno potitur; pater Badezori, IV, 466, 1. Sub eo Tyrus a Nabuchodonosoro obsessa, *ib.*
- Ithyphalli qui? IV, 496, 20.
- Itimari, gens barbara, Hunnorum metu socia Romanorum, IV, 71, 1.
- Iton, Thessaliæ urbs; ubi Hercules cum Cycno pugnat, III, 389, 55. Itonis Minerva, III, 234, 53, 339, 1.
- Itonus, Amphitryonis f., III, 234, 53. 339, 1; pater Minervæ et Iodamæ II, 42, 2.
- Ituræi a Davide subacti, III, 225, 18.
- Juba I, Jubbæ historici pater; expeditionem per deserta suscipit, III, 475, 36.
- Juba II Mauritanus, rex et historicus. Ejus vita et opera, III, 465.
- Juda, Semiramidis f., III, 237, 102. IV, 364, 3.
- Judæa unde dicta, III, 237, 102. 644, 49. IV, 364, 3. Judæi, genere Ægyptii, III, 512, 14; a Calanis (gymnosoplitis) Indorum genus ducunt, II, 323, 69. Judæorum historia, III, 241 sqq. V. Abraam, Jacobus, Josephus, Moses, etc. Judæi sunt impuri, quos Amenophis Ægypto ejicere voluit; verum ipsi sub Mose et Josepho Amenophii in Æthiopiâ fugere cogunt; ac postea demum a filio Amenophis Messene Ægypto pelluntur, III, 495, 1. Judæorum exitus ex Ægypto, Mosis legislatio et instituta ex Hecatæo narrantur, II, 391; de eadem re Lysimachi narratio, III, 334, 1. 2. Exitus tempus, III, 503, 3. 509, 3. II, 576. In Judæam invasit Phulus, Assyriorum rex, II, 503, 11. Senecheribus, *ibid.* Captus ab Assyriis Hierosolymis, ad Uaphrem regem in Ægyptum profugiant, II, 593. Judæi a Nabuchodonosoro Babylonem in captivitatem abducuntur; in eaque per 70 annos ad Cyrum usque retinentur, II, 506, 14. Ab Alexandro M. honorantur, II, 395, 15; pars eorum ab Alexandro M. in Alexandriam transducti, III, 512, 15; multi sub Ptolemæo Lagi in Ægyptum proficiscuntur; inter eos Ezechias; a quo Hecatæus de rebus institutisque Judæorum edocetur, II, 393, 14. Judæorum indoles; terræ magnitudo; urbes; Hierosolymarum templum; sacerdotes; Judæi cum Alexandro militantes; Mosollamus Judæus sagittarius, II, 394, 14. Judæorum templum ab Antiocho Epiphane exspoliatur, III, 322, 3. In eos sævit Antiochus Sidetes, III, 712, 18. Judæi Pompeio vitæ auream offerunt, III, 493, 11. Eorum rex Antigonus ab Antonio capitis damnatur, III, 494, 15. Judæi in Ionia habitantes de vexationibus quibus obnoxii sint queruntur coram Agrippa, causam dicente Nicolao, III, 420, 92. Judæi contra Archelaum, Herodis f., rebellant, III, 353. Eorum post mortem Herodis ad Augustum legatio, III, 426, 96. Contra Romanos sub Hadriano imp. bellum, IV, 328.
- Judæorum legislatio divina, nec profano ore exponenda, quare Græci mentionem ejus non fecerunt, II, 395, 16. Quam sint legum observantissimi, III, 417, 86. 196, 19. Cur diem septimam Sabbathum nominarint, III, 509, 4. Asini caput colere dicuntur, III, 256, 14. Eorum divitiæ, III, 492, 5. Quæ contra eos blateraverit Apion, III, 512, 15 sqq. Judæi Pythagoræ magistri, III, 36, 2. 41, 21. Judæi Cyrenæici, III, 492, 6.
- Judæus, Spartonis Thebani f., qui cum Baecho in expeditionem profectus, Judææ nomen dedit, IV, 364, 3.
- Judas, scriptor, III, 657.
- Jugurtha Romæ alterum Jugurtham (*Massivam*) per sicarios interficiendum curat, et deinde salvus in Africam revertitur, II, præf. xxii, 28. Jugurthinum bellum, IV, 560, 64.
- Julia, Cæsaris Augusti f., M. Agrippæ conjux, Scamandrum trajiciens de vita periclitatur, III, 350, 3.
- Julia Modestina, liberta Primpilarii, e Corsioliis urbe longæva, III, 610, 3.
- Juliana, uxor Areobindi, IV, 142, 7.
- Julianus (*Didius Salvius Julianus*) post necem Pertinacis imperium Rom. emit, IV, 586, 123. Ejus finis, IV, 587, 126.
- Julianus Cæsar in Galliam mittitur. Adjungitur ei tamquam omnium rerum administrator Marcellus, IV, 16, 8 a. Constantii in eum prospere rem in Galliis gerentem invidiâ, IV, 15, 7 a. Juliani ex intimis amicis Oribasius Pergamenus, IV, 15, 8. Quam egregie Jul. se in Gallia erga omnes gesserit, IV, 16, 10. Contra Chamavos proficiscens militibus imperat, ut Saliis parcant, IV, 16, 10. Chariethonem, latronem Gallum, socium sibi adjungit contra Quados, IV, 17, 11; pacem Chamavis petentibus concedit, obside retento regis filio captivo, IV, 17, 12. 191, 18. Badomario, Germanorum principi, filium, qui obses in Rom. castris erat, restituit, etsi Badomarius Romanos captivos reddere recusaverat. Bello eum aggressurus ad Rhenum movet, IV, 19, 13. Constantii in eum insidiæ, IV, 19, 14. Julianus defectionem molitur; septem conjurati, IV, 20, 14. Cylleum, qui de rebus contra Nardinos (?) ab Juliano gestis falsa multa scripserat, ipse Jul. in epistola ad eum scripta refellit, IV, 20, 14. Ad Julianum imperatorem legationes undique adveniunt coronas aureas ferentes, IV, 21, 15. Ejus in judiciis exercendis æquitas, IV, 21, 16. Ejus in Marcellum clementia; filium vero Marcelli, res novas molientem, supplicio affecti, IV, 21, 17. Scripta oratione Heraclium cynicum refellit, IV, 21, 18. Futuras Scytharum incursionem animo præsentat, IV, 23, 22. Ctesiphontem obsidet, IV, 23, 22. De expeditione Persica narratio Magni et Eutythiani, IV, 4-6. Post mortem ejus, super ducem elligendum deliberationes, IV, 23, 23. Juliani ad Oribasium vox, III, 24, 24. Ejus superstitiones, IV, 24, 24. Libanium in deliciis habebat; in Proresium infestior, IV, 24, 25. Juliani reprehensiores Acacius et Phryx Tuscianus, IV, 24, 25. De Juliano oracula, IV, 25, 26 et 27. Juliani laus, IV, 16, 9 et 10. Ejus propinquus Procopius. Cf. De Juliano IV, 605, 177-180.
- Julianus, notariorum primicerius, ab Honorio ad Attalum legatus mittitur, IV, 59, 13.
- Julianus, Constantii in Britannia filius, frater Constantii, IV, 59, 12. Interficitur (an. 411), IV, 60, 16.
- Julianus a Zenone legatus mittitur ad Theuderichum Vandalamiri f. (479), IV, 123, 16.
- Julianus, Domni f., Cæsariensis, sophista, III, 663.
- Julius (C.) Cæsar. Ejus jussu Cleopatra regni socinam sibi adjungit Ptolemæum XIII fratrem minorem, III, 724, 8. Amore et cura maxima prosequitur Octavium juvenem,

III, 430, 6, 7. 8. 431, 9. Ejus bellum contra Cn. Pompeium in Hispania. Ibi in Calpia urbe morantem convenit Octavius, cum quo deinde Novam Carthaginem profectus est, 431, 10-12. Cæsaris cædes, testamentum, III, 436, 17; in Cæsarem conjurationis causæ, finis, exitus uberrime exponuntur, III, 438, 19 sqq.

Julius (C.) Pothus, e Ravenna longævus, III, 608, 29.

Julius Vindex Galban imperatorem renuntiat, IV, 575, 91.

Julo Ceres, IV, 495, 19.

Juncarsi. V. Tonosures.

Juno. De ejus nuptiis fabula Argolica, II, 190, 287. Contra Herculeum excitat τὸς Γηγενεῖς, II, 18 a. Ejus amore captus Endymion, IV, 405, 3. Cur Tiresiam excæcaverit, II, 244, 30. III, 618, 33. Leonem Nemeæum a Selene (Luna) arte magica excitari contra Herculeum efficit, II, 31, 9.

Juno Telchinia apud Jalyisios, III, 175. Ejus statua Tiryntia e piri ligno ab Argo facta, IV, 383. Proshynnæe in Argolide templum, IV, 292, 4. 522. Junonis τελείας fanum Argivum, II, 191, 287. 139, 101. Junonis Samiæ simulacrum, Smilidis opus, IV, 466. 287, 1; templum, Tonia festum, III, 103, 1. Pavones Samii, III, 105, 2. Junoni Samiæ Mandrobulus ovem consecrat, II, 159; 177. Juno ἀρκρία ap. Corinthios, IV, 518. Junonis apud Coos cultus, IV, 442, 1. Ejus et Minervæ ara Olympica, II, 36, 29; ædicula vetus Olympiæ, III, 121, 20; templum Olympiæ a Scilluntiis dedicatum, IV, 288. Apud Sybaritas Junonis statua sanguinem emittit, qua occasione? II, 199 b. Juno Lacinia, III, 100, 1; Alexandrina, IV, 161, 18. Junoni homines olim mactabantur in Ilithyæ urbe Ægyptia, II, 615, 83. 84.

Junonis deæ ("Ἥρας θεᾶς), locus ad Cithæronem, ubi Amphion et Zethus expositi, III, 629.

Junonia ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28, sive Erythia, IV, 477, 3.

Jupiter in Dicte Cretæ monte natus, IV, 289, 3. Διὸς γοναί, locus Thebanus, III, 310, 6. Jovis nutrices Themis et Amalthea, III, 156, 42; Cynosura in Creta nympa, IV, 293, 1; ubera ei præbet sus, IV, 289, 2. III, 8, 25. Jupiter infans per 7 dies risit, IV, 513. De Jovis et Junonis nuptiis fabula Argolica, II, 190, 287. Jupiter e Naxo contra Titanes proficiscitur, IV, 293, 2; datum ei oraculum, III, 9, 23. Baccem (quem ex Iside genuerat, III, 325, 3) e femore edidit, II, 58, 16, ad Sangarium fluv., III, 592, 31. Parturientis caput a Mercurio percussum, II, 627, 7. Quomodo Minervam in lucem ediderit, IV, 330, 4. Ejus cum Junone de rei venereæ voluptate disputato, II, 244, 30. Apollinem interficit, III, 152, 16. Cur Æsculapium interfecerit, IV, 497, 3. Cf. v. Æsculapius. Ei non sacrificant Caucasii, II, 474, 19. Jovis sceptrum, III, 42, 24. Pater Apollinis, II, 190, 283; ex Ægina Æacum genuit, III, 33, 35. IV, 487, 4; ex Calliope Corybantes, II, 57, 14; e Callisto Panem et Arcadem gemellos, IV, 405, 7; ex Cæneide Panem gignit, IV, 51, 2; e Dorippe Hellenem, VI, 390, 9; ex Electra pater Dardani et Iasionis Cabirorum, IV, 345, 1; Hemithæa, Harmonia, IV, 378, 1. Ex Europa pater Dodonæ, II, 363, 4. Ex Euryodia pater Acrisii, II, 147, 130. Ex Himalia genuit liberos tres, III, 175; ex Ida pater Dactylorum, II, 57, 13; e Pluto pater Tantalii, III, 305, 20. E Protogenia pater Locri, II, 145, 118. E Torthebia pater Carii, III, 370, 22. Gargari pater, III, 14, 10. Tænari et Geræsti, III, 636, 1. Titiae, IV, 354, 3. Phthiam Achæam amat, forma columbæ assumpta, IV, 346, 2; Ionem stuprat, IV, 291, 4. Sinopes dolo fallitur, II, 161, 186. Alcmena dat carchesium, II, 29, 3; sub cyncl forma cum Nemesi congregitur, III, 304, 14.

Jovis Actæi in Pelio fanum, et solemnitas annua, II, 262, § 8. Juppiter Agamemnon Lacedæmone colitur, IV, 06, 10. Ζεὺς ἀργόριος, III, 569, 20. Atabyrus in Rhodo, III, 177; ἀρείσιος Argis, III, 591, 26. Δικταίου in Creta templum, IV, 507, 12. Δωδωναῖος, Βωδωνάιος, Φηγοναῖος, II, 463, 4; εἰλαπιναστής et σπλαγγυτόμος ap. Cyprios, IV, 419, 30; ἔρκειος, II, 115, 30. 363, 6; τριόφθαλμος, III, 292, 3. Ἑλλάδιος, II, 128, 97; ἑταιρεῖος, IV, 418, 25; ἰκμαῖος, IV, 319, 4. Καταβάτης: sacra quæ ei apud Tarentinos fiunt quotannis, II, 307, 8. Λυκαρρεῖος, III, 107, 7; μαϊμάκτης, III, 341, 22; μελιχίου festum Athenis, IV, 313; ὁμολώσιος, Thebis in Boetia et in Thessalia, III, 309, 2. Juppiter Oromasdes Persarum, III, 53, 78. Juppiter Papa et Attis a Bithynis in montium cacuminibus invocatur, III, 592, 30. Juppiter Pelasgicus in Thessalia et Dodona, II, 463, 3. Pelorus ap. Thessalos, IV, 349, 4. Stratus ap. Bithynos; ejus statua antiqua Nicomedie, III, 594, 41. Larandæus ap. Bithynos, IV, 384, 1. Hyperdexius in Lesbo, III, 380, 48. Jovis Λύκειον in Arcadia, IV, 317; λύκαια in Arcadia ei celebrantur, IV, 366. Jovis et Neptuni ara Olympica, II, 36, 29. Jovis equestris ara Byzantii, IV, 153, 37. Templum in Heraclea Pontica, III, 540, 26. Templum in Olympe Mysiæ, III, 154, 30. Jovis Ænii fanum in Cephalonia, II, 331, 4; templum in Tarpeio monte a Tarquinio ædificatum, III, 89, 10. Jovi Statori aedes vota (294 a. C.), III, 90, 14. Jovis in æde Romani clavum quotannis figunt, III, 96, 7. Juppiter Beelsamun ap. Phœnices, III, 565, 5. Διὸς κώδιον, III, 143, 87. Διὸς ἐγκέφαλος, prov., II, 305, 5. Juppiter Ammon, II, 166, 206. Juppiter (Zeus) semideus, rex Ægypti, II, 531 a.

Jura, nomen proprium, III, 157, 45.

Juroipach (*Viriparach* ap. Joan. Lydum), castellum ad portas Caspias situm, discordiæ inter Romanos et Persas causa, IV, 105, 31. 107, 37.

Justinianus, juvenis adhuc Gelimerum Vandalum et Vitigem Gothum cepit, IV, 203, 4. Nonnosum legatum mittit ad Caisum Saracenum nec non ad Elesbaam, Auxumitarum regem, qui pro Romanis bellum Persis inferat, IV, 178, sq. Caiso Saraceno præfecturam Palestinæ tradit, IV, 179. Timostratum et Joannem duces a Saracenis captos per Abramum legatum libertati reddit, IV, 179. Certamina de Lazica regione in tempus cum Persis componit, pactis induciis (558), IV, 202, 3. Uliguros Hunnos ad bellum Hunnis Cotriguris inferendum excitat (558), *ibid.* (Cf. IV, 621, 217). Avars qui annua stipendia et agros, misso Candicho legato, sibi postulabant, non armis sed arte a finibus Rom. removendis statuit, IV, 203, 4. Avarum legationem donis demulcet, missoque Valentino iis persuadet, ut contra Hunnicas gentes bellum suscipiant (558), IV, 203, 5. Avarum legatos novas sibi sedes petentes Byzantii detinet. Hinc Romanorum et Avarum inimicitia (562), IV, 205, 9. Petrum Patricium ad Chosroem legatum mittit de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda. Fœderis capita. De Suania disceptationes, IV, 206-218, 11-13. 27. Cum Chosroe Cabadis filio inducias in annos 55 fecit, IV, 272, 2. Post annos 39 in imperio transactos diem obit; succedit sororis filius Justinus, IV, 272, 2. Justiniani imp. adulator Tribonianus, IV, 176, 64.

Justinianus, pater Theodori Tziri, IV, 271.

Justinianus sub Justino II Rom. mil. in Asia dux (576), IV, 242, 41.

Justinianus (*legendum haud dubie Justinus*, Germani f., a Tiberio Cæsare bello contra Chosroem gerendo præficitur, IV, 276, 5.

Justinus II, post Justinianum imperator, legatos Avarum tributum petentes cum contentu remittit (565), IV, 218, 41. Joannem Comentiolum legatum ad Chosroem mittit, qui de reddenda Suania ageret; nihil proficit (565), IV, 220, 15. 270. Saracenos, qui Persis favebant, contentui habet, vir gravis, neque quidquam barbarorum superbiam cedens, *ibid.* Comentiolum ob rem male gestam honoribus exiit, IV, 222, 16. Mebades Persarum legatus et Saracënorum legati ad eum accedunt; neutri quæ cupiunt ab imp. impetrant, IV, 222 sq., 17. Turcorum legatos benigne excipit, et amicitiam armorumque fœdus cum Dizabulo init (568), IV, 226, 18. 270. Zemarchum ad Dizabulum legatum mittit, IV, 227, 19. Per hunc societatis fœdus firmat; cum Zemarcho redeunte denuo legatos mittit Dizabulus, IV, 229, 20. 271. Gepidis contra Longobardos auxiliatur; Avarum genti inimicissimus, IV, 230, 24. Gepidis iterum auxilium petentibus cur recusarit; neque vero etiam Longobardis contra Gepidas armorum societatem implorantibus aurem præbet, IV, 231, 25. Legati ejus a Bajano Sirmium obsessuro in vincula conjiciuntur (568), IV, 231, 26. Legatos Bajani, qui Sirmium Avaribus tradi et stipendia annua solvi volebant, superbe ab imp. dimittuntur; in bellum strenue incumbi jubet (569), IV, 233 sq., 28. Denuo Bajano legatos de iisdem rebus mittente, in sententia perstat; Tiberio res gerendas contra Avaros committit, IV, 235, 29. A Turcis ad bellum cum Persis renovandum incitatur (570), IV, 236, 32. Avarum de pace componenda condiciones repudiat, quod haud probat Tiberius (570), III, 237, 33. Tiberio clade affecto, pacem cum Avaribus componit, IV, 237, 34. Persarmenii a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 271. Sebochthem Chosrois legatum ad amicitiam et pacem confirmandam missum insolentius tractans bellumque minitans dimittit (571), IV, 238 sq., 36. Inducias quas Justinianus cum Chosroe in 55 annos fecerat, solvit; hinc bellum contra Persas regni anno septimo exortum, quod per 20 annos perduravit usque ad nonum Maurilii Cæsaris annum. Cause hujus belli recensentur, IV, 272, 2. Marcianus summus belli dux creatur, 272, 3. Justinus Nisibin obsidione cingi jubet, *ib.* Quæ obsidio quum duceretur, suspectum habens Marcianum, imperium ei abrogat, et Asacium in locum sufficit, 275, 4. 271. Morbo afflicto inducias in annum cum Persis facit, 275, 5. Mentis imbecillitate laborans, Tiberium in imperii societatem adscivit, IV, 240, 37. 275, 5. Cum Tiberio Sophia, Justinii uxor, publica negotia curabat, *ibid.*

Justinus, Germani f., sub Justiniano in Lazica mil. dux (558), IV, 203, 4. De Avarum clandestinis consiliis Justinianum certiores facit (562), IV, 205, 9. (*Idem Justinus intelligendus* IV, 276, 5, ubi codex habet *Justinianum*.)

Justinus (*Justinianus* Zos.), militum dux Constantino tyranno, IV, 59, 12.

Justus Tiberiensis, scriptor, III, 523.

Juthungi Gothi ab Aureliano prelio victi; eorum ad imp. legatio, III, 682, 24. Denuo in Italiam irrumpunt, III, 686, 24.

Juventanus, sub Chosroe copiarum præf., Arzanenem vastat, IV, 274, 3.

Ixion, pater Pirithoi, Chironis, reliquorum Centaurorum, II, 464, 1. Cur rota circumagi dicatur, III, 302, 5.

Ixion, Demetrii Adramytteni cognomen, IV, 161, 18.

Jynx, Suadæ f., quæ a nonnullis Mentha vocatur, IV, 331, 6.

L

Labanus, Liæ et Rachelis pater, III, 214, 8. 217, 9.

Labara, Cariae opp., III, 234, 61.

Laborosoarchodus, Neriglissaris f., post regni menses novem a necessariis interficitur, II, 507 sq.

Labossoracus, Amilmarodachi filius et in regno successor a Neriglissare occiditur, IV, 283, 8 et 284, 9, ubi *Labassoaracus* scribitur.

Labyrinthus in Arsinoite nomo, II, 560. Menevidis regis regia, IV, 386.

Labyzus, myrrha pretiosior, II, 92, 18.

Lacedæmon, Amyclæ pater, IV, 324, 22.

Lacedæmonii. Hercules contra eos expedito, II, 350, 8. In Laconia ora habitat Euphemus, II, 87 b. IV, 286, 6. Hinc in Theram ins. migrat Sesamus, *ibid.* Lacedæmoniorum coloni Lyctii in Creta, II, 131, 88 a. Lacedæmonii Heraclidarum invasione afflicti Rhodum migrant, III, 672, 3. Oraculi jussu Ægidas Thebanos socios sibi adjungunt in bello contra Amyclæenses. Quomodo Timomachum Ægidam Hyacinthis honorare soleant, II, 127, 75. Contra Helotes belligerantibus cur non auxiliati sint Elei, III, 604, 1. Optimus eorum legislator Lycurgus, II, 128, 77. Omnium reip. institutorum Lycurgum esse voluit, II, 209, 2, 1. Sub Charilao tyrannice regnante Lycurgus reip. statum mutavit, II, 209, 2, 3. Lacedæmonii Lycurgi leges per 500 annos observant, III, 391, 57. Oraculum iis datum de Arcadibus, IV, 439, 1. Lacedæmonii Argivos bello premunt, II, præf. viii, 5. Lacedæmonii apud Tegeatas captivi, III, 26, 8. Tegeatis reconciliati fœdus cum iis pangunt et communem columnam ad Alpheum ponunt, II, 134, 90. De Thyreatide regione cum Argivis bellum gerunt, IV, 519, 3. 361, 2. Honor Terpandro habitus, II, 209, 2, 6. 130, 87. Partheniæ belli Messeniaci tempore nati, II, 220, 26. Lac. sub Cleomene rege ab Argivis clade afficiuntur, IV, 497, 4. Pythiæ jussu Pisistratidarum tyrannidem everunt, misso primum Anchimolio, deinde Cleomene, II, 110, 17. Propter eadem præconum Persicorum peste premuntur; quomodo sint ea liberati, IV, 519, 2. Quomodo ephori Aristidem, qui auxilii contra Persas petendi causa venerat, deceiverint, II, 492, 11. Chiis frumentum dant; eorum brevilonguentia studium, II, 49, 11. Ne cum Atheniensibus pacem inirent (Ol. 88, 3), impeditur Cleon Atheniensis, II, 126, 70 a. Post prælium ad Arginusas, Lacedæmonii in Decelea inclusi condiciones Atheniensibus offerunt, quæ Cleophonte suasore repudiantur, II, 127, 71. Lacedæmonii ingruente luxuria corrupti, IV, 303, 3. Ἄ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, II, 131, 88. Lac. Antalcida auctore, urbes Græcas et insulas, quæ contribuantur Asiæ, Persis permittunt, II, 94, 28. Ad Mantineam vincuntur, II, 138, 99 a. Contra Pyrrhum se defendunt, II, 455, 9. Sub Cleomene rege Argivos clade afficiunt, II, 138, 99 a. Libertate eos donavit Antigonus Doson, victo Cleomene, III, 703, 1. Sæviti in eos Philopœmen, IV, 333, 4. — Lacedæmoniorum instituta et leges, III, 458, 114. Dicæarchi scriptum de Lacedæmoniorum rep. ex lege quotannis in curia recitabatur, II, 241, 21. Plurima reip. instituta a Cretensibus mutuati sunt, II, 131, 88 a. Lacedæm. et Carthaginiensium respUBLICÆ comparantur inter se, II, 167, 209. Γερόντων institutio et numerus, III, 20, 1. II, 128, 78; cryptia, II, 209, 2, 4. 129, 80. Ephorum potestas, II, 209, 2, 5. II, 131, 88 a. De rege defuncto luctus, II, 209, 2, 5. Populi in phylas et obas distributio; concionum locus, II, 128, 79. L. peregrinari non licet, II, 129, 82. Lac. frugalitas et temperantia, II, 55, 4. Lex de fundorum venditione, II, 210,

2. 7; puerorum educatio; sepultura; cibi, II, 210, 2, 8. Helotes, II, 129, 81; pelatae, *ibid.* Cf. de servorum conditione, IV, 461, 1 et 2. Μόραι, II, 129, 83; λόχοι, *ib.* 84. Laconica acies, II, 442, 9. Lacedaemonii non propinant, II, 68, 2. Τὸν θώρακα ἀγλῖδα appellant, II, 381, 22. Ventris moles probro est, III, 193, 6. Phiditia, II, 242, 23. Κοπίαι cœna, III, 142, 86. IV, 453, 1. Ἐπάλλα, II, 242, 23. 623, 2. III, 20, 2. 142, 86. IV, 454, 2. 464, 2. Quando ἐκ κεραμῶνα ποτηρίων, quando ἐκ πιθακῶν biberint, III, 134, 61. Lacedaem. κίναθρα, II, 240, 17; III, 142, 86. Vestes, calcei, pocula, II, 68, 3. φοινικίδες, sagæ purpureæ, μύσασακες, II, 130, 86. Scytales usus, II, 193, 4. Sigilla θρηπέθρωτα, III, 33, 31; ancillas appellant γαλικίαις, III, 463, 7. — Jovis Ἐλλάδιου et Minervæ Ἐλλάδιαις templum; II, 128, 79. Cnacion fluvius; Babyca pons, *ib.* Apollo τετράχειρ et τετράτοξος, II, 627, 11. Bacchus σικίτης, II, 628, 13. Ποδάγρα Ἄρτεμις, II, 628, 14. Bacchi templum; Minervæ Chalciocci templum; Cottinae meretricis donarium, III, 121, 18. IV, 361, 3. Juppiter-Agagemnon, IV, 506, 10. Amoris cultus, IV, 501, 7. Heroes Matton et Ceraon, III, 126, 40. Τύθηγνῖδια, III, 142, 86. Ἄρτεμις Κορυθαλία, III, 142, 86. Τίασσα κρήνη, III, 142, 86. Κλήτας fanum, III, 142, 86. Ritus simulacrum a Lycurgo dedicatum, II, 628, 12. Metus, Mortis, Ritus fana, II, 130, 85. Carneae quando instituta, 626, 3. Hyacinthia, IV, 480. Ὑβριστικά, IV, 479, 4. Προμάχεια festum, II, 626, 4. Gens Machæriionum; ejus origo, II, 192, 3. Gymnopœdiae, II, 626, 5. Ἡσακία, II, 628, 18. Festo quodam nuptiae viris colibibus colaphas infligunt, II, 319, 49. Lacedaemonii Epimenidis corpus apud se servant, II, 628, 17. Lac. saltationes, II, 284, 49. Saltatio θερμαύστρις, II, 68, 6. Lac. pilarem saltationem invenerunt, II, 250, 48. IV, 430. Pyrrichus Lacedaemonius, II, 484, 46. Δικηλισταὶ aliique ludi comici, II, 629, 9. 10. Lacedaemonii pulcritudinem maximi faciebant, III, 168, 2. Mulieres eorum pulcherrimæ, II, 51, 17. Lacedaemoniorum nuptiae, III, 37, 6. Lacedaemone gnomonem statuit Anaximander, III, 581, 27. Lacedaemonii scriptores: Diophantes, Hipparchus, Hippasus, Nicoteles, Pausanias, Sosibius, Sosilus, *q. v.* Lacones in Cantabria, III, 301, 5.
- Lacedaemonius, Cimonis f., II, 55, 5 et 6.
- Lachares, Temeni f., pater Deballi, III, 690.
- Lachares, Diopolita, rex Æg. (dyn. XII, 4), labyrinthum in Arsinoite nomo ædificat, II, 560.
- Lachus, fluv. in Tegeatarum regione, III, 28, 8.
- Laciadæ, Cimonis curiales, a quo, quicumque volebant, cœnam accipiebant, II, 125, 64.
- Lacinia Juno, III, 100, 1.
- Lacius, Antiphemi frater, Phaselidis conditor, IV, 428. 319. III, 29, 1.
- Lacon, Lapathi f., Achæi frater, IV, 549, 20.
- Lacratidas Periclem in judicium vocat, II, 199, a.
- Lacringi (*gentis regis nomen pro nationis, ut Niebuhrus videtur*) M. Aurelio auxiliantur, IV, 186, 7.
- Lacritus, Isocratis disc., Archiæ magister, III, 51, 70.
- Lacus memorabiles, III, 200 b. 31, 16. 478, 48. II, 373, 11 et 12.
- Lacydes Cyrenæus, III, 46, 44; magister Euphorionis, III, 71.
- Lade insula; prope eam prælium, III, 178, 3.
- Ladon, Arcadiæ fluv., pisces habet sonum edentes, II, 325, 73.
- Laertæ, fornicarum genus et vesparum, III, 635, 3.
- Laertes, Arcisii et Chalcomedusæ f., ex Anticlea pater Ulyssis, II, 147, 130.
- Laertes, Ciliciæ cast., III, 236, 90.
- Lætitia statuam, audita morte Alexandri M., erexit Dionysius Heracleæ tyrannus, III, 529, 4.
- Lætus in Commodum conspirat, IV, 585, 121.
- Lætus historicus, IV, 437.
- Lagia, e. q. Delus insula, IV, 294, 4.
- Lagina, Cariæ oppidum, IV, 312, 11.
- Lagisca, Isocratis amica, III, 49, 55.
- Lagus ex Arsinoe gignit Ptolemaum I, Ægypti regem, III, 719, 1.
- Λάγωνος, II, 151, 145 a.
- Laia, Cariæ urbs, IV, 471, 9.
- Lais Corinthia meretrix, III, 516, 32. IV, 156, 4; e Crasto urbe oriunda, III, 4, 8. Hyccaris oriunda, II, 375, 1. Corinthum venit captiva; necata est in Thessalia, III, 127, 44.
- Laius, ejecto Lyco, rex Thebarum constituitur; domum Lyci Amphioni et Ætho dono dat, III, 366, 14. Epicastæ maritus, de prole oraculum consulti; Œdipum infantem exponit; a filio occisus in Laphystio sepelitur, III, 366, 15. Datum ei oraculum, III, 157, 47. Sphingis pater, III, 336, 5. Chrysiippum rapit, IV, 402, 7. Œdipum ex Euryclea genuit, IV, 405, 6. Cf. de ejus historia IV, 544, 8.
- Lallias (C.) Tionæus, e Bononia longævus, III, 609, 2.
- Lamachus Heracleota, patriam Mithridati prodit, III, 548, 42. Heracleæ præfectus, peste moritur, Cotta urbem obsidente, III, 552, 50.
- Lames, Assyriorum rex, IV, 542, 6.
- Lametus, Italiae fluvius, IV, 478, 2. III, 179, 247.
- Lamia Libyca; de ea fabula, II, 478, 35.
- Lamia, Themistoclis amica, II, 491, 5.
- Lamia, Demetrii Phalerei et Demetrii Poliorcetae pellex; Lamiae Veneris templum, II, 449, 3 et 5. III, 120, 14. 578, 8. Cleanoris filia, Demetrii Poliorcetae Philam parit; Sicyoniis Pœcilen stoam ædificandam curat, III, 120, 14.
- Lamienses terræ motu vexati, IV, 381, 2.
- Lamicus, Lucanorum rex, sex digitis pedem instructum habuit, II, 218, 20.
- Λαμπαδοδρομῖαι. Τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐπὶ λαμπαδί administrat archon rex, II, 114, 27 b.
- Lampas, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lampe sive Lappe, Cretæ urbs, ab Agamemnone condita, unde nomen habeat, IV, 364, 4. 529, 9.
- Lampea, Argolidis urbs, III, 574, 14.
- Lampetus heros in Lesbo ab Achille interfectus, IV, 314.
- Lampito, Samia, Demetrii Phalerei pellex, II, 361, 4.
- Lampo, Alexandrinorum ad Antiochum Asiaticum legatus, III, 716, 26.
- Lamprus Erythræus, magister Aristoxeni Tarentini, II, 269, 287, 73.
- Lampsacus, olim Pithyusa, a Lampsace puella nominata, Phocæensium colonia, II, 19, 10; vini ferax; quare Priapi opus eam Demosthenes dicit, IV, 386, 4. Urbs Themistocli ab Artaxerxe data, II, 296, 10.
- Lampræ, superiores et marinæ, duo Erechtheidis demi, II, 355, 6.
- Lampus, Tarrhæi f., IV, 529, 9, a quo Cretæ urbs dicta, IV, 364, 4.
- Lampyrus, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lamus, Herculis et Omphalæ f., Bargasum persequitur, IV, 311, 2.
- Lamus, Lyciæ fluv., III, 234, 67.
- Lamynthius, Milesius poeta, carmine lyrico Lyden amantem cecinit, II, 316, 42.
- Lanigeræ arbores Tyli insulæ, III, 479, 58.
- Laocoon pater Melanthi et Ethronis, III, 340, 17 a.

- Laodamia, Alcmæonis f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 3.
- Laodamia, soror Penelopes, II, 350, 7.
- Laodice Trojana Acamantis concubitu potita Munitum parit, IV, 424, 4.
- Laodice, Achæi senioris f., uxor Antiochi Dei, mater Selenici Callinici, Antiochi Hieracis, Stratonices, quæ Ariarathæ nupsit, et alius filia, quam ducit Mithridates, III, 707, 6. Frater Laodices Alexander Sardes tenebat, III, 710, 3.
- Laodice, Antiochi Sidetis filia, III, 713, 19.
- Laodice altera Antiochi Sidetis filia, III, 713, 19.
- Laodicea, urbs tetrapoleos Syriæ, III, 276, 59; olim Leuce et primum Ramitha dicta, III, 575, 17. Ibi androgynus exstitit, III, 619, 38.
- Laodicea, Mediæ urbs, a Macedonibus condita, IV, 308, 4.
- Laodicus, Theognetes pater, II, 352, 15.
- Laomedon pecuniam in Apollinis et Neptuni thesauris depositam ad Trojam urbem muris cingendam adhibuit, II, 33, 18. Belis ei vaticinium edit de fati futuris Trojæ urbis, IV, 518. Herculis contra eum expeditio, IV, 438. II, 350, 8.
- Laomedon Atheniensis, apud quem Ion cum Cimone conavit, II, 47, 4.
- Laomedon Mytilenæus post mortem Alexandri M. Syriam obtinet, III, 668, 1.
- Laon poeta, II, 259, § 22.
- Lapathus, Achæi et Laconis pater, IV, 549, 20.
- Lapis cœlitus delapsus, III, 101, 6. Lapidis melle dulciores in India, II, 410, 10. Lapidis parientes, II, 327, 78.
- Lapitha, Phorbantis Thessali pater, III, 177.
- Lapithæ Pelasgos e Thessalia in Ætoliâ expellunt, II, 455, 11. Lapithis contra Centauros auxiliatur Theseus, II, 33, 17. Eorum rex Elatus, III, 618, 34. II, 244, 30.
- Lappe. V. Lampe.
- Laphystio (in) Lajus occisus et sepultus, III, 367, 15.
- Larancha (*Lanchara* Euseb.), urbs Babylonici, II, 499, 5, 6.
- Laranda, Lycaoniæ opp., III, 642, 29; patria Nestoris poetæ, *q. v.*
- Larcas, Phalanthi familiaris, proditor, IV, 405.
- Larensii cœna, II, 308, 16.
- Larentia apud Romanos culta, III, 75, 2.
- Larginus astrologus sub Domitiano, IV, 580, 107 sq.
- Λαγρῶν βόες Epiri, II, 370, 2.
- Larinus bubulcus, II, 370, 2.
- Larissa, Piasi f., uxor vel sponsa Cyzici, III, 11, 34; patrem in vini dolium detrudens interficit, III, 368, 19.
- Larissa, pilo ludens in Peneum incidit, II, 464, 2.
- Larissa urbs Thessaliæ, III, 266. II, 264, 2. 455, 11. Larissæ Thessaliæ colonia est Larissa Syriæ, II, *præf.* xvii, 21. Larissæ politophylaces multitudini blandiebantur, II, 152, 151. Quomodo oligarchia perierit sub Simo Aleuada, II, 152, 150. Urbs terræ motu quassata, IV, 381, 2. Larissæi: Hellanocrates, Hippolochus, Eunomus, Epidromus, Cleomachides, Timolaus, Phlilina, *q. v.*
- Larissæi Syriæ, Larissæ Thessaliæ coloni, equites Selenidarum præstantissimi, a Demetrio Nicator deficiunt, suasore Diodoto, II, *præf.* xvii, 21. Larissæorum cum Apameis in Syria bellum, III, 253, 5.
- Larnassus mons, postea Parnassus, II, 349, 2.
- Lasthenes Cretensis a Metello proelio victus, III, 606, 12.
- Lasthenia Mantineaensis, Platonis discipula, II, 243, 26.
- Lasus, Charmantidæ vel Sisymbrii f., septem sapientibus accensetur, III, 38, 8. II, 285, 52. Hermionensis, II, 323 68 cyclicos choros primus instituit, II, 249, 45.
- Lasyrtas Lasionius non bibebat, mungebat tamen, III, 73, 7.
- Latini, II, *præf.* p. xxxvii, antea Aborigines dicti, III, 469, 1; cum Mezentio societatem ineunt, III, 174, 1.
- Latinus, Fauni f., III, 244. Catheti et Salia f., III, 230, 26.
- Ulyssis f., Prænestæ pater, IV, 531, 5; Telemachi et Circes f., IV, 366; a quo Latini dicti, III, 469, 1; maritus Amata, III, 93, 23; e Roma genuit Romulum et Remum, II, 383, 5.
- Latini montis in Caria scorpiones, II, 179, 248.
- Lato, urbs Cretæ, IV, 528, 7.
- Latona cum infantibus ex Asteria in Asiam venit ad Meliten fontem, ubi a pastoribus pulsus, lupis ducentibus ad Xanthum fluvium venit in Tremili regionem, quam a lupis Lyciam vocat; ibi infantes lavat; rediens pastores in ranas mutat, II, 343, 2. Latonæ signum æneum prope Delphicam platanum dedicatum; saxum quod sub pede visitur, illud ipsum est, cui insidens dea Apollo in infantem ad occidendum Pythonem voce excitavit, II, 318, 46. Latona apud Hyperboreos fuit, II, 386, 2. Ei in Theoxeniis gethyllidem Delphi apponunt, III, 125, 36. Sub lupæ forma in Delum venit, III, 33, 32. Quomodo Nioben perdidit, III, 9, 28. Ejus fanum in Lete Macedoniae urbe, IV, 509, 6.
- Latusimus, Dadanis f., III, 214, 7.
- Lanra, Sami urbis vicus, II, 310, 22.
- Laurium, Scythiæ campus, IV, 522, 1.
- Lausus a Lycinus interfectus, III, 174, 1.
- Lavinia, Æneæ f., a qua urbs dicta, III, 469, 2.
- Lavinium, III, 96, 1; ab Æneâ conditum, de Lavinia ejus filia nuncupatum, III, 469, 2.
- Lazi, gens Colchica, III, 555, 54: Eorum cum Suannis bellum, IV, 109, 41; cum Romanis contentiones (456). Eorum rex Gobazes legatos mittit ad Romanos et Parthos, IV, 102, 25, 26; de Lazica regione Romani et Persæ certant. Inducis cum Chosroe factis sub Romanorum ditone manet (558), IV, 202, 3. In ea Rom. militum dux Justinus (558), IV, 203, 4. Cf. IV, 206. 208 sqq. 214. 217.
- Lea, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Leæna, Demetrii Polioretis amica, III, 120, 14. Ei templum decernunt Athenienses, II, 449, 3.
- Leæna opp. in sinu Leanitico, III, 476, 40.
- Leander scriptor, II, 334.
- Leandrius historicus, II, 334.
- Leanitæ, aliis Ælanitæ, in sinu Arabico; eorum regia Agra et Leæna, III, 476, 40.
- Learchus, Athamantis et Inûs f., a patre insaniente occiditur, II, 344, 6. 37, 35. Ab Inone truncatur, II, 377, 8.
- Learchus Arcesilam II fratrem strangulat; ipse ab Eryxone, Arcesilai uxore, occiditur, III, 387, 52.
- Lebadensibus Bœotiæ jus civitatis cum Arcadibus intercedit, IV, 317.
- Lebadus, Lycaonis f., in Bœotiam fugit, IV, 317.
- Lectum, in Troadis finibus, II, 65, 2.
- Leda, IV, 549, 20.
- Legæ, gens Scythica, III, 315, 3.
- Leleges, II, 465, 7; Acarnaniæ partem tenent, et Bœotiam; multum vagati, partim una cum Caribus, II, 146, 127.
- Leleges in Bœotia et Locride, II, 140, 103. 145, 119.
- Leleges Junonis templum in Samo condunt, III, 103.
- Carum quasi helotes vel penestæ, IV, 474, 1. Lelegum urbs Gargarus in Ida, III, 14, 10. Termerus et Lycus Leleges, IV, 474, 3.
- Lelex, autochthon; ejus et filia nepos Teleboas, II, 146, 127.
- Leme, Stratoclis oratoris amica, IV, 410, 2.
- Lemniæ mulieres, neglectæ Veneris pœnas dantes, viros interficiunt. Argonautæ deinde in insulam appellant; ex quibus Jason cum Hypsipyle Euneum gignit, III, 303, 13.

- II, 38, 44. III, 368, 18. Mulierum factor ejusque origo, IV, 458, 7. E Lemno in Amyclæum agrum colonos ducti Philonomus, III, 375, 36. Lemni urbs Hephæstia, III, 642, 30, et Myrrhina, IV, 392, 2. In Lemno *ἑκατομφορῶν* Marti sacrificabat si quis centum hostes interfecisset, IV, 397. Lemnius Tyrrenus Pythagoras, III, 41, 22. 10, 30. II, 272, 1. Antiochus, II, 187, 279; et Philostratus, q. v.
- Lenæis festis præest archon rex, II, 114, 27 b.
- Lenæocystus, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lenæus cum Eulæo eunucho post mortem Cleopatæ Ægyptum pro Ptolemæo Philometore administrat. Cœlesyriam ab Antiocho Ephiplane repetere conatur, III, 720, 2 not.
- Lentulus Sura, Catilinæ socius, II, præf. xxvi, 35.
- Lenus, Pisatarum regio, III, 605, 7.
- Leo, Phliasiarum tyrannus, Pythagoræ æqualis, IV, 503, 17.
- Leo, unus eorum qui cum Chione in Clearchum Heracleæ tyrannum conjurarunt, III, 527, 1.
- Leo Lacedæmonius, Anticlidæ pater, primus vicit Olympiæ pullis Venetis (Ol. 89), III, 122, 22.
- Leo, Antalcidæ pater, II, 94, 28.
- Leo, Coloni f., III, 78, 4.
- Leo Mytilenæus, calculus ludendi arte invictus, II, 294, 1 a.
- Leo, Byzantinorum prætor, IV, 151, 26. Leontis f., Byzantius, Platonis vel Aristotelis discipulus, populi dux, et scriptor, II, 328. [Ejus legatio ad Athenienses.] Philippum a Byzantio repellit; plebe dolo Philippi contra eum excitata, suspensio vitam finivit, II, 328.
- Leo Alabandensis rhetor, II, 328.
- Leo, militum dux contra Tribigildum rebellem in Asiam mittitur; homo brutus, at familiaris Eutropii eunuchi, IV, 48, 76.
- Leo e Dacia oriundus, Selymbrianis cohortibus præfectus, Marciano imp. ascendit studio et opera Asparis, IV, 100, 20. 135 a. Asparem ejusque filium Ardaburium e medio tollit, IV, 135 b. Valamiro Gotho tributum annum pollicetur (461), IV, 103, 28. Legatum mittit ad Genserichum, ut captivas regias libertati restituat, IV, 103, 2. Romani occidentales quum a Marcellino et Vandalis sibi timerent, ad Leonis intercessionem confugiunt. Leontis legatus Marcellinum movet, ut cum Romanis pacem colat; a Gensericho nihil obtinet (463), IV, 104, 30. Benigne excipit legatos Saragurorum, Urogorum, Onogurorum, qui societatem Rom. expetebant, (463), IV, 104 et 105, 30. Denuo pro Romanis occidit, apud Genserichum intercedit, misso Constantio. Eodem tempore Constantium mittit ad Persarum regem Perozem, qui magos in religionis cultu impediri questus erat, simulque pecunias postulabat ad bellum contra Cidaritas Hunnos sustinendum (464), IV, 105, 31. Utraque legatio successu caret, III, 106, 32 et 33. Leo Gobazem e Colchide Byzantium venientem benigne excipit, IV, 107, 34. Sciris contra Gothos auxilium præstat, IV, 107, 35. Attilæ filii, Dengizich et Irnach, legationem ad Leonem mittunt; postulata eorum non admittit imperator; quare bellum inferre Dengizich statuit, repugnante Irnach (466), IV, 107, 36. Novis bellis pressi Persæ iterum auxilia a Leone petunt; infecta re legatos imp. reverti jubet, IV, 107, 37. Dengizichi bellum minitantis legato placide respondet, IV, 108, 38. Iterum ad Genserichum legationem mittit; at minime audientem se Vandalum præbet, immo bellum indicit, IV, 109, 40. Suani contra Lazos et Persas auxilia petunt; Perozes victoriam de Cidaritis deportatam Leoni nuntiat; ipse imp. totus erat in bello contra Genserichum (468), IV, 109, 41; bellici apparatus magnitudo; ducem Leo constituit Basiliscum, qui post præclare gesta volens cladem patitur, IV, 110, 42. 137, 2. Jordanem, in Oriente mil. præfectum, suspectum habet, IV, 617, 208. Nepotem contra Glycerium in Italiam mittit, IV, 618, 209. Amorcesum, qui in Arabia regnum sibi condiderat foedusque cum Rom. inire volebat, benigne excipit et honoribus affectum dimittit (473). Qua in re Leo violavit pacta cum Persis inita, IV, 112 sq. Pelagium leg. ad Gothos in Thraciam mittit; Teuderichi, Triarii f., postulat accedere, aliquantisper recusat; tandem vero tributum ei annum pollicetur, summique Rom. ducis munus tributum (473), IV, 113, 2. De Leonis regno judicium, IV, 114, 2 a. Imp. Eulogio philosopho stipendium dedit; Hyperichium grammaticum in exilium egit, IV, 114, 2 a. Leo generum sibi adisceit Zenonem Isaurum, IV, 153 b; Ariadnen filiam ei in matrimonium dat, IV, 138, 1. Ejus filiam Leontiam ducit Marcianus, IV, 140, 3. Zenonem in Oriente exercitus ducem constituit, IV, 136 a. Eundem imperatorem creari volebat, sed adversabatur populus; quare moriens filium ejus Leonem imperatorem coronari curavit, IV, 136 a.
- Leo, Ariadnæ et Zenonis f., a Leone avo imperium accipit, IV, 136 a.
- Leo a Macedonibus *χάρων* vocatur, II, 30, 9; a *λάω* nomen nactus, quod visum acutissimum habet, II, 616, 85. Leones injurias acceptas non obliviscuntur, probeque sciunt ulcisci, III, 475, 36.
- Leobotas, Alemæonis f., in Themistoclem *εισαγγελίας* actionem instituit, II, 619, 5.
- Leocrati Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
- Leocrates scriptor, IV, 438.
- Leodamas Thasius, III, 580, 20.
- Leodamas, Milesiorum rex, ab Amphitrete regno et vita privatur, III, 388, 54. Patris cædem ulciscuntur filii, *ib.*
- Leonassa s. Lanassa, Cleodæi f., Neoptolemo octo parit liberos, III, 338, 13. 14.
- Leonatus in Asia jussu Alexandri Alexandriam urbem condit, III, 476, 39. Phrygiam Hellesponticam obtinet, III, 668, 1.
- Leonidas, Cleomenis (mythici) frater, III, 30, 8.
- Leonidas Lac. in Thermopylis, IV, 324, 21.
- Leonidas, Olympionica, IV, 540, 27.
- Leonidas, dux Byzantium, IV, 377.
- Leonippus, Sinopæ a Mithridate præfectus, prodere urbem Lucullo statuit; a Cleocharæ collega occiditur, III, 554, 53.
- Leonnorius, Gallorum dux, III, 536, 19.
- Leonteus Argivus, tragædus, apud Jubam regem, III, 483, 83.
- Leontia, Leonis imp. f. minor, Marciano nubit, IV, 140, 3. 619, 211, § 4.
- Leontini Athenienses contra Syracusanos auxilio advocant, II, 76, 1. Apud eos Panætius tyrannide potitur, II, 172, 225. Leontinorum in regione Palicorum lacus, II, 373, 12.
- Leontis Athen. tribus, II, 295, 6. Ejus demi Cetti, Leuconoeum, Cæum, Pæoniæ, Peleces, II, 355, 9.
- Leontius Olympiodori studio in sedem sophisticam Athenis evectus, IV, 63, 28.
- Leontius, Palædia curator, IV, 66, 40.
- Leontius in Isauria ab illo imperator renuntiatur, IV, 137, 1. 140, 4. 620, 214.
- Leontomenes, Damothonis f., Phæreus, Thessalorum prætor (185 a. C.), III, 704, 2.
- Leontophron, Ulyssis et Euippes f., III, 339, 17.
- Leontopolitis nomus Æg., III, 226.

- Leopantus, Gorsiadæ f., Lebedius vel Ephesus, unus ex 7 sapientibus, II, 336, 4. III, 38, 8.
- Leopantus Heracleopolita, scriptor, II, 67, 3.
- Leopodum, locus prope Erythras, IV, 431.
- Lepetymnus Lesbios et Methymna pater Hicetaonis, IV, 314.
- Lepetymnus, mons Lesbi cum templo Apollinis et heroo Lepetymni; ibi duo tantum corvi, IV, 459, 9.
- Lepidus Cæsaris necem ulturnus, III, 448, 27.
- Lepidus historicus, IV, 439.
- Lepores Bisaltiae, III, 583, 44; Astypalææ ins., IV, 420, 42.
- Lepreatarum de adulteris lex, II, 217, 14. Lepreata Harmodius historicus, IV, 411.
- Lepreum, Arcadiæ locus maritimus, II, 267, 73.
- Lepsemandrus, Carie oppidum, II, 622, 14.
- Lepte acra, Ægypti ad sin. Arab. promontorium, ab aliis Drepanum vocatur, III, 477, 42.
- Lerus insula. Minervæ Παρόρειον ibi templum, et meleagrides aves, II, 333, 1.
- Leshonax Mytilenæus, Potamonis p., III, 505.
- Lesbothemis Mytilenis fecit Musam, quæ sambycen manu tenebat, III, 73, 8.
- Lesbum venit Macar Heliada, III, 176, 2. IV, 457, 4. Insulam vastat Achilles, IV, 314. 335, 2. In eam coloniam ducunt Pentiliidæ, Echelao duce, IV, 459, 12. Lesbi statio Mesogeum, IV, 459, 12; mons Lepetymnus, IV, 459, 9. Homines ibi Baccho olim mactabantur, IV, 400, 5. Lesbicæ Musæ septem, IV, 457, 4. Lusciniæ, IV, 458, 8. A Lesbiis ad Asiam habitantibus Asias cithara nomen habet, II, 182, 259. Lesbii ab Atheniensibus læduntur, pactis violatis, II, 125, 63. Vinum Alcibiadi præbent, III, 160, 1. Lesbum navigat Sophocles, II, 46, 1. Μετὰ Δέσπιον ὄδόν, II, 130, 87. Lesbi urbes: Pyrrha, Agamede, Hyperdexium, Antissa, q. v. Lesbii: Lampetus, Hicetaon, Helicaon, Pisdice, Apriata, Lesches, Salpe, Heraclitus hist., q. v. Cf. vv. Methymna et Mytilene.
- Lesches Lesbios cum Artino certans vicit; Terpandro antiquior, II, 299, 18.
- Lestadæ, Naxiorum vicus, II, 155, 168.
- Lete, Macedoniæ fluv., IV, 509 b.
- Lethon, Libyæ fluv., III, 186, 2.
- Letopolis in Ægypto, III, 238, 13. IV, 310; patria Apollonii et Polystrati, ib.
- Leucadem et Anactorium ad condendas Pylades et Echiasdes a Cypselo patre mittuntur, III, 392, 58. Circa Leucadem se interemit Calyce, II, 287, 72.
- Leucadia, a Teleboarum parte incolis frequentatur, II, 146, 127. Reipublicæ formæ ap. Leucadios mutatio, II, 147, 128; in Leucadia pavo virginem deperiebat, II, 314, 63. Leucadius, Timonides historicus, II, 83.
- Leucania, vetus Samothraciæ nomen, II, 218, 21.
- Leucarus Acarnan primus artem ad pancratium attulit, II, 182, 261.
- Leuce, Achillis insula, IV, 380, 1.
- Leuce, priscum Laodiceæ in Syria nomen, III, 575, 17.
- Leucippe Vulcano Ægyptum parit, III, 502, 2.
- Leucippus, Eurypyli et Steropes f., frater Lycaonis, IV, 285, 3.
- Leucippus, Amyclæ f., pater Coronidis sive Arsinoes, IV, 324, 22.
- Leucippus, Eleates phil.; ejus placita, IV, 168, 41.
- Leucioum flos, IV, 388, 9.
- Leucón, Athamantis et Themistüs f., II, 37, 35.
- Leucone, Cyanippi Thessali uxor; ejus mors, IV, 505.
- Leuconoeum, Leontidis demus, II, 355, 9. Leuconoensis, Demochares, q. v.
- Leuconotus ventus, III, 296, 101.
- Leucophrys, priscum Tenedi ins. nomen, II, 213, 7.
- Leucophyllus, planta, IV, 376.
- Leucosia, vetus Samothraciæ nomen, II, 158, 171.
- Leucosyri qui?, II, 348, 2; eorum pars Heneti, II, 337, 9.
- Leucothea, Ino, unde dicta, III, 34, 37 (V. Ino); olim Halia, III, 175. Leucothææ Nereides, IV, 459, 10.
- Leucothea, Ægypti urbs cum Isidis fonte mirabili, II, 396, 2.
- Leuphithorga, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Levi, Jacobi f., III, 215, 8 sq. 218, 9. IV, 547, 11.
- Lia, Labani f., Jacobi uxor, III, 214, 8 sq. 218, 9.
- Libanæ vel Liba, Assyriæ urbs, III, 587, 6.
- Libanius, Juliani deliciæ, IV, 24, 25.
- Libanius Asianus, thamaurgus, Placidia jussu necatur (421), IV, 66, 38.
- Libanus mons, III, 226; unde nomen habeat, 566, 7.
- Libya, Oceani et Porphoryges f., II, 349, 1. Pici et Ids f., Neptuno parit Agenorem, Belum, Enyalium, IV, 544, 15.
- Libya, terra πολυώνυμος, III, 238, 17; raris fluviis irrigata, III, 284, 73. Ejus siccitates, locustarum multitudo, ib.
- Libyam circumnavigarunt missi a Necone, magus quidam, qui ad Gelonem venit, denique Eudoxus Cyzicenus, III, 279 sq. In Libya Nili fontes, II, 478, 36. Libyes ab Ægyptiis deficiunt, sub Necheroche Æg. rege (dyn. III, 1), II, 544. Ex Libya Amazones in Europam transierunt, II, 9, 9. In Libyam venit Diomedes, III, 472, 23. Ejus partem subiecit sibi Nabuchodonosor, III, 78, 3. IV, 283, 8. Libyes contra Cyrenæos excitantur a fratribus Arcesilai II regis, III, 387, 52. Libyæ sacerdotes quidam incantationibus crocodilos e lacu eliciunt, II, 396, 3. Ibi familiæ quædam effascinantium, II, 381, 23. Libya cur belluis abundet, III, 239, 135; pecorum ibi mos mirabilis, II, 374, 14. Libyca de Lamia fabula, II, 478, 35. Libyes οἱ ἄνω mulieres et liberos communes habent, II, 180, 249. A Libyco homine, Sirite, inventa est tibia, II, 478, 34. Libyæ gentes: Adyrmachidæ, Araraucelæ, Byzantes, Asbytæ, Macæ, Psylli, Buai, Masiulenses, Dapsolibyæ, Machlyenses, Sardolibyæ, Nomades, Atarantes, Panehi, Garamantes, Ausorians, q. v. Libyæ urbes: Arsinoe, Aspis, Automalaca, Azirus, Aphace, Garge, Gilda, Draconis ins., Euphranta, Zaggsis, Coraconesus, Κυων νήσος, Magna, Xilia, Phurnita, Scythopolis, Chalcea, Lixa, Cherrura, Anetussa, Thyne.
- Libya (i. e. Libystinorum regio Pontica), II, 339, 2.
- Libyphœnicum castellum Abrotonum, II, 373, 13.
- Λιβυφοίνης (Hercules), III, 475, 38.
- Libyriorum institutum, III, 458, 111.
- Libyssa Ceres, III, 119, 12.
- Libyssa, Bithyniæ castellum, III, 232, 41.
- Libyssa, Bithyniæ locus, ad quem Hannibal mortuus esse perhibetur, III, 600, 75 a.
- Libystini Pontici, II, 339, 2. IV, 397, 2.
- Licini forum, Orobiorum urbs, III, 231, 29.
- Licinius (A.) Nerva Silianus, consul (65 p. C.); III, 623, 52.
- Licinius Sura ap. Trajanum pollens, IV, 581, 112.
- Licinius (L.) Palus, Lucii libertus, Placentinus, longævus, III, 608, 29.
- Licinius, qui Maximiano Galerio in imperio successit, tyrannice se gessit. Bellum, quod ei minatur Constan-tinus M., avertere studet, clementiam et justum imperium promittens, IV, 2. Non stans promissis a Constantio in Nicomedia obsidetur, supplex demum ad eum accedit, imperioque exiit, *ibid.* Prælio victus Mestrianum de pace legatum ad Constantinum misit (314), IV, 189, 15; numismata aurea in memoriam devictæ Sarmatiæ ex-

- cūdit (322), quæ conflari jubet Constantinus M., IV, 199, 14, § 1. Licinii a Crispo sapius victi dictum, IV, 199, 14 § 2.
- Ἀκκύντης Bacchus, IV, 498, 5.
- Licynnus cum Hercule Thebis Tiryntem proficiscitur, III, 369, 20; Alcmene frater spurius, a Tlepolemo occisus, III, 25, 6. III, 178. IV, 498, 5; pater CEnoni et Argii, II, 350, 8.
- Lictorius (vel Pictoreus), Epeus ex Ætolia, per tria secula vixit, II, 66, 5.
- Ligurum terra aspera, III, 275, 54. Mulieres operosissimæ, III, 275, 53. Liguriæ urbs, Agathe, q. v.
- Ligyrei Thraciæ Bacchi oraculum habent, II, 190, 284.
- Lilybæum Siciliæ prom., III, 19, 3. 287, 82.
- Limone, Hippomenis f., adultera ab equo devorata, II, 208, 1, § 3.
- Limonius campus, in quo Cyzici regis sepulcrum, II, 18, 7.
- Limyrenses Lyciæ, III, 194, 11.
- Lindus, Cercaphi f., III, 177, 2. Lindiorum Apollo Telchinius, III, 175. In Minervæ (III, 177) templo Marcelli ἀνάθημα, III, 272, 46. Lindi Parrhasii picturæ complures, II, 304, 4. Lindii : Lacius et Cleobulus, q. v.
- Linges, Illi frater nothus, IV, 620, 214.
- Linitima, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Λινοπέγος lapis in Acheloo, III, 79, 6.
- Linus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8. Æthuse f., Pieri p., III, 641, 20. Pieris f., IV, 445; ejus mors, IV, 648 b.
- Linus CChaliensis, IV, 439.
- Linus flos, IV, 459, 11.
- Lipsydrum, Atticæ locus ad Parnethem montem, quem muniunt Alemæonidae, II, 110, 16.
- Lissus urbs, III, 574, 15.
- Litterarum inventores, II, 2 et 3. 186, 256. III, 400, 4. 156, 44. IV, 400, 4. Eas ad Græcos attulit Danaus, II, 67, 2. IV, 475, 1.
- Λιθάδες πέδοι inter Massiliam et Rhodanum, III, 262, 28. II, 177, 240.
- Litræ, Ægypti locus, ubi ingentia cadavera visuntur, III, 622, 44.
- Livia Attica, liberta, longæva, III, 609, 2.
- Lixa, Libyæ opp., III, 238, 118.
- Lixus, Tylonius genere, Sadyattæ exprobrat quod Gygem Mermnadam favore suo nimis egest, III, 384. Gygis regis odio pressus tandem in gratiam ejus redit, III, 385 sq.
- Lixus, fluvius Mauritanæ, usque ad quem Gaderitæ piscandi gratia navigant, III, 280.
- Λόγοι Lacedæm., II, 129, 84.
- Locri sunt Leleges, II, 145, 119. 140, 103. Locri Ozolæ unde dicti sint, IV, 458, 7. Loconum rex, Medon, II, 145, 122. Urbes : Amphissa, Scarphe, Thronium, Alope, Cynus, CEm, q. v.
- Loconum in Italia origo, II, 173, 229. Zaleucus legislator; bene administrata respública, II, 174, 230. Perniciem civitati attulit affinitas cum Dionysio contracta, II, 173, 231. Locri in funeribus læti convivia agunt; non habent tabernas inistorias, II, 221, 30. Lex in adulteros. Zaleuci filius in adultero deprehensus. Polemarchus Loconus perjurus; ejus supplicium, *ibid.* Locri et Rhegini mentis alienationi, quæ mulieres corripuerat, canendis pæanibus mendentur, II, 282, 36. Locri Pythagoram in urbem recipere recusant, II, 245, 31. Quomodo scelus a Dionysio juniore in virgines Locrenses commissum ulsi sint, II, 307, 10. Eorum mulieres libidini cuivis prostitutæ, II, 305, 6. Locriæ cantica amatoria, II, 316, 40. Epizephyriacæ saltationes, II, 284, 49. Locri poetæ : Mnaseas, II, 378, 11, Xenocritus et Erasippus, II, 221, 30. II, 24, 4.
- Loeris, Polycriti Ætolarchi uxor, III, 614, 31.
- Loeris, ad hunc Juppiter duxit suum e Protogonia filium, a quo Locri Opuntii nomen habent, II, 145, 118.
- Λογιστὰι καὶ λογιστῆρια, Athen., II, 123, 53. 54. Λογιστῶν συνήγοροι, II, 124, 55.
- Longævorum laterculi, III, 608, 29 sq.
- Longinus Zenonis frater, IV, 620, 214; post Zenonis mortem imperium occupare sperat; ab Anastasio in Isauriam amandatum, IV, 141, 5. In Isauria rebellat. Victi caput ab Joanne Scytha Constantinopolim mittitur, IV, 141, 6.
- Longinus, cognomento Selinuntius, unus ex ducibus Isaurorum, qui contra Anastasium rebellarunt, ab Joanne gibboso captus, Constantinop. missus, ibique truncatus, IV, 141, 6.
- Longobardi et Obii, qui Istrum transgressi erant, a Marco Aurelio pacem petunt (167), IV, 186, 6. Sub Alboino duce Avares contra Gepidas et Romanos sollicitant (c. 568), IV, 230, 24. Conditionibus societatis a Bazano propositis non acquiescisse videntur; quare ab Justino contra Gepidas auxilia petunt, frustra, IV, 231, 25. Italiani incursionibus vexantes Tiberius data pecunia conciliare sibi studet (578 et 580), IV, 253, 49. 263, 62.
- Longopori, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
- Lucani et Brutii agros Thuriorum vastantes et urbem cingentes a Fabricio cons. repelluntur, II, *præf.* p. xl. Lucanorum instituta quædam, III, 457, 109; justis sunt et hospitales. Eorum rex Lamiscus, II, 218, 20.
- Luceria urbs Ital., III, 90, 14.
- Lucianus, Pasiphontis pater, III, 583, 35.
- Lucilianus comes, in Juliani exp. Persica, IV, 5.
- Lucillus Tarrhæus scriptor, IV, 440.
- Lucius, Petri f., e Cornelia urbe longævus, III, 610, 3.
- Lucretius (Q.) Primus, e Rhegio longævus, III, 609, 1.
- Lucullus (L.) in Asiam trajecturus misit qui Judæorum Cyrenensium seditionem compescerent, III, 492, 6; in Asiam contra Mithridatem mittitur, III, 545, 37. Aurelium Cottam in Chalcedoniorum portu cum classe stationem habere jubet, *ibid.* Ad Sangarium fl. castra habens, cognita Coltæ clade, animos militum erigit, III, 546, 39. Mithridatem ad Cyzicum et deinde ad Æsepum fluv. de improvise aggressus magnis detrimentis afficit, III, 546, 40. Iterum vicit ad Tenedum et in mari Ægeæ, III, 548, 42. Cottam ad Heracleam obsidendam, Triarium ad naves M. ex Creta et Hispania redeuntes interficiendas mittit; ipse per mediterranea contra regem movet, et pluribus præliis Mithridatis copias ad incitas redigit, III, 549, 43. Amisum obsidet; hinc contra Cabiros ducit, Hadrianum cum Mithridate configere jubet, III, 606, 12. Cabiris castello, Amiso, Eupatoria potitur, III, 549, 45. Mithridatem profugum per Claudium legatum a Tigrane exposcit frustra, III, 550, 46. Sinope et Amasea potitur, III, 555, 54. in Cappadociam ingreditur, et Euphratem transgressus Tigranem facile negotio debellat, III, 555 sq., 56. 57. Quot suorum in prelio ad Tigranocerta amiserit, III, 492, 8. Tyrannionem captivum Romam abducit, IV, 176, 66. In luxuriam delabitur, III, 417, 83.
- Lucusta, Agrippinæ ancilla, IV, 573, 89.
- Ludorum præcipuorum institutionis ordo chronologicus, II, 189, 282.
- Luernius (*Luerius*), Bituiti, Avernorum regis, pater; ejus divitiæ, III, 260, 25.
- Lugdunum ad Ararem fl. unde nomen habeat, IV, 367, 2.
- Lumbicum quomodo Æsculapii sacerdotes extraxerint, II, 15, 8.
- Lunæ nephalia sacra faciunt Athenienses, III, 127, 43.

- Luna Ægyptiis Isis, II, 614, 80. Lunæ semel tantum quotannis suem, animal impurum, sacrificant, II, 614, 79. Lunares mulieres ova pariunt, II, 35, 28. De Luna sententia Berosi, II, 509, 18. 19.
- Luumes, Dadanis f., III, 214, 7.
- Lupercalia festum, III, 441, 21. Luperci cur nudi currant, III, 98, 2.
- Lupercus Berytius, scriptor, III, 662.
- Lupia, Italiae opp., III, 436, 17.
- Lupus a Delphis colitur, II, 159, 177. Lupi cur ap. Athenienses in honore sint, III, 33, 32; in lupum mutatur Damarchus Arcas in Lycæo Jovis, IV, 407.
- Lupus piscis, III, 186, 2.
- Lusa, Bathelis urbs, III, 215.
- Luscinia Antissææ, IV, 458, 8.
- Lusia, Cneidis demus, II, 356, 11.
- Lusitades nymphæ, II, 372, 6.
- Lusitaniae situs, III, 295, 98; Bænis vel Minius fluv., *ibid.* Urbes, in quibus Græci coloni considerunt, III, 301, 5. Lusitania major pars a Q. Fabio proconsule (141 a. C.) recepta, III, 98, 7. Lusitaniae urbs Interania (P), III, 609, 1.
- Lusius fluv. in Thuriorum regione, II, 372, 6.
- Lusius, Hadriano insidias parans, in itinere occisus, III, 585.
- Lutarius vel Luturius, Gallorum dux, III, 536, 19.
- Lycabettus mons e Pelene a Minerva asportatus, II, 22, 1.
- Lycæa, Arcadiae ludi, Lycæonis institutum, II, 189, 282. III, 123, 26. IV, 317. 366. 407.
- Lycæthos post Bellerophonis decessum Corinthi regnat annis viginti septem; pater Creontis, II, 13, 3.
- Lycæus campus ad Heracleam Pont., III, 551, 49.
- Lycæon, Pelagii f., Arcadium rex justus diisque carus; quinquaginta filiorum impietas, III, 378, 43. Ipse in Jovem impius, IV, 317. Lycæa in Arcadia instituit, II, 189, 282; pater Pandari, III, 599, 68; Eleutheri, Lebadi, IV, 317; Callistis et Ceti, IV, 318, 1; frater Eurypili, IV, 285, 4.
- Lycastus, Martis et Philonomes f., rex Arcadiae, IV, 531.
- Lycastus in Creta Eulimenes adulterat; quare ab Apero interficitur, III, 300, 1; ex Ida genuit Sarpedonem, Minoem et Rhadamanthum, IV, 497, 3 a.
- Lycæas, Naucratiæ hist., IV, 441.
- Λυκίτων ὄρος in Argolide, IV, 292, 1.
- Lyceum, Athenis, II, 254, 59. Aristotelis ambulacrum, III, 45, 41.
- Lychnis, urbs Illyrica; ab ea Theuderichus repellitur, IV, 127.
- Lychnis lapis, IV, 388, 11.
- Λύχνος, meretricis cognomen, IV, 410, 1.
- Lycia, Xanthi f., Apollini parit Patarum, III, 235, 81.
- Lycia terra, olim Tremile vel Trimilis dicta, III, 236, 84; unde nomen habeat, II, 343, 2. Lycii atrocissimi dediti; γυναικοκρατούνται; in falsos testes severe animadvertunt, II, 217, 15. Eorum instituta quædam, III, 461, 129. Eorum rex Amphianax (aliis Jobates), III, 367, 16. 303, 12. II, *præf.* p. vii. Lycii Chrysaorim in Caria condunt, IV, 311, 8. Oraculum, ubi piscium opera vaticinia eduntur, IV, 479, 1. 2. In Lycia natus Apollo, IV, 495, 14. Lyciæ Arycandenses, Limyrenses, III, 194, 11. Chimæra mons, II, 379, 13; fons Melite, amnis Xanthus, II, 343, 2. Urbes: Edebesus, Alimala, Arycanda, Arneæ, Menedemium, Acarassus, Gazæ, Erymnæ, Molyndea, Cnoanda, Sidyma, Myra, Phellus, Antiphellus, Melkænæ, Arlymnessus, Pinara, Patara, Telmissus, Megiste, Glaucci demus, Ilaris, Dædala Hylami, Lyrnatiæ, Araxa; Ninus et Lamus fl.; Cragus mons; Cochliusa, Doliche, Macra insulæ; Sebada portus, *q. v.*
- Lycinus (?) Cadmus, II, 2 a.
- Lycius, Myronis f., ex Eleutheris Bœotus, artifex, III, 116, 2.
- Lycomedes Scyri rex Theseum de rupe præcipitem dat, II, 208, 1, § 2.
- Lycón orationem accusatoriam contra Socratem præparavit, III, 43, 32; cultu mundissimus, III, 46, 47.
- Lycophon, Periantri f., tyrannidem ap. periæcos constitutus perit, III, 393, 60.
- Lycophon tragicus, Chalcidensis, Soclei f., a Lyco Rhegino adoptatur, II, 370 a.
- Lycophronidis versus, II, 314, 33.
- Λυκόποδες, Alcæonidæ, II, 110, 16.
- Lycoreus Juppiter, III, 107, 7.
- Lycormas fluv., in quem Euenus se concecit, IV, 401, 5.
- Lycosthene sive Lycosthenia, Lydiæ urbs, III, 371, 23.
- Lycii in Creta, Lacedæmoniorum coloni, II, 131, 88 a.
- Lycurgus Bacchum Cadmea et Bœotia expellere aggreditur, III, 628, 5. Hyades fugat, III, 304, 19.
- Lycurgus, Arcas, Jocriti f., Botachi p., III, 379, 44; ex Antiope Anacæi pater, II, 133, 89, et Epiochi, Ereuthalionem ex insidiis occidit, IV, 336.
- Lycurgus Laced., Prytanidis f., III, 603, 1; a Procle sextus, ab Hercule undecimus, IV, 389, 5. Ejus ætas, III, 689. Cum Iphito et Cleosthene ludos Olympicos restaurat, III, 603, 1; cum Iphito ἐκχειρίας Olympicæ auctor, III, 37, 5. Ejus nomen in disco Olympico incisum, II, 128, 76; vir πολεμικώτατος, II, 62, 9. Nullam bellicam actionem attigit, II, 365, 13. E Samo ins. Homerici carmina in Peloponnesum apportavit, II, 209, 4, 3. Sec. nonnullos omnium reip. Spart. institutorum auctor, II, 209, 2, 1. Charilao tyrannidem regnante, statum reip. mutavit, II, 209, 2, 4; Cryptiam instituit, II, 209, 2, 4; quomodo rem publicam capesserit, III, 37, 4. Quomodo populum in ordines distinguere; ubi conciones populi instituere a Pythia jubetur, II, 128, 79. Senatuum quot virorum instituerit, II, 128, 78. Equitatum in turmas distribuit, III, 33, 30; gerontes instituens, III, 20, 1. Cryptiæ auctor, II, 129, 80. Arithmeticam proportionem, ut turbæ accommodatam, Lacedæmone ejecit, et geometricam, paucorum legitimo regno convenientem, introduxit, II, 243, 27. Γέλωτος ἀγαλάτιον dedicavit, II, 628, 12. Minervæ Optiletidi fanum consecrat, qua occasione, II, 192, 1. Post Charilai regis tutelam peregre abiit, plurimumque temporis in Creta insula degit, II, 131, 88 a. Hispaniam, Indiam et Libyam adiit, IV, 332, 2, Vitæ exitus, III, 390, 57; in Creta obiit; sepulcrum ejus Pergamiæ, II, 282, 37. Cf. IV, 314. Cineres in mare Creticum dispersi, IV, 333, 3. Ejus laus; templum, sacra, II, 128, 77.
- Lycurgum Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander, II, 472, 9.
- Lycus, Telchin, e Rhodo in Lyciam venit, ubi Lycii Apollinis fanum ad Xanthum exstruxit, III, 175.
- Lycus, Dascyli et Anthemoisæ Lyco fluvio natæ filius, Mariandynorum rex, in Pelopis cognati honorem Argonautas comiter excipit, II, 39, 49. III, 13, 5; ei Hercules contra Bebryces auxiliatur, eorumque regionem dat, quam Lycus Heracleam vocat, II, 32, 15. Cf. III, 24, 1. 300, 2.
- Lycus, Thebarum rex, regno ejicitur; postmodum ab Amphione et Zetho, quorum matrem Dirce regina captivam tenebat, occisus est; domus ejus a Laio occisoribus data, III, 366, 14. Lycus cum filiis ab Hercule interfectus, III, 305, 22.

Lycus, Pandionis f., II, 351, 12.
 Lycus, Argivorum rex, Nyctei frater, III, 628, 6.
 Lycus, Lelex, cum Termero piraticam exercet, IV, 474, 3.
 Lycus, Martis f., in Libya peregrinos patri mactat; pater Callirrhoeus; Diomedem in vincula conjicit, III, 472, 23.
 Lycus Rhegius, Lycophronis pater adoptivus, historicus, II, 370.
 Lycus, fluv. Ponticus, III, 13, 6. Anthemoisæ pater, II, 39, 49.
 Lycus (i. q. *Halycus*), Siciliae fl., II, 221, 29.
 Lyde, soror Sadyattis, cuius filium Alyattem comitate sua ad mitiores mores adducit, IV, 530.
 Lyde, Antimachi poetæ; alia Lyde Lamynthi Milesii poetæ amasia; uterque amicam suam carmine quod Lyde inscribitur, celebravit, II, 316, 42.
 Lydica Mysorum origo ex lingua Mysorum probatur, II, 342, 2. Lydiæ reges Tmolus et Tantalus, III, 367, 17.
 Lydia et Ionia terræ motibus Tantali ætate vastatæ, II, 20, 1. Lydorum viridaria, ceteraque luxuria; eorum regina Omphale, ipsa a servo contumeliam passa, filias dominorum servis junxit, II, 305, 6. Lydi a Carlo musicam docti, III, 370, 22. Lydiæ urbs Torrhebus, III, 370, 22; et Lycosthene, III, 371, 23. Lydorum tyrannus Meles, quem pellit Moxus; sub hoc magna erat siccitas, et Crabum urbem Lydi obsident, III, 371, 24. Rex Aciamus, III, 372, 26; Camblitas, III, 372, 28; Mæon, II, 186, 274. Lydi Smyrnaem, urbem ipsis subjectam, relinquere coguntur ab Æolibus bello pressi, *ibid.* Rex Hermon sive Adramys, II, 163, 191. Reges: Alcimius, Cadys, Ardys, Meles, quos vide. Ardyn regem, regno pulsam, et Cumis apud fabrum pro servo degentem Lydi redimunt, II, 216, 11, 2. Sub Mele fame laborant, III, 382. Myrsus rex, III, 383. Prætere V. Sadyattes, Alyattes, Gyges, Croesus. Lydis de Merminadum regno datum oraculum, III, 385. Lydorum ἀριστεία πρὸς Ἀραζόνδας, III, 396, 62. Contra Colophonios bellum, II, 164, 198. Lydia Menandro provincia assignatur, III, 668, 1. Lydorum ad Julianum imp. legatio, IV, 21, 15. Lydia acies, II, 442, 9. Lydi Musas νύμφας vocant, II, 11, 11. Lydorum molliorem æmulationem Polycrates Samius, II, 310, 22. Lydiæ harmoniæ indoles, II, 287, 71. E Lydia oriundi Cylicraenes Heracleæ Cetaicæ, III, 133, 56.
 Lydes Scythia prima æs conflavit, II, 182, 257.
 Lygdamis qua occasione Naxiorum tyrannide potitus sit, II, 155, 168, 169.
 Lynceus Samius, Duridis frater, II, 466, *not.*
 Lyncus, olim Pieria, urbs Bœotiæ, IV, 445.
 Lyperus mons Bithyniæ, ad quem urbem Zipœtes condidit, III, 537, 20.
 Lyrcus, Phoronei f., ad Ionem quærendam missus, Cauni apud Æbialum regem sedem figit; filiamque ejus ducit, regni particeps; ejus filius Basilus, IV, 363 sq.
 Lyrnata, Lyciæ castellum, III, 235, 76.
 Lysander classem, quam Antiocho Alcibiades commiserat, vincit, II, 351, 14. Ejus victoria ad Ægospotamos quibusnam portentis prænuntiata sit, II, 441, 5. Ejus fastus et potentia. Lysandria festa, II, 484, 56. Ejus donaria Delphica, III, 106, 3; statua in Olympia, II, 183, 264. Lysander aliam mulierem formosiorum ducturus multatur, III, 37, 6. Naucidem luxuriosum objurgat, III, 193, 6. Ejus de cauponibus edictum, IV, 417, 22.
 Lysandra, Nicomedis et Ditizeles f., III, 600, 75.
 Lysandra, Ptolemæi I f., nupsit Alexandro, Cassandri filio, III, 695, 3. 698, 3.
 Lysanias Mallotes scriptor, IV, 441.
 Lysias, Antiochi Eupatoris tutor, a Demetrio Sotere occisus, III, 711, 15.

Lysimachia a Lysimacho condita, II, 454, 6. Ad eam Gallos vincit Antigonus Gonatas, III, 44, 36.
 Lysimachus, Aristidis pater, II, 366, 14.
 Lysimachus, Aristidis ex filia natus, paupertate pressus, II, 367, 15.
 Lysimachus, Agathoclis f., e Crannone Thessalus, III, 698, 4; Thraciam et Chersonesum provinciam obtinet, III, 668, 1. 694. Eurydicen filiam uxorem dat Antipatro, Cassandri et Thessalonices filio; matricidam Antipatrum, qui in Pontum ad socerum confugerat, neci tradit, III, 695, 3. 698, 3. Ephesum dirutam restaurat et Arsinoen de uxoris nomine appellat, II, 466 *not.* Cardianorum urbem evertit et pro ea Lysimachiam in Isthmo Traciæ Chersonesi condit, II, 454, 6. Ejus canis, II, 478, 33. Philosophos e regno suo expulit, IV, 358, 9. Lys. Amastridem uxorem ducit, Sardes advocat, deinde eam deserens, ducit Arsinoen, Ptolemæi Philadelphi sororem, III, 530, 3. Lysimachi præfecti duo, deinde ipse Lysimachus a Zipœte Bithyno preliis superantur, III, 537, 20. Pyrrhum bello adortus Epirum vastat, et ne regis quidem sepulcris parcit, II, 453, 6. Pyrrhum Macedoniæ regno eiecit regnante in Macedonia annis quinque mensibus septem (287-281). A Getis una cum Clearcho capitur, mox vero dimittitur; Clearchum et Oxathrem, qui Amastridem matrem necarant, e medio tollit; opibus tyrannorum potitur et liberam republicam Heracleotis restituit, III, 531, 5. 6. Mox tamen Arsinoæ Heracleam dedit, 531, 7; Arsinoæ machinis circumventus Agathoclem ex priore uxore filium occidit; hinc summum subditorum in eum odium; qua animorum conditione usus Seleucus eum bello adortur, prælioque ad Currupeidum commisso vincit; cadit Lysimachus Malaconis Heracleotæ pilo transfusus, III, 532, 8. 698, 4. 695, 4. 703, 1; vitæ anno octogesimo, II, 453, 4. Ejus parasitus Bithys, III, 310, 11. Regem conviciis prosequatur Sotades, IV, 416, 12.
 Lysimachus Chalcidis in Syria regulus, III, 724, 9.
 Lysimachus quidam Babylonius, vir ditissimus, Himerum Phraatis sive Arsacis præfectum splendidissimo convivio excipit, III, 259, 21.
 Lysimachus Alexandrinus scriptor, III, 334.
 Lysiodi, lysiodia, II, 285, 57.
 Lysippus comicus laudatur, II, 255, § 5.
 Lysis Tarentinus, Pythagoreus, ex ædibus a Cylone incensis salvus se proripuit; Crotone in Achaïam, hinc Thebas profectus Epaminondam in discipulis habuit, III, 275, 11. III, 5, 18. Ejus scripta, III, 169, 8.
 Lysistratus archon Athen., III, 101, 6.

M

Maadeni, Saraceni, IV, 179 et 178 *not.*
 Macæ, Arabiæ gens, III, 476, 39.
 Macar, Solis f., III, 176, 1; e Rhodo in Lesbum abit, III, 176, 2. Lesbi rex iræ in uxorem indulgere solebat; iram ejus Musarum, i. e. servarum, cantu placat Megaclo filia, IV, 457, 4. Pater Antissæ, III, 574, 16.
 Macara, vetus Minoæ nomen, II, 220, 28.
 Macareus, Spthingem uxorem habet, III, 336, 5.
 Macareus, Æoli f., frater Canaces, IV, 504, 1.
 Macareus, historicus, IV, 442.
 Macaria Herculis patris rogo ignem subjicit, II, 486, 72.
 Macaria sive Pyrrha, Agamedæ Lesbiæ mater, III, 379, 48.
 Macarôn s. Beatorum insula, e. q. Creta, IV, 400, 3.
 Macas, Amphithemis f., IV, 294, 1.
 Macedo, Beretis pater, IV, 509, 7.
 Macedonum reges recensentur inde a Carano usque ad

- Alexandrum, III, 689, 1; inde ab Alexandro usque ad Pseudophilippum, III, 694 sqq. De Macedonico regno vaticinium Demetrii Phaleræi, II, 368, 19. Macedoniam non invadit Cimon, etsi facile potuisset, II, 55, 4. Reginæ Macedonum inter famulas habebant *κολακίδα*; mulieres e Cypro oriundas, quæ turpissimum in modum mores dominarum corruperunt, II, 312, 25. Juvenis quidam Macedones excitat, ut a Romanis deficientes patrum imperium recuperent (circa 102 a. C.), II, *præf.* xxiii, 31. Macedonia, capta a Taxile Amphipoli, ad Mithridatem deficit, III, 542, 32. A Gothis sub Valente vastatur, IV, 32, 42. Macedones, qui nullum hostem occiderant, capistro cingebantur, II, 152, 153. Alius eorum mos, II, 486, 72. IV, 419, 33. Sacerdotes βέδο in precibus invocant, III, 9, 27. Macedonia regio Bisaltia, III, 583, 44. Urbes: Acesamenæ, Altus, Balla, Bercea, Calarna, Cydna, Lete, Mieza, Miletus, Olbelus, Olobagra, Paræopolis, Parthenopolis, Phycus, Scydra, Tirsæ, *q. v.*
- Machæra lapis, III, 198, 2.
- Machæariones, gens Lacedæmonia, II, 192, 3.
- Machamæus V. Accamæus.
- Machaon, Æsculapii et Epiones f., Nicomachi pater, III, 45, 41; 324, 22; quomodo vulnus Philoctetis sanaverit, II, 10, 6.
- Machares, Mithridatis f., quo tempore pater in Armenia erat, in Colchide defens cum Lucullo foedus facit, eique tradit quæ patri destinata erant, III, 555, 54.
- Machareus, Dærtæ f., Neoptolemum occidit, III, 303, 9.
- Machabæ et Philinnii historia mirabilis, III, 611, 30.
- Machates, Derdæ et Philæ frater, III, 161, 5.
- Machlyas, Amphithemis f., III, 294, 1.
- Machlyes in Libya androgyni, II, 179, 249; ejus gentis mos, III, 462, 136.
- Macistus, Elidis urbs, II, 219, 25.
- Macra, e. q. Eubœa ins., IV, 325, 26.
- Macra, ins. ad Lyciam, III, 236, 87.
- Macra, planities Cœlesyriæ, III, 276, 60.
- Macrabandarum in Armenia regio, IV, 243, 41.
- Macrinus, archon Athen. (116 p. C.), III, 619, 38.
- Macrinus, Quinti seu Quieti pater, IV, 195, 8.
- Macrinus, Rom. imperator, IV, 591, 136.
- Macrinus, comes fisci, post prælium quo Valerianus imp. captus est, Samosatis milites recepit; ad Valerianum se conferre recusat (260), IV, 193, 3.
- Macris, vetus Eubœæ nomen, II, 141, 105. IV, 395, 9.
- Macrobii, postea Homeritæ, IV, 271.
- Macrocephali, supra Colchos habitantes, II, 339, 2.
- Macrones (*Bechires*), Dolionum finitimi, Cyzicenis infesti, bellicosissimi, II, 39, 46. III, 29, 4; coloni Eubœorum, IV, 395, 10. In eorum regione τὸ τερὸν ὄρος, II, 464, 3.
- Macrosiris, vir ingens, cujus cadaver ab Atheniensibus in insula effossum, III, 622, 45.
- Μακροσπειρεῖς in India, II, 423, 29.
- Macum, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Madia urbs ab uno ex Abrahami filiis nominata, III, 224.
- Madianes, Abrahami f., III, 214, 7.
- Madianitæ, III, 224.
- Mæander fluv., II, 164, 198 a. III, 198, 3. In eo sophron lapis, IV, 379, 3.
- Mæander, pater Callirrhoes, III, 644, 48.
- Mæander, Cercaphi et Anaxibii f., flumini nomen dedit, IV, 521.
- Mæandrius, Protagoræ philosophi pater, II, 90, 6.
- Mæandrius, Milesius historicus, II, 334.
- Mæandropolis, Magnesiæ urbs, III, 607, 23.
- Mædi, II, 19, 2. Mædorum Scuthæ et Ronaces inventum, III, 73, 10.
- Mælius (Spirius) per famis tempestatem frumentum largiendo tyrannidem affectare studet. Quomodo ejus consilia optimates diluerint, ipseque misere perierit, II, *præf.* p. xxxi-xxxvi. Ejus domus solo æquata, Æquimelum, II, *præf.* p. xxxvi.
- Mæmacterion mensis unde dictus, III, 341, 22.
- Mænalus Arcadiæ mons, II, 145, 118.
- Mæon, Apellidis f., Dii frater, ex Eumetide Homeri pater, II, 66, 10. 16, 2. III, 641, 20. Lydorum rex, cui traditur Homerus infans, II, 186, 274.
- Mæotarum rex Æetes, II, 8, 4.
- Mæotis palus, III, 90.
- Mæranus vel Mæeranus Persa, pater Saporis, IV, 254, 50. 52.
- Mæson, Megarensis Siculus, poeta, III, 129, 46.
- Magadis instrumentum, II, 286, 64 sqq. 486, 69. III, 73, 8. 277, 67.
- Μαγαδάροσ status in Scolo Bœotico, III, 126, 39.
- Magas uxorem ducit Apamen, Antiochi Soteris et Stratonicæ filiam, III, 707, 5. Cyrenarum rex, pinguedine suffocatus, III, 192, 3. Ejus filia Berenice, III, 165, 21.
- Magase, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Magdis Thrax, a quo Magadis dicta, II, 486, 69.
- Magi. Eorum de diis sententia, II, 396, 19. Duo principia esse statuunt, Oromasdem et Arimanum, III, 53, 78. Sub divo sacra faciunt; ignem et solem deorum simulacra habent, II, 91, 9; virgam tenentes vaticinantur, II, 91, 8. Non utuntur præstigiis, II, 90, 5. Cyro somnium interpretantur, II, 91, 10. Eorum posteri gymnosophistæ, II, 313, 28. Magos Pyrrhon audivit, III, 243, 146. Magices præcipui magistri, II, 25 a. Magus in Phœn. mythologia, III, 567, 8.
- Magna, Libyæ ins., III, 238, 129.
- Magnentius ad Constantium legatus mittitur (350), IV, 190, 16.
- Magnes Smyrnæus a Gyge dilectus, a Magnesiis cur sit male habitus, III, 395, 62.
- Magnesia ad Sipyllum, patria Simonidis poetæ, II, 42 et 71.
- Magnetes Mæandri accolæ, Delphorum coloni. Eorum mos quidam, II, 164, 198 a. Urbem eorum expugnat Gyges, III, 396, 62. Ab Ephesiis clade afficiuntur, auctore Pherocyde Lero, III, 40, 19. III, 383. Superbi, equorum altores, magna perpassi; eorum princeps Phamis, II, 218, 22.
- Magnesia Themistocli ab Artaxerxe data, II, 296, 10; patria Heraclidis, Zopyri, Possis, Cleonis, *q. v.*
- Magnetes, II, 455, 11. III, 455, 11; contra Thessalos belligerant, II, 151, 147. Hæteridia agunt, IV, 418, 25.
- Magnus Carrhenus, dux copiarum in Juliani expeditione Persica, quam opere historicum descripsit, IV, 4.
- Magodi, magodia, II, 285, 57. 58. IV, 321, 7.
- Magon in Gangem influit, II, 413, 18.
- Magora, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Magusa, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Major, Arabs, sophista, III, 662.
- Majorianus. Eum Eudoxia post mortem Valentiniani imperatorem renuntiari voluit, IV, 615, 201, 6. Ejus contra Avitum rebellio, IV, 616, 202. Imperator Gothos in Gallia socios sibi adjungit; contra Genserichum in Africam bellum transferre statuit (460), IV, 103, 27. Ejus nex, IV, 616, 203.
- Mala aurea, i. e. citria, III, 472, 24.
- Malacon Heracleota Lysimachum in prælio ad Curopedium occidit, III, 532, 8.
- Malacus historicus, IV, 442.
- Malamantus, Indiæ fluv., II, 413, 18.

- Malchion Syrus, III, 653, 1.
 Malchū insula in sino Arabico, III, 477, 42.
 Malchus Pbiladelphensis historicus, IV, 111
 Maleum promont., II, 178, 242.
 Maleus, mons Indicus, II, 410, 8.
 Maliensium respublica, II, 151, 144; mos, II, 150, 142.
Maliacum navigium. Proverbii hujus origo, II, 150, 143.
 Mali, Indiæ gens, II, 413, 18. 414, 18. Mallensi pugna
 Ptolemæus Lagi interfuit, III, 321, 1.
 Mallos, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 1.
 Mallotes, Lysanias, IV, 441, et Nicias scriptor, IV, 463.
 Mama, Scythia e regio genere, ad Romanos transfuga,
 Attilo traditus cruci affigitur, IV, 72, 1.
 Mama, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Mamblia, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
 Mambren, Chebronis oppidum, III, 215.
 Mamercus in Sicilia tyrannus a Timoleonte debellatur,
 II, 82, 3.
 Mamertini Messanam et Rhegium obtinent, III, 18, 2.
 Mamili seditio Romæ, IV, 555, 45.
 Mamuda, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Manasse, Josephi f., III, 216.
 Manasse, Judæorum rex, IV, 552, 26.
 Mandel, Indiæ gens, II, 414, 18.
 Mandiandini, gens Indica, II, 414, 18.
 Mañdrobulus Samius Junoni ovem consecravit, II, 159, 177.
 Maneros cantilena Ægyptiorum, III, 14, 9.
 Maneros Ægyptius, a magis (*Musis*) edoctus, II, 313, 29.
 Manesium, urbs Phrygiæ, III, 233, 51.
 Manetho Sebennyta, II, 511; ejus scripta, II, 511 *sqq.* Ma-
 netho Mendesium, *ib.*
 Mania, Demetrii Poliorcetæ amica, III, 67, 4.
 Maniach a Sogdaitis ad Chosroem legatus, IV, 225, 18.
 Dizabulo suadet ut, spretis Persis, cum Romanis socie-
 tatem ineat, IV, 226. Ipse ad Justinum Byzantium mis-
 sus, ab eoque benigne exceptus omnia impetrat, *ibid.*
 Cum Zemarcho, Justini legato, ad Turcas redit, IV, 227,
 19. Moritur; ejus filius Tarchon, IV, 229.
 Manium dynastiæ apud Ægyptios, II, 526 a.
 Manlii (Cn.) Vulsonis res in Asia gestæ. De iis ad Rhodios
 scripsit Hannibal, III, 99.
 Manlius (T.) Torquatus in bello Latino, dum in Campania
 versatur, disciplinam militarem ad majorem revocare
 severitatem instituit, II, *præf.* p. xxxix.
 Manoe, pater Sampsonis, IV, 548, 15, 5.
 Mantalus, urbs Phrygiæ a Mantalo condita, III, 233, 51.
 Mantichora, Æthiopiæ bestia, III, 479, 49.
 Mantinensium respublica, II, 134, 90 a. Mantinenses cer-
 taminum singularium inventores, III, 36, 1. Mantinen-
 ses saltationes ob manuum gestus Aristoxenus omnibus
 præfert, II, 284, 49. Ad Mantineam prælium, II, 138,
 99 a. Mantineæ aliquamdiu degit Aristoxenus Tarenti-
 nus, II, 269. Mantinenses: Salius, Lathenia, Cydip-
 pus, *q. v.*
 Mantis, Cæprezi f., Amphipolitanus longævus, III, 609, 1.
 Mantius, Melampodis f., Cliti pater, IV, 638 a.
 Mantō, mater Mopsi, III, 29, 1.
 Manuel, Persarmenius, frater Vardani, a Surena inter-
 fectus (571), IV, 271.
 Manus, Manesii urbis conditor, III, 233, 51.
 Marathon, Arcas, Tyndaridas in Atticam invadentes co-
 mitatus, ante aciem ex oraculo se immolandum præbet;
 ab eo nominatus Marathon pagus, II, 239, 13.
 Marathon pagus a quo sit dictus, II, 239, 13. Marathonii
 prælii nuntius Thersippus, II, 198 b.
 Marcellinus, dux militum Magnentii ad Constantium de
 pace legatus (350), in vincula conjicitur, IV, 190, 16.
 Marcellinus, exercitus dux, Siciliam relinquere cogitur a
 Ricimero, qui copias ejus reduxit (461), IV, 103, 29.
 Imperium appetit; a Phylarcho Leontis legato ad pacem
 colendam permovetur (463), IV, 104, 30.
 Marcellinus quidam tamquam Theuderichi partibus addic-
 tus a Zenone in exilium ejicitur (478), IV, 120, 11.
 Marcellus quinam primus cognominatus sit; cognominis
 etymologia. Marcellus *gladius* a Romanis cognomina-
 tus, III, 270, 43 *sq.* Mortem Archimedis dolet; ejus in
 Engyinos Siculos clementia, III, 271, 45. Ejus ἀναθήματα
 Catanae, Syracusis, in Samothrace, in Lindo urbe, III,
 272, 46. Hannibalem aliquoties vicit præliis minoribus,
 III, 471, 17.
 Marcellus (M. Claudius) 600 talentum tributum e Celtiberia
 exegit, III, 274, 50.
 Marcellus (L.), Lucii f., Placentinus longævus, III, 608, 29.
 Marcellus, Æthiopicōn scriptor, IV, 443.
 Marcellus, cum Juliano in Galliam missus, omnium rerum
 potestatem penes se habebat, IV, 16, 8 a. Multis Julia-
 num injuriis afficit; imperatoris in eum clementia, IV,
 21, 17. Filiius ejus imperio manus injectans supplicio af-
 ficitur, *ibid.*
 Marchadas ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
 Marcia, Trajani soror, a qua Marcianopolis nomen habet,
 III, 676, 18.
 Marcia Commodo necem parat, IV, 585, 121.
 Marcianopolis, IV, 122, unde dicta; a Gothis obsessa strenue
 defenditur, III, 675, 18.
 Marcianus quidam sub Valente imp. vir optimus, IV, 33, 44.
 Marcianus, Theodosio II succedens, legatos quos tributo-
 rum causa Attila miserat, re infecta dimittit, IV, 98, 15.
 Apollonium ad Attilam mittit legatum, 99, 18; bellum
 contra eum Attila parat, 100, 19. Imperator de morte
 Attilæ somnio docetur, IV, 101, 23. Bis legatos mittit ad
 Genserichum, ut Valentiniani uxor ejusque filia in liber-
 tatem restituerentur, incassum, IV, 101, 24. De fundis
 publicis quos Valens vendiderat, edictum Marciani, IV,
 155, 6.
 Marcianus, Anthemii f., Leontis imp. filiam Leontiam ducit;
 cum Procopio contra Zenonem seditionem movet; ab
 illo victus, et Cæsaream Cappadociæ relegatus, pres-
 byter ordinatur; fuga e Cappadocia elapsus ad Ancyram
 turbas excitat; captus in Isauriam (*Tarsum* in Cili-
 ciam) relegatur, IV, 137, 1. 140, 3. 130, 19. 619,
 211, 3 *sq.* Pseudomarcianus, IV, 620, 212.
 Marcianus, patricius, a Justino imp., cognato suo, contra
 Persas in Asiam missus, Euphratem transgressus in
 Arzamenem mittit agros vastaturam manum; Dara con-
 tendit; ad Sargathon vicum Persas prælio vincit; The-
 bethon castellum frustra oppugnat; Nisibin obsidione
 cingit. Nihil proficiente Justinus imperium abrogat,
 misso in locum ejus Acacio, *ib.* 275, 4. 271. IV, 240, 36 a.
 271. 275, 4.
 Marci (L.) in Hispania res gestæ (212 a. C.), III, 98, 5.
 Marcius (C.) Rutilus consul, II, *præf.* p. xxxvi, 2; militum
 præsidiorum in Campaniæ oppidis nefasta consilia di-
 luit, p. xxxviii *sq.*
 Marcomannorum rex Ballomarius (M. Aurelii temp.),
 IV, 186, 6.
 Marcus, imperator a Britannis renunciatus et mox occisus,
 IV, 59, 12.
 Marcus Pamprepium Illo commendavit, IV, 137 a.
 Mardi. Eorum e gente oriundus Cyrus, III, 398.
 Mardis (*Merdis*), castellum Romanorum in Mesopotamia,
 IV, 260. 275, 5.
 Mardonius ad Platæas victus, III, 15, 14.
 Mardylas Epirota, fur, II, 462, 2.

- Mare. Ejus accessus et recessus. De eo Posidonii sententia, 291, 93. 94. 95.
- Mareotidis lacus ambitus, III, 522, 2.
- Marepticorum regio, IV, 242, 41.
- Mares, rex Ægypti nonus ap. Eratosth., II, 545.
- Mares, Æg. rex XXXV sec. Eratosth., II, 561.
- Mareti inss. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Margaritæ Indiæ, II, 418. 419; variarum regionum, III, 480, 66.
- Margus, urbs in Illyrico Mæsurum ad Istrum sita; ad eam Plinthus Theodosii legatus Attilam convenit, IV, 72, 1. Eam episcopus urbis Hunnis prodit, IV, 73, 2.
- Maria (Sancta), de qua oraculum editum, cum Rhea ab Argonautis confunditur, IV, 548, 15.
- Maria, Zenonidis obstetrix, IV, 117, 7.
- Mariades v. Mareades v. Mariadnus (*Cyriades*), Antiochenus, urbe ejectus ad Persarum regem Saporem se contulit, IV, 192, 1.
- Mariamnia, Phœnicia urbs, IV, 471, 10.
- Mariandyni, ultimi Paphlagonum, ad Sangarium, III, 595, 46. Eorum rex Lycus, II, 32, 15. 39, 49. III, 24, 1. Cantilenis lugent Priolam et Barynum sive Bormum, IV, 353, 1. III, 13, 9. Apud eos Idmon apro interficitur, II, 40, 56. Titiam colunt, IV, 354, 3. Mariandyni Heraclæotiarum penestæ, III, 257, 16.
- Mariandynus, Titia f., excoluit aulodiam threneticam, IV, 353, 2.
- Marinus, Anastasii nepos, Bassiani pater, IV, 621, 216.
- Marius e fuga Romam redit; mox, reverso ex Asia Syllo denuo urbe excedit, III, 544, 35. Cf. IV, 561, 57. Ejus dies postremi, morbusque fatalis, III, 266, 40. De Sylla dictum, IV, 19, 14.
- Marius, unus e ducibus Mithridatis, III, 546, 40.
- Marmares, Sacarum rex, Zarinææ maritus, III, 364, 12.
- Maron, Cisi f., Testii p., III, 165, 21.
- Maron, Bacchi et Ariadnes f., III, 165, 21.
- Μαρωνίς, Alexandria tribus, III, 165, 21.
- Marpessa, Eueni et Alcippes f., quam Idas rapuit, IV, 401, 5.
- Marpessa. V. Perimede.
- Marrubiorum rex Rhœtus, III, 231, 28.
- Mars unde ἐνώλιος dicatur, III, 537, 57. Ei ἱκατομονίαν in Lemno ins. sacrificat is qui hostes centum interfecerat, IV, 397. Lyci pater, III, 472, 23. Ex Ægina vel Parnasse pater Sinopes, II, 161, 186; e Sterope pater Eueni, IV, 401, 5. E Philonome pater Lycasti et Parrhasii, IV, 531, 1. Pater Otreræ, IV, 520, 4. Romuli et Remi pater, III, 93, 22. Martis ensis sacer ap. Hunnos, IV, 91 et 96.
- Marsus, Illi familiaris, IV, 140, 4.
- Marsya, Phœnicia urbs, III, 575, 17. 237, 101.
- Marsyas Phrygiæ fl., III, 198, 3. In eo aulus herba, IV, 388, 12.
- Marsyas, Hyagnidis f., III, 233, 52. IV, 353, 2. Ejus inventum, III, 73, 10; historia, IV, 408. 548, 15.
- Marsyas, frater Cibyriæ, Tabas in Lydia condit, IV, 311, 9.
- Martia, uxor Severi imp., III, 657, 1.
- Martialius, sub Theodosio II magister officiorum, IV, 77, 7.
- Martianus; ejus filiam ducit Alexander Severus; ipse in imperatorem 'deinceps conspirat, reque detecta interficitur, III, 673, 9.
- Matinianus quidam tribunus Probum imp. exhortatur ut arma moveat contra Carum rebellem (282), IV, 198, 11.
- Martiānus, sub Zenone militum dux, IV, 121, 15. IV, 124, 16.
- Martinus, Zenonis familiaris, IV, 135 b.
- Martinus, Rom. in Colchide dux, IV, 210.
- Marudachus Baldanes, Hagise interfecto, Babylonis imperio potitur, II, 504, 12; sex mensibus post ipse ab Elibo interimitur, II, 504, 12. 503, 11.
- Maschane, Arabum Scenitarum urbs, III, 660, 11.
- Masdanaballus, IV, 560, 64.
- Masinissæ mores, III, 187, 7 et 8; filii, IV, 560, 64.
- Masneæ, Lydia fluv., IV, 629 b.
- Massæsyli, Mauritania gens, III, 473, 29.
- Massagetæ a Cyro bello appetiti, II, 416, 20. Sic Turci olim dicti, IV, 270.
- Massilia Phocæensium colonia, III, 323, 7. II, 176, 238.
- Massiliensis Nanus Pettam filiam in matrimonium dedit Euxeno Phocæensi; hinc Protiadarum gens Massiliae, II, 176, 239. Reipublicæ status, II, 162, 188. 177, 241.
- Massilium deportatarum stannum Britannicum, III, 273, 47.
- Inter Massilium et ostia Rhodani Campus saxosum, Ἀρθῶδες πεδίον, II, 177, 240. III, 262, 28. Ejus origo, *ibid.*
- Massilium venit Eudoxus Cyzicenus, III, 280. Urbs ab Aduolpho frustra obsidetur, defendente eam Bonifacio, IV, 62, 21.
- Massiva, Romam profectus Numidarum regnum sibi vindicaturus, a Jugurtha per sicarios occiditur, II, præf. xxii, 28.
- Massyli, Libyca gens, III, 70, 11. Eorum mos, III, 462, 134.
- Μαστῆρες, μάστροι, magistratus Pellenensium, II, 139, 182.
- Mastieni in Iberia, II, 34, 20.
- Matris deorum πρόπολος Attes, III, 8, 26. Primus in eam carmina cecinit Siritis Libycus, II, 478, 34. Ejus templum in Engyio Siciliae urbe, III, 271, 45.
- Matgenus, Badezori f., Tyrriorum rex, IV, 446, 1.
- Mathæ, Indica gens, II, 413, 18.
- Matrimonianus, cujus sororem Illus duxerat, Verinam Augustam Tarsum abducit, IV, 619, 211, § 2.
- Matris, pater Chionis tyrannicidæ, III, 526, 1.
- Matris Thebanus, poeta, IV, 300, 2.
- Matronis parodi versus, II, 313, 27.
- Matton, heros, Lacedæmone, III, 126, 40.
- Maumarum, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Mauritania simiarum ferax, III, 277, 66. Eam vastat Geneserichus, IV, 103, 27. Maurusæ fluvius Lixus, III, 280.
- Mauritius, a Tiberio imperatore summus exercitus dux in Oriente constituitur, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret (579), IV, 256, 55. Bellum strenue parare jubetur, IV, 258, 55. Ejus indoles, 258, 56. Chlo-marone, Persarum oppidum, obsidione premit (580), 258, 57. Disciplinam militarem corrigere instituit, 259, 58. Romanorum adversus populos vectigales injustitia, antequam Mauritius exercitui præfectus esset, 259, 59. In Iberia rem infeliciter gerit, 260, 59. Prope Constantinam urbem in Mesopotamia castra castris Tanchodri opponit, 261, 262, 60. A Persis vincitur, 563, 61. Mauritius imp. Musarum amans, IV, 202, 1.
- Maurus presidio Circessi ab Juliano imp. præfectus, IV, 5. Maurusia. V. Mauritania.
- Mausacas Maurus, eques in L. Veri Aug. exercitu, III, 653, 11.
- Mausoli; sic Cares appellantur a Mausolo, IV, 385, 8. Mauzunitarum regio Persica, IV, 5.
- Mavia, Caisi Saracenorum reguli filius, IV, 179.
- Maxentius, qui post Maximianum Herculium Italiae imperio politus erat, tyrannice imperat; a Constantino M. vincitur; caput ejus Romani per urbem gestant, IV, 2.
- Maximianus Galerius Græciam, Asiam inferiorem et Thraciam obtinet, IV, 2. Nicomediam ad Diocletianum profectus insidias struit Constantino Magno, *ibid.* Ejus in imp. successor Licinius, *ib.*

- Maximianus Herculus, Italiae et Siciliae regnum tenet, IV, 2. Post eum Maxentius imperio potitur, *ib.*
- Maximianus, Aetii domesticus, Domnini pater, IV, 615, 201, 6.
- Maximini status frangunt qui Gordianum sibi imperatorem creaverunt, III, 673, 10. Post Gordianos contra eum imperatores eliguntur Pupienus Maximus et Balbinus, III, 673, 12; ante oculos ejus filius Maximinus et Anolinus praefectus occiduntur, 673. 13. Cf. de eo IV, 594, 142-149.
- Maximinus, Maximini imp. f., in conspectu patris occisus, III, 673, 13.
- Maximinus a Theod. II ad Attilam legatus mittitur cum Prisco historico et Bigila interprete. Iter ejus et quae apud Hunnorum regem egerit, et reditus ejus accurate describuntur, IV, 77-95. Ad Saracenos legatus missus de pace constituenda, IV, 100, 20. Deinde cum Prisco in Thebaidem profectus est, ubi moritur, IV, 100, 21.
- Maximus (M. Clodius Pupienus Maximus) cum Balbino contra Maximinum imperator eligitur, III, 673, 12. IV, 596, § 12 sqq. Ejus indoles, III, 673, 14.
- Maximus, Marcianopolim contra Gothos obsessores strenue defendit, III, 675, 18.
- Maximus philosophus (Juliani in exp. Persica comes), IV, 21, 19; a Festo occiditur, sub Valente, IV, 29, 39.
- Maximus tyrannus, imperante Theodosio, IV, 40, 58.
- Maximus, Gerontii domesticus; ab hoc imperator renuntiatus; rebus desperatis fuga salutem quaerit, IV, 60, 16.
- Maximus quidam Romanus perdives (Honorii temp.), IV, 68, 44.
- Maximus Valentinianum imp., qui uxorem ejus stupraverat, occidit; imperio potitus Eudoxiam ducturus est, at repulsam fert; mox interficitur, IV, 614, 200. 615, 201.
- Mazabda, Syriae vicus, postea Apamea urbs, IV, 469 sq.
- Mazacum, olim Amazonium, in Bithynia, III, 597, 58.
- Mazici in Libya, IV, 621, 216.
- Mebodes Chosrois ad Justinum legatus re infecta revertitur (566), IV, 223 sq. Legatus Tiberii ad Daras convenit (576), IV, 241, 40. Mebodes Sannachoerygas, cum Tiberii legatis, Theodoro, Joanne, Petro, Zacharia, de pace agit (577), IV, 248, 46. 47. Cf. 253, 50. 257.
- Mecistophonus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Mecyberna, Pallenes opp., patria Hegesippi, IV, 422.
- Meda, Cothelæ Thracis f., Philippi Amyntæ f. uxor, III, 161, 5.
- Medaba, Nabataeorum urbs, IV, 524, 8.
- Mede, soror Penelopes, II, 350, 7.
- Medea, Hecates et Aetæ f., Circes soror, II, 8, 4; quomodo cum Jasone paternam domum reliquerit, II, 40, 54. Fratrem non mactavit, sed veneno sustulit, II, 331, 5. Pharmaco in Lemnum insulam conjecto mulieres fetore afficit, IV, 458, 7. Ejus nuptiae in Coryra vel Byzantii celebratae, II, 8, 7. Cf. IV, 522, 2. Medea Peliam a medio tollendum quomodo curaverit, III, 389, 55. Cum Thetide in Thessalia de pulcritudine litigat, iudice Idomeneo Cretense, IV, 345. Cum Jasone Corinthum migrat, II, 13, 3. III, 389, 55. Jasone Hippotis filiam ducente, liberis mactat et ad Aegem se confert, II, 13, 3. Ab Aegæo discessit, III, 626. Jasoni necis auctor, IV, 506, 5. Hecate fanum consecrat in Paphlagonia, III, 15, 14. Medea fab. Neophonis et Eripidis, II, 185, 269.
- Medeæ aqua, naphtha Susiana, IV, 437, 18.
- Medi. Eorum princeps Zoroaster sub Semiramide, III, 627, 2. In Media castra ponit Semiramis, III, 356, 7. Artaeus rex, III, 359, 10. Medi tyranni octo, qui Babyloniae imperium tenuerunt per annos 224, II, 503, 11; Astibares rex, III, 229, 24. Imperii Medorum tempora, III, 210, 2. Media post mortem Alexandri M. Pithoni assignatur, III, 668, 1. Mediae satrapa, postea etiam rex, Timarchus Milesius, II, *præf.* xii, 13. Medorum magi virga vaticinantur, II, 91, 8. Medorum lex, III, 398. Medi, socii Mithridatis contra Romanos, III, 541, 30; ab Hunnis bello appetuntur, IV, 90. Colchidem invadunt sub Justiniano (558), IV, 202, 3. Mediae gentes Carduchi, II, 75, 3, et Geli, III, 659, 1; fluvius Asprudus, IV, 189, 14; urbs Gazaca, III, 587, 3; castellum Zintha, *q. v.*
- Medoe, Æthiopiae ins., IV, 351, 3.
- Medon, Locrensium rex, II, 145, 122.
- Medullina Aruntium patrem, qui ipsam stupraverat, interficit, IV, 321, 4.
- Medus, Bacchi et Alpheisbocæ f., IV, 428, 3. 292, 1.
- Medusæ historia explicatur, IV, 483 sq. E Medusa ortus Pegasus, III, 303, 12.
- Megabyzus. V. Bagazus.
- Megacles Athen., pater Euryptolemi, II, 354, 3.
- Megacles. Ejus contra Cylonis socios facinus. Urbe pellitur ab Atheniensibus, II, 208, 1, § 4.
- Megacles Penthilidas Mytilenis occidit, II, 158, 172.
- Megacles hist., IV, 443.
- Megaclides hist., IV, 443.
- Megaclo, Macaris in Lesbo filia, patris iram Musarum cantu placat, IV, 457, 4.
- Μεγαλόρτια, festum, IV, 494, 13.
- Megalarus sive Amegalarus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 1.
- Megale polis in Iberia, III, 573, 11.
- Megallus Siculus megallii unguenti inventor, II, 630, 23.
- Μεγαλομάζου statua in Scolo Bœotico, III, 126, 39.
- Megalopolis. Ibi erat commune totius Arcadiae concilium, II, 134, 91. Megalopolitani recens constituti Platonem rogant, ut leges ipsis scribere velit, III, 521, 8. Megalopolitani: Cercidas, Ptolemæus, Acestorus scriptor, *q. v.*
- Megara Siciliae, II, 348, 6.
- Megara ex Hercule liberi, III, 25, 5. 305, 22. IV, 350, 5. II, 9, 4. Parum abfuit quin ipsa quoque Megara ab Hercule insaniente interficeretur; maritum, invito Creonte patre, in Peloponnesum comitatur, III, 369, 20. Liberi ejus ab Augea dolo intercepti, IV, 499, 12.
- Megarenses Inus corpus in oram Megaricam ejectum sepeplium, eamque sub Leucotheæ nomine divinis honoribus afficiunt, II, 344, 6. Megaris sepultus jacet Adrastus, IV, 389, 3. Quomodo democratia dissoluta sit, II, 140, 104. Meg. tyrannus Theagenes, II, 140, 104. Megarenses Oreum a tyrannide liberant, III, 643, 31. Chalcedonem conduunt, IV, 150, 20; Astacum, III, 536, 20; Heracleam, III, 201, 3; Byzantium, IV, 147, 5. Quomodo in condendis cadaveribus versentur, IV, 426, 2. Megaris cur sacra faciens rex linguam in aris ponat, IV, 390, 8. Megarensibus magnifice nimis de se sentientibus datum a Pythia responsum, III, 25, 7. Megaridis mons τὰ Κέρατα, II, 464 a. Megarici agri locus Alycus, IV, 427, 3.
- Megaricum, opp. Bithyniæ, III, 592, 29.
- Megarsus urbs, IV, 382.
- Megarsus, Pamphyli filia, IV, 382.
- Megasthenes, Indicôn scriptor, II, 397 sqq.
- Megaticus, mons Æthiopiae, III, 477, 42.
- Megeda, Æthiopiae opp., IV, 351, 1.
- Megista, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Megiste, Lyciæ urbs, III, 235, 82.
- Megisto, Cetis f., Lycaonis neptis (eadem quæ aliis est Callisto, Lycaonis f.), IV, 318, 1.

- Megistonus, III, 23, 6.
 Melænae, Lyciæ urbs, III, 235, 79.
 Melomphyllus, e. q. Samus, IV, 336, 3.
 Melampus, Amythaonis f., unde nomen habeat, IV, 390, 9;
 vinum temperandi artem invenit, IV, 506, 9. Mantii
 pater, IV, 638 a.
 Melanchrus Argivus, III, 24, 3.
 Melaneus, Apollinis f., Dryopum rex, Epirum sibi subjicit;
 pater Euryti et Ambraciæ, IV, 344.
 Melanippe Hippotæ Æolum parit, III, 306, 26.
 Melanippeum, Melanippi, Thesei filii, heroum, III, 303, 10.
 Melanippia, altera petrarum Chelidoniarum, III, 584, 47.
 Melanippides carmen de morte Pythonis primus tibiis Ly-
 diis cecinit, II, 286, 68.
 Melanippus cum Charitone Phalaridi tyranno insidias parat,
 II, 200 a.
 Melanops, Epiphradis f., pater Apellidis, II, 66, 10. III,
 641, 20.
 Melantas, Parysatidis servus, II, 94, 26.
 Melanthia, Alpei f., Neptuno parit Irenen, II, 136, 95.
 Melanthius voluptati deditus; ejus preces, II, 310, 21.
 Melanthius scriptor, IV, 444.
 Melanthus Pylus cum Xantho pugnat, IV, 539, 19.
 Melanthus pictor, III, 120, 17. IV, 445.
 Melas, Neptuni f., II, 50, 13. III, 502, 2.
 Melas, CEnopionis f., II, 50, 13.
 Melas, Phrixii filius, IV, 405, 5.
 Melas, Gygis regis gener; ejus nepos Miletus, III, 396, 63.
 Melas, priscum Nili fluv. nomen, III, 502, 2. III, 600, 76.
 Melcatrus δ καὶ Ἡρακλῆς, III, 568, 22.
 Melchisedecus, III, 212, 3. IV, 546, 11.
 Meleager (Ptolemæi I e Thaide f.), Ptolemæo Cerauno in
 regno Macedoniae succedit; post duos menses imperium
 ei ultipote indigno abrogatur, III, 699, 6.
 Meleagrides aves in Lero insula, II, 333, 1. Cf. III, 156, 41.
 Meleagrides scriptor Antisthenes, III, 79, 6.
 Melech Phœnicum, III, 566, 8.
 Meles fluvius ad Smyrnam, ad quem Homerum Critheis
 enixa est, II, 186, 274. Meles fluvius, Homeri pater, II,
 16, 2. 70, 11. III, 641, 20.
 Meles, Lydorum tyrannus a Moxo expulsus, III, 371, 24.
 Meles, rex Lydorum, voluntario exilio Babylonem abit;
 regnum interim relinquat Sadyatæ, Cadyis filio, e Ty-
 lonis genere oriundo, qui Meles post triennium redeunti
 id fideliter restituit, III, 382 sq.
 Melesias, Thucydidis pater, II, 126, 70. 491, 6.
 Melesigenes, pater Euepis, III, 641, 20. V. Homerus.
 Meletus, Meleti f., Pittheensis pago, Socratis accusator.
 Accusationis formula, III, 578, 5. II, 281, 31 a.
 Meletus Thrax, tragicus, CEdipodiam composuit; Laii
 filius ab Aristophane appellatur, II, 185, 268.
 Melens Pelagus. Datum ei oraculum, III, 43. 32. 157, 49.
 583, 38. IV, 394, 5.
 Melia, uxor Inachi, IV, 544, 14.
 Melias, Thraciæ rex, IV, 148, 11.
 Melibœus pastor, IV, 544, 8.
 Melicertes, Athamantis et Inûs f., II, 37, 35; trucidatus,
 II, 377, 8; postea deus marinus Palæmon vocatur, III,
 34, 37, vel Glaucus, III, 633, 4; ludique Isthmii in ho-
 norem ejus a Corinthiis instituuntur, II, 344, 6. III,
 503, 3. IV, 518. 539, 20. II, 189, 282.
 Melicertes, cognomen Simonidis Ceî, II, 42.
 Melissa, Epidamni f., e Neptuno mater Dyrrachii, III,
 574, 14.
 Melissa, Proclis Epidaurii f., uxor Periandri tyranni, IV,
 487, 6.
 Melissæ Nymphæ, III, 150, 5.
 Melisseus, Δελφικῶν auctor, IV, 445.
 Melissonius locus Epidamni urbis, III, 574, 15.
 Melissus, Idæ f.,Adrastæ pater, III, 637, 2.
 Melissus, Ithagenis f., philosophus, Samiorum dux Peri-
 clem prælio vincit, II, 160, 183. Ejus placita, IV, 170, 45;
 audivit eum Themistocles, II, 53, 1.
 Melitea, Thessaliæ urbs, II, 263, 61, 2. III, 574, 15.
 Melite, consobrina Eunapii, IV, 7.
 Melite, vetus Samoethraciæ nomen, II, 57, 14.
 Melite, Lyciæ fons, quem Latona adiens a pastoribus re-
 pellitur, qui deinde in rana mutantur, II, 343, 2.
 Melitene, Cappadociæ regio, a Ptolemæo Commagenæ
 præfecto occupatur, II, præf. xi, 12.
 Melitides portæ Athenis, III, 116, 4.
 Melito scriptor, IV, 445.
 Μηλοφόροι s. ἀθάνατοι, satellites regum Persarum, II,
 95, 1.
 Μέλος, cantus, unde dictum sit, IV, 457, 5.
 Melses, a quo Mesembria urbs nomen habet, III, 379, 45.
 Melus insula, olim Zephyria, II, 155, 167 b, vel Biblis,
 IV, 325, 26. Cf. II, 197 not.; a Melo quodam dicta, III,
 599, 71. Melius Diagoras, q. v.
 Memnon, Tithoni f., dux copiarum quas Teutamus Assy-
 rex Priamo petenti misit auxilio; a Thessalis occiditur,
 III, 627, 1. II, 100 a.
 Memnon, lapis vocalis, Amenophthis; a Cambyse trun-
 catus, III, 522.
 Memnon scriptor, III, 525.
 Memnones, gens Æthiopiæ, III, 237, 110.
 Memor Maurusius sub Gallieno imperium affectans occi-
 ditur (261), IV, 193, 4.
 Memphis, III, 221, ab Apide Argivorum rege condita,
 IV, 327, 1. Urbis partes Hellenicum et Caricum, II,
 98, 5. Memphitæ reges 30 in heroum vel manium dy-
 nastiis, II, 526 a. Reges dynastiæ tertiæ, II, 544;
 quartæ, II, 548 sq., sextæ, II, 554, septimæ, II, 555,
 octavæ, II, 556. Memphitarum regum dynastiæ XVII.
 XVIII. XXVI in Chronico Vetere, II, 534.
 Memphres. V. Mephres.
 Memsathenoth, Abraami f., III, 220, 14.
 Mempses. V. Semempses.
 Menæchmus, unus ex sexaginta viris in Heracleo Athen.,
 IV, 507.
 Menæchmus (Sicyonius), contra quem Aristoteles scrip-
 sisse videtur, II, 182.
 Menalces, venator, ab Eriphane amatus, ejusque carmi-
 nibus celebratus, II, 315, 37.
 Menalia (?), Gygis amasia, II, 314, 34.
 Menander, cui Lydia provincia post mortem Alexandri M.
 assignatur, III, 668, 1.
 Menander comicus, II, 466 not.
 Menander, Bactriæ rex, usque ad Hypanim et Isamum
 fines regni extendit, IV, 308, 5.
 Menander, Istri pater, II, 51, 73.
 Menander Ephesus sive Pergamenus historicus, IV, 445.
 Menander, Mithridatis dux, a Fimbria clade afficitur, III,
 543, 34.
 Menander Protector, Euphratæ f., Constantinopolitanus,
 Agathiæ historiam continuavit, IV, 200.
 Mencheres, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 4), II, 548.
 Mencheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 7), II, 552.
 Mendæi, cur vinum Mendæorum suave sit, II, 301, 30.
 Mendesia Æg., III, 226. Mendesii Ægypti reges, dynastiæ
 vicesimæ nonæ, II, 597. Mendesii: Manetho, Bolus De-
 mocratæ, Thrasyllus, Ptolemæus, Asclepiades, q. v.
 Menebrontes, Hercules et Meğaræ f., IV, 350, 5.
 Meneclæus, Barcæus historicus, IV, 448.

- Menecrates Syracusanus medicus, pro Jove Olympio se gerens, IV, 348; ejus ad Philippum literæ, IV, 414, 5.
- Menecrates Elaïta, Xenocrati disc., historicus, II, 342.
- Menecrates Nysænsis, Aristarchi disc., pater Aristodemi et Jasonis, II, 344 b.
- Menecrates Olynthius, scriptor, II, 344.
- Menecrates Xanthius, scriptor, II, 343.
- Menecrates varius, Milesius, Ephesius, Smyrnæus, Syracusanus, poeta comicus, II, 345 b.
- Menedemium, Lyciæ opp., IV, 134, 3.
- Menedemus Eretriensis, Antigoni Gonatæ magister, civibus suis suspectus Oropum se confert; furti accusatus hinc pellitur communi Bœotorum decreto; deinde ad Antigonom profectus moritur, III, 44, 36. Ad Demetrium II Mac. regem legatus, III, 19, 1. Ejus uxor et filia, III, 171, 14. Non prodidit Antigono Eretriam, III, 171, 15. De vita ejus et moribus, IV, 169, 42.
- Menelaus ex Helena pater Hermionæ et Nicostrati vel Plisthenis, III, 340, 18. Neoptolemum sepelivit, III, 303, 9.
- Menelaus, Alexandrinorum ad Antiochum (Asiaticum) legatus, III, 716, 26.
- Menelaus Anæus, Thebaidis auctor, IV, 451, 9.
- Menes Thinites, primus rex dynastiæ primæ, II, 539. III, 512, 11.
- Menes, Cumæorum tyrannus, a Uatia fratre ejectus, III, 387, 53.
- Menesthenes, Πολιτικῶν scriptor, IV, 451.
- Menestheus, Athen. rex tempore belli Trojani, III, 340, 19.
- Menotor, scriptor, IV, 452.
- Menevis, rex Ægypti, cujus regia fuit labyrinthus, IV, 386.
- Menippe, Thamyris f., mater Orphei, II, 10, 10.
- Menippi philosophi divitiæ et mors, III, 45, 39.
- Menodotus Samius v. Perinthius scriptor, III, 103.
- Menœceus Thebanus a Spinghe necatus, IV, 466.
- Menœtius, Actoris et Democratiæ filius, Æaci frater, Opuntem migrat ibique Patroclum genuit, III, 33, 35; IV, 477, 2. 487, 4.
- Menon, Thucydidis f., Pharsalius, III, 117, 5.
- Menophanes, Mithridatis dux, Manium Aquillinum, ducem Rom., prelio vincit, III, 541, 31.
- Menophilus (Tullius), Mœsiæ præfectus (sub Alexandro Severo) ridet Carpos, qui annua stipendia postulabant, IV, 186, 8.
- Mente vel Nemine fons in Rheatino agro, IV, 487, 13.
- Mentha, mons Elidis, IV, 331, 6.
- Mentha, Plutonis pellex; fabulæ origo, IV, 331, 6.
- Menthesuphis, Memphita, rex Æg. (dyn. VI, 3. 5), II, 554.
- Mentor Bithynus, Carneadis disc., III, 582, 31.
- Mentor, Persarum dux, II, 311, 25.
- Mentuphis (?), Æg. rex XXVII sec. Eratosth., II, 558.
- Menyllus scriptor, IV, 452.
- Mephramuthosis (Misphragmuthosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 6), II, 573.
- Mephres (Misaphris. Memphres), rex Æg. (dyn. XVIII, 5), II, 573.
- Meraues, Chosrois dux, Homeritas vincit (568), IV, 271.
- Merbalus Babylonius a Tyriis ad regnum advocatur, IV, 447, 2.
- Mercurius ab Helice et Cyllene enutritus, III, 30, 8. Jovis parturientis caput percussit, II, 627, 7; literarum inventor, III, 156, 44. Ἐρμῆς τριπέλεκτος in Phœn. mythol., III, 567, 15; IV, 543, § 10 sqq. Ἐρμῆα, festa Arcadum, III, 123, 26; Cretensium, IV, 359, 13. Mercurii et Apollinis ara Olympica, II, 36, 29. Mercurius Camillus, III, 469, 7. Casmilus Cabirus, III, 154, 27.
- Mercurius ex Acacallide pater Naxi, III, 231, 32; ex Eubœa gignit Polybum, III, 202, 6; ex Orsinoe Panem, IV, 319, 5; e Rhene Saum, II, 158, 171. Pater Cerycis, II, 301, 40. Polybi Corinthii, III, 366, 15. Fauni, IV, 387, 6. Sicimi, II, 217. Mercurii stelæ Athenis dejecta a quibusdam, II, 76, 1.
- Meretricium genus, πέραι μόχοι, II, 120, 47.
- Meretrix Venus ap. Ephesios, IV, 406.
- Meriones post Troica in Paphlagonia Cressam urbem condit, IV, 385, 12. Ejus galea in Matrum templo Engyii oppidi Siculi, III, 271, 45.
- Mermeroes, dux Persarum sub Chosroe rege, IV, 215.
- Mermerus, Iri pater, II, 462, 3.
- Mermnadæ per Gygem Heraclidarum Lydorum regno potiuntur; sed quinta generatione pœnas dabunt Heraclidis, III, 385.
- Meroe, II, 443, 1. IV, 477, 42; unde dicta, III, 222. Ibi per quinquennium commoratus Simonides, II, 42 b.
- Merope, priscum Siplini ins. nomen, III, 379, 47.
- Merope Sisÿpho parit Glaucum, III, 301, 1.
- Merope, Cypseli f., Cresphontis uxor, cui tres filios peperit; quorum duo Messeniorum insidiis occiduntur, tertius Ægyptus salvus evadit, III, 377, 39.
- Merops, Percusius, vates, pater Clites, II, 17, 4. III, 11, 34.
- Merops, Thestii f., Aristodamidæ p., III, 690.
- Merrhis, Palmenothi f., Chenephiræ uxor, III, 221; ubi sepulta sit, quantosque post mortem honores consecuta, III, 222.
- Merrhus, Persei f., IV, 545, § 20.
- Merus, mons Indiæ, II, 417, 21. 441, 4 a.
- Mesembria, Thraciæ urbs, unde dicta, III, 379, 35.
- Mesembrianus Æsopus, II, 16, 3.
- Mesene, regio inter Euphratem et Tigridem, III, 661, 18. 589, 14.
- Mesochris, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 4), II, 544.
- Mesogœum in Lesbo, IV, 459, 12.
- Mesola, Messeniæ urbs, III, 378, 40.
- Mesolus ex Ambracia pater Dexameni, II, 148, 135.
- Mesopotamiæ præfectus Archelaus post mortem Alexandri, III, 668, 1. Mesopotamiam Diodoti temporibus tenebat Dionysius Medus, II, præf. XIX, 25. Mes. regio Chazene, Monocartum; urbs Constantina, Mardis; vicus, Tarsa; castellum Tebetha, q. v.
- Messalina, IV, 573, 88.
- Messana in Sicilia, II, 348, 6. 309, 16. III, 6, 22. 18, 2; a Syracusanis et Carthaginiensibus obsessa bello Punico primo, III, 17, 1; a Campanis occupata, II, præf. p. XL; patria Dicæarchi, II, 225; Botryis poetæ, IV, 296, 1.
- Messapii Pythagoram conveniunt, II, 273, 5. Eorum rex Artus, III, 145, 89.
- Messene, Amenophis f., impuros ex Ægypto pellit; patrem ex exilio revocat, III, 496, 1.
- Messenia in quinque civitates a Chresphonte divisa; ejus historia antiquissima adumbratur, III, 376, 39. Bellum Messenicum, II, 220, 26. Messenii cum Chalcidensibus in Italiam transeunt ibique Rhegium condunt, II, 219, 25. Messeniæ puellas captivas Bion elocat, IV, 473, 4. Messeniæ urbes: Mesola, Hyamia, Neris, Andania, Pharæ, q. v. Messenii in Hispania, III, 301, 5.
- Mestor, Persei et Andromedæ f., pater Hippothoes, II, 28, 1.
- Mestram, s. Mestrem sive Ægyptus, Chumi frater, filius Chanaanis, III, 212, 3. IV, 539, 21.
- Mestrianus comes, Sicinii, prelio victi, legatus ad Constantinum (314), IV, 189, 15.
- Metagenes Parius, historicus, II, 336, 6.
- Metagition mensis unde nomen habeat, III, 340, 21.
- Metaliæ historia, IV, 488, 1.

- Metalla Turditaniae, Atticae, III, 272, 48; ap. Artabros, III, 273, 48; μεταλλικαὶ δίκαι, II, 116, 31.
- Metaniræ meretricis dictum, IV, 419, 28, 29.
- Metapontum, II, 175, 233 b; ibi Diomedes colitur, III, 122, 23; terræ motum Pythagoras prædicit, II, 347, 6; ibi moritur Pythagoras, II, 275, 11. III, 169, 6, in Musarum fano, II, 245, 32. Metapontini Cleonymo Spartanò ducentas virgines obsidum loco tradunt, II, 478, 37. Eorum ædicula Olympiæ, III, 121, 20.
- Metellus Ol. 177, 4 ad Creticum bellum profectus, III, 606, 12.
- Μεταφύλασις Pythagorica, III, 6, 19.
- Methone, Alcýonei f., soror Pieris, IV, 445.
- Methora, India; Enoch ab Hercule condita, II, 418, 23.
- Methusalamus, Urochi f., III, 212, 3.
- Methymne, Lepetymi uxor, Hicetaonis et Helicaonis mater, IV, 414.
- Methymne, Lesbi urbs, a Pisidice Achilli prodita, IV, 314.
- Methymnæorum colonia Assus, IV, 460, 13. Methymnæus Arion, II, 249, 45, et Hermias historicus, II, 80.
- Metiche, scorti nomen, III, 306.
- Metius, pater Homeri, III, 641, 20.
- Metius Fufetius, Albanorum rex, a Tullo Hostilio victus, et crudeli supplicio affectus, III, 298, 1.
- Μετοίκων δίκαι, II, 114, 28.
- Meton, Empedoclis f., Empedoclis philosophi pater, II, 183, 263.
- Meton, Empedoclis f., Empedoclisque pater, III, 6, 22, 42, 27.
- Metrodorus Chius, III, 205, 14.
- Metrodorus Lampsacenus, Anaxagoræ disc. Ejus studia Homerica, III, 581, 26.
- Metrodorus Scepsius, III, 203.
- Metrodorus, Isocratis disc., Theocriti Chii magister, II, 86.
- Metrophanes scriptor, IV, 453.
- Metropolis Phrygiæ urbs, III, 233, 59.
- Metropolitanus e Thessalia Æacides, q. v.
- Metroum Atheniense, III, 269.
- Meures (Meires), Æg. rex XXVIII sec. Eratosth., II, 558.
- Mezamerus, Idarizii f., Celagasti frater, Antarum legatus ab Avaribus occiditur (560), III, 204, 6.
- Mezentius a Latinis fugatus, III, 174, 1.
- Miabies s. Miabidus s. Miebas, Ægypti rex (dyn. I, 6), II, 539 sq.
- Michael, sub Leone cubicularius, IV, 617, 208.
- Michoe vel Mideoe, priscum Troglodytices nomen, III, 477, 41.
- Micipsa, Masinissæ f., IV, 560, 64.
- Midas Lydus, rex luxuriosus et homo stolidus; ei aures in longum extraxit nobilis quidam a rege injuriam passus; unde asinus rex cognominatus est, II, 306, 6. Cf. IV, 501, 9; Innam fontem vino miscuit Sileno, II, 19, 2.
- Midæ Phrygum regis uxor Hermodice, II, 216, 11, 3.
- Midea nympa Neptuno Aspledonem parit, IV, 352, 2.
- Mideoe. V. Michoe.
- Mieza, Maced. urbs, IV, 509, 7; patria Nicanoris, IV, 440, 3.
- Miletus, Euxantii f., Minois nepos; vel Apollinis et Arææ f.; infans expositus; a Clecho enutritus; Minoem fugiens in Samum abit, ubi de eo locus quidam Miletus nominatur; hinc in Asiam reversus Miletum urbem condit, IV, 334, 1; II, 38, 43; pater Cauni et Byblidis, IV, 334, 2.
- Miletus, Melanis, qui Gygis regis gener erat, nepos, uxorem habet sororem Sadyattis regis; quam a rege stupratam indigne ferens Dascylum, hinc Proconnesum fugit, III, 396, 63.
- Miletus urbs a Mileto condita, IV 334 1. II, 38, 43; Ioniae caput, Cadmi domus, II, 2 a. Miletum e Samo Apollo transducit Ocyrrhoen, III, 313. Miletum sub Neleo colonia frequentant Athenienses et Helices urbis cives; ab his denominatum Neptuni fanum Heliconium, IV, 368, 5; Milesiorum rex Phobus, qui Phrygio regno cedit, II, 164, 199; Leodamas rex, post quem regno potitur Amphitres; hujus tyrannide sublata, æsymbnetes constituitur Epimenes, III, 388, 54; Milesii Prienienses clade afficiunt ad Δρῶν locum, II, 160, 179. Eorum in bello contra Naxios socii Erythraei, II, 156, 168 b. Naxum obsidentes Polycrites opera et Diogneti proditione trucidantur, IV, 303. Regionem ad Phasin incolis frequentant, II, 218, 18. Cium in Mysia coloniam ducunt, II, 161, 187. Alia eorum colonia Artace, IV, 385, 6. Miletus a Cilliphonte Prieniensibus proditur, II, 334, 1. Mileti tyrannis ex prytania facta est, II, 165, 201. Luxuria, causa belli intestini inter locupletes et pauperes (Γέργυθες) gesti; Gergithes nefandum in modum trucidantur; hinc ira numinis, II, 199 b. Milesii Colophoniorum luxuriam imitati, ad finitimos eam propagant, II, 306, 7. Πάλας ποτ' ἤσαν ἄλιμοι Μιλήσιοι, II, 165, 200. Urbs Gallorum incursione vexata, III, 307. Miletum venit Andiscus ex Italia profugus, II, præf. xiv, 16. Mileti Didymæum, in eoque Cleochi sepulcrum, II, 236, 5. Milesiorum Thesmothoria, III, 307. Rheæ sacra facturi antea sacrificant Titiaæ et Cylleno, IV, 448, 9. Mileti oves optime, II, 383, 2. Μιλησιουργῆς κλῆνη, διέφρος, II, 68, 5. Milesii: Bion, Aristagoras, Lamynthius, Menecrates, Mæandrius, Demodamas, Aristides, Timotheus, Euanthes, Hecatommus, Plango, Tius, Philiscus, Clytus, Erginus Argonauta, Hesychi illustris, Anaximandri duo, Thargelia, Thales, q. v.
- Miletus, Sami locus, unde nomen habeat, II, 38, 43. IV, 334, 1.
- Miliarium Byzantii urbis, IV, 152, 31.
- Milichius Bacchus ap. Naxios, IV, 304, 3.
- Milon Crotoniata, vorax fortisque, II, 182, 261; IV, 513, 540, 27. Ejus in domo Pythagorei a Cylone inclusi flammis preunt, II, 275, 11; III, 5, 18.
- Miltiades Myrinam obsidet, Hephæstiam Lemni urbem de ditione recipit, III, 642, 30. Miltiadi irrogatam mulctam solvit Callias, II, 54, 3. Miltiadis familiæ sepulcra, III, 116, 4.
- Mimallis, Meli ins., II, 197 not.
- Minæi vel Minnæi, Arabiæ gens, IV, 525, 26. Eorum rex Sophar, III, 220, 12.
- Mindimiani (Misimiani ap. Agath.), Asiæ gens, IV, 230, 22.
- Minerva apud Cretam in nube latuit, quam Jupiter percunctans deam in lucem edidit, IV, 330, 4. Minerva Vulcani amplexus fugit; Erichthonium cistæ inclusum Cecropis filiabus custodiendum tradit; Lycæbetum saxum in acropolim portatura cur abjecerit, II, 22, 1. Argo navem extruit Iasoni, III, 302, 3. Minervæ Saturnus pater Atticam dat, III, 569, 24. Ex Neptuno mater Apollinis, II, 190, 283. Minerva (Athene), Itoni f., Iodamam sororem occidit, II, 42, 2. De Argorum possessione cum Neptuno contendit, III, 119, 11. Ab Ornyto vulneratur, III, 122, 24. Eam amat Prometheus, qui propterea vincitur. Hinc Caucasi accolæ Minervæ non sacrificant, II, 474, 19. Asterem gigantem occidit; quare Panathenaica ei celebrantur, II, 189, 282. Minervæ Palladium e Troade in Samothraciam abstulit Dardanus, III, 154, 28. Minerva Ἐλλάδιᾶ, II, 128, 79; Sciras, IV, 483. Ejus templum Athenis, Parthenon, II, 254, 59. Cum Prometheus et Vulcano in Academia Athen., III, 341, 24. Minervæ Poliadis sacerdotes ex Eteobutadarum gente, IV, 402. Minervæ qui bovem Athenis mactat, idem etiam Pan-

- droso ovem sacrificat, IV, 506, 6. Minervæ Ἀθηναίων μεθεούση urbem tuendam committunt Athenienses ante pugnam Salaminiam, II, 125, 61. M. Ἰππία, III, 149, 2. M. Promæa ap. Delphos, IV, 506, 7. Minervæ chalciceci templum Laced., III, 121, 18; IV, 361, 3; ὀπιλέτιδος fanum Lacedæmone, II, 192, 2. M. ταυροπόλος, II, 43, 1. Minervæ et Junonis ara Olympica, II, 36, 29; Itonis, III, 234, 53. Cf. II, 42, 2. M. Pallenensis templum, III, 138, 78. Minerva παρθένος, ejusque in Lero templum, II, 333, 1. M. Hyperdæxia in Lesbos, III, 380, 48. Telchinia in Rhodo, III, 459, 116; sive Lindia, III, 177. Templum in Rhodo ins. statuit Danaus, III, 177. Ejus templum Byzantii, IV, 149, 16; Romæ, III, 96, 7; fanum in Odyssea, Turditaniae oppido, III, 274, 49. 301, 5. In eo errorum Ulyxis monumenta affixa, *ib.* Templum a Senecheribo in Cilicia exstructum, IV, 282, 7. Minerva in Phœnicum mythologia, III, 567, 16. Minerva ap. Ægyptios Sais, III, 639, 11.
- Minium in Carmania, III, 479, 59.
- Minius fluv. Lusitaniae, III, 295, 98.
- Minnæi. V. Minæi.
- Minoa, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.
- Minoa, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.
- Minoa in Sicilia, olim Macara, a Minoe dicta, qui urbe positus leges ibi Creticis instituit, II, 220, 29.
- Minos, Lycasti et Idæ f., IV, 497, 3 a., vir strenuus, æquus, bonus; nono quoque anno leges corrigere solebat, II, 211, 3, 1. Ejus uxor Crete, III, 304, 18. Phædræ pater, III, 305, 24; Androgeonis, II, 22, 3; Glauci, II, 22, 2; Acacallidis, IV, 529, 10. Pater Euxantii, avus Mileti, qui invidiam ejus fugiens Samum abit, IV, 334, 1; II, 28, 33. Ganymedem rapuit, IV, 403; III, 370 *not.*; mortuum sepelivit, IV, 400, 3 a. Pueros Athenienses, qui tributum nomine in Cretam mittebantur, non interficiebat, sed iis pro servis utebatur, II, 153, 157. Phædræ Theseo uxorem dat, IV, 530. Dædalum persequens, in Sicilia urbe Macara potitur, quam Minoam vocat legibusque Creticis instruit, II, 220, 29. Camici in Sicilia a filiabus Caucaei interimitur, IV, 433, 5. III, 34, 36.
- Minotaurus, Minois dux, IV, 539, 16.
- Minucianus, Nicagoræ soph. f., III, 662.
- Minucius (L.), annonæ præfectus, Sp. Mælii consilia explorat et ad senatum defert; statua donatur, II, præf. p. xxxii sq. et xxxvi.
- Minucius Basilus, unus ex Cæsaris interfectoibus, III, 445, 24.
- Minyæ Iolcum habitant, II, 42, 3.
- Minyas, pater Clymenæ, IV, 380, 5.
- Minyas, Armeniæ regio, in qua Baris mons, III, 415, 76.
- Miranes (ὁ καὶ Βαραμάνης?), dux Persarum, a Marciano in fugam vertitur (572), IV, 271.
- Misa. V. Nisa.
- Misaphris. V. Mephres.
- Misenum Italiæ, II, præf. xxxii.
- Misetus, Macedoniæ urbs, IV, 510, 8.
- Misor in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
- Misphragmuthosis Ægypti rex (dyn. XVII postremus), Pastores bello premit, II, 567. V. Mephramuthosis.
- Mithras, Diophanti, sub Mithridate ducis, pater, III, 545, 37.
- Mithræus, Assyriorum rex, tempore Medæ et Ægei, III, 626.
- Mithraphernes, Artæi Medorum regis eunuchus, III, 363.
- Mithras. Ejus festo inebriatur Persarum rex, et Persicum saltat, II, 472, 13.
- Mithras, Æthiopum legislator, III, 583, 40.
- Mithridates II, ὁ κριστής, Ponti rex, Antigonum coclitem fugiens in Ponto moritur 84 annos natus, II, 453, 3.
- Mithridatem IV socium sibi adjungunt Heracleotæ (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Ei contra Ptolemæum II auxiliator Galli, IV, 312, 13. Uxorem ducit filiam Antiochi Thei et Laodicæ, III, 707, 6. Ejus partibus accedunt Arycandenses in Lycia, III, 194, 4. Antiochi Hieracis socius Seleucum Callinicum clade afficit, III, 710, 8. A Gallis bello pressus, ab Heracleotis frumento Amisum misso sustentatur, III, 538, 24.
- Mithridates VI Eupator, 13 annorum puer regnum adeptus matrem carcere confecit; fratrem necavit, III, 42, 34. A Chersonesitis contra barbaros advocatus, Scythas debellavit, et Bosporo potitus est, III, 264, 34 a. Reges circa Phasin subegit; Ariathem et sorore nepotem truncat Capadociamque sibi vindicat. Romanis suspectus fieri cepit; postulatis eorum paulisper cedens, undique interim belli sociis se munit, III, 541, 30. Bithynos Romanis addictos per Archelaum ducem prælio vincit; per Menophanem ducem vincit Romanorum ducem Manium; alias multas civitates vel capit vel voluntarias sibi adjungit. Rhodios Romanorum amicos bello aggressus prælio navali vincitur; Romanos per Asiae urbes dispersos eodem omnes die interfici jubet, III, 531 sq., 31. Athenienses per Athenionem legatum societatem cum eo ineunt, III, 267. Eubœa aliaque Græciæ civitates ad partes ejus accedunt; ibi contra Sullam feliciter pugnat Archelaus. Amphipoli a Taxile duce capta, etiam Macedonia ad M. deficit; deinde vero in Phocide Sullani magnifica victoria potiuntur, III, 542, 32. M. Chios, utpote qui Rhodiorum socii fuissent, debellat; captos in Pontum deducit, ubi ab Heracleotis liberantur, III, 265, 39. 268. 416, 79. 542, 33. Contra eum in Asiam mittuntur Valerius Flaccus et Fimbria; ab hoc filius Mithridatis et Taxiles, Diophantus, Menander duces ingenti clade afficiunt; complures civitates ad Romanos deficiunt, III, 543, 34. M. Dardani Syllam convenit; pacem quibusnam conditionibus cum eo composuerit, III, 544, 35. Sylla in Italiam reverso, denuo multas gentes, quæ desciverant, sub manum redigit, *ibid.* Contra eum mittitur Murena. Heraciensium auxilium petens Mithridates repulsam ferit; pari Marte cum Murena pugnat, III, 544, 36. Deinde bellum contra eum a Rom. committitur Aurelio Cottæ et Lucullo; contra illum mittit Diophantum ducem, ipse contra Cottam in Bithyniam proficiscitur, III, 545, 37. Archelaus dux efficit, ut Heracleotæ inviti quinque triremes Mithridati suppeditent, III, 545, 38. Ad Chalcedonem terra marique Romanos Mithridates ingenti clade afficit, III, 545, 39. Cyzicum obsidet; post varios casus (Cf. II, præf. XXIV, 33) obsidionem solvit; reditum parans a Cyzicenis et Lucullo ad Æsepum fluvium cladem experitur; relictis in Ponto viribus, Perinthum frustra obsidet; hinc in Bithyniam retrocedit, III, 546, 40. Tum Romani Cio, Ciero, Apamea, Nicæa urbibus potiuntur, III, 547, 41. M. in Nicomedia urbe subsistens a Cottæ et Triario appetitur, classis ejus in Ægæo mari et ad Tenedum gemino prælio devincitur; quare eam in Pontum retro movet. Ad Hyppium fl. tempestate morari coactus, per Lamachi provisionem Heraclea urbe potitur. Præsidio ei imposito, Sionopen contendit, III, 548, 42. Heracleam oppugnat Cottæ; naves in Cretam et Hispanias a Mithr. missas in reditu circa Pontum interciperi jubet Triarius; in ipsum regem per mediterranea movet Lucullus. Tum novos socios parare sibi M. studet; Scythæ et Parthi recusant; Tigranes gener auxilia promittit; interim primum variante fortuna pugnatur; deinde duces Taxiles et Diophantus a Lucullo cladem supra cladem experiantur, III, 549, 43. Despondens animum M. uxores necat, ipse e Cabiris fuga periculosissima evadit in Armeniam, III, 549, 44. In collo-

- quium Tigranis non admittitur, neque tamen etiam traditur Luculli legato exposcenti eum, III, 550, 46. Mithridatis classem ad Tenedum capit Triarius, III, 551, 48. Eidem Heracleam prodit Connacorex, praesidii praefectus, II, 553, 51. Filius Mith. Machareus foedus facit cum Lucullo, qui deinde capit Sinopen regiam, III, 555, 54. Post 20 tandem menses M. in conspectum admittitur Tigranis, qui 10000 militibus instructum in Pontum remittit, III, 555, 55. Ad Tigranem a Lucullo victum redit, et bellum restaurare studet, III, 556, 58. Mithridates e Co ins. abstulerat pecuniam, quam Cleopatra ibi deposerat, III, 492, 5. Mithridatis literas secretas Pompeius invenit, III, 314, 1. Mith. in edendi bibendique certamine victor, III, 415, 77. Ejus adulator Sosipater, III, 415, 78; anagnostes Asopus, IV, 159, 11.
- Mithridates, Rhodobatae f., Persa, Plaionis statuum in Academia collocasse dicitur, III, 578, 7.
- Mithridates, rex Iberorum, (sub Tiberio) in Armeniam invasit (35 p. C.), IV, 184, 2. Contra Romanos res novas tentans proditur a Cotye fratre, quem Claudius imp. in locum ejus substituit (47), IV, 184, 3.
- Mixolydia harmonia primi usi sunt Sappho et Pythoclydes tibicen. Eadem in tragediam transiit, II, 283, 42.
- Mnaseas Locrus, poeta, II, 378, 11.
- Mnaseas, Mnesonis f., Phocensis, II, 146, 125.
- Mnaseas, Patrensium scriptor, III, 149.
- Mnasigiton, unus ex sexaginta viris in Heracleo, IV, 507.
- Mnesomynae nephalia sacra faciunt, III, 127, 43.
- Mnesagoras vel Mnesarchus, Tarentinus, pater Archytæ, II, 275, 13.
- Mnesarchus. V. Mnesagoras.
- Mnesarchus, annulorum sculptor, Samius vel e Lemno Tyrrenus, Pythagoræ pater, III, 41, 25. 271, 1. III, 9, 30.
- Mnesarete, proprium Phrynes nomen, II, 354, 5.
- Mnesias, pater Aristoxeni Tarentini, II, 269.
- Mnesimachus Phaselita, IV, 453.
- Mnesiptolemus historicus, III, 71.
- Mneson, Mnaseæ pater, II, 146, 125.
- Μνοται, servorum genus ap. Cretenses, IV, 399, 2.
- Moabitæ a Davide subacti, III, 225, 18.
- Moba, opp. Arabiae, IV, 524, 9.
- Mobucharax, opp. Arabiae, IV, 526, 31.
- Mocata, urbs Bithyniae, IV, 355, 6.
- Moceltes. V. Molcestes.
- Mochus, Phenicum historicus, IV, 437.
- Modares, Theodosio militum dux, strategemate usus Gothos in Thracia clade afficit, IV, 36, 51.
- Modunda, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Μοιχεῖαι γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.
- Mochindira, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Meroelem Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Moesia (sub Alex. Sev.) praefectus Tullius Menophilus, IV, 186, 8. Moesia a Gothis sub Decio imp. vastata, III, 674, 16.
- Moguntiacum. Ibi Jovinus imperator renuntiatur, Honorii temporibus (412), IV, 61, 17.
- Molcestes (sive Mocoltes), Bubonensis, in Pisidia tyrannide potitur, deinde a Semia fratre occiditur. Necem Molcestæ filii ejus ulciscuntur, II, praef. xvii, 22.
- Μολχεῖα, festum ap. Arcades, IV, 336.
- Molionidae ex ovo nati, II, 35, 28. Herculem fugant; deinde ad Cleonas ex insidiis occiduntur, III, 151, 9.
- Molossus, Neoptolemi et Andromaches vel Hermiones f., III, 338, 13. 14.
- Molossi Dianæ fanum apud Cephallenios spoliunt, II, 217, 17; e Molossia in Italiam transeunt Ulysses et Æneas, II, 66, 8. In eam profugit Olympias, III, 161, 5. Molossorum regnum quam diu steterit, II, 148, 137. Molossus, Alexander, II, 181, 255. Molossorum urbs Cassope, II, 36, 30.
- Molpadia Amazo Antiopen occidit, II, 32, 16.
- Molpis Laco, scriptor, IV, 45.
- Molyndea, Lyciæ opp., III, 234, 68.
- Momcheiri, rex Ægypti sextus ap. Eratosth., II, 545.
- Momorus, Gallorum princeps, IV, 367, 2.
- Monabæ, Isauriæ opp., IV, 134, 6.
- Monales, Osiridis inventum, III, 481, 73.
- Monedes, Indiæ gens, II, 410, 8.
- Monimus, Θεωμασίωv, scriptor, IV, 454.
- Monocartum, regio Mesopotamiæ, IV, 2.
- Μονόφθαλμοι in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Mopsium in campo Pelasgico Thessaliæ, II, 455, 11.
- Mopsuestiam (ad) Antiochus Eusebes Seleucum, Antiochi Grypi f., prelio vincit, III, 715, 24.
- Moprus, III, 29, 1.
- Μόραι Lacedæmoniorum, II, 129, 83.
- Morimarusa, septemtrionalis oceanus, II, 388, 6 a. IV, 474.
- Μόρυχος Bacchus, III, 136, 73.
- Moscheros, Æg. rex xvii sec. Eratosth., II, 549.
- Moschi ad Pontum; II, 338, 1.
- Moschianus, Sabinianus intersector, a Zenone contra Theuderichum Val. filium mittitur, IV, 620, 213.
- Moschion coquus, IV, 358, 10.
- Moschus Sidonius dogmatis de atomis auctor, III, 276, 61.
- Moschus pilos. aqua et ficis vitium sustinet, IV, 418, 24.
- Moses, Amramis f., Aaronis frater, III, 217. Tisithen ægyptiæ, impurorum dux, Amenophilum, qui ejicere eos Ægypto volebat, in Æthiopiā fugere cogit; deinde vero a filio Amenophis Messene Judæi pelluntur, III, 495, 1. IV, 496, 1. Ogygis temporibus vixit, III, 119, 13; Inachi æqualis, III, 509, 2. De eo v. narratio Eupolemi, III, 220, 13; Artapani, III, 220, 14; Demetrii, III, 224, 16; Joannis chron. IV, 547, 11. Moses, Osarsiph ap. Ægyptios, quomodo Judæorum dux factus sit, sec. Ægypt. narrationem, II, 579 sqq. Ejus viri indoles et legislatio, II, 391, 13. Iniqua de eo scriptorum nonnullorum judicia, III, 335, 2. 508, 1.
- Moso mulier Judæis leges scripsit, III, 230, 25.
- Mosollanus Judæus, sagittarius, II, 395, 14.
- Mossynorum v. Mossynæcorum instituta, III, 461, 126. II, 379, 15.
- Mossylicus portus Africae, III, 477, 42.
- Mosthes, Æg. rex xviii sec. Eratosth., II, 549.
- Mot in Phenicum theologia quid? III, 565, 2.
- Motho, vicus Arabiae, IV, 523, 24.
- Motieni, castellum Iberiæ, III, 608, 24.
- Moxus Lydus Atergatim capit et in lacum ad Ascalonem demergit, III, 155, 32. Melem tyrannum expellit; justitiæ et fortitudinis laude clarus, Crabum urbem capit, inque impios ejus urbis cives animadvertit, III, 371, 24.
- Mucantius e Nicomedia, Muzaci pater, III, 609, 1.
- Mucapores ab Aureliano imp. literas accipit de bello contra Zabinam gesto, III, 664.
- Mucasus, Zacedenthiæ pater, Paræopolites, III, 609, 1.
- Mucissus, Cappadociæ opp., IV, 144, 4.
- Mucius Scævola, etiam Opsignonus dictus est, III, 487, 2. Ejus præclarum facinus, IV, 320, 2.
- Mularis rheda. V. Ἀπώνη.
- Mulieres oviparæ in luna, II, 35, 28.
- Mullus, piscis Dianæ sacer, IV, 420, 39.
- Mulon, græce Hypaton, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Mumastus, Cariæ opp., III, 234, 62.

- Munantia Procula**, e Rhegio longæva, III, 609, 2.
Mundorum numerus et adornatio geometrica secundum Petronis sententiam, II, 14, 6.
Munitus, Acamantis et Laodices f., ab Æthra enutritus, in Thracia ad Olynthum serpentis morsu interfectus, IV, 424, 4.
Munychia (in) Acratopotes heros colitur, III, 126, 40.
Munychia Diana, II, 622, 17.
Muræna, Hesychiæ f., III, 155, 33.
Murena a senatu bello Mithridatico præficitur. Ejus in Asia res gestæ, III, 544, 36. Amisum obsidet, III, 606, 12.
Musa medicus, Euphorbi frater, Augustum conservavit, III, 473, 27.
Musæ novem sunt novem vocis humanæ modulamina, II, 67, 3. Musæ in Lesbo septem, unde nomen habeant, IV, 457, 4. Musæ tres Homerice: Musa, Thea et Hymno, III, 153, 25 a. Musæ Amphioni lyram dant, IV, 339, 2. Musarum et Herculis ara communis, III, 470, 18. Musarum templum Metaponti, II, 245, 32; in Helicone, IV, 301. Musis in Helicone primi sacra fecerunt Otus et Ephialtes, IV, 352, 1. Musæ statua sambycen tenens, III, 73, 8. Musæ (nymphæ) Thuriorum, II, 372, 6. Musæ a Lydis nymphæ dicuntur; cur?, II, 11, 11.
Museaus, II, 61, 6. Thrax vel Eleusinius, II, 23, 1. 284, 51. Eumolpi II f., pater Eumolpi tertii, II, 351, 11. Hexametrum dactyl. invenit, II, 70, 9; ab eo Homerus genus ducit, II, 66, 10.
Museaus; sic Moses a Græcis appellatus, III, 221.
Musicæ vis, II, 280, 24. 291, 91; depravatio, II, 291, 90. Musica instrumenta ἐντατά, καθαρτά, ἐμπνευστά, II, 286, 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67.
Musonius, Dionysii Samii vel Rhodii, historici, pater, II, 7 a.
Musonii, sub Valente Asiæ proconsulis, qui in bello Isaurico cecidit (368), laudatio, IV, 33, 45. Theodori in eum epigramma, *ibid.*
Muth (Θάνατος vel Πλούτων) in Phœnicum mythologia, III, 569, 24.
Muthis, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 5), II, 597.
Muzacus, Mucantii f., e Nicomedia longævus, III, 609, 1.
Mycæle, II, 342, 1. 222, 34.
Mycenæ, III, 26, 8; a Gorgophono condita; unde nomen habeant, IV, 361, 1. Mycenarum rex Ægisthus, II, *præf.* p. vii, 2.
Mycerinus, rex Ægypti, II, 549 sq.
Myclæa, fons Tarracina, IV, 437, 17.
Mygdon, Geræsti pater, IV, 510, 12; ejus uxor Tirsa, IV, 510, 14.
Mygdon, Bebrycum rex, ab Hercule interfectus, II, 32, 15.
Mygdones Hercules debellat, II, 32, 15.
Mygdonius amnis prope Nisibin, IV, 261.
Myia Cotyi Asium parit, IV, 360.
Mylæ, in Sicilia; ibi Phylacii, qui Solis bovum custos erat, heroum, II, 376, 5. Ad urbem lacus mirabilis, II, 373, 11.
Mylassarum rex Heraclides, III, 183.
Mylia, prius Solyini, III, 322, 2.
Myllias Crotoniates, Pythagoreus, ejusque uxor Timycha a Dionysio capti; generosum eorum facinus, III, 7, 22 a.
Mynda, herba miram vim habens, II, 330, 4.
Myndia, III, 179.
Myops, herba Acheloi fl., IV, 387, 5.
Myoshormos, III, 477, 41.
Myra, Lyciæ urbs, quo confugit Ptolemæus IX Alexander I regno pulsus (89), III, 722, 3.
Myrlea, postea Apamea, III, 51, 72; ad Myrleam Halizones habitaverunt, II, 342, 3.
Myrrha arbor, II, 479, 50.
Myrrha et Cinyras, II, 102.
Myrrhina, Amazo, IV, 492, 12.
Myrrhina, Lemni urbs, IV, 393, 2; unde nominata sit, II, 587, 58. Eam obsidet Miltiades, II, 642, 30.
Myrrhina Samia, Demetrii Poliorcetes pellex, II, 414, 72.
Hyperidis amica, I, 492, 12.
Myrmex, Exaneti f., Stilponis disc., III, 175, 61.
Myrmidon, pater Actoris, IV, 505, 2; Ischyllæ, IV, 481, 1.
Myrmidonum sedes, I, 264, 2; nominis ratio, IV, 511, 17.
Myrmissus, urbs prope Lampsacum, III, 125, 33.
Myronis apud Sicyoniis tyrannis, II, 139, 101 a. III, 394, 61.
Myron Bœotus, Lycii pater, statuarius, III, 116, 2.
Myron Prienensis, historicus, IV, 460, 17.
Myronianus Amastrianus, scriptor, IV, 454.
Myrsilus Methymnæus, historicus, IV, 455.
Myrson, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
Myrsus, Lydorum rex, III, 383.
Myrtila, Dodonæa sacerdos, a Thebanis necata, II, 198 a.
Myrtilus, Hyperochidis filius, Cœnomaum, cujus erat cognatus, prodit Pelopi, qui Hippodamiam ei proditionis mercedem promiserat; a Pelope in mare demergitur, III, 367, 17.
Myrtis Anthedonia, poetria, III, 78, 4.
Myrtium, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4.
Myrto, Aristidis Justi neptis, propter paupertatem a Socrate in matrimonium ducitur, II, 281, 29. 30.
Mys, servus Epicuri, philosophus, IV, 455, 6.
Myscellus ex Rhydis oriundus, Crotonis conditor; datum ei oraculum, II, 14, 4.
Mysi. Eorum origo Lydica, eorumque sedes et migrationes, II, 342, 2. Mysi Europæi ap. Homerum (II. 13, 5), II, 290, 91. Mysorum mores, III, 291, 92. Mysi Olympeni sunt coloni Mysorum Europæorum. Unde nomen habeant, III, 593, 36. Mysi Capnobatæ, Ctistæ, III, 291, 92. Mysiæ rex Olympus; campus Nepiæ in Mysia, II, 8, 8. Mysorum rex Arrossus, Sadyattis et Gygis temporibus, III, 384. Mysi cum Gerginis Gergitha urbem condunt, II, 311, 25; primi Cii urbis incolæ, II, 161, 187. Mysiæ mons Ida, II, 162, 190; regio Abretene, III, 594, 39. Mysorum est νόμος ἀρμάτιος, II, 23, 3.
Mysia, mulier Thressa, in Lydia; ejus habitum et industriam miratur Alyattes rex, III, 413, 71.
Mysium fretum, Bosphorus Thracicus, III, 593, 35. IV, 395, 7.
Myson, sapientum septem unus, Arcas, II, 84 b.
Myson, Strymonis f., Cheneus, unus 7 sapp., III, 39, 15; sapientibus non accenset Leandrius, II, 336, 4; ejus mores et indoles. Nonnulla quæ Mysonis sunt, falso tribuuntur Pisistrato tyranno, II, 291, 89. Ejus cum Anacharside colloquium, IV, 502, 16.
Mysta, Seleuci Callinici amica, III, 67, 4.
Μύστακες Lacedæmoniorum, II, 130, 85.
Μυστηρίων (τῶν) ἐπιμεληταί, archon rex et Eumolpidarum et Cerycum unus, II, 114, 27 b.
Mysus Lycorum lingua est fraxinus, II, 342, 2.
Mysus, Jovis filius, III, 593, 36.
Mysus alius, Arganthonis f., III, 593, 36. 40.
Mytgonus, Tyriorum judex, IV, 447, 2.
Μύθος hortus ad Syracusas, III, 101, 8.
Mytilenæ contra exules Pittacus æsymmetam constituunt; Pittaci lex in ebriis; seditones; Megacles Penthilidas, postea Smerdis Penthilium necat; Doxander belli contra Athenienses suscepti principium fuit; quo in bello Mytilene a Pachete capitur, II, 158, 172. IV, 502, 13. Myti-

- Jenæus Semandrus Hermonassam in Taurica condit, III, 597, 60. Alia Myt. colonia Assus, III, 239, 137, et Arisbe, III, 70, 5. Mytilenis Lesbothemis Musam qualem fecerit, III, 73, 8. Mytilenæi: Æschrión poeta, Laomedon, Lesbonax, Potamo, Theophanes, Leon, Iadmon, Scammon, *q. v.*
- Mytistratus, Siciliæ fons oleo fluens, II, 373, 9.
- Myus urbs Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10.
- N
- Naarda, urbs Syriæ ad Euphratem, III, 587, 9.
- Nabannidochus. V. Nabonedochus.
- Nabateci a Davide debellati, III, 225, 18. Nabateorum regio, Æamene, IV, 524, 5; Æanitis, II, 524, 6; urbs Medaba, IV, 524, 8; Obodus, IV, 525, 23.
- Nabis, Laced. tyr., contra Messenios proficiscitur, III, 179. *Ναβίσται*, III, 73, 8.
- Nabomus, nomen barbaricum, III, 484, 91.
- Nabonassarus quæ de priorum regum rebus gestis scripta erant, delevit, ut inde ab ipso regum Chaldaeorum recensensus instituerentur, II, 504, 11 *a.*
- Nabonedochus (*Nabannidochus*, IV, 284, 9) Babylonie regno post mortem Labossoraci potitur; Babylone capta, a Cyro Carmania præfecturam obtinet, e qua postea a Dario pellitur, IV, 283, 8 et 9; post necem Laborosoarchodi rex creatur; mœnia urbis splendidius ædificat; regni anno decimo septimo a Cyro imperio exiit, II, 508; victum humaniter habet Cyrus, Carmaniamque ad habitandum ei assignat, *ibid.*
- Nabrus (Arabius ap. Arrian.), fluv. Indiæ, III, 476, 39.
- Nabucodrossorus (*Nebucadnezar*), Bupalassari (*Nabopalassar*) filius a patre despondetur Amulhiæ Asdahagis Medi filiæ. Regnum adeptus Babylonem munit, IV, 282, 7. II, 505 sq. Ægyptios, Judæos (Cf. III, 472, 21. 229, 24), Phœnices (v. IV, 447, 2.), Syros in servitutem redegit, *ibid.* Babylonem urbem monumentis exornat, *ib.* Successit filius Amilmarodachus, II, 506 sq. Babylonem muris cingit vel muros a Belo olim structos restituit, ac triplicem aggerem addidit quindecim dierum spatio; lacum ad Sipara urbem fodit; aquarum claustra sive *ἐπετογνώμονας* instruit; maris litus adversus fluctus communit; Teredonem in Arabicæ regionis limine condit; viridaria pensilia faciendâ curat; Hercule fortior Libyam et Iberiam subjugavit (cf. II, 416, 20. III, 783); debellatorum populorum partem ad Ponti dextram oram transtulit; fastu elatus et insaniam tactus, e conspectu repente subductus evanuit. Filii ejus Amilmarodachus, IV, 283, 8. 284, 9. 10. 11.
- Nabupalassar Chaldæus a Sardanapallo cum exercitu ad Astyagum Mediæ satrapam mittitur; Astyagis filiam Amytium (Amuliam *Euseb.*) filio suo Nabucodrossoro despondet; ac conjunctis cum Astyage viribus Ninum contendens Sardanapallum regno exiit, Babyloniamque imperio præter annis viginti, II, 505, 12. III, 282, 7; senex Nabocodonossoro filio bellum contra satrapam, qui defecerat, gerendum committit, II, 506, 14.
- Nachoergan (*Nachoragan* ap. Agath.), dux Persarum sub Chosroe rege, IV, 215.
- Nadoes, Persarum ad Rom. legatus (577), IV, 348, 46.
- Naissus, opp. Daciæ in Illyrico ab Hunnis dirutum, IV, 76, 7. 78.
- Nanarus, Babylonie sub Artæo Medorum rege satrapa, Parsondam, qui de gradu eum dejicere moliebatur, clam comprehensum in gynæceo custodivit; re detecta, libertati eum restituere cogitur, iramque regis pecunia placat, III, 359 sqq., 10.
- Nannacus, pervestus rex Phrygum, III, 524, 2.
- Nannium, Themistocli amica, II, 491, 5.
- Nanus, Proti filius, Pettam filiam Euxeno Phocæensi despondet, II, 176, 239.
- Napatae, Ægypti urbs, III, 237, 106.
- Naphtha Babylonie, IV, 437, 18. III, 276, 62.
- Narbone Adalphi et Placidie nuptiæ celebrantur (414), IV, 62, 24.
- Narcassus, Carie oppidum, IV, 312, 10.
- Narcissus Commodum necat, IV, 585, 111. Alius Narcissus libertus sub Claudio imp., IV, 573, 88.
- Nardini (?) populus, contra quos Julianus Cæsar expeditionem suscepit, IV, 20, 14.
- Narsæus, Persarum rex, prælio victus, Apharban de pace obtinenda mittit ad Galerium, IV, 188, 13. Ad Narsæum Nisibin a Diocletiano et Galerio legatus venit Sicorius Probus; pacis conditionibus ab eo expositis etsi durissimis rex subscribit; quo facto, uxores ei et liberi restituntur (297), IV, 189, 14.
- Narses legatus Saporis regis literas ad Constantium affert (358), IV, 190, 17.
- Narses, dux Rom., per legatos hortatur Francos ne bellum renouent (561), IV, 204, 8.
- Nasamones Psyllorum gentem delent, III, 197, 20.
- Nasibis. V. Nisibis.
- Nasaudum, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Nathan propheta, III, 226.
- Naucles, Polybiadis f., Lacedæmonius, ob mores molliores a Lysandro castigatus, III, 193, 6.
- Ναυκραρία* quid, II, 108, 8.
- Ναύκραροι*, *δήμαρχοι*, II, 111, 18.
- Naucratiæ Ἑστίας γενέθλια et Apollinis *κωμαῖοι* panegyrim celebrantes in prytaeo convivium adornant. De eorundem convivii nuptialibus, II, 80, 2. Naucrati Herostratus Veneri imaginem dedicat. Quid sit Naucratiæ corona, IV, 480, 5. Naucratiæ genere Aristophanes comicus, IV, 425, 5. Naucratiæ: Athenæus, Charon, Apollonius, Lyceas, Philistus, Polycharmus, Staphylus, *q. v.*
- Naue, Jeshû pater, IV, 547, 11. 12. III, 225.
- Nauctabe, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Nauî Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Naupacti (ex) Ceus insula incolis frequentatur, II, 214, 9, 1.
- Naupacticorum auctor, II, 40, 54.
- Nausicaa Telemacho parit Persepolim, II, 147, 130. Pylarem saltationem invenit, II, 249, 48.
- Nautes, Telei pater, Arctini poetæ avus, III, 65, 2.
- Ναυτοδίται*, magistratus Athenis, II, 618, 4.
- Naxia, Carie urbs, III, 234, 55.
- Naxus olim Strongyle sive Dia s. Dionysias s. Callipolis, IV, 294, 4. 304, 2. In ea Jupiter e Creta surreptus educatur. Hinc deinceps adversus Titanes proficiscitur, IV, 293, 2. Naxii Dionysum Baccheum facie vitiginea, Dionysum Milichium facie ficulnea representant, IV, 304, 3. Primi numos cuderunt, IV, 293, 3. E Naxo profecti Scellis et Cassamenus Peloponnesum et circumjacentes insulas deprædantur, IV, 304, 2. Naxii a Milesiis et Erythræis obsessi hostes vincunt opera Polycritæ, quæ Diognetus, Frythæorum ducem, ad proditionem induxerat, IV, 302, 1. II, 156, 168 *b.* Naxiorum seditio ob contumeliam Telestagoræ illatam orta, per quam Lygdamis tyrannus evasit, II, 155, 168. Naxi castellum Delium, II, 156, 668 *b.* *Βασκανίου τάφος*, *ibid.*; vicus, Lestadæ, II, 155, 168; fluvius Bibline, IV, 494, 12. Naxii coloni in Amorgo ins.; III, 379, 47. Naxii: Criton, Promedon, Eudemus, *q. v.*
- Naxus, Acacallidis et Apollinis f., III, 231, 32.

- Nazaratus (vel Zaras), Assyrius, Pythagoræ magister, III, 239, 138, 139.
- Neades vel Neides bestia, III, 72, 6. II, 255, 10.
- Neera, Hyspicerontis Milesii uxor, causa belli quod Milesii contra Naxios gesserunt, II, 156, 168 b.
- Nealces pictor, Arati amicus, III, 120, 17.
- Neandria, Troadis urbs, III, 637, 4.
- Neapolitani: Clodius et Eumachus, *q. v.*
- Nearchus tyrannus Zenonem Eleatem comprehendit, III, 169, 7.
- Nearchus dux Arbin opp. in navigatione sua condit, III, 476, 39.
- Nebigastes, Chamavorum rex, cum Juliano pacem componit, IV, 19, 12.
- Nebucadnezar. V. Nabucodrossorus.
- Nechao I, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 3), II, 593.
- Nechao II, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 5), Hierosolyma cepit et Ioachaz regem in Ægyptum abduxit, II, 593, 66.
- Nechepsus, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 2), II, 593.
- Necherophes (Necherochis), Memphita, rex Ægypti (dyn. III, 1), II, 544.
- Necron, crystallum ins. maris Rubri, III, 479, 62.
- Nectanebus I, Sebennytæ, Æg. rex. (dyn. XXX, 1), II, 597, 72.
- Nectanebus II, Sebennytæ, Æg. rex (dyn. XXX, 3), II, 597. Obeliscum excidit, III, 65, 4.
- Negda, Arabiæ opp., IV, 409, 1.
- Neides. V. Neades.
- Neleus, Neptuni et Tyrus f., III, 302, 3. Ejus filii, III, 304, 19. Phœnix, Miletum emigrat, II, 482, 52.
- Neleus, Codri f., oraculi jussu ex Athenis et Helice urbibus coloniam deducit Miletum; Neptuno templum consecrat, Heliconium, IV, 368, 5. II, 482, 52.
- Nelida, Phobius Milesiortum rex, II, 164, 199. Nelidarum regnum Mileti eversum, III, 389, 54.
- Nelos ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
- Nemea, Argolidis promontorium, unde nomen habet, III, 591, 20.
- Nemea, dea, III, 160, 1.
- Nemea, Ithicina, III, 116, 3.
- Nemeæi ludi a Septem contra Thebas Archemoro consecrantur, II, 189, 282. IV, 539, 20. Nemeæus leo, quem Hercules occidit, e terra μετρώρων vel e luna delapsus, II, 30, 9. Ab eo oriundi Γηγενεῖς, II, 18 a.
- Nemesi (cum) congregitur sub cynici forma Juppiter, III, 304, 14.
- Nemetes, apud quos castra habuit Julianus, antequam contra Badomarium proficisceretur, IV, 19, 13.
- Neminie, fons in Rheatino agro, IV, 437, 13.
- Nemrod, IV, 541, 3.
- Neocæsarea, Pontica urbs, III, 607, 16.
- Neochabis, Bocchoris pater, IV, 299, 3.
- Neocles, Phrearrhiius et Leontide tribu, ex quam muliere Themistoclem genuerit, II, 295, 6. II, 70, 8.
- Neocles Crotoniata, scriptor, II, 35, 28.
- Neon, Hellenis f., pater Doli, III, 153, 21. IV, 317, 2.
- Neon latro, IV, 617, 206.
- Neophronis Medea usus Euripides, II, 240, 16. II, 185, 269.
- Neoptolemus, Achillis et Iphigeniæ f., II, 470, 3. Litem quæ Ulyssi erat cum cognatis procorum, dirimit, II, 147, 133. Ejus ex Andromeda filii tres, e Leonassa sive Lanassa liberi octo recensentur, III, 338, 13; a Machæreo occisus, a Menelao sepultus, III, 303, 9. V. Tlepolemus.
- Νηφάλιοι θυσία, IV, 370, 5, quibusnam diis offerantur, III, 127, 42.
- Nephele, quam Inoni Athamas superinduxit, Phruxi et Helles mater, III, 34, 37. Athamanti parit Phrixum et Hellen, II, 344, 6.
- Nephercheres, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 7), II, 543.
- Nephercheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 3), II, 552.
- Nephercheres Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 3), II, 590.
- Nepherites I, Mendesium, rex Æg. (dyn. XXIX, 1), II, 597.
- Nepherites II, Mendesium, rex Æg. (dyn. XXIX, 3), II, 597.
- Nepththalmus, Ballæ et Jacobi f., III, 215, 8.
- Nepiæ campus prope Cyzicum, a Nepia, Iasi f. Olympique uxore, nomen habet, II, 8, 8.
- Nepos Leontis jussu Glycerium Rom. occ. regno pellit, eique succedit, IV, 618, 209. Regno pulsus ad Zenonem legatos mittit, precantes, ut ipsum in regnum reducat, III, 119, 10. Uxoris ejus consanguinea erat Verina Aug., IV, 119, 10. Cf. IV, 136.
- Neptuni insula in mari extero, IV, 443, 1.
- Neptunus, II, 149, 138; de Argorum possessione cum Minerva contendit, III, 119, 11. Neptunus Pytho Apollini, Apollo Calauriam Neptuno dedit, III, 31, 18. Ægæonem certamine victum in mare demersit, IV, 368, 3. Cænidem in Cæneum transformat, II, 244, 30. III, 618, 34. Quomodo explicanda sit fabula de Neptuno Trojam muris cingente, II, 33, 18. Neptunus et Apollo mœnia Byzantii exstruunt, IV, 148, 12. Neptunus Bellerophonti filio Pegasus dat, III, 303, 12. Xanthiis calamitatem infligit, III, 15, 13. Ejus templum in Helice urbe, et in Caria Heliconium, IV, 368, 5; βρέτας in Helice urbe. Dei ira urbs terræ motu diruitur, II, 200 b. Neptuni et Jovis ara Olympica, II, 36, 29. Neptuni templum Byzantii, IV, 149, 15. 16; templum in Rhodo condidit Cadmus, III, 177. Neptuno in Triopio a Pentapolis ludii aguntur, IV, 324, 23. Item in Isthmo, IV, 518. Neptunus τρέπαιος, III, 254, 10. Nept. in Phœnicum mythologia, III, 568, 21. Neptunus ex Anippe Busirim gignit, IV, 291, 2; ex Arne pater Bœoti, IV, 465, 3. et Æoli, III, 306, 26. Ex Arethusa pater Abantis, IV, 333, 5. Ex Asera pater Æœci, IV, 352, 1; ex Astypalæa p. Ancæi Samii, II, 42, 1; ex Celæno p. Eurypyli et Tritonidis, IV, 285, 3; e Coryphe pater Minervæ Ἰπρίας, III, 149, 2; e Cerœssa p. Byzantii, IV, 148, 8; ex Eurypyle pater Elei, II, 189, 281; ex Halia p. Rhodi aliorumque liberorum, III, 175; e Melanthia pater Irenes, II, 136, 95; e Melissa p. Dyrachi, III, 574, 15; e Midea nympa p. Aspledionis, IV, 352, 2; e Minerva p. Apollinis, II, 190, 283; ex Olbia nympa p. Astaci, III, 592, 29; e Tyro gignit Neleum et Peliam, III, 302, 3; e Libya Belum, Agenorem, Enyalium, IV, 544, 15; pater Ageli et Melanis, II, 50, 13. Anthis, III, 30, 8. Bœoti, II, 330, 2. Chii, II, 50, 13. Dori Phœnicis, IV, 363, 2. Melantis, III, 502, 2. Phorbantis, II, 251, 10. Tarantis, II, 174, 232. Polyphemi Argonautæ, IV, 498, 10. Telebœæ, II, 67, 1. Thasi, III, 599, 67.
- Nerabus, Syria urbs, III, 372, 25.
- Nereides, II, 154, 165; a Nerei filibus legitimis differunt, III, 154, 25 b. Nereides Leucothææ, IV, 459, 10.
- Nereus. Ejus filia legitima et illegitima, III, 154, 25 b. Nereus in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
- Nergilus, Assyr. rex, successor Sennecheribi, ab Adramelo filio necatur, IV, 282, 7.
- Neriglissar (Niglisares, IV, 283, 8. Iglisares, IV, 284, 9), Babyloniarum rex, II, 505, 507. Evilmerodachum, sororis maritum, occidit, eique succedens regnat annis quatuor; pater Laboraschodi, II, 507. IV, 283, 8.
- Neris, Messeniæ urbs, III, 378, 40.
- Neritum, Ithacæ mons, III, 101 *not.*

- Nero imp. urbes Asianas terræ motu dirutas instaurat, III, 621, 42. Ad Neronem affertur infans quadriceps, III, 622, 49. Ejus temporibus incolæ urbis alicujus intestinorum morbo corripuntur propterea quod per magnum æstum Euripidis Andromedam in theatro spectaverant, IV, 37, 54. Ceterum cf. de Neronis hist. IV, 574, 90-92. Pseudonero, IV, 578, 104.
- Nerus, cyclus Chaldaeorum, IV, 280, 1.
- Nerva imperator, IV, 580, 109 sq.
- Nesibis. V. Nisibis.
- Neso, Teucri f., Dardano Sibyllam parit, III, 598, 61.
- Nesonis lacus, i. q. Boebias, IV, 317, 1.
- Nessus ad Taphium montem ab Hercule interfectus, IV, 458, 7.
- Nestor, Nelei f., III, 304, 19; pater Polycastes, II, 147, 130. Ereuthalionem Arcadem occidit, IV, 318, 2. Nestoris poculus, III, 202, 7.
- Nestor Larandensis, pater Pisandri, Iliadem *λειπογράφου* scripsit, IV, 171, 46.
- Nesus, regio cœnosa in Arcadia, ubi Orchomenus urbs, IV, 318, 3.
- Neudrus, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
- Neviogastes (*Neovigastes* codd. Photii), dux militum Constantino in Britannia tyranno, IV, 59, 12.
- Nevius (P.), e Basilia urbe longævus, III, 608, 29.
- Nevius (J.), e Parma longævus, III, 609, 2.
- Nicæa, Nais nympha, Sangarii et Cybeles f., a Baccho dolose compressa parit Satyrum; ab ea Nicæa Bithyniæ urbs nomen habet, III, 547, 41.
- Nicæa, uxor Alexandri, Eubœæ regis, Euphorionem amat, III, 71.
- Nicæa, Bithyniæ urbs, nomen habet a Nicæa Naide; opus Nicæensium, qui e Græcia a Phocensibus expulsæ, in Alexandri exercitu fuerunt, et post regis obitum eam condiderunt, III, 547, 41. Urbs a Rom. capitur bello Mithridatico, *ibid.* Ejus pars terræ motu concidit (Ol. 203, 1), III, 607, 15. Patria Nicææ et Apollonidis, *q. v.*
- Nicæa, urbs Phocidis in confiniis, ejus incolæ a Phocensibus ejecti, postea Nicæam in Bithynia condiderunt, III, 547, 41.
- Nicænelus, poeta Samius, III, 104.
- Nicagoras, Zelita, qui patriæ tyrannidem affectavit, a Meneerate Syracusano medico sanatur, IV, 348, 1.
- Nicagoras Cyprius, et Zelites, scriptores, II, 332.
- Nicagoras Atheniensis scriptor, III, 662.
- Nίκαια Athenis, II, 121, 48.
- Nicander Alexandrinus, hist., IV, 462.
- Nicander Chalcedonius, scriptor, IV, 461.
- Nicander Thyatirenus, scriptor, IV, 462.
- Nicanor, interfector Seleuci Cerauni regis, III, 711, 11.
- Nicanor Cyrenæus, scriptor, III, 632.
- Nicanor Hermiæ f. Alexandrinus gram., III, 632.
- Nicanor quidam e Mieza Mac. urbe oriundus, IV, 440, 3.
- Nicephorium, Osroenes urbs, III, 587, 2; postea Constantina, IV, 526, 28.
- Niceratus Heracleota, poeta, II, 485, 65.
- Niceratus, Nicææ pater, II, 126, 70. Ejus magister Stesimbrotus, II, 52 a.
- Nicesias, Alexandri M. assentator, IV, 414, 6.
- Nicesipolis, Pheræa, Philippi Amyntæ f. uxor, III, 161, 5.
- Nicetas, Marciani contra Zenonem rebellantis socius, IV, 619, 211, § 3.
- Nic'as, Nicerati f., civis optimus, II, 126, 70.
- Nicias ὁ Περγασῆθεν, dives vir, opes suas amittit, II, 199 b.
- Nicias, Engyui patriæ civibus suadet ut a Carthaginensibus ad Romanos transeant. Quæ mobrem in custodiam datur;
- ad Romanos fuga evadit; pro captis Engyinis apud Marcellum intercedit, III, 271, 45.
- Nicias nescio qui; alius Maleotes, tertius Nicæensis, scriptores, IV, 462 sq.
- Νίκαια *κώμη* in Ægypto, II, 98, 2.
- Nico, Agathoclis affinis, sub Ptolemæo Philopatore classis præfectus, sub Ptol. Epiphane ab Alexandrinis trucidatus est, II, *præf.* p. xxx *extr.*
- Nicocles, frater Epicuri ph., IV, 455 b.
- Nicocles, Cypriorum rex, Stratonicum musicum ob scœmata in filios iactata occidit, II, 299, 17.
- Nicocrates, Phaxini f., Gordynensis, Thessalorum prætor (182 a. C.), III, 704, 2.
- Nicocrates, hist., IV, 465.
- Nicolaus, Periandri f., a Corcyræis necatus, III, 393, 60.
- Nicolaus Macedo, Andrisci socius et adjutor, II, *præf.* xv, 16.
- Nicolaus Damascenus. Ejus vita et scripta, III, 343.
- Nicomachus, Machaonis f. III, 45, 41.
- Nicomachus, ex Pha'stiade pater Aristotelis, a Nicomacho Machaonis f. genus ducit, III, 45, 41.
- Nicomachus, Aristotelis et Heryllidis f., III, 46, 42.
- Nicomachus, scriptor, Aureliani imp. æqualis, III, 664.
- Nicomedes I, Zipetæ f., Bithyniæ rex, ab Antiocho Sotere bellum timens, fœdus cum Heracleotis init, iisque Ciero et Tio urbibus, quas occupaverat, cedit, III, 535, 15. Classem suam classi Syrorum opponit, III, 535, 18; quibusnam conditionibus Gallis in Asiam transeundi potestatem fecerit; eorum auxilio Bithynos (quos Zipetæ frater sibi subjecerat) recuperat, III, 535, 19. Nicomediam urbem condit, III, 536 b, 20; tres fratres habebat, quibus non frater sed carnifex erat, III, 537, 20; prior uxor ejus Dilizela, Ziela et Lysandræ mater, canis morsu moritur, III, 600, 75; rex Zeilam, e priore uxore filium, in fugam compellit; altera regis uxor Elazeta. Ex hac susceptorum liberorum tutores Nicomedes constituit Ptolemæum, Antigonum, Byzantinum, Cianos, Heraclientes, III, 537, 22.
- Nicomedes II ex Nysa genuit Nicomedem tertium, III, 541, 30. Ejus minister Secundus, IV, 462, 2.
- Nicomedes III, Nicomedis et Nysæ f., a senatu Rom. rex Bithyniæ instituitur; ei Mithridates opponit Socratem τὸν χρηστόν, III, 541, 30. A Mithridatis duce prælio victus fugit, 541, 31.
- Nicomedia in urbe Jovis Στρατίου statua Dardalea, III, 594, 41. Nicomediam a patre mittitur Constantinus M., IV, 2; in ea urbe inclusus Licinius a Constantino M. obsidetur, IV, 2. Patria Arriani, Mucantii, Muzaci, *q. v.*
- Nicomedium, Bithyniæ emporium, III, 592, 28.
- Nicophanes, πορνογράφος, III, 120, 16.
- Nicopolis a Cæsare condita, IV, 145, 2; a Gensericho capitur, IV, 115, 3.
- Nicopolis in Mœsia a Gothis obsessa sub Decio imp., III, 674, 15. III, 681. Gothis sese dedit; ridentque Nicopolitani reliquas Thraciæ civitates quæ spe auxilii resistebant, IV, 36, 50.
- Nicorontes (*Minurus* ap. Appian.), ex Orsone oppido oriundus, unus ex Viriathi percussoribus, II, *præf.* XIX, 24.
- Nicostratus (aliis Plisthenes), Menelai et Helenæ f., III, 340, 18.
- Nicostratus (Cretensis) Histos vel Histoem urbem cum Cynosura portu constituit, IV, 293, 1.
- Nicostratus Argivus a Meneerate Syracusano medico sanatur, IV, 348, 1.
- Nicostratus, Aristophanis f., II, 248, 41.
- Nicostratus Trapezuntius, hist., III, 664.
- Nicoteles Corinthius, φιλοπότης, II, 80, 1.

- Niger (*C. Pescennius Niger*) in Syria a legionibus imperator creatur, IV, 586, 124. Ejus partibus Byzantii se addixerunt, IV, 153, 36.
- Niglisares. V. Meriglisar.
- Nigrinus, qui Hadriano insidias paravit, Faventiae occisus est, III, 585.
- Nigris, pars Nili fluvii, III, 474, 29.
- Nilis, lacus in Mauritania, III, 473, 29.
- Nilium, lapis Aethiopiae, III, 480, 64.
- Nilus, Cyclopius f., Tantali nepos, fluvio nomen dedit, III, 53, 77; pater Euryrrhoes et Europae, IV, 432, 1; Anippae, IV, 291, 2.
- Nilus sive Phuroo, Æg. rex XXXVI sec. Eratoslh., II, 565. 436 annis ante Olymp. regnavit, II, 236.
- Nilus unde dictus; antea Melas, et Ægyptus vocatus, III, 502, 2; 600, 76; olim Triton dictus, III, 53, 77. Ejus fontes in Libya, II, 478, 36; in inferiore Mauritania, III, 473, 29. Eos investigare voluit Psammetichus, II, 325, 74. De causis incrementorum antiquiorum scriptores fabulosa tradunt, II, 3 a. Variorum de his sententiae, II, 251, 52. III, 279. 284, 74. 195, 15. 324, 2. 223. Ad Nilum provenit colocasium, planta, IV, 363, 1. Nili aqua fecundissima, II, 13, 1; regibus Persarum offertur, II, 92, 16. Nilo sacra faciunt et festum agunt Ægyptii, IV, 320.
- Ninus rex, III, 210, 2. IV, 542, 4. Arbeli, Chaali, (Arbeli,) Anebi, Babii, Beli, filius, IV, 283, 11. Belides, III, 626; vir prudens et perdives Ninum urbem condidit. Decimus quartus post eum rex Chaldaeus, II, 237, 8. Ninus impudicitiam Semiramidis non ferens, relicta uxore, in Cretam abiit, III, 627, 2.
- Ninus urbs a Nino condita, II, 237, 8; a Nabopolassare et Astyage Mediae satrapa capitur, II, 505, 12.
- Ninus, Lyciae fluv., III, 235, 78.
- Ninyas Semiramidem matrem interficit, III, 626; pater Cappadocis, III, 596, 48.
- Niobe ex Lydia in Græciam profecta cum Pelope fratre, Amphion descendit, III, 367, 17. Assaonis filia, Philotti uxor, cum Latona contendere ausa; ejus infortunia, III, 9, 28. Homoloidis mater, III, 309, 2. Ejus liberi omnes ab Apolline interfecti, IV, 351; vel a Sparti ex insidiis sunt occisi, IV, 520, 3. Niobidarum sepulcrum, III, 309, 3; numerus, IV, 339, 3.
- Nirellius (M.), e Parma longævus, III, 608, 29.
- Nisa (Misa?), Dysaulæ et Baubonis f., III, 302, 6. II, 339, 3.
- Nisæi equi albi, III, 147, 98.
- Nisibis Mesopotamiae urbs, IV, 4. 212. 220. 223, 17. 256. 257. IV, 261; a Marciano obsessa (572), IV, 271. 240, 36 a. 273, 3. Philoni Nasibis, Uranio Nesibis; nominis hujus etymologiae, III, 571, 8. IV, 526, 29.
- Nisibis, urbs Ægypti, III, 605, 10.
- Nisicastes, Æthiopiae gens, IV, 376, 1.
- Nisitæ, Æthiopiae gens, IV, 376, 1.
- Nisus, Pandionis filius, Megaridem obtinuit inde ab Isthmo usque ad Pythium vel usque ad campum Thriarium, II, 351, 12.
- Nitetis ab Amasi ad Cyrum mittitur, cui Cambysen parit, II, 91, 11.
- Nitocris, Memphis regina (dyn. VI, 7) roseis genuis decora, pyramidem aedificat, II, 554.
- Nivaria ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Noa et diluvium, IV, 541, 14.
- Noa, Æthiopiae opp., IV, 351, 1.
- Nocalius, Amorcesus, IV, 113, 1.
- Nocheti in Arabia, III, 478, 45.
- Nolon fluv. ad Bercynthiam urbem, IV, 290, 8.
- Nomades in Arabia, III, 478, 45.
- Nomades in Æthiopia, III, 477, 42. In Libya, tempus non dierum sed noctium numero definiunt, III, 463, 139. Νομοφύλακες Athen., II, 365, 12.
- Nomus, magister et patricius sub Theodosio, II, IV, 91; cum Anatolio legatus ad Attilam (449), IV, 97, 13 et 14. IV, 613, 198.
- Nonacris, mons Arcadiae, IV, 318, 1.
- Nonius (C.) Maximus, Publii f., Brixellensis longævus, III, 608, 29.
- Nonnosus, Abrahamæ f., historicus. Ejus ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas, Justiniani tempore, legatio, IV, 178 sqq.
- Norici præfectus Promotus, Valentiani temp., IV, 84.
- Noricum, Phrygiae urbs, IV, 408.
- Nortiae, deae Etruscae, apud Volsinios templum, III, 96, 7.
- Nosora, insula maris Rubri, IV, 526, 30.
- Noticensis prope Colophonem, II, 163, 196.
- Novæ, urbs Thraciae ad Istrum, IV, 76, 7.
- Nubades et Blemmyes a Romanis victi (453). Pacis tabulae in Philarum templo, IV, 100, 21.
- Nuceria, uxor Ebii Tolicis, IV, 401, 2.
- Nuceriae servi rebellant, II, præf. xxii, 30.
- Nulo, mons Indiae, II, 424, 31, 32.
- Numa flaminibus Jovis et Martis addidit tertium Romuli, III, 469, 7. Alia ejus instituta, IV 553, 33.
- Numantia, Iberiae urbs, III, 471, 15.
- Numenii Apamensis, Pythagorici phil., dictum, IV, 171, 45.
- Numerius (T.), e Placentia longævus, III, 608, 29.
- Numidarum regnum vindicare sibi studet Massava, II, præf. xxii, 28.
- Numitor, ab Amulio fratre regno exutus, filios suos præter spem recuperat, II, præf. p. ix, 6. Cf. III, 74 sqq. 84 sqq. 411.
- Nundinarum institutum, III, 200, 1.
- Numechius, senatus princeps, a Magentio ad Constantium de pace legatus, in vincula conjicitur (350), IV, 190, 16.
- Nuptia vel Nupsis, Æthiopiae opp., IV, 351, 1. 478, 42.
- Nycteus, Cadmi successor, pater Antiopes, III, 628 t; a Zetho et Amphione ejectus, IV, 545, 8.
- Nyctimus ex Arcadia pater Philonomæ, IV, 531 sq.
- Νύμφαι. Variæ hujus vocis significationes, II, 11, 11; nympharum genera, IV, 453. Nymphis nephalia sacra faciunt Athenienses, III, 127, 43. Nymphæ Telchiniae in Camiro urbe, III, 175. Nympharum cubile in Solis insula, III, 476. 39. Nymphæ Melissæ, III, 150, 5. Nymphæ Aristæi nutrices et magistrae, II, 190, 283. Nymphæ cum Lelegibus in Samo Junonis templum condunt, III, 103.
- Nymphæum in Ponto, talentum Atheniensibus pendebat, II, 622, 12.
- Nymphæum Chalcidionum, IV, 304.
- Νυμφαίων Apolloniae quid sit, III, 277, 64.
- Nymphis Heracleota, pater et filius, III, 13. Filius ex exilio in patriam redit, III, 533, 11. Legationis ad Gallos missæ princeps, III, 538, 24.
- Nymphodorus ὁ θαυματαποιός, Rheginis ignaviam expravit, II, 480, 44.
- Nymphodorus Amphipolita, II, 375.
- Nymphodorus Syracusanus scriptor, II, 375.
- Nysa, Nicomedis uxor, cui filium parit Nicomedem, III, 541, 30.
- Nysa, Seleuci Callinici amica, III, 67, 4.
- Nysa, urbs Indica, II, 417, 21.
- Νυσίτων πεδίον, II, 39, 52.
- Nysia, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
- Nysia Halicarnassensis, quam Herodotus deperiisse dicitur, IV, 277, 1.

O

- Oannes Chaldaeorum, IV, 280, 1. II, 496, § 3 sq. 499, 5, 6. Oartes. V. Artaxerxes.
- Oasis Ægypti, Phaeacis vocatur, II, 27 b. Ejus temperies benigna, putei *Atrebatenses*, irrigationis modus, fertilitas, horologia; Oasis origo; Beatorum insula ap. Herodotum. Ceterum tres sunt Oases, IV, 64, 33. Oasis a, Apion, III, 506.
- Oaxus, Acacallidis f., IV, 529, 10. Apollinis et Anchiales f., cognominem in Creta urbem condit, IV, 476, 1.
- Oaxus, Cretæ urbs, IV, 476, 1. 529, 10.
- Ὠλεζι Lacedæmoniorum, II, 128, 79.
- Obareni, Armenia gens ad Cyrum fluvium, III, 660, 8.
- Ὠβελίας panis, IV, 499, 15.
- Obii et Longobardi, Istrum transgressi et prælio victi, regnanse M. Aurelio, pacem petunt (167), IV, 186, 6.
- Obodes, Arabum princeps, III, 422, 94. IV, 525, 23.
- Ὠβολός. Nominis origo, II, 138, 101.
- Oceania vocatur Libya, III, 238, 17.
- Oceanus. Quæ de eo feruntur fabulæ sunt, III, 687, 31. Diversæ ejus partes diversis nominibus appellantur, III, 584, 48; oceani septentrionalis nomina, II, 388, 6 a. IV, 474. Oceani accolæ nebula et gryphorum multitudinæ emigrare coacti Abares e sedibus suis pellunt, IV, 104, 30.
- Oceanus, pater Asterodiæ, IV, 397, 1; Europæ, Asiæ, Libyæ, Thraces, II, 61, 4. 349, 1; Rhodi, IV, 404, 1; Cynthi, III, 638, 11; Caphiræ, III, 175; Pleiones, III, 156, 42; Ætnæ, III, 101, 7; Coryphæ, III, 149, 2; Dodones, II, 363, 4.
- Ocela vel Opsicela, urbs Cantabriæ, III, 301, 5.
- Ocelas vel Opsicelas cum Antenore in Italiam profectus, in Cantabria urbem condidit, III, 301, 5.
- Ochimus, Solis f., III, 176, 1. Rhodi ins. princeps, ex Hægoria pater Cydippes s. Cyrbes, III, 176, 2.
- Ochnæ, Coloni f., amor, facinus, mors, III, 78, 4.
- Ochthoes, Heracleopolita, rex Ægypti (dyn. VIII), II, 556.
- Ochus ab Ægyptiis asinus vocabatur, qui asinus Apim bovem mactavit, II, 95, 39. Quot annis Ægypti imperium tenuerit, II, 598.
- Ochus fluvius, IV, 308, 1.
- Oclasma, Persica saltatio, III, 481, 76.
- Octavius, Octaviani Augusti imp. pater, III, 428, 2.
- Ὠκίποδες India, II, 424, 30.
- Ocyrrhoe nympa, Imbrasi in Samo fluvii et Chesiadis f., ab Apolline raptâ Miletum transportatur, IV, 313.
- Odacon, bellua e mari Rubro emergens, II, 499, 5 b.
- Odenathus senior, pater Odenathi jun., a Rufino occiditur, IV, 195, 7.
- Odenathus junior Palmyrenus Saporem (penes quem Valerianus imp. captivus erat) frustra conciliare sibi muneribus studet (261), IV, 187, 10. Quietem in Emesa premit; Carinum quandam interfici jubet, IV, 195, 8.
- Odessa urbs, IV, 74, 4; patria Demetrii et Heraclidis, q. v. Odeum Athenarum, II, 254, 59. III, 48, 51.
- Odjgar (?), Hunnorum dux, IV, 269, 69.
- Odoacer, Scirus genere, Onoulphi frater, Rezimeri contra Anthemium socius, IV, 617, 209. Illo rebellis favel, IV, 620, 214; a Zenone patriciatus dignitatem obtinet (477), IV, 119, 10. Ejus ad Zenonem legatio, IV, 136 b. Rogos vincerit, IV, 621, 214, 7. Contra eum exercitum ducit Thenderichus, Valamiri f., IV, 141, 4.
- Odomantum rex Sithon, IV, 423, 1.
- Odryses, Seytharum rex, Byzantium aggressus Phidalizæ strategemate repellitur, IV, 149, 18.
- Odrysus, pater Thyni et Bithyni, III, 594, 41.
- Odyssea, opp. Turditanæ cum fano Minervæ, III, 274, 49. III, 301, 5.
- Œa, Pandionidis demus, II, 355, 8.
- Ὠλεξίς γῆ, Creta, II, 57, 13.
- Œager, Pieri f., Orphei p., III, 641, 30. 303, 8.
- Œbares, Persa, Cyro ceptorum socius, III, 400 sqq.
- Œbarsius, Attilæ patruus, IV, 93.
- Œcalices, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
- Œchalia (Peloponnesi) ab Hercule expugnata, II, 36, 33. Qua de cansa? III, 337, 8. Œchalienses (ex Eubœa), Simus et Triballus, Cercopes, IV, 528, 13.
- Œcunimon, Avarum legatus ad Justinianum, IV, 205, 9.
- Œdipodiam scripsit Meletus tragicus, II, 185, 268.
- Œdipus, Laii et Eurycleæ filius, IV, 405, 6. Laii et Epicastes f., infans in Cithærone expositus, a Polybo educatus, Orchomenum ad equos quaerendos profectus in itinere patrem interfecit; cum mulabre ejus ad Polybum redit, III, 366, 15. Cf. de ejus historia, IV, 544, 8. Cum Spthinge, cujus maritum occiderat, rem habet, III, 336, 5.
- Œdipodis sepulcrum, III, 336, 6.
- Œensis, Damonides, II, 125, 66.
- Œnanthe, mater Agathocleæ et Agathoclis, qui ei Ptolemæum Epiphanem puerum committit, II, præf. xxviii.
- Œneanda, Lyciæ opp., III, 234, 69.
- Œneidis tribus pagi Lusitania et Tyrmidæ, II, 356, 11.
- Œneis Jovi Panem parit, IV, 327, 2.
- Œneus contra Acheloum Herculem Polyphemum auxilio advocat, III, 631, 8.
- Œnis, Menidis in regno Ægypti successor, III, 512, 11.
- Œnoe, Icaris insulæ urbs, IV, 404, 2.
- Œnoe Ætheri parit Panem, IV, 319, 5.
- Œnomaus ludos Olympicos quomodo adornaverit, III, 640, 18. IV, 552, 29. Pater Alcippæ, IV, 401, 5. De regno suo cum Pelope prælium committit, in quo Myrtili fraude perit, III, 367, 17. Hippodamiam filiam deperit, III, 367, 17; tredecim præces interfecit, IV, 405, 2. Œnomao ludos Olympicos celebrat Pelops, III, 604, 1.
- Œnone, priscum Ægiæ nomen, IV, 487, 1.
- Œnone, Budionis filia, IV, 487, 1.
- Œnone, Cebrenis f., fatidica, Alexandrum sive Paridem amat; ejus mors, II, 69, 1; ejus filius Corythus, III, 69, 2.
- Œnonas Italus citharæ modos parodice imitatus, II, 284, 48. Idem p. 285, 56 appellatur in libris mss. Œnopus et Œnotas.
- Œnonus, Licymii f., Herculis socius in expeditione contra Lacedæmonem occiditur, II, 350, 8.
- Œnopus vel Œnotas. V. Œnonas.
- Œnophytæ in Bœotia. Pugna ibi commissa, II, 144, 114.
- Œnopion, Thesei et Ariadnes f., II, 50, 13. Cum filiis Talo, Euanthe, Melane, Staphylo et Toante ex Creta ins. in Chium venit, ibique regnat, II, 50, 13.
- Œnotri postea Itali, et Œnotria postea Italia. V. Italus.
- Œnotrica gens, Chones, II, 179, 247 a. Œnotria locus Chone, II, 10, 9.
- Œnussa, postea Sicinus, ins. ad Eubœam, IV, 527, 12.
- Œoclus, Neptuni et Ascræ f., Ascræ condit, IV, 352, 1.
- Œsyme in Thracia, IV, 339, 6.
- Œtens vicus Chene, III, 39, 65. Œtæus quidam dæmon, injuriæ osor, II, 320, 55.
- Œum, castellum Locridis, terræ motu eversum, IV, 381, 2.
- Œum, Leontidis demus, II, 355, 9.
- Ogygia, Attica, III, 517, 2. 642, 23.
- Ogygia, quam Praxidiceen vocant, Tremili uxor; ejus filii, III, 236, 84.
- Ogygis ætas, III, 230, 24 a. 517, 2. IV, 538, 1. 547, 13; filicæ:

- Alalcomenia, Thelxinia, Aulis, IV, 394, 3. Ogyges Titan, victus fugit in Atticam, quae ab eo Ogygia vocata est, III, 517, 2. Ogygis regis sepulcrum ad portas Ogygias Thebarum, III, 309, 2 a. Ogygus Thebas Aegyptias condidit, IV, 637 b.
- Oich (*Iaxartes*) fluvius, III, 229, 21.
- Oicles. Cf. Iocles.
- Oileus, Ileus, Ajacis pater; nominis Ἰλεύς derivatio, II, 42, 4.
- Olbelus, urbs Macedoniae, IV, 346, 3.
- Olbia nympa Neptuno parit Astacum, III, 592, 29.
- Olbia, postea Seleucia aspera in Cilicia, III, 236, 91. 575, 16.
- Olbia in Mesopotamia, III, 588, 12.
- Ἰλβία ὄρη, postea Ἄλπις, III, 273, 48.
- Olen, poeta, Xanthi Lycii f., III, 236, 85.
- Olenus, Achaiae urbs, patria Pelopis, IV, 345; patria Amphilochoi, II, 314, 36.
- Olerus, urbs Cretae. Oleria Minerva, IV, 529, 13.
- Oleum e spina expressum, II, 92, 15.
- Oliarus, ins. Cycladum, Sidoniorum colonia, II, 197 not.
- Olistene, Iani filia, IV, 402.
- Olizon, Thessaliae urbs, unde nomen habeat, IV, 386, 13.
- Olobagra, Macedoniae urbs, IV, 510, 9.
- Olophyxius, Herodotus scriptor, II, 47 b. 30, 6.
- Olorus, Thucydidis pater, III, 116, 4.
- Olus, ejusque filius, III, 93, 25.
- Olus Cercops, II, 478, 38.
- Olus, urbs Cretae, IV, 529, 11.
- Olybrius, pater Probi, IV, 67, 44. Placidiam ducit; eum post mortem Majoriani ad imperium Occidentis evehere statuit Genserichus, IV, 104, 29. 120, 13. 616, 204; a Rezimero imperator renuntiat; paulo post moritur; succedit ei Glycerinus, IV, 617, 209. Ejus filiam Zeno Theudericho Valamiri filio uxorem promittit, si foedus cum Triarii f. initum solverit, IV, 123, 16.
- Olympia, olim Pisa vel etiam Arpinna appellata, III, 633, 6. Olympici ludi celebrati a Piseo, deinde a Pelope, et in hujus honorem ab Hercule; postmodum ab Iphito Eleo, Lycurgo Lac. et Cleosthene Pisaeo restaurati, probante Pythia; III, 603, 1. Discus ab Hellanodiceis conscriptus, formam agendorum Olympiorum indicans, *ibid.* Adversantes huic instituto Peloponnesii peste vexati, *ib.* Olymp. ludos celebrat Enyalios; post eum Erichthonius (Cenomaus), qui hippodromum ad formam universi adornat; ludos post victum Cenomaum celebrat Pelops, III, 640, 18; ludi ab Hercule in Pelopis honorem instituti, II, 189, 282. 90, 4. Quando? III, 503, 3. Olympica ἐπιχειρία a Lycurgo et Iphito instituta, III, 37, 5. II, 128, 76; in ludis καθαρμοί Empedoclis recitantur, II, 249, 47; ἀπὸ ἡγῆς certamina quando sint antiquata, III, 122, 21. Quinam primus pullis Venetis vicerit, III, 122, 22. Olympionicarum recensum Hippas demum instituit, II, 61, 2. Olympios ludos a Pisatis reddunt Antiocheni, IV, 470. Olympiae arae sex diis duodecim ab Hercule consecratae, II, 36, 29. Junonis templum a Scilluntiis dedicatum; in eo colossus aureus, Cypselidarum donarium, IV, p. 288. Aediculae Metapontinorum et Byzantinorum; donaria ibi reposita, III, 121, 20. Olympiae oraculum, II, 239, 14. Jamidae διὰ τῶν ἐμπύρων vates, II, 198 a. Olympiae commoratur Alexinus philosophus, III, 44, 35.
- Olympia terra vocatur Libya, III, 238, 17.
- Olympias dea, III, 160, 1.
- Olympias, Alexandri mater. Ejus stirps inde a Saturno atque Neptuno repetita, III, 584, 49. IV, 486, 2. Olympias, relicto Philippo, ad Molossos profugit, III, 161, 5. Bac-
- chantis in morem contra Eurydicen in pugnam prodit, II, 475, 24. Interficet Aridæum, III, 694. 697, 2; a Casandro occiditur, III, 694. 697, 2.
- Olympias, Polycletae Larissae f., Demetrii τῷ Καλῷ peperit Antigonus Disonem, III, 703, 1.
- Olympichus historicus, IV, 466.
- Olympieum, in Delo locus ab Atheniensibus Hadriani opibus instauratus et Novae Athenae Hadrianae vocatus, III, 607, 21.
- Olympiodorus tibicen, Epaminondae magister, II, 286, 60.
- Olympiodorus Thebarus, poeta et historicus, IV, 57.
- Ὀλύμπιον Atheniense, II, 254, 59, a Pisistratidis aedificatum, II, 111, 17.
- Olympium urbem Pytharcho Cyrus dat, IV, 289, 4.
- Olympius, Stilichonis interfecto, IV, 58, poenas luit, IV, 59, 8.
- Olympus, Mysiae mons, III, 591, 25; ad eum Mysi olim habitaverunt, II, 342, 2. In eo Jovis templum et Ganymedis sepulcrum, III, 154, 30.
- Olympus alius mons Asiae, II, 502, 9.
- Olympus, urbs Illyriae, IV, 355, 9.
- Olympus, Mysiae rex, Nepiam ducit, ab eaque Nepiae campum nuncupat, II, 8, 8.
- Olympus enharmonii generis inventor, II, 287, 69. Harmatii nomi auctor, II, 23, 3. Τὸ ἐπὶ τῷ Πύθωνι ἐπικλήσειον primus tibiis Lydiis cecinit, II, 286, 68. Cf. III, 233, 52. Ejus imitator Stesichorus, II, 23, 3. Ex Olympi musica plures rhythmos in odas suas transtulit Thaletas, II, 24, 4.
- Olympus, Cleopatrae medicus, II, 326.
- Olynthiacus fl. in Bolben lacum influit; ad eum Olynthi monumentum; in eum certis anni temporibus apopyris piscis numerosus ascendit, IV, 420, 20.
- Olynthus, Herculis et Bolbes f.; ejus monumentum, IV, 420, 40.
- Olynthus urbs. Ad eam a serpente interficitur Munitus, IV, 424, 4. Olynthii: Meneceates et Euphanus, q. v.
- Ὀμᾶσιος Bacchus, IV, 408.
- Omalis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Omana, Arabiae opp., IV, 409, 1. III, 478, 45.
- Ombi, Aegypti urbs, III, 237, 107.
- Ombriareus e Thrace genuit Trierem, III, 597, 56.
- Ombrion, ins. ad Mauritianiam, III, 473, 28.
- Omphale, Jardani f., Lydorum regina, in Hyde urbe habitat, IV, 311, 4. II, 337, 7. Omnes qui cum ipsa concubuerant hospites interficiebat; poenam de ea sumsit vir Lydus nobilis, II, 305, 6. Ei Hercules servit, II, 35, 26; ex quo parit Lamum, IV, 311, 2; a servis injuria passa, filias dominorum servis junxit, II, 305, 6.
- Omphis, i. e. beneficus, Osiridis nomen, IV, 427.
- Onaphernes, Cadusiorum sub Astyage praefectus, III, 399.
- Onasimus, Cyprius vel Spartanus vel Atheniensis, historicus, III, 728.
- Onates, Pythagorae adversarius, II, 187, 279.
- Onchestus, Boeotiae urbs, πύργου sedes, II, 260, 25.
- Onegesius Theodosius II ab Attila arbitrum mitti petit eorum, de quibus inter ipsos controversia erat, IV, 78.
- Onegesius cum seniore ex Attilae filiis contra Acairos missus est, IV, 82. Ejus domus; idem balneum ex lapidibus per architectum e Sirmio oriundum extrui curaverat; ejus uxor Attilam in regiam redeuntem quomodo salutaverit, IV, 85. Ab expeditione contra Acairos redux, rei gestae rationem reddit Attilae, IV, 85 sq. Ei munera offert Maximinus Theodosii legatus, IV, 86 et 88. Ejus cum Maximino colloquium, IV, 88 sq. Ejus domesticus quidam Graecus, IV, 86.
- Onetor Atheniensis, choragus, IV, 426, 7.

- Onias templum in Heliopolitana praefectura construxit simile Hierosolymitani; pater Ananiae et Chelciae, III, 491, 3. Cleopatrae contra Ptolemaeum Physconem dux, III, 513, 16.
- Onnes, maritus Semiramidis. Ejus filii, III, 356, 7.
- Onnes et Totles ex Phrygia Cabirorum sacra ad Assesos ferunt, III, 388, 54.
- Onnus, Elephantinus, rex Aeg. (dyn. V, 9), II, 552.
- Onoguri, a Sabiris sedibus suis ejecti Romanorum societatem, missis ad Leontem legatis, expetunt, IV, 104, 30.
- Onomarchus in Coronea urbe contra Coronenses aliosque Bœotes proelium committit, II, 85 b. Euthycratis pater, II, 146, 125.
- Onoscelia, Aristonymi et asinae filia, IV, 330, 3.
- Onulphus, Odoacri frater, IV, 617, 209; Harmatum, qui ipsi praefecturam Illyriorum dederat, occidit, IV, 117, 8; dux sub Zenone, IV, 127.
- Ὄνου σκιά, Archippi comici fabula, II, 185, 270.
- Onyches gemmae, III, 165, 23.
- Ophanes (*Zenophanes* ?), Ciliciae princeps, Attalo II favens, Demetrio Soteri infensus, Alexandrum Balam, tanquam Antiochi Epiphani filium, in Syriae regnum reducere instituit, II, *præf.* xxi, 14.
- Opheltius, mons Argolidis, II, 31, 9.
- Ophion et Ophionides apud Pherecydem Syrium, III, 572.
- Ophionis in Lycia fons, III, 235, 81.
- Ophiophagi sive Candei sinus Arabici, III, 477, 41.
- Ophiusa vocatur Libya, III, 238, 17; Rhodi nomen vetus, II, 226, 33; et Teni ins. II, 155, 176 a.
- Ophren, Madianae f., III, 214, 7.
- Ophryneus, Hectoris filius spurius, IV, 301, 1.
- Ophrynum; ibi Hector sepultus, III, 310, 6.
- Opica regio, II, 178, 242.
- Opici, Ausones cognominati, ad Tyrrhenicum mare, II, 179, 247 a.
- Opimius consul quo tempore C. Gracchus senatum trucidare tentabat, II, *præf.* xxi, 27.
- Ὀπισθοδάκτυλοι in India, II, 423, 29.
- Oppius (Q), Pamphiliae praetor, victus traditur Mithridati, III, 268.
- Ops, Jovis mater, III, 156, 42.
- Opsicela. V. Ocela.
- Optelas, Gothus, Valentinianum imp. occidit, IV, 615, 201, § 5.
- Opus, Eleorum rex, pater Cambyses (*Cabyes*) sive Protopeniae, II, 145, 118.
- Opus urbs, III, 4, 9; Lororum metropolis, II, 145, 118.
- Opuntum venit Menœtius, III, 33, 35. Opuntiorum summus magistratus, II, 146, 123. Urbs terrae motu laesa, IV, 381, 2.
- Oracla (*Organa* vel *Oaracta* ap. Arrian.), ius. sinus Persici, III, 476, 39.
- Oraculum datum Adrasto, III, 157, 48. Aetolis, III, 615, 31. Argivis, IV, 147, 2. Argonautis, IV, 548, 11. Batto, II, 211, 4, 1. IV, 449, 1. Cadmo, III, 157, 47. Cephalo, II, 147, 129, 223, 38. Cnopo, IV, 431. Iphito de ludis instituendis, III, 603; alia de eadem re Peloponnesiis data; aliud Eleis datum, III, 604; oraculum Homero datum, II, 186, 274. Lacio et Antiphemo, IV, 319. Juliano imp., IV, 25, 26 et 27. Laio, III, 366, 15. III, 157, 47. Lacedaemoniis, II, 134, 88. IV, 439, 1. Lydis, III, 385. Lycio, IV, 313. Orchomeniis, II, 144, 115. Pisidis, IV, 311, 9. Phalantho, IV, 405. Meleo Pelasgo, III, 157, 49. Pythagorae Ephesiorum tyranno, IV, 348, 2. Theseo, II, 345, 8. Trœzeniis, II, 137, 96 a. Adde II, 136, 95. 212, 4. 239, 13 et 14. 288, 76. 471, 6. III, 348, 2.
- Oratha, urbs Mesenes ad Tigridem, III, 589, 14.
- Orbius, Rom. praetor, in Delo Athenionem clade afficit, III, 270.
- Orchomenii Ascræos in urbem recipiunt, et Hesiodi ossibus potiuntur, II, 144, 115. Orchomeniorum e regione mulieres abducunt Iones. Liberi ex his precreati e Thorico Atticae pago cum Ionibus in Asiam trajiciunt, ubi Uatiae contra Menem Cymæorum tyrannum auxiliantur, ab eoque agros accipiunt, III, 387, 53. Orchomenum ad equos quærendos Oedipus proficiscitur, III, 366, 15.
- Orchomenus, Arcadis pater, de quo Orchomenus urbs Arcadiae dicta, II, 475, 26.
- Orchomenus Arcadica in Neso regione; ibi habitavit Aeneas ex Troja advena, IV, 318, 3. Urbs unde dicta sit, II, 475, 26.
- Ordes, bubuleus, III, 124, 31.
- Ordion infans Zethum et Amphionem expositos sustulit, III, 629.
- Orestades Pythagoricus, III, 577, 2.
- Orestæ, Molossica gens. Ejus origo, IV, 510, 10.
- Orestarum in Macedonia principi contra hostes auxiliatur Caranus, III, 690.
- Orestes trimulus caedi eripitur, II, 41, 62; pueri ap. Strophium educatio, in patriam reditus, de eoque Athenis iudicium, III, 374, 34. IV, 486, 1. Athenas venit regnante Demophonte, III, 386, 50. Ubinae mentis sanitati restitutus sit, II, 377, 7. Cum sorore fugiens, in Cappadocia comam tondit; hinc Κόμωνα urbs nomen habet, II, 361, 5. Apud Molossos Orestem filium relinquit, ipse in Arcadiam abit ibique moritur, IV, 510, 10; ex morsu serpentis, III, 304, 15. Cf. de ejus historia, IV, 551, 25.
- Orestes, Orestis filius, a quo Orestæ in Molossia nomen habent, IV, 510, 10.
- Orestes, Archelai in regno Macedoniae successor; 4 annis post ab Aeroa vel Archelao eicitur, III, 691.
- Orestes, Romanus in Pœonia Atticae subjecta habitans, cum Edecone ad Theodosium mittitur, IV, 76, 7. Scriba Atticae, IV, 78. Edeconis consilia perspicit, *ibid.* Filius erat Tatuli, IV, 84; uxorem duxerat filiam Romuli comitis, *ibid.* Ab Attila Constantinopolim mittitur, IV, 95 et 97.
- Orestes filium Augustulum Romano imperio praefecit, IV, 136 a.
- Oresteum in Arcadia, IV, 510, 10.
- Orens in Eubœa terrae motu quassatur, IV, 381, 2; oligarchiam ibi sustulit Heracleodorus, II, 242, 109 a. Urbs Philistidis tyrannide pressa, ab Atheniensibus, Chalcidensibus et Megarensibus in libertatem vindicatur, III, 643, 31.
- Ὀργῶνες quinam dicantur in axibus Soloneis, III, 500.
- Ori, gens in ora maris Erythraei, III, 476, 39.
- Oribasius medicus, IV, 8. Pergamenus, Juliano omnium consiliorum socius, Eunapium ad scribendam historiam Juliani incitat, in eamque rem accuratos commentarios cum eo communicat, IV, 15, 8. Oribasii ad Julianum vox, IV, 24, 24.
- Orientalis daemones, *προσηφοῖ δαίμονες*, ap. Rhodios, III, 175.
- Orion, proprie Urion, Hyrei f.; ejus natales, IV, 337, 3; ab Esculapio in vitam revocatus, IV, 508, 1.
- Orithyia a Borea rapta, IV, 539, 6. 427, 4.
- Ormenus, Eurypyli f., Pheretis p., IV, 286.
- Ornigisclus, Anagasti pater, IV, 108, 38.
- Ornis, Symphali uxor, III, 151, 8.
- Ornytas Minervam vulnerat, III, 122, 24.
- Orobiorum origo graeca, III, 231, 29.
- Oromasdes Persarum, III, 53, 78.

- Oromuschi, gens, IV, 229, 21.
- Orontes sive Draco, Syriae fl., IV, 467, 3. In eum delapsus periiit Antiochus, Antiochi Grypi filius, III, 715, 25.
- Orophernes Ariarathi fratri, cuius regno potitus erat, insidias struit, II, *præf.* XIII, 15.
- Oropius ab Alexandro M. Sogdiana: præficitor; postea perduellionis reus regno exiit, III, 668, 1.
- Oropi e Græcia Telmissum urbem novis incolis frequentant, quæ ideo Oropus nominata est sub Seleuco Nicator, III, 237, 99. Oropi Amphiarai est delubrum, in quod confugit, mox inde pulsus est Menedemus Eretriensis, III, 44, 36. Oropus urbs Græcia olim nominabatur, II, 145, 117. Oropiorum indoles, II, 256, § 6. 260, 25. Τὴν περὶ Ὀρωποῦ δίκην Callistratus dixit, III, 50, 61.⁷ Oropiam feminam duxit Menedemus, III, 171, 15.
- Oropus, urbs Syriae, III, 237, 99.
- Orosangæ ap. Persas qui? III, 14, 12.
- Ὀρρωπῶν ἐπιτροπὴ ad archontem eponymum pertinet, II, 117, 27 a.
- Orpheus, II, 61, 6, Apollinis et Calliopes, vel Cæagri et Polymniae f., III, 303, 8. Cæagri f., III, 641, 20; nepos Thamyris, II, 10, 10. Ejus magister Musæus, i. e. Moses, III, 221. Orphei duo fuerunt; alter eorum Argonautis socius datus, quod absque eo Sirenes præternavigari non poterant, II, 38, 39. Orpheus poeta nunquam fuit, II, 185, 273. Orphei ætas, II, 10, 10. IV, 547, 13. Orpheus discerptus, IV, 367; caput in Antissæa Lesbi regione, IV, 458, 8. Orpheus hexametrum dactylicum invenit, II, 70, 9. Dorionis pater; ab eo genus ducunt Homerus et Hesiodus, II, 66, 10. Orphei doctrina cosmologica, IV, 548, 14. Cf. de Orpheo, IV, 648 b.
- Orsima, Æthiopiae opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Orsinoe Mercurio parit Panem, IV, 319, 5.
- Orson, Bæticae urbs, ex qua oriundi tres Viriathi percussores, II, *præf.* XIX, 24.
- Orthagoras vates, IV, 488, 2.
- Orthagoras ejusque posterii Sicyoniorum tyranni, II, 139, 101 a. III, 394, 61.
- Orthagoras, tibicen, Epaminondæ magister, II, 286, 60.
- Orthomenes, Ionis Chii pater, II, 44 a.
- Ortisia urbs; ex ea Bebia Marcella, III, 609, 1.
- Ὀρθίος νόμος, II, 23, 3.
- Orthosiam in Syria obsidione cinxit Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 9.
- Ὀρθραγορίσκοι, II, 192, 2.
- Ortyges, unus ex Cnopi regis interfectoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote occisus, IV, 431.
- Ortygia, e. q. Delus ins., IV, 294, 4. Ortygia, fons Deli et Ætoliae, IV, 472, 2.
- Ortygia Syracusarum, III, 136, 75.
- Ortygiam ad fontem in Asia Diana nata, III, 325, 6.
- Ortygia vocatur Libya, III, 238, 117.
- Orus s. Horus, Osiridis et Isis f., rex Ægypti, II, 526 a. 531 a.
- Orus, Æg. rex (dyn. XVIII, 9), II, 573.
- Osarsiph. V. Moses.
- Osiris et Isis parentes Hori, II, 526 a.; reges Ægypti, II, 526 a. 531, 3. Osiris, i. e. sol, quibus signis hieroglyphicis represententur, II, 614, 80. *Osiris* significat *avidus*, IV, 427; alterum dei hujus nomen *Omphis*, i. e. beneficus, *ib.* Osiris cum Baccho componitur, III, 155, 37; monaulum et photingem invenit, III, 481, 73; et aratrum, II, 182, 258. Ejus statua, quam Sesostri fecit Bryaxis, III, 487, 4.
- Osis (*Sosis*), Hieronymi Syrac. tyranni assentator, IV, 349, 3.
- Osochor Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 5), II, 590.
- Osoorcho, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 2), II, 592.
- Osothon Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 2), II, 590.
- Osoerone, IV, 273, 3. Ejus urbes Zenodotium et Nicephorium, III, 587, 2.
- Osoeros (Armeniae regulus, cum Vologeso III contra L. Veri Aug. duces bellum gerens), III, 650, 6. 651, 7.
- Ossa mons ad campum Pelagicum Thessaliae, II, 455, 11. III, 205, 10.
- Ostanes quæ de dei natura in Octateucho tradiderit, III, 573, 9.
- Ostia, Italiae opp., III, 469, 3. 608, 27. II, *præf.* XXXII.
- Ostracismus apud Argivos, II, 138, 99 a.
- Ὀστρακοφορία προχειρονομία Athenis in κυρία ἐκκλησίᾳ, II, 116, 32.
- Osymandya monumentum describitur, II, 389, 12.
- Otacustæ Hieronis tyranni, II, 171, 221.
- Oteni, Armeniae gens ad Cyrum fluv., III, 660, 6. 8.
- Otho, Rom. imperator, IV, 576, 94 sq.
- Othoes, Memphis, Æg. rex (dyn. VI, 1), II, 554.
- Othryades, Lacedæmonius, IV, 361, 2. IV, 519, 3.
- Otiartes, Babylon. rex antediluvianus, II, 499, 5. 6.
- Otrera, Martis f., Aretiadem ins. frequentavit, IV, 520, 4.
- Otryes, Leonti imp. mil. dux, Gothorum manum ad dedicationem adigit (467), IV, 108, 39.
- Oves camelorum pilis hirsuta in Æthiopia, II, 89, 2.
- Ovis a Samiis colitur, II, 159, 177.
- Ovum aureum, poculum, ex quo Persarum rex bibit, II, 92, 14. Ovi natura, II, 326, 74 a.
- Oxathres, frater Darii III, pater Amastridis, III, 529, 4.
- Oxathres, Dionysii Heracleæ tyranni et Amastridis filius, III, 530, 4; cum Clearcho fratre matrem necat; ob id ipse necatur a Lysimacho, III, 531, 5. 6.
- Oxus fluvius, II, 444, 5. 6.
- Oxya planta in Pelio monte, II, 261, 60.
- Oxycrates regioni Indis finitimæ sub Caucasii montibus præfectus, III, 668, 1. Roxanes pater, III, 694.
- Oxybii, pars Ligurum, III, 661, 25.
- Oxydrace, Indiae gens, II, 413, 18.
- Oxyulus cum Heracleidis fœdus ferit ad Sphacteriam, in Elidis confiniis, IV, 403, 1. Lex ab eo lata ap. Eleos, II, 135, 93 a.
- Oxymatis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Oxyntes, Demophonti succedit in regno Athen.; ejus f. legitimus Aphidas, spurius Thymætes, III, 386, 50.
- Oxyrynchites, Heracleides Lembus, q. v.
- Oxythemis, Demetrii Poliorcetis assentator, II, 449, 3; ab Antigono interficitur, III, 168, 4.
- Ozolæ Locri unde nomen habeant, IV, 458, 7.

P

- Paapis Ægyptii, II, 579, 580.
- Paches, Atheniensium dux, Mytilenen capit, II, 158, 172.
- Pachynum Siciliae prom., III, 287, 82.
- Pacorus, Armeniae rex, III, 660, 6.
- Pactia, sic olim Parus ins. dicta, III, 633, 6.
- Pactoli fl. herba chrysopole, IV, 362, 5.
- Pactye urbs; prope eam Helle, Athamantis f., obiit, II, 37, 35.
- Padaorum in India institutum, III, 464, 145.
- Padus, olim Bodincus, fl., unde nomen habeat, III, 205, 8. i. q. Eridanus fl., III, 166, 25; ad Padum sedes figunt Heneti, III, 596, 49.
- Pæania, Pandionidis demus, II, 355, 8.
- Pæanum cantores in Italia permulti exstiterunt; qua occasione, II, 282, 36.
- Pæon Amathusius, historicus, IV, 371.
- Pæones, II, 19, 2. Pæonia ex fœdere cum Actio inito Al-

- tila parebat, IV, 76, 7. Pæoniæ gentes Agriæ, III, 642, 26; Scordisci, Scortii, III, 607, 17.
- Pæoniæ, Leontidis demus, II, 355, 8.
- Pagaseticus sinus, II, 188, 280.
- Pagagus, urbs Thessaliæ, unde nomen habeat, II, 198 a.
- Pagoargas, Æthiopiæ opp., III, 478, 42; IV, 351, 2.
- Palacus, Sciluri Scythæ f., III, 264, 34 a.
- Palamedis inventa, IV, 172, 51; 550, 24; III, 125, 32; II, 3 b. 181, 256. 50, 14.
- Palamedes et Sarpedon, militum duces, Cœlesyriam tenebant, quo tempore Diodotus regnum sibi vindicavit, II, præf. xix, 25.
- Palæmon, deus marinus, olim Melicertes, III, 34, 37.
- Palæogoni, Taprobanes ins. incolæ, II, 412, 16.
- Palæopolis in Syria, IV, 468, 4.
- Palæphatus Abydenus, Aristotelis παιδικά; ejus scripta, II, 338. III, 573, 10.
- Palæphatus Parius vel Priensis, scriptor, II, 338 b.
- Palæphatus, Ægyptius vel Atheniensis; ejus scripta, II, 338 b.
- Palæscopsis Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10.
- Palæstinam (in) Judæi Ægypto ejeti commigrant, III, 119, 13. Palæstina: prefectura Caiso Sarazeno ab Justiniano datur, IV, 179.
- Palanthus, Hyperborei filia, ab Hercule compressa, III, 100, 4.
- Palice sive Palicine, urbs Siciliæ, IV, 516.
- Palici Siculi, III, 140, 83; IV, 527, 3; II, 382, 1. Eorum parentes, nominisque significatio, III, 101, 7; fons, lacus, fanum, IV, 436, 7. II, 373, 12. 14, 5.
- Palimhothra, Prasiurum urbs, II, 393 b; describitur, II, 420, 25. 421, 26; ab Hercule condita est, II, 405, 26.
- Paliura, urbs Macedonia, II, 338.
- Paliurus arbor, IV, 375, 3.
- Palla Amazo, III, 597, 58.
- Palladium, Asii opus, IV, 551, 24; in Samothraciam attulit Dardanus, III, 154, 28; τὸ διοπετικόν, a Diomede et Ulyssæ raptum, Demophontique traditum, e Pelopis ossibus factum, II, 10, 5. Palladium Agamemnoni in Atticam appellenti rapit Demophon. De hoc raptu iudices sedent ἐφέται ἐπὶ Παλλάδιῳ, II, 107, 5. Palladia duo fuerunt, IV, 307, 3. Eorum historia, IV, 355 sq.
- Palladius, Methonæus scriptor, IV, 3.
- Pallas, pater Chryses, IV, 355, 4.
- Pallas, Pandionis f., II, 351, 12.
- Pallas, scriptor, III, 635.
- Pallene, Sithonis regis filia, IV, 510, 11; quomodo Clitum tandem in matrimonium acceperit, IV, 423, 1.
- Pallene, Alcyonis f., IV, 422, 46.
- Pallene Thracica, olim Phlegra, unde nomen habeat, IV, 510, 11.
- Pallene, demus Atticæ, cum templo Minervæ; parasiti huic templo adjuncti, IV, 511. III, 422, 46. In Palleniensium demo Pisistratus proelium committit, II, 110, 15.
- Palma, qui cum Nigrino Hadriano insidias paraverat, Tercinæ occisus, III, 585.
- Palmanoth, Ægypti rex, III, 220, 14.
- Palmatius, eques perdives Cæsariæ in Cappadocia, Valeriani temp., IV, 145, 1.
- Palmulæ Arabiæ et Thebaidis, III, 479, 53. 54.
- Palmyra, IV, 524, 10; ab Aureliano obsessa, III, 664.
- Palois, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Pamisus, Peloponnesi fluv., III, 179.
- Pammes, Æg. rex XIX sec. Eratosth., II, 549.
- Pamphaes, Ephesius, Theocharidis filius, Cræso præfecto pecuniam mutuo dedit, quare postea a rege auctus et ornatus est, III, 397, 65.
- Pamphila Epidauria, III, 520.
- Pamphilus, 7 sapientibus a nonnullis accensetur, II, 224, 28.
- Pamphilus Siculus in convivii omnia versibus eloquebatur, II, 309, 16.
- Pamphilus pictor, III, 120, 17.
- Pamphilus tragicus, II, 185, 272.
- Pamphilus historicus, IV, 466.
- Pamphronius patricius a Narse legatus ad Francos mittitur (561), IV, 204, 8. Cf. de eodem IV, 253, 49.
- Pamphyli, tribus Doriensium, III, 638, 9.
- Pamphylia, Antigono provincia assignatur post mortem Alexandri, III, 668, 1. Eam diripuit Hierax Alexandrinus (sub Arcadio imp.), III, 51, 86.
- Pamphylus, pater Megarsi, IV, 382.
- Pamprepius, Thebis Ægyptiis oriundus, Athenis Procli discipulus, grammaticam docet; religione Græcus; Byzantium se confert; ab illo benigne exceptus, Verinæ insidiis ex urbe pellitur; cum illo reversus, cum eodem post Marciani seditionem iterum exulatum it, IV, 131, 20. 140, 4. 619, 211 § 2 sq.
- Pan, Jovis et Ceneidis f., IV, 327, 2. Ætheris et Cænoes nymphæ f., IV, 319, 5. Jovis et Callistis f., frater Arcadis, IV, 405, 7. Penelopes f., II, 479, 42. Cf. IV, 649 b. Saturnius unde dictus, III, 150, 7. Bucolonis pater, III, 150, 7. Panis fanum ad Crathidem, III, 32, 25. Castorionis in Panem carmen, II, 322, 68.
- Pan piscis, IV, 159, 11.
- Panathæna, III, 117, 6; II, 47, a. Panathænaici ludi propter Asterem gigantem a Minerva occisum instituti, II, 189, 282. Panathænaeorum pompa, II, 249, 46; ludis victores olea sacra coronati, II, 184, 266. Panathænaica pocula, III, 264, 34. Panathænaïs vicit Execestides, III, 130, 47.
- Panætius Leontii tyrannide potitur, II, 172, 225.
- Panætius philos. Scipionis legati comes, III, 255, 13.
- Panaretus, Arcesilai phil. disc., homuncio, duodecim quottannis talenta a Ptolemæo Evergete accepit, III, 141, 84.
- Pancæle, vetus Amorgi nomen, III, 379, 47.
- Panchæa regio, II, 252 a.
- Panchrysos Berenice, opp., III, 477, 41.
- Pancratium ad artis regulas primus exercuit Leucarus, II, 182, 261.
- Pandæa Indiæ regio, ubi septennes puellæ viris mature sunt, II, 418. 419, 420.
- Pandæa, Herculis filia, quam pater septimo ætatis anno nubilem fecit progeniemque ex ea creavit; regio ei a patre tributa Pandæa vocatur; copiæ hujus reginæ; margaritæ, II, 411 et 419.
- Pandarus, Lycaonis f., III, 599, 68.
- Pandarus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Pandion, Erechthei successor, II, 208, 1, § 1; regnum inter filios dividit, II, 351, 12.
- Pandion, pater Cadmi, II, 1.
- Pandionidis tribus demi Cæa et Pæaniæ, II, 355, 8.
- Pandionis, Philoclis tragici tetralogia, II, 184, 267.
- Pandosia; proelium ad Pandosiam a Pyrrho et Romanis commissum, II, 454, 7.
- Pandrosus, Cecropis f. (Actæonis f., IV, 489, 2), Erichthonii cistam aperit, II, 22, 1. Ejus cultus, IV, 506, 6.
- Pandura, instrumentum musicum, IV, 484, 3; πανδουρισταί, III, 73, 8.
- Paneas, urbs Syriæ. Ejus origines, IV, 546, 10.
- Paneborum in Libya mos, III, 463, 141.
- Pangæus, mons Thraciæ, IV, 367.
- Πανώνιον, II, 50, 13.
- Paniscus, pater Christodori Coptitæ, IV, 360.
- Panium, Thraciæ opp., patria Prisci hist., III, 69.

- Panias, mons Coelestriae, ad quem Scopas, dux Ptolemæi Epiphaniis, vincitur ab Antiocho M., III, 180 sq.
- Pannonia. Ranarum ibi pluvia, III, 168, 3. Attilæ paret, IV, 89. Pannonia secunda, ab Herulis habitata, 205, 9.
- Panopolis, Thebaidis urbs in vetere aggerè sita, in quam rebelles se receperant, a Ptolemæo Philometore expugnati, II, præf. p. x, 10.
- Panormitarum in Sicilia regione amœna, II, 382, 2. Panormitanus, Andreas, q. v.
- Pantaleon, Eleorum rex; ejus pravum facinus, III, 213, 6.
- Pantheam Agrigentinum Empedocles curat, III, 42, 27.
- Pantibiblis, urbs Chaldaia, IV, 280, 1. II, 499, 5. 6.
- Panticapæum, Bospori urbs, a quonam condita sit, et unde nomen habeat, IV, 3.
- Panticapas, fluvius Bospori, ad Panticapæum urbem, IV, 3.
- Panyas, Assyriorum rex, tempore expeditionis Argonautarum, III, 626.
- Panyasis poeta, Polyarchi aut Dioclis f., Halicarnassensis vel Samius, II, 482, 57; laudatur, III, 236, 84.
- Papa Juppiter, III, 592, 30.
- Paphlagon, Phineï filius, III, 594, 41.
- Paphlagonia unde dicta, III, 594, 41. Eam Lyco subject Hercules, III, 300, 2. Ibi Hecataë fanum Medea consecrat, III, 15, 14. In Paphlagonia regnavit Phineus, III, 302, 4. Ea Eumeni provincia assignatur, III, 668, 1. Paphlagoniæ urbes, Cressa, Amastris, Daridna, q. v.
- Paphus in Cypro, II, 65, 3. Veneris ibi templum, III, 66, 1; quod non invadunt muscæ, II, 352, 16. Paphius quidam adolescens luxui deditus, III, 311, 25.
- Papimus, illo equitum magister, IV, 620, 214.
- Papirium (Cappadociæ cast.); ibi Verina relegata moritur, IV, 140, 4. 617, 206.
- Papirus latro, pater Indaci, IV, 617, 206.
- Papirus Tolucer filiam a fratre stupratam interfecit, IV, 362, 7.
- Pappias scriptor, IV, 540, 2, § 1.
- Pappus, hist., IV, 466. Pappi hujus de Demosthene testimonium, III, 50, 62.
- Παράβολον, παραβόλιον, in judiciis Atticis, II, 119, 41 a.
- Parabryson. V. Calliphanes.
- Παράβυστος quis sit apud Cyprios, II, 312, 25.
- Παραγκωνιστής quis dicatur, II, 312, 26.
- Πάραλοι, οἱ τῆ Παράλω ἐμπλέοντες, II, 121, 49.
- Πάραλος, navis sacra Atheniensium, II, 121, 49.
- Paralus heros Atticus, II, 121, 49.
- Παρανοίας δίκη ad archontem eponymum pertinet, II, 114, 27 a.
- Parasiti nominis origo et historia, III, 137, 78. II, 303, 1. Παράσιτοι in rep. Athen., II, 121, 47 a. Parasitos, qui nunc dicuntur, quinam primi in scenam prodixerint, IV, 359, 17.
- Παράστασις, in judiciis Athen., II, 363, 7; in quibusnam causis locum habeat, II, 115, 31.
- Parauæi, Epiri gens, II, 462, 4.
- Pareas (Parius), Philomeli f., Iasionis nepos, Parium in Hellesponto condidit, IV, 472.
- Πάρεδροι archontum in rep. Athen., II, 113, 24.
- Parenta, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Parenus, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
- Paris ab Anchialo educatus, III, 303, 2. Ejus et Helenæ filius Dardanus, II, 9, 10. Ejus historia, IV, 550, 23. 24. Cf. v. Alexander.
- Parisades Bosporum tradit Mithridati, III, 264, 34 a.
- Parium ad Hellespontum a Pario dictum, II, 65, 2. III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
- Parius, Iasionis f., III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
- Parma ex urbe: T. Antonius, S. Nævius. Buria Lychnænis.
- C. Castopudes. Albatia Sabina. Nirellius. Vibius Thalbius, q. v.
- Parmenidis phil. merita, III, 579, 14.
- Parmenio, postquam Philippus imperio potitus erat, Euphræum occidit, IV, 357, 2.
- Parmenicus, Metapontinus, in Trophonii antrum descendit; reversus ridere amplius nequit; quomodo sanatus sit, IV, 494, 8. Pythagoreus, III, 577, 2.
- Parmenon (Parmenio?), Mytilenæus ut videtur, cui Μοῦσικὰ sua dedicavit Dionysius Mytilenæus, II, 6 b.
- Parnasse Marti Sinopen parit, II, 161, 186.
- Parnassus mons, II, 138, 98; unde nomen habeat, II, 349, 2. III, 106, 1. Apollini et Baccho sacer, II, 190, 284.
- Parnassus heros, II, 349, 2.
- Parnes, mons Atticæ, II, 110, 16.
- Parnetia, mater Cynnus, IV, 499, 16.
- Parodiarum poetæ, III, 128, 45; parodiæ κωμωδοίαι, II, 285, 56.
- Paræopolitani Macedones: Ædesius. Dizas. Bithys. Dizastes. Zædecenthes. Mucalus. Tonus. Bonzes, longævi, q. v.
- Πάροιος, meretricis Athen. cognomen, IV, 410, 1.
- Paropamisus, II, 408, 3.
- Parrhasia in Arcadia, olim Parbasia, unde? III, 633, 9; a Pelasgo condita, III, 642, 25. Parrhasii, IV, 463. Cf. Dinytta, Damarchus.
- Parrhasius, Martis et Phylonomes f., rex Arcadiæ, IV, 532, 1.
- Parrhasius pictor, Ephesius, Euenoris f., III, 481, 72; quid picturis suis quæ Lindi sunt, subscripserit; ejus luxuria, II, 304, 4.
- Parron (Pytho) Ænius Cotyn Thraciæ regem interfecit, II, 154, 161.
- Parsondæ Medi historia, III, 359 sqq., 10.
- Parthamasirus, Armeniorum rex tempore Trajani, III, 589, 16.
- Partamaspatas, Trajano socius est contra patruem Chosroem I, cujus in locum a Trajano sufficitur, III, 590, 18.
- Parthax scriptor, III, 641, 21.
- Parthenia, Phorbantis et Periegæ soror, IV, 389, 7.
- Parthenia, priscum Sami ins. nomen, II, 159, 175, 215, 10, 1.
- Parthenia urbs, quæ Tarsus dicta, III, 487, 1.
- Partheniæ Lacedæmoniorum, II, 220, 26.
- Parthenius, Cynni f., a quo Parthenia urbs, quæ postea Tarsus, III, 487, 1.
- Parthenius, Nervæ imp. familiaris, IV, 580, 110.
- Parthenoarus, e. q. Samus ins., IV, 336, 3.
- Παρθενών Athenis, II, 254, 59.
- Parthenopæus a Periclymeno ad Creneas Thebarum portas interfecit, III, 309, 4.
- Parthenope Oceano Europam et Thracen parit, II, 349, 1.
- Parthenopolis Macedoniae unde nomen nacta sit, IV, 510, 12.
- Parthi Sesostridis temporibus ex Scythia immigrant; sub Antiocho II Theo Araces et Tiridates fratres, interfecit Pherecle, Syriæ regis præfecto, in libertatem populum vindicant, III, 586, 1. Parthorum duem Indaten ad Lycum fluv. vincit Antiochus Sidetes, III, 414, 74. Parthorum rex Sinatruces (Ol. 177, 3) et Phraates Dets, III, 606, 12. Parthi, socii Mithridatis contra Rom., III, 541, 30. Parthorum rex auxilia contra Lucullum petenti Mithridati recusat, III, 549, 43. Rex a Tiberio constituitur Tiridates (35 p. C.), quem mox pellit Artabanus, IV, 184, 2. Parthi contra Romanos bellum parant (447, sub Theodosio II), IV, 76, 6; cum Hunnis Cidaritis bellum gerunt. Lazis auxilium contra Romanos petentibus

- non obtemperant (456), IV, 102, 26. Parthorum syndrium duplex, III, 254, 9. 491, 2. Parthorum mores, III, 258, 19; III, 254, 8; 258, 19; equi, III, 274, 51. clypei viminei et galeae vimineae, IV, 21, 21. Sambyce ufuntur, III, 73, 8. Parthicae regionis flos Philadelphus, IV, 309, 7.
- Parus ins., olim Pactia, Demetrias, Zaenthus, Hyria, Hyloessa, Minoa, Cabarnis, III, 633, 6; ex Arcadia incolis frequentata; Archilochi patria, II, 214, 8. II, 70, 12. Parii: Eudemus, Palaeophatus, Metagenes, Euboeus poeta, q. v.
- Parysatis quonam tempore Statiram necaverit, II, 93, 23; quomodo, II, 94, 26.
- Pasetis semiobolus*, proverbium, III, 515, 28.
- Pasicypus, Cyprī rex, homo luxuriosus, regnum suum Pymato vendidit, et Amathunte deinceps degebat, II, 472, 12.
- Pasines, Sogdonaci f., Arabs, Characem urbem, cui nomen suum dedit, restauravit, III, 478, 44.
- Pasiphae, Solis f., soror Steropes, IV, 285, 3. Dardali arte cum tauro congredditur, III, 34, 36.
- Pasiphaes, quam Daphnen Lacones vocant, oraculum, II, 288, 73.
- Pasiphon, Luciani f., Diogenis cynici disc., III, 583, 35.
- Pasirae, opp. in ora Gedrosiae, III, 476, 39.
- Pasiteles, statuarius et scriptor, IV, 466.
- Pasmes, fluvii nomen, IV, 629 b.
- Pataecus animam Aesopi in se transiisse dixit; ejus de Solone narratio, III, 39, 10.
- Pataga, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
- Patara, Lyciae urbs, unde dicta, III, 235, 81
- Pataras, Thracum dux, quos ex Europa in Asiam transduxit, III, 593, 37.
- Patarus, Apollinis et Lyciae f., III, 235, 81.
- Patavia, Norici civitas, III, 84.
- Patis, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
- Πάτρα, πατρία, φύλη, quid sit, II, 238, 9.
- Patricius Lydus, philosophus, sub Valente capitis damnatur, IV, 30, 39 et 40.
- Patricius, Asparis f., IV, 135 a. Caesar caedem, qua pater et Ardaburius a Leone mactati sunt, effugit, accepto tamen vulnere, IV, 135 b. A Basilisco et medio tollitur, IV, 136 a.
- Patrocles et Thembrion coloniam in Samum deducunt, IV, 512, 1.
- Patrocles dux cum Hermogene Aspendio ab Antiocho Sotere in Asiam minorem missus, cum Heracleotis foedus ferit; Bithynos aggressus, clade afficitur caditque, III, 535, 15.
- Patrocles scriptor (idem, ut vid., cum antecedit.), II, 442.
- Patroclus, Hercules et Megarae f., IV, 350, 5.
- Patroclus Menetii et Silenelae vel Priapidis vel Polymelae filius, IV, 477, 2; ob Cleonymi caedem Opunte fugit Pluthiam ad Peleum, qui misit eum ad Chironem; sic una cum Achille educatus est, III, 33, 35; ab Achille sepultus, II, 166, 205; ludisque fun. honoratus, II, 189, 282. 297, 12.
- Patroclus, dux Ptolemaei II, Sotadem, qui regem conviciis laecessiverat, demersit, IV, 416, 12.
- Patroclides. V. Hippoclidēs.
- Patron, Epicureus phil., III, 606, 12.
- Pattalene, IV, 309, 5.
- Paulinus, Theodosii II familiaris, IV, 612, 192.
- Paulus Aemilius Perseum proelio vincens, III, 172, 1. 2. 3.
- Paulus Cilix, Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
- Pausanias, Anchiti f., Gelous, Empedoclis amasius, III, 162, 12.
- Pausaniae Spartani, circa Byzantium versantis, insolentia, III, 15, 15. Persicam vestem induit, II, 477, 31. Spartam Persis prodere voluit; in fano Minervae fame necatur, IV, 361, 3.
- Pausanias Thessalus, cujus amore Lais capta est, III, 127, 44.
- Pausanias post Amyntam II per unum regnat annum, III, 591.
- Pausanias Philippum regem interficit, ab Attalo ignominiam passus, II, 153, 156. IV, 555, 40.
- Pausanias, Damoithonis f., Pheraeus, Thessalorum praetor (184 a. C.), III, 704, 2.
- Pausanias, Echeocratis f., Pheraeus, Thessalorum praetor (195 a. C.), III, 703, 2.
- Pausanias, πορνογράφος, III, 120, 16.
- Pausanias Laco, historicus, IV, 467.
- Pausanias Damascenus, historicus, IV, 467.
- Pausimachus, Samius scriptor, IV, 471.
- Pauson, Adriae Messapii pater, IV, 407, 2.
- Pautalia, regio Illyrici, ubi Gothi a Zenone sedes conceduntur, IV, 126.
- Pavones Junonis Samiae, III, 105, 2.
- Paxamus scriptor, IV, 471.
- Pectis, instrum., II, 286, 64. 65. 66. IV, 475, 2.
- Pedamus urbem Cyrus Pytharcho Cyziceno dedit, IV, 289, 4.
- Pediocrates heros ap. Siculos, IV, 527, 3.
- Pegasus equus, Medusa ortus; a Neptuno Bellerophonti datus; caestro a Jove agitatus; dein Aurorae donatus, III, 303, 12.
- Pelagius (?) Silentiarius ad Gothos in Thraciam a Leone mittitur (473), IV, 113, 2. A Zenone ad Theuderichum Triarii f. missus (479), IV, 131.
- Pelagon legatus ab Euboeensibus ad Themistoclem mittitur, II, 295, 7.
- Pelagi unde nomen habeant, IV, 457, 3; ex Argolide in Thessaliam migrant, IV, 505; e Thessalia in Aetoliam expulsi, II, 455, 11; e Peloponneso in Italiam transvecti ad Sarnum fluv. in Campania consedere, IV, 368, 1; quomodo ex Italia in Graeciam barbarasque regiones sint dispersi, IV, 456, 1; e Thessalia in Cretam migrant cum Doribus, sub Tectapho, II, 349, 3. Pelagii Thessalia ejecti ad Cyzicum portum (Κυζόν λιμένα) construunt, II, 17, 4. Hi Pelagii Θεσσαλοί ἐγγχειρογάστορες vocantur ab Deiocho, *ibid.* Pelagii Ionicam oram usque ad Mycalen olim obtinuerunt, II, 342, 1. Pelagii in Scyro ins., III, 379, 47. Pelagicus murus Athenis, II, 111, 17. IV, 457, 3.
- Pelasia, prisicum Arcadiae nomen, III, 378, 42.
- Pelasia, e. q. Delus ins., III, 633, 11.
- Pelasia vocata est Thessalia a Pelasgo, IV, 505.
- Pelagicus Thessaliae campus, ejusque urbes, II, 455, 11.
- Pelagus, Arestoris f., Argis in Arcadiam profectus Parrhasiam condit, ibique 25 annis regnavit, III, 642, 25; pater Lycaonis Arcadis, III, 378, 43. Pater Doti, III, 153, 21. E Perimela Hyperboreum genuit, II, 387, 3.
- Πελάται, II, 129, 81.
- Peleces, Leontidis demus, II, 355, 9.
- Pelenaria, Aethiopiae opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Peleus, Aeci f., Phocum occidit, in Magnesiam Thess. fugit, III, 33, 35. Philomelam Actoris f. ducit; quomodo factum sit ut Thetidem duxisse credatur, IV, 505, 2. Atalantae amorem repudiat; Acasto bellum inferi sociis utens Tyndaridis et Iasone; Iolcum expugnat, III, 389, 56. Ad eum venit Patroclus exul, III, 33, 35. Peleus ex Eurydice vel Antigona vel Laodamia pater Polydori, IV, 506, 3. Pater Polymeles, IV, 477, 2. Peleo et Chironi homo Achaeus immolatus, IV, 454.

- Pelias, Neptuni et Tyrus f., Iasonis tutor, quem ad vellus aureum apportandum mittit, III, 302, 3. IV, 520, 5. Peliae funebres ludos celebrat Acastus, III, 302, 1. IV, 285, 1. II, 189, 282. Peliae filiae, quae patrem insciae necarant, tanquam a piaculo purae a viris principibus ducuntur; ejecto Iasone, regnum accipit Peliae filius Acastus, III, 389, 55.
- Pelinnæus mons Chii, IV, 531.
- Pelium mons. Plantarum in eo obviarum descriptio, II, 261, 60. Ejus altitudo, II, 251, 53; fluvii: Crausindon et Brychon, II, 262, § 7; Chironium et fanum Jovis Actaei; festum quod in montis vertice Jovi agitur, II, 262, § 8.
- Pelium, Illyriae urbs, III, 662, 28.
- Pella in Syria a Seleuco Nicatore condita unde nomen habet, IV, 470. Patria Aristonis hist., IV, 328.
- Pellae in Thessalia homo Achaëus Peleo et Chironi immolatus, IV, 454.
- Pellæus pagus in Charace urbe Mediae, a Macedonibus habitatus, III, 478, 44.
- Pellene in Achaia, III, 22, 2. Pellenensium μάστροι, II, 139, 102.
- Pellius, Celti pater, III, 609, 1.
- Pelopia, Peliae f., mater Cyni, III, 389, 55.
- Peloponnesus antea vocata Apia et Argos, III, 374, 32; et Ægialea, IV, 540, 26. Præter Phliasios non sunt in Peloponneso, quorum agri non contingant mare, II, 267, 73. Peloponnesum deprædantur e Naxo profecti Scellis et Cassamenus, IV, 304, 2. Peloponnesii una cum Ionibus in Asiam migrant, III, 387, 53. Peloponnesiaci belli causa Aspasia, II, 482, 58.
- Pelops, II, 39, 49, fuit Achaëus ex Oleno urbe, IV, 345.
- Pelops, Tantali f., e Sipylo in Peloponnesum proficiscitur; Nioben sororem Amphioni despondet; Myrtili ope in prælio, quod contra Ænomauum pugnavit, superior factus, regno Ænomai potitur; Hippodamiam, quam Myrtilo promiserat, ipse uxorem ducit, Myrtilum in mare demergit, III, 367, 17. Victo Ænomao ludos celebrat Olymp., quo tempore Ius Troo successit, III, 640, 18. III, 603, 1; uti postea Pelopis in honorem Hercules ludos celebrat, II, 189, 282. Cf. III, 603, 1. 503, 3. Pelops Peloponneso nomen dat, III, 374, 32. Pelops, Tantali et Eurynassæ f., ex Hippodamia procreat Atreum et Thyestem, e Danaide Chrysippum, quem ab Hippodamia necatum sepelivit, Hippodamiam vero solum vertere coegit, IV, 402, 7; pater Dysponti, III, 605, 4. Alcathoi, IV, 390, 8; numerosa sobole in Peloponneso pollet, II, 136, 96. Pelopis ex ossibus Palladium Trojanum factum, II, 10, 5.
- Pelops, Pelopis pater, II, præf. p. xxviii.
- Pelops, Pelopis f., ab Agathocle legatus mittitur ad Antiochum M., II, præf. p. xxviii.
- Pelor, Spartus, IV, 520, 1.
- Peloria, festum quod Jovi Peloro in Thessalia agitur. Ejus origo mythica, IV, 349, 4.
- Pelorum Siciliae prom., III, 287, 82.
- Pelorus quid Pelago nuntiaverit, IV, 349, 4.
- Pelusiaca regio praefectus Tlepolemus sub Ptol. Epiphane, II, præf. p. xxix.
- Pelusius, II, 40, 52. III, 49., 1. III, 720, 2 not. A Pelusio ad mare Rubrum distantia, III, 289, 89.
- Pempha, opp. Æthiopiae, III, 477, 42.
- Pempho, Ægypti rex quintus ap. Eratosth., II, 542.
- Penelopen Homericam reprehendit Diocæarchus, II, 246, 33 a. Penelope ex πᾶσι prociis Panem parit, II, 479, 42; ejus soror Hypsipyle (vel Mede vel Laodamia), II, 350, 7.
- Penelopæ aves ubi? III, 156, 41.
- Penestæ Thessalorum, II, 133, 88 b. 141, 147. 170, 219. 212, 3. IV, 315, 1. 477, 1.
- Peneus fluv. Thessaliae, II, 464, 2.
- Peneus ex Philyra genuit Hypseum, IV, 285, 2. Cyrenes pater, IV, 294, 2.
- Πεντακοσομέδιστοι, Athenis, II, 108, 9.
- Πενταετηρίδες, αἱ εἰς Δῆλον, αἱ ἐν Βραυρωνί, αἱ τῶν Ἡρακλείων, αἱ Ἐλευσίνας, II, 120, 47 a.
- Pentapolis Dorica, IV, 324, 23.
- Πεντασπίθαμοι Indiae, II, 423, 29.
- Pentadactylus, mons ad sin. Arab., III, 477, 41.
- Pentephra, Heliopoli sacerdos, pater Aseneth, III, 216.
- Pentheus, Agauæ f., a Baccho occisus, IV, 545, 7.
- Penthiidae sub septem ducibus, quibus praest Echelus, in Lesbom migrant; Phinei filiam ex oraculi jussu in mare deo submergunt, IV, 459, 12. Penthiidae Mytilenis a Megacle ejusque sociis trucidantur, II, 158, 172.
- Penthilus Mytilenis a Smerde necatur, II, 158, 172.
- Peparethus ins. ferax, bene consita, II, 217, 13. Peparethius, Diocles, IV, 74.
- Perce, Asiae minoris regio, postea Thracia, III, 594, 37.
- Percote, III, 70, 5, Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10. Percosius genere Merops, II, 17, 4.
- Perdiccas I, quartus Mac. rex, 48 annis regnat; pater Argæi, III, 690.
- Perdiccas II, Alexandri I f., frater Amyntæ II, in Mac. regnavit 23 annis; filium et successorem habet Archelaum, III, 691.
- Perdiccas III, Amyntæ II f., post Ptolemæum Aloritem rex Macedoniae regnat annis sex, III, 691. Multum apud eum valuit Euphræus Orita, IV, 457, 2.
- Perdiccas quam sit nactus provinciam post mortem Alexandri, III, 694. 667, 1. Ariarathem Cappadociae praefectum ob defectionem supplicio afficit. Eumenem provinciam praeficit, II, 452, 1 a. Ab exulibus Heracleotis contra Dionysium Her. tyrannum instigatur, III, 529, 4.
- Perdices Anaphes ins. et in Sirti regione, IV, 420, 42. 44.
- Pergamia, Cretæ urbs; ibi sepulchrum Lycurgi, II, 287, 37.
- Pergamus urbs. Ibi elephas, Pytheae pictura, III, 574, 14.
- Pergameni: Artemon, Carystius, Dionysius, Telephus, q. v.
- Pergamus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13. 14.
- Pergamus scriptor, IV, 541, § 14.
- Pergase demus. Περγασθεν Νείας, II, 199 b.
- Periander, Cypseli filius legitimus, III, 393, 58. Ejus tyrannus, et ipsius filiorumque fata, III, 393, 59 et 60. Cum Cratae matre consuescit, II, 79 not. Melissam, Proclis Epidaurii f., uxorem ducit, IV, 487, 6; septem sapientibus annumeratus, III, 521, 4. II, 244, 28. Periander duo fuerunt, III, 521, 4; patruelus, alter tyrannus, alter sapiens Ambraciota, III, 4, 10. 170, 12. Periandri erga lenas severitas, III, 40, 15; pueros Coryraeos ad Alyattes mitti castrandos voluit, IV, 396, 13. Tyranni indoles et instituta, II, 213, 5. Olympiae in Junonis templo dedicasse dicitur colossus aureum malleo ductum, IV, p. 288. Annis regnavit 44; pleraque quibus tyrannides conservantur instituit. Consilium Thrasybulo datum, II, 140, 102 a. Quando obierit, IV, 502, 14.
- Periander, Ambraciae Tyrannus, insidiis appetitur, II, 148, 136. Cf. Periander Sicyon. tyr.
- Peribea, Alcathoi f., Telamoni parit Ajacem. Reliqua de ea historia, IV, 316, 3. III, 33, 35.
- Pericles, Pericleti f., Pitthenis, III, 138, 78; musices praefectorem habuit Damonem aut Pythoclidem, II, 125, 65. Ejus indoles, II, 48, 5. Judicia μεσοβόρα constituit, II, 107 b. Ut Cimoneum ob divitias et liberalitatem favore

- populari pollentem deprimeret, ad honorum publicorum divisionem animum adiecit, consilio usus Demonidis, II, 125 66. Institutis suis atque Ephthalæ opera Areopagi potentiam fregit, *ibid.* Ephthalæ amicam invidia ductus per fraudem necavit, II, 491, 7. Elpinices precibus motus benignissimum se præbet in iudicio, quo proditionis Cimom accusatus erat, II, 55, 4. Ejus in Samum expeditio. Cf. IV, 299, 1. II, 55, 7. Samum obsidens a Melisso elade afficitur, II, 160, 183. Ejus in Samios devictos crudelitas, II, 483, 60. Delhinc superbire copit, II, 48, 8. Ad Samum occisos oratione funebri laudat, II, 55, 8. Periclem, qui male rem in Peloponneso gesserat, in iudicium vocat Cleon aut Simmias aut Lacratidas, II, 199 a. 491, 8. Ejus magistra et amasia Aspasia, II, 482, 58, propter quam totam conturbavit Græciam, II, 314, 35; suo cum Asia commercio majorem opum partem dissipavit, II, 199 b. Cum Xanthippi filii uxore rem habuit, II, 56, 10. Ejus cum Protagora disputationes ridiculas in vulgus edidit Xanthippus a patre alienissimus, II, 56, 11. Pericles Anaxagoram defendit, III, 163, 14. III, 43, 31. Chrysilam Corinthiam amat, IV, 350, 7.
- Pericletus, Periclis Pitthensis pater, III, 138, 78.
- Peridyemenus, Nelei f., III, 304, 19. Parthenopæum occidit, III, 309, 4.
- Perictione, Aristonis conjux, ex Apolline Platonem peperisse creditur, II, 316, 43.
- Periergus Camiridem in Rhodo occupat; Phorbantem fratrem diris prosequitur, IV, 389, 7.
- Perilaus quidam, II, 348, 6.
- Perimede (Marpessa) sive Chœra, Tegeatarum regina, III, 26, 8.
- Perimela, Æoli f., Pelago Hyperboreum parit, II, 387, 3.
- Periœci Cretensium, II, 131, 88 a.
- Perinthus, postea Heraclea. Perinthis a Severo imp. adscribuntur Byzantii. Per. a Mithridate frustra obsidetur, III, 546, 40.
- Peripatetica secta unde dicta, IV, 155, 45, 41.
- Περίολοι Attici, II, 112, 20.
- Περίακτοι quinam sint, III, 283, 70.
- Perita, canis Alexandri M., qui in ejus nomen urbem condidisse fertur, III, 505.
- Permessus Bœotiæ fluv., IV, 370, 6.
- Perpennæ in Sertorium conspiratio, II, præf. xxiii, 32.
- Perphila, nomen proprium, II, 629, 21.
- Perorsi, Africae gens, III, 473, 26.
- Perozes, Persarum rex, ad Leonem legatos misit pecunias petens ad bellum contra Hunnos Cidaritas sustinendum, querens etiam magos in colenda religione sua impediri, IV, 105, 31. Novo bello premitur a Saraguris et Acatiris; iterum a Leone auxilium petit incassum, IV, 107, 37. Suannis, qui oppida nonnulla Persis eripuerant, bellum inferre cupit; Cidaritas vincit, Balaam urbem eorum capit; victoriam hanc Leoni nuntiat, IV, 109, 41; ab Ephthalitis vincitur, et Persæ ex Serum emporiis amoverunt, IV, 270.
- Perrhæbi cum Thessalis bellum gerentes, II, 151, 147. Perrhæbiae urbs Gyrtion, II, 464, 5.
- Persæ. Ad eos venit Persæus, III, 25, 4, qui nomen iis dedit, IV, 544, 18. Persæ Hydracas ex India mercede conducunt, II, 416, 20. Persæ, quorum metropolis Babylon, olim Cephædes dicti, III, 601, 78. Persas Cyri jussu armat Atrades, verbo tenus ut Astygi præsto essent in bello adversus Cadusios, reapse ut ad defectionem parati essent, III, 401. Persici Ægypti reges dynastiæ vicesimæ septimæ, II, 595. Persarum in Eubœam expeditiones, II, 199 b. Persæ Thraces advocant, ut Chersonesum tueantur contra Cimonom, a quo
- superantur, II, 54, 4. Persarum rex Chosroes I a Trajano victus; ejus in locum Parthamaspatas ab imp. substituitur, III, 590, 18. Eos perdemandos sibi proposuit Carus imperator (283), IV, 198, 12. Rex Sapor; Narsæus, *quos vide.* Eorum sub Isdegerdo rege contra Theodosium II bellum (441), IV, 138, 1. Sub Cabade rege contra Anastasium bellum, IV, 142, 6 et 7. Persæ contra Hunnos Cidaritas belligerant (464), IV, 105, 31. V. Perozes Ejus belli origo, IV, 106, 33. Persis rex Auxumitius et Homeritarum bellum infert pro Romanis (sub Justiniano), IV, 179. Persæ Serum emporia tenebant usque dum sub Peroze rege ex iis pellerentur ab Ephthalitis, IV, 270. Turcos vocant Cermichiones, IV, 270. Eorum de Lazica cum Romanis contentiones. *Vide* Chosroes. Persarum magi, III, 53, 78 sq. Cf. v. Magi. De non contaminando igne placitum, III, 409, 68, IV, 392, 4. Persicorum rituum commentarius Zoroastris, III, 572; regi quoniam die inebriari liceat, II, 472, 13; reges præmium statuebant iis qui novas voluptates invenirent, II, 305, 5. 309, 18. Eorum luxuria, II, 305, 5. 276, 15. Persarum mores et instituta quædam, III, 462, 132. II, 473, 13. Persæ et Medi, ἡδονὴν τιμῶντες, ἀνδρείοτάτοι καὶ μεγαλοψυχότατοι τῶν βαρβάρων, II, 200 a. Reges non utuntur cibis peregrinis, II, 91, 12. Quid Xerxes responderit eunucho caricas Atticas apponenti, II, 91, 12; res ad Persarum convivia pertinentes, II, 92, 14. 15. 16. II, 96, 2; convivarum numerus; in canam 400 talenta quotidie insumuntur, II, 93, 19; regibus cur aqua e Nilo et Istro hausta offeratur, II, 92, 16. Persarum in regione aqua aurea, quam vocant, quæ provenit e septuaginta scaturiginibus; ea solus utitur rex ejusque filius natu maximus, IV, 289, 5. Persarum regis vinum, III, 276, 58. Ποτίβαλις panis, II, 92, 14; στραῶται, στρατορες, II, 97, 5; rhapsodi s. cantores, II, 90, 7; saltatio Oclasma, III, 481, 76; ἄγγαροι, IV, 644 b; reges cur multas pellices habeant, II, 92, 17. Regum pellices, satellites, μηλοφόροι sive θάνατοι, thronus, in venationem exitus, II, 95, 1; melophoria, II, 304, 5. Persarum regum insigne capiti impositum e myrrha et labyzo confectum; quomodo de curru rex descendat, II, 92, 18. Persarum κόνη, III, 54, 81. Orosangæ, III, 14, 12. Persica avis rhyntaces, II, 94, 26. Persica mala in Arabia et Syria, III, 253, 6. Persæ Cares gallos appellant, II, 94, 24. Persa gulosus, Cantiharis, II, 307, 12.
- Persæus, Demetrii f., Cittiensis, Zenonis discip., ejus scripta, II, 623; ab Antigone Gonata Corintho præfectus urbe excidit, III, 48, 52.
- Persarmenia, IV, 5. Persarmenii, interfecto Surena præfecto, a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 36. Persarmeniam occupat Chosroes (576), IV, 241, 41. Romani ea Persis cedunt (577), IV, 249 sqq., 47.
- Persephassa eadem quæ Isis ap. Ægyptios, II, 198 a.
- Persephone in Phœnicum mythologia, III, 567, 16. Hadis, Molossorum regis, filia, IV, 547, 13.
- Perseptolis, Telemachi e Polycaste vel ex Nausicaa filius, II, 147, 130.
- Perses, Perses f., Achæmenis pater, III, 365, 13.
- Perseus, Danaes f., Stheneli pater, Eurysthei avus, III, 369, 20; τὸν μύκητα gladii perdidit, quo loco Mycenæ conditæ sunt, IV, 361, 1. Gorgonem truncat, III, 239, 135. Medusam interficit et Atlantis regnum invadit; fabulæ interpretatio, II, 87 a. Cum 100 navibus in Assyriorum regionem appulit, fugiens Bacchum, III, 626; expeditionis tempus (1380 a. C.), III, 503, 3. Assyriorum regnum evertit, IV, 591. In Cephenia Cephei filiam liberat; in Persiam venit; mari Erythraeo ab Erythro

- filiò nomen dat, III, 25, 4. Ex Andromeda pater Alcei, Stheneli, Mestoris, Electryonis, II, 28, 1; Persæ pater, Achæmenis avus, III, 365, 13. Ex Persia ad Iopolitas in Syriam venit; hinc ignem sacrum in Persiam attulit, coëlique jussit, IV, 467, 3. Perseus, Pici et Danae f., Medusa truncata, Andromedam ducit; ex Amandra vico Iconium urbem facit, Tarsum condit, Persis nomen dat, ignis cultum instituit; ejus mors; ejus filius Merrus, IV, 544, 18.
- Perseus, Solis f., Ætæa frater, Hecates maritus, Circes et Medæe pater, Tauricæ regionis princeps, II, 8, 4.
- Perseus, Dardani præfectus, Philobiæ maritus, II, 424, 4.
- Perseus, rex Mac.; ejus amici Theodotus et Philostratus, qui regem in Epirum ad capiendum Hostilium consulem (a. 170) arcessunt. Sero rex advenit, II, præf. p. IX, 7. Demetrio fratri necis auctor; ab Æmilio ad Pydnam victus fugit in Samothraciam; dein hostibus se dedit; in carcere moritur; ejus tempora, IV, 702, 11. 696, 11. IV, 558, 57. Ejus ignavia quomodo a Posidonio excusetur, III, 172, 1; regis pellex Callippe, II, præf. xv, 18. Persei se filium dicitur Andrisus, q. v.
- Persidis præfectus Peucestes, III, 668, 1.
- Pertinax imperator, IV, 585, 122.
- Pescennii Nigri mores, III, 658, 3.
- Pessinus, Gallorum dux, a quo urbs hujus nominis, IV, 312, 13.
- Pessinus a Tectosagibus condita, II, 536, 19.
- Peta, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Peteathyres, Æg. rex XXXI sec. Eratosth., II, 558
- Petesepe, Josephi nomen Ægyptiacum, III, 495, 1.
- Petilius Rufus, II consul (83 p. C.), III, 623, 33.
- Petosarapis. V. Dionysius.
- Petra, Nabatæorum urbs, optime administrata, III, 487, 3. Petreus Callinicus soph., III, 663, et Genethlius sophista, *ibid.*
- Petron quot esse mundos statuerit, II, 14, 6. 300, 22.
- Petronia, liberta, e Placentia longæva, III, 608, 29.
- Petronius (C.) Turpilianus consul (61 p. C.), III, 622, 49.
- Petronius, Nervæ imp. familiaris, IV, 580, 110.
- Petronius (P), e Placentia longævus, III, 608, sq.
- Petrus, in Arabia episcopus, ab Amorceso ad Leontem imp. (473) mittitur, IV, 113, 1.
- Petrus impius, ὁ τὰς τῆς ἀνατολῆς ταρασσῶν ἐκκλησίας, sub Zenone, IV, 136.
- Petrus Patricius, historicus. De ejus vita et scriptis, IV, 181. P. Justiniani legatus et Jesdegusnaph, zichus a Chosroe missus, in confiniis utriusque imperii congressi de pace inter Romanos et Persas stabilienda agunt. Fœderis capita, Quom vero Suaniam provinciam poscenti Romano nequaquam concederet legatus Persarum, Petrus ad Chosroem ipsum proficiscitur, ut ab eo æquiores condiciones impetret. Ejus cum Chosroe colloquia (562), IV, 206 sqq., 11 et 12. De Suania nihil obtinet. Pace composita Byzantium redit, ubi mox obiit, IV, 218, 13.
- Petrus, exconsul, cum Theodoro a Tiberio ad Chosroem legatus mittitur, IV, 248, 46.
- Petrus, Theodori legati (577) pater, IV, 248, 46.
- Petta (postea Aristoxena nominata), Nani Massiliensis filia, Euxeno Phocæensi nubit, II, 176, 239.
- Petubates (Petubastis), Tanita, Æg. rex (dyn. XXIII, 1), II, 592.
- Peuceletis, Indiæ regio, II, 413, 18.
- Peucestes, Persidis præfectus, III, 668, 1.
- Peucetii in Italia, II, 34, 21.
- πέζαι μόσχοι, meretrices, II, 120, 47.
- Phacas, Phalanthi familiaris, IV, 405.
- Phace, Ulyssis soror, III, 339, 16. III, 152, 15.
- Phæa, nomen suis Cremynionæ, III, 584, 45.
- Phæacidem terram draco Colchicus vastat, II, 371, 3.
- Phæacis vocatur Oasis Ægypti, II, 27 b. IV, 64, 23.
- Phæacum portus, IV, 309.
- Phædon Eleus, Socratis auditor; de ejus vita, IV, 176, 68.
- Phædra historia, III, 305, 24. 630, 7. IV, 530.
- Phædrus, Epicureus phil., III, 606, 12.
- Phænestius pædotriba; ejus inventum, III, 482, 81.
- Phæninda, pilæ ludus, Phænestii inventum, III, 482, 81.
- Phæo, Hyas, III, 304, 19.
- Phæstias Nicomacho Aristotelem parit, III, 45, 41.
- Phæstii in Creta facietis suis insignes, IV, 500, 4.
- Phæstus scriptor, IV, 472.
- Phæsyte, Hyas, III, 304, 19.
- Phaethon, III, 166, 25. IV, 540, 2 § 9. Cf. Apsyrtus. φαῖθια vel φαγησιπύσια festa, II, 321, 62.
- Phagrorium, Ægypti urbs, III, 237, 109.
- φανίδες, anemona, II, 629, 21.
- Phalæcus, Ambraciotarum tyrannus, populi seditione evertitur, IV, 344.
- Phalanthus, Phoenix, in Achaia, Rhodi oppido, ab Iphiclo obsidetur, et strategemate circumventus urbem hosti tradit; ejus minister Larcas vel Phacas; ejus filia Dorcia, III, 405 sq.
- Phalanx, armorum inventor, in reptile commutat, IV, 516.
- Phalara, Thessaliæ urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Phalaris, Agrig. tyrannus, insidiis appetitur a Charitone et Melanippo, II, 200; lactentibus infantibus vescebat, II, 309, 47.
- Phalasarua, urbs Cretæ, IV, 529, 13.
- Phalces, Temeni f., patri insidias cum fratribus struxit, III, 376, 38. II, præf. viii, 4.
- Phalec, Hebræi f., IV, 544, 18.
- Phalereus, Alconis f., II, 462, 5.
- Phalga, vicus inter Seleuciam Pieriæ et Seleuciam Mesopotamiæ, III, 587, 7.
- Phameas s. Phameas (*Himilco*), equitum dux, a Carthaginiensibus ad Scipionem deficit, II, præf. xv, 19. Ejus dictum, IV, 50, 82.
- Phamis, Magnetum archon, pater filiorum sacrilegorum, II, 219, 22.
- Phanagora, urbs Chersonesi Tauricæ, a Phanagora Tejo, Persarum insolentiam fugiente, condita, III, 597, 60.
- Phanagorensis, Sostratus, q. v.
- Phanias Eresius, Aristotelis disc., II, 293. Phania varii, II, 293 *not.*
- Phanippus, archon Athen., II, 367, 14.
- Phanocritus historicus, IV, 472.
- Phanodicus historicus, IV, 472.
- Phanto, Philius, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
- Phaon a Sapphò amator, III, 16, 17. IV, 175, 58.
- Pharæ, Messeniæ urbs, III, 574, 14. 179.
- Pharao, Æg. rex, IV, 544, 13. III, 179.
- Pharethon, Æg. rex, III, 213, 4.
- Pharnabazus Chalcedoniorum pueros castrat et ad Darium mittit, III, 598, 61.
- Pharnabazus, pater Barsines, ex qua Herculem Alexander M. genuit, III, 694, 697, 2.
- Pharnaces, Æthiopiæ gens, IV, 376, 2.
- Pharnacia, urbs Pontica, III, 233, 46.
- Pharnuchus Nisibenus, historicus, IV, 473.
- Pharsa, oppidum Æthiopiæ, IV, 180.
- Pharsalus, II, 263, 61. III, 72, 3; ibi oligarchia bene consentiens, II, 152. Pharsalius, Epitimus II, 56, 11.
- Pharusi, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.

- Phaselidis origines, IV, 319. 428 sq. Phaselitæ quotannis Cylabræ salsamenta offerunt, *ib.* et III, 29, 1. De iis Stratonici dicitur, II, 313, 31. Phaselitæ: Theodectes et Dionysius, *q. v.*
- Phasiani, aves, III, 186, 3. 188, 10. 194, 10.
- Phasis fluv., III, 3, 6. 230, 22. 541, 30. IV, 376. Non exit in Oceanum, II, 389, 11. Accolunt eum Heniochi (deinde Milesii). Phasianorum mores, II, 218, 18.
- Phasis urbs, Ætæa regia, IV, 202, 3.
- Phasis, Colechidis pater, III, 154, 31.
- Phaylus, Ambraciotarum tyrannus, inter venandum perit, IV, 344.
- Phaxinus, Nicocratis p., III, 704, 2.
- Phegæa, Æantidis demus, II, 356, 14.
- Phegea, Arcadiæ opp., olim Erymanthus, postea Psophis, III, 638, 7.
- Phegeus, Phoronei frater, III, 638, 7. Phegeus, Clymenes, Amphiphanis et Ganyctoris pater, II, 144, 115.
- Φηγωναίος Ζεύς in Thessalia et Dodona, II, 463, 4.
- Phegus, urbs Thessaliæ, unde Φηγωναίος Ζεύς, II, 462, 4.
- Pheles post occisum Aserymum fratrem rex Tyrriorum, IV, 466, 1.
- Phellates lapis, III, 136, 27.
- Phellus, Lyciæ urbs, III, 235, 80. IV, 479, 5.
- Phenearum cum Tegeatis bellum, IV, 379, 1.
- Pheræ, Thessaliæ urbs, II, 455, 1. 136, 95. Pheræi: Leontomenes, Pausanias, Echeocrates, Amyntas, Nicesipolis, *q. v.*
- Pherander Herculem lucta vicit in ludis Olympiis, II, 487, 76.
- Pherecles, Parthiæ ab Antiocho II præfectus, ab Arsace, cujus fratrem ignominia affecerat, interficitur, III, 586 sq., 1.
- Pherecratis poetæ versus, II, 260, 25.
- Pherecrates, Phthiote quidam senex, persona in Dicæarchi dialogo, II, 265, 62.
- Pherecydes Syrii duo, alter astrologus, alter Babyis f., theologus, Pythagoræ magister, II, 347, 5. Babyis f., Pittaci auditor, III, 240, 139. Ephesus victoria de Magnesium reportata auctor; ab iis sepultus magnifice honoratur, III, 40, 19; 7 sapientibus annumeratus, III, 38, 8. Pythagoræ magister, III, 9, 30. Ei cum Thalete contentio fuit, II, 188, 297. Quæ de Ophione disputat, e Phœnicum doctrina hausit, III, 572. Primus prosam orationem condidit, II, 2 a. Ejus morbus et mors in Samo ins.; visit ægrotum Pythagoras, II, 215, 10, 4. III, 5, 18. IV, 176, 69. Mortuus est antequam Pythagoras in Italiam abiret, II, 245, 31. In Delo ins. a Pythagora sepultus, II, 272, 3. Tumulo ejus inscriptum epigramma, II, 481, 51.
- Pherenicus poeta, III, 26 a.
- Pheres, Cretei et Tyrus f., III, 302, 3. Priapidis pater, IV, 477, 2. Ormeni f., Amyntoris p., IV, p. 286.
- Pheretima, Arcesilai III mater; ejus in Barcæos crudelitas; putredine consumitur, II, 212, 4, 2; IV, 499, 2.
- Pherogdates a Chosroe ad Tiberium legatus mittitur (579), IV, 255.
- Phicium, locus a Splinge occupatus, III, 336, 5.
- Phidalia, Byzantis uxor, Byzantium urbem a Scytharum incursione quomodo servavit, IV, 149, 18. Ejus statua, IV, 152, 34.
- Phidiades Ægineta, in cujus domo nascitur Plato, III, 580, 23.
- Phidias, pater Dicæarchi Messeni, II, 225.
- Phidiclanus (L.) Nepos, Sinopenis longævus, II, 609, 1. Φειδίτεια Lacedæmoniorum, II, 242, 23. V. Lacedæmonii.
- Phidon, Corinthus, in seditione perit, III, 378, 40.
- Phidon, Aristodamidæ f., Carani frater, rex Argivorum, III, 690, vel potius tyrannus, II, 138, 99 a. Primus numos cudit, II, 139, 101. Phidonia mensuræ, II, 138. 99.
- Phidon, Cumanus, compluribus civitatis administrationem commisit, II, 217, 11, 6.
- Phigalensium convivia describuntur, IV, 411. Φιλοπότης; Pythæ Phigalensis epulonis epitaphium, IV, 411, 2.
- Phila, Derdæ et Machatæ soror, uxor Philippi Amyntæ f., III, 161, 5.
- Phila, Antipatri f., uxor Crateri, III, 529, 4. Demetrio Poliorcetæ parit Antigonom Gonatæ, III, 700, 8.
- Phila, Lamia et Demetrii Poliorcetæ f., III, 120, 14.
- Phila, Hyperidis pellex, II, 492, 12.
- Philadelphia lapides in Thracia, IV, 502, 14.
- Philadelphia, urbs Palæstinæ, patria Malchi historici, IV, 111.
- Philadelphus flos, in Parthica regione, IV, 309, 7.
- Philæ Ægypti, III, 478, 43. IV, 66, 37. II, 98, 2. Ibi in templo Maximinus affigi curavit pacta quæ Blemmyes et Nubades inierant, III, 100, 21.
- Philæchme. V. Cleobœa.
- Philænis gastrologus, II, 318, 45.
- Philæus, Corinthus, scriptor, IV, 473.
- Philammon, Arsinoes cædem peregit; ab Agathocle Cyrenaicæ regioni præficitur, II, præf. xxviii.
- Philemon, præfectus sub Ptolemæo I, primus topazos et Topazôn insulis ad Berenicen affert, III, 480, 64.
- Philemon scriptor, IV, 474.
- Philemonis Syracusani mors, III, 177, 70.
- Philetærus, Aristophanis f., II, 248, 41.
- Philetærus, Pergami rex, ex Boa meretrice natus, IV, 358, 12. Ejus ex fratre nepos Eumenes, IV, 375, 2.
- Philetas Ephesus, historicus, IV, 474.
- Philetas Cous, Φευδόμενος cognominatus, IV, 177, 72.
- Philinna Thessala, III, 694, 1; Larissæa, Philippo regi Aridæum parit, III, 67, 4. 161, 5. IV, 666, 1.
- Philinnium, Demostri et Charitûs f., post mortem e sepulcro exurgens cum Machata consuescit, III, 611, 30.
- Philius Agrigentinus, scriptor, III, 17.
- Philippopolis, IV, 44, in confinis Thraciæ et Macedoniæ ad Hebrum fl. a Philippo Amyntæ f. condita, III, 678, 20; a Gothis obsessa, strenue defenditur, *ibid.* Decii ad Priscum, oppidanorum ducem, de toleranda obsidione literæ, III, 676, 19. Postea Gothi urbe potiuntur, 674, 16. Urbs a Gothis sub Theudericho oppugnatur, IV, 114, 2. Ex ea: Asticosus. Bascia. Albutius. Fronto, *q. v.*
- Philippus I, Argæi f., sextus Macedoniæ rex, 35 annis regnat, III, 690; pater Aeropæ, *ib.*
- Philippus II, Amyntæ II filius, regnat annis 33; pater Alexandri M., II, 691. Res gestæ ejus paucis recensentur; a Pausania Ol. 111, 1, interficitur, III, 691. Ejus uxores: Audata, Phila, Nicesipolis, Philinna, Olympias, Meda, Cleopatra, ex iisque nati liberi, III, 161, 5. E Philinna saltatrice Aridæum genuit, III, 67, 4; pater Thessalones, III, 694. 697, 2. 703, 1. Platonis opera regnum adeptus, IV, 356, 1. Chalcidensium in Thracia colonias delevit, II, 141, 106. Byzantium obsidet, IV, 151, 26. Philippopolim in Thracia condidit, III, 678, 20. Ejus dux Adæus a Charete proelio vincitur, II, 470, 5. Eumenum puerum Cardia secum abduxit, II, 471, 7. Quam ob causam a Pausania interfectus sit, II, 153, 156 (IV, 555, 40). Mulieres in expeditionibus secum circumducebat, II, 240, 18. Scurris delectabatur, IV, 413, 3. Menecrætem medicum, novum Jovem, quomodo irrisum habuerit, IV, 414, 5. Ejus adulator Clisophon, IV, 413, 4. III, 161, 3. Ejus dicta, III, 39, 56. 357, 3. 26, 31. Poculum aureum sub cervicali suo deponēbat, II, 470, 4.

- Ejus somnium, IV, 642 b. Adeum paullo ante regis obitum Isocrates orationem scripsit, III, 49, 56. Ad eum venit Aristoteles, III, 45, 41. Ejus statua Delphis, IV, 295, 1.
- Philippus, Sogdianaë præfectus, III, 668, 1.
- Philippus, Antipatri f., Cassandri frater (aliunde non notus), pater Antipatri ejus, qui Meleagros in regno Macedoniae successit, II, 699, 6.
- Philippus IV, Cassandri filius, III, 694, 2, post patris mortem Macedoniae imperavit; Elateæ moritur, 695, 3, 697, 3, 703, 1.
- Philippus V, Demetrii II et Chryseidis f.; ejus tutor Antigonus Doston, qui per novem annos pro pupillo regnum administrat; ipse dein Philippus quot annos regnaverit; pater Persei et Demetrii, III, 701, 9 et 10, 696, 10, 703, 1. Ejus filiam duxit Ther Thraciaë regulus, II, præf. xv, 16. Ad eum Agathocles, Ptol. Epiphanius tutor, Ptolemæum legatum mittit de contrahenda affinitate, deque ferendo, si opus esset, contra Antiochum auxilio, II, præf. p. xxviii. Prusiaë Myrleam tradit, III, 51, 72.
- Philippus, Antiochi Grypi et Tryphænæ filius, cum Antiocho fratre gemello contra Antiochum Eusebem de regno certat. Partem Syriae obtinet; tandem prælio Antiochum superat et in fugam compellit, III, 715, 25.
- Philippus, Grypi filius (*debebat: Philippus, Philippi f., Grypi nepos*), ab Alexandrinis in Ægyptum advocatur ad imperium. Negotium hoc disturbat Gabinus, Pompeii legatus, III, 716, 27. Ex Cilicia ab Antiochensibus advocatur, ut Syriae regnum occuparet. Contra Antiochum Asiaticum societatem init cum Azizo Arabe, socio perfido, cujus insidias ægre effugit, II, præf. xxiv, 34.
- Philippus (L.), Augusti imp. vitricus, III, 428, 3. Ejus ad Octavianum literæ, III, 437, 18.
- Philippus, Herodis f., tetrarcha ab Augusto constituitur, III, 354, 5.
- Philippus, Aristophanis comici f., II, 248, 41.
- Philippus Theangelensis, historicus, IV, 474.
- Philippi poetæ, II, 313, 27.
- Philippus, Rom. imperator, IV, 597, 148.
- Philiscus, Ægineta, Diogenis disc., Thyestem, qui Diogeni attribuitur, scripsit, III, 583, 35; etiam tragœdiolas scripsit, III, 164, 17.
- Philiscus, Milesius rhetor, ἀλοτρύτης, IV, 177, 71. Magister Neanthis, III, 2.
- Philisci versus, II, 261, § 30.
- Philistides, Orei tyrannus, ab Atheniensibus eorumque sociis interfectus, III, 643, 31.
- Philistides scriptor, IV, 474.
- Philistus Syracusanus. Ejus mors, II, 83, 2.
- Philistus Naucratis, historicus, IV, 477.
- Philistus, Antonii amasius, II, 142, 107.
- Phillis Delius περί χορῶν scripsit, II, 5 b. IV, 475.
- Phyllra, Æsopi f., Peneo parit Hypseum, IV, 285, 2.
- Philo Thebanus, III, 560 *not.*
- Philo Heracleota, scriptor, III, 560 *not.*
- Philo Byblius, historicus, III, 560.
- Philo Judæus platonissus, IV, 177, 73.
- Philones alii scriptores, III, 560 *not.*
- Philobia, Persei Trojani uxor, IV, 424, 4.
- Philoclis tragici tetralogia Pandionis, II, 184, 267.
- Philocomus, Carneadis phil. p., III, 243, 144.
- Philocrates, historicus, IV, 477.
- Philoctetes quomodo a Machaone sanatus sit, II, 10, 6. Alexandrum occidit, III, 69, 1. Post Trojam expugnatam in CEnotriam profectus in Chone urbe habitavit, II, 10, 9.
- Philoceyes, Antagoræ poetæ familiaris, IV, 416, 15.
- Philæcius, Bucolorum in Ithaca auctor, II, 148, 133.
- Philogenes, historicus, IV, 478.
- Philolaus Corinthius, Bacchiada, cum Diocle amasio Thebas abit, ubi leges Thebanis scripsit. Ejus tumulus, II, 143, 112.
- Philolaus Tarentinus, Pythagoreus, II, 275, 12. Ejus scriptum Plato emisse fertur, III, 42, 25, 163, 16.
- Philombrotus, anno ante Solonem archon Athen., II, 294, 3.
- Philomele, Actoris f., Achillis m., III, 338, 11. II, 442, 8.
- Philomelus, Jasonis f., pater Pariantis, IV, 471.
- Philonides Dyrachenus, medicus, III, 576, 20.
- Philonides historicus, IV, 478.
- Philonome, Cycni uxor, Tennis filii amore ardet; non obsecundantem calumniatur, II, 157, 170.
- Philonomus patriam Heraclidis prodit, qui ei Amyclarum agrum concedit, quem ipse colonis ex Lemno adductis frequentat, III, 375, 36.
- Philopithes medicus, III, 50, 65.
- Philopœmen in Spartanis sæviens, IV, 333, 4.
- Philosophia Milesia, Hesychi illustris mater, IV, 143.
- Philostephanus comicus, III, 34, 37.
- Philostephanus Cyrenæus, III, 28.
- Philostratus, Persei partibus addictus, Hostilio cons. in Epiro insidias struit, II, præf. p. ix, 7.
- Philostrati Lemni scriptum et ætas, IV, 177, 74.
- Philoteria, Ptolemæi II soror, cui frater templum dedicat, II, 374, 15.
- Philoteria, urbs Troglodytices, a Satyro condita, III, 643, 35; ad sin. Arab., quod opp. alii Aennum vocant, III, 477, 41.
- Philoteria, urbs Cœlesyriae, III, 643, 35.
- Philoterpes, Idmonidis f., Euphemi p., III, 641, 20. II, 66, 10.
- Philotis, Smyrnæa, e muliere vir fit, III, 619, 36.
- Philottus, Niobæ maritus; ejus mors, III, 9, 28.
- Philoxenus poeta, II, 287, 73. Cytherius, apud Dionysium cupediis deditissimus; ejus jocus; cur in lapicidas a Dionysio conjectus sit; carmen ejus Cyclops, II, 297, 13. Ejus mores et dicta, II, 309, 16.
- Philoxenus, ὁ καλοῦμενος σωληνιστής, e demagogo tyrannus evasit, II, 298, 14.
- Philoxenus, Eryxidis f.; ejus dictum, IV, 516.
- Philoxenus, snb Zenone dux, IV, 127; legatus a Zenone ad Theuderichum Valamiri f. missus (479), IV, 123, 16.
- Philitatus, Olympiodori hist. familiaris, libros conglutinandi rationem Athenis ostendit; quare statua ei posita, IV, 64, 32.
- Philleas historicus, IV, 478.
- Phineus, Agenoris f., vel Phœnicis et Cassiepeæ f., in Paphlagonia a nonnullis regnasse dicitur, III, 302, 4. Cleopatram ducit, superinducit Eurytiam, cui natos e Cleopatra liberos tradit; ob id excæcatus ab Harpyis infestatur, quas, a Sole immisissas, occidit Boreadæ; pro hoc beneficio Phineus Argonautas de Symplegadam trajectu edocet, III, 302, 3. II, 7, 3; ab Hercule interficitur, II, 7, 3. Phinei filius genuinus Paphlagon, filii adoptivi Thyinus et Bithynus, III, 594, 41.
- Phineus vel Smintheus, unus ex Penthilidis, qui in Lesbum coloniam duxerunt; ejus filia diis mactata, IV, 459, 12.
- Phintias Pythagoreus. V. Damon.
- Phios vel Phiops, Memphita, rex Æg. (dyn. VI, 2. 4), II, 554. IV, 539, 21.
- Phlego Trallianus historicus, III, 602.
- Phlegra Thraciaë, postea Pallene, IV, 510, 11.
- Phlegyas, Gyrtones pater, II, 464, 5.
- Phlegyas Æthiops legislator, III, 583, 40.
- Φλεγυῶν, i. e. ὑδρίζειν, II, 86 a.
- Phlegyes in Daulide habitantes, Thebas capiunt, II, 86 a.

- Phlius, III, 23, 6. Ibi in Polemarchorum porticu Sillacis Rhagini pictura, III, 133, 58. Phliasiorum tyrannus Leo, Pythagoræ æqualis, IV, 503, 17. Phliasi Pythagorei : Phanto, Echecrates, Polynmastus, Diocles, II, 275, 11. Axiothea, II, 243, 27. Cf. Cratisthenes.
- Φλόξ, *Flamma*, Γένους f., III, 566, 7.
- Phobius, Nelida, Milesiorum rex, ob Cleobœæ in Anthemum Halicarnassensem facinus regno cessit Phrygio, II, 164, 199.
- Φόβου templum ap. Laced., II, 130, 85.
- Phocæa, unde nomen habet, II, 223, 35.
- Phocæenses agros dant Orchomeniis, qui Uatiæ contra Mennem Cumæorum tyrannum auxilio fuerant, III, 388, 53. Phocæensium colonia Lampsacus, II, 19, 10.
- Phocæenses ab Harpago subjecti, relicta patria Massiliam condidere, II, 176, 238 sq; II, 279, 23; III, 323, 7.
- Phocas, Zenonis ad Theuderichum Valamiri f. legatus (479), IV, 125, 18.
- Phocas imp. Callinice pellicem habuit, IV, 622, 219.
- Phocensium tyrannus Execestes, II, 146, 124. Phocicum bellum sacrum decennale ob raptam mulierem ortum, II, 469, 2. Cf. II, 146, 125. Phocenses Nicæræ urbis vicinæ incolas e sedibus suis eiecerunt, III, 547, 41.
- Phocion, pistillorum fabricatoris filius, II, 493, 14. Ejus mores, II, 474, 22. Quomodo Alexander eum honoraverit, II, 475, 23.
- Phocritus post mortem Lysimachi ab Heracleotis princeps et curator civitatis constituitur, III, 532, 9.
- Phocus, Æaci et Pсамathis f., a Peleo occisus, III, 33, 35.
- Phocus dux, Phocææ nomen dedit, II, 223, 35.
- Phœbadius in aula Adaulphi (414), IV, 62, 24.
- Phœbe, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Phœnice, Actæonis f., a qua Phœnicia literæ nomen habent, II, 344, 5. IV, 489, 2.
- Phœnice, instrumentum musicum, IV, 591, 1.
- Phœnice ab Chanaane stirpem ducunt, III, 212, 3. Eorum de cosmogonia et de diis doctrina sec. Philonem Byblium, III, 563 sqq; de serpentum divinitate doctrina, III, 572. Saturno in magnis calamitatibus homines mactant, III, 570, 3. 4. 5. Adonin Gingrem vocant, II, 21, 2; ab Armeniis victi, Abraami temp., III, 212, 3. Phœniciam subegit Nabucodonossor, II, 507; terræ motus quassavit, III, 285, 76. Phœnice Neptuni sacerdotis in Rhodo ins., III, 177. Eorum colonia Abdera in Turditania, III, 274, 49. Eorum rex Suron, Davidis æqualis, III, 225, 18. Abelbalus, III, 563, 1. Olim Rhodum ins. tenebant. Phalanthum Phœnicem ex Achaja, Ialysia in Rhodo oppido, pellit Iphiclus, IV, 405. Phœnicibus, qui Samiis auxilio venerant, occurrit Pericles, II, 55, 7. Phœnicia cur literæ dicantur, II, 473, 16. 181, 256. 5, 6. 348, 7. 344, 5. IV, 489, 2. 447, 5. Phœnicia gens, Thelides, II, 482, 52. Urbes : Botrys, Elæa, Marsya, Jannia, Gaza, Mariamnia, Ace, Dora.
- Φοινικίδες Lacedæmoniorum, II, 130, 86.
- Phœnicones Sarazeni, IV, 179.
- Phœnicus, Sicilia urbs, II, 480, 46.
- Phœnix, Agenoris et Cassiopææ f., pater Phinei, Cilicis, Dorycli, Atymni, III, 302, 4. IV, 544, 15; literarum inventor, IV, 489, 2; de arithmetica philosophia volumen scripsisse dicitur, II, 3 b; pater Astypalææ, II, 42, 1. 159, 176; Archalei, IV, 363, 2 a.
- Phœnix, Achilles τροφός, a quo Phœnicia literæ nomen habent, II, 473, 16. II, 3 a.
- Phœnix avis Claudii imp. temporibus denuo apparuit post annos 654, III, 672, 5. Phœnicis periodi annorum 7006, III, 499.
- Phœnix, locus prope Ephesum situs, II, 3 a.
- Phœnix, instrumentum musicum, II, 286, 64; IV, 490, 3. Φοινικὰ judicia, Athenis, II, 106, 5. 107, 7. Φόνου δίκαις in Areopagum introducit archon rex, II, 114, 27 b.
- Phorbantem, Athenis, II, 351, 10.
- Phorbas, Neptuni f., Curetum rex, ab Erechtheo interfectus, II, 351, 10.
- Phorbas, Lapithæ f. (Triopæ et Ischyllæ f., IV, 481, 1), e Thessalia a Rhodiis advocatus, serpentes qui ins. infestabant, delet; heroicis in Rhodo ins. honoribus gaudet, III, 177. IV, 481, 1. Post Triopæ obitum, Ialysum venit; diris eum prosequitur Periergus frater; naufragium passus eum sorore Parthenia a Thamne hospitio excipitur. In sacris ejus nonnisi liberi homines ministrant, IV, 389, 7.
- Phorbas fluv., postea Achelous, III, 631, 8; pater Ambraciæ, II, 148, 135.
- Phorbas, Thesæi alipta, luctandi artem invenit, III, 132, 55.
- Phorcynos, Achaia vallis, II, 41, 64.
- Phorcynos, Ithacæ portus, II, 41, 64.
- Phorcus, Medusæ pater, rex perdives, II, 87 a. Ex Hecate genuit Scyllam, quam ab Hercule interfectam igne adhibito in vitam revocat, II, 10, 8; dæmon marinus; ejus sedes et migrationes, II, 41, 64. III, 231, 28.
- Phormio, Seleuci parasitus, III, 310, 7.
- Phoroneus, Apidis pater, II, 442, 8. III, 119, 13; frater Phegi, III, 638, 7; pater Lyrei, IV, 313.
- Phorusci ἰχθυοφάγου dictum, IV, 417, 19.
- Φῶς, *Lux*, Γένους f., III, 566, 7.
- Photinus, instrum. mus., Osiridis inventum, III, 481, 73.
- Phoxus, Chalcidensium tyrannus, II, 142, 108.
- Phraaspa, Mediæ urbs, III, 660, 7.
- Phraates Deus, Ol. 177, 3 in Parthorum regno succedit Siatruçi, III, 606, 12.
- Phraates, Phraatis f., a Tiberio rex Parthorum constituitur; in itinere moritur, IV, 184, 2.
- Phrada, urbs Drangenes, quam Alexander Prophthasiam vocari jussit, III, 643, 32.
- Phradates, Parthorum rex, societatem eodem tempore promittit Tigrani et Lucullo, III, 556, 58.
- Phrasis, Nelei f., III, 304, 19.
- Phrataphernes (*Radaphernes* Dexipp. cod.), Hyrcaniæ præfectus, III, 668, 1.
- Φρατρίας quid sit, II, 238, 9. Φρατρίας Atheniensium, II, 106, 3.
- Phrearrhius e Leontide tribu Neocles, II, 295, 6.
- Phriapita, Parthus, a quo Arsacidæ reges genus ducunt, III, 586, 1.
- Phritiphantes, sacrorum scriba sub Amenophi rege, III, 495, 1.
- Phrixus, Athamantis et Themistis f., II, 37, 35. Phrixus noverca Gorgopis aut Democle, II, 62, 12. Athamantis et Nepheles f., quomodo Colchos pervenerit, III, 34, 37. II, 344, 6; Chalciopen, Æetæ f., ducit, II, 37, 36; pater Argi, Phrontidis, Melantis, Cytisori, Presbonis, IV, 405, 5. II, 39, 47. Phrixus pædagogus et in fuga comes Crisus erat, unde nata est de ariete fabula, II, 8, 5; immo ariete navis indicatur, IV, 539, 7.
- Phryxi portus ad Pontum, III, 13, 1, cum Dianæ templo, IV, 152, 33.
- Phrontis, Phrixus filius, IV, 405, 5.
- Phryges, III, 16, 18; antiquissimi, beatissimi; Rhæ in honorem insanunt, III, 595, 46. Eorum cultus, III, 8, 26; deus Sabazius, III, 14, 11; e Thracia in Asiam trajiciunt, regionemque Trojanam capiunt, II, 342, 2. Phrygiam harmoniam Hyagnis invenit, II, 287, 70. Phrygum inventum elymæ tibiaræ, III, 482, 79. IV, 490, 5. Ph. avium volatum primi observant, IV, 490, 5; instituta quedam,

- III, 461, 128. Eorum rex Nannæus, III, 524, 2. Phrygia et Lydia linguæ mixtæ sunt in dialecto Mysorum, II, 342, 2. Cf. II, 163, 191. Phrygia Hellespontica Leonato assignatur, III, 668, 1. Phryges : Androcottus, Atlas, Onnes et Tottes, Æsopus, *q. v.* Urbes : Dorylæum, Blandus, Sybra, Tymbrium, Ambasum, Manesium, Mantalus, Metropolis, Aconia, Pharnacia, Azanium, *q. v.*
- Phryne, Epiclis f., Thespiensis; ejus statua aurea Delphis dedicata, intemperantiæ Græcorum monumentum, IV, 295, 1. Proprium ejus nomen Mnesarete; Aristogitonis et Anaximenis (Euthiæ) contra eam orationes, II, 354, 5; ab Euthia accusata absolvitur, III, 50, 66 et 67.
- Phryni, Indiæ populus, usque ad quem penetrarunt Græci reges Bactriæ, IV, 309, 5.
- Phrynichi Musæ fabula quando docta, II, 248, 42. Phrynichus laudatur, II, 46, 1.
- Phrynichus, Stratonidæ f., in Samo militum dux; Atheniensium in eum decretum, II, 622, 11.
- Phrynichus, 400 virorum assentator, II, 127, 73.
- Phrynis citharædus morem priscum cantandi mutavit, IV, 333, 7.
- Phryxa herba, IV, 291, 1.
- Phthia in Ægio Achaïæ urbe a Jove columbam simulante amatur, IV, 346, 2.
- Phthiam venit Patrocles, III, 33, 35.
- Phthiotidis rex Hellen, III, 231, 31 *a.*
- Phthius, Amphictyones pater, III, 153, 21.
- Phulus, Assyriæ et Babylonie rex, in Judæam invasit, II, 503, 11.
- Phuoro (Phruoro) sive Nilus, Æg. rex xxxvi sec. Eratosth., II, 565.
- Phurnita, Libyæ urbs, III, 607, 18.
- Phylace in Thessalia, postea Thebæ, II, 264, 2.
- Phylacus, Æoli nepos, Solis bovum custos, III, 31, 15. Mylis in Sicilia heroum habet, II, 376, 5.
- Phylacus, Proteilai pater, II, 301, 40; e Clymene pater Iphicli, IV, 380, 5.
- Φύλαρχοι, Athenis, II, 124, 57; Epidamni, II, 150, 140.
- Phylarchus, Leontis ad Marcellinum et Genserichum legatus, IV, 104, 30; iterum ad Genserichum missus (467), IV, 109, 40.
- Φύλη quid sit, II, 238, 9.
- Phyleus, Augeæ f., Eurydamia pater, IV, 638 *a.*
- Φυλοβασιλείς Athenis, II, 108, 8.
- Phylonome, Nyctimi et Arcadiæ f., mater Lycasti et Parrhasii, IV, 531 sq.
- Phyrinus, Aristomenis f., Gomphensis, Thessalorum prætor (179 a. C.), III, 704, 2.
- Physcus, Assyriæ fluvius, II, 74, 2.
- Physcus, Macedonia urbs, IV, 510, 15.
- Physia, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Phyto, Samia Sibylla, IV, 288, 4.
- Piasus, Larissæ pater, III, 11, 34; filia vim infert; ab ea in vini dolium detrusus perit, III, 368, 19.
- Picentia, opp. Etruriæ, III, 608, 25. Picentini Pythagoram conveniunt, II, 273, 5.
- Pictoreus. V. Lictorius.
- Picus ὁ καὶ Ζεὺς, IV, 542, 4, 544, 18 sqq.
- Pide, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Pidibotæ, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Pieria, urbs Bœotia, postea Lynceus, IV, 445.
- Pieria in Mac. rex Acesamenus, IV, 509, 1.
- Pieria, Macedonia urbs; patria Critonis hist., IV, 373.
- Pieres, Methonis frater, Lini pater, IV, 445.
- Pierus, Lini f., Cæagri p., III, 641, 20.
- Pilaris ludus ap. Coreyræos, IV, 359, 14.
- Pinara (i. e. *rotunda*), Lyciæ urbs, Xanthiorum colonia, II, 343, 1.
- Pinarus, Tremili et Praxidices f., III, 236, 84.
- Pindaro cum Amphimene Coo contentio fuit, II, 188, 267.
- Pindari carmen ap. Rhodios aureis literis exaratum et in Minervæ templo positum, IV, 410, 3. Ejus φῶδὴ ἀειγματοποιηθεῖσα, II, 323, 68. Pindari nulla Thebis statua, III, 122, 25. Pindari mors, IV, 172, 52. Quomodo poeta magadin appellaverit, II, 286, 66.
- Pindicitoria, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Piræeus tripartitus, IV, 450, 4. Piræei incolæ reliquii civibus δημοτικώτεροι, II, 125, 81.
- Pirene fons; prope eam vacca aenea stat., II, 314, 36.
- Pirithous, Ixionis f., II, 464, 1. Ejus nuptiæ, Hippia pictura, III, 134, 63. Ejus mors, IV, 538, 1. 547, 13.
- Pisa, III, 39, 14. Urbis situs, III, 121, 19. Pisa, priscum Olympiæ nomen, III, 633, 6. Pisam venit Pelops, III, 367, 17. Pisææ urbs Dyspontium, III, 605, 4.
- Pisandri Rhodii epigramma, III, 464, 147. Laudatur, IV, 541, 12.
- Pisander poeta, filius Nestoris Lycii, Severi imp. temp., IV, 171, 46.
- Piscis mirabilis, II, 412, 15; pisces sonum edentes in Ladone Arcadiæ, II, 325, 73. III, 32, 20. 150, 6; quomodo concipiant, II, 32, 11; piscium pluvia, II, 294, 1.
- Pisidiæ tyrannus Molcestes s. Moeletes, ejusque frater Semias, II, præf. xvii, 2. Pisidæ Tabas in Lydia incolis frequentant, IV, 311, 9. Pisidarum instituta, III, 461, 130. Pisidiæ vel Lyciæ urbs Bubon, *q. v.*
- Pisidice Methymnæa patriam Achilli prodit; lapidibus obruitur, IV, 314.
- Pisirrhothus Rhodius, Callipatræ filius, Diagoræ nepos, Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.
- Pisistratus qua ratione tyrannidem occupaverit, II, 111, 17, Comia archonte, II, 294, 5. Tertio potiturus tyrannide in Palleniensium demo pugnam committit, II, 110, 15. 33 annis regnavit, II, 208, 1, 6; in Areopago judicium subit, II, 111, 17. Solonis affinis, II, 198 *b.* Solonis leges plebrasque retinuit, II, 198 *b.* Pisistrato tribuuntur nonnulla, quæ sunt Mysonis, II, 291, 89. Homeri carmina in gratiam Atheniensium interpolavit, IV, 426, 1. Ejus filius Thessalus, II, 209, 1, 6. — Pisistratidæ, II, 77, 3. Olympii templum ædificant, II, 111, 17; ob ὕβριν tyrannide exciderunt, II, 111, 17. 491, 4; bellum iis inferunt Alcæmonidæ, II, 110, 16. Jubente Pythia, a Lacedæmonii evertuntur, II, 110, 17. Pisistratidarum tyrannis quot annis steterit, II, 111, 17. Ab iis genus duxit Theucydides hist., III, 48, 54.
- Pisistratus Lacedæmonius, IV, 408.
- Pisistratus Liparæus, historicus, IV, 478.
- Pisistratus Orchomenius, IV, 515, 2.
- Piso Clazomenius causam coram Juliano dicit multa cum laude, IV, 21, 15.
- Pisus primus Olympicos ludos instituit, III, 603, 1.
- Pitane Laconica, Eufotæ f., II, 627, 6.
- Pitane, Mysiæ urbs, II, 222, 34. Ibi lateres cocti aquæ inatantes, III, 274, 52.
- Pitho post mortem Alexandri M. Mediam prov. obtinet, III, 668, 1.
- Pitho meretrix, Hieronymi tyranni Syrac. uxor, III, 102, 1.
- Pithyllus, ὁ τένης καλούμενος; luxuriosus homo, II, 310, 21.
- Pittacus Mytilenæus, Hyrrhadii Thracis pater, II, 482, 53; æsymneta creatus a Mytilenæis contra exules, quorum duces Antimenides et Alceus, II, 158, 172. 188, 297. IV, 502, 13. Ejus de ebriis lex, *ibid.* Ejus in filios interfectorum generositas, III, 521, 3; cetera ejus indoles, II,

- 317, 44 a. Ad eum phialen auream Cræsus, ad reliquos sapientes Pittacus misit, II, 442, 6. Tripus ad eum a Cræso mittitur, II, 317, 440. Pherecydis phil. magister, III, 240, 139.
- Pittacus alter, legislator, δ μίκαρος, III, 577, 1.
- Pitheus Trœzenius, Thesei avus; sapientiæ ejus indoles, II, 136, 96. III, 305, 24. Henioches pater, II, 351, 13.
- Pitthensis pagus, III, 138, 78.
- Pitye, Cariæ opp., IV, 134, 6.
- Placentiam (ad) Marcomanni contra Aurelianum imp. pugnant, III, 197, 10. Placentini: Cornelius. Glaucius. Vetusius. Licinnius. Marcellus. T. Numerius. T. Petronius. M. Terentius Albus. M. Antonius. M. Talpius Vitalis. C. Vatus Tertius, q. v.
- Placidia, soror Honorii, ab Alaricho captiva abducitur, IV, 58. Eam reddi Honorio jubet Adaulphus; non statim obtemperat Alarichus, IV, 61, 20. Placidia cum Adaulpho nuptiæ in Narbone urbe, IV, 62, 24. Adaulpho parit Theodosium, qui infans adhuc moritur. Moriens Adaulphus imperat, ut P. Honorio reddatur. Contra Singericum, Adaulpho in imp. succedens, summis eam contumeliis afficit, IV, 63, 26. Ab Valia restituitur Honorio fratri, IV, 64, 31. Libanium magum occidi jubet (421), IV, 66, 38. Invita nubit Constantio (417), cui Honoriam et Valentinianum parit, IV, 65, 34. 59. 8. 615, 201, § 3. Post mortem Constantii nimiam colit cum Honorio familiaritatem, IV, 66, 39. Amor ille Honorii, opera et studio Spadusæ et Elpidiæ nutricis et Leontii curatoris, in odium vertit; Placidia Ravenna pulsa Constantinopolim ablegatur (423), IV, 66, 40. Constantinopoli a Theodosio II in Italiam contra Joannem tyrannum dimittitur cum Valentiniano f., cui submissus est exercitus; cæso Joanne, Placidia Ravennam ingreditur, IV, 68, 46.
- Placidia junior, Valentiniani III et Eudoxiæ f., apud Genserichum degit captiva; reposita eam Marcianus, IV, 101, 24. A Gensericho dimissa nubit Olybrio, IV, 104, 29.
- Placitus in aula Theodosii, IV, 612, 192.
- Placius Mysiæ mons, sub quo Thebe Placia, II, 239, 11.
- Planciæ petrae in freto Siculo, IV, 473.
- Plango, Milesia meretrix, IV, 452.
- Plangon Eleus, plangonii unguenti inventor, II, 630, 23. III, 134, 64.
- Plarassenses in Caria, IV, 311, 8.
- Plateas post Deucalionis diluvium novis colonis ex Argis frequentavit Polybus, bovem sequens sec. Polyidis oraculum; hinc Bucerais fons Plateis, III, 575, 18 a. Val Tanagra Plateas ducens; urbis descriptio; incolarum indoles, II, 257, 11. Plateenses num in stoa Pœcile Athenis picti, II, 621, 8. Plateas, ἀλαζονείας sedes, II, 260, 25. Plateenses: Aristion, Daimachus, Psaon, q. v.
- Plathane, Hippie Elei uxor, quam viduam Isocrates duxit, II, 59 b, not.
- Plato, Perictiones et Aristonis, vel, sicuti credebant, Apollinis filius, II, 316, 43; in Ægina in Phidiadæ domo natus est, III, 580, 23. Collytensis pago erat, IV, 306. Ejus magistri Dionysius et Aristot.; unde Plato dictus sit, III, 243, 143. 4, 13; ludis Isthmiis luctatur, II, 243, 24; ludis Olympicis, III, 5, 14. Dionem in Sicilia convenit, III, 5, 14; ter militavit, ad Tanagram, ad Corinthum, ad Delium, II, 282, 32. Ejus Πολιτεία tota fere in Protagoræ Ἀναλογίαις, II, 282, 37. Contra absentem ἢ Περίπατος peregrinos homines excitat, II, 282, 35. Ejus opera Philippus Amyntæ f. regnum adeptus, IV, 357, 1. A Dionysio traditur Pollidi venundandus; ab hoc in Æginam abducitur, III, 581, 24. 578, 6. Ejus statuam in Academia posuit Mithridates Persa, III, 578, 7; a Pythagoro reorum consortio exclusus est, III, 6, 20. Dioni mandat ut Pythagoricos libros a Philolao emat, III, 163, 16. Leges scribere Megalopolitanis etsi rogatus noluit, III, 521, 8. Quando sit mortuus, III, 4, 12. 43, 33. 579, 12; pediculari morbo obiit, IV, 454, 2. De ejus vita, ingenio, philosophia, IV, 172, 53. Platonis de Chæriilo et Antimacho judicium, II, 485, 65, 67. Parum aptus ad judicandos poetas, II, 485, 67. Ejus malevolentia, IV, 412, 1; primus argumentationem per interrogationes introduxit, III, 580, 20. Platonis dicta, II, 196, 7. III, 48, 53. Platonis dialogi genuini 56 numero, III, 580, 21. Platonis dialogi adulterini, III, 579, 13. Phædrus, scriptum juvenile, II, 243, 25. E Philolai scripto in Sicilia emto Timeum suum transcripsit, III, 42, 25; multa ex Epicharmo mutuata est, IV, 297, 7. Sophronis mimos diligenter lecitavit, II, 480, 45. Critoni sermones tribuit, qui fuerunt Æschinis, II, 490, 2. Democriti commentarios comburere voluit; ne id fieret, quoniam impediverint, II, 290, 83. Platonem Demosthenes audiit, III, 117, 9. 49, 60; Clearchus, Heracleæ tyrannus, III, 526, 1; Lasthenia et Axiothea, II, 243, 26.
- Plato comicus laudatur, II, 353, 1. Ejus Cleophon fab. sub Callia archonte scenæ commissa, II, 248, 42.
- Plato, caudidicus celebris, Gerasenus, III, 575, 17.
- Plato quidam prædotoriba, II, 282, 34.
- Plautianus præfectus Severi imp. jussu occisus, IV, 588, 130.
- Pleiades unde nominatæ, III, 156, 42.
- Pleione, Oceani f.; ejus ex Atlante filia, III, 156, 42.
- Plesirrhous Thessalus, Herodoti amasius, IV, 277, 1.
- Pleuron, Ætoli f., a quo Pleuron urbs nominata est, pater Curetis et Calydonis, II, 442, 8.
- Pleuron, Ætoliæ urbs, a Pleurone vocatur, II, 442, 8. IV, 315, 8.
- Plinthas, e Scythia oriundus, consul an. 419, Singilachum necessarium cum Esia ad Ruam Hunnum mittit; mox ipse cum Dionysio ad Attilam legatus proficiscitur (433), IV, 71, 1. Epigenem sibi adjungit, *ib.* Ejus gener Armatius, IV, 93, 14.
- Plinthine, Ægypti urbs, ubi vitis primum exstitit, IV, 391.
- Plisthenes (aliis Nicostratus), Menelai et Helenæ f., III, 340, 18.
- Πλωτες pisces, III, 140, 82.
- Pluto, i. q. Axiocersus Cabirus, III, 154, 27; i. q. Sarapis Ægyptiorum, II, 198 a. Plutonis pellex Mentha, IV, 334, 6. Plutonis colossus, Sinope Alexandriam translatus, ubi Sarapidis nomen invenit, II, 614, 78. Pluto Arimanius Persarum, III, 53, 78. Pluto apud Phœnices Muth, III, 569, 24.
- Plutonis insula in mari Atlantico, IV, 443, 1.
- Plutus, Jasionis f., IV, 471.
- Plutus et Jovis filius Tantalus, III, 305, 20.
- Pluvia ærea, III, 323, 10.
- Pnytagoras muneribus ab Alexandro M. post Tyri expugnationem honoratus, II, 472, 12.
- Ποδάγρα Ἀρτεμις, II, 628, 14.
- Podalirius, Æsculapii et Epiones f., IV, 324, 22.
- Pœas, Crœsi f., Carani pater, III, 690.
- Pœcile Athenis, IV, 450, 5.
- Pœcile stoa Sicylene, a quonam ædificata, III, 120, 14.
- Pœmen, Dardanidis et Herculis f., a quo Pœmen prope Heracleam locus vocatus est, II, 348, 1.
- Polemarchorum porticus Phliunte, III, 133, 58.
- Πολέμαρχος. V. Archon.
- Polemarchus Locrus perjurus; pœnam quomodo dederit, II, 221, 30.
- Polemo Iliensis, Periegetes, III, 108.

- Polemo Atheniensis philos, II, 79. Ejus et Cratetis amicitia, IV, 167, 38.
- Πωληταὶ καὶ πωλητήριον, II, 122, 51.
- Πολιτεία, carmen Chrysoconi, quod vulgo Epicharmo tribuitur, II, 289, 80.
- Πολιτοφύλακες Larissæ, II, 152, 151.
- Polium, Troadis opp., 370, 21.
- Polla Donata, e Bononia longæva, III, 609, 2.
- Pollia Polla, Spurius f., ex Ætosia urbe longæva, III, 608, 29.
- Pollis Argivus, Syracusarum rex, Bibliam vitem ex Italia in Siciliam transtulit. Hinc Pollium vinum, II, 15, 7. II, 136, 95.
- Pollis Lacedæmonius Dionysii jussu Platonem vendit; a Charandro accusatus absolvitur, III, 581, 24; in undis perit, III, 578, 6.
- Pollux Amycum pugilatu vincit, II, 19, 9.
- Polymbria. V. Poltys.
- Poltys, Polymbriæ conditor, III, 379, 45.
- Polus Ægineta, histrio, Archiæ Thuriæ discipulus, II, 368, 18.
- Polyænus Sardinus et Atheniensis, III, 522.
- Polyanthus, Cyrenæus, hist., IV, 479.
- Polyarches. V. Dardanus.
- Polyarchus Halicarnassensis, Panyasis pater, II, 482, 57.
- Polyarchus ὁ ἠδουπαθής, a Dionysio juniore legatus mittitur Tarentum, ubi cum Archyta obambulans voluptatem sectandam esse demonstrare studet, II, 276, 15.
- Polybias, Naclidis pater, III, 193, 6.
- Polybios. Contra eum disputat Posidonius de zonis terræ quinque, III, 277 sqq.
- Polybus, Glauci pater, Mercurii et Eubææ f., III, 202, 6. Corinthi Œdipum educat, III, 366, 15.
- Polybus Argivus Platæas colonis frequentat; datum ei oraculum, III, 575, 18 a.
- Polycaste, Nestoris filia, Telemachi uxor, Perseptolis mater, II, 147, 130.
- Polycharmus Naucratica, historicus, IV, 479.
- Polycles Naxius, Polycrites pater, IV, 303.
- Polycletus Larissæus, pater Olympiadis, quæ Demetrio τῷ καλοῦ peperit Antigonom Dostonem, III, 703, 1.
- Polycrates Samius tyrannus, III, 105, 2. Multis e civitatibus Samum ornat; ejus liberalitas; naues construxit, quæ Samiæ appelluntur. Anacreontis poetæ in amando puero rivalis, IV, 299, 2. Opera publica fecit ex bonis, quibus cives spoliaverat, II, 160, 180. Militum bello cæsorum matres ditioribus alendis tradidit; hinc proverbium, II, 481, 49. Ejus tyrannidem aversatus Pythagoras patriam relinquit, II, 272, 4; tyranni luxus, II, 333, 2; omne genus mollitiei Lydorum æmulatur, II, 310, 22. De cruce depositus in sandapila deportatus est, II, 56, 12.
- Polycrates, Atheniensis, Zoili magister, II, 85 a. Ejus in Socratem oratio spuria, III, 578, 5; orationem scripsit, quam contra Socratem in judicio dixit Polyeuctus, III, 583, 38. Cf. III, 43, 32.
- Polycrates historicus, IV, 480.
- Polycrita, virgo Naxia, quomodo patriam a Milesiorum et Erythræorum copiis obsessam liberaverit, II, 156, 168. IV, 26, 1.
- Polycritus, Ætolarchus, e Loeride hermæphroditum infan-tem genuit. E sepulcro exurgens eum auferit et devorat, III, 613, 31.
- Polydamna, uxor Thonis sive Thumis, regis Ægypti, IV, 485, 2.
- Polydorus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Polydorus, Pelei ex Eurydice vel Antigona vel Laodamia f., IV, 506, 3.
- Polydorus Teius, medicus, Antipatri convictu utitur, IV, 357, 7.
- Polyeuctus Achæus, Cænonæ imitator, II, 283, 53.
- Polyeuctus Socratis accusator, III, 43, 32; orationem a Poly-lycrate scriptam in judicio dixit, III, 583, 38.
- Polyeuctum Atheniensem oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Polygnotus Thasius, Aglaophonis f., cur civitate ab Athen. donatus sit, III, 481, 71. Cf. II, 182, 257.
- Polygnotus historicus, IV, 481.
- Polyidus vates, III, 575, 18 a. Cærani f.; ejus ex Eury-damia liberi, IV, 638 a.
- Polymele Æsoni Jasonem parit, III, 302, 3.
- Polymele, Pelei f., Menætio Patroclum parit, IV, 477, 2.
- Polymele, Actoris f., uxor Pelei, IV, 505, 2.
- Polymnastus, Philiæus, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
- Polymnestor Milesius Olympionica, cursu leporem asse-ctus, IV, 540, 27.
- Polymnestus, pater Euphorionis, III, 71.
- Polymnia, Orphei mater, III, 303, 8.
- Polynices ad Adrastum venit, III, 157, 48. Eriphylen sibi conciliat dato monii, III, 305, 23.
- Polypemon, Scironis latronis pater, IV, 514.
- Polypheme, Autolyçi f., Jasonis mater, II, 37, 37.
- Polyphemus, Argonauta, Neptuni f.; IV, 498, 10. Hylam amat, IV, 498, 9; in Mysia relictus Cium condit; contra Chalybes pugnans perit, II, 380, 18. IV, 346.
- Polyphemus Galatææ in Ætna fanum consecrat, II, 479, 43. Siciliæ regulus, frater Cyclopi, IV, 551, 24.
- Polypi natura, II, 318, 47; sanctus apud Trezenios, *ibid.*
- Polysperchon in Cassandri gratiam interfecit Herculem, Alexandri M. filium, III, 697, 2. Ejus mores, II, 476, 29.
- Polystephanus urbs, postea Præneste, III, 633, 3.
- Polystratus, ex Ægypto Letopolita, IV, 310.
- Polytecus, Chiorum tyrannus, IV, 431.
- Polyxenus sophista; ejus τρέτος ἄνθρωπος, II, 300, 24.
- Polyxo, Hyas, III, 304, 19.
- Polyzelus, Messenius, Ibyci pater, II, 12 a.
- Polyzelus Rhodius, hist., IV, 481.
- Pometianæ manubiæ, III, 89, 10.
- Pomonius (M.) Severus e Tannetana urbe longævus, III, 609, 2.
- Pompejopolitanus, Crepereius Calpurnianus, *q. v.*
- Pompejus magnus. Ejus pater homo perditus, III, 200, 5. A Lucullo ad persequendum Mithridatem mittitur, III, 549, 45. Mithridatis literas secretas invenit, III, 314, 1. Cur in Ægyptum mitti cuperet ad reconciliandum Alexan-drinis Ptolemæum Auletem, III, 322, 6. Ejus contra Judæos res gestæ, III, 418, 87. In Syria a Judæis et Ægyptiis per legatos ei oblata munera, III, 493, 11. Pecunia ab Antiochenis accepta, Antiochum Asiaticum, regnum Syriæ sibi petentem, neglexit, III, 716, 26.
- Pompejus (Cn.) Gallus, consul (49 p. C.), III, 622, 51.
- Pompholyge Oceano Asiam et Libyam parit, II, 349, 1.
- Pompilus ab Apolline in piscem cognominem transforma-tur, III, 313.
- Πομπύλος, piscis sacer, II, 43 b.
- Pompusius (C.) Montianus, longævus, III, 609, 2.
- Pompylus, Theophrasti servus, philosophus, IV, 455, 5.
- Pontus in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
- Pontus Euxinus Hyrcano mari æqualis, II, 444, 7; ad ejus oram dextram populos subactos transtulit Nabucodro-sorus, IV, 283, 8. 284, 10.
- Porcia, M. Bruti uxoris, nex, III, 419, 90.
- Porcius Cato ab Acilio Glabrione consule post pugnam ad Thermopylas contra Antiochum commissam, victoriæ nuntius Romam mittitur, III, 616, 32.

- Πορφυράφοι, III, 120, 16.
 Porphyrio avis, III, 133, 59.
 Porphyrius Tyrius, scriptor, III, 688.
 Porsenna, Etruscorum rex, et Mucius Scævola, IV, 320, 2. 517, 4.
 Portensius (C.) Fronto, Bononiensis, III, 608, 29.
 Porus Indiae rex, III, 668, 1; ab elephantem vocem edente monetur, ne contra Alexandrum M. arma moveat, IV, 388, 8. Ad Augustum legatos mittit, III, 419, 91.
 Posidippus comicus laudatur, II, 257, § 11. 264, 7.
 Posidippus historicus, IV, 483.
 Posidoniate in Tyrrenorum aut Romanorum barbariem delapsi, unum tamen adhuc festum Græcanicum in Græcæ ipsorum originis memoriam celebrant, II, 291, 90.
 Posidonius, pater Acheloi, III, 631, 8.
 Posidonius Alexandrinus, III, 249, 172.
 Posidonius Olbiopolita, III, 250.
 Posidonius Apamensis vel Rhodius, phil. et hist., III, 245 sqq.
 Possis Magnus, scriptor, IV, 483.
 Postumii Megelli consulis (294 a. C.) res gestæ, III, 90, 14.
 Postumius (A.) Albinus, historicus, III, 173.
 Postumus (*M. Cassianus Latinus Postumus*), qui in Gallia purpura potitus est (261), quid Gallieni legatis responderit, IV, 194, 6.
 Potagogides Hieronis tyranni, II, 171, 221.
 Potamitis, e. g. Aeria.
 Potamius quaestor ab Honorio legatus ad Attalum mittitur, IV, 59, 13.
 Potamo Mytilenæus, Lesbonaectis f., III, 505; Tiberii imp. familiaris, IV, 174, 55.
 Potamogallitæ in Phrygia, III, 233, 47. Potamogalleni, III, 202, 5.
 Πόθος, Cupido, in Phœnicum mythologia, III, 568, 20.
 Πουθιαίτις, panis Persicus, II, 92, 14.
 Potidæam coloniam ducens Enagoras perit, III, 393, 60.
 Potnia, Bœotiae urbs, Glauci patria, III, 301, 1. Potniorum fons, IV, 436, 6.
 Præneste urbs, olim Polystephanus, III, 633, 3; unde nomen habeat, IV, 531, 2; a Telegono condita, IV, 330, 2.
 Prænestes, Latini f., Ulyssis nepos, IV, 531, 2.
 Pramnii scopulus et Pramnium vinum in Icaro insula, IV, 493, 2. 404, 2.
 Prasii, gens Indica; ejus instituta, III, 464, 146. IV, 288, 1; regionis ejus bestiae, ebenus, lapides esculenti, II, 410, 10 sqq. Prasiorum rex Sandrocottus, II, 397 a.
 Prasmus, Crætæ urbs, IV, 507, 12.
 Pratinas poeta, II, 287, 73.
 Pravius vel Praviles, Phaxiae f., Scotussæus, Thessalorum praetor (189 a. B.), III, 704, 2.
 Praxagoras Atheniensis, hist., IV, 2.
 Praxander e Lacedæmonia in Cyprum venit, III, 31, 12.
 Praxidamas musicus; de eo vel contra eum scripsisse videtur Aristoxenus in Πραξιδαμαντιός, II, 284, 51.
 Praxidamus, Ol. 249 Olympionica, III, 674, 16 a.
 Praxidica sive Ogygia, Tremili patris uxor, 4 filiorum mater, III, 236, 84. 235, 75. Cf. voc. seq.
 Praxidicæ deæ et Ogygis filiae: Alalcomenia, Thelxinia, Aulis, IV, 394, 3; vel Soteris et Praxidices filiae, Virtus et Concordia, III, 152, 17. Praxidices deæ nonnisi caput consecrare solebant, *ib.*
Praxilla Adonide stupidior, proverb., III, 147, 100.
 Praxion historicus, IV, 483.
 Praxiphanes, gramm., II, 12 a.
 Praxiteles Cnidiae Veneris statuam ad formam Cratinea meretricis effinxit, IV, 482.
 Praxionidas, Iphiti p., III, 603, 1.
 Presbon, Phrixi filius, III, 405, 5.
 Priamus, Trojanorum rex, filius Zeuxippæ vel Strymús vel Thoasæ, IV, 491, 6. Ad Davidem legatos mittit, IV, 550, 24. Ejus ad Teutamum Assyriorum regem literæ, III, 626.
 Priapis, Pheretis filia, Menætio Patroclum parit, IV, 477, 2.
 Priapus, Mysiæ urbs; ab ea Troas regio incipit, II, 65, 2.
 Priapus s. Priepus, de sole allegorice intelligendus, III, 592, 32. Priapus hermaphrodita, III; 155, 35.
 Priene, Thebanorum colonia, IV, 473, 5. Prienses Samios clade afficiunt; septennio post ipsi a Milesiis prope Δρῶν locum clade afficiunt (τὸ περὶ Δρῶν σκότος); Biantem ad Samios legatum mittunt, II, 160, 179. Prienses post prælium ad Quercum commissum, fines ditionis Samiorum constituentes, Carium et Dryusam et proximam his regionem Samiis concedunt; Lysimachi temporibus de Batinete regione cum iisdem Samiis litigant. Postea nova exstitit de iisdem regionibus contentio, II, 336, 6. Priensibus Miletum vel Samum prodit Cilliphon, II, 334, 1. Prienses: Bias, Myron, Palæphatus, Salarus, *q. v.*
 Prima vel Primis, ultimum olim Thebaidis oppidum, postea in Blemmyarum potestate, IV, 66, 37. III, 478, 42.
 Primutus (*Promotus*), praefectus Norici, legatus imperii occid. ad Attilam, IV, 84.
 Prinas, Indiae fluvius, II, 414, 18.
 Priolaum, Tityæ f., cantilenis lugent Mariandyni, IV, 353, 4. III, 14, 9.
 Priscus, dux copiarum, Philippopoli a Gothis obsidione inclusus. Ad eum Decii imperatoris literæ, III, 676, 19.
 Priscus philosophus (Juliani in exp. Persica comes), IV, 21, 19.
 Priscus philos. in tumultu Gothico, Allaricho per Thermopylas in Græciam irrupente, periit, IV, 43, 65.
 Priscus Panites, historicus, Maximinum in legatione ad Attilam comitatur. Quid in ea egerit, IV, 78 sqq.
 Proeresius, Eunapii magister, in quem infensor erat Julianus imp., III, 24, 25.
 Probus imp. a Martiniano incitatur, ut arma moveat contra Carum rebellem (282), IV, 198, 11. Cf. de Probi rebus, IV, 13, 3. 600, 158 sqq.
 Probus, Olybrii f., vir ditissimus, IV, 67, 44.
 Προχεροτοῖνα ὄστραφορίας, II, 116, 32.
 Prochyta insula unde nomen habeat, III, 97, 1.
 Proconnesus, insula Cyzicena, IV, 392, 1; a cervis nomen habet, IV, 395, 12. Proconnesus lapis erat, quem Rhea Jovis loco devorandum Saturno dedit, IV, 290, 7. Proconnesum fugit Miletus, III, 396, 63. Proconnesii: Aristeas, Bion, Deiochus, *q. v.*
 Procles, Aristodemi f., Sai p., III, 603, 1.
 Procles Epidaurius, Melissa pater, IV, 487, 6.
 Procles, Xenocratis disc., περὶ ἑορτῶν scripsit, II, 342 *not.*
 Procles Carthaginiensis, hist., IV, 483.
 Procles archon, IV, 287, 1.
 Procli philosophi discipulus Pamprepus Thebæus, IV, 131, 20.
 Προκλίνα quid?, IV, 360, 3.
 Procopius, Juliano in exp. Persica dux cop., IV, 4. Juliani propinquis, contra Valentem rebellat; Heraclius cynicus eum forti animo esse jubet, IV, 26, 31 et 32. Ad Thyatira praelio commisso, agræ Hormisdam, Procopii duces, vincunt copiae imperatoris, IV, 27, 34. Procopius rebellis Gothorum auxilium petiverat; qui rebus jam confectis advenerunt, IV, 28, 37.
 Procopius, Anthemii f., cum Marciano fratre contra Zenonem rebellans, victus ad Theuderichum Triarii f. in Thraciam fugit, IV, 137, 1. 619, 211 § 3 sqq. Zenon eum

- tradi sibi postulat; at non obtemperat Theuderichus, IV, 131, 19.
- Procopius historicus. De eo Menandri vox, IV, 238, 35 a.
- Procris, a Cephalo invito necata, III, 309, 5.
- Proculus, Tatiani f., praefectus urbanus, a Rufino in carcerem conicitur, IV, 40, 59.
- Prodicus sophista, II, 59 a.
- Πρόεδροι τῶν πρυτάνεων ap. Athen., II, 112, 22 et 23.
- Proetus, Sthenobœæ vel Antææ maritus, Bellerophontem ad Jobatem in Lyciam misit, II, *præf.* p. vii. III, 303, 11, 549, 21. Crimine vacuum esse Bellerophontem comperit, III, 367, 16. Præti filias sanavit Æsculapius, IV, 479.
- Prolyte, Agesilai regis f., II, 240, 17.
- Προμάχια, festum Lacedæm., II, 626, 4.
- Promachus, Psophidis f., III, 638, 7.
- Promalanges, *κολάκων* in Cypro genus, II, 311, 25.
- Promathidas Heracleota historicus, III, 201.
- Promathion historicus, III, 202.
- Promedon Naxius, Nearam Milesiam adulterans et Naxum abducens, causa fuit belli inter Naxios et Milesios gesti, II, 156, 168 b.
- Promethea, festum Athen., III, 117, 6.
- Promethei fabula quid significet, II, 292, 92. Prometheus vincitur, quod Minervæ amore captus erat, II, 474, 19.
- Prometheus, rex Scytharum, regione ob Aquilæ fluvii inundationem submersa, a Scythis fame pressis in vincula conicitur; ab Hercule, Aquilam fluvium avertente, liberatur, II, 34, 23. IV, 295, 6. Prometheus, literarum inventor, II, 3 a. Quando vixerit, IV, 547, 13. Prometheus in Academia Athen., III, 341, 24.
- Prometheus; sic Achilles cognominabatur, IV, 337, 1.
- Prometheus Cumanus mille viris remp. administrandam tradidit, II, 217, 11, 6.
- Promnesus, Cephallenæ tyrannus, immitis homo; ejus leges; ab Antenore occiditur, II, 222, 32.
- Pron, Argolidis promontorium, III, 24, 3.
- Pronæ Minerva ap. Delphos, IV, 506, 7.
- Pronapidas, Homeri magister; ejus ætas, II, 10, 10.
- Pronomus tibicen, Alcibiadis magister, II, 486, 70.
- Prophthasia, Drangenzæ urbs, olim Phrada, III, 643, 32.
- Propis, Rhodius citharædus, II, 319, 50.
- Propylæa Athen. quinquennio absoluta; in ea impensa 2012 talenta; eorum architecti, IV, 425, 1.
- Propylus, Heracleota, Brithagoræ patris comes, III, 557, 60.
- Prosa oratione qui primi libros condiderint, II, 2 a. Proseæ orationis apud antiquissimos scriptores indoles, II, 2 b.
- Prosa, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Προσέληνοι, Arcades, II, 133, 89. III, 150, 4. 325, 4.
- Proselenus, Arcadam rex, III, 150, 4.
- Proserpina, e. q. Axiocersa in Cabiris, 154, 27. Proserpinæ opus, Besbicus insula, IV, 288, 1. Ubiam a Plutone rapta sit, IV, 377. Κάρεα, ludi Arcadici, III, 123, 25.
- Προσωπούττα, vas, III, 146, 94.
- Προσυμναία Juno in Argolide, IV, 292, 3. 522, 1.
- Protagoras sophista, II, 59 a. Mæandri vel Artemonis f., II, 90, 6. Democritum audivit; σοφία appellabatur, III, 583, 36. Ejus cum Pericle disputationes ineptæ, II, 56, 11. Protagoræ in Ἀντιλογοικῆς tota fere est Platonis Πολυτεία, II, 282, 33.
- Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
- Protarchus Trallianus, hist., IV, 485.
- Proterius Alexandrinum episcopatum synodi suffragio sortitur, dum alii Dioscorum requirebant; hinc orta seditio, IV, 101, 22.
- Proterius e Cephallenia oriundus philos., quando perierit (an. 306), IV, 43, 65.
- Protesilaus e Phylace Thessaliæ copias contra Trojam duxit, II, 254, 2. Ejus custos Dardanus Thessalus, II, 301, 40.
- Proteus pater esse credebatur Apollonii Tyanei, IV, 155, 1.
- Protophonia, Opuntis f., e Jove mater Locri, II, 145, 118.
- Protonachus, frater Byzantiorum, contra Thraces feliciter res gessit, IV, 152, 31.
- Protonoe, Dysaulæ et Baubonis f., II, 339, 3. III, 302, 6.
- Protus Massiliensis, Nani pater. Ab eo Protiadarum gens Massiliæ, II, 176, 239.
- Προξένων δίκαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
- Proverbia, II, 32, 13. 90, 4. 98 a. 130, 87. 131, 88. 143, 110. 149, 139. 150, 143. 155, 167. 159, 176. 160, 179. 160, 181. 163, 193. 165, 200. 166, 206. 184, 265. 188, 280. 215, 10. 223, 38. 234. 235, 6. 250, 50 sq. 288, 77. 305, 5. 317, 44 a. 318, 46. 319, 48 sqq. 348, 7. 481, 49. 487. 76 et 80. III, 72, 6. 124, 30. 136, 73. 147, 100. 148, 101. 150, 3. 156, 43. 157, 49. 206, 10. 266, 39. 309, 19 sq. 326, 30 sqq. 339, 14. 515, 28. 524, 2. 644, 48. IV, 69, 394, 5. 448, 8. 507, 13.
- Prusia urbs, olim Cius (Cierus), a Rom. in bello Mithr. capitur, III, 540, 27. 547, 41.
- Prusias, Ziela f., rex Bithyniæ, a Philippo V Apameam accepit, III, 51, 72. Heracliensibus ademit Tium et Cierum (quam Prusiam de se nuncupat); deinde ipsam Heracleam oppugnat; crure fracto, obsidionem solvit, et non multis annis post moritur, III, 340, 27.
- Prusias ó μονόδους (Prusias τοῦ κωνηγοῦ f.), III, 600, 75.
- Prusias, poculi genus, a Prusia nomen habet, IV, 461, 1.
- Πρύλλης saltatio, II, 166, 205.
- Prytanum ἐπιστάται, III, 635, 2.
- Prytanis, Eurypontis f., Lycurgi pater, III, 603, 1.
- Prusias, peripateticus, Euphorionis magister, III, 71. IV, 417, 21.
- Psalterium Alexander Cytherius perfectius reddidit et in Ephesie Dianæ templo dedicavit, III, 462, 77.
- Psamathe Nereis Æaco Phocum parit, III, 33, 35.
- Psammetiche vel Psammitte, insula ad Delum, unde nomen accepit, IV, 591, 2.
- Psammetichus, Gorgi f., Periandro in Corinthiorum tyrannide succedit (assumpto nomine Cypseli), II, 140, 102 a. III, 394, 60. Ejus nex, *ib.*
- Psammetichus, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 4), II, 593. IV, 333, 2. Nili fontes investigaturus, pueros ἐχθροφάγους aluit, II, 325, 74.
- Psamms, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 3), II, 592.
- Psammuthis, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 6), II, 593.
- Psammuthis, Mendesium, rex Æg. (dyn. XXIX, 3), II, 597.
- Psaon Plataensis, hist., III, 198.
- Psaphidæ in Attica, II, 256, § 6.
- Psebo, Æthiopiæ regio, II, 98, 4.
- Ψῆφοι judicum Athen., II, 118, 36, 37.
- Ψευδεγγραφῆς γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.
- Ψευδοκλητείας γραφαί ad Thesmothetas pertinent, II, 116, 31.
- Ψευδομαρτυρίων τῶν ἐξ Ἀρεοπαγίου δίκαι Thesmothetas introducunt, II, 116, 31.
- Pseudophilippus, olim Andriscus (quem vide), Macedonia regnum sibi vindicaturus, primum a Macedonibus repellitur, mox urbibus eorum potitur, II, *præf.* xv, 16; exercitus ducem constituit Telemem; quo ad Romanos deficiente, uxorem ejus necat, II, *præfat.* xv, 18. Cf. III, 702, 13.
- Psillius fl., inter Thyniam et Bithyniam, IV, 354, 4; ad quem Rhebantia regio, III, 594, 41.
- Psimada, Isauriæ opp., IV, 134, 5.

- Psinaches Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 6), II, 590.
 Psinaphus, Ægypti opp., III, 237, 110.
 Psittace, urbs ad Tigrim, III, 656.
 Psittacus avis, IV, 65, 36.
 Psophis, Ecephronis et Promachi mater, III, 638, 7.
 Psophis, Arcadiæ urbs, olim Phegea, III, 638, 7.
 Psusennes, Æg. rex (dyn. XXI, 2), II, 590.
 Psusennes Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 7), II, 590.
 Psychia, vetus Amorgi nomen, III, 379, 47.
 Psycerius, Thraciæ locus, unde nomen habeat, IV, 313.
 Psylli in Libya anguim morsibus quomodo medeantur, II, 382, 3. Gentis historia, III, 197, 20.
 Psyllus, a quo Psyllorum gens, Amphithemis f., IV, 294, 1. II, 197, 20.
 Pteemphanæ, Æthiopiæ gens, canem pro rege habent, IV, 333, 1 et 2.
 Pteleæ (aliis Pteleum), una ex quattuor Doridis urbibus, II, 239, 12.
 Pterelaus, Hippothoes et Neptuni f., pater Teleboæ et Taphi, II, 28, 1. Sec. nonnullos Pherelaus filius fuit Teleboæ, *ibid.* et II, 67, 1.
 Ptolemais, Phœniciæ urbs, olim Ace, III, 633, 5. 644, 40. Prope eam Tryphon Sarpedonem vincit, III, 254, 10.
 Ptolemæus Alorites post Alexandrum II in Macedonia regnat annis tribus, III, 691.
 Ptolemæus I Lagi, num Mallensi pugnae interfuerit, III, 321, 1. Ægyptum et Libyam obtinet; vicarius ei adiungitur Cleomenes, III, 668, 1. Ptolemæi I Soteris regni tempus, III, 719, 1. Hierosolymis potitur, III, 197, 19. Judæos multos Alexandriam transducit, inter eosque Ezechiam sacerdotem, II, 393, 14. Demetrium Poliorcetem ad Gazam prælio vincit. Seleucum in Syriæ regnum evehit, III, 707, 4. II, 393, 14. Pæane a Rhodiis celebratur, III, 410, 1. Demetrius Phalereus eum prohibere voluit, ne filio Philadelpho regno cederet, III, 170, 10. Idem suadet ut regnum impertiretur filiis ex Eurydice susceptis; at non obsecundat rex, III, 47, 50. Ptolemæus ex Eurydice, Antipatri filia, genuit Ptolemæum Ceranum, III, 699, 5. 696, 6. Ejus filiam Lysandram ducit Alexander Cassandri filius, III, 695, 3. 698, 3. Primus navem 12 ordinum extruxit, III, 33, 29. Plutonis colossus Sinope Alexandriam transferendum curat, II, 614, 78. Apud eum versabantur Hecataeus Abderita, II, 384 a, et Diogenes Iasensis, IV, 161, 16. Stilponem magni fecit, IV, 171, 61.
 Ptolemæus Ptolemæi Lagi et Eurydices f., Cerannus, frater Arsinoes, Agathoclem, Lysimachi f., e medio tollit, III, 532, 8. Post mortem Lysimachi ap. Seleucum magno in honore est; benefactorem hunc interficit; copiis ejus potitus in Macedoniam transiit, victoque Antigono, regnum adeptus est, III, 533, 11. 13. III, 699, 5. 696, 6, 703, 1. Arsinoen sororem ducit, ejus ex Lysimacho liberos trucidat, mox ipsam regno pellit, denique prælio contra Gallos captus et discerptus est, III, 534, 14.
 Ptolemæus II Philadelphus, cum patre annis duobus, post eum annis triginta octo regnat, III, 719, 1. Philadelphus (Tryphon, III, 710, 9) Ephesum in potestate habet, III, 710, 8. Syriæ regiones cum Damasco occupat, Orthosiamque obsidione cingit, 710, 9; inter tutores est filiorum Nicomedis, III, 537, 22. Heracliensibus triticum mittit, et Herculis templum in arce eis extruxit, III, 538, 25. Ejus copia a Gallis Mithridatis et Ariobarzani sociis in Asia clade afficiuntur, IV, 312, 13; primus Troglodyticen excussit; Arsinoen urbem de sororis nomine, et præterfluentem fluvium de se Ptolemæum appellavit, III, 471, 41. Ejus sororem (III, 238, 19) Arsinoen ducit Lysimachus, III, 530, 4; parentibus et Arsi-
 noæ et Philoteræ sororibus templum ædificavit, II, 374, 15; in sororis maritum dicerium Sotadis, qui propterea in mare demergitur a duce Ptolemæi Patrocolo, IV, 416, 12. Ptolemæi amasie: Didyme, Belisfiche, Agathoclea, Stratonicæ, Myrtium, III, 186, 4. Ejus pincerna, Clino puella, III, 67, 3; quomodo Pt. Sosibium grammaticum luserit, II, 629, 21. Ejus navium numerus, III, 55, 1. Primus navem 30 ordinum construxit, III, 33, 29. Obeliscum a Nectanebo excisum Alexandriam per Satyrum architectum devehendam curavit, III, 65, 2. Ptolemæi Philadelphipompa ingentesque divitiæ describuntur, III, 58, 2. Ejus elephas longævus, III, 474, 30. Ad Ptolemæum picturas et Græcia misit Aratus, III, 120, 17.
 Ptolemæus III Evergetes 25 annis regnat (247-223), III, 719, 1. Panareto homunculo 12 quotannis talenta dedit, III, 141, 84. Ejus assentator Callicrates, III, 19, 2.
 Ptolemæus IV Philopator 17 annis regnat (222-206), III, 719, 1; victo Antiocho, quattuor elephantes immolat; deinde, tamquam piaculo commisso, quattuor æreos elephantes pro occisis ponit, III, 474, 32; ordinum 40 navem construxit; ejus descriptio, III, 55, 1. Thalamegus navis ejusdem, *ib.* Ejus stirps a Baccho deducitur, III, 165, 21. Bacchica nomina tribubus Alexandriæ indidit, III, 164, 21. Ejus *γελοιασταί*, III, 67, 2. Arsinoe uxore neglecta, totus se dedit Agathocleæ, IV, 558, 54. Ptolemæi Philopatoris et Arsinoes mors solenniter coram populo nuntiatur, fictumque regis testamentum recitatur ab Agathocle et Sosibio, II, *præf.* p. xxvii.
 Ptolemæus V Epiphanes 24 annis regnat (205-182), II, 719, 1. Pueri tutelam fraude sibi vindicant Agathocles et Sosibius, II, *præf.* p. xxviii; ab Cœnanthe et Agathoclea, Agathoclis matre et sorore, educatur, *ib.* p. xxviii. Ejus dux Scopas ad Panium montem in Cœlesyria ab Antiocho M. prælio vincitur, III, 180.
 Ptolemæus VI Philometor annis 36 regnat, ac primum quidem solus annis undecim (181-171), deinde una cum fratre Ptolemæo VII annis sex (170-165), tum iterum solus annis octodecim (164-147), dum frater in Cyrene imperium tenet, III, 720, 2. In Syria occumbit, *ibid.* Post mortem Cleopatras matris regnum pro puero administrant Eulæus eunuchus et Lenæus; qui quum ab Antiocho Cœlesyriam armis repeteret, ad Pelusium clade afficiuntur, adeo ut Antiochus Ægyptum ingressus Ptolemæo et imperio potiretur, regii pueri rebus se prospicere dicens. Interea Alexandrini regem creant Ptolemæum VII, quem deinceps libertati redditus Ptolemæus VI socium imperii assumit, III, 720, 2. Quo tempore una cum Physcone fratre jun. regnabat, Dionysii Petosarapis insidiis appetitur; quem prælio ad Eleusin vincit (a. 166), II, *præf.* p. ix, 8. In Thebaide rebellionem comprimit; Panopolim expugnat, Alexandriam redit (an. 165 a. C.), II, *præf.* p. x, 10. A fratre ejectus, e Cypro insula ab Alexandrinis Physconis flagitia exosis revocatur (164 a. C.), II, *præf.* p. xi, 11. In Syriam profectus cum Demetrio Nicatoræ fœdus jungit, eique Cleopatram filiam, quam Alexandro Balæ dederat, despondit. Antiochenses Syriæ regnum ei offerunt, quod ipse Demetrio concedit, sibi nonnisi Cœlesyriæ possessionem paciscens, II, *præf.* p. xvi, 19. Demetrii Nicatoris contra Alexandrum Balam socius, in prælio ad Antiochiam commisso cadit, III, 712, 16. 720, 2. Ejus familiaris Galæotes; qui post mortem regis Ptolemæi Physconi opponit Ptolemæi Philometoris filium quemdam et Cleopatram, ut dicebat, susceptum, quem a patre sibi traditum esse præ se ferebat, II, *præf.* p. xviii, 22.
 Ptolemæus VII Evergetes II s. Physco quando ad imperium pervenerit. Cum fratre Ptolemæo VI regnat annis sex

- (170-165); hunc imperio spoliatur; eo a Rom. restituito, Cyrenis Physco acceptit, ibique regnat annis 18 usque ad mortem fratris (164-147). Deinde in Ægyptum redux regnat 29 annis (146-117), III, 720, 2. — Non admittit calumnias, quibus ipsum a fratre majori insidiis peti Dionysius contendebat, II, *præf.* p. x, 8. Ptolemæus Timotheum occidit. Propter ea quæ contra fratrem regno ejectum commiserat, in odio est (164 a. C.), II, *præf.* xi, 11. Cyrenis sacerdos Apollinis; splendidissimum convivium præbet, III, 187, 6. Ab Alexandrinis Κακεργέτης dicitur, homo monstrosæ obesitatis, pedibus nunquam probat, nisi ut Scipioni legato obviam iret, III, 255, 11, 13. Cyrenis in Ægyptum post mortem fratris rediens, ut Cleopatram ejusque filios regno eieceret, in Judæos sævit, III, 513, 16. Galæotem pessime habet; hic in Græciam abiens Physconi opponit Philometoris filium quandam, cui regnum paternum vindicare studet, II, *præf.* xviii, 23. Ejus meretrix Ithaca vel Irene, III, 513, 16. Ejus in Alexandrinis sævitiæ; oppida et insulas grammaticis, philosophis, geometris etc. replevit, II, 352, 1. A Demetrio Nicatori bello laceratus contra eum excitat Alexandrum Zabinam, quem pro filio Alexandri Bala vendidit, III, 713, 20. Ejus ex Cleopatra, sorore et uxore, filii Ptolemæus VIII Soter II et Ptolemæus IX Alexander I, III, 721, 3. Primus navem 40 ordinum extruxit, III, 33, 29. Aristarchi discipulum, III, 186, 2. Ejus ὑπομνήματα, III, 186, Homeri versum corrigit, III, 188, 12; literas in Ægypto promovet, IV, 451, 9. Ejus assentator Hierax Antiochenus, qui postremum a rege interficitur, III, 254, 7. Ptolemæo auctore Endoxus navigationem suam suscipit, III, 279; ad alteram navigationem mittitur ab uxore Pt. Cleopatra, III, 280.
- Ptolemæus VIII Soter II, Ptolemæi VII et Cleopatras f., una cum matre regnat annis decem (117-108); matris jussu dejectus imperio in Cyprum abit, III, 721, 21. Post fugam Ptolemæi IX in regnum restituitur (89); octavo anno post moritur, III, 722, 4. In Seleucia urbe inclusus amici cujusdam insidiis appetitur, II, *præf.* xxii, 29. Alexandrum Judæorum regem ad Jordanem ingenti clade afficit, III, 322, 5. In Judæos sævit, III, 414, 75. Ejus filia Tryphæna uxor Antiochi Grypi, III, 716, 27. Pater Cleopatras, quæ nupsit Ptolemæo IX Alexandro I, III, 722, 4; et Ptolemæi XI Auletas, 723, 6.
- Ptolemæus IX Alexander I, Ptolemæi VII et Cleopatras f., post fratrem Ptol. VIII regno pulsus e Cypro, ubi στρατηγός fuerat inde ab anno 117, a matre accitus Pelusium, hinc Alexandriam se contulit, et una cum Cleopatra regnat annis octodecim (107-90); matrem occidit; pulsus Myram in Lyciam aufugit; deinde in Cypro perit, III, 721, 3. Ejus uxor Cleopatra, quæ erat filia Ptolemæi VIII, III, 722, 4. Ejus filius Ptolemæus X, *ibid.*
- Ptolemæus X Alexander II, filius Ptol. IX Alexandri I, post mortem Ptolemæi VIII Roma, ubi debebat, Alexandriam profectus regno potitur; uxorem ducit Cleopatram, Ptolemæi VIII filiam, viduam Ptolemæi IX; undeviginti post diebus eam interficit, ipseque in gymnasio trucidatur (81), III, 722, 4.
- Ptolemæus XI Philopator II, vulgo Dionysus vel Auletes, Ptolemæi VIII Soteris II filius, regnat annis 29 (81-52); Romam profectus quum diutius ibi moraretur, filias ejus Cleopatra-Tryphæna et Berenice interim regni gubernacula sibi vindicant (58-56), non reditum esse patrem putantes. Reversus tandem Berenice morte multavit; Cleopatra-Tryphæna diem obierat ante reditum patris. Præter duas has tertiam habuit filiam Cleopatram-Philopatorem, et duos filios Ptolemæum XII et Ptol. XIII, III, 723, 6. Αὐλητής και μάγος, priorum regum divitiis pessumdedit, III, 58, 1. Nulla coactus necessitate Ægypto cessit, III, 322, 6. Ejus filias in Syriam ad Antiochum (Asiaticum) et Philippum, Antiochi Grypi (*nepotem*) legatos miserant, qui illos ad imperium in Ægyptum arcesserent, III, 716, 26, 27.
- Ptolemæus XII, Ptolemæi XI filius major, cum Cleopatra sorore regnat annis quattuor; in Nilo fluv. perit, III, 723, 7.
- Ptolemæus XIII, Ptolemæi XI filius minor, post mortem fratris majoris cum Cleopatra sorore regnat annis quattuor (47-44). Ejusdem sororis insidiis interimitur, III, 724, 8.
- Ptolemæus, Antigoni fratre natus, Hellesponti satrapa, Dionysii Heracleæ tyranni filiam ducit, III, 530, 4.
- Ptolemæus aliquis post Sosthenem per breve tempus Macedoniæ regnum administravit, III, 699, 7. 696, 7.
- Ptolemæus, Agesarchif., Megalopolitanus, ab Agathocle Ptol. Epiphanis tutore ad legationem Romam mittendam designatur, II, *præf.* p. xxxviii. Historicus, III, 66.
- Ptolemæus, Sosibii f., ab Agathocle Ptolemæi Epiphanis tutore ad Philippum Macedoniæ regem legatus mittitur, II, *præf.* p. xxviii.
- Ptolemæus Commagenæ præfectus a Syriæ regibus deficit; in Cappadociam irrumpere tentans, ab Ariarathe repellitur, II, *præf.* xi, 12.
- Ptolemæus, Aeropi f., præest equitibus Antiochi M. in pugna ad Panium, III, 181.
- Ptolemæus Mendesius, hist., IV, 485.
- Ptolemæus fluv. ad Arsinoen urbem, III, 471, 41.
- Ptous, Athamantis et Themistüs f., II, 37, 35.
- Pulcher, geometer sub Tiberio, III, 621, 43.
- Pulcheria, Augusta. Sub ejus administratione præfecturæ gentesque venales erant. Quas qui emerant, pro lubitu diripiebant, IV, 52, 87.
- Purennius (T.) Tutus, e Cornelia urbe longævus, III, 610, 3.
- Purpuraria insulæ ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Putei (*Atrebatenses*) in Oasi Æg., IV, 64, 33.
- Πυανέψια Atticorum, IV, 312.
- Pyanepsionis die octavo Theseo sacra faciunt, II, 354, 3.
- Πυάντιον, pultis genus, II, 628, 20. IV, 425, 3.
- Pydnam (prælium ad), III, 702, 11.
- Pygela s. Phygela, Ionias oppidum, II, 20 a. Ejus origines, II, 21, 1. Amazones in hac regione habitabant, *ibid.*
- Pygelensis, Democles, II, 20 b.
- Pygmæi ad Pontum, II, 339, 2; in cavernis habitant, II, 180, 250.
- Pygmæi vel Γερσιπίθαιμοι Indiæ, cum gruibus belligerant, II, 423, 29. 424, 30. 425, 33. IV, 346; perdicibus insidentes, IV, 450, 7.
- Pygmalion, genere Phœnix, rex Cypriorum, III, 10, 31. Veneris statuum amplexus, III, 31, 13.
- Pygmalio, post Matgenum Tyriorum rex, frater Didus, quæ Carthaginem condit, IV, 466, 1.
- Pylades, Strophilii f., Orestis comes, III, 375, 34.
- Pylades, Cypseli filius spurius, ad coloniam deducendam missus, III, 392, 58.
- Pylades, saltator, IV, 337, 3.
- Pylaon, Nelei f., III, 304, 19.
- Pylis sub Nestore cum Arcadibus, quorum dux Ereuthalion, bellum gerentes vincuntur, IV, 318, 2. Pylus ab Hercule expugnatur, IV, 508, 2.
- Pylus, Armenius, Arbeli f., Araxis p., IV, 375, 2.
- Pymatus Cittiensis, cui Cypri regnum vendidit Pasiepyrus, II, 472, 12.
- Pyndis, Æthiopiæ opp., IV, 251, 2. 478; 42.
- Πύρ, *Ignis*, Γένους f., III, 566, 7.
- Πυράων (Ήρραίων?) lacus, II, 301, 38.

- Pyramidibus (de) quinam scripserint, II, 99, 9.
- Pyrauder, cujus anima postea in Pythagoram transit, II, 644, 30.
- Pyrauder historicus, IV, 486.
- Pyrgion historicus, IV, 486.
- Pyrrpile, e. q. Delus ins., IV, 294, 4.
- Pyrrha, Deucalionis uxor, a qua Pyrrhaea regio, II, 466, 5 a.
- Pyrrha sive Macaria, Agamedæ mater, III, 379, 48.
- Pyrrha. Sic Achilles inter virgines apud Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
- Pyrrha, Lesbi urbs, III, 379, 48.
- Pyrrhaea, Thessaliæ pars, a Pyrrha nomen habet, II, 466, 5 a.
- Pyrrhiæ portitoris historia, II, 223, 38.
- Pyrrhiche saltatio militaris a Pyrrhicho, Lacedæmonio genere, inventa, II, 166, 203, 284, 46. 47.
- Pyrrhichus Cydoniata, pyrriches inventor, III, 459, 115. Lacedæmonius genere, II, 284, 46.
- Pyrrhonis Elei phil. magistri, III, 243, 146. Ejus dictum, IV, 420, 34. Hecataei magister, II, 384 a. Ejus mores et ingenium, IV, 174, 54.
- Pyrrho Liparæus, hist., IV, 479, 2.
- Pyrrhus, Achillis f.; ejus mors, II, 455, 10.
- Pyrrhus, Neoptolemi et Andromaches f., III, 338, 13.
- Pyrrhus, Aleuæ pater, II, 151, 145.
- Pyrrhus Epirota Demetrium Polioretum Macedoniæ regno eiecit, ipseque post septem menses a Lysimachio ejectus est, III, 695, 4. 698, 4. 703, 1. Pyrrhi majores inde ab Achille, III, 698, 4. Pyrrhum bello adoritur Lysimachus, II, 453, 6. Contra Antigonum Gonatam pugnat, paucisque Macedoniæ locis potitur; deinde a Demetrio II, Antigoni f., ad Derdium victus est, III, 703, 1. Pyrrhum in Italiam appulsum non prius adesse Romani animadvertunt, quam ad proelium cum exercitu se ostenderet, II, 461, 1. Proelium ad Pandosiam, II, 454, 6; ad Asculum, II, 454, 8. Ab Æmilio Paulo victus, IV, 372, 1. Pyrrhi res afflictæ propter iram Proserpinæ, cujus templum expilaverat, II, 461, 3. Ejus in Peloponneso bellum et mors, II, 455, 9. 10.
- Pythænetus historicus, IV, 487.
- Pythagoras Tyrius vel Syrus vel Samius vel e Lemno Tyrrenus, III, 5, 17. 41, 22. II, 1. Pater ejus Mnesarchus Tyrius a Samiis civitate donatus. Pyth. a Chaldæis eruditus postea se adjungit Pherecydi et Hermodamanti; alii Tyrrenum e Lemno oriundum fuisse dicunt. Quando in Italiam venerit. Ejus fratres duo, III, 9, 30. Puer adhuc inter viros vicit Olympiæ, III, 580, 18. E Samo in Ægyptum profectus est, II, 279, 23. Nazarat Assyrii discipulus, etiam Galatas et Brachmanes audivit, III, 239, 138. Asordani et Sardanapalli regum temporibus floruit, II, 505, 12. In exercitu Nergili regis Assyriorum militavit, IV, 282, 7. Judeorum et Thracum opinionem secutus est. Nihil scriptum reliquit. Narratio de familiari ejus Calliphonte, III, 41, 21. Philosophiam a Judæis acceptam ad Græcos transtulit, III, 36, 2. Discipulus Pherecydis, II, 347, 5; quem mortuum in Delo ins. sepelivit, II, 272, 3. Sacra fecit in Apollinis ara Delia, II, 155, 166. Polycratem fugiens venit in Italiam, II, 272, 4. Ejus in Italia celebritas, III, 580, 19. II, 273, 5. Scholæ Crotone ab eo institutæ, II, 244, 29. A Crotoniatis Apollo Hyperboreus cognominatus. Eodem die et Metaponti et Crotone visus est. Aureum femur ostendit; aliud mirabile, II, 175, 233 b. Terræ motum Metaponti prædicit, II, 347, 6. Quanam fraude effecerit, ut ex inferis in terram rediisse apud Italos crederetur, III, 41, 22. Cum Agrigentinis contra Syracusanos pugnaus cecidit,
- ibid.* — Cylonem in consortium recipere recusat. Cylonæ factionis bello exagitatus Metapontum abiit ibique fato functus est, II, 273, 11. Pythagorei in Milonis domo obsessi misere pereunt, præter Archippum et Lysidem, II, 274, 11. III, 41, 23. II, 5, 18. Pythagorei post hæc Rhegium confluent et Italia excedunt; nomina præcipuorum, II, 274, 11. Tempore Cylonæ seditionis Pythagoras in Delo erat, III, 5, 18. Immo Crotone erat, unde fugit Cauloniam, hinc Locros, hinc Tarentum, hinc Metapontum, ubi in Musarum fano moritur inedia, II, 245, 31. De ætate ejus et morte, III, 169, 6. Pater Arimnestæ, II, 482, 56. Contentio ei erat cum Cydone et Onata, II, 187, 279. Ejus laus in epigrammate, quod Pherecydis tumulo inscriptum, II, 481, 51. Cum Lycurgo compositur, II, 243, 27. Ejus scripta, IV, 169, 8. Pythagoricos libros emit Plato, III, 163, 16. Pythagoreorum victus, doctrina, inventa, symbola, II, 273, 7 sq. 197, 3. III, 240, 140. 42, 24. 289, 79. II, 624. II, 67 a. 289, 81. III, 6, 19. II, 279, 23. 244, 30. III, 7, 22 a. 197, 3. 580, 18. 273, 8 et 10. 579, 17. Pythagorei: Archippus, Androcydes, Myllias, Timycha, Amyclas, Clinias, Parmeniscus, Orestades, Alcmaeon, Bolus, Xenophilus, Eubulides, Cæcrops, Numenius, Philolaus, Diodorus, Euxitheus, Empedocles, q. v.
- Pythagoras, Ephesi tyrannus, a Basilidis imperio eiecitur, IV, 348, 2.
- Pythagoras, Ptolemæi regis præfectus, III, 479, 62.
- Pythagoras, Zacynthius, musicus, tripodis, instrumenti musici, inventor, IV, 342, 12.
- Pytharchus Cyzicenus a Cyro septem obtinet urbes; tyrannidem sibi vindicatorum cives coercent, IV, 289, 4.
- Pytheas Massiliensis geographus; ejus itinera, II, 252 a.
- Pytheas Pygelensis, epulo; ejus epitaphium, IV, 411, 3.
- Pytheas Achæus, pictor; ejus pictura, III, 574, 14.
- Pytheas Athen. Demosthenis adversarius, II, 474, 21.
- Pytheas, Cleonis Thebani pater, III, 122, 25.
- Pythermus Ephesius historicus, IV, 487.
- Pythias dea, III, 160, 1.
- Pythiorum Iudorum origo, II, 189, 282. IV, 539, 20. Pythionice Terpander et Exceestides, q. v.
- Pythionices meretricis monumentum Athenis, II, 266, 72. III, 259, 22.
- Pythium in Attica, II, 351, 12.
- Pytho draco. Τὸ ἐπὶ τῷ Πύθωνι ἐπιπέδον, II, 286, 68; ob Pythonem interfectum ludi Pythii instituti, II, 189, 282.
- Pytho locum olim Neptunus, deinde Apollo tenuit, III, 31, 17.
- Pytho Byzantius legationem ad Athenienses obiit; ejus dictum, II, 329, 1.
- Pythocles, Samius, historicus, IV, 488.
- Pythocles, Periclis in musicis magister, II, 125, 65. Mithoxydian harmoniam excogitavit, II, 283, 42.
- Pythodorus, pater Thrasylai Æxonensis et Critonis, II, 200 a.
- Πυθογενεῖα festum Πυθογενεῖωνος mensis apud Samios, II, 16, 1.
- Pythopolis ad Soloentem fluv. in Asia a Theseo condita; ejus locus quidam Ἑρμοῦ οἰκία, ab Hermo Atheniense, II, 345, 8.
- Pythostratus, Theseidis auctor, Xenophontis frater, III, 101.

Q

- Quadi a M. Aurelio pacem obtinent (175), IV, 186, 7.
 Quadringenti viri quando sint constituti; dolo retinere imperium student; assessor eorum Phrynichus, II, 127, 73.
 Quinctius (L.) Cincinnatus dictator creatur contra Sp. Maelium. Quomodo impendentem civitati tempestatem averterit, II, *præf.* p. xxxiv.
 Quintilius Varus, Syriae praefectus sub Augusto imp., III, 352.
 Quintillus post Claudii fratris necem per paucos dies regno potitur, III, 681, 22. IV, 599, 154.
 Quintus (deb. *Quietus*), Macrini f., tyrannus, in Emesa ab Odenatho premitur, IV, 195, 8.

R

- Rachel, Labani f., Jacobi uxor, III, 214, 8.
 Rævius Taurus, vir praetorius Rom., III, 622, 51.
 Raguel, Arabiae princeps, III, 222. Dadanis f., III, 224.
 Ramesses, rex Æg. (dyn. XVIII, 15), II, 573; pater Amenophis, III, 495, 1.
 Ramesses-Miamu (Ramesses-Ægyptus), Æg. rex (dyn. XVIII, 16), II, 573.
 Rampses, Æg. rex (dyn. XIX, 2), II, 579 sqq.
 Ranis pluit, III, 168, 3.
 Rathotis (Rathos. Athoris), rex Æg. (dyn. XVIII, 11), II, 573.
 Rathures, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 6), II, 552.
 Ratiaria urbs ab Hunnis vastata, IV, 73, 3. 93.
 Ratoises, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 5), II, 548.
 Rauracorum castellum, Romanorum colonia, IV, 19, 13.
 Ravenna urbs, IV, 60, 13 et 14. 66, 38. 39. Ejus origines, III, 68, 2. IV, 68, 2.
 Rayosis, rex Ægypti decimus tertius sec. Eratosth., II, 545.
 Recitach, Theuderich filius et successor, IV, 620, 211 § 5. Zenonis jussu interfectus, 620, 214.
 Reguli legatus Calpurnius Crassus, III, 70, 11. Reguli post Cannensem cladem capti, in conservando jurejurando religiositas, III, 98, 4.
 Remus. V. Romulus.
 Rezimerus. V. Rizimer.
 Rhabdis, patria Sergii et Theodori, IV, 273, 3.
 Rhadamanthus, Lycasti et Idaei filius, 497, 3 a. Qua usus sit jurisjurandi formula, IV, 501, 5. — Herculem educat, II, 29, 4. 190, 283.
 Rhadaphernes. V. Phrataphernes.
 Rhadata, urbs Æthiopiae, in qua felis aurea pro dea colitur, IV, 351, 1.
 Rhagæ in Media unde nomen habeant, II, 475, 25. III, 285, 76. Urbs a Seleuco Nicator appellatur Europus, a Parthis vero Arsacia vocatur, IV, 308, 4.
 Ramanthas pastor, III, 575, 17.
 Ramitha, priscum Laodicæ in Syria nomen, III, 575, 17; etymologia nominis, *ibid.*
 Rhapsodi, IV, 289, 6. Homeristi dicti, IV, 331, 10; rapsodorum festum, II, 321, 62.
 Rhaucii in Creta apum multitudine et ferocitate sedibus suis expulsi, IV, 305, 1.
 Rhea Proconnesium lapidem Saturno devorandum dedit, IV, 290, 7. Ejus assessores Cyllenus et Tityas, Idaei Dactyli, IV, 448, 9. Ei sacer Dindymus mons, III, 29, 2. Ejus in honorem insaniunt Phryges, III, 595, 46. Rheæ et Saturni ara Olympica, II, 36, 29. Ejus templum Byzantii, IV, 149, 15; fanum ab Argonautis ad Pontum consecratum, IV, 548, 15. Rhea in Phœnicum mythologia III, 568, 19. Rhea Silvia, III, 75, 2.

- Rheatini agri fons, IV, 437, 13.
 Rhebantia regio ad Psillum fl., III, 594, 41.
 Rhebas fluv., usque ad quem olim Bithynia pertinebat, III, 594, 41.
 Rhegium, Chalcidensium et Messeniorum colonia, II, 219, 25; locus urbis condendæ oraculo indicatus, *ibid.* Mille virorum collegium, *ibid.* Charondæ legibus utuntur, *ibid.* Anaxilas tyrannus; tyranni alii, *ibid.* et II, 173, 228; in numis rheda et lepus, II, 173, 228 a. Rhegium Pythagorei post bellum Cyloneum confluerunt, II, 275, 11. Reginas mulieres repente mentis alienatio corripuit. Infortunii hujus remedium, II, 282, 36. Rheginis ignaviam primus exprobravit Nymphodorus, II, 480, 44. *Ῥηγινούργης τράπεζα*, II, 68, 5. Rhegini Lucanorum et Bruttiorum incursiones nec non Tarentinos metuentes e Fabricio cons. petunt, ut praesidium ipsis relinquat. Hujus praesidii dux, Decius Campanus, divitiis urbis inhians, conspiratione inita, noctu Rheginos trucidat, urbisque tyrannide potitur. Patriæ calamitatem ulciscitur Dexicrates medicus, qui Decium excæcavit. Deinde Fabricius consul urbem Rheginis restituit, II, *præf.* p. xxxix. 4. sqq. Rhegium in Mamertinorum potestate, III, 18, 2. Alarichus Rhegii in Siciliam transitum parat, IV, 60, 15. Rhegini: Glaucus, Lycus, Sillax, Androdamas, Munantia Procula. Q. Cornelius. Q. Cassius Rufus. Q. Lucretius Primus. T. Æmilius. T. Antonius, q. v.
 Rhemnia, Æthiopiae opp., IV, 351, 1.
 Rhene e Mercurio Saum parit, II, 158, 171.
 Rhesiarchus, fatidicus, III, 302, 7.
 Rhesus ubi habitaverit, IV, 551, 24. Rhesi et Arganthonis amores, III, 300, 1.
 Rheximachus Tegeata, IV, 379, 1.
 Rhino Atheniensis post ejectos tyrannos reip. praest, II, 209, 1, 9.
 Rhipaë montes, II, 65, 1. 387, 4; postea Alpes, III, 273, 48.
 Rhizonicus sinus, III, 574, 15.
 Rhodanus fluv., II, 34, 20; olim Eridanus, III, 32, 22.
 Rhodanus (archieunuchus) Beronicae injuriam intulit; condemnatus a Valentiniano crematur, IV, 26, 30.
Ῥοδιάς, poculi genus, III, 133, 57.
 Rhodobates, Persa, Mithridatis pater, III, 578, 7.
 Rhodætes, ap. Hom. Hodius, Halizonum dux, III, 595, 45.
 Rhodogaisus Gothus debellatur; ejus copias sibi Stilicho conciliat, IV, 59, 9.
 Rhodope, Hæmi soror, in montem cur sit transformata, III, 502, 1.
 Rhodope, Thraciæ mons, II, 79, 5. IV, 124, 17.
 Rhodophon Rhodius, *Ῥοδῶνος*, IV, 417, 20.
 Rhodopis, cujus in Ægypto pyramis esse dicitur, IV, 307, 3.
 Rhodopis Thracia, una cum Æsopo serviens Iadmoni, a Charaxo redimitur; apud Sapphonem audit Doricha; ejus donarium Delphis, IV, 307, 4.
 Rhodus, Oceani f., vel Neptuni et Veneris (Neptuni et Haliae f., III, 175) filia, a qua urbs vocitata est, IV, 404, 1. Ejus e Sole liberi septem (Heliadæ), III, 176, 1.
 Rhodus insula, olim Ophiussa, II, 222, 33; Telchinum sedes; unde nomen habeat. Neptuni filii Venerem ab insulæ aditu arcent; inde ira dææ, calamitatesque Rhodiorum; Neptuni filii terra occuluntur, atque dæmones orientales dehinc appellantur. Paulo ante diluvium Telchines insulam relinquunt. Sol aquas abolevit et Rhodum in Rhodi honorem appellavit ins., III, 175, 1. Hinc Solis cultus. Heliadæ, III, 176, 1. Post diluvium regnat Ochimus, III, 176, 2; deinde Cercaphus, ejus frater, III, 177, 2; regnum dividunt filii: Lindus, Camirus et Ialysus, *ib.* In Rhodum venit Danaus; deinde

- Cadmus; ille Minervæ fanum condit; hic Neptuno templum dedicat, et sacerdotes e Phœnicibus suis relinquit, *ib.* Serpentes insulam infestant; quos Phorbas, Lapithæ f., a Rhodiis advocatus, delet, *ib.* et IV, 481, 1. E Creta adventit Althæmenes, qui Jovis Atabyrii templum condit; et post mortem divinis a Rhodiis honoribus afficitur, III, 177, 2. Deinde Argis venit Tlepolemus, qui totius insulæ rex constituitur, et contra Trojam proficiscens regnum relinquit Batæ Argivo, III, 178. Rhodum olim Phœnices incolebant. Phalanthus Phœnix ex Achaia urbe, in Lalsia regione sita, ejicitur ab Iphiclo, IV, 405. Rhodum migrant Lacedæmonii post reditum Heraclidarum, III, 672, 3. Rhodii θαλασσοκρατήσαντες, IV, 552, 30. Rhodii Pindari carmen Diagoræ Rhodici scriptum aureis literis exaratum in fano Minervæ collocarunt, IV, 410, 3. Cf. II, 183, 264. In prælio ad Laden ins. victi sunt, quum vicisse eos dicat Zeno, III, 179. Rhodi quas ob causas democratia mutata sit, II, 161, 185. Rhodii pæane celebrant Ptolemæum Soterem, IV, 410, 1. Eos Samii cum Priensisbus de finibus litigantes arbitros constituunt, II, 346, 6. Ad Rhodios de Cn. Manlii Vulsonis rebus in Asia gestis scripsit Hannibal, III, 99. Rhodii, Romanorum amici in bello Mithridatico, Mithridatem prælio navali vincunt, III, 542, 31. Eorum socii in bello contra Mithridatem Chii erant, III, 542, 33. Rhodii cum Triarii classe contra Heracleotas pugnantes prælio navali victores, III, 552, 50. — Rhodi urbis laus et vituperium, II, 256, § 5. Solis festa, II, 256, § 5. Ibi Solis sacerdos fuit Dionysius historicus, II, 7 a. Sacra ἀπυρα, IV, 313. χελιδονίζεσθαι apud Rhodios quid? IV, 514. Rhodus γῆν ἀπελτικὴν habet, III, 277, 64. Rhodiurum colossus, IV, 35, 47. 552, 30. In insula hac ossa sunt virorum mirandæ magnitudinis, III, 622, 45. Rhodiorum vox βράβυλα (i. e. κοκκύμυλα), II, 327, 82. Atabyrii montis altitudo, II, 253, 58. Rhodus et Alexandria sub eodem meridiano sitæ, III, 286, 80. In Rhodo primum conspicitur Canobus stella a septentrione proficiscenti, III, 287, 80. Rhodi urbes: Achaia, Cyrbe, Lindus, Camirus, Jalsys, *q. v.* Rhodii: Antiphemus, Apollonius, Antisthenes, Callixenus, Comeon, Clytophon, Empylus, Eudoxus, Hieronymus, Jason, Posidonius, Propis, Polyzelus, Rhodophon, Socrates, Sosicrates, Theodorus, Zeno, *q. v.*
- Rhœo, Staphyli filia, soror Hemitheæ, IV, 38.
- Rhœtæa, Astibaris Medorum regis f., uxor Stryangæi, III, 364, 12.
- Rhætus, Marrubiorum rex, pater Anchemoli, III, 231, 28.
- Rhonaëcis Mædi inventum, III, 73, 10.
- Rhopenses, Pamphyliae gens, III, 584, 51.
- Rhosus, Cilicæ urbs, a Cilice condita; in eam Fortunam Antonigæ urbis transfert Seleucus Nicator, IV, 469.
- Rhoxanace, Sacarum urbs regia, III, 364, 12.
- Rhoxane, post mortem Alexandri M. filium Alexandrum parit, III, 667, 1.
- Ῥόσθαι quomodo ab ἐρύσθαι differat, II, 283, 40.
- Rhyndacus fluv. Ad eum Briarei monumentum, πάλαμαι Βριάρεω, III, 594, 42; serpentes ibi, III, 205, 6, et Ἀρταίου τεῖχος oppidum, II, 622, 13. Fluvii ostium obstruere studuerunt Gigantes, IV, 288, 1.
- Rhyntaces, avis Persica, II, 94, 26.
- Rhyppæ, Myscelli, qui Crotonem condidit, patria, II, 14, 4.
- Ricimer patricius ab Avito in Siciliam missus contra Genserichum; Marcellino Sicilia cedere cogit; legatos mittit ad Genserichum, IV, 103, 29. Contra Avitum rebellat, IV, 616, 202. Majorinum imp. necat, IV, 616, 203. Olybrium imperatorem constituit, IV, 617, 207. An-
- themium debellat, fratribus Gundubali manu occidit; ipse moritur, IV, 617 sq., 209.
- Risûs simulacrum Lacedæmone a Lycurgo dedicatum, II, 628, 12.
- Rogatorium, locus hand procul a Phasi fl., IV, 230, 22.
- Roma, Trojana mulier, Latino parit Romulum et Remum II, 383, 5. Ascanii filia, cum Ænea in Italiam venit eum in locum, ubi postea ab ea urbs appellata est, IV, 290, 8.
- Roma urbs a Græcis Troja redeuntibus condita, II, 178, 242; ab Ænea condita, nomen habet a Roma Trojana muliere, II, 66, 8. III, 168, 1; a Roma Ascanii filia nominata, IV, 290, 8; a Romo, ex Æneæ posteris uno (vel a Romo, Æneæ filio, III, 70, 7 sq.), condita, IV, 290, 8. Cf. Romulus. Quando urbs condita, III, 80, 2. 96, 3. IV, 378, 2. Palatinus mons unde dictus, III, 100, 4. Raptus Sabinarum, III, 88, 3. Cf. nomina regum. — Romanorum et Carthaginiensium federa tabulis æneis Romæ inscripta, III, 18, 2. Romani fame premuntur. De Spurio Mælio historia, II, præf. xxxi-xxxvi. Urbs ab Hyperboreis (Gallis) capta, II, 199 a; a Celtis capta, a Lucio servatur, II, 178, 245. Samnitibus debellatis, senatus, precibus Campanorum obtemperans, decernit ut M. Valerius præsidia in oppidis Campaniæ relinquant. Præsidarii illi in eadem Campanorum conspirant; re per indicem patefacta, Marcus consul dolo armisque consilia eorum dissipat, ducesque conjugationis supplicio tradit, II, præf. p. xxxvi sqq. Romam contra Latinos bellum gerentes, T. Manlio Torquato et P. Decio coss. (340 a. C.) in Campaniam ducunt exercitum; non ita longe a Capua castra metati Samnitum copias auxiliares expectant, frustra; disciplinam militarem corroborare consules student, II, præf. p. xxxix, 3. Romani ad Alexandrum M. legatos mittunt auream coronam offerentes, III, 538, 25. Bello contra Etruscos, Gallos, Samnites, Fabio cons. (295), centum millia Romanorum cecidere, II, 479, 40. Comperta clade Reginorum, quos Decius præsidi dux treucidaverat, Fabricium cum exercitu mittunt, qui urbem superstitibus Reginis restituit, atque auctores cædis punivit, II, præf. p. xl sq. Jovi Statori ædes vovent (204 a. C.), III, 90, 14. Romanorum primum cum Pyrrho congressus, II, 461, 1; prælium ad Asculum, II, 454, 8; prælium ad Pandosiam commissum, II, 454, 7. Ad Messanam res gestæ bello primo Punico, III, 17, 1. Romani (bello Punico primo) in Eryce ab Amileare obsessi, III, 90, 16. Sub Lutatio ad Siciliam res contra Carthaginienses gestæ, III, 19, 4. Gallorum in Italiam invasio; ingentem Romani exercitum comparant, III, 90, 17 (225 a. C.). Belli Punici secundi caussæ, III, 91, 18. Romani, ad lacum Trasimenum victi, III, 92, 19. Cannensis clades, III, 98, 4. Senatus a Demetrio Sotere abalienatus, Timarcho Mediæ satrapæ pecunia senatores corruptipenti potestatem regiam concedit, II, præf. xi, 13. Romam Andrisicum mittit Demetrius Soter, II, præf. xiv, 16 (151 a. C.). Romani pœnas exigunt a Byzantinis, quod Andrisicum honoribus affecerant, II, præf. xv, 16. Ad Romanos transit Himilco Phamæas (149 a. C.), II, præf. xv, 17; et Pseudophilippi dux Telestes (148), II, præf. xv, 18. Q. Fabio procons. Lusitania recepta (141 a. C.), III, 98, 7; servorum in Italia rebelliones (circa 102 a. C.), II, præf. xxii, 36. Romæ terræ motus, Ol. 177, 3. III, 606, 12. Quot censui sint Ol. 177, 3, *ibid.* Mithridatici belli initia et progressus, III, 541, 31 sqq. Catilinæ conjuratio, II, præf. xxvi, 35. Romam e Syria pestem attulit L. Verus, III, 661, 20. Roma ab Alaricho capta, IV, 58. Urbs (ab Alaricho capta 410) paucis annis post (414) ad pristinum fere statum redierat, IV,

62, 25. Romani in Hispania a Vandalis in summas re-
 ducti angusti (414), IV, 64, 30. Romæ mœniorum
 ambitus quo tempore Gothi urbem ceperunt, ex dimen-
 sione Ammonis geometri, IV, 67, 43. Romanorum fa-
 miliarum divitiæ Honorii temp., IV, 67, 44. Romam
 cur non aggressus sit Attila, IV, 99, 17; eam sub pote-
 statem redigit Theoderichus Valamiri f., IV, 141, 4. —
 Romanorum priscorum virtutes, III, 253, 2. 3; mores
 et instituta, III, 72, 4. III, 93, 26. 28. Lupercales, III,
 98, 2; cœna triumphalis, III, 252, 1; osculandi mos
 quomodo ortus, II, 178, 243; institutum clavum quo-
 tannis figendi in Jovis æde, III, 96, 7. Romani *καλάσιον*
 nuptiis accinunt, III, 469, 5. De Romanorum nomi-
 nis tertius Posidonii sententia, III, 270, 42. Romani
 usque ad Macedonica tempora vasis figulinis utebantur
 in conviviis, III, 472, 20; gladiatorum spectacula, III,
 417, 84. Romæ androgynus existit. Quare Sibyllæ ora-
 cula recitata sunt, III, 619, 39. Romanorum votivi ludi
 intermissi et restaurati, III, 93, 24; urbis laus, III,
 663; ædium magnitudo, IV, 67, 43; opera magnificen-
 tissima, aqueductus, viæ stratæ, cloacæ, III, 98, 3.

Romulus et Remus, Martis filii, III, 93, 22; Latini et Romæ
 f., II, 383, 5. Romulus, Æneæ et Romæ f., IV, 366;
 Æneæ et Tyrrheniæ f., pater Albæ, avus Romi, IV, 297,
 6. Cf. Romus. Romulus et Remus, Numitoris filii, Amu-
 lium occidunt, II, præf. p. ix, 6. Reliqua eorum histo-
 ria, III, 203. III, 74, sqq. p. 84 sqq. IV, 531, 2. Ro-
 mulus post captas virgines Cæninam capit, III, 412.
 Tarpeium proditiōnis accusat, III, 469, 6; ludos cir-
 censes instituit, IV, 552, 31. Ejus mors, IV, 328, 1.
 552, 32.

Romulus comes, legatus imperatoris Rom. occid. ad Atti-
 lam. Ejus filiam Orestes duxerat, IV, 84. Datum ei ab
 Attila responsum, IV, 89. Ejus de Attilæ fortuna et consi-
 lio sermo, IV, 90.

Romus, Jovis f., Romam condit, IV, 305, 1. Æneæ comes,
 Capuam condit, III, 70, 7 et 9. Æneæ filius, III, 70, 8.
 Ascanii aut Emathionis filius, Romæ urbis conditor, IV,
 395, 11. Æneæ et Romæ f., IV, 366. Albæ filius, Romuli
 Æneæ nati nepos, Romam urbem condit, IV, 297, 6,
 IV, 290, 8.

Rua, Hunnorum rex ante Attilam, cum populis Istri acco-
 lis, qui ad Romanorum societatem transfugerant, bello
 certare decernit; ad Theodosium II de reddendis trans-
 fugis Eslam legatum mittit. Paulo post moritur; succe-
 dit Attalus, IV, 71, 1.

Rubeas promontorium, II, 388, 6 a.

Rubenus, Jacobi f., III, 214, 8; poma Racheli affert, III,
 215, 9.

Rubrius Rufus, unus ex Cæsaris percussoribus, III, 445, 24.

Rubrum mare unde dictum, III, 25, 4. IV, 524, 7. Ejus
 litora adversus impetum fluctuum communivit Nabuco-
 drosorus, IV, 283, 8. 284, 9. Mare Judæi permeant,
 III, 223. Ejus serpentes et cancri ingentes, III, 139,
 135 a.

Rufinus quidam Odenathum sen. interfecit, IV, 195, 7.

Rufinus, præfectus præt., Magnenti ad Constantium le-
 gatus (350), IV, 190, 16.

Rufinus Tatianum, præf. præt., ejusque filium Proculum
 blanditiis deceptos perdit, IV, 40, 59; post mortem Theo-
 dosii tutor Arcadii imp. rerum omnium penes se habet
 potestatem; ejus nequitia et cum Stilichone inimicitia,
 IV, 42, 62 et 63. Ei succedit Eutropius eunuchus. Com-
 paratio horum virorum, IV, 44, 66. Rufini indoles, IV,
 610, 188; fata postrema, IV, 610, 190.

Rufus, Zenonis Isauri familiaris, Saturnini filiam ducit,
 IV, 94. Ejus frater Apollonius, IV, 99, 18.

Rumilia dea, III, 75, 2.

Ruminatis ficus, III, 74, 1. 75, 2.

Rusticius in aula Adaulphi (414), III, 62, 54.

Rusticius cum Maximino legato ad Hunnos privatæ rei
 causa profectus, Hunnicæ linguæ peritus, IV, 80. 89.
 Attilæ ab epistolis, IV, 93.

Rusticius, castrorum præfectus sub Leone; successorem
 habet Basiliscum, IV, 116, 7.

Rustius, L., Thybris f., a Valerio Gestio occisus, IV,
 321, 6.

Rusumbladeota. V. Tarasicodissa.

Ruth, IV, 549, 17.

Rutilius Rufus, Apicio auctore in exilium actus (93), III,
 265, 38. Theopanis in eum calumniæ, III, 314, 1.
 Historicus, III, 199.

S

Sabaco, Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 1), Bocchorin
 cepit et concremavit, II, 593. IV, 540, 24.

Sabatanes, Sui f., III, 214, 7.

Sabazii et Sabazius Bacchus, III, 14, 11. 155, 36. 244,
 151.

Sabbatum cur Judæi diem septimam nominarint, III, 509, 4.

Sabinæ mulieres quando raptæ, III, 88, 3; et quot raptæ
 sint, III, 469, 4.

Sabini. Eorum origo, IV, 531, 1.

Sabinianus, dux copiarum sub Zenone contra Theoderi-
 chum Val. fil. missus, IV, 127; jurare recusat, 128;
 Theoderichi matrem et fratrem cum novissimo agmine
 invadit; multos Gothorum capit; Lychnidi Adaman-
 tium convenit, 130. A Moschiano interficitur, IV, 620,
 213.

Sabinus *zophista*, II, 78 not.

Sabiri Hunni (iidem qui Abires ap. Menandrum) ab Ava-
 ribus vincuntur, IV, 203, 5; ab Avaribus expulsi Sa-
 guros et alias gentes invadunt, III, 104, 30. Persarum
 contra Armenios et Rom. socii (572), III, 271; ab Justinii
 ducibus ultra Cyrum fluv. collocantur (576), IV, 242, 41.
 Sabororum et Alanorum legati de pace agunt cum Tibe-
 rio (576), IV, 244, 42.

Sabis, fluv. Carmaniæ, III, 476, 39.

Sacæ Scythæ, II, 402, 1. Sacarum urbs regia Roxanace,
 III, 364, 12; rex Marmares, et post eum regina Zarinæa,
 III, 364, 12. — Sacæ olim Turci vocabantur, IV, 227,
 19.

Sacri belli decennalis causa, II, 469, 2.

Sacrum Hispaniæ promontorium, eadem in linea cum
 Rhodo et Cnido situm, III, 287, 81.

Sadidus, Saturni f., III, 568, 18.

Sadyattes, Cadyis fil., e Tylonia gente. Ei Meles in exilium
 abiens regnum committit, quod regi post triennium re-
 deunt fideliter Sadyattes restituit, III, 382 sq.

Sadyattes, Alyattis f., Lydorum rex, Alyattis pater; soro-
 rem Mileto junctam stuprat; alias duas sorores uxores
 ducit; ex iis filii, III, 396, 63.

Sadyattes (*Myrsi f.*) Lydorum rex postremus (*Candaules*
ap. Herodot.), quomodo a Gyge, Ardyis filio, ever-
 sus sit, III, 383 sq.

Sadyattes, Lydus, mercator ditissimus, cujus bona Diane
 consecravit Croesus, III, 397, 65.

Sagaris, Homeri æmulus, II, 187, 296.

Sagaris, Mariandynus, homo mollitie diffuens, II, 306, 13.

Sagasmala, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.

Saguntum, Hispaniæ urbs, III, 432, 12; a Carthaginien-
 sibus capta, III, 91, 13.

Sais apud Ægyptios Minerva, III, 639, 11.

- Sais, *Æg.* urbs Athenarum metropolis, III, 639, 11. Ab Atheniensibus condita, III, 176, 2.
- Saitarum regum dynastia XXIV in Chronico vetere, II, 534. Saita Boechoris rex dynastiæ XXIV, II, 592. Saitæ reges dynastiæ vicesimæ sextæ, II, 593. Saita Amyrtæus, *Ægypti* rex (dynastia XXVIII), II, 596.
- Salacia, puella Lycia, III, 235, 81.
- Salagus (?), *Ænopionis* f., II, 50, 13.
- Salamis insula, olim Cychrea, III, 599, 72. In Salaminem ins. exul venit Telamon, III, 33, 45. Salaminii primi quinqueremem ædificaverunt, II, 172, 247. Ad eam insulam Solonis cineres sparsi, II, 110, 14. Salaminia victoria multum valuit ad augendam democratiam, II, 125, 61. *Σαλαμῖνία τριήρης ἱερὰ*, II, 121, 49. *Σαλαμῖνιοί, οἱ τῆ Σαλαμῖνία ἐμπλέοντες*, II, 121, 49.
- Salamis in Cypro. Eo Teucer e Troja redux Trojanos captivos secum adduxit, ex quibus oriundi Gergini *κόλακες*, qui hinc per totam Cyprum insulam diffusi, II, 311, 25.
- Salamis, Cypriorum rex, Amyces sive Cittia f., IV, 469.
- Salarus, Priensis Biantis adversarius, II, 183, 297.
- Salatis (Silites. Saïtes), pastorum in *Ægypto* rex, II, 566 sqq.
- Sales odorati in Arabia, III, 277, 65.
- Salganeus tumulus in Boeotia, II, 260, 26.
- Sali, gens Hunnica, ab Avaribus vincuntur (559), IV, 203, 5.
- Salia, Annii regis f., Catheto parit Salium et Latinum, III, 230, 26.
- Salii ap. Romanos unde nomen habeant, III, 126, 37. IV, 372, 3. Saliorum ancilia, III, 469, 8.
- Salius Arcas e Mantinea, *Æneæ* comes, III, 126, 37. Catheti et Salia f., III, 230, 26.
- Sallustius, præfectus prætorio, Julianum in exp. Persica comitatur, IV, 5; vir insignis et humanus, IV, 21, 17; a Valentiniano, quem imperatorem designaverat, munere suo destituitur, vir integerrimus, IV, 26, 30.
- Salmenii Arabes, VI, 409, 4.
- Salzoneus, pater Tyrus, III, 302, 3.
- Salmonius (Lydius) filium deperit, quæ mortem sibi infert, III, 372, 27.
- Salomonis, templum constructi, ad Naphrem et Saronem, *Ægypti* et Phœn. reges, epistolæ, III, 225, 18 sq. Salomo Hiromo Tyrionum regi ænigmata proponit, et ab Hiromo proposita solvere studet, IV, 398, 2. 446, 1. Salomonis regnum, III, 228, 20; regisque in dolos, IV, 549, 18.
- Salomon, Sirmii præfectus (580), IV, 268, 66.
- Salonæ, Dalmatiæ urbs, IV, 105, 30.
- Salpe, Lesbia, ludicra composuit, II, 378, 14. IV, 296, 1. Saltatio pilaris a quonam inventa, II, 249, 48. Saltationes variæ, II, 283, 44-50.
- Salvia Varena, e Basilis urbe longæva, III, 609, 1.
- Salyes, Ligurum gens, III, 644, 38.
- Samæna, navigii species a Polycrate primum extracta, II, 483, 59.
- Samaria, III, 229, 24.
- Samaritis Judæorum regio. Eam a tributo liberam esse jussit Alexander M.; multos ex ea Alexandriam duxit, II, 395, 15.
- Samatho (i. e. *Magna*), Libyæ ins., III, 238, 129.
- Sambuca, machina bellica, IV, 302.
- Sambus in Gangete influit, II, 413, 18.
- Sambyce instrument., II, 286, 64. III, 73, 8. Sibyllæ inventum, II, 413, 18. Sambyca lypophœnix, Syrorum inventum, III, 481, 73. *Σαμβυκιαισά*, III, 73, 8.
- Samemrurus, i. e. *ἑθιοπῆρας*, ap. Phœnices; ejus inventa III, 566, 7.
- Sammuges, post filium Senecheri in Assyria regnavit annis viginti et uno; ejus frater Saracus sive Sardana-palus, II, 504, 12.
- Samnites Postumium Albinum vincunt; deinde a Fabio Gurgite vincuntur, IV, 321, 3; a Romanis debellantur tribus proliis. Eorum incursiones metuentes Campani Romanis prædiis se moniunt, II, præf. p. xxxvi, 2.
- Samnites in bello Latino copias auxiliares, quas Romanis promiserant, haud mittunt poscentibus consulibus, II, præf. p. xxxix. A Fabio clade affecti (322 a. C.), II, 90, 13. Contra eos rem gerunt Postumius et Atilius Regulus coss. (294 a. C.), III, 90, 14. Samnitum instituta quædam, III, 457, 109.
- Samon Cretensis cum Scamandro Troadem occupans prælio perit; ejus uxor Dada per vim stuprata se ipsa interficit, III, 369, 21.
- Samosata, Euphratesiæ urbs, IV, 4. III, 659, 5.
- Samothrace, olim Leucosia, deinde a Sao Samos, turn a Thracibus incolis Samothrace nominata, II, 158, 171. Primum Leucania, deinde Thracia; denique a Samiis advenis Samothracia vocata est, II, 218, 21. Olim Melite dicta Cabirorum cultu clara, II, 57, 14. In eam e Phrygia veniunt Cabiri, Dardanum et Iasion, IV, 345, 1; in eam Palladium attulit Dardanus. Eo ad Dardanum venit Cadmus, III, 154, 28. Ex ea Dardanus in Troadem proficiscitur, III, 70, 5. Saon Penates deos in Italiam affert, IV, 372, 3. Samothraciæ Cabiri, III, 272, 46. 154, 27. In Samothraciam veniunt Arceades ex Peloponneso pulsi diluvio, IV, 355, 11. Cf. de Samothraciæ historia, IV, 356. E Libya in eam venit Electra, IV, 378, 1. Ibi Electra, Atlantis f., appellatur Strategis, II, 494, 13. In eam ins. fugit Perseus Mac. rex, III, 702, 11. Samothrax, Theodorus historicus, q. v.
- Samphius (C.), e Velia urbe longævus, III, 609, 2.
- Sampsigeramus, Arabiæ princeps, Antiochum Asiaticum, a quo auxilio advocatus erat, dolo interficit, II, præf. xxiv, 34.
- Sampson, IV, 539, 13. 548, 15. 549, 16.
- Samuel propheta, III, 225, 13. IV, 549, 17.
- Samus, vetus Samothracis nomen, II, 158, 171.
- Samus ins., III, 170, 9. Olim Parthenia et Dryusa, II, 215, 10, 1; et Anthemusa, II, 159, 175; et Melampyllus, Cyparissia, Parthenoarusa, Stephane, IV, 336, 3. In Samum coloniam deducunt, cum Caribus insulæ societatem ineunt, in duas civitates tribus, Schesiam et Astypaleam, dividunt Patrocles et Thembrion, IV, 512, 1. Samiorum urbem præterfluit Imbrusus flux., IV, 313; insulæ proventus, IV, 287, 2; belluæ ingentes, quæ *νηίδες* vocantur, II, 16, 1. 215, 10. III, 72, 6. Ancaus rex, II, 215, 10, 2. 159, 176. E Samo Ocyrrhoen Apollo rapuit et Miletum transportavit, IV, 313; in Samum venit Miletus, a quo locus quidam insulæ nomen habet, IV, 334, 1. II, 38, 43. Samum venit Admeta, Eurysthei f., sacerdos Junonis. Junonis simulacrum Tyrreni pirate, ab Argivis conducti, rapere tentant frustra. Tóvez, ejusque festi origo, III, 103 sq. Samii exules in Samothraciam migrant, quæ ante Thracia dicebatur, II, 228, 21. Samii servi Ephesum condunt, IV, 442. Samus Priensis a Cilliphonte proditur, II, 334, 1; vel Syrus insula Samiis a Cilliphonte proditur, sec. Theopomp., *ibid.* Samii cum Priensibus bellum gerentes clade afficiuntur, II, 160, 179. Bias a Priensibus legatus ad Samios mittitur, *ibid.* Samii post prælium ad Querum cum Priensibus commissum, fines ditionis constituunt. Adjudicatur ipsis Carium et Dryusa et finitima regio. Lysimachi temporibus iterum de Batinete regione cum Priensibus litigant; postea nova de isdem re-

- gionibus litigatio, in qua Rhodios de finibus constituendis arbitros elegerunt, II, 336, 6. Samus fame laborat; frumentum advehit et Syria vel e Lemno Mnesarchus, Pythagoræ pater, qui ob id civitate donatur, III, 9, 30. Samii Zanclæos, a quibus in urbem recepti erant, ejiunt, II, 160, 182. Sybarim navigantes perdicum volatu terrefacti, IV, 420, 44. Samiorum colonia in Thracia Ἡρεῖον τεῖχος, IV, 394, 2 a. Samus multis e civitatibus a Polycrate ornata, IV, 299, 2; cives bonis spoliat Polycrates, et ex his pecuniis opera publica facienda curat, II, 160, 180. Polycratis tyranni mors, II, 56, 12. A tyrannis ad incitas redacti servos civitate donant; jus civitatis frontibus servorum inscribit; unde proverbium, II, 160, 181. Ab Atheniensibus contra pacta premuntur, II, 160, 183. 125, 63. Sub Melissa duce Periclem Samum obsidentem prælio vincunt, *ibid.* Captos Athenienses quo signo notaverint, ipsique Samii captivi ab Atheniensibus quomodo notati sint, II, 483, 59. Samiaci belli causa Aspasia, II, 482, 58. Pericles in debellatos sævit, II, 483, 50. Cf. II, 48, 8. 55, 7. Samii Lysandro blandientes Junonis festa vocarunt Lysandria, II, 484, 65. Samum desertam reddidit Syloson, II, 216, 10, 6. Theogenes Samius Atheniensibus persuadet ut bis mille in Samum transmitterent; qui missi (Ol. 107, 1) Samios universos ins. ejecerunt, II, 216, 10, 7. — Junonis templum a Lelegibus et Nymphis in Samo conditum, III, 103, 1. Samiæ Junonis ξόανον, Smilidis opus, IV, 466, IV, 287, 1. Junonis pavones, III, 105, 2. In templo Junonis donarium Arimesti, canon musicus, II, 482, 56. Sami Ἡραττης ὄρμος, III, 103, 1. Samia Venus ἡ ἐν καλάμοις vel ἐν ἔλαι, a meretricibus Atticis Periclis exercitum comitatis dedicata, IV, 299, 1. Samii Amori Eleutheria festum celebrant, IV, 406. Samiorum Ἡυθογενεία, II, 16, 1. Samii ovem venerantur, quam Mandrobulus Junoni consecravit, II, 159, 177. Sami locus Gorgyra, II, 481, 50. Samiæ naves, quas Polyocrates primus extruxit, IV, 299, 2. Samiorum luxus, II, 480, 47. Σαμίων λαύρα, vicus urbis meretricibus repletus, II, 310, 22. Σαμίων ἀνοθη quid? *ibid.* Samii vitice olim conorabantur, III, 104 sq. Samios ἡ πρὸς ἀλλήλους μικρολογία perdidit, II, 199 b. In Samo statuae amore exarsit Clisopho Selymbrianus, II, 314, 36. Alba in Samo apparuit hirundo, II, 159, 176. 215, 10, 3. Samii νόμους vocant τοὺς περὶ τοὺς σκόλλητας, II, 11, 11. Apud Samios viginti quatuor literæ primum inventæ sunt a Callistrato; hinc Samium populus πολυγράμματος, II, 348, 7. Cf., III, 339, 15. In Samo Lycurgus Homeri carmina ab Herophyli posteris accepit, II, 209, 2, 3; Pherecydes ibi diem obiit, II, 215, 10, 4. Æsopus inclaruit, II, 160, 178. 215, 10, 5. Eo venit Socrates juvenis cum Archelao, II, 49, 9. Samii: Agatho, Alexis, Æthlius, Aristion, Agatharchides, Bacchis, Eupompus, Euanthes, Duris, Choerilus, Hermodamas, Heropythus, Hippo, Lampito, Menodotus, Myrrhina, Nicænetus, Phyto Sibylla, Pausimachus, Pythocles, Panyasis, Stesander, q. v.
- Sanape, Amazo, bibax, Sinopæ urbi nomen dedit, II, 348, 2. Sanatrucius, Persarum rex, a Trajano victus. V. Chosroes I.
- Sanchoniathon Berytius, III, 561. 563.
- Sandaca, Xerxis I soror, uxor Artaxetæ. Ejus filii ante pugnam Salaminiam capti a Græcis Baccho crudivoro immolantur, II, 295, 8.
- Sandes, Hercules Babyloniorum, II, 498, 2.
- Sandilchus, dux Hunorum Utiguratorum, quem Justinianus ad bellum Hunnis Cotriguris inferendum permovere studeat (558), IV, 202, 3.
- Sandon, Athenodori Tarsensis p., III, 487, 4.
- Sandrocottus, Prasiourum rex, II, 397 sq. Sandracottus, II, 413, 18. 421, 27. Allitrochadæ pater, II, 423, 30.
- Sandura, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Sandyx arbor, II, 629, 21.
- Sanga mulier, III, 524, 1.
- Sangarius sive Sangarus, Phrygiæ fl., III, 300, 3. IV, 354, 4. Unde dictus, III, 524, 1. Ejus lapis αὐτόγλυφος, IV, 40, 1. 427. Ad eum Bacchus natus, III, 592, 31.
- Sangarius e Cybele gignit Nicaeam nympham, III, 547, 41.
- Sannegi (Sanni), gens Colchica, III, 555, 54.
- Saon Æneæ comes ex Samothrace Penates deos in Italiam affert, IV, 372, 3.
- Saophis I (Cf. Suphis), Æg. rex XV sec. Erastosth., II, 549.
- Saophis II, Æg. rex XVI sec. Eratosth., II, 549.
- Sape, Æthiopiæ opp., idem quod Esar, IV, 351, 3.
- Sapientes septem apud alios alii, III, 37, 8. Eorum numerus et nomina. II, 336, 4. Cf. Bias, Solon, etc.
- Sapirene, ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Sapoes, Mæranii s. Mæranii f., dux Persarum, IV, 254, 50. 52.
- Sapores I (*Schahpuhri*, persice). Antiochiam obsidet (254), IV, 192, 1. Ad eum Valerianus imp. legatos de pace obtinenda mittit (260), absque successu, IV, 187, 9. Eum sibi conciliare studet Odenathus, frustra (261), IV, 187, 10. (A Callisto et Odenatho) clade affectus contento itinere in Persiam recedit (261), IV, 187, 11. Valerianum vicit cepitque; Macrinum ad Valerianum ut se conferat, invitat, IV, 193, 3.
- Sapores II Narsen legatum ad Constantium mittit (358), IV, 190, 17. Juliani Apostatæ contra eum expeditio, IV, 4-6.
- Sappho, II, 316, 39. 40. III, 73, 8; Soror Charaxi, Rhodopidem in carminibus suis Doricham vocat, IV, 307, 3. Elegantiæ junctam habebat honestatem, II, 304, 4; mixolydiam harmoniam invenit, II, 283, 42. Ejus mors, IV, 175, 58. Sapphones duæ, III, 16, 17.
- Sarabus, Plataensis caupo, II, 257, § 11.
- Saracus, Assyria rex Busalussorum (i. e. Nabopalassarum) militiæ ducem Babylonem mittit; ab eodem rebelante ac Medorum principem sibi adjuncte in Nino urbe obsessus, cum regia se comburit, IV, 282, 7.
- Saraguri, a Sabiris Hunnis e sedibus suis expulsi, a Leonte auxilium petunt, IV, 104, 30. Hunnos Acaturos vincunt, IV, 105, 30; in Persarum ditionem irrumpunt (c. 466), IV, 107, 37.
- Saranges, Indiæ fluvius, II, 413, 13.
- Saraosti in India regnum a Græcis Bactrianis occupatur, IV, 309, 5.
- Sarapa (*Sarapanis*), castellum Lazorum, IV, 215.
- Sarapis, i. e. Apis, Argivorum rex, qui Memphidem condidit, IV, 327, 1. Sarapis idem qui Pluto, III, 198 a. IV, 345, 7. Sarapis, i. e. Soroapis, sive Apis in sorôv depositus, II, 380, 20. Sarapidis statua Sinope Alexandriam transducta; nominis etymologia, III, 487, 4. II, 614, 78. Ejus statua smaragda in labyrintho, III, 511, 8. Sarapis a Mnasea cum Baccho compositur, III, 155, 37.
- Sarazeni Chindeni, Maadeni, Phœnicenses et Taureni, IV, 179. Eorum sacri conventus annui, *ibid.* Saracenorum reguli Arethas et nepos ejus Caisus, IV, 179. Saraceni sub Theodosio (447) orientales Rom. provincias vastant, IV, 76, 6; ad Damascum ab Ardaburo vincuntur (453), IV, 100, 20.
- Sarce, Scilæ f., ex Amphipoli longæva, III, 609, 1.
- Sarcophagus lapis in Asso, III, 239, 137.
- Sardanapallus, Sarmugis frater (Saracus ap. *Abyden.*), postremus rex Assyriæ, regnavit annis 21; a Nabopalassare et Astyage (i. e. Cyaxare) regno exiit; se

- ipse in regia concremavit, II, 505, 12. Cf. Saracus. — Contemptu perit, II, 180, 253. Anacyndaraxæ f., *ibid.* Ejus mores, III, 357, 8; contra cum Arbacis et Belesyis conjuratio, III, 358, 9; ab Arsace, mollitium regis conspiciente confoditur, II, 473, 14. Ejus monumentum, II, 305, 5; monumenti inscriptio, *ibid.* Sardanapalli ætas, III, 627, 1.
- Sardes, olim Hyde, III, 633, 7; nominis significatio, IV, 629. Omphales sedes, II, 337, 7. Sardiani Smyrnam obsidentes strategemate vincuntur, IV, 401, 6; in bello Ionico ab Eretriensibus obsidentur, IV, 441. Sardiani tapetes, II, 96, 1. Sardinum locus Γλυκὺς ἀγκῶν, II, 310, 22. Sardiana sibylla, IV, 474. Sardiani: Æsopus, Polyænus, Diodorus, Eunapius, *q. v.*
- Sardicam in urbem Constantinus M. sedem regni transferre voluit, IV, 199, 15.
- Sardinia melle abundans; hinc incolarum longævitas, II, 373, 7; pecude dives, II, 377, 6. Herba miram vim habens ibi nascitur, III, 101, 9.
- Sardolibyum mos, III, 463, 137.
- Sardoum mare quam sit profundum, III, 295, 99.
- Sargathon, vicus Persicus, ad quem Baramanas Chosrois dux a Marciano clade afficitur, IV, 273, 3.
- Sarmanes, Indorum philosophi. Eorum vita et placita, II, 436 sq.
- Sarmatarum lacus mirabilis, II, 200 *b.* Eorum in Illyricum et Thraciam incursiones, IV, 63, 27. Eorum fraude Vidicula Gothus succumbit, IV, 95, 9. Sarmatia a Licinio subacta (322); nummi in hujus rei memoriam excusi, IV, 199, 14.
- Sarmaticum Aureliani imp. bellum, III, 665.
- Sarnus vel Sarrus, Campaniæ fluv., IV, 368, 1.
- Sarodius, Alanorum dux (568), IV, 229, 22.
- Saroes, Alanorum rex, Armeniorum contra Persas socius (572), IV, 271.
- Sarosius, Alanorum dux, per quem Avares in amicitiam Justiniani venire studebant, IV, 203, 4.
- Sarpedon, Europæ filius, diversus est ab Sarpedone Lycio, III, 598, 63.
- Sarpedon, Lycasti et Idæ f., IV, 497, 3 *a.*
- Sarpedon et Palamedes, quo tempore Diodotus Syriæ regem se declaravit, Cœlesyriam tenebant, II, *præf.* XIX, 25.
- Sarpedon, Demetrii Nicanoris dux, a Tryphone ad Ptolemaidem prælio vincitur, III, 254, 10.
- Sarrastæ ad Sarrum sive Sarnum fluv. in Campania sunt Pelasgi, qui ex Peloponneso in Italiam venerant, IV, 368, 1.
- Sarus, Gothus, Romanorum socius, Alaricho invisus, IV, 58; ab Honorio deficit, Jovino se adjuncturus; ab Adaulpho captus occiditur, IV, 61, 17. Ejus frater Singerichus, IV, 63, 26.
- Sarus, cyclus Chaldæorum, IV, 280, 1.
- Satibaras eunuchus contra Semiramidem conspirat, III, 356, 7.
- Saturninus Plautiani conspirationem Severo imp. denuntiat, IV, 588, 130.
- Saturnini viri perdivitis filiam Constantio, Attilæ scribæ, promiserat Theodosius II; sed Saturnino ab Eudocia interfecto, Zeno filiam ejus Rufo cuidam dedit, IV, 93 sq.
- Sat. a Gaina exposcitur, IV, 611, 190.
- Saturnius, Rom. in Syria dux sub Augusto, III, 422, 94.
- Saturnus. Ejus (postea Herculis) columnæ, III, 640, 16.
- Saturnusapud Getas Zamolxis, III, 153, 23. Saturni ætas aurea, II, 233, 1; pater Corybantum, II, 57, 14. Saturnus homo fuit, III, 517, 1; e Semi tribu oriundus, IV, 541, 4; cum Titane pugnat, 282, 5. Tartessus fugit, III, 517, 1; in Libya et Sicilia regnat, III, 148, 102; in Sicilia Croniam urbem condit, III, 640, 17. Saturni in templum non musca involat; non canis ingreditur, IV, 447, 6. Saturni et Rhææ ara Olympica, II, 36, 29. Saturnus ex Entoria gignit Hymnum, Faustum et Felicem, IV, 372, 2; pater Chalcedonis, III, 598, 61. Ei Massyli homines mactant, III, 70, 11; item Phœnices, III, 570, 4, 5. Saturnus in Phœnicum mythol., III, 567, 14 sqq. 569, 25. 26. Saturnus, rex Ægypti, II, 526 *a.* 531, 3. Saturnius (Κρόνιος) Pan, III, 150, 7.
- Satyras, nomen proprium, IV, 424, 7.
- Satyra, Themistoclis amica, II, 491, 5.
- Satyrus, Bacchi et Niciææ f., III, 547, 41.
- Satyrus, Clearchi frater, post cujus necem pro filiis ejus Timotheo et Dionysio tyrannidem Heracleæ administrat; vir crudelissimus, omnis doctrinæ expertus; ceterum tutor fidelis, septem annis post senex Timotheo regnum tradit; ejus morbus fatalis, III, 527, 2.
- Satyrus, nobilis Heracleota, ab Archelao Mithridatis duce captus, deinde dimissus, III, 545, 38.
- Satyrus, peripateticus, scriptor. Alii Satyri, III, 159.
- Sauchæorum rex, Baldad, III, 220, 12.
- Saul, Judæorum rex, IV, 549, 17 sq.
- Sauna, Arabiæ urbs, in qua hippocentaurus fuit, III, 624, 63.
- Sauromatae, IV, 435, 1; ignem colunt, II, 379, 14. Eorum mores, III, 460, 122; acinacem reverentur, IV, 429.
- Saus, Mercurii et Rhenes f., a quo Samus vocatur Leucosia insula, II, 158, 171.
- Savus fl., IV, 264 sqq. 233, 27.
- Saxinæ, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Scamander Cretensis, Samonis opera usus Troadem subigit, III, 369, 21.
- Scamandrius et Ascanius, Ænææ f., Arisben condunt, III, 70, 5.
- Scamandrius, Hectoris et Andromaches f., ex Ida in Tanaidem emigrat, III, 373, 29. Hectoris f. spurius, in Tanaidem abit, IV, 301, 1.
- Scamares (οἱ Σκαμαρεῖς ἐγγχωρίως ὀνομαζόμενοι) subditi Romanis impedienda Avacum latrocinantur, IV, 237, 35.
- Scammos, opp. Æthiopia, III, 478, 42.
- Scamon Mytilenæus, historicus, IV, 489.
- Scampsiam, Epiri opp., Theuderichus capit, IV, 127.
- Σκαηρόροι ap. Athen., II, 363, 5.
- Scarabæi ab Ægyptiis culti, III, 515, 29.
- Scarphe, Locrorum Epicenæ urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Scellis et Cassamenus Thraciam colonia frequentant; e Naxo proficiscentes Peloponnesum et insulas vicinas prædantur; e Thessalia fœminas abducunt; Iphimedæ Thessalæ amore capti mutuo se interimunt, IV, 304, 2.
- Scemiophris, Amenemes soror, Æg. regina (dyn. XII, 7), II, 560.
- Scendes (Scandis), castellum Lazorum, IV, 215.
- Sceneos, locus ad sin. Arabicum, III, 477, 42.
- Sceptra urbem Cyros dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4.
- Schedia, Rhodi (P) locus, IV, 389, 7.
- Σχηματοθήρη quid? II, 312, 26.
- Scheria. V. Coreyra.
- Schesia, Samiorum tribus, IV, 512, 1.
- Schesius, Sami fluv., IV, 512, 1.
- Schæneus, Athamantis et Themistis f., II, 37, 35.
- Scholasticorum initiationis ritus, IV, 63, 28.
- Scias, Cephusi uxor, Eliei mater, III, 78, 4.
- Sciathus ins., II, 295, 7.
- Scidrus, urbs Italiæ, II, 370, 1.
- Scilluntii, Eleorum coloni, Junoni templum in Olympia dedicant, IV, p. 288.

- Scilurus Scythia ejusque liberi 50 a Mithridate vincuntur, III, 264, 34 a.
- Scindapsus, instrumentum musicum, II, 286, 64. III, 482, 78. IV, 475, 2.
- Scindapsus, Homeri famulus, IV, 434, 1.
- Scione, Themistocles amica, II, 491, 5.
- Scipionis ad insipientia regna orbis terrarum a senatu missus, nonnisi quinque servos secum duxit; Panætio comite usus est; Alexandriam venit, III, 255, 12. 13. Himilconem Phameam ad defectionem adducit (149 a. C.), II, præf. XV, 17. De Scipione dictum Phameæ Himilconis, IV, 50, 82.
- Scipio Nasica Gracchum occidit, IV, 559, 61.
- Scipulus præfectus, sub Nerone imp. occisus, IV, 576, 91.
- Scira, festum Athen., III, 341, 23.
- Sciras Minerva, IV, 483.
- Sciratæ vel Sciritæ, gens Indica, II, 424, 33.
- Sctiri bellum gerentes cum Gothis, auxilium accipiunt a Leonte imperatore, IV, 107, 35.
- Sciron, Canelthi et Henioches f., a Theseo interfectus, II, 351, 13.
- Scirophorion mensis unde dictus, III, 341, 23.
- Scirphe, Phocidis opp., IV, 390, 10.
- Sclavini (Σκλαῦνοι) Thraciam et Græciam vastant (577), IV, 252, 47, 48. Bajani legatos occidunt, sub Daurita duce; bellum iis a Bajano infertur, hortante Tiberio imp., *ibid.* eos tributa non pendentes aggredi instituit Bajanus, Avarum dux (580), IV, 264.
- Scolia, cantilenæ; earum ratio, II, 248, 43. 285, 59. IV, 476, 4.
- Scotus, Bœotia locus; ibi Μεγαλάρτου et Μεγαλομάζου statua, III, 126, 39.
- Scopas, Creontis pater, Scopæ avus, II, 298, 15.
- Scopas, Creontis filius, Scopæ nepos, Crannonis tyrannus crapula deditus, II, 298, 15. Ei Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
- Scopas Furiarum statusas duas Athen. fecit, III, 127, 41.
- Scopas Etolus ab Agathocle Ptol. Epiphaniis tutore in Græciam mittitur ad conscribendos mercenarios, II, præf. p. xxviii. Ad Panium montem in Cælesyria ab Antiocho M. vincitur, III, 180 sq.
- Scordisci, Pæonia gens, III, 607, 17. Cf. Scortii.
- Scorpiones Caria, II, 179, 249; India, II, 410, 10. 11. 12.
- Scortii, Pæonia gens, III, 607, 17.
- Scottia Hunnus ad Theodosium venit, ut pactas pecunias acciperet, IV, 74, 5. 79. Maximino aditum ad Altillam patefacit, III, 80.
- Scotussa, in Pelasgæotide Thessalia. Ex hujus urbis regione Jovis oraculum in Epirum translatum est, II, 463, 3.
- Scotussæus fons memorabilis, IV, 436, 10.
- Scupi, Thraciæ urbs, IV, 439, 2.
- Scydra, Macedonia urbs, IV, 510, 13.
- Sçylax Caryandensis, III, 183. Periplum suum Dario dedicavit, IV, 397, 1.
- Sçylla, III, 134, 66. Crataeidis filia, IV, 510, 13. Cf. IV, 651 a. Phorcynis et Hecates filia ab Hercule occisa, a patre in vitam revocatur, II, 10, 8. Scylla quid? IV, 539, 17.
- Sçyllelicus Italiae sinus, II, 179, 247 a.
- Scyron, Polypeponis f., Alcyones pater, IV, 514.
- Scyrus ins., quam olim Pelasgi et Cares tenere, III, 379, 47, unde nomen habet, III, 338, 12. In ea a Lycomedæ Theseus interficitur, II, 208, 1, § 2. Scyri capræ præstantissimæ, II, 333, 2.
- Scytala ins. in sinu Arab., III, 477, 41.
- Σκυτάλαι ap. Lacedæmonios et Ithacenses, II, 147, 131. II, 193, 4.
- Scythæ, olim agricola, a Thracibus pulsi nomades fiunt, III, 596, 52; eorum gentes quinquaginta; IV, 522, 1.
- E Scythia oriundi Parthi in Parthiam immigrant, tempore Sesostri, III, 587, 1. Eo tempore vixit Jandysus Scyth. rex, *ib.* Scytharum luxuria et in eos, quos imperio suo subjecerant, crudelitas, II, 306, 8; rex Hæmus, III, 596, 54. Prometheus rex a subditis in vincula conjicitur, II, 34, 23. Atheas rex, IV, 336, 4. Agæthes rex, IV, 3. Scytharum reges auxilia Mithridati petenti recusant, III, 549, 43; a Mithridate victi (120), III, 264, 34 a.
- Scytharum mos, II, 180, 25. Scythiæ fluvius Sethus, III, 32, 21. Chalcis urbs, II, 81, 3. Scythæ Abii, III, 596, 53. Tibareni, II, 379, 15. Scythico arcu Hercules utebatur, II, 29, 5. Scythica calceamenta, III, 147, 99. Scythiæ electrum, IV, 474. Cf. Gothi. Hunni.
- Scythias, priscum Deli ins. nomen, III, 633, 11.
- Scythius Tejus hist., IV, 491.
- Scythopolis a Nabuchodonosoro subacta, III, 229, 24.
- Scythopolis, Libyæ, III, 238, 131.
- Sea, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Sebanum monasterium in confiniis Persarum et Romanorum, IV, 209.
- Sebastianus, Juliano in exp. Persica dux copiarum, III, 4; vir integer, prudens, strenuus, cui bellum contra Gothos gerendum committit Valens imp., IV, 35, 47.
- Sebastianus a Jovino fratre imperator renuntiat, ab Adualpo occiditur, caput ejus ad Honorium mittitur; IV, 61, 19.
- Sebastianus sub Theodosio II mil. dux, IV, 612, 194.
- Sebastianus sub Zenone potentissimus, omnia velut in foro cauponans, IV, 118, 9.
- Sebeda, portus Lyciæ, III, 236, 88.
- Sebennytæ reges dynastiae XXX, II, 597.
- Sebennytis diomus Æg., III, 226. Sebennytes Manetho, q. b.
- Sebercheres, Memphis, Æg. rex (dyn. IV, 7), II, 548.
- Sebicius, Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 2), II, 593.
- Sebithrites nomus Æg., III, 226.
- Sebochthes legatus a Chosroe ad Justinum II missus ad fedus inter Persas et Romanos restaurandum (571), IV, 238 sq., 36.
- Secande, Æthiopiæ opp., IV, 851, 3.
- Seculares Rom. ludi. De eis carmen Sibyllinum, III, 611, 29.
- Secundinus patricius, Hypates pater, IV, 142, 7.
- Secundus, Nicomedis II famulus, a gallo amatus, IV, 462, 2.
- Sedecia, Judæorum regis anno duodecimo Nabucodonosor expeditionem contra Judæos suscepit, III, 472, 21.
- Segesta vel Egesta Siciliae urbs, ab Egesto Troo nominata, III, 573, 13. Ejus tyrannus Æmilius Censorinus, IV, 322, 7. Segestani Athenienses contra Syracusanos auxilio advocant, II, 76, 1.
- Selencia in Pieria, urbs Tetrapoleos Syriæ, III, 276, 59. III, 387, 7. Ad eam ἡ ἀμπελιτικὴ γῆ reperitur, III, 277, 64. Urbs condita a Sel. Nicator, IV, 468, 4. In Seleucensibus sævit Himerus, Arsacis satrapa, III, 259, 21.
- Selencia maritima. Ibi debebat Æschion cum Cleopatra regina, quum Diodotus Syriæ regno potius erat, II, præf. XIX, 25. In ea Ptolemæus VIII inclusus, II, præf. xxii, 29.
- Selencia aspera, Ciliciæ urbs, olim Olbia et Hyria, III, 236, 91.
- Seleucidarum equites Larissæi, II, præf. xvii, 20.
- Σελευκίς, poculi genus, III, 133, 57. Avis, IV, 13, 2.
- Seleucobelus, Syriæ opp., IV, 467, 2.
- Seleucus Nicator quam provinciam sit nactus post mortem Alexandri, III, 694. Babyloniae præficitur, III, 668, 1; quomodo post Demetrium Poliorcetem ad Gazam victum

- favente Ptolemæo, imperium sibi fundaverit; ejus tempora et mors, III, 707, 4. Ejus ex Apame Perside filius Antiochus Sotér, 707, 5. Aphrodisium procuratorem in oppida Phrygiæ et Ponto adjacentia mittit, III, 533, 11. Seleucus Nicatoris contra Sandracottum bellum, II, 397 a. Ad portas Caspias Europum condit, e. q. Rhaga, et Arsaciam, IV, 308, 4. Hyriam Ciliciæ urbem de se Seleuciam nuncupat, III, 236, 91. Seleuciam in Syria condit, et Antiochiam, IV, 468, 4; porro Apameam sive Pellam aliasque urbes supra septuaginta, IV, 469 sq. Telmissum urbem novis colonis frequentans Oropum nuncupat, III, 237, 99. Lysimachum ad Curupedium vincit, III, 532, 8. II, 453, 4. III, 698, 4. Heracleotæ ad eum legatos mittunt, III, 532, 9. 533, 11. A Ptolemæo Cerauno, quem beneficiis cumulaverat, interficitur, III, 699, 5. 696, 5. 533, 12. Ejus dux Demodamas, II, 444, 1; elephas longævus, III, 474, 30.
- Seleucus II Callinicus, Antiochi Thei et Laodices filius; ejus historia et tempora adumbrantur, III, 708 sqq.; pater Alexandri sive Seleuci Cerauni et Antiochi Magni, III, 710, 11. Stratonicen in Seleucia capit, III, 196, 19. Ejus amica Myssa vel Nysa, III, 67, 4.
- Seleucus III Ceraunus (antequam regnum suscepit Alexander ei nomen erat), filius Seleuci Callinici, frater Antiochi Magni, post regni annos tres a Nicanore et Apaturio Gallo occiditur, III, 710, 11.
- Seleucus IV Philopator, Antiochi Magni f., Ant. Epiphani's frater, quam diu regnavit, III, 711, 13. Demetrium filium (postea D. Soterem) Romanis obsidem dedit, 711, 15.
- Seleucus V, Demetrii Nicatoris f., patri in regno succedit; sed statim matris calumniis interemptus est, III, 714, 21. Ejus frater et successor Antiochus Grypus, *ibid.*
- Seleucus VI, Antiochi Grypi f., Antiochum Cyzicenum proelio vincit, imperioque Syriæ potitur; deinde ab Antiocho Eusebe, Ant. Cyziceni filio, in Cilicia ad Mopsuestiam clade affectus manum ipse sibi infert, III, 715, 23. 24.
- Seleucus, Antiochi Sidetis filius, patris in expeditione Parthica comes, ab Arsace captus regio more custoditur, III, 713, 18. 258, 19.
- Seleucus, Sinopes præfectus, cum Cleochare collega tyranni in modum temp. administrat; Censorinum Rom. ducem proelio navali vincit; tandem ne in manus veniret Luculli, fuga salutem consulit, III, 554, 54. 55.
- Seleuci Babylonii de maris accessu et recessu sententia, III, 291, 93. 293, 95.
- Seleucus, Alexandrinus, scriptor, III, 500.
- Selinus, urbs, II, 480, 46.
- Selli unde ἀντιπόδες dicantur, II, 350, 5.
- Selymbria. V. Selys. Selymbrianus, Herodicus, II, 59 a. *not.* et Clisophon, II, 314, 36. Selymbrianis cohortibus præfectus Leo, IV, 135 a.
- Selys, Selymbriæ conditor, III, 379, 45.
- Sem, Noæ filius, IV, 541, 16 sq.
- Semandrus Mytilenæus Æolum coloniam in Tauricam deducit, ibique Hermonassam urbem, ab uxore ejus sic dictam, condit, III, 597, 60.
- Semberritæ in Æthiopia, IV, 351, 3.
- Semele divinos honores nacta Thyone appellatur, III, 639, 13.
- Semempses (Mempses. Pemphus), Ægypti rex (dyn. I, 7), II, 539, 542.
- Semerionus, Babylonius historicus, IV, 591.
- Semestra nympha, mater Byzantii, IV, 147, 5. Ejus ara, Byzantii, IV, 147, 3 et 5. 148, 8.
- Semias, Molcesten fratrem in Pisidia tyrannum occidit, imperio ejus potitur, deinde a filiis Molcestis interficitur, II, præf. xviii, 22.
- Semiramis, II, 503, 11, Trojanis temporibus vel antiquior vel equalis, III, 563, 2; quomodo ad regnum pervenerit, II, 89, 1. Ejus stirps regum Assyriæ desinit in Belem, Delcetadæ filium, IV, 351, 6. Aræum pulchrum, Armeniæ principem, interfecit, IV, 285, 12. Viros, quibus libido ejus usa erat, vivos defecit, IV, 539, 22; equum equum ad coitum amavit, III, 472, 22. Ei perperam adscribuntur quæ Babylone monumenta Nabuconosor exstruxit, II, 507. Minime condidit Babylonem, III, 575, 17. Finito bello Indico in vitam ejus conjunctionem ineunt Satibaras eunuchus et filii, quos ipsa ex Onne pepererat; quomodo insidias illas prævenerit, III, 356, 7. Antequam in expeditionem Indicam egrederetur, obiit, II, 416, 20, 21. Zoroastrem vincit, Babylonem manibus cingit; bellum Indicum suscipit infaustum; a Ninya filio interfecta; ipsa interemerat reliquos suos filios; 42 annis regnavit, III, 626. In Armeniam profecta Zoroastro Medorum principi regni administrationem commisit; filios nihil fecit; ejus impudicitiam non ferens Ninus in Cretam abierat; filios præter unum Ninyam necat; Zoroastro regno potiri moliente, belloque exorto, victa in Armeniam fugit, ubi a Ninya occisa est, III, 627, 2. Proverbium: *Monilia Semiramidis in mari, ibid.* Semiramis, mater Judæ et Idumææ, IV, 364, 3. IV, 237, 102.
- Semphrates, Æg. rex XXVI sec. Eratosth., II, 558.
- Semus Delius, historicus, IV, 591.
- Senata Byzantii, IV, 154, 41.
- Senator, vir consularis, a Theodosio II ad Atilam legatus mittitur, IV, 74, 4.
- Senecheribus, Assyriorum rex vicesimus quintus. Ad Ciliciam classem Græcorum profligat; Minervæ templum exstruit et facinorum suorum monumentum literatum; Tarsum ad similitudinem Babylonis condidit, IV, 282, 7; succedit ei Nergilus, *ibid.* Senecheribus contra Babylo-nios præfectos, qui desciverant, exercitum ducens, Elibum ejusque familiares captos in Assyriam transfert, Babylo-niis vero Asordanem filium præficit, II, 504, 12. Græcos in Cilicia proelio vincit, Tarsumque condit, *ibid.* ab Adumurzane filio necatur regni anno decimo octavo, *ibid.* Cf. IV, 549, 19. Ejus filius Asordanus, I, 503, 11; ejus frater, II, 504, 12; regni tempus et contra Judæos expeditio, II, 503, 11.
- Sennar Babylonis campus, IV, 434, 3.
- Sennones, gens Gallica (Arabica?) IV, 523, 2.
- Sephuris, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 8), II, 544.
- Sepphora, Jothoris f., Mosis uxor, III, 224.
- Septem contra Thebas Nemeæos ludos in honorem Archemori instituunt, II, 189, 282.
- Septem sapientes sophistas vocat Andron, II, 347, 4. Non philosophi, sed viri prudentes et legislatorii, II, 243, 28. De numero et nominibus eorum qui in sapientium collegium cooptati, II, 244, 28.
- Septenarius numerus cur sacer sit, IV, 513.
- Serapio, Heraclidis Lembii p., III, 167 *not.*
- Serapis. V. Sarapis.
- Serbonis lacus, II, 39, 52. Ejus asphaltum quomodo Syri educant, III, 276, 63.
- Serdica urbs, IV, 78.
- Sere, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Serena, Stilichonis uxor, IV, 58. Necatur, IV, 59. Ejus filius Eucherius, *ibid.*
- Serenus scriptor, III, 560 *not.*, 575.
- Seres, gens Indiæ, IV, 525, 20. IV, 270. Eorum emporia tenuerunt Persæ, deinde Ephthalitæ, post hos Turci, IV, 270 sq.
- Sericæ originem quando Byzantini cognoverint, IV, 270.

- Sergius e Rhabdi oriundus, sub Marciano militum dux, in bello Persico Arzanenem vastat, IV, 273, 3.
- Serpentes Indiae, II, 410, 10. Serpentem non necant Argivi, II, 327, 79. Serpentes in Æthiopia, qui cum elephantis pugnant, III, 478, 47. Serpentes quas mulier enixa est, III, 623, 53. Serpens ingens in Macra Coëlyriae planitie repertus, III, 276, 60. Serpentes maris Rubri; III, 139, 135 a. Serpens miri veneni, II, 291, 87.
- Sertorius quum tyranni in modum se gerere cœpisset, à Perpenna ejusque sociis, conspiratione facta, occiditur, II, *præf.* xxiii, 32. Sertorius in Tingi urbe Aitæi corpus ingens effodit, III, 471, 19.
- Seruch, idololatriæ auctor, IV, 544, 8 sq.
- Servi non sunt apud Indos, II, 405, 28. 421, 26. Servi Cretensium, IV, 399, 2. Servorum in Sicilia sub Euno duce rebellio, II, *præf.* xx, 26. IV, 559, 61. Servorum in Italia (Nucerina et Capua) seditiones, quæ ante ingentem illam Siculam acciderunt, II, *præf.* xxii, 30. Servile in Sicilia bellum secundum, III, 257, 15. — Servus, qui peperit, III, 623, 56. Servorum urbs in Libya, III, 155, 38.
- Servilius Ahala, Quinctio Cincinnato dictatori magister equitum, Sp. Mælium interficit; sub *ala* tum gladium gestavit; hinc *Ahala* nomen, II, *præf.* p. xxxiv sq.
- Servilius (Q.) consul tertium, II, *præf.* p. xxxvi, 2.
- Servilius (Q.) Capio Tolosæ thesauros exspoliavit, pœnasque sacrilegii ejus luit, III, 323, 9.
- Servilius (P.) Cæsta, unus ex conjurationis contra Cæsarem sociis, III, 442, 21. 445, 24.
- Servius Tullius Ejus instituta, III, 89, 5. 6. IV, 553, 35.
- Servius (T.) Secundus, e Bononia longævus, III, 608, 29.
- Servius quidam scriptor laudatur, IV, 541, 13.
- Sesamus, ex Euphemi posteris, ex ora Laconiae in Theram insulam transit; ab eo genus deduxit Aristoteles, qui Cyrenen condidit, IV, 286, 6. II, 87 b.
- Sesanium, opp. Æthiopiae, III, 477, 42. IV, 351, 1.
- Serenoneus, Gallus, Momorum et Atepomarum regno eiecit, IV, 367, 2.
- Sesoehris, Thinita, rex Ægypti, statura pergrandis (dyn. II, 8), II, 543.
- Sesouchis Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 1), II, 590.
- Sesonchosis, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 1), II, 560.
- Sesonchosis post Horum Ægypti rex, Asiam universam et Europæ partem stbigit; instituta ejus civilia; vixit 2936 annis ante primam Olympiadem, II, 235, 7.
- Sesorthus (Tosorthius), Memphis, rex Æg. (dyn. III, 2), II, 544.
- Sesostris, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 3), Asiam universam et Europæ partem novem annorum spatio subigit, II, 560, 12; usque in Europam processit, Indos non attingit, 416, 20; quousque meridiem versus progressus sit, III, 477, 42; viris officia mulierum, mulieribus virorum officia imposuit; quonam consilio? II, 380, 21. A rege captivo de fortunæ inconstantia admonetur, IV, 210. Ægyptios in ordines descripsit, II, 180, 252; alveum e Danaon portu in Nilum ducere cogitavit, III, 477, 41. Stelæ quas exerxit, IV, 539, 23. Cf. etiam IV, 543, 10. 544, 13. Osiridis statuam, quæ Sarapidis dicitur, a Bryaxe faciendam curavit, III, 487, 4. Sesostridis tempore Parthi e Scythia emigrarunt, et Jandysus Scythiarum rex erat, III, 587, 1.
- Sestus, II, 47, 4.
- Seth appellatur Typhon, II, 613, 77.
- Sethenes, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 5), II, 543.
- Sethinilus (?), Æg. rex xxv sec. Eratosth., II, 558.
- Sethos, Pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Sethos sive Ramesses, Æg. rex. (dyn. XIX, 1), II, 579 sqq.
- Sethos sive Ramesses, Amenophis f., Æg. rex (dyn. XIX, 3), II, 581 sqq.
- Sethroe, Ægypti urbs, III, 238, 114. Sethroites nomus, in qua Auaris urbs a Pastoribus munitur, II, 567.
- Sethus Scythiæ fluvius, III, 32, 21.
- Sethus, Singedonis urbis *præf.*, IV, 264.
- Setunda, Æthiopiae opp., IV, 351, 3.
- Seuthæ et Ronaces Medorum inventum, III, 73, 10.
- Seuthes Thrax Amadoco insidias parat, II, 154, 161.
- Severianus, L. Veri Aug. in bello Parthico dux, ad Egiam Armeniae castellum ab Osroe in angustias compulsus, e vita se subduxit, III, 651, 7. 652, 10. Ejus sepultura, *ibid.*
- Severus imperator. Ejus ingenium. Pannoniæ præfectus prodigiis et oraculis ad regnum capessendum impellitur, III, 658, 2. IV, 586, 125. Quid de Pescennio Nigro et Clodio Albino senserit, 658, 3; in amicis Albini sævit, IV, 587, 128; in Byzantios sævit; postmodum ira placata, de urbe optime meruit, IV, 153, 36. 587, 127. Plautianum occidi jubet; filios inter se conciliari studet; ejus mors, IV, 588, 130. De vita sua scripsit, III, 657.
- Severus, senator et patricius, a Zenone legatus militum ad Vandalorum regem (Genserichum), qui propositas pacis condiciones admittit. Multos Severus, vir integerrimus, redemit captivos (475), IV, 114, 3.
- Sexaginta viri Athenis, IV, 507.
- Sextius Africanus consul (112 p. C.), III, 623, 54.
- Sibæ, gens Indica, II, 417, 21.
- Sibrus, Lyciæ fl., III, 236, 84.
- Sibylla, Teucri et Nesonis f.; ab ea omnes mulieres fatidicæ Sibyllæ dicuntur, III, 598, 64.
- Sibyllæ, II, 197 sq.; decem fuerunt, IV, 174, 56. Tres fuerunt, Apollinis soror, Erythræa, Sardiniana, IV, 474. Sibylla Erythræa, IV, 309. Sibyllæ oracula Romæ revitata de androgyno, III, 619, 39. Sibyllæ inventum sambycæ instrum., IV, 490, 4. Sibyllini versus de ludis Rom. secularibus, III, 611, 29. Sibylla vicit in poematum certamine, quod in Pelia honorem edidit Acastus, IV, 285, 1. Sibylla Ephesia, III, 406, 67; ad Croesi rogum, *ib.* 408. Erythræa, quot annis vixerit sec. versus oraculi, III, 610, 4. Samia, Phyto, IV, 288, 4. Gergithia, III, 604, 2. Berosiana, II, 502, 9, 10.
- Sihyrtius, Gedrosiæ et Arachosiae præfectus, III, 668; 1. II, 398 b. 407, 2.
- Sicanus, Briarei f., IV, 381, 4.
- Siciliæ promontoria tria; laterum longitudo, III, 287, 82. Insulæ quasi arces Syracusæ et Eryx, III, 288, 83; de ejus possessione Vulcanus et Ceres inter se contendunt, II, 84, 3. Bellum inferit Minos, II, 131, 88 a. Sicilia Chalcedensium coloniis frequentata, II, 141, 106. Servorum sub Euno duce rebellio, II, *præf.* xx, 26. IV, 559, 61. Servorum defectio altera (102-99), III, 264, 35. Sicilia terræ motu concussa sub Tiberio, III, 624, 43; a Vandalis vastata. V. Genserichus. — Siciliae Palici, III, 140, 83 (V. Palici). Mira statua, quæ, dum integra staret, ab Ætnæ igne barbarorumque invasione insulam tutam præstasse dicitur, IV, 60, 15. Fana Ἀδδραφάγας; statuæ Σιτοῦς Δήμερος, Ἰραλίδος, III, 136, 39. Pedicratem heroem colunt, IV, 527, 3. Siculorum mensæ deliciarum et luxuriæ nomine celebratæ, II, 307, 10. Siculi Pollium vinum vocant, quod aliis est Biblinum, II, 15, 7; cottabi apud Siculos ludus, II, 246, 34. IV, 419, 32. Siculorum nuni, II, 169, 211. 212. Sues celebrati, II, 333, 2. Sicula κάκτος, II, 300, 26. Siculorum vox βράβυλα, i. e. κοκκῆμηλα, III, 327, 82. Siculorum proverbium, μωρότερος εἰ Μορῆχος, III, 136, 73. — Siciliae fluvius, Actis, II, 376, 2; Helorus, II, 376, 4;

- fluvii mirabiles, Camicus, Capæus (Anapus v. Coeyparis?), Crimicus, Himeras, II, 373, 8. Siciliæ fontes mirabiles, II, 373, 9; lacus mirabiles, II, 373, 11. III, 31, 16. Urbes: Agrigentum, Selinus, Phœnicus, Eryx, Camicus, Helycus, Thermus, Camarina, Mylæ, Hyccara, Panormus, Enna, Camicus, Terbetia, Engyium, Hierapolis, *q. v.*
- Sicilia minor, e. *q.* Naxus ins., IV, 294, 4.
- Sicima, urbs Chanaan terræ, III, 215; unde dicta, II, 217.
- Sicimus, Mercurii f., III, 217.
- Sicyonnis saltatio, IV, 331, 9. II, 283, 44. A Sicyonno barbaro vel Cretense inventa, II, 284, 45. IV, 337, 3; vel a Thersippo, IV, 489, 1.
- Sicinus, Thoantis f., IV, 528, 12.
- Sicinus, ins. ad Eubœam, olim Cœnussa, IV, 527, 12. Σικώας quis apud Cyprios, II, 312, 25.
- Sicyon, Africæ locus, III, 156, 41.
- Sicyoniorum reges quamdiu regnaverint, IV, 547, 13. tyranni Myron et Isodemus et Clisthenes, III, 394, 61. Orthagoræ ejusque liberorum tyrannus per centum stetit annos, II, 139, 101 a. Picturas tyrannos representantes delet Aratus; alias multas in Ægyptum ad Ptolemæum mittit, III, 120, 17. Bacchus χοροψάλας, III, 135, 72. Cenotaphium Adrasti, IV, 389, 3. Sicyonii pilarem saltationem invenerunt, II, 250, 48. Sicyonia saltatio, ἀλητῆρ, II, 284, 50; stoa Pœcile, III, 120, 14; πίνακες, III, 120, 16. 17. Sicyoniorum thesaurus Delphicus, III, 123, 27. Sicyonii: Sphodrias, Heraclitus, Bacchides, Diogenes historicus, Aratus, Hypsicles, *q. v.*
- Sidas ager, de quo lis Bœotorum et Atheniensium, III, 192, 4.
- Side, Beli uxor, mater Ægypti et Danai, IV, 544, 15.
- Side, Ciliciæ urbs, a Gothis obsessa, III, 681, 22. Sidæ in Pamphylia educatur Antiochus Sidetes, III, 712, 18. De Sidetis dicitur Stratonici, II, 313, 31.
- Sidimundus Gothus, Romanorum socius, in Epiro cœdit; a Theudericho ad defectionem sollicitur; Epidamnum ei prodit, IV, 126.
- Sidyra, Lyciæ opp., III, 234, 70.
- Sidon, Ponti f., in Phœnicum mythol., III, 568, 21.
- Sidon, Ægypti f., IV, 546, 11.
- Sidon urbs unde nomen habeat, IV, 544, 15. Cf. IV, 546, 11. Sidonii in Ohiarum ins. coloniæ ducunt, II, 197 not. Sidon terræ motu diruta, III, 285, 76. Sidonii: Moschus et Zeno, *q. v.*
- Siga, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Sigensis e Troade, Damastes, II, 64.
- Sigertis regnum in India a Græcis Bactriana occupatur, IV, 309, 5.
- Sigesarus, episcopus in aula Aduulphi, IV, 63, 26.
- Sigilda, uxor Theuderichi, IV, 620, 211, § 5.
- Sigisbertus, Francorum dux, Bajanum Avarum ducem commeatu sublevat (568), IV, 230, 23.
- Sila vel Silla Indiæ fluv. mirabilis, II, 404, 17. 415, 19.
- Sileni in Italia a Baccho relicti vinearum culturam ibi exercent, III, 641, 22.
- Silenses, Indica gens, II, 415, 19.
- Silenus, Apollinis Arcadici pater, II, 190, 283. Sileni inventum, III, 73, 10.
- Silenus, nobilis Heracleota, ab Archelao, Mithridatis duce, captus, deinde dimissus, III, 545, 37.
- Silenus Chius, III, 101 not.
- Silenus Calactinus, historicus, III, 100.
- Sillis a Scythis nominatur fluvius, qui vulgo Iaxartes dicitur, et quem Alexandri comites Tanain esse putarunt, II, 444, 1.
- Sillacis Regini pictura quædam, III, 133, 58.
- Silphium Cyrenæum, III, 107, 4.
- Silpium, mons in Syria, IV, 468, 4. 544, 14. 551, 25.
- Silvanus, Valerii et Valeriæ f., IV, 321, 5.
- Silvanus, Romæ mensæ argentariæ præfectus, ab Attila expositur, IV, 84 sq.
- Silvia, Numitoris f., III, 75, 2.
- Silvius, ab Ascanio insidiis petitus, unde nomen habeat, II, præf. p. vii, 3.
- Silvius, Tiberii pater, III, 96, 2.
- Silzibulus. V. Dizabulus.
- Simeon, Jacobi f., III, 215, 8. 218, 9.
- Simiæ Mauritanæ, III, 277, 66; Indiæ, II, 410, 11. Simia ab ancilla in lucem edita, III, 622, 51.
- Similis, Hadriano imp. carus, IV, 581, 114.
- Simmias, Eupalami f., Bacchi Morychi statuam fecit, III, 136, 73.
- Simmias Periclem accusat, II, 199 a.
- Simodi qui, IV, 331, 7.
- Simonides Ceus duas vel quattuor literas alphabeto Græcorum addit, II, 3 b. II, 181, 256. Epinicion scripsit Anaxilæ tyranno, II, 219, 25. Dioscurorum ope servatur, 72, 3. Mortuum insepultum reperiens funere honorat. Quomodo id beneficium mortuus rependerit, III, 325, 28. Ejus adversarius Timocreon, II, 188, 297.
- Simonides Ceus, cognomine Melicertes, nepos Sim. Leoprepidæ, historicus, II, 42.
- Simonides Magnesius poeta, II, 42 b. Pugnam Antiochi Soteris contra Gallos carmine, ut videtur, descripsit, III, 71.
- Simonides Zacynthius primus in theatris cecinit carmina Archilochi, II, 321, 61.
- Simonides, de Æthiopia scriptor, II, 42 b.
- Simonides, philosophus, tamquam magicis artibus addictus, sub Valente, capitis damnatur, IV, 30, 39 et 40.
- Simus, unus Cercopum, IV, 528, 13.
- Simus, Aleuæ pater, III, 72, 2.
- Simus, Aleuada, quo principatum Larissæ obtinente, oligarchia periit, II, 152, 150.
- Simus Magnes, a quo Simodi nomen habent, IV, 331, 7.
- Sinarus, Indiæ fluv., II, 413, 18.
- Sinatrucci Parthorum regi, Ol. 177, 3, succedit Phraates Sines, III, 606, 12.
- Sindorum mos, III, 460, 121; campus, IV, 522, 1.
- Singara, oppidum munitum prope Nisibim, IV, 257. 523, 3.
- Singedon urbs ad Saum fl.; ejus præfectus Sethus (580), IV, 264.
- Singerichus, Sari frater, post Aduulphum Gothorum imperio potitur; in Placidiam crudelis est; post regni dies septem interficitur; succedit ei Valias, IV, 62, 26.
- Sinis a Theseo interfectus, II, 351, 13.
- Sinoessa, postea Arne nympha, IV, 518.
- Sinope, Asopi vel Martis ex Ægina vel Parnasse f., Jovem et Apollinem et Halyn fallit, II, 161, 186. Ab Apolline rapta, in Pontum transfertur, ubi Syrum parit, III, 29, 3. II, 348, 2.
- Sinope urbs unde nomen habeat, II, 348, 2. III, 29, 3; a Coo et Cretine condita, III, 605, 6. Sinopensis Platonis colossus Alexandriam transportatus, II, 614, 78. Sinopes præfecti Leonippus, Seleucus et Cleochares, quo tempore Mithridates in Armenia morabatur. Leonippus urbem Lucullo proditurus occidit a Cleochare, qui cum Seleuco tyrannice republicam administrat, usque dum fugam arripiunt, ac Lucullus urbe potitur, III, 554 sq. 53. 54; quæ erat Mithridatis regia, III, 544, 36. Sinopica acies, II, 442, 9. Sinopenses: Baton, Phidiclarus, Theopompus, *q. v.*
- Sion mons, IV, 546, 11.

- Siphnus, Sunil f., a quo insula cogn. dicta, III, 379, 47.
 Siphnus ins. antea Merope, III, 379, 47; II, 197 not.
 Siphos. V. Siphthas.
 Siphthas (Siphos), Æg. rex xxxv sec. Eratosth., II, 565.
 Sippara, urbs Babyloniae, II, 501, 7. IV, 280, 3; ad eam lacum fodit Nabucodrossorus, IV, 283, 8. 284, 9.
 Sipylus urbs ob Tantalum facinus eversa, III, 305, 20.
 Sipylus, Agenoris et Dioxippæ f., a quo mons vocatus est, IV, 379, 2.
 Sipylus, urbs Lydiae, III, 367, 17; terræ motu eversa Tantalum temporibus, II, 20, 1.
 Sirenes, IV, 539, 17; Indiae, II, 90, 3.
 Siris, Italiae regio, quam Chones incolebant, II, 179, 247 a.
 Siritarum origo et luxuria, II, 175, 234. Eorum regio perdicibus abundat, IV, 420, 44.
 Siritas, Libycus, tibias inventor; idem primus carmina in Matrem deorum cecinit, II, 478, 34.
 Sirius, rex Æg. undecimus sec. Eratosth., II, 545.
 Sirmio urbe oriundus architectus Onegesio Hunno balneum ex lapidibus construxit, IV, 85; Sirmium urbs ab Hunnis obsessa et capta, 84. Sirmium Gepidæ Justino tradere volunt, si ipsis contra Longobardos auxiliaturus esset (568), IV, 231, 25. Sirmium aggreditur Bajanus, IV, 231, 26. 27. 264, 63. 64; defendit Theognis, 267, 85; tandem in dedicationem accipit dux Avarum, IV, 268, 66. Sirmii praefectus, Salomon, *ibid.*
 Sirra bellum gerit cum Archelao Macedoniae rege, II, 152, 154.
 Sisires, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 4), II, 552.
 Sisithrus vel Xisuthrus, rex Chaldaeorum, sub quo diluivum, IV, 280, 1.
 Sistosichermes, Æg. rex xxxiv. sec. Eratosth., II, 561.
 Sisymbrius, Lasi pater, III, 38, 8. II, 285, 52.
 Sisyphidae Ambraciotis contra Epirotas auxiliantur, IV, 344.
 Sisyphus Melicertæ ludos Isthmios instituit, II, 189, 282. E Merope gignit Glaucum, III, 301, 1. Necem Corinthi ultus a Corinthiis rex creatur, III, 378, 41.
 Sisyphus Cous, historicus, IV, 551, 24.
 Sithon, Odopantum rex, Pallene filiam nonnisi ei daturum fatetur, qui ipsum certamine devicisset; tandem tamen Clito eam despondet, IV, 423, 1. 510, 11.
 Siticeni, Romanorum hostes, II, *præf.* xxxvii. Siticeni quadringenti sub Decio duce Rhegio urbi praesidium imponuntur, II, *præf.* p. xl.
 Sitiogagus, fluv. sinus Persici, III, 476, 39.
 Σιτοφύλακας, Athenis, II, 120, 44.
 Σίτος, quid sit in legum tabulis Atticis, II, 109, 12.
 Σιτοῦς; Δήμητρος et Ἰμαλιδος statuæ Syracusis, III, 126, 39.
 Sittacene, III, 522, 1.
 Sittius, homo luxuria clarus, III, 200, 6.
 Sinaragdi fodinae in Blemmyarum regione, IV, 66, 37.
 Smaragdi Æthiopiae, Arabiae, etc., III, 480, 63; ingentes, III, 511, 8.
 Smendes, Æg. rex (dyn. XXI, 1), 590.
 Smerdis Penthilum Mytilenis occidit, II, 158, 172.
 Smicrines una cum Sophocle Archippus amator, IV, 418, 27.
 Smilis, Euclidis f., Junonis Samiae ἔξωνον fecit, IV, 466.
 Smintheus Apollo in Troade, III, 124, 31. V. Apollo.
 Smintheus, vel Phineus, Penthillida, IV, 459, 12.
 Sminthia Rhodiorum, IV, 477, 1.
 Sminthus, locus Troadis, cum Apollinis fano, III, 124, 31.
 Smy, Typhonis nomen, II, 613, 77.
 Smyrna, Cinyrae f., in arbore mutata, IV, 513.
 Smyrna urbs, in qua Homerus a Mæone Lydo educatus; urbs tum Lydis subjecta erat, mox vero Lydi ejiciuntur ab Æolibus, II, 186, 274. Smyrna ab Alyatte expugnatur, III, 397, 64. Smyrnaei Sardonios urbem obsidentes vincunt ancillæ strategemate; cuius rei in memoriam Ἐλευθερία celebrant, IV, 401, 6. Smyrnae degebat juvenis ille, qui postea sub Alexandri Balæ nomine Syriae regno potitus est, II, *præf.* xii, 14. Smyrnaei: Hermogenes, Magnes, Menecrates, Philotis, *q. v.*
 Snehres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 2), II, 552.
 Soanus in Indum influit, II, 413, 18.
 Soas, dux Gotherum sub Theudericho Valamiri f., IV, 127; obses missus ad Adamantium, IV, 128.
 Soastus, Indiae fluvius, II, 413, 18.
 Socleus, Lycophronis tragici pater, II, 370 a.
 Socrates, Archelai magistri παιδικά, II, 280, 25; rem pecuniariam faciebat; Veneri deditus erat, II, 280, 26, 27; ejus vis persuadendi, vox, vultus, mores, iracundia, in victu frugalitas, II, 280, 28; bigamia (Xanthippe et Myrto uxores), II, 281, 29. 30. 367, 15 III, 163, 15; cum Indo philosopho Athenis disputavit, II, 281, 31. Juvenis cum Archelao Samum venit, II, 49, 9. Ejus opus Gratiae in arce Athenarum, II, 487, 78; minime pauper fuit, II, 366, 14; mercedem ab Aristippo oblatam non admittit, II, 299, 21; in oratoria promptus et acer; τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν callebat, II, 490, 1. Post Anaxagoræ condemnationem ad Archelaum se contulit, III, 243, 141. Ejus adversarii Antilochns Lemnius et Antiphon prodigiorum interpres, II, 187, 279. Delphos et Isthmum adiit, II, 578, 4; impietatis accusatur, II, 281, 31 a; accusationis formula; Polyeratis in Socratem oratio spuria, III, 578, 5. Socratis accusatores Melitus, Polyuctus, Polycrates, III, 583, 38. III, 43, 32; ab Aristophane exagitatur, III, 583, 37. Ejus dictum, III, 521, 6; laus, II, 268, 75.
 Socrates Rhodius, historicus, III, 326.
 Socrates Argivus, historicus, IV, 496.
 Socrates ὁ χρηστός tamquam Bithyniae rex a Mithridate opponitur Nicomedi quem Romani regem instituerant, III, 544, 30.
 Socratidas, Pamphilæ Epidauriae maritus, III, 520.
 Sodiatarum in Gallia rex Adiatomus, II, 418, 89.
 Sodom et Gomorra, IV, 546, 11.
 Sœcunis, Æg. rex xxx sec. Eratosth., II, 558.
 Sogdaitæ olim Ephthalitis, deinde Turcis subjecti, Manichæum ad Chosroem mittunt de serici commercio, incensum (568), IV, 225, 18.
 Sogdianorum regnum ab Alexandro M. accepit Oropius. Quo regno exuto, provincia datur Philippo, III, 668, 1.
 Sogdianus, rex Persarum et Ægypti, per septem regnat menses, II, 595, 68.
 Sogdonacus, Arabs, Pasinæ pater, III, 478, 44.
 Sol. Ejus defectus quomodo explicandus, II, 388, 8; quam vis in hominum corpora exercent, II, 615, 82; sol oriens et occidens cur major esse videatur, III, 294, 97; de sole doctrina Berosi, II, 509, 17. Sol Rhodum exsiccat; ejus cultus in Rhodo ins. praecipuus; ejus e Rhodo puella liberi, qui Heliadæ dicuntur, III, 176, 1. II, 256, § 5. Soli nephalia sacra offerunt Athenienses, III, 127, 43; ejus sacerdotēs Athen., III, 341, 23. Sol, pater Pasiphæ et Steropæ, IV, 285, 3. Harpyias Phineo immittit, III, 302, 3; e Terra gignit Bisaltem, III, 583, 44. Aetæ et Persei pater, II, 8, 4. Solis bovum custos Phylacius Mylis heroum habet, II, 376, 5. III, 31, 15. Solem veneratur Julianus, IV, 24, 24. Sol Ægyptiis Osiris, II, 614, 80. Sol, rex Ægypti, II, 526 a. 520, 3. 534 a. Soli et Lunæ inimicissimum animal sus est, II, 614, 79. Solis collis in India, IV, 388, 8. Solis insula cum cubili Nympharum in mari Erythraeo, III, 476, 39.

- Solachus, Bajani Avarum ducis ad Tiberium imp. legatus (580), IV, 266, 64.
- Soldurii regum Gallorum, III, 418, 89.
- Σωληνισταί, qui? II, 293, 14.
- Solois, Thesei comes in expeditione Asiatica, ab Antiopa, quam deperiebat, repulsam ferens, in amnem se praecipit, quem Soloentem Theseus vocavit; prope eum Pythopolim Theseus condidit, cui fratres Soloentis praefecit, II, 345, 8.
- Solois fluv., ad quem Pythopolis urbs, II, 345, 8.
- Solon. Ejus cum Pisistrato affinitas, II, 198 b. Cur mercaturæ se dederit, III, 38, 9. Solonis cum Thalete colloquium, III, 38, 10. Ερ αuctore bellum Cirrhæis ab Amphictyonibus indicitur; at non fuit Solon dux copiarum, II, 184, 265. Quæ de ejus rebus bellicis contra Megarenses gestis feruntur, facta sunt, II, 442, 7. Salaminem Atheniensibus vindicaturus falsa de Megarensibus contendit, IV, 426, 2. Ut saluti publicæ consulere, et ditēs et pauperes fraude quadam circumvenit, II, 294, 3. Post Philombrotum archon electus est, *ibid.* Soloni senatus et thesmothetæ πρὸς τῶν λίθων jurarunt, II, 110, 13. Ejus σοιᾶσθαι, II, 208, 1, 5. IV, 481, 2; legislationis indoles, II, 107 b. In quatuor τείλην populum divisit, II, 108, 9; demarchos constituit, II, 363, 9. Leges ligneis axibus inscriptas, III, 130, 48. III, 500; lex de iis qui neutri se parti addicant in dissensionibus populi, II, 109, 11 a; de mulieribus leges, II, 363, 8; alia lex, II, 198 b. Quid de ratione, qua Homeri carmina a rhapsodis canenda sint, instituerit, IV, 389, 6. Convenit eum Anacharsis, III, 40, 17. Post leges latas in Ægyptum abiit, II, 208, 1, 5; quenam Ægyptii sacerdotes de Atlantide ei tradiderint, III, 281. Pisistrati ceptis adversatur, IV, 501, 11. Solon a Pisistrati tyrannide biennium vixit; mortuus sub Hegestrato archonte, II, 294, 5. Cf. II, 198 b. Ejus cineres apud Salaminem ins. sparsi, II, 110, 14. Solonis filium defunctum lugentis dictum, II, 196, 6.
- Solyma, Assyriofum urbs post templi Hierosolymitani excidium condita, III, 660, 12.
- Solymi, postea Myliæ, III, 322, 2.
- Sondis (*Sucus* ?), Thraciæ mons, IV, 122.
- Soparnus in Indum influit, II, 413, 18.
- Sophaces, barbari a Sophone dicti, III, 214, 7.
- Sophænetus, Stymphalius, Cyro minori militum dux; expeditionis hujus historiographus, II, 74 b.
- Sophar, Minnæorum rex, III, 220, 12.
- Sophas, Herculis filius ex Antæi uxore, pater Didori, III, 471, 19.
- Sophene, regio Armeniæ finitima, II, 590, 21; cum Rom. imperio conjungitur (297), IV, 189, 14.
- Sophia, Justini II uxor, cum Tiberio Cæsare res imperii curat. Zachariam legatum ad Chosroem mittit (585), IV, 240, 37 et 38.
- Sophilos, lignarius vel ærarius, pater Sophoclis, II, 284, 41.
- Sophistæ, septem sapientes, II, 347, 4. Sophistarum palium Athenis, IV, 63, 28.
- Sophocles, Sophili f., II, 283, 41; prætor Lesbium navigans Chium divertit, ubi a Hermesillao convivio excipitur, in quo lepide ridet ludimagistrum, aliaque scite dicit, II, 46, 1. Tertium histrionem introduxit, II, 247, 37; baculum incurvum in usum scenicum primus adhibuit, III, 161, 6; in Cædipo fab. componenda ex Calliæ tragedia grammatica profecit, II, 321, 62. Ajax fab. a Dicearcho inscribitur Αἰάτωος θάνατος, II, 247, 38. Ejus Cædipus, cur Τύραννος inscribatur; Sophoclem Cædipum tyr. edentem vicit Philocles, II, 247, 39. Sophocles cur apis cognominatus sit, IV, 175, 59. Victorias 20 repor-
- tavit, IV, 359, 17. Sophoclis senis amica Archippe, IV, 418, 27; dementiae accusatur, III, 162, 6. Ejus mors, *ibid.*, III, 4, 9. Sophoclis versus spurii, II, 396, 18.
- Sophon, Didori f., a quo Sophaces dicti, III, 214, 7.
- Sophon, Agathoclis f., Syracusius; ejus scripta, IV, 175, 60.
- Sophonis mimi, II, 187, 277; quos permagni fecit Plato, II, 480, 45.
- Sophon, lapis, IV, 379, 3.
- Sophoniscus, pater Socratis, III, 578, 5.
- Soris, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 1), II, 548.
- Sorosgi, populus Scythicus, quem bello aggrediuntur Attila et Bleda, IV, 72, 1.
- Sosander geographus, IV, 500.
- Sosibius, late vagatus homo, Ptolemæo I indicat ubinam locorum sit signum dei, quale per quietem rex viderat, II, 614, 78.
- Sosibius, pater Ptolemæi, II, *præf.* p. xxviii.
- Sosibius, cui cum Anaxagora philosopho contentio fuit, II, 188, 197.
- Sosibius Laco scriptor, II, 625.
- Sosibius, Ptolemæi Philopatoris minister, post regis obitum ficto testamento effectus, ut cum Agathocle tutor esset Ptolemæi Epiphani pueri, II, *præf.* p. xxvii.
- Sosibius, dives Antiochenus; ejus testamentum, IV, 470, 5.
- Sosicrates Rhodius, historicus, IV, 501, 10.
- Sosicrates Cyzicenus, IV, 501, 9.
- Sosigenes Asianus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Sosilus, Lacedæmonius, historicus, III, 99.
- Sosipater, Mithridatis adulator, III, 415, 78.
- Sosis, Ægypti rex, IV, 543, 9.
- Sosis. V. Osis.
- Sosithes poeta, IV, 168, 40.
- Sosius, cycclus Chaldæorum, IV, 280, 1.
- Sosthenes Antipatro Philippi f. in regno Macedoniæ succedit; Brennum profligat, regnat per unum annum, III, 699, 6. 196, 7.
- Sosthenes Cnidius, historicus, IV, 504.
- Sosthenium, ad Pontum locus, unde dictus, IV, 548, 15.
- Sostratus tibicen, Antiochi parasitus, III, 310, 7; ejus filius Antiochus Soter inter corporis custodes habet, IV, 416, 13.
- Sostrati scriptores, IV, 504.
- Sotades Maronita, obscenæ poeseos genus coluit, IV, 359, 19. In Lysimachum et Ptolemæum II maledicentissimus, a Patroco, duce Ptolemæi, mari mersus, IV, 415, 12. pater Apollonii, *ib.*
- Soteles et Dionysius a Ptolemæo Sotere Sinopen missi, ut Plutonis colossus in Ægyptum transveherent, II, 614, 78.
- Soter, Praxidices maritus, Concordiæ et Virtutis pater, III, 152, 17.
- Soterichus Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12. L. Antistichus Soterichus, libertus, e Ravenna longævus, III, 610, 8.
- Soteridas, Pamphilæ Epidauriæ p., III, 520.
- Sous, Proclis f.; Eurypontis p., III, 603, 1.
- Soyphis, Memphita, rex Æg. (dyn. IV, 5), I, 544.
- Spadusa, Placidia familiaris, IV, 66, 40.
- Σπαλιωνες machinæ describuntur, IV, 269, 73.
- Sparamizus, Sardanapalli eunuchus, II, 473, 14.
- Sparta unde nominata sit, IV, 520, 2.
- Spartæus, Jovis et Himaliæ f., III, 175.
- Sparti Thebani unde nomen habent, IV, 300, 539, 9. Saperstites quinque, IV, 520, 1, e Bœotia in Laconiam emigrarunt, IV, 520, 2. Niobidas occiderunt, IV, 520, 3.
- Sparti, gens Bœotia, II, 396, 4. II, 61, 3. II, 9, 2. Ex ea oriundus Astacus, III, 536, 20.
- Spatembas, Bacchi familiaris; apud Indos regnat annis 52, II, 418, 22.

- Spectra. De spectris nonnullis historiae horribiles, III, 611 sqq., 30, 31.
- Sperches, Lacedaemonius generosus, IV, 519, 2.
- Spercheus fluv., II, 137, 98; alveum mutat terrae motu concussus, IV, 381, 2.
- Spermus Damonno Cadyis regis uxorem adulterat; regem ex insidiis tollit; cum Damonno regnat; pulso Ardye; hunc quoque immisso sicario interficere volens interficitur ipse, III, 380 sq.
- Speusippi libros emit Aristoteles, III, 579, 10. Speusippi dictum, IV, 356, 1. Ad eum de Dionis in Sicilia rebus gestis scripsit Timonides, II, 83 a.
- Sphacteria ins. etiam Sphagia dicta, III, 584, 46; unde nomen habeat, IV, 403, 1.
- Sphaerus Bosphoranus, scriptor, III, 20.
- Sphagia insula eadem quae Sphacteria, III, 584, 46.
- Sphecia, e. q. Cyprus, IV, 448, 7. 527, 8. III, 30, 18. 343.
- Sphingis Thebanum aenigma, III, 305, 21. De ejus historia variae sententiae, III, 336, 5. IV, 499, 13. 539, 12. 544, 8.
- Sphinx in nummis Gergithiorum, III, 604, 2.
- Sphodrias Sicyonius, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Spintharus, Tarentinus, Socratis familiaris, II, 280, 28; pater Aristoxeni, II, 269.
- Spintum, opp. Aethiopiae, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Σπλάγχνοτόμος Juppiter, IV, 419, 30.
- Staan, pastorum in Aegypto rex, II, 568, 43.
- Stammenemes. V. Ammenemes.
- Stanni commercium, III, 273, 48.
- Σταφυλις, Alexandriae demus, III, 165, 21.
- Staphylus, Bacchi f., III, 165, 21. Bybasti habitans, pater Rhœdis et Hemitheae, quam Lyrco hospiti clam subicit, IV, 314.
- Staphylus, Thesei et Ariadnes f., II, 50, 13.
- Staphylus Naucratis, historicus, IV, 505.
- Statilius (M.) Taurus, consul (45 p. C.), III, 618, 35.
- Statira quo tempore a Parysatide necata sit, II, 63, 23; quomodo, II, 94, 26.
- Statiram, Darii III f., ducit Alexander M., III, 529, 3.
- Stautus Priscus, L. Veri Aug. legatus in bello Parthico, III, 651, 6.
- Statuae averruncæ. V. Thracia et Sicilia.
- Stenæ Deiræ, ins. sinus Arabici, III, 477, 41.
- Stenebea, Præti uxor, quæ fictis criminibus Bellerophonem oneraverat, suspendio vitam finivit, III, 367, 16. Cf. IV, 549, 21.
- Sthenele, Acasti f., Menœtio Patrocleum parit, IV, 477, 2.
- Sthenelus, Persei et Andromedæ f., II, 28, 1. Eurysthei pater, III, 369, 2. II, 8, 6; et Iphidis *ib.* Hercules socius, in Paphlagonia sepultus, III, 201, 4.
- Stephane, e. q. Samus ins., IV, 336, 3.
- Stephanus, Thucydidis f.; decretum ab eo scriptum, III, 138, 78.
- Stephanus libertus, Domitiani imp. occisor, IV, 580, 107.
- Stephanus tamquam Theuderichi partibus favens a Zenone exilio multatur (478), IV, 120, 11.
- Stephinales, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 1), II, 593.
- Sterope, Solis f., Pasiphaes soror, Eurypylo parit Lycaonem et Leucippum, IV, 285, 3. Marti parit Euenum, IV, 401, 5.
- Stesander, Samius, citharista, IV, 521.
- Stesichorus, olim Tisias, lyricus, cur excaecatus sit, IV, 174; 57. Hesiodi et Clymenes f., II, 144. 115. Olympi imitator, II, 23, 3.
- Stesiclides Atheniensis, historicus, IV, 507.
- Stesimbrotus Thasius, scriptor, II, 552.
- Stesimbrotus ab Epaminonda patre interfectus, IV, 375, 1.
- Stilichoni Serenam Theodosius I despondit; filia Stilichonis Thermantia Honorio imp. data, IV, 58; ejus filius Eucherius, IV, 59. Stilichonis rapacitas, IV, 53, 88. 610, 188. 190. Cum Rufino inimicitiae, IV, 42, 62 sq. Rodogaisum Gothum debellat, ejusque copias sibi adjungit, IV, 59, 9. Ab Olympio interficitur, IV, 59.
- Stilpo Megarensis, Brysonis pater, III, 243, 14, 6. Ejus magister, III, 170, 14; vita et mores, IV, 175, 61. II, 45, 37. Stilpo in comotatione Glyceram accusans, III, 164, 19.
- Stobos, Macedoniae urbem, Theuderichus Valamiri f. evertit, IV, 125, 18.
- Stoichos Ares, rex Aegypti septimus ap. Eratosth., II, 545.
- Stoensis, Alexamenus, II, 187, 277.
- Strabo Amasensis hist., III, 490. Aristodemi Nysæensis auditor, II, 344 b.
- Στρατηγοί, Athenis, II, 124, 58.
- Strategis. V. Electra.
- Strategium Byzantii, IV, 149, 15. 154, 29.
- Στρατεία ἐν τοῖς ἐπινύμοις, II, 124, 59.
- Στρατίας Juppiter, III, 594, 41.
- Strato Tarentinus dithyrambos saltatione imitatur, II, 284, 48.
- Strato, Lampascenus, philosophus, II, 369.
- Stratoclis oratoris amica Leme, IV, 410, 1. Idem fortasse historica quaedam scripsit, IV, 656.
- Stratodemus (Aristodemus?) Tegeata, unus e sapp. numero, II, 369, 1.
- Stratonice, Demetrii Poliorcetes f., uxor Antiochi Soteris, cui parit Antiochum Theum, Stratonicen et Apamen, III, 707, 5.
- Stratonice, Antiochi Soteris et Stratonices f., uxor Demetrii II, regis Macedonum, III, 707, 5, a Seleuco Callinico capta perit, III, 196, 19.
- Stratonice, Antiochi Thei et Laodices f., uxor Ariarastae Cappadociae regis, III, 707, 6.
- Stratonice, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4. Ejus monumentum, *ibid.*
- Stratonice, Antipatri uxor, Nicolai Damasceni mater, IV, 348.
- Stratonicus Atheniensis primus concentus musicos docuit et tabulam musicam descripsit; homo facetus; a Nicocle Cypriorum rege interficitur, II, 293, 17. Stratonici citharistæ dicta, II, 313, 31. 319, 50. IV, 360.
- Stratonides, Phrynichi pater, II, 622, 11.
- Stratilius, Gargethis, Epilyci pater, III, 138, 78.
- Stroebus, Callisthenis anagnostes, III, 47, 49.
- Strombus, Ceroessæ f., Byzantinis bellum inferit, a Dinæo vincitur, IV, 150, 20.
- Strongyle ins. ad Siciliam ignem vomens, IV, 290, 9.
- Strongyle, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4. 304, 2.
- Strophius Phocensis, Pyladis pater, Orestem educat, III, 375, 34.
- Strygæi Medi et Zarinæ Sacæ amores, III, 364, 12.
- Uxorem duxerat Rhætæam Astibaræ regis filiam, III, 364, 12.
- Stryme ins., a Thasiis colonis frequentata, II, 197 not.
- Strymo, Priami mater, IV, 491, 6.
- Strymon a Thasiis colonis frequentata, III, 32, 19. Strymonis fl. gurgites, IV, 488, 3.
- Strymon, Mysonis sapientis pater, III, 39, 15. IV, 502, 16.
- Strymonium sive Mieza, in Macedonia, IV, 509, 7.
- Stymphalides aves, III, 500. IV, 520, 4.
- Stymphali in Arcadia rex Agamedes, III, 637, 6. Stymphalius, Sophænatus dux et scriptor, II, 74, 6.
- Stymphalus ex Ornithe pater Stymphalidarum, quas Hercules necavit, III, 151, 8.
- Suada, mater Jyngis, IV, 331, 6.

- Suagela, urbs Cariae, IV, 474.
- Suaniam a Chosroe repetit Justinus, IV, 270. De ea controversiae, IV, 210 sqq. 220, 15. 222, 17. Suanorum dux Tzathius, IV, 210. Suani a Lazis et Persis bello appetiti a Leonte auxilium petunt, IV, 109, 41.
- Suani, Indiae gens, II, 410, 8.
- Suasa, opp. Aethiopiae, II, 478, 42. IV, 351, 2.
- Subarmachus Colchus, satellitum dux Eutropio eunucho fidelissimus; ejus mores, IV, 48, 77.
- Subsolanus ventus, III, 296, 101.
- Suctorius, cognomen Callinici sophistae, III, 663.
- Suchaei, populus Maurus, III, 672, 7.
- Suetonius Paulinus quae de Atlante tradiderit, III, 472, 26.
- Summarā, Aethiopiae opp., IV, 351, 3.
- Sunium Atticae, III, 5, 16. Eo potiuntur servi Attici rebelles, III, 264, 34 a.
- Sunius, Siphni p., III, 379, 47.
- Suphis I et II (Saophis ap. Erastosth.), Memphitae, Aeg. reges (dyn. IV, 2 et 3), II, 548.
- Sura et Surlus puteus in Syria; oraculum ibi, IV, 479, 2.
- Surena, Persarmeniae praef., a Vardano occisus (571), IV, 271. 273, 2. 238, 36. 211. 212.
- Suris, Abrahami f., III, 214, 7.
- Surmubelus, Taanti doctrinae theologicae interpres, III, 570, 5.
- Suronis ad Davidem literae, III, 226.
- Sus, Jovis nutrix, III, 8, 25. Sues τετρακέρωτες, Aethiopiae, II, 89, 2. Sues Soli et Lunae inimica animalia, II, 614, 19.
- Suilli lactis vis perniciosa, II, 614, 79.
- Susa, II, 509, 16.
- Susareni in India Herculem praecipue colunt, II, 418, 23.
- Susus, Asuri filius, IV, 530.
- Suus, Abrahami f., III, 214, 7.
- Sybarin Achivi et Troezenii condunt; Achivi Troezenios ejiciunt; II, 175, 235. Sybaritae Olympios ludos suorum splendore obscurare tentant. Telyis tyrannidem evertunt; supplices ad aras mactant; unde Junonis ira, ipsorumque perniciēs, II, 199 b. Cum Crotopiatis bellum; luxuria, II, 174, 233 a; eorum mores, III, 188, 8. Sybarin navigant Samii, IV, 420, 44. Urbis versio, II, 348, 6. Sybarita Alcisthenes, III, 141, 85.
- Sybra (vel *Symbra*), Phrygiae castellum, IV, 134, 2.
- Syceae, Constantinopolis suburbanum, IV, 141, 6. Sycaena Byzantii regio, IV, 149, 16.
- Sycaminarum lacus, IV, 437, 15.
- Sychemus, Emmoris f., III, 215, 217.
- Sycophantae apud Rhodios unde dicti, IV, 477, 1.
- Συκοφαντίας γραφαί ad Thesmothetas pertinent, II, 116. 31.
- Sydopta, opp. Aethiopiae, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Sydyc vel Sedec in Phoenicum mythologia, III, 567, 11. 568, 20.
- Syedra, Isauriae urbs, IV, 134, 3, ex qua oriundus Aelianus, dux Valentis, IV, 27, 36.
- Syene Aegypti, III, 283. 477, 42. 478, 44. IV, 351, 1.
- Sylla contra Mithridatem in Graeciam missus varia fortuna pugnat; Athenas capit; in Phocide praecleara victoria potitur, III, 542, 32. Athenis commorans podagra laborare cepit, III, 492, 7; in Bœotia contra Archelaum res gerit, III, 471, 18. Mario e fuga Romam reverso, pacem cum Mithridate quibusnam conditionibus composuerit; Romam redit, III, 544, 35. Mimis et scurris delectatur, III, 416, 81. De Sylla dictum Marii, IV, 19, 14.
- Syllarus, Obodis Arabis praefectus, Herodem apud Augustum incusat; ipse a Nicolao accusatus capitis damnatur, III, 422, 94. 351, 5.
- Sylli, nobilis Romani, uxor et liberi ex Hunnorum captivitate dimissi, IV, 93.
- Syloson Samum desertam reddidit; hinc proverbium, II, 216, 10, 6.
- Σύμβολα judicium Heliastarum, II, 117, 34; ἀπό συμβόλων δίκαια, II, 116, 31. Σύμβολα, τὰ πρὸς τὰς πόλεις, Athenis thesmothetae rata faciunt, II, 116, 31.
- Syme insula unde nominata, III, 152, 2.
- Syme, Alysi et Dotidis f., Glauci uxor, a qua Syme insula nomen habet, III, 152, 12.
- Symmachi oratoris, qui ante captam urbem (410) praeturae gessit, divitiarum, IV, 68, 44.
- Συμμορταί, Athenis, II, 108, 8.
- Symphersa Epidauria e muliere vir fit, III, 619, 37.
- Sympleiadae petrae, III, 302, 2; ab Argonautis trajiciuntur, III, 302, 3.
- Συναλία, quid? IV, 494, 10.
- Συνήγοροι τῶν λογιστῶν, II, 124, 55.
- Synoria (vel Synoria), castellum in finibus majoris Armeniae, III, 316, 6.
- Synoris, meretrix Athen., IV, 410.
- Syracusae, Siciliae arx, III, 288, 83; urbis laus, IV, 640 b. Cum Archia eo venire Teneatae, II, 157, 169. Syracusarum rex Pollis, II, 15, 7. II, 136, 95. Cillicyrii qui fuerint, II, 170, 219; republicae forma a duobus juvenibus mutata, II, 171, 220. Syracusani contra Agrigentinos praerium committunt, in quo cecidit Pythagoras, III, 41, 23. Gelonis tyrannis, II, 171, 221; Hieronis, *ib.* et III, 102, 1; Thrasybuli, II, 171, 121. Hieronis potagogides et otaeustae, *ib.* Syracusani plurimas tyrannides in Sicilia evertunt, II, 171, 222. Bellum contra Athenienses, *ib.* et II, 76, 1. Dionysii senioris tyrannis, II, 171, 222. Syracusani Philistum necant, II, 83, 2. Dionysii junioris tyrannis, II, 171, 222. Dion, II, 172, 224. Urbs sub Timoleonte novis colonis frequentata; statuae divenduntur ob pecuniam penuriam, II, 82, 2. Syr. post exactos tyrannos mercenariis copiis utuntur, II, 172, 224. Hamilcarem urbem obsidentem de improvise adorti capiunt (309), IV, 290, 9. Sub Hierone Messanam oppugnant, bello Punico primo, III, 17, 1. Hieronymus tyrannus, IV, 349, 3. Syracusae a Marcello obsessae, III, 645, 53. Syracusarum hortus quidam, Μῦθος dictus, III, 101, 8. Minerva templum, III, 136, 75. Σιτοῦς Δήμητρος et Ἰαλκίδος imagines, III, 126, 39. Bacchi μωροῦχου Ianum, III, 136, 73. 73. Syracusis Homeri carmina primus recitavit Cynaethus, IV, 433, 4. Syracusani: Arcestratus, Callias et Antander, Charmon tibicen, Cleon, Eurymenes, Menecrates, Nymphodorus, Philemon, Sophron, Themistogenes scriptor, II, 74 a.
- Syrbane, in Euphrate insula, III, 660, 13.
- Syrbenaeorum chorus qualis, II, 313, 27.
- Syreceae, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Syri, qui ad Pontum supra Sinopen habitant, unde nomen acceperint, III, 29, 3. Ad eos se confert Daseylus Lydus, III, 383.
- Syriam subegit Nabucodonosor, II, 507. Syriae partes inferiores sibi subiecit Alexander sive Asordanus Assyrius, IV, 282, 7. Syriam post mortem Alexandri M. obtinet Laomedon Mytilenaeus, III, 668, 1. Syriae procurator Hieronymus Cardianus, II, 455, 12. Syriae reges eorumque tempora singillatim recensentur, III, 706 sqq. Syri Demetrii Soteris austeritatem graviter ferentes libenter Alexandrum Balam, tamquam Antiochi filium, in regnum recepturi sunt, II, praef. xiv, 14; in eam invadit Ptolemaeus Philometor, Demetrio Nicatori contra Alexandrum Balam optulans, II, praef. xvi, 19. A Syriae regibus deficit Ptolemaeus, Commagena praefectus, II, praef. xi, 12. Syria terrae motu quassata, III, 285, 76; fert poma Persica et pistacia, III, 253, 6. Syri quomodo asphaltum

e Serbonide lacu educant, III, 276, 63. Olim animatis abstinebant; quando carnibus vesci cœperint, III, 10, 1. Syrorum luxuria, III, 258, 18; coronas convivarum unguentis irrorant, III, 263, 30; eorum inventum triangulum et sambuca, instrum. musica, III, 481, 73. Συρία σχοινομέτρσις, III, 228, 22. Syriæ tetrapolis, III, 276, 59. Cava Syria in 4 satrapias divisa, III, 276, 59. Syriæ urbes: Arsinoe, Alaburium, Chalcis, Cosiana, Gabba, Larissa, Laodicea, Naarda, Nerabus, Oropus, Seleucia, Tabæ, q. v.

Σύριγξ μονοκάλαμος, πολυκάλαμος, κηρόδετος; earumque inventores, III, 73, 10.

Syrophanes Ægyptius, IV, 397, 1.

Syrtris; ejus balænae ingentes, IV, 512.

Syrus vel Syra insula Samiis proditur a Cilliphonte; quare Theagenes Syrius dextram ei manum præcidit, II, 334, 1. Patria Pherecydis, IV, 176, 69. III, 5, 8.

Syrus, Apollinis et Sinopes f., III, 29, 3; a quo Syri (Leucosyri) nomen habent, II, 348, 2.

Syrus, Agenoris et Tyrds f., IV, 544, 15; arithmeticæ inventor, IV, 544, 17.

Συσπαστόν, tragicorum pugio, III, 146, 95.

Syssitia. V. Cretenses et Lacedæmonii.

T

Taant (Thoyth, Toth, ægyptiæ; i. q. Mercurius). Ejus scripta adhibuit Sanchoniathon, III, 563, 4. Taant literas invenit, III, 564, 4. 567, 11. Deorum insingula expressit. Ægyptum a Saturno accepit, III, 569, 25 sq. Quæ ad religionem et cultum pertinent primus exposuit, III, 570, 5. Ejus de serpentum divinitate doctrina, III, 572.

Taba, i. e. petra Carum lingua, IV, 311, 9.

Tabæ, urbs Perææ, III, 237, 98.

Tabæ, urbs Lydiæ; a Tabo vel a Tabano vel a Marsya condita; in saxo sita; eam Pisidæ incolis frequentant jussu oraculi, IV, 311, 9.

Tabanus, Argivus, Tabas condit, IV, 311, 9.

Tabia a Tolistobogiis Gallis condita, III, 536, 19.

Tabus, heros, Tabas condit, IV, 311, 9.

Tacelothis, Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 6), II, 590.

Tachos, Æg. rex, Agesilaum ludificatus regno excidit, IV, 441.

Tacitus, Rom. imperator, IV, 599, 157.

Tacompsus, vicus in finibus Ægypti, II, 98, 2. III, 477, 42. IV, 351, 1 et 2.

Tadnus, fons ad Myoshormum, III, 477, 41.

Tænariæ Thebæ, III, 637, 1.

Tænarus, Jovis f., Geræsti et Calabri frater, III, 637, 1.

Tæni, Arabiæ gens, IV, 524, 11.

Tagma (dignitatis nomen) a Dizabulo ad Justinum legatus mittitur, IV, 229, 36.

Tai. V. Taochi.

Talas, opp. in Persarum et Turcorum confinibus, IV, 228.

Talasis, quem in nuptiis Romani canunt, quid significet, III, 469, 5.

Talaugis epistola quædam, III, 6, 20.

Talaus, Eriphyles pater, III, 305, 23.

Talmis, oppidum Blemmyarum, IV, 66, 37.

Talorum ludi inventor, III, 125, 32.

Talpius (M.) Vitalis, e Placentia urbe longævus, III, 608, 29.

Talhythius Orestem infantem servat, III, 375, 34.

Talus, Cœnopionis f., II, 50, 13.

Tamphius, Celtii f., e Conimbriga urbe longævus, III, 609, 1.

Tamna, Arabiæ urbs, III, 237, 103.

Tanagra. Via Oropo Tanagram ducens; urbis situs et ador-

natio; regionis proventus; incolarum mores et studia, II, 257, 8 sqq. Tanagra, φθόνου sedes, II, 260, 25. Tanagræorum heros Eunostos, cujus lucum intrare mulieribus nefas est, III, 78, 4. Expeditioni in Tanagram interest Plato, II, 282, 32. Tanagræus, Aristodicius, II, 126, 67; et Clidamus, III, 79, 4.

Tanais fluv. et urbs, III, 232, 38. Fluvii cursus et ostia, III, 314, 2; phryxa herba, IV, 291, 1. Non navigarunt per eum Argonautæ, II, 389, 11. Tanais nonnullis idem cum Iaxarte et Acesine, III, 633, 10.

Tanchosdro vel Tachosdro Persarum dux in fines imperii Rom. impetum facit (576), IV, 247, 40. 253, 50. 254, 52 sq. Male res contra Romanos gessit, IV, 257; castra castris Mauriti prope Constantinam urbem in Mesop. opponit, IV, 261, 263; letale vulnus accipit, IV, 263, 61.

Tanitarum dynastiae XVI. XXI. XXII. XXIX. XXX Chronici Veteris, II, 534. Tanitæ reges dyn. XXI et XXIII ap. Maneth., II, p. 590 et 592.

Tantalus, Jovis et Plutüs f., nectar furatur; pœnas luit, III, 305, 20. — Tantalus, frater Ascali, qui Hymenæo patre natus est, III, 372, 26. — Tantalus, Timoli f., Lydiæ rex ab Ilo Phryge victus in Peloponnesum sedes transferre statuit; sed senio ipse impeditus, illic mittit Pelopem filium et Nioben, III, 367, 17. Ganymedem rapit et in venatione occidit, III, 154, 30; pater Cyclopi, III, 53, 77; Dascyli, II, 39, 49; Pelopis ex Euryanassa, IV, 402, 7. Non est Niobes pater, III, 9, 28. Tantalii temporibus ingentes terræ motus in Asia minori, II, 20, 1.

Tantarene, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.

Taochi vel Tai, gens, II, 75, 4.

Taphus mons, ad quem Nessus Centaurus ab Hercule interfectus, IV, 458, 7.

Taphre, regio ad paludem Mæotidem fossa munita, quando et a quibusnam, IV, 354, 3.

Taphus, Pterelai filius, cum Teleboâ fratre Argos veniens, Electryonem ejusque filios occidit, II, 28, 1. Taphum insulam incolis frequentavit, II, 28, 1.

Taphus, una ex Echinadibus ins., quam colonis frequentavit Taphus et Teleboas; unde incolæ dicuntur Telebæ, II, 28, 1.

Taprobanes insulæ incolæ Palæogoni vocantur, II, 412, 16.

Tapyri, Tapyrri, Tapurri, gens Hyrcaniæ finitima, III, 661, 19.

Tarannorum in Armenia regio, IV, 243, 41.

Tarantus, Bithyniæ urbs, in qua colitur Taranteus Juppiter, IV, 384, 1.

Taras, Neptuni f., delphino insidens in numis Tarentinorum, II, 174, 232.

Tarasicodissa Rusumbledæta, Isaurus, qui postea Zenonis nomen assumpsit, IV, 135 b.

Tarchan (dignitatis nomen est), Maniachi f., a Dizabulo Turco ad Justinum mittitur (568), IV, 229, 20.

Tarchetus, Albanorum rex, III, 203.

Tarcos (Taracus), Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 3), II, 593.

Tarcynæi, gens Hyperboreorum, ubi gryphi aurum custodiunt, IV, 430, 3.

Tardu, Turcorum dux, Turxanthi consanguineus, in monte Ectel (i. e. aureo) habitat, IV, 247, 43.

Tarentinorum luxuria. Carbinam Iapygiæ oppidum everunt. In captivis Carbinatas mulieres scelus; cujus auctores Juppiter fulmine percussit. Hinc quotannis sacra fiunt Jovi Καταβάτη, II, 306, 8. Tarentum venit Pythagoras Crotone fugiens, II, 245, 31. Tarentini paulo post Medica a Japygibus vincuntur; tum pro politia democratiam constituunt, II, 174, 233. Tarentinis candelastrum ingens in prytæneum dedecavit Dionysius junior, III, 72, 5.

- Idem ad eos legatos misit, II, 276, 15. Tarentini Alexandrum Molossum contra barbaros auxilio arcessunt, II, 181, 255. Tarentinorum aggressiones metuunt Rhagini, II, *præf.* p. xl. In monetis Tar. excusus Taras, II, 174, 232. Tarenti magna piscatorum turba, II, 174, 233. Tarentini: Archippus, Aristonicus, Aristoxenus, Archytas, Cleantes, Eurytus, Lysis, Philolaus, Spintharus, Strato, *q. v.*
- Targitius (s. Targites) a Bajano ad Justinum legatus missus (568), IV, 233, 28; item ad Tiberium (580), IV, 263, 63.
- Tarpeia, Tatii, Sabinorum ducis, f., IV, 305, 2. Ejus proditio et mors, IV, 323, 15. III, 88, 4.
- Tarpeius proditionis a Romulo accusatus et damnatus, III, 469, 6.
- Tarpeius mons, ibique Jovis templum, III, 89, 10.
- Tarphara, opp. Arabiæ, IV, 525, 19.
- Tarquinius Collatinus Egerii filius, III, 89, 9.
- Tarquinius Priscus. Ejus regnum, IV, 553, 34.
- Tarquinius Superbus Jovis templum in Tarpeio monte ædificat, III, 89, 10. Ejus fuga; filiorum ejus nex, IV, 322, 13. Cf. de ejus historia IV, 553, 36, 37.
- Tarquinius cum Perpenna in Sertorium conspirat, II, *præf.* xxiii, 32.
- Tarracina. Ad eam urbem milites Romani, quos e Campania Romam duci Marcius consul jusserat, castra metantur, II, *præf.* p. xxxviii. Tarracinæ fons, IV, 437, 17.
- Tarrha, Cretæ urbs, Lucilli patria, IV, 440.
- Tarrhæus, Lampi pater, IV, 364, 4. 529, 9.
- Tarrutus Larentiam pro uxore habet, III, 76, 2.
- Tarsa, vicus ad Euphratem, III, 659, 5.
- Tarsus Ciliciæ, III, 140, 4; olim Parthenia, III, 487, 1. unde dicta, III, 189, 236, 92. IV, 544, 18; a Sardana-pallo condita, II, 305, 5; vel a Senecheribo, IV, 282, 7. 504, 12; in eam Marcianus relegatur, IV, 140, 3. Tarsensis Hermogenes rhetor, *q. v.*
- Tarsus, Bithyniæ urbs, IV, 384, 2.
- Tartessus in Iberia, II, 34, 20. Eo fugit Saturnus, III, 517, 2. Tartessorum rex Arganthonius, longævus, III, 610, 4. Tartessorum lex, III, 457, 103.
- Tatheres, Elephantinus, rex *Eg.* (dyn. V, 8,), II, 552.
- Tatianus, præfectus præt. sub Theodosio, Rufini fraude circumventus in Lyciam relegatur. Filiius ejus Proculus in carcerem conjectus, III, 40, 59.
- Tatianus patricius pro Italis a Leonte ad Genserichum legatus mittitur (494), IV, 105, 31; re infecta revertitur, IV, 106, 32; de Tatiano Aspar cum Leonte contendit, IV, 135 *b.*
- Tatulus, Orestis ejus qui apud Attilam versabatur, pater, III, 84; ad Attilam cum legatis imperii occid. proficiscitur, IV, 84.
- Taureni Sarazeni, IV, 179.
- Tauri, Scythica gens. Ejus mores, III, 460, 120.
- Tauria, Gallatiæ urbs, a Gallorum duce nomen accepit, IV, 312, 13.
- Tauricæ rex Persens, II, 8, 4.
- Taurisci, III, 285, 75.
- Tauropolite in Caria, IV, 311, 8.
- Ταυρόπολις Minerva, II, 43, 1.
- Taurus, Cretæ rex, Tyrum capit, ex eaque abducit Europam, Agenoris f., III, 598, 63; pater Minois, IV, 544, 15.
- Taurus, dux Minois, IV, 539, 16.
- Taxiles, Indorum præfectus, III, 668, 1.
- Taxiles, Mithridatis dux, Amphipolim capit; suas copias cum Archelai exercitu conjungit, III, 542, 32. In Asia a Fimbria clade afficitur, III, 543, 34; a Lucullo debellatur, III, 549, 43.
- Tearconis Æthiops longinquæ expeditiones, II, 416, 20.
- Techmon tibicen quomodo Charmoni tibicini parentaverit, II, 308, 16.
- Tectaphus, Dori f., e Thessalia in Cretam migravit, II, 349, 3.
- Tectosages expeditioni Delphicæ interfuere, III, 323, 9. Pessinuntem condunt, III, 536, 19.
- Tegeatarum regina Perimede (*Marpessa*) sive Chæra; per captivos Lacedæmonios canales fodi jubet, III, 26, 8.
- Tegeatarum cum Pheneatis bellum, IV, 379, 1. Tegeam aufugit rex quidam Argivorum, qui beneficiis Tegeatas affecerat, II, *præf.* p. viii, 5. Tegeatæ cum Lacedæmoniiis fœdus pangunt, cujus columna ad Alpheum posita, II, 134, 90. Tegeaticæ regionis locus Botachidæ, III, 379, 44. Tegeatica vox ἀπὴνη, III, 122, 21. Tegeatæ: Ariæthus historicus, et Aristodemus vel Stratodemus, *q. v.*
- Tegyra, urbs Bœotiae. Ibi natus Apollo, IV, 495, 1.
- Tejus Phanægoras Phanagoriam ad palum Mæotidem condit, III, 597, 60. Alii Teji: Alexamenus, Andron, Apellico, Hecateus, Polydorus, Scythinus, *q. v.*
- Telamon, Endeidis et Æaci f., Peribœam in Eubœa stuprat; eam postea emit, in Salamine ins.; ex ea Ajacem suscepit, IV, 316, 3. III, 33, 35; pater Trambeli, IV, 335, 2.
- Telandrus, Cariae opp., III, 234, 71.
- Telchines in Rhodo ins.; Jovem educant; primi deorum imagines fabricant; hinc Apollo Telchinus, Juno et nymphae Telchiniæ apud Lindos, Jalysios et Camirenses. Præstigiatores. Eorum serior Halia, e Neptuno mater Rhodi, III, 175; diluvium præsagientes Rhodum relinquunt, huc illic dispergentes se, III, 175. E Creta in Cyprum, hinc in Rhodum transierunt; Minervæ Telchiniæ statuam (*Lindi in Rhodo*) erexerunt, III, 459, 116. Telchinum nominis derivatio, II, 43, 3.
- Telchis et Amphitus, Dioscurorum aurigæ, in Argonautarum exp. ad Mæotidem paludem delati sedem ibi ligunt, III, 639, 15.
- Telebœa Taphi ins. incolæ unde nomen habeant, II, 28, 1. Antea Acarnaniam habitabant; prædones; ab Amphitryone ob Electryonis cædem debellantur. *ibid.* Telebœa partem Acarnaniæ tenuere, II, 146, 127.
- Teleboas, Pterelai filius (sec. alios pater Pterelai), Taphi frater, cum quo Hippothoes bona ab Electryone reposcit, recusantemque occidit; cum fratre Taphum ins. frequentavit, II, 28, 1. — Teleboas, Lelegis filia natus, pater 23 filiorum, qui Leucadiam incolis frequentant, II, 146; 127. — Teleboas, Neptuni f., Pterelai pater, II, 67, 1.
- Teleclea Cisseo parit Hecubam, IV, 345, 2.
- Teleclides, Τελκλειδῆς ἱστορίας auctor, II, 49 *b.*
- Teleclides, Diagoræ Melii pater, IV, 160, 15.
- Telegonus, Ulyssis f., III, 19, 2. Prænesten in Ital. condit, IV, 330, 2.
- Τελετα. V. Juno.
- Telemachus, Ulyssis f., e Polycaeste vel ex Nausicaa genuit Perseptolum, II, 147, 130; e Circe genuit Latinum, IV, 366. Eumæum civitate donat, II, 147, 133. Telemachus postea Homerus, II, 10, 10.
- Telemachus, Emmenidis et Xenodici Agrigentinarum pater, IV, 433, 5.
- Telenicus Byzantius, vilis poeta, II, 269, 19.
- Teleon, Eurybotæ Argonautæ pater, II, 38, 40.
- Telephanes, Cumæorum rex, II, 216, 11, 1.
- Telephassa, Cadmi uxor, antequam Harmoniam ille duce-ret, III, 154, 28.
- Telephus Pergamenus, scriptor, III, 634.
- Telesarchus historicus, IV, 508.
- Telesias Thebanus, poeta, II, 287, 73.
- Τελεστίας saltatio, IV, 430.

- Telesillæ Argivæ poetriæ præclarum facinus, IV, 497, 4.
 Telestagoras, Naxius perdives, II, 155, 168.
 Telestes. Ejus vitam scripsit Aristoxenus, II, 282, 36.
 Telestes, Æschyli saltator eximius, IV, 332, 11.
 Telestes, Pseudophilippi dux, ad Romanos deficit; ejus uxor a Pseudophilippo necatur, II, præf. xv, 18.
 Teleus, Clymeni pater, IV, 390, 12.
 Teleus, Nautæ f., pater Arctini poeta, IV, 341, 2.
 Teleus, Corinthius, poeta Chrysilæ, IV, 350, 7.
 Tellen, tibicen et poeta ineptus, II, 250, 50.
 Tellus talpas cæcas reddidit, II, 58, 15.
 Telmissus, Apollinis f., prodigiorum interpret, IV, 394, 4; ab eo urbs T. nomen habet, *ib.*
 Telmissus, Lyciæ urbs, IV, 394, 4. III, 126, 35; postea Oropus, III, 237, 99. Telmissensis, Daphnidas, *q. v.*
 Telys, Sybaritarum tyrannus; a civibus evertitur, II, 199 b.
 Temenus, Aristomachi f., Cisi p., III, 165, 21. 690. Argolidem nactus, quum in Deiphontem filiam maritum quam in filios propensior esset, ab his ex insidiis occiditur, II, præf. p. viii, 4. III, 376, 38.
 Tempe; ejus vallis origo, IV, 349, 4.
 Tenages, Solis et Rhodi f., III, 176, 1, 2.
 Tenea, Corinthii agri pagus florentissimus; Teneatæ, Tenediorum cognati, Apollinis cultores; plerique cum Archia Syracusas profecti sunt, II, 157, 169.
 Tenedus ins. II, 157, 170; olim Leucophrus, ante Troica a Tenne incolis frequentata, II, 213, 7, 1. III, 69, 3; ibi Cycnus educatur, *ibid.*; Hercules Boreadas interfecit, III, p. 286. Tenedii Baccho ἑμαδίω victimas humanas offerunt, IV, 408. Legum apud eos severitas, II, 157, 170. Apollo Tenedius securim tenens; numi; *Tenedius tibicen*; *Tenedius advocatus*, proverbialia, II, 157, 170. Rex eorum Cycnus, *ibid.* Magna portitorum in Tenedo turba, II, 157, 170 a. Lex in tibicines, II, 213, 7, 1. Eorum rex Amaurus, pedibus claudus; lex in adulteros; securis in numo expressa, II, 213, 7, 2 sq. Tenediis cum Teneatis cognatio est, II, 157, 169. Mulieres Tenediæ pulcerrimæ, II, 378, 10. Ad Tenedum Mithridalis naves capit Triarius, III, 548, 42. 551, 48. Tenedius, Andrætas historicus, *q. v.*
 Tennes, Cycni f., Tenedius, a Philonome matre stupri accusatur falso, II, 157, 170. Cf. de ejus historia II, 213, 7.
 Tentyris, Ægypti urbs, III, 238, 115.
 Tenus ins., olim Hydrussa et Ophiussa, II, 155, 167 a. Tenuis, Ænesidemus historicus, *q. v.*
 Teos, Sebennyta, Æg. rex (dyn. XXX, 2), II, 597.
 Terhetia, urbs Siciliæ, III, 607, 18.
 Terebinthus urbs, III, 484, 20.
 Tereдон urbs in limine Arabiciæ regionis, quam condidit Nabucodrosorus, IV, 283, 8. 284, 9.
 Terentius, (L.) e Bononia longævus, III, 610, 4.
 Terentius (M.) Albus, libertus, e Placentia longævus, III, 608, 29.
 Terentius Maximus, Pseudonero, IV, 578, 104.
 Teres, Thraciæ regulus, Philippi V regis filiam uxorem ducit; Andriscum copis instruit, II, præf. xv, 16.
 Terina, urbs Italiæ, IV, 310, a Crotoniatis condita, III, 608, 26.
 Termera vel Termerum ad Xanthum e Creta venit Apterus, III, 300, 1; sedes et arx erat Termeri piratæ, IV, 474, 3.
 Termerus et Lycus, Leleges piratæ, IV, 474, 3.
 Termessus; Psidia urbs, ubi Molcestæ tyranni filii post cædem patris educantur, II, præf. xviii, 22.
 Terpander poeta, III, 277, 67. Lesche Archilocho junior, II, 299, 18; quater Pythonica, Archilocho antiquior, II, 23, 2. Λέσθιος ῥόδος ap. Lacedæmonios summopere honoratur, II, 130, 87. 209, 2 b. Homeri versus, Orphei cantilenas emulatus est, III, 233, 52. Non usus est pæonico et cretico rhythmo, II, 24, 4.
 Terpsion gastrologus, Archesirati magister, II, 319, 51.
 Terræ et Solis filius Bisaltes, III, 583, 44.
 Terræ magnitudo, sec. Posidon., III, 281, 286, 80; forma, 282, 69. II, 251, 52. Terræ habitatæ punctum maxime occidentale, III, 287, 81. Linea terram in borealem et meridionalem partem dividens, II, 251, 55. Zonæ quinque sec. Posidonium, III, 277, 68.
 Terræ motus, qui in Græcia acciderint, IV, 380, 2; in Syria, Asia, Cycladibus ins., Eubœa, III, 285, 76. 77. 78; in Lydia et Ionia, Tantali temporibus, II, 20, 1; in Syria, Mithridatis temp., III, 416, 80; in Asia sub Nerone imp., III, 621, 42. 48. In Thracia, Hellesponto, Asia minori, insulis (c. 467 p. C.), IV, 110, 42. De terræ motibus Theopompus Sinopensis scripsit, III, 622, 45.
 Terra aquæ innatas, III, 274, 52.
 Terraciinæ urbis infans mirabilis, III, 606, 13.
 Terrigenæ. V. Γηγενεῖς.
 Terus, Dionysii Thracis p., III, 189.
 Tesarra, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Tessius, Maronis f., Acoi (?) p., III, 165, 21.
 Testii filia 50 devirginantur ab Hercule, II, 30, 7.
 Testudines ingentes, III, 16, 20.
 Tetaron, phasianus, III, 186, 3.
 Tetrapolis Attica, II, 137, 97.
 Tetrapolis Syria, III, 276, 59.
 Teucer, Trojæ rex; contra eum e Samothracia proficiscitur Dardanus, III, 154, 28. Pater Nesonis et Batiæ, III, 598, 64. Arisbæ, III, 70, 5 (Thoasæ, IV, 491, 6.)
 Teucer, Telamonis f., Trojæ redux Trojanos captivos quosdam Salaminiem adduxit, II, 311, 25.
 Teucer Cyzicenus, historicus, IV, 508.
 Teucris urbs, postea Dardanus, III, 154, 28.
 Teumessus, mons et urbs Bœotiæ, IV, 384, 3. Teumesia vulpis, III, 309, 5.
 Teupalus, Andriensis, historicus, IV, 509.
 Teuristæ Galli, III, 285, 75.
 Teutamus, Assyriæ rex, IV, 550, 24. Priamo auxilia mittit, duce Memnone, III, 628 sq.
 Teutamus, Biantis Priensis f., III, 162, 2. II, 482, 54.
 Teutares Scythia, sagittandi artem docuit Herculem, II, 29, 5.
 Thabion hierophantes, Phœnicum mythologiam allegoritis involutam tradidit sacrificiorum et mysteriorum principibus, III, 569, 27.
 Thæmanitarum rex Eliphas, III, 220, 12.
 Thalamæ, Pelop. oppidum, III, 179.
 Thales, unus 7 sapientum, II, 244, 28. Ejus ætas, IV, 501, 10. II, 347, 3; genere Phœnix, II, 335, 2. Primus sapiens vocatus est, Damasio Athenis archonte, II, 362, 1. Thales solitariam et privatam vitam adamabat, II, 333, 2. III, 170, 11. Ejus parentes et majores, II, 482, 52. Cum Nileo ex Phœnice ejecto Miletum profectus, ibi civitate donatus est, II, 482, 52. Etiam inanimatorum rebus animas tribuit, II, 62, 10. Ejus inventum geometricum, III, 520, 1; aliud ad quærendam pecuniam accommodatum, II, 165, 201. Ad eum phiala Bathyclis, viro sapientissimo destinata, mittitur bis; a Thalete consecratur Apollini Didymæo, II, 336, 3. Et cum Pherecyde Syrio contentio fuit, II, 183, 297. Thaletis et Solonis colloquium, III, 38, 10. Ejus dictum, III, 39, 12.
 Thales quidam (pictor, ut videtur), II, 487, 77.
 Thaletas, Xenocrito Logro antiquior, II, 24, 4. Cretensis, Archilochi imitator; pæonicum et creticum rhythmum

- in odis primus adhibuit, ex Olympi musica eos depro-
mens, II, 24, 4. Thaletæ carmina, II, 626, 5.
- Thamneus in Schedia Phorbantem naufragum hospitio ex-
cipit, IV, 389, 7.
- Thamphthis, Memphita, *Æg.* rex (dyn. IV, 8), II, 548.
- Thamuda, Arabia regio, IV, 525, 17.
- Thamyris, Cadmi æqualis, Menippæ pater, Orphei avus,
II, 10, 10. IV, 402, 8.
- Θανάτων templum ap. Laced., II, 130, 85.
- Thapis, Blemmyarum opp., IV, 66, 37.
- Thapsipolis prope Carthaginem, III, 661, 24.
- Thargelia, Milesia, quattuordecim viris nupsit, II, 61, 1.
- Thargelia, festum, Athenis administrat archon eponymus,
II, 114, 27 a. Thargelia Milesiorum, IV, p. 303.
- Thargelion mensis Barbaris infaustus, II, 66, 7.
- Tarra, pater Abrahami, idololatriæ deditus, IV, 546, 9.
- Thasus, Neptuni f., III, 599, 67. Cadmi comes, IV,
378, 1.
- Thasus ins., olim Chryse, III, 599, 67. Ol. 12 vel 15 con-
dita, IV, 396, 14. Thasiorum coloniæ Galepsus et Stry-
mon, III, 32, 19. II, 197. Thasum e Paro migrat Archi-
lochus, II, 70, 12. Thasus a Cimone expugnatur; idem
metallis Thasiorum in continente sitis politus, II, 54, 4.
- Thasiorum propinandi mos, II, 68, 2. Thasii: Aglaophon,
Polygnofus, Stesimbrotus, *q. v.*
- Thathice vel Tacompsus, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Thaumarion, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Thaumaris castellum Romanum a Persis occupatum, IV,
254, 51.
- Thæteti in Pythagoram epigramma, III, 580, 18.
- Theagenes Syrius Cilliphonti, qui Syrum patriam hosti
prodidit, manum præcidit, II, 335, 1.
- Theagenes, Megarensium tyrannus, II, 140, 104.
- Theagenes, magistratus Athenis, Pamprepii inimicus, sub
Zenone, IV, 131, 20.
- Theagenes (Macedo), historicus, IV, 509.
- Theagenes Rheginus, II, 12 a; alii Theagenes, *ib.*
- Theagenes Samius, luxuriosus, Euripidis uxorem adulte-
rat; patriæ suæ magnorum malorum auctor, II, 216, 10, 7.
- Theangela, Cariæ urbs, patria Philippi historici, IV, 474.
- Theano, Thebana mulier, a Phocense quodam rapta, causa
belli sacri, II, 469, 2.
- Thebæ in Ægypto. Regum sepulcra Thebana; inter ea Osy-
mandyæ, II, 389, 12. Urbs ἑκατόμυλος; incolarum et
vicorum numerus; agri dimensio, IV, 348. Thebis oriun-
dus Homerus, IV, 65, 33. Thebæi: Olympiodorus hist. et
Pamprepius, *q. v.*
- Thebæ, Bœotiæ, olim Enchelia vicus, ex quo urbem fe-
cerunt Zethus et Amphion, IV, 545, 8. Via Plateis
Thebas ducens; urbis situs, circuitus, figura, color; cir-
cumjacentis regionis descriptio. Thebanorum indoles,
mores et studia; mulierum elegantia; vestitus, crines,
calceamenta, vox; aeris ibi temperatura ejusque varia-
tiones, II, 258, 12 sqq. Thebarum acropolis, Μακάρων
νήσος, IV, 339, 3; portæ Homoloides unde dictæ, III,
309, 2; portæ Ogygiæ et Crenææ unde nomen habeant,
III, 309, 2 a et 4. Thebæ ὑβρεως sedes, II, 260, 25. Thebæ
a Phlegyis captæ usque ad Cadmi adventum deserta
manserunt, II, 86 a. Teumesia vulpis cur Thebanis
immissa sit, III, 309, 5. Thebani a Springe vexati, III,
305, 21. Thebarum rex Athamas, 34, 37. Tempus expedi-
tionis septem ducum contra Thebas, III, 503, 3. The-
bani belli æqualis Homerus, II, 10, 10. Ἐπτά πύραι,
quas vocant a septem contra Thebas ducibus, vel a
septem vel quattuordecim Niobidis, IV, 339, 4. Non sunt
ibi Niobidarum sepulcra, III, 309, 3. Thebis excedit
Hercules post insaniam, III, 369, 20. Thebani de bello
- quodam Dodonæum oraculum consulunt; datum respon-
sum; Myrtilam sacerdotem necant. Bombum vatem oc-
cidunt, II, 198 a. Thebanis leges scriptis Philolaus Co-
rinthius, II, 143, 142; dux eorum in Thermopylis Anax-
ander, IV, 338, 3. Post pugnam in Cenophytis commissar
democratia oppressa est, II, 144, 114. Thebis seditio ob
Archæe adulterium orta, II, 143, 113. Thebani Herodo-
tum prohibent, ne scholam apud ipsos instituat, IV,
338, 3. Demetrii Poliorcetæ adulatores, III, 120, 14.
Eorum ἱερὸς λόχος, II, 143, 111. 200 a. Heraclea sive
Iolæa; præmia in his ludis data, III, 123, 26. Iolai tu-
mulus, II, 143, 111. Hectorem colunt, III, 310, 6. The-
banus ager Ammoni a Baccho datur, II, 332, 6. Κρόνια
festum cum agone musico, II, 186, 274. Philolai et
Dioclis tumuli, II, 143, 112. Thebanorum instituta que-
dam, II, 144, 114. Τοῦς αὐτόχειρας infames habent, II,
143, 110. Thebas venit Lysis Pythagoreus, II, 275, 11.
Thebanorum inventum ūbiæ ex hinnulorum cruribus
factæ, III, 482, 80. Cleanoris Thebis statua, III, 122, 25.
Thebanorum gens, Ægiidæ, II, 127, 75; colonia Priene,
IV, 473, 8. Thebani: Antigenides, Aristodemus, Cephiso-
dorus, Cleon, Diónysius, Dionysodorus, Philo, Telesias,
q. v.
- Thebæ Achaides in Thessalia, prius Phylace, Protesilai
patria, II, 264, 2.
- Thebæ Tænarîæ, III, 637, 1.
- Thebaidis oppidum ultimum versus meridiem, Prima, IV,
66, 37. In Thebaidē seditio contra Ptol. Philometorem
exarsit, II, *præf. p. x*, 10. Thebaidis palmulæ, III
479, 54.
- Thebes parentes, IV, 655 a.
- Thebe Placia in Mysia, unde nominata et a quo condita
sit, II, 238, 11.
- Thebe, Granici vel Adramyis filia, a patre præmium ex-
ponitur in ludo gymnico; duxit eam Hercules, qui de
nomine ejus Theben Placiam nuncupat, II, 238, 11.
- Thebes campo præfectus Cresus, sub Alyatte rege, III,
397, 65; in eo Ardynium opp., III, 384.
- Thebetha, castellum Mesopotamiæ, III, 587, 10.
- Thebethon vel Thebothon, Persarum castellum, a Marciano
frustra obsidetur, IV, 273, 3.
- Thelamuza, castellum Arabiæ, III, 660, 9.
- Thelides, gens Phœnicica, II, 482, 52.
- Thelxinia, Ogygis filia, IV, 394, 3.
- Themacus, Erechtheidis demus, II, 354, 6.
- Thembrion et Patrocles in Samum coloniam deducunt, IV,
512, 1.
- Thembronium Forum in Mœsia, quo loco Decius imp. oc-
cidit, III, 674, 16.
- Themis, III, 30, 9. Jovis nutrix, III, 156, 42.
- Themiso Cyprius, Antiochi Dei amasus, IV, 488, 2.
- Themiso historicus, IV, 511.
- Themistagoras Ephesius, historicus, IV, 512.
- Themisto Athamanthi parit liberos sex, II, 37, 35.
- Themistoclea Delphica, a qua Pythagoras plurima præ-
ceptorum suorum mutuatus est, II, 272, 2.
- Themistocles parentes, II, 295, 6. IV, 300, 1; Th. a patre ex-
heredatus; matrem ad suspensum adegit, II, 53, 1.
Anaxagoram et Melissum audivit, II, 53, 1; bello Me-
dico civibus suasit ut, urbe relicta, naves conscende-
rent, II, 125, 61. Ante pugnam ad Salaminem quomodo
Eurybiadem et Architelem demulserit, II, 295, 87. A
Græcis cogitur ut tres Persas captivos Baccho ὀμηστῆ
mactari sinat, II, 295, 8. Ejus ἀσέλγεια; pellices quat-
tuor, II, 491, 5; cum meretricibus commercium, II,
200 a. Antequam remp. capesseret, tria talenta possi-
debat; post condemnationem centum talentorum pos-

- sessionem habere repertus est, II, 70, 8. Ejus peculatus patefecit Aristides, II, 492, 10; in eum ελαγγελίας actionem instituit Leobotas Alcmæonis f., II, 619, 5. Themistocles exilius, II, 491, 6. Apud Amdetum Molossorum regem versanti uxorem et liberos misit Epicrates; Themistocles in Siciliam transit, ubi Hieronis filiam in matrimonium postulat; ex Sicilia in Asiam proficiscitur, II, 54, 2. Persarum regem adituri cum Artabano militum præfecto colloquium, II, 296, 9; ad Artaxerxem vel ad Xerxem venit, II, 93, 20; ab Artaxerxe quinque civitates accepit, Magnesium, Lampsacum, Myuntem, Percoten, Palæsepsin, III, 296, 10. III, 3, 2 sq. Magnesiæ Minervæ et Baccho sacra paragit, IV, 483. Themistocles cum Cimone comparatur, II, 47, 4. Ejus frater Agesilaus, III, 197; in Attica sepulchrum, II, 353, 1; dictum, II, 313, 30.
- Thena, opp. Æthiopiæ, III, 478, 2.
- Theo, Alexandrinus phil., pater Hypatiæ, IV, 176, 67.
- Theobous, Brontonis f., Dirces patruelis, III, 628, 6.
- Theocharides, Ephesius, pater Pamphaes, III, 397, 65.
- Theoclea, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Theocles historicus, III, 665.
- Theocritus Chius, Metrodori disc.; ejus vita et dicta, II, 86. corporis cultu liberalis, III, 51, 68.
- Theodectes Phaselita, Isocratis disc., gryphis proponendis solvendisque sollers, III, 51, 69.
- Theodorus atheus, IV, 166, 33; cicutam bibit, IV, 300, 2.
- Theodorus, Atheniensis pictor, III, 105, 3. 134, 67.
- Theodorus, Colophonius poeta, II, 164, 197.
- Theodorus Gadarenus, IV, 489; Iliensis, IV, 513; Hierapolis, *ib.*; Phocæus, IV, 514; Rhodius, IV, 512; Samothrax, IV, 513. Qui omnes sunt scriptores.
- Theodorus, Samius architectus, IV, 167, 34.
- Theodorus, magister Lysimachi, III, 2, 46, 46.
- Theodorus, Alexandri f., Argivus (?), Thessalorum prætor (183 a. C.), III, 704, 2.
- Theodorus (Sardiani alicujus, ut videtur) in Musonium proconsulem, qui in bello Isaurico cecidit, epigramma, III, 33, 45.
- Theodori notarii in Valentem conjuratio (374), IV, 28, 38. Contra ejus socios sævit Festus in Asia proconsul, IV, 29, 39.
- Theodorus, dux Isaurorum contra Anastasium rebellantium; caput ejus Constantinopolim missum, IV, 141, 6.
- Theodorus e Rhabdi oriundus, sub Marciano militum dux, Arzananen vastat, IV, 273, 3.
- Theodorus medicus in Sirmio ab Avaribus obsesso (568), IV, 232, 27.
- Theodorus, Justiniani f., Tzirus cogn., post Marcianum Rom. in Oriente copiis præfectus, (573), IV, 271.
- Theodorus, Bacchi f., legatus a Justiniano ad Chosroem missus, quem in Armenia belligerantem comitatur (576), IV, 242, 41. 248, 46; idem vel Theodorus Petri filius, a Tiberio ad regem Persarum missus, IV, 276, 5.
- Theodorus alius Rom. dux in Asia, regnante Justino (576), IV, 241, 41.
- Theodorus, Petri f., Tiberii ad Chosroem legatus (577), IV, 248, 46. Cf. Theodorus Bacchi filius.
- Theodorus, ex Tiberii satellitibus unus, cum Zacharia legato a Tiberio ad Chosroem mittitur (579), IV, 255, 256, 257.
- Theodosianos ad belli societatem contra Romanos invitant Heraclæotæ a Cotta obsessi, III, 551, 49.
- Theodosiopolis a Cadabe Persa, Anastasii temp., capta, IV, 142, 6; a Chosroe oppugnata, IV, 243 sq.
- Theodosius I. Ejus luxuria et socordia, IV, 35, 48 et 49.
- Inflex rerum publicarum sub eo status, IV, 36, 49. Ejus contra Gothos in Thracia dux Modares, IV, 36, 51; et Arbogastes Francus, IV, 37, 53; bellum parat contra barbaros, qui metu percussus in paludes Macedoniæ se recipiunt, II, 40, 58. Gothos e sedibus suis ab Hunnis excitatos in imp. Rom. admittit; ex eorum principibus, quos honoribus Th. affecerat, nonnulli contra Romanos conjurantur; conjunctionem hanc suppressit Fravitha, IV, 40, 60. Theodosii uxor (Galla) moritur, IV, 42, 61. Stilichoni Serenam despondet, IV, 58.
- Theodosius minor, fratre Honorii genitus, non admittit Honorii nuntium de Constantio ad regni societatem advocato, IV, 65, 34. Placidiam in Italiam remittit contra Joannem tyrannum; item exercitus duces Ardaburium, Asparem et Candidianum, et Helionem officiorum magistrum, IV, 68, 46; ad eum veniunt ab Rua Hunno legati; deinde ipse ad Attilam et Bledam legatos mittit Plintham et Epigenem. Foderis cum Attila initi conditiones (433), IV, 71 sq. Hunni non observata federa prætexentes Viminacium, Margum et alias urbes capiunt, IV, 72, 2. Senatorem legatum ad Attilam misit, IV, 74, 4. Post cladem in Chersoneso acceptam Anatolium ad Attilam mittit. Pacis condiciones subit durissimas; ut pactam pecuniam Hunnis solveret, prisca tributa exigat severe, novaque imponit; Asimuntios, qui soli Hunnis fortiter resistebant, pacis conditionibus istis se accommodare cogit, IV, 74, 5. Persis pacem dat (441), IV, 138, 1; alios post alios Attilæ legatos donis maximis honorat, nihil contra Hunnos audens, quum eodem tempore contra Romanos in armis essent Parthi, Saraceni, Æthiopes, Vandali (447), IV, 75, 6. Edecone de reddendis transfugis ab Attila veniente, Theodosius approbat machinas Chrysaphii eunuchi, quibus per Edeconem hunc e medio tollere Attilam sperabat. Ad Attilam cum redeunte Edecone legatos mittit Maximum, conjurationis non participem; et Bigilam interpretem, qui clandestini consilii particeps erat, IV, 76, 7; insidias detectis, Attilæ legati Orestes et Eslas Chrysaphium exposcunt, quem eundem etiam Zeno ad pacem poscebat, IV, 98, 2. Iram Attilæ per Anatolium et Nonum legatos placat, IV, 97, 13 et 14. Novus eum timor occupavit, ne Zeno tyrannidem invaderet, IV, 98, 14. Theodosio historia suas inscripsit Olympiodorus, IV, 58. Cf. de Theodosii indole, etc., IV, 612, 191-194.
- Theodosius, Adualphi et Placidie f., infans moritur; in templo juxta Barcinonem sepultus jacet, IV, 63, 26.
- Theodotus, Persei regis amicus, Hostilio cons. in Epiro insidias parat, II, præf. p. ix, 7.
- Theodotus, Phœnicum historicus, IV, 437.
- Theodotus, Gallieno mil. dux, IV, 193, 4.
- Theodulus, dux militum sub Theodosio minore, IV, 74, 4.
- Theogenes. V. Theagenes.
- Theognete, Laodici f., Jasonis mater, II, 352, 15.
- Theognis historicus, IV, 514.
- Theognis, puer a Demetrio Phalereo amatus, IV, 358, 10.
- Theognis, Tiberii dux, Sirmium contra Avares defendit; tandem vero tradere urbem Bajano cogitur, IV, 267 sq., 65, 66.
- Theolytus historicus, IV, 515.
- Theophanes Mytilæus, hist., III, 312 sqq.
- Theophanes Byzantius, historicus, IV, 270.
- Theophilus historicus, IV, 515.
- Theophilus, e Tio Bithynus, Chrysi pater, III, 609, 1.
- Theophrasti mores, III, 46, 43. 44. III, 521, 9. Ejus cum Dicaercho controversia, II, 226 a. Ejus quæstiones quasi *ὀσπρέα* exaratæ, IV, 667, 39. Ejus mille auditores, IV,

- 167, 35; discipuli Lynceus et Euris, II, 466 a; Lysimachus, Attali præceptor, III, 46, 46. III, 2; servus, Pompeylius philosophus, IV, 455, 5.
- Theophrastus Amisenus, postea Tyrannion dictus, IV, 176, 66.
- Theopompo Chio ἀντιπολιτεύεται Theocritus Chius, II, 86 a.
- Theopompi scribendi genus reprehenditur, II, 469, 1.
- Theopompus Sinopensis de terræ motibus scripsit, III, 622, 48.
- Θεωρός quis? III, 341, 25.
- Theosebius, Marciani personam mentitus multos fefellit, IV, 620, 22.
- Theotimus, historicus, IV, 517.
- Theoxenia Delphorum, III, 125, 36.
- Theoxenus a Pindaro amatus puer, IV, 172, 52.
- Θῆρ quis appelletur apud Cyprios, II, 312, 25.
- Thera ins. Apollini sacra, IV, 430, 4. In eam e Laconia migrat Sesamus, II, 87 b. Ex ea Battus turbis civilibus ejectus, IV, 449, 1, in Libyam transit, II, 166, 206. Incola: ins. farinam e pisis potui admiscit, IV, 418, 23.
- Theræus, Archebulus poeta, III, 71.
- Theragrus, Clymeni et Epicastæ f., IV, 390, 12.
- Theramenes, Agnonis f., civis optimus, II, 126, 70.
- Therimachus, Herculis et Megaræ f., II, 9, 4. III, 25, 5. 305, 22.
- Thermantia, Stilichonis f., uxor Honorii imp., IV, 58.
- Θερμοστρίς saltatio, II, 68, 6.
- Thermodon, fluvius Bœotiae in Cephissum influens, II, 471, 6. De eo oraculum, *ibid.*
- Thermopylae, IV, 43, 65. Ibi Antiochus M. prælio victus, III, 615, 32.
- Thermus, Siciliae urbs, II, 480, 46.
- Thero Apollini Chæronem parit, IV, 338, 2.
- Thero, Agrigentinarum tyrannus, Ænesidami f., Emmenidis nepos, frater Xenocratis, dives, Hippocratem et Capyn cognatos in exilium agit, IV, 433, 5. 6. 7. 342, 8. Pythiis vicit, II, 184, 265 a.
- Therogonus, collis Indiae, IV, 361, 4.
- Therotothæ, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Thersander, Argivorum dux, contra Lac. pugnat, IV, 361, 2.
- Thersippus Eroensis (sec. alios Eucles) prælium Marathonum primus nuntiat Athenis, II, 198 b.
- Thersippus primus saltavit scicinnim, IV, 489, 1.
- Theseus, nepos Pitthei, II, 132, 55. Thesei alipta Phorbas, III, 132, 55. Th. ab Hercule servatus, IV, 538, 1. Theseus Amazonem dolo circumvenit abduxit, II, 19, 1; post Herculem ad Amazonas navigavit, II, 32, 16: Quando amiserit Antiopen, *ibid.*: Antiopæ potitus aliquamdiu degit in oris Asiaticis cum comitibus, quorum unus, Solois, violenta morte abreptus, in causa fuit ut Pythopolim Th. conderet, II, 345, 8. Cum Lapithis contra Centauros pugnavit, ceteris ejus temporis certaminibus non interfuit, II, 33, 17. Ex illo bello rediit primum convenit Herculem in Trachine a peractis laboribus requiescentem, II, 37, 34. In ludis Olympicis ab Hercule celebratis pancratio certavit, IV, 327, 4. Snem Cremyoniam occidit, III, 564, 45. Helenam rapuit, III, 113, 10; quando? III, 503, 3. Ex ea Iphigeniam genuit, II, 470, 3. Theseus Herculis imitator infelix, IV, 26, 31. Quando Minotaurum interfecerit, III, 503, 3. IV, 539, 16. Ex Creta in Delum appellens, saltationem quæ γέρανος dicitur, circa aram corneam saltavit, II, 250, 49. Ariadnem in Cypro reliquit, IV, 371, 2. Ex Ariadne pater Ænionis et Saphyli, II, 50, 13. Phædrum ducit, IV, 538, 1. Melanippi pater, III, 303, 10. Cum Corinthiis paciscitur, ut Atheniensibus, prædria esset in ludis Isthmiis, II, 351, 13; quomodo Hippolytum filium perdidit, III, 305, 24. 630, 7. Atheniensis dissidentes conciliat, in Scyro insula per Lycorædem perit; ossa ejus Athenas reportata, II, 208, 1, § 2. Quomodo rempublicam adornaverit, II, 105, 2. Σουσίνα instituit, III, 642, 28. Et sacra facunt die octavo Pyanepsionis et octavo Hecatombæonis; cur?, II, 354, 3. Theseidem scripsit Pythostratus, III, 101.
- Theseus historicus, IV, 518.
- Thesidæ, Acamas et Demophon, Trojam profecti Æthram repetunt, III, 340, 19.
- Thesmophoria, Athenis, III, 43, 29. Mileti, III, 307.
- Θεσμοφύλακες Athen., II, 465, 12.
- Thesmothetarum πρὸς τῷ λιθῷ ὄρκος, II, 110, 13. II, 209, 2, 11. Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, II, 115, 30. Eorum numerus et munera, II, 115, 29, 31.
- Thespiensium indoles, II, 259, 25. 224, 43. Ascræos trucidant, II, 144, 115. Thespienses: Phryne, Amphion.
- Thespis. Ejus sub nomine tragædiæ edidit Heraclides Ponticus, II, 283, 39.
- Thesproti, Epiri gens; II, 462, 4. Thesprotica gens Antariatæ, III, 583, 43. 643, 33. Amyntæ, II, 148, 134.
- Thessalia olim Pelasgia dicta, IV, 505, 1. Thessaliæ et Magnesiæ ambitus. Pelagii a Lapithis et Thessalia in Ætoliam pulsæ; campi Pelasgici urbes, II, 455; 11. Thessalia num ad Helladem pertinet necne? II, 263, 61. Θεσσαλοὶ ἐγγυροῦστέροις, Thessali qui in Cyzicênâ migrarunt, II, 17, 4. Argonautis insidias parant, *ibid.* E Thessalia mulieres rapiunt; inter easque Iphimedâm, Scellis et Cassamenus, IV, 304, 2. Thessalia sub Alea in 4 partes distributa, II, 151, 145. Thëssalorûm Penestæ, II, 133; 88 b. IV, 315, 1. 506, 4. Thessalis bellum contra Achæos, Perrhæbos et Magnetes gerentibus, penestæ deficiunt, II, 151, 147. Thessali Pisistratidis auxiliantes a Cleomene prælio vincuntur, II, 110, 17. Eorum luxuria Persas in Græciam adduxit, II, 68, 7; reges inde a morte Alexandri M. usque ad restitutum Rômanorum beneficio libertatem; deinde Thessalorum prætores usque ad an. 179 a. C. recensentur, III, 703, 5. Thessalia a Gothis sub Valente vastatur, IV, 32, 42. Apud Thessalos Veneris ἀνοσία; templum, III, 127, 44. Peloria festum, IV, 349, 4. Thessalicæ magæ lunam detrahentes, III, 306, 27. Qualem locum foro, ελευθέρῳ, Thessali assignent, II, 151, 148. Thess. equi præstantissimi, II, 51, 17. Thessalicum vocabulum, ἀπῆλθον, III, 122, 21. Thessali τῆν λάγυνον dicunt, II, 151, 145 a. Propinandi mos, II, 68, 2: Thessaliæ fluvius, II, 7, 2. Urbes: Amyrice, Amphiryus, Argissa, Bodone, Cranon, Dotium, Echinos, Gyrtone, Hellas, Iton, Melitæa, Mopsium, Phalara, Pagasus, Phææ, Pharsalus, Phegus, Scotusia, q. v. Thessali: Cleomachus, Cineas, Pausanias, q. v.
- Thessalonice, Philippi f., Cassandro nupsit, III, 694, 703, 1. Ab ea urbs nominata, IV, 440, 1. Alexandro filio juniore favens ab Antipatro natu majore interimitur, III, 695, 3. 698, 3.
- Thessalonice, olim Halia, Maced. urbs, unde nomen habeat, IV, 440, 1. In ea a Perseo thesaurum conditum esse finxit Andricus, II, præf. xiv, 16. Urbs a Gothis oppugnata (sub Valeriano vel Galieno), III, 728, et a Theudericho Valamiri f., IV, 125, 18.
- Thessalus, Æaci f., Bœotos Thessalicos vicit, III, 638; 8: Græci pater, III, 70, 6.
- Thessalus, Pisistrati f., II, 209, 1, 6.
- Thessalus, Cimonis f., IV, 425, 4. 354, 4.
- Θεστίς, tribus Alexandriae, III, 165, 21.
- Thestius, Cisi f., Meropis pater, III, 690.
- Θῆτες et θητικόν Athenis, II, 108, 9, 10.

- Thestius, 50 filiarum pater, IV, 549, 20. Althææ pater, III, 165, 21.
- Thestor, Argonauta, II, 17, 1.
- Thetideum in Thessalia, IV, 638 a.
- Thetis, Chironis f., Achillis mater., III, 338, 11. Non fuit uxor Pelei, IV, 505, 2; in Thessalia cum Medea de pulchritudine certat, coram Idomeneo iudice, IV, 345.
- Theuderichus Valiæ in Visigothorum principatu succedit, IV, 65, 35
- Theuderichus, Triarii f., Gothorum in Thracia dux a Leone imp. postulat bona quæ Aspar (*matris Theud. frater*) reliquerat; ut in Thracia habitare liceat, et dux Rom. in Asparis locum creetur. Imperatore non obtemperante, Thraciæ urbes oppugnat; tandem vero pacem init cum Leone, qui tributum pollicetur, et summi ducis Rom. munus ei concedit (473), IV, 113, 2. Heraclium, Zenonis ducem, quem ceperat, redimi sinit (475), IV, 115, 4 (Cf. IV, 619, 24). In aula Basilisci egre fert Harmatum a Basilisco imp. omnibus præferri, IV, 117, 8. Basiliscum in tyrannidem ipse evexerat: deinde ad eisdem cædem milites instigavit, IV, 119, 11. Ad Zenonem in regnum restitutum de reconciliatione legatos mittit; at hostis publicus ab imp. declaratur. Partium ejus fautores urbe Const. ejiciuntur, IV, 119, 11. Mox Zeno crescentem Theud. potentiam observans de amicitia inunda legatos mittit; verum condiciones, quas imp. imponere volebat, Theoderichus repudiat; quare bello eum aggressurus Zeno est, IV, 121, 14. Cum Theudericho Valamiri filio, qui pro Zenone contra ipsum bellum suscepit, fœdus et amicitiam init, IV, 122 sq. 15. A Zenone prætoritorum annorum stipendia solvi, et affines superstites sibi reddi poscit, IV, 123, 16. Pacem init cum Zenone, qui in summo discrimine versatis omnia quæ postulata erant concedit. Inter alia ducis Romani dignitas, quæ antea Valamiri filii fuerat, in ipsum transfertur, IV, 124, 17. Audita Marcianis seditione Byzantium properat, ut opem ferat Zenoni, vel potius ut urbe eum ejiciat. Maximis donis ei persuadet Zeno ut reverti velit, IV, 131, 19. Non tradit expositis Zenoni Procopium et Bualbum, IV, 131, 19, qui ad eum confugerant, IV, 137, 1. 619, 211, § 3 sq. Expeditionem contra Zenonem suscipiens parum abfuit quin Const. urbe potiretur. Suorum insidias metuens a cepto destitit. Paulo post ex vulnere moritur, IV, 139, 3. 619, 211 § 4 sqq.
- Theuderichus, Valamiri filius, quibusnam conditionibus ad exercitum contra Theuderichum Triarii f. ducendum a Zenone permotus sit, IV, 122. Marcianopoli profectus ad Hæmum, expectat copias auxiliares, quas Zeno promiserat, at minime misit. Quam ob rem irascens, et in angustias ab hoste reductus, Theoderichique exhortationibus motus, cum Triarii filio fœdus et amicitiam init, IV, 122 sq. A Zenone agros et stipendia poscit. Ille magna pollicens inducere eum tentat, ut solvat fœdus cum Triarii filio initum. Verum in sententia Val. f. perstat, IV, 123 sq., 16. Ducis Romani dignitate a Zenone exulitur, eaque in Triarii filium, qui pacem cum imp. fecerat, transfertur. Ipse interea in Thracia omnia immanem in modum pervastat, IV, 124, 17. 619, 211 § 4. Deinde gravibus damnis a Romanis afficitur. Attamen Stobos in Macedonia vastat; Thessalonicens oppugnare parat; Zenonis precibus commotus, Macedoniae vastationem inhibet; Epirum invadit, a Lychnido repulsus, Scampsiam et Epidamnium capit. Ejus cum Adamantio colloquium; A Sabiniano duce clade afficitur, III, 125-130. Ejus frater Theudimundus, IV, 127. Cum matre egre effugit milites Sabiniani, III, 130. Post mortem Sabiniani contra eum mittitur Joannes Scythæ et Moschianus, IV, 620, 213. — Iterum defectionem molitur, IV, 621, 214, § 7. A Zenone in Asiam contra illum rebellem mittitur; mox inde reversus sive Zenonis insidias metuens sive a Zenone revocatus, contra Odoacrum proficiscitur; Roma potitus, regis nomen assumit, III, 140 sq., 4.
- Thiba, locus Ponticus, ab Amazone, quam Hercules interfecit, dictus, III, 597, 58.
- Thinitæ reges decem Ægypti in heroum vel manium dynastiis, II, 526 a. — Thinitarum regum dynastia Iet II, 539 sqq. 542 sq.
- Thiodamas, Dryopis f., Hylæ pater, III, 151, 10.
- This, Ægypti urbs, III, 237, 105.
- Θαυρις, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
- Thoas, Cenopionis f., II, 50, 13, sive Bacchi f., III, 165, 21.
- Thoas, in Lesbo rex, IV, 458, 7. Sicini pater, IV, 528, 12.
- Thoas, Thesei in expeditione contra Amazones comes, II, 345, 8.
- Thoassa, Teucri f., mater Priami, IV, 491, 6.
- Thonis sive Thumis, rex Ægypti, maritus Polydamnæ, IV, 483, 2.
- Thoræ, Antiochidis demus, II, 356, 15.
- Θωρήσσεια, i. q. μεθύειν; origo hujus loquendi usus, II, 486, 71.
- Thoricus, Atticæ pagus, in quem Orchomenii convenerunt, III, 387, 53. Acamantidis tribus demus, II, 356, 10.
- Thornax, Laconia mons, III, 375, 37. Postea Coccyx, II, 190, 287.
- Thoth, idem qui Taaut ap. Phœnices, III, 570, 5.
- Thrace, Oceani et Parthenopes f., II, 349, 1. Ombriero parit Trierem, III, 597, 56.
- Thrace mulier; a qua regio dicta videtur, quæ olim Perce appellabatur, III, 594, 37.
- Thracæ mons ad Byzantium, IV, 149, 16.
- Thracæ Scythas agricolas sedibus suis pellunt, III, 596, 52. In Thraciam coloniam ducunt Scellis et Cassamenus Naxii, IV, 304, 2. Thracæ sub Eumolpo Eleusim veniunt contra Athenienses belligeraturi, II, 464 a. Thraciæ mulieres, in iis Thraciæ partibus quæ Scythiæ finitiæ sunt, a Scythiis subactæ picturis quibusdam cuti insertis notatæ sunt. Hoc probrum deinde quomodo ornatus nomine deleverit, II, 306, 8. E Thracia Phryges in Asiam trajiciunt, II, 342, 2. Thracæ ex Europa in Asiam transeunt, Patara duce, quo tempore Cimærii in Asiam invaserant; quos Thracæ et Bithynia ejiciunt, eamque regionem occupant, III, 593, 37. Thracæ Leucaniam insulam tenuerunt, quæ inde Thracia vocata, II, 218, 21. II, 158, 171. Thracæ coloni in Lydiam transeunt ab Alyatte rege advocati, III, 413, 71. Apud Thracæ polygamiam introduxit Doloneus rex, III, 594, 37. Thracum polygamia; uxorum conditio, II, 220, 28. Thracum rex Cotys, Alyattis temporibus, III, 413, 71. Cum Henelis ad sinum Adriatici maris sedes figunt, II, 337, 9. Thracæ, qui cum Persis Chersonesum tuebantur, a Cimone superantur, II, 54, 4. Thracia Lysimacho provincia assignatur, III, 668, 1. Pseudophilippo auxiliantur, III, 702, 13. Eorum rex Cothelas, III, 161, 5. Teres, II, præf. xv, 16. Barsabas, *ibid.* Hæmus, IV, 149, 17. Melias, IV, 148, 11. Cotys rex (c. 100 a. C.), II, præf. xxiii, 31. Thraciam vastant Gothi (sub Valente, 376), IV, 32, 42; et Slavini (577), IV, 252, 47. Terræ ibi motus (467), IV, 110, 43. Thracæ Ligyrei, II, 190, 284. — *Thracæ fœdera nesciunt*, prov., III, 204, 7. IV, 448, 8. Sabadium Bacchum colunt, III, 244, 251. In Thracia moritur Æneas, IV, 423, 3. III, 69, 4. In conviviis ludus, III, 500. Murem vocant ἄγγελον, II, 224, 42. In Thraciæ et Illyriæ confiniis statuæ averruncæ; quibus sublati,

- Gothi irruerunt, IV, 63, 27. Thracum opiniones quaedam Pythagoras probavit, III, 41, 21. Thracia mulier mater Theistocles, II, 295, 6. Thracæ : Æsopus, II, 16, 3. Musæus, II, 23, 1. II, 284, 51.
- Thracæsi in Asia minore, III, 413, 71.
- Thracia, postea Samothracia, II, 218, 21.
- Thracius Bosphorus, olim Mysius B. vocabatur, IV, 395, 7.
- Thraso, Carcharus cognomento, Hieronymi Syrac. tyranni assentator, IV, 349, 3.
- Thrasylces physicus; ejus de Nili incrementorum causa sententia, III, 284, 74.
- Thrasyanor, Ctesippi f., Antimachi p., III, 376, 38.
- Thrasylbulus tyrannus quodnam consilium Periandro dedit, II, 140, 102 a.
- Thrasylbulus, Hieronis frater. Ejus tyrannis, II, 171, 221.
- Thrasylbulus Athen. cum Rhinone post ejectos tyrannos Athen. reip. præest, II, 209, 1, 9.
- Thrasylus Æxonensis, Pythodori f., Critonis frater; ejus insania, II, 200 a.
- Thrasyllus, Alcibiadis amicus, III, 160, 1.
- Thrasyllus, archon Athen. (61 p. C.), III, 622, 49.
- Thrasyllus Mendesium, scriptor, III, 501.
- Thrasymachus Cumis democratiam delevit, II, 140, 104, 163, 194.
- Thrasymachus Corinthius, magister Stilponis, III, 170, 14.
- Thrasymachus, Alexandri f., Atracius, Thessalorum prætor (186 a. C.), III, 704, 2.
- Thrasymedes Heraclæota coram senatu Cottam accusat; post annos aliquot in patriam reversus cum tribus onerariis navibus, instaurare eam studet, III, 556, 59, 60.
- Thraustelas Gothus a Maximo contra Valentinianum excitatur, IV, 615, 201 § 4; in Zenonem conspirat, 619, 211, § 4.
- Thracæ, Jovis filia, IV, 637 b.
- Thriasius campus, II, 351, 12.
- Thronium, Locridis urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Θρόνος, panis, II, 3, 1.
- Thryallis, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Tryphiodori scriptum, IV, 171, 46.
- Thucydides, Melesia f., civis optimus, II, 126, 70. Anaxagoræ accusator, III, 163, 14. Th. condemnatio et exilium, II, 491, 6. Stephani pater, III, 138, 78.
- Thucydides, Olori f., Halimusius, III, 116, 4; a Pisistratidis genus duxit, III, 48, 54; de Aristogitone et Harmodio invidiosus loquitur, *ibid.* Ejus natales, III, 521, 7. Thucydideam pestis descriptionem in suum opus transtulit Anonymus Milesius, scriptor belli Parthici, quod sub L. Vero gestum est, III, 648, 2. Aliud ineptæ imitationis exemplum, III, 652, 10. Thucydides ubinam et quando obierit; ubi sepultus sit, II, 77, 3. III, 116, 4. Ejus filius Timotheus, III, 117, 4. Th. cur imperfectum opus reliquerit, II, 76, 2.
- Thucydides, Menonis f., Pharsalius, III, 117, 5.
- Thule ins., II, 252 a.
- Thulis, Æg. rex, IV, 543, 9.
- Thumis. V. Thonis.
- Thuoris, rex Æg. (dyn. XIX, 6), sub quo Troja capta, II, 581.
- Thuras, rex Assyriorum, IV, 542, 4 et 6.
- Thuriorum ditio vastatur, urbs obsidetur a Lucanis et Bruttiis; liberant eos Romani sub Fabricio cons., II, *præf. p.* xl. Thuriorum republicæ rationes, II, 175, 236 et 237. Thuriorum regionis fluvius Alusias vel Lusias, ad quem Lusidae nymphæ (Musæ dicuntur) antrum habent, II, 372, 6. Thuriis Diomedis statua, III, 122, 23.
- Thurios venit Empedocles, II, 24, 6.
- Thuro, ἡ μετονομασθεῖσα Χούσαρις, Taauti scriptorum interpretes, III, 570, 5.
- Thus. Thuris arbores, III, 479, 51.
- Thyatira, Lydiæ urbs, Nicandri patria, IV, 462.
- Θυγαῖ quid?, IV, 648 b.
- Thyessus ad Ardyn regem Cumis morantem capita Spermi mœchi et Cersæ sicarii offert; quod pro his petiverit præmium; Mercurii forum condit, III, 381, *sq. ibiq. not.*
- Thyestes agrum ad Cythera situm habitavit, II, 350, 9.
- Thymbris (L.), Romanus, Valerio Gestio filium et thesauros custodiendos tradit; custodem perfidum necat, IV, 321, 6.
- Thymœtadæ, Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
- Thymœtes, Oxyntæ filius spurius, Aphidam fratrem, Oxyntæ f. legitimum occidit, et sic imperio potitur, III, 386, 50. Certamen singulare detrectat, IV, 539, 19.
- Thyne, Libyæ opp., III, 239, 134.
- Thyni in Thracia, eorumque mores, III, 461, 127.
- Thynia regio a Thyno dicta; III, 594, 40. Thyni habitabant a Rhebante fl. usque ad Caleteni fl., III, 594, 41. Psilio fl. a Bithynis separantur, IV, 354, 4. Thynidem terram Heraclæotæ a Nicomede reciperant, III, 535, 16. Thyniacam Thraciam tenet Zipetæ, frater Nicomedis regis, III, 535, 17.
- Thyniadis ins. ambitus, III, 16, 19.
- Thynus, Bithyni frater, Phineï adoptivus f. vel Odrysi f., III, 594, 41.
- Thynus, Arganthonis f., III, 594, 40.
- Thyone, e. q. Semele, III, 639, 13.
- Thyreatis regio, Lacedæmonis et Argivis bellorum causa, IV, 519, 3; victoriæ ad Thyream reportatæ memoriam in festis quomodo celebrent Lacedæmonii, II, 626, 5.
- Thyrion, Bathyclis Arcadis f., II, 336, 3.
- Τιάσσα κρήνη, Lacedæmone, III, 142, 86.
- Tibareni, Scythæ, justissimi; puerperarum ibi mos, II, 379, 15.
- Tiber fl. unde dictus, III; 231, 27; olim Alba, III, 92, 21; vel Albula, III, 96, 2.
- Tiberius Silvius, Silvii f., III, 96, 2.
- Tiberius imp. Parthis Phraaten, eoque in itinere mortuo, Tiridatem regem constituit, IV, 184, 2. Ejus de Christo ad senatum verba, IV, 199, 14, § 3; familiaris Potamo Mytilenæ, IV, 174, 55.
- Tiberius, sub Justino II summus dux exercitus, ad res contra Avares gerendas mittitur (568), IV, 235, 29. Ad pacem cum Avaribus ineundam propensus (570), III, 237, 33. Ejus ad Bonum ducem literæ, *ibid.* Clade ab Avaribus afficitur; inducias componit, quas secuta pax est, IV, 237, 34. Avaribus, quos latrones expilaverant, res suas restituit, IV, 237, 35; ab Justino II in imperii societatem adscitus, una cum Sophia uxore Justiniani negotia publica curat. A Chosrois legato Jacobo literæ arrogantissimæ ei traduntur; ipse in Persiam legatum mittit Zachariam (575), IV, 240, 37. et 38. IV, 275, 5, per quem efficit ut in Oriente (excepta Armenia) annuæ essent induciæ, IV, 240, 38. Iterum ad Chosroem mittit Zachariam et Trajanum, ut in triennium inducias obtinerent, 241, 39. At legati a Persis adductur, ut in quinquennium induciæ fierent. Quas quum detrectet Tiberius, Persæ in fines Romanorum irrumpunt (576), IV, 241, 40. Tiberii duces in Oriente male res gerunt; quare denuo legatum misit ad Persas, Theodorum, Bacchi f. Chosroes se ad pacem componendam paratum declarat, IV, 242 sq., 41. Cum Sabiris et Alanis de pace agit, IV, 244, 42. Valentinum ad Turcos legatum mittit, ut eos ad belli contra Persas societatem adduceret. Atamen Turcorum dux Turxanthus, Dizabuli nuper mortui f., ob fœdus cum Avaribus (qui olim a Turcis defecerant) initum Romanis succensebat; ad eò

- ut Bosphorum urbem exercitu aggrediretur (476), IV, 244 sqq., 43. Ea urbe capta, apertum contra Turcos exardet bellum, IV, 547 sq., 45. Romanorum et Persarum legati in finibus utriusque imperii conveniunt (577), IV, 248, 46. Romani Persarmenia cedunt; sed Daras opp. sibi reddi volunt, IV, 249 sq., 47. Tiberius auctor est Bajano ut cum magno exercitu irrumpat in sedes Sclavinorum, qui Thraciam et Græciam vastaverant (578), IV, 252, 48. Pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (578), IV, 253, 49. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum renovat, IV, 253 sq., 50. Tiberius multos e captivis Persis libertati reddit, et de pace legatos in Persiam mittit; eodem tempore etiam Chosroes de eadem re ad Tiberium misit Pherogdatem (579), IV, 255, 54. Ne pax confirmaretur, mors Chosrois impedit. Filius et successor ejus Hormisdas, vir ferox, pessime habet imperatoris legatos rebusque infectis dimittit. Quare Tiberius Mauricium, quem summum exercitum in Oriente ducem constituerat, bellum strenue parare jubet (479), IV, 256 sqq., 55. Mox bellum componere studet; Zachariam legatum in Persiam mittit; nihil tamen proficit (580), 260 sqq., 60. Dux ejus Mauricius a Persis vincitur, 263, 61. Tiberius imp. ut Italiam adversus Longobardos tueatur, iterum multos eorum donis in partes suas traducit (580), IV, 263, 62. Bajanus, Avaram dux, perfide fœdere rupto, ad Sirmium progreditur, Saumque fluvium trajicere instituit, bellum in Sclavinis præfendens; 263 sq. 63. Sirmium postulanti non obtemperat Tiberius, 265, 64. Urbem fortiter defendit Theognis, sed postremo Tiberius cogitur ut Bajani postulatis cedat (581), 268, 66.
- Tibia in Libya inventa, II, 478, 34; tibiaram varia genera, II, 286, 87. III, 482, 80.
- Tibias fluv. (*Theiss*), IV, 95, 9.
- Tibales*, post mortem Nicomedis fratris viduam ejus Etazetam uxorem ducit, III, 537, 22.
- Tigas fluvius, IV, 83.
- Tigranes, Armeniæ rex, primum Cholobetenes in Armenia satrapa fuit, III, 587, 4. Socius Mithridatis contra Rom., III, 541, 30. Mithridati auxilia promittit, III, 549, 43. Ad eum fugit Mithridates, III, 549, 43; quem in conspectum non admittit; tradere vero Luculli legato recusat; idem literis ad Lucullum scriptis iram ejus auget, III, 550, 46; tandem in colloquium admittit Mithridatem, eumque cum 10000 militibus in Pontum remittit, III, 555, 58. A Lucullo ad incitas redactus in castellum fugit; Mithridatem advocat, eique omnia permittit; ad Phradatem de societate legatos mittit, III, 555, 56 sqq. Cf. III, 606, 12. Per quot annos Syriæ imperium tenuerit, III, 716, 26. *not.*
- Tigranocerta, III, 556, 55. 56, 1. e. Tigranopolis, III, 661, 13.
- Tigres Indiæ, II, 410, 10.
- Tigris fluvius unde dictus, IV, 428, 3. 516. In eo mynda herba, II, 330, 4; cum Eulæo ad Characem urbem lacum efficit, III, 476, 39.
- Tigurini, III, 285, 75.
- Timæa, Agidis regis uxor, cum Alcibiade rem habuit, II, 484, 63.
- Timæus Tauromenita, γρασοῦλέκτηρις, IX, 171, 61.
- Timagoras Atheniensis ad Artaxerxem venit, a quo splendidissimis donis honoratur, II, 296, 11.
- Timagoras scriptor, IV, 520.
- Timagenes Alexandrinus, historicus, III, 317 sqq.
- Timagetus historicus, IV, 519.
- Timander, pater Cottus et Eurythemidis, IV, 432, 2.
- Timarchus Milesius, frater Heraclidæ, Mediæ satrapa, Demetrium Soterem apud Romanos criminibus onerat, senatores largitionibus corrumpit, ab iisque regiam in Media potestatem obtinet; fœdus cum Artaxia Armeniæ rege contrahit, II, præf. xi, 13.
- Timasias, Argivus adscriptus, in Ephesiade ad Pontum Eux. cum Ephesius colonis consedit, deinde Byzantium cum iisdem migravit, ubi prætor urbis factus, administrationem civitatis reformavit, leges novas promulgavit, templa partim restauravit, partim funditus extruxit, IV, 152, 32.
- Timasius, militum dux, ex Asia ab Entropio advocatus et ad honores proventus, postea ab eodem adversus. Mores Timasii, IV, 44, 70 et 72.
- Timauum in intimo sinu Adriatico, cum flumine cognomine atque templo Diomedis, III, 275, 55.
- Timaus, Ægypti rex, sub quo Hycsos in Ægyptum invaserunt, II, 566, 42.
- Timocreon, Simonidis poetæ adversarius, II, 183, 207. *
- Timolai Larissæi scriptum, IV, 176, 63.
- Timoleon post pulsum Dionysium Syracusis novis colonis frequentat, agros dividit aedesque vendit, II, 82, 2. Lumina oculorum amittit; imperio se abdicat, II, 82, 2.
- Timomachus, Ægidartum dux; ejus thorax in Hyacinthis publice ap. Lacedæmonios exponitur, II, 127, 75.
- Timomachus historicus, IV, 521.
- Timon misanthropus. Ejus mors et sepulcrum, III, 5, 16; ejus de Epicuro versus, III, 45, 40.
- Timon, e Tio Bithynus, Gazæ pater, III, 609, 1.
- Timonitis Cappadocia, IV, 545, 37.
- Timophanes Corinthi tyrannus evasit, II, 140, 102 a.
- Timophanes, perdives Mytilenæus, filiam recusans Doxandro, causa fuit belli cum Atheniensibus gesti, II, 158, 172.
- Timostratus, dux Rom. sub Justino, bello captus a Sarcenis liberatur per Abramum legatum, IV, 179.
- Timostratus, pater Joannis, IV, 275, 5.
- Timotheus, Clearchi Heracleotarum tyranni f.; frater major Dionysii, a Satyro patris et tutore regnum accipit septem annis post necem patris, II, 527, 2; moderatus, beneficus, justus, fratrem imperii consortem adsciscit et successorem destinat; hostibus formidabilis; splendido funere a fratre honoratur, III, 528, 3.
- Timotheus, Thucydidis f., III, 117, 4.
- Timotheus, Atheniensis Eumolpida, sacrorum interpres, cum Manethone apud Ptolemæum Soterem versatur; II, 614, 78.
- Timotheus, Cónonis filius. Ejus dictum, IV, 420, 34.
- Timotheus poeta, II, 287, 73.
- Timotheus Milesius, citharista, IV, 342, 11.
- Timotheus a Ptolemæo Physcone occiditur, II, præf. x, 11.
- Timotheus, Joannis ad Chosroem legati comes; postea iterum ad regem Persarum mittitur, IV, 222 sq.
- Timotheus historicus, IV, 522.
- Timycha, Lacedæmonia, Myllia Pythagorei uxor; ejus præclarum facinus, III, 7, 22 a.
- Tingis urbs. Ibi Antæi sepulcrum, III, 471, 19.
- Tiphesas fluvius (al. I. Tibiasis, Tibiscus, i. e. *Theiss*), IV, 83.
- Tiphilis, Iberorum metropolis, IV, 271.
- Tiphys, Argus gubernator, in Heracleensium regione moritur, II, 41, 58. III, 307. II, 42, 1.
- Tiresias, Eueris f., quomodo in feminam mutatus; et cur a Junone excæcatus sit, III, 618, 33. II, 244, 30; a Cadmo ex exilio revocatur; ejus mores et doctrina, III, 627, 4.
- Tiribazes in pugna quam Artaxerxes cum fratre commisit, regi operam navat, II, 93, 24. Sardinum præfectus, Cononem in vincula conjecit, II, 94, 27. Ei Artaxerxes Amestram filiam promiserat, non dedit vero, sed Atosam ejus loco despondit ei. Quare animum a rege alienavit Tiribazes, *ibid.*

- Tiridates, frater Arsacis, Antiochi II temp., III, 586, 1.
 Tiridates a Tiberio Parthorum rex constituitur; mox ab Artabano regno expellitur, IV, 184, 2.
 Tirsæ, una ex Mygdonis uxoris, IV, 510, 14.
 Tirsæ, Mygdoniæ in Macedonia urbs, IV, 510, 14.
 Tiryntii primi turres ædificaverunt, II, 182, 257; III, 486, 1. Tirynthe Junonis statua e piri ligno, IV, 383.
 Tiryntem ad Eurysthem venit Hercules cum Licymnio, Iphicle, Megara, III, 369, 20.
 Tisander, Epilyci f., pater puellæ, quæ Xanthippo, Periclis filio, nupsit, II, 56, 11.
 Tisare in Thracia, IV, 339, 6.
 Tisias poeta, postea Stesichorus, IV, 174, 57.
 Tisiphone Furia, IV, 291, 4. Cithæonem amat, et non amata necat, II, 330, 2.
 Tisithen, Mosis nomen Ægyptiacum, III, 495, 1.
 Titaccidæ, Atticæ pagus, IV, 462, 1.
 Titan in histor. Babylon., II, 502, 9. 10; cum eo Saturnus pugnat, IV, 282, 5.
 Titanes. Contra eos e Naxo ins. proficiscitur Juppiter, IV, 293, 2. Titanes in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
 Titanides. Ἐπὶ Τιτανίδες ἢ Ἀρτέμιδες, in Phœnicum mythologia, III, 568, 19.
 Τῆλυρία Lacedæmoniorum, III, 142, 86.
 Tithoes semideus, rex Ægypti, II, 531 a.
 Tithonus in cicadam mutatus, II, 309, 20. *Tithoni senectus*, proverb., II, 309, 20.
 Titias, Jovis f., Idæus Dactylus, ap. Mariandynos pro deo colitur, IV, 354, 3. Rheæ assessor, IV, 448, 9; pater Priolai et Bormi et Mariandyni, IV, 353, 2. Cf. III, 14, 9.
 Titon, Italiæ fluvius, III, 32, 23.
 Titus, Vespasiani f., Rom. imperator, IV, 578, 102-105.
 Titus, tribunus Maurorum, invitus imperator creatur; mox a suis militibus interficitur, III, 674, 15.
 Tityi tributum recusantes bello a Tyri rege Hiromo petuntur, IV, 446, 1.
 Tius, Milesius, a quo Tius urbs dicta, III, 574, 16.
 Tius, Paphlagoniæ urbs, unde dicta, III, 574, 16; urbs Heracleotis subjecta, III, 531, 7. Eam Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4; capit Prusias, III, 340, 27; eam Heracleenses a Nicomede rege recuperant, soluta pecunia, III, 535, 16; a Connacorige occupatur, mox ab eodem Triario Rom. duci traditur, III, 553, 52. Ex ea: Demetrius. Gaza. Antipater. Chreste. Chrysium. Theophilus. Hiero. Alexander, *q. v.*
 Tlas, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 4), II, 543.
 Tlepolemus, Astydamiæ Amyntore natæ f., vel Astyoche Actore natæ f., IV, p. 286.
 Tlepolemus, Hercules f., Licymnium invitus interficit; Rhodum exulat; ibi rex totius insulæ creatur; Trojam proficiscens regnum Butæ tradit. Ad Trojam perit, III, 178. III, 25, 6. IV, 387, 2.
 Tlepolemus (*Neoptolemus* Dexipp. cod.), Carmaniæ præfectus, III, 668, 1.
 Tlepolemus ab Ægyptiis exercitus ducem in regione Pelusiaca se creari curat. Agathoclis, Ptol. Epiphanis tutoris, consilia, quibus regnum ille sibi vindicare studebat, omni modo diluere studet; qua in re adjuvatur populi in ipsum benevolentia, in Agathoclem odio, II, *præf.* p. xxix sq.
 Tlepolemus, Pisistrati Orchoemii f., IV, 515, 2.
 Tlous, Tremilli et Praxides f., III, 236, 84.
 Tmolus, pater Tantalii, III, 367, 17.
 Tmolus mons Lydiæ, III, 367, 17. II, 314, 34; montis lapis memorabilis, IV, 368, 4.
 Tole, Æthiopiæ opp., IV, 333, 1.
 Tolistobogii, Zeilæ contra Bithynos socii, III, 537, 22. Tabiam condunt, III, 536, 19.
 Tolosæ, Galliæ urbis, templum ejusque divitiæ, III, 261, 27; thesaurorum in ea origo, III, 323, 9; contrectavit eos Cæpio, ausique pœnas dedit, *ib.*
 Tomoepitha, Æg. rex xxxi sec. Eratosth., II, 558.
 Tomis, emporium Calatiæ vicinum; de eo controversiæ Calatianorum et Byzantium, III, 527, 21.
 Τόμας, festum Samium, III, 103.
 Tonosures (*Juncarsi* Jorn.), gens barbara, quam a partibus Romanorum stantem Rua Hunnus bello aggredi volebat, IV, 71, 1.
 Tonus, Bonzæ pater, e Parœopoli Macedo, IV, 609, 1.
 Topazius, insula, III, 237, 96. Topazi insulæ lapides, III, 479, 60. Topazôn insulæ situs; nominis etymologia; lapides, III, 480, 64. 477, 41.
 Torrhebia Jovi parit Carium, III, 370, 22.
 Torrhebia palus, III, 370, 22. Torrhebiurum mons Carius; Torrhebiæ cantilenæ, III, 370, 22.
 Torrhebus, Lydiæ urbs, III, 370, 22.
 Torrhebus, Atys f., III, 370, 22.
 Tortyren urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4.
 Tosatradates (vel Atratades), pater Cyri, III, 398.
 Tosertasis, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 6), II, 544.
 Tosimares, Æg. rex xxiv sec. Eratosth., II, 558.
 Tosorthus (Sesorthus), Memphita, rex Ægypti (dyn. III, 2), II, 544.
 Tottes. V. Onnes.
 Toxeus, Euryti f., IV, 333, 6.
 Toxoclitus, Hercules et Megaræ f., IV, 350, 5.
 Trachea, mons ad Ephesum, IV, 371.
 Tragilus, urbs Thraciæ, III, 301. Tragilensis, Asclepiades, III, 301.
 Tragiscus Cretensis Aristippum Argivorum tyrannum occidit, III, 26, 8.
 Tragœdia cum doricæ adhibuit mixolydiam harmoniam, II, 283, 42.
 Trajanus Decebalò Dacum regi pacem concedit (163), IV, 185, 5. Trajanus imp., VI consul (112 p. C.), II, 623, 54. Chosroem I sive Sanatruicum prelio vincit; ejusque in locum substituit Parthamaspatem. Imperatoris de his ad senatum literæ, II, 590, 18. Quomodo Tigrim transgressus sit, III, 590, 19. Trajanum Constantinus M. Βοράνην τοίχου appellare solebat, IV, 199, 15. Trajani soror Marcia, III, 675, 18. Ceterum cf. de Trajano IV 580, 111 sq.
 Trajanus, a Tiberio ad Chosroem legatus missus (576), IV, 241, 39. 40; 253, 50.
 Tralla Amazo, III, 597, 58.
 Tralliani; Phlego et Protarchus, *q. v.*
 Trambelus, Telamonis f., Apriatæ, Lesbiæ puellæ, amore captus, quam irâ abreptus occidit; ipse occiditur et sepelitur ab Achille, IV, 335, 2 a. Heroum Trambeli, *ibid.*
 Trapezus Pontica, III, 291, 3. 668. IV, 230, 2. Trapezuntius Nicostatus, III, 664.
 Trapezus Arcadiæ, III, 337, 39.
 Trasimenus lacus; pugna ad eum commissa, III, 92, 19.
 Trausianorum in Thracia mos, III, 460, 119.
 Tremile, sic olim Lycia vocata, III, 236, 84.
 Tremilus ex Praxidice pater Cragi, III, 235, 75; ex Ogygia sive Praxidice filia pater Tloi, Xanthi, Pinari, Cragi, III, 236, 84.
 Treres. V. Trieres.
 Τρία (τὰ) εἰς τὸν θάνατον, proverb., IV, 327, 33.
 Triangulum, instrum. mus., Syrorum inventum, III, 481, 73. IV, 475, 2. Ibyci inventum, III, 3, 5.
 Triarius (C.) Delum urbem a piratis vastatam restaurat,

- (Ol. 177, 4), III, 606, 12. Triarius, Rom. dux in bello Mithridatico, Apameam urbem capit, III, 547, 41. Ad Nicomediam copias suas cum Cottæ exercitu conjungit, III, 548, 42; naves Mithridatis e Creta et Hispania redeuntes ad Pontum præstolat, III, 548, 43; eas ad Tenedum aggressus in potestatem redegit, III, 551, 48. A Cotta advocatus Heracleam a mari cingit; urbe potitur prodicione, 553, 51. Deinde Amastrim et Tium urbes, quas Connacorex occupaverat, recipit, 553, 52.
- Triarius, pater Theuderichi Gothi, IV, 119, 11 *et passim*.
 Triasus campus, III, 22, 3.
- Triballorum institutum, III, 459, 118. Triballis præfectus Antipater, III, 668, 1.
- Triballus et Simus Cercopes, IV, 528, 13.
- Tribonianus, Justiniani assessor, IV, 176, 64.
- Tribus, φυλαί, Atheniense, II, 106, 3 et 4. II, 357.
- Tricca Thessalica, II, 311, 25.
- Tricorythus, Æantidis demus, II, 356, 14.
- Tridenti in urbe mulier serpentes enixa, III, 623, 53.
- Trieres (*Treres*), a Triere dicti, III, 597, 56.
- Trieres, Ombriarici et Thracis f., III, 597, 56.
- Trigibidus (qui in Exc. De sent. male *Argibolus* vocatur), sub Arcadio imp. in Phrygia militum dux, rebellis, Asiæ minoris provincias immanem in modum diripuit; hunc clanculum adjuvabat Gainas; uterque hoc agebat, ut Eutropii eunuchi potestatem everteret, IV, 47, 75 et 76. Cf. IV, 611, 190.
- Triginta viri. Decretum de eorum dominatione scripsit Dracontidas, II, 127, 74; quot Atheniense occiderunt, II, 209, 1, 9.
- Trigonum, instrum. mus., II, 286, 64.
- Trimilis regio, postea a Latona Lycia appellata, II, 343, 2.
- Trinemenses, Cecropidis demus, II, 356, 12.
- Triopas, Solis et Rhodi f., III, 176, 1; e Rhodo in Triopum Cariae pr. trajecit, III, 176, 2. Ejus socii Phorbas et Periergus, IV, 389, 7; ex Ischylla Phorbantem genuit, IV, 481, 1.
- Triopium prom. II, 131, 88 a. In Triopio Dorienses Pentapolis Nymphis, Apollini et Neptuno ludos agebant, IV, 324, 23.
- Triphylia, II, 135, 93.
- Triptolemus, atrari inventor, II, 182, 258. Frumentum dispersiens, IV, 538, 1. Athen. legislator, III, 36, 3.
- Tripus 7 sapientium, II, 347, 1. III, 662, 9. IV, 473, 4. Τρίπους, instrumentum musicum, IV, 342, 12. Tripodum genera, IV, 495, 15.
- Τρισπίθαμοι in India, II, 424, 30. 425, 33.
- Triton, frater Eurypyli, IV, 285, 3. Ex Hecate pater Crætidis, IV, 495, 18.
- Τριτοπόρες, II, 111, 19.
- Τριτύες Atheniense, III, 106, 3.
- Troadenses, porticus Byzantii, IV, 153, 39.
- Troadis fines, II, 65, 2. Troadis urbes Neandria et Arisbe, q. v.
- Trocundus, Zenonis dux, Marcianum in Asia rebellem capit, IV, 619, 211, § 4.
- Troezen, II, 354, 3. Troezeniorum tribus Hyllis, III, 638, 9. Troezeniis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38. Datum iis oraculum, II, 137, 96 a. Cum Achivis Sybarim condunt; deinde ab iis ejiciuntur, II, 175, 235. Troezeniorum vitis Anthedonia et Hyperia, II, 135, 94. Festum Geræstii mensis, quo heri servis ministrant, IV, 359, 13. Troezenii polybum sanctum habent, II, 318, 47. Fons mirabilis, II, 84 b. Troezeniæ saltationes, II, 284, 49. Troezenii: Pitthens, II, 136, 96. Dionysodoris scriptor, II, 34 b. et Zenodotus scr., q. v.
- Troezenis in Massaliotica, III, 645, 55.
- Troglodytarum gentes variae recensentur, III, 477, 42. Troglodytæ num sint Erempi Homerici, III, 289, 86. Sambyce τετραχόρδον utuntur, III, 73, 8. IV, 490, 5. Troglodytice ad sin. Arabicum, olim Michoë vel Midoë dicta, III, 477, 41; ab Abrahami nepotibus occupata, III, 214, 7. Ibi lacus memorabilis, III, 478, 48. Angues et testudines ingentes, III, 16, 20.
- Troglmi Galli Ancyram condunt, III, 536, 18.
- Troja quando condita, III, 503, 3; muris cineta, non ab Apolline et Neptuno, sed a Laomedonte, qui eam in rem pecuniam in sacris illorum deorum thesauris depositam impendit, II, 33, 18. Hercules contra Trojam expeditio, II, 350, 8. Trojanorum socii Heneti, II, 337, 9; urbs ab Ænea Græcis proditur, II, 343, 4. Quando capta sit, III, 340, 20. 503, 3. II, 581. 625, 1. IV, 341, 2. II, 472, 11. III, 26, 10. II, 66, 7. IV, 387, 2. 292, 2. Belli Trojani æqualis Homerus, II, 10, 10. Trojanæ mulieres, Æneæ comites, in Italia classem incendunt, II, 66, 8; regionem Trojæ vicinam Phryges occupant, II, 342, 2. Trojani ludi ab Achille in honorem Patrocli instituti, II, 189, 282. Ad Ilium Alexander solennia sacra instituit, II, 241, 19.
- Trophonius, Agamedis et Epicastæ f., architectus, fur; fugit Lebadeam; subterraneum ejus domicilium et oraculum; pater Alcandri, III, 637, 6. Liber qui εἰς Τροφώνιου κατάβασις inscribitur, a Dicearcho compositus, II, 266, 71. In antrum Trophonii descendit Parmeniscus Tarentinus, IV, 494, 8. Trophonius Pagasis templum Apollinis edificavit, II, 198 a.
- Tros Dardano Bateam filiam dat et moriens regnum eidem relinquit, III, 154, 28. Ganymedis p., III, 370 *not.* IV, 548, 14, et Ili, *ibid.*
- Tros, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Truli ab Vandalis Gothi cur vocentur, IV, 64, 29.
- Tryphæna, Ptolemæi VIII f., uxor Antiochi Grypi, III, 715, 25 *not.* 716, 27.
- Tryphon. V. Diodotus.
- Tuberus (*Tomerus* ap. Arrian.), fluv. in mare Erythræum exiens, III, 476, 39.
- Tudo, Arnossi Mysorum regis f., Sadyattæ desponsa a Gyge Sardes adducitur; regi nuntiat, quomodo in itinere Gyges vim ipsi inferre tentaverit, II, 384; post necem Sadyattis Gygi nubit, III, 385.
- Tugeni, III, 284, 75.
- Tullus Hostilius rex, Albanos vincit, regemque eorum Metium Fufetium equis discerpi jubet, IV, 298, 1.
- Turci antiquitus Sacæ vocati, IV, 227, 19; olim Messagetæ dicti; a Persis Cermichiones appellantur, IV, 270. Turcorum terram invadunt Avares; Turci sub Dizabulo contra Ephthalitas belligerant (c. 562), IV, 205, 10; ad Justinum II legatos miserunt, ne Avares reciperet obscrantes (c. 568), IV, 270, 225, 18. Fœdus cum Romanis ineunt, IV, 226; victis Ephthalitis, Serum emporis potentiuntur, IV, 270. IV, 226. Ad eos Zemarchum legatum mittit Justinus (668), IV, 271, 273, 2. Turcis subjecti Sogdaitæ, III, 225, 18. Turci in Persiam invadunt. Justinum ad bellum contra Persas renovandum incitant, IV, 236, 32. Turcorum dux post Dizabulum Turxanthus, q. v. Legati Rom., qui ante Valentium (576) ad Turcos missi sunt, IV, 245. Turci, qui Justinii temporibus postremis Byzantii morabantur, IV, 244. Circa Chersonem castra habent, IV, 266. Turcorum ferriodiæ, IV, 227. Ritus sacri quidam, IV, 227. Vini genus, IV, 228. Opulentia, *ibid.*: regulus Arcesilas (?), IV, 245.
- Turditania metallorum copia et præstantia clara, 272, 48; oppida Abdera et Odyssea, III, 274, 49.
- Turella Frensens, e Bononia longæva, III, 609, 29.
- Turnus, Dauni f., III, 231, 28.

- Turxanthus, Dizabuli filius, unus ex Turcorum regulis, Valentinum Justinum legatum superbis verbis excipit, irascens scilicet ob fœdus cum Avaribus a Rom. initum; Bosphorum occupaturus Bochanum ducem eo mittit (576, IV, 245. Quattuor Hunnos patris manibus immolat, III, 247, 43. Ejus cognatus Tardu, *ibid.* Bosphorum urbem capit. Ex eo tempore Turcorum et Rom. bellum., IV, 247 sq., 45. Sero tandem Valentinum ludibrio habitum dimisit, IV, 248, 45.
- Tusci. Iis cum Carthaginiensibus pacta commerciorum erant, II, 169, 210. Tusci aruspiciæ et extispiciæ inventores, IV, 490, 5.
- Tuscianus, Phryx, Juliani judicium reprehendebat, IV, 24, 25.
- Tutapus, Indiae fluv., II, 413, 18.
- Tutela. Tutores. V. *Ἐπίτροπος*.
- Tuthmosis (Amos. Amosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 1), pastores Ægypto eiecit, II, 567, 572, 50.
- Tuthmosis (Tmōsis), Æg. rex (dyn. XVIII, 7), II, 573.
- Tyana ab Aureliano imp. capta, IV, 197, 10.
- Tydeus ad Adrastum veniens, III, 157, 48.
- Tyli insulæ arboreæ lanigeræ, III, 479, 58.
- Tylyphus, pastor Arcadicus, IV, 531, 1.
- Tylonia gens, ex qua oriundus Cady, ejusque filius Sadyattes, III, 383, et Lixus, III, 385.
- Tymbosynes urbis Byzantii, IV, 151, 27.
- Tymbrium, urbis Phrygiæ, III, 644, 46.
- Τυμνία, i. q. *ῥάβδος*, in Lyciorum lingua, III, 234, 72.
- Tymnus (s. Tymnissus), Cariae opp., III, 234, 63, 72.
- Tymphæi, Epiri gens, II, 462, 4.
- Tyndaridæ, Pelei contra Acastum socii, III, 389, 56; in Atticam invadunt; eorum comites Echedemus et Marathon Arcades, II, 239, 13. Cf. Castor et Pollux.
- Tynes Chalcidensis litem judicavit quæ Hesiōdo cum fratre erat, IV, 482, 2.
- Typhis, III, 13, 7.
- Typhon Jovis fulmine percussus fugam arripit; per quasnam terras, II, 39, 52; sub Ætna jacet, IV, 341, 4. — Typhon, Osiridis frater, rex Ægypti, II, 526 a. 531 a. Etiam *Bebon*, *Seth*, *Smy*, vocatur, II, 613, 76, 77. Typhonii appellabantur homines, quos diebus canicularibus in Ithiæ urbe Ægyptii olim mactabant, II, 616, 83. Typhonis urbs Auaris in Ægypto, II, 579. Typhonis os ferrum appellant, II, 613, 77. Typhon in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
- Tyra gens ad sinum Arab., III, 477, 41.
- Tyrannion Amisenus, antea Theophrastus, IV, 178, 66.
- Tyrannus. Hujus vocis historia, II, 62, 7.
- Tyras urbs et fl. Ponticus, III, 232, 36.
- Tyreis, Memphita, rex Ægypti (dyn. III, 3), II, 544.
- Tyrgonidæ, Atticæ pagus, IV, 462, 2.
- Tyrimmas, Cœni filius et successor, regnat 45 annis, III, 690. Perdiccæ p., III, 165, 21.
- Tyrmidæ, Cœneidis demus, II, 356, 11.
- Tyro, Salmoni f., Neptuno parit Neleum et Peliam; Creteo marito parit Æsonem, Phœretem, Amythaonem, III, 302, 3. Cf. IV, 544, 15.
- Tyrodiza, Thraciæ urbs, II, 618, 3.
- Tyrrheni, II, 291, 90. Eorum mores, II, 217, 16, 178, 246 sq. In Tyrrheniam abeunt Pelasgi, II, 349, 3. Tyrrheni piratæ, III, 103, 1. Tyrrheniam adiit Homerus, II, 222, 32. Tyrrhenici maris accolæ Ausones, II, 179, 247 a. Tyrrhenus (e Lemno) erat Pythagoras, II, 272, 1. III, 10, 30, 41, 22, 10, 30. Tyrrhenica insula Artemila, III, 573, 13.
- Tyrrhenia Ænææ parit Romulum, IV, 297, 6.
- Tyrrhenus, Mnesarchi f., frater Pythagoræ, III, 10, 30.
- Tyrtæus, III, 170, 13. IV, 176, 65.
- Tyrus sive Anatha, in Euphrate castellum, III, 590, 22.
- Tyrus urbs unde nomen nacta sit, IV, 544, 15. Tyri reges: Suron, Davidis æqualis, II, 225, 18. Abibalus, Hiromus, Salomonis æqualis, Baleazarus, Abdastratus, Astartus, Aserymus, Ithobalus, Badesorus, Matgenus, Pygmalio, cujus soror Dido Carthaginem condit, IV, 446, 1. Ex his urbem templis aliisque ædificiis ornat Hiromus rex, IV, 446, 1, 398, 2. Postea regnant Ithobalus, sub quo Nabuchodonosor urbem obsidet, deinde Baal. Tum iudices: Ec nibalus, Chelbes, Abbarus, Mytgonus, Gerastratus, Balatorus, Merbalus Babylonius, Hiromus, cujus anno decimo Cyrus imperium suscepit, IV, 447, 2. Tyrii sub Ithobalo regere scititate laborant; Botryn in Phœnicia et Auzam in Libya condunt, IV, 447, 4. Tyrus ab Alexandro M. expugnata, II, 472, 12. Tyrii Demetrium Nicatorem ab Alexandro Zabina victum ab urbis ingressu prohibent, III, 713, 20. Tyrius Hercules, II, 320, 58; ejus templum, III, 511, 8. Tyrii: Callicrates, Porphyrius, Aspasius, Pythagoras.
- Tysias fluv., IV, 95, 9.
- Tzathius, dux Suanorum, IV, 210.
- Tzirus, Theodori ducis cognomen, IV, 274.

U

- Uaphres, Ægypti rex, Davidis et Salomonis temp., III, 225, 18. Ejus ad Salomonem literæ, III, 226.
- Uaphres, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 7), ad quem Judæi profugerunt, captis per Assyrios Hierosolymis, II, 593, 66.
- Uarchonitæ, sic a Turcis Avares vocantur, IV, 245 sq.
- Uatias Mennem fratrem, Cumæorum tyrannum, eiecit, operâ Orchomeniorum, III, 387, 53.
- Ucalegon, Thebanus, Sphingis pater, III, 336, 5.
- Udæus, Spartus, IV, 520, 1.
- Uenephes, Æg. rex dynastiæ primæ, II, 539.
- Uguri Hunnorum gens, IV, 299, 21.
- Ullibus (?), Scythia, ab Anagaste interfectus, IV, 616, 205.
- Ulphilas, Honorii dux, contra Constantinum et Gerontium rebelles mittitur (411), IV, 60, 16.
- Ulysses, Laertis et Anticææ f., e Penelope pater Telemachi, II, 147, 130; unde nomen acceperit, III, 101, 370, 21 a. Ejus soror Phace sive Callisto, III, 152, 15, 339, 16. Palladium rapit, II, 10, 5; cum Ænea e Molossia in Italiam proficiscitur, II, 66, 8. *Κισσύβιον* porrigit Cyclopi, II, 10, 7; galeam Matribus deabus consecravit in templo Egeii oppidi Siculi, III, 271, 45; in Italiam migravit ob seditiones quas procorum necatorum cognati movebant, II, 147, 133. Ulyxis errorum monumenta in Minervæ templo in Furdiantia, III, 301, 5. Ulysses erroes sec. Olympiodori sententiam, IV, 68, 45. Ulysses ex Euipe Thesprotia gignit Leontophronem vel Doryclum, III, 339, 17; ex Circe Antiam et Ardeam, IV, 527, 6. Pater Telegoni, IV, 330, 2; pater Latini, avus Prænestæ, IV, 531, 2.
- Umbrorum sedes et migratio, IV, 531, 1; mores, III, 457, 106 sq.
- Unedonæ arbores Arabiæ, III, 479, 55.
- Urania, meteorum, IV, 65, 36.
- Uranus historicus, IV, 523.
- Uranopolis in Atho m. ab Alexarcho condita, III, 169, 5.
- Uranus, III, 568, 22. Ejus historia in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
- Urbicius sub Zenone aulæ præfectus, IV, 618, 211.
- Urbis, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42, 351, 2.
- Urie, Babylonis urbs, III, 212, 3.

- Urogi, a Sabiris expulsi, ad Leontis societatem confugiunt, IV, 104, 30.
- Urpe, Rubri maris ins., auro abundans, III, 225, 18.
- Ursa sidus, II, 13, 2.
- Usaphædus (Usaphæus), Æg. rex dyn. primæ, II, 539.
- Usdebadus Gepida ad Romanos profugus a Bajano in captivitate vindicatur, IV, 232, 27. 234, 28.
- Usercheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 1), II, 252.
- Usibalci, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
- Usous, frater Samemrumi. Ejus instituta, III, 566, 8.
- Utigueros Hunnos, quorum dux Sandilchus, Justinianus contra Hunnos Cotriguros excitare studet (558), IV, 202, 3. Utiguri ab Avaris vincuntur (559), IV, 203, 5. Eorum dux Anagæus, IV, 247.
- V
- Valamir (Βαλάμυρος) Gothus accepto tributo a vastandis Romanorum finibus retinetur (461), IV, 103, 28; pater Theudimundi, IV, 127; et Teuderichi, q. v.
- Valens imp. Contra eum rebellat Procopius, IV, 26, 32; ob id pavescentis regis animum erigit et confirmat Arbitio senex, IV, 27, 33. Valentis copiæ in prelio contra Procopium ad Thyatira commisso parum abfuit quin vincerentur, IV, 27, 34. In consociis Procopii severe animadvertit, IV, 27, 35. Ejus dux Ælianus, IV, 27, 36. Gothici belli initia (366), IV, 28, 37. Valens pecuniæ cogendæ causa fundos publicos vendit, IV, 155, 6. Theodori in Valentem conjuratio (374), IV, 28, 38. In socios hujus Theodori sævit per Festum procons., IV, 29, 39. Gothos ab Hunnis pulsos in Romanam ditionem admittit, IV, 31, 42. Ejus exercitus in Asia sub Musonio procons. ab Isauris ingente strage afficitur, IV, 33, 45. Valens Antiochia Constantinopolim venit, bellum parans contra Gothos, IV, 34, 46. Sebastianum ex Italia advocat, virum probum strenuunque, qui belli ejus dux sit, IV, 34, 47. Cf. de Valente IV, 607, 182.
- Valens, Honorio utriusque militiæ dux, ad Attalum legatus mittitur, IV, 59, 13.
- Valentinianus Nicææ in Bithynia imperator proclamatur (an. 364), IV, 26, 29. Sallustium, præfectum prætorio, a munere suo removet; Rhodanum cremari jubet, IV, 26, 30.
- Valentinianus, Constantii et Placidia f. natus an. 419; Nobilissimus ab Honorio creatur; Romanorum Cæsar renuntiat, IV, 65, 34, 613, 197. Cum Placidia post mortem Honorii contra Joannem tyrannum in Italiam proficiscitur; quinquennis puer, cæso Joanne, vestem induit imperatoriam (425), IV, 68, 46. Attilæ legatos de Honoria petenda missos re infecta dimittit; quare Hunnus bellum parat, IV, 98, 15 et 16. Aetium occidit; ipse, machinante Maximo, cujus uxorem stupraverat, interficitur, IV, 614, 200, 615, 201. Ejus uxor Endoxia et filia a Gensericho captæ, IV, 102, 24. Ejus bona sibi tradi postulat Genserichus, IV, 104, 30.
- Valentinus quidam a Galieni uxore observare Ingenuum jubetur, IV, 194, 5.
- Valentinus, Justiniani ad Avars legatus (558), IV, 203, 5.
- Valentinus, sub Tiberio imp. Romanorum ad Turcos legatus, a Turxantho, duce eorum, contumeliis afficitur (576), IV, 244 sq., 43; sero tandem a Turxantho dimittitur, IV, 248, 45.
- Valeria Tusculanaria cum Valerio patre, quem deperiebat, rem habet, ex eoque Silvanum parit, IV, 321, 5.
- Valeria Luperca diis immolanda quomodo servata sit, IV, 322, 10.
- Valerianus imperator ad Saporem Persarum regem de pace legatos mittit, incassum, IV, 187, 9. A Sapore victus capitur, IV, 193, 3.
- Valerius Torquatus in Corsicam deportatus, IV, 515, 1.
- Valerius Publicola, sumtu publico sepultus, IV, 555, 43.
- Valerius Corvinus unde nomen nactus sit, IV, 557, 49.
- Valerius (C.) Primus, Quinti f., e Velia longævus, III, 608, 29.
- Valerius (M.) consul contra Samnitas bellum ad exitum ducit; in Campaniæ urbibus, petentibus Campanis, præsidia relinquat, II, præf. p. xxxvi, 2.
- Valerius (L.) Flaccus, Acilii Glabronis legatus in prelio ad Thermopylas commisso, III, 616, 32.
- Valerius Flaccus cum Fimbria contra Mithridatem in Asiam mittitur. Ejus nex, III, 542, 33.
- Valerius, Constantii imp. temporibus Thraciæ præfectus; ejus de statu averruncis narratio, IV, 63, 27.
- Valerius cum Valeria filia concumbit incestus; ejus mors, IV, 321, 5.
- Valerius Gestius a L. Thymbri occisus, IV, 321, 6.
- Valerius Conatus terræ hiātu absorptus, IV, 372, 1.
- Valia post Singerichum dux Visigothorum creatur, IV, 63, 62. Honorio Placidiam reddit, IV, 64, 31. Moritur (418); succedit Theuderichus, IV, 65, 34.
- Valii, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
- Vandali ab Aureliano vincuntur (271); eorum ad imperatorem legatio, III, 685. Pacem ab Aureliano obtinent, IV, 188, 12. Hispaniam vastantes in summas ibi Romanos angustias redigunt (414), IV, 64, 30; sub Gensericho Romam vastant; ceteramque Italiam et Siciliam infestant, IV, 102, 24. Gothos appellant Trulos; quam ob causam? IV, 64, 29. Ceterum v. Genserichus. Vandalus Gelimerus ab Justiniano captus, IV, 203, 4.
- Vararanes V, rex Persarum (419-440), pater Isdigerdis, IV, 138, 1.
- Vardanus in Persarmenia, ut necem Manuelis ulcisceretur, Surenam Persarmeniæ præfectum occidit (571), IV, 271.
- Vaticinatio, ἡ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, Jamidarum, II, 199 a.
- Vatius (C.) Tertius, Sp. f., e Placentia longævus, III, 608, 29.
- Velabrum, locus Romæ urbis, III, 76, 2.
- Velia urbs. Ex ea: C. Samplius. Q. Velius. Antonia Secunda. M. Vilonius Severus. C. Valerius Primus, q. v.
- Velitra, urbs Italiæ, III, 606, 11.
- Velius (Q.), e Velia longævus, III, 609, 1.
- Veneti (*Heneti. Eneti*) e Leucosyris profecti Trojanis opitulantur; inde cum Thracibus sedem figunt in sinu maris Adriatici; relicti in Asia Veneti Cappadoces facti sunt, II, 337, 9. Cf. III, 222, 22. Heneti ab Assyriis pulsati ad Padum sedes figunt, ubi Veneti appellantur, III, 596, 49. 122, 22. Venetis pullis qui primus vicerit Olympiæ, *ibid.* Venetorum institutum quoddam, II, 372, 5.
- Ventorum nomina, III, 296, 101.
- Venus Lemnias mulieres, quæ sacra ipsius neglexerant, quomodo puniverit, III, 303, 13. Cyprum petens ad Rhodum appellit; inde repellitur a filiis Neptuni. Hinc deæ ira, III, 175. Venus Ariadne apud Amathusios, IV, 371, 2. Venus Samia ἡ ἐν καλύμῳ; vel ἐν Δελ, IV, 299, 1. Ejus in Papho templum, II, 352, 16, III, 66, 1. Veneris ἄνοσιās templum Thessalicum, III, 127, 44. Venus τραιρα templum habet Ephesi, III, 406. Veneris templum Byzantii, IV, 149, 16. Veneri Urania nephalia sacra Athenis offeruntur, III, 127, 43. Venus Astarte, III, 569, 24. Venus πόρνη apud Abydenos, III, 11, 55. Venus Lamia, III, 120, 14. Cnidia statua, IV, 482. Ejus cultus

- ap. Naucratis, IV, 480, 5. Venus e Neptuno mater Rhodi, IV, 404, 1; e Biblio vel Cinyra mater Cypri, III, 30, 11. Veneris statuæ amore ardet Pygmalio, III, 31, 13. Ei sacer pomplius piscis, II, 43, 3.
- Veranius (Q.) consul (49 p. C.), III, 622, 51.
- Verina Aug., soror Basilisci, IV, 116, 7. 110, 42; consanguinea uxoris Nepotis, pro quo regno exuto intercedit ap. Zenonem, IV, 119, 10. Pamprepium Byzantio expellit, IV, 132, 20; fraude sua Zenonem regno pellit; Patricium in imp. evehere voluit, neque vero obtinuit a magistratibus, qui Basiliscum renuntiarunt, IV, 136 a. 618, 210; ob Patricii cædem Basilisco irascens fratri Zenoni reditum parat; quare in summum venit vitæ discrimen, IV, 136 a. Illo insidias struit; quibus detectis, Illo a Zenone tradita, et in Ciliciæ castellum ablegata est, IV, 136 b. 619, 211, § 2. Cum Leontio in Isauria in imperium ab Illo rebelle evehitur, IV, 137, 1; in Ciliciam relegata, IV, 140, 4; dehinc in Papirium cast. migravit, ubi moritur, *ibid.* IV, 621, 5.
- Verus (L.) Aug. Ejus bellum Parthicum, III, 646. Achilli comparatur, III, 647, 1. Peste exercitus ejus infestatur, III, 648, 2; quam e Syria Romam attulit; pestis origo, III, 661, 20.
- Vespasianus imperator, IV, 578, 99 sqq.
- Vesta in Naxo, II, 156, 168 b. Ἀφ' Ἑστίας ἀρχου, proverb., IV, 60, 5. Vestæ γενεθλια apud Naucratis, II, 80, 2.
- Vestinus (M.) Atticus, consul (65 p. C.), III, 623, 52.
- Veteranius (T.), e Bononia longævus, III, 608, 29.
- Vetranionis et Magnentii ad Constantium de pace legatio irrita (350), IV, 190, 16.
- Vettius (T.), eques Romanus, perdives, cujus filius servorum rebellionis auctor exstitit, II, præf. xxii, 30.
- Vettius (L.), Brixellensis longævus, IV, 608, 29.
- Vetustius (L.) Secundus, Placentinus, longævus, III, 608, 29.
- Vibius (C.) Pansa a Cæsare consul designatus, II, 442, 22.
- Vibius (T.) Thalbius, e Parma longævus, III, 608, 29.
- Victor, copiarum dux in Juliani exp. Persica, IV, 5.
- Victoriam alis instructam primus efformavit Achilles vel Aglaophon pictor, IV, 359, 15.
- Viducia Gothus Sarmatarum fraude succumbit, IV, 95, 9.
- Vilonius (M.) Severus, e Velia longævus, III, 608, 29.
- Viminacium, Mæsorum in Illyrico opp., ab Hunnis captum, IV, 86, IV, 73, 2.
- Vindicis equites in prælio contra Longabardos (167 p. C.), IV, 186, 6.
- Vinicium (M.), consul (45 p. C.), III, 618, 35.
- Vinum Chalybonium, III, 276, 58. Vini mixtionem optimæ, II, 50, 14. Vinum bibere mulieri probro est apud Italos, IV, 296, 3.
- Virgilius poetæ annus natalis, III, 606, 12.
- Viriathus Quintum vincit; deinde fœdus cum eo facit, III, 643, 36. Viriathi fata postrema, II, præf. xix, 24. IV, 559, 60.
- Viriparach. V. Juroiparach.
- Virtus, Soteris et Praxidices f., III, 152, 17.
- Vitellianus, legatus et interpres ab Justino ad Bajannum missus, ab Avaribus in vincula conjicitur (568), IV, 231, 26. Dimissus, 233, 28.
- Vitellius per 8 menses imperator, IV, 577, 96-98.
- Vitex ad coronas adhibetur, III, 104.
- Vittiges Gothus ab Justiniano captus, IV, 203, 4.
- Vivianus, Adamantii pater, IV, 126, 8. De Viviano Aspar cum Leone imp. contendit, IV, 135 b.
- Vologes III, Parthorum rex, contra quem L. Verus Aug. per duces belligeravit, III, 646. Cum Thersite compara-
- tur, III, 647, 1. Ejus braccas, equum, equi frena, etc., fuse descripsit Anonymus quidam, III, 650, 6.
- Volsci, II, præf. p. xxxvii.
- Volsinii clavum figunt quotannis in Nortia templo, III, 96, 7. Urbs eorum ob status quibus abundabat, expugnata, III, 205, 9.
- Volturnus, Campaniæ fl., Casilinorum agros alluit, II, præf. p. xxxix.
- Volumnius, Rom. in Syria dux sub Augusto, III, 422, 94.
- Volsianus, post Decii patris necem imperator creatur cum Gallo, III, 674, 16. IV, 598, 150.
- Volsius (Q.) Saturninus, consul (56 p. C.), III, 623, 56.
- Vulcanus quomodo Erichthonium genuerit, II, 22, 1. Cum Cerere de Sicilia possessione contendit, II, 84, 3. Vulcani insula ad Siciliam ignivoma, IV, 290, 9; officina in Hiera insula, II, 383, 4. Vulcanus ex Ætna Palicorum pater, III, 101, 7. Vulcanus in Academia Athen., III, 341, 24. E Leucippe Ægyptum gignit, III, 502, 2. Vulcanus Chryсор ap. Phœnices, III, 566, 8. Vulcanus, rex Ægypti, II, 526 a. 530, 3. 534 a. Vulcani insulæ Adiabenes, III, 589, 13.
- Vultures e terra altera ignota nobis adveniunt, II, 31, 10. Quare aves hæ ad auspicia gravissimæ, *ib.* Carnivorarum justissimæ, *ib.* Totum eorum genus femininum, *ib.* Ex subsolani flatu concipiunt, *ib.*

X

- Xanthippe, Socratis uxor, II, 491, 3. 281, 30.
- Xanthippidas, archon Athen., II, 367, 14.
- Xanthippus, Perichis f. natu maximus, Tisandri filiam ducit; homo nequam; a patre alienissimus, facinora ejus studiaque inepta in vulgus sparsit, II, 56, 11.
- Xanthippus Athen. ostracismo ejectus, II, 209, 1, 7.
- Xanthippus Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
- Xanthii in Lycia ad Cragum montem Pinaram condunt, II, 343, 1. Cur a matribus nomina sumant, III, 15, 13. Xanthius, Menecrates, q. v.
- Xanthum fluvium cum infantibus adit Latona, lupis ducibus usa, 343, 2.
- Xanthus, Tremiliet Praxidices f., III, 236, 84; pater Lyciæ, III, 235, 81; Olenis poetæ, III, 236, 85. Ad eum in Termira urbem venit Apterus e Creta profugus, III, 300, 1.
- Xanthus Bœotus cum Melantho Pylio certamine singulari pugnat, IV, 539, 19.
- Xanthus Æsopum servum habuit, II, 215, 10, 5.
- Xanthus, Lydius historicus, IV, 171, 47. Ejus historia suppositicia, IV, 342, 9.
- Xanthus Milesius Gythniam uxorem a Gallis captam redimendi causa Massilium proficiscitur, III, 307.
- Xenæus Antiochiæ architectus sub Seleuco Nicator, IV, 469.
- Xenagoras historicus, IV, 526.
- Ξενίας γραφή ad thesmothetas pertinet, II, 115, 31.
- Xenion, historicus, IV, 530.
- Xenocrates, Academiæ σχολάρχης, absente Aristotele, III, 45, 41.
- Xenocratis phil. ingenium, IV, 171, 48, et mores, IV, 454, 3. Eum servitute liberat Demetrius Phalereus, IV, 455, 4. Ejus discipulus Menecrates Elaifa et Procles, II, 342.
- Xenocrates, Theronis Agrigentini frater, IV, 433, 5; frater aut cognatus, IV, 342, 8.
- Xenocrates quidam cantilenarum poeta, II, 285, 53.
- Xenocrates historicus, IV, 530.
- Xenocritus Locrus, Thaletæ junior, cujusnam generis poemata scripserit, II, 24, 4; poeta cæcus, II, 221, 30.
- Xenodocus, Telemachi f., Emmenidis frater, IV, 433, 5; pater Hippocratis et Capiis, IV, 433, 5.

- Ξένων δίκαι Athen. ad polemarchum pertinent, II, 114, 28.
- Xenophanes Colophonius, III, 577, 2. Homeri et Hesiodi adversarius, II, 187, 297; ad Xenophanis etatem quot sint anni inde a Trojano bello, II, 279, 23. Xenophanis imitator Empedocles, III, 42, 27.
- Xenophilus Chalcidensis ex Thracia, II, 275, 11, 12.
- Xenophilus Pythagoreus, magister Aristoxeni Tarentini, II, 269. Ejus dictum, II, 289, 79. Musicus, per longissimam vitam omnis humani incommodi expers, II, 277, 16.
- Xenophilus historicus, IV, 530.
- Xenophon Cliniae amore captus, II, 79; sub Themistogenis nomine Anabasin suam edidit, II, 74 a. Quonam anno mortuus sit, IV, 507.
- Xenophon Atheniensis, Antiochensis, Ephesius, Cyprius, Lampsacenus, historici, III, 101, 102.
- Xenophon praestigiator, II, 480, 44.
- Xerxes I, rex Persarum, Longimanus cognominatus, IV, 306; frater Sandacæ, II, 295, 8. Ægypti rex (dyn. XXVII, 3), II, 595; ad Artemisium, III, 197. E quonam loco pugnam Salaminiam spectaverit, II, 464 a. Ad eum venit Themistocles, II, 93, 20; ab Artabano interficitur; cur? II, 180, 253. Ejus dictum, II, 92, 11.
- Xerxes II, Persæ et Ægypti rex per duos regnat menses, II, 595, 68. Xerxis (*Artaxerxis*) soror Amutis s. Amytis, II, 93, 21.
- Xerxes, Armeniorum tyrannus, cum Antiocho III fœdus init, IV, 557, 53.
- Xilia, Libya opp., III, 238, 130.
- Xisuthrus, Babylon. rex, sub quo diluvium, II, 280, 2. 499, 5 sqq.
- Χοιτα reges Ægypti dynastiæ decimæ quartæ, II, 566.
- Xuthus, cognomen Orthomenis Chii, I, 44 a.
- Xylenopolis ad Indum ab Alex. M. condita, III, 476, 39.
- Xypetæ, Cæcropidis demus, II, 356, 12.

Z

- Zabdicene, provincia Persica Rom. imperio sub Diocletiano (297) adjungitur, IV, 189, 14.
- Zabelus, Arabum princeps, IV, 524, 24.
- Zaberganes, dux Hunnorum Cotigurorum, regnante Justiniano, IV, 202, 3.
- Zabida, vicus Arabiæ, IV, 526, 16.
- Zabulon, Jacobi f., III, 215, 9.
- Zacanda, Iberiæ urbs, IV, 649 a.
- Zacharias medicus a Tiberio et Sophia ad Chosroem legatus mittitur (575), IV, 240, 37 et 38. Annuas inducias pepigit, *ibid.* Iterum ad Chosroem missus cum Trajano, IV, 241, 39, 40; tertium ad Chosroem legatus (577), IV, 248, 46. Ejus cum Mebode colloquia, 249, 47. 253, 50. Denuo le: atus cum æquis pacis conditionibus ad Chosroem mittitur; ac stabilita foret pax, nisi eo ipso tempore Chosroes defunctus esset, successorem relinquens Hormisdam filium, a quo indigne exceptus Zacharias, infectis rebus domum revertitur (579), IV, 254 sqq., 54. 55; a Tiberio ad Hormisdam in Persiam missus, ut pacem componeret, in confiniis cum Andigano, legato Persarum, convenit; sed longis disputationibus nihil efficitur (580). IV, 260 sqq., 60.
- Zacynthii deliciis dediti, III, 194, 9. Zacynthius Simonides, Pythagoras, q. v.
- Zacynthus ins., postea Parus, III, 633, 6
- Zæcædentes, Mucasi f., Paræopolitanus longævus, III, 609, 1.
- Zageræ, Troglocyctica gens, III, 477, 42
- Zagrus mons in Sittacene, III, 522, 1.
- Zagystis in Libya, III, 238, 126.
- Zaleucus Locris Epizephyriis leges scripsit, II, 174, 250; filio suo adultero oculum alterum, alterum sibi ipse eruit, II, 221, 30.
- Zambranes, Abrahami f., III, 214, 7.
- Zamnes, opp. Æthiopiæ, III, 351, 2. 478, 42.
- Zamolxis, Saturnus Getarum, III, 153, 23
- Zanclæi a Samiis ejecti, II, 160, 182.
- Zaras. V. Nazaratus.
- Zariaspa, Bactriana urbs, III, 645, 51.
- Zarinæa, Marmaris Sacarum regis uxor; ejus et Stryngæi Medi amores, III, 364, 12.
- Zarmanus-Chegam, e Bargosa Indus, Athenis se cremavit, III, 419, 91.
- Zarotis fluv. sinus Persici, III, 476, 39.
- Zeilas, Nicomedis f., Cressam urbem Paphlagoniæ capit IV, 385, 12. Nicomedis e priore uxore f., Elazetæ novæ machinis Bithynia expulsus ad Armeniorum regem fugit. Post mortem patris Bithyniam recuperat auxilio Gallorum, III, 537, 22.
- Zelia, Cyzici castellum, IV, 392, 3.
- Zelia, olim Alope, Amazonum sedes, II, 339, 4. Ap. Zelitas tyrannide potitur Nicagoras, IV, 348, 1. Zelia etiam Lycia dicitur; Apollo Lycius ibi colitur, III, 599, 68.
- Zelpha, Rachelis ancilla, III, 215, 8.
- Zemarchus, Orientis præfectus, a Justino II ad Dizabulum Turcorum regem legatus mittitur (568), IV, 227, 19. Zemarchi iter; quomodo a Turcis exceptus sit; Dizabulum contra Persas proficiscentem comitatur; concubinam ab eo dono accepit; firmato fœdere, Byzantium redit, Dizabuli legatos secum ducens (568), IV, 227 sqq., 20. IV, 271. Redeunt et per Alanorum terram iter facienti insidiæ struuntur, machinante Chosroe rege Persarum, IV, 273, 2. IV, 229, 21 sq.
- Zenis Chius, II, 43. Zenis historicus, IV, 530.
- Zeno Eleates a Nearcho tyranno comprehensus, III, 169, 7. Ejus placita, IV, 165, 31; dialecticæ inventor, II, 187, 276. Sec. nonnullos primus dialogos scripsit, II, 187, 277. III, 579, 15; primus Achilles, qui vocatur, syllogismo usus est, III, 583, 39. Ejus mors, III, 43, 30.
- Zeno stoicus Stilponem audivit, III, 171, 14. Ejus dicta quædam, IV, 165, 30.
- Zeno Rhodius, Sidonius, et alius, historiographi, III, 174.
- Zeno, ceber quidam Isaurus, cujus nomen adoptavit Aricmesius, postea Zeno imperator, IV, 139, 2.
- Zeno, vir consularis, Constantinopolis præsidio præfectus, deinde Orientalium exercituum dux, Saturnini filiam, quam Theodosius imp. Constantio promiserat, Rufo familiari in matrimonium dedit, IV, 94. Chrysaphium sibi tradi ab imp. postulavit, IV, 98, 12 sq. Ejus insidias veretur Theodosius Min., IV, 98, 14. 613, 199.
- Zeno, Isaurus, olim Tarasicodissa Rusumbladeota, IV, 135, vel Aricmesius Dactis, IV, 139, 2; unde Zenonis nomen assumpserit, *ibid.* Priore conjugè amissa, uxorem ducit Ariadnam, Leonis imp. filiam, IV, 135 b. 136 a. 139, 2. Per Martinum familiarem certior fit eorum quæ Ardaburius contra Leonem machinabatur, IV, 135 b. In Oriente dux ap. imp. creatur, IV, 136 a. 139, 2; cum Isauris tumultum Constantinopoli excitat, IV, 616, 206. Ejus ex Ariadne filius Leo, quem Leo imp. successorem constituit. Leo filius deinde Zenonem patrem imperatorem renuntiat, IV, 136 a. Hic, vir imbellis, per Severum legatum pacem cum Gensericho Vandalo componit (475), IV, 114, 3. Heraclium ducem apud Theuderichum in Thracia captivum redimit, IV, 115, 4. Ærarium brevi exhaurit largitionibus et negligentia sua, IV, 116, 6. Verinæ machinis imperio ejectus (IV, 618, 210), in

- Isauria exfortis clade afficitur; in Constantinopolim Is. castellum fugit. Ejus dictum, IV, 118, 9. IV, 136. Denique regnum recuperat operâ Illi et Harmati. Redux filium Harmati Basiliscum Caesarem creat; ipsum Harmatum postea supplicio affecit, IV, 136. De indole Zenonis iudicium. Quietis sub eo vivere Romani potuissent, nisi Sebastiani arbitrato omnia regi passus esset, IV, 118, 9. Filius ejus, puer nequam, immaturus moritur, *ibid.* Zeno denuntiationibus pecuniam corradit, IV, 136. Anno post reditum Illo insidiatur, incassum, IV, 618, 211. IV, 140, 4. Eundem Verinæ insidiis appetitum placere studet, IV, 219, 311, § 3. Verinæ impulsu hortatur Romanos, ut Nepotem in imperium Occid. restituant. Odoacro petenti patriciatu dignitatem tribuit, IV, 119, 10. Cf. IV, 136. Theuderichum, Triarii f., utpote Basilisci tyrannidis auctorem, hostem publicum declarat, re infecta dimittens ejus legatos, qui reconciliationem proponebant, IV, 119, 11. Honorici legatos amicitiam ac pacem firmam pollicentes excipit liberaliter, IV, 120, 13. Quum Theuderichi, Valamiri f., qui socius Rom. erat, potentia minui videretur, contra vero Theuderichus Triarii f., Romanorum hostis, multas sibi gentes adungeret, Zeno componere inimicitias studet. Deinde, conditionibus a Triarii filio repudiatis, bellum parat, IV, 121, 14, idque gerendum committit Theudericho Valamiri filio, cui auxiliares copias se suppeditaturum esse pollicetur. At non stat promissis. Quapropter iratus Valamiri filius foedus inquit cum eo quem debellari imperator jusserat, IV, 121, 15, et per legatos a Zenone agros poscit et stipendia. Similiter Triarii filius praeceptorum annorum tributa repetit et affines suos adhuc superstites reddi sibi jubet. Tum Valamiri filium Zeno pollicitationibus adducere tentat, ut foedus illud solvat. Incassum. Igitur copias undique colligit, quas ipse contra hostem educturus est. At mox ad insitam relabitur ignaviam. Hinc militum rebelliones, adeo ut solvere castra Zeno cogatur, IV, 123, 16. Valamiri filio Thraciam vastante, pacem inquit cum filio Triarii. Pacis condiciones, IV, 124, 17. Valamiri filium a Macedoniae vastatione precibus avertit, missis Artemidoro et Phoca legatis, IV, 125, 8. Alterum legatum qui cum eo transigat, mittit Adamantium, IV, 126. Interim pars copiarum Theuderichi Valam. a Sabiniano cladem patitur. Quo comperto imperator bellum pace turpi potius ducit, in idque omni vi incumbere duces jubet, IV, 130. Marciani et Procopii rebellio, quam Illi operâ Zeno compescit, IV, 140, 3. 136 b. 619, 211, § 3. Theuderichum Triarii f., qui, audita Marciani seditione, cum exercitu Byzantium profectus erat (verbo tenus ut opem Zenoni ferret, re ipsa ut urbe potiretur), vix imp. donis permovet, ut revertatur, IV, 181, 19. 139, 3. Procopium et Marcianum, ad Theuderichum profugos, exposcit frustra, IV, 131, 19. Illo Verinam tradit, IV, 136. Illum in Oriente militiae magistrum creat; ubi ille rebellans Leontium imperatorem renuntiat. Zeno contra eum mittit Theuderichum Valam. f., mox autem revocat et contra Odoacrum mittit, IV, 137. 140, 4. Devictos rebelles truncat, IV, 137. Zenonis mors, V, 141, 5. Ejus frater Longinus, *ib.*
- Zenobia, Palmyrenorum regina. Eam Aurelianus missis legatis hortatur, ut dedat sese, IV, 197, 10. Quid ei regina responderit, III, 664.
- Zenodotium, urbs Osroenæ, prope Nicephorium, III, 587, 2.
- Zenodotus Troezenius, IV, 531.
- Zenonis, Basilisci uxor; ejus cum Harmato commercium, IV, 117, 8. Cum marito perit, IV, 136.
- Zenothemis scriptor, III, 28 a.
- Zephyria, vetus Meli ins. nomen, I, 155, 167 b.
- Zephyrium s. Zephyria, postea Halicarnassus, III, 574, 16
- Zephyrus ventus, III, 296, 101.
- Zercon Maurusius in aula Attilæ scurra; ab Attila Aetio datus, IV, 92. Ejus forma et fata, IV, 96, 11.
- Zerovanus, II, 502, 9.
- Zet, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 4), II, 592.
- Zetes et Calais ex Hyperboreis Argonautæ, II, 476, 28. II, 48, 42. V. Boreadæ.
- Zethus. Ejus historia, III, 629. IV, 544, 8. Cf. Amphion.
- Zetuma, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2.
- Zëugma, Babyloniac, II, præf. XII, 13.
- Zeuxippe, Priami mater, IV, 491, 6.
- Zeuxippus, balneum a Severo Byzantii ædificatum, III, 153, 37.
- Zichus, dignitatis apud Persas nomen, IV, 206, 11. Zichus (Isdegusnaph, ut vid.) a Chosroe ad Justinum legatus mittitur; in ipso itinere moritur (566), IV, 222, 17.
- Zielas, Bithynus, vir herculeus, III, 600, 74. Nicomedis et Ditzeeles f., III, 600, 75; ejus filiam ducit Antiochus Hierax, III, 710, 9. Prusiae pater, III, 51, 72.
- Zilmissus collis in Thracia, ubi templum Bacchi, III, 244, 251.
- Zintha, cast. in Mediæ et Armeniæ finibus, IV, 189, 14.
- Zipætes, Bithyniæ regulus, Lysimachi et deinde Seleuci adversarius, Heracleotas incursionibus vexat, III, 532, 10. Patrocleum, Antiochi Soteris ducem, clade afficit, III, 534, 15. Lysimachi ducem alterum occidit, alterum fugavit; ipsum Lysimachum et Antiochum Soterem e regno suo propulsavit; urbem sibi cognominem ad Luperum montem condidit. Ejus ætas. Filii quattuor; ex iis successor Nicomedes, III, 537, 20.
- Zipætes, frater Nicomedis regis, Thyniacam Thraciam tenens cum Heracleensibus belligerat, III, 535, 17.
- Zipætiem, urbs a Zipæte ad Lyperum montem condita, III, 537, 20.
- Zobidæ, gens Carmanie finitima, III, 659, 3.
- Zobites, Elius, III, 220, 12.
- Zoilus Amphipolita; 'Ομνηρόσταξ; ejus scripta, II, 85 a.
- Zonæ orbis terrarum sec. Polybium et Posidonium, III, 277, 68. 283, 71 sq.
- Zophasenim in Phœnicum theologia qui?, III, 565, 2.
- Zopyrus Magnesius (grammaticus), II, 246, 33 a. Zopyri alii, IV, 531, 533.
- Zoroaster, magus, Bactrianorum rex, a Semiramide bello victus, III, 626. Medorum princeps, cui Semiramis regni administrationem committit. Ipse regno potiri studet; bello exorto, Semiramidem vincit, quæ aufugit in Armeniam, III, 627, 2. Zoroastri magi in sacro Persicorum rituum commentario de deo doctrina, III, 572 sq. Ejus præceptum de non contaminando igne, III, 409, 68. Cf. II, 197 not. 502, 9. Zoroastri, Anonacis discipuli, scripta et ætas, III, 53, 79. 80; nominis significatio, II, 90, 5.
- Zoster, Atticæ locus, III, 5, 16. Ibi natus Apollo, IV, 495, 14.
- Zoton, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Zurachi in Arabia, III, 478, 45.
- Zygia, arbor in Pello monte, II, 261, 60.
- Zygii, gens Pontica, posterii Pelasgorum, III, 639, 15.

**PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET**

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
